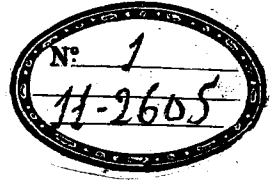

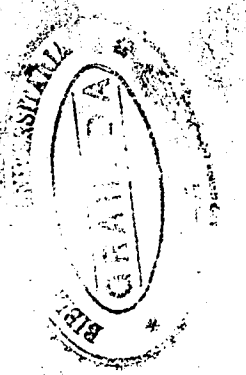
18 a 2 11

R. 12815

Biblioteca Universitaria	
MEXICO	
Nº	1
Clase	A
Vol.	34
Folio	121

MADE IN SPAIN

Gregorius de ...
de ...

IOAN. BAPTISTAE

BERNARDI,

Q. & Patricij Veneti, *Q. &*

SEMINARIUM TOTIVS PHILOSOPHIAE:

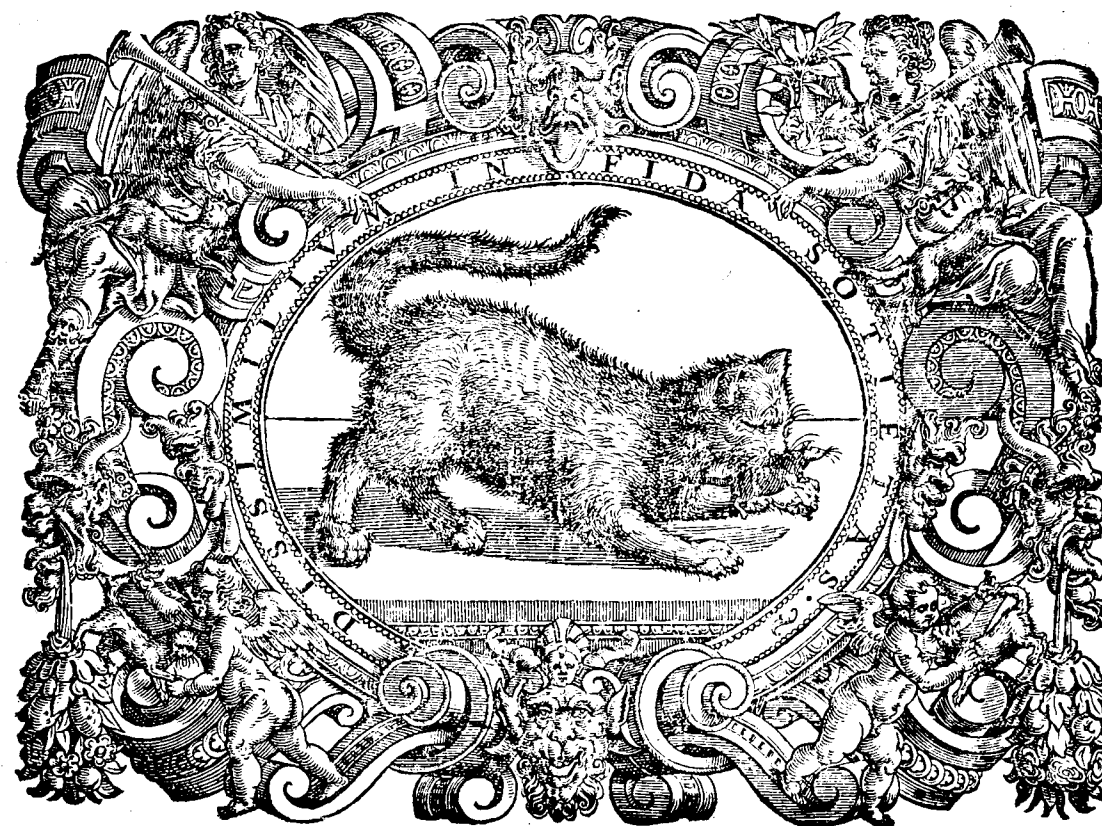
Opus fanè admirabile, & omni Eruditorum generi per quàm vile: Quod Platonis, ac Aristotelis, eorundemq; interpretum tam Græcorum, quàm Latinorum, ac etiam Arabum Quæstiones, Conclusiones, Sententiasque omnes integras, & absolutas miro ordine digestas complectitur; ut quivis vno intuitu, & sine vlllo labore, quicquid vnquam à summis sapientiæ Magistris dictum fuit, perspicere, & eorum opera omnia in vnum velut locum collecta habere possit.

Nunc etiam noua APPENDICE, infinitisq; Theorematis ex antiquorum Philosophorum, & vniuersa Auicennæ Logica, ac Philosophia collectis, auctum, & locupletatum.

Denuo ab Authore recognitum, & ab erroribus expurgatum.

TOMVS PRIMVS.

CV M P R I V I L E G I I S.

VENETIIS, M D X C I X

Apud Hæredes Melchioris Sessæ.

IOANNES BAPTISTA BERNARDVS,

Ioanni Aloysio filio S. P. D.

VM in primis adolescentiæ meæ temporibus (Ioannes Aloyfi Fili suauissime) nullam operam, aut industriam præmitterem, quæ mihi ad perdiscendâ Philosophiam utilis esse videretur: Et cum viderem tam ingentem circumferri scriptorum numerum, vt ijs hominum ingenia potius obruantur, quam subleuētur, & item tam parum fidelem esse mortalium memoriam; vt quæ operoso, & molesto labore ediscimus, ea facillimè elabantur: idcirco ijs studijs, in quæ tum incumbere, optimè consultum iri existimaui, si quæ in Philosophorum libris, eorundemq; interpretibus notatu digna reperirem, ea omnia in vnum locum colligerem: quæ mihi, cū res postularet, tū in cognitione rerum, tū in pertractandis cuiusq; generis argumentis essent admodum fructuosa. Quod quidem consilium apud me tantum fuit; vt me impulerit, vt cum Aristotelis Peripateticorum principis, & eorum omnium, qui eum interpretati sunt, Græcorum, Arabum, & Latinorum, & quidem inter cæteros oēs præstantissimorum libros assidue euoluerem; ab eis tanquam ex tenebris quibusdâ eruerem, quicquid ipsi, vel laudis, vel utilitatis monumentis literarum vnquam cōmendassent. Neq; profectò huiusce mei laboris, propter mirificos fructus, quos inde quotidie percipiebam, me vnquam pœnituit. Nam si qua mihi effata ad disputandum inuenienda essent; hic quamprimum, & sine vllò negotio præsto aderant, quæcumque in omnibus Gymnasijs, & in omnium Philosophorum Scholis vllò vnquam tempore fuissent disputata. Si verò argumentationum conclusiones desiderarem, hic ad manum repente sese offerebant quæcumq; à præstantissimis illis viris de qualibet re proposita scriptis explicata in lucem prodissent. Si testimonia veterum Philosophorum quauis in re adhibere constituerem, omnia mihi perfacile occurrebant. Quicquid denique optare mihi veniret in mentem; id omne sine vllò labore, & sine vlla difficultate reperiebatur: & veluti sua sponte mihi obuiam procedebat. Longe vero secus res habebat, antequam hoc opus mihi cōparassem. Nam sæpenumero de manibus mihi prius elabebatur his rebus fruendi occasio, quæ eas adhibere possem ad id, ad quod mihi opus erat: & ad quod eas mihi adhibendas esse constitueram. Atque his meis laboribus ego quidem solus fruebar; & in suis gaudebam. Postea vero quam cum maxima animi mei voluptate animaduerti te in literis Græcis, & Latinis maximos progressus fecisse sub optimo, ac præstantissimo dicendi magistro, eodemq; singulari liberalium artium, & Philosophiæ Doctore Vincentio Giuliano nostro; cuius insigni doctrina, & industria cū summa religione, & integritate morum coniuncta scio Nobilem Reip. Veneræ iuuentutem multum virtutis, & rerū cognitionis esse consequutam; decreui, vt tibi prodesse possem; hæc eadem, quæ (vt dixi) obseruatu, & cognitu erant dignissima, & à sapientissimis quibusq; authoribus excerpseram, in meliorem, & faciliorem ordinem redigere, & tibi muneri dare; vt in tuis grauioribus, & maioribus studijs, quibus iam incumbere cœpisses; eos, quos optabam fructus, ex his meis vigilijs multo facilius posses percipere. Sensi autem Dei Optimi Maximi benignitate me non frustra hanc de te spem concepisse, cum viderem te quam sapientissimè, & in

disputationibus, & in declamationibus, quas exercere consueueras in Academijs à vobis Patricijs Venetis eloquentiæ exercendæ gratia institutis, ipsis mirum in modum iuari: & in quotidianis commentationibus tuis, quibus & animum & genus dicendi excoleres, plurimum laudis, & gloriæ esse consequutum. Accedit huc etiam, quòd hoc tempore, quò fungeris eo Magistratu ab vniuerso Venetæ Nobilitatis ordine tibi mandato, quem Ordinum Sapientem appellamus; certo scio te harum nostrarum lucubrationum præsidio instructum, haud parum decoris, & ornamenti in Sapientissimo Senatu nostro tibi comparasse. Porro autem has lucubrationes mea vnius causa primùm institutas, deinde tecum etiam communicatas, vtrique nostrum, idest mihi, & tibi duntaxat communes esse constitueram: cum tu re hac cum alijs quibusdam summa necessitudine tibi coniunctis communicata, ab iisdem quam sapientissimè rogatus fuisti, vt me exorares; ne tantas opes, velut sub ima terra defossas, inuidorum, & sordidorum hominum more, latere diutius paterer: sed eas potius instar regij, liberalis, & municipi animi è latebris in lucem exire ad omnium vtilitatem quamprimùm permetterem. Quid enim (vt ijs verbis vtar, quibus iisdem tecum vsi sunt) quid studiosis hominibus hoc opere fructuosius? quid hinc vtilitatis, quid hinc emolumentum percipi non possit? cum quicquid vnquam à summis ingenijs tam vasto voluminum pelago sparsim, & obscure traditum est, id omne in hoc vno opere simul, & dilucide habeatur? Authores, qui de his rebus egerunt, cum varij, & diuersi extiterint; varium, & diuersum ordinem, variam, ac diuersam methodum in ijs pertractandis sunt secuti. In hoc vero Opere, cum vnum, & idem existat; vno atque eodem ordine, vna atque eadem methodo, & ea quidem facillima res eadem omnes pertractantur. Et quod in tanta Scriptorum mole vix, ac ne vix quidem per totam vnius hominis ætatem oculis lustrari potest, id omne in his libris breuissimo temporis spatio, vel à mediocri ingenij homine summo cum fructu, & voluptate perlegetur, & percipietur. Nec videre profecto possumus (subdebant illi) cui hominum generi hi labores non sint futuri charissimi: & cui ciuium ordini non sint mirum in modum profuturi. Siue enim quis Patricij extiterit generis, is ex his magnum capiet adiumentum ad Rempubl. recte gerendam, & ad Ciuitates, & populorum animos in officio continendos: siue quis in foro causas egerit; ad opem suis clientibus ferendam, & ad eorum iura, quam fieri potest optime tuenda: siue Theologiam docuerit, publiceque in Templo concionaturus fuerit; ad id, quod dicturus est, ornandum, & illustrandum: siue etiam in Academijs publicis quoduis scientiarum, & literarum genus professus fuerit; ad id ipsum magna cum ingenij, & doctrinæ laude, & magna cum dignitate præstandum. Atque (vt vno verbo dicam) nullum genus est hominum; cui si aliqua de re instituenda sit oratio, hoc opus materiam, & rerum argumenta à præclaris, & plane diuinis ingenijs acutissime excogitata, & luculentissime tractata non vberime suppeditet. Hic est, quicquid eloquendi artificibus ad rapiendos in suam sententiam auditorum animos momentum afferre potest; quicquid Poetis opus est ad concitandam suis in operibus admirationem. Item qua ratione Dialecticis tractanda sint argumenta, vt aduersarium in absurda compellant: & vt ipsi in vtramque partem disputantes, nihil contrarium, nihil repugnans, nihil omnino discrepans effutiant: & quo pacto vt possint locis Dialecticis; vt in qualibet re proposita non ieiunè, & exiliter, sed copiose, & abundanter differant. Non alibi quærendum est ei, qui ad secretiores, & abstrusiores naturalis, & diuinæ Philosophiæ partes penetrare voluerit. Sed nec hic desunt res vberime tractatæ; quæ doceant, quo nã pacto animos nostros

omni

omni virtutum genere exornare, domos nostras priuatas regere, Ciuitatesque, & Regna, & Respublicas administrare debeamus. Atque hæc quidem, & alia quamplurima in medium afferebant amici, & pernecessarij tui; quos harum vigiliarum participes feceras: & quos nostræ dignitatis, atque existimationis studiosissimos esse semper cognoueras. Quibus ego rebus omnibus permotus, quod tibi diu multumque pernegaueram, id tandem aliquando, vt in manus hominum hoc opus exiret, concedendum esse iudicaui. Quamquam in hoc edendo ea vna res me valde torquet; quòd id, quod mirum in modum optabam, tuis & amicorum tuorum assiduis precibus nos nimis ad maturandam editionem vrgentibus, adhuc præstare non potui. Platonis enim (vt præclare nosti) & Platoniorum, & aliorum etiam cuiusuis sectæ, & familiæ Philosophorum omnium opera omnia, quæ sane quam accurate, & diligenter euoluimus, & expendimus: & eodem ordine, eademque tractandi ratione, qua hosce damus Authores, in locos communes digessimus, his quoque adiungere statueramus. Sed quoniam extremam manum nondum eis imposuimus, ea temporis breuitate prætermittere coacti sumus. Speramus tamen fore, vt diuini numinis beneficio non diu à studiosis hominibus desiderentur: Sed primo quoque tempore cum magno omnium commodo à nobis in apertum perferentur. Neque enim minus emolumentum tibi, & alijs afferent Platonis, & Platoniorum præclara inuenta (vt de reliquis nunc taceam) ad Reip. administrationem, & ad cæteras humanas actiones, quàm hæc, quas nunc edimus, commentationes: cum vir ille insignis Plato apud omnes, qui vbique floruerunt, sapientes, diuini cognomentum fuerit consecutus. Verum quamuis (vt dixi) sese ita res habeat; haud tamen diutius continere me potui; quin tuis, & amicorum precibus exoratus has lucubrationes quam primum diuulgarem. Cæterum, si quispiam tibi dixerit, nos actum agere (vt est in veteri proverbio) & nihil noui in medium afferre, cum ante nos alij quidam idem omnino præstiterint; eis tu audacter & libere respondeas, velim; eos sine vlla controuersia labi, errare, & decipi: qui putent inter nostros, & eorum labores nihil interesse. Hoc enim esset alienos sudores sibi impudenter vindicare; & plagiarij crimen, quod peius cane, & angue odimus, suo nomini impingere: & sibi, suoque generi nefariæ turpitudinis notam ad ignominiam sempiternam inutere. Absit autem procul à nobis tantus furor. At quod tandem discrimen, quæ tandem inter nostras, & eorum vigilias reperitur dissimilitudo? Illi in vnum, aut in alterum duntaxat Scriptorem elaborarunt: Nos in omnes, qui vsquam extant, elaborauimus. Illi ab vno partem aliquam rerum desumpserunt: Nos ab omnibus omnia, quæ ab eis haberi possunt, desumpsimus. Illi nudum potius indicem confecerunt: Nos integra omnia, quæcunque ab Authoribus in qualibet materia tradita fuerunt, in opus nostrum transtulimus: & ita quidem omnia integra transtulimus; vt etiam non perlectis, nec consultis ipsis Authoribus, in his nostris libris quicquid in hac, vel in illa materia desiderari possit; id totum sine vlla verborum, vel sententiarum diminutione Castissime excerptum reperiat. Quæ quidem commoditas ab illis, qui indicem confecerunt, longe est aliena. Nam quicumque indicis beneficio frui voluerit; & quisquis intelligere, quæ in eo annotantur, optauerit; is profecto cogetur, vel inuitus magna cum animi sui molestia ad Scriptorem ipsum, in quem index ille confectus est, sese conferre: & modo hoc, modo illud volumen euoluere: & huc, & illuc sapius oculos conijcere: & quibus nam latebris fera illa, quam venatur, lateat, diligenter perquirere, & inuestigare. Quod nisi fiat; profecto quidnam index ille, & Scriptor ipse sibi velint; nunquam percipi poterit,

Nos vero (vt monuimus) integras propositiones ita excerpimus; vt vel sine vlllo alio librorum præsidio tota Authorum sententia in qualibet re proposita cumulatissime percipiatur. Præterea, cum illi non excerpant, neque recitent integras propositiones; facillime autem fieri possit (quod sæpenumero contingere videmus) vt paginarum, & locorum, ad quos reijcitur lector, numerus sit mendax, & fallax ad rem, de qua agitur, inueniendam; indexque corruptus sit, & deprauatus; sit profecto, vt res ipsa exitum fortiat à voluntate alienum; nullumque inde emolumentum, sed potius temporis iactura, & animi perturbatio sequatur, & magna confusio. In nostris vero libris longe alia est rerum conditio. Quamuis enim vtu venire facile possit, vt aliquis in numeris subrepat error; tamen quia totam sententiam, & integram propositionem ab Authoribus desumptam in eis expressimus; facile, & sine cunctatione quodcunque propositum est inuenitur: & sua sponte ante oculos sese offert: nec res indiget longa illa, & permolesta inquisitione, & inuestigatione eorum, quæ nobis sunt opus, & ab Authoribus sunt tractata. Quid, quod etiam eam diligentiam adhibuimus, vt in vnaquaque propositione non solum librorum, sed etiam tractatum, & capitum, & contextuum, & paginarum, & item columnarum omnium omnes numeros notaremus? Quæ quidem vna diligentia ita negocium iuuat: ita distincte, & dilucide rem totam demonstrat, vt fieri omnino non possit; quin primo quoque tempore id, quod in tenebris delitescerat, in lucem profiliat: cum necesse sit, vt e tot numeris vnus, & alter saltem integer, & incorruptus conferuetur. Vno verò, & altero numero incolumi, & saluo, quis (obsecro) nisi mentis, & cogitationis penitus expers, à scopo, ad quem suum dirigit cursum, vnquam aberrauerit? Haud equidem tamen negauerim, eam esse excudendorum librorum rationem, & librariorum iniuriam, vt offendere, & prolabi sæpe numero necesse sit: sed quia omni cura, ac diligentia in id incubuimus, vt huiusmodi monstra e nostris finibus procul arcerentur, & e medio penitus tollerentur; propterea speramus fore, vt aut nihil, aut admodum parum legentis animus his prodigiosis spectis perturbetur. Tot autem modis, & tot indicatijs vnum, atque eundem locum citauimus, & designauimus: & item tam sigillatim suis vnamquamque sententiam notis expressimus: propterea quod hac ratione iudicamus eos, qui codicibus eiusdem exempli, & editionis vtuntur, quibus nos vsi sumus, omnia facillime inuenturos esse: quorum quidem signa, & notas hic à tergo collocanda curauimus. Alij quoque, qui alterius generis, & alterius formæ codices habent, sine labore idem commodum consequentur: cum & librorum, & capitum, & etiam contextuum partitiones apud omnes planè sint eadem. Cæterum quoniam (vt sæpe diximus) hoc continet in sinu suo quicquid opum ab Aristotele, Aristotelisq; Philosophis in suos thesauros congestum fuit; & quicquid boni ex eorum vberimis fontibus vnquam emanauit; ideo par esse videbatur, vt potius à parte, quam à toto diceretur, & nomen potius Aristoteleæ Philosophiæ, quam totius Philosophiæ obtineret. Verum, quia nihil propius sit, quam vt extremam manum imponam monumentis aliorum omnium Philosophorum, quotquot vnquam floruerunt: & quia Imperatore mundi Deo nostris conatibus aspirante, ea quoque cuncta simul propediem hac eadem inscriptione, & hoc eodem titulo in medium sumus prolaturi; idcirco nobis magis rationi consentaneum visum est, si hoc ipsum opus, Seminarium totius Philosophiæ nuncuparetur. Ego enim instar optimi cuiusdam agricolæ, qui in vnum locum, quod Seminarium appellatur, vnus atque eiusdem generis arbusculas, in alium vero alterius generis stirpes conferre

confuevit:

confuevit: vt inde, cum opus fuerit, euulsas ad suum quemque locum, quem sibi proposuit, commode transferre, & ex earum cultura fructum simul, & voluptatem percipere possit; conieci in hoc volumen omnes omnium rerum definitiones, omnes diuisiones, omnes distinctiones, & omnia denique scitu, & obseruatione digna, quæ à præclarissimis illis Scriptoribus fuerint vnquam elucubrata: vt hinc desumpta, & ad rerum occasiones accommodata, mihi & vniuersæ literatorum hominum rationi essent vtilitati, & ornamento. Quoniam vero sub vno, atque eodem vocabulo permultæ suberant propositiones; nos, ne in eam molestiam incideremus, quam in alijs sæpe experti fuimus: & vt multo commodius, & facilius omnia inueniremus, eas propositiones, multiplicibus adhibitis diuisionibus, distinximus iuxta illud axioma, quod in scholis Philosophorum quam creberrime inculcatur, Omne æquiucum prius distinguendum, postea definiendum. Non ita tamen minuta subtilitate in vnoquoque capite progrediendum nobis esse censuimus: Sed tanta duntaxat, quanta ad munendam breuiorem, & planiorem viam ad rerum inuentionem satis esse videretur. Nam exempli gratia, cum mihi de anima agendum sit; & cum sub hoc vocabulum, Anima, multæ cadant propositiones; ego, vt aditum faciliorem pararem ad id, cuius opera indigeremus, primum eas omnes propositiones, quæ in vniuersum ad animam pertinent, collocaui: Mox animæ diuisionem; Deinde definitionem. Quarto loco Animæ ortum, seu generationem: Postremo paulo distinctius de Anima agens, primum egi de ea, vt intelligentia: mox de ea, vt rationis capace: Deinde vt de rationis experite: Deinceps vt de sentiente, vegetante, alente, & impellente: postremo quoniam pacto de ea habeatur cognitio: cui de anima veterum Philosophorum opiniones; & quid ei post mortem accidat, statim subieci. Atque hac eadem plane ratione pertractaui ea cuncta vocabula, quibus multiplices subsunt propositiones, prætermittis huiusmodi diuisionibus in eo vocabulorum genere, quæ numero admodum paucas suo ambitu propositiones complectuntur. Nam quemadmodum vbi magnus est propositionum numerus, ibi huiusmodi distinctiones lucem afferunt clarissimam; & omnem inuestigandi molestiam penitus auferunt: ita quoque vbi earundem numerus est exiguus, ibidem adhibita animam perturbant, & studiosis sæpenumero negocium facessunt.

AVTHORES

AVTHORES

AVTHORES A QVIBVS HOC EXCERPSIMVS,
SVNT HI, QVI SEQVVTVR.

Aristotelis Prædicamenta.	De Anima.	De syllogismo hypothetico.
Perihermenias.	De memoria, & reminiscencia.	De diuisione.
Priora.	De somno, & vigilia.	De definitione.
Posteriora.	De infomnijs.	De definitione.
Topica.	In Metaphysica.	In Topica Ciceronis.
Elenchi.	In Metaphysica.	De differentijs Topicis.
Physica.	Sirianus In Metaphysica.	Alb. Mag. In Prædicabilia.
De Cælo.	Piellus In Physica.	Prædicamenta.
De Generatione, & corruptio.	Simplicius In Prædicamenta.	Sex principia.
Meteora.	In Physica.	Perihermenias.
De Plantis.	De Cælo.	Priora.
De Animalium historia.	De Anima.	Posteriora.
De Partibus animalium.	Io. Gram. In Priora.	Topica.
De Incessu animalium.	In Posteriora.	Elenchos.
De Anima.	In Physica.	In Physica.
De Sensu, & sensibi.	De Generatione, & corruptio.	De Cælo.
De Memoria, & reminiscencia.	De Generatione animalium.	De Generatione, & corruptio.
De Somno, & vigilia.	De Anima.	In meteora.
De Infomnijs.	Mich. Eph. De memoria, & reminiscencia.	De sensu, & sensato.
De Diuinatione per somnium.	De somno, & vigilia.	De memoria, & reminiscencia.
De Animalium motu.	De infomnijs.	De somno, & vigilia.
De Animalium generatione.	De diuinatione per somnium.	De motibus animalium.
De longitudine, & breuitate vitæ.	De longitudine, & breuitate vitæ.	De iuuentute, & senectute.
De iuuentute, & senectute.	De iuuent. senect. mort. vitæ, & respiratione.	De spiritu, & respiratione.
De sanitate, & morbo.	De motu animalium.	De morte, & vita.
Problemata.	De incessu animalium.	De nutrimento, & nutritibili.
Questiones mechanica.	De animalibus.	De natura, & origine animæ.
De Mundo.	Eustratus In Ethica.	De vnitæ intel. contra Auer.
De admirandis auditionibus.	Aspasius In Ethica.	De natura locorum.
Physiognomica.	Auerroes In Porphyrium.	De proprietatib. elementorum.
De coloribus.	In Prædicamenta.	De passionibus ætæ.
De spiritu.	Perihermenias.	De vegetabilibus, & plantis.
De lineis infecabilibus.	Priora.	De principijs motus progres.
De causis proprietatis element.	Posteriora.	De causis, & processu vniuersit.
De canis.	Elenchos.	à causa prima.
De Xenophane, Zeno, & Gorg.	Topica.	De anima.
Metaphysica.	Epitome in logica.	De intellectu, & intelligibi.
Ethica ad Nicomachum.	Questiones logices.	De mineralibus.
Moralia magna.	In Physica.	De animalibus.
Moralia eudemia.	In media expositione, physica.	In Metaphysica.
De virtutibus.	In Cælo.	In Ethica.
Politica.	Auerroes Paraphrasis de cælo.	In Politica.
Oeconomica.	Generatione, & corruptione.	In Perihermenias.
Rhetorica.	Meteora.	Posteriora.
Rhetorica ad Alexandrum.	De partibus animalium.	Physica.
Problemata.	Anima.	De Cælo.
Theophrasti Metaphysica.	De sensu, & sensibili.	De Generatione, & corruptio.
Alex. Aphrod. In Priora.	Memoria, & reminiscencia.	In meteora.
In Topica.	Somno, & vigilia.	De anima.
In Elenchos.	Infomnijs.	De sensu, & sensato.
Questiones naturales.	Diuinatione per somnium.	De memoria, & reminiscencia.
De fato.	Generatione animalium.	Somno, & vigilia.
De anima.	Longitudine, & breuitate vitæ.	Infomnijs.
De mixtione.	Substantia orbis.	Diuinatione per somnium.
De sensu, & sensato.	Destructione destructionum.	Motu animalium.
In meteora.	Animæ beatitudine.	Longitudine, & breuitate vitæ.
Problemata.	Metaphysica.	Iuuent. senect. mort. vitæ, & respiratione.
In Metaphysica.	Epitome in Metaphysica.	De motu cordis.
Alex. & Eustr. In Posteriora.	Ethica.	De natura hominis.
Porphyrius In Prædicamenta.	Politica.	Metaphysica.
Quinque voces.	Rhetorica.	Ethica.
Ammonius In Porphyrij quinque voces.	Poetica.	Politica.
Prædicamenta.	In Prædicab. ex dialogis.	Alex. de Ales Metaphysica.
Perihermenias.	In Prædicab. ex secundis com.	Tho. de Vio In Prædicabilia.
Dexippus In Prædicamenta.	In Prædicamenta.	Prædicamenta.
Magentinus In lib. de interpretatione.	Lib. de interpret. pri. editione.	Perihermenias.
In Priora.	Lib. de interpretat. 2. editione.	Posteriora.
Themistius In Posteriora.	De introd. ad syl. categoricos.	Dan. Barb. Rhetorica.
In Physica.	De syllogismo categorico.	Pet. de Aluer. De Cælo.

AVTHORES, QVI IN HOC
OPERE CITANTVR
cuius impressionis sint.

Aristotelis opera Impressa Venetijs apud signum Seminantis in 16. 1572. Quibus simul iuncti sunt.	Michael Ephesius. De partibus animalium. Impr. Venetijs apud Scotum. 1552. De animalibus in 8. Impr. Basileæ. 1559.
Theophrasti, Metaphysic.	Eustratus. In ethica. Impr. Ven. apud Iunctas. 1541.
Alex. Aphro. Problemata.	Aspasius. In ethica. Imp. Venet. apud Iunctas. 1541.
Porphyrij, Quinque voces.	Auerrois Opera. Imp. Venetijs apud Iunctas. 1550.
Alex. Aphro. In priora. Impressum Venetijs apud Scotum. 1546.	Boetij Opera. Impressa Basileæ. 1546.
In topica. Impressum Venetijs apud Scotum. 1547.	Alberti Magni Opera. Impressa Venetijs apud S cotum. 1532.
De memoria. Impressum Venetijs apud Scotum. 1561.	D. Tho. Periherm. Imp. Venet. apud Iunctas. 1553.
De sensibus. Impressum Venetijs apud Scotum. 1549.	Poster. Imp. Venetijs apud Iunctas. 1551.
Questiones nat. } Impress. Venetijs De facto. } apud Gryphium. De animal. } 1555.	Physic. Imp. Venetijs apud Iunctas. 1551.
De mixtione. } Metaphysica. Impressa Venetijs apud Scotum. 1561.	De cælo. Imp. Vene. apud Scotum. 1555.
In Elenchos. Impress. Venetijs apud Ludouicum Auancium. 1557.	De generatione & corruptio. Impressum Venetijs apud Scotum. 1555.
Alex. & Eustratus. In poster. Impressum Venetijs apud Scotum. 1568.	Meteor. Impr. Ven. apud Scotum. 1561.
Porphyrius. In prædicamen. } Impressum Venetijs Dexippus. In prædicament. } apud Scotum. 1546.	Anima. Imp. Venetijs apud Iunctas. 1565.
In prædicab. } Impr. Venetijs apud Ammonius. Prædicament. } Gryphium. 1555.	Parua naturalia. Impressum Venet. apud Iunctas. 1566.
Perihermen. } Magentinus. In perihermen. in 4. Impress. Venetijs apud Scotum. 1545.	Metaph. Imp. Venet. apud Scotum. 1562.
In priora. Impressum Venetijs apud Scotum. 1544.	Ethica. Imp. Venetijs apud Iunctas. 1563.
Themistij Opera Impressa Venetijs apud Scotum. 1549.	Politica. Impr. Venet. apud Iunctas. 1568.
Syrianus In metaphysic. in 4. Impressum Venetijs ad signum Famæ. 1558.	Alex. de Ales. Metaphysi. Impressum Venetijs apud Galignanum de Carara. 1572.
Pfellus In physica. Impressum Venetijs per Ia- cobum Rubeum. 1554.	Thomas de Vio. In prædicabil. Impressum Venetijs apud Scotum. 1565.
Simplicij In prædicamenta. Impressum Venetijs apud Scotum. 1543.	Prædicamenta. Impressa Venetijs apud Scotum. 1565.
In phy. Imp. Venetijs apud Scotum. 1566.	Perihermen. Impressum Venetijs apud Scotum. 1565.
In anima. Imp. Vene. apud Scotum. 1564.	Posteriora. Imp. Ven. apud Scotum. 1565.
De cælo. Imp. Vene. apud Scotum. 1555.	Daniel Barbarus Rhetor. in 4. Impressum Venetijs apud Paulum Gerardum. 1544.
Priora. Imp. Venet. apud Scotum. 1548.	Petrus de Aluernia. in 4. de cælo. Impress. Venetijs apud Scotum. 1555. vna cum D. Thoma.
Post. Impr. Venetijs apud Scotum. 1550.	
Physi. Imp. Venetijs apud Scotum. 1554.	
De generatio. & corrupt. Impr. Venetijs apud Scotum. 1543.	
De generatio. animalium. Impr. Venetijs apud Fratres de Sabio. 1526.	
De anima. Impressum Venetijs apud Sco- tum. 1554.	

Ita tamen, & librorum diuisiones, & capita, & textus, & paginas, & columnas, & omnes diuisiones adiecimus, vt & in omnibus impressionibus facillè quibus accuratus Lector, si in fonte eadem videre voluerit, quæcunque ei placuerit, facillimè inuenire poterit: cum libri, ac librorum diuisiones, capita, & textus, in omnibus impressionibus sint eadem.

F I N I S.

AVTHORES

AVTHORES

INDEX DIVISIONVM

materiae, quae in primo volumine continentur.

Abstra ctionis diuisio. chart. 1	tura insunt. 15	diuisio. 27
natura. 1	quo mouent, & quae mouent. 15	diffinitiones. 27
quae possunt. 2	consequentia. 15	generatio. 28
necessitas. 2	Affirmationis diuisio. 15	ut intelligentia. 28
ut exempla. 2	diffinitio. 15	ut rationalis. 28
Accidentis diuisio. 2	proprietates. 15	ut irrationalis. 34
quid est, ut cognoscitur, eius proprietates. 2	ex quibus fit. 15	ut sensitiua. 34
ut separabile, & inseparabile. 4	ut simplex. 15	ut uegetatiua. 35
ut per se, & per accidens. 4	ex transpositione. 16	ut nutritiua. 35
utilitas. 4	ut contradictio. 16	ut impulsua. 35
ut predicatur. 4	ut uera, uel falsa. 16	ut de ea habetur scientia. 35
ut problema. 5	ut uniuersalis. 16	opiniones antiquorum. 35
ut fallacia. 5	ut una. 16	que post mortem ei accidunt. 36
Accipientis natura. 5	ad quam anima potentiam pertinet. 16	Animalis in uniuersali. 36
usus. 5	Agentis diuisio. 15	diuisio. 37
remedia. 5	natura. 16	quid sunt. 39
Actionis diuisiones, & differentia. 6	ut primum agens. 16	proprietates. 39
quid est. 6	ut causa. 16	ut cognoscunt. 39
causa. 7	ut a generante procedit. 17	partes. 39
finis, in quo est. 7	ut operans. 17	potentiae. 40
ut recipitur in materia. 7	ut predicamentum. 17	ut nutriuntur. 40
ut predicamentum. 7	ut ad patiens refertur. 17	generatio. 40
ut corporis motus. 7	cognitio. 17	ut sentiunt. 42
ut ex uirtute mundi. 7	Albi diuisio. 18	ut augentur. 43
Aetnis diuisio. 8	natura. 18	ut mouentur. 43
natura. 8	definitio. 18	ut respirant. 44
ut purus, et separatus a mater. 9	ex quo generatur. 18	ut uident. 44
ut recipitur in materia. 9	ut pertinet ad robur. 18	ut dormiunt, & uigilant. 44
ut se habet ad potentiam. 9	Alimenti diuisio. 19	uita. 44
ut diuiditur a potentia. 9	quid est, & eius proprietates. 19	ut masculus uel foemina. 44
ut intelligens. 9	ut transmutatur. 19	ut sunt media inter animal, & plantas. 45
ut procedit ab agente. 9	ut nutrit. 19	ut aquatile. 45
ut reducitur sub predicamentis. 9	Alterationis diuisio. 20	ut reptile. 45
Acutum ut tangibile. 9	quid est. 20	Apum genera. 46
ut gustabile. 9	causa. 20	generatio. 46
Aequalitatis diuisio. 10	ut naturalis, & in quo sunt abstractiones. 20	mores. 46
quid sit. 10	finis. 20	opera. 47
in quibus sit. 11	Amicitiae definitio. 21	que eis nocent, & iuuant. 47
Aequiuocorum diuisio. 11	ut uera. 21	cibus. 47
quid sunt. 11	ut communiter dicitur amicitia. 22	reges. 47
proprietates. 11	chart. 22	uita. 47
fallacia. 11	absentia, et presentia quid facit. 22	Appetitus diuisio, & species. 48
an in scientijs uti debeant. 12	chart. 22	quid est. 48
Aer ut elementum. 12	dissolutionis causa. 22	in quibus est. 48
ut inseruit motui. 13	Anguillarum definitio. 22	ut mouet, & mouetur. 48
ut respirabile. 13	generatio. 23	ut appetit. 49
ut inseruit uisui. 13	proprietates. 23	Aqua in uniuersali. 49
ut inseruit auditui. 13	Angulus ut in uniuersali. 24	quid est. 50
ut alteratur a corporibus caelestibus. 14	ut reclusus. 24	ut elementum. 50
Aeternitatis diuisio. 14	ut acutus. 24	ut transmutatur. 50
quid est. 14	ut obtusus. 24	ut mouetur. 50
proprietates. 14	ut extrinsecus. 24	ut calida, & frigida. 51
Affectuum diuisio. 15	ut pyramidalis. 24	ut dulcis, uel salsa. 51
quid sunt, & quot. 15	ut in circulo. 24	ut pluuias. 52
ad quid pertinent, & quibus natura insunt. 15	Anima in uniuersali. 24	Artis diuisio. 55
		diffinitio. 55

princi-

INDEX.

principia unde habet. 56	ut ad sensum pertinet. 79	utrum in loco, ut mouetur, & motus principium, & eius cognitio. 94
ut imitatur naturam. 56	ut hominis. 79	in inferiora agit, & ut de eo cognitionem habere possimus. 95
que comprehenduntur arte. 56	ut conuenit esui. 79	ut a prima causa dependet, & an genitum, uel incorruptibile sit. 95
operationes. 56	ut physiognomiae inseruit. 79	ut materiam, principia, quantitates, proprietates, & figuram habet. 96
ut liberales. 57	ut corrumpitur. 80	ut a terra distat, & que pars sub ipso habitabilis est. 97
ut mechanicę. 57	ob quid a natura fit. 80	Cognitionis diuisio. 97
ut coniecturales. 57	ut diuisibilis, uel indiuisibilis. 80	quid est, & ut sit. 97
differentię. 57	char. 80	que nobilior, que prior, & ut a ceteris differt. 98
Artifex , ut Deus opt. max. 58	Casus ut causa per accidens. 80	cui consentanea est. 99
ut differt a natura. 58	ut ad nomen, & uerbum pertinet. 81	Colorum diuisio. 100
operationes. 58	ut fit denominatio. 81	quid sunt. 100
cognitio. 58	Causarum diuisio, & ad quem pertinet earum consideratio. 82	ut fiunt, & miscentur. 100
proprietates. 58	quid est. 82	quid proprium, & cause. 100
Auditus definitio. 61	ut forma. 83	ut uidentur, quid significant, & faciunt, & eorum uirtus. 101
in quo inest. 61	ut efficiens. 83	ut herbarum, plantarum, & Iridis. 101
quid corrumpit. 61	ut finis. 83	Comete differentię. 101
operatio. 61	ut materia. 83	quid est, & in quo loco sit. 102
Augmenti definitio. 61	ut ad effectum refertur. 83	quid significat, & a quo fit. 102
ut fit, & quo est. 61	ut per se, & per accidens. 84	quid habet in se, & quantum durat. 102
terminus. 62	ut prima, ut prior, posterior, remota, propria, & communis. 84	que circumdat stellam, & quo motu mouetur. 102
ut differt a nutritione. 62	ut actu, & potentia. 85	Compositio quid est, et quotuplex. 103
Auis in uniuersali. 62	ut inter seipsas relationem habent. 85	ut differt ab ordine, & non repugnat simplicitati. 104
differentię. 63	ut ad argumenta, & predicamenta pertinent. 85	in quibus sit, & in quid resoluitur, & ut cognoscitur. 104
coitus, & que ad ipsarum generationem pertinent. 63	Cerebrum quid est, & ut ad sensum pertinet. 86	uires in quo sunt, & eius proprietates. 104
uictus. 64	locus, qualitas, & substantia. 86	ut naturalis. 105
uolatus, & garitus. 64	ut motus principium, & super quo innititur. 86	ut logica. 105
ut rapaces. 64	opertoria, partes, & diuisio. 86	ut artificialis. 105
ut aquaticę. 65	que habent, & quo compositum est, & superfluitatum exitus. 87	Conclusio quid est. 105
ut agrestes. 65	ad corporis partes relatio. 87	ut sequitur propositiones syllogismi. 106
Aurium definitio. 65	que maiorem habent, & ob quid datum est. 87	ut ad figuras pertinet syllogismi, & ut probatur. 106
partium nomen. 65	que sanant. 87	ut affirmatiua, uel negatiua. 106
forma, & cur sic. 65	Circulus quid est, & eius proprietates. 87	ut uniuersalis, uel particularis, & indefinita. 106
que habent, & ut aliquibus animalibus mobiles sunt. 65	char. 90	ut modalis. 106
locus, & cur eo in loco sitę sunt. 65	ut mouetur. 90	ut uera, uel falsa. 106
char. 65	ut ad syllogismum, & demonstrationem pertinet. 90	Contingentis diuisio. 110
quid diuersa forma significat. 65	diuersę considerationes. 91	quid est, & in quibus. 110
problemata. 66	ut ad quadraturam pertinet. 91	ut raro, plerumque, & in pluribus. 110
Bonorum diuisio. 68	Ciuitatis diuisio. 91	consequentia, & ut differt a modalibus ceteris, & quid significat. 110
quid est, & in quo est. 69	quid est, & eius finis. 91	natura, & uis in propositionibus. 111
quid accidit. 70	ut fiebant Romani ciues. 91	Continuum quid est, eius proprietates. 111
ut a Deo dantur, a fortuna, & casu. 70	in quid corrumpitur. 91	chart. 111
que appetunt. 70	antiquorum opiniones. 91	quod
quid contrarium. 70	ut ad rhetoricam pertinet. 91	
differentia. 70	Ciuitas quot dicitur modis, & eius partes. 92	
ut perfectum. 70	quid est. 92	
prouerbium. 71	quid ei prodest, & nocet. 92	
Caliditatis diuisio. 72	que magnitudo esse debet. 92	
quid est. 73	qui rectores esse debent. 92	
proprietates. 73	orbis terrarum quot sunt, & que sit earum distantia sensibilis. 92	
unde fit. 73	Cælum quid est, an finitum, eius partes, ut appellatur, & caelestium vires. 93	
ut qualitas. 74		
cuius est causa. 74		
ut naturalis. 74		
ut extrinseca. 75		
ut pertinet ad mores. 75		
Canes ut iuuenes, & senes. 76		
coitus tempus. 76		
morbi. 76		
proprietates. 76		
prouerbia. 76		
Caro quid est, & unde fit. 79		

INDEX.

quod mouetur, & eius partes. char. 111
 natura. 111
 in quibus reperitur, & de quibus est. 112
 ad quem eius consideratio pertinet. 112
Contradictio quid est, & quid significat. 112
 que requiruntur ut sit, & eius proprietates. 112
 ut est in propositionibus. 112
 que docetur in libro Perihermeneias, & quot sunt. 112
Contraria quot modis, & in quo sunt. char. 112
 que sunt, & que requiruntur, ut sint. 113
 ut differunt inter se, & a ceteris oppositionum speciebus. 114
 ad que reducuntur, ut permanent inuicem, ut cognoscuntur, ut fiunt, & quid faciunt. char. 114
 qua suscipiunt contra, magis, & minus. 114
 proprietates. 114
 ut habent medium, uel non, & sunt in medio. 115
 ut sunt in predicamentis. 115
 ut sunt in propositionibus. 115
 ut sunt in opinionibus. 115
Cor quid est eius motus, & locus. 116
 partes, figura, & eius proprietates. 116
 ut corporis principium, & ut regit membra. 117
 quibus inest, & ut prius creatur, & ut sentit. 117
 ut calidus, & frigidus, & unde. char. 117
 diuerse qualitates, & ut diuersa in corpore gignit. 117
 uirtutes, & uariæ philosophorum de eo opiniones. 118
Corpus quot dicitur modis, diff. uincula, & solutiones. 118
 quid est, & que eius uires. 119
 que causa propinqua, & de quibus componitur. 120
 que sequuntur, & que ob etatem accidunt. 120
 ut simplex, compositum, magnū, & paruum. 120
 ut se habet ad animam, & ad partes corporis. 121
 ut animatum, inanimatum, & uisibile. 121
 ut se tangit, est in loco, tempore, & uacuo. 121
 ut finitum, infinitum, diuisibile, & indiuisibile. 122
 ut graue, leue, calidum, & frigidum. 122

ut mobile, ut agit, & patitur. char. 122
 ut bonum, sanum, & ægrum. char. 124
 ut celeste. 124
 ut naturale. 126
 ut brutorum. 127
 ut artificiale. 127
 ut mathematicum. 127
 ut in predicamentis. 127
 signa eius, ut ad mores pertinet. char. 127
Corruptio quid est, & ut colligitur ab intellectu. 127
 ut fit, ac que corrumpuntur, & que est corruptionis causa. 127
 ut diuiditur à corruptio, & ab incorrupt. 128
 ut naturalis. 128
 ut uiolenta, & per accidens. 128
 quo tempore max. fiat. 128
Definitio quot dicitur modis, & fit, & inuenitur. 132
 quid est, & unde dicitur. 133
 quis artifex tribuit eius essentiam, & effectus. 135
 cuius est, & de quibus constat. 136
 utilitas. 137
 ut uera, uel falsa, & eius utilitas. 137
 ut differt à descriptione, & demonstratione. 138
 ut manifestatur, & an demonstrari possit. 138
 ut formalis. 139
 ut materialis. 139
 ad quem pertinet, & in quo loco de ea agit Arist. 139
 ut ad argumentandi loca pertinet. 139
Demonstratio quotuplex, & quid est. char. 141
 de quibus est, et de quibus constat, & que sunt ei necessaria, & ut cognoscitur. 142
 proprietates. 144
 ut utilis, inutilis, & in quo loco de ea tractatur. 144
 ut differt à scientia demonstratiua, et ut inter se differunt quid, & quia. 145
 que præstantior, & ut ad syllogisticas figuras pertinet. 145
 ut ad impossibile. 145
 ut ad rhetoricam pertinet, & ut est unum è generibus rhetoricis. 145
Dentium diuisio, & nomina. 146
 numerus, & materia. 146
 proprietates, et ad quid utiles. 146
 que eos habent, & quo tempore apparent, et eieciuntur. 146
 ut albi, nigri, & ut stupefcunt. char. 146

Deus quid est, & ut illi similes sumus. char. 147
 actio eius que est, & ut omnia sunt illi presentia. 147
 ut inferiora regit, cognoscit, boni causa, & qui Deo carus est. 148
 ut mundi causa, & ut ipse mundum præcedit. 148
 locus eius, potentia, et ut illi conuenit honor. 148
 ut mouetur, & ut est immobilis. char. 148
 nomina. 148
 attributa. 149
 uaria de Deo antiquorum opiniones. 149
 qui Deum non esse opinati sunt. char. 149
 non esse subiectum metaphysices. 149
Dialectica quot dicitur modis, et de ea uaria antiquorum opiniones. char. 149
 quid est, & eius finis, & cur sic dicitur. 149
 quid ei necessarium, & quibus argumentis utitur. 149
 quid ei proprium, utilitas, & in quo libro de ea tractat Aristoteles. 150
 quid commune, & proprium habet cum oratore, demonstrante, rhetore, & pri. philosopho. 150.
 ut ad problemata pertinet. 150
Differentia diuisio, et cuius est, & cuius causa. 151
 quid est, & que multū differunt. char. 152
 proprietates, utilitas, & quid eius loco sumitur. 152
 ut propria, communis, maxime propria. 153
 ut diuisiua, & constructiua generis. 153
 ut actū, potentia, finita, & infinita. 153
 ut substantia, uel accidens, ut contraria. 153
 ut separabilis, inseparabilis, per se, & per accidens. 153
 quot in definitione esse debent. char. 154
 ut ad argumentandi loca pertinet. 154
 ut differt à ceteris quinque uocibus. 154
Dignitas ut principium demonstrationis. 155
Diuisio quot modis fit, ut fieri debet, & ut facilius. 158
 quid est, et quis eius finis. 158
 necessitas, et utilitas. 159
 in quo est, et quid facit. 159
 ut per accidens. 159
 ut mo-

ut mo-

ut modi eius inuicem differunt, & ut differt à compositione. char. 159
Elementa quid sunt, & eius conditiones. 164
 ut sunt rerum principia, & contraria. 165
 quot sunt, et ad quam scientiam pertinent. 165
 qualitates, & motus principia. char. 165
 ut agunt, mouentur, fiunt, & diuiduntur. 166
 ut sunt in re, & de ipsa prædicantur. 166
 ut inseruiunt sensibus, & saporibus. 166
Elephas quid est. 167
 ut coit, & que ad eius generationem pertinent. 167
 partes corporis, et ei⁹ situs. 167
 que ei ad uitam pertinent. 167
 ut pugnat, ut capitur, & obedit homini. 167
Entis diuisio. 169
 quid est, & quā latius patet. 170
 de quibus dicitur, & fit, & ubi de ipso tractatur. 170
 ut accidens, & substantia. 171
 ut mobile, et ut contrarium. 171
 ut uniuersale, & ut unum. 171
 ut actū, & potentia. 171
 ut primum, et ut separatum. 171
 ut sensibile. 172
 ut de ipso habetur scientia. 172
Enunciationis diuisio. 172
 quid est. 173
 ut affirmatiua, & negatiua. 173
 partes eius, & in quo libro de ea tractatur. 173
 ut uniuersalis, uel particularis. char. 173
 ut singularis, & indefinita. 173
 ut modalis. 173
 ut simplex, & composita. 173
 eius oppositio, & æquipotentia. char. 173
 ut una, & ut plures. 173
 ut uera. 173
Equus ut ad generationē pertinet. 174
 eius uita, infirmitates, & que ad uitam pertinent. 174
 partes corporis. 174
 ferocitas. 174
 ut nel fluuiatilis, uel marin⁹. 174
Essentiale quid dicitur modis. 175
Esse quid est, & ut se habet ad primam essentiam. 175
 ut uerbum. 176
 ut in aliquo. 176
 pro esse rei. 176
 essendi modi. 176
 per essentiam, & accidens. 176
 operatio. 176

Exemplum quid est, & ad quem pertinet, & quot sūt eius species. 177
 ut fit, & ut se habet ad conclusionem. 178
 ut comprehenditur sub inductione, & ut à syllogismo, & inductione differt. 178
 ut sumuntur literæ, & ut propriis declarantur res. 178
Falconum genera. 180
 proprietates. 180
 regimen. 180
 ut capiuntur. 182
 ubi maxime inueniuntur. 182
Falsi diuisio. 182
 quid est, & ut fit. 182
 ut syllogismi uitium. 182
 que soluenda, & cui accedit falsitas. 183
Ferrum ut metallum. 185
 ut ad motum pertinet. 185
Figura ut qualitatis species. 186
 ut ad syllogismum spectat. 186
 ut à passionibus aliteratur. 187
Finis quot dicitur modis. 187
 quid est. 188
 ut causa. 188
 actionum, artium, et ciuitatis. 188
 proprietates. 189
 ut figura terminus. 189
 librorum philosophie Arist. 189
 ut sumitur loco finiti. 189
Felicitatis pars, & diuisio. 191
 quid est, & in quo libro de ea tractatur. 191
 unde, & ut expetenda. 191
 in quo consistit, que faciunt felicitatem, & eius opera. 191
Fœmina quid est, & cur sit. 192
 ut ad generationem pertinet. 192
 uita eius, & uox. 192
 quid accidit eis, & earum excrementa. 192
 uirtutes. 192
Forma quot dicitur modis, & ipsius uariæ conditiones. 193
 quid est. 195
 ut anime. 196
 ut abstracte sunt, et celestes. 196
 ut separabiles, & uniuersal. 196
 ut substantiales, et naturales. 197
 an fiant, moucantur, & earum finis. 199
 ut sunt causa, & habet esse. 199
 ut forma est in materia, & de ipsa educitur, & in ipsa recipitur. 200
 ut accidentalis, et artificialis. 200
 ut differunt inter se, et sunt contrarie. 200
 ut elementum. 200
 ut mathematicæ. 201
 à quo considerantur, et à quo primo ex antiquis forma cognita fuit. 201
 ut reipublice conueniens. 201

Fortitudo quid est. 201
 unde prouenit, & quid fortitudinem arguit. 201
 effectus ueri, et similes. 201
Fortuna quid est. 201
 in quo est, uersatur, et eius euentus. 201
 ut causa. 202
 ut bona, uel mala. 202
 fortunatus, infortunatus. 202
 ut describitur. 202
Frigus quid est, et quotuplex. 202
 eius uires. 203
 qui magis illud sentiunt, quo tempore, et quis eius locus. 203
 ut à corporibus celestibus agitur. char. 203
Generatio an sit, et quot dicitur modis. 206
 quid est, et ut fit. 206
 de quibus constat, et in quo loco perficitur. 208
 causa ipsius, et potentia. 209
 in quo est, et eius necessitas. 209
 modus, et similitudo, et cognitio. char. 209
 natura, et finis. 209
 corruptio, et generatio, ut opponuntur. 210
 ut à causa, et artificialis. 210
 ut liber ab Arist. conditus. 210
Genus ut diuiditur, et differt, et quid significat. 210
 quid est, et cur defini non potest. 211
 ut prius, et notius. 211
 an separetur ab eo cuius est genus, et per se subsistat. 211
 quot sunt genera, et que diuersa. char. 211
 ut dicitur genus de speciebus, et differentijs, et quid continet. char. 212
 ut ad aliquid est. 212
 ut cognoscitur, ad quid utilis eius cognitio, et quibus in usu fuit. char. 212
 ut generalissimum. 212
 ut subalternum. 212
 ut unum, et ut subiectum in scientia. 213
 ut causarum genus. 213
 ut ad quæstiones pertinet. 213
Graue quot sumatur modis. 215
 quid est. 216
 ad quod predicamentum pertinet, et eius proprietates. 216
 ad quem pertinet de ipso tractare, et ut sumitur, et ut causa. 216
 ut mouetur ad aliquem locū. 216
 ut forma terre. 216
 ut ad sonum pertinet. 216
 ut ad mores spectat. 216
Habitus diuisio. 218

* * * quid

INDEX.

quid est, et quæ eo priuari dicuntur.	218
in quibus, & de quibus dicitur, & quæ necessaria sunt, ut sit char.	219
ut se habet ad ceteras qualitates species, & ut se habet ad id, quod habitum induit.	219
ut se habet ad prædicamenta char.	219
Homo quid est, et ut consideratur.	220
natura eius quæ sit, & uir, & mulieris proprietates, & differentia.	221
ut differt a ceteris animantibus char.	222
ut ad coitum, & ad generationem pertinet.	222
ut ad mores, uirtutes, & perfectionem pertinet.	223
ut ad membra, & motum pertinet.	224
de quibus constat, & unde dicitur.	224
ut ad sensum, et uitam pertinet char.	224
quæ habitatio ei magis congruit, & in qua magis uiuit.	225
ut somniat, & quæ ei ad sanitatem pertinent.	225
ut finis omnium, quæ facta sunt char.	225
quæ post mortem ei accidunt.	225
ut liber, & seruus.	225
Idea quod non sunt inducenda.	228
quid significant.	229
ponentium eas opinio, & erroris causa.	229
Ignis ut opponitur, corrumpitur, & quotuplex.	230
quid est, & ut probatur esse.	230
forma, & motus.	230
vires.	230
ut elementum.	230
ut est apud nos.	230
Ignorantia ut considerari debet, & quotuplex.	231
quid est.	231
negationis.	231
prauæ dispositionis.	231
quæ consequuntur.	232
iuris.	232
Imaginationis diuisio.	232
quid est.	232
ut differt, & communicat cum sensu, & ceteris animæ potentijs.	232
in qua facultate, & in quibus animalibus sita est, et quo tempore melior.	233
qui bene utuntur, et ut sit bona imaginatio.	233
Indiuidua quid sunt, cur sic dicuntur, de quo prædicantur, et quot modis.	236
quæ sunt, an definiti possunt.	236
ut fiunt, et proprietates.	236
ut infinita, et indiuisibilia.	236
ut artificiale, uagum, et signatum.	137
Indiuisibile quot dicitur modis.	237
quid est.	237
proprietates.	237
ut intelligitur.	237
Inductio quid est, et cui magis competit.	237
utilitas, et ut fit.	237
quid concludit, et ut ad syllogismum reducitur.	237
ut differt a ceteris argumentandi modis.	237
Infinitum ut sit, quot requiruntur, et quotuplex.	238
quid est.	238
an sit, in quo est, et quid sequitur si ponitur.	239
an cadat sub scientia, et in quo libro de eo perfectius tractatur.	239
ut pertinet ad propositiones.	239
ut ad numerum pertinet, et ut sumitur pro uiribus.	240
ut ad tempus pertinet.	240
platoniorum de eo opinio.	240
Intellectus in uniuersali diuisio.	243

quid est, et quod obiectum habet char.	244
ut primæ causæ.	245
ut intellectus substantiæ.	246
ut agens.	248
ut possibilis.	248
ut separatus.	250
ut in habitu, et adeptus.	250
ut speculatiuus, et formalis.	250
ut actiuus, et practicus.	251
ut passiuus, et materialis.	251
nostræ quibus est.	252
ut corruptibilis, uel non.	252
ut mouetur, intelligit, decipitur, et perficitur.	252
ut se habet ad sensum.	254
ut se habet ad ceteras facultates.	255
ut unus in omnibus, uel non char.	255
ut se habet ad corpus.	255
à quo artifice consideratur.	255
Intentio quid est, et eius usus.	255
Aristotel. et aliorum auctorum in suis libris.	256
Interrogatio quotuplex.	257
quid est, et è quibus.	257
finis eius, et ad quem pertinet char.	257
quomodo respondendum.	258
loci.	258
Ire species.	260
quid est, et eius effectus.	260
in quo est, et cui magis irascitur homo.	260
unde, et qui magis irascitur.	260
ut passio.	260
quæ eam indicant.	260
ut se habet ad cupiditates.	260
Iuris diuisio.	262
quid est.	262
ut naturale.	262
ut ciuile.	262
ut in commertijs, et consuetudine.	263
ut operatio.	263
ut iuris peritus.	263
ut iusturandum.	263

INDEX DIVISIONVM materierum, quæ in secundo volumine continentur.

Lac quid est.	char. 1	ab efficientibus.	15	magnificus ut differt à liberali.	24
qualitas, & partes.	1	à generatib. et corruptentib.	15	opera eius, & sumptus.	24
ut aptum ad caseum, & nutritionem.	2	ab usu.	15	Magnitudinis diuisio.	24
in quibus est, & ut coagulatur.	2	Locus sophisticus.	16	quid est, & ut cognoscitur.	24
unde fit, et ut auget, & minuit.	2	ut extrinsecus sumitur.	16	è quibus constat, & à quibus, & quomodo consideratur.	25
ut uia lactea.	2	à rei iudicio.	16	proprietates, & differentia.	25
lactes, ut ab intestinis, & uentriculo alimentum attrahunt.	2	à maiori.	16	ut se habet ad motum, & potentiam.	25
Lapis quid est, & eius natura.	3	à proportione.	16	ut ad corpus pertinet.	25
ut preciosus.	3	ex oppositis.	16	Malum quid est.	25
in quibus locis generatur, et eius proprietates.	3	ex contrarijs, & contradictione.	16	in quo est, & unde prouenit.	26
ut cecidit ex aere.	4	à coniugatis.	16	ut expetitur, & cognoscitur.	26
qui in uisceribus terre generatur.	4	à differentia.	16	Manus quid est.	27
qui de lapidibus scripsere.	4	à relatiuis.	17	constitutio, & partes.	27
Legum diuisio.	5	ex adiunctis.	17	differentia.	27
quid sunt, & unde dicuntur.	6	ex antecedenti.	17	ut mouetur.	27
ut scriptæ.	6	à repugnantibus.	17	quid significat.	27
ut ad ignorantes pertinent, & earum effectus.	6	ab effectiuis.	17	Mare quid est, & quod dicitur modis.	27
ut conduntur, & mutantur.	6	à comparatione.	17	è quibus constat, et quot sunt maria.	27
quæ meliores, & à quibus late.	6	ab eo, quod dicitur quotuplic.	17	diuerse qualitates.	27
ut particulares, & communes.	6	ex translatione.	17	ut mutat locum, & eius motus.	28
Linea diuisio.	8	ex illatione.	17	ut nauigabile, & non nauig.	28
quid est.	8	ex consequentibus.	17	utilitas eius.	28
ut fit, & quid facit.	8	ex ethimologia.	17	Mas quid est.	28
ut recta, & curva.	8	à multiuocis.	17	eius partes, & qualitas.	28
ut circularis, & perfecta.	8	à casibus.	17	quæ ad generationem pertinent.	28
ut finita.	8	de eodem.	18	Mavis & famine considerationes.	29
ut rationalis, & diuisibilis.	8	ut ad laudem pertinet.	18	Materie diuisio.	30
ut se habet ad lineam, et ut æqualis.	9	ex opinione.	18	quid est.	30
ut naturalis.	9	ex contingenti.	18	proprietates.	31
Loci diuisio.	10	ex electione.	18	ut se habet ad formam.	33
quid est, & ut difficilis sit eius tractatio.	10	ex hortantibus.	18	ut causa.	34
differentia, & proprietates.	11	ex uirsimilibus.	18	ut inferiorum, et superiorum.	35
ut se habet ad corpus, & quid ad loci distantiam pertinet.	11	ex suspitione.	18	ut una uel plures.	35
ut corrumpitur, & ut est continuus.	12	ex meliore.	18	ut differt a subiecto.	35
ut ad habitationem pertinet, & siccitatem.	12	ex his, in quibus est peccatum accusare, uel defendere.	18	ut se habet ad genus.	35
uariæ de ipso opiniones.	12	interrogantis.	18	ut sensibilis, & intelligibilis.	35
quæ ob imperij securitatem munienda sunt.	12	respondentis.	18	ut artificialis.	36
ut ad prædicamenta pertinet.	12	petendi principium.	18	cuius rei causa est.	36
ut ad argumenta pertinet.	13	exercitationis dialecticæ.	19	Mathematices diuisio.	36
à genere.	13	qui loci utiliores.	19	quid est.	36
à proprio.	14	Luminis diuisio.	20	subiectum, & finis, ac considerationis, et cognitionis modi, & quibus tradendæ sunt mathematicæ.	36
à accidente.	14	quid est, & ut fit.	20	ut ab inuicem, & ab alijs scientijs differunt.	37
à definitione.	14	ut diuinum ex forma cælesti, & ut Solis.	21	à quibus inuentæ.	37
à toto.	15	ut recipitur a stellis.	21	Mathematica interualla in naturalibus non dari.	37
à substantia.	15	ut penetrat utrum.	21	Mathematicis.	38
à diuisione.	15	uir, et ut maxime suscipiat.	21	Medicina quid est.	38
à partibus.	15	ut contrarium habet, & ut se habet ad tenebras, & ut uicinum.	21	principia, & eius consideratio ad quid tendit.	38
à causis.	15	ut incidit in perspicuum.	21	ut ad medicamenta pertinet.	38
		Magnanimitas quid est, & circa quæ uersatur.	22	an contemplatiua, uel pract. sit.	38
		contrarietates eius, et quæ ei conueniunt.	24		
		Magnificencia quid, & quæ dicuntur magnifica.	24		

I N D E X.

Medium quid est. 39
ut in reb. naturalib. reperitur. 39
inuentio. 39
ut in uirtutibus. 39
diuerse considerationes. 39
ut ad syllogismi formationem. 39
pertinet. 39
ut lapis. 40
Membrorum diuisio, & operatio. 41
quid sunt. 41
ut similia, & dissimilia. 41
ut principale. 41
ut sanū, agrum, & nutritibile. 41
ut ad motum pertinet. 41
ut sentiunt, a quo sustentantur, & corrumpuntur. 41
ut ad orationem pertinet. 42
Memoria quid est, eius uires, & officium. 42
in quo loco est, & que animalia habent. 42
a quo proficitur, et quid facit. 42
char. 42
iuuantia, & nocētia, & que animalia memoria predata sunt. 42
ut eadem, uel differt a phantasia & reminiscētia. 42
Mensurę diuisio. 43
quid est, & que est mensura. 43
conditiones. 44
mensurari, & numerari differentie. 44
ad quem pertinet. 44
Metaphysices diuisio, & quem locum inter scientias obtinet. 45
quid est, & cur sic dicitur. 45
subiectum, & quid considerat, et quomodo. 45
dignitas, et qui optimi ad ipsam capefendam. 45
libri consideratio. 46
Mistio quid est. 47
quo fit, et que miscentur, & que ad mistionem requiruntur. 47
ut sunt in medio, et ut sunt in misto. 48
ut differt a compositione, et a generatione. 48
ut ad syllogismum pertinet. 48
ut ad amorem pertinet. 48
Mola ut utri nitium. 49
ut qualitas. 49 ut piscis. 49
Molle ut ad uirtutem pertinet. 49
Moralis philosophia quid est, et quot dicitur modis. 50
materia, & finis. 50
utilitas. 50
que sint, et quot instrumenta. 50
ut ad reliquas philosophię partes se habet. 50
Mors quid est, et quotuplex. 51
unde provenit. 51
mortalis naturę proprietates. 51
accidentia. 51

Motoris diuisio. 52
ut primus. 52
ut cęlestis, & sublunaris. 52
ut ad mobile refertur. 52
quod ei accidit in uniuersali. 52
ut extrinsecus mouet. 52
Motui quid accidit in uniuersali. 52
diuisio, species, et differentia. 53
quid est, in quibus, & e quibus. 55
ut ad mobile refertur. 56
ut primus. 57
ut naturalis. 58
ut extrinsecus. 58
ut localis. 58
ut unus, & diuersus. 60
ut continuus, finitus, & semperternus. 61
ut regularis, et irregularis. 61
ut augmenti, et alterationis. 61
ut corporum cęlestium. 61
ut ad tempus refertur. 61
que sunt ei contraria, et cognata. 62
ut est in predicamentis. 62
ut ad animam spectat. 63
Mulier quid est. 63
que ad coitum, et ad generationem pertinent. 63
menstrua, et sperma. 64
uita, uictus, et mores. 65
que ad corpus pertinent. 65
Mundus quid est, et quot. 66
e quibus componitur, eius perfectio, et essentia. 66
figura et ut habitabilis, et inhabitabilis. 66
creatus, uel æternus. 66
ut mouetur, quantitas eius, et ut est in loco. 67
ut gubernatur. 67
Mutatio quot dicitur modis. 68
a quo denominat, et eius spēs. 68
ut fit, et quid est. 68
ut subita, et ut in tempore. 69
ut in contrariis. 69
Naturę quot dicitur modis. 70
quid est. 71
ut materia. 72
ut compositum. 72
ut ad motum pertinet. 72
quid facit, que fiunt, a quo fiunt, et de quibus dicitur. 72
ut superior, et cęlestis. 74
ut uitam tribuit, et eius finis. 74
que sunt naturalia, que eadem, que diuersa. 74
quid sequitur, et que naturam consequuntur. 75
ut ad cognitionem pertinet, et ut prius, et posterius. 75
ut ad sensum pertinet. 75
ut potentia, uel impotentia. 75
ut philosophus naturalis. 75
ut ad propositiones pertinet. 76

Necessarium quot dicitur modis. 76
quid est. 77
in quibus est, et quid sequitur. 77
propter aliud. 77
ex suppositione. 77
ut absolutum. 77
ut ad propositiones pertinet. 77
Negatio ut se hēt ad affirmationē. 78
ut fit, et eius proprium. 78
ut in propositionibus. 78
ut indeterminata, et ex transpositione. 78
quid est. 78
ut differt a priuatione. 78
ut uniuersalis, uel particularis, et necessaria. 78
Neruus quid est, et eius principium unde. 78
utilitas, et ut consolidatur. 79
ut sensum habet, uel non. 79
ut ad motum pertinet. 79
que pars plures habet. 79
que iuuant, nocent, et ut crescant, et decrescunt. 80
ut ab antiquis appellabatur. 80
ut in concentibus. 80
Nominis diuisio. 81
quid est. 81
ut uerū, uel falsum significat. 81
cur rebus positum est, et an natura uel positione sit. 81
quid significat, et ut se hēt ad uerbum, dictionem, et terminum. 81
figura, et uarię nominum species char. 82
ut commune, finitum, infinitum, et denominatum. 82
ut casus nominis. 82
ut exponitur a metaphysico, et quid parturit eius ignorantia. 82
Numerus quotuplex. 83
quid est, et unde dicitur. 84
proprietas. 84
ut par, impar, perfectus, et superfluus. 84
ut componitur. 84
ut diuisus, et ut inæqualitatis species. 84
ut se habet ad res. 85
ut primi, et compositi, et minimi. 85
char. 85
que differunt numero, 85
ut multiplicatur. 85
ut angularis. 85
Nutrimentum quid est. 86
quid nutritur, e quibus, et ob quod. 86
ut se habet ad corpus. 86
ut potentia nutritiua. 86
que membra formant, et ut quo tempore magis. 87
quod in loco de eorum tractatur. 87
Oculorum diuisio. 87
essentia. 88
partes. 88

que

que habent. 88
locus. 88
sanitas, infirmitas, & imbecillitas. 88
colores, & numerus. 89
quomodo apprehēdit formas. 89
que accidunt eis. 89
eorum prouerbum. 89
physiognomia. 89
Odor quid est. 90
in quo est, & que illū habent. 90
an nutriat, & cui inseruit. 92
quomodo ad nos peruenit. 92
ut suauis, & insuauis. 92
quomodo magis sentitur. 92
ut separatur ab eo in quo est. 92
Olei natura, & proprietas. 93
ut corona. 93
ex quo fit. 93
Opinio quid est, et circa que uersatur. 94
ut uera. 94
ut contraria, & contradictoria. 95
ut ad nos peruenit, & ut corrumpitur. 95
Opposita quid sunt, & que est eorum materia. 95
ut cognoscuntur, & quot fiunt modis. 95
ut sibi aduersantur. 95
ut ad aliquid. 95
ut contradictoria. 95
ut contraria. 95
ut priuatio, & habitus. 96
Orationis diuisio, & eius partes. 96
quid est. 97
ut enuciatiua, & doctrinalis. 97
materia, ex quibus constat, & que ea uentur. 97
ut uocatiua, et interrogatiua. 97
ut perfecta, simplex, & una. 97
ut uera, & falsa, et cōtētiōsa. 97
ut ad exortationem pertinet. 98
ut ad syllogismum, & ut uniuersalis. 99
ut negatiua. 99
ut soluitur, et eius proprietas. 99
ut ridiculosa, obscena, & acuta. 99
ut morata, & manifesta. 99
Orbis pro circulis cęlestibus. 99
pro orbe terrarum. 99
Ordinis diuisio. 100
causa, & natura. 100
in quibus consideratur. 100
Offium causa. 101
natura. 101
coniunctio, & fundamentū. 101
que habet, et eorum numerus. 101
accidentia. 101
an nutriantur, & sentiunt. 101
Duorum natura, & accidentia. 101
quid sunt, que pariunt, quibus constant. 101
eum sunt perfecta, & quomodo

exit animal. 101
ut gallinarum. 101
corruptionis eorum causa, & nutrimenti. 102
color, & forma. 102
ut recentia. 102
ut alba. 103
ut lutea. 103
ut putamine constant. 103
ut ueni. 103
Pars quot dicitur modis. 105
quid est, & eius forma. 105
ut differunt inter se a speciebus, et ut compositi, & generis. 105
ut se habet ad totum. 105
ut differt ab instrumento, & termino. 106
ut finita, infinita, actu, & potentia. 106
ut similes, dissimiles. 106
ut superiores, & extrema. 106
ut quantitatiua, qualitatiua, subiectiua, & integrale. 106
ut se habent in misto. 106
ut ad mathematicos spectat. 106
Particularia que sunt, & ut fiunt. 106
ut se habent ad uniuersalia. 106
que eis accidunt. 106
ut affirmatiua, & negatio. 106
ut probant. 106
Passio quot dicitur modis. 107
quid est, & que dicitur. 107
in quo est, a quo fit, & quid facit. 108
ut qualitas. 109
ut corporis. 109
ut animę. 109
ut se habet ad actionem. 109
ut ostenditur per syllogismū. 109
Pes unde dicitur, & eius proprietates. 110
eius forma, & compositio. 110
ut differt a manibus. 110
ut pertinet ad animalia. 110
ut dexter, & sinister. 110
ut significat mores. 110
morbi eius, & titillationes. 111
Perfectum quot dicitur modis. 111
quid est, & in quo. 112
proprietas. 112
ut se habet ad imperfectum. 112
Philosophię diuisio. 115
quid est, et que sunt philosophi. 115
utilitas eius, & circa que uersatur. 115
a quibus originem traxit, et eius finis. 115
ut metaphysica. 115
ut naturalis. 115
ut contemplatiua. 116
ut actiua. 116
quis ei aptus, & quas uoluptates tradit. 116
ut differt philosophus ab orato-

re. 116
quot sūt philosophorū sectę. 116
Pilorum diuisio. 117
quid sunt, et quid significat. 117
natura, an sentiant, & cuius causa sunt. 117
cur diuersi, et in qua parte sunt. 117
char. 117
ut congeniti, & post geniti. 117
ut crispi, & eorum color. 117
ut oriuntur, & crescant. 117
ut fluūt, & que aialia habent. 118
Piscium partes, & que ad sensum, & uocem pertinent. 118
in quo concipiunt, & differunt. 119
ut ad generationē pertinet. 119
ut nutriuntur, & uiuunt. 120
ut litoris, pelagi, & quo in loco sunt magni. 120
ut se habent ad Lunam. 120
ut stupefactores. 120
Plantarum diuisio. 121
partes, & ob quid. 121
ut aia predate, et nutriuntur. 122
quid omnibus est commune, & quo mouentur motu. 122
qualitates. 122
differentia secundum diuersa loca, & ut transportantur, quo loco, & tempore. 122
ut uniuertur, & inseruntur. 123
que iuuant, & nocent. 123
Positio quot dicitur modis. 125
quid est, & de quibus dicitur. 125
que habent positionem, & quot requiruntur. 125
ut propositio. 125
Possibilis diuisio. 125
quid est, & ut se habet ad continens, & necessarium. 126
quid recipit, & ut differt a potentia. 126
ut modus, & eius propositiones conuertuntur. 126
Potentię diuisio. 126
quid est, & in quo est. 127
ut naturalis. 128
ut ad actum, & passionem refertur. 128
ut cognoscitur, & est una. 129
ut anima. 129
ut ad esse, & ad agendum. 129
ut differt a potestate. 129
ut mathematica, & logica. 129
ut supra naturalis. 130
Predicamenta que sunt, & quot. 130
ut diuiduntur, & que constituunt. 130
ut substantia. 130
ut accidentia. 130
que eis insunt, & idem omnibus non esse principium. 130
an affirmant, uel negent, & ut tractantur. 131
ut liber predicamentorum. 131
Predicata

I N D E X.

Predicata quot dicuntur modis, & eorum differentia. 131	quid sunt, & ut definita. 131	ut ad propositiones referuntur. 131	ut sunt secundum accidentes, & praeter naturam, et artificialia. 132	ut de omni, & de nullo. 132	ut substantia, & secundum naturam. 132	ut in quid, in quale, & in quale quid. 132	ut per se. 132	regula praedicandi. 132	Principia quot dicuntur modis, & quot sunt. 133	quid sunt, & quae. 134	ut primum. 136	conditiones. 136	ut considerantur, & ut ad cognitionem pertinent. 136	ut scientiarum, & demonstrationis. 137	ut mediata, vel immediata. 137	ut ad dominium pertinent. 137	petere principium ut Sophisticus elenchus. 137	Priuationo quot dicitur modis. 137	quid est. 137	eius conditiones. 138	ut cognoscitur, & sub quo genere ponitur. 138	quae ei conveniunt, & quae non. 138	ut se habet ad negationem, contrarium, & contradictionem. 138	ut nomen priuationum. 138	Prius quot dicitur modis. 138	quid est. 139	natura. 139	tempore. 139	quo ad nos. 139	ut se habet ad motum, magnitudinem, & genera. 139	Problematum divisio. 140	quot, & quae sunt. 140	ut univocale. 140	ut indefinitum, et particulare. 140	quae eadem, & diversa, et eorum modi. 140	ut se habet ad propositiones. 140	ut substantia, & accidentis. 140	ut dialecticum. 140	ut inopinabile. 140	copiam ut habere possimus. 140	ut probatur, et destruitur. 140	eius peccata. 140	loci topici. 140	Propositionis divisio, et differentia. 142	quid est, et ut differt a quaestione, problemate, conclusione, et enunciatione. 143	et quae constat, et cuius vis quo est. 144	ut se habet ad conclusionem. 144	ut mediata, et immediata. 144	ut prima, per se nota, et coes. 144
--	-------------------------------	-------------------------------------	--	-----------------------------	--	--	----------------	-------------------------	--	------------------------	----------------	------------------	--	--	--------------------------------	-------------------------------	--	---	---------------	-----------------------	---	-------------------------------------	---	---------------------------	--------------------------------------	---------------	-------------	--------------	-----------------	---	---------------------------------	------------------------	-------------------	-------------------------------------	---	-----------------------------------	----------------------------------	---------------------	---------------------	--------------------------------	---------------------------------	-------------------	------------------	---	---	--	----------------------------------	-------------------------------	-------------------------------------

ut universalis, affirmativa, et negativa. 145	ut particularis, singularis, indefinita. 145	ut affirmativa, negativa, privativa. 145	ut simplex, et transposita. 145	ut vera, falsa, probabilis, et ambigua. 146	ut contradictoria, contraria, subcontraria, et subalterna. 146	quot sunt illa, quae tractantur in lib. de interpretatione, et earum copia. 146	ut modalis, i. necessaria, de inesse, contingens, et impossibilis. 146	ut futura. 147	ut categorica, vel hypothetica. 147	ut se consequuntur, vel convertuntur. 147	ut ex tertio adiacente. 148	ut syllogistica, inductiva, et captiosa. 148	regula earum. 148	Proprium quot dicitur modis. 148	quid est. 148	quae ei conveniunt. 148	ut est ad aliud. 149	ut se habet ad id, cuius est proprium. 149	an substantia, vel accidentis sit. 149	ut ad argumenta pertinet. 149	Prudencia quid est, et eius effectus quid. 150	partes. 151	quibus animalibus inest. 151	unde acquirit, et quae prudentiores. 151	circa quae versatur. 151	ut differt a versutia, disciplina familiari, et civili. 151	Pueris quae propria sunt. 152	ut humidis quid accidit. 152	ut feminas generant. 152	quibus artibus applicandi. 152	Pulmo quid est, et in quibus est, et eius partes. 152	quae habent. 153	effectus, et quibus indiget. 153	ut in mari reperitur. 153	ut se habet ad cor, et eius locus. 153	Punctum quid est. 153	diversa considerationes. 154	ut se habet ad lineam, et an faciat lineam. 154	ut non est in aliquo predicamento. 154	ut differt a nunc, & unitate. 154	ut est in loco. 154	Quaestionis divisio. 156	quid est, & quae eis conveniunt, & sunt diversa. 156	ut an est, quid est, propter quod, quae, & quae earum procedunt. 156	ut affirmativa. 157	composita. 157	negativa. 157
---	--	--	---------------------------------	---	--	---	--	----------------	-------------------------------------	---	-----------------------------	--	-------------------	---	---------------	-------------------------	----------------------	--	--	-------------------------------	---	-------------	------------------------------	--	--------------------------	---	--------------------------------------	------------------------------	--------------------------	--------------------------------	--	------------------	----------------------------------	---------------------------	--	------------------------------	------------------------------	---	--	-----------------------------------	---------------------	---------------------------------	--	--	---------------------	----------------	---------------

ut comparativae, naturales, & mechanicae. 157	ut probatur, & de quo est. 157	ut tormenta. 157	Qualitas quot dicitur modis, & eius species. 158	quid est, & qui prior hoc nomen posuit. 158	ut quale differt aequalitate. 158	activa, passiva, et passiones. 158	ut forma, & figura. 159	ut habitus, & dispositio. 159	ut naturalis. 159	ut adventitia. 159	ut prima, et elementis conveniant. 159	char. 159	proprietates. 159	circa quae versantur, quod efficiunt, an substantia sunt, vel non. 159	ut se habet ad reliqua praedicamenta. 159	Quantitatis divisio. 160	species. 160	quid est, & ut finita. 160	proprietates. 160	ut continua. 160	ut discreta. 160	ut habens positionem. 161	unde, & eius varia considerationes. 161	ut se habet ad cetera praedicamenta. 161	Quies quid est, & quae quiescunt. 161	ut se habet ad tempus, & motum. 162	ut violenta. 162	ut considerat, et eius oppositio. 162	Ratio quot dicitur modis. 163	quid est, & cui inest. 163	ut anime pars. 164	ut argumentum. 164	quae frantur. 164	ut si habet ad opinionem. 164	ut descriptiva, vel definitiva. 164	Ratiocinationis divisio. 164	quid est, et quae excellentior. 164	cuius est, quibus impiget, et quid facit, quae apte. 164	ut pars animae. 165	ut perfecta, et imperfecta, ut perhibetur. 165	ut ad impossibile. 165	ut ad figuram pertinet. 165	ut ad utilitatem pertinet. 165	Relatiuorum divisio. 167	quae sunt, et quid sunt. 167	proprietates. 167	ut opponuntur, et differunt. 168	ut inuicem se habent. 168	ut predicamentum, et ut habent ad cetera praedicamenta. 168	Reminiscentia quid est. 168	ut fit, et eius partes. 168	ut differt a ceteris animae potentibus, et quae eam conservant. 169	qui bonam habent, et qui bene remini-
---	--------------------------------	------------------	---	---	-----------------------------------	------------------------------------	-------------------------	-------------------------------	-------------------	--------------------	--	-----------	-------------------	--	---	---------------------------------	--------------	----------------------------	-------------------	------------------	------------------	---------------------------	---	--	--	-------------------------------------	------------------	---------------------------------------	--------------------------------------	----------------------------	--------------------	--------------------	-------------------	-------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	--	---------------------	--	------------------------	-----------------------------	--------------------------------	---------------------------------	------------------------------	-------------------	----------------------------------	---------------------------	---	------------------------------------	-----------------------------	---	---------------------------------------

remiscentur. 169	Rerum divisio. 170	sub quo comprehenduntur. 170	ut declarantur. 171	ut se habent, quid faciant, & ut utuntur. 171	Resolutionis divisio. 171	quid est. 171	proprietates. 171	ut se habet ad compositionem. 171	ut via, & ut liber ab Arist. conscriptus. 171	Respondentis munus. 172	ut latet, et quod dicit, et ponit. 172	loci. 172	Rerum publicarum divisio, & quod sunt. 172	finis, & institutio. 172	ut popularis. 172	ut paucorum. 173	ut bona, vel mala, quae conveniunt praesidentibus republice. 173	finis, & institutiones, quae faciles, & difficiles. 173	quae magis durabilis. 173	in quae mutatur, & quae similis, & differens. 173	Rhetorices divisio, & quid est. 174	partes. 174	forma, & finis. 174	materia, & proprium. 174	opus, effectus, et instrumentum. 174	quaestiones. 174	ut se habet ad dialecticam. 174	quis inuenit, & auxit. 174	librorum divisio. 174	Sanguinis divisio. 177	quid est, & quid bonum facit sanguinem. 177	quo in loco fit, & ut purus, vel crassus, & eius color. 177	qualitas, & quantitas. 178	ut coagulatur, & post mortem ut est in membris. 178	ut ad generationem pertinet. 178	in quo fit, & quid facit. 178	quae habet, & quae non, et ob quod. 178	ut e naribus fluens, ut sistitur, & ut homo sanguinem sudat. 178	Sapor quid est, & quod organum ei inferuit. 179	species quae sunt. 179	unde fit, & corrumpitur. 179	an nutriat. 180	Scientia quot dicitur modis. 180	quid est, & quae est. 181	ut dicitur, ut inuenta, & circa quae versatur. 183	ut convenit, & differt a seipso, & ab alijs. 184	utilitas, & quae praestantior. 184	ut se habet ad id, quod scire potest. 185	ut una, & ut subalterna. 185	ut mathematica. 186	ut acquiritur, & ammittitur. 186
------------------	---------------------------	------------------------------	---------------------	---	----------------------------------	---------------	-------------------	-----------------------------------	---	--------------------------------	--	-----------	---	--------------------------	-------------------	------------------	--	---	---------------------------	---	--	-------------	---------------------	--------------------------	--------------------------------------	------------------	---------------------------------	----------------------------	-----------------------	-------------------------------	---	---	----------------------------	---	----------------------------------	-------------------------------	---	--	--	------------------------	------------------------------	-----------------	---	---------------------------	--	--	------------------------------------	---	------------------------------	---------------------	----------------------------------

Semini in universali quod accidunt. 187	quid est, ut fit, & quo in loco, & ut animatum. 188	ut ex quo animal gignitur. 188	color quis est. 188	ut nocet vita. 188	metaphorice dictum. 188	Sensus quot sunt, et quod dicuntur modis. 189	quid sunt, & unde fiunt. 190	quae sunt sensitiva, in quo est sensus, et cuius perceptivus. 191	obiectum ut sentit, quod excellentior. 192	ut differt a se, & cur est. 193	ut communis. 193	ut visus. 194	ut auditus. 194	ut gustus. 194	ut tactus. 194	ut olfactus. 194	ut per se, ut per accidens. 194	ut patitur, ut se habet in somnis. 194	ut se habet ad sensum, & scientiam, & ut de illis tractatur. 194	quid notius. 195	Serpentum differentia. 196	proprietates. 196	ut venenosi. 197	ut differunt a reptilibus. 197	quo in loco vivunt, et in quo loco non. 197	quae fugant, & interficiunt. 197	Sol ut ad generationem, & vitam pertinet. 201	quantitas, & motus. 201	cur diversos facit effectus. 201	ut calidus, & spissus, & fons lucis. 201	genitus, vel ingenitus. 202	locus. 202	ut scintillat, & eclipsatur. 202	ut masculini generis. 202	Somni divisio. 202	quae sunt, & quid sunt. 202	unde est cui inest, & quid significat. 203	Causa, & quo tempore magis dediti sumus. 203	ut inuadit, & nocent. 204	ut uerus, vel falsus. 204	quid sequitur, & ut ad uigiliam se habet. 204	Sonus quid est. 204	ut fit, & in quo. 204	ut differt a uoce, et coloribus. 204	ut auditur. 204	quae faciunt effectus. 205	Specierum divisio. 205	quid est. 205	proprietates. 206	unde sunt, & ut differunt. 206	ut se habet ad cetera praedicabilia. 206	ut intelligibiles. 207	ut destruitur. 207	ut sumitur ab Aristotele. 207
--	---	--------------------------------	---------------------	--------------------	-------------------------	--	------------------------------	---	--	---------------------------------	------------------	---------------	-----------------	----------------	----------------	------------------	---------------------------------	--	--	------------------	-----------------------------------	-------------------	------------------	--------------------------------	---	----------------------------------	--	-------------------------	----------------------------------	--	-----------------------------	------------	----------------------------------	---------------------------	---------------------------	-----------------------------	--	--	---------------------------	---------------------------	---	----------------------------	-----------------------	--------------------------------------	-----------------	----------------------------	-------------------------------	---------------	-------------------	--------------------------------	--	------------------------	--------------------	-------------------------------

Sperma quid est. 207	ut procreatur, & ex quo fit. 207	qualitas. 207	ut ad generationem pertinet, & eius uirtus. 207	ut uiri, mulieris, & quo tempore emittere incipiunt. 208	ut nocet homini. 208	Spiritus diuisio. 209	quid est, & quid de ipso antiqui opinati sunt. 209	uis, & effectus. 209	ut animalis. 210	unde oritur, in quo loco, ut euaporat et per corpus diffunditur. 210	quid significat. 210	ut naturalis. 210	ut uitalis. 210	ut in semine. 210	ut crassus, & qua in hieme magis uidetur. 210	ut differt ab inspiratione, & expiratione. 210	spiratio ut fit, eius necessitas, & effectus. 210	Stella quid est. 211	motus, lumen, proprietates, et quid operantur. 211	ut fixa. 212	ut planetae. 212	ut de die uidetur, & ut radij uniuertur. 212	ut differunt inter se. 212	ortus, & occasus. 212	ut uapores. 212	ut animal. 212	Subiectum quot dicitur modis. 214	quid est. 214	ut fit, & ut se habet ad formam. 214	quid ei accidit, & ut ingreditur diffinitionem. 214	ut ad motum, & eius species pertinet. 214	ut ad scientiam, & arte pertinet. 215	ut differt a fundamento, & materia. 215	ut est in propositionibus. 215	ut dicitur ei inesse aliquid. 215	Substantiae diuisio. 215	quid est, & ut cognoscitur, & ut necesse est inesse. 216	proprietates, & locus. 217	partes, species, & genera. 218	ut sensibilis, & composita. 218	ut forma sempiterna simplex, & intelligibilis. 219	ut praedicatur, & differunt. 220	a quo consideratur, & ut eas appellat Aristoteles. 220	ut se habet ad accidentis. 220	Syllogismus quot dicitur modis. 223	quid est. 224	ut simplex, perfectus, & imperfectus. 224
-----------------------------	----------------------------------	---------------	---	--	----------------------	------------------------------	--	----------------------	------------------	--	----------------------	-------------------	-----------------	-------------------	---	--	---	-----------------------------	--	--------------	------------------	--	----------------------------	-----------------------	-----------------	----------------	--	---------------	--------------------------------------	---	---	---------------------------------------	---	--------------------------------	-----------------------------------	---------------------------------	--	----------------------------	--------------------------------	---------------------------------	--	----------------------------------	--	--------------------------------	--	---------------	---

ut	224
----	-----

<i>ut hypotheticus.</i>	224
<i>ut ad impossibile.</i>	225
<i>ut circularis.</i>	226
<i>ut ex oppositis.</i>	226
<i>ut diuisius.</i>	226
<i>ut sophisticus.</i>	226
<i>ut in mixtionibus.</i>	226
<i>ut se habet ad propositiones.</i>	226
<i>figuræ quot, & ut se habet ad figuræ.</i>	227
<i>copiam ut habere possumus.</i>	227
<i>ut differt ab inductione.</i>	227
Tactus de quibus dicitur, & quot modis consideratur.	228
<i>ut est, & ut fit.</i>	228
<i>ut animal conuenit, & eius organum.</i>	228
<i>quæ meliorem habent.</i>	228
Temporis diuisio.	229
<i>quod est, & à quo apprehendit.</i>	229
<i>ut cõtinuum, ut se habet ad motum, locum, & magnitudinẽ.</i>	230
<i>partes, & ut positionẽ hẽt.</i>	231
<i>ut nũc, & ut habet principium, & finem.</i>	231
<i>cuius rei cã, & quo constat.</i>	231
<i>ut se hẽt ad prædicamenta.</i>	231
<i>ut breue, ut longum, uelox, tarau.</i>	232
<i>ut cõuenit generib. rhetoricis.</i>	232
<i>ut pars faciei.</i>	232
Terminus ut se habet ad id quod terminat.	232
<i>ut pars propositionis.</i>	232
Terra quid est, eius quantitas, figura, & ut generationi apta.	232
<i>ut elementum, eius locus, ut mouetur, & ut se habet ad cetera elementa.</i>	233
<i>quantitas, & ut habitabilis, & inhabitabilis.</i>	234
<i>ut patitur à siccitate, & tẽpore etiam corruptibilis est.</i>	234
<i>quid eam existimant antiqui esse, & ut appellatur.</i>	235
<i>ut recipit uirtutem à corporibus celestibus.</i>	235
Terræ motus signa quæ præcedunt.	235
<i>ut fit, & à quo fit.</i>	235
<i>quo in loco, tempore, raro, uel sæpe, & quantum durat.</i>	235
<i>quid sequitur, & ut considerari potest.</i>	235
<i>qui magni fuerit.</i>	236
Transmutatio quot fit modis.	240
<i>quid est.</i>	240
<i>ut habet principium, in quo est, & ut fit.</i>	241
<i>ut secundum substantiã, et accidens fit, & ut differunt inter se.</i>	241
<i>ut per se, ut per accidens.</i>	241
<i>utilitas.</i>	241
<i>ut considerat, et ut nomẽ sumit.</i>	241
Vapor quid est, ut fit, & a quo.	243
<i>uarij effectus.</i>	243

<i>ut causa omnium, quæ in alio gi-gnuntur.</i>	243
<i>ut pruina, uentos, & niuem generat.</i>	243
<i>ut ignis portionem maiorem in se habet.</i>	243
<i>ut aeris portionem maiorem in se habet.</i>	244
<i>ut terræ portionem maiorem in se habet.</i>	244
Vena quot sunt, & ut sunt in corpore, & ut cognoscuntur.	247
<i>unde originem trahunt, & in quod terminantur, & ut diuiduntur.</i>	245
<i>ut arteriæ, & ut dicuntur de plantarum uenis.</i>	246
<i>ut differunt ab arterijs, & quæ subtiliores.</i>	246
<i>ut frigescent, et somnũ pariunt.</i>	246
<i>ingularum effectus.</i>	246
<i>ut physionomiæ signa.</i>	246
Ventorum nomina, & situs.	247
<i>quid sunt, unde fiunt, quo tempore, & eorũ uarij effectus.</i>	247
<i>unde fiunt, quousq; et ut cessant.</i>	248
<i>duodecim principales.</i>	248
<i>ut contrarij, & ut inuicem differunt.</i>	249
<i>ut aquam mouent, & imbres cõferre faciunt.</i>	249
<i>ut frigidi, uel calidi.</i>	249
<i>ut erratici, apogij, et etc. s. a.</i>	249
Veritas quot modis est.	249
<i>quid est.</i>	250
<i>in quo cõsistit, et unde dicit.</i>	251
<i>ut si habet ad falsum.</i>	251
<i>ut homini propria, & eius excellens est.</i>	251
<i>ut consideratur ab Aristotele, & ut cõcludit in syllogismo.</i>	252
<i>ut facile, et difficile speculet.</i>	252
Vinum quid est.	253
<i>quid facit, & ut est aqua.</i>	253
<i>ut nouũ, ut nutrit, ut nocet.</i>	254
<i>ut fit clarũ, & ut fit melius.</i>	254
<i>ut fit ex melle, & non potest fieri ex aceto.</i>	254
<i>ut corrumpit.</i>	254
Virtutis diuisio.	255
<i>quid est, in quo, et ut ad felicitatem se habet.</i>	256
<i>ut naturalis, et elementorũ.</i>	257
<i>ut moralis.</i>	257
<i>ut in formatiua.</i>	258
<i>principia quæ sunt, ut acquiruntur, et inter se differunt.</i>	258
<i>ut se hẽt ad uitium, et aerem.</i>	258
Visus ut uidere facit, et quot dicitur modis.	259
<i>quid est, et ut fit.</i>	259
<i>de quo dicitur, et ut est in parte anteriori.</i>	260
<i>ut se hẽt ad reliquos sensus.</i>	260

<i>ut prope, longe, et nocte uisus inseruit.</i>	260
<i>quæ corrumpunt, et recreant.</i>	260
Vita quot dicitur modis.	261
<i>quid est, et eius principia.</i>	261
<i>in quo est.</i>	261
<i>quæ hnt, et ut longa, uel breuis.</i>	262
<i>ut uitalis uirtus.</i>	262
<i>quorum est proprium, et ut se habet ad sensum.</i>	262
Vnitatis ut ad numerum pertinet.	264
<i>ut sumitur pro re diuisa.</i>	264
Vniuersale quot dicitur modis, et ut consideratur, et circa illud contingit error.	264
<i>quid est, et quid sequitur.</i>	265
<i>diuersæ consideraciones.</i>	265
<i>ut contraponitur particulari, et differt à toto.</i>	266
<i>ut pertinet ad quinque uoces, et demonstrationem.</i>	267
<i>ut ad cælum, et mundi machinam pertinet.</i>	267
Vnum quot dicitur modis, et quot consideratur.	267
<i>quid est, et quid facit.</i>	268
<i>ut numerus.</i>	268
<i>ut per se, et uniuersaliter dicit.</i>	269
<i>ad quid refertur, et ut opponitur duobus, et multis.</i>	269
Voluntas quid est.	269
<i>ut se habet ad ceteras animæ potentias.</i>	270
<i>quæ eligenda.</i>	270
Voluptatum diuisio.	270
<i>quod sunt, et inter se differunt.</i>	270
<i>ut sunt, quæ sunt, et in quo.</i>	270
<i>ut difficile repugnat, memoria rerum quid facit.</i>	270
<i>ut bonæ, malæ, turpes, et honestæ.</i>	270
<i>ut corporis.</i>	271
Vocis diuisio.	271
<i>quid est, et ut fit.</i>	271
<i>ut significatiua, et articulata.</i>	271
<i>ut breuis, longa, et ut melius auditur.</i>	272
<i>ut ambigua, uel æquinoca.</i>	272
<i>ut differt à sono, ab oratione, et quæ natura sit.</i>	272
<i>instrumenta.</i>	272
<i>ut cognoscitur.</i>	272
<i>ut magis docent quam libri.</i>	272
<i>quæ habent.</i>	272
<i>ut numerus, armonia, dictio.</i>	272
<i>ut ad mores hoium pertinet.</i>	272
<i>diuersitas unde.</i>	272
<i>sonoræ quid conseruat, et quid corrumpit.</i>	273
<i>ut ad oratorem pertinet.</i>	273
<i>ut maris, et fæminæ.</i>	273
<i>ut facit echo.</i>	273
<i>quis considerare debet.</i>	273

IOANNIS BAPTISTAE
BERNARDI,
PATRICII VENETI
Seminarium totius Philosophiæ.

ARMON est piscis multus onis fecundus, sed non eicit oua, nisi confricat ventrem ad arenam contactu asperam, & in illa pullos educat, & cõplet. Albert. Magn. de animal. lib. 24. cap. 1. char. 196. col. 1.

Abductio est cum primũ medio inexistens manifestum est, ultimo uero mediũ, obscurum quidem, sed similiter credibile, aut magis quã cõclusio. Arist. prior. secundo, cap. 25. c. 288.

Abductio est quã maior terminus liquidò insit, & minor occultus est. Io. Gram. 2. priorum. cap. 25. c. 82. col. 3.

Abductio dicitur, quia nos abducit à conclusionẽ in demonstrationem occulte, & non significatẽ propositionis. Io. Gram. 2. priorum. cap. 25. c. 82. col. 3.

Ahedysimon est de genere draconum, & est tertij ordinis, & habet dentes uehementes, & ideo comminuit eorum mordendo, & profunde insigendo dentes effodit, ideo fit maior tumor in uulnere, non tam caliditate ueneni, quã ex magnitudine, & profunditate uulneris. Efficitur igitur uulnus malum ualde. Albert. Magn. de animalib. lib. 25. c. 201. col. 2.

Abeston lapis est coloris ferrei, qui secundum plurimum in Arabia inuenitur, cuius uirtus mirabilis narratur, & in templis Deorum est manifesta, eo quod semel accensus uix unquam poterit extinguì, quia habet naturam lanuginis, quæ uocatur pluma Salamandre, cum modico humido, uinctuo, pingui, inseparabili ab ipso, & illud fouet ignem accensum in ipso. Albert. Magn. 2. de miner. tract. 2. cap. 1. c. 139. col. 1.

Abides est animal marinũ, cuius conuersatio primo est in aquis & cibus: & postea mutatur figura eius, & efficitur terrestre, & egreditur de aqua quærens uictũ in terra, & tunc cõfigura mutatur & nomẽ eius, & uocatur Astoyz. Albert. Magn. de animalib. lib. 24. cap. 1. c. 196. col. 2.

Abies dicitur, quia longissimo incremento abit in excessum super alias arbores: semper enim in omni anno quæque rami excrescunt, & eius lignum est scissibile, dolabile, & inflammabile. Albert. Magn. de veget. lib. 6. tract. 1. cap. 1. char. 151. col. 2.

Ablatio est, cum secundum latitudinem deficiat aliquid, cum non omnes differentias exposuerit, ut si diuidat

animal in volatile, & natatile prætermittens gressibile. Alex. & Euftrat. in 2. postero. c. 28. col. 2.

Ablatio, uel subtractio, quæ in demonstrationibus uirtutis Aristot. non semper debet intelligi continuitatis solutio, quam impossibile est intelligi in corpore celestis, sed designatio cuiuscunque partis, ut in ligno continuo manente, possum designare uel tactu, uel cogitatione aliquod punctum quasi diuidens totum, & sic auferre aliquam partem à toto, & sic dicitur potest, quod uirtus ad mouendum in parte corporis celestis per designationem ablata, minor est, quã in toto. D. Tho. 8. physico. lec. 21. tex. 78. c. 146. col. 2.

Abortiones uocantur, quæ intra quadragesimum diem conceptus corruptiones fiunt, & quidem plurimi fetus intra tot numero dies deprauantur. Aristot. de histo. animalib. 7. cap. 3. c. 254.

Abortus fit sæpe in tempore 40. dierum, & si est masculinatus iam sunt membra: si fœmina, non, nec formantur ante tres menses. Albert. Magn. de animalib. lib. 9. tract. 1. cap. 3. char. 86. col. 4.

Abortus causæ concepti fetus sunt ualde multiformes: aliquando enim abortus fit ex percussione, aut ex casu ab alto, aut per exercitium corporale laboriosum, aut ex uehementi saltu, maxime quando mulier pluries salit retrorsum, quia si saliat anterus, forte ex hoc confirmat partum. Passiones animæ aliquando faciunt abortum, sicut ira uehemens, aut tristitia, & timor. Similiter autem faciunt aliquando frigus aeris superfluum, & superflua caliditas. Aliquando prouenit ex debilitate matris, cũ resolutur corpus, uel ex aegritudine, uel fame, uel siti longa, uel ex phlegmone, aut ex plurimo fluxu menstruorum, & maxime si conceptus est maior in matrice. Fit etiam ex opposito repletionem uehementi. Fit etiam cum conceptus moritur, uel putrescit aliquando ex uitio matris, uel ex uisceribus. Alber. Mag. de anim. lib. 10. tract. 2. cap. 2. c. 94. col. 4.

Abortus, qui fit secundo & tertio mense impregnationis, ut plurimum fit ex uentositate, & humore lubricante. Qui fit circa principium conceptus, ut plurimum fit ex subtilitate spermatis. Et qui fit post quantum & sextũ mensẽ, fit ex humiditatibus dispersis in matrice. Alber. Mag. de anim. lib. 10. tract. 2. cap. 2. c. 95. c. 1.

Abortum facit mulier multum macra, & tenuis; quia totum nutrimentum attrahit sibi. Albert. Magn. de anim. lib. 10. tract. 2. cap. 2. char. 95. col. 1.

Abortiuntur facile mulieres, cũ præcedit hyems austrina,

& calida, & humida, & sequitur ver nimium boreale & frigidum: & si pariunt, foetus est valde debilis. Alber. Magn. de animal. lib. 10. tract. 2. cap. 2. c. 95. col. 1. Abortientes maiorem dolorem sepe sentiunt, quam parientes; quia abortus est innaturalis; partus autem naturalis. Alber. Mag. de ani. l. 10. trac. 2. c. 2. c. 95. col. 1. Abortum significat, si post soliditatem sanam mamillæ, ipsa mamilla incipit detumescere eadē die, vt frequētius mulier abortiva patietur, quia significat debilitatem infantis preparantis, se ad exitum. Hoc idem lassitudo, rigor, dolor capitis, & dolor in profundo oculi. Alber. Magn. de anim. lib. 10. trac. 2. c. 2. c. 95. col. 1. Abraham in electis sepulcris elegit sepeliri se, & suos, quia omnes antiqui de quacunque lege essent, solennia voverunt habere sepulcra, & cum gloria sepulcro commendari. Alber. Mag. Ethic. 1. tract. 7. c. 9. c. 2. 1. col. 4. Abcessus semper absument aliquid nutrimenti etiā si post geniti sint, & pter naturā. Arist. de gen. ani. 4. c. 4. c. 216. Abcessum iam purulentum esse constat hoc argumēto. si aqua perfusus calida immutatur, iam purulentus est: sin minus, nondū est. Ari. prob. sect. 1. prob. 3. 1. c. 341.

Abfynthus lapis.

Abfynthus de genere gēmarū est coloris nigri, rubeis virgulis, & aliqñ guttulis, & imitat Abestiniū in virtute: permanet. n. calidus per septē dies, vel amplius. Alb. Mag. in 2. de mineral. ex tract. 2. cap. 1. c. 139. c. 2.

Abstractionis divisio.

Abstractio est duplex: prima vniuersalis à particulari, quæ est cuiusvis scientiæ: omnis enim scientia abstrahit vniuersale à particulari: secunda est illa, quæ est definitio per ea, quæ non concernunt materiā aliquā sensibile, à qua secundū esse dependeat, sed equaliter habet esse in omni materia, quæ est Mathematicæ. Alb. Mag. in primum de gene. & corru. tract. 1. cap. 1. c. 59. col. 3. Idem Alb. Mag. primo phys. tract. 1. cap. 2. c. 1. c. 4. Idem D. Thom. in primo de anima. lec. 4. tex. 26. c. 6. c. 1. Idem Alex. de Ales. 11. Metaph. c. 315. c. 4. Abstractio est duplex: alia, in qua abstrahitur quidditas ab eo, cuius est quidditas, vt homo ab hoc homine: & huic modo abstractionis ponebant respondere substantiam separatā, quam vocabant speciē: alia est, qua abstrahitur forma quātitatiua ab eo, cuius est quantitas; eo modo, quo intelligo quātitates præter materiā: & huic modo abstractionis respondebant intermedia illa, quæ ideo intermedia dicebantur, quia partim cum speciebus, partim cum sensibilibus conueniebant. Alexan. de Ales in 3. Metaph. tex. 7. c. 57. col. 4. Abstractio est triplex: prima vniuersalis à particulari, quæ est in omni scientia; secunda formæ à materia secundum rationem, & est mathematica: tertia formæ à materia secundum rem, & est metaphysica. Alex. de Ales in 6. Metaph. tex. 2. c. 171. col. 1.

Abstrahentium natura.

Abstrahentium non est mendacium. Arist. phys. 2. sum. 2. cap. 1. tex. 18. c. 34. Abstracta, quæ non sunt, intelligit mathematicus, vt abstracta. Arist. 3. de anima. sum. 1. cap. 5. tex. 35. c. 662. Abstractam nullam rem Naturalis contemplatur. Arist. de partibus animal. 1. cap. 1. c. 406. Abstrahens, quod non est abstractum, si quis considerat, vt abstractum, optime considerabit. Aristot. 13. Metaph. sum. 1. cap. 3. c. 270. Abstrahere nil aliud est, quam facere intentiones imaginatas in actu, postquam erant in potentia. Auer. 3. de anima, tex. 18. char. 170. col. 1.

Abstractarum rerum intellectio fit per copulationem intellectus agentis in nobis. Auer. 3. de anima, tex. 36. chart. 180. col. 2. Abstractum omne moueri non potest. Auer. 3. metaph. tex. com. 7. c. 22. Abstractum aliquid esse, impossibile est declarare, nisi per motum: & omnes aliæ viæ insufficientes sunt. Auer. 12. metaph. tex. com. 5. c. 138. Abstracta a materia, sunt substantiæ de natura relationis, vnde in his vniuntur causā, & causatum. Auer. ex destructione destruc. disputatione 3. c. 28. col. 3. Abstracta multa sunt fm definitionē, quæ non sunt abstracta fm esse. Alexan. de Ales. 1. metaph. c. 21. c. 4. Abstractum à proprio, licet dicat rem substantiæ, tamen non dicit eam per modum substantiæ, quia de ratione substantiæ est, vt sit propriè vnius. Alex. de Ales. 7. metaph. tex. 45. c. 231. col. 4. Abstrahi idē est, quod ab alio trahi, & non pot trahi nisi ab eo, in quo est. Alex. de Ales. 11. metaph. c. 315. c. 4. Abstractū ab oī proprio, & ab oī inferiori, nō plus se dicit esse substantiā vnius, quā alterius, ex quo abstrahit ab oī illo. Alex. de Ales 7. metaph. tex. 45. c. 231. col. 4. Abstracta non suscipiunt magis & minus, quoniam imitantur substantiam in modo significandi; & non suscipere magis, & minus ita est substantiæ propriū, vt nō solum ipsa his careat, sed etiā omne illud, quod modū substantiæ sapit. Tho. de Vio in prædicam. c. 75. col. 1.

Abstrahi que possunt.

Abstrahi intelligentia possunt, quæcunque definiētes nō complectimur in definitione res illas à quibus abstrahuntur, nec intelligentia simul eas res concipimus, sed illas p se concipimus, & definimus, vt corpus mathematicū, si dicitur esse quod trinā dimensionē possidet, ideo potest abstrahi, quia in definitione nō sumit substantia corporis. At cū definiētes nobis ea, quæ separantur, prorsus vna apparent illa, à quibus separantur, nec animo sine illis concipi possunt, tunc talia intelligentia inseparabilia esse dicimus. Simpl. in 2. phys. tex. 20. chart. 103. col. 2. Abstrahit intellectus formas mathematicas in imaginatione à materia facile, naturales verò difficile, quia nō potest abstrahere eas in imaginatione à materia. Auer. in 7. Metaph. text. com. 37. char. 89. Abstrahi potest vniuersale à particulari, quia priora possunt intelligi sine posterioribus, vt animal potest intelligi sine homine, & homo absque Socrate. D. Thom. in phys. 2. lec. 3. tex. 18. c. 18. col. 3. Abstrahi pnt à materia lineā, & superficie, & hmōi, quia fm intellectū sunt abstracta à motu. D. Tho. eod. in loco. Abstrahi possunt quātitates à materia sensibili, & à motu, non tamen à materia intelligibili, quia sic sunt abstracta à motu secundum intellectum, quia non claudunt in suo intellectu materiā sensibilem subiectā motui. D. Thom. in 2. phys. lec. 3. text. 18. c. 18. col. 4. Abstrahit forma à materia duobus modis, vel secundum rem, vel secundum rationē, primo modo sunt substantiæ separatæ, quæ quia possibiles non sunt, non habent materiā. secundo modo sunt illæ, quæ fm rem, sunt immerse materiæ, tamē propter vim intellectus, & rationis concipiuntur præter materiā, quia ratio est apta nata diuidere multa conceptiue, quæ sunt adunata in esse. Alex. de Ales in 6. Metaph. tex. 2. c. 171. col. 4. Abstractio prohibet in Metaphysicis, quia sunt in eis res per se subsistentes, & nō sunt in materia, ideo res ipsas abstrahi superfluum est; in Naturalibus quoque prohibetur, sed ob aliā rationē, quia in sui essentia est natura sensibilis. In Mathematicis est abstractio, quia fm esse sunt in materia, & si non concipiunt in sui definitione materiā. Alex. de Ales 11. metaph. c. 315. c. 4.

Abstractionis necessitas.

Abstractio necessaria est, quia res multæ sunt coniunctæ secundum rem, quarum vna non est de intellectu alterius; vt album, & mulicum, coniunguntur in aliquo subiecto, & tamen vnum non est de intellectu alterius: & ideo vnum potest separatim intelligi sine alio. D. Thom. in 2. phys. lec. 3. tex. 18. c. 18. col. 3.

Abstracta vt exempla.

Abstracta hic appellantur nomina, quæ sunt principalia exempla. Auer. in topic. 2. cap. 3. char. 273. col. 4. Absurdum est simpliciter falsum, falsi autem intentio est impossibilis. Simp. 1. phys. c. 23. col. 2. Absurdum augetur ab impossibili, vnde opponitur ei consentaneum. Io. gram. 1. phys. tex. 14. c. 7. col. 3. Absurdo opponitur consentaneum, impossibili necessarium. Io. gram. 1. phys. tex. 14. c. 7. col. 3.

Abfynthium herba.

Abfynthium est multarum specierum: est autem generaliter ex duabus substantiis compositū. est ex terre frigida, quæ cōtrahit: & ex subtili calida, quæ soluit. & naturaliter est calidū, & siccū, & aperitiuū & stipticū. Seruat pannos à tineis; & chartas librorū à corruptione. Alb. mag. de veg. & plāt. lib. 6. trac. 2. c. 2. c. 162. c. 4. Abundantiā in ciuitatibus diurnā adesse conandū est, nā id prodest etiam diuitibus. Arist. polit. 6. cap. 5. c. 703. Abundantia est in multitudine, siue multiplicatione mediōrum, vel ad omnia, vel ad singula problemata. Alb. mag. in topic. cap. 1. c. 222. col. 1. Abydi quendam mente abalienatum inesse fertur, ac ad theatrum plurium dierum spatio accessisse, vt histriōnum acta respiceret, adnotaretque, qui ab infania absolutus: fatuitatis tempore vitam iucundissimē degisse asseueravit. Arist. de admir. audit. c. 844. c. 3. Abydeni, cū propter seditionem agrum incultum atque inertem haberent, nec inquilini quidquam ipsis concederent, propterea quod etiam tum ipsis deberent, sciuerunt, vt cuique volenti liceret, rusticis foenerari, quod suum opus facerent, primique ipsi ex eo fructu emolumentum perciperent: ceteri verò ex ijs, quæ reliqua essent. Arist. oecono. 2. c. 812. Academici existimarunt primum domesticum esse vacationem à lapsu, & erroribus: ad hanc primam enim, aiunt nos accomodari, ne labamur, aut erremus. Alex. aphrod. 2. de anima. cap. 40. char. 51. col. 3. Acabo, est animal multū valēs medicinae, in desertis Arabiæ cōuersans, cuius caro, quæ calida & humida est, cōcta cū aceto, valet podagrosi, & dolori iuncturaru, quæ est ex frigiditate. Fugit ab eo, qui fert secū radicē colloquintidæ. Fel ipsius ad vnciæ pondus potatum cum aqua spicæ nardi, valet cōtra hydrophim ex ventositate. Sanguis eius calidus valet cōtra leprā si inungantur loca male affecta, dens, pes sinister, & vngues super brachiū dextrū alicuius positæ, valēt contra obliuionē. Fel masculi ligatū sup femur alicuius sinistrū, adiuuat coitū. Alb. mag. de aialib. li. 22. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 3. Acanes animal, est ad magnitudinē cerui, cuius fel contra cōsuetudinē aliorū animaliu est in auriculis, per quas cholera purgatur. Est simile felli hominis, & amarum, valdē concitatiuū vehemētis iræ & ferocitatis. Albert. magn. de animalibus. lib. 22. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 3. Acanthis est auis parua ad instar passeris, herbas, & herbarū semina depascens, in spinis nidificās; quæ equis, & asinis infesta est, cum illi depascendo herbas, spinas, in quibus nidificat, mouent: & dorso eorum infidens mordet quantum potest, & hinnitum equorū imitans irridet. Alber. mag. de animalibus. lib. 23. cap. 1. c. 185. col. 4.

Acarus oritur in ligno, quod animal omnium paruissimum esse existimatur: & creatur, vel siccis humescētibus, vel humidis succescētibus. Arist. de hist. aial. 5. c. 32. c. 191. Accentus fallaciæ duo sunt modi: primo pot variari vnus in plures, vel è cōuerso, vt quod fecit Deus inuitē, fecit inuitus: sed vinū fecit in vite, ergo fecit vinum inuitus. Et cū differētia accentus in aliā differētiā variatur, fit secundus modus: & vnitas vocis fm materiā, quā aliq credit vnitatē debere esse accentus, est causā apparentiæ. diuersitas autem significationis sub accentu causā est non existentia. Alb. Magn. in elench. c. 281. col. 3. Acceptio per modum habitus est. datio verò per modum actionis, quia acceptio facultatem ministrat, cuius facultatis propria operatio datio est. Alber. mag. ethi. 4. tract. 1. cap. 2. c. 48. col. 2. Accessio, & decessio in quantitate spectantur, in qualitate commutatio. Amo. in Porphy. char. 12. col. 4.

Accidentis diuisio.

Accidentia animæ quædam sunt passiones ipsius propriæ, & quædam cōmunes, quæ animalibus, ppter ipsam accidunt. Arist. 1. de aia sum. 1. cap. 1. tex. 3. c. 587. Accidens aliud separabile, aliud inseparabile. Porphy. in 5. voces. cap. 6. c. 46. Accidentia duobus modis sumunt, vno simpliciter accidentia, quæ aduenire, & nō aduenire pnt; alio cū in eorū rōne subiectū est, vt simū in naso. Pfellus 1. phys. c. 7. Accidens differt à secundum accidens, nam illud dicitur secundum accidens habere aliquod, quod alteri accidit: per accidens autem illud, quod per se inest illi, cui illud accidit. Io. gram. 4. phys. tex. 26. char. 80. col. 2. Accidentia, quæ dicuntur positione substantiæ, quædam sunt necessaria, quædam non necessaria. i. separabilia. Auer. 5. metaph. tex. co. 35. c. 67. col. 4. Accidentia sunt duobus modis, aut accidentaliter, aut essentialiter. Auer. 7. metaph. tex. co. 18. char. 79. col. 1. Accidentis, id est eius, quod dicitur per accidens, duo sunt modi: attribuere scilicet accidenti, quod rei attribuitur, & attribuere toti id, quod attribuitur parti. Auer. phys. 4. tex. 45. c. 67. col. 2. Accidentia in subiecto existētia, alia existūt in suo subiecto primo essentialiter, vt par, & impar in numero; alia existunt secundum similitudinem ad accidentia existētia in subiecto alterius scientiæ naturaliter, vt Arithmeticus de numeris superficialibus, & solidis considerat. Auer. 3. de celo. tex. co. 7. c. 83. col. 1. Accidentia quædam sunt existētia in indiuiduis substantiarum simplicium, & quædam in indiuiduis compositorum, aut in habentibus animam, aut in carentibus ea, & vterque istorum modorum aut est per naturam, aut per voluntatem. Auer. de somn. c. 202. col. 2. Accidentia principaliter dicuntur de his, in quibus sunt, indiuiduis, secundo loco ad vniuersalia indiuiduorum referuntur. Boet. in Por. c. 94. Accidens commune, vel proprium tribus modis consideratur. Primo si in se consideratur, est proprium, vel accidens, quæ sunt duo de quinque vniuersalibus. Secundo in cōparatione ad subiectū, in quo sunt, & sic sunt cōparata ad sua singularia, de quibus prædicatur, & est similis cōparatio, vt speciei ad indiuidua. Tertio considerantur, vt per ea est cōuenientia, vel differentia ad illa cōparata, & sic ab ipsis sumunt duo modi differētiæ, quæ sunt cōis, & ppria differētia. Alb. mag. in pdic. c. 19. c. 1. Accidens duobus modis causatur à subiecto. Primo est forma absoluta, quæ non per aliud est accidens, & sic est quantitas, qualitas, & huiuscemodi: aliud est, non quod sequitur esse rei perfectum, sed ex aliquo, quod est extrinsecus, se habens ad substantialia rei, & sic est ad aliquid. Alb. Mag. in prædicam. c. 48. col. 2. Accidentia alia insunt, alia assistunt plus quam insunt, A 2 quæ

quæ non simpliciter sunt, nec causantur ab extrinsecis subiectis, sed causata ab intrinsecis secundum ea subiecta comparantur ad alia, vt relatio, quando, vbi, positio, & habitus. Alb. Mag. in sex prin. cap. 5. c. 76. c. 1.

Accidens rei subiectæ duobus modis potest comparari. Vno modo, vt res subiecta accipitur, vt substantia substans sibi se, firmans in se, & occasionis modo dās causam, vt aliud sit in potentia, & sic accidēs est vere accidēs, & vnū ex prædicabilibus, & vnū de quatuor prædicatis, quæ ponit Arist. in topicis. Alio modo est rei subiectæ, vt est substantia, & est oē illud, quod extraneum est subiecto, vt stat sub forma talis prædicati, vt homo est species. Alb. Mag. in elenc. cap. 3. c. 283. c. 1.

Accidens, cum definitur, dupliciter potest accipi: aut vt species subiecta, aut vt passio: si vt species subiecta, intelligitur substantia in eius definitione, sed non accipitur: at si vt passio, substantia & accipitur, & intelligitur in eius definitione. Primo modo definitio dicitur à quibusdam principium demonstrationis extra demonstrationem. Secundo modo est demonstratio positione differens: in tali enim definitione accipitur subiectum, quod est substantia, & causa accidentis, quæ est medium: & accidens, quod est prædicatum. Alb. Mag. 7. Metaph. tract. 1. cap. 12. char. 123. col. 2.

Accidentia quædam dicuntur entia, quia sunt actiua, vel generatiua substantiæ, vel eorū q̄ secundū aliquā habitudinē prædictam ad substantiā dicuntur, vel secundū quamcunque aliā. D. Tho. 4. Metaph. lec. 1. c. 186.

Accidens esse medium inter subiectū, & accidens potest intelligi duobus modis. Primo, quod cadat mediū quantum ad rationē subijciendi, ita quod vnū accidēs sit subiectum alterius: & sic proprie nō est mediū, quia subiectum debet habere rationem fixi. Alio modo accidens potest cadere medium quantum ad rationē causandi, ita vt subiectum sit subiectum vnus accidentis, quia est subiectum alterius: vt corpus mediante superficie recipit album: & sic accidens potest cadere mediū in ratione causæ, non in ratione subiecti. Alex. de ales. 4. metaph. tex. 14. char. 87. col. 3.

Accidentia duo vnum subiectum respicere duobus modis intelligi potest. Vel quod illa accidentia aspiciunt illud subiectum secundum quandam ordinem essentialem, & secundum rationē prioris, & posterioris, vt dicimus, quod quantitas prius corpus quam color, & sic accidēs aspicit: primum cadit medium inter subiectum, & accidens quantum ad rationem causæ, non subiecti. Secundo modo, quod duo accidentia respiciant vnum subiectum accidentaliter, & hoc quia vnum non aspicit subiectum mediante alio, nec è conuerso: & sic accidens vnum non habet rationem prioris respectu alterius, nec in ratione causæ, nec subiecti. Alex. de ales. 4. metaph. tex. 14. char. 87. col. 4.

Accidentia per se, & accidentia per accidēs differunt, quia accidentia per se sequuntur naturam specificam pro toto ambitu suo eo modo, quo risibile sequitur naturam hominis totam: & ideo in talibus accidentibus ratione materiæ, licet non ratione formæ, ex indefinita licet inferre vniuersalem, vniuersaliter sumptam; quia non sequitur solum naturam vniuersalem, sed vniuersalem vniuersaliter sumptam; ita vt non differant ratione materiæ hæc duæ, homo est risibilis, & omnis homo est risibilis. Ita tamen vt accidens per se primo aspiciat naturam specificam, secundario principia indiuiduantia: accidens aurem per accidēs sequitur principia indiuiduantia magis, quam naturam specificam. Ideo non oportet, vt si aliquid sequatur aliquid infra naturā specificam, quod sequatur vniuersaliter totam naturā: & in hoc proprie indefinita, & vniuersalis vniuersaliter sumpta differt, & rōne materiæ, & rōne formæ. Alex. de ales. 5. metaph. tex. 16. char. 123. col. 3.

Accidere vnū alteri dupliciter contingit: vel p̄ rē tantū,

vel p̄ rem, & modum. & si propter vtrunque, maior est accidentalitas. sic autem est in tertio modo. Alex. de ales. 5. metaph. tex. 16. char. 124. col. 2.

Accidens communia, & propria in hoc differunt, quod cōmunia nō dāt intelligere aliquod subiectū propriū: vt albedo non dat plus intelligere hominē, q̄ lignum: propria vero dant intelligere suū subiectum, vt risibile hominem, ideo copulata appellantur, cōmunia verò simplicia. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 17. char. 196. col. 2.

Accidentia alia educuntur de potentia materiæ, quæ sequuntur formā generabilē, & corruptibilē: & ista hnt materiā, ex qua: alia non educuntur de potentia materiæ: & horū nōnulla sunt intētionalia, vt lumē receptū in luna; & non habent materiam, ex qua: sed habent materiam in qua, quā vocat Arist. subiectum. Alex. de ales. 8. metaph. tex. 12. char. 255. col. 1.

Accidens duobus modis sumit, Primo vt diuiditur cōtra substantiā, Alio mō, vt distinguit cōtra cetera quatuor prædicabilia. Thom. de Vio in prædicab. c. 27. col. 1.

Accidens triplex: separabile, inseparabile, & propria passio. Thom. de Vio in prædicab. char. 27. colum. 1.

Accidens quid est, vt cognoscitur, & eius proprietates.

Accidentia non sunt necessaria. Arist. post. 1. cap. 6. tex. 15. c. 306.

Accidens est, quod nec definitio, nec genus, nec propriū est, inest autem rei. Et quod contingit inesse cuius vnus, & eidem, & non inesse. & hæc definitio melior est quam prima. Arist. top. 1. cap. 4. char. 394.

Accidens dicitur hoc, quod contingit esse, & non esse, aut cuius est in ratione hoc, cui accidit. Arist. phys. 1. s. 2. cap. 4. tex. 28. char. 10.

Accidentia tūc maxime scire putamus, cū scimus de illis quid est. Arist. 3. metaph. sum. 2. cap. 1. tex. 3. c. 43.

Accidens est, q̄ inest alicui, & verè dicit de eo, non tñ necessariò, nec vt plurimū, & nō tātū quoad esse, sed quo ad locū, & in aliquo, & in hoc tempore, & huius causa non est determinata, sed contingens, & indeterminata. Arist. 5. metaph. su. 1. cap. 30. tex. 35. c. 117.

Accidens dī illud, quod inest alicui sibi se, nō tamē est de essentia rei. Arist. 5. metaph. su. 1. cap. 30. tex. 35. c. 117.

Accidens dicimus esse, quod nec semper, nec quasi secundū magis est. Arist. 6. metaph. su. 2. cap. 1. tex. 5. c. 122.

Accidens non habet causam determinatam. Arist. 6. metaph. su. 2. cap. 1. tex. 5. c. 123.

Accidentis non est scientia, quia scientia omnis est, aut eius, quod est semper, aut vt plurimū: accidens verò nec eius, quod semper, nec vt plurimū est. Aristot. 6. metaph. su. 2. cap. 1. tex. 6. c. 123.

Accidentia concreta magis entia videntur, quam abstracta, quia concernunt subiectum determinatum. Arist. 7. metaph. su. 1. cap. 1. tex. 3. c. 127.

Accidentii definitio est ex additione, & nō pprie, & etiā nō est ppria definitio accidētii copulatorum, vt numeri imparis. Arist. 7. metaph. cap. 4. tex. 19. c. 134.

Accidēs est, quod sit quidē, nō autē semper, nec ex necessitate, nec ut in plus. Arist. 1. 1. metaph. s. 3. c. 2. c. 230.

Accidentia non cadunt sub demonstrationem, vt subiectum per se. Alex. aphro. in 2. metaph. uel apud lati. 3. co. 56. char. 78. col. 1.

Accidēs nullū syllogistice cōcludi pōt p̄ mediū terminū, q̄ sit accidēs, nisi accidēs, quod in cōclusionē demonstratur, sit ex ijs, q̄ p̄ se adfunt accidētii, quod sumptū est p̄ medio termino; vt Socrates deābulat, oē autē deābulas mouet, nā moueri in substantia inest deābulati. Alex. aphro. 3. metaph. vel secundū latin. 4. co. 38. c. 104. col. 1.

Accidentia entia dicuntur, quia proprie entis aliquid sunt; vt bicubitum idcirco ens appellatur; quia proprie entis quantitas est quædam, & album qualitas. Alex. Aphr. 6. metaph. uel 7. co. 1. char. 181. col. 1.

Acci-

Accidens vniuersi cuiusque rei est, quod non est in substantia eius. Alex. aphro. primo naturali. quæst. cap. 11. c. 3.

Accidens est, quod adest, & abest præter subiecti corruptionem. Porphy. in 5. voces. cap. 6. c. 46.

Accidens est, quod contingit inesse, & non inesse. Porphy. in 5. voces. cap. 6. char. 46.

Accidens est, quod nec genus, nec species, nec differentia, nec proprium est: semper autem in subiecto est. Porphy. in 5. voces. cap. 6. char. 46.

Accidens, & esse in subiecto, conuertuntur. Porphy. in prædic. char. 6.

Accidens seorsum per se sine aliquo subiecto esse non potest. Porphy. in prædic. char. 8.

Accidens essentialē magis, & minus suscipit: differentia non. Dixipus in prædica. cap. 20. char. 39.

Accidens, & existens, tollitur sublata essentia, & contingenti. Amo. in Por. c. 1. col. 4.

Accidens est vox significans, quæ essentiam consequitur, quæ de pluribus specie differentibus, ac in quale prædicatur. Amo. in Por. c. 5. col. 4.

Accidentia non sunt corpora, quia si essent corpora, auergerent. Amo. in Por. c. 12. col. 3.

Accidentia omnia à Philosophis considerantur. Amo. in Porphy. char. 12. col. 3.

Accidentia suum esse in particularibus substantijs obtinent. Amo. in prædic. char. 35.

Accidentia, etiam quæ sine subiecti sui substantia defini non possunt, sui natura omni indiuiduo alicuius speciei inesse nō possunt. Them. in post. cap. 11. c. 3. col. 1.

Accidentibus sumptis his, quibus sua cōtraria respondēt, vt paritati imparitas, alterū contrariorū necessariò de subiecto prædicabitur. Them. in post. cap. 11. c. 3. c. 1.

Accidentia, & affectiones quamuis nō sint a subiectis abijuncta, tamen eadem subiectis non sunt. Themist. 4. Phy. tex. 99. char. 42. col. 1.

Accidentia oriuntur non ex omnino non ente, quoniam ex Callia sic affecto: at substantia ex non ente fit, & non ita, vt sit nihil, sed vt sit mera potentia. Themist. 5. Phy. tex. 7. char. 46. col. 2.

Accidens subsistere non potest per se, sed alio indiget ad subsistendum; ideo est in subiecto. Sim. in prædic. c. 11.

Accidentia non solum fiunt ex subiecto, & priuatione, sed etiam substantiæ. Simp. 1. Phy. tex. 58. c. 74. col. 1.

Accidentia quodam modo sunt formæ eorum, quibus accidunt. Simp. 2. Phy. tex. 15. char. 98. col. 2.

Accidentia egent tempore, non modo ob corpus, sed etiam per se; quia sunt subdita ortui, & interitui. Sim. 4. Phy. tex. 49. char. 231. col. 1.

Accidentis species est id, quod alicui potentia inest; Sim. 8. Phy. char. 460. col. 2.

Accidens quasi cum alio cadens appellatur. Sim. 1. de anima. tex. 5. char. 2. col. 1.

Accidentia sunt omnia, circa quæ Mathematici suam faciunt considerationem. Simp. 3. de anima sect. 2. tex. 36. char. 72. col. 3.

Accidentia, ijs quæ natura constarent, sunt substantiarum extremitates. Sim. 3. de anima sect. 2. tex. 36. char. 72. colum. 3.

Accidentia nec ex substantijs, nec substantiæ ex eis, nec ex se inuicem fiunt. Ioan. Gramat. 1. de gen. & cor. tex. 17. com. 60. char. 28.

Accidens, & secundum accidens differunt: quia accidens est, quod ex opposito diuisum est à substantia, ac extrinsecus rebus adest: secundum accidens, quod ex necessitate substantijs adest, ipsasque consequitur, ex quo formantur propria, quæ primò, & per se insunt. Io. Gram. 1. de anima tex. 4. c. 6. col. 4.

Accidentium non est demonstratio. Ioan. Gram. 1. de anima. tex. 4. char. 7. col. 1.

Accidentia sepe manifestiora sunt definitione. Io. Gram. 1. de anima. tex. 19. char. 12. col. 2.

Accidentaliter quod alicui inuenitur, rarò inuenitur. Auer. in 1. Metaph. tex. com. 8. char. 5.

Accidentia, nec cogitatione quidem a substantia separari posse impossibile est, & minus re ipsa, vt substantia ab vniuersitate ceterorum generum separari potest; non quod prorsus sensibilis substantia accidentibus nudetur, nam substantia vna, & eadem numero manet accidentibus iisdem numero minime manentibus, imò permutatur, & modo hoc aduertat, modo illud. Them. 12. Metaph. char. 1.

Accidentia determinant sua subiecta accidentaliter. Auer. 1. Metaph. tex. co. 30. char. 10.

Accidentis ad accidens attributio non est essentialis. Auer. 4. Metaph. tex. co. 14. char. 38.

Accidens impossibile est vt sit sine suo subiecto. Auer. 4. Metaph. tex. co. 25. Idem Auer. 7. Metaph. tex. co. 2. char. 72. Idem Auer. 1. Phy. tex. co. 14. char. 7.

Accidentium causæ per accidens sunt, & infinitæ. Auer. 6. Metaph. sum. 2. tex. co. 5. char. 70. Idem Auer. 2. Phy. tex. co. 50. char. 32.

Accidentium non sunt definitiones, quia subiecta accidentium sunt alia à natura eorum, & ideo non sunt genera illorum. Auer. 7. Metaph. tex. co. 13. char. 77.

Accidentia definitiones habere qui dicit, dicit ea habere magis quam habent: & similiter qui dicit, quod de eis non dicitur hoc nomen ens, & definitio, dicit ea non habere illud, quod debent habere. Auer. 7. Metaph. tex. co. 15. char. 77.

Accidentia non habent definitiones, quia in eorum definitionibus accipiuntur definitiones suorum subiectorum, quæ non sunt eorum genera, sed alia nature. Auer. 7. Metaph. tex. co. 18. char. 79.

Accidentia separari à substantia impossibile est: ipsa autē substantia præcedit ipsa prioritate causæ ad causatum suum. Auer. in epitom. Metaph. trac. 2. c. 172. col. 3.

Accidens aliquid faciens non necessariò disponitur per illud, nam non omne quod mouet, debet moueri, nec quod nigricat, debet esse nigrum. Auer. de substantia orbis. cap. 2. char. 5. col. 1.

Accidens tam vniuersale, quam particulare in subiecto existit. Auer. in prædicam. tract. 1. cap. 2. ch. 13. col. 1.

Accidentia non naturalia signant fortē animā, non autē corpus; vt q̄ didicit artē musicā, signauit utiq; animā suā, non autē corpus. Auer. 2. priorū. cap. 35. c. 126. c. 3.

Accidentia sunt, quorum existentiam quærimus in arte, & ipsa ea sunt, de quibus adducitur demonstratio existētiæ, & causarū. Auer. post. lib. j. tex. co. 57. c. 147. c. 1.

Accidentium, quæ sunt in corporibus naturalibus, magna pars est notæ existentia, sed quæritur causa existentia ipsorum, & maior pars demonstrationum Philosophiæ naturalis est huiusmodi. Auer. post. 2. cap. 5. tex. 41. char. 214. col. 3.

Accidentii, q̄ naturalibus rebus insunt, causa est ipsa cōpositio. Auer. ex paraph. 2. de celo. tex. 37. c. 138. c. 3.

Accidentis subiectū est corpus compositum ex materia, & forma: & est aliud existens in actu, & nō indiget in suo esse accidenti. Auer. 2. de ani. su. 1. tex. 4. c. 127. c. 2.

Accidentaliter q̄ alicui inuenit, debet alicui alij inueniri essentialiter. Auer. 2. de anima. tex. 133. c. 153. col. 1.

Accidentia futura determinatarū causarū necessariò habent naturā vniuersalē intellectā, quæ est prima causa in esse eorū: habet enim causas existentes essentialiter, quæ apud naturam vniuersalem sunt intellectæ, siue à nobis fuerint intellectæ, siue non: ista autem indiuidua futura non possunt sciri à nobis per argumentationem, scilicet in eis, quæ ventura sunt à remoto, in tempore, & loco; quia causæ illæ apud nos nō sunt determinati esse, licet sint in se determinati esse. De eis autē, quæ fiunt voluntariè, illa, q̄ sunt essentialiter determinata apud nos, aut sibi mores naturales, aut secundū mores positos à lege, necesse est etiā, vt sint de-

A 3 terminata

terminata apud naturam, licet sint ignota apud nos. & Astronomi non dantur ad iudicandum res futuras, nisi quia existimant scire de corporibus cœlestibus causas proprias generationi cuiuslibet indiuidui modorū specierum: & sic non est inopinabile, vt intelligentia abstracta det animæ imaginatiuæ naturam vniuersalem istius indiuidui facti. i. intellectum suæ causæ. & anima imaginatiua recipit ipsum particulare, vt est in materia. Auer. de somn. char. 202. col. 2.

Accidens id esse dicimus, quod in substantiam non conuertitur. Boet. in Por. chart. 36.

Accidens sine re, cui accidit, esse nequit. Boet. in Por. ex dia. chart. 45.

Accidens pluribus semper inest speciebus. Boet. in Por. ex dia. chart. 45.

Accidens esse nequit, nisi sit subiectū, quod ipsum recipiat. Boet. in Por. chart. 102.

Accidēs sine subiecto esse nequit. Boet. in Por. ex dia. c. 1.

Accidens omne in indiuiduis principaliter subsistit. Boet. in Por. char. 102.

Accidens omne in subiecto est. Boet. in præd. c. 120.

Accidens locum mutare nō potest. Boet. in præd. c. 122.

Accidēs solum in comparatione venit, suscipit. n. magis, & minus. Boet. de diff. top. lib. 1. char. 860.

Accidentia sunt, quibus positus aliud necessariō sequitur. Boet. in top. Cic. char. 775.

Accidens, quod vni indiuiduo proprium est, accidēs vocat indiuiduans. & hoc, quia soli conuenit, de vno solo prædicatur. Alb. Mag. in prædicab. cap. 4. c. 11. col. 4.

Accidens non indiuiduatur, nisi per substantiā: ideo indiuiduū accidentis demonstratur per rem stantem sub accidēte, vt hoc albū. Alb. Mag. in præd. ca. 7. c. 18. c. 1.

Accidens, quo quomodo sit, nullo modo potest esse perfecte, vt constitutiū substantiæ: ideo per se non potest facere aliud, quā aliud nō est, nisi, quod p̄m substantiā est aliud. Alb. Mag. in prædicab. tract. 5. ca. 1. c. 18. c. 4.

Accidens commune est qualitas indiuidui accidentalis, non ex substantialibus, fluens. Alb. Magn. in prædicab. tract. 5. cap. 1. char. 19. col. 1.

Accidens est qualitas indiuidui. Alber. Magn. in prædicab. tract. 5. cap. 4. char. 21. col. 2.

Accidens dicitur commune, quia talis habitudo principiorum communiter in diuersis generibus, & speciebus particularium inuenitur. Alber. Magn. in prædicab. tract. 7. cap. 1. char. 26. col. 4.

Accidens dicitur infinitum, quia principia stantia non sunt, sed mobilia motu per accidens, qui in omnibus est, & infinitus. Alb. Mag. in prædicab. char. 26. col. 4.

Accidens in solo genere accidentis signatum, vt color, vel albedo, non potest esse vniuersale sic prædicabile, vt accidens, quamuis possit esse vniuersale vt genus, species, differentia, & proprium. Alber. Magn. in prædicab. tract. 7. cap. 1. c. 27. col. 1.

Accidens solum per contingentem causam dicitur inesse, & non inesse. Alb. Mag. in præd. tract. 7. ca. 2. c. 27. c. 4.

Accidens, vt hoc accidens, vel illud, in hac materia vel illa acceptum est corruptibile, & fluxibile dicitur: sed vt abstractum est, & in vniuersali acceptum per rationem incorruptibile est, vt & alia vniuersalia. Alber. Mag. in prædicab. tract. 7. cap. 2. char. 27. col. 4.

Accidens per negationem describitur, vt est priuatio per negationē habitus, non quod penitus sit priuatio, sed quia priuationi simile, & propinquum, quia priuat inhærentiæ certa causa. Alb. Mag. in prædicab. c. 28. c. 1.

Accidentia dicuntur, quasi ad cadentia, quia cadunt ad subiectum, quia sunt aduentitiæ naturæ, ideo non de intrinsicis adueniunt, & effluunt. Alber. Magn. in prædicab. tract. 7. cap. 12. c. 31. col. 4.

Accidentis intellectus est absolutus, quamuis eius esse sit dependens. Alb. mag. in prædicam. 1. c. 4. char. 35. col. 1.

Accidentis definitio sumitur ex principijs subiecti, q̄ sunt causa accidentis. Alb. mag. in præd. tract. 2. c. 4. c. 37. c. 4.

Accidens non est in toto, vt constituens subiectum secundū substantiā, sed vt constitutiū inesse quomodocumq; p̄ subiectū. Alb. mag. in prædic. tract. 2. c. 6. char. 39. c. 1.

Accidens omne non efficitur numero vnum per aliud quod sit suæ essentię, sed per hoc quod est in subiecto. Alb. mag. in prædicam. tracta. 3. cap. 13. char. 47. col. 4.

Accidens vnum non potest esse in duobus subiectis, sed esse potest in vno, vt in subiecto, & in alio, vt in termino. Alb. mag. in prædic. tract. 4. cap. 10. char. 52. col. 2.

Accidentia sunt in loco per accidens, secundum magis, & minus. Alb. mag. in sex princ. tract. 5. cap. 2. char. 73. c. 4.

Accidentia per se non possunt esse in tertio modo per se, & tamen possunt esse per se aliquando secundum primum modum per se, & sequendo secundum secundum. Alber. magn. in post. cap. 9. char. 179. col. 3.

Accidēs & si nō habet materiā, ex qua fiat, habet tñ materiā, in qua fiat. Alb. mag. in top. tract. 3. c. 3. c. 226. c. 3.

Accidentia propter formam magis naturalia sunt, quam propter materiam, & si aliqua accidūt composito propter vtrūque, erit illud accidens magis naturale, quod plus accedit ad formam, quā id, quod plus accedit ad materiam. Alb. mag. 2. phy. tract. 1. cap. 7. char. 18. col. 2.

Accidentia, quæ sunt propter materiam in se considerantur, minus sunt naturalia: & ideo non æquiuocantur in ipsa, cum est cum forma, & quādo separatur ab ipsa. Talia sunt, q̄ accidūt quantitati materiæ, vt statura corporis, & figura, vt in mortuo, & in viuō cicatrices, & huiuscemodi alia. Alb. Mag. 2. phy. tract. 1. c. 7. c. 18. c. 2.

Accidentalis forma multipliciter dicitur. Aliquando, quæ est eadem cum figura subiecto differens secundum rationem. Aliquādo omnis affectio subiecti dicitur forma. & abusuē dicitur forma, ordinatio multorum ad vnum. Alber. mag. 2. phy. tract. 2. cap. 2. char. 20. col. 3.

Accidēs naturale oē hēt duplex esse: formale, & materiale. Alb. mag. in 1. de gen. & cor. tract. 1. c. 28. c. 63. col. 2.

Accidens est in substantia, non sicut quædam pars suæ essentię, sed vt dispositio, quæ esse, & non esse potest. Alb. mag. in 1. de anima tracta. 2. cap. 11. char. 9. col. 4.

Accidens esse ex subiecto pendet: ideo in definitione accidentis subiectum ponitur, eō quod causa definitiua accidentis est subiectum, & quæ loco differentię constitutiue ponitur in definitione. Alber. magn. de caus. & proces. vniuersitat. a causa prima. lib. 1. tract. 1. cap. 10. char. 189. col. 2.

Accidens potius est esse, quam essentia: ideo perfectam ēt non hēt definitionē. Alb. mag. 4. met. tract. 2. c. 4. c. 92. col. 2. Idem Alb. in prædicab. tract. 5. cap. 9. char. 24. c. 1.

Accidens ratione sui nihil vnit, sed tantū vnit quod perficit: sed quod est vnum per accidens, non est vnum per vnionem accidentis, sed per vnionē, quam facit subiectum. Alb. mag. 5. metaph. tract. 1. cap. 7. char. 101. col. 1.

Idem. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 7. c. 113. col. 4.

Accidentis quid accipere in omnibus accidentibus licet, secundum principia sui generis. Alber. magn. 5. metaph. tract. 3. cap. 2. char. 108. col. 4.

Accidens non perficit in esse id, cuius est accidens: sed differentia & si nō perficit genus in esse generis, p̄ficit tñ ipsum in esse. Alb. mag. 5. met. tract. 6. cap. 2. char. 115. c. 1.

Accidentia, si considerantur secundum esse, & nō secundum quod sunt essentię quædam, sunt substantiæ passionis: & oportet eas definiri per substantias, vt omnis passio definitur per subiectum. Alber. Mag. 5. metaph. tract. 6. cap. 14. char. 116. col. 1.

Accidens, quod accidit substantiæ per accidens, nō habet principia suæ essentialitatis, ideo de ipso non est aliqua speculatio. Alb. mag. 6. met. tract. 2. cap. 1. char. 117. c. 3.

Accidēs nulli eorū, quibus conuenit p̄ accidēs, est intrinsecū, & essentialē: nō secundū primū modū dicendi p̄ se non potest esse de ratione definitiua eius, cui contingit per accidēs. Alb. mag. 7. met. tract. 1. cap. 7. char. 121. col. 2.

Accidens

Accidens propriam definitionem non habet, nec propriam differentiam: sed subiectum constituens illud in esse est loco differentię in notificatione accidentis. Alber. magn. 7. metaph. tract. 1. cap. 7. char. 121. col. 3.

Accidens omne sensibile est accidens materiæ, vt a forma substantiali sic, vel sic perfecta est. Alber. Magn. 11. metaph. tract. 1. cap. 12. char. 150. col. 3.

Accidens non est subiectum in aliqua scientia, sed est passio subiecti. Alb. Mag. Ethic. 1. tract. 1. cap. 5. char. 3. c. 1.

Accidentia in abstracto si definiuntur, necesse est, vt in eorum definitione ponatur accidens in recto, vt genus; subiectum autem in obliquo, vt differentia, vt similitudo est curuitas nasi: at in concreto contra ponitur subiectum, vt genus, & accidens, vt differentia, vt similitudo est nasus curuus. D. Thom. in Periherm. char. 3. col. 2. Idem de sensu, & sensato. l. 6. char. 7. col. 4. Idem. Alex. de ales. in 7. metaph. tex. 17. c. 198. col. 1.

Accidens quod in vno est, in alio forma substantialis esse non potest. D. Th. in 1. de gener. & cor. l. 8. tex. 18. c. 8. c. 4.

Accidens omne, quod proficiscitur, & causatur ex principijs subiecti, si debet definiri, oportet, vt subiectum ponatur in sua definitione. D. Th. in 1. post. l. 14. c. 47. col. 3.

Accidens non prædicatur de accidente, nisi quia ambo prædicantur de subiecto. D. Tho. in 5. Met. l. 2. tex. 2. char. 266.

Accidentia pro tanto videntur in abstracto esse non entia, quia nihil ipsorum est natura aptum secundum se esse, immo ipsorum esse est alteri esse, & non est possibile aliquid eorum separari a substantia. D. Tho. 7. Metaph. l. 1. tex. 4. c. 428.

Accidentia abstracta significant entia, quæ inhærent, licet non significant ea per modum inhærentium. D. Thom. 7. Metaph. l. 1. tex. 4. c. 428.

Accidentia non habent materiā, ex qua sunt, sed substantia est eis subiectum. D. Th. 8. Met. l. 4. tex. 12. c. 619.

Accidentia omnia habent rationem substantiæ, quia in ratione cuiuslibet accidentis oportet ponere proprium subiectum; vt in definitione simi ponitur nasus. D. Thom. 9. Metaph. l. 1. tex. 1. c. 628.

Accidens definitur per subiectum, & materia per id, quod est in potentia. D. Th. in 9. Metaph. l. 6. tex. 12. c. 651.

Accidentia dicuntur entia, non quia sunt, sed quia ipsis magis aliquid est; vt albedo dicitur esse, quia subiectum est album. D. Tho. 12. Metaph. l. 1. tex. 2. c. 836.

Accidentia non sunt entia, nisi quia sunt dispositiones entis primi, quod est substantia. Alexan. de Ales. prim. Metaph. c. 10. col. 3.

Accidentis quidditas non potest habere esse separatum, quia de eius ratione est, vt habeat esse in alio. Alexan. de Ales. prim. Metaph. c. 28. col. 3.

Accidentia per accidens nō cadunt sub scientia, quia sunt infinita, & indeterminata. Alexan. de Ales. 3. metaph. tex. 2. c. 50. col. 2.

Accidens cum alicui accidit, oportet q̄ illud cui accidit, habeat rationē subiecti, & illud, quod accidit, habeat rationē accidentis. Alex. de ales. 5. met. tex. 7. c. 114. c. 1.

Accidentis implicatio in prædicato impedit propositionem, vt non sit per se, quod non facit si in subiecto implicatur. Alex. de ales. 5. metaph. tex. 23. c. 152. col. 3.

Accidens est, cum aliquid aspicit aliquid, non per sui naturam. Alexan. de ales. 5. metaph. tex. 35. c. 167. col. 3.

Accidens, vt accidens scire non facit. Alex. de ales. 6. metaph. tex. 1. c. 169. col. 2.

Accidentalitatis intentio scibilis est per priuationem, quia scitur ex priuatione perfectitatis. Alexand. de ales. 6. metaph. tex. 6. c. 177. col. 2.

Accidentaliter siue per accidens multa sunt respectu causæ inferioris, quæ non sunt per accidens respectu causæ superioris. Alex. de ales. 6. met. tex. 7. c. 178. col. 4.

Accidentaliter & per accidēs in effectibus vocatur, quod

fugit aspectum causæ. Alex. de ales. 6. metaph. tex. 7. char. 178. col. 4.

Accidentalis effectus omnis non potest reduci in causam cœlestem, tamquam in causam per se, tū propter in dispositionem materiæ, tū propter concursum contrarij agētis, & hoc impediri potest per liberum arbitriū: sapiens enim (vt ait) Ptolomeus, dominatur astris. Alex. de ales. 6. metaph. tex. 7. c. 179. col. 2.

Accidentia sunt instrumenta formarum substantialium. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. char. 184. col. 2.

Accidentia habēt entitatem diminutā, & secundum quod. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. c. 184. col. 2.

Accidens suam entitatem in alio habet. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. c. 184. col. 4.

Accidēs in abstracto significatum est aliqua entitas, id est entis principiū, & ista entitas non aufertur sibi, p̄pter modum significandi. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. c. 184. col. 4.

Accidēs de essentia sua est aptum ad subiectum. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. c. 185. col. 2.

Accidentis naturæ repugnat separari, & reperiri sine substantia: nisi ista separatio fiat per potentiā diuinā. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. char. 186. col. 2.

Accidentium omnium causa est materia cum forma, non vt efficiens, sed quia agens non trahit materiam ad naturam accidentis, nisi trahat ad naturam formæ, quia esse accidentis præsupponit esse formæ. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 8. c. 190. col. 2.

Accidentia non declarāt esse quidditatiū subiecti, sed declarant potius de subiecto aliquā quidditatē extrinsecam. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 11. c. 192. col. 4.

Accidens est ens in additione ad naturam, quia in natura accidentis semper intelligitur substantia. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 11. c. 193. col. 3.

Accidens propter diminutum eius esse, magis debet dici alicuius, quam aliquid: quia entitas accidentis non est entitas sibi, sed alij. Alexan. de ales. 7. Metaph. tex. 11. char. 193. col. 3.

Accidens non potest dici ens simpliciter, vt simpliciter dicitur sine adiunctione. Alexan. de ales. 7. Metaph. tex. 14. char. 195. col. 2.

Accidentium definitio est per additamentum, substantię vero non. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 17. c. 196. c. 4.

Accidentia propria, & essentialia definiuntur: & si definiuntur, definiuntur per additionem. Alexan. de ales. 7. Metaph. tex. 17. char. 196. col. 4.

Accidentis essentia est, vt dicat habitudinem ad subiectū. Alexan. de ales. 7. Metaph. tex. 17. c. 198. col. 1.

Accidentia, si proprie definiuntur, an possit vitari negatio? Alexan. de ales. 7. metaph. tex. 17. c. 199. col. 1.

Accidentalitatis intentio omnino est ex quidditate substantiæ. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 20. c. 201. col. 1.

Accidentia non proprie definiuntur, quia sua natura non est terminabilis per se, sed resoluibilis ad substantiam. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 33. c. 218. col. 2.

Accidens duobus modis definitur in commune recto, & in abstracto, in commune recto subiectum ponitur in recto, in abstracto subiectum ponitur in obliquo. Tho. de Vio in post. char. 105. col. 1.

Accidens, vt separabile, & inseparabile.

Accidens inseparabile est, vt cœcitas oculorum, nasi curuitas, cicatrix cum ex vulnere occalluerit. Porphy. in 5. voces. cap. 4. c. 41.

Accidens inseparabile, & si non separatur a subiecto sine subiecti corruptione, intensionem tamen, & remissionem accipit. Sim. in prædicab. c. 24.

Accidentia inseparabilia, quæ definitē insunt vni, & eidem naturæ, & nulli alij, hæc per se insunt illi: quæcunque autem non definitē insunt alicui naturæ, sed possunt

Accidentium utilitas.

possunt pluribus inesse, hæc quamuis inseparabilia sint, non dicuntur per se subiectis inesse. Ioan. gram. prim. post. cap. 4. char. 11. col. 4.

Accidentia tã separabilia, quàm inseparabilia simul cū re, cui insunt, mouētur. Io. gram. 4. phy. tex. 17. c. 78. c. 3.

Accidentia inseparabilia definiuntur per subiectum, non autē subiectū per illa. Auer. phy. prim. tex. 29. c. 10. c. 2.

Accidentia, & vniuersaliter omnia, quæ sunt in substantia, non possunt separari: & omnia, quæ sunt in subiecto, impossibile est, vt moueantur per se. Auer. Phys. 4. tex. 32. c. 63. col. 1.

Accidentium separabilium dispositio est, quod quandoque inueniuntur in qualibet specie, & quandoque non inueniuntur in quibusdam. Auer. in Phys. 5. tex. com. 44. char. 108. col. 1.

Accidens inseparabile, & si actū separari nequit, potentia tamen potest, Boet. in Por. ex. dial. char. 35. Idem Boet. in Por. chart. 92.

Accidentia inseparabilia non sunt vt causa, sed vt signū. Alber. Magn. in post. cap. 16. char. 183. col. 1.

Accidens inseparabile proficiscitur ex essentialibus sui subiecti: & quorum essentialia eadem sunt, horum accidens inseparabile est idem. Alber. Magn. 3. de anima. tract. 10. cap. 4. char. 34. col. 4.

Accidens inseparabile duobus modis consideratur: primo in ordine ad speciem, & est quintum prædicabile a Porphyrio traditum, secundo in ordine ad indiuidū, & est proprium. Tho. de Vio in post. c. 119. col. 1.

Accidens inseparabile non fluit à principijs formalibus speciei, quia eius est propria passio; nec à principijs materialibus indiuidui, sed à principijs materialibus, quæ extra illam speciem absoluta inueniuntur. Tho. de Vio in post. c. 119. col. 2.

Accidens vt per se, & per accidens.

Accidentium non per se, vt determinata sunt per se, non est scientia demonstratiua: nõ enim est ex necessitate monstrare conclusionem: accidens enim contingit non inesse. de tali enim dico accidente. Arist. post. prim. cap. 6. tex. 18. char. 308. Idem Them. in post. cap. 15. char. 4. col. 1.

Accidenti per se aliud accidens non inheret per se, alioquin accidens erit quædam substantia. Quomodo Mathematicæ scientiæ erunt, quæ demonstrant accidentia per se. Them. in prim. post. cap. 39. c. 7. col. 3.

Accidens per se illud dicitur, quod etiam si subiectū non esse poneremus, in nullo vnquam alio passio illa consisteret. Psellus 2. Phy. char. 13.

Accidentia quædam per se sunt, in quibus est quædam mediocritas, vt in ipsis consideretur excessus, & defectus; vt in curuitate nasi. Ioan. gram. prim. post. cap. 4. chart. 12. col. 2.

Accidentia per accidens nullo modo definiuntur. Auer. 7. metaph. tex. com. 18. char. 79.

Accidens, cum sit in indiuiduo per se, prius prædicatur de indiuiduo, & per indiuiduum venit ad speciem. Alb. Mag. in prædicab. tract. 8. cap. 1. char. 28. col. 2.

Accidens non contingit nisi composito, & per se non variatur, sed potius subiectum recipit variationem per ipsum. Alb. Mag. 2. Phy. tract. 2. cap. 2. c. 20. col. 3.

Accidens nullum per se est subiectum alicuius accidentis, quia substantiæ propriè conuenit ratio subiecti. D. Thom. in post. c. 65. col. 4.

Accidens per se primò aspicit naturam specificā, secundariò principia indiuiduantia; accidens per accidens cōtra. Alex. de ales. 5. Metaph. tex. 16. c. 123. col. 3.

Accidens per se differt ab accidente p accidens, quia quod accidit p accidēs, accidit esse in hoc subiecto, vel in illo quod accidit per se, essentialē est, q̄ sit in hoc subiecto terminato. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 17. c. 197. c. 1.

Accidentia conferunt secundum magnam partem ad cognoscendum ipsum quid est. Arist. de anima. pri. sum. pri. cap. 1. tex. 11. char. 586.

Accidentia, quibus tātum rem esse docemur, nihil afferunt ad naturam rei, & diffinitionem cognoscendam. Them. 2. post. cap. 10. c. 10. col. 2.

Accidentia, quæ propria sunt, & à rei natura dependēt, talia sunt, vt ex ijs ad definitionem, & rei naturā veniatur. Them. 2. post. cap. 10. c. 10. col. 2.

Accidentia remota, & translattia, quæ naturā rei de longinquo cōntineant, nec attingant, ad rationē definiendi non conferunt. Them. in primum de anima cap. 7. tex. 11. c. 61. col. 3.

Accidentium essentialium dispositio est, quod cognitio eorum sequitur cognitionem substantiæ. Auer. 2. de celo tex. 40. char. 58. col. 2.

Accidentium in definitionibus nullus vsus est. Boet. in Por. ex dia. c. 13.

Accidentia magnam partem conferunt ad cognoscendū quod quid est. hoc nõ est intelligendum nisi de sciētia quia est, & non de scientia quid est. Alb. Magn. 7. metaph. tract. 2. cap. 2. c. 124. col. 2.

Accidens vt prædicatur.

Accidens nil prohibet, & quando, & ad aliquid proprium fieri; vt sedere, cum sit accidens, solo aliquo sedente proprium erit, simpliciter autem propriū nõ erit. Arist. topic. prim. cap. 4. char. 394.

Accidentalis prædicatio non est nisi duobus modis: vno modo, cum accidens prædicatur de accidente per accidens, quia ambo vni accidunt, vt album de musico, quia ambo homini accidunt: alio modo, quo accidens prædicatur de subiecto. Arist. 4. metaph. cap. 2. tex. 14. char. 70.

Accidens accidenti non accidit, nisi quia ambo vni, & eidem accidunt. Arist. 4. metaph. cap. 2. tex. 14. c. 70.

Accidens, cum non sit vnus nature, sed diuersæ, definiiri nõ potest; sed eius propriū est esse in subiecto, vt substantiæ non esse in subiecto. Alex. aphro. prim. top. cap. 4. char. 8. colum. 4.

Accidentia in vna propositione non solum in infinitum congeri non possunt, sed omnino nõ duo quidem accipi possunt; vt Socrates est musicus albus, nõ amplius est vnum; nec vna propositio. Alexan. aphrodisien. 3. Metaph. vel 4. com. 38. c. 103. colum. 2.

Accidentis essentialis subiecti verificatio ex parte causæ ipsi appropriatæ est magis perfectæ, quam verificatio, quæ fit de accidente essentiali, quod inest subiecto ex parte naturæ subiecti. Auer. prim. post. cap. 13. text. com. 95. c. 159. col. 1.

Accidens non ponitur in prædicatis demonstratiuis, nisi cum fuerit substantiale: Auer. in 2. post. cap. 1. tex. com. 6. c. 200. col. 1.

Accidente vtimur vt plurimum in separatione speciei a specie, & singularis a singulari: & magis perfectè accidente inseparabili, post hoc vniuersali inseparabili. Auer. epitom. in logic. c. 341. col. 4.

Accidentium, in quorum definitione est genus subiecti, subiectum non est absolutum ab aliquo attributo, qđ prædicatur de eo prædicatione prima. Auer. in quæst. logic. q. 10. char. 372. columna 4.

Accidentia non possunt sumi in definitione entis. Auer. phy. pri. tex. 29. c. 10. col. 2.

Accidens dicitur de eo, quod non notificat de indiuiduo, quod non est in subiecto, quidditatem suam. Et est duplex. Primum quod non notificat de aliqua re essentialē suam, & est indiuiduum suum. Secundum est, quod notificat de indiuiduo essentialē suam

suam, & est suum vniuersale, & diuiditur in 9. prædicamenta. Auer. in epitom. Metaph. trac. 1. c. 169. col. 3.

Accidens de substantia, in eo quod quid est prædicari non potest. Boet. in præd. char. 124.

Accidentia, quæ absolutum habent esse, prædicantur in eo quod aliquid est quale. Quæ autem habent esse comparisonis, vel comparationi admistum, vt ad aliquid, prædicantur in eo quod quomodo se habet vnumquodque eorum, de quibus prædicatur. Albe. Magn. in prædicab. cap. 7. char. 30. col. 2.

Accidentibus non est attribuenda prædicatio vniuoca, quia vniuoca prædicatio sequitur substantiam, & quia propriè non habent perfectam rationem. Alber. Magn. in prædicam. cap. 11. ch. 46. col. 2.

Accidentia, vt consequens substantiale esse cadit ad substantiam, vel ad subiectum, sic æqualiter participant accidentis prædicationem: sed vt accidentia primorum generum significant quædam species, vel entis partes primas, quæ non sunt substantiæ, sic non participant. Alber. Magn. in præd. ch. 48. col. 4.

Accidens non prædicatur de accidente, nisi quia ambo prædicatur de subiecto. D. Tho. in 5. Metaph. l. 2. c. 266.

Accidentis omnis natura potest responderi per interrotationem factam per quid, quia in omni prædicamento est genus, & per consequens species, & omnis species est quid indiuidui. Alexan. de ales. 7. metaph. tex. 14. char. 195. col. 1.

Accidens vt problema.

Accidentis quæstionibus annectantur comparationes quouis modo ab accidente dictæ. Arist. topic. prim. cap. 4. char. 394.

Accidens vniuersale difficilius esse constituere, quam destruere. Arist. top. 7. cap. 3. c. 544. Idem Alexan. aphro. top. 7. cap. 3. char. 88. col. 3.

Accidens particulare facilius est construere, quàm destruere. Arist. topic. 7. cap. 3. c. 545. Idem Alex. aphro. top. 7. cap. 3. char. 88. col. 3.

Accidens, vt alicui insit, probare, satis est probare quod insit: nam accidens est, quod nec genus, nec species, nec differentia, nec proprium est; rei tamē inest. & qui genus probare vult, quod inest, non solum probare debet, sed quod inest vt genus. Alex. & Eust. 2. post. chart. 88. colum. 1.

Accidentia non sunt quæ sita per se, sed secundum quod sunt dispositiones substantiæ demonstratæ. Auer. 7. Metaph. su. pri. tex. com. 4. ch. 73.

Accidens facillimè construitur, difficillimè interimitur. Quod intelligendum est de particulari, alioqui vniuersale difficilius construitur, quàm interimitur. Alb. Magn. in topic. 7. cap. 3. char. 268. col. 4.

Accidens vt fallacia.

Accidentium captiones omnes vna solutio diluit, dicendo quod non est necessarium. Aristot. elenc. 2. cap. 4. char. 620.

Accidentis fallacia duplex continet accidens, vnum quod accidit rei subiectæ: alterum, quod assignatur rei subiectæ, & accidenti inesse. Alb. Mag. in elenc. pri. tract. 3. cap. 2. char. 283. col. 1.

Accipiter est piscis, qui solus inter pisces squamas habet ad os anteriori per totum corpus, dulcis, & esui conueniens, & ab antiquis multum desideratus. Alb. Magn. de anima. l. 24. cap. 1. char. 196. col. 1.

Accipere aliena aliqui nolunt ob probitatem quandam, turpiumque rerum euitationem: & obseruant aliqui, nõ aliquando agere turpè aliquid cogantur. Alij ob timorem ab alienis abstinent, quia facile non est, vt si aliquis aliena acceperit, alij ab eo quicquam

non accipiant: & ideo nec accipere, nec dare illis placeat. Nonnulli in accipiendo excedunt. Arist. ethic. 4. ad Nicom. cap. 1. chart. 85.

Accipitris natura.

Accipiter, & miluus vicenis diebus perficiunt incubationem. Aristot. de histor. animal. 6. cap. 6. chart. 205.

Accipitrum pulli suaues valde, & pingues efficiuntur. Arist. de hist. anim. 6. cap. 7. char. 206.

Accipiter circus vulpi est inimicus, quia vnguibus aduncis vulpem inuadit, & vulnerat. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 1. char. 317.

Accipiter locis, saxosis, & arduis nidulatur, & auium quas ceperit, nunquam cor edit. Arist. de hist. anim. 9. cap. 11. char. 331.

Accipitrum genus præcipuum Buteo est, secundum Aesalo, tertium Circus. Stellaris, palumbarius, & pernix differunt. Appellantur subbuteones qui sunt latiores: alij percæ, & fringillarij: alij leues, & rubetarij, qui abunde viuunt, & humiuolę sunt. Genera enim non pauciora decem esse aliqui prodiderunt. Arist. de hist. anim. 9. cap. 36. char. 346.

Accipitres modo venandi differunt: nam alij columbam humi confidentem rapiunt, volantem non appetunt: alij super arborem, vel supra tale quid conscendentem venantur: sin humi est, vel volat, non inuadunt. alij nec humi, nec in sublimi stantem venantur, sed volantem tantum. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 36. char. 346.

Accipiter fere eiusdem est consuetudinis, & rapacitatis vt aquila, & est totus varius, sed in primo anno fuluas, & nigras habet maculas. Deinceps maculis albis, & nigris variatur, & quo pluribus vicibus mutatus fuerit, sunt albiore, & nigriore, pedes crocei sunt, & vngues magni. acutiore alas habet, quàm aquila, & minus acutas quam falcones. Est iracunda auis, ideo solitarie volat, nisi tempore pullificationis. Alber. Magn. de anima. l. 23. cap. 1. char. 185. col. 1.

Accipitres, & omnes aliæ aues rapaces habent pennas, pedes, & anhelitum venenosum. Alb. Mag. de anima. l. 23. cap. 22. char. 192. col. 1.

Accipitris, & aliarum auium rapacium quædam pinguedo exit ex cauda, quæ venenosa est; ideo cauendum est multum ab afflatu, morfu, & laceratione vnguium, & maxime cum balneatæ fuerint, & pennas rostro composuerint. Albert. Magn. de anima. l. 23. cap. 22. char. 192. col. 1.

Accipitris vsus.

Accipiter, cum primò dimitti debet ad capiēdas aues siluestres, cibandus est cum carne teneræ vaccæ, vel lingua porcina, quæ in aceto, vel vrina prius steterit: & mane sequenti valdè diluculo eatur ad aucupium. Albert. Magn. de anima. lib. 23. cap. 22. char. 192. col. 1.

Accipiter iactandus est, si potest contra faciem auis, & quod auem videat, & auis parum ab eo distet. Alber. Magn. de anim. l. 23. cap. 22. ch. 192. col. 1.

Accipiter, cum venationem videt, sed non appetit, scias nimis pinguem esse, & ideo auferre oportet portionem partus. Alb. Mag. de ani. l. 23. cap. 22. c. 192. col. 1.

Accipiter ab Augusto ad Nouembrem debet teneri mediocriter pinguis, & mediocriter macer, non multum ad pinguedinem, vel maciem declmans. A Nouembre in antea pinguis, & fortis tenendus est: etiam in die super manum detur ei hora tertia coxa vna de carne pulli, postea per horam permittatur in aqua balneari, & postea dimittatur ad solem donec pennas com-

componat se perungendo: & postea ponatur in obseuro vsque ad vesperum, & superponatur pannus lineus super pericam, super quam stat, ne vngues lædat, & ab hora vesperarum teneatur in manu vsque ad primum somnum, deinde pone super pericam, & accende lucernam per totam noctem, & circa diluculum asperge cum vino, & postea pone eum ad ignem clarum, & orto die vade ad aucupandum. Alber. mag. de ani. l. 23. cap. 22. c. 192. col. 1.

Accipiter siluester citius mansuescit, si multum ieiunare permittatur: & si iuuenis sit auis, non custodiatur in loco nimis calido, nec nimis frigidus: & in loco, in quo stat, habeat semper mentham herbam, & saluiam: & in folijs salicis in primis, demum in ligno salicis superseadeat, aut abietis: & si sæpe sanguinem auium biberit, vires sumit & audaciam, & affectum capiendi: nec negetur: ei balneum aquæ frigidæ, quando nutritur; nec multum coniungantur alæ eius, nisi pendeant. Alber. Mag. de anim. l. 23. cap. 23. char. 192. col. 3.

Accipitris remedia.

Accipiter si in pennis varia signa defectus producit, pro certo morbus hic procedit ab interioribus corruptis, & est corruptio maxime in radice pennis. Fiat igitur compositio de stercore hominis, quod vim theriacæ habet, & de sale, & in illa intingantur plumæ accipitris, & ponatur de ea in fundamento pennarum, vbi carni infinguntur, & sanabitur: deinde aquam bibat, & caro, qua cibandus est, intingatur in iure Barbæ Iouis. Item accipe maluam, & saturegiam, & cum adipe porcino coque multum, & in os accipitris immitte, donec inde tria coclearia consumas: postea ei dabis integrum fel porci, vel pulli, cum calido porci pulmone, & hunc, donec sanetur, quotidie in mane potabis aqua, & ad vesperum ciba cum butyro. Alber. Mag. de anima. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 1.

Accipiter, si indiget vt pectus curetur, da ei puluerem ex mentha cum melle mixtam: item radicem sinapis, & trifolium equali pondere cum lacte trita, & oleo hypopino: item nasturtium cum melle mixtum in carne porcina. Alb. Mag. de ani. l. 23. cap. 20. char. 161. col. 1.

Accipiter si frigore tactus in pectore læsus sit ex illo frigore; accipe grana faxifragiæ, & tere in mortario, & adde pisani, & mel quantum sufficit, & frica palatum accipitris, & pone ad solem. item accipe semen herbæ, quæ radix appellatur, cum ruta agresti, & pipere equali pondere, & tere, & cum melle pone commiscendo, & fac inde pillulas ad modum piperis, & da ei per triduum. item succum marubij, & puluerem piperis, & modicum mellis, & semen apij cribellatum commisce, sic vt duæ partes sint de succo, & vna de melle, & da ei cum famefcit, & feruenter escam desiderat. Alb. Mag. de anim. l. 2. cap. 20. char. 191. col. 1.

Accipiter si asmaticus fuerit, tegulam coctam contritam dabis ei cum carne calida, & sanguine hirci per tres dies: tollesque succum absinthij, & infundes eum inter pellem, & carnem in coxa gallinæ, & misce lac asini, & da ei comedere. Alber. Mag. de anim. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 1.

Accipiter si cibum per tres dies sine digestionem in gula retinuerit, fac lixiuam de cinere farmenti vinearum, & bene colata da ei cum carne calida per duos dies, & alijs tribus diebus da ei carnem caprinam cum butyro, & puluere mastice. Alber. Mag. de anim. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 1.

Accipiter quando cibum oblatum non vult sumere, da ei carnem de grue, & granum vnum faxifragiæ sub eius lingua pone, & statim euomet carnes sumptas. si verò vis omnino soluere, & laxare, fume illā, quæ radix vocatur, in qua nō sit aliquid pullulans, & scinde eam in

tres partes ad quantitatem digiti auricularis, & acce vtrinque ad modum gtani hordei, & cum butyro da sibi comedere. demum pone eum ad solem, & laxabitur. Alb. Mag. de anima. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 1.

Accipiter vt sit sanus semper, nec eius viscera restringantur, coque brachia, & ramos maluarū in aqua, donec tota aqua consumetur, & ficcatos tere fortiter, & pone in aliquo vase butyro pleno, & in illo coquā fortiter, & coletur hoc, vt cera colat; & de pinguedine relicta in colatura ciba accipitrem sigillatim per vices. si hanc pinguedinem refutat, detur ei cum carne de catto. Ad idem accipe rutam, maluam, serpillum, & de rore marino plus quàm de alijs: aut de farina, si ros marinus non habetur; & adipem porci, qui nunquam comedere rit glandes: & omnia trita, & contusa fac bullire in vino: postea comprime, & quasi ceram exprime, & da in sero in cibum accipitri, & non infirmabitur. Alber. Mag. de animalibus. lib. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter, si est de pluribus mutis, ponatur in mutam calendis Ianuarij: sed si pullus eiusdem anni fuerit, calendis Iulij; & cibetur de auibus viuis si poterunt inueniri; & caryophyllos, & semen foeniculi cum carne comedat. Alber. Mag. de animalibus. lib. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter si in muta pennas non citò proi ecerit, serpentem varium, qui inter alios minus habet veneni, & Germanicè hutur vocatur, cum tritico coque: ex quo tritico, & viro serpentis gallinam ciba, & pora; & illius gallinæ carnibus refectus accipiter pēnas deponet, & morbum, si quem habet, expellet. Alber. Mag. de anim. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter citò mutabitur, si pisciculi minuti fluuiales puluerizentur, & super carnes puluis imponatur, & cum carnibus muris ei dentur. item lumbi porci sanguine agni intinti, & incisi idem faciunt. item puluis lacertæ viridis combustæ idem facit. Alb. Mag. de ani. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter vt cito mutetur fume in Septembri grana sambuci, & sub terra fodias: postea hordeum in eis madefactū gallinis tribuas, & illarum carnes: & etiam alias in succo prædictorum granorum intinge, & plurimum confert. Item sanguifugas incisas per se, vel cum carnibus offer, & si noluerit comburendo fac inde puluerem, & offer ei cum carnibus. Item mures viui sibi dati, seu minutatim fracti, & in gula sibi positi iuuant. Alb. Mag. de anima. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter si pennas fregerit, incide aliam pennam illi similem, & fractæ pennæ inferas. Si fregerit pennam in concava harundinis pone aliam accipitris pennam, vel si habere non potes pennā cornu illā infere cū acu ferreo quatuor angulos habente, ita vt ex ambabus partibus acuti sint. Alber. Mag. de animalibus lib. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipitrem si macrum facere volueris, da ei allium tritum cum pulegio, vel carnem macram de bacone falso sumptam, quæ per noctem in aqua steterit, & postea quater aquam bibat. Alb. Mag. de anima. lib. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipitrem si impinguare volueris, dimitte eum per plures dies ociosum, & da ei lumbū porci, & carnē gallinæ pingui: & semper ab vno homine pascatur: & qui portat eum ferat equo ambulante, & ei det sæpius cerebrum veruecis, vel arietis. Alber. Mag. de animalibus, lib. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter si à sole læsus sit, aquam rosaceam in naribus eius immittas, & mel cum carne caprina comedat, & expue vinum quasi exfussando in faciem eius. Albertus Magnus de animalibus, lib. 23. cap. 20. char. 191. columna 2.

Accipiter si post prædā cum vadit læsus fuerit a tēpestate, aquam tepidam super scapulas eius proicias ita tamē, vt

vt prius pennas eius aperias, & tantum profundas, vt per renes vsque ad pedes eius perueniens distillet. Alber. Magn. de ani. l. 24. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter, si in interioribus pro venatione infirmetur, noctuas calentes adhuc, & vespertilioes per triduum comedat: & si accipere voluerit tres offas carnis porcine intinctas in aceto, comedat. hoc enim etiam sibi fastidium tollit, & contra morbum capitis, & pectoris plurimum confert. Alber. Magn. de animalibus 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter si digiti articulum læserit, scinde murem & in viscera calida eius pedem immitte, & cum fasciola aptè constringe: & si per hoc non sanabitur, dextram vngulam porci frange, & cum medulla pedem accipitris vnge per triduum, & sanabitur. Albert. Magn. de animalibus. l. 23. cap. 20. char. 191. col. 2.

Accipiter si in capite æger sit, accipe raphanum, Saurinam, rorem marinum, sambucum, saturegiā, mentham, rutam, saluiam, betonicā, & misce, & tere multū hæc omnia, & immitte mel, & da ei quantū est vna auellana. Alb. Mag. de ani. l. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Accipitrem si vis impinguare, ciba eum frequenter carne anseris, & palumbarum. Alber. Magn. de ani. l. 23. cap. 21. char. 191. col. 3.

Accipiter si pediculos habet, mentham Romanam tere, & distempera cum vino acri, & iunge faxifragiam; & si tempus clarum est, & calidum, balnea cum isto: si autem humidum, & frigidum, tolle axungiam gallinæ, & impone in illa, & mitte super simum nocte vna, & die sequenti vnge astiturem in alis, & dorso, & super caudam. Si nascentias habet, accipe sanguifugas, & pone in nascentijs, & die sequenti accipe lac ficus fatuæ, & vnge nascentias, & tere radices herbæ, quæ dicitur bracha lupi, & misce cum lacte celsæ, & super pone nascentijs per tres dies, & noctes: & postea accipe radicem caudæ porci, & fac bullire, & da ei bibere mane, & sero nouem diebus ad tres fabas. Alber. Mag. de animalibus. l. 23. cap. 21. char. 191. col. 3.

Accipiter si sit scabiosus, accipe axungiam veterem, sulphur, argentū viuum, & tere simul cū aliquot Caryophyllis, & cinnamomo, & ex eo vnge scabiem ad ignē, vel in balneo. Alb. Mag. de ani. l. 23. cap. 21. c. 191. c. 3.

Accipiter si oculorū habet dolorē, accipe zinziber, aloë, olibanū, æqualiter de omnibus, & tere fortiter simul, & misce in vino albo in bacinum; vbi stet per noctem vnam, & postea mitte in oculos. Item accipe aloë, & cerusam æqualiter, & de lardo veteri rade de medio loco aliquantulum, & misce omnia hæc, & mitte in oculis eius sero cum eundem est dormitum. Albert. Magn. de animalibus l. 23. cap. 21. c. 191. col. 4.

Accipiter si crus fractum habuerit, mastica olibanū, bolū, serpentinam, & consolidam & fortiter tere, & misce cū albamine oui, & distēde totum super pannum lineum, & dirige crus fractum, & inuolue in dicto panno, & accipe pennam de ala vulturis, & scinde illā, & incanna in ea crus fractum, & sic remaneat quinque diebus & noctibus. Alber. Magn. de anim. l. 23. cap. 21. char. 191. colum. 4.

Accipiter si plus debito clamosus est, cibetur vespertilioe pleno pipere trito. Alber. Magn. de ani. l. 23. cap. 22. char. 192. colum. 1.

Accipiter si valde stit, accipe puluerem caulis ligustici, & carnem de anetho, & foeniculo, & coque cum vino, & commisce cum hoc coclear vnum mellis, & hanc colaturam da ei bibere, vel iniice in os eius: si bibere noluerit, vna die da ei carnem linitam melle, secunda die da carnem linitam oleo rosaceo frigidus. Alb. Mag. de ani. l. 23. cap. 23. char. 192. col. 2.

Accumbens est positio composita ex adiacere, & sedere, vt reclinatio à dorso facta, cum tñ adhuc inferioribus superiora infideant. Alb. Mag. in 6. prin. ca. 2. c. 75. c. 2.

Accusatori videndum est quot, & quæ insunt in aduersario, quibus appetendis omnes alteris iniuriam faciunt: defensori verò, quæ non insunt, Arist. rhet. 1. c. 43.

Accusans melior eo esse vult, qui accusatur. Arist. rhet. 2. char. 20.

Accusans in peroratione defendens, in principio dicere debet, quæ ad auferendam, & depellendam criminationem attinent: nam qui defendit, quæ obstant remouere debet, & primo loco criminatio diluenda est: qui accusat in peroratione criminari debet, vt firmius memoria teneant. Arist. rhet. 3. c. 164.

Accusatio est iniuriarum delictorumque expositio. Arist. rhetor. ad Alexand. cap. 4. char. 195.

Accusator si accusat de facinoribus, eorum facinora, & iniusta & iniqua esse, ac cuius multitudini perniosa esse dicere debet, Si stultitiæ, & ipsi agenti, & inutilia, & turpia, & iniucunda, quæ perferri nullo modo queant: & ostendere sponte, & de industria, nec forte quadam, sed dedita opera iniuriam intulisse: & eam augere, & veniæ aditum intercludere. nam & si imprudens id gessisse asserat, & imprudentes à legislatore iudicio obnoxios iudicari, ne omnibus errando noceant. & dicendum si admiserint talia, alios ad errandum plures futuros promptissimos veniam sperantes, Arist. rhet. ad Alex. cap. 4. char. 195.

Accusatio proprie vocatur ea, quæ in iudicijs criminalibus versatur, Porphy. in præd. char. 1.

Accusatio est quædam vehemens res ad politiam humanam. Auer. 1. rhet. tract. 2. cap. 3. char. 38. col. 3.

Accusare inaniter opinionem alterius ille dicitur, qui non potest pertinere ad improbationem illius. Pet. de alu. de iu. & sen. vit. & mor. l. 6. char. 68. col. 2.

Accusatio est vehementissima res in republica, quia sæpe innocentes à malis accusari solent, maxime verò necessaria; quia cum non accusantur iniqui, maximum, & illis, & bonis damnum inferitur. Dan. Barbar. in prim. rhetor. cap. 7. char. 64.

Acerbi sunt, qui difficulter recociliantur, & longo tempore irascuntur; continent enim irā, & nō nisi vbi reddiderint, cessant: vltio enim his irā sedat, dum voluptatē loco doloris inducit: & ij tum sibi ipsi, tū amicis molestissimi sunt, Arist. 4. ethic. ad Nicom. cap. 5. ch. 99.

Acetum vuluæ conspersum cur dolore inuehat vehementem? quia vulua nervosa est, & acetum sua acedine mordet, vt & pectus aceto offenditur, quoniam membranis, & musculis numerosis constat. Alexan. aphrod. prob. 2. char. 750. 65.

Acetum non reuertitur in vinum, donec resoluatur in elementa. Auer. 8. Metaph. tex. com. 14. c. 104. col. 4.

Acetum, & si sit hebes ob suam frigiditatem, est tamen in actione acutum, quia in eo sunt reliquæ cuiusdam ignis, qui euolauit, vt in cinere sunt ignis reliquæ. Alb. Mag. in 4. de miner. tract. 2. cap. 3. c. 147. col. 4.

Acetum differt a vino, quia ex ipso ignis partes euolauerunt: & si sit acutum in actione propter præcedentem calorem naturalem, qui fuit in ipso, tamen frigidus est vino, & plus aqueæ naturæ, quàm vinum. Alber. Magn. 4. Meteorol. tract. 2. cap. 13. c. 127. c. 1.

Acetosi saporis subiectum est substantia subtilis frigida, vt acetum, & agresta. Alber. Magn. de veget. l. 3. tract. 2. cap. 3. char. 139. col. 2.

Acetosus sapor & si sit minus frigidus stiptico, tamen propter frigiditatem materiæ magis infrigidat in compositione, quam stipticus. Alber. Magn. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 3. char. 139. col. 2.

Acetosus sapor infrigidat, & incidit. Alb. Mag. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 4. char. 139. col. 3.

Acetum, licet fiat ex vino, quoniam euolant partes igneæ vini, est frigidum, & humidum; sed acetum forte calidius est alio aceto, & est partium subtilium; & vt non est regressus ex mortuo ad viuum, sic non est

est ex aceto ad vinum. Albert. Magn. de veget. l. 6. tract. 1. cap. 35. char. 161. col. 4.

Acetum de vva agresti factum, quæ labrusca vocatur, cū sale sumptum confert contra morsum canum rabidorum. Alb. Mag. de veget. l. 6. tract. 1. cap. 35. c. 161. c. 4.

Acetum est vini corruptio, & non fit ex vino, vt ex materia, vt mortuum non fit ex viuo: sed secundum accidens dicitur ex eo fieri, in quantum fit ex materia eius. D. Thom. 8. Metaph. l. 4. tex. 14. char. 621.

Acquisitio duplex est: alia pecuniaria, alia disciplina rei familiaris; & hæc laudabilis, & necessaria, illa translata, & improbanda, quia non secundum naturam, sed ab hominibus acquirit.

Acquirendi partes sunt vitales scire, quæ optima sunt, & vbi, & quomodo: deinde agriculturam, & eius specierum, & quæ per translationem dicitur, potissima pars est mercatura: secunda, foeneratio: tertia, mercenaria: alia inter hæc media ab vtilibus terræ, vt metallica, & sylua cædua.

Acquisitum oportet esse separatum à substantia illius, quod habetur, sed non esse corpus, sed corporale. Simp. in præd. char. 97.

Actiois diuisiones, & differentie.

Actio, & affectio differunt, vt habitus actiuus cum ratione ab effectiuo habitu cum ratione diuersus est. Arist. 6. ethicorum ad Nicom. cap. 4. char. 142.

Actio alia voluntaria, alia inuoluntaria, & consultatiua sunt. Arist. mora. Eudem. 2. cap. 10. char. 405.

Actiois disputatio, vel est vniuersalis, vel particularis: si vniuersalis, communior: si particularis, verior. Arist. 2. ethic. Eud. cap. 7. char. 42.

Actio alia ad possessionem spectant, & in his non est finis: alia ad possidentium vsum referuntur, & in ijs est finis. Alex. aphro. 2. de ani. cap. 43. c. 53. col. 4.

Actio, & speculatio inuicem differunt: nam actio à principio initium sumit, & tendit in finem: speculatio vero à fine in principium tendit. Simp. in præd. c. 4.

Actio alia sunt oppositæ passionibus, vt calefacere: alia absolutæ, vt actio dicendi. Simp. in præd. c. 78.

Actio duobus dicitur modis: primo factio, secundo effectus actionis. Simp. in præd. char. 79.

Actio alia consistit in speculatione, vt contemplari sydera: alia in agendo, vt sanare: alia in tractando vt militare: vel sine intellectione, vt in animalibus irrationalibus. Simp. in præd. char. 83.

Actio, alia est actio deorum, alia est actio cœlorum, alia est actio artium. Sim. in præd. char. 83.

Actioes, alia sunt naturales, vt calefacere: alia artificiales, vt ædificare: alia infinitæ, & incessabiles vt actioes diuinorum: alia finitæ, vt quæ continentur in actibus. Simp. in præd. char. 85.

Actioes, & habitus secundum Aristotelem circa nos sunt: secundum Academicos autem extra nos; Stoici autem aiunt habitus circa nos esse, actus autem extra. Simp. in præd. char. 56.

Actio, & passio triplex est. prima per alterationem, & mutationem recipientis. Secunda per translationem formalis actionis ipsius agentis, scilicet per translationem recipientis in se, quæ & ipsa passio dicitur ob perfectionem extrinsecus acceptam. Tertia est, quæ iuxta receptionem ab exterioribus tacta, per propria quoque determinatur actione, quæ met passio quoque est ob receptionem illam extrinsecus acceptam, in qua solum sensus est collocatus: ideo non omnis passio est sensitua. Simp. de anima. tex. 124. ch. 45. col. 4.

Actio prior est speculatio, nihil enim ageremus, nisi prius fuisset speculatio. Eustr. pri. ethic. cap. 4. c. 21.

Actio agentis, & patientis est vna in subiecto, & duo in definitione; & sic in moto, & motore, & vniuers-

saliter in omnibus relatiuè oppositis. Auer. phy. 3. cap. 6. tex. 18. char. 43. col. 4.

Actio manifestior est habitu, cum sensu apprehendatur, & habitu intellectu mediante actione. Auer. 4. de cœlo. tex. 2. char. 108. col. 4.

Actioes aliquæ, quæ toti animali sunt communes, aliquando fiunt per membra superaddita, siue id fiat melioris notæ gratia, siue propter necessitatem aduenientem huic animali propter aliquod accidens. Auer. de partib. anima. 2. cap. 1. char. 68.

Actio, & factio differunt; quia actio est virtutis naturalis secundum seipsam actio sine materia exteriori: factio est operatio in subiectam materiam exteriorem. Alber. Magn. ethic. pri. tract. 3. cap. 4. char. 6. col. 4.

Actio omnis, quæ per intellectum est, aut est actio virtutis moralis; aut factio artis; aut speculatio intellectus contemplatione perfecti, & adepti. Alber. Magn. ethic. 10. tract. 2. cap. 4. char. 113. col. 1.

Actioes nostræ quandoque addunt in necessario, quandoque in bono. operatio felicitatis contemplatiuæ addit in bono, & operatio actiuæ addit in necessario. Alber. Mag. ethic. 10. tract. 2. cap. 6. ch. 113. col. 4.

Actiois primæ, & formales differentie sunt actio anime, & actio corporis. Alber. Mag. in 6. prin. ch. 69. col. 1.

Actioes aliter sunt dirigibiles, quam passionibus: nam actioes, quantum est de se, non habent aliquam resistentiam ad rationem: sed passionibus important inclinationem quandam, quæ rectitudini repugnare potest duobus modis, vno modo, quia ad aliud trahit rationem. alio modo, quia passio retrahit ab eo, quod est secundum rationem. D. Tho. 2. ethic. l. 8. ch. 30. col. 2.

Actioes aliorum magis speculari possumus, quam nostras. D. Tho. ethic. 9. l. ch. 163. col. 4.

Actio tribus modis potest significari. Primo per se in abstracto: & sic per nomen significatur, vt actio, passio, &c. Secundo per modum actionis egreditur à substantia, & inhæret ei, vt in subiecto: & sic significatur per verba aliorum modorum, quæ attribuntur prædicatis. Tertio modo per inherentiā actionis ad subiectum: & sic verba infinita possunt accipi vt verba ratione cōuentiois, & vt nomina prout significant res quasdam. D. Thom. in perihem. char. 4. col. 2.

Actioes imaginationis, & memoriæ iuuant ad vitam animalium: sed actioes artis, & scientiæ iuuant ad hominum vitam. Alex. de ales. 1. Metaph. ch. 4. col. 3.

Actio, & factio differunt: quia actio est perfectio agentis, factio perfectio facti, & sic duplex est habitus practicus: alius, qui regulat actionem, vt dicimus prudentiam esse regulam actionum nostrarum: alius, qui regulat factionem, vt ars est regula ædificationis. Alex. de ales. 6. Metaph. tex. 1. char. 170. col. 4.

Actio duplex: alia manens in agente, vt intelligere & velle: alia, quæ transit in operatis. Alex. de ales. 12. Metaph. tex. 30. char. 340. col. 1.

Actio quid est.

Actio est rationalis quædam functio, cuius expertia sunt animalia ratione carentia. Alex. aphro. de sensu, & sens. sect. 1. com. 1. char. 4. col. 3.

Actio est operatio ex electione hominis. Eustr. pri. ethic. cap. 1. char. 5.

Actio est, quod moueatur agens ad singulas partes illius, quod innouabitur in patiente, quod ipsum agit, & eius tot sunt species, quot passionis species. Auer. epitom. in log. char. 343. col. 1.

Actio naturalis est necessaria in se, tamen non est necessaria de substantia volentis, sed est perfectio eius. Auer. ex destruc. destruc. disput. 3. char. 10. col. 3.

Actio rei diuinæ est æternitas, & suum esse, cum non sit per aliud. Auer. 2. de cœlo. tex. 17. ch. 50. col. 3.

Actio rei diuinæ est æternitas, & suum esse, cum non sit per aliud. Auer. 2. de cœlo. tex. 17. char. 50. col. 3.

Actioem puram quod habet, non habet potentiam. Auer. in 2. metaph. tex. co. 30. char. 148. colum. 2.

Actio agentis nil aliud est, quam extrahere illud quod est in potentia, ad actum. Auer. 7. metaphys. tex. co. 28. char. 84. colum. 1.

Actioes non sunt diuersæ, nisi per diuersas essentias. Auer. 9. metaph. tex. co. 7. char. 109.

Actio nil aliud est, nisi comparatio agentis ad patientem. Alb. mag. in prædicam. char. 36. col. 2.

Actio, & passio idem materia sunt, diuersa secundum formam. Alb. mag. in 6. prin. cap. 1. char. 68. col. 2.

Actio physica proprie est contrariorum inter contraria, sed large sumpta substantiæ etiam competit, quia nulla substantia est, quæ propria priuatur operatione. Alb. mag. 6. princ. char. 69. col. 2.

Actio semper est perfecti, vt est in agente, vt in causa & subiecto. Passio semper est imperfecti, vt est in patiente, vt in subiecto, & mobili. Alber. mag. in 6. princ. cap. 1. char. 68. col. 3.

Actio est, & in id, quod subicitur, agere dicimus. Alb. mag. in 6. prin. cap. 2. char. 68. col. 4.

Actio, vt agentis actus, non exigit quid agat ad formam agentis, sed potius in quid agat. Alber. mag. in 6. prin. cap. 5. char. 69. col. 4.

Actio omnis est passionis alicuius effectiua. Alb. mag. in 6. prin. cap. 6. char. 70. col. 1.

Actio per accidens est factiua actionis, per se vero est factiua passionis. Alb. mag. in 6. prin. tex. 70. col. 1.

Actio primæ causæ, quæ est creatio, non proprie est actio, sed potius demonstratio rei in esse. Alb. mag. 8. phys. trac. 1. cap. 13. char. 93. col. 3.

Actio naturalis non est, nisi fiat aliquo principio naturali, & intrinseco operante, & cooperante. Alber. mag. 4. met. trac. 1. cap. 6. char. 110. col. 1.

Actus est secundum electionem hominis energia. Alber. mag. ethic. 1. trac. 3. cap. 5. c. 6. col. 4.

Actus est, secundum quem in id, quod subijcitur, vel intenditur, agere dicitur. Alber. mag. ethic. 1. trac. 3. cap. 4. char. 6. col. 4.

Actio eadem semper erit, si manet actionis principium. D. Thom. 2. ethic. l. 1. char. 22. col. 2.

Actioes diuersificantur secundum diuersitatem agentium, vt agentia sunt. D. Thom. 7. politic. l. 2. c. 104. c. 2.

Actioes sunt suppositorum. 2. de anim. tex. 33. Alexan. de ales. 7. metaph. tex. 28. c. 212. col. 1.

Actio transiens non est perfectio agentis, sed patientis. Alex. de ales. 9. metaph. tex. 19. char. 372. colum. 3.

Actus intellectus est actus vitalis. Alex. de ales. 12. metaph. tex. 39. char. 344. col. 2.

Actiois causæ.

Actiois causæ septem sunt: Fortuna, Vis, Natura, Consuetudo, Ratiocinatio, Ira, Cupiditas. Aristot. retho. pri. char. 44.

Actiois, & veritatis tria sunt, quæ in anima dominium habent: Sensus, Intellectus, & Appetitus. sed ex his Sensus nullius principium actionis est, nam bestia cū sensum habeant, nullius actionis participes sunt. Arist. 6. ethic. ad Nicom. cap. 2. char. 140.

Actiois nullius principium est sensus. Aristot. 6. ethic. ad Nicom. cap. 2. char. 140.

Actio bona, & quod contrarium in actione est, sine intellectu, & cogitatione, & moribus non accidit. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 2. char. 146.

Actiois principium homo est. Aristot. 3. ethic. c. 3. c. 58.

Actiois domini sumus à principio in finem, cum singula quæque cognoscimus: at habitu principij tantū facultas in nobis est. Arist. 3. ethic. cap. 5. char. 64.

Actiois homo est progenitor, nec enim eadem semper operamur, & eius est principium propositum, & voluntas, & quidquid ad rationem tendit. Aristot. mag. mora. pri. cap. 10. char. 286.

Actio efficiens potest & sui ipsius esse causa, & à seipsa incipere, passio autem cū sit omnino imperfecta, non est nata apta facere sui generationem. Simp. in præd. ch. 86.

Actioes quædam, & incorporeæ vires ex alijs in alia proficiscuntur, vt in quibusdam coloribus videre licet, cum solis radius per coloratum vitrum transit. Io. gram. 4. phy. tex. 67. char. 96. col. 4.

Agendi potentiam habemus, vbi operamur: nam actio sensus, nec corporis seorsum, nec animæ est, sed potius coniuncti. Mich. ephes. de som. & vig. char. 10. col. 2.

Actio tria in se considerata habet voluntatem, electionem, & consultationem. Eustr. 6. ethic. cap. 2. char. 76.

Actioes suas quod reddere potest secundum naturam, id in sua perfectione continetur. Simp. 3. phys. tex. 6. c. 146. c. 4.

Actioes aliquæ cognoscitiuæ ex propria perficiuntur substantia, quæ à seipsis cognoscibilis rei formam expriment. Simp. 2. de anim. tex. 121. c. 45. col. 4.

Actio nulla prouenit à contingenti æqualiter, vt æqualiter, quoniam natura eius est natura materiæ, non formæ. Auer. phy. 2. tex. 48. char. 31. col. 4.

Actioem nouam fieri à voluntate antiqua, nisi sit actio antiqua media, impossibile est. Auer. phy. 8. su. pri. tex. 15. char. 159. colum. 1.

Actio eadem ab eadem forma prouenit. Auer. pri. de cœlo. tex. 19. char. 7. col. 4.

Actioem in se habens omne est spirituale, & non corporeum. Auer. 2. de cœlo. tex. 17. col. 2.

Actio alicuius non communicat corpori, possibile est vt sit non existens in aliquo illorum, quæ sunt in corpore. Auer. pri. de ani. tex. 22. char. 110. col. 3.

Actio omnis attributa alicui enti propter aliqua duo existentia in eo, necesse est vt vnum eorum sit materialia, aliud forma. Auer. 2. de ani. tex. 24. char. 131. colum. 2.

Actio nulla fit, nisi per suam formam. Auer. 3. de anim. cap. 3. tex. 18. char. 170. col. 1.

Actioes hæc duæ, id est abstrahere intellecta, & intelligere ea, reductæ sunt ad nostram voluntatem. Auer. 3. de ani. cap. 3. tex. 18. char. 170. col. 1.

Actio debet describere rem potius quam passio. Auer. 3. de ani. cap. 3. tex. 18. char. 170. col. 1.

Actio omnis ex aggregato duarum rerum diuersarum resultans, oportet vt vna illarum duarum se habeat vt materia, & instrumentum, alia vt forma, & agens. Auer. in 3. de ani. tex. 36. char. 173. colum. 2.

Actio, & passio omnis fit per contactum. Auer. de sens. & sensib. c. 193. col. 2.

Actioem nouam emanare ab æterno qui ponit, ponit quod actio eius aliquo modo sit violenta, & quod nulla sit ei electio in actione sua illo modo. Auer. ex destruc. destruc. disput. pri. char. 15. col. 4.

Actiois æternitas ex eo prouenit, quod motor facit semper actionem. Auer. 12. metaph. tex. co. 33. char. 148.

Actio infinita non fit à potentia finita. Auer. 12. metaph. tex. co. 41. char. 152. col. 4.

Actio omnis æqualis infinita semper æterna necessario fit à substantia, cuius actio est infinita, cui nulla transmutatio accidit, propter quam deficiat actio. Auer. 12. metaph. tex. co. 41. char. 153.

Actio prouenit à forma, vel qualitate substantiali, vel accidentali comparata ad id, quod actioni subijcitur. Alber. mag. in prædicam. char. 58. col. 1.

Actio procedit à naturali potentia, quæ radicatur in ipsa rei substantia. Alb. mag. in 6. prin. char. 68. colum. 2.

Actio manat ab intrinseco formali, passio ab intrinseco materiali. Alb. mag. in 6. prin. char. 68. col. 2.

Actio licet ab agente sit, tamen est in patiente, vt in subiecto, & est eius passio, vt motus est a mouente in motum,

Actum, siue id quod mouetur, & est actus mouentis; & tamen est in eo, quod mouetur, sicut in subiectis. Alber. Magn. ethic. pri. tract. 5. cap. 3. c. 12. c. 3. **Actuum** suorum, & operationum suarum homo solus dominus est. Alb. Magn. ethic. pri. tract. 3. cap. 4. c. 6. c. 4. **Actio** omnis agentis ad aliquid determinatum tendit, vt ab aliquo determinato principio procedit; omne enim agens agit, quod sibi conueniens est. D. Tho. 2. phy. l. 10. tex. 69. ch. 26. col. 2. **Actio**nis, passionis, & motus eadem realitas est. Alex. de ales. 5. Metaph. tex. 26. ch. 155. col. 3. **Actio**nes inferiorum agentium respectu primi sunt, vt actioes seruorum respectu domini. Alex. de ales. 12. Metaph. tex. 36. ch. 348. col. 4.

*Actio*nis finis, & in quo est.

Actiones, scientiæ, & artes cum multæ sint, multi quæque fines esse necesse est; vt medicinæ, sanitas; rei domesticæ, ac familiaris, diuitiæ. Arist. ethic. pri. ca. 1. c. 3. **Actio**nes secundum virtutem per se iucundæ sunt: bonæ etiam, & honestæ. Arist. pri. ethic. cap. 8. char. 18. **Actio**nibus non parum conducit, bene, vel male gaudeamus, aut doleamus. Arist. 2. ethic. Nicom. cap. 3. c. 35. **Actio** omnis, & omnis affectus non admittit mediocritatem; nonnulli enim sunt affectus, qui statim, vel ipso nomine cum prauitate implicantur; vt malevolentia, impudentia, & inuidia: item actioes, vt adulterium, furtum, homicidium; quia non excessus, aut defectus appellantur, sed mala; vt in ipsis nullus recte agere possit, sed peccare semper necesse est. Arist. 2. ethic. Nicom. cap. 6. char. 41. **Actio**nes circa particularia versantur. Arist. 2. ethic. Nicom. cap. 7. ch. 42. Idem Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 7. ch. 147. Idem D. Thom. ethic. 3. l. 1. ch. 35. col. 3. Idem Alex. de ales. 12. Metaph. tex. 27. ch. 338. col. 3. **Actio** melior est habitu. Aristot. Mag. moral. pri. cap. 18. char. 295. **Actio**, & passio fit secundum qualitatem. Sim. in præd. c. 78. **Actio**nes, & passiones, quæ sunt in rebus naturalibus per se, sunt secundum naturam. Arist. phy. 2. cap. 3. tex. 5. c. 30. **Actio**nem agentis in alio esse non est inconueniens; doctrina enim est actio docentis, & est in addiscente; & est in quodam non deciso ab agente, sed huius in hoc. Neque enim vnum duobus quicquam prohibet eundem esse, non vt est idem, vt vestis, & indumentum, sed vt quod potentia est ad id, quod est actum. Arist. phy. 3. su. 2. cap. 6. text. 20. char. 59. **Agere** aut multa, aut sæpe recte difficile est. Arist. 2. de coelo. su. 3. cap. 1. tex. 63. ch. 314. **Actio** semper est in duobus, & cuius gratia sit, & huius gratia. Arist. 2. de coelo. su. 3. cap. 5. tex. 64. char. 315. **Actio**, & passio secundum Antiquos non fiunt in rebus, nisi secundum quosdam meatus ingrediente faciente ultimo, & principalissimo: & sic nos inquit videre, & audire, & sentire secundum alios sensus. Aristot. 1. de gen. & cor. cap. 5. tex. 56. char. 410. **Actio**nes in animantibus per dissimilaria administrantur: Arist. de par. ani. cap. 1. ch. 424. **Actio** omnis, quæ prouenit ab agente, si non inuenitur nisi in patiente, & motus à mouente est in motu, & sensus patiuntur a sensibilibus, & sensibilia agunt in eos, ergo actio sensibilis est in sentiente, & non necessariū est mouens moueri. Arist. 2. de ani. su. 6. c. 1. tex. 139. c. 649. **Actio**nis principium est ultimum in intentione. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 49. ch. 666. **Actio** omnis non est factio, nec factio omnis est actio. Simp. in præd. char. 80. **Actio**nes non fiunt sine loco. Sim. in præd. char. 89. **Actio**, status, & forma sunt cognata motui. Simp. 4. phy. su. pri. cap. 3. com. 23. ch. 311. col. 2.

Actiones propriæ, & peculiare in ipsis sunt substantijs, vitales in viuentibus, rationales in rationalibus. Simp. pri. de ani. tex. 12. ch. 3. col. 1. **Actio**, & passio non fiunt vt plurimum sine corpore. Ioan. gram. pri. de anima. tex. 12. ch. 9. col. 2. **Actio** omnis in his versatur, quæ fieri alio modo possunt, nec fines certos habent, qui ex positis principijs necessario consequantur. Eust. primo ethicorum. ch. 2. **Actio** in his est, in quibus est consultatio. Eust. prim. ethic. cap. 2. char. 276. **Actio**nis finis est bona operatio. Eust. 6. ethic. c. 4. c. 290. **Actio** caloris naturalis in corporibus aialiu nunq̄ cessat, & cum cessat, est mors. Auer. phy. 8. su. pri. tex. 20. c. 161. c. 3. **Actio** omnis actionum propriarum cuiuslibet entis habet qualitatem propriam, & quantitatem propriam. Auer. phy. 8. su. 4. cap. 2. tex. 62. ch. 183. col. 1. **Actio**ne pauca quod attingit perfectionem suam, melius est in corporibus celestibus: in corporibus vero sublunariis contra. Auer. 2. de coelo. tex. 63. ch. 56. col. 3. **Actio**nes plures debiles faciunt per quantitatem illud, quod facit vna actio fortis per qualitatem. Auer. 2. de coelo. tex. 64. ch. 66. col. 4. **Actio** animato attribuitur per animam primitus. Auer. 2. de ani. tex. 24. ch. 131. col. 2. **Actio** enti primo propter formam attribuitur. Auer. 2. de ani. tex. 24. ch. 131. col. 2.

Actio, vt recipitur in materia.

Actio omnis agentis recipitur in materia secundum potentiam materiam, & non secundum potentiam efficientis, & formam, quæ est in materia educit de ipsa, quæ non est in materia ex principijs materie, vel qualitibus eius, sed ex principijs primis intellectualibus agentibus, quæ per totam transeunt materiam, vt cordis virtus tranfit per omnes corporis partes. Alber. Magn. ethic. 6. tract. 2. cap. 16. c. 74. c. 3. Idem D. Tho. 4. Metaph. l. 12. tex. 21. c. 230.

Actio, vt predicamentum.

Actio, & passio sese inuicem sequuntur, & vbi alterum est, & reliquum erit. Simp. in prædicamen. char. 78. **Actio**nis proprium, quod oī soli, & semper accidit, est id, quod actionis est, passionem ex se in id; quæ sibi subijcit, vt patiens inferre. Alb. Mag. in 6. prin. cap. 6. c. 70. c. 1. **Actio**nis proprium est in motu esse, vt motus est continuus processus forme mouentis in id, quod mouetur. Alber. Mag. in 6. princ. cap. 5. ch. 69. col. 4.

Actio, vt corporis motus.

Actio corporalis fit per contactum, vt ex loco dicitur. Alber. Magn. in 6. princ. cap. 3. char. 60. col. 1. **Actio** corporis differt ab actione animæ, quia non agit corpus nisi moueatur: anima immobilis manens agit. Alber. Magn. in 6. princip. char. 69. col. 1. **Actio** est quædam corporis eloquentia. Dā. bar. 3. rhe. ca. 1. c. 151. **Actio**, & in gestu, & in voce posita est: vocis moderatione perficitur, vt secundum rationem rerum de quibus dicimus, animamque habitus loquamur. Dan. bar. 3. rhet. ca. 1. c. 151.

*Actio*nes vt ex virtute morali.

Actiones omnes ex virtute, & honestate sunt, & honestatis causa fiunt. Arist. 4. ethic. Nicom. cap. 1. c. 81. **Actio** vnaquæque, in qua est plus, & minus, habet quoque æquale. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 3. char. 114. **Actiua** veritas est, si electio proba sit, vt & ratio sit vera, & appetitus rectus, & eadem & illa dicat, & hic persequatur. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 2. char. 140. **Actio** ex prudentia, & morali virtute perficitur. virtus enim propositum scopum: prudentia, quæ ad ipsum tendit, recta

recta efficit. At in quarta animæ parte, id est altrice, nulla talis virtus inest, cum in ea agere, vel non agere situm minime sit. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 12. c. 154. **Actio** præstantissima a præstantissimis virtutibus producitur. Arist. mor. eud. 2. cap. 3. c. 385. **Actio** eligibilior est: electio laudabilior. Arist. mor. eud. 2. cap. 12. char. 409. **Actio** nulla bona est, nec viri, nec ciuitatis, quæ sit sine virtute, & prudentia. Arist. pol. 7. cap. 1. char. 715. **Actiua** sunt, in quibus de bono, & malo scrutatur. Ammon. in præd. c. 3. **Actio**nes turpes non solum in voluptatibus sunt fugiendæ, sed etiam præter hoc, quod nullam ipsi afferant voluptatem, ipsis etiam doloris sunt causæ. Alexan. aphrod. in 4. natur. q. cap. 13. c. 19. **Actio**nes non solum voluptatis causa experimur, sed etiam laboris, & doloris causa; vt in actionibus secundum fortitudinem accidit. Alex. aphrod. 4. natur. q. c. 23. c. 20. **Actio**num omnium, quæ ex virtute proficiuntur, finis est felicitas. Eust. pri. ethic. c. 21. **Actio**ni omni, in qua versatur virtus, tempus adiunctum est. quatenus ergo est in tempore, & tempus continuū est, & diuisibile, eatenus etiam ipsa diuisionem admittit. Eust. 2. ethic. cap. 6. char. 67. **Actus**, qui fit secundum exigentiam virtutis, virtus est. Auer. pri. ethic. cap. 8. c. 6. col. 1. **Actio** est proprie in humanis voluntatibus: facere autem; quia virtus efficientis, per effectum procedit in patiens, sicut materiam extrinsecam. sed hoc in loco actio pro agere, & facere sumitur. Alb. mag. in præd. c. 58. col. 1. **Actio** voluntaria, vt voluntaria, non recipit laudem, vel vituperationem, nisi vt est remota à contrariis. Alber. mag. in 3. ethic. tract. 1. cap. 2. c. 35. col. 12. **Actio**nes viri virtute præditi, nec laboriosæ, nec molestæ sunt: sed summam faciunt delectationem, & facillime fiunt. Dan. bar. pri. rhet. cap. 14. char. 37. **Actio** nulla, vel virtutis commendationem, vel vitij delectationem habet, nisi sit in potestate eius, quæ agit, id est a voluntate, puenit. Dan. bar. pri. rhetor. c. 21. char. 55.

Actus diuisio.

Actus alij sunt, qui separantur a potetia, ita vt res cum in illo actu sunt, non sunt in potentia, vt videre; alij, qui non separant a potetia, ita vt habito vno actu, adhuc est in potetia; Arist. 9. metaph. su. 2. c. 1. tex. 1. ch. 182. **Actus** in vnaquaque re duplex est: vt in statua ex ære facta, alter actus est, quando in statuam obiter æs mutatur: & alter quando iam in statuam mutatum est, & hic posterior nullam amplius ad statuam seruat potentiam. Them. 3. phy. su. 6. char. 27. col. 1. **Actus**, alius perfectus, idemque semper est vt cunque pmutatur: alius inchoatus, & inabsolutus; & huic actui ultimo motus refertur. Them. 2. de ani. c. 19. tex. 54. c. 74. c. 1. **Actus** alij separabiles sunt, vt qui sunt vnius speciei: alij inseparabiles, vt qui sunt motuum perfectiui, eosque precedunt, ac ad actum deducunt. Simp. in præd. c. 80. **Actuarum** potentiarum alij in aliqua alia extrinsecus agunt, vt caliditas in calidum: alij in participantia ipsis talia facientes, secundum immobile participatione: & harum alij totæ per tota participatia penetrant, vt albedo per totum lac: alij per superficiem, vt forma, & figura. Simp. in præd. c. 60. **Actu** dupliciter dicitur vel vt subsistens totum quod est, vt homo; vel dum fit, vt certamen. Simp. in 3. phy. tex. 57. ch. 176. c. 1. **Actus** duo sunt, qui in alio, & alio tempore geruntur. Psel. in 5. phy. char. 45. **Actu** esse, & esse in actu differunt. Io. gram. in pri. de anim. tex. 6. char. 7. col. 3. **Actum** medium inter potentiam, & actum non cognouerunt Antiqui, qui est perfectio potentie, secundum quod est potentia. Auer. phy. 3. tex. 14. char. 43. col. 2.

Actiua, & passiuia virtus dupliciter reperitur in animalibus: vel separata in omnibus operationibus suis, aut distincta in vltima perfectione actus. Auer. de gen. anim. 2. cap. 4. char. 226. col. 3. **Actus** duplex est, primus, qui est esse: & secundus, qui est actio essentialis secundum illud esse; vt lux lucentis est esse, & actus primus: lucere autem est actus essentialis eius secundus. Alber. mag. 1. de anima tract. 1. cap. 1. c. 13. col. 1. **Actu** quod est, vel est forma subsistens, vt substantie separata: vel habet formam in alio, quod se habet ad formam, vt materia, & vt potentia ad actum. D. Thom. 8. phy. l. 21. tex. 79. char. 147. col. 4. **Actus**, & potentia non reddunt diuersam speciem: ideo si vna tantum esset potentia, esset vna tantum species. quod intelligendum est de potentia propinqua ad formas contrarias, quæ non est vna numero, sed diuersa: est enim alia potentia remota, quæ est vna, & eadem contrariorum, quæ est materia prima, quæ secundum se est in potetia, & ipsa est sua potetia. D. Thom. 1. de gē. & cor. l. 2. tex. 74. c. 20. c. 3. **Actuum** gradus in hominibus triplex esse videtur. primus est actus memorandi: secundus est actus experimenti: tertius scientiæ; in quibus extremis duobus homo. alia excedit animalia. Alexan. de ales. in 1. metaphysi. tex. 4. char. 4. col. 3. **Actus** est in duplici differentia: quidam enim est actus, qui actuat puram potentiam, quod trahit ipsam ad esse simpliciter. secundum est actus, qui actuat aliquo modo ipsum ens in actu. Alexan. de ales. 7. metaphysi. tex. 8. char. 189. col. 4. **Actus** duplex: primus, qui est esse; & secundus, qui est agere; & secundum hunc duplicem actum sumitur duplex potetia: actiua, & passiuia. potentia passiuia est ad actum primum, qui est forma actiua ad secundum, qui est agere. Alex. de ales. 9. metaph. tex. 11. c. 267. col. 2. **Actus** duplex: vnus, qui manet in agente: alius, qui pertrahit in passum; & primus est agens, secundus perfectio acti, & moti; & primus non terminat ad aliquod operatum, & est finis simpliciter; secundus terminat ad aliquod operatum, & ideo non est simpliciter finis, sed finis sub fine. Alex. de ales. 9. metaph. tex. 16. char. 271. col. 4.

Actus natura.

Actu idem & potentia aliquid est, sed non simul, & secundum idem. Arist. phy. 3. su. 2. cap. 4. tex. 8. char. 55. **Actus** in vnaquaque re est, cum vnumquodque ens, & actio ne sibi propria, & in quibusdam est, vt faciat aliquid proprium. Arist. 7. metaph. su. 2. cap. 4. tex. 16. ch. 186. **Actu** quod non est, & est in potentia, est sine termino, id est, non ens. Arist. 4. Metaph. su. 2. cap. 2. tex. 15. c. 21. **Actus** est quædam dispositio alia ab illa, in qua erat in potentia. Arist. 9. Metaph. su. 2. cap. 1. tex. 11. char. 181. **Actu** quæ dicitur, non simpliciter dicitur, quia secundum diuersas proportionem dicitur, aut hoc in hoc, aut ad hoc. Primo modo se habet motus, id est, actus ad potentiam actiuam. Secundo modo se habet forma substantialis ad materiam. Arist. 9. Metaph. su. 2. cap. 1. tex. 11. char. 182. **Actu** nihil esse oportet, quod omnia apprehendere debet, alioqui non apprehenderet contrarium eius, quod actu in se haberet. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 13. ch. 44. col. 2. **Actus** noster, quæ continetur in sensibus versat, impedimento est actionibus à sensu separatis. Alex. aphr. ex primo minore, & secundum Latinos. in 2. metaph. co. 3. ch. 45. col. 2. **Actu**, & potestate quæ sunt, sunt omnia naturalia. Actus sunt, quia habent aliquam formam, vel actum. Potentia, quia aliam formam per successione possunt induere. Io. gram. in 3. phy. su. 1. ch. 52. col. 1. **Actus** apud Aristotelem significat actum, & perfectionem. constat enim his tribus, Vno, Perfecto, & Habere, cum enim vnumquodque habuerit suam perfectionem in actu esse fertur. Io. gram. 3. phy. ch. 52. col. 1.

Actus motu est vniuersalior : Motus autem quam pati . nam motus est actus quidam . Io. gram. 2. de anima . tex. 54. char. 49. col. 3.
Actus , vel operatio est coaceruata ab habitu productio . Ioan. gram. in 2. de anim. text. 54. char. 49. col. 3.
Actus , & operatio potentia auget , vt contra quies ledit . Io. gram. 3. de anima tex. 150. char. 78. col. 3.
Actu quod est , semper esse oportet , vt id , quod est potentia , in illud reducatur . Io. gram. in 3. de anima . tex. 26. char. 89. col. 3.
Actu est id , quod agere iam potest secundum illud secundum quod dicitur . Simp. 3. phy. char. 41. col. 2.
Actus omnis eius , quod est in potentia , non est ignotus . Simp. in 3. phy. tex. 17. char. 155. col. 1.
Actus vnus numero est vnus habitus numero , & vnus habitus numero est vnus subiectum : sed contra non est verum , non enim vno existente subiecto vnus est habitus , nec vno habitu existente necesse est esse vnus actionem , vel vnum actum . Simp. 5. physic. tex. 38. char. 318. c. 1.
Actu quod non est ens , moueri non potest . Simp. 5. phy. char. 302. col. 1.
Actus est vnus numero vnus agentis , siue habitus , siue facultas , siue subiectum sit . Simp. 5. phy. tex. 38. col. 2.
Actu auditus est actu vox : vox actu est consonantia : consonantia autem est ratio . ergo actu auditus est ratio . Simp. in 3. de anima . ex sect. pri. tex. 145. ch. 51. col. 3.
Actu id dicitur , quod reuera est . Amo. in Por. char. 11. col. 2.
Actum , & potentiam quidquid habet , compositum est ex materia , & forma . Auer. 3. physic. exposit. media . cap. 4. char. 204. col. 4.
Actu existens oē est in tēpore demonstrato , alioqui natura ageret ociose . Auer. phy. 8. text. 63. ch. 183. col. 3.
Actu quod est , non recipit aliquid , quod sit in actu , vt est in actu , Auer. de sub. orbis . cap. 1. char. 3. col. 2.
Actus , & potentia sunt contraria . Auer. 3. metaph. text. co. 19. char. 30.
Actiua , vt diuersantur in potentia , & actu per diuersitatem formarum , & materierum eorum , ita etiam actiua differunt a passiuis in potētia , & actu per diuersitatem materierum , & formarum eorum . Auer. 12. metaph. tex. co. 26. char. 146. col. 2.
Actus vltimus in vnoquoque ente est in causa , vt inueniantur in eo plures actus , quam vnus . Auer. in epitom. metaph. trac. 2. char. 177. col. 3.
Actus in transmutationibus inuenitur secundum quandam dispositionem . Auer. in epitom. metaphysic. trac. 3. char. 177. col. 3.
Actus est consequens formæ , & umbra cōsequens ipsam , licet dicatur secundum prius , & posterius . Auer. in epitom. metaph. trac. 3. char. 177. col. 3.
Actu quod est , in omnibus suauis est eo , quod potestate est , magis natura est cordi . Them. 12. metaph. char. 14.
Actus est perfectio quædam , potentia imperfectio . Boet. in lib. de interp. char. 452.
Actiuum pprie nihil est , nisi passiones , vel passibiles qualitates , si actio proprie sumatur . Alber. mag. in 6. prin. cap. 6. char. 70. col. 2.
Actu est id , quod simpliciter est , & cū materia in se cōsiderata sit potentia tm̄ , non mensuratur affirmatione ; nec in ipsa potest esse subiectum ad prædicatum , licet sit aliquis modus illius , non tamen seruat habitudo . Alb. Mag. in 5. phy. trac. 1. cap. 2. c. 60. col. 3.
Actus tantum res distinguit inter se . Albert. mag. in 5. physic. trac. 2. cap. 2. char. 65. col. 3.
Actus secundus alicuius nihil est secundum agere , nisi quod secundum esse substantiale est actus primus eiusdem . Albert. Mag. contra Auer. de vnit. intellec. cap. 5. cha. 80. col. 4.
Actus formæ vltimæ est esse vniuscuiusque . Alber.

Mag. contra Auer. de vnit. intellec. cap. 1. chart. 80. col. 4.
Actu effici non potest , quod de potentia venit ad actum , nisi per id , quod est in actu , nisi fiat ab agente per accidens æquiuoce , vt per motum fit calor : qua actione æquiuoca non agitur esse in viuum , & viuum in sensibile . Alb. mag. de cau. & proces. vniuer. a causa pri. l. 2. trac. 1. cap. 20. char. 205.
Actus nullus imperfectus est , vt est actus agentis , sed potius vt est actus patientis . Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. pri. l. 2. trac. 1. cap. 13. char. 203. col. 3.
Actus nullus potentia est , nisi per hoc , quod etiam imperfectus est . imperfectus autem est non ex se , sed eo , quod est imperfecti , comparatus autem ad efficientē , & formalem causam , omnis actus est perfectus , quia est actus perfecti . Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a causa pri. l. 2. trac. 1. cap. 5. char. 201. col. 1.
Actiuum principium in omnibus potissimum , & perfectissimum est . Alber. mag. de caus. & proces. vniuer. a causa pri. l. 2. trac. 4. cap. 9. char. 225. col. 4.
Actiuum principium nullum finem actionis suæ consequitur , nisi per instrumenta sibi determinata . Alber. mag. de caus. & proces. vniuer. a causa pri. l. 2. trac. 3. cap. 7. char. 221. col. 4.
Actiua potentia semper sibi similis est eo quod ipsa est actus , & semper completa ad agendum : & si aliquando non agit , est propter defectum eius in quod agit , & non propter hoc , quod ipsa indigeat acquirere aliquid , per quod ad agendum perficiatur . Alb. mag. 3. de ani. trac. 1. cap. 1. char. 33. col. 2.
Actus cuius est , & operatio illius , est potentia illius actus , & operationis . Alber. mag. de anim. l. 8. trac. 6. cap. 2. char. 84. col. 4.
Actus est potentia perfectio , & eius bonum , & per consequens a potentia appetitur . D. Thom. pri. phys. l. 15. tex. 81. char. 15. col. 2.
Actus esse non potest sine eo , cuius est actus . D. Thom. 7. phys. l. 2. tex. 4. char. 119. col. 2.
Actu , & potentia nihil est secundum idem . D. Thom. 8. phys. l. 8. tex. 31. char. 128. col. 1.
Actus omnis laudatur ex duobus : ex obiecto , & qualitate , seu modo . D. Thom. pri. de anima l. 1. tex. 1. char. 1. col. 2.
Actu tantum quod est , cognoscimus . D. Thom. 2. de anima l. 6. tex. 33. char. 27. col. 1.
Actu quod est , non est contrarium ei , quod est in potentia , vt huiusmodi , sed magis simile : nam potentia nil aliud est , quam quidam ordo ad actum . nisi autem esset aliqua similitudo inter potentiam , & actum , non esset accessorium , sed pro prius actus fieret in propria potentia . D. Thom. 2. de anim. l. 11. tex. 57. char. 32. col. 1.
Actu quod est , ab alijs distinctum esse debet , quia res diuiditur ad alia per suum actum , & per formam . D. Thom. 7. metaphys. l. 16. char. 564. tex. 56.
Actus perfecti non sunt , qui potentia existunt , sed qui existunt actu . D. Thom. 11. metaphys. l. 9. char. 799.
Actu vnumquodque fit , vt consequitur suam perfectionem . D. Thom. 12. metaphys. l. 8. tex. 39. char. 875.
Actus differt a potentia , quia actus diuidit , potentia non diuidit . Alexan. de ales. 4. metaphys. tex. 2. char. 76. col. 3.
Actus , & potentia non semper dicunt duas res in rebus creatis , sed sufficit , quod dicant eandem rem secundum diuersas rationes . Alexan. de ales. 4. metaphys. tex. 4. char. 79. col. 1.
Actuali de significato alicuius quādo aliquid est , siue ponatur , siue non , semper intelligitur in eo , quia per nullius additionem potest separari a sua actuali essentia , quan-

quando autem aliquid est de possibili significato alicuius , si addatur subiectum , non bis intelligitur , quia propter additionem istius terminata est illa potentia , & reducta ad actum , vt finitas , & natus simus . Alex. de ales. 7. Metaphys. tex. 18. ch. 199. col. 1.
Actus entis in potentia , vt in potentia , est omne quod fit . Alex. de ales. 7. Metaphys. tex. 21. ch. 206. col. 2.
Actus omnis , & omnis corruptio aspicit indiuiduum . Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 23. c. 220. col. 2.
Actus , quoad materialitatem , idem est quod forma , vel idem quod esse , quod oritur a forma . sed quia notitia nostra prius fertur super operationem , quam super formam , vel super esse ; ideo quo ad notitiam nostram actus prius dicitur de operationibus , quam de esse , & forma : quia notitia nostra ex operationibus deuenit in formas . Alex. de ales. 9. Metaphys. tex. 7. ch. 264. col. 3.
Actus , quoad notitiam nostram , prius dicitur de operationibus , & motibus , quam de esse , & forma . Alex. de ales. 9. Metaphys. tex. 7. char. 264. col. 3.
Actus , & potentia sunt de primis intelligibilibus : ideo non possunt manifestari per priora , & per consequens nec definiri . Alex. de ales. 9. Metaph. tex. 11. c. 266. col. 4.
Actus , & potentia sunt duo primi modi entis : ideo magis debent vocari dispositiones entis , quam entia . Alex. de ales. 9. Metaphys. tex. 11. ch. 266. col. 4.

Actus vt purus , & separatus a materia .

Actus separatus materiam non habet . Arist. 12. Metaph. su. 2. cap. 4. tex. 49. ch. 258.
Actus separatus a se ipso potest perpetuari in infinitum cum temporis continuatione ; actus vero proueniens ab eo quod est in potentia , supplementum rei in potentia est , nec animo compræhendere licet hunc actum infinito tempore durare , iam enim præcellisset eum potentia . Them. 12. Metaph. ch. 17.
Actus purus sine motu est , ac ab ipso omnes actus proueniunt , qui sine motu esse non possunt . Simp. in præd. char. 80.
Actus primus est ab omni infinita , & indeterminata cōmixtione separatus , & excedit alia . Sim. in præd. c. 81.
Actus primus , & potentia prima non sunt materia , & forma , sed potius si accipiamus omnia entia , vt fluunt a prima causa , prima potentia est ens possibile in se ipso , & primus actus est ens necesse : & id , quod est ens secundum primum modum consideratum , pendet in entitate ad ens necesse . Alber. Magn. contra Auer. de vnit. intel. cap. 3. ch. 84. col. 2.
Actus primus nihil potentia admixtum habet : si enim haberet , non esset necesse esse : est autem omnimode necesse esse , igitur actus est purus nihil habens potentia admixtum . Alber. Magn. 11. Metaphys. trac. 2. cap. 3. ch. 152. col. 2.

Actus , vt recipitur in materia .

Actiua , quæ in materia non habent formam , impassibilia sunt : quæ in materia , passibilia . Aristot. prim. de generat. & cor. capit. 4. text. 54. chart. 409.
Actu esse oportet , quod vt in subiecto alicui inest . Alex. aphrod. pri. natural. q. cap. 17. ch. 4.
Actus omnis suum subiectum conseruare debet . Them. 3. Phys. tex. 57. char. 31. col. 3. Idem Sim. 3. Phys. char. 176. col. 2.
Actu quod est aliquid , non est natum recipere illud , quod est in eo in actu , vt est in actu . Auer. 2. de anim. tex. 104. ch. 147. col. 4.
Actus actiuorum sunt in patientibus bene dispositis , secundum possibilitatem recipientium actus illos , & non secundum potentiam agentis . Alber. Magn. in

præd. ch. 32. col. 4.
Actum aliquid nihil suscipit , nisi per formas præparatum sit ad susceptionem ipsius . Albert. Magn. de caus. & proces. vniuer. a causa l. 1. 2. tracta. 1. cap. 15. char. 204. col. 1.
Actus potentiam diuersimode determinat : perfecte , & imperfecte . Alber. Magn. de caus. & proces. vniuer. a causa l. 1. 2. tract. 1. cap. 18. ch. 205. col. 2.
Actiua potentia particularis supponit materiam , quam agens vniuersale operatur ; vt artifex vtitur materia , quam natura facit . nec , quia agens particulare præsupponit materiam , quam non agit , ideo opinandum est primum agens vniuersale , quod est actiuum totius entis , aliquid præsupponere , quod ab ipso creatum non fit . D. Thom. 8. Phys. l. 2. text. 4. ch. 119. col. 3.
Actus actiui , & motiui fit in patiente , & non in agente mouente . D. Thom. 3. de anim. lib. 2. text. 139. char. 49. col. 2.
Actiua potentia fundatur in esse formæ , & respicit actum , qui est agere . Alex. de ales. 9. Metaphys. tex. 7. ch. 264. col. 1.
Actiuum omne suum proprium habere debet , quod est vt materia propria . Albert. Magn. 2. de gen. & cor. tract. 1. cap. 9. ch. 72. col. 4.

Actus , vt se habet ad potentiam .

Actus prior est ratione , & substantia potentia non solum determinata , quæ dicitur principium permutatum in alio , in quantum aliud : sed omni motiuo , & statorio principio . tempore verò est vt sic , & est vt non . Aristot. 9. Metaphys. su. 2. capit. 3. tex. 13. char. 185.
Actus est prior potentia , quia possibile ideo est possibile , quia potest habere actum . Aristot. 9. Metaphys. su. 2. cap. 3. tex. 13. char. 185.
Actus est prior potentia tempore , quod idem specie agit prius , numero vero non . nam & homine , qui actu iam est , prior est , qui potentia : at semper quod potentia est , fit actu ens ab eo , qui actu existit . Arist. 9. Metaphys. su. 2. cap. 3. tex. 13. ch. 185.
Actus est prior potentia substantia , quia id , quod generatione posterius est , specie , & substantia prius est , vt vir puero : & potentia finis est actus . Arist. 9. Metaphys. su. 2. cap. 4. tex. 15. ch. 186.
Actus est prior substantia , & tempore potentia , & semper præaccipitur actus alius ante actum , vsque ad eū , qui est semper mouentis erincipium . Arist. 9. Metaphys. su. 2. cap. 4. tex. 17. ch. 187.
Actus est melior , nobilior , & honorabilior potentia ad bonum , quia potentia aspicit contraria , actus verò nō . Arist. 9. Metaphys. su. 2. cap. 5. tex. 19. ch. 188.
Actum potentia deteriore esse in malis palam est , quia potentia est ad vtrumlibet , actus ad malum solum . Aristot. 9. metaphys. su. 2. cap. 5. tex. 19. char. 189.
Actus , & potentia differunt in diuersis : quia , quorum non est eadem materia , & quorum non est eadem forma , sed diuersa , non est eadem potentia , & actus . Aristot. 12. metaphys. su. 1. cap. 4. tex. 426. char. 248.
Actus prior est potentia , ergo non fuit infinitum Chaos , vel nox . Aristot. 12. metaphys. su. 2. cap. 1. tex. 32. c. 252. Idem Sirianus. 13. metaphys. vel 14. secundum latin. char. 116.
Actu cum aliquid est , magis dicitur , quam cum est potentia . Arist. phys. 2. su. 1. cap. 6. tex. 12. char. 32.
Actus sunt priores potentis , & operationes secundum rationem , & his priora sunt obiecta . Arist. 2. de anim. su. 3. cap. 1. tex. 33. char. 623.

Actus in eo est, in quo antè fuerat potentia. Them. 2. phy. tex. 18. char. 28. col. 4.

Actum, & potentiam quod simul habet, priorem potentiam esse fatendum est: simpliciter tamen actus præcedit potentiam, vt homo prior est semine hominis. Them. 6. metaph. c. 16.

Actu quod est, necesse est in proxima causa præexistere ante illud, quod ab ea potestate fit, in eo quod fit. Sim. 3. de anim. ex sec. 2. tex. 20. char. 64. col. 3.

Actus, qui sunt reuera actus tantum, ea quæ sunt potestate, præcedere debent, & cum necessarium sit, quod reuera est actus, debet præcedere contingens, & possibile, quæ sunt potentia. Mag. in l. de interp. c. 36. 1.

Actus præcedit potentiam causâ, & tempore, quia est causa efficiens; & finalis. Auer. epitom. metaph. trac. 13. char. 177. col. 3.

Actum præcedere potentiam in rebus æternis patet, in quibus nulla admiscetur potentia. Auer. epitom. metaph. trac. 13. char. 178. col. 1.

Actus prior est potentia secundum omnes modos prioritatis. Auer. epitom. metaph. trac. 13. char. 178. col. 1.

Actu quæ sunt, priora sunt illis, quæ sunt potentia Boet. in l. de inter. char. 282.

Actus est ante potentiam, non secundum rationem tantum, siue in modo intelligendi, sed ipsa substantia, & definitione, vt causâ est ante causatum, & habet esse causâ, & essentia, licet non habeat esse, nisi in particulari natura: & sic est vna essentia, non vnitate numeri, sed vnitate essentia. Alb. Mag. ex pri. de intell. & intellig. trac. 2. cap. 3. char. 52. col. 3.

Actus est simpliciter prior potentia. D. Tho. 3. metaph. l. 15. tex. 19. char. 182. Idem D. Tho. 9. metaph. l. 7. tex. 13. char. 652.

Actus, vt diuellitur à potentia.

Actus in aliquibus à potentia per solam rationem diuellitur, vt in intellectibus, in alijs tpe disiungitur, vt prius sol fuit in Ariete, deinde in Tauro, in alijs potest sciungi, vt in generabilibus; vt prius embrio consideratur, nec necesse est, vt fiat homo. Amo. in lib. de inter. char. 140.

Actus, vt intelligens.

Actus intelligens potior est actu syllogistico. Io. gram. pri. post. cap. 2. char. 48. col. 1.

Actus, vt proficiscitur ab agente.

Actus actiuorum in esse videtur in patiente, & disposito. Arist. 2. de anima. su. 1. cap. 2. tex. 24. c. 620. Actus perfectus ex perfecta substantia procedens non indiget aliqua alia causa producente. Simp. 8. phy. tex. 34. char. 31. col. 2.

Actum in omnibus partibus non augetur in eo, quod est quantum, sed in eo quod est quantum habens formam. Auer. prim. de gen. & cor. tex. 38. char. 168. colum. 1.

Actum agentis actione eius non retardatur. Auer. ex destruc. destruc. disp. 1. char. 9. col. 1.

Actus, vt reducitur sub predicamento.

Actio, & passio sub vno, & eodem predicamento ordinantur. Simp. in præd. c. 65. Actus, & potentia sunt differentie, quæ omnibus predicamentis contingunt. Auer. pri. de ani. tex. 6. c. 109. col. 3. Actus, & potentia sunt principia omnium predicamentorum, quia quodlibet aliquando est in actu, aliquando in potentia. Auer. 12. metaph. tex. co. 26. c. 146. col. 1. Actus, & potentia licet sint opposita, sunt tamē relatiua.

Auer. in epitom. metaphys. trac. 3. char. 177. col. 1. Actus, & potentia diuidunt quodlibet genus entium. D. Thom. pri. phy. lec. 15. tex. 79. char. 15. colum. 1.

Aculeo apibus subtracto, non renasci alius denuo potest, sed vt moriantur breui necesse est. Aristot. de hist. anim. 3. cap. 12. char. 94.

Aculeis armantur nonnulla insecta contra animalia noxia: alia parte priore, alia posteriore: aut enim ore, aut alio extrema parte. Arist. de par. ani. 4. cap. 6. ch. 522.

Aculeus nulli est in aluo, cui pennæ binæ. Aristot. de part. ani. 4. cap. 6. c. 522.

Aculei, pili, & reliqua generis eiusdem excremento nascuntur. Arist. de gen. ani. 5. cap. 5. c. 275.

Acumen, & grauitas sunt contraria, quæ versantur circa vocem magnam, & paruam. Alber. Magn. de anima. l. 19. cap. 9. char. 162. col. 1.

Acutum, vt tangibile.

Acutum, & graue non percipiuntur sine sono, vt colores sine lumine. hæc autem a tangibilibus secundum translationem dicuntur. Aristot. 2. de ani. su. 4. cap. 4. tex. 86. char. 636.

Acutum mouet sensum in paucis tēpore multū, graue in multo paucū. Arist. 2. de ani. su. 4. c. 4. tex. 76. ch. 636.

Acutum, & graue inter qualitates tangibiles collocantur. D. Thom. 2. de anima. l. 17. tex. 86. char. 38. col. 4.

Acutum, vt gustabile.

Acutus sapor subiectum habet substantiam subtilem, calidam, vt sinapis. Alb. Mag. de veget. l. 3. trac. 2. cap. 3. char. 133. col. 2.

Acutus sapor est calidioris substantia, quam amarus; & falsus infimum caliditatis gradum obtinet. Alb. Mag. de veget. l. 3. trac. 2. cap. 3. char. 139. colum. 2.

Acutus sapor fortioris est virtutis, ad resoluendum, incidendum, astringendum, quam alij. Alb. Mag. de veget. l. 3. trac. 2. cap. 3. char. 139. col. 2.

Acutum, & amarum radunt linguam: sed amarum non radit, nisi exterius acutum penetrat, & radit in profundum. Alb. Mag. de veget. l. 3. trac. 2. c. 3. c. 139. c. 2.

Acutus sapor resouit, incidit, ita vt aliquando putrefaciat, & iterficiat. Alb. mag. de veg. l. 3. trac. 2. c. 4. c. 139. c. 3.

Acutus sapor significat excessum caloris non consumentis, sed super digerentis humidum. D. Thom. de sen. & sen. l. 11. col. 1. char. 13.

Adæquatio vno modo intelligitur secundum æqualitatem quantitatis, alio modo secundum quandam proportionem. D. Tho. de anima. motu. l. 2. ch. 48. col. 4.

Adæquatio subiectiue est in intellectu, causaliter in rebus. Alexan. de ales. 6. metaph. tex. 8. char. 180. col. 3.

Adamas lapis est durissimus parum obcurior crysallo, fulgens, ita solidus, vt nec igne, nec ferro mollescat: soluitur tñ sanguine, & carne hirci, maxime si hircus ante biberit vinum, vel petrosillum, vel filer montanum comederit. Soluitur etiam adamas plumbo p multū argentū viuū, quod est in ipso. penetrat ferrū, & omnes gemas præter chalbē, in quo retinetur. magnitudine auellanæ maior est, quam adhuc inuentus sit; & nascitur in Arabia, & Cypro vt plurimum. Alb. mag. 2. de miner. trac. 2. cap. 1. char. 139. col. 1.

Adamas magneti superpositus nō permittit trahere ferrum. Alb. mag. 2. de min. trac. 2. cap. 1. char. 139. col. 2.

Adamas lacerto sinistro alligatus valet contra hostes, & insaniam, indomitas bestias, feros homines, iurgia, rixas, venena, phantasmatum incurfus, & incuborum. Alb. mag. de miner. trac. 2. cap. 1. char. 139. col. 2.

Addiscere, quod in parte scimus, & in parte ignoramus non est incōueniens: sed incōueniens esset, si addisceremus vt scimus. Arist. post. 1. cap. 1. tex. 4. char. 296.

Ad-

Addiscit nihil, nec intelligit, qui nihil sentit. Aristot. 3. de anim. su. 1. cap. 5. tex. 30. c. 663.

Addiscere omnibus hominibus iucundissimum est. Arist. poetica. cap. 1. c. 260.

Addiscere est quidam motus: & cum omnis motus terminetur ad aliquid, ideo terminatur ad aliquem terminum, in quo incipit addiscere: nam addiscens in principio dubitat, & quærit: in fine autem apud eum cessat omnis quæstio, & dubitatio. Alexan. de ales. pri. metaph. c. 10. col. 4.

Addiscens ex eo dicitur addiscens, quod quærit determinatum scibile. Alex. de ales. 3. metaph. tex. 1. c. 49. c. 1.

Addiscens potest aliquo modo agere actum scientiæ, quia non est omnino ignorans respectu rei addiscendæ: at si haberet ignorantiam negationis respectu rei discendæ, non posset agere actum scientiæ. Alexan. de ales. 9. metaph. tex. 14. char. 270. col. 3.

Additio est diuisioni adæquata, & æquæ vicibus eius respondens. Simp. 3. phys. tex. 17. c. 177. col. 1.

Additio, in qua non cessat infinitum esse, & non sequitur, si ponatur ipsam exire in actum, quod est impossibile, est additio cuiuslibet partis generatæ, cuius possibilitas est alia à possibilitate alterius partis, & non sunt omnes partes vnus possibilitatis demonstratæ; & hoc est vt est dispositio in motu, & tempore. in additione autem cuiuslibet partis, cuius possibilitas est pars vnus possibilitatis demonstratæ, ista possibilitas, quomodoque ponatur in potentia, sequitur ex ea vt inueniatur in actu in illa dispositione: & si non, conringeret vt potentia esset frustra. & additio, quæ est in magnitudine demonstrata, est de genere istius additionis. & additio, quæ est in numero, est de genere primæ additionis. & causa est in hoc, quia potentiæ, quæ sunt in additione vnus cuiusque partis partium mensuræ, omnes sunt partes vnus potentiæ. & non est ita in numero, quia, sicut mensura est vna, & continua, & numerus non. Auer. in phys. 3. tex. 69. char. 55. col. 3.

Adductio ad absurdum est, cum sumpto opposito rei demonstrandæ aliquod absurdum consequi ostendimus. Amo. in præd. c. 79.

Adenes corpora sunt parua, rotunda, laxa, inter amplas venas, & arterias posita modo cuneolorum, ne conceptacula ipsa humida ex copia sanguinis mutuo putrescerent adesus: & ipso venarum humore nutriuntur, & inflammatum inguina faciunt, concalescentes scrofulas committunt. Alex. aphr. probl. l. 2. i. c. 729.

Adeps, & sebum differunt, quia sebum vsquequaq; frangibile est, & cum refrigit concrestat; adeps liquidus est, & non aptus durari. Arist. de hist. anim. 3. cap. 17. c. 96.

Adipe pinguium liquida resistunt frigori, vt equi, & suis. Arist. de hist. animalium. 3. cap. 17. char. 96.

Adeps inter carnem, & cutem sistere solet: sebum in fine carnis semper est. Arist. de hist. anim. 3. cap. 17. c. 96.

Adipe pinguescunt, quæ parte vtraque dentata sunt: sebo, quæ vna. Arist. de hist. anim. 3. cap. 17. char. 96.

Adipis mediocritas ostendit nutritionem optimam animalium, & validissimam sanitatem. Auer. de par. ani. m. 2. cap. 5. c. 71.

Adipe animalia, quæ abundant, citò fenescunt, & facilius læsionibus parantur; quia frigescent, cum multum sanguinis in hoc excremento absumatur. Auer. de par. animal. 2. cap. 5. char. 71.

Adiacta est vermis in figura locustarum, retro crura longa habens ad saltandum: locusta tamen non est. ouat in autumno, & in vere exit. Alber. mag. de anim. l. 26. c. 204. col. 1.

Adiectiuum, licet primo intellectu dicat accidens, & secundario subiectum, accidens dicitur attributio alicuius alteri, non secundum ipsum, sed per alterum: ideo quod sic accidit alteri, non necessario est accidens. Alb. mag. 5. metaph. tract. 2. cap. 6. c. 105. col. 2.

Adiuncta sunt, quæ finitimum tenent locum, ita vt vel antecedant, vel hæreant, vel subsequantur: quæ non sunt necessaria, sed frequenter eueniunt. Boet. de diff. topic. l. 2. c. 874.

Administratio priuata inæqualis est, quia non vnū quiddam spectat: prouetus scilicet a terra: tū ex rebus asportatis: tum etiam ex argento: & præter hæc, ne sumptus maiores prouentibus fiant. Arist. œcon. 2. c. 803.

Administratio Satrapica est, cuius generis partes sūt sex, quæ penes prouentus considerantur. nā aut capiuntur à terra, aut à regionibus proprijs, aut à mercatoribus, aut à tributis aut ex re pecuniaria, aut à reliquis rebus: quorum Primus & optimus est, qui à terra, quod alij fructuarium, alij decimam vocant. Secundus à rebus proprijs: nam alibi aurum, alibi argentum gignitur. Tertius, qui ex mercatibus. Quartus ex tributis. Quintus ex decima. Sextus ex alijs rebus, quæ operarios attingit. Arist. œco. 2. char. 802.

Admirans dubitat, quia ex dubitatione surgit admiratio. Arist. pri. metaph. su. 1. cap. 2. c. 8.

Admirabilia iucunda sunt. Arist. rhetor. 3. c. 137.

Admiratio est agonia, & suspensio in stupore prodigij magni in sensum apparentis, ita quod cor systolem patitur: ideo admiratio habet aliquid simile in motu cordis timori, qui est ex suspensione. Alb. mag. pri. metaph. tract. 2. cap. 6. c. 60. col. 3. Idem Alber. magn. in post. c. 175. col. 1. Idem Alber. magn. ethic. 4. tract. 2. cap. 6. c. 53. col. 4.

Admiratio est motus ignorantis procedentis ad inquirendum, vt sciat causam eius, de quo miratur. Alber. mag. pri. metaph. tract. 2. cap. 6. c. 60. col. 3.

Admiratio est maxime rerum præcipuarum, & insolitarum. D. Thom. de mem. & rem. l. 3. char. 26. col. 4.

Admiratio omnis confurgit ex eo, quod scitur quia, & ignoratur propter quod. Alex. de ales. 1. metaph. c. 9. c. 3.

Adolescentibus iucundum non est toleranter viuere, & à pueritia instrui ad virtutem difficile est. Aristot. 10. ethic. nicom. cap. 9. c. 263.

Adolescentes mares, & puellæ si coniungantur, inutilia, & pusilla hominum corpora gignunt, & in partu laborant magis puellæ, ac pereunt plures. Aristot. polit. 7. cap. 16. c. 750.

Adolescentes à libris veterum tria rejiciunt: operis prolixitas, obscuritas dictionis, & quæstionum altitudo. Amo. in por. c. 2. 2. col. 4.

Adonis fluuius nascitur prope Tyberiadem, & currit milliaria 883. & late diffusum ad mare Adapticum, excipitur contra insulam Cretam. Alber. mag. de natur. locorum, distin. 3. cap. 1. c. 101. col. 3.

Adorationem alij ad Orientem fieri statuebant, vt Pythagoras, quia ibi incipit motus: quod etiam Christianæ legi consonat, quantum ad hoc. Alij ad Meridiem, vt Trimegistus, & lex Maumethi, quia cum Sol in meridie est, lumen est magis viuificum. Alij ad Occidentem, vt est lex Moysis, & Iudæorum, quia planetæ, qui secundum Ptolomei traditionem sunt quasi animæ signorum celi, voluntur ab Occidente. Alber. mag. pri. de celo. tract. 1. cap. 2. c. 1. col. 4.

Adorationis ratio, reuerentia est: & thuris, distributio est suauius cognitionis diuinæ in virtutibus discretiuis, tam cælestium, quam hominum terrestrium. Hymnorum ratio est suaue sonantium concentus cœli, vt dixit Pythagoras: vel secundum Peripateticos, harmonia separatarum substantiarum in laude intellectuali, & iucunditate. Alb. mag. 1. de celo. tract. 1. cap. 2. c. 1. c. 4.

Adraustus Aphrodisæus, post librum prædicamentorū ordinavit librum topicorum, quod verisimiliter quidem non autem necessario probat. Simp. in præd. c. 4.

Aduerbia omnia, quæ qualitatem declarant, modi in propositionibus esse possunt. Mag. in l. de inter. char. 31.

Aduersarij corripiendi sunt in his rebus, in quibus putes aduersarios

aduersarios iudices esse correpturos : & si rem in aduersario maxime : sin id minus , in alios transferas ; ea vsus cauillatione , quod non ex sententia tua , sed ab aduersarijs coactus in certamen descenderis . Aristot. rhetor. ad Alex. cap. 35. char. 242.

Adulatores omnes famularij sunt , & humiles homines . Arist. 4. ethicor. nicom. cap. 3. char. 95.

Adulator est , qui obsequitur ob emolumentum aliquod , quod sit ex pecunijs , vel ex ijs rebus , quæ pecunijs comparantur . Aristotel. 4. ethicorum. nicom. cap. 6. char. 102.

Adulator amicus est , qui magis amare , quam amari se simulat , Arist. 8. ethic. nicom. cap. 8. char. 200.

Adulator est res iucunda , quia factus est admirator & factus amicus . Arist. rhet. 1. c. 49.

Adulatio est species particularis iniustitiæ . D. Th. ethic. 5. l. 17. c. 98. col. 4.

Adulteri multa ob libidinem audacia perpetrant , non tamen fortes sunt . Arist. 3. ethic. cap. 8. char. 70.

Adulter , qui lucri causa adulterium committit , iniustus est , & non intemperans , lucri enim causa id facit . Arist. 5. ethic. nicom. cap. 2. char. 112.

Adusta ferè omnia aliquid habent caliditatis , vt calx , cinis , sedimenta animalium , & inter excrementa fel . Arist. de partib. animal. 2. cap. 2. c. 130.

Aedes sacræ idoneum locum in ciuitate habere debent : & esset talis locus , qui quis super eminentiam haberet , & sub hunc locum debet fieri constructio fori , quod debet esse purum ab omni mercatu , & nec opifices , nec agricolas appropinquare , nisi à magistratibus vocarentur . Et gratior esset locus , si gymnasia seniorum in eo constituta sint , & circa ædes sacras decet commensationes sacerdotibus institutas esse . Arist. politic. 7. cap. 12. char. 739.

Aedes ita parandæ sunt , vt & rerum possessarum , & salubritatis , & commoditatis rationem habeamus . Arist. oecono. 1. cap. 6. c. 781.

Aedificatio est actus rei ædificabilis . Them. 3. phys. tex. 11. c. 27. col. 4.

Aedificatores , lapides quos firmos esse volunt , dulcibus aquis diu madefactos , operibus imponunt . Io. gram. 2. de ani. tex. 121. c. 71. col. 3.

Aegrotantibus omnia amara videntur , quia linguam ple nam huiusmodi humiditate sentiunt . Aristot. 2. de anima su. 4. char. 642. cap. 6. t. 104.

Aeger immotus quoad fieri potest , iacere debet , quia ignem quoque marcescere certum est , vbi à nullo mouetur ; nec aduersus flatum cubet , quoniam flatus excitat ignem , sollicitusque per aerem ignis ex paruo fit magnus . Arist. probl. sect. 1. c. 350. q. 57.

Aeger obuelandus , cooperiendusque est , quia si nullum igni cõcedatur spiraculum ; extinguitur ; nec veste exui debet , donec sudare ceperit ; vt enim subiectum hunc ignem visui , sic , & delitescentem illum naturæ humor extinguit . Arist. probl. sec. 1. c. 350. q. 57.

Aegrotant à morbis nonnullis , qui appropinquant , à sanitate nemo sanari potest ; quoniam morbus motio est sanitas autem quies , ergo ille mouere potest , hæc non potest . Vel quia alterum non voluntarie , alterum voluntarie accidit : res autem non voluntariè à voluntarijs , consultisque multum distat . Arist. probl. sect. 7. c. 411. q. 1.

Aegrotant cur aliqui , qui vitam luxuriosam viuere assueti agere luxuriosè cessarunt ; quia consuetudo res magna cuique est , iam enim in naturæ habitum ferme abfoluitur , & redundat materia illa , quæ indigesta est . Arist. probl. sect. 28. c. 604. q. 1.

Aegritudo est in commensuratione caliditatis , frigiditatis , siccitatis , & humiditatis . Alex. aphrod. in 1. vniuersalium quæstionum. c. 3. cap. 9.

Aegritudo est læsio actionis membri sensibilis , aut eius

passio , sanitas illæsiõ . Auer. in epitomè metaph. tract. 3. c. 179. col. 4.

Aegyptus semper videtur ficcior fieri , & tota regio fluuij Nili adaggeratio est , Nili enim ora omnia excepto Canobio manufacta videntur , & non fluuij existentia . Arist. meteor. pri. su. 4. cap. 2. c. 487.

Aegyptus ab antiquis vocabatur Thebæ . Aristot. meteo. pri. su. 4. cap. 2. c. 487.

Aemulatio , & bona est , & bonorum virorum ; inuidia , & mala , & malorum . Arist. rhetor. 2. c. 96.

Aemulatio est molestia quædam suscepta ex eo , quod in ijs , qui natura similes sunt , honorata in esse bona videntur , quæ & ipsi consequi possunt , non quod alij , sed quod & ipsi non potiuntur . Arist. rhetor. 2. c. 96.

Aemulationi propensi sunt , qui se bonis dignos censent , quæ non habent ; & ideo iuuenes , & magnanimi tales sunt , & quibus talia bona suppetunt , quæ honoratis viris digna sunt , vt diuitiæ ; & ij , quos alij dignos censent , & quorum maiores , aut cognati , aut propinqui , aut natio , aut ciuitas honore excellunt , quia ea sibi propria esse , & dignos se arbitrantur . Aristot. rhetoric. 2. c. 96.

Aemulabilia sunt , quæ alijs vtilitatem afferant , & virtutes , & quæ beneficium afferre possunt , & bona , quibus frui proximi possunt . Arist. rhetor. 1. char. 96.

Aemulandi sunt , qui bona emulabilia possident , vt fortitudinem , sapientiam , magistratum . Arist. rhet. 2. c. 96.

Aenigmatis ea est forma , oratio scilicet , quæ ex minime congregantibus inter se constat , quod per nominum compositionem fieri non potest , per translationem potest . Arist. de poetica. cap. 21. char. 289.

Aeolidarum insularum vna extat , in qua quandam phenicon. i. palmularum copiam innasci affirmant : qua de causa phenicoda appellatur . Haud igitur verum dixit Calisthenes , cum hanc arborem à Phenicibus Syrum littoralem incolentibus cognomen accepisse enarrat : immo , & ipsos Phenices à Græcis vocatos esse tradunt nonnulli , quia primos mares nautas , si illac transibant , interficiebant . vnde idiomate Perebeorū cruentate phenicæ appellat . Arist. de admir. aud. 128. c. 869.

Aequalitatis diuisio.

A Equalitas duplex , vna secundum continentiam , et sic locus , & locatum sunt æqualia ; alia , quæ communi mensura mensuratur . Alb. mag. 4. phys. trac. 1. cap. 13. c. 45. col. 2.

Aequalitas duplex ; rei secundum qualitatem , & virtutis similitudinem in intentione ; & æqualitas proportionis ad quoddam alterum . Rei æqualitas in nullo potest esse commixta ; Proportionis autem æqualitas , mixtionem ingreditur . Alber. mag. 1. de gener. & cor. tract. 6. cap. 9. c. 71. col. 2.

Aequale quid est.

A Equalitas , quæ in populari statu appellatur , ea in similibus non solum iusta est , sed etiam utilis . Aristot. politic. 5. cap. 8. c. 665.

Aequale in iustis , & in amicitia non similiter se habet ; nã in iustis primò est quod est ex dignitate ; secundò quod in quantitate est . at in amicitia contrà . Aristot. 8. ethic. nicom. cap. 7. char. 199.

Aequus & bonus vir est , qui talia eligit , & agit , in quæ non est exactus iuris executor , in peiore partem , sed imminuit etiam potius si legem ad id adiutricem habet . Aristot. 3. ethicor. cap. 10. char. 135.

Aequale dicitur album albo improprie , quia simile est , & homo homini per accidens , quia dicitur quatenus magnitudinem habet , non vt est substantia . Por. in præd. c. 17.

Aequalia

Aequalia ab æqualibus detracta æqualia sunt . Alexand. aphrod. pri. prior. cap. 24. c. 47. col. 1.

Aequalia ætate sunt , quæ in eodem nunc existunt . Sim. 4. phys. tex. 92. c. 255. col. 2.

Aequalia ea sunt , quæ eadem mensura æqualiter mensurantur . Sim. in præd. tex. c. 39.

Aequalitas , quæ est secundum proportionem , non est vera æqualitas , sed similitudo . Auer. 2. de gener. & cor. tex. 37. c. 171. col. 3.

Aequale est , quod habet quantitates mensuratas æquales . Alber. mag. 3. phys. tract. 2. cap. 5. c. 36. col. 3.

Aequalitas est vltimum in iustitia , & principium in amicitia . D. Th. ethic. 8. l. 7. cap. 1. c. 42. col. 1.

Aequalitas in quo est.

A Equale , vel inæquale esse necesse est quicquid magnitudine vel multitudine constat . Aristot. de Xenophan. Xenone , & Gorgia. c. 928.

Aequalia & omniño indifferentia sunt in numeris . Arist. in 3. Metaph. ex su. 3. cap. 2. c. 282.

Aequale non opponitur contrarie magno , & paruo , quia contraria non sunt media , sed habet medium , sed priuatiuè opponuntur , vt medium extremis opponitur . Arist. 10. metaphys. cap. 4. tex. 19. c. 204.

Aequalibus ab æqualibus ablati , quæ relinquuntur æqualia sunt , principium est commune omnibus quæntis ; & hoc principium aliter sumit Geometer , vt de lineis ; aliter Arithmeticus , vt de numeris ; idem autem à Metaphysico consideratur . Aristot. 11. metaphys. ex sum. 2. cap. 7. char. 221.

Aequale est , id quod neque plus neque minus , quodque omni soli conuenit , ac conuertitur . Arist. post. 1. 2. cap. 4. tex. 3. char. 359.

Aequalitas est in minimis duobus . Arist. ethi. 4. cap. 3. chart. 114.

Aequalitas in ciuitate erit , si diuitibus addatur pauperes , & pauperibus diuites ; vt si alij decem alij viginti , videatur autem diuitum sex , pauperum verò quinque accedant pauperibus quatuor diuitum , & diuitibus quinque pauperum , quorumcunque census exuperat , connumeratis ambabus vtrisque id ratum sit . Aristot. politic. 6. cap. 3. c. 697.

Aequalia sunt illa , quæ alicui ita accommodantur , vt neque excedant , nec deficient . Eust. 5. ethic. cap. 2. c. 213.

Aequales omnes sunt numero in potestate populari , qui publicæ administrationis participes sunt . Eust. 5. ethi. cap. 6. c. 237.

Aequalia de æqualibus , & maiora de minoribus prædicantur , non autem è conuerso minora de maioribus . Porphy. 5. voc. cap. 3. c. 40.

Aequale , vel inæquale non solum in latone inest , sed in alteratione , & corruptione . Psellus in 5. phys. c. 45.

Aequale est in quæntis , & in ijs , quæ sunt eiusdem generis . Simp. 4. phys. c. 223. col. 1. Idem Boe. in prædic. c. 155.

Aequalitas duobus modis dicitur ; vel secundum continentiam , vel vt habet communem mensuram . Auer. in phys. 4. tex. 43. c. 66. col. 3.

Aequalitas loci actu est secundum continentiam . Auer. in phys. 4. tex. 43. c. 66. col. 3.

Aequalitas loci , non est æqualitas dimensionis . sed equalitas continentis . Auer. in phys. 4. tex. 77. c. 77. col. 2.

Aequalitas propria est quantitati , non qualitati . Auer. phys. 7. tex. 32. c. 151. col. 7.

Aequalitas non est aliquod genus . Auer. in 5. metaphys. tex. 9. c. 54. co. 12.

Aequalitas non est aliquod genus . Auer. 5. metaph. tex. 12. c. 54.

Aequale opponitur magno , & pauco per inæquale , & talis oppositio est , quæ est inter priuationem ; & habitum . Auer. in epitom. metaph. tract. 3. c. 180. col. 2.

Aequalitate existente , stat iustitiæ opus . D. Tho. ethic. 8. l. 7. c. 142. col. 1.

Aequalitas est vnitas in quæntitate . Alex. de ales. in 4. metaph. tex. 3. c. 78. col. 1.

Aequalitatis fundamentum nõ est tantum quantitas secundum rem , sed secundum modum . Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 20. c. 143. col. 4.

Aequinoctialis pars terræ nõ est habitabilis , propter dominium caliditatis , quod est verum . Auer. meteor. 1. 2. cap. 2. char. 197. col. 2.

Aequum medium est pluris , & paucioris arithmetica p. portione : ac propterea appellatur ius δικαιο. eo quod δικαιο , id est bifariam diuisum est , quasi δικαιο. id est bipartitum dixeris , & iudex δικαιο. quasi δικαιο. id est bipartitus dicitur . Arist. 4. ethic. nicom. cap. 4. c. 118.

Aequum , & bonum ius est , & non secundum legem , sed legitimi iuris correctio . Aristot. 5. ethic. ad nicom. cap. 10. char. 134.

Aequus est , qui descripta legibus iusta dimittit , & moderatur ; namque legislator ad vnguem definire nõ potest , sed in vniuersum loquitur ; hic in eisde intercedens deligit , quæ legislator particulariter quidem definire volebat , verum ei facere non licuit . Arist. mag. mora. cap. 1. c. 321.

Aequum duplex ; vnum numero , alterum dignitate ; numero ceu multitudine , & magnitudine idem & equum : dignitate , id quod est secundum rationem , vt 4. ad 2. sic 2. ad 1. ambo enim medietates sunt . Arist. politic. 5. cap. 1. c. 644.

Aequum , & iustum est extra leges scriptas , & accedit partim inuitis legislatoribus , quoties latet , partim volentibus , quoties distinguere non possunt . Aristotel. rhetor. pri. c. 58.

Aequum est rebus humanis ignoscere , nec legem , sed legislatores spectare ; non verba , sed sententiam ; nec actionem , sed prælectionem ; nec partem , sed totum ; nec qualis nunc , sed qualis semper , aut plerumque extitit , & memoria tenere potius commoda , quam incommoda ; & quæ accepit commoda , quam quæ attulit ; & ad arbitrium , quam ad iudicem accedere male : æquum enim arbiter intuetur , iudex legem . & ideo arbiter inuentus est , vt æquum valeat . Aristot. rhetor. pri. c. 58.

Aequitas est , quod naturalis ratio persuasit . Boet. in topic. c. 796.

Aequum , & bonum melius est quodam iusto legali . Alber. mag. ethic. 5. tract. 4. cap. 2. char. 67. col. 3.

Aequitas est directio iusti legalis . D. Thom. ethic. 5. l. 16. c. 97. col. 2.

Aequiuocorum diuisio.

A Equiuocationum alia sunt multum distantes ; alia habent quandam similitudinem ; alia propinquæ sunt , aut genere , aut similitudine rationis : quapropter non videntur æquiuocationes esse cum sint . Aristotel. phys. 7. sec. 4. cap. 1. c. 189. tex. 31.

Aequiuoca alia à fortuna , alia à cogitatione nostra ; quæ diuiduntur in ea , quæ sunt à similitudine , à proportione , ab vno ad vnum . Por. in præd. char. 4.

Aequiuoca alia à fortuna , vt in diuersis locis ; idem nomen ; alia à consilio , vt eodem nomine aliquos appellare , & hoc esse potest à memoria , vt si filium maiorem nomine appellant à spe , vt si Platonem , quia præerat ipsum futurum philosophum , nuncupabit ; ab analogia , vt pedes montis , & lecti ; ab vno , vt medicum volumè , medicum pharmacum , ad vnum , vt salubris potio , salubris exercitatio , ab vno vel ab exèplari causa , vt homo pictus à vero , ab aliqua efficiente vt medicum scarpellum . Amo. in præd. c. 10. Idem Sim. in præd. c. 8. Idem Boet. in præd. c. 117.

Aequiuoca

Aequiuoca à memoria, & æquiuoca à spe concurrunt. Ammo. in præd. c. 10.
Aequiuocorum alia sunt, quorū definitiones sunt diuerse voce, & rōne; alia, quorū definitiones sunt æquocæ, vt nomina eorum. Auer. phys. 7. tex. 26. c. 149. col. 4.
Aequiuoca alia secundū rem, alia à casu, & fortuna. Alb. mag. in præd. c. 33. col. 4.

Aequiuoca quid sunt.

A Equiuoca dicuntur, quorum nomen solum commune est, & secundum nomen substantiæ ratio diuersa. Arist. prædic. trac. 1. cap. 1. char. 56. Idem Ammo. in porph. c. 8. col. 3.
Aequiuocum à fortuna est, cum forte fortuna, & sine vlla animaduersione nostra, nec cōsilio res diuersæ idem consequuntur nomen, vt Alexander Priami: Alexander Philippi filius. Por. in præd. c. 4.
Aequiuoca sunt res ipsæ. Ammo. in prædicam. chart. 10.
Aequiuocatio est respectus is, secundum quem res nomine communicantur. Ammo. in prædicam. char. 10.
Aequiuoca secundum declinationem sunt sicut declinatio pluralis, & non plurificatur, vt Venetiæ, & vnus declinatio videtur femina, & sophista. Auer. epit. in logicam. c. 316. col. 4.
Aequiuoca sunt, quæ cum nomine vna sint, longe diuersæ substantiæ ratione, & diffinitionis discreta sunt. Boet. in por. c. 10.
Aequiuoca sunt, cum vnum nomen diuersis, secundum diuersam rationem impositum est, eo quod vna aliqua proprietas inuenta in diuersis, afficit instituētem, quæ tamen proprietas non per vnam rationem est in illis. Alber. mag. de præd. c. 3. col. 2.
Aequiuoca dicuntur quasi nomen, quod secundū vocem est ex æquo, quo ad imponentem habentia. Alb. Mag. in præd. char. 33. col. 3.

Aequiuocorum proprietates.

A Equiuocationes magis latent in vniuersalibus, quam in differentibus. Arist. post. 1. 2. c. 13. tex. 22. c. 379.
Aequiuoci distinctio utilis est, quia hinc diluciditas oritur, manifesto facto, quotupliciter dicitur: & ad fieri secundum rem eandem, & non ad nomen syllogismum, & vt non falsa ratione decipiamur. Arist. topic. pri. cap. 14. c. 410.
Aequiuocationis, & amphibologiæ tres sunt loci; vnus, cum oratio, vel nomen plura significat principaliter; alius, cum soliti sumus sic dicere, tertius, cum compositum plura significat separatim, simpliciter. Aristot. elenc. pri. cap. 3. c. 578.
Aequiuoca definiri non possunt. Alex. aphrod. 1. pri. cap. 11. c. 26. col. 3.
Aequiuocorum non est natura vna, nec ars vna, vnave sciētia; neque principia eadem sunt. Alex. aphrod. in 3. metaph. vel secundum Latinos. 4. com. 2. c. 83. col. 1.
Aequiuocis secundum nomen, quod de ipsis communiter dicitur, nil aliud inter ipsa est cōmune. Alex. aphr. in 3. metaph. vel secundum lat. 4. co. 2. c. 83. col. 1.
Aequiuoca solum non dicuntur multipliciter, sed ea etiam, quæ ab vno, & ad vnum referuntur, vt ens, & vnum esse habent. Alex. aphrod. in 3. metaph. vel secundum latin. 4. co. 2. c. 83. col. 2.
Aequiuocum omne prius distinguendum, mox definiendum est. Ammo. in Por. c. 4. col. 2.
Aequiuoca alia ratione vniuoca esse possunt. Ammo. in prædicam. c. 11.
Aequiuocum vt aliquid sit, hæc requiruntur: identitas nominis, & toni; generis, casus, spiritus terminationis. Ammo. in prædic. 9. & Io. gra. de gener. & cor. tex. 44. c. 66. c. 105.

Aequiuoca in diuersa significata, genera autem in diuersas species diuidi consueuerunt. Por. in præd. c. 22.
Aequiuoca vniuoca esse possunt, alia tamen atque alia ratione. Dix. in præd. c. 31. Idem Ammo. in præd. c. 11.
Aequiuoca à similibus, & indifferentibus auspicantes, accipientes aliqua à singularibus eiusdem speciei inter se confessa, speculantes quid commune inter se habeant, facile cognoscimus. Alex. & Eust. 2. post. c. 95. col. 1.
Aequiuocorum significatio illa dici debet prima, quando aliquid primum positum fuerit, & aliena ab illo proficiscitur. Sim. in præd. c. 108.
Aequiuocorum, & vniuocorum media sunt, quæ ab vno ad vnum media dicuntur. Io. gram. de gener. & cor. tex. 44. co. 105. c. 67.
Aequiuoca nō habent subiectū essentiale, neque vnā definitionem. Auer. in epito. metaph. trac. 3. c. 179. col. 1.
Aequiuocum omne per se positum nihil designat, nisi ad quasque res pro voluntate significantis aptetur. Boet. in l. de inter. c. 317.
Aequiuocatio non tantum in nominibus, sed etiam in verbis fit, & in præpositionibus, & in coniunctionibus. Boe. in l. de inter. c. 115.
Aequiuocum omne aliqd habet, per quod æquiuocū reducitur ad vniuocum. Alb. mag. in præd. c. 34. col. 2.
Aequiuocum est ante vniuocum, quia per æquiuocum prædicabile reducitur ad ens, & vnum quod est ante omne genus; per vniuocum reducitur ad omne, quod est commune, vt genus: per denominatiuum, vel per eius rationem omnia accidentis prædicata respiciunt substantiam. Alb. mag. in præd. c. 33. col. 3.
Aequiuocorum & si sint multi modi, primus tamen est propinquior vniuoco, q dicitur multipliciter per analogiam ad vnū, & ab vno. Alb. mag. in præd. c. 34. c. 1.
Aequiuocum omne ad aliquod vniuocum reducitur, quod est ante ipsum. Alb. mag. de intellec. l. 1. tract. 1. cap. 2. c. 50. col. 3.
Aequiuoca multa sunt, secundum concretam rationem naturalis ad materiam applicantis, quæ à logico, & mathematico non cōsiderantur, vt æquiuoca secundum considerationem abstractam. D. Thom. 7. physic. 1. 7. tex. 26. c. 111. col. 2.
Aequiuocorum purè æquiuocorum ratio vnus non respicit rationem alterius. Alex. de ales. in 1. metaph. c. 29. col. 2.
Aequiuocorum ratio hæc est, quod vnū non habeat attributionē ad aliud. Alex. de ales. in 2. metaph. c. 37. c. 4.
Aequiuocum, & analogum in hoc conueniunt, quod vtrunque concernit diuersas rationes: tamen in hoc differunt, quod æquiuocum concernit diuersas rationes simpliciter, & absolute; analogum autem cōcernit diuersas rationes in aspectu ad vnum primum, ita vt in omni analogia, est diuersitas rationum continentium vnū primū. Alex. de ales. in 4. metaph. tex. 4. c. 79. c. 4.
Aequiuoca comprehendunt sub se analogia. Tho. de Vio in præd. c. 35. col. 1.

Aequiuocum, vt fallacia.

A Equiuocationes magis latent in vniuersalibus quam indifferentibus. Arist. post. 2. cap. 15. tex. 22. c. 379. Idem Alb. mag. in post. c. 245. col. 3.
Aequiuocationes magis deprehenduntur in generibus, & vniuersalibus, quam in speciebus, & particularibus. Alex. & Eust. 2. post. char. 92. col. 1.
Aequiuoca primò tractantur in libro prædicamentorum, quia prædicamenta æquiuocè prædicamenta dicuntur, & ad sophisticas importunitates nihil potius est, quam nomina distinguere. Sim. in præd. c. 6.
Aequiuocatio & amphibologia licet conueniant, tamen non sunt vna fallacia specie, tum quia vna est in dictione, alia in oratione; tum etiam quia vna est in diuersa senten-

sententia, alia in diuersa significatione. Alber. magn. in elenchos. char. 579. col. 3.
Aequiuocationem proficisci posse à diuerso numero, vel casu, sed à diuerso accentu non posse, facile cognoscitur. Alb. mag. in elenchos. char. 581. columna 2.
Aequiuoca secundum analogiam, nō est facile diuidere, & maxime in iis quæ sunt aliorū principia. Alb. mag. in elenchos. c. 584. col. 3.
Aequiuoca, quæ sunt à casu, facile est diuidere. Alb. mag. in elenchos. c. 294. col. 3.

Aequiuocis an vti liceat in scientijs.

A Equiuocè dictum est nomen, si est nomen, speciei, & indiuidui, vt Coruus; & aliquid quod est sub cōmuni specie, æquiuocum & illud, & proprium esset, Alexan. aphrod. in topic. cap. 13. c. 18. col. 4.
Aequiuocationes definitionibus maxime sunt impedimento. Alex. & Eust. 2. post. char. 92. columna 1.
Aequiuoca non conferunt ad demonstrationē. Io. gram. pri. post. cap. 2. c. 7. col. 1.
Aequiuocis verbis non est rectum vti in doctrina, nisi in eis, quæ licet sint diuersa, tamen conueniunt in omnibus intentionibus, de quibus possunt dici. Auer. de anima. tex. 20. char. 171. col. 2.

Aer, vt elementum.

A Er se habet ad aquā, ita vt aqua est materia aëria, & aer forma aquæ. Arist. phys. 4. cap. 10. tex. 49. c. 91.
Aer aliquid est, non videtur autem; & tactu fit iudicium eius, quod tangitur. Arist. phys. 4. cap. 4. tex. 78. e. 102.
Aer si fit ex aqua, eadem materia nō recipiens aliqd aliud facta est, sed quod erat potentia, factum est actu, & sic, si aqua fit ex aere. Arist. phys. 4. cap. 6. tex. 84. c. 104.
Aer est grauis, & leuis. Arist. 3. de celo. tex. 28. char. 341.
Aer maior semper sursum magis fertur. Arist. 4. de coelo. cap. 3. tex. 10. c. 362.
Aer cum fit ex aqua, & ex graui, leue venit ad ipsum sursum, simul autem est leue, & nō amplius fit, sed ibi est: & sic manifestum est, quod potentia ens in actum veniens proficiscitur illuc, & ad tantum & tale vbi est actus, & quanti, & qualis, & sic de alijs elementis. Aristot. 4. de celo. su. 2. cap. 1. tex. 25. c. 368.
Aer magis diuisibilis est quam aqua, & aqua quam terra. Arist. 4. de celo. su. 3. cap. 7. tex. 45. char. 376.
Aer mediocriter insensibilis est. Arist. pri. de gen. & cor. su. 1. cap. 4. tex. 24. c. 394.
Aer est calidus & humidus. Arist. 2. de generat. & cor. su. 1. cap. 3. tex. 16. c. 427.
Aeri contraria est terra, vt igni aqua: ex contrarijs enim passionibus constituta sunt. Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 3. tex. 22. c. 427.
Aer magis humidus quam calidus; Ignis magis calidus quam siccus, Aqua magis frigida quam humida, Terra magis sicca quam frigida. Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 3. tex. 23. c. 428. Idem D. Tho. 2. de gener. & cor. l. 2. tex. 23. char. 27. col. 2.
Aeris extremū ignis est. Arist. meteor. pri. su. 2. c. 6. c. 471
Aer australis magis permutatur in aquam, quam borealis. Arist. meteor. 3. cap. 5. c. 555.
Aer circulariter fertur, quia simul trahitur, cū totius circulatione, quia cōtinuus est igni, & ignis corpori cęlesti cōtinuus est. Arist. meteor. pri. su. 1. cap. 4. c. 458.
Aer propter motum prohibetur congregari in aquam, sed semper quæcunque particula ipsius grauescit, extruso in superiore locum calido deorsum fertur: alia autē in parte simul sursum fertur cum exhalato igne. Arist. meteo. pri. su. 1. cap. 4. tex. 1. c. 458.
Aeris locus est maior loco terræ. Aristotel. de plant. 2. cap. 1. c. 382.

Aer calidus est, & incongelabilis. Aristot. de generat. animal. 2. cap. 2. c. 150.
Aer per se insonus est, quia facile dissipabilis est, cum autem prohibetur dissipari, huius motus sonus est. Arist. 2. de anima. su. 4. cap. 4. tex. 83. char. 635.
Aer madere nequit, aqua potest, quia non omnibus est data vis madendi, sed ijs tantum, quæ lenta sunt, & humida. Arist. problem. sec. 25. q. 12. char. 576.
Aere sudo, & aperto cur frigus fit acrius, quam nubilo, cum stellæ, & coelum sint calida? quia nihil tunc est, quod calorem arcere valeat, sed diffundatur necesse est; at celo nubilo ardet, & Aquilone magis quam Austro. Arist. problem. sec. 25. q. 18. c. 577.
Aeris minus, calidius est, quam plus; cum angusta sint calidiora, quia magis mouetur, qui plurius est; motus autem frigorem acciere potest, cuius indicium, quod calida cum mouentur, refrigerantur. Arist. problem. sec. 25. quæst. 19. char. 577.
Aer altis ædibus solet ventilari, & reciprocari, præsertim cum tempus quietum est, an quod aer præ laxo quodam contextu, & hiatu lento est, ergo cum hic extrinsecus introire inceperit cedit, & cōtrahitur aer, quem domus cōtinet, quo eo lapsa inanior redditur qui foris est, & spatia multo laxiora capellit, quæ in spatia, aer domesticus relabitur, ferturque expedit eodem, quoniam & ipse pendeat, & natura inanis reniti nequeat, quod cum per multa eius membra eueniat, proximus hunc aer sectatur adductus propulsione primoris, tum eo large foras iam profluente locus internus inanis redditur, & vacuus, externus contra repletur spiffecit que, ac deinde in hunc modum reciproco fluxu actitatur. Arist. probl. sec. 25. q. 22. c. 578.
Aer, & aqua pari ratione in nonnullis se habent: nam, aqua per prona ocys fluit, quam in planis, atque æqualibus, in quibus stagnat: hoc & spiritus facit, nam locis editis atque excelsis aer assidue mouetur, cauis ex contrario sæpe quiescit, & confilecit. Arist. problem. sec. 26. quæst. 38. char. 590.
Aer cum aquam tangit cur non humescit? nihil enim de cæteris est, quod si tetigerit, humidum non reddatur, quia ita eorum extrema coeunt, vt simul sine ylo interstitio sint, nec plano diuerso distinguantur: igitur cætera, quia grauiora sunt, subsidunt, & sibi humorem admittunt: aer vt leuior, nihilo inferius vergit, quam extremum limitet: tangit ergo, quia nihil interioret: remanet expers humoris, quia semper super aquā extat. Vide si melior solutio esset, quia aer primum humidum est. Arist. problem. sec. 25. q. 3. c. 573.
Aer cur per aquæ tactionem frigidus reddi potest, humidus non potest? quia natura sua calidus, & frigidus esse potest, at quia leuior est, humidus esse non potest, & summa semper petit. Arist. probl. sec. 25. q. 10. c. 575.
Aer cur bullis contentus, aut de imis aquæ ascendens haud vnquam madidus ascendit? quia humor non insidet sed dilabitur, qui tamen continet bullas, vel minor est quam humefacere valeat. Arist. problem. sect. 25. q. 11. c. 576.
Aer est igni substratus suoptè ingenio, caligine & gelu permixtus, cæterum illustratus agitatione, atque succensus: vnde calor concipit, & claritatē. In hoc aut ipso vim patibile sortito omnifariamque in aliam & alia naturā cōmeare natura cōparato, nubes conrescunt, imbres cum strepitu decidunt, niues, pruina, & grandines; flatus ventorū & tempestatū cientur: simul tonitrua & fulgetra existunt: fulmina inde casitant: sexcenta denique ibidem conflictationes aeris opacitatis fiunt. Arist. de mundo. cap. 2. c. 810.
Aer, & aqua per se sunt natura alba: ignis aut, & Sol, flauiterra vero natura alba est, at propter tincturā multicolor apparet, vt in cinere apparet; nam exusto colore, qui tincturam faciebat, albus euadit; non tamen omni

Omni ex parte: quod fumo qui niger est, tingatur. Aristot. de color. capit. 1. char. 876.

Aer cominus inspectus nullum videtur habere colorem, nam propter raritatem à radijs vincitur, ab ijs separatur cum densiores sint, & per eum appareat; at cum in profundo cernitur, colore cyaneus apparet, propter raritatem; ubi enim deficit lumen, ibi tenebra interceptus apparet cyaneus: condensatus autem, ut & aqua omnium albilimus est. Arist. de coloribus. cap. 3. char. 883.

Aeris suprema pars, quæ super ipsum supernat, potentia est ignis, id est calida, & sicca ad ignitionem apta. Alexan. aphrod. pri. meteor. cap. 10. co. 33. c. 20. col. 2. Idem Alb. mag. de passio. aeris. c. 117. col. 3.

Aer non est de ijs, quæ exsiccantur. Alex. aphrod. 4. meteor. cap. 6. co. 27. c. 105. col. 2.

Aer quia ignis maximè propinquus est, ideo lumine cito referat. Alex. aphrod. de sen. & sen. ex sec. 2. co. 13. c. 11.

Aer, quæ aëlia aspirant, & hauriunt, dum olfaciunt, non nutrit. Alex. aphrod. de sen. & sen. sec. 4. co. 51. c. 21. col. 1.

Aer cur agitatus sit frigidior, cum contra omne motu calidius euadat? quia, quod qualitate superat ita vincit alium, ut aliquantulum mutuo afficiatur, & sic aqua dum calefacit refrigeratur: aer verò cum à nostro calefactus est corpore, si per ventilationem mouetur, alius accedit, qui non est calefactus, & merito is sentitur frigidior. Alex. aphrod. probl. pri. 113. c. 707.

Aer duplex: vnus, qui inter corpora conflatum incussa dispellit: alter, qui ab hoc primum profectus, mox successu motus continenter ad auditum perfertur. Them. pri. de anim. cap. 29. tex. 85. c. 77. col. 1.

Aer est rarus, non quod partes ipsius inuicem distent, sed quia leuis, & facile diuisibilis; ideo est rarus secundum qualitatem, non secundum positionem. Sim. in præd. c. 71.

Aer humidus ab Aristotele appellatur, eo quod magis proprietatem humidi habeat, quæ est, ut proprio termino difficile terminetur, facile alieno. Sim. 3. physic. tex. 47. c. 171. col. 2.

Aeris virtus dicitur leuitas, aeris vitium crassities. Sim. 4. phy. c. 217. col. 1.

Aeris humidum non permanet in ipsa mutatione in aqua, nisi secundum cognationem: quia aliud est humidum formæ aeris, aliud formæ aquæ. Sim. 5. phy. c. 300. c. 1.

Aer particeps ponderis, & leuitatis est; ideo initium ac momentum internum, originem ferendi sumit ab ipso proijciente ad idem latus; & donec seruauerit inchoationem, & momentum mouendi, quod obtinuit ab eo, quod vim mouendi dederat, mouebit, & feret id, quod proijcit, velut si eēt ipsi traditum. Sim. 8. phy. c. 482. col. 1.

Aer molem maiorem & magnitudinem obtinet terra, quæ in minori ambitu magnitudinis existit. Io. gram. pri. phys. tex. 32. c. 15. col. 2.

Aer est substantia humida, & calida. Magent. in pri. c. 10. col. 3.

Aer & aqua talem habent naturam, quod cum accipiunt principium ab alio mouendi, mouentur per se. Auer. phys. 8. tex. 82. c. 195. col. 4.

Aer, si poneretur in loco ignis, descenderet inferius: & aqua, si poneretur in loco terræ, ascenderet. Auer. pri. de celo. tex. 8. c. 4. col. 4.

Aeris natura est similis medio inter duo extrema, non quia sit admista duobus extremis. Auer. 3. de celo, tex. 28. c. 92. col. 1.

Aer de mente Arist. habet grauitatem in loco suo, non leuitatem. Auer. 3. de celo, tex. 56. c. 101. col. 3.

Aer videtur fortior omnibus elementis. Auer. 3. de celo. tex. 56. c. 102. col. 1.

Aer & aqua facile terminantur ab alienis. Auer. 3. de celo, tex. 67. c. 104. col. 4.

Aeris & aquæ grauitas, maior est leuitate, quam habent in suis locis; ideo cum aliquis expellit aerem ad inferius, facilior est eius motus, quam ad superius; & simi-

liter de aqua. Auer. 4. de celo. tex. 29. c. 118. col. 4.

Aerem habere in se grauitatem & leuitatem aliquam, est manifestum, quia est medium inter extrema. Auer. 4. de celo. tex. 29. c. 118. col. 4.

Aeris grauitas si non esset maior quam leuitas, sed essent æquales; res compositæ ex igne, & aere, ut assub, & fulmina non descenderent inferius. Auer. 4. de celo. tex. 39. c. 121. col. 3.

Aerem maiorem grauitatem habere quam leuitatem signum est, quod in causa leuitatis est calor, & grauitatis humiditas, quæ in aere maior est quam calor. Auer. 4. de celo, tex. 39. c. 122. col. 3.

Aer, & aqua cum accipiunt principium motus superius, aut inferius, mouentur aliquandiu illo motu, postquam motor qui euerit, quia habent leuitatem, & grauitatem. Auer. 4. de celo, text. 39. c. 122. col. 4.

Aeris duo sunt loca; vnus superior, in quo fiunt cometa, & flammæ; alius est, in quo fit pluuia, nix, pruina, & grando. Auer. meteor. pri. cap. 4. c. 187. col. 4.

Aeris grossitudo est, cum appropinquatur naturæ aquæ, & aquæ grossitudo, cum appropinquatur naturæ terræ. Auer. meteor. 4. c. 210. col. 4.

Aer prædominatur ei, quod habet grossitiem ex admistione aeris, & aquæ, ut oleum, & ideo natat super aquam, & ei quod coagulatur ab aeris partibus, vel a calido. Auer. meteor. 4. char. 212. col. 4.

Aer potentia est calidus, & humidus, licet actu nullum habeat contrarium in excellentia, sed variatur secundum actum, suscipiens oēs differentias contrariorum. Alb. mag. pri. phys. tract. 3. cap. 6. c. 10. col. 3.

Aer iuxta ignem magis igneus est, iuxta terram magis conaturalis terræ. Alb. mag. 4. phys. tract. 2. cap. 7. c. 49. c. 2.

Aer est grauis & leuis per naturam, non ut mistus ex vtroque, non enim esset corpus simplex, sed ut habens qualitatem simpliciter, quæ est per modum mediæ qualitatis, inter simpliciter grauem, & simpliciter leuem. Alb. mag. 3. de celo. tract. 1. cap. 7. c. 47. col. 2.

Aeris motus sunt diuersi, quia frigus ex sphaera Saturni, calor ex Martis, temperies in frigido ex sphaera Veneris, miscibilitas, & facilis passibilitas ex sphaera Mercurij, temperies ex calido ex sphaera Iouis. Alb. mag. pri. de gen. & cor. trac. 6. cap. 4. c. 70. col. 3.

Aer, qui immediate tangit terram, est humidus accidentaliter humido, super humidum naturale ex multo vapore terræ, & aquæ. Alb. mag. pri. meteor. trac. 1. c. 79. col. 7.

Aeris subtilitas est vltra speciem vaporis. Alber. mag. pri. meteor. tract. 1. cap. 9. c. 79. col. 4.

Aer per naturam vbique est calidus, sed in superiore regione, est per accidens calidus magis, quam per naturam, & per accidens siccus: in inferiori per naturam, & per accidens calidus, & humidus: in intermedio vero per accidens est frigidus, & per naturam calidus. Alber. mag. pri. meteor. tract. 1. cap. 9. c. 79. col. 4.

Aer non lucet, quia non est spiritum. Alb. mag. pri. meteor. trac. 2. cap. 6. c. 81. col. 2.

Aeris tres sunt regiones: superior, media, infima. Inter has autem sunt duæ: vna inter infimam, & mediam; alia inter mediam, & extremam. Infima est calida, per percussionem luminis celestis, & humida per vapores, qui fiunt ex terra, & aqua. Media est frigida ex priuatione duplicis causæ. i. vicinitatis ignis, motus orbis, & radiorum reflexionis; & est excellenter frigida, & humidum. Media autem inter infimam, & mediam est temperate calida, & humidum. Suprema est excellenter calida & sicca. Media autem inter mediam, & supremam, est temperate frigida, & temperate sicca. Alber. mag. 2. meteor. tract. 1. cap. 3. c. 85. col. 2.

Aeris superior pars, quæ est iuxta illam, quæ æstus appellatur, in tres partes diuiditur; in supremam, mediam, & infimam. Suprema calidior, infima frigidior, media temperata, in qua res generantur. Alber. magn. 2. meteor.

teor. tract. 1. cap. 3. char. 86. col. 2.

Aer & vapor solum intus, & extra subiectum fiunt violentiæ. Alb. mag. 3. meteor. trac. 3. cap. 23. c. 109. c. 2.

Aer respectu inferiorum in motu suo est ignis. Alb. mag. de mor. & vita. trac. 2. cap. 8. c. 62. col. 1.

Aer verus non est, qui attingit ignem, nec, qui attingit aquam, sed, qui in medio est. Alber. magn. de nat. loc. dist. 1. cap. 3. c. 93. col. 4.

Aer superius est æstuosus, calidus; inferius vaporosus, & calidus, propter percussionem: in medio est frigidus, propter priuationem vtriusque caliditatis. Alb. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 3. c. 93. col. 4.

Aer ille optimus, qui cito recipit temporis qualitatem. Alb. mag. de nat. loc. dist. 2. cap. 13. c. 98. col. 4.

Aer, qui sui commistione facit spiritualitatem in generatis, & spiritus, est materia, & suo motu ducit sursum aquam & terram sibi comistam, & velut generatorum virtutes, ex loco innumerabiles recipit proprietates, & naturas. Alb. mag. de nat. loc. trac. 2. cap. 1. c. 99. col. 3.

Aere dempto, non est, nec nutritur spiritus in corpore animalis. Alber. magn. de propriet. elem. l. 1. trac. 1. cap. c. 2. 105. col. 3.

Aer purus occidit; quia de causa montes altissimos ascendentes Philosophi spongias aquis intinctas ante naves secum portarunt, ut per has grossior esset aer spiritus. Alb. mag. de proprie. elem. l. 1. trac. 1. cap. 2. c. 105. c. 4.

Aeris quatuor Antiqui proprietates dixerunt; primo, quod medium sit inter cœlum, & terram: secundo, quod sit fortissimus omnium elementorum, quia cum spiritu ripas, & turres deicit: tertio, quod omnibus, quæ augentur, præbet incrementum: quarto, quod esset spiritus Deorum. Alber. mag. de propriet. elem. l. 1. trac. 2. cap. 10. c. 111. col. 3.

Aer corruptus plus inficit, quam cibus, vel potus. Alber. mag. de propriet. elem. l. 2. trac. 2. cap. 1. c. 115. col. 3.

Aer non est vaporabilis, aut fit rarior vltra sui naturam, & tunc est ignis; aut densior, & non est vapor, quia vapor generatur per subtiliationem, vel rarefactionem; sed tunc efficitur aqua vel terra. Alb. magn. de passio. aeris. char. 117. col. 3.

Aeris inferior pars, cum sit circa terram, habet ex aqua, & terra frigus, caliditatem vero ex radiorum repercussione. Alb. mag. de passio. aeris. char. 117. col. 3.

Aeris media pars est frigida, tum quia destituta est ab ignis calore, & stellarum radijs: tum etiam, quia ad illam repercussio radij non perueniunt. Alb. mag. de passio. aeris. char. 117. col. 3.

Aer est elementum obediens facile impressioni, cuius motus fit ad omnem partem naturæ sui. Alber. mag. de passio. aeris. char. 119. col. 3.

Aerei humoris consuetudo, est adherere partibus aquæ, propter symbolum, quod habet cum aqua. Alb. mag. de veget. l. 4. trac. 1. cap. 2. char. 141. col. 1.

Aeris substantia & qualitates, participantur diuersimode ab animalium corporibus in spiritu discurrēte in corporibus, & seminibus eorum: sed substantia aeris simplex, non potest esse de alicuius animalis constitutione, quia non est aer corporearum figurarum retentiuus. Alber. mag. de ani. l. 2. trac. 1. cap. 3. c. 163. col. 1.

Aerem participant corpora, ut est mobilis ordinate perspicuus, & non intemperatè calidus, & ut ingreditur per poros; & sic venenosus corrumpit corpora, & ut refractè est in mixtis. Alber. mag. de ani. l. 20. tract. 1. cap. 3. char. 163. col. 1.

Aer & ignis simplicem generationem habet; in istis enim non generatur pars ante partem, sed simul generantur, & alterantur totum, & partes. D. Thom. in physic. l. 8. tex. 59. c. 99. col. 1.

Aer cum ex aqua generatur, est corruptio secundum quid, & generatio simpliciter, quia perfectior forma introducitur, & imperfectior abijcitur. D. Thom. 4. physic.

l. 8. tex. 49. c. 54. col. 2.

Aer non est naturaliter frigidus, sed per accidens. D. Tho. 1. de gen. & cor. l. 10. tex. 23. c. 10. col. 2.

Aer habet frigus congelatum ex Saturni sphaera; temperies in calido est ex sphaera Iouis; temperies in frigido ex sphaera Veneris; æstus ex sphaera Martis; commiscibilis siccitas, & facilis passibilitas ex sphaera Mercurij. D. Tho. 1. de gen. & cor. l. 24. tex. 84. c. 22. col. 3.

Aer necessario recipitur in pulmone, quia animalia gressiua, in hac parte maiorem calorem habent, quam in alia. D. Tho. 2. de ani. l. 18. tex. 89. c. 39. col. 3.

Aer calidus est ex affinitate ad ignem, secundum se autem humidus; quæ humiditas est prima inter qualitates passiuas, quasi calore humidum resolvente, & non consumente, propter maiorem distantiam à corpore celesti. D. Tho. de sens. & sensato, lec. 10. c. 11. col. 4.

Aer & aqua, sunt minus formalia quàm ignis, ideo sunt tantum diaphana. D. Tho. de nat. lumin. opusc. 51. c. 84. col. 2.

Aeris dispositio non est iudicanda sicut se simpliciter, propter dispositionem eius, qui circa terram, vel aquam vniuersaliter, sed tantum quoad illam partem, de qua agitur. Pet. de aluer. 4. de celo. l. 3. tex. 3. c. 76. col. 2.

Aerem duobus modis intelligere possumus; secundum se, & secundum dispositionem eius naturalem; & sic nullam habet grauitatem, quia a loco suo mouetur; alio modo secundum accidens cum contingat propinquum terræ instrigidari & igni calefieri; & leuem, & grauem esse posse non est inconueniens. Pet. de aluer. 4. de celo. l. 3. tex. 39. c. 78. col. 2.

Aer diuisibilior est quam aqua, quia humidior, & magis terminabilis, quam ipsa. Pet. de aluer. 4. de celo. l. 3. tex. 41. c. 79. col. 2.

Aer, ut inseruit motui.

Aer & aqua, si perduri, & resistentes, ac non cedentes fuissent, non fuisset mutatio localis. Mich. eph. de ani. incess. c. 60. col. 4.

Aer adiuuat grauiam grauitate, leuia leuitate. Auer. 3. de celo, tex. 28. c. 91. col. 4.

Aer & aqua sunt necessaria in motu lapidis. Auer. 3. de celo, tex. 28. c. 92. col. 2.

Aer est vt instrumentum necessarium motui violento. Alb. mag. 3. de celo, tract. 1. cap. 7. c. 47. col. 2.

Aer deseruit motui naturali locali, vt instrumentum. Alb. mag. 3. de celo. tract. 1. cap. 7. c. 47. col. 2.

Aer non requiritur ex necessitate ad motum naturalem, vt in violento; quia id, quod mouetur secundum naturam, habet sibi insitam virtutem, quæ est motus principium, contra Auerroem. D. Thom. 3. de celo. l. 7. tex. 28. c. 61. col. 3.

Aer, ut respirabile.

Aer, qui respiratur, vtitur natura ad duo opera; vt lingua ad gustum, & locutionem; scilicet ad refrigerationem caloris interioris, & ad vocem. Arist. 2. de ani. su. 4. cap. 4. tex. 88. c. 637.

Aerem quæcumque animalia accipiunt, & reddunt, habent pulmonem, arteriam, gulam, & situm gulæ, ac arteriæ similem, quamquam eas partes dissimiles, pulmonem autem ne situ quidem simili continent. Arist. de hist. anim. 2. cap. 15. char. 59.

Aer, ut inseruit visui.

Aer cum sit apparens incorporeus, apparere facit, quod intermedium sit vacuū. Arist. phys. cap. 8. tex. 40. c. 88.

Aer perspicuus transparent, minus lumen, & refractionem suscipiens omnimodos colores facit, maxime puniceum, & purpureum; quia hi colores maxime ex igneo

igneo & albo fiunt permixtis, secundum superappositiones. Arist. meteor. pri. su. 2. cap. 1. tex. 1. c. 462.

Aer cum luce, sit crassior, solida permeat, lux non permeat: quia lux per directum tantum fertur: at aer nullo impedimento arceat, quoniam qua transit, tendere è directo non solet. Arist. probl. sect. 2. q. 9. c. 575.

Aer est colorum traiciens, ipsorum est expertus: quod si proprium haberet colorem, color ille ad alios traiciendos colores ei impedimento esset. Ioan. gram. 2. de ani. tex. 69. c. 54. col. 3.

Aer, vel quoduis aliud perspicuum, cum est in propria natura purum; nec aliquo colore inspersum, tunc habet solam medij rationem obiecti. D. Thom. 3. meteor. l. 5. c. 186.

Aer, ut auditui inseruit.

Aer, si haberet sonos, non reciperet sonos: & diaphanum, si haberet colores, non reciperet colores. Arist. 2. de anima, tex. 83. char. 143. col. 4.

Aeris, qui est in auribus, motus proprius est, & motus soni est extraneus: quapropter iste motus non impedit motum soni. Arist. 2. de ani. tex. 84. c. 143. col. 4.

Aer, qui est in auribus, inædificatus est, ut immobilis sit, ut sentiat omnes motus differentias. Arist. 2. de anima. sum. 4. cap. 4. tex. 83. char. 636.

Aer quanto magis refrangitur, tanto plures ictus reddet. Alex. aphrod. pri. de anim. cap. 14. c. 36. col. 2.

Aer noctis liberior est ab omni turba, quia tempus conticecētus est. Them. de diuin. p. somn. cap. 8. c. 101. c. 3.

Aer est in aurium concavitatibus contentus, qui est membranae, & pelliculae congenitus: qui sonos ab externo aere suscipiens, & habens in se facultatem transfœctricem sonorum, per se ipsum ad membranam sonos transfœctit, qui per partes corrumpitur: si autem totus corrumpitur, simul perit & auditui facultas. Io. gram. 2. de ani. tex. 81. c. 60. col. 1.

Aer in auribus inclusus, & inædificatus non cohæret congenitus, sed est inseparabilis. Ioan. gram. 2. de ani. tex. 111. c. 69. col. 4.

Aer si haberet sonos, non reciperet sonos, & diaphanum si haberet colores, non eos reciperet. Auer. in 2. de ani. tex. 83. c. 143.

Aeris, qui est in auribus, motus proprius est, & motus soni est extraneus: ideo iste motus non impedit motum soni. Auer. 2. de ani. tex. 84. char. 143. col. 4.

Aer sic immutatur, cum sit sonus, ut aqua, cum aliquod in eam projicitur. D. Tho. 2. de ani. l. 16. tex. 80. c. 37. c. 3.

Aer, ut alteratur à corporibus cœlestibus.

Aer calidior est post remotionem Solis ab isto loco propinquo, magis quam sit in tempore, in quo est in illo loco propinquo, cum hoc quod calefactio non est intensior, propter minorem reflexionem, seu maiorem oppositionem: & causa est, quia aer dispositus est. Auer. meteor. 2. cap. 2. c. 193. col. 2.

Aer alteratus à qualitatibus corporum cœlestium mouet appetitum in animalibus, & intellectum practicum in hominibus. Alber. mag. 8. phys. trac. 1. cap. 10. c. 92. c. 1.

Aer filon auis est rapax, & inter rapaces nobilissima, & est de consuetudine falconum; aues obuiantes interfœctas deijcit, ruffas pennas habet, caudam longam, ungues, & crura maxima, parum maior quam Aquila: capit capreolos, & insidet eis, & cerebrum capite perforato excutit, & sic interfœctit. Nidum in altissimis montibus struit. Iuuenis si accipitur, ita domesticatur, ut sine ligatura stet in domibus, & omnem prædam capit, & domino reponit. Alber. magn. de animal. lib. 23. cap. 1. c. 186. col. 1.

Aer non est inflammabile: quia habet vnamquæque partem

non continuam, & minus quam ut flammam emittat. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 48. c. 583.

Aer in Cypro circa Tiryham fieri aiunt, quod ruricolæ minutatim contusum, ut constat, seminant, posthacque in id eruptis aquis augetur, & redditur, & hoc modo colligitur. Arist. de admir. aud. c. 846. 41.

Aer adeo lucidum, & purum rubigineque carens apud Indos reperiri aiunt, ut neque colore distet ab auro, sed in Darij poculis cados nonnullos pluresque inueniri, qui nec alio pacto quam odore, ænei sint, an aurei, cognosci nequeunt. Aristotel. de admir. aud. c. 847. 47.

Aer Mosynicon, non commistione stamni, sed ex terra, quæ cum eo nascitur, decoquitur ut lucidissimum candidissimumque existere; authoremque huius temperamenti neminem docuisse asseuerant. qua de causa res æneæ, quæ superiori tempore molitur, ea in regione fuerunt, recentiores longè excellere videntur. Arist. de admir. aud. char. 850. 61.

Aere incisus facilius sanatur, quam ferro; quia æs medicamento vim obtinet, & principium vnumquodque est pars potissima rei. Aristot. problem. sect. 1. q. 35. c. 342.

Aer, & argentum, ideo forsitan sonora sunt; quia multum aerem in se habet. Io. gra. in 2. de ani. tex. 77. c. 58. c. 4.

Aer conglutinatur ferrum, & argentum; quia in eis argentum viuum est subtile, & purum. Alb. mag. in 3. de miner. ex tract. 2. cap. 1. c. 146. col. 2.

Aer sit ex argento viuo plusquam oportet, habens aliquantulum adurentis sulfuris ad formam ruboris deductum. Alb. mag. in 4. de miner. ex tract. 2. cap. 6. c. 148. col. 3.

Aeri liquefacto si tuchia alba misceatur, vel rubea, conuertit ipsum in colorem auri. Alber. magn. in 4. de miner. ex tract. 2. cap. 6. char. 148. col. 4.

Aeralo cum vulture pugnat. Aristotel. de histor. animal. 9. cap. 1. char. 317.

Aeralo Vulpi est inimicus: ferit enim, & pilos eius euellit, occiditque catulos, vncis nanque vnguibus est. Arist. de hist. anim. 9. cap. 1. char. 318.

Aerlopi fabulæ de Caribdi simile est dicere mare tandem deficere. Arist. meteor. 3. su. 1. cap. 3. c. 500.

Aestas si est sicca, & aquilonia, autumnus humidus, & austrinus, hyeme proxima, dolor capitis, raucitas, tussisque oriuntur, atque in tabem demum euadunt: quia hiems multum materiæ excipit, itaque humorem cogere, atque pituitam conficere, magnum ei negocium est. Quod si in capite humor constiterit, grauitatem committit: & si nimius frigidusque est, crudorem mouet: & si ob nimiam sui copiam cœlescere non potuit, in locum defluit proximum, & ita tussim, raucitatem, & tabem contrahit. Arist. probl. sec. 1. q. 10. c. 334.

Aestas si sicca, siccusque autumnus aquilones habuerint, mulieribus, & omnibus pituita abundantibus secunda valetudo contingit: quia natura vtrorumque in alteram exuberat partem, & tempus trahendo in contrariam partem, ad medium habitum, bonumque perducit. Arist. problem. sec. 1. q. 11. c. 334.

Aestas sicca, & aquilonia, & autumnus siccus iisdem aquilonibus perflatus morbos biliosos infœctat, quoniam ad idem corpus eorum, ac temporis habitus vergunt: itaque velut ignis igni adijcitur. Cum enim corpora exiccantur quantumque in his dulcedinis erat, euaporatum sit, vehementerque incalescant, necesse est, ut dum humor consumitur, aridæ lippitudines oriantur: residuoque, quod biliosum remanserit, recalescente, febres acutæ, ut ex bili sincera, inuadant: & nonnullos infania rapit, quorum natura atra bile abundat. Arist. problem. sect. 1. q. 12. c. 334.

Aestas cum calida, & hiems frigidissima sit, cur corpora tactu frigidiora per æstatem sint, quam per hyemem: quia in contrarium tempore, & rigor, & calor circumobstitit, intusque per æstatem calor refugit: itaque sudorem

rem exprimere potest; per hyemem verò vis frigoris arceat, & corpus quasi terra euaporat. Aristot. probl. sec. 35. nu. 4. char. 654.

Aestate magis aduersa valetudine laboratur, hyeme magis qui laborant moriuntur; quia calor, qui per hyemem intus propter corporum densitatem coercetur, parum adiuuat, nec labor operum, qui per id tempus suscipitur, excrementa humorum potest concoquere, ideo validam esse mali originem necesse est. Contra in æstate quoniam corpus rarum, refrigeratum, atque laborum impatiens est, ideo ob lassitudinem, & crudelitatem ciborum (noui. n. fructus adfunt) morbos plures oriri necessario videtur: quos tamen non ita validos esse naturæ ratio patitur, ideo facultas hinc datur facilius succurrendi. Arist. problem. sec. 1. q. 25. ch. 339.

Aestimatio est vniuersaliter iudicium de vniuersitate solum sensu. Auer. epitom. in legic. ch. 360. col. 1.

Aestimatiua est in prima parte cellæ cerebri, quæ calida est ex motu multi spiritus ad ipsum. Alb. Magn. in 2. de ani. tract. 4. cap. 7. ch. 31. col. 4.

Aestimatiua differt ab imaginatiua in ipsa specie, quæ comprehenditur, quia elicit intentiones, quæ in sensu non sunt scriptæ, quod imaginatio non facit; igitur non substantia, sed secundum esse differt. Alb. Mag. in 3. de ani. tract. 1. cap. 2. ch. 33. col. 3.

Aestimatiua sequitur motus, vel affectus, minæ, vel tristitiæ, imaginationem autem hæc non sequuntur. Alber. magn. in 3. de anim. tract. 1. cap. 2. ch. 33. col. 3.

Aestimatiua ad imaginationem sic se habet, ut intellectus practicus ad speculatiuum; ideo non penitus apprehensua est virtus hæc, sed motiua; quia determinat ad quid mouere debet animal. Alb. Magn. in 3. de anima. tract. 1. cap. 2. char. 33. col. 3.

Aestimatio in duobus optima fit, & tertium in præcedenti phantasia præsupponit. Primum est, quod vult habere subtile valde, & clarissimum spiritum, in quo per modum cuiusdam abstractionis resulset aliquid, quod non in sensu, sed cum sensibili percipitur: & hoc est conferens, vel nociuum in operabilibus per nos in arte, vel moribus, vel etiam de conferentibus ad esse naturalis conseruationem. Secundum est organi bonitas, in quo tales intentiones formarum depinguntur: hæc enim sua opacitate, aut frigiditate, aut caliditate, aut humiditate, aut nimia siccitate, aut obscuraret, aut contraheret, aut commiseret, alia in ipsas intentiones eleuando, aut sua superfluitate distrahendo, aut duritia immobilitaret intentiones formarum. Tertium autem, quod suppositum est, est bona, & optima compositio, & diuisio formarum, à qua tempore intentiones eliciuntur: aut de mala, & falsa, aut etiam absurda compositione, vel diuisione non conuenientes eliciuntur intentiones. Alber. Magn. de animalib. lib. 8. tract. 6. cap. 1. char. 84. col. 3.

Aestimatiua naturalis dat animalibus, ut per ea ordinentur in actiones proprias, vel passiones prosequendas, vel fugiendas. Diuus Thomas in secundo de anima. lect. 13. tex. 65. char. 34. col. 1.

Aetas omnis labitur in frigiditatem, cum iam corpus inclinatur, & consenescit. Arist. de genera. ani. cap. 4. c. 278.

Aetates sunt iuuetus, vigor, senectus. Arist. rheto. 2. c. 98.

Aetate media constituti, mores quoque medios inter iuuenes, & senes habent. Arist. rhetor. 2. char. 101.

Aetates effectuum formas commutant. Io. gram. in 1. de ani. t. 14. ch. 10. col. 3.

Aetatem proprie non habent non viua. Alb. Mag. de iuuen. & senect. tract. 1. cap. 1. ch. 48. col. 2.

Aetas in omnibus ætate participantibus in quatuor ætates diuiditur: in ætatem congruentem tam in substantiam, quam virtutem, quæ est puerilis: in ætatem standi tam in substantia, quam in virtute, quæ est virilis; in ætatem sine diminutione substantiæ, quæ est fe-

nectus: & in ætatem diminuendi virtutem, & substantiam, & est ætas decrepita. Alb. Mag. de iuuen. & senect. tract. 1. cap. 2. ch. 48. col. 3.

Aetas prima est ætas augens virtutem, & substantiam; in viuus enim virtutes sunt vegetabiles, aliæ sunt animales, & vitales, aliæ sunt alentes, augentes, & generantes; alætes autem in principio huius ætatis sunt diminutæ tribus de causis, quia organa sunt incopleta, & quia humiditas est multa, & ob defectum quæritatis: quia ois virtus crescit proprio subiecto crescente, & decrescit decrescete. Alb. Mag. de iuuen. & senect. tract. 1. cap. 3. c. 48. col. 4.

Aetas prima diuiditur in quinque partes. Prima est fluens vapore humido multo. Secunda est quasi plantatio quorundam organorum, ex humido exiccato, & paulatim terminato. Tertia est, quæ concutit, & quasi subiicit, & domat humorem vniuersaliter ab inordinato motu eius, ut stet ad facturam substantiæ, & quantitatis. Quarta est cum calor iam præualere incipit, ita ut rescindat, & reijciat superfluum. Quinta est, cum iam calor plene conualuit, & conuertit humidum ad principium siccitatis, & hoc est, cum est in statu fortitudinis in vltimo suæ quantitatis perfectæ. Alb. Mag. de iuuen. & senect. tr. 1. cap. 3. ch. 48. col. 4.

Aetas pueri, & iuuenis æqualiter sunt calidæ ambo, ut ait Galenus, sed prima ætas excedit in quantitate caloris; secunda in qualitate. Alber. Magn. de iuuen. & senect. trac. 1. cap. 4. ch. 49. col. 3.

Aetatum duarum primarum, pueritiæ scilicet, & virilitatis medietates accedunt ad temperantiam complexionis; duarum autem extremarum, senectutis scilicet, & decrepitæ accedunt ad intemperantiam; vna secundum siccitatem, alia secundum frigiditatem: quæ duæ sunt causa mortis. Alber. Magn. de iuuen. & senect. trac. 1. cap. 6. ch. 50. col. 2.

Aetates sunt quatuor: puerilis, vel incrementi vsque ad triginta annos: status vsque ad 35. vel 40. diminutionis vsque ad 50. vltima senilis cum notabili destitutione vigoris, & substantiæ. Albertus Magnus. lib. 12. trac. de animalib. cap. 5. char. 103. col. 4.

Aetatibus diuersis eadem non conueniunt. Alber. Mag. ethic. 8. tract. primo. cap. 5. char. 92. col. 2.

Aetates non diuersificantur semper in septennio, sed aliquando prius. D. Thom. politic. lib. 12. ch. 124. col. 1.

Aeternitatis diuisiones.

Aeternitas multis dicitur modis, quorum primus & proprius est, quod est spatium principio & fine carens, non habens in se prius, & posterius, nec aliquid successione; eo quod non mensurat id, quod fit, vel immutatur, sed potius quod stat vno modo, nihil amittens in præterito, nec acquirens in futuro. Alio modo dicitur spatium rei incommutabilis, secundum omnem speciem mutationis, licet habeat principium in esse, & hoc modo sunt necessaria, & impossibilia. Tertio modo dicitur spatium variatum, quod non habet principium nec finem sub quo modo dicitur spatium habens principium, & non finem. Alio modo dicitur æternitas delectatio, & possessio vitæ intellectualis, quæ est in tali substantia æterna. Alber. Magn. 4. phy. trac. 4. cap. 1. ch. 58. col. 3.

Aeterna sunt aliqua per participationem veri æterni, ut angeli, & intelligentiæ. Alber. Magn. 4. phy. tract. 4. cap. 3. ch. 59. col. 1.

Aeterna ut æterna non sunt in tempore, non enim mensurantur, nec continentur à tempore, nec aliquod patiuntur. Arist. phys. 4. cap. 6. tex. 117. char. 115.

Aeternis in rebus ex agente sequitur actum necessario; sed in generabilibus, & corruptibilibus sequitur actum in maiori parte; & hinc sequitur in æternis esse agens. Auer. in phys. 2. tex. 74. ch. 35. col. 4.

Aeterna non continentur à tpe. Auer. in phy. 3. t. 32. c. 47. c. 2.

Aeternum impossibile esse probat Aristoteles, cui in-
fit potentia ad corruptionem. 1. coeli. text. 124. Auer.
phys. 8. t. 78. c. 194. col. 1.
Aeterni locus est æternus. Auer. 2. de celo. text. 2. c. 45. c. 3.
Aeternum aliquod in tempore præterito, & corruptibile
in futuro esse impossibile est. Auer. ex paraphrasi
2. de gene. & cor. c. 179. col. 2.
Aeternitas est mensura existentium temporalium, &
æternorum; non per extensionem, sed per indeficien-
tiam. Alber. mag. in 6. princ. char. 71. col. 3.

Aeternitatis definitio.

Aeternitas est mora siue spatium continuum non in-
tersectum, quia suum esse totum simul habet, &
perfecte. Alb. mag. 4. phy. tract. 4. cap. 2. c. 58. col. 4.
Aeternitas est interminabilis vitæ possessio, tota simul &
perfecta. Alb. mag. 4. phy. tract. 4. cap. 2. c. 58. col. 4.
Aeternitas est duratio quædam indeficiens, & omnino
immutabilis. Alb. mag. 8. phy. tract. 1. cap. 1. c. 88. col. 2.
Aeternum vel dicitur, quod nec initium, nec finem ha-
bet per generationem, quæ est materia, & est ens sim-
plex, & immobile: sic intellectus, & agens, & passibilis
est æternus. Si autem dicitur æternum, quod nullo
modo per potentiam, & actum exiit in esse, nec cum
tempore, nec post tempus, sic sola prima causa est
æterna. Alber. magn. contra Auer. de vnit. intel. cap. 7.
char. 84. col. 4.
Aeternum idem est, quod terminos esse non habens. Al-
ber. magn. de caus. & proces. vniuersita. à prima causa.
lib. 2. tract. 1. cap. 8. c. 206. col. 2.
Aeternitas est mensura durationis æternorum à nunc stan-
te, & non se mouente causato. Alber. mag. de caus. & p-
cess. vniuersita. à prima causa. lib. 2. tract. 1. c. 202. c. 1.
Aeternitas (vt ait Boetius, 5. de consolatione) est inter-
minabilis vitæ possessio, tota simul existens, & perfe-
cta. Alber. mag. de causa, & proces. vniuersita. à prima
causa. lib. 2. tract. 1. cap. 8. char. 202. col. 2.
Aeternitas omnis est esse quidem, non tamen omne ef-
se. est æternitas. Alber. magn. de caus. & proces. vni-
uersita. à prima causa. lib. 2. tract. 1. c. 202. cap. 10. col. 4.
Aeternitatis temporis rationes ab Aristotele adductæ
non sunt demonstratiuæ; nam si ponimus tempus
quoque incepisse, oportet ponere prius nisi quid ima-
ginatum. D. Thom. in 2. metaphysic. c. 86. l. 6. t. 30.

Aeternitatis proprietates.

Aeterna nullum tempus habent, nec finitum, nec
infinite, in quo possibile sit, vt non sint, etenim
finito tempore potest esse, si & infinito. impossibile
est ergo semper aliquid esse, & corruptibile esse.
Arist. pri. de celo. text. 121. c. 284.
Aeternum est quicquid est; si quidem fieri non potest, vt
ex nihilo quippiam existat: nam siue omnia, siue non
omnia facta sunt, utroque modo efficietur, vt ex nihilo
fiant. Arist. de Xenoph. & Zen. c. 913.
Aeterna dum agunt, non afficiuntur labore. Sim. 8. phys.
text. 49. c. 445. col. 2.
Aeternitatem omnia appetunt, non solum essentiam.
Io. gra. 2. de ani. text. 37. c. 45. col. 4.
Aeterna sunt, quæ primo principio proxima sunt, quo-
niam omnia esse appetunt, & ipsum melius, cum di-
minutione tamen à primo principio, quia sunt cum
dimensione, & mutant locum; remota autem cum
non possint esse æterna numero, specie æternitatem
fortita sunt. Ioan. gram. 2. de gener. & cor. text. 59.
co. 48. c. 147.
Aeterna non sunt in tempore, sed in æternitate, vel indi-
uidua, & momentanea, quæ in vno momento confi-
stunt. Pselus. 4. phys. c. 39.

Aeternum nisi aliquid sit, sui natura, nec generatio sub-
sistet. Sirian. 2. metaphys. vel 3. secundum Latin. c. 29.
Aeternitatis priuatio rebus inest, quia eis accidit priua-
tionis possibilitas. Auer. prim. phys. ex med. ex po-
sit. c. 200. col. 3.
Aeternitas est in continuo essentialiter, & in successiuo
accidentaliter. Auer. phys. 8. text. 56. c. 181. col. 1.
Aeternitas motus celi causa, non est causa completa;
quia si ita esset, in corpore finito inueniretur virtus
infinita, sed est causa secundum necessitatem mate-
riæ istius corporis. Auer. pri. de celo text. 100. c.
32. col. 4.
Aeternitatem quod recipit, non recipit eam in futuro,
nisi recipiat in præterito; nec in præterito absque futu-
ro. Auer. pri. de celo. text. 124. c. 40. col. 1.
Aeternum ponens corruptibile, aut generatum, ponit
potentiam infinitam, non comprehendens duo tem-
pora. Auer. pri. de celo. text. 128. c. 41. col. 4.
Aeternorum actio non est nisi propter se, aliorum verò
propter aliud. Auer. 2. de celo text. 17. c. 50. col. 3.
Aeterna non habent agens, nisi secundum similitudinem,
nec de quatuor causis nisi formalem, & finalem; & si
habuerint aliquid quasi agens, non erit nisi inquan-
tum est forma illi, & conseruans ipsum. Auer. 4. de
celo text. 1. c. 108. col. 3.
Aeternum nihil est, cui inest potentia corruptionis. Auer.
ex paraphrasi pri. de celo text. 140. c. 135. col. 2. Idem
Auer. pri. de celo text. 120. c. 78. col. 4.
Aeternum non indiget pro sua actione aliquo genera-
bili, & corruptibili. Auer. 3. de ani. text. 36. c. 177. co. 4.
Aeternitas existens mensura indiuisibilis, excedit tem-
pus de se in ante, & in post. Alex. de ales. 12. meta-
phys. c. 29. char. 339. col. 3.
Aether appellat locum superiorem à currendo semper
sempiterno tempore. Aristotel. primo de celo text.
22. c. 252.
Aether dictus est quasi currat, Aristot. meteor. 2. sum. 1.
cap. 3. text. 1. char. 454.
Aether est siderum, ac coeli substantia, non quod ardeat,
sed quod semper currat. Aristotel. de mundo. cap. 2.
char. 809.
Aethiopiæ montes, fluuios, habent Aegon, Nyssem, Cre-
metem, Nilum ex Argenteo monte. Aristotel. me-
teor. 1. su. 4. cap. 1. c. 484.
Aethiopsis speciem non filia, sed filias filiarum retulit, vt in Si-
cilia euenit. Arist. de par. ani. 7. cap. 6. c. 261.
Aethiopus dentes candidiores quam aliorum; vngues
autem non respondent dentibus in candore, quia cu-
tis nigra est & nigrior quam cæterorum, vngues
autem ex cute proueniunt. Aristotel. problem. sect.
10. q. 65. c. 448.
Aethiopus dentes cur candidi sunt? quia albescere ea so-
lent, quibus vis solis humorem detrahit dummodo
nihil superinficiatur, vt ceram quoque albescere no-
uimus; at cutem super inficit calor, dentes non: sed
totus eorum humor in vaporem à calore conuertitur
atque exhalatur. Aristotel. problem. sect. 10. q. 66.
char. 448.
Aethiopus cur magna ex parte cum febricitant intereunt,
& cum lippuerint exulcerantur? quia nimium calidi, &
ficti sunt, per febrem humor exiguus absumitur, &
quia sanguis bilem ex inflammatione excipit, oculi
exulcerantur præ nimia acritudine. Alexan. aphrod.
problem. 1. char. 690. 79.
Aethiops est niger, quia semen in matrice decoquitur de-
coctione forti, & ideo resolutio humido fit nigrum, &
terrestre. Alb. mag. in prædica. c. 27. col. 1.
Aethiopes nigri sunt propter ipsorum caliditatem, quo-
rum primum semen generationis calidum est, &
matrix mulierum calida, & sicca, & decoquit semen
conceptum decoctione fortissima. & propter adu-
sionem nigrescunt corpora eorum, calor enim edu-
cit humidum subtile, adurit terrestre grossum, quod
permanet, & generat nigredinem; & terrestria mem-
bra, quæ sunt in eis, vt ossa sunt albilissima, vt appa-
ret in dentibus; Et caro eorum sanguine infusa est,
vt carbones accensi, vt apparet in linguis, & fauci-
bus eorum, cum ora aperiant; Et habent ora pro-
minientia propter calidum acuens os eorum, & oculo-
s ex calore, & venas & panniculos rubentes: Et
corpora eorum sunt leuia, & agilia, quia sunt mul-
tum porosa, & sicca, vt quæ sunt circumdata aere
calidissimo; & timidi sunt, quia cum humore edu-
citur etiam spiritus, ideo nec febrem multum timent,
Citissime senescunt propter naturalis virtutis defe-
ctum, quæ cum spiritu euaporat, ita vt sint senes an-
norum triginta, & deficientes; & abundant colera
rubea, & nigra; & mulieres facile parturiunt, quia
corpora eorum sunt laxa, & rara, licet propter sic-
citatem, & debilitatem non facile concipiant. Ope-
rationibus animalibus, qui sunt sub æquinoctiali vi-
gent propter subtilitatem spirituum, & maxime in
inueniendo propter calidum mouens, & acumen spi-
rituum eorum: ideo in India fuerunt præcipui Phi-
losophi, maxime Mathematici propter fortitudinem
stellarum super illa climata, super quæ perpendicu-
lares radios projiciunt Planetæ; Hoc tamen est in pri-
mo climate sub æquinoctiali, quia in secundo pro-
pter distemperiem siccitatis leues sunt corpore, & fa-
tui mente, & propter euaporationem spiritus ani-
malis; & propter siccitatem, & caliditatem metiam pi-
li eorum sunt pauci, & crispi. Alber. mag. de natura
loc. distinct. 2. c. 100. cap. 3. col. 1.
Aetne exhalatione, nec flammæ, nec continuæ esse, sed plu-
ribus annis fieri affueuerat. Arist. de admir. aud. c. 846. 36
Aetna Siciliæ mons est, in quo antrum inesse traditur, in
cuius circuitu cæterorum florū ingentem copiā omnibus
anni temporibus innatam esse affueuerat, sed multo
maxime locum aliquem immensum violarum repletū
fuisse, quæ regionem proximam suauis olentia replent.
Quamobrem venatores cum canes ab odore deuicti
fuerint, leporum vestigia insectari nequeunt. In hoc
autem hiatus occultus est ingressus, quod Plutonē Pro-
serpinam rapuisse fabulantur; triticumque hoc in loco
reperiri affirmant dissimile illi, quo accole vtuntur,
nec non cætero aduentitio; quandam tamen peculia-
rissimam magnitudinem sortitur: hoc enim adnota-
runt primo triticeum fructum apud ipsos apparuisse.
Quocirca Cærerem sibi vendicauerunt, enarrantes Deam
hanc apud se natam, & educatam fuisse. Aristot. de
admir. aud. c. 853. 80.
Aetne montis Vulcani causa est, sulphuris minera. Arist.
de caus. propriet. elem. cap. 3. c. 968.
Aeuiterna dicuntur ea, quorum mensura est æuum. Alb.
mag. in 6. princ. c. 71. col. 2.
Aeuum vniuersi cuiusque est finis, qui continet vitæ vniuersi
cuiusque tempus, cuius nihil est extra secundum natu-
ram. & secundum eandem rationem, & totius celi fi-
nis, & finis omne tempus, & infinitatem continens;
æuum est ab eo quod fit semper, sumpta denomina-
tione, immortale, & diuinum, vnde & alijs pendet,
his quidem exactius, his autem obscurius & esse, &
viuere. Arist. pri. de celo, su. 9. text. 100. c. 275.
Aeuum colligit essentiam extensionem, in immobilem
mansionem in id, quod semper est. Sim. 4. phys. text.
154. c. 282. col. 1. & digres.
Aeuū, vel æternitas, est mediū inter id, quod est, & discre-
tam mentis submissionem. Sim. 4. phys. c. 286. col. 1.
Aeuum est spatium eorum, quorum esse stabile est, sed
tamen vires habet in potentijs, vt intelligere, & velle.
Alb. mag. 4. phy. tract. 4. cap. 4. c. 59. col. 2.
Affectio quatuor dicitur modis; arte vt discipuli ad ma-

gistrum; forte vt domini ad seruum; delectu vt ami-
ci ad amicum; natura vt patris ad filium. Ammo.
in Por. c. 4. col. 1.

Affectiones vt diuisibiles sunt, sunt quantæ. Simplic.
in prædic. c. 106.
Affectiones aliquando pro accidentibus accipiuntur, quæ
à substantia separari non possunt, nec simul esse queunt.
Sim. in pri. phys. text. 39. c. 58. col. 2.
Affectio est aliqua dispositio eius, quod est per se. Simp.
5. phys. c. 300. col. 1.
Affectio excellens offuscat iudicatoriam actionem. Sim.
3. de ani. sec. 2. text. c. 85. col. 1.
Affectio non attingit substantiam intellectus, sed eius
operationem. Io. gram. 3. de ani. text. 9. c. 85. col. 2.
Affectu sunt, quæ quodammodo ad aliqd referri possunt,
ad id, ad quod referuntur. Boe. in topic. li. 2. char. 775.
Affectu sunt, quæ cum à se inuicem diuersa sint, ad se in-
uicem tamen referuntur. Boe. in topi. li. 2. c. 775.

Affectuum diuisio.

Affectus duobus dicitur modis; nam vel in corru-
ptionem, vt ligna igne afficiuntur; vel in perfe-
ctionem ducit, vt sensus sensibilibus afficitur. Ioan.
gram. pri. de ani. text. 2. c. 6. col.
Affectus alij ratione separabiles sunt, vt omnia mathe-
matica; alij nullo modo, vt affectus materiæ. Ioan.
gram. pri. de ani. text. 17. c. 11. col. 3.

Affectus quid sint, & quot.

Affectus est cupiditas, ira, exandescencia, timor, fidu-
cia, inuidia, gaudium, amicitia, odium, desiderium,
æmulatio, misericordia, & tandem ea omnia, quæ vo-
luptas, & dolor consequitur. Arist. 2. ethic. nicom. cap.
5. c. 37. Idem Arist. 1. mag. mora. cap. 8. c. 282.
Affectus, nec virtutes, nec vitia sunt; non enim ex illis bo-
ni, vel mali dicimur, vel laudamur, aut vituperamur.
Arist. 2. ethic. nicomac. cap. 5. char. 38.
Affectus sunt, propter quos immutati in iudicationibus
dissent, quos voluptas & molestia sequuntur; vt ira,
misericordia, metus, & huiusmodi, & his contrarij.
Arist. rhetor. 2. char. 69.
Affectus humani omnino rationis expertes non sunt.
Themist. 3. de anima. cap. 38. text. 19. c. 87. col. 1.
Affectus non sunt sine complexione, vt musica non fit
sine chordis. Io. gram. pri. de anim. text. 14. c. 10. col. 2.
Affectum Stoici vehementem incitationem, vel appeti-
tionem irrationalem opinati sunt, & irrationalis hæc
pars est ea, quæ opponitur rationali. Eust. 2. ethic. cap.
1. c. 91. Idem Eust. eodem loco, cap. 11.
Affectum veteres Peripatetici non definiuerunt, An-
dronicus ait, eum esse animæ irrationalem motio-
nem ex opinione, vel mali, vel boni; & irrationa-
le sumit, non quod recte rationi contrarium est, vt
Stoici, sed quod ex irrationali parte animæ existit.
Eust. 2. ethic. cap. 1. c. 91.
Affectum Boetius ait esse animæ motionem irrationalem,
quæ magnitudinē quādā hæt. Eust. 2. ethic. cap. 1. c. 91.
Affectus maxime generales sunt voluptas, & dolor.
Eust. 2. ethic. cap. 1. c. 91.
Affectus quatuor Stoici statuebant generales, Volupta-
tem, Dolorem, Timorem, & Cupiditatem: & hoc
sic colligebant, quia omnes affectus, ex opinione, vel
boni, vel mali esse affirmabant; cum opinio præsen-
tium bonorum erat, voluptas; cum præsentium ma-
lorum, dolor effiebat; cum bona futura expecta-
bantur, cupiditas existebat; cum mala, timor. Eust.
2. ethic. cap. 1. char. 91.
Affectus multi ex sola imaginatione, sine vlllo assensu, &
opinionem existunt. Eust. 2. ethicorum, cap. 1. char. 91.

Affectus est irrationalis animæ pars, motio à voluptate, vel dolore inducta. Eust. 2. ethicor. cap. 1. c. 91.

Affectus sex numerat Plato; Voluptatem, Dolorem, Timorem, Fiduciam, Cupiditatem, & Iram. Eust. 2. ethic. cap. 1. c. 92.

Affectibus annumerare solent amicitiam, & odium; amicitiam quidem non illam, quæ ex mutuoorum beneficiorum benevolentia cõflatur, quæ dispositio quædam est; sed eam, qua anima amando moueri consuevit, cui odio prosequendi motio opposita est. Eust. 2. ethic. c. 1.

Affectus etiam sunt indignatio, misericordia, inuidia, æmulatio, obretractio, quæ ex æmulando, & imitando oritur. Eust. 2. ethic. cap. 1. c. 92.

Affectus sunt ira, & cupiditas, utræque animæ appetitus rationis expertes. Eust. 6. ethic. cap. 1. c. 264.

Affectus temporariæ motiones sunt, quæ in corpore, vel animo existunt. Aspaf. 8. ethic. nicom. cap. 5. c. 415.

Affectus ad quid pertinent, & quibus natura insunt.

Affectus animi non de re sunt, sed ad iudicem pertinent. Arist. rhetoric. 1. c. 4.

Affectibus natura obnoxij sumus. Alex. aphrod. pri. metaph. co. 1. c. 3. col. 1.

Affectuum consideratio est oratoris, & dialectici; oratoris quidem, quia eorum definitio est tanquam signum, quo dirigere orationem debeat, & omnia efficere, ut res huiusmodi inducatur in animum, cuiusmodi acceperit definitionem; dialecticus vero obseruabit, posita rerum definitione, posse nos maximam venari propositionum copiam. Dan. barb. 2. rhetor. cap. 3. c. 109.

Affectus quomodo mouentur, & quæ mouent.

Affectus, qui mouere vult, tria in vnoquoque considerare debet; quemadmodum affecti sunt, & quibus, & ob quas res. Arist. rhetor. 2. char. 69.

Affectum cum excitas, non sunt profertenda enthymemata; quia aut affectum eijciet, aut enthymema frustra probatum erit. Arist. rhetor. 3. char. 171.

Affectus nos mouent, virtutes non mouent, sed disponunt quodammodo. Arist. 2. ethic. nicom. cap. 5. char. 39.

Affectus mouendos esse principalem oratoris partem Ciceronem dicere, & nihil de ipsa docere mirum est; Aristot. vero eos ab oratoria facultate e fere coercere, & tñ accuratè de ijs pertractare. Dan. barb. 2. rhet. c. 1. c. 87.

Affectuum consequentia.

Affectu omnè semper sequitur, ac omnè actionem, voluptas, vel dolor. Arist. 2. ethico. nicom. cap. 3. c. 34.

Affirmationis diuisio.

Affirmatio omnis, vel vera, vel falsa est. Arist. prædicam. tract. 1. cap. 5. c. 60.

Affirmatio tribus dicitur modis. Primò affirmationis forma, & qualitas in partè, per assertionem compositionis, & sic est qualitas propositionis. Secundo oratio enunciatiua dicens vnu de altero, & sic est species propositionis. Tertio pars negationis, cum id negatur in negatiua, quæ affirmatur in affirmatiua; & sic sunt opposita circa idem. idem de negatione dicendum. Alb. mag. in prædicam. c. 60. col. 3.

Affirmatio duplex, alia constat ex nomine & verbo, alia ex infinito nomine, & verbo. D. Thom. in Periherm. c. 16. col. 3.

Affirmatione, & negatione vti simul cõtingit dupliciter; primo vti affirmatio alicuius, & negatione oppositi contradictorie; alio modo vti affirmatio alicuius, & negatione eiusdem. Thom. de Vio in post. c. 138. c. 2.

Affirmationis definitio.

Affirmatio est enunciatio alicuius de aliquo. Arist. Periherm. cap. 4. c. 122.

Affirmatio omnis vel negatio, est ex nomine & verbo, vel ex infinito nomine & verbo; sine verbo autè nulla est affirmatio, vel negatio. Arist. Periherm. 2. cap. 4. c. 131.

Affirmatio est, quæ aliam rem de alia re prædicat, eique coniungit. Boet. in li. de inter. c. 332.

Affirmatio est, quæ aliquam rem alicui, quædam participatione, coniungit. Boet. in prædicam. char. 197.

Affirmationis proprietates.

Affirmatio, & negatio non est, quod sub affirmatione, & negatione est; quia sub affirmatione est res, & affirmatio est oratio affirmatiua. Arist. prædicam. tract. 3. cap. 1. c. 88.

Affirmatio nostra, vel nostra negatio non est in causa, ut res sit, vel non sit. Arist. periherm. lib. 1. cap. 7. c. 127.

Affirmationis, & negationis natura ad qualitatem pertinet. Boet. in li. de inter. c. 338.

Affirmatio & negatio non sunt formaliter, & actualiter in rebus, sed in anima, siue intellectu componente, vel diuidente. Alb. mag. in prædicam. c. 36. col. 2.

Affirmatio ex quibus fit.

Affirmatio fit ex prædicamentorum connexionem: est enim illa, quæ essentiam suam habet in voce significatiua, & oratione enunciatiua. Por. in præd. c. 1.

Affirmatio omnis, & negatio ex termino, qui enunciatur, & ex subiecto est conflata. Mag. in pri. c. 2. col. 1.

Affirmatio in oratione consistit, non autem in rebus. Boet. in præd. c. 114.

Affirmatio vt simplex.

Affirmatio omnis opposita est negationi, & negatio affirmationi. Arist. periherm. cap. 4. char. 122.

Affirmatiuum particulare per primam figuram vno modo, & tribus per vltimam monstratur. Arist. pri. prior. sec. 1. cap. 27. c. 205.

Affirmatio prior est negatione, ut esse ipso non esse. Aristot. post. pri. cap. 21. tex. 40. c. 344.

Affirmatio prior est priuatione, ut calidum frigidum. Arist. 2. de celo, su. 2. cap. 2. tex. 18. char. 297.

Affirmatio firmior est, & notior negatione. Aristot. 4. metaph. cap. 1. tex. 16. c. 71.

Affirmationem simplicem negatio ex transpositione sequitur, & ad simplicem negationem affirmatio, ex transpositione ordinata est. Alex. aphrod. pri. pri. cap. 42. c. 71. col. 3.

Affirmatiua demonstratio superior est negatiua, cum non indigeat negatiuæ præsidio. Them. pri. post. cap. 41. c. 7. col. 4.

Affirmatio simplicitate dictionis prior est negatione. Ammo. in li. de inter. c. 77. Idem Dix. in prædica. c. 44. Idem Boet. de diuisio. c. 642. Idem D. Thom. in periherm. c. 6. col. 4.

Affirmationes habitibus respondent, negationes priuationibus. Ammo. in li. de inter. c. 53.

Affirmatio a negatione cõtinet. Ammo. in li. de inter. c. 33.

Affirmatione non cognita, non cognoscitur negatio. Sim. in præd. c. 10.

Affirmatio non solum dignitate, sed etiam tempore prior est negatione. Io. gram. pri. prior. cap. 1. c. 6. col. 1.

Affirmatio non est simplicior negatione, cum simplicium composita significationem retineant, & negatio affirmationis vim non sustineat. Ioan. gram. pri. prior. cap. 1. c. 4. col. 3.

Affirma-

Affirmatione compositior est negatio, sed significatione nequaquam. Io. gra. pri. pri. cap. 1. ch. 4. col. 3.

Affirmatio subiecto necit, & copulat enuntiatu; negatio disiungit, & separat. Io. gra. pri. prior. cap. 1. ch. 4. col. 3.

Affirmatio est prior negatione dignitate, non autem materia. Mag. in li. de inter. ch. 5.

Affirmatio prior est negatione, quia priusquam aliquid infirmetur, necesse est, ut aliquid sit, affirmatio ostendit, quæ per se sunt; negatio, quæ accidunt. Mag. in li. de inter. char. 11.

Affirmationi omni contraria est negatio. Mag. in li. de inter. c. 12. Idem loc. in li. de inter. ch. 336.

Affirmatio prior est negatione, nam id tollit negatio, quod affirmatio constituit. Boet. in præd. ch. 128.

Affirmatio, & negatio contrarietatibus discernuntur. Boet. de inter. ch. 279.

Affirmatio negationem non sequitur, nisi in contrarijs medio carentibus, quorum alterum semper inesse necesse est. Boet. de diff. topic. char. 861.

Affirmatio, & negatio etsi se habent ex æquo ad genus, quod est enunciatio; tamen ut affirmatio, est pars negationis, & ipsius causa, ideo prior est negatione. Alb. Mag. in periherm. ch. 85. col. 4.

Affirmatio est causa negationis, sed non contra. Alber. Mag. in post. ch. 189. col. 4.

Affirmatio, vt ex transpositione.

Affirmatiuam figuram, habet, cõtingere nulli, aut alicui non inesse. Arist. pri. resol. l. 1. sec. 1. ca. 4. c. 152.

Affirmationes ex transpositione, non sunt negationes. Ioan. gram. prim. priorum. cap. 42. ch. 64. col. 2.

Affirmationis simplicis non est negatio affirmatio ex transpositione, sed simplex negatio. Io. gram. prim. prior. cap. 42. ch. 66. col. 1.

Affirmatio, vt contradictio.

Affirmationes, & negationes oppositas de eodè veras esse impossibile est. Arist. periherm. 2. cap. 3. ch. 138.

Affirmatio, & negatio omnia dirimunt entia: reliquæ oppositionis species non ita. Ammo. in præd. ch. 105.

Affirmatio, vt vera, vel falsa.

Affirmatio alia sumitur a rebus, alia a nostro de rebus iudicio, si quod affirmamus ex nostro iudicio, est idem cum re ipsa, affirmatio vera est; sin aliter, est falsa. Ammo. in lib. de inter. ch. 45.

Affirmatio, vt vniuersalis.

Affirmatiuum vniuersale per solam primam figuram, & vno tantum modo demonstratur. Aristot. prim. prior. sec. 1. cap. 27. ch. 205.

Affirmatiuum vniuersale destruere facile est, construere difficile. Arist. pri. pri. sec. 1. c. 27. c. 205.

Affirmatio vniuersalis recipitur in affirmationem particularem. Alex. aphrod. pri. prior. cap. 1. ch. 6. col. 4.

Affirmatio vniuersalis est, in qua vniuersale vniuersaliter prædicatur affirmatiue. Boet. in li. de inter. ch. 234.

Affirmationi contraria est illa negatio, quæ est circa idem vniuersale vniuersaliter acceptum. Alber. Magn. in periherm. ch. 95. col. 2.

Affirmatio, vt vna.

Affirmatio est vna vnius negationis; in hoc enim oportet affirmare affirmatio, quod negat negatio. Arist. periherm. l. 1. cap. 6. ch. 125.

Affirmatio, vel negatio vna est, quæ vnum de vno signi-

ficat; vel cum sit vniuersale, vniuersaliter, vel non similiter. At si duobus vnum nomen positum est, ex quibus non est vnum, non est vna affirmatio, nec vna negatio. Arist. periherm. l. 1. cap. 6. ch. 124.

Affirmatio, vel negatio vna non est, si vnum de pluribus, vel plura de vno affirmantur, vel negantur. Arist. periherm. l. 2. cap. 2. ch. 134.

Affirmatio vna est, si aut duo termini singulares significant; aut si plura ita de vno prædicantur, vel vni subiiciantur, ut ex his vnum aliquid fieri possit; aut si vnum nomen, quod vel prædicatur, vel subiicitur, talia significet plura, quæ omnia vnam quodammodo speciem valeant congregare. Boet. in li. de inter. ch. 417.

Affirmatio vna non est, si pluribus rebus vnum nomen sit positum, ex quibus coniunctis non fit vna natura, & de illo vno nomine, vnum quodlibet aliud prædicetur. Boet. in li. inter. ch. 261.

Affirmatio ad quam partem animæ pertinet.

Affirmare, & negare sunt rationalis contemplationis opera, intelligere intellectus proprium. Simp. 3. de anim. sec. 2. tex. 28. ch. 67. col. 3.

Afforus piscis est, qui propter exiguitatem hamo capi nequit. Alb. Mag. de ani. 24. cap. 1. ch. 196. col. 2.

Agathes est lapis niger, qui capiti dormientis appositus, multa somniorum simulachra ostendit; cum albis venis est & alius similis corallo, & qui habet in nigro venas croceas, qui inuenit ut plurimum in Creta, facit vincere periculum, gratum reddit, & persuaforem, & facundum, & munit eum contra aduersa, & quartum indicium variu sanguineis guttis inspersum visum fouet, & valet contra sitim, & venena, & si accenditur, odoratur. Alb. Mag. 2. de min. tract. 1. cap. 1. c. 139. col. 2.

Agatho tragicus fuit poeta, qui ait, re sola hac Deus priuatur, ut facta minime infecta possit reddere. Eust. 6. ethic. cap. 2. ch. 281.

Agentis diuisio.

Agendi bene omnis commendatio in duo consistit; vnum, quod propositum ac finis agendi recte subiaceat; aliud ut eas, quæ ad illum finem ferant, actiones inueniamus. Arist. poli. 3. cap. 13. ch. 740.

Agentes aliquid, alij per seipfos agunt, alij non per seipfos: & quæ non per seipfos, alia per fortunam, alia necessitate: & quæ necessitate, alia vi, alia natura; quæ per seipfos, alia propter consuetudinem, alia propter appetitionem; & hæc vel per appetitionem rationalem, vel per irrationalem. Arist. rhetor. pri. ch. 44.

Agens duplex; alterum potetia, alteru actu; sic & sensus, & actu, & potentia est. Sim. 2. de ani. tex. 51. c. 33. c. 1.

Agens aliud est prius tempore acto, & omne, quod fit in sphaera huius mundi, est huius agentis, & istius acti, quædam est prius natura, ut est dispositio corporis cum orbe, & agentis cum hoc orbe, id est, facientis ipsum in dispositionibus necessarijs in inueniendo finem ob quæ fuit. Auer. de sub. orbis. cap. 2. ch. 4. col. 3.

Agens aliquod agit voluntarie, aliquod naturaliter. Auer. ex destruc. destr. disput. 1. ch. 8. col. 2.

Agentia alia non agunt nisi vnum, & hoc per se, ut calidum agit calidum; alia vna hora agunt aliquid, & eius contrarium agunt in alia hora, & hæc appellantur volentia, & eligentia, quæ agunt ex scientia, & consilio. Auer. destruc. destr. disput. 3. ch. 20. col. 3.

Agens, aliud agit naturaliter, aliud electiue; nam extrahens aliud à potentia ad actum, diuiditur in has duas partes. Auer. destruc. destr. disput. 3. ch. 21. col. 2.

Agens est duplex; aliquod, à quo prouenit actum, in quo pendet operatio eius hora, qua reperitur. & hoc, cum perficitur esse eius, non indiget agente, ut esse do-

mus

mus ab edificatore. Aliud est ex quo provenit actio tantum, nisi cum dependentia agentis in eo, & hoc agens est rei proprium: & hoc agens est nobilius primo, quia agens primum producit opus suum, & indiget alio agente, quod illud conferret. Auer. destr. disput. 4. char. 30. col. 4.

Agentium differentium in genere, diuersæ sunt potentia passivæ assimilatae actiuis; & propriae, quibus illa actiua suas inferunt actiones. Alber. Magn. ethic. 6. trac. 1. cap. 3. ch. 69. col. 2.

Agentia, vt sunt genere altera, non specie tantum, (eodem enim genere causæ, non est necessarium, & contingens) ita necesse est potentias passivas, genere passiones esse alteras, non specie tantum; causa enim stans, & non stans causa, genere alteræ sunt, non specie tantum. Alb. Mag. ethic. 6. trac. 1. cap. 3. ch. 69. col. 2.

Agens per intellectum, & agens materiale differunt; quia actio agentis materialis proportionatur naturæ agentis: actio autem agentis per intellectum non proportionatur naturæ ipsius, sed formæ apprehensæ. D. Thom. 8. phys. l. 21. tex. 79. ch. 147. col. 3.

Agens, vel faciens dupliciter potest lumi: primo communiter, vt virtus alicuius procedit quouis modo in id, quod subijcitur sibi, & sic superius est ad mouens: alio modo secundum naturam, & sic est minus quam mouens, & opponitur secundum suam speciem patienti. D. Thom. pri. de gen. & cor. l. 18. tex. 45. ch. 16. col. 3.

Agentis natura.

Agens, & mouens vniuersaliter est illud, ex quo provenit mouere, & actio proveniens ex eo dicitur motus; & mouens, quod est huiusmodi, est duobus modis mouens, eo quod mouet absque eo, quod præcedat ipsum appetitus, aut voluntas; & hoc mouere dicitur naturale, & mouens in quo præcedit appetitus, & voluntas ad mouendum, & dicitur actio voluntaria. Auer. 8. phy. tex. 15. ch. 159. col. 2.

Agens vnum non habet naturam largiendi, nisi vnum tantum. Auer. 8. phy. tex. 31. ch. 167. col. 4.

Agens est ille, qui habet in seipso principaliter, & primam causam actionis in seipso. Simp. in præd. tex. ch. 82.

Agens, vt primum agens.

Agens primum impassibile est, vt in motu mouens primum immobile est. Arist. pri. de gen. & cor. cap. 4. tex. 54. char. 409.

Agens, inter quod, & factum suum non est continuatio penitus, est agens verum, & regens, faciens res per finem decoris, post quod non est possibile, vt fit decus aliquid, & regit factum suum per vltimum regiminis, quod est, quia regit res per modum, per quem agit, & non nisi per ens suum, ergo ens eius iterum erit regimen eius. Arist. de causis. propr. 20. ch. 992.

Agens, & factum non dicitur in æternis, nisi secundum similitudinem. Auer. 3. de ani. tex. 5. ch. 161. col. 2.

Agentis primi proprium est per se, & per essentiam suam agere absque omni eo, quod determinet ipsum ad actionem, quod si per medium agit, iam non erit primum. Alber. Magn. de caus. & proces. vniuers. à causa 1. l. 1. tract. 1. cap. 6. ch. 186. col. 1.

Agens primum, non dicitur primum principium, antequam nihil, vel quod post ipsum nihil sit, sed secundum priuationem ordinis; quod si dicat ordinem prioris, nihil penitus habet ante se, quod ad ipsum se habeat priuatiue, vel negatiue, vel secundum potentiam; priuatiue quidem, quia ex priuatione sui esse non processit; negatiue vero, quia esse eius nunquam negari potuit; secundum potentiam autem, quia esse eius in nullo ante se radicare potuit, hinc sequitur, quod à seipso

tantum habet esse. Alber. Mag. de caus. & proces. vniuers. à causa 1. l. 1. tract. 1. cap. 8. ch. 189. col. 1.

Agens per essentiam totum est agens, & nihil patiens est in ipso. Alb. Magn. 5. metaph. trac. 1. cap. 3. c. 99. col. 3.

Agens primum in se verius habet esse, quam referretur in quolibet agente secundario creato. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 5. ch. 185. col. 4.

Agens secundarium respectu primi, est instrumentum. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 5. ch. 185. col. 4.

Agentia secunda se habent ad primum mouens, vt agentia instrumentalia. Alex. de ales. 12. metaph. tex. 24. ch. 337. col. 3.

Agens, vt causa.

Agens causa, vt agens, alia est ab eo, cuius gratia. Arist. pri. de gen. & cor. tex. 55. char. 409.

Agens quale ipsum actu huiusmodi illud facit, cum sit potentia, vnde non sentimus simile calidum, frigidum, durum, & molle, sed exuperantias, tanquam sensu, velut medietate quadam existente eius, quæ in sensibilibus, contrarietatis. Et propter hoc discernit, & iudicat sensibilia, medium enim iudicatum est, fit enim ad vtrunque ipsorum alterum vltimorum. Arist. 2. de anima. su. 4. cap. 7. tex. 118. ch. 645.

Agens in aliud per modum causæ, non est in ea nisi per modum, qui est causa eius, vt sensus in animali per modum animalis. Arist. de caus. prop. 12. ch. 986.

Agendarum rerum principia sunt id cuius causa res aguntur; at dolore, vel voluptate corruptus, suum principium non videt, nec id cuius causa, & ob id principium corrumpit. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 5. ch. 144.

Agens causa, aut finis, in immobilibus esse nequit. Arist. 2. Metaph. su. 2. cap. 1. tex. 3. ch. 42.

Agens omne præstantius est sua materia. Tho. 3. de ani. cap. 25. ch. 85. col. 2.

Agens dans formam, dat etiam consequentia formam, mediante forma. Auer. 3. de celo, tex. 28. ch. 92. col. 2.

Agens est valde nobile. Auer. pri. de ani. tex. 82. char. 124. colum. 1.

Agentem causam qui concedit, & causam finalem concedere debet; quia agens nisi propter finem agit. Auer. pri. Metaph. tex. 10. ch. 13. col. 4.

Agens in causis materialibus, est causa ipsius finis. Auer. epit. Metaph. 1. tract. 3. ch. 181. col. 1.

Agens vniuersè dat formam, secundum quod de potentia formali exit ad actum. Alber. Magn. in præd. c. 4. col. 1.

Agens quantum dat de forma ei, in quod agit, tantum ei dat de consequentibus formam. Alb. Magn. ethic. pri. tract. 3. cap. 7. char. 7. col. 2.

Agere vt causæ mouenti attribuitur, sic pati attribuitur materiae. D. Tho. 2. Metaph. l. 2. tex. 7. ch. 107.

Agens est causa in rebus generabilibus, & corruptibilibus, quare quod quid erat esse, fit vna definitio. D. Thom. 8. Metaph. l. 5. tex. 15. ch. 624.

Agens sola causa est, quæ facit vnum, & quæ sunt composita ex materia & forma. D. Tho. 8. metaph. l. 5. tex. 16. char. 627.

Agentes per se ordinati, nūq̄ agunt ita, vt causa proxima excludat remotā. Alex. de ales. pri. Metaph. c. 29. c. 4.

Agentia duo impossibile est ad vnum effectum, vel actum ex æquo concurrere. Alex. de ales. 2. Metaph. c. 34. c. 4.

Agens causa, licet sit separata à suo effectu realiter, quia nihil efficit seipsum, tamen causa quidditatiua, & formalis, nō potest separari ab eo, cuius est quidditas realiter. Alex. de ales. 3. Metaph. tex. 7. ch. 58. col. 2.

Agens omne debet præcedere suum effectum, ita vt id, quod est in effectu, necessario sit aliquo modo in agente. Alex. de ales. 5. Metaph. tex. 22. ch. 150. col. 1.

Agenti assimilari potest, quod cadit sub intentione agentis. Alex. de ales. 12. Metaph. tex. 12. ch. 333. col. 1.

Agens

Agens, vt à generante dependet.

Agentes potentia partibus dissimilabilibus tributæ sunt, vt ori ciborum confectio; pedibus, aut alis, aut quibusuis proportionem accommodatis, officium incendendi. Arist. de hist. ani. pri. c. 4. c. 128.

Agens omne quod generat, primo secundum speciem disponitur. Simp. pri. de celo, tex. 22. co. 28. c. 20. col. 1.

Agens, & actum non intelliguntur, nisi cum generatione, & tempore. Auer. 3. de ani. tex. 5. c. 161. col. 2.

Agens si generaret spheram vniuersalem, tunc generatio esset ex nihilo. Auer. 7. metaph. tex. co. 27. c. 83.

Agens omne, actionem alimenti prius agere oportet secundum naturam operationem vitæ. Albert. mag. de spir. & resp. l. 1. tract. 2. cap. 5. c. 56. col. 2.

Agentia omnia in generatione, aliquid suæ similitudinis in generato consequuntur. Alb. mag. de natur. & orig. ani. tracta. 2. cap. 5. c. 72. col. 4.

Agens omne agit simile sibi. D. Th. in post. c. 49. col. 2.

Agens vt operans.

Agere non valenti, nihil à fortuna ei contingit facere. Arist. phys. 2. su. 3. cap. 1. tex. 58. c. 44.

Agere recte multa, & sæpe difficile est. Aristot. 2. de celo, cap. 5. tex. 63. char. 314.

Agente nullo, nec patiente, impossibile est alterari, nec se gregari, nec congregari. Aristot. pri. de gen. & cor. su. 4. cap. 1. tex. 43. char. 403.

Agere, & pati in quibus est necessarium, est horum vnam esse subiectam naturam. Aristot. pri. de gen. & cor. su. 4. cap. 1. tex. 43. char. 404.

Agūt omnia, & patiunt non qua substantiæ sunt, sed qua contrarietate habent. Arist. de sens. & sensib. cap. 4. c. 16.

Agentes bonum ex honestis, & probis hominibus composites sunt felicitatis, quemadmodum in olympijs nō pulcherrimi, & robustissimi coronantur, sed qui decertant, & vincunt. Arist. 1. ethic. cap. 8. c. 18.

Agere secundum rectam rationem, commune est actionibus, & operationibus, quibus est affuecendum, & hoc corrumpi solet a defectu, & ab excessu. Aristot. 2. ethic. Nicom. cap. 2. char. 32.

Agere ex virtute, ex mediocribus rebus, vnusquisque potest. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 8. char. 261.

Agendarum rerum finis, nō est contemplari singula, & cognoscere, sed agere. Arist. 10. eth. Nic. c. 9. char. 262.

Agere & facere non sunt idem: nam factibilium finis superest alius, vt domificatiue præter ædificationem, domus est: at in ijs, quæ sub actione cadunt, nihil præter actionem cadit. Aristot. mag. mor. 1. cap. 33. char. 315.

Agentia omnia, & patientia, vt sunt corpora, vt hoc vel illud agunt, vel patiuntur à forma possident. Alexan. aphrod. pri. de ani. cap. 3. c. 30. col. 4.

Agere nunc ea, quæ prius, & nunc eadem sunt, & ante non agere, fieri sine causa non potest. Them. 8. phys. tex. 8. char. 54. col. 1.

Agere, & moueri differunt, vt genus distat a specie. Them. 2. de ani. cap. 19. tex. 54. c. 74. col. 1.

Agere est actus eiusdem speciei, cum essentia, cuius est actus. Simp. in præd. char. 87.

Agens aliquid cum fuerit, cuius esse non habet initium, contingit, vt actiones eius non habeant initium; vnde accidit, vt ante aliquam eius actionem sit aliqua actio, & actiones infinitæ, sed per accidens non, quia quædā sint necessariae inesse quorundam. Auer. 8. phys. tex. 15. char. 159. col. 2.

Agens nullum agit in suum simile, sed in contrarium. Auer. 1. de celo, tex. 20. char. 87. col. 2.

Agens debile, potest facere in vno loco actionem maiorem actione agentis fortis, & hoc propter diuersitatem

subiecti in dispositione, seu præparatione. Auer. meteor. 2. cap. 2. c. 197. col. 2.

Agentis permutatio ex non agendo ad agendum, existimatur in pluribus eius, quod non fit mutatio indigens mutante. Auer. destr. destr. disp. 1. char. 8. colum. 2.

Agentis operatio, non dependet à priuatione necessario primo & per se, & priuatio sequitur actionem agentis inesse. Auer. destruc. destruc. disput. 2. c. 20. col. 1.

Agens natura liter non prohibetur in operatione sua, & operatur continue; agens voluntarie non est sic. Auer. destr. destr. disputat. 3. char. 21. col. 3.

Agens, non agit priuationem. Auer. destruc. destruc. disputa. 3. char. 21. col. 3.

Agens in generabilibus, & corruptibilibus, non facit nec formam, nec materiam, sed ex vtraque facit compositum. Auer. destr. destruc. dispu. 3. c. 28. col. 4.

Agens habet omne, quod exit de potentia in actum, quod est de genere illius rei, quæ exit de potentia in actum. Auer. de som. c. 202. col. 1.

Agentis actio non pendet a forma, neque a subiecto sine forma, iō pēdet actio agentis ex subiecto p p hoc, q̄ pēdet a forma. Auer. 3. metaph. tex. co. 31. c. 85. col. 3.

Agens facit ex alio aliud, non aliud in alio: facit enim ex materia formatum, non in materia formam. Auer. 7. metaph. tex. co. 26. c. 83.

Agens si faceret formam ipsam, faceret ex forma & materia, & sic i infinitū. Auer. 7. metaph. tex. co. 26. c. 83.

Agens, & actum sunt idem in forma. Auer. 9. metaph. tex. co. 14. char. 113.

Agens nil aliud agit, quam trahere illud, quod est in potentia ad actum. Auer. 12. metaph. tex. co. 44. c. 134. colum. 1.

Agens vnum, habere alium finem præter seipsum, impossibile est. Auer. epit. meta. c. 181. col. 1.

Agens differt ab actione, quia actio dicit actionem, vt conceptā; agere actionem dicit vt exercitā, quo secundo modo est prædicamentū. Alber. mag. sex principi. c. 68. col. 3.

Agens omne per voluntatem, & scientiam, liberum est ad agendum si vult, & ad dimittendum actionem, si vult, & hoc modo, vel quo alio modo voluerit. Alber. mag. 8. phys. tract. 1. cap. 13. c. 93. colum. 3.

Agens omne incorporeum, quod imprimit speciem suā in rem corpoream, & per corporeum instrumentum, oportet quod agat aliquando sic, quod species, quam imprimit, sequat magis substantiam, cui imprimitur, & aliquando magis assimilatur speciei agentis, & aliquando assimilatur secundum quid vtrique: & hoc fit propter diuersitatem eius, quod suscipit suam impressionem, siue formā, in quam inducit. Alber. magn. pri. de anima. tract. 2. cap. 13. c. 11. colum. 1.

Agens vnum specie & forma, non potest duobus genere passivis per se inferre propriam passionem. Alber. mag. de Veg. l. 1. tract. 1. cap. 2. c. 22. col. 3.

Agens omne agit propter aliquid, & ex illo pendet esse eius, quod fit. Alb. mag. 5. metaph. trac. 1. c. 3. c. 99. col. 1.

Agens per intentionem acquisitam aliquo indiget, & est imperfectū. Alb. mag. 5. metaph. tract. 1. c. 3. c. 99. c. 2.

Agens a proposito agit per suam scientiam, quā consiliū sibi tradit. D. Tho. 2. phys. l. 5. tex. 8. c. 20. col. 4.

Agens omne agit, quod est sibi conueniens. D. Tho. 2. phys. l. 10. tex. 69. c. 26. col. 3.

Agens omne agit vt est actu. D. Thom. 3. phys. l. 4. tex. 17. char. 34. colum. 2.

Agentia naturalia omnia determinatam habent virtutē, quæ si vltra suæ virtutis proportionem elongatur a patientibus, nullum effectum efficere poterunt. D. Tho. pri. de gen. & cor. l. 23. tex. 78. c. 21. col. 2.

Agens omne in virtute alterius, simile ei facit, in cuius virtute agit. D. Th. de sen. & sen. l. 10. c. 12. col. 1.

Agens nullum agit propter aliquid, intendens malum. D. Thom. 5. metaphysic. lec. 2. tex. 2. cha. 263.

Agere & facere differunt: nam agere est circa operationem

nem permanentem in ipso agente, vt intelligere; facere est propter operationem pertranscuntem exterius ad materię transmutationem, vt currere & huiuscemodi. D. Th. 6. metaphysic. l. 1. tex. 6. c. 405. Idem D. Th. 11. metaphysic. l. 7. tex. 1. char. 783.

Agens per materiam, agit per motum. Alexan. de ales. pri. metaph. char. 14. col. 4.

Agens in omni sua actione per intellectum facta, concurrere facit intellectum, & appetitum; sed appetitus videtur determinare intellectum. Alexan. de ales. pri. metaphysic. char. 15. colum. 2.

Agens omne per intellectum, & artem, habet apud se ideam, & exemplar rei artificiatæ. Alexan. de ales. pri. metaph. char. 29. col. 9.

Agere differt à facere, quia agere est actio immanens, factio est actio transiens. Alex. de ales. 2. met. c. 36. c. 1.

Agens, quod agit suppositione materie, necessario supponit materiam, finem, formam, & agens; atque agit non supponendo materiam, non est necesse, vt ad omnia sua opera quatuor causæ concurrant. Alex. de ales. 5. metaph. tex. 2. c. 105. colum. 1.

Agens omnis assimilatur sibi passum, quia passum trahitur ad terminos agentis. Alexan. de ales. 9. metaphysic. tex. 4. char. 262. colum. 4.

Agere, vt prædicamentum.

Agere, & pati recipit contrarietatem, & magis, & minus. Aristot. prædicamen. tract. 2. cap. 5. char. 85.

Agere vt commune ad agere, & facere, est genus generalissimum. Alber. mag. in 6. princ. char. 68. colum. 3.

Agere habet genera subalterna, vt actio, quæ est operatio electionis, & facere in extrinseca materia per. arte operari. Species sunt, secare ligna, indiuidua, sectio facta ab hoc in illo. Alb. mag. 6. princ. c. 68. col. 3.

Agens ad patiens respectuum.

Agere nullo, neq; patiete, neq; alterari possibile est, neq; segregari. Ari. 1. de gen. & cor. l. 4. t. 43. c. 403.

Agere, & pati non possunt proprie, quæ non est possibile se inuicem tangere. Arist. pri. de gen. & cor. l. 4. tex. 43. char. 404. cap. 1.

Agens & patiens quia genere quidem eadem, & similia sunt, specie vero dissimilia, & talia contraria sunt, manifestum est, quod actiua, & passiuæ ad inuicem sunt contraria & media. etenim generatio, & corruptio in his. Arist. pri. de gen. & cor. l. 4. cap. 4. tex. 50. char. 407.

Agens, & patiens aliquo modo altera & dissimilia sunt, aliquo modo eadē genere, scilicet eadē specie dissimile, & contrarium. Arist. 1. de gen. & cor. l. 4. cap. 4. tex. 51. c. 407.

Agunt impossibilia existentia, quæ eandem materiam non habent, quæ eandem habent, & agunt, & patiuntur. Arist. 1. de gen. & cor. l. 4. cap. 4. tex. 53. char. 408.

Agens, & patiens loco, & subiecto distincta esse hinc sumit. Arist. pri. de gen. & cor. l. 4. c. 6. tex. 76. char. 416.

Agens agit duabus virtutibus, & patiens patitur duabus; agit quidem calido, & frigido, patitur autem, vel præsentia, vel absentia calidi, & frigidi. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. tex. 30. char. 569.

Agens semper est honorabilius patiente, & principium materia. Arist. 3. de ani. su. pri. cap. 3. tex. 19. char. 659.

Agens omne patitur a patiente, & interdum magis patitur quam agat. Arist. de gen. anima. 4. cap. 3. char. 235.

Agens patiente, & immateriale materiali præstantius est. Alex. aphro. pri. de anima. cap. 29. char. 41. col. 4.

Agens quod agit, id patiens patitur. Sim. in præd. char. 78.

Agens, potius dicitur tangere, quam patiens. Simp. 8. phy. tex. 43. char. 440.

Agens naturaliter vult in se transmutare patiens. Simp. pri. de celo, tex. 20. co. 21. char. 16. col. 2.

Agens semper patienti nobilius est. Simp. 9. 3. de anim. ex su. 1. tex. 11. ch. 61. col. 3.

Agentia similibus materiæ omnino repatiuntur in se domini, nisi interdum plus agunt quam patiuntur, interdum contra. Io. gram. pri. de gen. & cor. tex. 34. c. 53. col. 3.

Agentia, & patientia, immediate in materia comunicantia omnino contraria sunt, non autem omnino, quæ sunt contraria agunt, & patiuntur; sed quæ actiuam habent vim, vt calidum & frigidum. Ioan. gram. pri. de gen. & cor. tex. 52. co. 111. char. 77.

Agentia & patientia contrarietatem habentia, humida existentia, & quodammodo æquata potētis, hæc sunt, quæ agunt, & patiuntur, & miscentur. Io. gram. pri. de gen. & cor. tex. 89. co. 135. char. 99.

Agens non posse agere impossibile non dicitur diminutio, sed dicere ipsum facere aliquid impossibile est deceptio. Auer. phy. 8. su. 1. tex. 4. c. 155. col. 3.

Agentia & patientia in temporibus æqualibus sunt proportionabilia. Auer. pri. de celo. tex. 64. c. 21. col. 4.

Agens, vt agēs, agit in passum, ita vt faciat illud simile ei in specie, & forma. Auer. meteor. c. 211. col. 3.

Agens non est necesse, vt ab omni patiente patiat, eo modo, quo patiens patitur ab eo. Auer. 2. de ani. tex. 45. char. 135. col. 4.

Agentis actus in patiente est. Ioan. gra. de gen. ani. 1. cap. 20. c. 26. col. 2.

Agens nihil agere potest, donec sit in eodem loco cū patiente. Auer. 9. metaphysic. tex. co. 2. char. 107.

Agens cum præstet passum, quod sibi simile, & oporteat passum esse quid aliud, & secundum numero, necessario sequitur vnum de duobus; vel quod sit diuersum ab ipso in materia, quod necessario est cum passum est eiusdem speciei, cum agente, absque hoc quod sit inter ipsa excessus dignitatis in forma: vel quod illa diuersitas, quæ est inter ipsa, sit in excessu dignitatis in eadem specie, & hoc cū agens in eadē specie sit nobilius passu. Auer. epitom. metaph. tract. 4. ch. 183. col. 3.

Agens & passum in principijs immaterialibus, excessu nobilitatis in eadē specie, non in diuersitate speciei diuersificantur. Auer. epitom. metaph. tract. 4. ch. 183. col. 3.

Agunt & patiuntur ad inuicem, quæ habent communem materiam. Alb. Mag. in 6. princ. c. 70. col. 4.

Agere & pati non conuenit, nisi secundum aliquam qualitatem sensus. Alb. Mag. in pri. phy. tract. 1. c. 1. ch. 1. col. 2.

Agēs, & patiens sp. sūt in eadē natura, & in qua est agēs, & patiens reperit. Alb. mag. de ani. tract. 2. c. 18. c. 41. col. 1.

Agens si tangit patiens, tunc patiens patitur ab ipso. Alb. mag. de sen. & sensa. tract. 1. cap. 8. col. 4.

Agit proprie ille, qui habet dominium sui actus: qui autem non habet dominium sui actus, magis agit quam agat; & ideo actus non est in potestate eius, quod agitur, sed magis eius, qui agit ipsum. D. Thom. 2. phys. l. 10. tex. 58. char. 25. col. 2.

Agens communicans in materia cum passu, in agendo reperitur. D. Tho. 3. phy. l. 2. tex. 8. c. 33. col. 1.

Agens & patiens si sunt continua, non sunt passibilia, quia nihil a seipso patitur. D. Thom. prim. de gen. & cor. l. 23. tex. 78. c. 21. col. 2.

Agētia, & patientia inuicem necesse est vt habeant vnam subiectam materiam, quæ sit susceptiua contrariorum. D. Tho. pri. de gen. & cor. l. 18. tex. 43. c. 15. col. 4.

Agens omne naturale, de sui natura formalitatem suæ actualitatis inducit in passum, quia ad hoc agit, vt suam actualitatem multiplicet, vt saluetur in specie, quod in indiuiduo saluari non potest. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 28. char. 212. col. 2.

Agentis cognitio.

Agens omne per intellectum cognoscit, & se agentem, & actionem suam. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. l. 1. 2. tract. 2. cap. 10. c. 210. colum. 2.

Agro-

Agrorum cultores, si secundum votum optandū est, serui esse debent, non animo elati, neque omnes vnius generis: secundo loco barbari ministri natura similes supradictis. Arist. politic. 7. cap. 10. char. 735.

Agnum mensuris geometricis Aegyptij primo diuiserunt in quatuor agrorum genera: satiuum, consitum, pascuū, & noualem; duos arando, & fodiendo coluerunt, satiuum, & pascuum: satiuus enim appellatur, qui feritur singulis annis, vel in eodem anno pluries: noualis, qui intermissis annis serebatur: pascuū autem qui prætata ferebat, & consitum qui arbores, quod non arabāt, nec fodiebāt, nisi forte parum circa radices. Alb. mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 4. c. 173. col. 3.

Ager satiuus optimus, est qui vapore pertingente, & non consumpto superius est calidus, & humidus, porosam habens superficiem mollem, quæ cultu facilis est, & ferax feminibus iam actis. Alb. mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 5. char. 173. col. 4.

Ager magis rarus & pinguis, vineis magis congruit; melancholicus, macer, & solidus, nec frugibus, nec vineis bonus est. Alb. mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 5. c. 173. col. 4.

Ager frigidus, ex argilla sibi immixta accipit caliditatem, quia argilla calida est, & sicca. Alb. mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 6. c. 174. col. 1.

Ager multo humore abundans, foditur per transuersum fossatis, ad quæ primo descendit aqua, & postea defluit ab agro. Alb. mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 6. c. 174. col. 1.

Agri in conuexitate montium siti, sicci & macri sunt, quia pingue ipsorum ad valles descendit; ideo valles pingues sunt, & loca ista per transuersum aranda sunt, ne pinguedo facilius in valles descendat, & letamē non æqualiter ponitur, sed in alto loco maior copia, & vt declinat, minor copia letaminis ponitur. Alber. magn. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 7. c. 174. col. 3.

Ager noualis ab antiquis duobus modis appellatur, vel qui tunc primum ad cultum redactus est, vel qui quibusdam annis quietis ad suam reddit nouitatem. Alb. mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 1. cap. 8. c. 174. col. 4.

Agibilibus quædam sunt necessaria, & vtilia; quædam honesta, quibus necesse est eadem esse optionem, & partibus animæ, & actionibus ipsarum; bellum gratia pacis, negotium ocij, & necessaria, & vtilia, gratia honestorum. Arist. politic. 7. cap. 14. char. 745.

Agibile & eligibile idem est. D. Tho. 6. metaph. l. 1. c. 403.

Agnitio est ex ignoratione in notitiam, ad amicitiam, vel inimicitiam, illorum mutatio, qui foelices, vel infœlices determinantur. pulcherrima est si cum Peripetia fuerit. Arist. de poetic. cap. 9. char. 271.

Agnitionis multæ sunt species; prima fit per dubitationem, aut per signa, & hoc aut ingenita, aut aduentitia, vel in corpore, vel extra. Tertia fit per reminisceniam. Quarta per syllogismum, & per paralogismum: sed omnium optima est agnitio, à qua ex verisimilibus admiratio ipsa paritur. Aristotel. de poetic. cap. 13. char. 278.

Agnus castus æstiuo, & sicco tempore erumpit in folijs, & floribus: & flores, & folia caliditatem inducunt, ideo lectis substernuntur. Alb. mag. de veget. l. 6. tract. 1. ca. 5. c. 152. col. 1.

Agothylem græcè, latinè capriuulgu vocat: est auis magna, lato rostro, in Orientis partibus abundans, capras quærēs, quibus se supponit, & suggit lac earum, & consequitur exsiccatio lactis, vel visus caprarum. Alb. mag. de ani. l. 23. tract. 1. cap. 1. c. 185.

Agricultura iusta est, non enim ab hominibus, nec volentibus, vt cauponarij, & mercenarij, nec inuitis quærit vt bellicæ artes, & est earum rerum, quæ sunt secundum naturam; natura enim omnis educatio est a matre, quare, & hominibus a terra. Prædest plurimum ad fortun-

itudinem: corpora enim non eneruat, sed talia facit, vt sub dio consistere, & tolerare laborem valeant, & aduerfus hostes pericula capecere: soli enim hi res suas extra munitiones habent. Arist. oecon. pri. cap. 2. c. 776.

Agrimonia est frigida & sicca. Alb. mag. de veg. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 2. c. 163. col. 1.

Alabādina est lapis clarus, vt Sardinus, qui oritur in Epheso. Alber. magn. 2. de miner. cap. 1. c. 139. col. 2.

Alabastrum fit ex multo perspicuo, quod est alteratum, & passum vehementer à terrestri subtili, & sic resultat in eo color nobilissimus micans. Alber. magn. pri. de miner. tract. 2. cap. 3. c. 137. col. 2.

Alauda, Gallinago, & Coturnix nunquam in arbore consistunt, sed humi. Arist. de hist. anim. cap. 8. c. 330.

Alaudarum duo sunt genera; alterum terrenum cristatum galeata à crista appellatum: alterum gregale galero carēs, & cibo idoneum. Aristot. de hist. ani. 9. cap. 25. c. 339.

Alauda est auis a laude vocata, quia musica gaudet tempore sereno; duplex est, capite plano vna, alia cristato, coloris cinerei, maior passere: accipitrem ita timet, quod in hominis sinum fugit, & permittit se capi. Alb. mag. de ani. 3. tract. 2. cap. 1. c. 185. col. 4.

Alcedo nidum facit tam fortem, vt ferro, acuto vix possit scindi, & creditur factus esse ex spinis Acus piscis. Arist. de hist. animali. 9. cap. 14. c. 334.

Albi diuisio.

Album significat albedinem, & id, quod recipit albedinem. Arist. physic. pri. tex. 25. char. 9. col. 1.

Albi diuisio per accidens duobus modis est, vel secundum partes quantitatuas, vel secundum intensiōem, & remissionem. D. Thom. 6. phys. l. 7. tex. 49. c. 96. col. 4.

Albi natura.

Album dicimus aliquid, quod non totum sit album, sed plurimæ partes, aut maximæ præcipue sunt albæ. Arist. phy. 6. su. 5. tex. 76. c. 170. col. 1.

Album disgregandi vim obtinet, quod pyramidum vertices cum feriant oculos, talem coloris imaginationem efficiunt. Io. gram. pri. phys. l. 6. c. 5. col. 4.

Albedo non est motus alterationis, sed albatio. Alber. mag. 5. physic. tract. 1. cap. 1. char. 60. col. 2.

Album in nigro multas facit varietates apparentes in aere, vt flamma in fumo. Aristotel. meteor. pri. sum. 2. cap. 2. tex. 1. c. 463.

Albedinem omnibus aer vaporosus præbet inclusus. Aristot. de generat. animalium 5. cap. 6. c. 282.

Alba omnia animalia calidiora sunt, & suauiora: concoctione. n. dulce efficitur. Arist. de gen. ani. 5. c. 6. c. 282.

Album & diaphanum si rarum valde fuerit, apparet colore aereum; si densum, caligo, vt in aqua, & vino, & aere cum est crassior. Arist. de colori. cap. 3. c. 883.

Alba quæ sunt, quæque inuicem comparantur cum coloribus, efficiunt, vt omnes flores appareant splendiores: nigra contra, vt umbrosi, & caliginosi. Arist. de color. cap. 4. c. 884.

Albi definitio.

Album est color maximè visibilis, & maxime color, & causa, vt corpora sint magis colorata, & videri magis possint. Alex. aphrod. in 1. natural. quest. cap. 2. c. 1.

Album est color disgregatiuus visus. Ioan. gram. 2. post. cap. 3. c. 58. col. 2.

Album ex quo generatur.

Album si fit ex nigro, ex contrario in contrarium simpliciter fit motus; si ex albo fit albus, non de contrario

trario simplici fit motus, sed de contrario utcumque fit motus; quia in albo remisso pars aliqua nigritiæ confusa est. Them. 5. phys. tex. 19. c. 47. col. 1.
Album per se non fit nisi ex nigro, ex non albo verò per accidens. Auer. phys. 5. tex. 8. char. 98. col. 1.
Albedo & nigredo, non quod sensibus passiones important, sed quòd ex alijs quibusdam passionib. innascuntur, passibiles dicuntur qualitates. Boet. in præd. c. 178.
Album fit ex multis perspicuis, in altera re determinatis. Alb. mag. pri. de miner. tract. 2. cap. 2. c. 136. col. 4.
Albedo calcis, & gipsi procedit ex adustione. Alb. magn. de sen. & sens. tract. 2. cap. 2. char. 11. col. 1.
Alba sunt omnia perfectè decocta, vt sperma, sanies, broddij. Alb. mag. de ani. 9. tract. 2. cap. 23. c. 20. col. 3.

Album ut pertinet ad robur.

Albi valde timidi sunt, referuntur ad mulieres. Arist. physiognom. cap. 10. c. 352.
Alba animalia plura, infirmiora sunt nigris. Arist. de coloribus. cap. 6. c. 892.
Albertus de prophetia, & huiusmodi plus secundum Peripateticorum sententiam, quam ex sua in hoc libro de somno & vigilia scribit; nam si quid secundum propriam opinionem scribere de hoc vult; in libris theologis potius, quam in physicis verba faciet. Alb. mag. de som. & vig. 1. 3. tract. 1. cap. 12. c. 38. col. 4.
Albertus quod scripsit de terræ parte habitabili in meteoris, aliorum philosophorum opinione scripsit; hoc autem in loco ex sua quicquid scribit, scribit. Alb. mag. de nat. loc. dist. 7. c. 96. col. 1.
Album est piseis fortissimæ pellis, ita vt pelles aptentur à militibus sub galeis, ad ictus quoslibet gladiatorum sine læsione capiendos. Alb. mag. de ani. l. 24. c. 1. & 196. c. 1.
Albugines cur magis digitis manuum, quam pedum, & puerili ætate magis, quam firma enascatur? quia pituitæ excrementa oriuntur, quæ in pueris magis, vt edacioribus, & ociosioribus superat: at vnguibus pedum minus hoc vitium accidit, quia per agitationem pedes magis exercentur, & vacantem materiam absumunt. Alex. aphrod. problem. 1. c. 721. 146.
Albugines & vitiligines, cur acu adacta nullum sanguinem emittunt? quia calor omnis summus ex meatibus, vel recessit vel dissipatus, & exactus est. Alexan. aphrod. problem. 2. c. 771. 114.
Albertrās, & **Haudion** sunt de genere draconum, & in ordine tertio, & sunt magni vsque ad 5. cubitos: & accidit ex morfu eorum dolor vehemens, & frigiditas plurima, & per consequens stupor, & mors forte vsque ad plures dies: quia veneni frigiditas tardius occidit, & aliquando curatur. Alber. magn. de animal. 25. char. 201. col. 2.
Alceo, quæ bis malua vocatur, est calida cum æqualitate; est lenitiua, maturatiua, mollificatiua, & resolutiua. Alb. mag. de veg. & plant. li. 6. tract. 2. cap. 2. c. 163. c. 2.
Alchacodem ponit Mathematici in natiuitatibus; quod vitam sonat & intellectus, quod vitam & intellectum conferre debet; quia sequuntur Platonem, qui dicebat ad sinus orbium transire animas Dijs conformes. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 7. c. 74. col. 2.
Alchimia est ars, in qua est dubium, an reperiatur; & si reperitur, impossibile est, vt quod fit, sit ipsummet naturale: ars enim diminuitur in assimilando nature, nec in rei veritate peruenit ad illam; & si fecerit aliquid simile, quoad sensum rei naturalis, nõ est apud nos aliquid, quod necessitet falsitatem nec possibilitatem eius, & quod possibile est, vt perueniamus ex eo ad hoc ex longa experientia cum longitudine temporis. Auer. contra Alga. in phy. disput. 1. c. 55. col. 3.
Alchimiæ operationes deficiunt in liquandis lapidibus, sine alterius materiei humidæ appositione. Alb. mag. 1.

de miner. trac. 1. cap. 5. char. 135. col. 3.
Alchimicorum operationes difficiles, & imperfectæ magis sunt in lapidum operatione, quam in metallorum, quia virtutem formatiuam non dant materiæ, & ars eis est incerta pro formatiua, & calidum vltimum est pro instrumento, quod incertissimè operatur; at virtus à coelo data certa est. Alb. mag. 1. de miner. tract. 1. cap. 4. c. 144. col. 4.
Alchimia inter omnes artes maxime naturam imitatur. Alb. mag. de miner. tract. 1. cap. 2. c. 144. col. 1.
Alchimia cognitio quamuis sit difficilis, & dispendiosa, tamen non est impossibilis, cui maxime confert quartus meteorologicorum liber. D. Thom. 4. met. ex digress. de coloribus. l. 1. c. 215.
Alchos est animal figura, colore, & quantitate muli, labrum superius habens ita protensum, vt nisi retrograde incedens herbas à terra capere nequeat. Alb. Mag. de ani. l. 2. tract. 2. cap. 1. ch. 174. col. 2.
Alcisthenes sybarita miro sumptu chlamydem cõfecisse, ac exornasse legitur, ac eam in Crotonis promontorio ad Iunonis nundinas præposuisse, ad quas vniuersæ Italiæ indigenæ confluunt, & quod maxima afficit admiratione, Dionysius senior eam vendidit Cartaginensibus 125. talentis. Colore purpurea erat, amplitudine vlnarum quindecim, vndique minutis animalibus velabatur intextis; desuper Susæ, deorsum Persæ opida inserta, in medio Iupiter, Iuno, Diana, Minerua, Apollo, Venus inaderant, in vtroque extremo Antisthenes inerat, vtrinque verò Sybaris ipsa eminebat. Arist. de admir. audit. 4. 92. ch. 857.
Alcyon circa brumam parere solita est; quamobrem, quoties bruma serena est, dies alcionij dicuntur: septem ante brumam & septem à bruma, & fit hoc tempus tranquillum, si ita euenierit, vt bruma austrina Vergilij aquilonijs fiat. Septem primis diebus nidum construunt; alijs pariunt & educant: at non semper in nostris regionibus, sunt dies alcionij, in siculo mari pene semper id euenit. Parit Alcyon circiter quinque oua. Aristotel. de histor. animalium 2. capit. 8. char. 154.
Alcyones sunt aues parua, colore uuaç purpureis pennis, quibus aliqua sunt intermixta, collo longo, brumali tempore nidificantes; & aiunt per 14. dies mare tranquillum esse, quibus diebus fouent oua, & pullos ad perfectionem nutriunt. Alb. Mag. de ani. l. 23. tract. 1. cap. 1. char. 185. col. 4.
Alec est piscis similis fere Raie, sed corpus acuitur in caudam vnam longam, & in fine pennulatam & bifurcatam, vt cauda aliorum piscium, & super dorsum est pinnula magna, non ad natandum, sed ad dirigendum. Habet in humeris duas maximas pinnas formatas articularibus coniunctionibus; per omnia vt alæ auis, & duas alias inferius similes habet. Habet duos pedes cartilagineos non habentes articulos, vnum ad vnum, & alterum ad aliud, & in planta sunt quædam diuisiones digitorum confusæ, & est maxime multitudinis in Oceano, quod partes Gallia, Angliæ, & Dacia, & Teutonicæ attingit. Est squamosus, & sapidus, saltem ieiunum intestinum habens. Alb. Mag. de ani. l. 24. cap. 1. ch. 195. col. 4.
Alectorius est lapis Galli, albus, nitens, cristallo obscuro similis; extrahitur a gallo gallinaceo decrepito ex vtriculo; est quantitatis fabæ, excitat venerem, discretum facit, oratoriam facultatem tribuit, amicos conciliat, & sub lingua positus sitim extinguit, & reprimat, & hoc vltimum expertum est. Alber. Magn. 2. de miner. tract. 2. cap. 1. ch. 139. col. 2.
Alexander Aphrodisiensis, præter interpretationem circa prædicamenta mediocres attingit quæstiones, quod & Herminus, & Maximus Iamblici discipulus fecit. Sim. in præd. char. 1.

Alexan-

Alexander Aphrodisiensis in hoc errauit, quia nõ existimauit animam vt instrumentum vti, non distinguens vitam vtentem instrumento, ab illa quæ organum, vt organum est, informat. Sim. pri. de ani. tex. 54. c. 14. c. 1.
Alexander aphrod. errat hic, accipiens oculum, vt corpus solum, sine visu; intelligit enim Arist. oculum loco totius animalis, loco totius animæ accipit animalis visum: hæc enim est substantia oculi, quæ secundum rationem est, hoc est secundum formam, oculus autem est materia visus. Simp. 2. de anim. tex. 9. ch. 26. col. 1.
Alexander aphro. est vir magnæ excellentiæ, & grandis nimium. Auer. in q. logic. q. 9. ch. 371. col. 1.
Alexander est magis dignus, quam putetur de eo sermo falsus. Auer. meteor. pri. cap. 3. c. 185. col. 4.
Alexandri expositio de anima aliena est à verbis Arist. & ab eius demonstratione; a verbis, quia dicit intellectum materialem esse separabilem, nullum habere corpus instrumentum, esse simplicem, impassibilem, & laudat Anaxagoram dicentem non esse mixtum cum corpore. Auer. 3. de ani. tex. 5. ch. 162. col. 4.
Alexandri maius est inconueniens, quod dixit primas aptitudines ad ipsa intelligibilia, & ad vltimos actus ipsius animæ esse res ortas à temperatura, & non vires factas ab ipso motore extrinseco. Auer. 3. de ani. tex. 3. char. 163. col. 2.
Alexander aphro. iuxta suum de anima dogma, non potest assignare causam motus localis in homine; quia nulla forma corporalis (vt in octauo physicorum probatum est) mouere potest motu locali; & cum anima (iuxta suam opinionem) non sit nisi forma harmoniæ cõsequens, corporis nulla est causa motus; namque, si dicat esse æqualitatem istam compositionis, à quo mobili mouebitur secundum locum, cum ab immobili omnem motum procedere necesse sit? Præterea æquale in complexione potest moueri processiuè, & æquale etiã mouetur; ergo idem mouens erit, & motum, quod absurdum est, & multa alia sequuntur absurda. Alber. Mag. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 5. ch. 72. col. 4.
Alforas piscis est ex putredine luti generatus, qui in luto sine aqua procreatur, ad modum vermiculi, qui aqua descendente concreuit in piscem; & dicunt nautæ, si cõsumetur putrefactus vsque ad caput, & oculos, adueniēte aqua iterum nascitur, & diu viuūt, quia ante parum est vite. Alb. Magn. de ani. l. 24. cap. 1. ch. 196. col. 1.
Alfordius est serpens primi ordinis, & est similis alij serpenti, qui vocatur cabri. Est quantitatis ab vno vsque ad duos cubitos; habet corpus arenosum, punctatum totum punctis nigris, & albis, & est maior vipera; caput & caudam habet valde paruam, & etiam huius speciei alæ nigra, & rubei coloris; habet super caput squamas albas quasi incisas, & fixas, & cum incedit facit strepitum, vt foliorum siccorum, propter siccitatem corticis ventris sui. Est valde malus, & cum mordet, rumpuntur morfi omnes pori manifeste, & omnes eorum meatus, & manat sanguinem saniatum, & sputat, & vomit sanguinem, & locus morsus denigratur, & ex eo fluit paucus humor aquosus, soluitur venter, constringitur anhelitus, difficultas incurritur vrinandi, vox intercipitur, & resoluuntur membra, & incidit in sui obliuionem, & spasmodum, & decidunt dentes, & in tali tormento moritur. Alb. Magn. de anim. l. 25. ch. 201. col. 1.
Alga fucaria prouenit ex purgamento Ponti, quæ in Hellespontum defertur, quod algæ nomine phycos appellant, colore pallidum florem algæ aliqui esse volunt, & fit æstatis initio, eoque tum ostrea, tum pisciculi eius loci aluntur, & hic purpuram, quoque suum trahere florem existimant. Arist. de hist. ani. 6. cap. 13. ch. 216.
Alibestra fluuius nascitur ex monte Listo, & currit miliaria 727. & mergitur in Orientalem Oceanum. Alb. Mag. de natu. loc. dist. 3. cap. 2. ch. 101. col. 3.
Alica plus aquæ recipit, quam triticum, vnde cõfecta est,

quia Alica est quodammodo farina, farina verò plus aquæ imbibit; moles enim eius amplior est quam triticum: sed etiam, quia color, quem continet intra se farina, & alica, efficit vt bibatius hauriant; quod enim calidum est, humorem efficacius in se trahit, & expeditius in vaporem consumit. Arist. problem. sec. 2. 1. q. 21. char. 547.

Alimenti diuifio.

Alimentum duplex est; aliud, quod mouet, & mouetur, aliud, quod mouet solum. Arist. 2. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 50. ch. 627.
Alimenti ratio duplex: augendi, & nutriendi. Nutriens est, quod esse, & toti, & partibus præbet, augens autem quod accessionem ad magnitudinem facit. Arist. de gen. animalium. 2. cap. 4. ch. 174.
Alimentorum duo sunt genera; alterum, quod inconcoctum, & indigestum, extrinsecus admouetur; alterum quod concoctione conficitur, & corpori adiudicatur; hæcque alimentorum distincta natura in causa est, vt interdum contrariū contrario, interdum simile simili ali dicamus. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 10. ch. 34. col. 2.

Alimentum quid, & eius proprietates.

Alimentum omnibus est ex humido, & sicco. Arist. de part. ani. 2. cap. 3. ch. 432. Idem A. spaf. ethico. 7. cap. 5. ch. 371.
Alimentum vltimum sanguineis animalibus est sanguis, exanguibus autem id, quod vice sanguinis habent proportionale. Aristot. de part. anim. 2. cap. 3. char. 432.
Alimentum videtur esse contrariū contrario, & non omne omni, sed quæcunque contrariorum non solum generationem habent ex se inuicem, sed & augmentum: multa enim ex se inuicem fiunt, sed non omnia. Arist. 2. de ani. fu. 3. cap. 1. tex. 43. ch. 626.
Alimentum alito est contrarium, si sumitur alimentum indigestum; est etiam simile, si sumitur digestum. Arist. 2. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 45. char. 626.
Alimento est aliud esse, & augmentatiuo; vt enim est quædam quoddam, est augmentatiuum; vt autem hoc aliquid, & substantia, est alimentum; conseruat enim substantiam quousque alitur, & generationis est factiuum, non eius, quod alitur, sed talis, quale id, quod alitur. Arist. 2. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 47. ch. 626.
Alimentum est corpus tangibile. Arist. 3. de ani. fu. 3. cap. 1. tex. 63. ch. 670.
Alimentum omnium animalium est mistum ex humido & sicco, nec non plantarum. Arist. de sen. & sen. cap. 4. char. 16.
Alimentum vltimum animalis sanguis est, aut quod sanguini proportionatur, quorum causa sunt venæ, quorum principium est cor. Arist. de gen. ani. 2. capit. 4. char. 161.
Alimentum omne in prima cordis generatione non est extrinsecus, sed vt plantarum feminibus inest aliquid tale primum, quod lacteum vocatur, sic in animalium materia excrementum constitutionis alimentum est. Arist. de gen. ani. 2. cap. 4. ch. 162.
Alimento omnibus est, quod dulcissimum, & cõctissimū est Arist. de gen. anima. 4. cap. 8. ch. 256.
Alimentum facit refrigerationem, ieiunia calefaciunt, & sitim faciunt; immotus enim existens aer calefit, alimentum autem ingrediente refrigeratur motus, donec assumpserit concoctionem. Arist. de iuuent. senesc. vit. & mor. & respir. cap. 3. char. 306.
Alimentum appellatur, quod corporibus adhærescit, cõcoctumque a natura illis accessit. Arist. problem. sec. 1. q. 43. char. 346.

D Ali-

Alimentum est corpus. Io. gram. 4. phy. char. 93. col. 3.
Alimentum omne humidum potius est. Io. gram. de gen. anim. 1. cap. 18. ch. 19. col. 1.
Alimentum siccum, nisi humidum prius fiat, non suggerit alimentum. Io. gra. de gen. ani. 4. cap. 2. c. 76. col. 1.
Alimenti facultas in animali vltima est, quæ moritur. Aspaf. 7. ethic. cap. 14. ch. 401.

Alimentum vt transmutatur.

Alimenti qualitatibus duabus solum opus habent quæ aluntur, caliditate, frigiditateque; ideo alimēto indigent humidum, & sicco; caliditas. n. & frigiditas inueniuntur in cibis siccis, & humidis, & neutra ex his naturis à pari suo se iungitur. Arist. pri. de plan. ca. 1. c. 362.
Alimentum patitur aliquid ab eo, quod alitur, sed non hoc ab alimento, vt nec faber à materia. Arist. de ani. 2. sum. 3. cap. 1. tex. 45. ch. 626.
Alimentum omne concoqui posse necessarium est, operatur autem concoctionem calidum, vnde oē animatū habet calorē. Arist. 2. de ani. su. 3. cap. 2. tex. 50. c. 627.
Alimentum primò fit phlegma, deinde sanguis, postea sanguis in phlegma transmutatur. Michael Ephes. de som. & vig. char. 14. col. 4.
Alimentum nō fit sine calore ignis, sed calor ille est cum causa, quia instrumentalis est. Alb. Mag. 2. de ani. trac. 2. cap. 4. ch. 17. col. 3.

Alimentum vt nutrit.

Alimentum trahere à principio naturali, est & commune animali & plantæ. Arist. de plāt. 1. cap. 1. c. 362.
Alimentum continuum est vsque ad ipsam corruptionis horam, debentque; eo vti animalia, & plātæ tali quali est ipsorum vtrorunque. Arist. pri. de plant. cap. 1. c. 362.
Alimento necessitatem ascribimus, quia sine eo fieri nequit, vt res sit, quæd quasi ex suppositione est. Aristot. pri. de partib. animal. cap. 1. ch. 408.
Alimentum capere omnia quæ augentur necesse est. Arist. de partib. ani. 2. cap. 3. ch. 432.
Aluntur viuētia omnia siccis humidis calidis, & frigidis. Arist. 1. de ani. sum. 2. cap. 1. tex. 28. ch. 621.
Alimento nihil prodest, sonus, color, & odor, sapor autē est, vt condimentum quoddam. Arist. de ani. su. 2. trac. 8. cap. 1. ch. 621.
Alimento nihil confert, sonus, odor, & color. Arist. de ani. 2. su. 2. cap. 1. tex. 28. ch. 621.
Alendi facultas vt eadem per vniuersum corpus animalis tota est sibi ipsi respondens, & similis. Aristot. de spirit. cap. 3. char. 901.
Alitio est, & priusquam animal perfectum est, & postquā perfectum est. Arist. de spir. cap. 3. char. 902.
Alimenti concretio fit per trāsmutationē, ipso assimilato rei nutritæ, nō quæ idē sit primo cū re nutrita, dehinc cū ipsa concernat, id enim esset carnis generatio, non alimentū; sed vltimū alimentū, quod in sanguine p̄ditus sanguis est; in alijs aliqd, quod cū eo proportionē habet in singulis nutritis, per vasa cōuenientia delatū in ipsa, & influēs, à potestate, quæ in vno quoque est transmutatur, & assimilatur nutrito. Alex. aphr. de mist. c. 60. c. 4.
Alendi functio fit per nutritionem altrice anima, extrinsecus ad motum alimentum, per concoctionē immutante, atque adiudicante corpori, cuius forma, & potestas est. Alex. aphrod. de ani. cap. 5. ch. 34. col. 4.
Alimur contrario, & simili; contrario, cum sub crudo alimento alimur, quia omnis immutatio in contrariū tendit, vt album in nigrum; simili, cum concocto alimur. Alex. aph. pri. de ani. cap. 10. ch. 34. col. 2.
Alimentum & generatio saluant substantiam; alimentum secundum materiam, & indiuiduum; generatio secundum speciē. Alb. Mag. 2. de ani. trac. 2. cap. 1. c. 16. col. 2.

Alens vt alit, dēt esse actu humidum, susceptibile formæ eius, quæ alitur. Alb. Mag. 2. de ani. trac. 2. ca. 5. c. 17. c. 4.
Alimentum non sic transit in id, quod augetur quasi sit aliud corpus ab ipso; sed quia conuertitur in substantiam eius, vt ligna igni apposita conuertuntur in ignē. D. Tho. 4. phy. l. 10. tex. 57. ch. 56. col. 3.
Alimentum est in potentia ad id, quod alitur, conuertitur enim in ipsum. D. Thom. 2. de ani. l. 8. tex. 41. char. 29. col. 1.

Aliquando est tempus determinatum ad prius, & posterius nunc. Arist. phy. 4. cap. 7. tex. 125. ch. 117.
Aliquid esse, & quid erat esse sunt idem re, sed differunt ratione. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 12. ch. 193. col. 2.
Aliud esse in alio, multis dicitur modis; vno modo, vt pars in toto, alio vt totum in partibus, alio vt species in genere, alio vt genus in specie, alio vt forma in materia, alio vt in primo mouente, alio vt in fine. Omnium autem maxime proprium est, quod est in vase, & omnino, quod est in loco. Arist. phys. 4. su. 1. cap. 3. tex. 23. c. 82. Idem Boet. in præd. ch. 121.
Aliud esse in se potest intelligi, aut secundum se, aut secundum alterum; per alterum dici potest, quia corpus dicitur album, quia superficies alba. Arist. phys. 4. su. 1. cap. 4. tex. 24. char. 83.
Aliud in se ipso esse non potest aliquo eorum modorū, quos enumerauimus esse in. Arist. phys. 4. su. 1. cap. 4. tex. 25. char. 83.
Aliud in se ipso esse non potest, nec secundum accidens: duo enim corpora in se ipso essent. Arist. phys. 4. su. 1. cap. 4. tex. 27. char. 84.

Allia, & cepa, cur quō sicciora erunt, eo meliora euadere possunt, cætera deteriora? Quia omnia eiusmodi maxime plena humoris conficiuntur: itaque terræ commissa sicciora temperamēto commodo germinare incipient. Adde, quod minus putrent, cum sicciora feruntur. Arist. probl. sec. 20. q. 27. ch. 537.

Allia, cum excaulescunt, plenius quam recens edita olent; quia recentia multum humoris adhuc extranei continent, quō fit, vt vim suam integram habere nequeant. At cum decocta iam sunt, secreto humore illo inutili, tunc suum odorem sincere adipiscuntur, qui scilicet, acer est. Arist. probl. sec. 20. q. 30. ch. 538.
Allium mense Martio, aut Nouembri bene feritur, terrā argillosam quærit, bene fossam, mollē, & raram. Alb. Mag. de vege. & plant. l. 7. trac. 2. cap. 2. ch. 177. col. 3.
Alnus aquosis locis nascit, & ei⁹ folia recēter sparsa in lectis, & thalamis occidit pulices, & in aqua positus iputrescibilis est. Alb. Mag. de veg. l. 6. trac. 1. ca. 6. c. 152.

Aloes lignum est, cuius originem stemo hominum apud 7. clima habitantium adhuc nouit. Inuenitur in magno flumine superioris Babylonis, & retibus vt corall⁹ expiscatur. Alb. Mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 2. c. 151. c. 3.
Aloes calida & sicca est, non vltra temperamentum. Alb. Mag. de veget. 6. trac. 1. cap. 2. ch. 151. col. 4.

Aloes est succus herbæ eodem nomine appellatæ, & lignum. Alb. Mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 2. ch. 151. col. 4.
Aloes lignum arcet vermes, est contra pediculos, & siccatur humores putridos. Alb. Mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 2. char. 151. col. 4.

Aloy est animal mulo propemodū simile, carens flexu poplitem in anterioribus cruribus, in quo conuenit cum Elephante. Alb. Mag. de anim. 2. trac. 2. cap. 1. c. 174.
Alphec alij Leunzā vocant, animal est natū ex Leone, & Leopardo, ferox, & nociuū, & aliquando domesticat, & ducitur ad venandū, & nisi blādiatur ei venator, retrocedit, & occidit homines, & canes, & libenter interficit Lupos. Alb. Mag. de ani. 2. trac. 2. ca. 1. c. 174. c. 1.

Alterana herba sic dicta est, quia vñctum ex ea corpus multum alterat, & acero mixta in rubrum conuertit colorem, & est frigida & sicca. Alber. Mag. de veg. & plant. l. 6. trac. 2. cap. 2. ch. 16. col. 4.

Allo-

Alterationis diuifio.

Alterationis æqualitas, si est secundum subiectum tantum, est per accidens; & si sit secundum solum passionem, non erit æqualitas perfecta, sed sola similitudo; ergo in consideratione æqualitatis perfectæ consideranda est similitudo passionis, & æqualitas subiecti. Auer. Phy. 7. tex. 33. ch. 15. col. 4.

Alteratio, alia communiter, alia propriè dicitur. Auer. 4. de celo, tex. 24. ch. 116. col. 3.
Alteratum dupliciter dicitur, vel qualitate substāiali, vel accidentalī. Alb. Mag. in prædicab. ch. 18. col. 1.

Alteratio alia naturalis, & sic celum non alteratur; alia quæ non est motus, sed finis motus, quæ fit subito per illuminationem, & per lumen, quod est forma prima corporis luminosi; & sic celū alteratur, vt in Luna videmus. Alb. Mag. pri. de celo, trac. 1. cap. 11. c. 7. col. 2.

Alteratio duplex; vna passiuā secundum quam ita aliquid abijcitur, vt aliquid addatur, vt cum aliquid de frigiditate fit calidum, quæ debet à corpore celesti excludi; altera est perfectiua, quæ fit cum aliquid ab alio perficitur absque alterius abiectione, quæ est etiam in potentia sensitua, & nihil prohibet esse in corporibus celestibus. D. Tho. pri. de celo l. 7. tex. 55. c. 7. col. 2.

Alteratio duplex; alia realis, quæ via est in generationem; alia intentionalis, vt dicimus, quod aliquid alteratur de non lucido in lucidum. Alex. de ales. 8. Metaphy. tex. 4. ch. 247. col. 1.

Alteratio quid est.

Alteratio est actus alterabilis, vt alterabile. Arist. phy. 3. su. 2. cap. 6. tex. 23. ch. 60.

Alteratio omnis est ex quibusdam contrarijs, & sic augmentū, & diminutio. Arist. phy. 6. su. 5. c. 3. tex. 6. c. 175.
Alteratio est illa, quæ est mutatio in contrarium. Aristot. phy. 8. su. 3. cap. 1. tex. 55. ch. 555.

Alterari dicimus, cum semper subiectum manet vnum. Arist. 1. de gen. & cor. cap. 1. tex. 1. ch. 379.

Alteratio est, quæ manēte subiecto, sensibili existēte, trāsmutat in eius passionibus, aut cōtrarijs, aut medijs existentibus. Arist. 1. de gen. & cor. cap. 4. tex. 23. ch. 394.

Alteratio est secundum ipsius tactus passiones. Arist. 2. de gen. & cor. su. 2. cap. 1. tex. 24. ch. 429.

Alteratio est actus rei alterabilis, in eo quod alterabilis. Them. 3. phy. tex. 23. ch. 29. col. 1.

Alteratio est quædam generatio, quæ tamen, & si principium temporis habet, non tamen principium rei obtinet. Simp. pri. phy. ch. 34. col. 2.

Alteratio est nomen commune, positum in qualitate, deficientibus nominibus; & sic latio in vbi. Simp. 3. phy. tex. 5. char. 147. col. 1.

Alteratio est mutatio circa aliquod formatum, secundum aliquod accidentium. Io. gram. pri. de gen. & cor. tex. 1. com. 4. char. 5.

Alteratio est mutatio à formato ad formatū, eodē manēte subiecto. Io. gram. 2. de anim. tex. 56. ch. 50. col. 1.

Alteratio est affectio, vel passio; nam id, quod ab eo, quod est potentia, in id, quod est actu, agit, alteratur. Io. gra. 3. de anim. tex. 9. ch. 84. col. 4.

Alteratio est permutatio à qualitate in qualitatem. Auer. epitom. in logic. ch. 343. col. 1.

Alteratio est, quando eodem subiecto manente, mutatio fit in suis passionibus, vel qualitatibus. Alber. Mag. in prædicab. ch. 56. col. 4.

Alteratio propriè est secundum prima sensibilia, eo quod verissime illa, & per se sunt contraria: quæ sunt calidum, frigidum, humidum, & siccum; in alijs fit horum contrariorum medio. Alber. Mag. 7. phy. trac. 1. cap. 5. char. 84. col. 1.

Alteratio vel est æqualitas imperfecta, vel (vt melius est),

formaliter tendentia ad qualitatem perfectam; quia omnis tendentia est in genere illius, ad quod tendit, vt via in genere termini. Alex. de ales. Metaphy. tex. 18. char. 136. col. 1.

Alteratio duplex; alia realis, quæ via est in generationem; alia intentionalis, vt dicimus, quod aliquid alteratur de non lucido in lucidum. Alex. de ales. in 8. metaphy. tex. 4. char. 247. col. 1.

Alterationis causa.

Alteratur omne quale, ex eo quod sensibile est. Arist. phy. 7. su. 3. cap. 1. tex. 11. ch. 182.

Alterantur omnia, quæ alterantur, à sensibilibus, & solū horum est alteratio, quæ secundum se dicuntur pati ab ijs. Arist. phy. 7. su. 3. cap. 2. tex. 34. ch. 184.

Alterationis principium, quæ est in compositis, potest inueniri in ipso alterato, scilicet principium mouens. Auer. phy. 2. tex. 3. ch. 23. col. 3.

Alterationis principia sunt, caliditas, & frigiditas. Auer. phy. 7. tex. 11. ch. 145. col. 4.

Alterari in pluribus non existimatur illud, quod alterat primum alterans. Auer. phys. 8. tex. 37. ch. 171. col. 3.

Alterans cibum propinquum, debet esse corpus. Auer. pri. de ani. tex. 50. ch. 136. col. 4.

Alterata ad inuicem, habent eandem materiam; & quæ alterantur ad aliquid idem, habent illud idem pro materia. Auer. 5. metaphy. tex. com. 33. ch. 66.

Alteratio omnis fit, agente actiuo aliquo; & cum nullum mobile naturale agat, nisi medio qualitatum actiuarum, ergo ab illis solis fit alteratio. Alb. Mag. pri. de gener. & cor. trac. 2. cap. 2. ch. 64. col. 1.

Alteratio naturalis vt fiat, quinque requiruntur; agens extra mobile, per qualitates actiuas: qualitas addens super essentiam materiæ: quod per excellentiam ipsa corrumpat subiectum: quod sit præter essentialia variatio secundum eam: & quod habeat contrarium actu pugnant. Alb. mag. de gener. & cor. trac. 2. cap. 4. char. 64. col. 1.

Alteratio omnis fit per virtutem agentis, quod alterat, cuius virtus quanto fuerit maior, tanto maius corpus alterare potest. D. Tho. 6. phy. l. 5. tex. 32. ch. 92. col. 2.

Alteratio fit per contactum alterantis. D. Tho. 6. phy. l. 5. tex. 32. ch. 92. col. 2.

Alteratio, quæ fit in materia, ex qua generatur embrio, non est à principio intrinseco, sed à principio extrinseco. D. Tho. de ani. mot. l. 3. ch. 50. col. 3.

Alterandi corpus ad caliditatem, & frigiditatem, principia sunt sensus, phantasia, & intellectus in actu. D. Tho. de animalium mot. l. 6. ch. 53. col. 2.

Alterationes vt Naturales, & in quo sunt.

Alterationes subitæ non habent principium temporis. Arist. phy. 1. su. 2. cap. 4. tex. 23. ch. 8.

Alteratio non est in parte animæ intellectiua. Arist. phy. 7. su. 3. cap. 2. tex. 20. ch. 176.

Alterans & alteratum nihil medium intra se habent. Arist. phy. 7. su. 3. cap. 1. tex. 11. char. 182.

Alteratio non est in ijs; quæ fiunt, neque in habitibus. Arist. phy. 7. su. 3. cap. 2. tex. 17. char. 185.

Alteratio in sensibilibus est, & in sensibili parte animæ, in alia autem nulla nisi per accidens. Aristot. phy. 7. su. 3. cap. 2. tex. 20. char. 187.

Alterationes duas si sunt æquales, si cognoscere volumus, aspiciendum est ad id, quod alteratur; & ad passionem. Arist. phy. 7. su. 4. cap. 1. tex. 32. char. 190.

Alteratio si est agens ex potentia calida, in actu calido, oportet esse mouens, quod aliquando propinquius est, aliquando longius ab eo, quod alteratur: & hæc mouentis operatio sine ratione non contingit esse.

Arist. phy. 8. su. 3. capit. 1. tex. 55. char. 222.
Alterabilia oia alterantur ad illud, quod maxime cōuenit eis, & nō ad aliud. **Arist.** 4. de celo. su. 2. tex. 24. c. 367.
Alteratio & generatio, sunt altere trāsmutationes ab inuicem. **Arist.** pri. de gen. & cor. cap. 4. tex. 23. c. 394.
Alteratio, & augmentum, est per animam, sensus enim quidam esse videtur alteratio, & nihil sentit, quod nō habet animā. **Arist.** 2. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 37. c. 624.
Alteratio vt fiat, non opus est loco. **Them.** 4. phy. tex. 62. c. 38. col. 2. **Idem Io.** gram. phy. 4. tex. 62. ch. 93. col. 1.
Alteratio omnis contrarijs quasi calculis quibusdam arceatur, nec in infinitum diuidi potest, quia diuisibilia sunt, quæ alterantur. **Them.** 8. phy. tex. 23. c. 55. col. 2.
Alterans id est, quod in aliud mutandi, qua ratione aliud est, in seipso principiū obtinet. **Ammo.** in præd. c. 14.
Alteratio omnis simul habet primum alteratum, & vltimum alterans. **Sim.** 7. phy. tex. 13. c. 375. col. 1.
Alteratum non semper corruptibile est; sed quæcunque secundum substantiam sunt possibilia trāsmutari, talia sunt, quorum substantiæ, & speciei est aliquid cōtrarium. **Simp.** pri. de celo. tex. 21. co. 24. ch. 18. col. 1.
Alterantia generabilia, & quæ augentur, nondum sunt absoluta ad eam, quæ secundum seipfa est substantiā. **Sim.** 4. de celo. tex. 24. co. 12. c. 105. col. 4.
Alterata non habent principium rei, at, quæ vt substantia sunt, habent rei principium. **Io.** gram. 3. phy. tex. 30. char. 60. col. 2.
Alterationes omnes, & si non secundum tangibiles passiones spectantur, saltem ad tangibilium qualitatum mutationem referuntur; qualitates enim omnes sensibiles sequuntur temperaturæ calidi, frigididi, humididi, & sicci. **Io.** gra. 2. de gen. & cor. tex. 24. co. 15. c. 114.
Alteratio est in passiuis qualitibus facta mutatio. **Io.** gra. pri. de ani. tex. 37. c. 18. col. 1.
Alteratio reperitur in omnibus generibus quatuor qualitatum, vel in maiori parte eorum. **Auer.** in præd. trac. 3. cap. 4. ch. 30. col. 2.
Alteratio non inuenitur in prædicamento qualitatis, nisi in genere qualitatis passiuæ secundum tactum, gustum, & visum, nam istæ qualitates recipiunt magis, & minus, & non est ita de qualitibus, quæ sunt in anima, & in animato, & in qualitate quæ est secundum quantitatem. Illa autem, quæ est secundum potentiam, & impotentiam naturalem est propinqua passiuæ, & videtur quod in ea non est motus. **Auer.** phy. 5. tex. 18. char. 101. col. 3.
Alterationis contraria, sunt cōtraria principaliter, & proprie. **Auer.** phy. 6. tex. 91. ch. 138. col. 4.
Alteratio primò, & principaliter est in primis qualitibus, in secundis autem est mediatis primis: in sonis autē videtur, quod alteratio de graui in leue, est equiuoce cum istis. **Auer.** phy. 7. tex. 14. ch. 145. col. 1.
Alterationis subiectum est quantū. **Auer.** phy. 7. tex. 33. char. 151. col. 4.
Alteratio non est nisi in habente subiectum. **Auer.** pri. de celo. tex. 21. ch. 8. col. 3.
Alterationis motum faciens in re alterabili, est extra alterabile. **Auer.** 2. de celo. tex. 24. ch. 116. col. 3.
Alteratum omne corpus est. **Auer.** pri. de anima. tex. 50. char. 236. col. 4.
Alteratū esse dicitur, quicquid aliqua ratione diuersum est, non tamen specifica differentia; nam tunc non alteratum, sed aliud esset. **Boet.** in por. ch. 81.
Alterationes, quæ fiunt ex principijs extrinsecis, nihil prohibet esse circa idem subiectum, quāuis sint contrariæ. **D.** Tho. pri. de celo. l. 6. tex. 20. ch. 6. col. 4.
Alteratio ordinatur ad generationem, vt ad finem. **D.** Tho. pri. de gen. & cor. ex proem. ch. 1. col. 1.
Alteratio primò, & per se est in tertia specie qualitatis, secundo in alijs. **D.** Thom. 1. de gen. & cor. l. 10. tex. 23. char. 10. col. 2.

Alteratio est in loco, quia oportet vt sit appropinquatio alteratū ad alteratū. **D.** Tho. 1. de ani. l. 6. tex. 39. c. 9. c. 1.
Alterationi, quæ est de contrario in contrarium, competit, vt sit a contrario in contrarium. **D.** Tho. 2. de ani. l. 1. tex. 58. ch. 32. col. 3.
Alteratio naturalis non est, nisi inter agētia, & patientia inuicem. **Alb.** Magn. in præd. ch. 56. col. 1.
Alteratio naturalis nō est in prima specie qualitatis. **Alb.** Mag. in prædicam. ch. 56. col. 2.

Alterationis finis.

Alterationis finis est generatio, vel corruptio: aut sicut effectiua substantiæ, sicut virtutes informantes qualitates actiuas, & passiuas, vt actū inducant substantiæ. **Alb.** Mag. 4. Metaph. trac. 1. cap. 3. ch. 89. col. 1.
Altynanyty serpētes dñr, sicut, & caezati parui, breues, & minuti: sed valde astuti, calidi, & malitiosi, qui quādoque occultant se sub folijs arborum, vt iniiciant se transeuntibus sub arboribus, & interficiant eos, declinant ad rube dinem, & ex morsu istorum accidit dolor vehemens, qui ex morsu in totum corpus serpit, & moritur ille, quem momorderint; ideo sunt ordinis primi. **Alb.** Mag. de ani. 25. ch. 201. col. 1.
Alumen est terrestris compositionis, & tale terreū grossum est, & humido concretum, quia a complemento deficit argenti viui; tamen aliquando accedit ad illud. **Alb.** Mag. 5. de miner. trac. 2. cap. 4. c. 149. col. 4.
Alumen aliud est album; & si affatur optheti, distillat aqua ab eo fere vt phlegma; aliud est siccum, rotūdum, vt mollis lapis in splendore argenti, & albedine declinans: tertium est siccum, porosum, declinans ad citrinitatem, & facile puluerizatur. **Alb.** Mag. 5. de miner. trac. 2. cap. 4. ch. 149. col. 4.
Aluus est receptaculum sicci nutrimenti. **Aristot.** de hist. ani. 1. cap. 2. char. 11.
Aluus ipsa hominis nullæ similis est, quippe quæ, & ampla sit, & quod vsque in fedē porrigitur, breue id, corpulentumq; trāsmittat. **Arist.** de hist. ani. 1. ca. 16. c. 31.
Aluus, cum nihil suppressa reddit, papyrus prodest conuoluta in longum, intrusaque in fedem; quia musculos sedis collapsos deducit humefacta, & excitat, quod idem in viceribus facit, quorum orā importune contrahuntur, & conuient, deductis autem musculis feces excedunt, & quidquid affligit, reijcitur. **Alex.** aphrod. problem. 1. 93. c. 700.
Amandinus, gemma est coloris varij: venenum, vel extinguit, vel reprimat: superare facit aduersarios: prophetiam somniorum, ac enigmatum interpretatione docet. **Alb.** Mag. 2. de miner. trac. 2. cap. 1. ch. 139. col. 2.
Amandus nemo est ita, vt propter eius amorem veritas deferatur. **Alb.** 4. Metaph. trac. 3. cap. 2. c. 93. col. 4.
Amare est magis amicitie causa, quā coitus. **Arist.** 2. prior. cap. 2. char. 288.
Amare Philosophum decet, & illos Philosophos, quorum opiniones sequimur, & quorum opiniones non sequimur: a certioribus vero persuaderi debemus. **Aristot.** 12. Metaph. cap. 4. tex. 45. ch. 256.
Amabile tripliciter distinguitur; aut vt bonum, aut vt iucundum, aut vt vtile. **Arist.** 8. ethic. ad Nicom. cap. 2. char. 190.
Amari plerique ob ambitionem magis videntur velle, quā amare. **Aristot.** 8. ethicor. ad Nicom. capit. 8. char. 200.
Amare, & curam habere duo faciunt, proprium, & affectio. **Arist.** pol. 2. cap. 2. ch. 520.
Amare sit velle alicui, quæ bona arbitramur, illius causa, non autem sui, & ea pro viribus efficere. **Aristo.** rhetor. 2. char. 76.
Amare est bonum alicui velle propter seipsum. **D.** Tho. 7. pol. l. 5. char. 108. col. 4.

Amare

Amare hoc, quia est factitium delectationis in futurum iam accedit ad rationem vtilis. **D.** Thom. ethic. 8. l. 3. char. 137. col. 3.
Amatoris signa: facie remissus, nigri coloris, macer; quæ sunt circa faciem quasi abrafa, facies rugosa, non carnosus, recti crinis, & nigri. **Arist.** Physio. c. 6. c. 342.
Amatores munerum, quibus superius labium est eleuatum, & forma prona, & rubicunda. **Arist.** Physio. cap. 6. char. 342.
Amatio triplex est: alia est simplex transpositio cordis in amatum: alia cum discretionem amati, quæ proprie dicitur dilectio: tertia est cum exultatione amati, quæ vocatur proprie charitas. **Alber.** Magn. ethico. 8. tract. 1. cap. 1. char. 91. col. 1.
Amaritudo quandoque inuenitur cum frigiditate, vt quæ in fructibus reperitur, in primo cremento demonstrat frigus, & quæ reperitur in rebus combustis, demonstrat calorem. **Auer.** 2. de ani. tex. 105. c. 148. c. 1.
Amarum, & dulce sunt in fine contrarietatis, in quantum sunt sapores; ideo necesse est, vt alij sapores sint medijs inter hos duos, & compositi ex extremis. **Auer.** 2. de ani. tex. 105. ch. 148. col. 1.
Amaritudo, & dulcedo, non quod ipsæ extrinsecus patiantur, passibilis qualitas appellat, sed in nobis passiones faciunt, cōtra albedo, & nigredo. **Boet.** in pd. c. 178.
Amari saporis subiectū est substantia grossa, spissa, terrea, calida. **Alb.** mag. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 2.
Amarum & ponticum contrariantur per qualitates actiuas primas, & non per substantiam eorum. **Alb.** Mag. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 3. ch. 139. col. 2.
Amarum parum nutrit, nō per se, sed per naturā alicuius mixti. **Alb.** Mag. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 2.
Amari operationes sunt, abiterfio, exasperatio, & fugit ipsum naturam, ne nutriatur, nisi per aliquas partes, quæ in ipso dulces esse possunt. **Alb.** Mag. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 4. ch. 139. col. 3.
Amasis propter filium, qui ducebatur ad mortem, non fleuit; sed lachrimauit ob amicum, qui mendicabat, quia hoc miserabile, illud atrox: & atrox eijsendæ misericordie vim habet, & sæpe etiam in contrarium valet. **Arist.** rhetor. 2. char. 90.
Ambiguum est, quod ambit vtranque partem per rationes æquipollentes. **Alb.** Mag. 2. Metaph. trac. 2. cap. 1. ch. 77. col. 2. **Idem Alb.** in topic. c. 226. col. 2. & ethic. 6. tract. 1. cap. 2. ch. 81. col. 2.
Ambiguitas est, quæ vnumquodque contradictoriorum æqualibus ambit rationibus. **Alb.** Mag. ethic. 7. tract. 1. cap. 1. ch. 81. col. 1.
Ambiguum si aliquid sit, ab eius definitione est incipiendum, alioqui distinguendum prius est æquiuocum. **Dan.** barb. pri. rhetor. char. 14.
Ambitiosus est, qui magis oportet, & vnde non oportet, honorem affectat. **Arist.** 4. ethic. ad Nico. c. 4. c. 97.
Ambulantia omnia pedes pares habent. **Arist.** de hist. ani. 1. cap. 5. char. 13.
Ambulationes minus laboriosæ sunt, quæ inæquales, quæ quæ recte aguntur; quia elatio recta, secundum naturam est corporis vniuersi, ideo ambulationes, quas loca æqualia præstant, sunt inæqualibus laboriosiores, quā in æquales sunt, quod in eisdem partes labores admouēt, quæ nō faciunt inæquales; dispersiunt. n. magis in oēs corporis partes. **Arist.** prob. sec. 5. q. 37. c. 407.
Ambulationes arte plus valent calidis temporibus, quā frigidis, vt quæ partibus externis plus laboris afferant, & sudorem ob eam rem euocando, extenuent, frigidis contra carnē reddūt cōstantiorē, & stomachū excitāt, ciborūq; faciūt audiorē. Partibus enim internis calore augēt, mēbrisq; ad frigoris appulsam torpentibus, locum intimum calore amplificato efficacius purgant, carnem verò solidiorem efficiūt, vt quæ per eā vniuersam nequeant superare. **Arist.** probl. sec. 5. q. 37. c. 407.

Ambulationes accliuæ laboriosiores sunt, quā decliuæ, magisque extenuant, & in accliuibus lumbi, in decliuibus femora magis laborant. **Arist.** probl. sec. 5. q. 37. char. 408.
Ambulandi genus arduum sudores mouet, spiritum suscipiendo attenuat, lumbis dolorem infligit, crura enim magna difficultate in sublime recipiunt, lumbos inflectunt, frangunt, euellunt, quibus rebus sequitur labor. **Arist.** probl. sec. 5. q. 37. ch. 408.
Ambulationes in locis duris, ac renitentibus habite, musculos & tendines crurum fatigant: quippeque contētionem ambobus mouent, cum enixu agantur violento. **Arist.** problem. sec. 5. q. 37. char. 408.
Ambulationes factæ locis mollibus, & cedentibus articulis fatigantur; fluxus enim articulorum percrebre-Ascit, cum solum succumbat, dilabatur, & cedat. **Aristo.** probl. sec. 5. q. 37. char. 408.
Ambulationes locis arduis difficilium fiunt, quia attollētia ingressus omnis, & positio conficitur; attollitū enim præter naturam: ponere secundum naturam est: proponere medium tenet. In ambulando, autem locis arduis multum fortis illius auersæ a natura proculdubio est. **Arist.** probl. sec. 5. q. 38. ch. 408.
Ambulatio sine inflexione fieri nequit. **Aristot.** de spiri. cap. 4. char. 906.
Ambulatio fit in terra, in qua quies est animalium: & ideo in illa oportet altero pede sustentari, & sufficit ambulationi, quia totum corpus sustentatur super vnū quod non accedit volantis, quia ala nō est basis corporis grauis, sed potius est impellens, & trahens, vt rem nauem, & similis ratio est de natantibus. **Alber.** mag. de mot. ani. 2. tract. 2. cap. 1. ch. 47. col. 1.
Ambulatio bipedum perficitur, quod alter pes figitur, alter expellitur ad accipiendum spacium. **Alb.** Magn. de mot. ani. 2. tract. 2. cap. 2. ch. 47. col. 1.
Ambulatio quadrupedum perficitur eleuando vnum pedem de prioribus in dextrum, & vnum de posterioribus in sinistrum, & econuerso. **Alb.** Mag. de mot. ani. 2. tract. 2. cap. 2. ch. 47. col. 1.
Ambulare abusiue dicitur id, quod serpit super ventrem. **Alb.** Mag. de ani. 1. tract. 1. cap. 8. ch. 5. col. 2.
Ambusta ex ære sanantur celeriter, quia a laxioribus, & minus corpulentis effecta sunt, plus enim calor solidiori corpori inest. **Arist.** probl. sec. 1. q. 36. ch. 342.
Amentia multæ signum est, aut multæ promptitudinis, de quibusdam enunciare aliquid tentare, & de omnibus, & prætermittere nihil, non tamen iustum est omnes increpare, sed videre oportet causam dicendi quænam sit. Certiores igitur necessitates cum quis fuerit affectus, gratiam habere oportet inuenientibus. **Arist.** 2. de celo. su. 2. cap. 4. tex. 34. ch. 302.
Amentis signum est, aggredi velle, quod assequi non posset. **Simp.** in pri. phy. tex. 39. ch. 58. col. 2.
Amentia, quantum ad vitam humanam, habenda est vt mors. **D.** Thom. ethic. pri. l. 16. ch. 17. col. 2.
Ametistus est gemma, coloris quasi purpurei, & transparentis, aliquantulum obscura; nascitur in India; apta ad sculpendum, est bona contra ebrietatem, reddit vigilem, reprimat malas cogitationes, & confert bonum intellectum in scibilibus. **Alber.** Mag. 2. de miner. trac. 2. cap. 1. ch. 139. col. 2.

Amicitie definitiones.

Amicitia est mediocritas circa iucunda, & qui excedit, si nullius rei causa, obsequiosus: si ob vtilitatem suam, adulator. at qui deficit, in omnibusque inuicundè se gerit, litigiosus, & morosus appellatur. **Arist.** 2. ethic. ad Nicom. cap. 7. ch. 44.
Amicitia maxime similis est virtuti, quæ inter placidum, & litigiosum versatur, quæ scilicet, quæ oportet & vt
D 3 oportet

oportet admittat, vel grauati ferat: sed in hoc differt ab amicitia, quod non diligit, nam idem est, & cum notis, & cum ignotis. Arist. 4. ethic. ad Nico. ca. 6. c. 100.

Amicitia vel est virtus quædam, vel cum virtute est, refertur ad vitam maxime necessaria. Arist. 8. ethic. Nico. cap. 1. char. 188.

Amicitia est res maxime necessaria: absque amicis enim viuere, licet cætera bona omnia suppetere, eligeret nemo. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 1. char. 188.

Amicitia est beneuolentia in mutua affectione erga non latentem, & eius causa, cui bonum quis vult. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 2. ch. 191.

Amicus est alter ipse. Aristot. 9. ethic. ad Nicom. cap. 4. char. 222.

Amicus est, qui nec plura præsentibus cuiquam astruit, nec quæ minime conueniunt, laudauerit, nec immiuet, neque aduerfabitur, præterquam existimet tribuendum. Arist. mag. mor. pri. cap. 29. char. 304.

Amicitia est, ubi amor reciprocus est. Arist. mag. mora. 2. cap. 12. char. 350.

Amicitia est actio quædam, nec finis alius est in amando præter actionem. Arist. mag. mor. 2. cap. 14. c. 359.

Amicitia est constantium bonorum, ut felicitas sufficientium. Arist. mor. Eudem. 7. cap. 4. ch. 440.

Amicus est qui amat, & redamatur. Aristot. rhetor. 1. char. 76.

Amici sunt qui simul lætantur commodis, & condolentur incommodis propter amicum non ob aliam causam; & quibus eadem bona, & mala sunt: & qui sunt ipsorum amici, & inimici, & eos qui sibi vel suis beneficium dederunt, amant: aut si magnum vel prompto animo. Arist. rhetor. 2. ch. 76.

Amici sunt qui amant eos, quos ipsi amant; & qui amantur ab eis, qui se amant; & qui sunt eorum inimici; & qui oderunt illos, quos ipsi oderunt; & qui odio habentur ab ijs, qui a se odio habentur; beneficos quoque in pecuniis, & salutem, & liberales, & fortes, & iustos, & temperatos, & ab agendo remotos, & quibus nolumus amici esse si videantur velle; & qui virtute, & bona existimatione præditi sunt. Arist. rhetor. 2. char. 77.

Amici sunt, qui in vita communi, & quotidiana sunt iucundi; & qui dextri sunt tum in eludendo, tum in perferendo; & qui laudant bona, quæ adfunt; & ex his ea maxime, quæ sibi ut adsint verentur: & mundos in aspectu, in vestitu, & tota vita, & qui exprobrant, nec peccata, nec beneficia, & qui non recordantur iniurias, nec crimina obseruant, & qui maledici non sunt, nec mala propinquorum, nec ipsorum, sed bona norunt, & qui serio agentibus, vel irascentibus non aduersantur. Arist. rhet. 2. char. 77.

Amici sunt, qui erga seipsum aliquo modo studiosè se gerunt, ut qui ipsos admirantur, aut virtute præditos arbitrantur, & qui maxime affecti sunt in his rebus, in quibus volunt inspicere, & egregios existimari, & pares, & eadem profitentes: modo impedimentum non afferant, nec inde victum ambo querant, & qui illa appetunt, ut quantum fieri potest, simul participes sint. Arist. rhetor. 2. char. 78.

Amici sunt, qui absentes æquè ac præsentem amant, & amicos amice diligunt, & qui nihil secum fingunt, & quibus confidimus. Arist. rhetor. 2. char. 78.

Amicitia est vnionis causa. Io. gram. pri. de ani. tex. 25. char. 13. col. 4.

Amicitia est mediocritas adulationis, & rusticitatis. Aspas. 8. ethic. ad Nicom. cap. 1. ch. 403.

Amicitia est æqualitas, quæ nullo pacto esse potest nisi similiter utriusque se mutuo ament. Aspas. 8. ethic. ad Nicom. cap. 3. ch. 411.

Amicitia est pars, non solum vniuersalis iustitiæ, quæ est quasi legalitas quædam, verum etiam particularis æquæ est distributua. Eust. siue Michael Ephes. 9. ethi-

cor. char. 432.

Amicitia vera, est in magna passione amoris. Alber. mag. ethic. 4. tract. 3. cap. 1. ch. 55. col. 3.

Amicitia est quædam vnio, vel societas amicorum, quæ non potest esse inter multum distantes, sed oportet, ut ad æqualitatem accedat. D. Tho. ethic. 8. l. 7. ch. 142. c. 1.

Amicitia est æqualitate iam constituta æqualiter utriusque uerò inæqualia ad æqualitatem inducere. D. Tho. ethic. 8. l. 7. ch. 142. col. 1.

Amicitia, ut vera amicitia.

Amicorum opera quod fit, per nos fieri videtur cum principium in nobis sit. Arist. 3. ethicor. cap. 3. c. 58.

Amicis maxime indigere videntur, & diuites, & principatus, & potestates habentes. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 1. char. 188.

Amicus in paupertate, & infortunijs, est maximum refugium. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 1. char. 188.

Amicitia prodest iuuenibus ad id, quod non peccant; senioribus ad obsequium, & ad defectum actionum. ad quas ob imbecillitatem auxilio indigent; & ijs, qui in statu sunt constituti, ad honestas res capescendas; nam si bini simul ire parent, & ad agendum, & intelligendum magis idonei sunt. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 1. char. 188.

Amici si sint ciues, iustitia non est opus, iusti si sint amicitia indigent. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 1. c. 189.

Amicitia perfecta est bonorum, & eorum, qui in virtute similes sunt, & hæc permanet. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 3. ch. 193.

Amici maxime sunt, qui amicis bona volunt ipsorum causa. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 3. char. 193.

Amicitia veræ par est, ut raræ sint, cum pauci sint boni, & tempore, & consuetudine indigent. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 3. char. 193.

Amicitia idonei esse non videntur senes, nec austeri. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 5. ch. 196.

Amicorum nihil est ita proprium, quam simul viuere, boni enim simul diem traducere appetunt. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 5. ch. 196.

Amicitia est similis habitui; & dilectio affectui. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 5. ch. 196.

Amicus bonus vir effectus bonum ei fit cui est amicus, uterque igitur & quod sibi bonum est, amat, & æqualem vicem voluntati; & iucunditati refert. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 5. char. 197.

Amicitia perfecta, ut amicus multis quispiam sit, fieri nequit. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 6. char. 197.

Amicum amico velle bona eius ipsius causa, recte dictum est. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 2. char. 200.

Amicitia magis in amando consistit. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 8. ch. 201.

Amicitia, quæ ex virtute existunt, nullas criminationes habent. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 13. ch. 212.

Amicitia æqualitas est, vna anima, Amicorum communia omnia, Tibiæ genu propinquius. Arist. 9. ethicor. ad Nicom. cap. 8. ch. 229.

Amicitia, ex bonis externis esse maximum videtur. Arist. 9. ethic. ad Nicom. cap. 9. ch. 232.

Amicus probus, probo expetendus natura est. Arist. 9. ethic. ad Nicom. cap. 9. ch. 233.

Amicus probus, ut erga seipsum, sic erga amicum affectus est, alter enim ipse est. Arist. 9. ethicor. ad Nicom. cap. 9. char. 234.

Amicos nec multos sibi conciliare, nec amicis prorsus carere oportet. Arist. 9. ethic. ad Nicom. cap. 10. ch. 235.

Amici probi multi esse non possunt, non enim simul viuere cum multis possumus. Arist. 9. ethicor. ad Nicom. cap. 10. char. 235.

Amicos nunquam plurimos habere oportet, sed tot, quot

ad conuiuendum sunt idonei. Arist. 9. ethic. ad Nico. cap. 10. c. 236.

Amicitia erga vnum est, & vehementer erga paucos erit. Arist. 9. ethic. ad Nicom. capit. 10. char. 236.

Amicos & in aduersa, & in prospera fortuna habere debemus; in prospera quidem honestius est, in aduersa vtilius. Arist. 9. ethic. ad Nico. cap. 11. c. 236. Idem Arist. 9. ethicor. Nicom. capit. 9. char. 232.

Amici ad prosperam fortunam prompte inuitandi sunt, beneficium enim esse honestum est: ad aduersas vero tarde: quippe cum malorum participes, quam minimè facere amicos deceat. Arist. 9. ethic. ad Nicom. capit. 11. char. 238.

Amici tunc maxime vocandi sunt, cum parua molestia suscepta prodesse multum possunt. Arist. 9. ethicor. ad Nico. cap. 11. c. 238.

Amicis maxime est expetendum, simul viuere. Arist. 9. ethic. ad Nico. cap. 12. c. 238.

Amicitia non est erga Deum, nec erga inanimata, sed erga ea animata, in quibus est amare mutuo. Arist. mag. mor. 2. cap. 12. c. 350.

Amicitia, quæ inest probis, est constantissima, stabilissima, & honestissima, quippe quod propter virtutem, ac per se bonum. Arist. mag. mor. 2. cap. 2. char. 352.

Amicitia proborum, est maxime iucunda. Arist. mag. mora. 2. cap. 12. c. 354.

Amicos, nec multos, nec paucos habere oportet: nec multos amare potes, nec morore vnquam vacare, sed vnum vel duos habere debes. Arist. mag. mor. 2. cap. 19. char. 364.

Amici veri, nunquam mutuo sese iniuria afficiunt. Arist. mor. eud. 7. cap. 1. char. 430.

Amicitia constantiam quandam habere videtur, nec citra fidem consistit. Arist. mor. eud. 7. cap. 4. char. 439.

Amicorum omnia communia esse debent, nam amicus rebus ipsis præferendus est, non amicis res. Arist. mor. eud. 7. cap. 4. c. 440. Idem 9. ethic. Nico. c. 8. ch. 229.

Amicitia peculiare est, ut amare potius quàm amari cupiat amici. Arist. mora. eud. 7. capit. 5. char. 444.

Amicus est, qui, quæ bona esse alteri arbitrat, eorum est efficiens propter amicum. Arist. rhetor. pri. c. 24.

Amicitia diuinum bonum est, & clarum, quæ iustitiam, ut Plato ait, transcendit. Io. gra. pri. post. c. 27. c. 56. c. 2.

Amicitia circa affectus, & actiones versatur. Aspas. 8. ethic. Nico. cap. 1. c. 403.

Amicitia non fundatur nisi super honestum, ut in omnibus non nisi honestum, & propter honestum diligamus. Albert. Magn. de nat. & orig. anim. trac. 2. cap. 14. c. 76. col. 4.

Amicitia vera non statim fit, sed per multa virtutum experimeta. Alb. mag. ethic. 4. trac. 1. cap. 3. ch. 92. col. 3.

Amicitia vera, non est inter matres & natos, sed potius naturalis pietas. Albert. Magn. ethicor. 9. trac. 1. cap. 1. char. 100. colum. 3.

Amicum contristatum sentire infortunijs, triste est omnino bono. Alb. mag. ethic. 9. trac. 3. cap. 3. c. 104. col. 4.

Amicitia esse non posset, si nulla esset communicatio. D. Thom. ethic. 8. l. 9. c. 144. col. 2.

Amicitia, ut communiter dicitur amicitia.

Amicitia natura inesse videtur ei, quod genuit erga genitum; & genito erga id, quod genuit; & id non tam in hominibus, quam in auiibus, & plerisque alijs animalibus. Arist. 8. ethic. ad Nico. cap. 1. c. 189.

Amicitia ciuitates continet, & legislatores magis ipsi, quàm iustitiæ student. Arist. 8. ethic. ad Nico. c. 1. c. 189.

Amicitia non dicitur de amore inanimatorum, cum nec redamatio, nec voluntas boni illorum vlla sit. Arist. ethic. ad Nico. cap. 1. c. 191.

Amicitia species sunt tres numero æquales amabilibus.

Aristot. 8. ethic. Nicom. cap. 3. char. 191.

Amicitia vtilis inter senes maxime existit, iucundum enim non sequuntur senes, sed vtile. Aristot. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 3. c. 192.

Amicitia iuuenum, est ob voluptatem, ex affectu enim vitam traducunt: unde cito amici fiunt, & dirimuntur, quia amicitia vna cum iucunditate mutatur. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 3. c. 192.

Amicitia, quæ ob iucunditatem est, similis est veræ amicitia; nam boni iucundi mutuo sunt, quæ amicitia tunc maxime perdurat, cum equalitas mutuo ab utrisque exhibetur, ut voluptas; sed non ut amatori, & amato: hi enim non ipsi oblectantur, sed alter amore illius, alter obsequijs amatoris gaudet, quo fit, ut desinente ætatis flore, & facies, non sit amplius iucunda, vel alteri obsequium non præstetur, amicitia desinat: & multi permanent si pares moribus sint, at qui in amatorijs, non iucunditatem, sed vtilitatem compendant, hi minus, & amant, & perseverant. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 4. c. 194.

Amicitia, quæ ob vtilitatem est, multis placere potest, & magis id in liberalibus conspicitur. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 6. c. 197.

Amicis distinctis uti videntur, qui in potestate constituti sunt; alij enim ipsis vtilis sunt, alij iucundi, ut autem utraque ijdem exhibeant, non admodum contingit: cum nec iucundos cum virtute, nec vtilis ad honestas res querant: sed alios vrbanos voluptatis causa, alios idoneos ad agenda mandata: sed ei, qui excellit amicus probus fieri non solet, nisi etiam virtute excellatur: si minus, non adequatur ex rata portione superatus. Arist. 8. ethic. ad Nicom. c. 6. c. 198.

Amicitia altera est species ex supereminentia ut patri erga filium, seniori erga iuniorem, & viro erga uxorem, & principi erga subditos: sed hæc inter se differunt. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 7. c. 199.

Amicitia, quæ ex vtilitate consistit, videt maxime fieri ex contrarijs, ut pauper diuiti. Arist. 8. ethic. ad Nicom. c. 8. c. 202.

Amicitia in vnaquaque ciuilitate eatenus apparet, quatenus, & ius. Arist. 8. ethic. ad Nic. cap. 11. c. 206.

Amicitia in tyrannide, & subdito nulla est, aut parum. Arist. 8. ethic. ad Nicomac. capit. 11. char. 207.

Amicitia, nec ius vllum erga inanimata est, ut erga bouem, vel feruum, ut feruus est, sed ut homo esse potest. Arist. 8. ethic. ad Nicomac. cap. 11. char. 207.

Amicitia omnis, & in communionem, & in societate est. Arist. 8. ethicor. ad Nicomac. capit. 12. char. 207.

Amicitia consanguinea multiformis est, totaque ex patre na dependet. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 12. ch. 208.

Amicitia multum prodest, & coeducatio, & ætas. Arist. 8. ethic. ad Nicomac. cap. 12. c. 208.

Amicitia natura esse videtur inter virum, & uxorem. Arist. 8. ethicor. ad Nicomac. cap. 12. char. 209.

Amicitia, quæ ex vtilitate est, querelas habet, vel sola, vel maxime. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 13. ch. 210.

Amicitia, & virtutis proprium est, beneficia sibi mutuo conferre. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 13. char. 210.

Amicitia, ex supereminentia querelas habent. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 14. char. 213.

Amicitiam conseruat in omnibus amicitijs, quæ dissimiles specie sunt, id, quod proportionem respondet, & hic communis mensura numus comparatus est. Arist. 9. ethicor. ad Nicomac. cap. 1. char. 213.

Amicitias cum ijs, qui ob vtilitatem aut iucunditatem sunt amici, cum non amplius habent ea, quorum sunt amici, dissoluere non est absurdum. Arist. 9. ethicor. ad Nicomac. cap. 3. char. 220.

Amici voluptatis causa pauci sufficiunt, ut in edulio condimetur. Arist. 9. ethic. ad Nic. cap. 10. char. 235.

Amici nemini sunt, quod multorum sunt amici, & cum omnibus familiariter versantur, nisi ciuilitate, quos obsequiosos vocant. Arist. 9. ethic. ad Nicom. cap. 10. c. 236.

Amicos infortunatos adire debemus non inuitati, & pro pte. Arist. 9. ethic. ad Nicom. capit. 11. char. 238.

Amici benefacere est, & maxime ijs, qui in indigentia constituti sunt, & qui non petierunt. Aristot. 9. ethicorū, ad Nicomacum. capit. 11. char. 238.

Amicos fortunatos adire oportet, vt cum illis cooperemur prompte, at vt beneficijs afficiamur tarde; nam studere vtilitatem consequi honestum non est. Arist. 9. ethic. ad Nicom. capit. 11. char. 237.

Amicitia inter assentationem, & inimicitiam medietas est, in actioneque, ac sermone versatur. Aristot. magn. moral. pri. cap. 29. c. 304.

Amicitiarum omnium in primis cognatus est amor, qui in affinitate est, eaque ex patre in filium. Aristot. magn. mora. 2. capit. 14. char. 358.

Amicus fit, cum amatus redamat, nec id ignoratur ab ipsis. Arist. mora. Eudem. 7. cap. 3. char. 434.

Amicitia alia ob virtutem, alia ob iucunditatem, alia ob vtilitatem est, & sola ob virtutem vera est. Arist. mora. eud. 7. cap. 2. c. 435. Idem mag. mor. 2. cap. 12. ch. 351.

Amicitia, gaudium in amante, non in amato est. Aristot. mora. eudem. 7. cap. 4. c. 438.

Amicitia principium est beneuolentia. Arist. mora. eud. 7. cap. 8. c. 450.

Amicitia vtilis alia est moralis, alia legalis. Arist. moral. eud. 7. cap. 13. c. 455.

Amicitiam conciliat gratia, & si non rogatus quis quid fecerit, & postquam fecerit, non idcarit. Ari. rhet. 2. c. 78.

Amicitie multorum æquiuoce sunt, nihil vere amicitia afferentes. Io. gra. in pri. post. cap. 27. c. 56. col. 2.

Amici visus sensu magis frui eligunt, quam alio sensu. Alber. mag. ethic. 9. trac. 3. capit. 6. c. 106. colum. 1.

Amicos obuiantes in via, cum aliquid alta mente cogitamus, non aduertimus, quia maior motus minore depellit. Alb. mag. de sen. & sen. trac. 3. c. 3. ch. 18. col. 3.

Amicitia presentia, & absentia quæ conferat.

Amicorum presentia, tam in prosperis, quam in iucundis rebus iucunda est, eiusque presentia cum iucunda sit, dolorem minorem reddit. Aristot. 9. ethic. ad Nicomac. cap. 11. c. 237.

Amicitia absentia maximam operationem tollit, quæ est conuictus, & mutua consuetudinis fruitio. Aspas. 8. ethicorum, ad Nicomac. capit. 5. char. 414.

Amicitia dissolutionis cause.

Amici ob vtilitatem, vna cum vtilitate dissoluntur: nam non sui mutuo erant amici, sed vtilitatis. Arist. 8. ethicorum, ad Nicom. cap. 4. char. 194.

Amicitias multas dissoluit ineffabilitas, vt aiunt. Arist. 8. ethicor. ad Nicomac. cap. 5. c. 196.

Amicitia cum prauis dissolutio facienda est statim, non tamen cum omnibus, sed cum ijs, qui ob prauitatem incurabiles sunt. Aristot. 9. ethicor. ad Nicomac. cap. 3. char. 220.

Amicitia maxime per hoc transmutatur, quod vnus amicorum inuenit in alio, id, quod amicitia contrariatur. D. Thom. ethicor. 8. l. 4. char. 139. colum. 1.

Amnem ligures mirabilem fortiuntur, cuius vnda in sublimi tantum attollitur fluitate, vt ij, qui trans fluiuium sunt, conspici nequeant. Aristot. de admiran. aud. q. 88. char. 856.

Amnis Cumæ reperitur, in quo si quid proiectum est, primo nasci deinde lapidescere aiunt. Aristot. de admiran. aud. q. 91. char. 856.

Amonium viti similis arbor est: bibitum sedat podagram, & curat vluu doloris, & menstrua prouocat. Albert. Magn. de veget. 6. tractat. 1. capit. 7. char. 152. colum. 4.

Amore inter se mutuo detenti ob vtilitatem, non per se amant, sed quærentes bonum aliquod a se mutuo percipiunt; & similiter, qui amant ob voluptatem, & hæc amicitia facile dissoluntur. Aristot. 8. ethic. ad Nicomac. cap. 3. char. 191.

Amore prosequuntur omnes, quod sibi bonum apparet, amabile enim apparens est. Aristot. 8. ethicorum, ad Nicomac. cap. 2. c. 191.

Amor in omnibus amicitijs, quæ per supereminentiam existunt, proportionem esse debet, vt pro dignitate amor existat. Arist. 8. ethic. ad Nicom. cap. 7. char. 199.

Amore capti interdum ridiculi videntur; nã sicut amant, ita se esse amandos censent; si autem simili modo essent amabiles, fortasse censere ista deberent; at cum nihil huiusmodi habeant, ridiculi sunt. Aristot. 8. ethic. ad Nicom. capit. 8. char. 202.

Amore nemo capitur, nisi prius specie fuerit delectatus. Aristot. 9. ethicorum, ad Nicom. capit. 5. c. 224.

Amatio effectio: amari autem affectioni simile est. Arist. 9. ethicorum, ad Nicom. capit. 7. c. 228.

Amore prosequuntur magis omnes ea, quæ laboriose facta sunt, vt qui pecunias acquisierunt, magis quam quod ab alijs acceperunt. Arist. 9. ethic. ad Nic. c. 7. c. 228.

Amore sui ipsius detineri maxime oportet, cum semper sibi honestum vendicat, & sui præstantissimam partem obtemperat. Arist. 9. ethic. ad Nico. cap. 8. c. 229.

Amore sui ipsius qui detinentur in honoribus, pecunijs, voluptatibus corporis, & ijs omni studio incumbunt, opprobrio dantur. Arist. 9. ethic. ad Nic. cap. 8. c. 229.

Amore proprio detineri bonus vir debet; nam honeste agendo, & sibi, & alijs proderit, prauus non debet, eo quod prauos affectus sequens, & sibi, & alijs nocebit. Aristot. 9. ethic. ad Nicom. cap. 8. c. 239.

Amor veneris, exuperatio quedam amicitia esse consuevit. Aristot. 9. ethicorum, ad Nico. cap. 10. c. 236.

Amabile aliud est, & aliud amandum; amabile enim non idem, quod amandum, amandum idem cum amabile. Arist. magn. mora. 2. cap. 12. c. 351.

Amore aliorum detineri melius est, quam amari: nam amare est quedam voluptatis actio, & bonum Arist. magn. mora. 2. capit. 12. c. 255.

Amore detenti hominis partes postremæ alias frigidæ, alias calidæ efficiuntur; quia cum anguntur, calor in profundum se contrahit, & sic extrema refrigerantur, & pallent, at contra cum spem obtinent. Alexan. aphrod. probl. pri. c. 65. 87.

Amor inhonestus parum durat, & vt plurimum in rer externis, & parum cognitos oritur. Alex. aphrod. problem. pri. c. 695. 87.

Amor parte dextra sagittam in manu tenet, in sinistra pharetram; quoniam a principio per radium vnum oculorum ingreditur, post frequetes ad rem amatam radios mittit. Est alatus, quia amantium animi mutari sæpe solent. Sagitte abditæ in pharetra sunt, quia qui amat, occulte radios oculorum mittit: nudus fingitur, quia fit palam amantis animus. Plures Cupidines facimus, vel quia varia est libido, vel quia idem pluribus se cupiditatibus dedit. Eius mater est vna Venus, quæ libido, Ferunt Cupidinem furiam arsisse infernam, quia multi in amores turpes, & detestandos, illicitosque ruunt. Alex. aphrod. problem. pri. c. 606. 87.

Amor fit per meditationem amicitia, & signum prelectionis omnis coniunctio. Io. gra. 2. pri. c. 22. c. 82. c. 1.

Amor immodicus ponitur in illis causis, quæ vel non habent voluntatem, vel ita debilem, vt nullo modo validioribus passionibus obnitatur. Boet. in topic. 1. 6. char. 841.

Amor eorum, quæ sunt naturaliter bona, non est vituperandum, nisi sit inordinatus. D. Thom. ethicorum 7. l. 4. char. 120. colum. 3.

Amphibologia, etsi proprie provenit ex diuersa habitudine

dine, tamen etiam provenit ex ambiguitate sententiæ, quæ provenit ex proprio, & transumptione sumpto. Albert. Magn. in elenc. c. 279. col. 3.

Amphyfilea est serpens, quem Arabes & Auicena Aucksimen vocant, salit in vtranque partem ante, & retro, propter costarum mobilitatem; est serpens, quem graeci amphym vocat, propter extremitatum debilitatem, & cum mordet, accidit dolor vehemens, & morsus eius serpendo in modico tempore rotum occupat corpus, & est ordinis primi. Alber. mag. de animal. 25. chart. 200. colum. 4.

Amplificationis loci sunt, vt si solus, si primus, si cum paucis, aut ille præcipue fecit, & tempore, & occasione, si sæpe idem recte administravit, & si quæ honestant, propter hunc inuenta sunt, & in quem primum encomium factum est, & ex ijs qui contraria facere, & si copia dicendi non suppetat, cum alijs compara, qui sint illustres; amplificas enim si bonis meliorem ostendis. Arist. rhetor. pri. c. 41.

Amplificatio formarum communium omnibus orationibus demonstratiuis amplissima est, quia confessas actiones sumunt, ita vt reliquum sit magnitudinem, & ornamentum adiungere. Arist. rhetor. pri. c. 42.

Amplificatio omnes oratores, & imminutione vtuntur. Arist. rhetor. 2. c. 15.

Amplificatio ex communibus ostentatiuis aptissima est, factum autem iudiciali: possibile autem, & futurum deliberatiuis. Arist. rhet. 2. c. 106.

Amplificans oportet, vt consequenti continuatione vtat, & rem alteram tanquam in alteram properando amplificare, & rem suis partibus diuidendo, sigillatim narrare. Arist. rhetoric. ad Alexan. cap. 3. c. 194.

Amplificationum causa in alijs quoque generibus vtilis sunt; sed plurima ipsarum vis in laudationibus, & vituperationibus conitat. Arist. rhet. ad Alex. c. 3. c. 194.

Amplificatio, quam faciebat Epicarmus, de qua Aristoteles in rhetoricis meminit, hoc in loco tum ipse Aristotum Ioan. gram. declarat quid sit, de qua in eo loco nihil interpretes aiunt: namque ipse quandam congeriem amplificabat, quam fabricam appellabat, vt ex calumnijs maledicta, ex maledictis pugnam, ex pugna vulnus, ex vulnere interitus. Io. gram. de gen. anim. 1. cap. 18. char. 15. col. 2.

Amplificatio quedam est multitudo attributorum. Auer. 3. rhet. cap. 6. c. 62. col. 2.

Amygdalus clauis confixa, gummi per multum tempus stillantes, meliores redduntur. Aristot. 1. de plan. cap. 3. char. 375.

Amygdalus habet fructus dulces, & alios amaros: clauis in arbore infixi multum iuuant, & maxime si sunt aurei, sed valent, & ferrei, & si cauetur super radices in stipite, ita vt humor fluere possit. Alb. Mag. de veg. 7. trac. 1. cap. 3. c. 151. col. 4.

Amygdala mensis Februarii, & melius fata quam insita. Alb. Mag. de veget. 7. trac. 1. cap. 3. c. 178. col. 3.

Ana est animal ferum, diligens animalia sui generis, odio habens alia generis alterius. Alb. magn. de anim. l. 2. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 1.

Anabula est animal capite cameli, collo equi, vnguibus, & pedibus ouis, intensa rubedinis, albis maculis immixtum per totum corpus habens; longo collo, altis anterioribus pedibus, & eius pellis caro venditur pretio. Alb. mag. de ani. 2. tract. 2. cap. 1. c. 114. col. 1.

Analysis est resolutio contraria compositioni. Auer. post. pri. proem. c. 127. col. 1.

Analogum non significare naturam vnam ex hoc textu elicitur. Aristotel. physicor. 3. capit. 7. text. 70. ch. 74.

Analogum diuidendum est in singula, & sic reducendum ad primum in singulis predicatis, quomodo ad illud dicitur, & alia ad illud reducuntur, quia habent primum, alia quia faciunt illud, alia secundum alios modos,

Aristot. 4. metaphys. su. 1. cap. 2. tex. 4. char. 62. Analogum est, quod prius de vno, mox de alio dicitur. Simp. in præd. tex. c. 58.

Analogica, si alia diuersa sunt, & reliqua diuersa sunt. Magen. in prior. c. 45. col. 1.

Analogia sunt media inter æquiuoca, & vniuoca. Auer. 4. metaph. tex. co. 2. c. 30. Idem D. Thom. 1. metaph. 1. 3. tex. 1. c. 763.

Analogia diuersi sunt gradus. Auer. pri. ethi. c. 6. c. 4. c. 1. **Analogia tribus fit modis; proportionem ad vnum subiectum vt ens; proportionem ad vnum efficiens actum, vt medicus secundum medicinam; quæ in se est, & idiota medicus per experientiam; & proportionem eiusdem, vt sanum, quod in cibo ac vrina consistit.** Albert. Mag. de prædicab. char. 5. colum. 2.

Analogia sunt proportionaliter dicta, & sunt media inter vniuoca, & æquiuoca, quæ sunt imposita diuersis, sicut esse, & substantiam, per respectum ad vnum, cui proportionantur. Alb. mag. de præd. c. 3. col. 2.

Analogia vna est Dei, & intellectuū supernorum, & hominis ad optimum secundum naturam. Albert. Magn. de natur. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 74. col. 4.

Analogia duplex; alia, in qua omnia entia, quæ sunt in prædicamento, & omnia entia causata, attributionem habent ad causas altissimas; alia, in qua nouem prædicamenta accidentium attributionem habent ad substantiam tanquam ad ens fixum, & quasi ad se ipsum reflexum. Alex. de ales. in 4. metaph. tex. 2. c. 76. col. 4.

Analogum diuidendum est in singula, & sic reducendum ad primum in singulis predicatis, quomodo ad illud dicitur. Alex. de ales. 4. metaph. tex. 4. c. 80. col. 1.

Analogia vbi est, ibi non est æquiuocatio. Alexand. de ales. 6. metaph. tex. 3. c. 173. col. 2.

Analogia duplex; vna est inter aliqua duo, quæ habent vnam formalitatem, sed vnum formaliter aliud causaliter tantum. Alia est analogia, quæ est inter plura, quæ habent vnam formalitatem formaliter, sed in vno est sub esse diminuto, & attributo ad aliud: in alio, sub esse completo; & hæc est analogia, quæ est inter substantiam, & accidens. Alexan. de ales. 7. metaph. text. 5. char. 184. colum. 3.

Analogia proprie via diuisua tractantur. Thom. de Vio, in prædic. c. 78. col. 1.

Analogis vti in scientijs non est inconueniens. Thom. de Vio in post. c. 137. col. 1.

Anaplos animal est acutis cornibus, ita vt ipsis refecet arbores, & cum arbuta secare vult, cadunt. & ab ipsis inuoluntur, & tunc clamat, & sic prodit se ipsum, & a venatoribus interficitur. Albert. Magn. de anima. l. 2. tract. 2. cap. 1. c. 174. col. 1.

Anas, Gavia & Harpa inuicem dissident. Aristot. de historia anim. 9. cap. 1. c. 317.

Anas est auis nota, lata in dorso, minor, quam Anser, & maioris quantitatis, quam pullus aquaticus, & est siluestris, & domestica. Caro eius est minus dura, quam Anseris, frigida melancholica. Alb. magn. de ani. 2. tract. 1. cap. 1. c. 185. col. 4.

Anatomia corporis humani perfectior fuit tempore Galeni. Auer. de partib. ani. 1. cap. 2. c. 66.

Anatomia non ostendit principium esse venarum, quia per rationem tantum percipi potest. Alb. mag. de animalib. 3. tract. 1. cap. 6. char. 39. colum. 1.

Anaxagoras Clazomenius infinita dixit principia. Arist. pri. metaph. su. 2. cap. 1. c. 11.

Anaxagoras infinita similia in vnoquoque inesse asseruit. Io. gram. pri. phys. c. 2. col. 2.

Anaxagoras, Democritus, Epicurus, Leucippus, plura principia infinita, & mobilia ponunt. Ioan. gram. pri. phys. char. 5. colum. 4.

Anaxagoras similia principia posuit, id est cuius partes sunt toti similes. Ioan. grammat. pri. phys. ch. 4. col. 4. Ana-

Anaximandrus, & Plato terram manere dixerunt ob similitudine equilibrium. Simp. 2. de celo, co. 53. c. 78. c. 4.

Anaximander primus inuenit rationem de magnitudinibus celestibus, & de ipsarum distantijs; Mercurij autem, & Veneris maiori diligentia inuenit sunt distantia post Aristo. ab Hipparco, Aristarco, & Ptolomæo. Simp. 2. de celo, text. 58. co. 38. c. 21. colum. 4.

Anaximander medium inter aqua, & aerem, vel inter aerem, & ignem principium esse dixit. Ioan. gram. physicor. 1. char. 5. colum. 3.

Anaximenes & Diogenes aerem priorem aqua, & maxime rerum principium posuerunt. Aristotel. 1. metaphysic. sum. 2. cap. 1. char. 1.

Anaximenes, Anaxagoras, & Democritus, terram manere dixerunt, quia a supposito retinetur aere: cum enim sit lata figura tympanoidalis supersidet aeri, & aer illi non cedit. Sim. 2. de celo, tex. 78. co. 53. char. 78. col. 4.

Anaximenes fuit discipulus Anaximandri, qui fuit discipulus Thaletis. Alex. de ales. pri. metaphy. c. 13. col. 3.

Anchæ sunt, quæ sunt posterius post iugina. Alb. mag. de animalib. 1. tract. 2. cap. 24. char. 20. colum. 4.

Andrius est serpens ordinis primi, qui; cum est in aqua, à græcis vocatur Andris, cum est in terra vocatur Kedu-fudurus, est minor aspide, & latioris capitis, deterior, & nocibilior. Incidit morsus eius cum dolore vehemēti, & inflatur locus valde, deinde fit viridis, & corroditur locus, & qui morsus est, patitur vertiginem, & vomitum cholerae foetidae, & motus inordinatos, & debilitatem virtutis, & vt plurimum in hora moritur: & cum transit tertiam, est, quod serpens est aquosus, vel complexio eius, qui morsus est, est valde fortis: & si tunc euadit, comitabuntur eum ægritudines, à quibus nunquam liberabitur. Albert. Magn. de ani. chart. 201. colum. 1.

Androdamas regius fuit legum conditor Chalcidensibus, qui sunt in Thracia, de homicidio, & hæreditatibus. Aristot. polit. 2. cap. 10. c. 556.

Andromachē insculpta figura lapidi, conciliat amorem in ter virum, & vxorem, & etiam adulteros reconciliat. Alber. magn. 2. de miner. tract. 3. cap. 5. char. 142. col. 1.

Andromanta lapis est coloris argentei; vt plurimum in Mari rubro nascitur; habet virtutem contra furorem, & faciem animi concitationem, tristitiam, & grauitatem. Alb. Magn. 2. de min. tract. 2. cap. 1. c. 139. col. 2.

Ανδραποδός dicitur *δυαδ ερσιν*, quod est excolligere quæ videt, & multa in vnum colligere. Simp. in pri. de celo. co. 93. tex. 43. c. 97. colum. 1.

Anetum feniculo simile est in folijs, & flore, est calidum, & siccum. Albert. Magn. de Veget. & plan. l. 6. tract. 2. cap. 2. char. 163. colum. 1.

Anetum loco frigido feri desiderat, & auram tepidam querit, & sepe rigandum, si deest pluuia. Albert. mag. de Veget. & plan. l. 7. tract. 2. cap. 2. c. 177. col. 4.

Angelus nullo modo proprie est animal, sed dicitur animal aliquando propter viuere secundum intellectum. Alb. magn. in præd. c. 15. col. 3.

Angeli secundum Moyse, & Christi legem, non sunt intelligentiæ, vt Philosophi de intelligentijs locuti sunt. Alber. Magn. in prædicam. char. 62. colum. 4.

Angelorum ordines distinguuntur secundum differentias illuminationum, & theophoniarum: quæ reuelatione accipiuntur, & fide creduntur, ad perfectionem regni celestis ordinantur in gratia, & beatitudine, de quibus nihil per rationem philosophicam philosophia determinare potest. Albert. mag. de caus. & proces. vniuer. à caus. l. 1. tract. 4. cap. 8. c. 199. colum. 1.

Angeli malum est furor irrationalis, demens concupiscentia, phantasia proterua; qui furor fit ex indignatione boni. Albert. magn. ethicorum pri. tractat. 2. cap. 5. char. 5. colum. 1.

Anguillarum definitio.

Anguilla est piscis ab angue dicta, eo quod anguis habet figuram; est longus, ita vt in Gange fluuio. 30. pedum effici perhibetur; est non squamosus, sed viscosæ pellis, & spissæ, qua excoriatus, cum assatur, melior efficitur, in hoc non est nec masculus, nec femina: in Danubio non est, nec posita viuunt, sed moritur, timet in tonitru, ideo ad superficiem aquæ natat; alij de luo alij de lumbricis terræ, alij de superfuitatibus piscium dicunt generari. Albert. magn. de animalib. l. 24. capit. 1. chart. 196. colum. 1.

Anguillarum generatio.

Anguilla ex putredine generantur in aquis lutosis. Alber. mag. de animalib. 6. tract. 2. cap. 2. ch. 60. col. 4.

Anguilla generantur in aquis limosis. Albert. magn. de animalibus. l. 21. capit. 9. char. 172. col. 4.

Anguillarum proprietates.

Anguilla nullum ouum generat. Arist. de histor. animal. 3. capit. 10. c. 89.

Anguilla paucum sebum habent in omento. Aristot. de histor. animalium 3. capit. 17. char. 96.

Anguilla, nec masculus, nec femina est, nec prolem ex se procreare potest. Arist. de hist. animal. 4. cap. 1. ch. 142.

Anguilla excepta, omnes mares habent semen genitale, quæ neque ouum, nec semen sortita est. Aristotel. de hist. animal. 6. c. 218. cap. 14.

Anguilla sola inter sanguinea sine coitu, & sine ouo procreatur; imbre viuunt, & alitur. Aristot. de histor. anim. 6. capit. 16. char. 220.

Anguilla pauco quidem, certisque locis limo vescuntur, & edulij: aliæ & plurimæ humido humore dulci viuunt. Arist. de hist. animal. 8. capit. 2. char. 275.

Anguilla non superfuitant mortuæ, vt ceteri pisces. Arist. de histor. animalium 8. capit. 2. char. 276.

Anguillarum vita protrahitur vsque ad 7. vel 8. annos. Aristot. de histor. animalium 8. capit. 2. char. 276.

Anguillarum feminae meliores sunt, quamquam temere feminae appellantur; non sunt enim feminae, tamen appellantur, quia aspectu à ceteris discrepant, ideo feminae. Arist. de hist. animal. 8. cap. 30. c. 313.

Anguilla adhuc nō cognoscitur, an masculus, vel femina sit. Alber. mag. de ani. 1. tract. 1. cap. 5. c. 3. colum. 4.

Anguilla diuersitatem sexus non habent. Alb. Magn. de anim. 4. tract. 2. cap. 4. c. 51. col. 3.

Anguilla habet hoc proprium, quod cum moritur non natat super aquam, vt ceteri pisces, quia venter eius est valde paruus, & parua ventositas est in eo, & in excellenti frigore fere omnes anguillae moriuntur. Alb. mag. de ani. 7. tract. 1. cap. 3. c. 64. col. 3.

Anguis circa Aethiopiā volare narratur. Aristotel. de hist. ani. 1. cap. 5. c. 14.

Anguim magnitudo mira in Aphrica, ita vt non nulli tritem euertant. Arist. de hist. animal. 8. c. 28. c. 309.

Anguiculos in Mesopotamia Syriæ, & in Isthonte oriri aiunt, qui indigenas non mordent, aduenas vero mirum in modum iniuria afficiunt. Aristotel. de admir. aud. c. 874. 145.

Angues circa Euphratem sunt, qui in meridie iuxta vtraque amnis ripas viuunt; cum vero lux deficit, in altera solum riparum parte reperiuntur, & Syrios dormientes minime morsu defigunt; aduenas vero Græcos auide, & cum cruciatu exanimant. Aristot. de admirat. audit. c. 874. 146.

Angulus in vniuersali.

Angulus alius rectus, alius acutus, alius obtusus. Io. gram. 2. post. cap. 14. c. 68. col. 4.

Angulis constantia, contraria sunt his, quæ non constant ex angulis, vel potius diuersa sunt, & non contraria. Ioan. gram. in pri. physic. tex. 41. char. 19. col. 2.

Angulus icoedron, est ex tribus rectis, & tertia vnus ex tribus rectis. Auer. 3. de celo, tex. 66. ch. 104. colum. 3.

Angulorum acumen, est causa combustionis per accidēs, in corporibus comburentibus. Auer. 3. de celo, tex. 72. c. 107. col. 1.

Angulus est pars figuræ quantitate, & qualitate. Auer. 5. metaph. tex. co. 30. c. 65.

Angulus non est specialis modus quantitatis, sed potius qualitatis circa quantitatem quandam. Albert. magn. 5. metaphysic. tract. 3. cap. 1. c. 108. colum. 1.

Angulus vt rectus.

Angulos ad planitiem reddunt similes ea, quæ in terram cadunt, & resiliunt vtraque ex parte puncti, quod planum tetigerint, quia omnia ad rectā lineā sua natura feruntur: quæ aut in locū æqualē deciderant, vbi ex perpendicularo diametroque sese plano impeggerint, pares angulos ideo faciunt suo resultu, quod equa diame-ter diuidit. Quæ autem in latera corruunt, quoniam non perpendicularum, sed puncto superiori terram feriunt, accidit, vt repulsa à loco contrariam in partem se conferant. Arist. problem. sec. 16. q. 4. c. 497.

Anguli recti alio quam ad centrum ferri non possunt. Ammo. in Por. c. 2. col. 1.

Angulus rectus fit cum recta super rectam cadit perpendiculariter, angulosque vtrinque æquales facit. Ammon. in præd. ch. 75.

Angulos tres æquales duob. rectis habere isochalem non ob particularem triangulū accidit, sed ob triangulum vniuersalem. Io. gram. pri. post. cap. 20. c. 46. col. 2.

Angulus rectus, est inclinatio rectæ lineæ super rectum ad perpendicularum. Io. gram. 2. post. c. 14. ch. 68. col. 4.

Angulus vt acutus.

Angulus acutus est minor recto ex diffinitione primi Euclidis. Ammo. in præd. c. 75.

Angulus vt obtusus.

Angulus obtusus est maior recto, in definitione primi Euclidis. Ammo. in præd. c. 75.

Angulus obtusus est inclinatio rectæ lineæ non ad perpendicularum, faciens angulum maiorem recto. Ioan. grammatic. 2. post. cap. 14. c. 68. colum. 4.

Angulus extrinsecus.

Anguli extrinseci cuiusuis figuræ extensis lateribus quatuor rectis sunt æquales. Ioan. grammatic. pri. post. capit. 19. c. 44. col. 2.

Angulus pyramidalis.

Anguli tres pyramidalis figuræ, æquales sunt duobus angulis cubicis, quia simul faciunt sex angulos rectos. Auer. ex paraphr. 3. de celo, tex. 66. ch. 149. c. 3.

Angulus vt in circulo.

Anguli æqualium sectionum æquales sunt. Alexan. ap. pri. prio. cap. 24. c. 46. col. 3.

Angustum, & tenuē est, quod paruum interstitium in la-

tum, & profundum habet. Ammon. in præd. char. 64.

Angustiam sequitur vindicta, cum non potest tolerare iniuriam; ideo primo cor mouetur secundum systolē, postea secūdū diastolē, cum vindicat. Alb. magn. de mot. animal. 1. tractat. 2. capit. 6. chart. 44. colum. 2.

Angustiam cordis sequitur accensio caloris, & feruor spiritus. Alb. mag. de mot. ani. 1. tract. 2. c. 6. c. 44. col. 2.

Anhelare est sapius, & densius spiritum attrahere, & admittere. Michael Ephes. de respir. c. 35. colum. 4.

Anhelitus est in animalibus ad infrigidandum calorem naturalem, & temperandum ipsum. Auer. phys. 8. tex. 51. chart. 178. colum. 2.

Anhelitus motus in animalibus dat qualitatem. Auer. physic. 8. tex. 51. c. 178. col. 2.

Anhelans est animal ambulans sanguinem habens. Auer. pri. de ani. tex. 84. c. 124. colum. 3.

Anhelitus prima necessitas est ad immittendum; secunda ad extrahendum. Prima propter cor; secunda propter pulmonem. Auer. 2. de anima. tex. 89. c. 144. colum. 4.

Anhelitus perficitur pulsū, & haustu spiritus. Alb. magn. de spir. & respir. l. 2. tract. cap. 3. c. 58. col. 1.

Anhelitus interceptio præcipue propter tres causas contingit; primo propter mentis in aliquo fortem fixationē; secundo ob tristitiam, quæ contrahit cor secundum systolem vehementem; tertio est nimia dilatatio peccatoris ob lætitiā, quia tunc cor nimis spiritum expellit. Alb. magn. de spir. & respir. l. 2. tract. c. 3. ch. 58. col. 1.

Anhelitus magnus, frequens, velox, & calidus, cordis calorem, & contrarius, frigiditatem ostendit. Alb. magn. de anim. 1. tract. 3. cap. 4. char. 27. colum. 1.

Anhelitus instrumenta sunt trachea, & epiglottis. Albert. mag. de animal. l. 13. tract. 1. cap. 2. c. 113. colum. 2.

Anima in vniuersali.

Animæ passiones, & res omnibus eodem sunt. Arist. per her. cap. 1. c. 119.

Animata alteratur per ea, secundum quæ inanimata alterantur; sed non secundum ea, quæ alterantur animata, inanimata alterantur: quia animata alterantur per sensus, & per non sensus; inanimata vero sensibus carent: & cum inanimata alterantur, latet: & nihil prohibet, cum animata alterantur, latere, quando non secundum sensus alterantur. Aristotel. physicor. 7. sum. 3. capit. 1. tex. 12. c. 182.

Anima, cum moueat corpus fm alium motum a motu proprio, impossibile est vt sit sine fatigatione, & sine labore. Arist. 2. de celo, sum. 1. cap. 3. tex. 6. c. 292.

Anima omnis non est principium motus, neque omnibus partibus animæ id tribuendum est: sed augēdi principium, idē putandū, ac in plantis, alterandi eandem vim, quam sentiendi, deferendi aut aliud quiddā, non vim intelligendi: delationē enim, vel in cæteris animalibus esse nouimus, intellectū, siue mentem in nullis. Igitur philosophus naturalis, non de omni anima differere debet, quia nō ois eius pars natura est, sed aliqua ei pars vna, vel plures. Arist. de partib. ani. pri. cap. 8. c. 406.

Animam habentia diuidenda sunt communibus animæ, & corporis muneribus. Aristotel. de partib. animal. 1. cap. 3. char. 412.

Animæ officium est alere, & mouere. Aristotel. de part. anim. 2. cap. 7. c. 440.

Animæ passiones an sint communes animæ, & corpori, an proprie ipsius animæ dubium est; nam videtur plurimarum nullam sine corpore pati neque agere: vt irasci, confidere, desiderare, & sentire; maxime autem assimilatur proprio ipsum intelligere: & si hoc est imaginatio quædam, aut non sine imaginatione, neque hoc sine corpore esse contingit. Aristotel. pri. de anim. sum. 1. capit. 1. tex. 12. char. 589.

Animæ passiones, non sunt separabiles a naturali materia

ria animalium, in quantum tales existunt, ut ira, & timor. Arist. pri. de ani. su. 1. cap. 2. tex. 17. c. 591.

Animatum ab animato duobus maxime differt; motu, & sensu. Arist. pri. de Ani. su. 1. cap. 1. tex. 19. c. 592.

Animam proprie, & primo maxime esse id, quod mouetur, dicunt quidam; existimantes id, quod non mouetur, ipsum non contingere mouere alterum ipsum, quæ mouetur. Arist. pri. de ani. su. 2. c. 1. tex. 20. c. 592.

Animæ motum inesse, est vnum quoddam impossibilium. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 36. char. 597.

Animæ substantia si esset mouere seipsam, non secundum accidens ipsam moueri, ipsi inerit, ut albo, & tricubito. Arist. pri. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 39. c. 598.

Anima si natura mouetur & violentia mouebitur: & e contra, si violentia, & natura: & sic de quiete, ut animæ quales motus, & quietes violentæ sint, nec fingere volentibus facile est reddere: nam si sursum mouebitur, est ignis: si deorsum, terra, & sic de alijs. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 40. c. 598.

Anima si mouetur cum moueri videtur corpus, & ijs moribus mouebitur, quibus & ipsa, & secundum quod mouetur corpus, & ipsa conuersim mouebitur; igitur, & anima aut tota, aut secundum partem latatione mouebitur: & si hoc, & egressam iterum ingredi continget, & ad hoc sequitur, ut resurgant animalium corpora mortua. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 41. c. 598.

Anima non mouet animal, ut ipsa moueatur, sed per electionem quædam, & intellectionem. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 44. c. 599.

Anima secundum accidens, & mouet, & mouetur. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 2. tex. 61. c. 604.

Anima si est corpus, cum ipsa sit in corpore, in eodē duo erit corpora. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 5. tex. 72. c. 607.

Anima, si est in aere, cur non facit animal? Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 5. tex. 86. c. 611.

Animæ non inest cognoscere, nec ex elementis esse, nec moueri ipsam bene, & vere dicitur. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 5. tex. 88. c. 611.

Anima non est ut corpus, non enim est eorum, quæ sunt in subiecto. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 1. tex. 4. char. 615.

Anima & corpus an vnum sit, non est querere, ut nec cæca, & figura, & vniuersusque materia, & id, cuius materia est. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 1. tex. 7. c. 616.

Anima terminatur ab eo, quod anima caret ipso viuere. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 2. tex. 13. c. 617.

Animam qui existimant neque sine corpore esse, nec corpus aliquod, bene opinantur: corpus enim non est, corporis autem esse aliquid. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 2. tex. 26. c. 619.

Animæ potentia alijs infant omnes, alijs quædam, alijs vna sola; & potentia hæ sunt: vegetatiua, sensitua, appetitiua, motiua secundum locum, & cogitatiua; planctis inest nutritiua solum, alijs, & nutritiua, & sensitiua. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 1. tex. 27. c. 620.

Anima prima generatiuum, quale ipsum est: a fine enim vnumquodque appellare iustum est: & inter hæc tria sunt, quod alitur, quo alitur, & alens. alens est prima anima: quod alitur, est corpus habens animam: quo alitur, est alimentum; & finis omnium horum est generare quale ipsum. Arist. 2. de ani. su. 3. cap. 2. tex. 49. c. 627.

Animatum omne habet calorem, alioqui non concoqueret alimentum. Arist. 2. de ani. su. 5. cap. 2. tex. 50. char. 627.

Animæ inesse has differentias necesse est, ut etiã in omni natura insunt, in qua est aliquid. hoc quidem materia vnicuique generi, id autem est quod potentia omnia illa, alterum autem causa, & factiuum, quod faciendo omnia, quod ars ad materiam passa est, & est quidam talis intellectus, quia omnia fit, quidam verò, quia omnia facit, ut habitus quidam, ut lumen. Arist. 3. de ani. cap. 3. tex. 17. c. 659.

Anima animalium secundum duas definitur potentias:

& discretiuo, quod intelligentiæ, & sensus est opus, & mouere motu secundum locum. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 40. c. 664.

Animæ potentia appetitiua, est illa, quæ monet. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 52. c. 667.

Animæ partes si secundum potentias diuidantur, & separentur, valde multæ fiunt: nutritiuum, sensitiuum, intellectiuum, deliberatiuum, & appetitiuum. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 52. c. 667.

Anima non est in vnoquoque membro, sed in quodam principio. Arist. de ani. motu cap. 7. c. 92.

Anima corpore melior est, animatumque inanimato, propter animam, & esse quam non esse, & viuere quã non viuere melius est. Arist. de gen. ani. 2. cap. 1. c. 139.

Animantem nihil ex omnibus, quæ animanti tribuimus, gignere potest, nisi semen genitale. Aristot. problem. sec. 4. c. 386.

Anima, & corpus, sunt causæ plurimarum passionum inuicem. Arist. physiognom. cap. 1. c. 333.

Anima, & corpus compatiuntur inuicem. Arist. Physiognom. cap. 7. c. 342.

Anitiæ proprium est, ut viuificet corpora, quoniã influit super ea virtutem suam. Arist. de cau. propr. 3. c. 976.

Animæ omnis habitus ad ea, & circa ea naturam suã habet, à quibus deterior fieri, & melior consuevit; at per voluptates, & ægritudines prauis habitus fiunt, dum persequuntur, aut fugiunt homines, aut quos non debent, aut quando non debent, aut quemadmodum non debent, aut quot alijs modis à ratione talia præscribuntur. Arist. 2. ethic. nicom. cap. 3. c. 34.

Animæ opus est vitam rebus inferre, & eius vsus vigilia est, somnus enim desidia est. Arist. mora. eud. 2. cap. 1. c. 381.

Anima se habet ad corpus, ut artifex ad instrumentum, & dominus ad seruum. Arist. moral. eodē. 7. cap. 11. c. 452.

Animi celsi est in magnis calamitatibus, & iniurijs nihil iniuste vel abiectione facere. Arist. oecon. 2. cap. 1. c. 785.

Animo esse bene instituto longe pulchrius est, quam habitum corporis vestibus pulchris ornatu intueri. Arist. rhet. ad Ale. c. 177.

Animus disciplina, & eruditione seruatur, ut corpus valetudine bona. Arist. rhet. ad Alex. c. 179.

Animi bona sunt fortitudo, sapientia, iustitia. Arist. ad Alex. c. 182.

Anima est talis, ut possit hoc pati, quod nulla potentia earum, quæ post ipsam sunt, potest pati: ipsius enim proprium est fluentium sensibilibus formas retinere, & memorijs paulatim colligere, & constituere in se ipsa. Alex. & Eust. in 2. post. c. 110. col. 2.

Animæ potentia appetitiua, ira, & desiderium natæ sunt solum appetere, non autem verificare. Alex. & Eust. 2. post. c. 112. col. 1.

Animam habens ab inanimato vita distinguitur. Alex. aphr. 3. natur. quæst. cap. 25. c. 11.

Anima animantium tanto stirpium forma perfectior est, quanto stirpium forma simplicium corporum formas excessit: & sensibilis animæ differentia eandem inter se analogiam seruare videntur, quam simplicium corporum formæ ad stirpium animam, & stirpium anima ad sensualem animam habet: cuius analogie differentia causa nil aliud est, quam ipsa subiectorum corporum differentia, & propter specierum multitudinem, & propter eiusmodi temperamenti, & missionis constitutionem. Alex. aphr. pri. de ani. c. 3. c. 31. col. 2.

Anima simplicior est, cuius organicum corpus simplicius esse dignoscitur. Alex. aphr. pri. de ani. c. 21. col. 2.

Anima, quæ pluribus potestatibus constat, quæ perfectior est, corpus subiectum distinctius, & pluribus organis dispositum habet: cuius corporis eiusmodi anima est forma. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 3. c. 31. col. 2.

Anima non est in corpore, ut totum in partibus: eadem enim

enim partes, & animæ, & corporis essent. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 14. ch. 31. col. 4.

Anima non est in corpore, ut species in genere: neque enim corpus, in quo est anima, genus est animæ, quia vtrūque. i. anima, & corpus vnum quiddam numero est. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 4. ch. 31. col. 4.

Anima non est in corpore ut genus in speciebus, alioquin omne corpus anima erit, ut omnis homo animal. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 4. ch. 31. col. 4.

Animæ locus non est corpus, corpus. n. anima esse sic dicitur, quia, quod per se in loco est, corpus est. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 4. ch. 31. col. 4.

Anima non est in corpore, ut in vase, idem enim sequeretur, quod de loco: cum vas nulla alia re differat à loco, nisi quod transferri possit. Alex. aphr. pri. de ani. ca. 4. c. 31. col. 4.

Anima non est, ut accidens in subiecto, cum substantia sit, & vim contrariorum susceptricem habeat, nullumque accidens sit substantia. Alex. aphr. pri. de ani. ca. 4. c. 31. col. 4.

Anima non est in corpore ut in misto, quia simplicia mistu ingredientia non seruant peculiarem naturam incolumem. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 4. ch. 31. col. 4.

Anima ita mouet corpus, ut per se nullatenus moueatur, at cum corpus mouetur, ea ipsa mouetur ex accidenti, quod in omni forma esse necessarium est, cum simul in sit corpori, cuius est forma. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 7. c. 32. col. 4.

Anima nec per se quiescit, nec per se mouetur, sed animal vtriusque huius muneris per se functionem habet. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 7. c. 33. col. 1.

Anima non solum est natura, sed etiam à natura quendam in se ordinem potestatum habet. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 9. ch. 33. col. 4.

Animæ, quæ in animatis consideratur, prima potestas est illa, quam altricem appellamus, cuius vis auctrix, & genitrix coniungitur; qua adepta omnia viuunt, & contra priuata hac potestate, intereant viuentia necesse est. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 9. ch. 33. col. 4.

Animæ secunda potestas est vis sensibilis, & impulsiva; item vis appetendi, & imaginandi, quas vires in nullo conspicimus, quod altrice vi præditum non sit, contra vis nutritrix sine his subsistere potest, ad stirpes enim pertinet. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 9. ch. 33. col. 4.

Anima in partes, nec magnitudine, nec numeri diuisione est diuisibilis; non. n. separatam animam facimus ab ijs, in quæ diuiditur: sed potestatum, quas habet, enumeratione, & differentiarum inuētū diuisionem eius constituiamus. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 9. char. 34. col. 1.

Anima vna cum rebus idem esse censenda est, ut intercedente sensu, atque intellectu specierum suscipienda facultate sit prædita. Alex. aphr. pri. de ani. ca. 30. ch. 42. col. 1.

Animæ vniuersæ potestates in hæc diuiduntur, ut altera agendi, altera iudicandi sit. Alex. aphr. 1. de ani. cap. 32. char. 43. col. 1.

Animæ principium in corpore reperitur: vis vero illa, quæ famulatur, in reliqua corporis membra protenditur. Vis sensibilis in oem carnem extenditur. Id verò, quod agilitati, & motui ministerium exhibet, in neruos & musculos diffunditur. Alex. aphr. pri. de ani. cap. 32. ch. 43. col. 2.

Animam habenti quælibet pars animata est. Alex. aphr. 2. de ani. cap. 7. ch. 43. col. 4.

Animæ functiones non sunt animæ per se, sed eius, quod anima præditum est; non enim letatur nec dolet anima; sed homo, qui ipsam possidet. Alex. aphr. 2. de ani. cap. 9. ch. 44. col. 1.

Anima se ipsam tanquam rem sensibilem non sentit. Alex. aphr. 2. de ani. cap. 24. ch. 45. col. 3.

Anima animæ similis est, non ut anima, sed ut qualitatis cuiusdam, vel dispositionis similis particeps est. Alex. aphr. 2. de ani. cap. 25. ch. 46. col. 1.

Anima affectus corporis non sentit, ut diuersa à corpore existens, sed ut animal has reflexiones sentit, quod ex anima, & corpore constat. Alex. aphr. 2. de ani.

cap. 26. c. 46. col. 2.

Anima quia mouet non mouetur, corpus quia mouetur non mouet. Alex. aph. 2. natu. quæst. cap. 2. c. 6.

Anima & vita differunt, quia, quod est operatum vita est, cum per ipsum nutrimentum, & augmentum sit: quod autem potentia vitam habet, organicum dicitur, cum per ipsum potentiam habet, ut nutriri, & acquiri possit: quod æquale non est, ei quod est anima hæc. Alex. aphr. 2. nat. q. c. 8. c. 7.

Anima non est ad aliquid, quia actus & forma æquiualelet, forma autem non est ad aliquid. Alex. aph. 2. natu. quæst. cap. 9. c. 7.

Anima cum sit animalis forma, & materialis, impossibile est esse per se: at si per se non est, nec per se mouetur anima, igitur per se non mouetur. Alex. aph. 2. natu. q. c. 10. c. 8.

Anima vnã esse, quod omnibus animalibus vita tribuitur, nemo ausit dicere. Them. 1. de ani. c. 2. tex. 60. c. 67. col. 1.

Anima, quæ vita vocatur, à Themistio appellatur anima inseparabilis, indiuiduaque corpori, eoque dissipabilis ac mortalis non absolute, ac simpliciter, sed ut lumen in aqua. Them. 1. de ani. c. 24. tex. 60. c. 67. col. 1.

Anima corporeis motibus moueri nequit. Them. 1. de ani. cap. 25. tex. 63. c. 67. col. 3.

Animæ fons est motus, ipsa præbet initium, ipsa procurat, ipsa se de vno motu in alium transfert & per se hanc transactionem facit. Them. 1. de ani. cap. 25. tex. 63. c. 67. col. 3.

Animæ omnes mutationes momentaneæ sunt, statimque de potentia in actum promeant. Them. 1. de ani. cap. 25. tex. 63. c. 67. col. 3.

Animam habentia ab inanimatis differunt, non quod corpora hæc sint, illa non: sed quia illa viuunt, & hæc non. Them. 1. de ani. c. 3. tex. 4. c. 70. col. 2.

Anima nunquam quiescit à munere suo, ideo est, à nutritione; ita, & si partes perire semper necesse est, tamen summa suppletur identidem, eo quia incolumis exigit. Them. 2. de ani. cap. 5. tex. 6. c. 70. col. 4.

Animæ proprie motus est in vita. Sim. in præd. c. 84.

Anima est temporis causa proxima. Sim. in præd. c. 91.

Anima dat tempori, quod proprie dicitur in generalibus subsistentia, ac illud iterum, atque iterum ab illa procedit. Simp. in præd. c. 92.

Anima sine sensu esse non potest, sine scientia esse potest. Sim. in præd. c. 109.

Animatum ab inanimato distinguitur vita. Simp. 2. phys. c. 100. col. 2.

Anima aduenit corpori naturali, ut forma materiæ. Simp. 2. phys. c. 101. col. 1.

Anima omnis, cum habeat propriam vim mouendi, seceratur ab eo, quod mouetur. Sim. 2. phys. c. 101. col. 1.

Anima mouet quædam secundum locum, non secundum quamuis causam, sed secundum eam causam, quæ spectat ad motum localem, habentem ipsam formam, ut in illa est. Sim. 3. phys. c. 156. col. 1.

Animata ea, quæ aluntur, & nutriuntur, sola augentur. Simp. 4. phys. c. 240. col. 1.

Animatum non vult moueri Aristot. sed agere, cum censerit solas mutationes naturales motus appellandas esse. Simp. 4. phys. c. 250. col. 2.

Anima non mouetur, sed motus in anima est ipsa intelligentia immobilis quacunque motus specie. Simp. 4. phys. c. 98. c. 259. col. 1.

Anima sublata, quæ principium est ortus, & omnis motus secundum ortum, cui adest tempus, tolletur etiam tempus. Simp. 4. phys. c. 277. col. 2.

Anima est, quatenus vitam efficit: tempus, quatenus mensurat durationem eius. Sim. 4. phys. c. 286. col. 1.

Animæ ad naturam eadem est proportio, quæ est vitæ ad motum naturalem. Sim. 8. phys. c. 394. col. 2.

Anima viuificatur per esse: propter quod semper hanc habet in promptu operationem, secundum virtutem autem, & malitiam non per esse operatur, sed propter

habitas alias aliter opiniones, & electiones. Sim. pri. de celo. tex. 32. co. 36. c. 25. col. 1.

Anima si auferatur a corpore, nequaquam animal est. Sim. in proœm. de ani. c. 1. col. 4.

Animæ accidentia cõmunia sunt, quæ sensitivæ, & imaginatiuæ potestati insunt, quæ potestates omnibus animalibus communes sunt. Sim. 1. de ani. tex. c. 1. col. 4.

Anima est inter formas media, & est informata, vt quæ totius sui ipsius coniuñtionem, ac cõmunicationem indicet. Simp. 1. de ani. tex. 6. c. 2. col. 2.

Anima omnis, omnisque vita substantia est. Simp. 1. de ani. tex. 12. c. 3. col. 3.

Animæ passiones non cõtinent esse sine corpore, quod tamen in 3. de ani. affirmat Arist. intellectuẽ absque imaginatione esse. Simp. 1. de ani. tex. 12. c. 4. col. 1.

Anima ab omni passione abstracta est, tum separabilis, tum ea, quæ corpore vt instrumento vtitur. Simp. 1. de ani. tex. 14. c. 4. col. 3.

Anima non simpliciter principiũ est eius, in quo est, sed vt viuaciter intrinsecus moueatur. Simp. 1. de ani. tex. 20. c. 6. col. 1.

Anima cum non sit in loco, nec localibus mouetur motibus, nisi per accidens. Sim. 1. de ani. tex. 39. c. 9. col. 2.

Animam corpus nõ esse patet, quia nõ mouetur, & motus est corporis propria actio. Sim. 1. de ani. tex. 52. c. 13. c. 3.

Anima quæcunque per se subsistit, quæque suum esse habet, ita vt nõ adquisitio aliquo nõ viuat, vnde quæque incorruptibilis est. Sim. 1. de ani. tex. 66. c. 16. col. 1.

Animatis propriũ est internè viuere. Sim. 2. de ani. tex. 4. c. 23. col. 4.

Anima corpora naturalia non omnia, sed viuentia tantum perficit. Sim. 2. de ani. tex. 4. c. 24. col. 1.

Anima duas habet vitas; vnã iuxta illam, quam ad corpus habet declinationem; aliam iuxta eam, quam ad exteriora habet vergentiam, vel quidem, vt corpus viuificantem, vel, vt viuente vtentem; non vt duæ sint sed duas præferens formas: vnã vt organi formatricẽ at non vt mouentẽ, sed vt moti organi viuaciter effectricẽ, de quo infra. Sim. 2. de ani. tex. 4. c. 25. c. 2.

Animæ instrumenta sunt non tantum ea corpora, quæ per ipsam animam viuunt, sed inanimata etiã; alia naturalia, vt lapides; alia artificialia, vt naturalia quidem & ipsa, at nõ vt naturalia vsũ aliquem vtenti animæ præbentia, sed ab arte benè cõcinnẽ; exposita, vt scutum & ensis. Simp. 2. de ani. tex. 8. c. 25. col. 4.

Anima actus est eius, quod potestate viuunt; quare est forma, quæ substantia appellat. Sim. 2. de ani. tex. 37. c. 31. c. 2.

Anima viuentium est causa, non vt forma tãtum, sed vt efficiens. Sim. 2. de ani. tex. 39. c. 31. col. 4.

Animæ opus præstantissimũ est, tribuere imperfecto semini potentiam eandem formam recipiendi, vt pote causa eius, quæcunque sit, perpetuitatis. Simp. 2. de ani. tex. 49. c. 32. col. 3.

Anima est, quæ iudicat per exactã, ac propriã cognoscibilis rei cõtractionem. Sim. 2. de ani. tex. 62. c. 35. col. 1.

Anima nec est ipsa magnitudo, nec ipsa vtitur; sed illius ratio & potentia quædam. Altera, vt ipsius organi determinatrix. Altera autem, quæ eo, quod ipso vtitur, perficitur, quæ proprie ratio, nõ forma dicitur; forma enim indiuisibilis est. Illa aut substantia est cõplicata, & hmoi est ajata vita. Sim. 2. de ani. tex. 122. c. 45. c. 2.

Anima, & intrinsecus, & a se ipsa agit, in ipsa actione indigens affectione organi a sensibili facta, quia corporeus ei est motus, qui ipsi extrinsecus imprimif. Sim. 5. de ani. tex. 139. c. 51. col. 2.

Animam harmoniã esse impossibile est, vtitur tamen organo præparato sibi ipsi conuenienter, iudicatque; sensibilem substantiam secundum rationem perfectã & elaboratã. Sim. 3. de ani. sect. 1. tex. 143. c. 51. col. 4.

Animæ omnis expromptio, quæ tota extrinsecus versatur, mediãntibus sensibilibus excitatur. Sim. 3. de ani,

fec. 1. tex. 162. c. 57. col. 1.

Anima nõ est indiuisibilis, quod reuoluta eius actio denotat, quæ cõ diuisione, & collectione procedit. Sim. 3. de ani. sec. 1. tex. 163. c. 57. col. 2.

Anima omnis corpore vtitur, vt instrumento. Sim. 3. de ani. sec. 2. tex. 54. c. 79. col. 5.

Animi conceptionibus, quæ scimus, meliori modo, quã per demõstrationem cognouimus. Io. gram. 1. de ani. ex proœm. c. 2. col. 2.

Anima non potest potentia perfectiorẽ habere; nisi deteriorẽ habuerit, non autẽ contra, & sic se habet res in sensibus. Io. gram. 1. de ani. ex proœm. c. 3. col. 1.

Animam quæ ex necessitate sequitur, alia solam animã sequuntur, alia & animam, & corpus.

Animam vnã esse & plures dicere possumus; vnã propter affectum communem, & coniuñtionem; plures, quia specie differunt vegetatiua, rationalis, irrationalis. Io. gram. 1. de ani. tex. 7. c. 7. col. 4.

Anima, si cõmune genus habet, solam definitionẽ vnã habet. Io. gram. 1. de ani. te. 8. c. 8. col. 1.

Animæ partes sunt diuersæ potentie. Io. gram. 1. de ani. te. 9. c. 8. col. 2.

Animæ ea propria sunt, quæ corpus ab illa separatũ non operatur. Io. gram. 1. de ani. te. 11. char. 8. col. 3.

Animatum anima natura posterius est. Io. gram. in 1. de ani. tex. 19. c. 12. col. 2.

Animæ potentia, sæpe animæ vocantur. Io. gram. 1. de ani. tex. 25. c. 13. col. 4. Idem tex. 32. c. 16. col. 2.

Animam habentia alium motũ habent a motu naturali ab anima ipsa; corpus enim mouetur secundũ simplicium dominium, cum nõ vt animatum, sed vt corpus mouetur; cum autẽ ambulat, vel alio mouetur motu, secundũ animæ motũ mouetur. Io. gram. 1. de ani. tex. 40. c. 18. col. 2.

Anima se habet ad corpus, vt ars ad instrumẽta. Io. grã. 1. de ani. tex. 53. c. 24. col. 3.

Anima, vt anima, magis, & minus non suscipit. Io. gram. 1. de ani. tex. 54. c. 25. col. 2.

Anima cum non sit quantitas, quia nec magnitudo, nec numerus, nec qualitas, (vt contra eos, qui eam harmoniam esse dicebant, probatum est) restat, vt nec sit accidens: reliqua enim sunt ex his: substantia ergo est. Hinc sequitur, vt quod quãtitatem, & qualitãtẽ non habet, non sit accidens. Io. grã. de ani. te. 1. c. 35. col. 2.

Anima in habẽtibus vitam non est corpus, sed vita, propter quam ea animata dicuntur. Io. gram. 2. de anim. tex. 1. c. 25. col. 2.

Anima diminutionis est causa, non quod faciat diminutionem, sed quod propter imbecillitatẽ ei deinceps cedat. Io. gram. 2. de ani. te. 37. c. 45. col. 4.

Animæ facultas generatiua est, quæ præparare potest id, quod eam habet, ad faciendum alterum quale ipsum secundum desiderium eius, quod est in primo æternitatis. Io. gram. 2. de anim. te. 48. c. 48. col. 1.

Animam rerum rationes in se habere non vult Arist. Io. gram. 3. de ani. te. 25. c. 89. col. 2.

Anima, quæ semini inest, primò cor designat, deinde perficit in ipso, quod residet. Io. gram. de gen. ani. 2. cap. 4. c. 47. col. 1.

Animam habentia sensitiuam secundũ sensus alterantur: in illis autem, quæ anima carent, sensus cõ non habent, latent alterationes. Psel. 7. phy. c. 59.

Anima prædita magis natura participat, quam inanimata; maximè enim nature vim habent in se. Mich. eph. de longit. & breuit. vit. c. 25. col. 2.

Animæ & formæ, licet non moueantur, tamen sunt naturales, secundũ quod sunt in mobili. Auer. phy. pri. tex. 11. c. 6. col. 3.

Anima est in loco, quia subiectum eius, quod est corpus, est in loco. Auer. phy. 4. te. 45. c. 67. col. 2.

Animata dicuntur ex se mota, quia istã existimãtur moueri

ueri posse ex se, & requiescere ex se: quod non accidit in illis, quæ mouentur naturaliter. Auer. physic. 8. tex. 17. c. 160. col. 4.

Anima mouet corpus natura, & corpus per suam naturã mouetur ab anima. Auer. physic. 8. tex. 27. c. 166. col. 2.

Anima animalis est sua forma naturaliter, & motus eius a sua anima est ei naturaliter. Auer. physic. 8. tex. 27. c. 166. col. 2.

Anima sine corpore esse non potest, nisi equiuocè. Auer. phys. 8. tex. 30. c. 167. col. 2.

Anima est motor in animali: illud autem per quod mouet iste motor, est musculus, aut calor naturalis, qui est in lacertis. Auer. phys. 8. tex. 37. char. 171. col. 2.

Anima animalis transmutatur per transmutationẽ subiecti, & mutat locũ, & etiã mutat se ab eo, quod mouet illã secundum finem. Auer. phys. 8. tex. 83. c. 196. col. 2.

Animatum dicitur de celestibus, & de his, quæ apud nos sunt, quasi equiuocè. Auer. 2. de celo. tex. 61. c. 65. c. 2.

Animatum nobilius inanimato esse, necessarium est. Auer. 2. de celo. tex. 61. c. 65. col. 4.

Anima in animalibus est motor, & motum est corpus: in simplicibus motor, & motum sunt idem secundum speciem, & differunt secundum modum. Auer. 3. de celo. tex. 28. c. 92. col. 2.

Anima, cum sit vltima forma corporis animalium cõuenit eius cõtẽplatio Naturali. Auer. de par. ani. 1. c. 1. c. 64.

Animæ passiones proprie possunt intelligi illæ, quæ primitus existunt in anima, & secundo in corpore; vt sensus, & imaginatio. Auer. 1. de ani. tex. 3. c. 109. col. 1.

Animæ, si essent eadem specie, cognita consideratione de hominis anima, ceterorum quoque animalium, animarum considerationem cognosceremus. Auer. 1. de ani. tex. 7. c. 109. col. 3.

Anima præcedit elementa oĩa causalitate, & nobilitate, elementa autẽ tẽpore. Auer. 1. de ani. tex. 82. c. 124. c. 1.

Anima annulorum, & plantarum vnã est in actu, & plures in potentia. Auer. 1. de ani. tex. 92. c. 125. col. 4.

Animato omni cõmune est, nutrirĩ, augeri, & minui essentialiter. Auer. 2. de anim. su. 1. c. 127. col. 1.

Anima necessario est omne, in quo manifestatur, quod perficitur secundum quod formæ perficiuntur per materias. Auer. 2. de anim. tex. 21. c. 130. col. 3.

Animæ virtutes differunt ab inuicem, secundum actionem, & passionem differentia primã. Auer. 2. de anim. tex. 52. c. 137. col. 2.

Animæ nullum corpus in animali est subiectum, præter calorem. Auer. de fen. & fen. char. 193. col. 2.

Animati perfectio, vt animatum, est motus. Auer. ex destru. destru. dispu. 15. c. 52. col. 3.

Anima est in potentia omnia entia, & quod est in potentia, exit in actu, aut propter res sensibiles, aut propter intellectuãlia. Auer. ex destru. destru. dispu. 16. c. 54. c. 2.

Animæ gradus sunt plures: alia sunt celorum animæ, alia rationales, alia irrationales. Auer. de ani. beat. cap. 5. c. 66. col. 2.

Animæ, in quantum perseverant in esse ipsarum, nec faciunt opiniones earum, sunt virtutes, & præparationes solum præparatæ ad recipiendum impressiones rerum, quæ recipiuntur; vt est virtus visibilis, antequam videat; & imaginatiua ante impressiones rerum imaginabilem, & ijs similia vsque ad hunc punctum, sunt formæ. verum cum impressiones sunt in ipsis receptæ actu sunt separatæ a formis, nec sunt formæ, nisi per viam similitudinis. Auer. de anim. beat. capit. 5. char. 66. col. 3.

Anima non est in actu in semine, sed in potentia. Auer. 7. metaph. tex. co. 31. c. 85.

Anima, quia est existens in alio, non habet perfectam definitionem. Auer. 7. metaph. tex. co. 40. char. 90.

Anima non proprie disponitur per scientiam, nisi quando fuerit sciens in actu, & maxime cum fuerit in vlti-

ma sua perfectione, scilicet quando vtitur scientia. Auer. 9. Metaph. tex. com. 16. char. 114.

Animæ virtutes quædam non habent esse, nisi cõ materia; vt cibabilis, sensibilis, imaginatiua, desideratiua. Auer. 12. metaph. tex. com. 17. char. 142.

Animam generans, non ponit animam in materia, sed extrahit, quod est anima in potentia, ad esse; animam in actu. Auer. 12. metaph. tex. com. 18. char. 143.

Animæ vis vitalis officium est, vt creandis, nutriendis, alendisque corporibus præsto sit, nullum autem rationis, vel sensus iudicium afferat. Boet. in Por. ch. 46.

Animæ vis in vegetandis corporibus triplex est: alia vitã subministrat, alia sensum præbet, tertia vi mentis, & ratione subnixã est. Boet. in Por. ch. 46.

Anima agit immobilis, quia essentialis sibi est omnis vite actio; & anima per substantiam suam, secundũ seipsam mouet motu vitæ. Alb. Mag. in 6. princ. char. 69. col. 1.

Anima non mouetur, nisi forte moueatur motu alterationis; qui motus non est animæ, sed cõiuncti, in quo est. Alb. Mag. in 6. princ. char. 69. col. 2.

Anima est in corpore, vt vitæ, & motus principium nõ vt locatum in loco. Alber. Magn. in 6. princ. ch. 73. col. 3.

Anima est in corpore toto tota, vt in communi, quo operatur operatione essentiali operationes principij vitæ, & motus; vt autem operatur actus vitæ spirituales, qui sunt spiritualibus potentijs, & organis, non est tota in toto. Alb. Mag. in 6. princ. ch. 73. col. 4.

Animæ passio est species rei. Alb. Mag. in perher. c. 80. co. 2.

Animæ defectio, est impotentia quædam sensuum. Alb. Magn. de fomno, & vig. tract. 2. cap. 1. char. 82. col. 3.

Anima mouet, sed nõ mouet proxime, sed per qualitates primas. Alb. Mag. 2. phy. tract. 1. cap. 3. ch. 16. col. 3.

Animata cõponuntur, & generantur ex primis sensibilibus, & simplicibus. Alb. Mag. 7. phy. tra. 1. c. 4. c. 83. c. 3.

Anima non potest moueri per se, cum nõ moueatur nisi in corpore: & si a corpore separetur, non erit mobilis motu naturali, cõ sit indiuisibilis motu naturali. Alb. Mag. 8. phy. tract. 2. cap. 3. ch. 96. col. 1.

Anima non mouet corpus, vel membrum corporis, nisi per medium ex parte sui, vel ex parte corporis, ex parte animæ est vita affixa corporalibus partibus, vt nervis, & musculis, ex parte corporis est calor naturalis. Alb. Mag. 8. phy. tract. 2. cap. 9. ch. 99. col. 4.

Anima secundum se est causa vitæ, & nutritio, actio, & vniuersaliter sensus, & motio in loco, & intellectus, opera sunt cuiusdam vitæ: quæ omnia causantur simpliciter ab eo, cuius est effectus viuere; & cum in eadem proportione se habeant organa ad inuicem, in qua se habent potentie motoris ad inuicem; & cum potentie ad vnũ ordinentur, & organo ab vno dependant, necesse est, quod cor necessario sit. Alber. Mag. de spi. & respir. l. 1. tract. 2. cap. 1. ch. 55. col. 1.

Animæ opera sunt, sentire, imaginari, & memorari, & intelligere: ideo vires illæ animales vocantur. Alber. Magn. de spir. & respir. l. 1. tract. 2. cap. 4. ch. 56. col. 1.

Anima, cum sit quædam formarum specificantia, sibi essentialiter conuenit dare animato corpori specificatũ, & determinatum esse, quod vocatur vita in viuẽtibus. Alb. Mag. de mor. & vit. tract. 1. cap. 2. ch. 58. col. 4.

Anima quæcunq; forma est in materia, absq; dubio corruptibilis est subiecto suo corrupto, & vegetabilis, & sensibilis. Alb. Mag. de mor. & vit. trac. 2. c. 3. c. 60. c. 1.

Animati materia præparata esse debet operationibus animati, & animæ; quia aliter non reciperet formam, & substantiam, quæ est anima. Alb. Mag. de nutrim. & nutri. trac. 2. cap. 2. char. 66. col. 2.

Animam moueri motu processiuo, quia est composita, falsum est; quia nihil mouet, vel mouetur, vt compositum, sed potius ex hoc, quod est simplex, mouet hoc, quod mouet secundum locum. Alb. Magn. de natu. & orig. animæ, trac. 1. cap. 7. c. 70. col. 3.

Anima mouet, habēs motum triplicibus potentijs. Quædam sunt determinantia ea ad quæ mouetur animal; vt sensus, phantasia, & intellectus, & huiusmodi; vt prudentia, & ars. Quædam sunt impetum facientia; vt appetitus, voluntas, desiderium, & ira, & concupiscentia. Quædam complectuntur vtrumlibet; vt synderesis, & liberum arbitrium. Alber. mag. de natu. & orig. animæ, tract. 1. cap. 7. char. 70. col. 3.

Animæ omnes, præter rationalē, educuntur de potentia materiæ. Alber. magn. de natu. & orig. animæ, tract. 2. cap. 12. c. 74. col. 4.

Animæ vires sunt sicut formæ. Alber. mag. contra Auer. de vnit. int. cap. 3. c. 78. col. 3.

Animæ ad corpora sic se habent, vt artes ad instrumenta. Alb. mag. contra Auer. de vnit. intel. cap. 5. c. 81. col. 3.

Anima primo, & per se est in corde, & cor est in animali. Alb. mag. de princ. mot. prog. t. 2. c. 11. char. 183. col. 3.

Animæ potestates, sunt naturales potentia eius, & causantur à natura, & substantia eius; & sunt natura, & causa ante organa corporis, licet tempore forte simul cum ipsis sint, habent tamen differentias formales, quibus tātum corporis organici perfectio esse potest anima. Alber. magn. de princ. mot. proces. tract. 2. cap. 11. c. 184. col. 4.

Anima producitur à causa prima sub lumine intellectus coelestium substantiarum, ex semine habente in se virtutem animæ, & corporis generantis ex virtute totius coelestis periodi, & virtutem commissionis omnium elementorum, quæ præcedentia animam ad quinque reducuntur. Et ideo quatuor modis se habet ad corpus anima hominis. A causa enim prima, cuius ipsa est resultatō aliqua propinquior, vel distantior, potestates, vel virtutes habet creatrices in corpore. A lumine autem intellectuum coelestium, cuius est etiam resonantia quædam clarior, vel obscurior, habet aliquam maiorem, vel minorem super materiam corporis eleuationem. Ab anima autem generantis habet virtutem formatiuam formantem, & assimilantem, & à corpore generantis habet materiam, & vasa, in quibus potest ex vasorum facultate operari partes similes, & dissimiles congruas organice operibus suis. A virtutibus autem coelestibus virtutem figuratiuam, & à virtutibus elementorum virtutes habet deputatiuas nutrimentorum, & educationes superfluitatum. Alb. mag. de princ. mot. proces. tract. 2. cap. 13. c. 185. col. 2.

Anima est principium, & causa vitæ viuentibus omnibus, & vitam ex se non habentibus: quæ ratio secundum analogiam cōuenit omni animæ, tam vitam occultam, quam manifestam habentibus. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. à pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 11. c. 202. col. 4.

Anima per substantialem rationem est principium, & causa vitæ, & motus in eo, quod habet motum à seipso: & quanto perfectius, & nobilior principium talis motus, & vitæ causa est, tanto nobilior est: & quanto imperfectius talis vitæ, & motus principium, & causa est, tanto imperfectior, & ignobilior est. Alber. magn. de caus. & proces. vniuers. à prima causa. l. 2. tract. 1. cap. 12. c. 203. col. 2.

Anima, vt anima, est principium, & causa motus in eo quod mouetur à seipso, non autem est principium motus, nisi forma determinante, & proportionante ipsum ad mobile. Alber. magn. de caus. & proces. vniuers. à prima causa. l. 2. tract. 1. cap. 13. c. 203. col. 2.

Animæ naturæ proprium est, vt viuificet corpora. Alber. magn. de caus. & proces. vniuers. à prima causa. l. 2. tract. 1. cap. 17. c. 204. col. 4.

Animatorum forma corpora animata vnit, & nihil ea nobilior, & melius desideratur à materia. Alb. mag. 1. de anim. tract. 2. cap. 12. c. 10. col. 1.

Anima habet esse nobilissimum, & rationabilissimum. Nobilissimum, quia est forma vltima, secundum ordi-

nem naturæ, ad quam sunt elementa, & elementorum missiones, complexiones, & compositiones. Rationalissimum, eo quod in se continet rationes rerum, ex quibus cognoscit ea, quæ sunt; & dat rationem, & esse corpori. Alber. magn. 1. de anim. tract. 2. cap. 12. c. 10. col. 1.

Anima corpus continet, & vnit: cuius est signum, quod anima per mortem e corpore egrediente, statim vniōnem suam, & continuitatem incipit corpus deperdere. Alb. mag. 1. de ani. trac. 2. cap. 15. c. 11. col. 4.

Anima vna est secundum substantiam in suis potestatibus, licet non secundum quamlibet potestatem simul sit tempore actus primus, vel secundus; qui actus primus est, qui potest agere, nec impediri potest, cum voluerit. Alb. mag. 1. de anim. tract. 2. cap. 15. c. 12. col. 2.

Anima in vno corpore vna secundum substantiam est, & aliquibus potestatibus corpori affigitur nec est necessesse, quod secundū omnes corpori affigatur; quia anima illa est similior primæ intelligentiæ agenti. Alb. mag. pri. de anim. tract. 2. cap. 16. c. 12. col. 4.

Anima quia potestatem non trahit agendi à corpore, sed à prima causa, cuius naturam sequitur, ideo non agit tantum vnum, sed multa; & quodlibet illorum operū est ei proprium, & essentielle. Alb. mag. 2. de anim. trac. 1. cap. 3. c. 13. col. 3.

Anima actiones suas agit in corpore, & circa corpus; quæ actiones non sunt sine instrumentis corporalibus. Alb. mag. 2. de anim. trac. 1. cap. 3. c. 13. col. 3.

Animæ potentia multas virtutes sibi deseruientes obtinent, quarum multitudo ad quatuor reducitur, quæ sunt: attractiua, digestiua, expulsiua, & ante has appetitiua. Alb. mag. 2. de anim. trac. 2. cap. 8. c. 18. col. 3.

Animæ potentia passiuæ, quando sunt coniunctæ rationi, vt in homine, accipiunt ordinem agendi, & operandi, & regimen a ratione: & cum non sunt cōiunctæ rationi, regunt ad institutum naturæ solum. Alb. mag. 3. de anim. trac. 1. c. 33. col. 4.

Animæ potentia passiuæ omnes organice sunt, corporeque indigent ad suas operationes; intellectus autem omnino incorporeus est. Alber. magn. 3. de anim. trac. 1. cap. 4. c. 24. col. 2.

Animam vnam esse secundum substantiam, & secundum vires separatam in esse pro constanti tenuerunt Peripatetici. Alb. mag. 3. de ani. trac. 2. cap. 3. c. 36. col. 3.

Anima quodammodo est omnia, quia non est omnia secundum esse materiale, sed secundum esse intentionale specierū. Alb. mag. 3. de ani. trac. 3. c. 12. c. 45. col. 1.

Animæ vniuntur species rerum, vt receptum vnitur recipienti. Alb. mag. 3. de ani. trac. 3. cap. 12. c. 45. col. 1.

Animā secundū naturam ponimus in corpore, incipiente corpore. Alb. mag. 3. de ani. trac. 3. cap. 12. c. 45. col. 3.

Anima exuta vires suas habet, licet non vtatur eis; tamen non sunt ociosæ, quoniam vsus per accidens impeditur. Alb. mag. 3. de ani. trac. 5. cap. 4. c. 50. col. 1.

Anima non est in semine, vt actus, in eo, quod est actus, sed vt artifex in artificio: nec operatur nisi in corpore organico perfecto secundum numerum, & figurā, & formam organorum. Alber. mag. 3. de anim. trac. 5. capit. 4. char. 50. col. 1.

Animas, proximum fundens est intelligentia, vltimum mouens orbem. Alb. mag. de intel. & intel. l. 1. trac. 1. cap. 4. c. 50. col. 4.

Animas ab intelligentijs causatas, & profluxas, quicunque dixerunt, intellexerunt animam imprimi ab intelligentia, & eam esse instrumentum intelligentiæ & subiectum illuminationis eius. Alber. mag. de intel. & intel. l. 1. trac. 1. cap. 4. c. 51. col. 1.

Animæ & naturæ omnis fusio est a prima causa, inferius autem orbis organice operantur determinando, & inditando naturas ad naturam. Alb. mag. ex pri. de intel. & intel. trac. 1. cap. 4. c. 51. col. 1.

Anima

Anima operatur in semine, & non natura: operatur autem non vt est entelechia corporis, sed vt artifex, qui est virtus formatiua, qui est in spiritu, qui inter viscositatem seminis continetur, & ambit totam corporis materiam intra virtutem & lumen suum: & formæ quas influit, non sunt in eo, vt habitus quidam accidentaliter, imò sunt in eo, hoc quod est ipse: quod licet vna sit in substantia, tamen multiplex est in virtute, & sine medio aliquo à loco vno cordis fluit in anima, & imprimit formas, & informat omnia instrumentaliter agentia sub ipso, quæ sunt calidum, humidum, siccum, & frigidum. Alb. mag. de intellectu. & intellig. cap. 2. c. 53. col. 3.

Anima, cum sit forma quædam iuncta materiæ, non potest accipere formas, nisi incipiendo à materia, quæ proxima est ei: & non accipit, nisi per resolutionem, & resoluendo procedit, donec veniat in causam primam, & ibi est vltimum perfectionis ipsius, & finis intellectus. Alb. mag. ex 2. de intel. & intel. cap. 2. c. 53. col. 2.

Animæ operationes, quæ sunt operationis finis, non fiunt nisi in membris organicis. Alb. mag. de anim. 12. tract. 1. cap. 3. c. 97. col. 1.

Animæ eiusdem potentia non est bene recipere, & bene conseruare. Alber. magn. de mem. & rem. tract. 1. cap. 1. c. 21. col. 1.

Anima licet non sit harmonia complexionum, nec aliqua forma corporalis harmoniam consequens, tamen quia est corporis perfectio, habet potentiam vitæ organice, & multum cooperatur nobilitati complexionis nobilibus operationibus ipsius. Alb. mag. de animal. 8. tract. 6. cap. 1. c. 84. col. 4.

Animæ aliquid est in semine, non autem anima: sic enim est vt ars est in artis instrumentis. Alb. mag. de anim. 16. tract. 1. cap. 11. char. 139. col. 3.

Animæ virtutes omnes præter rationalem, communicant cum corpore, nec separatam habent à corpore operationem. Alb. mag. de ani. 16. tract. 1. cap. 13. c. 139. c. 4.

Animæ potestatum diuersitati respondent organorum diuersitates. Alb. mag. de ani. 20. trac. 2. cap. 5. c. 168. c. 4.

Anima quod in se habet cum re vera, non sicut quædam pars eius esse, & animam possibile sit esse saluatam in esse, sine eo, quod est in ipsa, oportet quod sit in ea vt accidens. & quamuis anima in talibus non in toto se habeat in ratione subiecti, tamen aliquid habet ad ista de ratione subiecti. Alb. mag. 5. metaph. tract. 3. cap. 4. char. 109. col. 2.

Anima, vt anima non est separata. Alb. mag. 13. metaph. tract. 1. cap. 4. c. 172. col. 2.

Animatum ab inanimato motu, & sensu discernimus. D. Thom. 1. phys. l. 7. tex. 29. char. 127. col. 3.

Anima non est propter corpus, sed est contra: ideo non est considerandum in potentijs animæ id, quod pertinet ad nobilitatem corporū, sed quod pertinet ad rationem animæ. D. Th. 2. de celo, l. 13. tex. 51. c. 43. c. 1.

Animæ partes potentiales sunt intellectiua, sensitiua, & vegetatiua. D. Tho. 1. de ani. l. 1. tex. 9. c. 2. col. 2.

Animæ aliqua operatio, aut est passio, quæ indiget corpore, vt instrumento; alia indiget corpore, vt obiecto. D. Tho. 1. de anima. l. 2. tex. 12. c. 2.

Animæ & voluntati contingit agere in natura intellectuali in finem propriū. D. Tho. polit. 7. l. 5. c. 108. c. 4.

Anima si esset in loco, assignari deberet ei locus proprius in corpore separatim, & sic non esset forma totius corporis. D. Tho. 1. de anima. l. 6. tex. 39. c. 9. col. 1.

Anima quanto est perfectior, tanto exercet diuersas operationes, & perfectas. & ideo plura ei necessaria sunt organa. D. Thom. 1. de ani. l. 14. tex. 94. c. 19. col. 3.

Anima dicitur forma substantialis, quia est de essentia corporis animati. D. Tho. 2. de ani. l. 2. tex. 8. c. 21. c. 4.

Anima partes non habet, nisi vt eius potentia partes appellatur. D. Tho. 2. de ani. l. 5. tex. 27. c. 25. col. 1.

Anima, nec animæ virtus mouetur, nisi motu corpore. D. Thom. 3. de anima. l. 4. tex. 150. c. 51. col. 2.

Animæ potentia, quæ est actus alicuius organi, conformatur illi organo, vt actus susceptibili. D. Thom. 3. de anima. lec. 7. tex. 6. char. 55. col. 2.

Animæ omnes præsupponunt vegetabilem animæ potentiam. D. Tho. 3. de ani. l. 16. tex. 59. c. 66. col. 3.

Anima, cum sit forma totius corporis, & singulariū partium eius, necesse est, quod sit in toto corpore, & in qualibet parte eius, quia formam necesse est esse in eo, cuius est forma. D. Thom. de sens. & sensat. l. 5. c. 6. c. 2.

Animata habere in se principium sui motus apparet ex hoc, quia animatum distinguitur ab inanimato in mouendo. D. Tho. de ani. motu. lec. 1. c. 46. col. 1.

Anima si consideretur secundum substantiam suam, sic est in toto corpore, & in qualibet parte, vt actus, & perfectio substantialis eorum, quamuis principaliter in corde sit. Si autem consideretur secundum virtutē motiuam, sic est in principali animalis parte, & in illa existens mouet alias mediante spiritu. D. Thom. de ani. motu. lec. 9. c. 56. col. 3.

Animæ virtutes omnes per corpus à corde diffunduntur. D. Thom. 5. Metaph. lect. 1. tex. 1. c. 257.

Anima non perfecte intelligit, nec perfecte apprehendit, donec resoluat vsque in prima. Alex. de ales. 2. metaph. c. 30. col. 1.

Anima est quasi oia esse in conceptu, vt materia est quasi omnia in effectu. Ale. de ales. 9. metaph. c. 4. c. 262. c. 4.

Animam esse ignorantem est esse in potentia, esse autem scientem, est esse in actu scientiæ, ad minus per modū habitus. Alex. de ales. 9. metaph. tex. 16. c. 271. col. 1.

Anima diuisio.

Anima secundum Platonem in 3. partes diuiditur: rationalis virtus est prudentia: animosæ, māfuetudo, & fortitudo: cupidæ, tēperantia, & continentia: totius verò, iustitia, liberalitas, & animi magnitudo. Vitium verò est, rationalis, imprudentia: animosæ, iracūdia, & ignauia: cupidæ, intēperantia, & incōtinētia, totius, iniustitia, illiberalitas, & animi paruitas. Arif. de virt. c. 476

Animam habentia, alia sunt stirpes, alia animalia: & animalium, alia rationalia, alia irrationalia. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 9. c. 34. col. 1.

Anima, alia rōnalis, alia irrationalis. Rationalis vna portio irrationalitati seruit, quæ intellectus potestas vocatur. Alia est prorsus separata & seiuncta, quæ intellectus agens dicitur. Them. 1. phys. c. 14. col. 1. in præfat.

Animæ duplex vis: appetendi vna, alia cognoscendi. appetitiua, quod perficit, Peripatetici actiuam appellauerunt, cognoscitiuam vero contemplatiuam: actiuæ finis est boni dilectio: cognitio veritatis contemplatiuæ. Them. 1. phys. c. 14. col. 1. in præfatione.

Animæ potentia alia practica, quæ imaginatione vtitur: alia cōtemplatiua, & hæc duplex: alia in actione à substantia proueniente consistit, aut imperfecte se habentē, aut iā perfectā, atq; aut in id, quod primo modo potestate est desinentē ob ipsam imperfectionē: aut stantē iuxta id, quod perfectiori modo est potestate: aut iuxta illud, quod actu: q nō vtitur imaginatione, eam tñ consequentē hēt: tanquā quæ cū proueniente, & recedente à substantia actiua contemplatione simul moueatur. Altera est, quæ iuxta stabile ipsum stat, & cōtrahit suā actionem in id, quod vnum est, & idem cum substantia secundum quam etiam seiunctum imitatur intellectū. Estque ex ijs substantia actus, secundum quem solum immortalis est. Simp. in proem. de ani. c. 1. col. 4.

Animæ facultates aliæ rationales, vt mens, intellectus, opinio: aliæ rationis expertes, vt phantasia, visio, sensus. Ioan. gram. 1. prior. cap. 1. char. 7. col. 2.

Animæ potentia aliæ sunt irrationales passiones, vt nutritiua,

Anima definitiones.

tritua, & augmentatiua; aliæ rationales, vt appetitus, & concupiscentia: & ex rationabilibus aliæ sunt semper veræ, vt intellectus, scientia; aliæ aliquando non, vt opinio, & ratio: aliæ sunt, in quibus nec verum, nec falsum consideratur, vt sensus, & phantasia. Io. gram. 2. post. cap. 18. c. 75. col. 2.

Animæ aliæ rationales, aliæ rationis expertes: & hæ omnes vel vitales, & appetentes: aliæ cognoscentes, rationales cognoscentes, aliæ cogitantes, aliæ opinantes, aliæ intelligentes. Ioan. Gram. 1. de anim. ex proem. c. 2. col. 1.

Animam alij corpoream dixerunt, alij incorpoream. Qui corpoream, alij simplicem, alij compositam. Qui simplicem, alij corpus æthereum, vel cæleste, vt Heraclides Ponticus; alij ignem, vt Heraclitus. alij aquam, vt Thales Hipp. alij aerem, vt Anaximenes, & alij ex Stoicis. Qui compositam, vel ex coniunctis corporibus, vt Critias: vel ex disiunctis, vt Democritus, & Leucippus. Qui incorpoream, alij separabilem, alij inseparabilem à corpore. Qui inseparabilem, alij rationem temperamenti, alij temperamentum, alij perfectionem, inseparabilem. & mortalem, vt Alexand. Aphrodisiensis. Qui separabilem à corporibus, alij, vt rationalis, & irrationalis, & plantarum, vt Numenius: alij rationalem separabilem, irrationalem, & vegetationem non, vt Arist. & Plato. Ioan. Gram. 1. de anima ex proem. char. 3. col. 3.

Animam habentia alia sunt immobilia, vt plantæ: alia mouentur, vt animalia, & quæ mouentur, alia seipsa in vniuersum mouent, vt ambulatoria: alia ex parte: & eorum alia sunt sublunaria, vt plantamina: alia superlunaria, vt cælestia. Ioan. Gram. 3. de ani. tex. 60. char. 96. col. 2.

Anima in quatuor diuiditur partes, scientialem scilicet, rationatricem, appetitiuam, & altricem; in appetitrice sensitiuam comprehendens. Eust. 6. eth. cap. 12. c. 342.

Animæ partes vna concupiscibilis est, alia irascibilis, alia rationalis. prima facit, vt cognati, & parentes mutuo inter se amore prosequantur: alia, vt qui militant, se ament: tertia inter probos maxime spectatur. Eust. siue Michael. ephes. cap. 6. ethic. c. 514.

Anima tribus consideratur modis: primo, vt genus: secundo, vt anima: tertio, vt naturalis animæ potentia. Vt genus si sumitur, prædicatur de animalibus particulatibus, vegetatiua plantarum, sensitiua brutorum, rationalis hominum. Si anima accipitur, vt est perfectio corporis animati, habet differentiam in specie, in genere, & in individuo: & ideo hominis anima ab anima bruti specie differt. Sed si consideratur vt potentia naturalis, vna est in homine anima in subiecto diuersis virtutibus cognoscitiuis, appetitiuis, & motiuis, & vegetantibus corpus. Alber. magn. pri. de ani. tract. 2. cap. 15. char. 15. col. 1.

Animæ vires, aut à natura, aut ab appetitu, aut à mente denominari solent. A natura vis alendi, & sentiendi. Ab appetitu est voluntas in priori loco, in posteriori duplex ratio: nam aut irarum flatu æstuat, aut cupiditatum illecebris commouetur, hinc homo, cum vnus sit, duos habet consultores, iracundiam, & cupiditatem: in quibus voluptas inest, & dolor. accedit ratio media, quæ alio modo mouet, ac cupiditas, & ira. A mente oritur sapientia, scientia, vel recta opinio: sed si humaniore fronte res humanas, & hominum actiones aspiciat, prudentia, & arte nititur. Dan. barbar. 1. rhet. c. 1. in proem.

Anima consideratur duobus modis. Alio secundum substantiam, & sic perficit totum corpus, quia tota est in toto, & tota in qualibet parte. Alio modo consideratur secundum potentias suas, & virtutes, quibus mediantibus operatur, & sic est in diuersis partibus. Petr. de Auer. de iuuen. senec. morte, & vita. lec. 1. c. 63. c. 1.

Anima est substantia, aut forma corporis naturalis potentia vitam habentis. Aristot. 2. de ani. sum. 1. cap. 1. tex. 4. char. 615.

Anima est actus primus corporis naturalis potentia vitam habentis. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 1. tex. 6. c. 615. Anima in omni, si aliquid dicendum est vniuersale, erit vtique primus actus corporis naturalis instrumentalis. Arist. 2. de ani. sum. 1. cap. 1. tex. 7. char. 616.

Anima his distincta est: vegetatiuo, sensitiuo, cogitatio, & motu. Arist. 2. de anima. su. 1. cap. 2. tex. 18. c. 618.

Anima est quædam ratio, & forma, sed non vt materia, & subiectum. Arist. 2. de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 24. c. 620.

Anima est idem quo viuimus, sentimus, mouemur, & intelligimus primo. Arist. eo in loco.

Animæ definitio est similis definitioni figuræ. Arist. 2. de anim. sum. 2. cap. 21. char. 621.

Anima est viuentis corporis causa, & principium, vt vnde motus, & cuius causa, & vt essentia animatorum corporum. Arist. 2. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 36. c. 624.

Anima est pars quædam hominis, in qua primo est ipsum viuere. Arist. 5. metaph. cap. 18. tex. 25. c. 109.

Anima est forma animalium, quia per animam, quod quid erat esse, & quidditas inest corpori. Aristot. 7. metaph. cap. 12. tex. 35. c. 145.

Anima est substantia, id est forma, corpus est materia; homo est compositum, qui duobus accipitur modis; vel vniuersale, vt homo, vel animal; vel singulare, vt Socrates, & Coriscus. Aristotel. 7. metaphysic. 5. cap. 13. tex. 39. char. 149.

Animam actum esse corporis physici organici, potentia vitam habentis, qui definit, non definit idem per idem; quia potentia vitam habentis cum prius sumpsisset, posterius permutat ipsum organicum in inuentionem, & sumptionem organici, vtens potentia vitam habente. Alex. aphrod. 2. natur. quæst. cap. 8. c. 7.

Anima est animalium forma, & substantia est per formam. Alex. aphrod. 2. natur. quæst. cap. 4. char. 10.

Anima est corporis forma, quod ipsam habet, corpus autem est materia. Alex. aphrod. 2. natur. q. cap. 21. c. 11.

Anima est animantis principium, & causa, non solum animalis motionis, sed etiam secundum speciem, quam formalem appellamus. Alex. aphro. 1. de ani. c. 7. c. 33. c. 1.

Anima est in corpore, vt forma in materia. Alex. aphrod. pri. de anima. cap. 4. c. 32. col. 1.

Anima est substantia secundum formam. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 12. c. 431. col. 3.

Anima est entelechia prima, & habitus. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 3. c. 43. col. 4.

Anima est entelechia corporis naturalis simplicis, & organici. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 4. c. 43. col. 4.

Anima est forma eius corporis, in quo existit. Alexand. aphrod. 2. de anima. cap. 9. char. 34. col. 2.

Anima non est harmonia, cum ipsa sit prior corpore, harmonia posterior instrumento. Anima imperat corpori: harmonia, nec imperat, nec pugnat cum instrumento. Anima non remittitur, nec intenditur: harmonia remittitur, & intenditur. Anima existente, corpori oblatio, & vitium accidere potest: harmonia existente, offensio continentia esse nequit. Animæ tandem nec pulchritudo, nec valentia conuenit, quæ harmonia corporis accidunt. Them. 1. de ani. cap. 23. tex. 54. c. 2.

Anima est forma animantis. Them. 2. de anima. cap. 37. tex. c. 70. col. 2.

Anima est perfectio corporis naturalis organici: cui si loco organici posueris vitam potentia habentis, de ea potentia intelligendum erit, quæ actui sit iuncta: vt Socrates potest ambulare, quia iam ambulat. Them. 2. de ani. cap. 6. tex. 7. c. 71. col. 1.

Anima est temporis causa proxima. Simp. in præd. char. 91. Anima

Anima per se est interna perfectio corporis naturalis organici. Simp. 2. phys. c. 94. col. 1.

Anima non expresse est actus, sed per quandam propinquitatem: ideo non semper est in perfecto actu, sed est in perfectiori, qui secundum habitum est. Simp. in 1. de anima. tex. 7. char. 2. col. 2.

Anima corporis naturalis mortalium animalium actus est, & perfectio, non quæ forma sit, sed ratio: & rationes quidem formales causæ sunt, licet secundo modo. Simp. 2. de anima. t. 4. char. 24. col. 2.

Anima est quædam sensitiua substantia. Simp. 3. de ani. sect. 1. tex. 153. c. 51. col. 4.

Anima omnis rationali excepta, natura est. Io. gram. 2. phy. tex. 31. col. 1.

Anima est principium animalium, vt efficiens, nam voluntate mouet. Io. gram. 1. de ani. in proem. tex. 1. c. 6. c. 1.

Anima genus non habet. Ioan. gram. 2. de anim. text. 1. char. 35. col. 3.

Anima est forma in calore naturali. Auer. phys. 8. tex. 43. char. 174. col. 4.

Anima est quid additum calori elementari. Auer. ex destru. destru. in phys. disput. 3. char. 63. col. 1.

Anima est substantia, & perfectio corporis. Auer. 8. metaph. tex. co. 7. c. 101.

Anima est principium cognoscendi corpora viuorum: omnium enim ipsorum est operatrix. Alb. mag. de vegetab. l. 1. tract. 1. cap. 1. char. 122. col. 1.

Anima nunquam aliam considerationem habet, nisi vt actus: quia vt actus definitur. Alb. mag. de princ. mot. proces. tract. 2. cap. 1. c. 185. col. 4.

Anima est substantia incorporea, virtute primæ causæ in esse deducta, lumine intelligentiæ formata, mobili suo proportionata, vt actus eius. Alb. magn. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 3. c. 200. col. 2.

Anima est viuentis corporis principium tripliciter: primo vt efficiens, vnde est motus corporis; secundo vt finalis, propter quam est corpus: tertio vt forma, quæ dat esse corpori animato. Non potest autem esse materialis, quia nunquam materia coincidit in eandem rem cum alijs causis. Alber. magn. 2. de anim. tract. 2. cap. 2. c. 17. col. 1.

Anima est natura, & forma animalis. D. Thom. 8. phys. l. 7. tex. 90. c. 19. col. 2.

Anima est quoddam totum potentia. D. Thom. 1. de ani. l. 14. tex. 90. c. 19. col. 2.

Anima generatio.

Animam ex elementis, vel ex elemento constare inconueniens est: illi enim passionibus illius elementi inessent. si est mistum, corporale: harum autem nulla corporalis est. Aristot. 2. de gener. & cor. sum. 2. cap. 4. tex. 45. c. 437.

Animæ generationis initium est corpus, & eius temperatura: diuersa enim temperatura existentia diuersam animam habent. Alexand. aphrod. 2. de anim. cap. 8. char. 44. col. 1.

Anima secundum Platonem fit ex Dijs secundis, secundum Aristotelem ex Sole, & circulo declin. Auer. 12. metaph. tex. co. 18. c. 143. col. 1.

Anima vt intelligentia.

Anima omnis nobilis tres habet operationes; operatio animalis, intelligibilis, & diuina. Operatione diuina est, quia ipsa præparat naturam cum virtute, quæ est in ipsa a causa prima. Eius operatio intelligibilis est, quoniam ipsa sit res per virtutem intelligentiæ, quæ est in ipsa. Operatio vero animalis, est quoniam mouet primum corpus, & omnia corpora naturalia, quoniam ipsa est causa motus corporum, & causa operationis na-

turæ: quia omnia efficit anima, quia est exemplum superioris virtutis. Arist. de causis, pro. 3. c. 976.

Anima mundi vnica, & vniuersalis, quæ corporibus præbet animam, vel vitam, nil aliud est, quam quædam vis vitalis, generabilis quæ per omnem naturam vnica. Them. prim. de ani. cap. 24. tex. 60. c. 67. col. 1.

Animæ diuine non eodem modo habent bonum, vt animæ humanæ: sed hæ finitum bonum, & quod mutari potest in contrarium: illæ autem semper, & infinitum, quod semper idem est. Sim. 6. phy. tex. 16. c. 336. col. 2.

Animæ corporum cælestium diuersificantur ab his animabus in esse ipsa re, & specie: nam per has animas stant, mouent motu continuo, & circulari, & recipiunt multam nobilitatem, & perfectionem, & sunt nobilioris essentia quam animæ, quæ sunt apud nos, nec aliquo tempore sunt in potentia, sed semper sunt actu; quia id, quod intelligunt, semper intelligunt. Auer. de anim. beat. cap. 5. c. 66. col. 3.

Anima mundi, iuxta Platonis opinionem, mouetur per se, & alijs omnibus motum præbet. Alb. mag. 7. phys. trac. 1. cap. 1. c. 81. col. 1.

Anima, quam dicitur habere cælum, & animal terrestre, dicitur æquiuocè anima; quia in cælo anima est substantia separata, quæ non est actus alicuius corporis, nec habet aliquem actum in corpus, nisi motum localem, quem influit ei. Alb. mag. 2. de cælo, trac. 1. cap. 4. c. 25. col. 1.

Anima se habet ad corpus tribus modis; per esse, apprehendere, & operari; & vltimo tantum modo nec perfecte comparatur ad cælum anima cæli, id est substantia illa separata. Alb. mag. 2. de cælo, trac. 1. cap. 5. ch. 25. col. 2.

Anima nobilis (iuxta Peripateticorum opinionem) non est anima animalium, vel hominum, sed est orbium etiam cælestium; quia omne, quod mouet seipsum, necesse est, quod habeat sibi coniunctum motorem; & nihil secundum locum mouetur, nisi ab anima: quæ anima cælos mouens, lumen intelligentiæ desiderans, ad intelligentiam mouet cælum motu secundum situm vbique est, & semper; vt lumen intelligentiæ sibi influxum per motum cæli explicet, & producat ad effectum. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 2. c. 200. col. 2.

Anima nobilis causatur per primam causam, & per intelligentiam, & per seipsam ab vtraque deficient, tam in essendo, quam in causando. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 2. c. 200. col. 2.

Anima nobilis est substantia, immobilis, impartibilis, nullam penitus habens magnitudinem per se, vel per accidens. Per se quidem, quia non est quantitas. Per accidens non, quia nec est virtus in corpore, nec virtus corporis: mouet corpus finitum per tempus infinitum, & sic post æternitatem est secundum esse substantia suæ, & ante tempus, contingens tamen tempus per motum, qui est ab ipso. Alber. mag. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 9. char. 202. col. 3.

Anima nobilis, siue esse animæ, annexa est cum æternitate inferiori, siue cum gradu inferiori, eo quod non tantum deficit ab intelligentia, quod alteratur, vel destruat aliquid in esse ipsius: inferior tamen est in hoc; quod susceptibilior est impressionum, siue formarum ad motum inclinantium, quam intelligentia. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 10. c. 202. col. 4.

Anima nobilis entelechia esse non potest, & hoc verissimum est, iuxta Peripateticos. Alb. mag. de cau. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 11. c. 202. col. 4.

Anima nobilis secundum suam substantiam, & definitionem, est principium, & causa motus circularis ad intelligentiam formam: & ideo est anima, quia est principium, & causa huius motus. Alb. mag. de caus. & proces.

ecf. vniuer. à pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 11. c. 203. col. 1.
Animæ nobilis forma & esse non deducitur ad perfectam speciem motoris, nisi mediante intellectualitate; propter quod animam, prout est principium motus in corpore nobili, intellectualitate determinari necesse est. Alber. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima causa. l. 2. trac. 1. cap. 13. c. 203. col. 2.
Animæ nobilis esse vltima differentia finiens, & determinans oportet, vt sit inclinatio ad mobile circulariter. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 13. c. 203. col. 4.
Anima nobilis omnis in genere tres habet operationes, creatricem, intellectualem, & animalem. Creatricem formarum ad esse collatricem. Intellectualem autem, intellectualis ad speciem intellectus formatricem. Animalem autem influxuam vitæ, & motus localis in id, cuius est anima. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 15. c. 204. col. 1.
Anima nobilis nisi haberet operationem, creatricem, & diuinam, non procederent ex ipsa formæ in natura mobilis sibi coniuncti, quæ sunt formæ præparantes materiam corporis ad vitæ, & motus susceptionem. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 15. c. 205. col. 1.
Anima nobilis diuinam habet operationem, quia esse suum processus diuinus est. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 15. c. 104. c. 2.
Anima nobilis animalem habet operationem; quia idem processus ad principium vitæ, & mortis determinatur. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 15. c. 104. col. 2.
Anima nobilis intellectualem habet operationem, quia mouet ad formam intelligentiæ. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima causa. lib. 2. tracta. 1. cap. 15. char. 204. col. 2.
Anima nobilis non imprimet in res, quæ sunt sub ipsa, quæ sunt corpora naturalia, nisi per motum vitæ & loci mutationis: quod non est ex defectu animæ, vt ad superiores causas comparatur, sed quia id, quod sub ipsa est, cuius ipsa est motor, non recipiet animæ operationem ad formam vitæ, & ad formam naturæ deductentem, & terminantem, nisi ipsa anima moueat corpus motu vitæ, & locali. & ob id fit, quod anima secundum esse animæ mouet corpora actum vitæ, & formam naturæ participantia. Alber. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 16. c. 204. c. 3.
Animæ nobiles, licet sint finitæ relatæ ad lumen constitutum ipsarum, tamen infinitæ sunt virtutis, multiplicabilis per resolutionem ad inferiora sequentia. Alber. magn. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 55. c. 206. col. 2.
Anima omnis, quæ plus recipit de intelligentia, de virtute, & lumine, fortior est in imprimendo, & in influendo super inferiora. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 1. cap. 13. c. 206. col. 4.
Anima nobilis intellectualis luminis cum sit perceptiua, intellectiua est, & tali intellectu intellectiua, qui non nisi lumine intelligentiæ perceptiua est. Alb. mag. de cau. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. trac. 2. c. 34. c. 17.
Anima contenta ab intelligentia agente, & pendens ex ipsa ita vt nihil animæ euadere possit continentiam intelligentiæ, est tota anima redacta ad vnum modum, & vniuersum influendi motum in corpus mobile: & non agit hoc anima, nec mouet, nisi secundum formam intelligentiæ: vt desiderium non agit nec mouet, nisi secundum formam desiderati. Alber. magn. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. tracta. 3. cap. 2. char. 530. col. 4.
Anima & præcipue anima nobilis instrumentum est intelligentiæ per naturam suam intelligibilem, quæ per modum intelligibilem animalem est in ipsa. Albert.

mag. de caus. & proces. vniuersit. à prima cau. l. 2. tracta. 3. cap. 2. c. 220. col. 3.
Anima nobilis & intellectualis à Peripateticis vocatur motor cæli primi, in quo sunt formæ, quas per motum cæli explicat in materiam. Alb. mag. 1. metaph. tract. 4. cap. 2. c. 66. col. 1.
Anima fit sciens, & prudens in quiescendo, & sedendo. Arist. phys. 7. sec. 3. capit. 2. tex. 20. char. 186.
Animæ si est aliqua operatio, aut passionum propria, ipsam quoque contingit separari, at si nulla est propria ipsius, nõ vtique erit separabilis, sed vt recto, in quantum rectum, multa accidunt, vt tangere eñeam spheram secundum punctum, nõ tamen tangit hoc, separatum ipsum rectum, inseparabile enim semper cum corpore quodam est. Aristotel. prim. de anima, sum. pri. cap. 1. text. 13. chart. 590.
Animæ passiones omnes esse cum corpore videntur; ira, mansuetudo, timor, misericordia, confidentia, gaudium, & amare, & odire; simul enim cum his patitur aliquid corpus. Arist. prim. de ani. su. pri. cap. 1. tex. 14. c. 590.
Anima aliquid melius esse, & præstantius impossibile est: impossibile autem adhuc intellectu: rationabilis enim esse hunc antiquissimum, & dominum secundum naturam. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 5. tex. 82. c. 610.
Anima, quod nõ sit separabilis a corpore, aut partes quædam ipsius, si partibilis nata est, non immanifestum est: quarundam enim actus partium est ipsarum. at quasdam nihil prohibet, quia nullius corporis sunt actus. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 1. tex. 11. c. 617.
Anima si sit corporis actus, vt nauta in nauis, immanifestum est. Arist. 2. de anim. su. 1. cap. 1. tex. 11. c. 617.
Anima in intelligendo, & sentiendo discernit, & cognoscit aliquid eorum, quæ sunt. Aristot. 2. de ani. sum. 7. cap. 1. tex. 150. c. 652.
Animæ intellectualis pars impassibilis est: susceptiua autem est formæ & potentia, illudque comprehendit, sed non hoc, id est, non est actu corpus, aut virtus in corpore, vt sentiens. Arist. 3. de ani. cap. 1. tex. 3. c. 657.
Animæ intellectualem partem, quoniam omnia intelligit, immixtam esse oportet (vt ait Anaxagoras) vt cognoscatur: nam alienum iuxta apparere prohibet, & obstruit. Arist. 3. de anim. cap. 1. tex. 4. char. 657.
Animæ qui vocatur intellectus (dico intellectum quo intelligit, & existimat anima) nihil est actu eorum, quæ sunt, antequam intelligat. Aristotel. 3. de anim. cap. 1. tex. 5. char. 657.
Anima, id est intellectus materialis, nihil intelligit, sine phantasmate. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 30. c. 661.
Anima est quodammodo omnia entia. Aristot. 3. de ani. sum. 1. cap. 5. tex. 37. c. 663.
Anima non habet in se res, sed rerum formas. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 37. c. 663.
Anima est vt manus, quæ est instrumentorum instrumentum; & intellectus est forma formarum; sensus forma sensibilem. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 38. c. 663.
Animus vbi aliquem hausit affectum, etiam sine violentia lingua quoque sentit, & compatitur, vt in metuentibus patet. Arist. probl. sec. 3. q. 30. c. 379.
Animo dolemus, cum secari quemquam, aut vri, aut torqueri, aut aliqua re tetra affici videmus: quia omnium natura humana communis est: ignoscimus ergo, cum tale quippiam inspeximus, propter naturæ familiaritatem. Vel, vt nares, & aures delibationes quasdam rerum obduatarum pro sua facultate concipiunt, sic etiam aspectus afficitur à re delectabili, & à tristi. Arist. probl. sec. 7. q. 3. c. 412.

Anima, vt rationalis.

A Nimæ, quod sequuntur corpora, & ipsæ secundum seipsas non sunt impassibiles à motibus corporis, id

id manifestum, maxime vt in ebrietatibus, & ægritudinibus: multum namque animæ videntur mutatae à passionibus corporis: & e contrario quod corpus compatitur à passionibus animæ maxime manifestum est circa amores, dolores, timores, & voluptates. Aristot. physiogno. cap. 1. c. 333.
Animæ habitus alteratus, alterat & corporis formam: & sic forma corporis alterata alterat animæ habitum. nam mania videtur circa animam esse: medici vero alterantes corpus, permutant animam à mania. Aristot. physiogno. cap. 7. char. 342.
Animæ inest tristari, & oblectari. Aristotel. physiogno. cap. 7. char. 342.
Animæ est annexa cum æternitate inferius, quoniam est susceptibilior impressionis, quam intelligentia; & est supra tempus, quoniam est causa temporis. Aristot. de causis. prop. 2. c. 975.
Anima in omni, res sensibiles sunt, quia sunt exemplum ei: & res intelligibiles in ea sunt, quia scit eas: & non facta est ita, nisi quia est expansa inter res intelligibiles, quæ non mouentur, & inter res sensibiles, quæ mouentur, & ideo imprimet res corporeas. Aristot. de cau. prop. 14. c. 986.
Animarum alia est intelligibilis, quoniam pendet propter intelligentiam: alia est anima tantum, quoniam ex corporis naturalibus est, cui inest anima regens ipsum, & faciens directionem super ipsam, & de eis sunt, quæ sunt corpora naturalia tantum, quibus non est anima. Arist. de cau. prop. c. 991.
Anima intellectualis manet post corruptionem corporis, si aliqua anima manet, quia totam animam manere impossibile est: quædam enim formæ post substantiam compositam manent. Aristotel. 12. metaphysic. sum. 1. cap. 3. t. 17. c. 246.
Animæ hominis si opus est secundum rationem operatio, vel non sine ratione, idemque opus huius & huius probi asseueramus, vt citharedi, & probi citharedi, ita probi viri esse in actione animæ, & operatione: cum ratione benemerita sese gerere censemus: & sic operatio animæ ex virtute bonum humanum efficitur. Arist. 1. ethic. cap. 7. c. 15.
Anima in se tria habet, quæ in seipsa efficiuntur; affectus, facultates, habitus. Arist. 2. ethic. nicom. cap. 5. c. 37.
Animi vitia non solum spontanea sunt, sed etiam corporis in nonnullis, quos increpare solemus. Arist. 3. ethic. nicom. cap. 5. c. 62.
Animæ concupiscibilis facultas sic imperio rationis obtemperare debet, vt puerum oportet ad pædagogum institutum viuere. Arist. 3. ethic. ad nicom. cap. 12. c. 78.
Animæ duæ sunt partes: vna rationis capax; altera expertis, & rationis capax in duas diuiditur partes: vna, qua contemplatur res huiusmodi, quarum principia aliter se habere non possunt: altera, qua ea considerat, quæ aliter esse possunt. Nam tres sunt animi partes diuersæ genere, quæ genere diuersa sunt cognoscenda: nam ex quadam similitudine, & affinitate ipsis cognitio contingit, quarum altera sciendi, altera ratiocinandi facultas dicitur; consultare enim & ratiocinari idem est. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 1. char. 139.
Animæ rationalis pars, qua contemplatur necessaria, sciendi facultas dicitur: qua contemplatur ea, quæ aliter esse possunt, ratiocinandi facultas appellatur. Aristot. 6. ethic. ad nicom. cap. 1. char. 139.
Animæ actionis, ac veritatis dominium tria habent: sensus, intellectus, & appetitus. Sed ex his sensus nullius principium actionis est, id, quod perspicuum ex eo est, quod bestiarum sensum cum habeant, actionis participes minime sunt. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 2. c. 140.
Animæ ambarumque partium intellectiuarum opus veritas est. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 2. char. 141.
Anima affirmando, & negando quinque, verum dicit:

arte, scientia, prudentia, sapientia, & intellectu; nam existimatione, & opinione fieri potest, vt mentiatur. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 3. char. 141.
Animæ rationalis duæ sunt partes: cogitatiua, & prudentia. prudentia est virtus opinatiua. Arist. 6. ethic. ad nicom. cap. 5. char. 144.
Anima alia rationalis, alia rationis expertis: ex anima rationali exoritur prudentia, solertia, sapientia, ingenium, memoria, & alia id genus; ex parte rationis expertis, quæ virtutes appellantur; temperantia, fortitudo, iustitia, & alia. Arist. magnorum moral. 1. cap. 6. c. 280.
**Anima rationalis alia est consultatrix, alia indagatrix; & consultatrix circa sensibilia, indagatrix vero circa intellectualia versatur: consultamus enim de ijs, quæ in nostra sunt potestate. Arist. mag. mora. 1. cap. 32. c. 314.
Animæ rationalis duæ sunt partes: quarum vtraque ratione participat, sed non eodem modo; altera enim vt imperet, altera auscultationi, & obsequentiæ nata. Arist. mora. eodem. 2. cap. 2. char. 383.
Anima in corpus dominicum habet imperium; mensum appetitum & regium & ciuile. Aristotel. politic. pri. cap. 3. char. 494.
Animæ duæ sunt partes: alia rationem per se habet, alia non quidem per se, verum rationi obtemperare potest. Arist. politic. 7. cap. 14. char. 744.
Animæ appetitus ad scientiam, proprie est desiderium perfectionis. Alex. & Eust. 2. post. char. 7. col. 1.
Animæ substantia est talis, quæ innata est procedere ab imperfecto ad perfectum; aut à sensibilibus præsentibus similibus impressionem suscipere, memoriæ colligere. Alex. & Eust. 2. post. c. 107. col. 1.
Animæ potentia rationalis voluntas, & electio, alia semper veræ sunt, alia non semper, sed aliquando, etiam recipiunt falsitatem. Alex. & Eust. 2. post. c. 112. col. 1.
Animæ functio cum nulla esse possit abque motu corporis, profecto anima aliquid est corporis, & a corpore inseparabilis. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 4. c. 31. col. 3.
Anima præditum simul vniuersum corpus esse non potest: sed alterum ab altero abiunctum esse contingeret, si anima, vt pars corporis esset in corpore, alioqui corpus per corpus permearet. Alex. aphrod. 1. de anim. cap. 4. c. 31. col. 4.
Animam à corpore separari aientes, vt gubernator a nauis, falluntur; cum gubernator, nec forma, nec perfectio nauis sit: gubernatore enim absente nihilominus est nauis. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 5. c. 32. col. 4.
Animæ peculiaris functio in quiete magis, quam in motione versatur: magis enim intelligit quiete, quam motu: & principalis animæ functio est ipsa intellectio. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 7. c. 33. col. 1.
Animæ tertia potestas est, quæ rationalis dicitur, in qua plurimæ sunt virtutes: quarum alia consilium, alia opinionem, alia sententiam, alia deliberationem præbent: & hac potestate animal præditum omnes priores, sententiam scilicet, & altricem obtinet. Alex. aphrod. pri. de anima. cap. 9. c. 33. col. 4.
Anima rationalis in corde statuenda est. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 32. c. 43. col. 1.
Animæ, præter nutritiuam, sensitiuam, & impulsiuam, est potestas iudicatiua, quæ ratio appellatur, quæ in perfectioribus animalibus est, in homine scilicet, cuius est deliberatio: & huius potestatis est deprehendere, & opinari. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 11. c. 44. col. 2.
Anima incorporea est, quia eius qualitates, virtutes scilicet, & vitia non sunt sensibiles. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 24. c. 45. col. 3.
Anima verax est veritate, quæ in oratione, & compositione versatur ex quinque: nam & sentiendo anima verax esse dicitur, arte, prudentia, scientia, sapientia, intellectu. Alex. aphrod. 1. metaph. co. 6. c. 5. col. 1.
Animæ speculatio, vt ex sensibus, & imaginationibus, atque**

que intellectu potentia multum inesse materiae colligitur, ita ex agente intellectu, quem animæ caput esse Aristot. ostendit, anima ab omni materia abiuncta est. Them. 1. phy. in præfatione. c. 14. col. 1.

Anima non existente, & maxime intellectuali, neque tempus ipsum esse potest. Them. 4. phy. tex. 131. c. 44. c. 4.

Animæ propria sunt intelligere, & contemplari. Alia non propria, sed quæ per animam cæteris animantibus tribuuntur, delectari, dolere, sentire, visiones concipere, id est imaginari. Them. 1. de anim. cap. 3. tex. 7. c. 61. col. 1.

Animæ vehiculum tutum, & splendidum, apud Platonem, nil aliud est, quam ingenium, è quo animus constat. Them. 1. de anim. cap. 20. tex. 45. c. 65. col. 2.

Anima princeps, quæ intellectus vocatur, forte potest abiuncta defendi, quæ vim intelligendi animæ immitat, & influat. Them. 1. de ani. cap. 24. tex. 60. c. 67. c. 2.

Animam, intellectuali excepta, inhærare, & quodammodo intexti corporibus necesse est, si præstare vires suas, & actiones debeat. Them. 1. de anim. cap. 24. tex. 60. c. 67. col. 2.

Anima, cum sit incorporea, inflammari, aut feruere non potest, sed animalia irascuntur. Them. 1. de anim. cap. 25. tex. 63. char. 67. col. 2.

Animæ functiones, & actus appellantur iudicare, sentire, comprehendere, & contemplari. Them. 1. de anima. cap. 25. tex. 63. c. 67. col. 2.

Anima intellectualis non patitur, nec in solo sensu præstat, sed progreditur ultra. Them. 1. de anima. cap. 26. tex. 65. char. 67. col. 4.

Animæ pars ab alia tanto separatur, quanto à caducis æterna, & immortalia dispescuntur. Them. 1. de anim. cap. 34. tex. 92. c. 69. col. 3.

Anima, nec ipsa à se, nec suis potestatibus distrahi potest, sed à corpore, in quo insita est. Them. 1. de ani. cap. 34. tex. 92. char. 69. col. 3.

Animam intellectualem nil prohibet à corpore separari. Them. 2. de ani. cap. 7. tex. 11. c. 71. col. 2.

Animi humani duæ sunt differentia; intellectus potentia, & intellectus agens. Themist. 3. de anima. cap. 22. tex. 17. c. 85. col. 1.

Animi partes omnes ornare sapientiæ cupidi enituntur. Ammon. in Por. c. 2. col. 2.

Anima nostra duplici facultatum genere prædita est, scilicet viuendi, & cognoscendi; cognoscendi res singulas: vt intellectum, Cogitationem, Opinionem, Imaginationem, ac Sensum. Viuendi, vel concupiscendi quibus bona quæ sunt, vel videntur, expetimus: vt Voluntatem, Prælectionem, Iram, ac Cupiditatem. Ac demum ab hac proueniunt quatuor orationis species: Vocatiua, Imperatiua, Interrogatiua, & Optatiua: A cognitiua autem animæ facultate sola enunciatiua prouenit. Ammo. in 1. de inter. c. 3.

Anima cogitatrix sola oratione utitur. Ammo. in lib. de inter. c. 35.

Anima est in corpore, non vt in subiecto, sed vt ætus, & substantia, vt in receptaculo, vt nauta in nauis. Simpl. in præd. c. 24.

Animæ motus localis potest esse, vt gubernatoris in nauis; sed consilia, discursus, opiniones, & omnes appetitus inclinationes, vires sunt ipsius animæ, quæ seipsam primo mouet; & non insunt hæc animæ per quoddam aliud, sed per se: substantia enim ipsius est seipsam mouere. Simp. 2. phy. char. 94. col. 1.

Animæ & sempiternorum corporum non est tempus mensura, sed quædam alia mensura sunt, quæ carent nominibus. Simp. 4. phy. tex. 117. c. 270. col. 2.

Anima mouetur, cum sit impartibilis, quia non corporeo mouetur motu, sed mouetur, dum vult, & intelligit, & iudicat, & contemplatur: qui sunt proprii motus animi. Simp. 6. phy. tex. 32. char. 334. col. 1.

Animæ proprii motus sunt, intelligere, iudicare, & contemplari. Simp. 6. phy. tex. 32. c. 344. col. 1.

Anima cum sit in corpore, separatur secundum substantiam suam: namque, si actiones ab ipso separatas obtinet, multo magis habet substantiam separatam. Simp. 6. phy. tex. 32. c. 344. col. 1.

Anima propriam virtutem amittens, & non potens exercere suas actiones secundum congruam suæ naturæ virtutem, neque vita rationalis est, sed vita mortua. Simp. 7. phy. tex. 16. c. 378. col. 1.

Animi affectiones, vel sunt sensus, vel non sunt sine sensibus. Simp. 7. phy. tex. 18. char. 380. col. 1.

Animæ accidens proprium est contemplatiua cognitio, quæ nec sensu, nec imaginatione, nec quauis alia corporis parte utitur. Simp. 1. de ani. tex. 3. c. 1. col. 4.

Anima rationalis, & cuius est particeps intellectus in potestate, & materialis dicitur. Simpl. pri. de anima. tex. 6. c. 2. col. 2.

Animæ nostræ vehiculum est sensus, vel imaginatio. Simp. 1. de anima. tex. 14. char. 4. col. 3.

Animæ actio aliquando à seipsa in corpus tendit, nonnunquam etiam illius passionem actionem animæ ad se aduocant, non vt in finem, sed vt effectricem, ac efformatricem passionum moderatarum, subiectæque temperaturæ conuenientium. Simpl. 1. de anima. tex. 14. c. 4. col. 4.

Anima nostra non per se naturalia mouet corpora, sed exteriorem intuens finem. Simpl. 1. de anim. text. 20. c. 6. col. 1.

Animæ rationalis portio, quam intellectum appellant, separabilis est, quia ipsi absque corpore melius est esse. Simp. 1. de anima. tex. 49. c. 12. col. 4.

Animæ rationalis partes separabiles illæ sunt, quæ nobiliora contemplari possunt: quæ ipsius veri proprie perceptibiles sunt, vt quæ omnem formam cognoscunt. Simp. 1. de ani. tex. 66. c. 16. col. 1.

Animæ rationalis pars, vt ea, quæ simul connata non est cum corpore, nec simul cum ipso corrumpenda est. Simp. 1. de anima. tex. 66. c. 16. col. 1.

Animæ rationalis potestas est quoque ipse intellectus, qui ab Aristotele impassibilis vocatur. Simp. 1. de anima. tex. 66. c. 16. col. 2.

Animæ portionem separabilem cognouit Aristoteles, quæ corpore vt instrumentis non utitur, nec comprehendit aliquam corporis particulam, solamque separatam. Simp. 1. de anima. tex. 89. char. 21. col. 1.

Animæ corpus non ita subijcitur, vt substantia accidentibus; sed vt materia formis terminata, & ab ipsis actu perfecta, & elaborata. Simp. 1. de anima. tex. 4. c. 24. c. 1.

Anima non semper cognoscit uo modo agit, nihilominus semper agit. Simp. 2. de anima. tex. 5. char. 25. col. 3.

Anima non corrumpitur ex Aristot. mente post corporis corruptionem, quia quæ separantur, post dissolutionem subsistunt. Simp. 2. de ani. tex. 8. c. 25. col. 4.

Animæ rationalis proprium est esse separabile: omnibus tamen animabus competit esse inseparabile, non cuique tantum inseparabili existenti; sed rationali etiam ipsi, quæ vel separabile etiam ipsum habet. Simpl. 2. de ani. tex. 11. c. 26. col. 3.

Anima tota manet, & speculatur nullo corporis ad hoc patrocínio indigens, & si cum aliquid agat, corpore utatur. Simp. 2. de anima, tex. 11. c. 26. col. 3.

Animam rationalem in hoc tertio docet Aristot. cum in secundo de anima tractauerit, quæ cõis oibus animantibus est. Simp. 3. de ani. text. 1. tex. 127. c. 46. col. 2.

Anima cum vita, quæ cum corpore est, pro maiori tempore in ignorantia versatur, quia diu impeditur à diuersis occurrentibus, affectionibus, & necessitatibus vsibusque, qui ad vitam attinent, & quod maximum est, generationis implicatio remouet ab illa conuersionem eam, quæ in seipsam fit. Simpl. 3. de anima, sec. 1.

sec. 1. tex. 151. char. 53. col. 4.

Anima veritatis est studiosa, nec vnquam per falsitatem maculari tolerat, sed omnino, & statim per apparens verum disponitur. Simp. 3. de anima. sec. 1. tex. 156. c. 55. col. 3.

Anima rationalis vehementer afficitur voluptate circa extrinseca, vt & vehemens sensus ipsorum à seipsa illam recedere facit. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 156. c. 55. col. 3.

Animæ intellectus non est animæ particula, sed animæ formalis causa, & præstantior substantia. Simpl. 3. de anima, sec. 1. text. 163. char. 57. col. 2.

Animæ ratio duplex est. Alia separabilis propriisque cognoscilibus ex seipsa plena, per quam partem fit conuersio animæ in seipsam, & contactus cum præstantioribus. Altera secundum quam anima exurgens, & recedens a sui met mansionem tota extenditur ad hæc secundum. Aut a causis recedens, ob magnum recessum rationis, tum a seipsa, tum a superioribus, quæ potestate solum, & imperfecte formas habet. Aut quia etiam perficiatur in præexcelta illa vita, iuxta rationem in seipsa quidem non manentem, neque in cognoscilibus, quæ sibi ex sua substantia insunt, sed omnino tamē recedat de prope autē accedat ad vitam, quæ exprimendo agit, & eam, quæ agit per subsistentiam substantialium rationū: atque etiam, quia recipiat cognoscibilia in illis habitibus, qui circa substantiā versantur, & quia a substantialibus procedat; vt sciens ipse. Simp. 3. de anima. sec. 1. tex. 163. c. 57. col. 3.

Anima rationalis non tantum est determinata, sed etiam terminus est. Simp. 3. de anima, sec. 1. text. 163. c. 58. col. 2.

Animæ rationali conueniens est cognitio, quæ aut proprias conuoluat rationes, aut ad præstantiora ascendat, aut quæ remissas formas, atque adeo omnino substantias speculetur, non autem accidentia. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 1. c. 58. col. 3.

Anima nostra cum semper non habeat perfectam intellectiōnem, ideo prius intellectum potentia accipit Arist. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 1. c. 58. col. 3.

Anima quæ manet, eadem est cum formis sibi æqualibus, atque eiusdem ordinis, at verò non recipit. Atque potestate est, non autem actu, quæ quadam ratione à seipsa recedit. Quæ vero tota in seipsa conuertitur, & iuxta sui ipsius substantiā consistit, non amplius potestate, sed actu est. At vero est potius ipse actus. Sim. 3. de ani. sec. 1. tex. 7. c. 60. col. 1.

Animæ substantialis intellectus non ex seipsa agere potest, nec in eo, quod potestate agit, sed in eo, quod iam agit, suum habet esse collocatum. Is verò in potestate est, vt qui non semper agit; ea ratione, & ipse potestate quadam ratione est & tanquam semper non agens, & tanquam aliunde perfectus. Simp. 3. de ani. sec. 1. text. 8. c. 60. col. 3.

Animæ separatio fortassis est incorrupta ipsius substantiæ puritas. Simp. 3. de ani. sec. 2. tex. 17. c. 63. col. 2.

Animæ extremitas immediata commista est cum intelligente substantia, quæ supra ipsam est, & cum formis, quæ ipsi insunt. Indiuisibilis enim est ois, quæ super aiām intelligens substantia existit, vnde & actio idem est, quod substantia, & substantia, quod actio. Simp. 3. de ani. sec. 2. text. 17. c. 63.

Animæ suprema perfectio, in absoluta à vita separatione consistit. Simp. 3. de ani. sec. 2. tex. 17. c. 63. col. 3.

Anima nostra ea est, quæ in declinatione, & in cursu secundum has producit vitas, cum ipsiisque complicatur, atque non tantum iuxta eam vitam, quæ permanet uiuit, sed & iuxta eam sui vitam, quæ recedit, & prouenit, rursusque separatur, separataque nata apta est viuere. Simpl. 3. de anima, sec. 2. text. 20. char. 64. col. 4.

Anima, quæ hoc corpus viuificat, separabiliter aliquando

uiuit, & intelligit. Sim. 3. de ani. sec. 2. tex. 20. c. 65. c. 2.

Anima nostra medium tenet locum inter sempiterna, & ea quæ in ortu, & interitu versantur; cui similis est prima figura, cū medium de altero prædicetur, quo melius est; alteri subijciatur, quo peius est. Ioan. gram. pri. prior. cap. 4. c. 12. col. 4.

Animæ prima figura similis est, naturæ secunda, materiæ tertia: & vt anima natura excellentior est, ita prima secunda: & vt anima & natura materia, ita prima & secunda tertia excellentior erit. Io. gra. prim. pri. cap. 5. c. 12. col. 4.

Animæ rationalis tres sunt potentie; intellectus, scientia, opinio. Io. gram. pri. prior. cap. 18. c. 58. col. 2.

Anima rationalis patitur hoc, quod ex multis memorijs colligit vniuersale. Io. gra. 2. post. cap. 18. c. 75. col. 2.

Animæ substantiæ perfectio est ipsa virtus. Ioan. gram. pri. phy. char. 21. col. 1.

Anima rationalis non fit prius aliqua materiali causâ transmutata. Io. gra. pri. phy. tex. 82. c. 30. col. 2.

Anima rationalis ex nihilo fit. Io. gram. pri. phy. tex. 82. char. 30. col. 2.

Anima nostra cum mouet, ipsa immobilis manet, Ioan. gram. 2. phy. tex. 77. ch. 46. col. 4.

Animus infinitum totum simul intelligere nequit: quoniam, si infinitum sic intelligeret, finitum non infinitū perciperet. Io. gra. 3. phy. c. 73. col. 2.

Anima non existente, non esse potest numerus; nil aliud enim est numerus, quam anima; & non omnis anima, sed rationalis. Ioan. gra. 4. phy. tex. 129. ch. 114. col. 4.

Anima rationis particeps, in se rerum rationes consubstantiales habet verum, quia in materia immerse sunt, ideo fere sunt obruta, vt in cinere scintilla latet. Ioan. gra. pri. de ani. ex proce. ch. 2. col. 3.

Animæ rationalis cognoscens potentia actiua partes, sunt voluntas & electio. Io. gra. pri. de ani. ex proce. char. 2. col. 4.

Anima etiam generationem operatur secundum voluntatem solam, id est in solo bono. Ioan. gra. pri. de ani. ex proce. char. 3. col. 4.

Animæ rationali potentie irrationalis animæ ita adaptatur, & plantarum, vt vna sola sit. Io. gra. pri. de ani. ex proce. ch. 3. col. 2.

Animam immortalem de mente Aristot. ex pluribus locis elici potest. Primo enim in fine tractatus de animalibus vbi dixisset. Vnamquamque animalium partem secundum quandam vitalem operationem formari, veluti cor, & hepar, & cerebrum, & reliqua, vtrum (inquit) hanc operationem animam vocare oporteat, an animæ partem, an non sine anima, quærendum est, quare multam quidem, latitudinem, imo profunditatem animarum vidit. Præterea vtrum (inquit) de omni anima naturalis philosophi differere interest? an non de omni? verum de ea, quæ non sit absque materia? hinc ergo à materia separabilem esse animam cognouit. Si enim (inquit) de omni anima naturalis disputabit, id patet, quod etiam de intellectu. Quod si de intellectu, necesse est, quod etiam de intelligibilibus loquatur: intellectus namque intelligibilium est intellectus, quemadmodum quoque sensus est sensillum sensus; hæc enim sunt ad aliquid dicta: de intelligibilibus autem disputare ipsius primi philosophi interest. Accidet igitur, quod ipse naturalis de omnibus tractabit, quæcunque sunt, quod quidem absurdum est, deque sensibus propter sensum, deque his, quæ intelliguntur intellectus causa. Atque etiam in tractatu de generatione animalium dicit. Videtur enim extrinsecus ingredi intellectus, & esse diuinus, namque cum alio nullo eius operatio communicat, corporis enim operatio est. Rursus etiam hoc eodem in libro cum de affectibus animæ dixisset, ira, cupiditate,

tate, atq; alijs, quod scilicet a corpore separari nō possunt. Propterea (inquit) speculatiua naturalis interest, vel de omni anima, vel de ea, quæ non sit absque materia. cognouit igitur aliquam esse animam, quæ a materia separatur. In secunda etiā disputatione, postquam de potentijs alijs animæ quæsiuit, utrū sit vniqueque anima, an pars animæ, de intellectu autē (inquit) de quæ potentia contemplatiua nondum patet. Sed aliud esse animæ genus, & hoc solum posse separari videtur, quemadmodum ab corruptibili æternū. Item in tertia disputatione, siquidē est (inquit) intelligere, vt sentire, aut pati aliquid, utique erit ab intelligibili, aut alterum quidpiam tale, impatibile igitur esse oportet: & paulopost, hoc solum separatur, quod est, & hoc solum immortale atque æternum. Verum quod hoc sit impatibile, non memoramus, intellectus autem, qui patitur, corruptibilis est. Manifeste igitur per hæc & impatibilem, & immortalem, & æternum esse intellectum dixit, atque etiam secundum se separabilem, imaginationē verō voluit esse corruptibilem. eam quæ ipsam patibilem intellectum vocauit: intellectum quidem, quod apud seipsum cognoscibile habeat: patibilem vero, quia cum impressionibus. In eodem sermone rursus ita prosequitur. Is ergo, quem animæ intellectum vocauit (eum autem intellectum voco, quo anima ipsa cogitat, & deprehendit) nihil est operatione eorum, quæ sunt, antequam intelligat: quare neque ipsum. commissum esse corpori consentaneum est. Item paulo infra discernens ab intellectu sensum, dicit ipsum sensum, cum ex his, quæ sentiri possunt, maiora perceperit, ea, quæ minus sentiantur, percipere non posse. Sed intellectus, quanto ex his, quæ in ipsum veniunt, apprehendat maiora, eo facilius minora comprehendit. Huius autem rei esse causam dicit, quod ipsum sensitium non sine corpore est, intellectus vero separabilis est ab eo. Rursus etiam sic. Atque is intellectus separabilis, & impermissus, & impatibilis substantia. Item quoque ante hæc in primo sermone hoc modo scripsit. Intellectus autem videtur innasci substantia quædam existens, neque corrumpi, maxime enim ab ea, quæ fit in senio languens debilitas, corrumpetur. Item, Qualem enim particulam, aut quomodo intellectus continebit, difficile est fingere. Item. De intellectu autem, & speculatiua potentia nondum patet, sed animæ genus aliud esse videtur, & hoc ipsum solum separari posse, velut a corruptibili æternum. Quare esse ipsum ab corpore separabilem, neque agere cum corpore, atque insuper esse eum æternum vult. Ioan. gram. in 1. de anima. ex proem. c. 3. col. 3.

Anima tantum seipsum cognoscit, corpus autem seipsum non cognoscit. Io. gram. 1. de ani. ex proem. c. 4. col. 2.

Anima nostra post mortem ad inferos descendit, vt penas det eorum, quæ in vita gessit. Ioan. gram. 1. de anim. ex proem. c. 5. col. 5.

Animæ cognitio confert morali scientiæ, quia ea non cognita, nec eius ornamenta, quæ sunt virtutes, cognosci nequeunt: & ad theologiam, quia intellectus intelligibilium est. Ioan. gram. 1. de anim. ex proem. te. 1. c. 6. col. 1.

Animam solum sequitur intellectio. Ioan. gram. 1. de anim. te. 2. c. 6. col. 3.

Animas omnes contemplatur, qui hominis animam considerat: in ea enim omnes animæ potentia sunt. Ioan. gram. 1. de anim. te. 7. c. 7. col. 4.

Anima rationalis duas habet operationes: vnā, vt in corpore, existens: aliam extra corpus. Operatione autē inseparabile existente, necesse est & substantiam inseparabilem esse. Io. gram. 1. de ani. te. 13. c. 9. col. 4.

Anima a corpore separata, si non a sensibus speciebus

corripitur, ab insensibilibus & immaterialibus corripitur. Io. gram. 1. de ani. te. 13. c. 10. col. 1.

Anima inclinatio non sequitur temperaturam corporis. Io. gram. 1. de ani. te. 14. c. 10. col. 2.

Anima separata a materia, & materiei coniuncta per se ipsam colligit, & vnā ex ipsis harmoniam perficit. Io. gram. 1. de ani. te. 22. char. 13. col. 1.

Animæ rationalis proprium est cogitare, vt a corpore separata non amplius cogitat, sed omnia absque inquisitione percipit. Io. gram. 1. de ani. te. 63. c. 27. col. 1.

Animam immortalem esse ex hoc textu, velit, nolit Al. dicere cogitur. Io. gram. 1. de ani. te. 65. c. 27. col. 3.

Animam rationalem mortalem quicumque Aristot. dicere suspicantur, calumniant. Ioan. gram. 1. de anim. te. 65. c. 27. col. 4.

Anima rationalis innascitur post animalis pfecti figurā, alijs animæ virtutibus videlicet rationibus ipsis simul coniectis cum spermate. Ioan. gram. 1. de anim. te. 65. char. 28. col. 2.

Animam immortalem esse textu hoc elici facile potest, cum ait, quomodo intellectus, qui corporis non vitur operationibus, in aliqua corporis particula esse intelligeretur? quod Alexander cum quid dicendum dubitasset, silentio locum præterijt. Ioan. gram. 1. de anim. te. 92. c. 34. col. 1.

Anima rationalis, vt quæ separabilem substantiam habet, non est entelechia corporis: vt verō quæ talem ad corpus susceperit habitum, secundum quem etiam anima dicitur, & est corporis entelechia, & ab eo non separatur: separata enim dimittit omnes operationes, quas ex habitu ad illud consecuta fuerat. Io. gram. 2. de anim. te. 12. char. 38. col. 1.

Animam immortalem de mente Arist. facile elici potest, vbi ait. videtur animæ genus aliud esse, & hoc solum contingit separari, vt æternum a corruptibili. non est intelligendum, videtur, dubitando proferri, vt Alexander ait: sed, quia nondum de intellectu propositum erat docere, vel videtur, pro apparet dictum est vt Porphyrius; videtur, neque genus, nec species dici simpliciter, nec de diuino intellectu intelligi potest, cū statim dicat reliquas animæ partes non esse separabiles. Io. gra. 2. de ani. te. 21. char. 40. col. 2.

Animæ rationalis facultas extrema est opinio, irrationalis autem prima est imaginatio. Ioan. gram. 3. de anim. te. 157. c. 80. col. 4.

Anima rationalis est similis secundum Arist. tabulæ non pictæ. Io. gram. 3. de anim. te. 1. c. 83. col. 2.

Anima rationalis differt a sensu, quia anima circa ea, quæ magis sunt, operans, circa minora plus operatur: sensus circa maiora operans, circa minora hebetatur. Io. gram. 3. de anim. te. 1. c. 83. col. 2.

Anima rationalis, si omnia intelligit, æterna est. Ioan. gram. 3. de anim. te. 1. c. 83. col. 3.

Anima & actiuam, & contemplatiuam habet potentiam; ideo dicitur & sapiens & prudens. Ioan. gram. 3. de anim. te. 1. c. 84. col. 1.

Animæ rationalis tractatio ex intellectu incipere debet; in irrationali a sensibus, vt qui sunt manifestiores. Io. gra. 3. de ani. te. 20. char. 87. col. 3.

Animæ ductricem, præcipuamque facultatē, quæ a Græcis ἡγεμονικὸν appellatur, in corde esse existimat Arist. Io. gra. 3. de ani. te. 54. ch. 95. col. 1.

Animam humanam immortalem esse ex hoc loco ex Arist. mente, absque dubio clare patet; ait enim mens sola extrinsecus accedit, eaque sola diuina est, nihil enim cum eius actione communicat actio corporalis. Ioan. gra. de gener. ani. cap. 3. ch. 34. col. 4.

Animæ rationalis duæ sunt facultates: alia opinabilis, alia scientialis: vtranque enim mentem appellare possumus. Sed actualis, opinabilisque, ac consultatiua, hæc

hæc actus principium est, cum voluntas ac appetitus, his quæ ab ipso diiudicata sunt, conuenerint. Ad hoc autem scientialis & speculatiua est; quædam enim agendi & quædam noscendi grā quimus: & talē habitū acquirendi homo aptitudine peditus est, nō. n. procreatur protinus cum tali habitu. Io. gra. de gen. ani. cap. 3. c. 35. col. 1.

Animæ nostræ duplex est actio. Alia in cognitione versatur; vt mens, intelligentia, opinio, cogitatio, & sensus. Alia vita & appetitu cōstituta est; vt voluntas, electio, iracundia & cupiditas. Magn. in l. de inter. c. 3.

Animæ quinque sunt facultates; mens, intelligentia, opinio, cogitatio, sensus. Magen. pri. c. 47. col. 3.

Animæ rationalis prudentia pars præcipua est ex omnibus, subiectisque alijs præsidet, & partim cum ipsis opportuna, partim ex se propria operatur, nunquā a recto; honestoque officio aberrans. Eust. pri. ethic. ca. 6. c. 40.

Animæ humanæ rationalis, irascibilis, & concupiscibilis ita partes dicuntur, vt rationalis propria eius sit, vt quæ rationem continet: reliquæ duæ annexæ, atque adiunctæ cum illa. Eustrat. 6. ethic. cap. 1. char. 264.

Animæ hominis multæ sunt facultates, quæ primum in cognitrices, atque appetitrices diuisæ postea in duas alteras partes, singulæ rationales, & irracionales distribuuntur. Eustra. 6. ethic. cap. 1. c. 272.

Anima nostra, vt anima est, explicatè operatur, dum ratiocinando ex propositionibus transit ad conclusiones: vt verō mentis, & intellectus est particeps, simplici appulsione intelligit, habetque, & principia, & terminos quasi intellectus ipsius resonantias, ac vestigia. & cum hæc transierit, ac intellectualis euaserit, intelligibilia intelligibili modo percipit, licet non repente omnia, & simul, vt ille, qui per essentiam est intellectus: sigillatim tamen vniuersa comprehendit, & intelligit. vnde, & hæc constitutio, quia extrinsecus acquiritur, habitus appellatur. Eust. 6. ethico. cap. 5. c. 291.

Animæ suprema operatio est coniunctio, & vnio cum superioribus, & Dei assimilatio. Eust. siue Mich. ephes. 10. ethic. cap. 7. c. 518.

Anima in nobis est, non vt in nauis gubernator, sed vt forma, & pfectio. Mich. ephes. de ani. motu. c. 49. c. 1.

Anima intellectiua non est causa motus. Mich. ephes. de par. ani. 1. cap. 1. ch. 21.

Anima concupiscibilis est præparata ad actiones contrarias æqualiter. Auer. phy. 2. tex. 48. ch. 32. col. 1.

Anima tunc intelligit quietem, quando intellexerit idem corpus in eodem statu, saltem in duobus instantibus. Auer. phy. 6. tex. 73. ch. 134. col. 2.

Animæ motus, & intelligentiarum est æquiuocè dictus cum motu, qui est a motoribus, qui sunt corpora, aut virtutes in corporibus. Auer. phy. 8. ch. 173. col. 2.

Animæ partes si essent tres, & quælibet earum esset distincta subiecto, vt opinatur Plato, Hippocrates & Galenus, essent principia membrorum tria. Auer. de par. ani. 3. cap. 5. ch. 85.

Anima vna est subiecto, differunt autē ipsius potentia: fm plures virtutes. Auer. pri. de ani. text. 9. c. 109. c. 4.

Animæ cuiusdam partis differentia ad aliam faciliè inueniuntur, & cuiusdam difficiliter. Auer. pri. de ani. te. 9. c. 109. col. 1.

Animæ passiones hoc in loco intelligit. Aristot. disposuit attributas virtuti concupiscibili. Auer. prim. de anim. te. 14. c. 111. col. 1.

Anima in quibusdam partibus non mouetur, neque essentialiter neque accidentaliter, id est, in intellectu; in quibusdam autem accidentaliter, non essentialiter. Auer. pr. de ani. te. 66. ch. 121. col. 3.

Anima & intellectus sunt principia entium, secundum finem, & formam: elementa secundum materiam. Auer. pri. de ani. te. 83. char. 124. col. 2.

Anima quinque actiones aut passiones diuersas in genere habet: prima est scire & existimare; secunda, senti-

re: tertia, desiderare & velle: quarta moueri in loco: quinta augeri & minui & nutrirī, quas actiones facit per virtutes diuersas, & vnica membra tantum. Auer. pri. de ani. te. 90. ch. 125. col. 3.

Animam si posuerimus esse vnica, secundum subiectum tantum, & plura fm virtutes, nō sequuntur dubitationes adductæ. Auer. 1. de ani. te. 92. c. 125. c. 4.

Anima est in toto animali, vna in subiecto, & plures secundum virtutes, ita vt vna pars sit alterius subiectū. Auer. pri. de ani. te. 92. ch. 125. col. 4.

Animam rationalem rerum formæ mouent, vt sunt in actu extra animam, vt comprehendit eas. Auer. 3. de ani. te. 4. c. 160. col. 2.

Anima rationalis indiget considerare intentiones, quæ sunt in virtute imaginatiua, vt sensus indiget inspicere sensibilia. Auer. 3. de ani. te. 4. c. 160. col. 2.

Anima rationalis, vt intellecta eam mouent, est passiuā; vt mouentur ab ea, est actiuā. Auer. 3. de ani. te. 4. char. 160. col. 2.

Animæ duæ sunt partes: vna, quæ recipit; alia, quæ agit, & quæ facit, quod illi conceptus existentes in virtute imaginatiua, moueant intellectum materiale actu, postquam erant mouentes ipsum in potentia: & ratio agentis ad recipiens est, vt ratio formæ ad materiam. Auer. 3. de ani. te. 5. ch. 165. col. 2.

Anima tres partes intellectus habet, prima est intellectus recipiens, secunda est agens, tertia est adeptus; & horum trium duo sunt æterni, agens & recipiens, tertius partim generabilis & corruptibilis, partim æternus. Auer. 3. de ani. te. 5. ch. 165. col. 2.

Anima comprehendit intentiones vniuersales comprehensione non communicante cum materia omnino, & ideo non indiget medio, particularis vero comprehendit per media ipsis conuenientia. Auer. de sens. & sensu. ex paraph. ch. 193. col. 1.

Aias ponere absq; materia multas numero, est qd nō nō rū ex opinionib; philosophorū: nā multitudinis numeralis cā est materia, distinctionis vero multitudinis numeralis est forma. Auer. de str. destr. disputa. 1. c. 10. c. 1.

Aia Socratis, & aia Platonis est idē in forma, q̄ est aia, & si essent aia; Socratis, & aia Platonis duæ numero, & eadē in forma, & esset aia aia: & cū sit necesse, vt aia Socratis, & Platonis aia sit eadē in forma, & idē in forma, euenit ei diuisio numeralis. i. pp. materias, tūc, si aia nō moritur ad mortem corporis, seu fuerit aliqd huiusmodi, necesse est, cum separatur a corporibus, vt sit vna numero. Auer. de str. destr. disputa. 1. ch. 10. c. 3.

Anima Socratis, & anima Platonis sunt eadē aliquo modo, & multæ aliquo modo, vt si diceret, sunt eadē ex parte formæ, alia ex parte subiecti. Auer. de str. destr. disputa. 1. ch. 10. col. 3.

Animā non habere corruptionē post esse patet: quia si anima corrūpitur, corruptio eius erit vel cū corruptione corporis, aut corrūpitur pp. contrariū repertū ei, aut ex posse potētis. Nō ad corruptionē corporis, est enim separata a corpore nec habet contrariū, quia substantia separata nō habet contrariū, nec alligari pōt, posse potētis priuationi. Auer. de str. destr. phys. disputa. 3. c. 62. c. 4.

Animæ beatitudinis supremus gradus est, vt cōiungatur cum intellectu abstracto. Auer. de ani. c. 1. c. 64. col. 1.

Animæ rōnales hēnt virtutē rōnalē motiuā, imaginatiuā, & sensibile. Virtute rōnali hō apprehēdit artes, & sciētias, cōueniētias & incōueniētias in virtutibus moralibus; iuuabile & nociuū, delectabile, & triste, & horū quædā est speculatiua, quædā practica. practice quædā artificialis, quædā cogitatiua, speculatiua est, qua homo adipiscitur cogitationem rerum, quæ nō possunt fieri ab homine. Auer. de ani. beatitudin. cap. 5. ch. 66. c. 2.

Animæ rōnales primo sunt in potentia, postea reducuntur ad actum: quod eis accidit ab aptitudine, quæ habent ad recipienda intelligibilia. Auer. de anim.

beatitudin. cap. 5. char. 66. col. 3.
**Anima rationalis est in materia propter necessitatem . & proportio animæ rationalis hic ad id, quæ est de formis sub ipsa, est proportio ipsius rationalis ad intellectum adeptum . & proportio sensitivæ ad rationalem , est proportio materiæ . & proportio nutritivæ ad sensitivam, & proportio simularium partium ad nutritivam, est proportio materiæ ad nutritivam, & est eadem, scilicet eademmet proportio formarum simularium partium ad elementa hominis . Auer. epitom. metaph. cap. 185. col. 2.
**Animæ rationalis pars intelligens est, quæ iudicat de recto . pars obediens est, quæ habet virtutes morales . Auer. pri. ethic. cap. 7. c. 5. col. 2.
**Anima perfectius recipit, quanto magis gaudet . Auer. in poet. cap. 3. c. 89. col. 4.
**Anima menti & rationi annexa, & sensitiva, & vitali vti- tur, potentia, & ita in ratione constituta est, ac vel in rerum presentium firmissima contemplatione, vel in absentium intelligentia, vel in ignotarum inquisitione versatur. Boet. in por. char. 46.
**Anima quatuor vijs ad cognitionem rerum proficiscitur; an sit, quid sit, quale sit, & cur sit . Boet. in Por. char. 46.
**Animæ vis omnem operam in duo impendit; vnam vt naturam rerum cognoscat; alteram vt ad scientiam moralem perueniat. Boet. in Por. ch. 47.
**Anima hominum per sensum, ea, quæ sensui subiecta sunt, intelligit; & ex ijs quadam speculatione concepta, viam sibi ad incorporalia intelligenda præparat . Boet. in Por. c. 8.
**Anima intellectualis non est entelechia corporis, nisi per suum actum, qui est infusio sensus, & motus in corpus . Alber. magn. in præd. c. 39. col.
**Anima non habet partes essentielles cum sit substantia simplex, sed vt totum potentia, sic vires eius intellectus, voluntas, sensibilis, vegetabilis sunt potentia naturalis radicata in substantia ipsius, & tamen qualitates, quia sunt ad actum esse consequentes. Alb. magn. in prædicam. char. 54. col. 4.
**Anima vna est apud omnes vnitæ naturæ producentis, sed non vnitæ numeri . Albert. Magn. in perih. char. 81. col. 2.
**Animæ intellectuales multiplicantur ad multiplicationem corporum, & intelligentiæ ad multiplicationem orbium. Alb. Mag. 3. phys. tract. 2. cap. 12. c. 38. col. 4.
**Anima rationalis differt ab alijs animabus, quia rationalis separatur per esse, & definitionem, ceteræ autem per esse non distinguuntur, sed per definitionem. Alb. Mag. 8. phys. tract. 2. cap. 3. ch. 96. col. 2.
**Anima intellectualis hominis non habet corpus, cui motus eius sit omnino naturalis: ideo oportet, vt quaedam virtutes habeat affixas corpori, per quas, quasi trahendo, mouet corpus contra motum proprium . Alb. Mag. 8. phys. tract. 2. cap. 8. ch. 99. col. 3.
**Anima non habet operationes, nisi coniunctas corpori, nisi solum intellectum . Alb. Mag. de sen. & vig. 1. tract. 1. cap. 1. char. 25. col. 1.
**Animæ essentia mouente, non est motus impedimentum ex parte motoris, sed essentia ex se mouet, eodem modo, & in iuvene, & in senex; quia si senex acciperet oculum iuuenis, videret vt iuuenis. Alb. Magn. de mor. & vit. tract. 1. cap. 3. ch. 59. col. 1.
**Anima, si dicatur per se esse incorruptibilis, tunc sequitur, quod habet virtutem ad esse infinitum, & semper mouendi, quod est contra probata in libro primo de celo . Si dicatur corruptibilis per se, tum sequitur habere contrarium . At cum anima non habeat contrarium, nec sit ex contrarijs, corruptibilis esse nequit . Alb. Mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 3. ch. 60. col. 1.
Anima habet contrarium per accidens, quia subiectum********************************

factum est ex contrarijs. Alb. Mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 3. c. 60. col. 1.
**Anima, quæ non est forma in materia, sed est separata, cum non habeat contrarium per se, nec vt forma materialis sit in materia, absque vilo dubio neutro modo est corruptibilis. Alb. Magn. de mor. & vit. tract. 2. cap. 3. char. 60. col. 2.
**Anima rationalis est similitudo lucis intellectus agentis in generatione . Albert. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 1. cap. 5. c. 69. col. 2.
**Anima rationalis est forma, quæ transcendendo materiam, & virtutes materiæ in similitudinem prorumpit motoris primi in natura. Alb. Magn. de natur. & orig. ani. tract. 1. cap. 5. char. 65. col. 2.
**Animam rationalem dixerunt aliqui fieri ab intelligentia: quod verum est, si de intellectu primo separato, & immixto intellexerunt . At, si intelligunt de intelligentia secunda mouente orbem, quamuis inferiorem, falluntur . Alb. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 1. cap. 5. ch. 69. col. 2.
**Anima rationalis, vt rationalis est, secundum esse nature toti coniuncta est, & non alicui parti ipsius. Alb. Mag. de nat. & orig. animæ, tract. 1. cap. 5. ch. 69. col. 4.
**Anima rationalis imprimit in sensibilem, & per sensibilem imprimit in vegetabilem, & per hanc imprimit in naturam, & omnis actio corporis ad formam rationalis perficitur. Alb. Mag. de natu. & orig. animæ, tract. 1. cap. 6. ch. 70. col. 1.
**Anima rationalis creatur iussu Dei in hominis embryone, & est quædam resultatio suæ lucis. Albe. Magn. de nat. & orig. animæ, tract. 1. cap. 6. ch. 70. col. 1.
**Anima intellectualis inter omnes formas verius forma est: est enim magis separata, & nobilior omnibus, quia omnes colligit alias, vt potestates, quæ sunt viuere, sentire, mouere secundum locum, & intelligere. Alb. Mag. de natu. & orig. ani. tract. 1. cap. 6. ch. 70. col. 1.
**Anima sola rationalis perfecta est, & nobilis, quia tres operationes habet solæ, diuinam, intellectualem, & animale: Diuinam, in formas faciendo, tam intelligibiles, quæ naturales, quibus ipsa informat omnes vires, sensus, & vegetationis, vt ad speciem intellectualem agant. Intellectualem, intelligendo & intellectu reflectendo se super seipsam . Animalem habet in animando, quia ipsa est forma hominis. Alb. Mag. de natur. & orig. ani. tract. 1. cap. 7. ch. 70. col. 3.
Anima rationalis si destruitur, destructo corpore, aut per se ipsam destruitur, aut destructo corpore destruitur, cum secundum se non sit corruptibilis, vt destruantur formæ corporales, & formæ, quæ sunt virtutes in corpore . At non per se ipsam, quia quicquid per substantiam est corruptibile, habet in se aliquid, in quo est potentia destruendi: & aliquid, in quo est actus per manendi, & hæc non insunt ei secundum idem: quia destruendi potentia est secundum materiam, & priuationem: & permanendi actus est per formam, & permanere secundum actum, quæ dat esse . Effet ergo anima composita ex materia priuationi subiecta, & ex forma actum & esse conferente, quod falsum est . Nec corrumpitur corrupto corpore, quod habet dependentiam cum corpore; quia vel dependet, quia est simul cum ipsa, vel prius vel posterius . Si simul, vel sunt simul, quia hoc ipsum, quod sunt, simul sunt; & sic essent relatiua, & non substantiæ, quod est falsum: vel simul per accidens aduenit corpori, & animæ . Ergo sublato hoc accidenti, manet anima secundum substantiam sine corpore, quod est propositum . Si prius est corpus anima, vel est prius tempore, vel vt causa, vel vt materia, vel vt natura, si prior tempore, tunc anima non dependet à corpore, nec corpus ab anima, & habet propositum, si corpus est prius anima, vt causa, tunc illa nec efficiens, nec forma,******************

ma, nec finis, quod est falsum. si prior, vt materia, tunc anima rationalis educitur de corpore, vt de materia, quod falsum est . si corpus prius est anima, vt natura, tunc corpus esset de ratione animæ, & anima fieret ex corpore, & differentia aliqua constitutiva, quod absurdum est. Si dependet ab ipso, vt à posteriori, vel vt causa, vel vt natura, vel tempore, nunquam prius dependet à posteriori: ergo anima rationalis non corrumpitur, vt dependens à corpore, ergo nullo modo corrumpitur. Alb. Mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. c. 2. c. 71. c. 3.
**Anima rationalis, si corrumpitur, vel corrumpitur aliquo agente; quod fieri nequit: quia nihil habet contrarium, & quicquid corrumpitur, à contrario corrumpitur: vel corrumpitur per se ipsam distantibus his, quæ componunt eam, quod fieri non potest; quia esset ex contrarijs composita; aut corrumpitur per potentiam materiæ, quod falsum est; quia non habet contrarium: vel corrumpitur corrupto corpore, quod fieri nequit: quia tunc non esset separata, sed esset vel corporalis forma, vel virtus operans in corpore. ex principijs corporis harmonicis ad esse deducta, & operans per corporis harmoniam, quod falsum esse in multis locis probatum est. anima ergo rationalis non destruitur corpore destructo. Alb. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 2. ch. 71. col. 4.
**Anima rationalis in inceptio non producitur in esse completo ex materiæ principijs, sed est ex causa prima intellectuali & agente in generatione hominis. Alber. Mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 3. ch. 72. col. 1.
**Anima rationalis non manet post destructionem corporis in intellectuali natura tantum; sine vegetabili, & sensibili potentijs: quia nunquam intellectus, vt est forma animæ, separatur à vegetatiuo, & sensitiuo, sed contra illæ potentia separantur ab ipso. Alb. Mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 3. ch. 72. col. 1.
**Anima rationalis habet in se post corporis interitum in homine vegetatiuum, & sensitiuum, quod non est in alijs animalibus: quia non solum in homine materiales cause educunt vegetatiuum, & sensitiuum; sed potius primū agens, quod est intellectus diuinus, & ab illo informatæ agunt omnes qualitates, quæ sunt in materia, & quia cause agentes in materia hominis, non terminant actionem suam, nisi in formam & in esse intellectualis nature, quod in homine tantum contingit, in quo calor digerens, & spiritus formæ in semine magis mouent, & formant secundum virtutem celestem, & secundum virtutem animæ, & secundum virtutem intellectus, quam secundum qualitatem elementi, & secundum qualitatem materiæ. Alb. Mag. de natur. & orig. ani. tract. 2. cap. 3. ch. 72. col. 1.
Animam sensibilem, & intellectualem in homine non eiusdem substantiæ esse vult Auerroes Abubather, & Auempace . Quia ex virtutibus sensibilem tandem educi aiunt, & hanc propter corporis æqualitatem esse plurimum operationum, quam in alijs . Intellectualem autem naturam dicunt esse separatam, & irradiare super animam hominis, vt lux Solis super perspicuum: ex qua irradiatione fluunt formæ intelligibiles in animam: & hoc modo continuat lumen intelligentiæ animæ, vt lumen Solis perspicuo, & per hanc continuationem aiunt hominem esse intellectualem: & huiusmodi continuatio luminis intelligentiæ, cum anima incipit in generatione animæ, & primo propter multum fluxum nutrimenti in organa est vt lumen in nubibus immissum. ideo in pueris est, vt in ebrío, deinde residente fluxu clarificatur, & serenatur intellectus, ita vt intellectus non incipit esse, nec generatur secundum suam substantiam in generatione, sed incipit esse secundum expansionem luminis sui super animam, sicque multiplicatur intellectus, vt lumen Solis secundum illuminata: & vt illuminatis subtractis, non remanet nisi vnicum lumen Solis, ita pereuntibus ho-********

minibus, dicunt vnum intellectum perpetuum, & incorruptibilem ex omnibus relinqui: ideo non mirum, si intellectus natura non destruitur destructo corpore; quia non incipit, nec generatur incipiente corpore, nisi per accidens supradictæ continuationis, quæ fit ad imaginem, & phantasiam, eo quod ab illis potentijs lumen intellectualem, vniuersale primum abstrahit . Quod absurdum est, quia intellecta omnia semper essent extra nos, & vires animæ nostræ secundum hunc errorem sunt, a quibus lumine intellectus fit vniuersalis abstractio, & separatio . Non est autem intelligibile, quod eiusdem formæ ab eodem fiat separatio, & per abstrahens ad idem coniunctio . Lumen enim abstrahens colores à coloratis corporibus, non coniungit eos, abstrahendo, coloratis, sed potius perspicuo, in quo secundum esse spirituale, saluatur . Igitur intellecta ab imaginibus animæ abstracta, similiter alicui alij coniungetur extra animam, & animæ potentias: nunquam autem sit intellectus ab aliqua anima, vel intelligente per hoc, quod est extra ipsam . ergo anima hominis nihil omnino intelligit, nec considerat de formis intelligibilibus, quod absurdum esset . Præterea, omnis susceptio formæ est secundum potestatem suscipientis, nec est de potestate sensibilis animæ suscipere formas secundum esse intellectualem, secundum quod sunt vbique & semper; ergo secundum hoc esse non sunt nisi intelligentia aliqua, & hoc (vt aiunt isti) non est aliquid animæ, ergo anima nihil intelligit, vel cognoscit eorum, quæ sunt intelligibilia . Amplius oculus in accipiendo visibilia, non habet potestatem colorati terminati, sed potius perspicui: & si haberet potestatem colorati, non acciperet visibilia omnia, sed vnum: nec acciperet visibilia nunciando, & mittendo visibilia sensui communi, sed retinendo materialiter tantum . Sic igitur simile est in alijs animæ potentijs, quantumcunque illuminatur phantasia in homine, quando phantasia est, nunquam habebit facultatem aliam receptionis, nisi particularis formæ: & facultas receptionis vniuersalis semper erit in natura altioris facultatis: & si illa natura non est de animæ partibus, non erit in anima facultas aliquid intelligendi, vel considerandi ex illa . Præterea, homo non est homo, nisi per intellectum, ergo intellectus est aliquid quidditatis hominis, oportet igitur, vt sit aliquid de essentialibus hominis, & sic non erit hoc modo continuatus homini, quod illi dicunt. Alb. Mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 4. ch. 72. col. 2.
**Animam rationalem Alexander Peripateticus Græcus, solus ex peripateticorum schola perire pereunte corpore concedit, quia dicit intellectum esse formam harmonicam, quæ ex complexione elementorum educitur per generationem . Alb. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 5. ch. 72. col. 3.
**Anima rationalis non destruitur, corpore pereunte, quia ipsa essentialiter est imago, & similitudo causæ primæ, & similitudo lucis celestium intellectuum, & non est deducta nisi de materia generabilium per virtutes, aut qualitates corporeas, corporaliter super materiam operantes . Alb. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 7. char. 72. col. 4.
Animæ rationalis effectus conuertibiles, & proprii cum ipsa sunt, esse separatam, esse causam suarum operationum & actuum ex se ipsa, esse subiectum incorruptibilem, esse causam generationis corporis, absq; eo quod à corpore aliquid accipiat, esse imaginem, & figillum quoddam intellectus Diuini, & substantiarum Angelicarum separatarum, & intellectuarum, esse inuenticem honestorum, & piorum, quorum ratio perpetua est, & indestructibilis, esse eiusdem operationis cum intellectibus Angelicis perpetuis, & cum prima****

causa, & esse idem animæ bonū & optimum, quod est
causæ primæ bonum, & intellectuum Angelicorum,
& diuinorum. Ex quibus omnibus, & ex quolibet ho-
rum immortalitas animæ inuitabiliter concluditur.
Alb. Mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. ch. 73. col. 3.
Anima rationalis non destruitur destructo corpore; quia
quod per esse, & essentiam separatum est ab aliquo,
nullo pacto perit destructo illo, a quo separatum est;
vt anima ipsa est, nec per propriam naturam destrui-
tur, quia non habet contrarium. Alb. Magn. de nat. &
orig. ani. tract. 2. cap. 1. ch. 73. col. 1.
Anima rationalis cōiungitur corpori per vegetationem,
& sensum, & non coniungitur per id, quod dat ei esse;
& essentiam, & rationem, & pone in numerum animæ
intellectualis, vt est intellectus, qđ nullius partis cor-
poris est actus. Alber. Mag. de natur. & orig. ani. tra-
ct. 2. cap. 6. ch. 73. col. 1.
Anima intellectualis, vt intellectualis, ex se ipsa est causa
suarum operationum, & actionum. non igitur pos-
test destrui destructo corpore, a quo operationes ani-
mæ non dependent. Alb. Mag. de natur. & orig. ani. tra-
ct. 2. cap. 6. char. 73. col. 1.
Anima intellectualis est incorruptibilis destructione cor-
poris, in quo est, cum subiectū sit incorruptibile;
quia ea, quæ sunt in anima sine motu, & tēpore incor-
ruptibilia sunt s̄m esse & s̄m quod sunt in intellectu;
quia aliter non esset vbique, & semper, nec esset subie-
ctum vniuersalium, si dependeret a corpore. Alb. Mag.
de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. ch. 73. col. 1.
Anima intellectualis, vt intellectualis, separabilis est a cor-
pore: qđ quid. n. ex se ipso solo causa est gubernationis,
& motus corporis, absque eo qđ facultatē gubernatio-
nis, & motus, & formā a corpore accipiat, s̄m sūū esse
& facultatē gubernandi, & mouendi, est separabile ab
eo. Alb. Mag. de nat. & orig. ani. tra. 2. cap. 6. c. 73. c. 2.
Anima intellectualis immortalis existit, cum sit sigillum
secundum esse, & potestatem intelligentiarum separa-
tarum, secundum vnam formam rationem. Alb. Magn.
de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 73. col. 2.
Animæ operatio, cum conueniat cum operatione Ange-
licorum intellectuum, nullam ad corpus dependentiā
habere debet. Alb. Magn. de natur. & orig. ani. tract. 2.
cap. 6. ch. 73. col. 4.
Anima non debetur corpori hominis, nisi propter celi si-
militudinem. Alb. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 2.
cap. 7. ch. 74. col. 2.
Anima rationalis magis debetur coelo quam corpori ter-
restri. Alb. Magn. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 7. ch.
74. col. 2.
Anima rationalis non est ab intelligentia, tamen ab intel-
ligentia recipit illuminationes. Et cum triplex sit in-
telligibile ipsius animæ, scilicet cum tempore, & con-
tinuo, & id, quod secundum sui naturam est intelligen-
bile; primum cum sensu acceptum est, secundum cum
imaginatione, tertium est per intellectum simplicem ac-
ceptum. Intelligibile autē quodlibet dī duobus modis
ita vt dupliciter intelligatur cum tēpore, & dupliciter
per se ipsum. Cum tempore est duobus modis. Primo,
est ratio formæ sensibilis, ita vt forma sensibilis sit ac-
cepta in se per se, cuius ratio intelligitur ab intellectu
per abstractionem. Vel quod non est sensibile, nisi per
accidens, & ratio eius intelligitur concepta cum mate-
ria, & tamen per se intelligere licet: tñ qa ratio eius cō-
cernit mobilē materiā, ideo dī intellectū cum tēpore.
Intelligibile cum continuo duobus dī modis: aut vt
ratio continui, aut vt id, quod accipitur cū continuo.
(Et intelligibile per se dī duobus modis. Primo qđ ex
proprijs principijs essentialibus nō nisi intelligibile est,
tñ s̄m esse est cōmiscibile tēporali, & continuo, vt sub-
stantia naturalis. Secundo intelligibile per se dī, quod
tam secundū suā quidditatis principia, quam secundū

esse nō nisi intelligibile est; vt Deus, & intellectus. Alb.
Magn. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 13. ch. 76. col. 1.
Anima rationalis differt ab intelligentia cęlesti; per intel-
ligibilia enim, quæ sunt cū tēpore, & continuo, perue-
nire habet ad intelligibile, quod secundū esse & essen-
tiā per se est intelligibile: & sic est ordo, ex illis per se
intelligibilibus, quod habet deuenire ad primū intel-
ligibile, quod est causa omnium aliorū, & in illo stat, vt
in virtute suæ sapientiæ, & contēplationis finalis. Alb.
Mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 13. ch. 76. col. 1.
Animā perfici dicit Peripatetici quadruplici virtute; mo-
rali, intellectuali, heroica, & Diuina. Moralis alia est in
medietate, alia in distributione. Intellectualis virtutis
mediū est ratio recta, Heroica idē est, quod diuinorū
virtus. Diuinum autem dicitur id, quod super est, &
est Continentia, Libertas, Amicitia. Alb. Mag. de nat.
& orig. ani. tract. 2. cap. 14. ch. 76. col. 3.
Animam non solum esse (vt ait Theophrastus) intellectu
agentem nos dicimus, sed in anima esse, & intellectum
agentem, & possibilem, & formam abstractam per lu-
men agentis moueri ad possibilem, vt ad suum locum,
in quo est, vbique, & semper. Alb. Mag. de nat. & orig.
ani. tract. 2. cap. 15. ch. 77. col. 3.
Anima dum accipit scientiam, & virtutem essentialem,
accipit perfectionem. Alber. Magn. de natur. & orig.
ani. tract. 2. cap. 3. ch. 78. col. 3.
Anima rationalis, & intellectualis secundum esse, est
multiplicata secundum numerum indiuiduorum: &
quod secundum esse vel numerum multiplicatum est,
est multiplicatum secundum substantiam, ergo multe
sunt numero animæ rationales, ergo post mortem re-
manent multe. Alb. Magn. contra Auer. de vnit. intel.
cap. 5. ch. 80. col. 4.
Animæ natura habet aliquid factum, & generatū, quod
est speculatiuus intellectus generatus nō quidē actio-
ne, & generatione naturæ, sed actione, & generatione
animæ simpliciter. Ideo oportet, quod in ipsa animæ
natura sit aliquod agens animaliter, & aliquod patiens
animaliter vt ita dicam. Cum autem speculatiuus in-
tellectus, qui est factus, & generatus multiplicetur se-
cundum ea, in quibus sit, necesse est, quod subiectum
ipsius, quod est patiens, multiplicetur secundū eadem:
quia speculatiuus non numerat nisi numero subiecti.
Ideo possibilis intellectus multiplicatur secundum nu-
merum speculantium, ergo etiam multiplicatur secū-
dum numerū aliorum, igitur multi sunt possibiles in-
tellectus relictī ex multis hominibus. Alb. Mag. contra
Auer. de vnit. intel. cap. 5. ch. 81. col. 1.
Animæ eadem ratio est, quæ est figuræ, ergo vnam o por-
tet esse substantiam intellectuam, quæ est in sensitiua
secundum potentiam animæ, & vitæ, & vegetatiuæ.
Nec est intelligibile, quod aliqua substantia vna sit
propria alicui secundum potentiam vnam, & secundū
aliam sit communis omnium, & nulla propria; quam-
uis intelligibile sit, quod ab vna substantia fluant po-
tentia. Quarum quedam sunt separata, quedam
corpori coniunctæ, vt virtutes in corpore operantes.
Ergo non est intelligibile, quod intellectus, qui est
in sensitiuo non separabilis ab ipso, sit communis om-
nibus hominibus vnus numero existens. ergo quod
separatur de eo ex vno homine non est illud idem,
quod separatur de alijs ex alio. Alb. Mag. cōtra Auer.
de vnit. intel. cap. 5. ch. 81. col. 2.
Animæ potentia vmbra habent, ita vt vmbra intel-
lectus est sensus, vmbra sensus est vegetabile: & hoc esse
non posset, nisi ab vno principio esset. Illud autem
vnum principium non est causa, nisi vnus; vna igitur
substantia est vegetabilis, sensibilis, & intellectualis aīa,
& hæc substantia est forma. Cum autem vna, & eadē
forma secundum suum esse, non possit in parte esse
communis omnibus vna numero existens, & in parte
pro-

propria, non potest esse similiter, quod anima secun-
dum intellectum sit communis, & secundum sensum
sit propria. Hinc sequitur, quod diuersum est, qđ post
mortem ex omnibus relinquitur. Alber. magn. contra
Auer. de vnit. intel. cap. 5. c. 81. col. 2.
Anima, quæ est perfectio corporis, est vna substantia
quædam, cuius partes potestatiue sunt virtutes, quæ
animæ potentia vocantur. ergo vegetatiua, sensitiua,
& rationalis in homine, sunt substantia. Vnum autem
& idem secundum substantiā, non potest esse partim
numeratum, secundum numerum eorum, quorum
est substantia, & partim omnium in communi vnum
numero existens. Igitur cum vegetatiuum, & sensi-
tium sint numerata ad numerum hominum, in qui-
bus sunt, erit etiam rationale numeratum ad numerū
eorundem: ergo multa, & non vnum sunt ea, quæ re-
linquuntur ex animabus defunctorum. Alb. mag. con-
tra Auer. de vnit. intel. cap. 5. char. 81. col. 2.
Animæ oīa, qđ sunt, vt vires, operationes, & passiones, ad
intellectū diriguntur. vt ad cōtinēs, ordinās, & formās:
nec intelligi pot qđ intellectualis natura s̄m esse sit ex-
tra aīam, & penitus separata; Si autē secundum esse cō-
iuncta est, oportet, quod numeretur numero homi-
num: igitur intellectus sunt tot, quot homines. igitur
non erit vnum numero, quod relinquitur ex omni-
bus. Albert. magn. contra Auer. de vnit. intel. cap. 5.
chart. 81. col. 3.
Anima aut mouet corpus per imperium, quo modo non
mouet, quia hoc fieri nequit; aut per coniunctionem,
& vnionem sui ad ipsum. At, quod mouet per vnionē,
numerat numero illius: ergo tot sunt intellectus, quot
homines. Alb. mag. contra Auer. de vnit. intel. c. 5.
char. 82. col. 1.
Anima, si vna esset in omnibus moriretur cum corpore,
quia ex quo non continuatur nisi per imaginationem,
non remanente forma imaginationis, non continua-
bitur cum intellectu. Cessat autem imaginatio, non
existentibus organo sensuum. Igitur nihil de anima
hominis remanet: igitur pereunte corpore perit ani-
ma. At dicere oportet, quod intellectus sit hominis
pars, & animæ hominis, & quod numeretur nu-
mero hominum, & sic non est vnum, quod remanet,
sed multa numero. Alb. mag. contra Auer. de vnit. in-
tel. cap. 5. c. 82. col. 3.
Anima si vna esset in omnibus, & ponantur homines si-
mul destrui, sequetur, quod sit substantia separata, quæ
nihil moueat & nihil agat, quod esset frustra in natu-
ra. Albert. magn. contra Auer. de vnit. intel. cap.
5. char. 82. col. 3.
Aīa nostra parte hēt intellectuā, & ipsa aīa rōnalis est
substantia, ex qua emanat potētiæ, quarū qđ sunt sepa-
rata ita vt non sint corporeæ virtutes, nec virtutes in-
corporeæ, qđ emanat ex ipsa, qđ sunt virtutes operātes
in corpore: & primæ, qđ non sunt in corpore, sunt in ea
ex similitudine sua ad causam primam, per quam est,
& per quam stat esse ipsius. Quæ autem sunt in cor-
pore, sunt in ea, vt ipsa est anima, cuius propriū est
esse actum corporis, & agere in corpore, & in natura;
quia sic natura, & naturalis potentia eius sunt instru-
menta, & intellectus est, qui fluit ex ipsa, vt ipsa ema-
nat a causa prima, & stat per ipsam in esse, propterea
variatur, & efficitur varia in se, & in speculatione;
quoniam id, quod fluit ab ea, secundum quod ipsa est
naturæ intellectualis primæ conuersa ad primam cau-
sam, per lucis suæ participationem est in ea, sicut lux,
& est intellectus agēs. Quod autem fluit ab ea, vt ipsa
est substantia, per quam est natura corporalis stans, &
fixa, & coniuncta, est intellectus possibilis. Alber. magn.
contra Auer. de vnit. intel. cap. 6. c. 82. col. 4.
Anima rationalis nō educitur a materia sicut alię forme,
ita vt exeat de principijs materiæ corporalibus, sed

educitur in esse ex materia, per principium primum
operans in materia; quia anima est stans per causam
primam iuxta materiam. Alber. magn. contra Auer. de
vnit. intel. cap. 7. c. 83. col. 2.
Anima intellectualis est forma data ad similitudinē pri-
mi motoris, & non distensa per motum, & quantitatem
moti, & materiæ vt formæ corporeæ, & virtutes in
corpore. & ideo motibus aliorum, & iudicijs non su-
biacet, nisi per accidens. Albert. Magn. contra Auer. de
vnit. intel. c. 7. c. 84. col. 1.
Anima rationalis est forma, quæ inter formas generabi-
lium magis accedit ad primi agentis similitudinem.
ideo nobilior participat nobilitates primi, sed non
participat nobilior quam intelligentiæ cęlorum. Alb.
mag. contra Auer. de vnit. intel. cap. 7. c. 84. col. 2.
Anima rationalis composita est ex potentia, & actu Alb.
mag. contra Auer. de vnit. intel. cap. 7. c. 84. col. 2.
Anima nullam potentiam recipit receptione subiecti: mi-
nimè tamē inter omnes huiusmodi receptiones re-
cipit intellectus, sed recipit receptione loci, qui ipse
est, in quo habent esse species rationales, & in ipso sal-
uantur, & a quo habent generationem in esse intelle-
ctuali per actum suum, qui est lumen intellectus agen-
tis. Albert. Magn. contra Auer. de vnit. intel. cap. 7.
chart. 84. col. 3.
Anima, vt est motor, non habet vnitatem, vel pluralitatem
ab eo, a quo separatur, sed potius secundum rationem
est vnum, vel multa a virtute motiua, quam habet: ta-
men proportio eius ad id, quod mouet, est signum, qđ
est vna in esse determinato; quia non est vnus motor
diuersorum mobilium ad se inuicem in virtute mo-
uendi non ordinatorū. Et ideo qñ sunt plura mobilia,
quorū vnū nō mouetur p alterū, nec mouetur a mo-
tore ipso, & alterū per vicariū oportet et esse tot mo-
tores quot mota, iō oportet esse tot animas, quot cor-
pora. Alb. Mag. cōtra Auer. de vnit. intel. cap. 7. col. 3.
Anima est substantia talis, ex qua fluunt potentia sepa-
rata a materia, & non separata, & secundum se est in-
corruptibilis & permanens, licet secundum esse qua-
rundam poteriarum sit corruptibilis. & hæc dicimus
de anima humana, non de alia. Alb. mag. contra Auer.
de vnit. inte. cap. 7. 84. col. 4.
Anima rationalis est in corpore hominis, & est sua per-
fectio, vt est homo. Albert. Magn. prim. de anim. tract.
1. cap. 2. col. 2.
Animæ accidentium duo sunt genera. Quædam propriæ
passiones sunt, vt ipsa in substantia consideratur, non
intellecto corpore, vt intellectus, voluntas rō. Alia cō-
munia sibi, & corpori, quod habet animam; tamē cor-
pori, non vt corpus accidunt, sed ex eo, quod aīa est in
tali corpore animato: & horū duo sunt gñæ: aliud, qđ
incipit ab anima, & expletur p corpus: vt visus, & om-
nis sensus, & vegetatio: aliud, quod incipit a corpore,
& redūdat in animam, vt somnus, & vigilia. Alb. mag.
pri. de ani. trac. 1. cap. 3. c. 1. col. 3.
Anima hominis substantia, & subiecto vna est; & habet
pluralitatem in viribus, & potentijs suis. Alb. mag. pri.
de ani. trac. 1. cap. 3. c. 1. col. 3.
Anima tria in se cōtinet. Primo in ipsa est similitudo lu-
cis primæ causæ, & imago eius, & est in ea, quod est sub
ipsa in ordine tertio, quia secundum ordinem naturæ
inter animam, & primam causam, est intelligentia, &
quo ad hoc est anima in potētia aliqua. Est item in ea,
quod ipsa est forma ante corporeitatem, secundum na-
turam existens. Et tertio anima sic mouet se in suum
vniuersum, quod est corpus, dando vniciuque organo
de vita, & bonitatibus eius quantum potest recipere.
Alb. mag. pri. de anim. trac. 2. cap. 4. c. 5. col. 3.
Animæ exutæ a corporibus mouentur de loco ad lo-
cum. Albertus Magnus prim. de anim. tractat. 2. c. 6.
chart. 6. col. 4.

Anima nihil perfectius in se habet, quam intelligere in actu, & considerare per syllogismum: hoc enim perfectius est, quam potentia intelligens, & quâ habet intelligens. Alber. Magn. 1. de anim. tracta. 2. capit. 7. ch. 7. col. 3.

Anima mouet cor, cum irascitur, secundum systolē propter perturbationem: secundum diastolē propter nocentem repellendum: cum autem timet, secundum systolē continue. Alb. Mag. pri. de ani. tract. 2. cap. 9. ch. 8. col. 3.

Anima intellectualis est in corpore sicut determinata, & distincta in ipso, non quidem ut locatum in loco, sed ut forma in sua materia. Alb. Magn. pri. de ani. tract. 2. cap. 9. ch. 8. col. 4.

Anima intellectualis non dicitur produci ex materia, sed ab extrinseco ingredi, eo quod nullū elementorum diuissim, nec elementorū commistio habet coniunctam potentiam, quæ sit radix elementalis talis animæ, sed tantum lumen intelligentiæ agentis est radix eius. Alb. Mag. pri. de ani. tract. 2. cap. 13. ch. 10. col. 1.

Anima hominis non diuiditur diuiso corpore, sed abstrahitur, quia non habet, in quo operatur. Alb. Mag. pri. de ani. tract. 2. cap. 16. ch. 12. col. 4.

Animæ non solum intellectiua pars à corpore separatur, sed tota anima intellectiua à corpore separatur. Alb. Mag. 2. de ani. tract. 1. cap. 4. ch. 14. col. 1.

Anima totalitatem non habet, nisi suarum virium, ut & corpus non habet totalitatem, nisi suorum organorū; & ideo in vero corpore non est nisi secundū vnā partem; & illo separato non separatur nisi secundū illam partem, & remanet in alijs potestatibus suis adhuc operans in corpore, vniens autem oēs has potestates est substantia, quæ est in corde, & potestates omnes animæ ad cor diriguntur, & sic adiacent, tanquam ad eā directæ, ut organa corporis omnia connectuntur cordi. Alb. Mag. 2. de ani. tract. 1. cap. 7. ch. 15. col. 2.

Anima rationalis est supra naturam, & infra intelligentiam; & anima sensibilis infra rationalem, & supra naturam; & vegetabilis infra sensibilem, & supra naturam. Alb. Mag. 2. de ani. tract. 4. cap. ch. 33. col. 2.

Animæ potentiæ passiuæ, imaginatio scilicet, æstimatiua, & phantasia, licet omnes sint passiuæ potentiæ, & patiantur a formis indiuidui, quæ sunt principia cognitionis sensibilis, quæ formæ eadem esse videntur, tamen motus passionis non idem, sed secundū differentem gradum abstractionis. Quapropter non penitus sunt eadem, & sunt in vna essentiali substantia communi, differunt tamen secundum esse materiale in diuersis partibus cerebri, in quo organizantur istæ potentiæ. Alb. Mag. 3. de ani. tract. 1. cap. 3. ch. 33. col. 4.

Anima rationalis non est intellectus possibilis, sed intellectus possibilis est animæ rationalis pars. Alb. Mag. 3. de ani. tract. 2. cap. 12. ch. 38. col. 3.

Anima, quæ hominis est perfectio, & rationalis vocatur, totum quoddam, & quædam essentia incorporea in anima potestate completa; & ideo habet in se potestatem vitæ sensitiuæ, & vegetatiuæ, & agendi operatiuæ, & ipsa est vna in substantia, vniens in se omnes istas potestates naturales sibi. Alb. M. 3. de ani. tract. 2. cap. 12. ch. 38. col. 3.

Anima habet in se multas virtutes incorporeas, quæ sunt ex ipsa fluentes, quia est inter naturales formas propinquior, & similior intelligentiæ. Alb. Mag. 3. de ani. tract. 2. cap. 12. ch. 38. col. 4.

Anima rationalis inter formas naturales sola ex materia non educitur, sed datur ab extrinseco: & quia similitudo est separata substantiæ, quæ agit eam, ideo ex maxima sua potestate separata est. Alb. Mag. 3. de ani. tract. 2. cap. 12. ch. 38. col. 4.

Anima rationalis intellectiua, licet sit separata, tamen anima per alias suas virtutes est coniuncta, ut corporis

est perfectio; & ideo, & si intellectus est separatus, tamen est potentia coniuncti, quoniam est potestas animæ, quæ secundū potentias quasdam corpori coniungitur: & omne tale quod est coniuncti, & non est eius, secundū quod est coniunctum, licet non communicet corpori, tamen communicat communicanti corpori. Et ideo anima est vna numero, quia per naturales potestates communicat corpori: sed quia in essentia sua, & perfectiori potestate non communicat corpori, ideo habet potestates absolutas à corpore. Alb. Magn. 3. de ani. tract. 2. cap. 12. ch. 38. col. 4.

Anima duo in se necessaria habet, cum sit resultatio quædam lucis intelligentiæ separata: quorum vnum est forma lucis; alterum est id, in quo lux recipitur, & stat, & ab hoc esse animæ duæ virtutes fluunt; intellectus agens, quia a luce recepta proficiscitur: alia est intellectus possibilis, qui proficiscitur ab eo, in quo lux recipitur. Alber. Magn. 3. de anim. tract. 2. cap. 18. chart. 41. col. 2.

Anima intellectiua, cum sit locus specierum vniuersaliū, remanet vniuersalia speculata apud intellectum, ut in loco suæ generationis. Alb. Magn. 3. de ani. tract. 3. cap. 11. char. 44. col. 4.

Anima rationalis post mortem nobilior est, quoniam tota conuerti potest ad intellectum agentem, ut ad formam, & per eum intelligere separata à materia, quod est summū eius felicitatis. Alb. Mag. 3. de ani. tract. 3. cap. 13. ch. 45. col. 3.

Anima rationalis est nobilior inter cætera entia. Alber. Mag. 3. de ani. tract. 3. cap. 12. ch. 45. col. 3.

Animæ rationalis potentiæ non sunt accidentia communitæ, sed sunt potentiæ naturales, & proprietates animæ, & hæc sunt vires substantiæ eius, & talia multa accidunt omni substantiæ simplici, siue sit forma, siue sit materia. Alber. Magn. 3. de ani. tract. 5. cap. 4. char. 50. colum. 1.

Animæ potestatum tanto vna alia excellentior est, quanto alia fuerit magis separata, ideo intellectus est potentior sensuum; sensus communis quam proprius; sensualis natura, vegetabilis. Alb. Mag. 1. de intel. & intel. tract. 1. cap. 8. ch. 51. col. 4.

Anima, quæ est in corde, est intellectus proheresis, & voluntas potentiæ ipsius animæ, non vt est in corde, sed vt est separata subintellectualis nature. Alb. Magn. de princ. mot. proces. tract. 2. cap. 12. c. 185. col. 2.

Anima secundum animæ rationem est ex impressione intelligentiæ secundæ, quæ secundum intellectum sequitur esse creatum inferius: esse enim vt superius, se habet ad intelligentiam: & ideo non multiplicantur animæ, nisi per comparationem ad inferius, per modum, per quem multiplicantur omnes intelligentiæ. Alb. Mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. pri. l. 2. tract. 1. cap. 23. ch. 206. col. 4.

Animarum quædam est, quæ & anima est, & intellectualis natura, quæ scilicet per conformitatem naturæ pendet ex intelligentia, eo quod lumen intelligentiæ intellectualiter perceptiuum est. alia est, quæ anima tantum est. Alber. Mag. de caus. & proces. vniuersitat. à causa prima. lib. 2. tracta. 3. capit. 16. chart. 222. columna 3.

Animarum alia est anima intelligibilis, sub forma luminis intellectualis consistens in esse, & natura, quia pendens est per intellectualem lumen ad esse determinata; & alia est anima tantum, quæ scilicet lumine intellectuali ad esse determinata non est. Alber. Magn. de caus. & proces. vniuer. a caus. pri. l. 2. tract. 3. capit. 17. char. 222. col. 4.

Anima rationalis infunditur in foetu, cum cor, & cerebrum formata sunt. Alber. Magn. de animalibus, l. 16. tract. 1. cap. 16. ch. 141. col. 2.

Anima intellectualis separata ab alijs eum accipitur, hoc est

est equiuoce dicta anima ad alias animas, & est pauca diuersitatis secundum potentias, & est mouens corpus, in quo est propter ipsius corporis perfectionem, non indiget imaginatione, & sensu, & cum sic accipitur, non indiget corpus organorū diuersitate, sed tantum indiget quâtitate & figura motui suo congruentibus. Alb. mag. 11. metaph. cap. 5. c. 163. col. 3.

Anima per virtutem maxime adipiscitur seipsam. Alber. magn. ethic. 1. tract. 1. cap. 3. c. 2. col. 3.

Anima hominis non est intellectualis secundum naturam, sed potius intelligibilis. Alber. mag. ethic. 1. tract. 6. cap. 6. c. 16. col. 3.

Animæ operatio secundum propriam, & naturalem virtutem est bonum humanum. Alber. magn. ethic. 1. tract. 6. cap. 8. c. 17. col. 1.

Animus tristes, non est perfectus ad optimas optimorum operationes. Alb. mag. ethic. 1. tract. 7. c. 2. c. 19. col. 1.

Anima, cum sit imago intellectualis luminis, vt est in genere substantiæ incorporeæ, indiuisibilis est. At, vt est actus corporis, & diuersimode immergitur in corpus, sic diuersarum efficitur potentiarum. Alb. mag. ethic. 1. tract. 9. cap. 3. c. 25. col. 3.

Anima hominis nullius rei susceptibilis est per naturam, nisi cuius inchoatio per modum cuiusdam seminis, & instrumenta sunt in ipsa. Alber. mag. ethic. 2. tract. 1. cap. 2. c. 27. col. 1.

Anima in se duplex agens habet: primum, & proximum. Agens primum est intellectus practicus ad morales virtutes. Agens proximum est appetitus ratione participans per voluntaria, cuius principium est in ipso consciente singularia; in quibus est actus. Et in forma primi, & proximi agentis operatio egrediens est virtutis generatiua. Alb. mag. ethic. 2. tract. 1. cap. 3. c. 27. col. 2.

Animæ rationalis substantia est processio ab intelligentijs, retinens virtutes principiorum, à quibus procedunt à primis vsque in vltima. Alb. mag. ethic. 6. tract. 2. cap. 16. c. 74. col. 4.

Anima humana effectus est luminis primæ causæ, quam uis à forma ipsius longa differat distat. Alber. mag. ethic. 9. tract. 2. cap. 1. c. 100. col. 3.

Animæ humanæ sensibile sentit ad formam intellectus, & vegetabile ad formam intellectus vegetat, & totum corpus, quantum ad partes sensibilis animæ & vegetabilis formatur, & vegetatur, & specificatur ad formam intellectus. Alb. mag. ethic. 9. tract. 2. c. 1. c. 100. col. 4.

Animæ passiones communiter significant appetitus sensibilis affectiones, vt ira, gaudium, & similia. D. Tho. in periherm. c. 1. col. 2.

Animæ rationales sunt separata, inquantum intellectiua virtus non est actus alicuius corporis organici, vt virtus visiva est actus oculi, sed sunt in materia, inquantum dant esse tali corpori. D. Thom. 2. phys. l. 4. tex. 26. c. 20. col. 2.

Anima, & si mouetur motibus contrarijs virtutis, & vitij; non tamen sunt motus naturales, sed voluntarij. D. Tho. pri. de celo. l. 6. tex. 20. c. 6. col. 4.

Animæ humanæ, in quantum quod mouetur corpus cum labore, contra eius naturam, sunt nobiliores extra corpus, quam in corpore; sed quantum ad esse naturale ipsius animæ, melius est esse in corpore, quia sequitur ex hoc esse perfectum speciei. D. Thom. 2. de celo. l. 3. tex. 13. c. 30. col. 1.

Anima non habet diuersas partes in corpore, quia alioquin intellectus haberet determinatam partem, & organum. D. Tho. 1. de ani. l. 14. tex. 92. c. 19. col. 3.

Anima rationalis, vt esse potest per se subsistens, hoc aliquid dici potest: sed quia non habet speciem completam, sed est magis pars speciei, ideo ei non conuenit hoc aliquid. D. Tho. 2. de ani. l. 1. tex. 2. c. 20. col. 2.

Anima maiori tempore est in deceptione, quam in cognitione veritatis: quia ad veritatis cognitionem vix per-

uenit post studium longi temporis. D. Tho. 3. de ani. l. 4. tex. 51. c. 51. col. 4.

Anima humana propter suam nobilitatē supergreditur facultatem materiæ corporalis, & non potest omnino includi ab ea. D. Tho. 3. de ani. l. 7. tex. 7. c. 56. col. 1.

Anima secundum partem intellectuam quandoque est in potentia, quandoque est actu, & ideo necesse est, vt sint in anima intellectiua hæc differentiæ; vt sit vnus intellectus, in quo possint omnia intelligibilia fieri, & hic est possibilis; & alius intellectus sit ad hoc, qui possit omnia intelligibilia facere actu, qui vocatur intellectus agens, & est vt habitus quidam. D. Thom. 3. de ani. l. 10. tex. 18. c. 57. col. 4.

Anima dicitur perpetua, non quod semper fuit, sed quod semper erit. D. Tho. 3. de ani. l. 10. tex. 20. c. 58. col. 3.

Animæ vires irascibilis, & concupiscibilis, naturali ordine per rationē reguntur. D. Tho. 1. metaph. pro. c. 1.

Animæ potentiæ non sunt eiusdem virtutis in omnibus animalibus, sed vt in specie hominis conuenit, vt habeat pessimum olfactum, ita Nycticoracis quod habeat debilem visum; quia non habet proportionem ad claritatem diei cognoscendam. D. Tho. 2. metaph. 1. 1. tex. 1. c. 101.

Anima humana, cum sit vltima in ordine substantiarum intellectuorum, minimè participat de virtute intellectuæ: & vt ipsa per suam naturam est actus corporis, eius autem intellectiua potentia non est actus organi corporis, ita habet naturalem aptitudinem ad cognoscendum corporalium & sensibilem veritatem, quæ sunt minus cognoscibilia per suam naturam, propter eorum materialitatem, sed tantum cognosci possunt per abstractionem sensibilem à phantasmatis. Et quia hic modus cognoscendi veritatem conuenit naturæ humanæ animæ, vt est forma talis corporis, quæ autem sunt naturalia semper manent, impossibile est, quod anima humana huiusmodi corpori vnita cognoscat de veritate rerum, nisi quantum potest eleuari per ea, quæ abstrahendo à phantasmatis intelligit, per hæc nullo modo potest eleuari ad cognoscendum quidditates immaterialium substantiarum, quæ sunt improportionales istis substantijs sensibilibus: vnde impossibile est, quod anima humana corpori vnita, cognoscat, quod quid est substantiarum separatarum. D. Tho. 2. metaph. l. 1. tex. 1. char. 101.

Animam intellectuam non esse ante corpus existimauit Arist. D. Tho. 12. metaph. l. 3. tex. 17. char. 845.

Animæ passio nil aliud est, quam motus appetitiuæ virtutis, in persecutione boni, vel fuga mali. D. Tho. ethic. 2. l. 3. c. 24. col. 2.

Animam bene dispositam non potest homo habere, si organa imaginationis, & aliarum virium naturalium, & sensitiuarum sint male disposita; sed in quantitate exteriori, & alijs dispositionibus potest inueniri dissonantia. D. Tho. 1. polit. l. 3. c. 6. col. 1.

Anima considerari potest secundum seipsam, vt est forma quædam specifica hominis: vel secundum dispositionem materiæ in hoc indiuiduo, vel in illo: & sic vt forma specifica nullam habet inclinationem ad imperfectionem, sicut in hoc indiuiduo, sic esse potest homo distinctus a perfectione, ad quam inclinatur secundum naturam. D. Tho. 8. polit. l. 3. c. 132. col. 4.

Animæ conceptiones adæquatæ nullo alio modo opponuntur conceptionibus non adæquatis, nisi contrariæ, & inadæquatæ, contrariæ, si contingat quod inter se non compatiuntur, saluis semper contrariorum conditionibus. Tho. de Vio in periherm. c. 33. col. 1.

Anima vna est, sed partes habet, & actiones plures; partes intellige vires, & facultates agendi quicquam; sed affectiones voco passiones, & motus. Dan. Barbarus rhetoric. pri. in pro. char. 1.

Anima, vt irrationalis.

A Nimæ irrationalis facultas duplex est. Alia vegetabilis nullo modo cum ratione communicans. Alia concupiscibilis, & omnino appetibilis, particeps rationis quodam modo, vt ipsi obedit, & eius imperio obtemperat: & admonitio, & increpatio, & cohortatio indicat. Arist. 4. ethic. cap. 13. c. 28.

Animæ irrationales, cum sint res naturales non immobiles sunt. Io. gram. 1. phys. tex. 1. c. 6. col. 3.

Animæ irrationalis, & cognoscitiuæ partes sunt sensus, & imaginatio. Io. gra. 1. de ani. ex proce. c. 2. col. 4.

Anima, cum est in generatione, operatur secundum electionem, quia irrationabilibus implicata est. Io. gra. 1. de ani. ex proce. c. 2. col. 4.

Animæ irrationalis, quæ est appetitus, & vita, alia est ira, alia cupiditas. Io. gra. 1. de ani. ex proce. c. 4. col. 4.

Animæ irrationalis, & vegetatiuæ operationes in corpore sunt, ideo in ipso corpore suam facultatem habere debent. Io. gra. 1. de ani. ex proce. c. 4. col. 4.

Anima irrationalis, & vegetatiua in subiecto corpore habet esse. Io. gra. 1. de ani. tex. 14. c. 10. col. 2.

Anima, quæ ratione caret, nihil absque sensibilibus cognoscit. Io. gra. 1. de ani. tex. 42. c. 19. col. 4.

Animæ facultas irrationalis, & vegetatiua, est quidæ immortalis, non autem æterna; corrumpitur enim non vt anima, sed vt est in corpore. Ioan. gram. 3. de anim. tex. 20. c. 86. col. 3.

Animæ pars irrationalis non mouetur ad actum, nisi imperante aliquo; ergo in sciente nunquã fit motus contra scientiam. Albert. magn. ethicor. 7. tract. 1. cap. 2. char. 82. col. 1.

Anima, vt sensitiua.

A Nimam, quod non habet, nihil sentit. Aristot. 2. de ani. su. 3. c. 1. tex. 37. c. 624.

Animam sentientem non est necesse esse in omnibus uiuentibus, nec ea, quorum corpus simplex est, habent tactum, sine quo possibile nõ est esse aliquod animal, nec quæ non sunt susceptiua formarum sine materia. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 60. c. 669.

Animæ defectio est sensuum impotentia. Arist. de som. & vig. cap. 2. c. 51.

Animæ sensitiuæ & nutritiuæ principium in corde est. Ari. de iuuent. sen. vit. & mor. & respira. cap. 2. c. 303.

Animatum est optimum in corporibus; & quod mouetur, animatum est. Alex. aphrod. 1. nat. q. cap. 1. c. 1.

Anima est, per quam animal est animal, & per quã a non animali differt. Alex. aphrod. 2. nat. q. cap. 10. c. 7.

Animæ potentia est, per quam id, quod ipsam habet suscipiendis sensibus simile factum, quadam alteratione intercedente, atque adhibita actione eadem sensilia iudicare & discernere potest. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 12. c. 35. col. 1.

Animæ vis sensibilis est illa, quam iudicalem appellant, ad quam vis imaginandi, deliberandi, & contemplandi pertinet. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 12. c. 35. col. 1.

Animæ sensitiua potestas in tria diuiditur; vt imaginetur, vt recordetur, vt assentiatur. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 11. c. 44. col. 1.

Animæ sensibilis vis illa, quæ sedem in corde habet, de pluri, minori que tempore intus iudicat. Themist. de mem. & rem. 2. cap. 14. c. 95. col. 1.

Animæ sensitiua principium est, & vt forma, & multo magis vt vtens. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 149. c. 53. col. 2.

Animæ sensitiuæ principalis facultas est, quam mas obtinet, quod scilicet concoquat, constituat, fecernat femina, quod in se principium formæ efficientis obtinet, nam vegetalem, etiam femina præbet. Io. gram. de gener. ani. 4. cap. 1. c. 74. col. 1.

Animæ, & corpori communia sunt, sentire, irasci & concupiscere, & huiusmodi cætera. Io. gram. 1. de ani. tex. 2. c. 6. col. 3.

Anima tota eandem rationem ad sensitiuum corpus habet, quam vnusquisque sensus ad suum subiectum sensorium. Io. gra. 2. de ani. tex. 9. c. 73. col. 3.

Animæ sensitiuæ operatio dum patet, rationis solius hominis est operatio. Eusta. 1. ethic. c. 6. ch. 48.

Anima sensibilis non est attributa complexionem, multo minus intellectus. Auer. 3. de ani. tex. 6. c. 167. col. 1.

Anima sensibilis impedit intellectum in maiori parte. Auer. 3. de ani. tex. 51. c. 185. col. 1.

Anima recipit formas cõtrariorum insimul. de sensibili loquit. Auer. de sen. & sen. ex paraphr. c. 193. col. 1.

Animæ sensibilis actio, est communis animæ & corpori, quia non agit sine instrumentis. Auer. de som. & vig. c. 201. col. 1.

Anima sensitiua, vitalem animam sumens, in partemq; sibi constituens, vnicum, ac multiforme iudicium, capit, de quibus potest capere. Boet. in Por. c. 46.

Anima sensibilis cum dicat vltiorem determinationem, etiam vltius determinatū esse donat, & hoc est sentire, quod est quoddam viuere specificatū. Alb. mag. de mort. & vit. trac. 1. cap. 2. c. 58. col. 4.

Anima sensibilis educitur ex materia suæ generationis, habente virtutem formatiuam ex assimilatione cum virtutibus membrorum generantium; & ideo est virtus operans, & patiens naturaliter in corporis organo, & nullas omnino præter ipsum habens proprias operationes, vel passiones. Alb. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 4. c. 65. col. 3.

Anima est in corpore, primum per substantialem actum, sed habens in corde, & ex illo influens membris omnibus partialia potestates alijs principaliores, & membra principalia vocatur: alijs minus principaliter. Alb. mag. de pri. mot. pro. trac. 2. cap. 11. c. 184. col. 4.

Anima in sensitiuo est non secundum esse anime, sed secundum esse distincti & determinati ad sensitiuum. Alb. mag. de cau. & proces. vniuer. a cau. 1. l. 2. trac. 2. cap. 26. c. 215. col. 3.

Anima corpori vnitur, sed nõ per medium, alioqui si per vegetabilem vniretur, vegetabilis esset accidens, sed immediate animæ sensibilis essentia corpori animalis coniungitur, quæ plurimas habet virtutes, quarum alia sunt vegetatiuæ, alia sensibiles. & ideo vegetatiuum est in sensitiuo, vt potentia, & pars potestatis eius, & non præcedit ipsum vt dispositio. Alb. mag. 1. de ani. trac. 2. cap. 7. c. 7. col. 2.

Animæ sensibilis omnis potentia differunt in homine, & in cæteris animantibus. Alb. mag. 3. de ani. trac. 4. cap. 10. c. 48. col. 1.

Animæ animalium defectio, quæ est in virtute cognoscitiua, ostendit, quod non solum ab alio quodam habet vim cognoscitiuam, sed etiam quod multum distat ab illo, quod est prima causa, & finis cognitionis. Alb. mag. de intel. & intel. pri. trac. 1. cap. 2. c. 50. col. 3.

Anima sensibilis non scitur, nisi sciantur opera eius, & passiones, cuius opera sunt agere per sensum, & sensuum organa. Alber. mag. de intel. & intel. pri. tract. 1. cap. 2. char. 50. col. 3.

Animæ vis quantumcunque propria, & determinata, non mouent nisi corpus illi animæ mouenti coniunctum: nec tunc semper mouent, sed cum sunt, vt appetit, vel delectat, cum non coniunctis vero non habent cõmunicantiam, ideo ea non mouent. Alb. mag. 3. metaph. trac. 3. cap. 1. c. 93. col. 3.

Animæ operationes, & non motus, sunt appetere, & velere. D. Tho. 1. de ani. l. 6. tex. 41. ch. 9. col. 2.

Anima est actus, vt scientia, quia in hoc quod anima inest, inest animali somnus, & vigilia. D. Tho. 2. de ani. l. 1. tex. 6. c. 21. col. 1.

Anima,

Anima, etsi sit in toto corpore, tamen eius vis motiua est principaliter in corde. D. Tho. 2. de ani. l. 18. tex. 90. c. 39. col. 4.

Anima sensitiua non est in exteriori superficie oculi, sed intra. D. Tho. de sen. & sensa. l. 5. ch. 6. col. 2.

Anima, iuxta dispositionem, magis, & minus mouetur præ sente delectabili. D. Tho. de ani. mo. l. 2. c. 57. col. 3.

Animæ sensitiuæ, & nutritiuæ partes operantur in pulsu naturæ: sola autem pars animæ rationalis est domina sui actus, in quo differt a rebus inanimatis. D. Tho. 9. metaph. l. 1. tex. 3. c. 633.

Anima, vt vegetatiua.

A Nimæ vegetatiua, & alijs inest, & prima, & maxime communis potestatis est animæ, secundum quam inest ipsum viuere omnibus, cuius opera sunt, & generare, & alimento vti. Arist. 2. de anima. su. 3. cap. 1. tex. 33. c. 623.

Animam vegetabilem in conceptibus, & feminibus non dum separatis, haberi potentia statuendum est non actu, priusquam eodem modo, quo conceptus, qui iam separantur, cibum trahant, & officio eius omnino fungantur, vitam enim stirpis viuunt, & sic de anima sensuali, & intellectu pari modo dicendum est: omnes enim potestatis prius haberi, quam actu necesse est. Ari. de gen. ani. 2. cap. 3. c. 151.

Anima vegetabilis, & quæ iram, & cupiditates præstat, & continet, non potest intelligi, qua ratione a corpore separari conueniat. Them. 1. de ani. cap. 24. tex. 60. char. 62. col. 1.

Anima vegetabilis in ijs, quæ a terra gignuntur, a reliquis potestatis animæ separatur: sola enim in plâs conspicitur. Them. 2. de ani. cap. 8. tex. 15. c. 71. col. 3.

Animæ vegetabilis tria sunt officia: alterare, augere, gignere: primum necessarium est, vt quod attingit essentiam, quæ sine hac conseruari nequit: secundum ad magnitudinem: tertium ad prolem edendam institutum est. Them. 2. de ani. cap. 17. tex. 48. c. 73. col. 4.

Animæ vegetabilis vis, qua animantes sibi simile procreant, nobilissima, & præcipua est: deinde ea, quæ alterat, & quæ auget. Them. 2. de ani. cap. 18. c. 73. col. 4.

Anima actiua, vegetabilis, præditum omne animatum est. Io. gra. de gen. ani. 2. cap. 1. c. 32. col. 3.

Anima vegetatiua est prior natura, non dignitate. Ioan. gra. 1. de ani. tex. 8. ch. 8. col. 1.

Animæ vegetatiuæ non adsunt motus, & sensus. Io. gra. 1. de ani. tex. 19. ch. 12. col. 2.

Anima plantalis maxime per contemplationem operatur: & id magis in somnijs, vbi reliquæ animæ potentia quiescunt: & ideo tunc maxime digestionem fiunt, & venerea nos, & si nolimus, inuadunt. Ioan. gram. in 2. de ani. c. 34. col. 3.

Anima vegetabilis educitur ab interiori virtute feminis per virtutem formatam, & in materia immergitur, & vt substantia, in qua est virtus formatiua ipsius. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 3. c. 68. col. 2.

Anima vegetatiua, cum non operetur nisi instrumento aliquo naturali, & materiali, quod est calor, vel frigus, humidum, vel siccum: ideo non est perfecta anima, sed vocatur animæ quædã pars. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 3. c. 68. col. 2.

Anima vegetabilis materiæ obligata est, & nullam formam concipit separata a materia, & est virtus operans in corpore, & si non sit virtus corporea. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 3. c. 68. col. 3.

Anima vegetabilis, & sensibilis non sunt eiusdem rationis in homine, & in plantis, & in animalibus brutis; quia istæ potentia sunt in homine secundum esse animæ rationalis. Alb. magn. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 6. c. 70. col. 1.

Anima vegetatiua est magis similis vigiliæ continuæ; quia quantum ad nutritiuæ opera, semper agit operationes vitæ, nec ab eis vnquam quiescit, quandiu in corpore manet. Albert. magn. 2. de anim. tract. 1. cap. 2. c. 13. col. 2.

Anima plantæ, cum sit imperfecta in ordine animarum, ideo non requirit magnam diuersitatem in partibus: & ideo totius anima in parte cõseruari potest. D. Tho. 2. de ani. l. 4. tex. 20. c. 23. col. 4.

Anima vegetabilis, nutrit, auget, & generat. D. Tho. 2. de ani. l. 9. tex. 49. c. 30. col. 3.

Animæ vegetabilis operationes non dicuntur passiones. D. Tho. ethic. 2. l. 5. c. 26. col. 4.

Anima, vt nutritiua.

A Nimæ nutritiua potentia ab alijs separari possibile est: alia autem ab hac impossibile est, in mortalibus: in vegetabilibus autem manifestum, nulla enim alia est animæ potentia. Aristot. 2. de anima. su. 1. cap. 2. tex. 13. c. 617.

Animæ principium nutritiuum virtus est, quæ potentia talis est, vt possit conseruare habens ipsum secundum quod est huiusmodi, & alimentum præparat ad operandum. Arist. 2. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 48. c. 627.

Animam nutritiuam necesse est, quodcunque viuunt, habere a generatione vsque ad corruptionem. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 59. c. 669.

Anima nutritiua ab alijs animæ potestatis separatur, aliarum verò nulla sine hac existit. Arist. de som. & vig. cap. 1. c. 47.

Animæ nutritiuæ principium in medio trium particularum, id est in pectore, secundum sensum esse videtur. Arist. de iuuent. sen. vit. & mor. & respir. cap. 1. c. 301.

Anima nutritiua actu vna est, in habentibus potentia plures. Aristot. de iuuent. sen. vit. & mor. & respir. cap. 1. c. 301.

Animæ vis nutritiua, & concupiscibilis nõ debet existimari propria hominis. Arist. mora. eud. 2. cap. 2. c. 383.

Animæ altricis potestatis functio est tam ali, & incrementum sumere, quam seminanti simile quippiã gignere. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 9. c. 34. col. 2.

Anima alitrix, vt agat, alimento indiget, circa quod eius actio versatur, sic sentiens, quia circa sensilia functionem exercet, sensibilibus rebus indiget, quas excipere & iudicare nata est. Alex. aphrod. prim. de anim. cap. 12. char. 35. col. 1.

Animæ vis nutritiua, omnium potestatum animæ imperfectissima existimatur. Alex. aphrod. pri. de anim. cap. 32. c. 42. col. 2.

Animæ vis altrix circa cor residere asseueratur, cor enim est vt vitæ functio. Alex. aphrod. pri. de anim. cap. 32. char. 42. col. 2.

Anima nutritiua & vitalis, quod in corde sedere habeant, iudicium affert hoc, quod primum ex omnibus corporis partibus cor formatur, & vltimum demoritur. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 32. c. 42. col. 3.

Animæ vis altrix est illa, quam practicam appellant, ad quã impulsio, & appetitus vis pertinet. Alex. aphr. 1. de ani. cap. 32. c. 43. col. 1.

Animæ potestas nutritiua in tria diuiditur; vt nutriat, vt auget, vt procreet, & gignat. Arist. aphrod. 2. de ani. c. 11. c. 44. col. 1.

Animatum esse oportet, quod nutritur, non autem nutriti. Simp. 2. de ani. tex. 46. c. 32. col. 2.

Animatum nihil esse potest sine virtute nutritiua, quod de mortalibus intelligendum; nihil enim utilitatis in immortalibus affert nutritio, quia nec incrementum; nec decretio est. Ioan. grammat. 2. de anima. tex. 15. char. 39. col. 4.

Animæ facultas actiua est, quæ ad perfectam formam ducit,

Aducit, quod eam habet; ad quod, cum peruenit, potest omnes naturales operationes perficere. Ioan. gra. 2. de ani. tex. 48. c. 48. col. 1.

Animæ potentia nutritiua, per quam uiuimus, & sensitua, per quam animalia dicimur, vnum & idem subiecto sunt, ratione differunt. Mich. ephes. de iuuent. fen. de vit. & mor. ch. 29. col. 2.

Animæ potentiam nutritiuam in corde esse hinc argumentari possumus, quod ipsa subministrat materiam humiditatis, & caloris, & locus circa cor talis est. Mich. ephes. de iuuent. & fen. de vit. & mor. c. 29. col. 2.

Animæ potentiam nutritiuam in corde esse facile ex hoc colligere possumus, quod in vitæ defectu, & morte vltimum cor frigeat, vt resoluta iam ac deficiente natura: & idcirco ad principium retrocedente. Mich. ephes. de iuuent. & fen. de vit. & mor. c. 29. col. 2.

Anima nutritiua nūquam inuenitur in animalibus, nisi secundum postremam perfectionem. Auer. 2. de ani. su. pri. tex. 5. c. 127. col. 3.

Animæ nutritiue virtutes sunt attractiua cibi, expulsiua excrementi, retentiua alimenti, discretiua excrementi ab ipso alimento. Auer. de gen. anim. 2. cap. 4. char. 226. col. 3.

Animata sunt omnia ea, quæ nutriuntur. Alber. mag. de nutri. & nutrit. trac. 1. cap. 2. ch. 64. col. 1.

Anima principaliter est causa alimenti in rebus viuentibus. D. Tho. 2. de ani. l. 7. tex. 39. c. 28. col. 4.

Anima, vt impulsua.

Animæ appetitiua & impulsua vis in corde existit, ab ipso enim instrumenta motionis exeunt. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 32. ch. 42. col. 4.

Animæ impulsua potestas, est tanquam imaginationis finis, & ascensionis, hæc enim illius gratia sunt. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 11. ch. 44. col. 1.

Animæ vis actiua, & impulsua, alia imperat, alia paret: proprie enim impulsuum imperat, quod appetitiuum vocatur: paret autem potestas vocalis, quæ neruos extrahens vocatur. Alex. aphrod. 2. de anim. cap. 11. char. 44. col. 2.

Animæ potentia impulsua & appetitiua potentia est, per quam animalia mouentur. Mich. ephes. de anim. motu. c. 49. col. 2.

Anima, vt de ipsa habetur scientia.

Animæ historia est honorabilior, tum propter certitudinem, tum quia est meliorum, & mirabiliorum. Arist. de anim. pri. su. pri. cap. 1. tex. 1. ch. 587.

Animæ cognitio multum confert ad veritatem, maxime ad naturam; est enim tanquam animalium principium. Arist. de anim. pri. su. pri. cap. 1. tex. 2. ch. 587.

Animæ difficillimum est accipere aliquam fidem. Arist. de anim. pri. su. pri. cap. 1. tex. 4. c. 588.

Animæ consideratio naturalis est, quia materiam recipit in definitione passionum animæ. Arist. 1. de ani. su. pri. cap. 1. tex. 15. c. 590.

Animæ tractatus multas habet difficultates, quia difficillimum est illius potestates ac functiones ijs, quæ de ipsa dicuntur, consentanea, & concordati ratione coniungere, quasi omni corporea virtute diuina, & maiora esse existimentur. Alex. aphrod. pri. de anim. cap. 2. char. 30.

Animæ actiones nemo tractare poterit, nisi de functionibus animalium, & eorum, quæ viuunt, sermonem fecerit. Alex. aphrod. de fen. & fen. In proce. c. 4. col. 1.

Animæ scientia utilis est ad omnes partes philosophiæ. Them. 1. de ani. cap. 1. tex. 1. char. 60. col. 3.

Animæ inquisitio in duas res tantū digeritur: ipsam animæ substantiam, & eius accidentia, facile id fiet, si sub

quo genere sit, declarabitur, & non tantum commune, & primum, sed proprium. Them. pri. de ani. cap. 3. ch. 61. col. 1.

Animæ princeps quæstio est, an actu, vel potentia sit. Them. pri. de ani. cap. 3. ch. 61. col. 1.

Animæ tractatio pertinet ad naturalem philosophum, vt est animalis forma: sed reuera consequitur naturalem tractationem, & supra naturalem, est enim quoddam medium. Simp. proce. de ani. col. 4.

Animæ tractatus de sola animalium anima est. Simp. proce. de ani. col. 4.

Anima, vt inseparabilis, pertinet ad naturalem; vt separabilis, ad Metaphysicum. Simp. pri. de ani. text. 17. char. 5. col. 3.

Animæ vniuersæ demonstrationes secundo loco animæ nostræ conueniunt. Simp. pri. de ani. text. 49. chart. 12. col. 4.

Animæ tractatio difficilis est, quia ipsius differentiarum constitutiuarum cognitio difficilis est. Io. gra. in pri. de anima. tex. 4. ch. 6. col. 2.

Animam moueri, vel non moueri, solo sermone opinio Arist. à Platone differt. Io. gra. prim. de ani. tex. 36. ch. 17. col. 2.

Animæ tractatio insequitur librum de animalium incessu. Mich. ephes. de ani. incessu. c. 62. col. 4.

Animæ scientia subiectum est nobilissimum alij philosophiæ partium subiectis: & similiter demonstratio, quæ in scientia de anima fit, est magis firma, quam ea, quæ fit in alijs naturalibus libris. Auer. prim. de anim. text. 1. c. 108. col. 3.

Animæ scientiæ nobilitas ad alias scientias tribus inuenitur modis. Primo, vt est pars nobilissima illius scientiæ. Secundo, quia pluribus scientiis dat plura principia, & Morali finem vltimum hominis, Diuinæ substantiam sui subiecti. Tertio est acquirere confirmationem in suis primis principijs, quia ex ea acquiritur cognitio causarum primarum propositionum. Auer. pri. de ani. tex. 1. c. 108. col. 3.

Animæ substantiam inuenire, est via ad inueniendum ipsius definitionem. Auer. pri. de ani. tex. 2. c. 109. col. 1.

Animæ definitio nunc data est ex ijs, quæ sunt, vt conclusiones in demonstratione. Auer. 2. de ani. sum. pri. tex. 12. c. 129. col. 3.

Animæ scientia est quid necessarium ad scientiam primæ philosophiæ. Auer. 2. de anim. tex. 5. c. 166. col. 2.

Anima, etiam si non sit corpus mobile, quod subiectum est philosophiæ naturalis, est tamen principium essentialis talis corporis; ideo de ipsa inquirendum est in philosophia naturali. Alb. mag. prim. de anima. trac. 1. cap. 1. char. 1. col. 2.

Anima nihil nobilissimum, & antiquius: nobilissimum, quia est Diuinum quoddam, & optimum, quod a materia desideratur. antiquius, quia prior est definitione & intentione efficientis, quod proprie anime intellectuali conuenit, quæ est substantia diuina, ens ante omne corpus, & contrarietatem secundum ordinem naturæ. Alber. Mag. pri. de ani. tract. 2. cap. 12. ch. 10. col. 1.

Animæ cognitio omnis secundum congruentiam aliquam ei existit. Alb. Mag. 3. de ani. cap. 3. ch. 36. col. 1.

Animæ cōtemplationem perfecte habere cupienti, oportet scire obiecta, quæ proprias partibus animæ inseruntur passionibus. Albert. Magn. de intel. & intel. l. 1. trac. 1. cap. 1. c. 50. col. 2.

Animæ antiquorum opiniones.

Animam esse ignem, dixit Democritus, id est atomos rotundæ speciei ignem & animam esse dixit, & similiter Leucippus. Aristot. pri. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 20. char. 592.

Animam quidam ex Pithagoreis dixerunt esse ramenta, quæ

quæ sunt in aere: alij has mouens. Arist. pri. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 22. c. 593.

Animam mouentem esse dixit Anaxagoras. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 25. c. 594.

Animam & intellectum idem ait Democritus. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 25. c. 594.

Animam ex elementis facit Plato, cognosci enim simile simili, res autem ex principijs sunt. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 26. c. 594.

Animam Thales opinari videtur motiuum aliquid, quia dixit lapidem animam habere, quoniã ferrum mouet. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 57. c. 595.

Animam immortalē esse Alchemeon opinatus est, quia immortalibus assimilatur. Arist. pri. de anim. su. 1. cap. 1. 32. char. 596.

Animam aquam esse ex genitura, quæ humida est, existimat Hippo. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 32. c. 595.

Animam sanguinem esse existimat Eritius. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 32. c. 596.

Animam omnes definiunt tribus; motu, sensu, & incorporeo: & quia omnia cognoscit, ipsam faciunt ex omnibus principijs. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 33. c. 59.

Animam quicumque dicunt vnam causam, & vnum elementum, vnum ponunt: qui verò plura, & animam plura dicunt. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 34. c. 596.

Animam ex contrarijs faciunt, qui contrarietates ex principijs faciunt, at qui alterum contrariorū, hi quoque & ipsum aliquid horum ponunt. Arist. 1. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 34. char. 597.

Animam mouere corpus dicunt quidam, vt ipsa mouetur, vt Democritus. Aristot. pri. de anim. su. 3. cap. 1. tex. 44. char. 599.

Animam magnitudinem esse non bene est dicere. Arist. 1. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 46. char. 600.

Animam non miseri corpori consuetum est dicere, & multis placet. Aristot. primo. de anima. su. 3. cap. 1. tex. 40. char. 601.

Animam multi ponunt in corpus esse, & non determinant ob quam causam, & quomodo habetur in corpore. Arist. 1. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 51. c. 602.

Animam per corpora meare est, iuxta Pithagoreorum fabulas. Arist. pri. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 53. c. 602.

Animam harmoniam esse aiunt quidam; aiunt enim harmoniam esse temperamentum contrariorū. Arist. 1. de ani. su. 3. cap. 2. tex. 54. ch. 602.

Animam esse numerum seipsum mouentem, irrationalibus alijs opinionibus est. Arist. 1. de anim. su. 3. cap. 3. tex. 66. char. 675.

Animam dicunt esse, ex elementis, vt sentiat ea, quæ sunt, & vnum quodque cognoscat. Arist. 1. de ani. su. 3. cap. 5. tex. 75. char. 608.

Animam maximè definiunt Antiqui duabus differentijs; motu secundum locum, & intelligere, & discernere, & sentire. Arist. 2. de ani. su. 7. cap. 1. tex. 150. c. 652.

Animam esse locum formarum bene dicunt, qui aiunt intellectuam non actu, sed potentia formæ. Arist. 3. de ani. cap. 1. tex. 6. ch. 657.

Animæ duplex est opinio: alij ipsam partem hominis tantum dicunt: alij totum. Aristot. 7. metaphys. cap. 13. tex. 39. char. 149.

Anima, cum secundum Platonem diuidatur in tres partes, rationalis virtus est prudentia: animosæ, mansuetudo, & fortitudo; cupidæ, temperantia & continentia; totius vero, iustitia, liberalitas, & animi magnitudo. Vitium vero est, rationalis, imprudentia; animosæ, iracundia, & ignauia; cupidæ, intemperantia & incontinentia; totius vero animæ, iniustitia, illiberalitas, & animi prauitas. Arist. de virtutibus. ch. 476.

Animæ substantiam Platonico more ex operationibus comprobatur Aristot., quod maxime fit in incorporeis, quibus nulla aut figura, aut color est. Simp. prim. de

anima. tex. 47. char. 1. 1. col. 1.

Animam numerum seipsum mouentem Xenocrates dicebat, ideo sub quantitate reducebat. Io. gram. 1. de ani. tex. 7. char. 7. col. 2.

Animam medici, cum temperamentum dicunt, ipsam sub qualitate reducunt. Io. gra. 1. de ani. tex. 6. c. 7. col. 2.

Animam, qui elementorum portionem aiunt, sub prædicamento ad aliquid reducunt. Ioan. gra. 1. de anim. tex. 61. char. 7. col. 2.

Animam seipsum moueri, cum dixit Plato, non intellexit de locali motu, sed voluntate, intelligentia, & opinione. Io. gra. 1. de ani. tex. 22. c. 13. col. 2.

Animam Democritus ita vt in vasculo claudit, Timeus cum corpore velut catenæ esse affixam affirmat. Ioan. gram. 1. de ani. tex. 45. c. 20. col. 3.

Animam in diuersis corporis partibus existimauit esse Plato, non quod eam in illis partibus deuellat, sed quia aliam corporis partem ad aliam animæ potentiam accommodare se habere existimauit, vt cerebro rationalis, & sensitua; cordi irascibilis; hepatis concupiscibilis. Io. gra. 1. de ani. tex. 89. c. 33. col. 3.

Animæ virtutem intelligibilem Plato esse dicebat in cerebro, concupiscibilem in corde, naturalem in hepate. Auer. 1. de ani. tex. 7. c. 109. col. 3.

Anima, iuxta Timei opinionem, non agit, nisi in quantum est spherica, & comprehendit harmoniam, & mouetur motibus harmonicis, id est, conuenientibus, in quantum componitur ex elementis compositione harmonica; dixitq; narrando de creatore, composuit animam ex elementis prius magnitudine recta compositione harmonica, deinde incuruauit lineam, & fecit ipsam circulum, vt intelligat: & fecit illum circulum habere latitudinē, deinde diuisit circulum in duo, quorum vnum diuisit in septem, id est, orbem stellarum erraticarum, & orbem stellarum, ita quod posuit motus coeli eisdem cum motibus animæ, id est, quod coeli, & animæ actiones eadem sunt. Auer. pri. de ani. tex. 43. char. 117. col. 3.

Animam humanam post mortem cōverti ad intelligentiam, quod est agentis lumen, dixerunt Auicenna, & Algazel. & hanc sibi largitissimam esse in omni formarum intelligibilium influentia, & manifestatione: & hanc esse optimam vitam, & summam delectationem. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 2. cap. 7. c. 74. col. 1.

Animas hominis Anaxagorei dixerunt post mortem nihil relinquere, nisi lumen intellectus primi, qui vniuersalis est causa generationis, & naturæ, quem secuti sunt Abubacher Maurus, & Auerroes, & alij Arabes philosophi. Alber. magn. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 7. char. 74. col. 1.

Animam humanam iustitiam colentem post mortem in orbe supremo, psalmodia, & cantu, & iucunditate per maxima; obscenitatem autem sequentem dum in corpore manet, deprimi post mortem sub orbem tristem, & tenebrosam, & esse in tenebris & tristitia, & igne magno, & perpetuis incendijs cremari sensit Isaac antiquissimus, sequens Epicureorum & Hesiodi opinionem. Albert. magn. de nat. & orig. anima. tract. 2. cap. 7. char. 74. col. 1.

Animam secundum nouellum quorundam dogma post mortem cuiusuis animalis, quod secundum locum mouetur, separabilem esse à corpore apparet, & manet post corpus. Albert. magn. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 7. char. 74. col. 1.

Animæ humanæ semen Plato similem Dijs Deorum esse asserit. Albert. magn. de natu. & orig. anim. tract. 2. cap. 7. char. 74. col. 1.

Animam dicens Anaxagoras non habere esse distinctū, sed esse reflexionis luminis agentis intellectus super sensibilem animam hominis, & subtracto eo, super quod fit reflexio, redire ad intellectum primū lumen ipsius

ipsum incorruptum, immixtum, & purum erravit; sic enim vegetatiuum, & sensitivum in rationali, ut potentia in actu, sed potius ut speculum in lumine, quod reflectitur super ipsum. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 2. cap. 9. c. 74. col. 4.

Animam imperfectam, & turpitudini deditam, dicimus secundum Peripateticos manere obscuram, & tristem, & desitutam. Penæ autem quæ ipsi dentur per Philosophiam determinare non possumus. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 2. cap. 15. c. 77. col. 1.

Anima superiora in species apprehendit, & ab ijs, ad quæ motus astrorum inclinatur, libere auertitur, & ab ea auertitur per sapientiam; & intellectum. Alb. mag. de intel. pri. trac. 1. cap. 4. c. 50. col. 4.

Anima, iuxta Peripateticos, & Ptolomæum, præcipue non restringitur sub motibus astrorum. Alb. mag. de intel. & intel. l. 1. cap. 4. char. 50. col. 4.

Animæ, quæ post mortem accidunt.

A Nimæ, qui quadam in corpore cupiditate ducuntur, post corporis interitum in corporis amore persistunt, in monumentis quæ (ut ferunt) versantur, in quibus umbratiles animorum species visæ sunt. Amo. in Por. char. 1. col. 3.

Anima, si in inferno pati debet, cum incorporeum à nullo patiatur, necesse est, ut illi adiunctum sit aliquod corpus, ut per consensum patiatur. Ioan. gram. 1. de anim. ex procem. char. 5. col. 2.

Animam post mortem dixerunt Pithagorici transcorporari. Alber. magn. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 7. char. 74. colum. 1.

Animam post mortem Ambrosiam, & Nectar in alimentum sumere, nullo modo est credendum. Alber. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 15. c. 77. col. 2.

Animas hominum Socrates, & Plato dixit, ad stellas cõpares post mortem redire. Alber. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 7. char. 4. col. 1.

Animæ post mortem suam opus duplex est. Primum de conuersione ad lumen intelligentiæ, & causæ primæ, ex qua fluunt ei formæ intelligibiles lucidæ, & puræ, in quibus continuè speculatur bonitates intelligentiarum, & primæ causæ. Alterum opus animæ est, quod anima iam illuminatum, & confortatum intellectum habere per se potest ad rerum intellectum, ut nunc per reflexionem sui intelligibilis ad imaginationem, & sensum, ut ait Theophrastus, & omnes, qui Aristotelis doctrinam sequuntur. Alber. mag. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 15. char. 77. col. 2.

Animæ prosperitatis post mortem est, si coniungatur ad motorem primum, ut ait Auerroes super 11. primæ philosophiæ. Albert. magn. ethic. pri. tract. 7. cap. 17. char. 24. colum. 2.

Animæ, quæ virtute, & sciëntia intellectum adeptum acquisierunt, felicitatem habent post mortem. Alb. mag. ethic. 1. tract. 7. cap. 17. ch. 24. col. 2.

Animæ mortuorum post mortem à viuis venias, & indulgentias, & suffragia accipiunt, ut ait Plato. Alber. mag. ethic. 1. trac. 7. cap. 17. char. 24. col. 2.

Animalia in vniuersali.

A Nimalium constitutio tota constat fortasse ex talibus, quæ differunt proprijs locis; nulla enim partium suarum habet regionem, cum omnes impotentia, quæ in animalibus insunt, præter naturam sint; ut senectus, & decrementum. Arist. 2. de cœlo. su. 2. cap. 7. tex. 37. char. 304.

Animal habet omnes virtutes, quæ sunt in plantis, & insuper multas alias, non autem vicissim. Aristot. 1. de plan. cap. 1. char. 366.

Animalium nullum solipes, & bicornes est. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. c. 41.

Animalibus omnibus, quibus sanguis est, est cor, & septum transversum, quod præcordia & cinctus appellatur, sed in minoribus non probe spectari potest. Arist. de hist. animalium 2. capit. 15. char. 59.

Animalia omnia ætate prouecta magis pinguescunt, quam ætate nouella; sed præcipue, cum suæ longitudinis ac latitudinis modum adepta sunt augeri in profundum incipiunt. Arist. de hist. ani. 3. cap. 17. c. 97.

Animalia, quæ vel natura, vel arte bono sunt habitu, nec multum admodum sanguinem habent, velut ijs, quæ per aliquam potionem recentem sanguine exundant; nec parum, ut ijs, quæ nimium sunt obesa, quippe cum præpinguia omnia sanguinem, quamuis purum, paucum tamen habeant: & quò plus pinguedinis, eò minus possideant sanguinis. pingue enim omne exanguie est. Arist. de hist. animalium 3. capit. 17. char. 98.

Animalibus omnibus voces propriè sunt ad hinnitus & venereum coitum. Arist. de hist. ani. 4. cap. 8. c. 137.

Animalium omnium commune est, ut cupidine, & voluptate rei venereæ gestiant, atque incitentur. Aristot. de hist. or. animalium 6. capit. 18. char. 224.

Animalia omnia pinguiora sunt, quæ de locis descendunt frigidis, quam quæ de calidis; ut coturnices autumno, quam vere: & appetentiora sunt verno tempore, cum que ex tepido discesserunt. Arist. de hist. animalium 8. capit. 12. char. 287.

Animalium genera quæcunque excessu inter se differunt, & plus & minus hæc recipiunt, hæc vni subiecta sunt generi; quæ autem proportionem recipiunt, hæc seorsum posita sunt. Aristot. de partibus animalium pri. cap. 4. c. 414.

Animalium genera, si quam similitudinem præferant, figuris fere partium, & totius corporis describuntur, quale genus auium aut piscium. Aristot. de partibus ani. pri. capit. 4. c. 415.

Animalia sanguine carentia, nec adipem habent, nec seuum. Aristot. de partibus animalium 2. cap. 5. char. 435.

Animali nulli plura auxilia dedit natura, cui vnum esset satis. Aristot. de partibus animalium 2. cap. 1. char. 469.

Animalia omnia, excepto homine, formam gerunt pomilionis: est enim pomilio, cuius pars superior magna est; inferior, quæ sustinet pondus, & motum exercet, parua, & minime respondens superiori. Aristot. de partibus animalium 4. cap. 8. ch. 531.

Animal vniuersale, aut nihil est, aut posterius. Aristot. pri. de anima sum. 1. cap. 1. tex. 8. ch. 589.

Animal non contingit esse, nisi contingant, quæ ipsum perficiunt. Arist. de som. & vig. cap. 6. ch. 58.

Animalia omnia habent spiritum connatum, & ab illo robur accipiunt. Arist. de ani. motu. cap. 6. char. 91.

Animal constat, ut ciuitas bene legibus instituta, in qua etiam si semel statutus sit ordo, nil opus est alio; sed vnusquisque facit quæ propria sunt, ut ordinatum est, sic in animali; & ideo non oportet in vno quoque esse animam, sed in quodam principio corporis. Aristot. de ani. motu. cap. 7. ch. 92.

Animalia perfectiora sunt, quæ natura calidiora, & humidiora sunt, nec terrena constant. Arist. de gen. ani. 2. cap. 1. char. 142.

Animalia Maris maiora sunt, & vegetiora quam terræ; quia solis vis consumendo, quæ terram ambiunt, copiam detrahit nutrimenti, quam obrem, quæ abditam vitam agunt, vegetiora sunt: & cum his omnibus incommodis marinum genus immune sit, merito tum adulescere potest corpore ampliori, & vegetiori. Arist. problem. sec. 10. char. 445. 54.

Animalium nullum suauiter olet, excepta Panthera, quæ etiam ipsa non nisi bene olet bestijs; ferunt enim suauem hanc olentiam ab hac respirari. Stirpium verò multæ

multæ & integræ benè olent, & corruptæ & aridæ magis suauem reddunt odorè. mali odoris causa cruditas excrementi causa est: at plantæ non habent excrementum, & si aliquid inest, quia sicca & calida sunt natura humor eorum non feculentus est, sed concoqui expeditius potest. Arist. proble. sec. 13. ch. 478. 4.

Animalia demersa in mare plus temporis possunt tolerare, quam in fluuio; quia fluuialis humor tenuior saliens copiosius strangulat. Aristot. problem. sec. 23. q. 14. char. 558.

Animalia, si ingrediuntur in quodam loco iugeris magnitudine, iuxta Bisaltas Graestoniæ regionis pereunt repente. Arist. de admir. aud. c. 866. 117.

Animalia composita sunt ex cholera citrina, calida, sicca, igni simili: ex sanguine calido, humido, simile aeris: ex phlegmate frigido, humido, simile aquæ: cholera nigra simile terræ in siccitate & frigore. Et cum vnum horum addit supra mensuram, secundum quam componitur ex eo, accidit nocuum: & cum occupat vnum istorum elementorum, aliquod animal interficit illud. Arist. de cau. propriet. elem. cap. 1. c. 950.

Animal semper laborat, ut naturales disputationes testantur, quæ videre & audire esse molestum afferunt; sed consueti iam fumus. Aristot. ethicor. 7. nicom. cap. 14. char. 186.

Animalium est causa anima, & potestas hæc animæ igni con similitis est; cui, quicquid immergeris, absomet: at si non obieceris, ne quidem ad capiendum impellitur, & hæc pars ad felicitatem nil adiuuat. Aristot. mag. mora. 1. cap. 5. ch. 579.

Animal constat ex anima, & corpore; quorum alterum parat secundum naturam, alterum imperat. Arist. polit. 1. cap. 3. ch. 494.

Animalia irrationalia tam mansueta, quam fera melius est ut homini pareant, sic enim salutem recipiunt. Arist. polit. 1. cap. 3. ch. 495.

Animalia omnia esse hominis causa existimandum est, mansueta quidem propter vtilitatem, & cibum; fera vero & si non omnia, at plurima propter cibum, & alia adiumenta illis sunt. Arist. polit. 1. cap. 5. c. 501.

Animal vniuersale aut nihil est, quia non naturam propriam significat, sed est accidens alicui rei accidens; aut si etiã quis quod hoc pacto est ens dicat, posterius erit illo cui inest; quia rem oportet esse priorem quæ sit accidens. Alex. aphro. pri. nat. q. cap. 11. c. 3.

Animal per animam sensitivam animal est: a cæteris enim omnibus, quæ animalia non sunt, animal differens animal est, forma etiam animatis anima est. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 3. ch. 31. col. 1.

Animalium essentia in calido, & humido maxime versatur. Alex. aphrod. 1. de anim. cap. 12. c. 35. col. 2.

Animal ex anima constat & corpore, quoniam aliud est subiectum, aliud forma. Alex. aphrod. 2. de anim. cap. 2. ch. 43. col. 3.

Animalia dum iugulantur, cur assidue calcitrant propter dolorem potius quam quod couellantur. Alex. aphro. problem. 2. c. 735. 35.

Animal recte dici non potest ex anima & corpore existere, nisi hæc vt forma, illud vt materia operetur. Them. 2. de anim. cap. 3. ch. 70. col. 2.

Animal, & cadauer per animam cognoscuntur. Them. 2. de ani. cap. 3. tex. 4. ch. 70. col. 2.

Animal consistere nequit, si ratio victus ei desit, quia potentia eius, quæ substantiam tuetur, vsus esse sine materia, & fomento non potest. Them. 2. de ani. cap. 17. tex. 48. ch. 73. col. 4.

Animal nullum, homine excepto, animi particeps est, sed non nulla phantasia valent. Them. 3. de anim. cap. 10. tex. 125. ch. 82. col. 3.

Animal nullum, homine excepto, confidit, timet, spirat, sed tantum delectatur & dolet. Them. 3. de anima.

cap. 38. tex. 19. char. 87. col. 1.

Animalia, quæ habent pulmonem, necesse est vt respicent. Ammo. in Por. char. 1. col. 1.

Animalia multa non habent caput. Simp. in præd. ch. 48. Animalia per animam sunt talia entia designata, suoque characterè à cæteris, & inter se disiuncta. Simp. 2. phy. char. 92. col. 1.

Animalia cum patiuntur, si secundum sensum patiuntur sentiunt; at cum albescunt & huiuscemodi patiuntur, aliquando non sentiunt. Simp. 7. phy. ch. 376. col. 1.

Animalia non sunt mundi partes, sed vniuersi effectus. Simp. 2. de cœlo. tex. 1. co. 1. ch. 55. col. 2.

Animalium integræ species esse possunt, ita degentes ob sui extremam perfectionem, ut eorum individua omnia sine femine nascantur, sintque veluti in animalibus tota diminuta. Simp. 2. de ani. tex. 34. ch. 31.

Animal, quod primo intuitu à longe proficiscens aspiciamus, ac cognoscimus, non vt genus cognoscimus, sed vt indefinitum singulare, quod est particularè. Io. gra. pri. phy. char. 4. col. 1.

Animal nullum, in substantiam animalis transmutari potest. Io. gra. pri. phy. tex. 77. ch. 28. col. 3.

Animalia non essent, nisi esset sol. Ioan. gram. 2. phy. char. 31. col. 2.

Animalia in seipsis omnis motus principium in se habent. Io. gra. 2. phy. char. 32. col. 1.

Animal, vt substantia est, definitur potest: vt vniuersale autem non est in substantia. Ioan. gra. pri. de ani. te. 8. char. 8. col. 1.

Animalia omnia, quæ imaginationem habent, habent & appetitum. Io. gra. 3. de ani. tex. 44. ch. 94. col. 1.

Animalia, quæ eiusdem speciei de alio plus excrementi fecerunt, calidiora sunt his, quæ minus. Io. gra. de gener. ani. 2. cap. 1. char. 74. col. 2.

Animal, & imago idem esse possunt, alio & alio modo. Mich. ephes. de mem. & rem. ch. 4. col. 1.

Animal ab Aristotele comparatur ciuitati sanctis constitutæ legibus; sed ea, quæ à ciuitatis legibus statuuntur ab ipsaque sunt, sunt consuetudine; quæ autè ab aiali sunt, sunt natura. Mich. ephes. de ani. mot. c. 52. c. 3.

Animalia bruta ad latera cœli suum summum habent. Mich. ephes. de ani. iu. c. 55. col. 2.

Animal omne non vtrinque dentatū ruminat. Michael. ephes. de partibus ani. 3. cap. 3. c. 127.

Animali non accidit appetitus, nisi ex imaginatione. Auer. phy. 8. te. 20. c. 161. col. 4.

Animalia, quæ non inueniuntur in tota habitatione terre, nisi in aliquo loco, sunt propria illius loci. Auer. 2. de cœlo, tex. 111. ch. 80. col. 2.

Animalium perfectorum, & imperfectorum naturam nos non decet negligere; in illis enim elucescit Diuina natura, non vt est animal nobile, sed vt est animal ignobile. Auer. de partibus ani. 1. cap. 5. ch. 67.

Animal quanto est maioris molis, tanto plus participat partem terrestrem. Auer. de partibus ani. 2. cap. 9. ch. 74.

Animal omne habet os, habet gustum aliquem. Auer. 2. de ani. tex. 31. ch. 133. col. 1.

Animalium principium propinquum est apud Arist. virtus animata, & remotum, corporum cœlestium forme. Auer. epit. Metaph. tract. 2. c. 174. col. 1.

Animal omne, quod sensu viget, nascitur, nutritur, & alitur. Boet. in Por. ch. 46.

Animalia in communi duos ventres habentia sunt; quæ dentibus carent, vt cibum non sufficienter diuitem bis possit conterere. Alb. Mag. in post. c. 216. col. 1.

Animalia omnia, præter hominem, pilos variant secundum pilorum varietatem. Alb. Mag. 2. Meteor. tract. 3. cap. 19. ch. 95. col. 3.

Animalia omnia similia non habent viscera; vt lumbrici terre & huiuscemodi. Alb. Mag. de nutriment. & nutriment. tractat. 1. cap. 2. ch. 64. col. 2.

Animalia occidere sacrilegium esse existimauit Pithagoras. Albert. Magn. de nat. & orig. anim. tract. 1. cap. 8. char. 74. col. 3.

Animalia, quæ cadunt ab altissimo, mortua sunt antequam ad terram deueniant; quia occupata sunt ab aere simplici, & cum locus, & locatum connaturalia sint, ideo ipsorum cõtrarietas corrumpit, quia corpus compositum à continente sibi cõtrario corrumpitur. Alb. Mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 2. ch. 93. col. 1.

Animal nullum habitat in igne. Alb. Mag. de prop. elem. 1. trac. 1. cap. 2. ch. 105. col. 4.

Animalia mutantur in lapides, & maximè in lapides falsos. Albert. Magn. primo, de mineral. tract. 2. cap. 8. char. 138. col. 1.

Animalia omnia Agrestia ferè de die in locis habitatis absconduntur, propter timorem hominis. Alber. Mag. de ani. 1. trac. 1. cap. 3. ch. 2. col. 4.

Animalium domesticorum genera omnia inueniuntur etiam Agrestia, vt homo, equus, porcus, ouis. Alb. Mag. de ani. 1. trac. 1. cap. 3. ch. 2. col. 4. Idem Alb. de anim. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 30. col. 1.

Animal omne propriam vocem habet, per quam vocat clamando socium tempore coitus. Alb. Mag. de anim. 4. tract. 2. cap. 2. ch. 51. col. 1.

Animalia omnia habentia pilos curtos, & crispas, hièntè grauer patiuntur; quia calida, & sicca sunt, ac poros habent, per quos maxime intrat frigus. Alber. Mag. de ani. 7. tract. 1. cap. 5. ch. 66. col. 1.

Animalia subtile habentia corium, eiciunt a se senectutem, id est, vetustum pilum. Alb. Mag. de anim. 7. tract. 1. cap. 9. ch. 67. col. 4.

Animalia mutant locum, ob duas causas, vel propter aeris mutationem, vel propter cibum. Alb. Mag. de ani. 7. tract. 3. cap. 3. ch. 71. col. 4.

Animal siue paruum, siue magnum sit, in ipso virtutes naturales sunt, quibus, & opera ipsius, & accidentia animæ, quæ passiones animæ vocantur, perficiuntur. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 1. cap. 1. ch. 72. col. 3.

Animalium defectus, & profectus causatur ex aere, & cibis diuersarum prouinciaram. Alb. Mag. de ani. trac. 3. cap. 5. ch. 72. col. 2.

Animalia omnia testiculos habentia castrari possunt, sed diuersimode. Albert. Magn. de anim. 5. tract. 5. cap. 3. char. 83. col. 3.

Animalia castrata non solum mores mutant, sed etiã formas. Alb. Mag. de ani. 8. trac. 5. cap. 3. c. 83. col. 3.

Animal omne castratum plus elongatur quam non castratum, & mansuetiora sunt per castrationem. Alb. Mag. de ani. 8. trac. 5. cap. 3. ch. 83. col. 4.

Animalia omnia domestica cornuta ruminant. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 5. cap. 4. ch. 83. col. 4.

Animalia omnia primò habent in matrice caput superius, postea tempore partus vertunt caput inferius, quia partus naturalis est hoc modo. Alb. Mag. de ani. 9. trac. 1. cap. 7. ch. 88. col. 3.

Animalia omnia post partum ossa omnia perfecta habent, in figura & connexione. Alber. Mag. de ani. 9. tract. 1. cap. 8. ch. 89. col. 1.

Animalia omnia, quæ non differunt accidentibus proprijs, nisi secundum maius, & minus, illa vniuntur nomine vno, vt in comparatis ad inuicem vna est natura. Alb. Mag. de ani. 11. tract. 2. cap. 2. ch. 99. col. 4.

Animalium vilium vilitas non est ex artifice, sed ex materia. Albert. Magn. de animal. 11. tract. 1. cap. 3. char. 100. col. 2.

Animalia, quorum humor naturalis est multæ aquositas, & cibo in frigidatur, sunt tigris; quia sanguis circa cor fugit propter frigus. Alber. Mag. de ani. 12. tract. 2. cap. 1. ch. 105. col. 4.

Animalis magnitudo maximè est propter officium longitudinem. Alb. Mag. de ani. 16. tract. 2. cap. 6. c. 144. col. 1.

Animalia rubea vel nigra in omni specie animalis, sunt magis saporosa, quam alba; quia calorè illi colores designant, & calor meliorè digestionem facit, cū in membris secundum naturam abundet. Alb. Mag. de ani. 19. cap. 8. ch. 161. col. 3.

Animalia cuncta, homine excepto, qui rationis iudicio in suis operibus dirigitur, quodā naturali instinctu ad suos actus aguntur. D. Tho. in post. c. 36. col. 3.

Animal vel consideratur, vt est vnū in multis, aut de multis, aut vt est animal, & hoc vel vt est in rerum natura, vel vt est in intellectu. D. Thom. primo, de animal. l. 4. tex. 8. ch. 2. col. 2.

Animalia habentia sanguinem, habent maiorem calorem naturalem, quam ea, quæ sanguine carent. D. Tho. 2. de ani. l. 18. tex. 89. c. 39. col. 3.

Animalia irrationalia, quæ solo appetitu sensitiuo aguntur, in suis motibus, vt plurimum insequuntur imperfectiones corporum cælestium. D. Tho. 3. de anim. l. 4. tex. 150. c. 51. col. 2.

Animal, est animal per sensum. D. Tho. de anim. mot. l. 1. char. 46. col. 1.

Animal omne calidum est & humidum; quia calidum sine humido stare non potest, quia humidum est proprium calidi subiectum. Petr. de Aluer. de long. & breui. vit. l. 3. c. 60. col. 2.

Animalia omnia in frigidatione indigēt, quia caliditatem habent. Petr. de Aluer. de iuuen. sen. mor. vit. & respir. l. 11. c. 74. col. 3.

Animalium diuisio.

Animalium nature propria sunt dextrū & sinistrum, ideo manifestè animalibus inesse videntur his quidem omnes tales partes, his autem aliquæ: plantis autem sursum, & deorsum solum. Aristot. 2. de celo. su. 2. cap. 1. tex. 7. c. 293.

Animalia alia sexu femineo carent, alia non generant, alia motum nullum habent, alia diuersorum colorum, alia quemadmodum alia, quæ partum sibi dissimilè edunt, alia et terra crescunt, aut arboribus. Aristot. 1. de plantis cap. 1. char. 361.

Animalia alia easdem partes habent, sed non in eadē parte, vt mammæ alijs sunt in pectore, alijs in alia parte. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 5.

Animalium differentia sumi debēt, aut per vitas, aut per actiones, aut per mores, aut per partes. Arist. de histor. ani. 1. cap. 1. c. 5.

Animalium alia sunt aquatilia, alia terrestria. Aristot. de hist. ani. 1. cap. 1. c. 5.

Animalia aquatilia, alia in fluuido degunt, victumq; petunt ex humore, quem etiam per vices accipiunt, & reddunt, nec viuere possunt nisi versentur in humore. Alia degunt in fluuido victumq; inde emoluntur, sed aërem non humorem recipiunt, & foris parere solent. Et horum alia sunt gressilia vt Lutris, Latax, & Cocodrilus: alia volucra, vt Mergi & Vrinatrices, & quæ nullis pedibus innituntur, vt Natrix: non nulla cum victum in humore exercent, nec foris viuere possunt, nihil vel aëris, vel humoris recipiunt, vt Vrtice, & Ostrea. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 5.

Animalium terrestrium alia accipiunt, redduntq; aerem, quæ respiratio nominatur, vt homo, & quæcunque habent pulmōnem; alia quamuis aerem non recipiant, tamen sedem in terra perpetuo tenent, & victum inde capiunt: vt vespæ, apes, & reliqua insecta. Arist. de histor. ani. 1. cap. 1. ch. 6.

Animalia alia sede stabili degunt, alia mutabili & vaga. Sedes stabilis in humore tantum est. Terrestrium nulla statu immutabili viuunt. At aquatiliū plura saxi affixa vitam omnem traducunt, vt conchæ genera quam plura. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 6.

Animalia-

Animalibus vis alijs nandi tributa est; vt piscibus, molli- bus, crustatis vt locustis: alia ambulare possunt, vt can- crorum genus, quippè quod quamquam suapte natu- ra aquatile est, tamen vim habet ambulandi. Aristot. de hist. anim. 1. cap. 7. ch. 7.

Animalia terrestria alia volucres sunt, vt aues, vt apes, quæ modo quodam inter se differunt: alia pedestria, quorū alia gressilia, alia reptilia, alia tractilia sunt. Ari- de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 7.

Animalia ciuilia sunt, quæ labori cõmunicant idem, qua- rum opus communi efficitur opera, munusque idem omni est, quod non omnibus gregalibus competit; vt homo, apes, vespa, formica, grus. Quorum aliæ sub duce degunt, vt grus, & apes; aliæ nulli subditæ imperio sunt, vt formicæ, & alia innumera genera. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 8.

Animalia tam ex gregalibus quam ex solitarijs, alia sunt, quæ sedem nunquam mutant: alia, quæ mutare statuto tempore solent: alia, quæ carne vescuntur; alia frugibus; alia omnia attingunt. Et non desunt, quæ cibo sui generis vescantur, vt apes, vt aranei. Apes enim melle, & quibusdam alijs dulcibus aluntur: aranei venatu muscarum viuunt. Nonnulla piscibus vescuntur: alia vim habent venandi, aut ingenio recondendi cibi dotata sunt: alia ad neutrum apta. Aristot. de histor. animal. 1. cap. 1. char. 8.

Animalium, alia domicilia sibi parant, vt talpa, mus, formica, musca, apis: alia nullis se includere casis patiuntur. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 8.

Animalium, alia cauernas subeunt, vt lacerti, & serpentes: alia per summa telluris degunt, vt canis, & equus: alia foramina sibi excavant: alia nunquam eo munere funguntur. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 8.

Animalia alia noctu vagantur, vt noctua, & vespertilio: alia interdiu tantum. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 9.

Animalia alia sunt cicura, alia fera, alia perpetuò cicura vt homo, & mulus, alia perpetuò fera, vt panthera & lupus: non nulla facillè mæfescere possunt, vt elephan- tes. At genera, quæ fera sunt, placida quoque reperiri possunt; vt fues, equi, homines, oues, capræ, canes, bo- ues. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 9.

Animalia alia muta sunt omnino, alia strepitu tantum edunt, alia vocem etiam formant; quarum alia loqui possunt, alia vocem solum nullis exprimendam literis reddunt, alia loquacia, alia taciturna; alia oscinia, alia inoscinia. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 9.

Animalia alia camporum incola sunt, vt palumbes; alia montium, vt vupes; alia cum hominibus degere solēt, vt columbi. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 9.

Animalia alia copia libidinis gaudēt, vt perdicum genus, & gallinaceorum; alia minus venere valent, vt quæ cor uinam speciem gerunt, quæ rarò coire solent. Arist. de histor. anim. 1. cap. 1. ch. 9.

Animantium marinarum alia pelagica sunt, alia littora- lia, alia saxatilia. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 9.

Animalium alijs data est vis dimicandi, alijs ingenium cauendi, & euitandi. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. ch. 9.

Animal omne humorem cõmet, quo si priuetur, aut per vim, aut per naturam, in perniciem agitur, sed in alijs, & alijs diuersus est: nam in alijs est sanguis & vena, in alijs, quod ijs proportione respondet: & alterum Fi- bra, alterum Sanies dicitur. Arist. de histor. animal. 1. cap. 4. char. 11.

Animalium alia sanguinem habent, vt homo, & equus, & omnia, quæ aut perfecta pedibus carent, aut binis qua- ternisve pedibus constant. Alia exanguia sunt, vt apes, vespæ: atque inter marina, sepia, & locusta. Denique omnia, quæ pedes plusquam quaternos habent. Arist. de hist. ani. 1. cap. 4. ch. 12.

Animalium, alia animal perfectum gignunt, alia ouum, alia vermem. Animal procreant, quæ pilis integuntur,

& inter aquatilia, cæte, & delphini, & quæ cartilaginea vocantur. Quorum alteris fistula data est, branchiæ desunt, vt delphinis, a dorso; balenis, in fronte: alteris brachiæ detectæ, vt mustello, raia, & reliquis generis eiusdem. Arist. de hist. ani. 1. cap. 5. c. 12.

Animalia alia pedes habent, alia non: & quæ pedes habent, aut binos, vt homines, & aues; aut quaternos, vt lacerti, canes; aut plures, vt centipedes, & apes. Arist. de hist. anim. 1. cap. 5. ch. 13.

Animalium genera, in quæ omnia reducuntur, sunt, auis, piscis, cetus; quæ sanguinem habent. Testa intectum, quod Ostreum vel Concha appellatur, & crusta inclu- sum aliud, vt locusta, cancri & gammar: molle aliud; vt lolij & sepia. Adde insecta: quæ omnia sanguine ca- rent. Inter reliqua animalium genera, quod ab vno con- tineantur, nullum est: sed aut simplex est, vt homo: aut diuidi potest in species, sed nullis nominibus distin- ctas. Quæ enim quadrupeda sunt non pennata, omnia sanguinem habent: alia animal pariunt, alia ouum, ita vt dici possint hæc Ouipara, illa Viuipara. Ari. de hist. anim. 1. cap. 6. char. 15.

Animalium audiendi sensum obtinentia, alia auriculas ha- bent, alia non, & meatus audiendi illis patent, vt ijs, quæ penna aut cortice squamave integuntur. At quæ ani- mal generant, auriculas habent omnia, præter vitulum marinum, & delphinum, & cetaria. At vitulus habet meatus manifestos: delphinus autè audit quidem, sed nullis cauernis, quæ præstent vicem aurium. Arist. de hist. anim. 1. cap. 11. ch. 21.

Animalia illa cornigera sunt, alia mutila, quæ cornigera, magna ex parte bifida sunt, vt bos, ceruus. Aristot. de hist. anim. 2. cap. 1. c. 41.

Animalia alia dentes habent exertos, vt apri; alia sunt sine his; alia habent dentes serratos, vt leo, panthera, ca- nes; alia continuos habent, vt equus, & bos. Ari. de hist. anim. 2. cap. 11. char. 45.

Animalium, quæ sanguine carent, plura sunt genera. Pri- mum, quæ mollia appellamus, vt sepia, quæ foris carne molli obducta, solidum intus modo sanguinei generis continent. Secundum, quæ crustis tenuibus operiuntur, id est, quæ partem solidam foris, intus mollem ob- tinent; vt cancri, & locustæ. Tertium, quæ silicea testa conclusa muniuntur, in quibus pars carnea intus soli- da, foris fragilis, & ruptilis non collisilis; vt concharū, & ostrearū. Quartum, insecta omnia, quod genus mul- tas, & varias animalium species complectitur. Arist. de hist. ani. 4. cap. 1. c. 106.

Animalium crusta intectorum primū genus est locusta. Aliud, quod gammarū appellant. Tertium genus squil- la est. Quartum cancer, quorū sane plura sunt genera. Arist. de hist. ani. 4. cap. 4. ch. 111.

Animalia mollia crusta, vel testa operta, ac insecta, sensu- bus omnibus prædita esse constat; vt mel apes, formicæ, origani puluisculo, & sulphuris in suis cauernis ini- ecto aufugiunt, & eas derelinquunt. Arist. de hist. ani. 4. cap. 8. char. 134.

Animalia commune stirpibus habent, quod alia femine, alia sponte oriuntur. Arist. de hist. ani. 5. cap. 1. ch. 146.

Animalia alia perinde vt plantæ officio procreandi fungun- tur suis temporibus: alia in enutrienda quoque prole laborant, sed cum perfecterint desistunt, nec vllam insu- per feruant societatem: alia ciuilius cum prole agunt. Arist. de hist. ani. 8. cap. 1. c. 269.

Animalia alia subsidium in locis consuetis appetunt, alia peregrè proficiuntur. Iam ab autumnali æquinoctio ex Ponto, locisq; frigidis fugiunt hyemem venturā. A verno aut ex tepida regione ad frigidā sese conferunt, estus metu futuri. Alia de locis vicinis descendunt, alia de vltimis propè dixerim, vt grues, quæ ex Scythicis cā- pis ad paludes Aegypto superiores, vnde Nilus pro- fluit, veniunt. Ari. de hist. ani. 8. cap. 12. ch. 287.

Animalia diuidenda sunt ijs rebus, quæ sitæ sunt in substantia, non in ijs, quæ accidunt. Arist. de partib. anim. 1. cap. 3. char. 411.

Animalia urbana & syluestria reperiuntur, vt homines, equi, boues, canes, in terra Indica fues, capræ, oues. Arist. de partib. anim. 1. cap. 3. ch. 412.

Animalia non sunt diuidenda bipartita illa diuisione, sic enim aut fieri non potest, vt institutum assequamur, cum idem in plures cadat diuisiones, & contraria veniant in eandem: aut vna tantum proueniet differentia, quæ vel simplex, vel per complexionem speciem vltimam referat: sed si non differentia differentiam accipis, diuisionem effici continuam, vt orationem coniunctione vnam necesse est. Aristot. de partib. animal. 1. cap. 3. char. 413.

Animalia alia habent omnes animæ potentias, alia quædam, & alia omnes sensus, alia quosdam. Aristot. 2. de anim. sum. 1. cap. 2. tex. 23. char. 619.

Animalia alia per coitum maris & foemine gignuntur, in quibus sexus vterque est: non enim in omnibus, sed in præditis sanguine paucis quibusdam exceptis alterum mas, alterum femina perfectum euadit. exanguia quædam marem, & foeminam habent, vt procreant: alia procreant quidem, sed non sui generis prolem, quæ non ex coitu animalium, sed ex terra putri prodeunt, aut ex excrementis. Arist. de gen. ani. 1. cap. 1. ch. 96.

Animalia sanguine carentia quatuor sunt; crustatum, molle, insectum, testatum. Aristot. de gener. anim. 1. cap. 14. char. 110.

Animalia viuipara alia animal perfectum, alia imperfectum pariunt. Solipedes & bisulcæ perfectum multifidæ complures imperfectum; quia solipedes singulos pariunt: bisulcæ aut singulos, aut binos: & nutrire pauca facile est, multifidæ multiparæ sunt, quod fit, vt partum adhuc recentem alere possint, auctum non possunt. Sola inter multiparæ perfectos edit. Arist. de gen. ani. 4. cap. 6. ch. 251.

Animalia alia sunt vnicolora, vt leones omnes sunt fului: alia versicolora: alia toticolora, quorum corpus totum habet eundem colorem, sed non omnia eundem, vt bos totus albus est, vel totus niger. Alia varia, & id dupliciter: aut genere, vt panthera, & pauo: aut non genere, sed parte, vt capræ. Toticolora facile transeunt in alium colorem, quod non faciunt vnicolora. Arist. de gener. anim. 5. cap. 6. char. 251.

Animalia alia pinguia sunt subcute, alia intra carnem, alia vtroque modo. Nam, quibus est densa caro, subcute humor cogitur, quia semper supereminet, & concoctus pingue facit. Quæ vero carne sunt rariore, hæc opima intra carnem redduntur. Quæ vero vtroque modo se habent, vtroque etiam pinguescunt. Aristot. prob. sec. 10. q. 3. ch. 426.

Animalia alia parentes sectantur statim, alia sero, vt homo, vel vix, vel nunquam; quia alia citò vim cognoscendi acquirunt, alia sero, & alia sibi rei commodè sensum obtinent, alia carent. At quæ sensum rei commodæ, & sui corporis perfectionem sortiuntur, hæc parente sectari protinus queunt. Quæ non vtrunque, hæc non idem faciunt. Arist. probl. sec. 10. q. 34. ch. 436.

Animalia alia post partum sæuire solent, vt canis, & sus: alia nihil efferantur, vt mulier, ouis; quia quæ superuacua redundant materia, hæc suam clementiam seruant. Quibus autem secretio non à vacantibus sed integris fieri solet materijs, hæc exasperantur, & seuiunt. Vnde fit, vt extenuatio iram mouet ratione habitus: vt etiam gallinæ faciunt, non cum pepererint, sed cum incubant, ratione inedia. Arist. probl. sec. 10. q. 37. ch. 437.

Animalia alia seruam diutius, quæ sub sensu sunt, alia non seruam: & horum alia omnino non seruam, vt muscæ, vermiculi: alia exiliter, & auiculæ quædam. Them. 2. post. cap. 34. ch. 12. col. 4.

Animalia alia solum sentiunt, alia in ipsis formatur motus sensibilis. Io. gram. 2. post. cap. 18. c. 74. col. 4.

Animalium species quatuor sunt: alia cœlum, alia terram, alia aquam, alia aerem incolunt. Io. gra. 1. de ani. tex. 26. c. 14. col. 2.

Animalia natura sicca ac terrena, aut pennata, aut corticata, aut squammata sunt. Ioan. gra. de gener. ani. 2. cap. 1. c. 30. col. 2.

Animalia quæ insunt, trifariam diuiduntur: vel enim sunt ex necessitate propter finem, id est, quod non datur finis absque illa re; vt visus, qui non est sine oculo: vel quia finis requisitus ad id meliori modo habetur; vt sensuum duplicatio; vel quia animal obtinet eas res ex necessitate materiæ; vt egressus superfuitum excrementi. Auer. de partib. ani. 1. cap. 1. c. 64.

Animalia irrationalia quædam habent motum, & sensum solum: quædam etiam, præter hoc imaginationem. Auer. de ani. beatit. cap. 5. c. 66. col. 2.

Animalia alia naturæ, vt arbores, & quædam irrationalia animalia; alia syderibus, vt pecudes; alia rationi subiecta sunt, vt homines. Boe. in li. de inter. c. 372.

Animalia alia sunt gressibilia, alia volatilia, alia natantia, alia reptilia. Alb. Mag. de mot. animalium 2. tract. 2. cap. 1. char. 46. col. 4.

Animalia terrestria, alia aerem iutrinsecus recipiunt, vt anhelantia: alia non recipiunt manifeste, licet intrinsecus recipiant per poros occultos, vt apes, & vesperæ. Alb. Mag. de anima. 1. tract. 1. cap. 3. c. 2. col. 1.

Animalia alia manent in sua forma, vt homo: alia, de formam in formam transeunt, vt Eruca. Alb. Mag. de animalibus 1. tract. 1. cap. 3. c. 2. col. 2.

Animalia alia pedes habent, alia non: & habentia alia duo, vt homo; alia quatuor, vt equus; alia sex & sic vsque ad viginti; vltra quem numerum non inuenit. Albertus animal plures pedes habere. Alb. Mag. de animalibus. 1. trac. 1. cap. 7. char. 4. col. 4.

Animalium volatiliū alia plumas habent, alia naturæ mediæ sunt inter membranas, & pennas, vt apes: & alia sunt membranalia, vt vesperiliones. Alb. Mag. de animal. 1. tract. 1. cap. 7. char. 5. col. 1.

Animalia alia sunt natatilia, alia volatilia, alia gressibilia, alia reptilia. Alb. Mag. de ani. 1. tract. 1. cap. 8. c. 5. c. 1.

Animalia sanguinem non habentia sunt aut marina, aut terrestria, aut volatilia alas membranales habentia. Alb. Mag. de ani. 4. tract. 1. cap. 1. c. 45. col. 4.

Animalia alia habent omnia sensuum instrumenta, alia non. Alb. Mag. de anim. 4. tract. 2. cap. 1. c. 50. col. 1.

Animalia naturales diuersitates habent, secundum loca, in quibus manent, & secundum hoc, quædam sunt gressibilia, quæ super aerem ambulant, quædam sunt marina natabilia. Alber. Magn. de ani. 7. tractat. 1. capit. 2. char. 63. col. 3.

Animal diuidimus in ambulans & natans, propter tres causas. Prima, quia recipit ad refrigerium pectoris aerem vel aquam. Secunda similitudo complexionis ad aerem vel aquam. Tertia, quia in aqua, vel in terra, aut in aere querit nutrimentum. Alb. Mag. de ani. 7. tract. 1. cap. 2. c. 64. col. 1.

Animalium triplex est gradus. Alius, in quo non est nisi tactus, nec mouentur de loco ad locum, & memoriam non habent, & si habent, solum habent in præsentia sensibilis tantum. Alia sunt animalia, quæ habent sensum, & memoriam, & hæc mouentur ad aliquod distans, & secunda possunt habere aliquem gradum prudentiæ. Tertia sunt, quæ habent auditum. Alex. de ales. pri. metaph. c. 4. col. 1.

Animalia bruta quædam agunt vniformiter, & quasi quodam instinctu naturali, vt aranea facit telam, & in hoc opere non est prudentia. Alia faciunt tales operationes, in quibus contingit diffinitas aliqua, vt formicæ opus, quod quidem similitudine quadam sine prudentia esse non potest. Ale. de ales. 1. metaph. c. 4. co. 2.

Animalia

Animalia quid sint.

Animal est corpus animatum. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 63. c. 670.

Animal humidum est, & calidum, & huius viuere tale est. Arist. de long. & breu. vit. cap. 3. ch. 495.

Animal est substantia animata sensibilis. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 44.

Animal est corpus nutritibile, sensitiuum sensu tactus. Auer. de partib. animal. cap. 1. c. 68.

Animalia imperfecta sunt, quæ nata ex putri materia non indigent sexu, cum non generent, & sunt animalia, quæ non mutant locum. Alber. mag. de veg. 1. tract. 1. cap. 4. char. 123. col. 2.

Animalium proprietates.

Animalium omnium vocalium mos est, vt sui hinnitus tempore, potissimum canant, & blæterent. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. char. 9.

Animal, quod tantum volatilis sit, vt piscis natatilis solum, nullum nouimus: nam & quæ pennis cuteis volant, ingredi possunt: vnde vesperilio habet pedes, & vitulus marinus pedes habet minutos. Sic non nullæ aues de pedes sunt, quæ apedes à paruitate pedum nuncupantur. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. c. 7.

Animalia viribus pollent, quæ iniuriam vel inferant alijs, vel illatam sibi propulserunt, seque defendant. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. ch. 9.

Animalia cauta, & prouida sunt, quæ aliquid in seipsis præsidij habent contra inferendam iniuriam. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. char. 9.

Animalia differunt moribus: nam alia mitia sunt, & remissa, & minime perucacia sunt, vt boues: alia animata, perucacia, bruta omnino, vt fues siluestres: alia ingeniosa, & timida, vt cerui, & lepores, & cuniculi: alia illiberalia, perfida, insidiosa, vt serpentes: alia liberalia, fortia, & nobilia, vt leones: alia generosa, ferocia, & insidiosa, vt lupi: alia astuta, malitiosa, & callida, vt vulpes: alia animosa & amatricia, & assentatrix, vt canes: alia mansuetudini addicta, vt elephantes: alia verecunda, & cauta, vt anseres: alia inuida, ornatus & polituræ studiosa, vt pauones. Arist. de hist. ani. 1. cap. 1. char. 10.

Animalia latent, & exeunt, vt sibi contra vtriusque temporis opulentur exuperantiam. Arist. de hist. ani. 8. cap. 13. char. 291.

Animalia sanguinei generis multa se condunt, vt ea quæ interfecta sunt cortice, videlicet lacerti, stelliones, crocodili fluuiatiles. Mensibus quatuor frigidissimis hæc latent, nihilque comedunt. Cætera serpentina cauernas subeunt terræ, sed viperæ sub faxis conduntur. Arist. de hist. ani. 8. cap. 15. ch. 292.

Animalium genera multa apparent magnis imbribus, quæ nunquam antea visa fuerunt. Aristot. de hist. ani. 8. cap. 15. char. 294.

Animalium parum viuientium mores minus sæpe percipiuntur: viuaciorum euidentiores sunt. Aristot. de hist. ani. 9. cap. 1. char. 314.

Animalia habere vim quædam naturalem, in quauius animi affectione videntur; id est, prudentia, stultitia, fortitudine, ignauia, clementia, acerbitate, & reliquis habitibus generis eiusdem: & in nonnullis etiam commune aliquid disciplinæ eruditionisque habetur. Aristot. de hist. ani. 9. cap. 1. c. 314.

Animalia, quæ eadem loca incolunt, ac eisdem vescuntur cibis, inter se pugnant: nam si victus penuria sit, fit ob eam rem, vt vel eiusdem generis animantes inter se pugnam conferant. Vitulus enim marinus mas cum mare pugnat, & foemina cum foemina, donec alter ab alio, vel occidatur, vel eiiciatur, & idem eorum catuli

faciunt. Aristoteles de historia animalium 9. capit. primo, char. 315.

Animalia carniuora & oppugnantur à cæteris omnibus, & ipsa cum cæteris pugnant; quia victus his ab animalibus est. vnde Augures sua diffidia, & confidia colligunt: diffidio, bella & discordias statuunt, confidio, pacem. Arist. de hist. ani. 9. cap. 1. char. 316.

Animalia alia sunt semper infesta inuicem, alia vt homo, cum ita res tulerit. Aristot. de historia animalium 9. cap. 1. char. 318.

Animalia, quibus ruminare in more est, proficiunt delectanturque non minus in ruminando quam edendo. Arist. de hist. ani. 9. cap. 50. char. 379.

Animalia vtrinque dentata quædam ruminant vt mures pontici, & piscis, quem ab ea re quidam ruminalem appellat. Arist. de hist. ani. 9. cap. 50. ch. 379.

Animalia exanguia timidiora sunt sanguineis. Aristot. de partib. ani. 2. cap. 4. ch. 434.

Animalia, quorum sanguis fibris multis abundat, crassusque refertus est, terrena natura constant, & animosa, iracunda, perindeque furibunda sunt: ira enim calorifica est. Arist. de part. ani. 2. cap. 4. ch. 434.

Animalia, quæ domestica sunt, & fera reperiuntur; at quæ fera, non item domestica: vel quia res praua facilis ortu est, & in eam expedite mutari potest. domesticum melius est. omne ferum prauum. Aristot. problem. sec. 10. q. 44. c. 440.

Animalia omnia fortia corpore sunt duriora, quia animositas cum calore est; metus enim refrigeratio est. Quorum igitur sanguis amplius feruet, hæc & robustiora, & animosiora sunt: sanguis autem corporibus alimento est. Arist. problem. sec. 10. q. 59. c. 446.

Animal non omne boni est capax. Alex. aphrod. pri. prior. cap. 1. ch. 25. col. 1.

Animalia irrationalia ad apparens iucundum tantum tendunt, propter restrictum, ad vnum aliquod respicientia. id est, iucundum. Ratio latiore contemplationem, & appetitum, & ad multa se dilatantem, aliquando in bonum, aliquando in iucundum intuetur. Simp. 3. de ani. sec. 2. tex. 57. c. 81. col. 1.

Animalia vncunguia, quia ex venatione victum possident, eorum excrementum in pennarum incrementum absumit natura, vt in volatu ocium ferantur. Io. gram. de gen. ani. 3. cap. 1. ch. 54. col. 4.

Animalium vncorum corpus siccum & calidum est. Io. gra. de gen. ani. 3. cap. 1. c. 54. col. 4.

Animalia omnia, quæ venatione victum querunt, difficulter alimentum sibi vendicant. Io. gram. de gener. ani. 3. cap. 1. ch. 55. col. 1.

Animalia calidioris cerebri partes ignitas in oculis habent, vt leo, lupus, serpens, cattus: & ita oculi eorum illuminant medium, vt noctis tempore venentur. Alb. Mag. de sen. & sen. trac. 1. cap. 10. c. 6. col. 4.

Animalia cor magnum habentia, & spiritum paucum, & frigidum sanguinem, sunt timida multum, vt lepus; quia spiritus tenuis & paucus recurrit ad cor magnum, retinetur, & non calefit propter frigus sanguinis, & remanent illa animalia constructa. Alb. Mag. de mot. ani. 1. trac. 2. cap. 6. ch. 44. col. 4.

Animalia habentia cor magnum, & spiritum multum, & spiritum, & sanguinem calidum, sunt valde ferocia, & audacia; & simile est de hominibus, quia cor magnum & spiritus multus, & calidus, cum ad cor recurrit, calefit, & subtiliatur; & cum impetu ingrediens implet totum corpus, & mouet. Alb. mag. de mot. ani. 1. trac. 2. cap. 6. ch. 44. col. 3.

Animalia eodem in loco commorantia, siue sint eiusdem speciei, siue diuersarum, sæpe præliantur simul, & maxime si cibus est paucus, & non omnibus. Alber. Mag. de anim. 8. trac. 1. cap. 2. ch. 73. col. 1.

Animal nullum impugnat filios, cum filij indigeant pa-

rentum prouisione. Alber. Magn. de anim. 8. tract. 1. cap. 2. char. 73. col. 1.
Animalia anulosa sunt magis artificiosa cæteris, & inter ea apes, & araneæ. Alber. mag. de anim. 8. tract. 4. cap. 1. char. 75. col. 2.
Animal nullum disciplinabile est cum instinctu naturæ. Alb. mag. de ani. 21. cap. 3. ch. 170. col. 3.
Animalia omnia, homine excepto, à natura operantur, homo solus à proposito. D. Thom. de mot. cord. opus. 35. char. 83. colum. 2.

Animalia, ut cognoscunt.

Animalia viuunt imaginationibus, & memorijs, quæ modicum habent experimenti. Arist. 1. metaphys. su. 1. cap. 1. char. 4.
Animalium omnium homo solus rationalis est, vimque consulendi obtinet. Alexand. aphrod. 3. natu. quæst. cap. 3. char. 15.
Animalia memoria prædita cognoscunt, & suum ab alio dignoscere valent. Alexand. aphrod. 1. metaphys. co. 2. char. 3. colum. 2.
Animalia bruta acutioribus sensibus præstant quam nos in cognoscendis particulatibus, vniuersalia autem non cognoscunt. Amo. in prædic. ch. 19.
Animalia, in quibus res sensibus perceptæ non mansitant, nihil sine sensu cognoscunt. Them. 2. post. cap. 34. char. 12. colum. 4.
Animalia perfecta non tantum memoria res tenere, sed & connectere, quæ in memoria condiderunt, possunt. Them. 2. post. cap. 34. char. 12. col. 4.
Animal omne non tantum præsentia cognoscit, sed etiam præterita memoria reponit ea, quæ longius, ac breuius, prout potest, custodit; nil tamen ex illis imaginationibus cõfusis colligere potest, nec oblita memoria recolligere potest. Boet. in Por. c. 46.
Animalia bruta non sunt susceptibilia disciplinæ per iudicium. Alb. mag. in topic. ch. 250. col. 3.
Animalia irrationalia non speculantur, quia speculatio non fit sine ratione, & intellectu. Alb. magn. de anim. 8. tract. 6. cap. 1. char. 84. col. 4.
Animalium quædam solo naturæ instinctu opera prouidentia participant, sine omni præmeditatione futurorum. Alb. mag. de ani. 8. trac. 2. cap. 2. c. 85. col. 1.
Animalium naturas considerantes, magis debemus considerare dispositionem animæ, quam materiæ. Alber. mag. de ani. 11. trac. 1. cap. 3. c. 97. col. 4.
Animal, quicquid operatur, potest non operari: siue sit sensibile, siue animal rationale, æqualiter se habet ad operari, & non operari. Alber. magn. ethic. 1. tract. 7. cap. 6. char. 20. col. 4.
Animalia, homine excepto, non habent opinionem licet habeant phantasmata, quia non possunt uti syllogismo, per quem vnum præeligant alteri, sed deliberatio rationis habet illam, scilicet opinionem, alias non faceret ex pluribus phantasmatibus vnum. D. Thom. 3. de ani. l. 16. tex. 57. ch. 66. col. 1.

Animalis partes.

Animalium partes sæpe mouentur præter naturam, iuxta positiones, & motus modos. Arist. phys. 8. su. Pri. cap. 2. tex. 27. char. 206.
Animalium calidissimorum secundum ventrem, accidit calidissimam esse subsidentiam. Aristot. meteor. sum. 1. cap. 1. char. 505.
Animalium partes aut incompositæ sunt, quæ scilicet in similes partes diuiduntur, ut caro; aut compositæ, quæ aptæ sunt secari in partes dissimiles, ut manus. Quo in genere non modo partes sunt, verum etiam membra, ut caput, pes. Arist. de histor. ani. 1. cap. 1. ch. 3.

Animalia omnia non habent partes, quæ cibi excrementum emittitur. Arist. de hist. ani. 1. cap. 2. c. 10.
Animalia, quæ habent illam partem, in qua capitur excrementum humidum, hæc sicci quoque receptaculum habent: at quæ sicci habent, non habent etiam humidi. Arist. de hist. ani. 1. cap. 2. c. 11.
Animalia alia vuluam habent, alia, quod vuluæ proportionem respondet. Arist. de hist. ani. 1. cap. 3. c. 11.
Animal solipes, & vnicorne est, ut asinus indicus, qui etiam solus talum in solipidum genere possidet. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. char. 41.
Animal vnicornis, & bifulcus est Oryx. Arist. de histor. ani. 2. cap. 1. char. 41.
Animalia quædam bifulca sunt, & iubam habent, cornua bina, orbem inflexu mutuo colligentia gerunt. ut Bonafus, qui est in Pæonia, & Medica terra gignitur. Arist. de histor. ani. 2. cap. 1. char. 42.
Animalia non nulla ex aduerso mingunt, ut linx leo, camelus, lepus. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. c. 44.
Animalia omnia quadrupeda sanguinea ouipara, dentes habent, sed variè; alia sunt vtrinque, alia altero dentium ordine carent. Aristot. de histor. animal. 2. cap. 1. char. 45.
Animal nullum simul & cornua habet, & dentes exertos, nec quod dentes serratos habeat, & simul vel cornua vel exertos dentes habeat. Aristot. de histor. ani. 2. cap. 1. char. 45.
Animalia omnia cortice intacta, ut lacertæ, conuiuent palpebra inferiori, quamquam non more auium contingunt. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. c. 54.
Animal nullum circa ventrem os habet. Arist. de histor. ani. 3. cap. 7. char. 85.
Animalia omnia, quæ sanguinem habent, dorso constât, aut osseo, aut spineo: cætera ossa alijs insunt, alijs desunt. Arist. de hist. ani. 3. cap. 7. c. 87.
Animalia, quæ linguam liberam, & absolutam non habent, ea neque vocem emittunt, nec fermocinantur; at sonum elidere alijs partibus possunt. Arist. de hist. ani. 4. cap. 9. char. 136.
Animalia pedibus carentia, longoque corpore existentia, ut serpentes, & murenæ, ijs coitus circumplexu mutuo supinarum partium agitur, & serpentes ita circumuolutæ cohærent, ut vnius serpentis bicipitis corpus totum esse videatur, & similiter lacertæ cocunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 4. c. 149.
Animalia omnia, quibus est vmbilicus, per ipsum vmbilicum augentur, hic acetabulis vuluæ adhæret si sunt: sed si leuis est vulua, ipsi vuluæ adhæret vena subiecta. Arist. de hist. ani. 7. cap. 8. ch. 262.
Animal vel anima, vel pars animæ, vel non sine anima est: quam primum enim a corpore anima discessit animal esse desinit. Arist. de partib. ani. 1. cap. 1. ch. 405.
Animalibus duæ partes maxime necessariae sunt: vna, qua cibum capiunt: altera, qua excrementum mittunt. Arist. de partib. ani. 2. cap. 10. ch. 448.
Animalium bifulcorum maior pars cornua gerit, & solipedum nonnulla. Aristot. de partibus animalium 3. cap. 1. char. 468.
Animalia continentiora ad cibi desiderium, suo in alio laxiores sinus non habent, sed anfractus & orbis plures continent, nec recto intestino vtuntur, quia laxitas intestini auget auiditatem cibi, & reëtitudo accelerat auiditatem. Aristot. de partibus animalium 3. cap. 54. char. 502.
Animalibus partes cibo accommodatæ non sunt eadem omnibus. Arist. de partib. ani. 4. cap. 5. ch. 519.
Animalis pars superior est, quæ a capite vsque ad excrementi ostium pertendit, qua pectus etiam cõtinetur. hominibus hæc pars modicè ad inferiorè condita est, multoque minor adultis iam, perfectisque euadit. infantibus enim è diuerso est: superior magna, inferior minor.

minor. ideo serpunt infantes, nec ambulare possunt, sed immobiles iacent. Arist. de partib. ani. 4. capit. 10. char. 531.
Animalia digitata, & cornu vacua, forma quidem & ipsa pomilionis sunt, sed minus, quam obrem pars earum inferior ad superiorem defectus ratione incrementum capeffit. Arist. de partibus animalium 4. cap. 10. char. 532.
Animalium parua inter digitata, posteriores quinque digitos obtinent, quia serpere solent, ut vnguibus numerosioribus apprehendendo, facilius obrepant ad sublimiora. Aristot. de partibus animalium 4. capit. 10. chart. 539.
Animalia sanguinea, ouipara partim quadrupeda, alia expeda, ut serpentes, linguam in ore omnia continent, præter crocodilum fluuatilem, ut enim terrestre obtinet locum lingue, sic aquaticum lingua priuatur. Arist. de partib. animal. 4. cap. 11. ch. 542.
Animalia omnia non solum habent summum, & imum, sed etiam ante & retro: in quo enim est sensus, ibi est ante; in quo non est, ibi est retro, atque etiam, quæ mouere se possunt, dextrum & sinistrum habent. Arist. de ani. incessu cap. 4. ch. 563.
Animalia partem vmbilico subiectam maiorem, quam superiorem pertinentem ad pectus habentia, vita breui sunt; quia venter ob sui breuitatem frigidus est: & ut vim concoquendi paruam obtinet, sic excrementis redundare aptissimus est, & morbis patens, qui tali ventre constiterint. Aristot. problem. sec. 10. quæst. 63. char. 448.
Animalium partes existentes in toto, non habent actum separatum, nisi in potentia: & cum sunt separatæ, non sunt entia entitate actus, nisi in potentia tantum. Arist. 7. Metaph. cap. 18. tex. 56. ch. 158.
Animalibus quædam veluti vana existunt, ut maribus mamme, & barbe, ac pillorum in quibusdam locis productio. Theoph. Metaph. cap. 9. ch. 327.
Animalia, quæ habent alas, alia carneas habent, alia membra alarum loco, alia alas fissas. Simp. in præd. ch. 48.
Animalium ventres calidiores cum sint hieme, quam estate, generant tamè hieme phlegma, & estate choleram: quod fit, quia estate poris apertis exit vapor subtilis, & restat tantum combustum subtile terrestre. hic me autem, cum oppilantur pori, & reflectitur vapor, conuertitur in aquam humidam. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 1. cap. 22. ch. 88. col. 1.
Animalium organorum diuersitas omnis est, ex diuersitate particularum animæ. Alb. Mag. de mot. animalium 1. tract. 2. cap. 3. ch. 43. col. 3.
Animalia omnia duo membra habent, per quæ saluatur, vnum est os, per quod recipiunt nutrimentum; aliud stomachus, in quo recipitur nutrimentum, ut exsugatur humidum nutrimentale. Alb. Mag. de ani. 1. tract. 1. cap. 4. char. 3. col. 3.
Animalia multipeda omnia pedes suos modicum extralatus, propter pondus sui pectoris, & ventris, declinant. Alb. Mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 29. col. 3.
Animalia omnia, quæ distinctum habent membrum recipiens, & colligens, & emittens superfluitatè suam humidam, habent etiam membrum recipiens, colligens, & emittens superfluitatem siccam, sed non conuertitur. Alber. Magn. de animalibus 1. tracta. 1. cap. 4. char. 3. col. 3.
Animal omne habens vesicam, habet ventrem, siue inferiorem alueum: sed non omne habens ventrem, habet vesicam. Alber. Magn. de animalibus. 1. tractat. 1. cap. 5. char. 3. col. 4.
Animal nullum anteriores, & posteriores extremitates flectit ad posterius, quia per istam flexionem proueniret casus animalis, & non motus. Alb. Magn. de animalibus. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 29. col. 4.

Animal omne habens iuncturas laxas adiutorij apud humeros flectit adiutorium contrario modo alijs iuncturis extremitatum suarum. Alb. Mag. de animalibus. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 29. col. 4.
Animalium quorumlibet pilosorum caput est anterius in facie pilosum multorum pilorum, quod tamen posterius est paucorum pilorum, & breuiorum, præter hominem, cuius caput e conuerso se habet in pilositate. Alber. Magn. de animalibus 2. tract. 1. capit. 2. char. 29. col. 4.
Animal omne fissi pedis anterius, est fissi pedis posterius; & si anterius est continui, & indiuisi pedis, posterius est continui, & indiuisi pedis. Alb. Magn. de animal. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 30. col. 2.
Animalia omnia habentia duo cornua habent fixum angulum naturaliter, ut ceruus, & huiuscemodi. Alber. Mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 30. col. 2.
Animal omne habens cornua, si habet ea natura, quadrupes est, præter serpentem Agypti, qui Alier dicitur, qui habet cornua, & non est quadrupes, sed propter suam quandam mutationem habet illud, ut cruce mutantur in uolantes vermes. Alb. Mag. de animalibus. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 30. col. 3.
Animal omne sanguinem habens, & faciens oua quadrupes habet duos pedes posterius cum cruribus, & coxis, & vterque anterioribus loco manuum, & membrum habet loco generationis, in quo formatur ouum in foemina; & testiculos, in quibus manet semen in masculo; & caudam digitosque in multis diuisum pedem, & participat organa sensuum & linguam, præter crocodilum, linguam enim non habet. Alb. Mag. de anim. 2. tract. 1. cap. 5. char. 32. col. 2.
Animal omne sanguinem habens diaphragma habet, & super illud cor, & hepar, quia hepar est primum factuum sanguinis; splen autem in quibusdam est, in quibusdam non. Alb. Magn. de animalibus 2. tract. 2. cap. 1. ch. 33. col. 3.
Animal plura membra æque principalia habere qui dicit, est de secta Platonis, & cogitur dicere plures animas esse in corpore vno, ut ait Plato. Alb. Mag. de animal. 3. tract. 1. cap. 6. ch. 39. col. 1.
Animal habens linguam, pulmonem, & quatuor pedes, habet vocem debilem cum est aquaticum. Alb. Magn. de animal. 4. tract. 2. cap. 2. ch. 51. col. 1.
Animal omne, quod habet mollem pulmonem, & paucum sanguinem, parum bibit. Alb. Magn. de animalibus 7. tract. 1. cap. 4. ch. 65. col. 2.
Animal omne habet cerebrum, vel membrum cerebro correspondens. Alb. Mag. de ani. 12. trac. 2. cap. 14. ch. 106. col. 4.
Animal omne duo membra organica necessario habet: vnum est, quod recipit cibum, alterum, per quod exit superfluitas: & tertium præterea, in quo est vitæ principium positum in medio supradictorum duorum. Alb. Mag. de ani. 12. tract. 3. cap. 1. ch. 109. col. 1.
Animal omne habens cerebrum, habet illud in anteriori capitis parte. Alb. Magn. de ani. 12. tract. 3. cap. 1. char. 109. col. 2.
Animal omne habens sanguinem, indiget hepate, & splene, & quo spirat, pulmone. Alb. Magn. de animalibus. 13. tract. 1. cap. 6. ch. 115. col. 4.
Animalia omnia vnum ventrem tantum habentia carèt coagulo, sed ea habent, quæ tres ventres habent. Alb. Mag. de animal. 13. tract. 2. cap. 2. c. 115. col. 2.
Animal nullum soleas habens retro mingit. Alb. Magn. de animalibus 14. tract. 2. cap. 4. c. 123. col. 3.
Animal nullum inuentum est carens corde, & hepate; quamuis alijs corporis partibus careat. Alb. Magn. de animalibus 18. trac. 1. cap. 6. char. 155. col. 2.
Animal nullum naturaliter habet duo capita. Alb. Mag. de ani. 25. c. 200. col. 4.

Animalium potentia.

Animales potentia in spiritu ita se habent, vt in arbore plantales, totæ per totum procedentes spiritum. Ioan. gra. pri. de ani. tex. 94. c. 84. col. 2.

Animalia vt nutriuntur.

Animalia quædam nocte absolute pascuntur, vt vritica. Aristot. de histor. de animal. 1. cap. 1. char. 7.

Animal, quod humorem recipit nullum, vel pedestre vel volatile est, nec cibum sibi ex terra petit, quamquam multa spirabilis & pedestris generis humore gaudent. Arist. de hist. anima. 8. cap. 2. c. 270.

Animalia cortice intesta, vt serpentes, & reliqua huiusmodi quadrupedes, omniura sunt, vt & carnem & herbam edant. Aristotel. de histor. animalium 8. cap. 4. char. 279.

Animalia dentes serratos habentia bibunt lambendo vt mures. Qui continuos sorbendo, vt equi & boues. Vrsus nec sorbendo, nec bibendo, sed morfu, auium cæteræ sorptu, sed quibus collum est longum, intermitunt, caputque resupinant. Aristotel. de histor. anim. 8. cap. 6. char. 282.

Animalia ouipara appendices habent intestinales, vt facilius concoquant cibos. Aristotel. de partib. anim. 3. cap. 14. c. 500.

Animalia alia, vbi primum in lucem edita sunt, nutriti per se ipsa possunt, alia nequeunt, quia ea possunt, quæ in genere, quod memoria capax est, breuius viuunt, quo circa ocyus quoque morte eadem omnia occumbunt. Arist. problem. sec. 10. q. 57. c. 446.

Animal consistere non possent, nisi essent præsidia, quibus tueri ac conseruari posset, inter quæ præcipuum est alimentum, ex quo vapor exhalat. Themist. de somni. & vig. cap. 23. char. 98. col. 3.

Animal omne dicitur viuere, dum nutritur. Auer. 2. de anima tex. 14. c. 129. col. 4.

Animal nullum pilis, vel pennis nutritur. Alb. Magn. de nutrim. & nutri. trac. 1. cap. 1. char. 63. col. 4. Idem Alb. Mag. 4. meteor. trac. 14. cap. 5. c. 137. col. 1.

Animal & plantæ ita cibo commixto vti debent, vt substantiæ eorum commixtæ sunt. Alb. Magn. de veg. pri. trac. 1. cap. 5. c. 123. col. 3.

Animalia domestica omnia plurimum sunt carniū propter nutrimenti abundantiam. Alb. Magn. de veget. & plant. 7. trac. 1. cap. 2. c. 172. col. 3.

Animalia diuersa diuersum desiderant pastum, vt asinus hyringum, bos orobum, capra rubi extrema. Alb. Mag. de veg. & plant. 7. trac. 1. cap. 12. c. 176. col. 3.

Animalium diuersitates sunt in cibo, quia alijs diuersus est propter substantiam diuersam sui corporis, quoniã incrementum & nutrimentum omnium non est nisi ex cibo suæ complexionis simili, ex quo delectantur naturaliter. Albert. Magn. de animalibus 7. tractat. 1. cap. 2. char. 63. col. 3.

Animalia omnia dentes serraliter comprimentia potant lambendo aquam lingua, & forte hoc faciunt, & alia animalia, vt mus. Albert. Magn. de anim. tractat. 1. cap. 5. c. 65. col. 4.

Animalia omnia frigida, & humida, si tribus diebus abstineant a cibo, & postea cibantur, multum impinguntur. Alb. Mag. de ani. 7. trac. 1. cap. 5. c. 66. col. 1.

Animalia frigida, & frigidis viuentia, maxime sunt vorantia, quia frigiditas facit inordinatum cibi appetitum. Alb. Mag. de ani. 7. trac. 3. cap. 3. c. 71. col. 2.

Animalia latentia non habent tempore hiemis cibi appetitum, quia exterius frigus restringit poros, & immobilia reddit animalia, & prohibet ab ambulatione, & tunc inspissatur humor, & hebetatur digestio, & pigrescit cibi desiderium, & mæseraieque plene sunt spisso natura

phlegmate, quod calor cordis & hepatis conuertere & distribuere per corpus nequeunt. Alb. Magn. de ani. 7. trac. 3. cap. 3. c. 71. col. 3.

Animal tantum proprie nutritur, ignis enim per quædam similitudinem, non autem proprie nutritur. D. Tho. 2. de ani. l. 9. tex. 46. ch. 30. col. 1.

Animaliū corpora proprie nutriuntur, quia per alimentum conseruatur vita in illa parte eadem quæ prius fuit. D. Tho. 2. de ani. l. 9. tex. 46. ch. 30. col. 1.

Animalia motu progressiuo prædita odorem requirunt propter alimentum, non autem immobilia. D. Tho. de sen. & sensato. l. 13. ch. 15. col. 2.

Animalium generatio.

Animalia fiunt in ijs, quæ putrescunt, quia, quæ segregatur caliditas naturalis existens, consistere facit segregata. Aristot. meteor. 4. su. pri. cap. 2. tex. 13. c. 561.

Animalia non sunt nec in aere, nec in igne, sed solum in aqua & terra, quia hæc corporum materia sunt. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 1. tex. 28. ch. 568.

Animalia in putrefactis generantur, quia in eis inest caliditas, quæ corrumpit propriam vniuersi caliditatem. Arist. meteor. 4. su. 4. cap. 2. tex. 53. ch. 588.

Animal non indiget in sui generatione re aliqua extrinseca. Arist. pri. de plantis. cap. 1. ch. 364.

Animalia, quæ gignere animal possunt, aut in seipsa semine prolificum mittunt, aut in alterum. Arist. de hist. animalium, pri. cap. 3. ch. 11.

Animalia, quæ animal generant, alia oua intra se prius conficiunt, vt cartilaginea; alia illico intra se animal generant, vt homo & equus. Arist. de hist. animalium, pri. cap. 5. char. 13.

Animalia quæcunque pariunt, pilos non omnia habent: quæ oua pariunt, cortice omnia muniuntur, & cortex hic squamæ similis appellari potest. Arist. de hist. ani. pri. cap. 6. ch. 16.

Animalia omnia, præter testa intesta, oculos habent, & si quidem imperfectum, vt quæ generant omnia, præter talpam habent, talpa tamen quodammodo habet, quodammodo non: nam, si detrahatur præterta membrana, sub ipsa oculus conspicitur. Arist. de histo. ani. pri. cap. 9. char. 19.

Animal nullum terrestre, ac sanguinis particeps oua edit, quin aut quadrupes sit, aut pedibus careat. Aristot. de hist. ani. 2. cap. 10. ch. 50.

Animalia sanguine prædita sunt, homo & quadrupedes, quæ animal ouumque pariunt, & aues, pisces, cete: & si quod aliud nomine vacat, quando genus non sit, sed species simplex in singulis intelligatur, vt serpens & crocodilus. Arist. de hist. ani. 2. cap. 15. c. 59.

Animalia omnia, in quibus est sanguis, iecur habent, & lien magna ex parte, in oibus quibus est sanguis: sed magnæ parti eorum, quæ non animal, sed oua pariunt, lien adeo exiguus est, vt propemodum sensum effugiat; quod magna in parte auium, & quadrupedum experimur, vt in columbis, miluis, accipitribus, noctuis. Arist. de hist. ani. 2. cap. 15. c. 59.

Animalia, quæ gignuntur, in suo vtero fetum continent, non in ventriculo, alioqui geniture primordia non secus ac cibos concoquerentur. Arist. de histor. anim. 4. cap. 11. c. 142.

Animalia, quæ nisi sui cognati semine nunquam procreantur, per coitum solum oriuntur, dummodo sexus discrimen habeant, quod marem; & feminam describere possit. Arist. de hist. anim. 5. capit. 1. char. 146.

Animalia ex putri genita materia, si vel in animal, vel in stirpe, vel in eorum partibus creantur, eademque maris & feminæ sexus distincta sint; ijs coeuntibus gignitur quidem aliquid, sed ex quo nihil amplius gigni possit: vt coitum pediculorum lendes procreantur, ex quibus nullum

nullum aliud animal generatur. Arist. de histor. ani. 5. cap. 1. char. 147.

Animalia multa veris tempore coitum appetunt, sed quædam etiam autumno tempore. Aristot. de hist. ani. 5. cap. 8. ch. 154.

Animalium syluestrium magna pars semel in anno parit, quæ scilicet non vt lepores superfoetant. Arist. de hist. ani. 5. cap. 9. char. 155.

Animalium omnium nouellorum prima emissio seminis, aut infecunda est, aut si fecunda, imbecilliora tamen generat & pauciora, quod potissimum in hominibus, quadrupedibus animal generantibus, & auibus visitur. Arist. de hist. ani. 5. cap. 14. ch. 160.

Animalia nonnulla coitus tempore mutant vocem, & alijs pili pubis dati sunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 14. ch. 160.

Animal siliceo tegmine opertum totum expers est coitus. Arist. de hist. ani. 5. cap. 5. ch. 165.

Animal creari potest ex omnibus prope dixerim, vel siccis humescentibus, vel humidis exsiccantibus. Aristot. de hist. ani. 5. cap. 32. char. 191.

Animalia quoque propensiora sunt ad coitum verno tempore, sed sunt, quæ non eo tempore coeunt. Arist. de histor. ani. 6. cap. 18. char. 228.

Animalia omnia certum parturienti tempus habent, homine excepto, qui parere potest mense 7. 8. & 9. aliquæ 10. & nonnullæ 11. tangunt. Arist. de hist. ani. 7. cap. 4. char. 256.

Animalium vitæ pars prima in officio procreandi consistit; altera in alendo. Aristot. de hist. ani. 8. cap. 1. c. 269.

Animalia obesa omnia steriliora sunt, quia, quod in semen transire debet, transit in adipem. Arist. de partib. ani. 2. cap. 5. char. 436.

Animalium alia per coitum foeminae & maris gignuntur, in quibus sexus vterque est, non enim in omnibus, sed in præditis sanguine; paruis quibusdam exceptis, alterum mas; alterum foemina perfectum euadit. Exanguium quædam marem, & foeminam habent, vt sobolem eiusdem generis procreant; alia procreant quidem sed non sui generis prolem, quæ non ex coitu animalium, sed ex terra putri prodeunt, aut ex excrementis. Arist. de gen. ani. pri. cap. 1. ch. 96.

Animalia ex putri materia orta diuersum generant genus; quia si ex coitu eorum, quæ non ex animalibus orta sunt, animalia oriuntur, hæc, si eiusdem essent generis, primum quoque ortum parentum esse talem oporteret; quia sic in cæteris animalibus euenire patet, sed si dissimilia ea, quæ coire inter se possent, gignerentur, rursus ex his alia quædam natura gignerentur, & alia ea, & sic in infinitum, quod abhorret natura. Arist. de gen. ani. 1. cap. 1. ch. 96.

Animalia quædam vno coitu plura generant. Aristot. de gen. ani. 1. cap. 18. ch. 118.

Animalia magni incrementi minus sunt fecunda, plus enim colliquamenti habent, minus excrementi; parua vero fecundissima sunt, plus enim excrementi habent. Arist. de gen. ani. 1. cap. 18. ch. 123.

Animalis officium non solum est generare, quod commune est omnium viuentium, sed etiam cognitionis alieuius particeps vnumquodque est: aliud maioris, aliud minoris, aliud minime. Arist. de generatio. animalium 1. cap. 20. char. 138.

Animalia ouipara alia ouum edunt perfectum, vt aues, & quæ quadrupedes oua pariunt; alia imperfectum, vt pisces, crustacea, & mollia: quorum oua genita augentur. Arist. de gen. animal. 2. cap. 1. ch. 141.

Animalia sanguinem habentia, aut animal, aut ouum pariunt; quæ sanguine carent vermum. Aristot. de generatio. animalium 2. cap. 1. ch. 141.

Animalia nulla pariunt, nisi, quæ intra se recipiunt spiritum. Arist. de gen. ani. 2. cap. 1. ch. 142.

Animalia calidiora, & perfectiora, perfectum animal ge-

nerant, qualitate, nam quantitate nullum animal perfectum prognerat. Omnia enim postquam nata sunt, incrementum accipiunt. Alia his proxima secundo loco constituta non statim perfecta intra se generant: cum prius autem intra se pepererint, mox animal edunt in lucem. Alia non perfectum animal generant, sed ouum idque perfectum, at quæ his frigidore constant natura, generant quidem ouum, sed non perfectum, sed quod foris perficiatur. Quintum genus, quod frigidissimum est, nec ouum quidem parere potest. Insecta enim primo vermiculum pariunt, qui addito tempore, speciem oui accipit. Arist. de gen. ani. 2. cap. 1. ch. 143.

Animalis partes vna post aliam generantur. Arist. de generatio. animalium 2. cap. 1. ch. 146.

Animalis partes omnes non simul generantur, sed vna primum, & ea primum, quæ principium augendi obtinet, siue enim planta, siue animal est, æque omnibus inest, quod vim habet vegetandi, siue nutriendi, id autem est, quod tale alterum generat, quale ipsum est, hoc enim cuiusque perfecti tum animalis, tum stirpis est officium, secundum naturam, necessitatis autem ratione esse, quod cum aliquid ortum est, augeri idem necesse est. Aristoteles de generation. animalium 2. cap. 1. char. 148.

Animal iam perfectum est, cum conceptus aut mas, aut foemina est. Arist. de gen. ani. 2. cap. 4. ch. 155.

Animalia non solum eiusdem generis coeunt secundum naturam, sed etiam ea, quorum genus diuersum est, sed natura non multum distat, si modo magnitudo par sit, & tempora æquent grauiditatis raro id fit, sed tamen fieri in canibus, vulpibus, & lupis certum est. Arist. de gen. ani. 2. cap. 5. ch. 178.

Animal in ouo citius perficitur diebus tepidis. Aristot. de generat. animalium 3. cap. 2. ch. 195.

Animalia multiformia sunt, quæ in humore gignuntur, quam quæ in terra: humor enim naturam habet ad fingendum, & formandum habiliorem quam terra. Arist. de gen. ani. cap. 11. ch. 216.

Animalia & plantæ generantur in terra, quoniam humor est in terra, spiritus in humore, calor animalis in vniuerso inest, ita vt omnia animæ plena videantur esse. Arist. de gen. ani. 3. cap. 11. ch. 218.

Animalium generationem contemplanres ponere debent calorem in animali contentum, secernendo ex cibo indigesto, & coquendo facere excrementum, quod conceptus principium est; & idem in plantis, nisi quod plantæ habent in se maris principium immixtum, & in animalibus putrescentibus, quod facit calor ex alimento in animali contento, id facit calor temporis in aere ambiente concoquens ex mari & terra. Arist. de gen. ani. 3. cap. 11. c. 219.

Animalium generationis si fuit aliquod initium, aut ex verme, aut ex ouo fuit; sed minus rationis est, vt ex ouo fuerit. Arist. de gen. ani. 3. cap. 11. char. 219.

Animalia alia nunquam superfoetant, alia superfoetant, quorum quædam enutrire suos conceptus semper possunt, quædam interdum possunt, interdum non, causa, ne superfoetent, est, quod singula pariunt. Aristot. de gen. ani. 4. cap. 5. char. 248.

Animalia solipeda, & quæ sunt ijs auctiores animantes non superfoetant. Aristotel. de generation. animal. 4. cap. 5. char. 248.

Animalia omnia solida, veneris sunt appetentiora, quia carent purgatione, quæ perinde est foeminis, vt maribus coitus. Arist. de gen. ani. 4. cap. 5. char. 249.

Animalia, quorum genus semine genituali abundat, & corporis magnitudine caret; & multa generat, sunt superfoetantia; quæ longo etiam interposito tempore coeundi, possunt enutrire conceptum, quem superfoetarint. Arist. de gen. ani. 4. cap. 5. ch. 250.

Animalia salacia & multi seminis senescunt cito : semen enim excrementum est, & exsiccat emissum. ideo mulus asino, & equo est longioris vitæ, Aristoteles de long. & breuit. vit. cap. 3. char. 296.

Animal nostro semine procreatum, nostram prolem appellare solemus: si ex aliquo alio nro excremento, vel parte prodijt, nostrum id esse nunquam fatemur, multa enim semine putrescente proueniunt: quia, quod est nostro semine prodijt, id ex nostro est: quæ fecus, id ex alieno scilicet quæ ex purgamentis, excrementisq; enascuntur. Et nihil ex omnibus, quæ animantibus tribuimus, gignere animantem potest, nisi semen genitale. Quod autem nocet, quodque malum est, nemo suum esse fatetur; excrementa enim & putredines non nostra, sed diuersa, alienaque sunt à nostra natura, vt omnia, etiã quæ præter naturam sunt aliena à nobis sunt, vt papulæ, & huiuscemodi alia. & si ex semine corrupto aliquo id creatur, id non nostrum est, sed ex alieno creatur. Arist. proble. sec. 4. c. 386. 14.

Animalia alia breui tempore pariunt, alia diu gestant; quia, quibus longiora sunt vitæ spatia, ea partu tardiora sunt, & longius perfici solent. At hoc non est vniuersaliter; nam equus, & si tar dius quam homo parit, sic viuere minus potest. Cuius rei causam vuluæ, seu vteri durities habet, quæ vt ager sitiens haud cito suas stirpes enutrit, sic durior equarum vulua in formando, & nutricando foetu remoratur. Aristotel. proble. sec. 10. q. 11. c. 428.

Animalium proles omnium similem parentibus gerit naturam magis quam hominis; vel quia homo vago vario que plurimum animo in coitu est, & prout pater & mater in conceptu affecti sunt, ita partus euariant. Cætera omnia animalia, aut certe plurima rei tantum ipsi intendunt, totaque sese veneri dedunt, & ob eam auiditatem minime repleri magna ex parte patiuntur. Arist. probl. sec. 10. q. 12. ch. 428.

Animalium alia sunt partu numeroso, vt sus, canis, lepus, alia non, vt homo, vt leo; quia alia vuluas, siue vteros continent multos, totidemque formando loculamenta, quibus impleri percipiunt, quibusque semen genitale diuidendum inferendumque est: alia contra se habent. Arist. probl. sec. 10. q. 16. ch. 430.

Animalia quædam sponte, quædam coitu generantur; quia tempus alijs breue statutum est, alijs ampliatur: nam vel anno, vel decem mensium spacio generatio confici solet. Quapropter vel nullo pacto, vel ex coitu necessario procreantur. Aristot. proble. sec. 10. q. 64. char. 448.

Animalium generatio fit per commensurationem corporum quorundam, quæ ipsa iam mista sunt. Alex. aphr. 2. nat. q. cap. 20. ch. 9.

Animalia dum generantur imperfecta perfectis in generatione antecedunt, sperma enim antecedit hominẽ. Simp. 4. de coelo. tex. 24. co. 12. ch. 106. col. 1.

Animalia mutila sunt, quæcunque indiuidua sensu conuenienti, ijs, quæ eiusdem sunt speciei priuantur, aut in primo conceptu oblesã, aut organo aliquo priuata. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 131. ch. 48. col. 3.

Animalia omnia non generant, vt multa, quæ ex putrefactione oriuntur, & quæ ex diuersarum specierum combinatione nascuntur. Ioan. gra. 2. de ani. text. 3. char. 36. col. 2.

Animalium non est proprium generare, sed vt motu & sensu. Io. gra. 2. de ani. tex. 3. ch. 36. col. 2.

Animalia ex putrefactione, & quæcunque fiunt ex non femine, sicut a calore solis, & stellarum diffusio in aqua, & terra. Auer. 12. Metaphy. te. co. 18. ch. 143.

Animalia, quæ inter se vnum aliud corruptunt, fiunt quodam modo per accidens & propter necessitatem materiæ, vt scorpiones, & cætera venefica. Auer. epitom. metaphy. trac. 4. c. 185. col. 2.

Animalia quædam, vt ranæ, vermes, & paruuli pisces, generantur ex pluuia; quia fit ex vapore multum terrestri: & calidum, quod est in nube & commisto subtili terreo, viscosum est: & incipit durefcere & facere quædam pellem, in qua agens calidum efficit spiritum, cui anima sensibilis virtute stellarum additur, & sunt huiuscemodi animalia aquatica, quia aqua prædominat. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 1. cap. 21. ch. 87. col. 4.

Animalia generantur ex corruptis, quia & si in illis nõ est proportio calidi ad humidum, tamen corrumpitur proportio in specie, non in genere: ideo possunt generare animalia imperfecta, & maximè frigida, vt vermes: & fiunt multa ad diuisionem seminalis humidum, quod de putrefacto educitur, & sunt similia, quia humidum, est simile. sunt autem diuersæ figuræ, quia humidum habet diuersas complexionem. Alb. Magn. in meteor. 4. tract. 1. cap. 11. col. 2.

Animalia, quæ sine coitu generantur, imperfecta sunt, & similem cum plantis accipiunt informationem ex feminali virtute per stellas. Alb. Mag. de nat. & orig. ani. tract. 1. cap. 4. ch. 68. col. 3.

Animalia, quæ nascuntur ex foemine & maris cõmixtione omnia sic generantur, quod gutta maris resolutur aut tota, aut fere tota in spiritum, qui penetrat in guttam foemine pulsando eam, & distinguendo, & formando eam per virtutem formantem, quæ est in ipso: & quia virtus animæ patris & intellectus coelestis est in illo spiritu, de sui natura educitur sensibilis anima, quæ eius spiritus efficitur. Alb. Magn. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 4. c. 68. col. 3.

Animalia quædam ex loci inconnaturalitate generationem amittunt, vt elephantes extra primum & secundum clima. Albert. Magn. de nat. loc. dist. 1. cap. 2. chart. 93. colum. 2.

Animalia alia gignunt oua, alia vermes incompletos, vt apes; alia animalia quædam concipiunt oua, & pariunt animalia cum testis ouorum. Alber. Magn. de ani. 1. tract. 1. capit. 5. c. 4. col. 2.

Animalia generantia marina quædam habent figuras aurium, & sunt discoopertæ extra in capitibus suis, vt piscis Bato, & Balenæ: quædam licet audiant per quosdam canales, carent figuris aurium, vt delphinus, & chelono. Alb. Magn. de ani. 1. tract. 1. cap. 5. ch. 4. col. 3.

Animalia sibi similia generantia, valde paucis exceptis, habent pilos, ita vt & spinæ pili vocentur. Alb. Mag. de ani. pri. tract. 1. cap. 8. ch. 5. col. 2.

Animalium quædam generantur vniuoce, ex sibi similibus animalibus secundum genus, & similitudinem in specie, & natura: quædam per se sine omni alterius animalis femine, eo quod ex nullo animalium genere nascuntur: quædam à terra putrefacta accipiunt generationem, vt maris: quædam oriuntur, ita quod ante ea sunt alia animalia, ex quibus generantur, non quidem à femine eorum, sed potius ex superfluitate, & putredine membrorum ipsorum. Alb. Mag. de ani. 5. tract. 1. cap. 1. ch. 51. col. 1.

Animalia omnia generantia animal magnum corpus habens diuersantur necessariò in coitu ab alijs non similibus figuræ & quantitatis. Alb. Magn. de anim. 5. tract. 1. capit. 2. c. 52. col. 3.

Animalium marinorum quæcunque lati sunt corporis, coeunt sic, quod femina equitat & mas applicat dorsum suum supra ventrem foemine nisi prohibeant pinguedo, & spissitudo caudæ. Alb. Magn. de ani. 5. tract. 1. capit. 2. c. 52. col. 3.

Animal nullum per os coit, quia, quod intrat per os, est tantum cibum. Alb. Magn. de ani. 5. tractat. 1. cap. 2. chart. 53. colum. 1.

Animalia agrestia ideo dicuntur, quia ouant in terra, licet cibum querant in aqua. Alb. Mag. de ani. 5. tract. 1. cap. 5. c. 53. col. 4.

Animal

Animal omne foetet post coitum, maxime foemina; quia calor coitus educit humidum, & multum de ipso corrumpit, & ille humor corruptus foetet, & magis est foetor in genitalibus, quia vaporosa sunt magis, & acutior est foetore sudoris. Alb. Magn. de ani. 6. tract. 1. cap. 3. ch. 57. col. 2.

Animalia multa tempore coitus pugnant inuicem, pro vsu foemine, & ante simul morantur pacifice. Alber. Magn. de ani. 6. tract. 3. cap. 1. ch. 61. col. 2.

Animal omne quadrupes habet vrinam spissiore post partum quam ante. Alb. Magn. de ani. 6. tract. 3. cap. 1. char. 61. col. 4.

Animalia quædam in toto simul complent generationem, ita vt nihil postea sollicitantur de partu suo, vt plantæ; alia incompletum edunt partum, ideo de educatione filiorum sollicita sunt donec compleantur, & tum eos dimittant: alia circa filios stabiliores habent cõceptus, & estimationes, & habent magnam partem memoriæ, & forte prudentiæ filiorum, & magis prouida, & minus de filijs sollicita sunt. Alb. Mag. de ani. 7. tract. 1. cap. 2. ch. 63. col. 3.

Animal omne quadrupes ponitur extensum in matrice propter matricis longitudinem; animal vero carens pedibus iacet in matrice super latus suum: bipes vero stat in matrice incuruatum, vt auis in ouo, & homo in matrice, ita vt nasus hominis stet inter sua genua. Alber. Mag. de ani. 9. tract. 1. cap. 7. ch. 88. col. 3.

Animal multæ pinguedinis cito senescit, quia cum sanguis transit in pinguedinem, fit paucus: & senectus & corruptio non contingunt, nisi ex paucitate sanguinis non bene membris assimilati, & pauci est coitus. Alb. Mag. de ani. 12. tract. 3. cap. 2. ch. 106. col. 1.

Animal nec generare, nec crescere potest sine cibo. Alb. Mag. de ani. 12. tract. 3. cap. 1. ch. 109. col. 2.

Animal nullum habens plumas, vel squamas habet vesicam, aut renes, præter torturam agrestem, & marinam. Alb. Mag. de ani. 13. tract. 1. cap. 8. c. 116. col. 3.

Animalia omnia in spermatis distillatione in coitu retinent spiritum. Alb. Magn. de ani. 15. tracta. 1. cap. 4. char. 127. col. 1.

Animalium generatio inuenta est ab ordine naturæ vniuersalis. Albert. Magn. de ani. 16. tract. 1. cap. 1. char. 134. colum. 4.

Animalia omnia, quæ nascuntur ex coitu maris, & foemine, complentur in forma & figura, & sustentatione ex spermate, & ex illo recipiunt formam, & speciem, vt alia in interiori conceptu recipiunt: alia faciunt oua ex quibus erit animal completum. Alb. Mag. de ani. 16. tract. 1. cap. 1. ch. 135. col. 3.

Animalia imperfecta fiunt ob defectum principiorum generantium. Alb. Magn. de ani. 16. tracta. 1. cap. 14. char. 140. col. 3.

Animalia duræ testæ fere habent plantarum, & arborum generationem, non enim per coitum generantur. Alb. Mag. de ani. 17. tract. 1. cap. 4. ch. 150. col. 3.

Animalia magni corporis paucos generant filios, præter porcos. Alb. Magn. de anima. 18. tractat. 2. cap. 1. char. 155. col. 3.

Animalia omnia multos filios simul concipientia, plus spermatizant mares & femine quam sufficiat ad creandum partum vnum: & ideo ex illa multa superfluitate, materia generationis ab ipsa virtute formatiua diuiditur ad multorum filiorum procreationem. Alb. Mag. de ani. 18. tract. 2. cap. 2. ch. 155. col. 4.

Animalia omnia soles corneas habentia filios generant completos. Alb. Magn. de anim. 18. tractat. 2. cap. 5. char. 157. col. 1.

Animalia, si coitum abhorrent, & in ipso non delectantur, cum grauantur prægnantia, & dolent parientia, & occupantur sollicitudine partus nutritia, animalium genus periret. Alber. Magn. de anim. 22.

tracta. 1. cap. 1. char. 173. col. 1.

Animal agreste ante coitum furibundum est, post coitum magis est domesticum. Alb. Magn. de ani. 22. tract. 2. cap. 1. ch. 173. col. 4.

Animal omne, cum est in libidine sequestratum multas emittit voces, per quas vocat foeminam, & foemine propter frigiditatem paruæ sunt libidinis, & paucae vocationis. Alber. Magn. de anim. 22. tracta. 2. cap. 1. char. 173. col. 4.

Animalia, quæ fiunt ex putrefactione, videntur fieri casu: non fiunt enim ex sui similibus secundum speciem. D. Tho. 12. Metaphy. 1. 3. tex. 13. ch. 843.

Animalia perfecta nunquam possunt generari nisi ex femine. D. Tho. 2. polit. 1. 12. ch. 25. col. 2.

Animalia, quæ generantur ex spermate, & ex putrefactione diuersa sunt specie iuxta Auerrois 8. Physic. tex. 46. opinionem. Alex. de ales. 7. Metaphy. tex. 25. char. 208. col. 1.

Animal omne, quod generatur ex spermate, generari potest ex putrefactione, vt ait Auicenna in Codicillo de Diluio. Alex. de ales. 7. Metaph. tex. 23. c. 208. col. 1.

Animalia perfecta ita generantur ex femine, quod non possunt generari ex putrefactione, nec sine femine: aliqua tamen imperfecta vtroque modo possunt fieri iuxta Modernos. Alexan. de ales. 7. Metaphy. tex. 23. char. 208. col. 1.

Animalia perfecta propter sui perfectionem requirunt determinata agentia, determinatum modum agendi, & determinatum locum suæ generationis, imperfecta vero non tantam requirunt determinationem. Alexan. de Ales. 7. Metaph. tex. 23. ch. 208. col. 1.

Animalia, vt sentiunt.

Animalibus omnibus sensus vnus tactus communis est, ita vt pars, qua sentiendi vis ista continetur, nomine vacat: alijs eadem, alijs ex proportionem respondet. Arist. de hist. ani. 1. cap. 3. c. 11.

Animalia, quæ siliceo tegmine operiuntur, olfactum, & gustum habent. Aristotel. de histor. anima. 4. cap. 8. chart. 134.

Animalia omnia maximè versantur in coitu, procreatione, & victu, & ad ea, quæ pertinent ad temporum mutationes; inest enim sensus natiuus mutationis frigoris, & calidi. Arist. de hist. ani. 8. cap. 12. c. 286.

Animalia sensum mobiliorem habent, quorum humor tenuior, & sincerior est. Aristotel. de part. anima. 2. capit. 4. chart. 434.

Animalia & sanguinea omnia & exanguia, habent partem illam, qua sapes percipere possunt: & quia pisces breui tempore sapes sentiunt, ideo linguam paruam discretam habent. Arist. de part. ani. 2. cap. 17. e. 462.

Animalia exanguia omnia, aliquid proportionatum habent ei, cui in genere sanguineo sentiendi vis mandata est. Arist. de part. ani. 4. cap. 5. c. 518.

Animal est per sensum: quæ enim non mouentur, nec mutant locum, & habent sensum, animalia dicimus, & non viuere solum. Aristotel. de anima. 2. sum. 1. cap. 2. text. 16. chart. 618.

Animalia omnia videtur tangendi sensum habere. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 2. text. 17. c. 618. Idem Arist. sum. 2. cap. 2. tex. 28. c. 621.

Animalia multa nec visum, nec auditum, nec odoris sensum habent. Arist. 2. de ani. su. 2. c. 2. te. 31. c. 622.

Animal necesse est sensum habere. Arist. 3. de anim. su. 3. cap. 1. tex. 60. c. 669.

Animal, si cõseruari debet, necesse est vt sit actiuum eius corpus. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 63. c. 670.

Animal, si non habet tactus sensum, non potest hæc fugere, & hæc accipere, sine quo non potest saluari animal. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 63. char. 670.

Ani-

Animal esse non potest sine tactu: alij autem sensus sunt propter bonum, & non omni animali insunt, sed cui-dam, vt progressiuo, si debet saluari, non solum oportet tangendo sentire, sed & eminens. Arist. 3. de anim. su. 3. cap. 1. tex. 64. char. 670.

Animalium corpus simplex esse, vt igneum, vel aereum, impossibile est; nam sine tactu nullum continget alium sensum habere. Arist. 3. de ani. su. 3. c. 2. tex. 66. c. 671.

Animalia tactu priuata necesse est mori: nam nec hunc possibile est habere non animal existens; nec, cum sit animal, alium habere, præter hunc possibile est. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 2. tex. 66. char. 671.

Animal non corrumpunt sensibilia, excepto tactu, exuperantij, vt color, odor, & sonus, sed solum sensus instrumenta, nisi hoc sit per accidens. & ob id saporos nocent animali medio gustu, qui est quidam tactus. At tangibilia exuperantia, vt calor, & frigus corrumpunt animal. Arist. 3. de ani. su. 3. c. 2. tex. 67. c. 672.

Animalibus, qua animal est vnuiquodque, sensum inesse necesse est; per hoc enim determinamus animal esse, & non animal. Arist. de sens. & sensib. cap. 1. c. 4.

Animalium animæ, & corpori maxime videntur communia; sensus, memoria, ira, desiderium, & appetitus: ad hæc, & voluptas, & dolor. ferè enim omnibus animalibus insunt. Ad hæc autem, hæc quidem omnium sunt vita participantium communia, hæc verò animalibus quibusdam. Existunt autem maxime horum, quatuor coniugia numero sola, vt vigilia, & somnus, iuuetus & senectus, exspiratio & respiratio, vita & mors: Arist. de sens. & sensib. cap. 1. c. 3.

Animalia tum primo sunt animalia, cum sensum habent: & prima illa dispositio nõ somnus est, sed similis somno. Arist. de gen. ani. 5. cap. 1. char. 264.

Animalia à non animali sensu determinamus. Aristot. de auent. sene. vit. & mor. & respir. c. 1. char. 300.

Animalium maxime homo fumo affici potest, quod homo lachrymam maxime emitit. fumatio autem non nisi cum lacryma est. Arist. proble. sec. 10. q. 50. c. 442.

Animalia omnia naturaliter sensum habent, licet omnia memoriam non habeant: sed alia, præter sensum, & memoriam, prudentiam habent, & indisciplinabilia sunt animalibus, quæ memorari non possunt. Arist. 1. Metaph. su. 1. cap. 1. char. 4.

Animalia quædam prædita sunt prudentia, siue disciplina, quæ non audiunt, vt apes & alia, & addiscunt, & disciplinari possunt. Arist. 1. Metaph. su. 1. cap. 1. ch. 4.

Animalia omnia aluntur, & sensum percipiendi calorem retinent. Alexan. aphrod. de sen. & sen. sec. 4. co. 46. char. 19. col. 3.

Animal non carne, sed vna cum carne sentit. Them. 2. de anima. cap. 40. tex. 116. ch. 79. col. 3.

Animalibus perfectis non tantum perfecta vita inest, sed etiam instrumentum nullum deest, ergo nec sensus vllus. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 127. ch. 47. col. 1.

Animalia perfecta sunt, quæ ordinate proficiuntur: imperfecta, quæ non proficiuntur ordinate; non quia sint ea vita priuata, quæ formæ suæ quadret, sed, quod ab ea vita, quæ animalium generi, vt animalium, inest, longe superantur, nam vt animal est, sensitium est. Quotquot igitur non adest omne sensitium, non vt talia animalia, sed vt animalia simpliciter imperfecta sunt. Simp. 3. de anima. sec. 1. tex. 131. ch. 48. col. 2.

Animalibus statim nascentibus, actio sensitua adest potest, non imaginatiua. Simp. 3. de ani. sec. 1. tex. 156. char. 55. col. 1.

Animalia omnia actiuam vitam possident. Sim. 3. de ani. sec. 1. tex. 129. ch. 47. col. 4.

Animalia, cum primum concepta sunt, aluntur quidem, sed sensu carent in vtero existentia, animamque vegetabilem habent. Sensitiuam autem cum in lucem edunt, eo quod tunc sentiunt, ipsis innasci cre-

dendum. Item etiam potentiam, facultatemque animæ rationalis, ac aptitudinem continet homo. Ioan. gra. de gen. ani. 2. cap. 3. ch. 35. col. 4.

Animal, vt ad sensum specificatur, ita in substantia constituitur. Mich. ephes. de part. ani. 2. cap. 1. char. 59.

Animalium quæ sunt hic, pro esse corporum eorum animæ necessariae sunt; quia non saluarent animalia, nisi per animam sensibilem, & imaginatiuam. Auer. de sub. orbis. cap. 2. c. 4. col. 1.

Animalia, si præcederent sensibilia, vt causæ, non possemus intelligere substantias rerum sensibilibus, nisi postquam habuissimus fidem sui esse. Auer. pri. de anim. text. 8. c. 109. col. 4.

Animal omne, quod innatū est esse in aqua, aut in aere, non sentit aliquam qualitatem caliditatis, aut frigiditatis in eis, si fuerint in simplicitate, quam debent habere, quia est locus eius naturalis; & locus est similis locato. Auer. 2. de anim. tex. 115. c. 150. col. 1.

Animal omne per sensum discernitur esse animal. Alber. Mag. de sen. & sensa. tract. 1. cap. 1. c. 2. col. 2.

Animalia sola, quæ tempus sentiunt, memorantur: & in hoc memorantur, in quo tempus sentiunt. Alb. Mag. de mem. & rem. trac. 1. cap. 2. c. 2. col. 3.

Animalia duobus modis sentiunt tempus. Primo, vt est numerus motus; & sic rationalia tantum cognoscunt tempus. Secundo in temporali, & non secundum se: & tunc sentitur sub determinata differentia temporis, secundum quam adiacet rei temporali, quod est obscure percipere tempus: & sic, cum res præterijt, sentitur, vt capræ reuertuntur ad caulas, vbi habitauerunt in præterito. Alb. Magn. de mem. & rem. tractat. 1. cap. 2. char. 21. col. 3.

Animalia bruta minus sentiunt futurum quam præteritum: sentiunt enim præteritum per picturam præteritorum, quæ sunt in ipsis: futurum autem non præsentium, nisi signo aliquo presenti, vt vapore, vel calore aliquo. Alb. Mag. de mem. & rem. tract. 1. cap. 2. c. 21. c. 3.

Animal sine tactu non est animal: tactu posito ponitur animal. Alber. Magn. de som. & vig. 1. tractat. 2. capit. char. 28. col. 2.

Animalia disciplinabilia sunt, quæ audiunt, & sensus perfectos habent, cum vigore memoriæ. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 1. cap. 1. ch. 32. col. 3.

Animalia perfecta; licet numerum sensuum habeant, non tamen motus, qui sunt a sensu æquales sunt in eis. propter quod neque æqualiter participant sensu communi, nec æquales habent imaginationes, & sunt in animalibus secundum virtutes sensitivas multæ causæ, propter quas inæqualiter iudicant de sensibus acceptis. Alb. Mag. de ani. 8. trac. 6. cap. 1. c. 84. col. 2.

Animalium membra non communicant omnia in sensu, sed communicant omnia in nutrimentum accipiendo. Alb. Mag. de ani. 16. tract. 1. cap. 16. c. 141. col. 2.

Animalis perfectio & imperfectio est secundum participationem virtutum animalium perfectorum, vel imperfectorum: & hæc participatio secundum vires animalium quærenda est. Alb. Magn. de ani. 21. tractat. 1. cap. 1. char. 169. col. 2.

Animalia imperfecta dicuntur, quibus solum sensus tactus inest. D. Tho. 2. de ani. 1. 16. tex. 56. c. 65. col. 4.

Animalia imperfecta non imaginantur aliquid distans, quia nihil imaginantur, nisi ad præsentiam sensibilis. D. Tho. 3. de ani. 1. 16. tex. 56. c. 65. col. 4.

Animali aliquod sensibile est necessarium dupliciter. Primo vt est corpus mixtum ex quatuor elementis, & sic necessarium est animali debita commensuratio calidi & frigidi, humidi & sicci. Aliud est necessarium animali, in quantum corpus eius est viuum; nutritibile; & sic est ei necessarius cibus conueniens: & per horum contraria animal corrumpitur. D. T. de se. & sen. l. 2. c. 2. c. 4.

Animal in hoc est animal, quod habet animam sensitiuam

uam, quæ natura est animalis, vt forma vnique propria natura eius. D. Tho. 1. metaph. l. 1. c. 5. Idem D. Thom. 5. metaph. l. 2. 1. tex. 29. char. 386.

Animalia, quæ auditum non habent, non sunt disciplinabilia. D. Thom. 1. metaph. l. 1. c. 6.

Animalia, quæ non habent auditum, ex vehementi sono exterreri possunt ex commotione vehementi aeris. D. Thom. 1. metaph. l. 2. c. 6.

Animalia, vt augentur.

Animalia omnia, quæ sanguine carent, minus quam quæ habent sanguinem, adolescunt, paucis marinis exceptis, & mollibus quibusdam, quæ locis tepidis grandiora redduntur, & mari potius, aut dulcibus aquis, quam terra. Arist. de hist. ani. 1. cap. 5. char. 14.

Animantia omnia, & ea, quorum stirpes terra continentur, cur crescere potius in longitudinem soleant; quia ter longitudo augetur, bis latitudo, profunditas semel, longitudo enim principio fit. primoque principio existit: itaque primo sola, secundo cum latitudine, tertio cum profunditate augetur. latitudo autem bis, videlicet per se, & vna cum altitudine crescit. Arist. problem. sect. 17. c. 505. 2.

Animalis incrementi cibi epulæque partem potissimum sibi vendicant. Psel. 8. phy. c. 72.

Animal non semper augetur, sed quandiu cibus concursus in carnem extendi potest in maiorem quantitatem. D. Thom. 1. de gen. & cor. l. 17. tex. 41. c. 15. col. 1.

Animalium motus.

Animalia non semper mouentur a seipsis, vt cum augentur. Arist. phy. 8. su. 2. cap. 5. tex. 51. c. 120.

Animalia quædam, cum sint absoluta, mouere tamen se nequeunt, vt ostrea, & quæ tota simplici, mitiorique testa operta, vertibula appellantur, & calli, aut tubera. Arist. de hist. animal. 1. cap. 1. char. 7.

Animalia omnia, quæ semouent, aut quaternis notis mouentur, aut pluribus. Quaternis tantum, quæ sanguinem habent; vt homines binis manibus, & pedibus; aues binis alis, & pedibus; quadrupes pedibus; quaternis pisces pinnis quaternis. Nam quæ pinnis, aut non amplius binis, aut nullis, vt serpentes vtuntur, quaternis ea quoque notis nihilominus mouentur: flexus enim quaternis his aguntur, aut bini cum pinnis binis. Arist. de hist. animal. 1. cap. 5. char. 14.

Animalia sanguine vacua quæ pedibus se pluribus mouent, siue volucres sint, siue pedestres, ijs certè motus per plures notas exercetur; vt animal, Ephemera; quia vna die nascitur, & moritur: quod, & cum quadrupes sit, volucres quoque est: quatuor enim pedes & totidem alas habet. Aristot. de historia animalium 1. cap. 5. char. 15.

Animalia omnia tam quadrupeda, quam multipeda, modo simili moueri solita sunt, per diametrum enim aguntur. At, cum cætera ducibus binis pedibus incedant, cancer vnus quaternis regi solitus est. Aristot. de hist. animal. 1. cap. 5. char. 15.

Animal nullum est, quod tam priora, quam posteriora inflectat: omnibus autem humeri, armive contra quam cubiti, aut crura priora flectuntur; coxæ etiam contra quam suffragines. Arist. de hist. anim. 2. cap. 1. char. 38.

Animalium quadrupedum, & multipedum motus est per diametrum, vt subsistere etiam solent; & incedendi initium omnibus est a dextris. Aristot. de histor. animal. 2. cap. 1. char. 38.

Animalium maxima pars vêtre pinguescit, maxime quæ parum se mouent. Arist. de hist. ani. 3. cap. 17. c. 96.

Animalia mobilia multa habere partes necesse est; pluribus enim indiget instrumentis; quæ plures actio-

nes exercent. Arist. de partib. ani. 3. cap. 7. char. 523.

Animalium, quæ loco mouentur, alia toto simul corpore mouentur, vt quæ per saltus mouentur; alia per partes, vt quæ progressibus vtuntur; & in ijs semper mutatur id, quod mouetur innixum ad id, quod illi subiacet. Quamobrem, siue id citius dilabatur, quam vt iniri possit id, quod super eum mouetur: siue nullum omnino motis præbeat firmamentum, nihil super illud seipsum mouere poterit. Arist. de ani. incesu. cap. 3. char. 561.

Animal nullum sanguine præditum pluribus quam quatuor notis moueri potest; & si quid quatuor notis solummodo mouetur, id sanguine præditum esse necesse est. Arist. de animal. incesu. cap. 15. char. 567.

Animal pedestre omne pedes pares necessario habet. Vno enim non potest moueri, quia nullum habet sulcrum. Tribus, non: quia in altera oppositum laborat: sed multipeda, ob multitudinem pedum, & si vnum frangas, moueri tamen dispari numero possunt: sed, si pares habent, melius mouentur. Arist. de ani. incesu. cap. 6. char. 569.

Animalia nec flecterentur, nec dirigerentur, nisi quippiam quiesceret. Arist. de animal. incesu. cap. 7. c. 571.

Animalia, quæ pedibus carent, alia super terram inflectuntur, vt serpentes: alia superne curuantur, vt erucæ: alia attractu vtuntur, ut lumbrici, & hirudines. Arist. de ani. incesu. cap. 7. char. 572.

Animalia, quæ saltu vtuntur, flexum interna corporis parte faciunt, & hoc saluunt modo. Aristot. de ani. incesu. cap. 7. char. 572.

Animalia sanguine prædita non pluribus quatuor mouentur motibus: namque, si aibus alæ auferantur, non poterunt ambulare, nec pedibus alatis volare; nec homo ipse, nisi voluerit humeros, progredi potest. Arist. de ani. incesu. cap. 8. char. 573.

Animalium in motu tria sunt: vnum est mouens; secundum, quo mouet; tertium, quod mouetur. Mouens duplex est, aliud immobile, quod est agibile bonum: aliud mouens, & motum, quod est appetituum (mouetur enim quod appetit, vt appetit, & appetitus motus quidam est, aut actus) & quod mouetur est animal, quo vero mouet instrumento appetitus, iam hoc corporeum est. Et ideo in actionibus corpori, & animæ communibus, de ipsis est considerandum. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 55. c. 667.

Animal, vt animal, est appetituum, sic est, cui ipsius motuum; appetituum autem non sine imaginatione. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 3. tex. 56. char. 668.

Animalibus imperfectis indeterminata est imaginatio, & hac mouentur. Aristot. 3. de anim. sum. 2. cap. 3. tex. 56. c. 668.

Animalia irrationalia non habent opinionem: quoniam eam, quæ est ex syllogismo, non habent. hæc autem illam. Quamobrem deliberatiuum non habet appetitus. & vincit, & mouet voluntatem, aliquando illa hunc, vt sphaera, appetitus appetitum, cum incontinentia facta est. natura autem semper superior principalior est, & mouet, ita vt tribus lationibus iam moueatur. Aristot. 3. de anim. sum. 2. cap. 3. tex. 57. c. 668.

Animal conseruat requies. Aristot. de somn. & vigil. cap. 6. char. 58.

Animalia ad motum vtuntur flexibus, vt centro: & quæ in flexibus sunt actu, & potentia, fiunt aliquando vnū, aliquando plura. Arist. de anim. mot. cap. 1. char. 78.

Animalia omnia & mouent, & mouentur alicuius gratia. Mouent enim animal cogitatio, imaginatio, & electio, voluntas, & appetitus. hæc autem omnia reducuntur in intellectum, & appetitum; nam imaginatio & sensus eundem intellectui locum habent. iudicatiua enim omnia sunt; at secundum differentias differunt.

Voluntas, ira, & concupiscentia; omnia sunt appetitus: Electio communis est cogitationis & appetitus. quare & eligibilia. Arist. de anim. mot. cap. 3. c. 84.

Animal mouetur appetitu, aut electione, alterato aliquo secundum sensum, aut imaginationem. Arist. de anim. mot. cap. 4. c. 85.

Animalia ad motum, & operationem impelluntur existente vltima causa ipsius moueri, appetitu hoc autem facto, aut per sensum, aut per imaginationem, aut per intellectionem. appetentium autem agere, illa quidem per concupiscentiam, aut iram: hæc autem per electionem, aut voluntatem, hæc quidem faciunt, illa autem agunt. Arist. de ani. mot. cap. 4. c. 87.

Animalia mouentur vt spontanea, paruo motu facto, cum soluuntur: habent enim instrumenta huiusmodi, & neruorum naturam, & ossium Arist. de anim. mot. cap. 5. c. 87.

Animalium quædam partes, vt cordis, & pudendi mouentur inuoluntarie, quæ sæpe cum apparuerit aliquid, & non iusserit intellectus, mouentur. Aristot. de ani. mot. capit. 8. chart. 93.

Animalia mouentur motu locali; augentur, minuuntur, alteranturque ab ea causa, quam intrinsecus obtinent. Them. 2. phy. tex. 1. c. 21. col. 2.

Animalia per se mouentur in mundo. Them. 4. phy. tex. 37. c. 35. col. 3.

Animalium corpora aliquando contra naturam mouentur, vt saltando. Them. 8. phy. tex. 27. c. 55. col. 3.

Animalium omnis motus pulsus, & tractu agitur; nam incessus eorum sinistris dextrisque partibus modo porrectis, modo conductis absoluitur. The. 3. de ani. cap. 66. text. 55. c. 90. col. 3.

Animalia imperfecta, vt indistinctus motus est, ita imaginatio indistincta illis tribuenda est. Them. 3. de ani. cap. 67. text. 55. c. 90. col. 4.

Animalium lationes sex sunt; volatus, natatio, pedestrium ambulatio, reptio, volutatio, & talia. Simp. 8. phy. text. 38. c. 435. col. 1.

Animal per se mobile, non ita vt per se mobile, in seipso habet animam; sed totum mouens se, & totum quod mouetur, & mouet; non tamen secundum seipsum totum mouet, & secundum totum mouetur; sed quia eius est aliqua pars, quæ mouet, & alia mouetur. Simp. 8. phy. tex. 44. c. 441. col. 1.

Animal seipsum mobile constat ex corpore, quod mouetur, & anima, quæ est immobilis, sed mouet compositum. Simp. 8. phy. c. 443. col. 2.

Animal ob animam est seipsum mobile. Simp. 8. physic. tex. 51. c. 447. col. 1.

Animalia, & plantæ habent principium motus in se, non autem eius, qui est secundum naturam, sed eius, qui secundum animam. Simp. 1. de celo. tex. 7. co. 3. c. 4. col. 3.

Animalia motus principium in se cum habeant, omnes loci differentias obtinent: inanimata autem ad vnum tantum locum mouentur vt gleba terræ ad centrum. Simpl. 2. de cel. tex. 7. co. 4. c. 58. col. 4.

Animal a cerebro motum, & sensum obtinet: ira generatur in sanguine circa præcordia: cupiditas cum hepate disponitur, aut ex ipso hepate oritur. Io. gram. 1. de anim. tex. 92. c. 84. col. 1.

Animalia multos motus in se habent, quibus non a seipsis mouentur, vt incrementum sui corporis, interitus, inspiratio, expiratio. P. fel. 8. phy. c. 72.

Animalia vsque ad quandam terminum mouentur. Mich. ephes. de ani. ince. c. 60. col. 4.

Animal cum mouetur, postquam non mouebatur, necesse est, vt in eo sit, aut appetitus, qui ante non erat, aut illa concupiscentia, aut appetitus non fuerit, nisi per transmutationem præcedentem ab aliquo ente extra animam. & hoc erit, cum illud ens fecerit aliquam passionem in corpore eius, ex qua fit concupiscentia,

vel appetitus, qui non erat antea. Et ex comprehensione illius entis, aut ex passione suæ comprehensionis ab eo, accidit imaginatio, & scientia, & appetitus, quæ ante non erat. At, si posuerimus ipsum in omnibus dispositionibus existentibus in ipso, & extrinsecis in dispositione quietis, idem cum ipso in dispositione motus, tunc necesse est, vt non sit dignus moueri in aliqua hora, quam quiescere. & sic aut non quiescet, & non mouebitur; aut mouebitur, & quiescet simul, quod impossibile est. Auer. phy. 8. su. 1. tex. 8. c. 156. c. 4.

Animalis motus si erit secundum motum elementi dominantis in ipso, erit naturalis: & si opposito modo, non est naturalis. Auer. phy. 8. tex. 27. c. 156. col. 2.

Animalia non indigent in principio sui motus causa extrinseca, vt inanimata. Auer. phys. 8. tex. 29. c. 157. c. 1.

Animal festinat aliquando voluntarie, & tardat aliquando, quia mouetur ex extrinsecis. Auer. 2. de celo. tex. 36. c. 56. col. 3.

Animal est animal, quamuis non moueatur, & hoc dico essentialiter. Auer. 4. de celo. tex. 25. c. 117. col. 2.

Animalia bruta non mouentur a sensibilibus, vt homo: nam homo cantu mouetur, bruta vero non; homo mouetur a tincturis, & figuris motu, quo non mouentur bruta: & sic de odore, sapore, & tactu. Auer. de sen. & sen. c. 193. col. 3.

Animalia mouentur duobus motibus: motu recto, & motu progressiuo; & hic contrarius est motui declinationis essentialis, qui est in eo: ideo accidit ei lassitudo, & cogitur ad quietem. Auer. de sub. orbis. cap. 2. char. 4. col. 2.

Animalium, quæ hic mouentur, motus componitur ex duobus mouentibus: ex anima videlicet, & ex re desiderata extrinsecus mouente animam. ideo motus in eis est simplex, non compositus. Auer. de sub. orbis. cap. 2. char. 4. col. 2.

Animalium omnium motus fit in locis conuenientibus naturæ illius animalis, aut in loco tali, & in alio non potest fieri motus illius animalis. Auer. destru. destru. disp. 1. c. 11. col. 4.

Animato accidit fessio, & labor propter materiam. Auer. ex destru. destru. disp. 15. c. 52. col. 3.

Animal omne, aut mouetur motu progressiuo, aut motu dilationis, & contractionis, aut utroque. Alb. mag. 1. phy. tract. 1. cap. 4. c. 2. col. 2.

Animalia perfecta, nisi arte in contrarium studeant, præponunt pedem dextrum in ambulando, humerum dextrum in portando onus, sinistrum autem non refertur ad motum, nisi per accidens, quia trahitur pes sinister, ne corpus decidat. Alb. mag. 2. de celo. tract. 1. cap. 4. c. 24. col. 4.

Animalium motus in genere duplex est, Vnus, qui in omnibus animalibus inuenitur, siue perfecta, siue imperfecta sint: & hic est motus contractionis, in præsentia tristitiæ: & dilatationis, in præsentia voluptatis, per quod animal cognoscitur esse animal, Alius est motus, qui est de loco ad locum, qui non conuenit omni animali. Alber. magn. de mot. ani. 2. tract. 1. cap. 1. char. 45. col. 1.

Animalium omnis motus hæc requirit: aut phantasiam, & appetitum: aut intellectum, & appetitum: aut hæc tria. Alb. mag. de mot. ani. 2. tract. 1. cap. 1. c. 45. col. 1.

Animalium perfectorum motus multiplex est, Vnus est, qui vocatur processiuus, cum animal procedit de loco ad locum. Secundus est motus membrorum: vt capitis, vel manus, inter quos perfectior, & communior est processiuus. Alber. magn. de mot. animalium. 2. tract. 2. cap. 2. char. 45. col. 3.

Animalia quæque ambulando præponunt dextrum, & trahunt sinistrum: quia ista duo sunt principia latitudinis: & mouens, in hoc motu, est vis sensibilis, cuius motus est ab ante retrorsum. Alber. mag. de mot. animalium. 2. tract. 1. cap. 2. char. 45. col. 3.

Animalia

Animalia pedes duos habentia tribus modis mouentur: ambulatione, saltu, & cursu. Alb. Magn. de mot. animalium. 2. tract. 2. cap. 2. ch. 47. col. 1.

Animalia quadrupeda tribus modis motum perficiunt: ambulatione, tractione, & cursu. Alb. Magn. de mot. animalium. 2. tract. 2. cap. 3. ch. 47. col. 1.

Animal nullum vno pede continue moueri potest, quia caderet, ideo falsum est esse monopedes, & homines pedibus se cooperire à Sole. Alb. Mag. de ani. 1. tract. 1. cap. 7. ch. 4. col. 4.

Animalia perfectiora, in ambulando, præponunt pedem dextrum, nisi ex præmeditatione fiat contrarium. Imperfecta, & quorum cor, vel epar, vel membra, quæ sunt loco isthorum, declinant ad sinistram, hæc sinistrum præponunt. Alb. Magn. de animalib. 2. tract. 1. cap. 2. ch. 29. col. 4.

Animal volatile omne plumosum habet conuenientiam cum homine in numero pedum: sed flexura poplitis eius, est sicut quadrupedum, quæ posterius curuatur; & loco pedum anteriorum, vel manuum habet alas. Alb. Mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 6. c. 32. col. 3.

Animalia omnia annulosa in hyeme manent semper in suis cauernis. Alber. Magn. de anim. 7. tract. 1. cap. 8. char. 67. col. 3.

Animal mouetur deorsum, non ex natura animalis, vt animal; sed ex natura elementi dominantis. D. Tho. 2. phy. l. 1. tex. 3. c. 16. col. 4.

Animalia fulmine tacta ad fulmen vertunt caput; quia audientes spiritum, dum, quid sit, aspicere volunt, illuc vertunt caput, & à fulmine percutiuntur. Diuus Thom. 3. meteor. lec. 1. c. 171.

Animalibus imperfectis ita inest phantasia, & concupiscentia, vt moueantur. D. Tho. 3. de anim. l. 16. tex. 56. c. 65. col. 4.

Animal mouet seipsum, non hoc modo, vt totum animal totum moueat, quia tunc idem moueret seipsum primo, quod impossibile est: nec totam partem, quia tunc pars moueret seipsam. Sed ita mouet, & vna pars mouet aliam, non ita vt anima moueat corpus, quia esse mouens aliquid, actu esse debet, & quod mouetur similiter ens actu esse debet: anima autem non est aliquid ens actu, sed est actus; nec corpus, sed habet rationem materiæ, & entis in potentia. Et ideo non sic animal mouet se, quod anima moueat corpus, sed quia vna pars quantitativa mouet aliam. D. Tho. de anim. mot. l. 1. c. 47. col. 1.

Animal, cum mouetur deorsum, secundum naturam mouetur, eo quod in animalis corpore prædominatur graue elementum, cuius natura est deorsum moueri. Cum autem mouetur sursum, est quidem motus naturalis animalis, quia est à principio intrinseco, quod est anima; non tamen est naturalis corpori graui, vnde in hoc motu magis fatigatur animal. D. Tho. de mot. cordis opus. 35. ch. 83. col. 2.

Animalia illa memoriam habere debent, quæ mouentur ad distans motu progressiuo, alioquin motum intentum continuare non possent. Animalibus autem immobilibus à longe sufficit imaginatio sola confusa, qua habent aliquem motum indeterminate. D. Th. 1. metaph. l. 1. char. 5.

Animalia vt respirant.

Animalia, quæ non respirant, sentiunt, non eodem modo, vt respirantia, sed respirantibus spiritus affert superiacēs veluti cooperculum quoddam. Quare non sentiunt non respirantia: non respirantibus autem ablatum est hoc. Arist. de sen. & sen. cap. 5. char. 23.

Animalia sine respiratione, & cibo esse impossibile est. Arist. 5. Metaph. cap. 5. tex. 6. ch. 96.

Animalia multa non reddunt vocem, quæ scilicet non re-

spirant. Simpl. 2. de anim. tex. 87. c. 40. col. 3.

Animalia omnia spiritum suscipiunt, ad innati caloris conseruationem. Mich. Ephes. de respir. c. 36. col. 1.

Animalia omnia fere odore participant. Mich. Ephes. de respir. c. 36. col. 1.

Animalia sunt multa, quæ secundum locum morantur, & non spirant: nullum autem spirantium est, quod secundum locum non moueatur. Alb. mag. de spir. & respir. 1. tract. 1. cap. 1. char. 51. col. 1.

Animalia continue respirantia, quæ in aquis cito submerguntur, calida sunt valde circa loca digestionis: & vita, & sincero, & frigido aere indigent, ad refrigerium pectoris: quem, cum non habent, moriuntur, corde incidente ex calore naturali. Alb. magn. de spir. & respir. 2. tract. 1. cap. 1. char. 56. col. 4.

Animalia multa inueniuntur, quæ in inspirationem, & respirationem non habent, cum tamen spiritus animalibus maxime conueniat, quia sunt magis calida, & participant superiora elementa. Alber. mag. de veg. 1. tract. 1. cap. 6. char. 123. col. 3.

Animal solum ambulans, & multum sanguinem habens respirat. Alber. magn. 1. de anim. tract. 2. cap. 12. char. 10. col. 2.

Animal omne spirans, pulmonem, arteriam, tracheam, & stomachum habet. Alber. magn. de anim. 2. tract. 2. cap. 1. char. 33. col. 3.

Animalia multa sunt, quæ inspirant aerem, & habitant in terra, & tamen eorum cibus, & cibi venatio est in aqua, & bono tempore in aqua diu manere possunt: sed nullum animal, quod recipit aquam, & in super ambulat in terra, venatur cibum in terra, licet ecouerso multa sint. Alb. mag. de ani. 7. trac. 1. ca. 2. c. 63. c. 3.

Animalium inspirantium aerem, vel aquam, causa est, quia duæ complexionem in genere factæ sunt: vna, ex duro terrestri indigens calore forti, qui calor indiguit refrigerante, quod per substantiam tangeret. Alia ex molli pinguescente constante, indigente calore debili, qui calor indiguit refrigeratè per alterationem solum per medium factam, in quo medio elementi frigiditas excedens cum calido temperatur, ne calorem extingueret. Alb. mag. de anim. 7. tract. 3. cap. 1. char. 70. col. 4.

Animalia communiter latent in hyeme, est enim tempus generationis phlegmatis, & frigoris. Alb. mag. de anim. 7. tract. 3. cap. 3. char. 71. col. 4.

Animalia respirantia, non simul recipiunt nutrimentum, & respirant. Pet. de aluer. de iuuen. sen. mor. vit. & respir. l. 13. c. 76. col. 3.

Animalia vt vident.

Animalia non cernunt per reflexionem, vt opinantur Mathematici, sed per officium perlucidi, quod cum afficitur quodammodo a cernendis rebus, eam affectionem differunt vsque ad ea lenia corpora, quæ illa seruare possunt. Alexand. aphrod. de sen. & sen. sect. 1. co. 5. c. 7. col. 4.

Animalia eodem modo manent absque defectu, & si astra aspicunt, & si claudunt oculos. ergo nihil ab oculo exit, dum aspicunt. Alexand. aphrod. de sen. & sen. sec. 1. co. 7. c. 8. col. 2.

Animal curtorum vnguium est acutioris visus, quia debet videre cibum à longinquis locis. Alb. mag. de ani. 12. tract. 3. cap. 3. c. 110. col. 2.

Animalia vt dormiunt, & vigilant.

Animalia quædam præ cerebri siccitate, & meaturum angustia, & si multus vapor ascendat, parum dormiunt: vt cætelus, & cætelus, & similia. Aristot. 1. de plant. cap. 1. c. 363.

Animalia omnia pedetritia, & sanguine prædita dormire,

& vigilare sensu ipso percipiuntur. Aristotel. de histor. anim. 4. capit. 10. chart. 139.

Animalia, quibus palpebræ adiunctæ sunt, conuiuendo obdormiscunt. Arist. de hist. ani. 4. cap. 10. char. 139.

Animal nullum est, quod semper dormiat, vel quod semper vigilet. Arist. de som. & vig. cap. 1. char. 48.

Animalia, vt minus temporis dormiunt, quam vigilent, sic non continue dormiunt, nec vigiliant, sed vicissim; quia non omnis simul vacans materia coquitur, sed vbi pars altera est concocta, leuatum animal expergiscitur: & sæpius expergiscuntur, quibus pars illa infrigidatur, quæ excrementum domat, & concoquit, fit enim, vt frequenter cesset, cessatio autem est expergiscitio. Arist. probl. sec. 10. q. 33. c. 435.

Animal expergiscitur, cum primum concoctio facta est. Them. de som. & vigil. cap. 23. c. 98. col. 3.

Animal expergiscitur, cum virtus nutritiua completur in cibo, & cessauerit vapores, qui fiunt ex cibi digestionem. Auer. phy. 8. tex. 20. c. 161. col. 4.

Animalia omnia fomno communicant. Alber. Magn. de som. & vig. pri. trac. 1. capit. 6. char. 26. col. 4.

Animalia, cum primo oriuntur, si dormiant vel vigilent, & quod primum horum somnus ve, vel vigilia accidat? dicendum, si somnus accipitur large, & dicatur esse sensuum immobilitas ex fluxu ad superius nutrimenti quacunquæ de causa, tunc somnus est primum, quod consequitur conceptum viuum, & natum; quia somnus est medium inter viuere, & non viuere; & mutatio omnis, quæ debet fieri de cōtrario in contrarium, debet fieri per medium: sed tamen reuera non est somnus, sed quiddam fomno simile, & immobilitas quædam ex fluxu multo nutrimenti ad superius proueniens. cibi sunt sensuum organa. Alber. Magn. de anima. 19. cap. 2. c. 159. col. 1.

Animalium vita.

A Nimalis vitæ quod principium est? quod nam aliud præter nobile istud animal, quod coelum, solem, stellas, & planetas circuit? quæ extra scilicet hanc ambiguitatem sunt, & sunt impassibilia. Aristotel. 1. de plant. cap. 1. c. 361.

Animal perfectum & diminutum cōmune aliquid habere necesse est, & is est vitæ scopus & huius medium est vita. Arist. pri. de plant. cap. 1. char. 361.

Animalia sunt, quæ primo viuunt in humore, tamē forma immutata foris vitam incipiunt agere; vt culices palustres; ex his enim asili proueniunt. Aristot. de hist. animal. 1. cap. 1. char. 6.

Animalia maiora, perfectioraque sanguinei generis plus viuunt: sed non omnia sunt maiora viuaciora: homo enim plus temporis viuunt, quam quoduis animal, excepto elephante. Arist. de gen. ani. 4. cap. 10. char. 259.

Animalibus corruptis, corrumpuntur, & scientia, & fanitas, quæ in animalibus est. Aristot. de long. & breu. vit. cap. 2. char. 293.

Animalia multa ablati vtriusque particulis, & ea quæ vocatur caput, & susceptiua alimenti, viuunt cum qua vtiqûe fuerit medium. Arist. de iuuen. fen. vit. mor. & respir. cap. 1. char. 301.

Animalia alia præciso capite, vel protinus moriuntur, vel paulo post, alia minime: quia ita afficiuntur, quæ sanguine carent, & exiguo cibo contenta sunt, & quæ nec cibum continuo desiderant, nec calor in humore eorum diffunditur; quibus rebus priuatum animal, sanguine constans viuere nequit: illa vero sine respiratione diutius viuere possunt. Arist. problem. sect. 10. quæst. 68. char. 449.

Animalis munera sunt, vt viuat, quod ipsi confert naturalis animæ potestas. Secundo, vt oblata iudicet, ad quod conducit sensitua potestas. Tertio actio & fun-

ctio, quod ipsi tribuit motiua, & impulsua animæ facultas. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 11. c. 44. col. 1.

Animalia cur alia parere plura, alia pauciora consueverunt? quia alia breui tempore viuunt, alia diu. Alexand. aphrod. problem. 2. 69. char. 754.

Animalia longæua sunt, quibus bilis minuitur, & perdurat humidum magis. Ale. & Eust. 2. post. c. 103. c. 1.

Animalia, quæ vocem reddunt, habent cor, & in aere viuunt. Simplic. 2. de anima. tex. 57. c. 40. col. 3.

Animalia, quæ habent uitam perfectionem, & non solū determinatam iuxta nutritionem, sed etiam iuxta alias sensitivas, & rationales uitas, ideo non sunt radicata. Simp. 3. de ani. sec. 2. tex. 44. c. 76. col. 4.

Animalia ferro transfixa moriuntur, quia calor per foramina euanescit, & ignitum absimitur, si non refrigatur. Mich. ephes. de respir. char. 37. col. 3.

Animalia omnia, quæ se nimis fatigant, propter laborem & exercitium minus viuunt. Alber. magn. de mor. & uit. tract. 2. cap. 8. char. 62. col. 2.

Animalia frigida secundum naturam, & sanguinem non habentia in calidis, & temperatis locis diutius viuunt: ut in primo, secundo, & tertio climate. Alber. mag. de mor. & uit. tract. 2. cap. 9. char. 62. col. 3.

Animalia aquosa sunt breuioris uitæ cum pedibus gradientia. Alb. mag. de mor. & uit. trac. 2. c. 10. c. 62. c. 3.

Animalia nulla, uel pauca, viuunt sub polis, quia frigus ibi uiget, quæ est qualitas mortificatiua. Alb. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 8. char. 96. col. 2.

Animalia quæque uiuentia, in locis in quibus viuunt, proprietates sumunt naturales proportionem, ut etiam homines. Alb. mag. de nat. loc. dist. 2. cap. 4. c. 100. c. 4.

Animal omne humiditatem habet, quæ est subiectum uitæ: qua, cum caruit, aut exsicari incipit, destruitur animal. Alb. mag. de ani. 1. tract. cap. 5. c. 3. col. 4.

Animal moritur, antequam lædatur substantia cordis: ideo animalia mortua inueniuntur, alia membra habentia læsa, cor autem nunquam. Alb. mag. de ani. 1. tract. 3. cap. 4. char. 26. col. 4.

Animalia sanguinem non habentia humoris intrinseci uiscositate, & terrefritate exteriori, aut latent in hyme, ut apis, & uespa: aut moriuntur ad oualem conuersa materiam. Alb. mag. de ani. 26. char. 203. col. 2.

Animalia quædam dissecta in partes viuunt, quia anima eorum parum habet perfectionis, & non exercet diuersas operationes, ideo in qualibet parte præseruatur. D. Tho. pri. de ani. l. 14. tex. 94. c. 19. col. 3.

Animalis uita tam diu durat, quam diu durat sensus tactus in eo. D. Thom. 3. de ani. l. 18. tex. 68. c. 68. col. 4.

Animalia annulosa post diuisionem viuunt: quia in toto animali erat una anima in actu, & plures in potentia. Facta uero diuisione, sunt plures animæ in actu: quod contingit propter imperfectionem horum animalium, quæ acquirunt modicam diuersitatem in partibus. D. Thom. 7. metaph. l. 16. tex. 56. c. 564.

Animalia eiusdem speciei duabus de causis sunt longioris uitæ, quam alia, una diuersitas regionis, alia diuersitas complexionis. Pet. de aluer. de long. & breu. uit. l. 1. c. 58. col. 3.

Animalia, quæ habent aquaticum humidum, sunt breuioris uitæ, quia est grossum, & frigidum, & de facili potest infrigidari, & congelari. Pet. de aluer. de long. & breu. uit. l. 3. c. 61. col. 1.

Animalia, quæ habent nutrimentum dulce, sunt longioris uitæ quibusdam sanguinem habentibus. Pet. de aluer. de long. & breu. uit. l. 3. c. 61. col. 4.

Animalia vt masculus, & femina.

A Nimalia nonnulla non habent discrimen foeminae, & maris. Arist. de hist. anim. 1. cap. 3. char. 11.

Animalia uitam stabilem ducunt, aut testam interfectam nullum sexum

sexus discrimen habent. Aristot. de histor. animal. 4. cap. 11. char. 142.

Animalium foeminae a partu ferocitant, mares tempore coitus, at quæ sæpius coeunt, minus sæuiunt. Arist. de hist. ani. 6. cap. 18. ch. 224.

Animalia, quæ non sunt gressilia, vt testata, & faxis, quæ adhaerentia viuunt, quia natura familia plantis sunt, vt in illis, sic in his deest mas, & foemina: sed similitudine, & proportionem nomen sexus accipiunt. Arist. de gener. ani. pri. cap. 1. char. 97.

Animalia exacta ita immutantur, vt aut foeminae esse videantur, aut parū absint. Arist. de gen. ani. 1. ca. 2. c. 99.

Animal iam perfectum est, cum conceptus, aut mas, aut foemina est. Arist. de gen. ani. 2. cap. 4. ch. 155.

Animalium cur alia maris & foeminae coitu creantur: alia concretis quibusdam proueniunt, simul atque primus eorum ortus extiterit. Principiū cuiusque rei maximū est, quippe quod rei dimidium sit. semen autem generale principium esse certum est. ergo minorum animalium ortus nullo agi mutuo cōcubitu solet: & causa, cur ut principio extiterunt creari nunc etiā possint feminis exiguitas est: minoris enim rei minus quoque principium esse conuenit. Maiorum autem genus mutationem pro sui magnitudine desiderat amplioem. Arist. probl. sec. 10. q. 15. ch. 429.

Animalis species nec foemina, nec masculus sunt, quia in cunctis speciebus pene sunt. Simp. 5. physic. tex. 46. char. 321. col. 2.

Animalium sexus cum miscetur per coitum, tunc miscetur vires feminum in feminis substantiam, cum, antequā coirent, essent istæ vires separatæ, & nisi miscerentur, non fieret generatio. Alb. Mag. de veg. pri. tract. 1. ca. 7. char. 124. col. 2.

Animalia quædam duri corij discretionem sexus non habent, sed sunt vt arbores. Alb. Magn. de ani. 4. tracta. 2. cap. 4. char. 51. col. 3.

Animalia non gressibilia, & oua non facientia, sanguinem habentia, sibi similia generantia, hoc habent, quod mas maior in corpore est, quam foemina secundum naturam vitæ longioris. Alb. Magn. de ani. 4. tract. 2. cap. 4. char. 51. col. 4.

Animalium quantium, & generantium vermes, foeminae maiores sunt viris. At in quibusdam auibus hoc fallit, sed in ouantibus aquaticis non fallit. Alb. Mag. de ani. 4. tract. 2. cap. 4. ch. 51. col. 4.

Animalium sibi similia generantium masculis, vt in pluribus anterus est durius, in foeminis posterius, & inferius, durius & maius est. Alb. Magn. de ani. 4. tract. 2. cap. 4. char. 51. col. 4.

Animalia vt media inter plantas & animalia.

A Nimalia sunt, quæ natura ancipite partim hominē, partim quadrupedem imitentur: vt simia, cæbi, canicipites, sic enim cynocephalos appello. Arist. de hist. anima. 2. cap. 8. char. 48.

Animal testa interfectum ambiguum est, an inter plantas, vel inter animalia sit. Aristot. de gener. anim. 1. cap. 20. char. 138.

Animalia media inter plantam, & animal commune habent cum plantis, quia habent os in loco inferiori, & fugunt vt plantarum radices, nec vias egestionū habent vt plantæ, sed sensu motum causante, & in appetitu, & in motu, & in aliqua corporis mollitie cum animalibus communicant. Alb. Magn. de princ. mot. proces. tract. 1. cap. 1. char. 179. col. 2.

Animal quoddam est medium inter animalia testæ duræ, & testæ mollis: sed magis conuenit cum testæ molli, aspectu enim exteriori assimilatur ad Karabon, sed quia intrat & manet in testæ dura sibi congenita, affinitatem habet cum animali testæ duræ: & similitur

araneæ, & aranea maris vocatur. Ea sunt illæ conchæ, quas deferunt peregrini pro signo peregrinationis sue. Alb. Mag. de ani. 4. tract. 1. cap. 4. ch. 48. col. 3.

Animalia vt aquatilia.

A Nimalia aquatilia gressilibus sunt breuioris vitæ, quia aquosa, non quia humida simpliciter, tale enim humidum facile corruptibile est, quia frigidum, & gelabile est. Arist. de long. & bre. vit. cap. 3. c. 297.

Animalia aquatilia, alia marina, alia fluuialia, alia lacustrica, alia palustrica, vt cordula, & ranæ. Aristot. de hist. ani. 1. cap. 1. char. 6.

Animalium a quatilium nullum est genus, quod aquam recipiat, & cibum in terra petat. Aristot. de hist. ani. 1. cap. 1. char. 6.

Animalia aquatilia quædam pedestribus sunt calidiora, pisces enim arenam concoquunt, & limosa omnia, quæ pedestria, non concoquunt. Io. gra. 2. de ani. tex. 89. char. 62. col. 4.

Animalia dicuntur aquosa dupliciter: vel quod in aqua morantur, vel quod cibum ex aqua fumant: & aquatica alia marina, alia fluuialia, alia stagnæ, alia paludosa. Alb. Magn. de ani. 1. tract. 1. cap. 3. ch. 2. col. 1.

Animalia mobilia aquatica differunt per membra, per quæ nituntur ad motum: quoniam natatiliū quædam natant per motum capitis, vt locusta maris, alia ambulant pedibus in fundo, vt cancri. Alber. Magn. de animalibus. 1. tract. 1. cap. 3. char. 2. col. 2.

Animalium marinorum sanguinem non habentia vndecim sunt genera: primum, quod perfectius est, appellatur malachia: secundum mollis testæ, tertium duræ testæ: quartum, hircium marinum: quintum, maluc: sextum, ligneum: septimum, veretrale: octauum, serpentinum: nonum, phlegmaticum: decimum, spongia: vndecimum, stincus. Alb. Mag. de anim. 4. tract. 1. cap. 1. ch. 45. col. 4.

Animal marinum, aut terrestre duobus dicitur modis. aliquando enim dicitur terrestre gressibile, quod anhelitu prohibetur habitare in aqua, & cogitur habitare in terra, & aere. Aliquando aquaticum appellatur natatiliū, quod branchijs per modum inspirationis emittit aquam, & attrahit aquam: alia in vtroque cōmunicant. Alb. Magn. de animalibus. 7. tract. 1. cap. 2. char. 63. col. 3.

Animalia quædam ita sunt aquatica, vt extra aquam viuere non possint, vt tenchæ. Alb. Magn. de animalibus 7. tract. 1. cap. 2. char. 63. col. 3.

Animal marinum nullum comedit pullos suos, sed cum completi sunt, & generant, aliquando comedunt a parentibus: aliquando ab alijs speciei alterius, & hoc maxime facit lutius piscis. Alb. Mag. de animalibus. 7. tract. 1. cap. 3. ch. 64. col. 3.

Animalia aquatica omnia natura sunt humida frigida, quod & naturalis loc⁹, & esca humida, & frigida sunt. Alb. Magn. de ani. 24. cap. 1. ch. 195. col. 3.

Animalia vt reptilia sunt.

A Nimal pedestre sanguineum, quod pedibus caret, serpetum genus est, & id interfectum cortice est. Arist. de hist. animalium 1. cap. 6. char. 16.

Animalia non omnia ambulanti; quæ reptilia non ambulant. Io. gra. in prior. cap. 14. ch. 35. col. 4.

Animalia reptantia generaliter tribus modis repunt. Quædam costarum mobilitate repunt, vt serpentes. Quædam semicirculis quibusdam in latere suo dispositis in vtraque parte. Quædam ore, & annulis, vt vermes, quia nascuntur in ventribus animalium, & in terra. Alb. Mag. de mot. animalium 2. tractat. 2. cap. 4. char. 47. col. 3.

Animalia, quæ similia sunt in partibus sui corporis, possunt iterum iuuenescere, vt in plantis: sed ad animalia dissimilia non redit iuuentus. Alb. Mag. de iuuen. sen. tract. 2. cap. 1. ch. 50. col. 2.

Annus est solis in zodiaco circuitus. Arist. in præd. c. 55.

Anni humidi sunt, cum vaporosa exhalatio copiosior est: sicci, cum fumosa, & aliquando accidunt siccitates & imbres simul, & secundum multum, & continuum regionum: aliquando autem & secundum partes, & hoc pro diuersitate fluxus diuersi vaporis, vel fumosi tatis accidit. Arist. meteor. 2. su. 1. cap. 1. ch. 510.

Anni pluuiosi incommodi auibus, piscibus sicci. Arist. de hist. ani. 8. cap. 8. char. 297.

Annus hominibus felix, & piscibus felix esse solet. Arist. de hist. ani. 8. cap. 19. ch. 208.

Annus foelicem esse confirmant pastores, si oues maiores natu tempestiue libidine inuitatur; si minores, in felicem. Arist. de hist. ani. 6. cap. 19. ch. 230.

Annus grauis adest, cum copia est puillarum ranarum, quæ rubetarum faciem repræsentant: quia res vnaqueque suæ naturæ idoneo abundare solet. Et cum huiuscemodi genus animantium natura humidum sit, humidum pluuiumque annum ob eam causam in dicant: & huiuscemodi anni graues sunt multisque excrementis abundantes, quæ causa est, vt morbi proueniant. Arist. probl. sec. 1. q. 22. c. 338.

Anni principia diuersa sunt. Athenienses incipiunt annum à conuersione æstiuæ. Asiatici circa autumnum Romani circa conuersionem hyemalem. Arabes circa vernale æquinoctium. Simp. 5. phy. tex. 25. c. 314. c. 1.

Anni aliqui sunt humidi, & aliqui sicci; & in eis fiunt pluuiæ multæ, vel propter dispositionem materiæ, vel propter illud, quod accidit elementis ex corporibus coelestibus, vel ex ambobus. Auer. meteor. 1. cap. 4. char. 188. col. 2.

Annulosa animalia terrestria sanguinem non habent, & horum est multa diuersitas, quia annulositas eorum aut est in ventre, aut in dorso, aut in vtroque. Alb. mag. de anima. 4. tract. 1. cap. 1. c. 46. col. 1.

Annulosa animalia in hoc conueniunt, quod in toto corpore nec os nec caro distincta est; sed in toto corpore est membrum, cuius creatio est inter os & carnem, & non sunt dura fere extra quam intra: & alia annulos duplicatos habent, alia alas habent, Alb. magn. de ani. 4. trac. 1. cap. 1. c. 46. col. 1.

Annulorum animalium multa sunt genera; vt vespa, apis, vespa citrina magna, apis magna varia, apis rubea, musca, cicada, locusta, hæc tria habent membra, caput, ventrem, & medium inter ventrem & caput. Albert. mag. de ani. 4. trac. 1. cap. 7. c. 49. col. 2.

Annulorum animalium alia habent alas, alia non. & habentum alas, alia duas vt musca, alia quatuor, vt apis. Alb. magn. de anim. 4. trac. 1. cap. 7. c. 49. col. 3.

Annulosum volans habens duas alas nullum habet aculeum in suo posteriori, sed quatuor: & non contra, Alb. Mag. de ani. 4. tract. 2. cap. 7. c. 49. col. 3.

Annulosa animalia quædam diuersitatem sexus non habent. Alb. Mag. de ani. 4. tract. 2. cap. 4. c. 51. col. 3.

Annulorum oua omnia ad calorem solis exeunt: ideo non fouentur ab ipsis, Alb. Mag. de ani. 5. tract. 1. cap. 4. ch. 53. col. 3.

Anserum foemina tantum incubant, quæ cum ceperunt, nunquam intermittunt, sed perpetuo fouent incubitu. Arist. de hist. animal. 6. cap. 8. c. 207.

Anser est avis nota aquatica, & est syluestris, & domestica; & syluestris in quinque species inuenitur, coeunt post solstitium hiemale, in principio veris oua faciunt ad plus, 16. & si oua subtrahantur, ouabis vsque ad defectum. Caro eius est frigida, sicca, dura, melancholica, indigestibilis. Alb. Magn. de animalib. 23. tract. 1. cap. 1. ch. 185. col. 3.

Antarcticus polus est, qui semper nobis est occultus, vt contrarius arcticus. Arist. de mundo cap. 2. c. 809.

Ante est principium profunditatis, & dico ante, in quo sensus sunt. Arist. 2. de celo, sum. 2. cap. 1. tex. 8. c. 293.

Antecedentia & consequentia inueniuntur secundum tres species, vt sequatur ex ipsis posterius ex priori, & prius ex posteriori; aut vt sequatur posterius ex priori, & non ex posteriori prius: aut prius sequatur ex posteriori, & non posterius ex priori. Auer. post. 2. ca. 10. text. 94. char. 232.

Antecedentia consequentibus minora, posteriora, paria esse possunt. Minora, vt si homo est, est animal: homo animali minus est, posteriora, si peperit, cum viro concubuit; posterius est peperisse. Paria, vt si homo, risibilis est; paria enim sunt, homo & risibilis. Boeth. in topic. l. 2. ch. 782.

Antecedentia sunt, quibus positus, statim necesse est aliquid consequatur. Boeth. de differ. topic. 3. ch. 874.

Antecedente ad aliquid necessario existente, & consequens ad illud necessarium erit: & antecedente possibili, & consequens ad illud erit possibile. Albe. Magn. in pri. c. 114. col. 1.

Antecedens est, quo posito vel necessario, vel probabiliter infertur consequens in ipso. Alb. magn. in elench. chart. 288. colum. 1. Idem Albert. Magn. in elench. chart. 288. columna 1.

Antenna, quanto sublimior est, cur iisdem velis, & vento velocius feruntur nauigia? quia malus fit vectis: hypomochlion, mali sedes, in qua collocatur pondus, quod mouere debet ipsum nauigium: mouens is, qui vela tendit, spiritus. Si igitur quanto remotius fuerit hypomochlion, facilius eadem potentia, & citius mouet idem pondus, altius certe sublata antenna, velum à mali sede, quæ hypomochlion est, remotius faciès, id efficit. Arist. q. mecan. q. 6. c. 786.

Anterius dicitur, in quo est nobis sensus, posterius in oppositum. Arist. de iuuen. sen. vit. mor. & respir. ca. 1. c. 300. Idem Alb. Mag. 2. de celo, tract. 1. cap. 4. c. 25. c. 1.

Antiperistasis est, cum aliquod corpus, dum expellitur à corpore, fit vicissitudinaria locorum mutatio, & quod expulit, locum occupat expulsi: sed quod expulsum est, proximum expelleret, & illud proximum, & attiguum, quando plura fuerunt donec vltimum ceperit locum primi expellentis. Simp. 8. phy. c. 483. col. 1.

Antiperistasis simul omnia moueri & mouere facit. i. ex pelli & expellere. Simp. 8. phy. tex. 82. ch. 483. col. 1.

Antiperistasis non est causa motus. Simp. 8. phy. char. 483. col. 2.

Antiperistasis est solum translatio, & locorum vicissitudinaria, & mutua mutatio. Simp. 8. phy. ch. 483. col. 2.

Antiphero Oreites propter debilitatem visus quocunque ibat, perspiciebat ante se idolum sui ipsius aduersa fronte præcedentem. Alex. aphrodisi. 3. meteor. cap. 4. co. 15. ch. 76. col. 1.

Antiphonis nunquam cantatur in consonantijs diapente, & diatesseron; quia non est eadem consonandi ratio in iis, ac in diapason concinentia, cum grauis in illa eundem ad proportionem modum obtineat, quem acuta, acuminis. Itaque fit, vt & eadem quasi, & diuersa vox oriatur. at in diapente, & diatesseron concinentiis non ita est, quamobrem sonus vocis oppositæ perpendi non potest, quoniam idem non est. Arist. probl. sec. 19. q. 19. c. 515.

Antiphonum suauius est æquisono, quod obsonum quoque consonum diapason est, qui ex adolescentibus, & viris constat; qui ita distant sonis, vt nete, & hypate. At omnis consonantia sono simplici suauior est. Aristotel. proble. sec. 19. quæst. 39. char. 522.

Antipodas esse opinatus est Aristoteles. Auer. 2. de celo, tex. 15. ch. 49. col. 3.

Antipodes pedibus nostris scilicet oppositos **Aethiopes** dat

dat Ptolomeus in lib. de dispositione spheræ. Alb. Mag. de nat. loc. diffin. 1. cap. 7. ch. 95. col. 3.

Antipodes esse nobis non est certum, quia accessus per mare impeditur. Nondum erat notum terram vndiq; habitari. D. Tho. 2. meteor. lec. 9. ch. 124.

Antiqui ignorauerunt, quod inter esse purum, & non esse purum, esset aliqua media natura. Aristot. physic. 1. cap. 4. tex. 28. ch. 26.

Antiqui nulli dixerunt de tempore recte. Arist. physic. 4. sum. 3. cap. 2. tex. 93. ch. 106.

Antiqui versantes circa Theologias, faciunt fontes vt sint principia, & radices terræ, & maris, alij omnem terram dicunt esse humidum exsiccatum, & reliquum mare, alij dicunt mare esse terræ sudorem, ideo salum. alij falsedinis causam dicunt quod aqua colatur per terram, vt per cinerem. Arist. meteor. 2. su. 1. cap. 1. c. 492.

Antiquus & senius dicitur de animatis solum, Amo. in præd. char. 119.

Antiqui nobis afferunt occasionem ac opem cognoscendi res: nos autem, quæ ab illis disputata sunt dilatate distincteque tractamus. Ioan. gram. primo physic. tex. 79. ch. 29. col. 1.

Antiqui nondum sciebant causam formalem, nec nondum distincta erat ab alijs accidentibus. Auer. physic. 2. tex. 6. ch. 24. col. 2.

Antiquorum opiniones difficiliter intelligere possumus, cum non sint nobis notæ. Auer. primo de ani. tex. 26. char. 113. col. 2.

Antiquum aliud est ex sic, aliud ex alio. Auer. destr. de struct. disp. 1. ch. 8. col. 2.

Antiquius de inanimatis dicitur, senius de animatis. Boeth. in præd. c. 206.

ANTISSAEVS, cum ciuitas indigeret pecunijs, & soliti essent Dionysia splendide celebrare, persuasit in crastinum annum victimas duplicatas Dionysio esse reddituros, & quæ tunc collegissent, venderent; & sic non mediocrem inde pecuniam collegit. Arist. oconom. 2. cap. 1. char. 807.

ANTISTHENES genera, & formas in puris intellectibus positas esse volebat. Amo. in por. ch. 3. col. 1.

Anthion quasi iucundum vinum circa Melum & Sni dum oppida nasci, & gratam olentiam expirare: Oligo chronion verò, quasi insuaue, pauciq; momenti, & durationis, prope Erithacem fieri proditur. Aristot. de admir. audit. ch. 842. 15.

Antrum est in Phæneo, quod Glaphyrum, quasi sculptum vocant, in quo niues ex guttis quibusdam defluentibus concrescunt, hoc autem eius loci ascensus ad pauimentum, quo angustissimus est declarat, Aristot. de admir. aud. c. 849. 58.

Apeliotes spirat ab oriente æquinoctiali & est contrarius Zephyro. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 13. ch. 519.

Aper syluestris bellua fera cum armis dentium, qui culmi appellantur, & incidunt vt ferrum, pugnat in coitu, & foemina in partu; & caro eius est viscosa, frigida. Audientes lupos clamant, & currunt omnes apri, qui audiunt, & iuuant se inuicem. Alb. Mag. de ani. l. 22. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 2.

Aper domesticus habet conditiones apri syluestris, sed minores incitantur ad rabiem, vno stridente; & tunc periculosum est incidere in gregem eorum, maxime candida veste; & maxime si foeminae sunt in coitu. Alb. Mag. de ani. l. 22. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 3.

Apum genera.

A Pes aculeum possident; fuci eo carent. Arist. de hist. ani. 5. cap. 21. c. 181.

Apum genera plura. Optimum, quæ breues, variæ, & in rotunditate compactiles sunt. Secundum, quæ longæ & vespis similes, Tertium, qui fur nuncupatur, gran-

dis hic & aluo est, ampliore, Quartum fucus præcipua magnitudine, sed nullo armatus aculeo, & ignauus, quamobrem alueis aliquid intexunt, quò apes subire possint: fuci autem, vt grandiores, nequeant. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. c. 182.

Apum quoddam genus est in Ponto candidum, quod bis in mense mellificat. Aristot. de histor. anima. 5. cap. 22. ch. 184.

Apes quædam sunt, quæ fauos sub terra triplici ordine faciunt, in quibus mel est, vermis nullus, sed nec faui omnes eiusmodi sunt, nec apes ita omnes configunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. ch. 184.

Apes & reliqua similis formæ insecta nouem generum sunt, sex gregalia; apes, reges apum, fuci, vespa annua, crabrones, & teredines. Solitaria sunt tria; sirenis minor, qui fuscus totus est; sirenis maior, qui niger, varius est; tertius, quem bombicem vocat, qui maximus inter hæc est. Ari. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 354.

Apum genera, Duo principum; alterum rufum, quod præstantius est; alterum nigrum, magisq; varium, duplo maius ape vtili. Tertium genus, quod optimum est, breue hoc, in rotunditatem compactile & varium est. Quartum longum crabronibus simile. Præterea, quod fur appellatur, nigrum hoc, aluoq; ampliore est; quin etiam fucus, qui omnium maximus est, sed sine aculeo & ignauus. Aristot. de histor. anima. 9. cap. 40. char. 357.

Apes differunt inter se, quæ natæ vrbani parentibus, & quæ rustico montanoque victu educatis prodierint, sunt enim syluestres horridiores aspectu, & iracundiores, & minores, sed opera & labore præstantiores. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 358.

Apes foeminas esse, fucus mares ratio non patitur. Arist. de gen. ani. 3. cap. 10. c. 211.

Apes aculeo armatur, fuci inermes sunt, aculeoq; carèt. Arist. de gen. ani. 3. cap. 10. ch. 211.

Apum nouem sunt genera; quorum sex habitant in casa & ciuitate sua, & tria per se solitaria morantur. Prima earum, quæ simul cohabitant, est apis, quæ aluere sibi inuenit, in qua regem habet, & fauum præparat, in quo mella reponit, & quasi colorem pulueris habet. Secunda est mala apis, & in colore similis est primæ, sed minor, & nihil operatur, sed immiscetur bonis, & cum multæ sunt, ex defectu mellis moriuntur omnes. Tertium est vespa, quæ apibus non miscetur, sed ex fetiditate colligit ea, quæ suo examini reportat. Quarta est apis cæca, quæ est trium generum, quorum primum est citrina parua, & vespa citrina vocatur; secunda est apis citrina longa mediæ quantitatis, & vocatur à grecis yriby: tertia est maxime quantitatis, & vocatur citrina cæca; & hoc genus, si multæ sunt, puncturis, & aculeo equum, & hominem occidunt.

Apum verò, quæ solitaria sunt, tria sunt genera, quorum vnum est, quod in terra fauum facit, sed cera inutilis est: secundum est longius aliquantulum, & trium colorum inuenitur, nigrum, rubeum, & variū; tertium est varium, & quantitate maxima inter tria, & in volatu sonant. Alber. Magn. de animal. l. 8. tract. 4. cap. 2. char. 79. col. 4.

Apes argumentosæ dicuntur, propter solertiam conuertendi rores in ceram, & mella, Operosæ autem propter quod congregata suo emendant opere, & sibi conuentientia per naturam faciunt. Alber. Mag. de anim. l. 8. tract. 4. cap. 2. ch. 80. col. 1.

Apis bona, est parua, rotunda, in se densa, & quæ subtile mella facit. Alb. Mag. de ani. l. 8. trac. 4. cap. 3. c. 80. col. 3.

Apum generatio.

A Pes alij parere, & coire negant, sed deportare foeturam existimant, alij ex flore cerinthi, alij ex flore arundi-

arundinis, alij ex flore oleæ aiunt: & argumentum afferunt, quod cum oliuarum proventus sit largior, tunc plura examina prodeunt. Alij succorum quidem feturam cõportari ab aliquo ex dictis arbirratur, sed apum generi ortum præstari a ducibus. Arist. de hist. anim. 5. cap. 21. char. 181.

Apes, alij per coitum generari aiunt, fucosque mares esse, foeminas apes esse contendunt. Arist. de hist. anim. 5. cap. 21. ch. 181.

Apes in concavis imisque fauorum proueniunt: duces subter ad fauum pendentes oriuntur, sex, septemve, contra quam ceteræ turmæ fetura adhærentes. Aristot. de hist. anim. 5. cap. 21. ch. 181.

Apum fetus parcius prouenit vere ferotino, squallore, rubigine. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. c. 182.

Apum sobolem imbres augent, mella siccitates: unde fit ut apum, & oliuæ copia sit. Aristot. de histor. anim. 5. cap. 22. ch. 182.

Apum foetus, & fucorum candidus est; ex quo vermiculi fiunt, qui in apes, fucosque transeunt. Arist. de histor. anim. 5. cap. 22. ch. 183.

Apum soboles schadones appellatæ, si fetus oppressus interceptiatur, truncatæ sine pennis, & cruribus prodeunt. Sed si liberè ad finem generationis proueniunt, rupta, qua cinguntur, membrana euolant. Aristot. de histor. anim. 5. cap. 22. ch. 183.

Apum soboles, quandoque uermis, stercois emittit, postmodum non, nisi perfectè prodierint. Arist. de histor. anim. 5. cap. 22. ch. 184.

Apum soboles, si priuatur ab aliquo capite, prius quàm penas habeant, pro pabulo apibus sunt: & si fucum adem ptis pennis in alueum reiciatis, ipsæ reliquorum penas erodunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. c. 184.

Apum proles felicitis examinis non intermittitur à bruma nisi quadraginta diebus, cum satis iam concreuisse pulitiam senserint, cibo apposito derelinquunt, & ipsa exit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 360.

Apum generatio maximam affert ambiguitatē, cum aliæ sine coitu generent, aut aliunde fetum portare necesse est, ut quidam volunt: & eum vel sponte nascetem, vel ab aliquo animali editum, aut ipsas generare, aut partim portare, partim generare; item generare, aut per coitum, aut sine coitu. Aristotel. de gener. animal. 3. cap. 10. char. 210.

Apes fetum asportare absurdum est, & si alterius animalis est semen, non apes, sed animal illud gigni oportebit, quod semen generet. Aristot. de gener. animal. 3. cap. 10. char. 211.

Apes constat per coitum gigni, vel ex alterutro genere secum coeunte, vel ex apibus, & fucis: & impossibile est asportari ab eis semen. Aristot. de generat. anim. 3. cap. 10. char. 211.

Apes sine coitu fucos generant, ut in piscibus videtur, & foeminae sint, qua generant ratione: sed habent intra se sexum maris, & foeminae. Ideo datum est eis instrumentum ad pugnam, nec foemina appellandum est, in quo mas distinctus non est. hoc idem in apibus, & regibus seruandum est. At si sine rege gigni foetus apum videretur, apes etiam ex se sine coitu generari necesse esset. sed cum hoc negent, qui in horum animalium cura versantur, relinquuntur, ut reges, & se generent, & apes. Arist. de gen. ani. 3. cap. 10. ch. 212.

Apes nascuntur ex putrescentibus tauris. Io. gra. 1. phys. tex. 40. c. 17. col. 4.

Apum generationis opiniones celebres sunt quatuor. Prima, quod aliunde apportent semen, & fouendo ex illis apes producant, quod falsum est: quia vel est semen apum, vel non: si apum, ergo generantur ex semine apum, cum transportatur semen; & cum non transportatur, non generantur, quod videtur absurdum: quia potius semine in loco manente, generatur animal,

quàm si circumferatur. si non est apum, non est verisimile laborare apes circa semen aliorum, & constat etiam in apibus esse sexum differentiam. Secunda est quod semen ex rege totum procedat, quod etiam est falsum, tum per eandem rationem, tum etiam quia hoc est irrationale, ut colligant apes semen aliorum. Tertia, quod fiat semen ex Kyrikes, id est, apibus non habentibus aculeum, habentibus utriusque sexum, quod absurdum est eadem de rege dicta ratione; quia apes foeminae non fouerent illud semen. Quarta est, quod ex coitu chirichum apibus generantur apes, quod non apparet; nunquam enim obseruatum est apes simul coire. Restat ergo, ut dicamus, quod generantur apes sine coitu, sicut generantur etiam pisces. Alb. Mag. de ani. 1. 17. tract. 2. cap. 2. c. 149. col. 3.

Apis est vermis notus, cuius generatio est ex ouis siue semine ouali, in vermes, & ex vermibus in apes, & rex apum generaliter omnium apum pater est; quia non inuenitur semen nisi in domo sua. Maiores dicuntur masculinae, & non habent aculeum, ut nec rex. Aliæ apes paruae aculeum habent, & mella de roribus, & ceras de floribus congregant. Apum mellificantium tria sunt genera. Vnum horridum, pilosum, malum, & iracundum, & vocatur rusticum. Quoddam est subtile longum, nec idem bonum. Tertium est compactum bene rotundum, columnale, non longum, & est illud nobile multum, & mellificatium. Apes claro tempore euolant, & nubilo manent ad opera, & purificationem aluearium. Excubias custodiunt, & rex exiens strepit bis vel ter cornu. Habet rex in capite albam guttam, quasi coronam, & maior est corpore: & quia breues habet alas respectu sui corporis, portatur ab alijs, & ipsi est casa prima. Viuunt per sex annos, & aliquando vsque ad decem. Propter foetores vicinos, & araneas deserunt aluaria. Apes aculeo pungit, & malitiam in punctura eius, & aculeum dimittit, & ut plurimum moritur. Alb. Mag. de ani. 1. 26. ch. 20. col. 2.

Apes generantur ex carnibus vaccarum. Alb. Mag. 11. metaph. tract. 1. cap. 8. ch. 148. col. 4.

Apum mores.

Apes ad rem nullam putridam aduolant. Aristot. de hist. anim. 4. cap. 8. ch. 134.

Apes apud Themiscyram circa Thermooontem annem tam in terra, quam in alueis faciunt fauos, qui parum ceræ contineant, & mel crassius reddant. Arist. de hist. anim. 5. cap. 22. ch. 184.

Apum fuci non mellificant, sed intus manent edetes mel. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. ch. 356.

Apes non petunt plura genera florum vno eodemque profectu, sed singulis singula; ut à viola ad violam aduolant, nec aliud attingunt quousque suum in alueum redeant. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. ch. 357.

Apes bonæ student, ne quam, quoad fieri potest, infra alueum interimant: & si qua interierit intus, statim foras cadauer educunt. Aristotel. de histor. animal. 9. cap. 40. char. 359.

Apes munera inuicem distribuunt. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 360.

Apes apud suos alueos pugnant acerrimè, & hostes, quos vicerint, enecant. Aristotel. de histor. animalium, 9. cap. 40. char. 361.

Apes sunt animalia mundissima, oderunt non solum fetidos odores, sed etiam vnguentorum delicias. ideo homines his delibutos percutiunt. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 361.

Apum seniores intus operantur, adolecentes foris negotium exercent, & ea, quæ res exigit, portant. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 40. ch. 362.

Apes, cum iactantur maximo flatu, lapillum gerunt, quod se, quasi

se, quasi fulcro, contra ventum stabilitant. Arist. de hist. animal. 9. cap. 40. char. 362.

Apes gaudere sonitu, & plausu videntur, tinnitu enim aris, aut fistilis conuocari eas in alueum aiunt, quamquam incertum est, an audiant, & voluptate ne, an formidine id agant. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 363.

Apes tempore matutino omnes silent, donec vna gemino, aut triplici bombo excitet omnes; tum vniuersæ ad opus peruolant, & cum redierint, primum tumultuant: postea strepunt, dum vna circumuolando susurret, quasi dormiendum præcipiat, tum omnes repente conticescunt. Aristotel. de histor. animalium, 9. cap. 40. char. 364.

Apes indicant hyemem, cum aere sereno in alueo voluuntur. Arist. de histor. animal. 9. cap. 40. char. 364.

Apes alueum deserere indicium est, cum mutuo inter se annexu alia ex alia dependet in alueo: quod, ne eueniat, apiarij afflant alueos ex vino dulci. Arist. de hist. animal. 9. cap. 40. char. 364.

Apum fucos conuenit esse ociosos & inertes, cum nulla habeant arma, quibus de cibo possint dimicare: cumque pigritia, ac tarditate corporis degenerent, apes medium inter reges, & fucos tenent. Arist. de generat. animal. 3. cap. 10. char. 214.

Apes solstitia præfagire videntur, cum opera non subeant, quo indicio apiarij vtuntur, ac tum temporis quiete degunt. Cicadæ quoque post solstitia canere videntur. Arist. de admir. audit. c. 850. 63.

Apes, & hirundines agunt actiones artificiales, sine arte, & cognitione. Auer. phys. 2. tex. 80. c. 37. col. 3.

Apes tempore, quo nutriunt pullos, tantum pullorum curam habent, nec aliud operantur. Alb. mag. de animalib. 8. tract. 4. cap. 4. char. 80. col. 4.

Apes nunquam pugnant, nisi cum eo, quod est in alueari, aut, quod appropinquat illi; nec remote extra aluearium pugnant contra aliquod, quantumcumque noceat. Alb. mag. de anim. 8. tract. 4. cap. 4. c. 81. col. 1.

Apis est animal valde mundum inter omnia animalia. Alb. mag. de anima. 8. tract. 4. cap. 4. c. 81. col. 1.

Apum fortitudo colligitur, cum in aluaria fortis, & ordinatus auditur strepitus. cum paruus, & debilis, debiles etiam sunt apes. Alb. mag. de animalib. 8. trac. 4. cap. 5. char. 81. col. 4.

Apes propter multos principes, quos per turmas exercitus sui habent, magis similes sunt aristocratia quam monarchia. Alb. mag. de ani. 8. trac. 4. c. 6. c. 82. col. 2.

Apum opera.

Apes primo fauos conficiunt, mox collocant foetum ore emittentes suo, ut ipsi placet, qui censent aliunde prolis primordia conuehi: deinde cibi causa mellificant, tam estate quàm autumnno, sed mel melius autumnale est. Arist. de hist. anim. 5. cap. 22. c. 182.

Apes construunt fauos è floribus, ceram ex lacryma arborum fingunt, mella ex rore aeris, syderum exortu potissimum, & arcus coelestis incubitu contrahunt. omnino ante vergiliarum exortum mel non fit. Arist. de hist. animal. 5. cap. 22. char. 182.

Apes mel non faciunt ante exortum vergiliarum. Arist. de hist. anim. 5. cap. 22. char. 182.

Apes colligunt ex omnibus, quæ florem calculatum ferunt, atque etiam ex cæteris, in quibus dulcedo est: & lingua susceptum genus id saporis deportant sine vilo fructuum detrimento. Arist. de hist. ani. 5. c. 22. c. 183.

Apum aluei vindemiantur initio caprifici, tunc enim mellationis terminus est. Aristot. de histor. animal. 5. cap. 22. char. 183.

Apum soboles, schadones scilicet, optime fit, cum mellificatur. aggerunt suis cruribus ceram, atque erithacam. mel ore euomunt in cellas. foetu posito incubant

aiuum more. exclusus inde vermiculus, dum paruus est, iacet in fauo obliquus: deinde sua ipsius facultate se erigit, cibumque capit, fauoque ita adhæret, ut retineri videatur circa Thermooontem. Arist. de hist. animal. 5. cap. 22. char. 183.

Apum fauus læuis, atque æquabilis est, quem non semper, sed hibernis temporibus tantum construunt: copia enim in eo tractu est hederæ, quæ hieme floreat, unde apes mel capiant. Arist. de hist. ani. 5. c. 22. c. 184.

Apes alueo recepto fauos construere incipiunt, deferentes ex arboribus glutinum, quo pauimentum illinunt, ne bestiolæ nocuæ subeant, quod tectorium imum appellatur. Et aditus, si ampliores sunt, fabrica obstruentes coarctant. Primo effingunt fauos, in quibus ipsæ gignuntur, deinde, in quibus reges ipsi: & fauos suos semper componunt, sed regum, cum foetus largior est: fucorum autem, cum mellis copia speratur, fauos regum minores faciunt, iuxta suos: fucorum iuxta regum, minores quàm suos. Exordium operis à tecto est ad pauimentum; telæque plures ad pauimentum deducuntur. Cellæ omnes duæ simul sunt, modo poculi gemini; altera intus, altera foris. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 355.

Apes incubant suis fauis, & concoquunt: quod nisi faciant, vitari ex aranea fauos aiunt. In vitatis vermiculi gignuntur, quibus nascuntur pennæ, quibus aduolant. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. char. 358.

Apes necant, vel maxima animalia ictu sui aculei. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 361.

Apes iam equum occiderunt. Aristot. de histor. animal. 9. cap. 40. char. 371.

Apes mel conficiunt vere, & autumnno, vernum suauius, & candidius est, & autumnali præstantius. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 363.

Apum faui castrantur singulis sextarijs, aut ternis semisextarijs: sed si exuberant, binis sextarijs castrari, aut quinis semisextarijs possunt, pauci ternis sextarijs. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 364.

Apibus quæ nocent, & iuuant.

Apes maxime ægrotant, cum silyne flores eruginosos tulerint, atque etiam temporibus siccis. Arist. de hist. animal. 8. cap. 227. char. 308. Idem Arist. de hist. animal. 9. cap. 40. char. 362.

Apibus iniuriam inferunt vespe, & auicule, quas paros vocant, & hirundo, & merops, & ranæ lutariæ eas. dum ad aquam eunt, rapiunt. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 360.

Apes pereunt tum alijs casibus, tum vero, cum principes plures orti, partem quisque secum, quo libuit, abducant. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 361.

Apum examen vexatur clero. (sic enim vocant vermiculos, qui in pauimento nascuntur) e quibus crescentibus velut aranea alueo toti obducitur, & faui carie pereunt. Alterum morbi genus, quasi ocium quoddam, & ueternitas apum incidit cum fetido aluei odore. Arist. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 362.

Apum examen ualere dignoscitur susurri frequentia, & exeundi, & ingrediendi uertiginosa agitatione, tunc enim nouellæ operantur. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 40. char. 364.

Apum iuxta aluaria conseruisse expedit puros, fabas, medicam herbam, suriam, eruiam, myrtum, papauer, serpyllum, amygdalum. Aristot. de histor. animal. 9. cap. 40. char. 364.

Apes minus fetificant, si uer ferotinum sit, aut squalor, aut rubigo inciderit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 365.

Apes ab unguentorum delitijs perturbari aiunt, ac odores odiffe, & nonnulli autumant ipsas homines his delibutos percutere. Arist. de admir. aud. 20. c. 843.

Apibus

Apibus multum nocent vesperæ & hiron. ines, & aliæ quædam auiculæ & ranæ. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 4. cap. 4. char. 81. col. 1.
Apibus accidit infirmitas, quam scaliros græci vocant: efficitur enim puluerulenta in alis, & volare nequit. Alb. Magn. de ani. 8. tract. 2. cap. 4. c. 81. col. 2.
Apibus infirmis origani flores profunt, & maxime eius, qui albiorem habet florem. Alb. mag. de ani. 8. tract. 3. cap. 4. c. 81. col. 2.
Apibus nocet prope esse iuxta oues. Alb. Magn. de ani. 8. tract. 4. cap. 5. ch. 81. col. 2.

Apum cibus.

Apis vna omnium insectorum nullis putridis aspidet, nec alio vitur cibo, quam dulci; & aquam clarissimam fontis libenter haurit. Arist. de hist. anim. 8. cap. 1. char. 286.
Apes nihil venantur, sed ipsæ sibi faciunt cibaria, atque recondunt: mel enim earum est cibus, sed etiam cereum (quod vocant) edunt dulcedine prope ficus. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 356.
Apes nullam carnem, nec obsonium appetunt. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 360.
Apiarij cum eximunt fauos, cibi tantum relinquunt, quantum sufficiat per hyemem. quod si non suffecerit, moritur ibi examen: hyems enim obstat ne discedant. si sufficit, feruantur. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. char. 360.
Apibus pastus gratissimus est thymum: sed rubido albidum præfertur. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 362.
Apes bibunt è fluuiis, si est propinquus; sin autem, aliunde. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 362.
Apes esuriunt ab hyeme potissimum, cum opus incipiunt. ociosiores redduntur, si in fauis plus mellis relinquat, quam opus sit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 364.
Apum cibus proprius est mel. Alb. Mag. de ani. 8. tracta. 4. cap. 2. char. 80. col. 1.
Apes tempore pacis parum comedunt, sed tempore belli, cum suffumicantur, multum comedunt. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 4. cap. 2. char. 80. col. 1.

Apum reges.

Apum ducum duo sunt genera: fului, qui præstantiores: & nigri magisque varij, & eorum magnitudo est maior, quam apum frugiferarum, pars à præcincto inferior proportionem sexquialtera, adeo longitudinis habetur, & a nonnullis matres, vt originis autores, appellantur, argumento referunt, quod fucorum fetus editur sine duce, apum nunquam. Arist. de histor. ani. 5. cap. 20. char. 181.
Apum reges aculeum habent, sed eo non vtuntur. ideo aliqui aculeo eos carere existimarunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 21. char. 181.
Apum duces plures sunt in vnoquoque examine, & si sunt pauciores, pereunt apes (quod non tam principis desiderio quam ortus (vt aiunt) ad quem illi necessarii sunt, incidit) vel si plures sunt duces, quam sitatis distrahunt. n. examen. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. char. 182.
Apum regis primordium colore cernitur fuluo, corpulentia mellis crassioris, magnitudine illico proxima suæ futuræ soboli nec primum ex eo vermiculus gignitur, sed statim apes, vt aiunt, & qua parte foetus constitutus est, mel ibi è regione conficitur. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. char. 183.
Apum reges nunquam exeunt foras, vel, vt pascantur, vel alia de causa, nisi vniuersa cum plebe, & si cum pergunt, rex forte aberrarit, omnes inquirere, odoratuque sagaci persequi, donec inueniat, accepimus,

& cum volare non potest, a plebe gestatur: & si perierit, omnes discedunt. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 356.
Apes duces plures & improbos necant, ne principum multitudo in examine seditionem faciat. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. char. 358.
Apes, cum migrare debent, vox solitaria, & peculiaris quædam aliquot ante diebus intus mittitur: & biduo, aut triduo paucæ circum alueum volant: an rex inter eas sit, nondum cognitum est, quia difficile est cognitu. Collectæ iam aduolant, & per singulos reges diuiduntur. & si forte paucæ prope multas consistunt, concedunt paucæ ipse ad plures, ac regem, quem relinquerint, si sequatur, interimunt. Arist. de histor. anima. 9. cap. 40. char. 359.
Apum principes minime irritantur, & feriunt: Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 361.
Apes aculeo regibus assimilantur, fucis magnitudine. Arist. de gener. anim. 3. cap. 10. ch. 212.
Apes viribus, & pariendi facultate similes ducibus sunt, fuci magnitudine emulantur: quod si aculeum haberent, duces quoque essent. Arist. de gener. anima. 3. cap. 10. char. 213.
Apum reges recte intus manent immunes omni negotio necessario, quasi nati ad sobolem procreandam. magnitudine item præstant, quasi ad prolem generandam corpus eorum iam sit institutum. Arist. de gen. anim. 3. cap. 10. char. 213.
Apes sequi reges consentaneum est, cum ab ipsis eorum generatio proficitur. Arist. de generat. animal. 3. cap. 10. char. 214.
Apes regem infirmum volare non valentem ferunt in turba, & si moritur, moriuntur & ipsæ. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 4. cap. 3. ch. 80. col. 2.
Apum rectores alij nigri sunt, alij rubei, sed melior est rubeus. Alb. Mag. de ani. 8. tract. 4. cap. 3. ch. 80. col. 2.

Apum vita.

Apum vita, sex sunt anni, & aliquæ septimum complere possunt, quod si examen nouem aut decem annos durauerit, prospere actum esse existimatur. Arist. de hist. ani. 5. cap. 22. ch. 184.
Apes, quæ percusserint, intereunt, quia sine intestini eruptione aculeus eximi non potest: sæpius etiã euadunt, si, qui ictus est, curam adhibet, vt aculeus infixus iunctus cum aluo extingatur, alioqui apis interit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. ch. 361.
Apes longioris sunt vitæ alijs maioribus animalibus. Arist. de long. & breuit. vitæ, cap. 3. ch. 297.
Apes quædam viuunt septem annis. Arist. de iuuen. sen. vit. mor. & respir. cap. 11. ch. 317. Idem Pet. de Aluer. de senect. & iuuentu. l. 11. char. 74. col. 3.
Apes & omne annulosum animal moritur, si oleo, vel alto pingui inungatur corpus eius, & maxime caput. Alb. Mag. de ani. 7. tract. 2. cap. 3. ch. 69. col. 2.
Apis, omnia quæ pungit, moriuntur aliquanto tempore post puncturam, quia dum relinquit aculeum, exit aliquid de intestino. Alber. Mag. de anim. 8. tract. 4. cap. 4. char. 81. col. 1.
Aphrica, nec aprum, nec ceruum, nec capram syluestrem habet. Arist. de hist. ani. 8. cap. 28. ch. 308.
Aphrica multiformes feras producit, quia cum bibunt simul, ob fluminum penuriam, procreant ex diuersis speciebus genita. Arist. de hist. ani. cap. 28. ch. 310.
Aphrica semper aliquid noui affert, quia animalia diuersa ob aquæ penuriam, ad riuos congregantur, & libidine copulantur. Arist. de gen. anim. 2. cap. 5. ch. 178. Idem de hist. ani. 8. cap. 28. ch. 310.
Aphrica ab Arabico Isthmo ad columnas Herculis porrecta est, vel (vt alijs placet) à Nilo. Arist. de mundo, cap. 2. char. 814.

Aphrico 3

Aphrico spirante circa æquinoctium, cur aqua fieri necesse sit? An quo loco orbis Sol fuerit, inde solet spiritum excitari? itaque pro solis discursu vicissitudo spirituum agit. Quod cum æquinoctium hyemis & æstatis confinium sit, dum Sol nobis conspectum æquinoctium agit, aut iustum transgressus limitem regioni se dedit hybernæ accidit, vt venti partis illi, vernaculi spirent, quorum primus Aphricus est natura humidus; & cum Sol partem terrarum hybernæ perlustrat, statusque regionis eiusdem mouet, euenit, vt hyems suis fungatur muneribus: cuius generis imber est. Ad hæc, cum æquinoctium, tamquam paribus examinatis viribus hyemis ac æstatis constet, si alterutris quicquam additum sit, fiet, vt in æquilibrio pondus lanci adiunctum alteri efficit. & cum aphricus sit hyberni ordinis, naturaque humidus, æquinoctio additus hyemem ac imbrē affert: imber enim est hyems flatibus familiarissima. Arist. in prob. sec. 26. q. 28. ch. 586.
Apium si quis radice tenuis circum fodiat, partique imæ panicum vndique ingerat, deinde terram accumuluet, & irriget, cur radices mira magnitudine adulescent; quia panici natura fungosa est, & calida, pabulum attrahit, conceptumque non transmitti sursum patitur, vnde sequi incrementum necesse sit. Arist. problem. sec. 20. quæst. 8. char. 530.
Apij quoddam genus est in Ceo (vt aiunt) a quo, si quis spina percussus est, emoritur, Arist. de admir. aud. 139. char. 873.
Apium multarum specierum herba est, montana, syluestris, domestica, & aquatica. Alber. Magn. de veg. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 2. ch. 163. col. 1.
Apium & petroselinum feritur cum irrigatione in quocunque loco. Alber. Mag. de veg. & plant. l. 7. tract. 2. cap. 2. ch. 163. col. 4.
Apparentiæ ignitæ, quæ apparent in aere, differunt secundum succensi fomitis portionem, aut altitudinem. Si enim succensus fomes latitudinem & longitudinem habet, videtur sæpe accensa flamma, vt in arca ardente stipula. Si longitudinem tantum habet, Capræ. Si maior secundum longitudinem quam secundum latitudinem, quandoque scintillat vt ardens. At si longitudines erunt paræ, & dispersæ, & similiter secundum profunditatem & latitudinem, sydera, quæ volare videntur, fiunt. Arist. in meteor. l. 1. fu. 2. cap. 1. tex. 1. c. 460.
Apparentia omnia non sunt vera, quod ex dormietium, & vigilantium vanis visionibus facile colligere possumus. Alex. aphrod. 3. meteor. cap. 12. ch. 14.
Apparentia impossibile est, vt sit per refractionem radij. Auer. in metaph. l. 1. cap. 3. ch. 186. col. 2.
Apparentiam quod habet alicuius rei, cum illa similitudinem aliquam habere debet. D. Thom. 4. metaph. l. 4. tex. 5. char. 197.
Appellatio vniuscuiusque rei à fine sumi debet. Arist. 2. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 49. ch. 627.
Appellatiuum nomen ideo dicitur, quia in eo multa pelluntur in vnum, & ideo commune est multorum. Alb. Mag. eud. ch. 35. col. 1.

Appetitus diuisio, & species.

Appetitus sunt contrarij inuicem, cum ratio, & concupiscentia sunt contrariæ. Fit autem habenti sensus per tempus: nam intellectus propter futurum, retrahere iubet, concupiscentia propter præsens: nam, quod delectabile est videret & simpliciter delectabile, & bonum simpliciter, quia non videtur futurum. Arist. 3. de anim. fu. 2. cap. 2. tex. 53. ch. 667.
Appetitus tres sunt species; cupiditas, furor, & voluntas. Arist. mag. mora. l. 1. cap. 11. ch. 288.
Appetitus earum rerum, quæ delectare nata sunt, dicitur concupiscentia; & viciscendi appetitus cuiuspiam,

qui nos fere contempserit, ira: quæ in perfectis, & absolutis animalibus reperitur. At bonorum appetitus, qui in nobis iudicio, & consilio potentibus gignitur, voluntas dicitur, quæ hominibus solis peculiaris, & propria est. Alex. aphrod. primo de anima. cap. 21. char. 39. colum. 3.

Appetitus species sunt; cupere, irasci, & velle, ex quibus videtur esse voluntas rationis particeps, Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 11. char. 44. col. 1.

Appetitiuæ facultates animæ quatuor sunt, voluntas & electio, quæ rationales sunt; & ira & cupiditas, quæ irracionales sunt. Eust. 6. ethic. cap. 1. c. 272.

Appetitus & ratio in agendis bonis duplex est. Primus est appetitus, qui ante excitatur quam ratio quidpiam iudicet, demonstratque an proposita res digna sit, quæ appetitur; qui nondum rationalis dicitur. Secundus subsequitur appetitus cum ratione, quæ electio etiam nuncupatur, qui postquam aliquid appetendum esse demonstratum fuerit, existere consuevit. Prima ratio est, quæ bonum esse quod appetimus ratiocinatur, electio namque antecedere solet. Secunda, quæ modum inuenit, quo id, quod iam elegimus, consequi etiam valemus. Eust. 6. ethicorum. cap. 2. c. 278.

Appetitus alius est naturalis sine sensu, vt in plantis nutrimentum; aliud cum sensu, vt appetitus animalium, Auer. phy. 1. tex. 81. c. 25. col. 2.

Appetitus duplex: communis enim est animæ rationalis, & sensuialis; & sensibilis distribuitur in concupisibile, & irascibile: rationalis vero, quia simpliciter est, in sola voluntate consistit. Alb. Mag. ethic. 9. tract. 2. cap. 2. ch. 101. col. 2.

Appetens aliquid, vel cognoscit ipsum, & se ordinat ad illud: vel tendit in ipsum ex ordinatione, & directione alicuius cognoscentis, vt sagitta ex directione sagittatis tendit in locum ordinatum. D. Tho. pri. phy. lect. 15. tex. 81. char. 15. col. 3.

Appetitus triplex; sensitius, intellectius, & naturalis. D. Tho. de ani. l. 5. tex. 27. c. 25. col. 2.

Appetitiuum in tria diuiditur; in vim concupisibilem, quæ est desiderium; in vim irascibilem, quæ est ira; & in appetitum intellectuum, quæ est voluntas. D. Tho. 2. de ani. l. 5. tex. 28. c. 25. col. 3.

Appetitus sensitius duas habet potentias; irascibilem, & concupisibilem. In appetitu autem rationali vna tantum est potentia, voluntas tantum; quia potentia distinguuntur secundum rationes obiectorum, & appetitiuæ obiectum est bonum apprehensum; & alio modo apprehendit bonum intellectus, alio sensus: quia intellectus secundum vniuersalem boni rationem, bonum apprehendit: sensus, sub determinata boni ratione. & ideo appetitus, qui sequitur apprehensionem intellectus, est vnius tantum, & sensus duplicis, quia apprehendit bonum appetibile, vt delectabile, & sic est concupiscentia, & apprehendit bonum, vt perficitur delectabilis, quasi habens facultatem vtendi eis: & ad hoc ordinatur irascibilis, quæ est quasi propugnatrix concupisibilis. D. Thom. 3. de anima. l. 14. text. 42. char. 63. colum. 1.

Appetitus diuiditur in appetitum intellectualem, & sensitium. Intellectualis est voluntas, vel electio. appetitus sensitius est concupisibilis alius, & alius irascibilis. D. Thom. de anim. mot. lec. 5. c. 52. col. 3.

Appetitus, & fuga existimationem sequuntur, sed non quamcumque, sed vtilis, & non vtilis. Alex. de ales. 4. metaph. tex. 18. ch. 90. col. 1.

Appetibile intelligibile, & sensibile aliter se habet; quia appetibile intelligibile est bonum simplex, & ideo cadit sub appetitu, quia videtur bonum, vt est: appetibile sensibile ideo videtur bonum, non quia sit, sed quia appetitur. Alex. de ales. 12. metaph. text. 36. char. 343. colum. 1.

Appe

Appetitus est concupiscentia, ira, & voluntas, Arist. 2. de ani. su. 2. cap. 1. tex. 27. ch. 62. 1.
 Appetitus omnis propter aliquid est. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 49. ch. 666.
 Appetitus & imaginatio est recta, & non recta: unde semper mouet appetibile: sed hoc aut est bonum, aut apparet bonum, non omne autem, sed agibile bonum. agibile autem est, quod potest & aliter se habere. Ari. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 51. ch. 666.
 Appetitus noster vanus, infinitus, inanisq; esset nisi esset rerum agendarum finis aliquis. Arist. ethic. 1. cap. 2. ch. 4.
 Appetitio rerum iucundarum incautibilis est. Arist. 3. ethic. nico. cap. 12. ch. 78.
 Appetibile maxime est sui natura, quod maxime bonum est. Alex. aphrod. pri. nat. quæst. cap. 1. ch. 1.
 Appetitus nil aliud ferme esse videtur, quam animati corporis motus: quia & reliqua, quæ experi, aut declinari nata sunt, imaginatione gignuntur. Alex. aphrod. 1. de ani. cap. 21. ch. 40. col. 1.
 Appetitus omnis non est voluntas, at voluntas omnis est appetitus. Them. 3. de ani. cap. 67. tex. 55. c. 90. col. 4.
 Appetitus est maxime non presentis productio, aut ad ipsum procedens. Sim. 7. phy. tex. 10. c. 372. col. 1.
 Appetitiuæ facultates appellantur irascibiles, & concupiscentes, non quod irascuntur iam vel cupiunt, sed quod ita vel affici, vel operari consueuerunt. Eust. 6. ethic. cap. 1. ch. 264.
 Appetitus & sensus, & rationis quasi minister est, cum appetenda & fugienda illis proponat, & iucunda, & molesta afferat: & ratio, quæ eligenda, quæ repudianda sunt, iudicat. Eust. 6. ethic. cap. 1. ch. 274.
 Appetitus in anima rationali est voluntas libera. Alber. Mag. de ani. tract. 4. cap. 5. c. 47. col. 2.
 Appetitus, quo aliquis appetit bonum, est intentio, qua tendit in illud bonum acquirendum, & hoc est intentio ab eo, quod homo concipit, & comprehendit finem, & bonum, quod appetit. quæ intentio, nec scientiæ, nec sapientiæ, nec intellectui conuenit. Alber. Mag. ethic. 1. tract. 3. cap. 3. c. 6. col. 3.
 Appetitum boni quicquid disponit, aut est apprehensiuum, aut motiuum, aut ex utroque compositum. Alb. Mag. ethic. 1. tract. 3. cap. 5. c. 7. col. 1.
 Appetitus naturalis nil aliud est, quam ordinatio aliquorum secundum propriam naturam in finem suum. D. Tho. 1. phy. l. 15. tex. 81. c. 15. col. 3.
 Appetitus est vltima, & proxima causa ipsius motus. D. Tho. de ani. mot. l. 5. c. 52. col. 3.
 Appetitus intellectui operatio non dicitur proprie passio, tum quia non est secundum transmutationem organi corporalis; tum, quia ob operationem appetitiui intellectui, qui est voluntas, homo non agit, vt patiens, sed potius seipsum agit vt dominus sui actus existens. D. Tho. 2. ethic. l. 5. c. 26. col. 4.
 Appetitus est tendentia ad rem non habitam, possibilem tamen haberi. Alex. de ales. 1. metaph. c. 2. col. 2.
 Appetitus est quædam tendentia perfectibilis in suâ perfectionem, vt perficiatur per illam. Alex. de ales. 1. metaph. c. 2. col. 4.
 Appetitus non est ociosus. & licet non possit conducere ad supernaturalia per se, tamen potest conducere per aliud. Alex. de ales. 1. metaph. c. 3. col. 1.
 Appetitus naturæ est vis quædam in re quæque insita, qua singula nulla ex deliberatione causa suscepta in bonum differunt. Dan. bar. 1. rhet. cap. 18. c. 44.

Appetitus in quibus est.

Appetitus non est aliunde quam à sensu. Aristot. de plan. pri. cap. 1. c. 359.

Appetitiuæ facultatis actiones circa voluptates, & dolores existunt, illas quidem expetentis, & persequentis; ab ijs vero auertentis. quarum incommensuratio corumpit in vnoquoque id, quod est bonum, & hæc est excessus & defectus. eodem modo & in passionibus. Alex. aphrod. 4. natu. q. cap. 25. ch. 21.
 Appetitio omnis a sensu, imaginationeque nascitur. The. 3. de ani. cap. 57. tex. 44. c. 89. col. 4.
 Appetere non possumus sine cognitione. Sim. 3. de ani. sec. 2. tex. 43. c. 75. col. 4.
 Appetitus ad iucundum dirigitur, aut etiam ad bonum, & malum, vt in rationalibus. Simpl. 3. de anim. sec. 2. tex. 56. c. 80. col. 3.
 Appetitus quibus inest, siue concupiscentia, ijs inest etiam imaginatio, quo ex memoria iucundi ad illud mouetur. Simp. 3. de ani. sec. 2. te. 56. c. 80. col. 3.
 Appetitus & cupiditas est vbi iucundum est. Ioan. gram. 2. de ani. te. 27. ch. 42. col. 1.
 Appetitus proprie in solis sensum habentibus reperitur. Ioan. gram. 2. de ani. te. 35. c. 45. col. 3.
 Appetitus non determinatur nisi per formam appetibilem sibi nuntiatiua, vel per sensum, vel per intellectum. Alb. Mag. ethic. 6. tract. 1. cap. 4. c. 70. col. 1.
 Appetitus omnis est propter indigentiam, quia est non habitus. D. Tho. 1. phy. l. 15. te. 81. c. 14. col. 3.
 Appetitiua, & apprehensiuua vis, vt in sensu, sic, & in intellectu inuenitur. D. Thom. 1. de anim. l. 10. tex. 65. char. 14. col. 4.
 Appetitus est vbi est sensus. D. Tho. 2. de anim. l. 3. te. 17. char. 23. col. 1.
 Appetitus & desiderium est, vbi est dolor & delectatio. D. Tho. 2. de ani. l. 4. te. 20. c. 24. col. 1.
 Appetitus inferior sequitur phantasiam, & absque ratione mouetur ad concupiscendum, vel irascendum, quia phantasia sequitur, & non vtitur syllogismo. D. Tho. 3. de ani. l. 16. te. 57. c. 66. col. 1.
 Appetitus supponit cognitionem, vel in se, vel in alio. Ale. de ales. 1. metaph. ch. 2. col. 4.
 Appetitus est ad omnia, hoc est in generali, & indistincte, sed tamē determinate potest esse ad hoc vel illud, vt determinatur per cognitionem, & sibi presentatur hoc vel illud. Ale. de ales. 1. metaph. c. 2. col. 2.
 Appetitus, quo aliquis appetit scire, potest esse, & ex parte voluntatis, & ex parte intellectus. Alex. de ales. 1. metaph. c. 3. col. 2.

Appetitus vt mouet, & mouetur.

Appetitu ducitur, & voluptate afficitur per saturitatem, quod alitur, dolore verò per famem. Aristot. de plant. 1. cap. 1. c. 359.
 Appetitus trahitur ab ijs rebus, quæ appetuntur. Them. 1. de ani. cap. 18. te. 42. c. 64. col. 4.
 Appetitus vehementior semper mouet debiliorem, non quod debiliorem suum motum deferat, sed vt à validiori tollatur ac rapiatur. Them. 3. de anim. cap. 67. tex. 55. char. 90. col. 4.
 Appetendi vis mouetur, & declinat, cum suavis, aut aduersi aliquid sensus fert. Simp. octauo physic. tex. 20. char. 419. col. 2.
 Appetitus ducit vnumquodque ad sibi simile. Simp. 4. de celo. tex. 6. co. 2. c. 102. col. 2.
 Appetitus non mouet, vt finalis causa, sed vt efficiens. Io. gram. 3. de ani. te. 40. c. 92. col. 1.
 Appetitiuum & vnum est, & non vnum; vnum quidem genere, duo specie: & mouet vt vnum genere; est enim alius appetitus rationalis, alius irrationalis, specie dissimiles. Ioan. grammat. tertio de anima. tex. 44. char. 93. col. 3.
 Appetitiuum & appetendum mouent, sed differunt: quia appetitiuum motum mouet, appetendum autem, et si sit im-

fit immobile, mouet, vt qui est finis; finis autem, et si est immobilis, mouet. Ioan. gram. 3. de anima. tex. 55. char. 95. col. 1.
 Appetitum, vel bene, vel male operari è moribus euenit. Eusta. 6. ethic. cap. 2. ch. 279.
 Appetitu quæ sunt, passione & affectu aliquo sunt. Mich. ephes. de anim. motu, ch. 48. col. 3.
 Appetitus non fit nisi per motum a sensu factum. Alber. Mag. 2. de ani. tract. 1. cap. 7. ch. 15. col. 1.
 Appetitus omnis est cum quodam affectu concupiscentiæ, quæ est rei exterioris, quia mouet extra ad appetibile. Alb. Mag. 3. de ani. tract. 4. cap. 5. c. 47. col. 2.
 Appetitus nullus mouetur, nisi propter aliquod bonum. Alb. Mag. ethic. 1. tract. 3. cap. 4. c. 6. col. 4.
 Appetitus nullus operatiuus operatur, nisi per formam scientiæ, quæ est in ipso. Alb. Mag. ethic. 5. tract. 1. cap. 1. char. 58. col. 1.
 Appetens omne, vt appetens, mouetur; & quidam actus & motus est ipsum appetere, prout motus est actus perfecti. D. Tho. 3. de ani. l. 15. tex. 54. c. 65. col. 2.
 Appetitus cognoscitiuus non fertur nisi in bonum, & nunquam fertur in malum, nisi in quantum induit rationem boni. Alex. de ales. 2. metaph. c. 43. col. 3.
 Appetitus omnis ad aliquod perpetuum est, & nititur ad sequi naturam perpetui in quantum potest. Alex. de ales. 3. metaph. tex. 12. c. 67. col. 2.
 Appetitus mouet in motu progressiuo potentiam motiuam, quæ mouet membrum motu progressiuo. Alex. de ales. 2. metaph. tex. 36. c. 342. col. 4.
 Appetitus sensitius subuertit iudicium rationis, vt bonum intelligatur bonum. Alex. de ales. 1. 2. metaph. tex. 36. ch. 343. col. 1.

Appetitus, vt appetit.

Appetitus omnis, & inquisitio per aliquid simile percipitur, nec vnquam appetit, nisi per hoc, quod est simile appetenti. Alber. Mag. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 6. ch. 73. col. 3.
 Appetitus ad esse diuinum omnibus est: quia diuinum primum lumine suo penetrat in omne quod est, quæ penetratio luminis diuini boni est inclinatio, & ad diuinum bonum inchoata similitudo, & simile appetit sibi simile. Alb. Mag. de cau. & proces. vniuer. a cau. prima l. 2. tract. 4. cap. 2. c. 224. col. 3.
 Appetitiua, prout est animæ vegetabilis virtus, appetit cibum appetitu naturali, & appetit ex vacuitate replentis nutrimenti, & ex defectu, qui provenit ex dissolutione deperditi à substantia vegetabili. & hic appetitus est cum sensu in his, quæ habent animam sensibilem, vegetabilem: & vocatur fames, & sitis, & provenit ex sensu euacuationis. Alber. Mag. de ani. tract. 2. cap. 8. ch. 18. col. 3.
 Appetitus naturalis, quicquid appetit, illud potest obtinere: & quod appetit est proportionatum principijs naturalibus, quibus appetitus nititur obtinere illud: & ita secundum quod sunt gradus entium, ita sunt gradus bonorum, quæ appetuntur. Entia autem alia sunt propinquissima primo enti; alia remotissima, alia in medio. Albert. Magn. ethicor. primo tract. 3. capitu. 6. char. 7. col. 2.
 Apporema est syllogismus dialecticus contradictionis. Aristot. topic. 8. cap. 4. ch. 567.
 Appositio est, cum quæsiat ex his, quæ perficiunt substantiam, compositum fecerit, & adiungat aliquid vltius; vt accipiens aliquid eorum, quæ non secundum formam, sed secundum materiam definito insunt. Alex. & Eust. 2. post. ch. 28. col. 2.
 Appositio omnis est congregatio quædam, subtractio, disgregatio quædam. D. Thom. 7. phy. l. 4. text. 13. char. 110. col. 4.

Apprehensio, quæ per sensum efficitur, est quædam disciplina. Alex. aphrod. primo metaph. co. 2. c. 3. col. 2.
 Apprehensio est quid medium inter agens, & passum. Auer. contra Algazel. in phy. disp. 2. c. 61. col. 3.
 Apprehendere est formam apprehensi accipere, non secundum esse, quod habet in eo, quod apprehenditur: sed secundum quod est intentio ipsius, & species, sub qua aliqua sensibilis, vel intelligibilis notitia apprehensi habetur. Alb. magn. 2. de ani. tract. 3. cap. 4. char. 20. col. 3.
 Apprehensio quatuor habet gradus: quorum Primus, & infimus est, quo abstrahitur & separatur forma à materia; sed non ab eius presentia, nec ab eius appenditijs: & hoc facit virtus apprehensiuua, quæ est de foris, quæ est sensus. Secundus gradus est, quo separatur à materia, & à presentia materiæ, non autem ab appenditijs eius, quam facit imaginatiua potentia. Tertius est, quo accipimus non tantum sensibilia, sed quædam intentiones, quæ non imprimuntur sensibus, & non fit sine extimatione: & hoc cognoscimus hunc esse hominem, & lapidem, & leonem. Quartus, quo apprehendimus res denudatas ab omnibus appenditijs materiæ, & solius intellectus est. Alb. mag. 2. de ani. tract. 3. ca. 4. c. 20. c. 3.
 Aptatio est de necessitate motus, & non causa motus. Auer. phy. 4. tex. 69. c. 73. col. 3.
 Aptitudo, quam relinquit priuatio in materia, est essentialiter forma substantialis. Alber. mag. 5. phy. tract. 1. cap. 3. char. 61. col. 1.
 Aptum natum non esse predicari, duobus modis contingit: vel quod nomen significat formam, vt est determinata ad hanc materiam: vel vt nomen significat formam, quæ non est apta in materia recipi. D. Thom. in perih. c. 9. col. 1.
 Aptitudo ad rem aliquo modo aliquid est rei. Alex. de ales. pri. metaph. c. 2. col. 3.
 Aptitudo ad subiectum est de essentia accidentis. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 5. c. 185. col. 4.
 Aptitudo ad aliquam rem est quasi aliquid rei. Alex. de ales. 9. metaph. tex. 14. c. 270. col. 3.

Aqua in vniuersali.

Aqua omnis eadem specie est, eo quod habet quædam similitudinem. Aristot. topic. 1. cap. 6. c. 396.
 Aquæ superficies rotunda est, cum semper apta natura est confluere ad magis concauum: magis vero concauum est, quod centro propinquius est. Arist. 2. de celo. su. 2. cap. 3. tex. 31. c. 300.
 Aquæ natura non videtur separata, nec segregata ab eo, quod circa terram locatum est, corpore. Arist. meteor. pri. su. 1. cap. 3. tex. 1. c. 454.
 Aquæ alix fluxiles sunt, alix statiles: & fluxiles omnes fontanæ, stabiliæ, alix collectiue, & subsidentes, vt paludosæ, & stagnales, alix fontanæ, & hæc manufacte, vt puteales vocatæ. Arist. meteor. 2. su. 1. cap. 1. c. 493.
 Aqua nocte percussa fulget retracto ab ipsa visu: sed die non videtur, quia lumē diei amplius existens offuscatur. Arist. meteor. 2. su. 4. cap. 2. ch. 536.
 Aqua non mollis est, non enim cedit compressionem in profundum, sed circum obstitit. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 1. tex. 29. ch. 568.
 Aquæ natura velut insipida est. Aristot. de sens. & sens. cap. 4. char. 15.
 Aqua est subtilissimum omnium humorum, & etiam ipso oleo. Arist. de sen. & sens. cap. 4. c. 15.
 Aquæ quod est sapor, hoc in aere, & in aqua est odor. Et ob id frigus, & congelatio, & sapor hebetant, & odores exterminant: nam, quod mouet & generat calidum, hoc auferunt infrigidatio, & congelatio. Arist. de sen. & sens. cap. 5. ch. 20.
 Aquarum mutatio grauis est, aeris vero non grauis: I quia

quia aqua corporibus alimento est, quo habito ac com-
plexo peregrinamur: aer autem nullum exhibet alimen-
tum. Aquarum item genera multa, & varia sunt, aeris
minime. Arist. probl. sec. 1. q. 13. ch. 335.

Aquarum mutationes faciunt, ut pediculi, in quibus ha-
beri possint, multi habeantur: quia humoris cruditatis,
quam perturbatio illa committit, quæ ex aqua vario
usu in crebra commutatione redundat, humoris crea-
re copiam potest, præsertim in loco humori opportu-
niore, qui caput est. Arist. probl. sec. 1. q. 16. c. 336.

Aquam, cum mutant animalia, quædam colorem, suum
amittunt, & similia loci illius domesticis redduntur, ut
capræ; alia nunquam mutant, ut homo. Arist. probl.
sec. 10. q. 7. ch. 428.

Aquæ bullarum basis candida infidet, & si Soli exposta
est, nullam efficit umbram, sed reliquum umbræ corpus
umbram facit, basis autem sola non facit, sed circum à
Sole cingitur, & quod mirabilis est, si lignum per a-
quam in Sole apposeris, umbra ligni continua exul-
tabit, sed iuxta basim bullæ a Sole secabitur. Quod si
umbra est, quod a Sole non aspicitur, sequetur, ut bul-
læ moles circum tota aspicitur, quod nunquam fie-
ri posse in opticis, id est, aspectuum rationibus demon-
stratur; quippe cum ne minimum quidem a maximo
totum circum aspicitur. Arist. problem. sec. 16.
quæst. 1. char. 496.

Aquæ bullæ cur specie hemispherij surgere solent? an
quod tanquam de centro in aera sursum æqualiter cir-
cum vndique admittuntur? quo modo hemispherium
exurgat necesse est. Portio autem spheræ inferior a-
quæ planitiæ absconditur, in qua centrum situm est.
Arist. problem. sec. 16. q. 2. ch. 496.

Aquis vorticosis quæ ferruntur, cur ad medium aguntur
omnia? quia magnitudinem habent, quæ feruntur:
quamobrem illius extrema in duobus sunt circulis,
hoc quidem maiori, illud minori: quare maior distra-
hit, quoniam celerius fertur, & transuersum impellit
illud ad minorem, cum autem id quod fertur latitudi-
nem habet, & iste rursus idem efficit, & ad interiorē
propellit, donec ad mediū perueniat. Vel quia, quod
fertur, simile se habet modo ad omnes circulos pro-
pter medium: medium enim in vnoquoque circulo
æqualiter distat. Vel quia, quorum circumactæ aquæ
latio non superior propter magnitudinem, sed graui-
tate sua circuli celeritatem excellunt, ea necesse est re-
linqui. & tardius ferri, tardius autem minor circulus
fertur: non idem enim in tempore æquali reuoluitur
magnus, & paruus circulus, quādo circa idem fuerint
medium, quamobrem in minori circulo relinqui est
necesse, donec ad medium perueniant. Quorumcun-
que autem superior a principio fuerit latio, ea finiens
idem efficit: oportet enim hunc statim, alterum vero
celeritate superare grauitatem: quamobrem ad inte-
riorem semper circulum relinquetur quodcūque, ne-
cesse enim est, quod non superatur, aut in exteriori,
aut in interiori moueri, in illo autem in quo est im-
possibile est ferri, quod non superatur: adhuc autem
minus in exteriori: celerior enim exterioris circuli est
latio. restat igitur, ut id, quod non superatur, ad inte-
riorem transferatur, semper enim vnumquodque pro-
ficat, ut non superetur. Quia vero peruenire ad me-
dium, finem quidem efficit, ut quippiam non mouea-
tur: stat autem solum modo ipsum centrum, ad hoc
sane omnia congregari necesse est. Arist. quæst. me-
can. q. 35. ch. 804.

Aquæ stagnum circa Siciliam esse aiunt, in quo, si quis
aues, & cætera suffocata animalia intinxerit, rursus
reuiuiscere autumant. Arist. de admir. aud. c. 844. 28.

Aqua paludis Afcaniæ adeo nitrosa ex sua natura extat,
vt nulla alia purgatione pallia, quæ in ipsa remoran-
tur, regere noscatur. Si quis vero ea in eadem aqua ali-

quandiu permiserit, intercidunt. Arist. de admir. aud.
c. 848. 51.

Aqua, cum fauces strangulat, quid amplius bibere opus
est? prouerbiū. Aristotet. septimo ethic. nicom. cap.
2. char. 162.

Aqua omnis omni aquæ vniuersaliter similis est specie,
maxime si in eadem fuerit qualitate; vt dulcis cū dul-
ci. Alex. aphrod. 1. topic. cap. 6. c. 10. col. 1.

Aqua longe densior est aere obscuro. Alex. aphrod. 2. de
anim. cap. 33. ch. 48. col. 4.

Aqua manens, & parum alta cur iacta in eam lapide or-
bes agit permultos? quia lapis vndique aquam propel-
lit suo pondere. Alex. aphrod. probl. 1. 135. c. 718.

Aqua, cum conuertitur in cristallum, siccitatem nanciscit
tur. Io. gram. 1. phys. ch. 22. col. 3.

Aquæ nomine omnia humida, & potabilia appellauit
Aristoteles. Io. gram. de gen. ani. 4. cap. 2. c. 76. col. 1.

Aqua est sonorum transportatrix, sed, quæ sonum non
emittit. Io. gram. 2. de ani. tex. 87. c. 62. col. 1.

Aqua est succorum vehiculum, odorum autem vapores:
hi autem magis sunt ex aere. Ioan. gram. 2. de anima.
tex. 98. ch. 64. col. 3.

Aquæ, quæ sunt subtiliores, eæ magis omnis qualitatatis
expertes sunt. Io. gram. 2. de ani. tex. 101. c. 65. col. 3.

Aqua nō est cognata omni aeri, sed ei parti, cui adhæret.
Simpl. 4. phys. ch. 217. col. 1.

Aqua ad terram minorem rationem habet, ad aerem au-
tem maiorem: terra vero ad omnia maiorem, ignis mi-
norem. Simp. 3. de celo, tex. 48. co. 44. c. 93. col. 3.

Aqua, si in naturalem aurium aerem intraret, auditum
obtrunderet. Simp. 2. de ani. te. 83. c. 39. col. 3.

Aqua eleuatur in vase, & non aer, cum clauditur orifi-
cium vasis statim, cum in eo imponitur candela; quia
cum aliqua pars aeris transmutatur in naturam ignis,
mouetur illa pars in loco aeris superius, & tunc cor-
pus, quod est sub ea, siue aer, siue aqua fuerit, conse-
quitur. Si ergo corpus illud non consequitur eam,
tunc illa pars ignea itabit violentem in loco, in quo
transmutabatur in ignem, & non mouetur ad supe-
rius. Et cum ignis ponitur in orificio vasis, statim
transmutatur illa pars aeris in ignem, & cum vas
conuertitur, & clauditur orificium, ignis querit ae-
rem vt moueatur ad superius, & cū sit oppilatio, nō
requiret illum aer, & stat violentem in orificio vasis,
& cū oppilatio aufertur & positus fuerit super aquam,
tunc pars ignea ascendit sursum, & cum non impleat
vas, eum consequitur aqua, & idem causa est in vento
fis. Auer. 4. de celo. tex. 39. c. 122. col. 3.

Aqua prædominatur ei, quod congelat frigidum, an-
tequam ingrossetur ipsum calidum. Auer. meteor. 4.
char. 212. col. 4.

Aqua & terra dominantur ei, quod coagulatur: & eius
grossities fit a calido, siue frigido. Auer. meteor. 4.
char. 212. col. 4.

Aqueum dominatur rebus, quæ nec a calido nec a frigi-
do congelantur: quia humiditas consumitur ante-
quam ingrossentur. Ideo a calido non coagulantur, &
a frigido non coagulantur propter paucitatem partium
terrestrium. Auer. meteor. 4. c. 212. col. 4.

Aquæ forma non diuersatur per diuersitatem situs par-
tium. Auer. 5. metaph. tex. co. 31. ch. 65.

Aqueam figuram, rotundam scilicet, habent omnia, quæ
ante se resoluunt in aquam, et postea congelantur.
Alb. mag. 1. meteor. tract. 1. cap. 16. c. 86. col. 2.

Aquæ rotunditas euenit ob pondus ipsius. Alb. magn. 2.
meteor. tract. 1. cap. 23. c. 88. col. 1.

Aquarum locus primus et proprius est mare Oceanum,
in quo primo secundum naturam generantur ex par-
te Aquilonis. Alber. magn. 2. meteor. tracta. 3. cap. 10.
char. 94. col. 1.

Aquæ omnes iuxta fontes epotæ strumas faciunt, quia
vaporosæ

vaporosæ et frigidæ existunt vehementer, multasque
superfluitates mouent. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 3.
cap. 19. c. 95. col. 3.

Aqua decocta rarior est, quia simplex. Alb. Magn. 2. me-
teor. tract. 3. cap. 20. c. 96. col. 1.

Aqua non est mollis, quia non cedit in profundum, sed
circum fluit. Alber. Magn. 4. meteor. tract. 2. cap. 3.
c. 124. col. 3.

Aqua pura simplex est omnium humidorum subtilissi-
ma, quæ sunt apta ad nutrimentum; quia alioqui
aer purior, & subtilior est aqua. Albn. Mag. de sen. &
sen. tract. 2. cap. 6. char. 13. col. 1.

Aqua omnia raritatem habentia natura sua eleuat ad
suam superficiem. Alber. Mag. de veg. 4. tract. 1. cap. 2.
char. 141. col. 1.

Aqua merguntur corpora omnia, in quibus terrestre
per calorem ad formalitatem digestuum non est, &
acritati coniunctum, vt metalla ad lapides. Alb. Mag.
de veg. 4. tract. 1. cap. 3. c. 141. col. 2.

Aquæ diuersi sunt colores, & sapores pro diuersitate
terræ, per quam fluit. D. Thom. 2. meteor. 1. 3. c. 90.

Aqua quid sit.

Aqua est humida, & frigida. Arist. 2. de gen. & cor.
su. 1. cap. 3. tex. 16. c. 427.

Aqua magis frigida quam humida. Arist. 2. de gen. &
cor. su. 1. cap. 3. tex. 23. ch. 428.

Aquæ species sunt vinum, vrina, serum, & quæcunque
nullam, aut paruam habent subsistentiam. Arist. me-
teor. 4. su. 2. cap. 2. tex. 31. c. 569.

Aquæ magis sunt, quæ non ingrossantur a frigido, sed
concrefcunt, vt vinum, vrina, acetum, & lixiuum, &
serum. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 3. tex. 41. c. 573.

Aquæ & terræ communia sunt lac & sanguis. Aristotel.
meteor. 4. su. 2. cap. 3. tex. 41. char. 573.

Aqua non exhalabilis, sed vaporabilis est. Arist. meteor.
4. su. 3. cap. 2. tex. 47. c. 582.

Aquæ natura principium est humidis. Arist. pri. Meta-
ph. su. 2. cap. 1. char. 11.

Aqua est substantia humida, & frigida. Mag. in prim. c.
10. col. 3.

Aquæ pars omnis est aqua; quia, & totum & partes ean-
dem obtinent definitionem. Io. gram. 3. phy. tex. 73.
c. 63. colum. 1.

Aquæ nō est materia vapor, sed materia communis ele-
mentorum. D. Tho. post. ch. 92. col. 3.

Aqua sola est bene terminabilis. D. Tho. de gen. & cor.
1. 8. tex. 49. c. 32. col. 3.

Aqua, vt elementum.

Aqua & aer sunt magis mixta, quàm terra & ignis.
Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 3. tex. 22. c. 428.

Aqua simplicium facile terminabilis est. Arist. 2. de gen.
& cor. su. 3. cap. 2. tex. 49. c. 440.

Aqua humidorum sola non ingrossatur; aut eo quod ca-
lidum sit paucum; aut, quia, quod terminatur humi-
dum, est multum. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 4. tex. 21.
c. 564. Idem infra, c. 4. 5. cap. 3. tex. 37. c. 571. Idem de
gen. ani. cap. 2. char. 145.

Aqua sola non nutrit, multo minus aer. Arist. de sen. &
sen. cap. 5. c. 24. Idem Alex. aphrod. de sen. & sen. sec.
4. co. 51. c. 21. col. 1.

Aqua & terra cur putreant, ignis & aer nō putreant? vel
quia omne, quod putret calidissimum fiat necesse est,
igne autem nil est calidius. Vel quia refrigerari prius
oportet, quod putredinē concepturū est; ignis autē ca-
lidissimus est, aer vero igne refertus est, nihil autem
putret, quod calidum est, sed refrigeretur ante oportet,
quam putreat. At aqua & terra vicissim modo

calida, modo frigida effici possunt. Arist. probl. sec. 25.
quæst. 20. char. 577.

Aqua ventos cessare facit, & venti aquam. Alex. aphrod.
2. meteor. cap. 4. co. 19. char. 48. col. 1.

Aqua maiorem soliditatem habet quam aer, qui facilius
perlabitur, & defluit. Alex. aphrod. de sen. & sen. sec. 1.
co. 6. char. 8. col. 1.

Aqua & aer non sapiunt vt perlucida sunt: sed quia di-
luunt & abstergunt siccitatem illam humore perfu-
sam, quæ sapit. Alexan. aphrod. de sen. & sen. sec. 4.
co. 39. c. 17. col. 4.

Aqua, si esset in centro, moueretur ad concauitatem ae-
ris, & sic de alijs elementis. Auer. pri. de celo. tex. 17.
char. 7. col. 1.

Aqua non habet potentiam retinendi aerem in quanti-
tate alia quantitate sui loci naturalis, vt non habet po-
tentiam impedire eum a suo loco naturali. Auer. 3. de
celo. tex. 56. c. 102. col. 1.

Aqua non dicitur leuis, nisi in comparisonem ad locum
terræ; & grauis, nisi in comparisonem ad locum ae-
ris: in se enim ipsa vnam naturam simplicem habet.
Auer. 4. de celo. tex. 26. c. 118. col. 1.

Aqua & terra dominantur in corporibus homogeneis.
Auer. in meteor. 4. c. 211. col. 2.

Aqua ex sui natura supra terram manere deberet: tamē
terræ elabatur quatuor de causis. Primo, quia sic mo-
uetur motu mixtionis a Luna causato. Secundo, quia,
cum humida sit, alienum terminum, querit; & cum sit
subtilis, facile penetrat. Tertio ob circularem elemen-
torū generationē. Quarto est propter terræ diuisos lo-
cos. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 2. cap. 6. char. 89. col. 4.

Aqua, si descendat ad locum terræ, si terra detrahi intel-
ligatur, tamen hoc non facit motum generationis, &
formæ; sed potius corruptionis, & transmutationis eius
in forma terræ, vt & transfertur ad eius locum. Alb.
Mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 3. c. 93. col. 3.

Aqua verior est, quæ in medio sui loci spatio est. Albert.
Mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 1. c. 93. col. 4.

Aqua in summo subtilior est, & dulcior propter aeris
admissionem: in infimo, turbulenta, & salsa propter
terræ admissionem: in medio insipida. Albe. Magn. de
nat. loc. dist. 1. cap. 4. c. 94. col. 1.

Aqua est locus piscium, qui frigidi sunt, materiamq; ha-
bent spissam, & pinguescentem, & viscosam in genere.
Alb. Mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 5. c. 94. col. 2.

Aquam terram, quæ in inferiori hemispherio est, coope-
rire tribus probant Philosophi rationibus, quarū. Pri-
ma fimitur ab ortu orbis: constat enim quod super
inferius hemispherium Stellæ secundū diuersum mo-
tum ab occidente oriuntur: super illos ergo vadunt,
a sinistro celi. Signa autem, secundum quæ mouentur
planetæ in eis, supra ordinem naturalem dispo-
nuntur, et cum naturalis motus planetarum sit ab
occidente in orientem, videtur esse inordinatus mo-
tus coeli ad esse, & generationem super illos: ideo di-
xit Pythagoras inferius hemispherium esse locum pe-
narum, & tartari. Secunda ratio est, quod aqua est
maior terra, & ideo oportet, quod terram plus medie-
tate cooperiat. Tertia, quia hic locus esset inutilis,
cum nullus vnquam ibi habitauerit. Alb. Mag. de nat.
locorum tract. 1. cap. 12. c. 98. col. 1.

Aquam terra maiorem esse in effectu incertum est, quia
multa sunt aquam diminuentia: & cum sit facilis co-
uersionis in aliud elementum facile minuitur, & facie-
le augetur, ideo multoties fit diluuium per hoc ele-
mentum, quam per aliud elementum. Albe. Magn. de
nat. loc. tract. 1. cap. 12. c. 98. col. 2.

Aqua, quæ sui humiditate interminabilis est, in se con-
tinuat terræ siccum vndique influens partibus eius,
& facit ipsam terram producibilem in lineas, & recipe-
re figuras decenter, & cohærere sibi partes angulorū

qui sunt in generatis omnibus. Et ideo consequens est, si ipsa aqua variatur in suis proprietatibus ex loco, quod generata ex ipsa, ex loco multam recipiant diuersitatem. Alber. Magn. de natu. locorum tract. 2. cap. 1. char. 99. col. 1.

Aqua, & terra ex loco diuersitatem in suo pondere capiunt, propter quod, licet sint in omnibus grauiora, tamē in quibusdam generatis grauiora efficiuntur quam in alijs. Alb. Mag. de nat. locor. tract. 2. cap. 1. c. 99. col. 3.

Aqua dulcis est elemētum, & aquarum principium. Alb. Mag. de veg. 4. tract. 1. cap. 3. ch. 141. col. 3.

Aqua ebibita nō nutrit, quia nullum simplex nutrit, sed currere facit cibum. Alb. Mag. de anim. 3. tract. 2. cap. 4. char. 42. col. 2.

Aqua non cooperit terram propter generationē, & conseruationem animalium, & plantarum. D. Tho. 2. de celo, lec. 6. tex. 30. ch. 36. col. 1.

Aqua est aere humidior. D. Tho. 2. de gen. & co. 1. 3. tex. 23. ch. 27. col. 2.

Aqua vt transmutatur.

Aqua non congelatur hic, vt in nubibus. Arist. meteor. 1. su. 3. cap. 1. ch. 476.

Aqua, nix, grando, coguntur propter infrigidationē in loco circa nubes. Arist. meteor. 1. su. 3. cap. 1. c. 476.

Aqua congelatur hyeme. Aristot. meteor. 1. sum. 3. cap. 2. char. 477.

Aqua fit propter frigiditatem ex aere. propter eandē causam etiam fit in terra, & supra terram. Aristot. meteor. 1. sum. 4. cap. 1. ch. 482.

Aqua eos habet saporē, & colores, quos habet terra, per quam fluit. Arist. meteor. 2. su. 1. cap. 2. ch. 499.

Aqua semper sursum aliqua in mari ducitur, & descēdit potabilis. Arist. meteor. 2. sum. 1. cap. 3. ch. 506.

Aquarum diuersi saporē sunt: quia pertransēunt per terram, in qua ob aluminis, & calcis, & similibus saporē in ea existentes, illos saporē acquirunt, cum per illa colantur: & aliæ sunt acidæ, vt in Sicania, Sicilia. & circa Lyncum est aqua acida: circa Scythiam, vero amarā. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 3. c. 508.

Aquarum diuersarum vsu nonnulla suos immutant colores: alibi enim candida, alibi nigra redduntur. Arist. de hist. ani. 3. cap. 12. ch. 93.

Aquosa omnia frigore concresecunt. Arist. de gen. ani. 3. cap. 2. char. 149.

Aqua oleo mista, crassa, & alba redditur. Aristot. de gen. ani. 2. cap. 2. c. 150.

Aqua, si in aurem elapsa est, oleum, quo humor effluit, instillamus, nullo nāque humore alio effluere potest: vt per lubricam aurem agens aqua excurrat: oleum enim, vt leue, facit, vt prope labescere possit. Arist. proble. sec. 32. q. 10. ch. 641.

Aquæ multa copia est Illyriæ, quæ Ardia vocatur iuxta Autariatarum confinia, in valle amplissima iuxta montem sitam non omnibus horis (vt aiunt nonnulli) sed vere tantum resiliere: quam, cum indigenæ exhauriūt, in cauerna aliqua interdum non seruāt, noctu vero sub dio exponunt per 5. vel 6. dies id actitantes, aqua induratur, ac optimum sal efficitur: quod gregis gratia præcipue reseruant: sal enim ad ipsos mintmē vehitur, eo quod loca longa interpedine à mari distantia incolant, nec ipsi cum alienigenis degant. Salis igitur maximo vsu greges pascuntur, sal enim bis in annum gregibus cibi causa exhibent. quod si non agerent, quam plurimum gregis copiam ipsis perire contingeret. Ari. de admir. audit. c. 871. 134.

Aqua, quia ignis esca, & pabulum dicitur, lumine facile illustratur. Alex. aphr. de sens. & sensato, sec. 2. co. 13. char. 11. col. 1.

Aquæ, exiguum, si in maximo igne iniectum fuerit, cor-

rumpitur, & conuertitur in substantiam ignis. Ioan. gram. 3. phys. c. 63. col. 4.

Aqua æstate maximē euaporat, & in aerem mutatur. Io. gram. 4. phys. tex. 84. ch. 104. col. 2.

Aqua exiens in commensurationem facit glaciem. Ioan. gram. 2. de gene. & cor. tex. 21. co. 14. ch. 113.

Aqua magis humectat quā aer, licet aer sit magis humidus; quia crassior est partium, replendiq; meatus nostros vim habet, aere ob tenuitatem effluente: aqua enim facile terræ coniungitur, qua nostra corpora magis participant. Ioan. gram. 2. de gener. & cor. tex. 23. co. 15. c. 114.

Aqua iuxta ripas facilius conuertitur in lapidem, quam tota aqua; quia virtus paruam facilius vincit, quā multam quantitatem. Alb. Mag. 1. de miner. tract. 1. cap. 8. char. 136. col. 2.

Aqua in omnem locum non conuertitur in lapidem; quæ, cum est extra locum mineralem, euaporat, & corrumpitur. Albert. Magn. primo de miner. tract. 1. cap. 8. char. 136. col. 2.

Aquæ fluentes in fistulis plūbeis, vel stanneis, viscera corrodunt. Alb. Mag. 3. de min. trac. 2. cap. 4. c. 146. col. 4.

Aquæ omnes alchimicæ lixiuium quoddam sunt. Alber. Mag. 4. meteor. tract. 2. cap. 13. c. 127. col. 1.

Aquæ vel terræ species coagulationis potentiam habentes, vt lapides, & metalla, nullum nutriūt animalium propter vicinitatem eorum ad elementa; & quia non nutriunt nisi soluantur, vt lapides in calcem solūtur, nec ipsa nec metalla ab humido complexionali solui possunt; & quia vt metalla, sunt ex sulphure, quod est contrarium complexionis animatorum. Alb. Mag. de nutrim. & nutri. tract. 1. cap. 1. c. 63. col. 4.

Aqua thermarum est calida, quia currit super mineras sulphuris incensas. Alb. Mag. de propr. elem. 2. trac. 2. cap. 2. c. 115. col. 4.

Aqua rosacea bona ad Solē expirat, & conseruatur in frigidō loco. Alb. Mag. de veg. 3. tra. 2. cap. 6. c. 140. col. 1.

Aqua, si generatur ex aere, est corruptio simpliciter, & generatio secundum quid: quia aqua est in potētia ad aerem, vt imperfectum ad perfectum, & aer est in potentia ad aquam, vt perfectum ad imperfectum. D. Tho. 4. phys. l. 8. tex. 49. c. 54. col. 2.

Aqua vt mouetur.

Aqua, quæ fluit in mare, non auget illud, quia excutatur à Sole, & non perspicitur, quia est mare. Arist. meteor. 2. sum. 1. cap. 2. ch. 498.

Aquæ è terra erumpere solent factis terremotibus, non quod ideo terremotus causa sit aqua, sed si fuerit in superficie, aut de subter vim inferat spiritus ille mouens est. Arist. meteor. 2. su. 3. cap. 2. ch. 530.

Aqua sua propria natura ad loca concaua fluit deorsum, & ad hoc nullius artis opus est. Alex. aphr. 2. meteor. cap. 1. co. 2. c. 3. col. 2.

Aquæ curētēs meliores, leuiiores, & subtiliores, sunt stantibus. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 3. cap. 20. c. 95. col. 4.

Aquæ inter currentes meliores sunt, quæ currunt super lutum liberū a corruptione fetida, vel aquæ immista: quia tale lutum aquam purificat, & maxime vbi remota est à suo principio. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 3. cap. 20. char. 95. col. 4.

Aquæ, quæ currunt ad Orientem, meliores sunt; & post has, quæ ad Aquilonem; deinde, quæ ad Occidentem: pessimæ, quæ ad Meridiem. quod eis per accidens euenit propter ventos cum eis immistos. Alb. Mag. 2. meteor. trac. 3. cap. 20. c. 95. col. 4.

Aquæ currentes in canalibus plumbis pessimæ sunt, maxime, si diu in plumbo currerunt. Alb. Mag. 2. meteor. tract. 3. cap. 20. c. 95. col. 4.

Aqua maris scintillat fortiter mota, quia partes salis combu-

combustæ multæ sunt in ea, in quarum superficie est ignis micans. Alber. Magn. 2. de anim. tract. 3. cap. 12. char. 23. col. 3.

Aqua non deseruit nutrimento in omnibus, nisi vt est vehiculum nutrimenti, sine ipsa enim non fluere nutrimentum. Alb. Mag. de veg. 4. trac. 3. cap. 1. c. 143. col. 3.

Aqua mouetur circulo imperfecto secundum fluxum, & refluxum motu supra naturali, quia longe distat a cælesti motu. D. Tho. 1. de celo, l. 4. tex. 11. c. 4. col. 2.

Aqua vt calida, & frigida.

Aquam præcalescentem fuisse confert ad celeritatem coagulationis, citius enim infrigidatur. Aristot. meteorol. 1. sum. 3. cap. 2. ch. 479.

Aqua si primò Soli exposita fuerit, citius infrigidatur. Arist. meteor. 1. su. 3. cap. 2. c. 479.

Aquæ quæ sunt, vt plurimum frigidæ sunt, nisi alienam habeant caliditatem. Aristot. meteor. 4. sum. 4. cap. 2. tex. 52. char. 587.

Aquæ quædam sunt in multis locis, quas cum oues biberint, moxque inierint, agni, qui generatur, fiunt nigri; vt in terra Assyritide agri Chalcidici Thraciæ facit amnis, quem, præ nimia frigiditate Ppsychum vocant, & in Antandria duo sunt fluuij, quorum alter candorem, alter nigritiem pecoribus facit. Arist. de hist. ani. 3. cap. 12. char. 93.

Aqua feruens plenius calefacit quā flamma, sed flamma vrit, & liquat rem vri aut liquari idoneam, quod non facit aqua. Arist. de partib. ani. 2. cap. 1. c. 428.

Aqua feruens calidior est igne exiguo: at citius refrigerat quā ignis, quamuis exiguus, quippe qui nunquā fiat frigidus. Arist. de partib. ani. 2. cap. 1. c. 428.

Aqua feruens calidius sentitur quam oleum, sed celerius refrigerat, & congelat quam oleum. Ari. de partib. ani. 2. cap. 1. ch. 429.

Aqua sola calefcens non crassatur. Arist. de sen. & sensib. cap. 4. c. 15. Idem de gene. ani. cap. 2. ch. 149.

Aquæ crudæ, & frigidæ, aut sterilitatem, aut partum femineum faciunt. Ari. de gen. ani. 4. cap. 2. ch. 232.

Aqua frigida qui se lauant hyeme, primò frigeant, reliquo toto die tuti sunt a frigore; at qui se aqua calida lauant, frigus diutius experiuntur: caro enim spissescit, calorque se colligit introrsus ijs, qui aqua frigida se, lauerint; contra aduenit ijs, qui calidam admiserunt: quia caro rarefcit & calor ad externum locum reuocatur. Arist. problem. sec. 1. q. 29. c. 341.

Aqua tepida quæcunque ex stirpibus terræ irrigaueris, omnia duriora euadent. Arist. problem. sec. 10. quæst. 59. char. 447.

Aqua frigida de eodem exiens vase acutius obstrepit, quam calida; quia aqua frigida grauior est & velocior est eius delatio: & quæ velocior est, acutiorē strepitū reddit: calor verò raritate alleuat & elatione. Proximum est illud, quod faces ardentes ictum faciunt imbecilliorē. Arist. proble. sec. 11. q. 10. c. 454.

Aqua frigida, quæ irrigantur, dulciora euadunt quam tepida: quia sic interclusum calidum falsius est, vt calidius quod falsius. dulce contra. Arist. problem. sec. 20. q. 29. ch. 538.

Aqua cur minus candeat si mouetur: quia si ex propinquo contuimur, causa est, quod visio magis transineat aqua manente, quam mouente: eripitur enim trames omnis directus cum mouetur: & quod per lucidū est, candidum esse videtur: & per quod visus transire nequit, id atrum esse affirmant. At si ex longinquo spectatur, causa est motus quidam, quo aspectus mouetur. cum se ad elongatiora deducit. Præterea, cum aqua quiescit, aspectus vniuersus in luce reflectitur, quod fieri nequit, cum mouetur. Arist. problem. sec. 23. q. 23. ch. 561.

Aqua calida perfusi minus sentimus calorem, cum oleo peruncti fumus; quia propter corporis lenitatē facile aqua dilabatur, minusque commoratur, quam vt calor subire valeat. Arist. proble. sec. 24. q. 1. c. 567.

Aquæ puteorū tepidæ à Meridie æstate redduntur, quia frigiditate aeris tunc superata calor plane inualuerit: ante autem frigus calore soluitur, & cessat. non enim simul alter cessat, alter inualefcit, sed spatio temporis. Arist. proble. sec. 24. q. 2. c. 567.

Aqua interdum calidior facta quam flamma, deurere ligna non potest, flamma potest; quia flamma prætenus est, spiritusque; ex ea proficiscens partibus tenuissimis constat: aqua crassiuscula est, itaque subire non potest. At vero flamma carbonumque; ignitamētum, suam obtenuitatem facile subeunt, atque resoluunt. Ari. proble. sec. 24. q. 3. ch. 567.

Aqua feruens cur liquefacere non potest, venter queat? quia cætera liquefieri humor prohibet, nulla enim res est, quæ inter humorem dilabi & tabescere possit. At in ventre humore in vesicam secluso facultas resoluendi acquiritur. Arist. proble. sec. 24. q. 4. c. 567.

Aquam feruentissimam continentia vasa ipsorū fundum non vrit, sed plerique fundo sustinentes deportant: aqua vero ipsa exempta vrere potest, quia calor in fundo vasis contractus extingui ab aqua potest. Quo fit etiam, vt eliquare res nequeat, eliquabilis, si quid humoris admittatur. Arist. proble. sec. 24. q. 5. c. 568.

Aqua cur non perinde tempore hyberno, vt æstiuo efferueat, non solum pari calore facta igni, sed etiam pleniori & tantumdem calens atque etiam vehemētius? quia aquæ efferuentia bullarum elatio est: aqua igitur non minus hyeme quam æstate calefieri potest: sed bullas efferri frigus ambientis aeris prohibet, itaque minores paucioresque; consistunt: at contra omnino æstate est. Ille autem efferuendi æstus non nisi frequentia magnitudineque; spumæ exultat. Arist. problem. sec. 24. quæst. 6. c. 568.

Aqua calida cur rugare potest, ignis, qui tam calidus est, non potest? quia spiritum agit ignis vt tumefacere valeat: circum enim cutis obtenditur: ruga autem cutis contractiuncula est. Aristotel. problem. sec. 24. quæst. 7. char. 568.

Aqua feruens nunquam expafiat: fressum omne, atque lenticula solida expafiantur: quamquam his leuior aqua est. & argentum hoc facit cum decoquitur; quia expafatione calor agit euaporando, cogendoque ea, quæ suo naturali impetu obstant. Aqua igitur, quoniam leuis, & pertenuis est, nihil per vim reijcit: itaque nimius calor colligi non potest, sed antequam contrahatur, reprimitur omne, & excutitur, quod subinde accessit. At quæ corpulentiora sunt, vt per enixum erumpunt. Arist. proble. sec. 24. q. 9. c. 569.

Aquis calidis cur lapides potius quam frigidis concresecunt, & coagmentantur? vtrum quod lapis defectu humoris consistit, caloreque; potius quam frigore humor deficit & lapidescit calore? annon solū calor elapidat, sed frigus etiam humorem nimio gelu absumendo indurat, & facit lapidem. Quod si nimium frigus sic facit, simpliciter quoque ita agi posse certum est. Arist. proble. sec. 24. q. 11. c. 569.

Aquam minus calidam sentit, quis si in calida aqua pedē quiescētē tenet, quam si pedem moueat; quia idem, quod in toto corpore accidit. si quis enim curriculo it, aerem, qui subinde obuiam fuerit, sentit frigidiorē & eo magis, quo cursum agit prolixiorē. Arist. problem. sec. 24. q. 12. c. 570.

Aqua, quā Sol tepfecerit, cor minus salubris sit balneo? vtrum, quia corpori adhuc insidens refrigeratur, horroremque; mouet? an est etiam istud? verumtamen & si quis ea sæpe vtaf, valetudini fiat obnoxius: Res enim calida coquendi & ficcandi vim obtinet: frigida com-

pestere & contrahere potest, itaque vtraque aliquid boni affert: quia propter aqua calida ex igne, & frigida bonum præstat commodum, at quæ sub sole tepuerit, ob sui caloris imbecillitatem, præbere illorū neutrum habet, sed humificat tantum, perinde ac Luna. Arist. probl. sec. 24. q. 14. c. 570.

Aqua Sole cælestia parum salubris est, quia rigorem aduehit, ubi refrigeratum est. Arist. problem. sec. 24. q. 15. ch. 570.

Aquæ Magnesiæ, & Artanæ feruidæ, cur satis sunt potu idoneæ? quoniam aquæ copia dulcis ad profluentem calida se se applicat, eo tum modo, vt salugo tollatur, & calor eduret. Arist. probl. sec. 24. q. 16. c. 571.

Aquæ Magnesiæ feruidæ feruere quidem aliquando desierunt, falsæ tamen nihilo esse desierunt; an quæ aquæ copia frigidæ aliunde fusæ, in fontes feruidos calorem oem extinxit, ita vt & si terræ falsa persistere potuit, calida tamen esse propter aquæ adiunctæ copiam non potuit. Proximum igitur id accidit aquæ, quam per cinerem transmissam colamus: hæc enim transmissa, per calidum cinerem, nec ipsa suum frigus amittit, & cinerem frigidum reddit, falsa tamen & amara per cinerem est. Sed cum aqua, quæ frigida accesserat, alienigena esset, calor vernaculus terræ frigiditatem illum pauciorē euincere vice versa potuit: & ita suum calorem aquæ receperunt. Arist. probl. sec. 24. q. 17. c. 571.

Aquæ feruidæ falsæ cur magna ex parte proueniunt? quia pleræque per terram aluminosam percolantur, quod odore earum constat: exustorum autē oium cinis salis est: sulphurque redolet, quapropter feruida omnia modo fulminis vrunt: & quidem plura fulminis tactu calida extiterunt. Arist. probl. sec. 24. q. 18. c. 571.

Aqua thermarum exit calida, quia currit super mineras sulphuris. Aristotel. de caus. proprie. elem. capit. 2. chart. 968.

Aqua perferuida grata prurientibus est; quia membra pruriunt ob pituitam crassam, & perfrigidam, quæ facit, vt cutis hebetior sit, & stupentior. Alex. aphrod. probl. 1. ch. 672. 23.

Aqua puteorum per hyemem calida, per æstatem frigida est: quoniam suum contrarium omne contrarium excitare solet: aerem calidum fugit æstate frigus intra, & sic aqua frigescit, contra hyeme. Alex. aphrod. problem. pri. char. 687. 56.

Aqua feruida in puteū demissa cur frigidissima fiat? quia frigus putei calori pugnant aquæ demissæ, facileque præ sua frigidissima copia superas calorem vniuersum expellit, magnaque vi permeat per aquam, atque ita vehementer eam refrigerat. Alexand. aphrod. problem. pri. ch. 684. 58.

Aqua balnearum calidior sentitur, si postmodum moueamur; quia aqua, ubi ingressi sumus, non solū egit, sed etiam affecta est: & si mouetur, alia subintrat calidior, quæ non affectit, affectaque est. Alex. aph. probl. pri. char. 707. 112.

Aqua, cum sit ex frigido magis aqua, quam ex humido; tamen frigidi intensio corrumpit eam: glacies enim generatur, quæ non est amplius aqua, nec alicuius alterius intensio in propria forma est causa corruptionis, & frigidum humidi corruptiuum non est forma aquæ, quia aquæ forma est frigidum cum humido. Alex. aphrod. pri. naturalium quæst. cap. 6. ch. 2.

Aqua calefacta est magis tenuis quam prius. Alex. aphr. 1. naturalis. q. cap. 6. c. 2.

Aqua calefacta, & postea frige facta, est magis tenuis quam cum calefacta erat. Alex. aph. pri. natura. q. cap. 6. c. 2.

Aquæ forma non est simpliciter frigidum, sed frigidum cum humido. Alex. aphrod. pri. natu. q. cap. 6. c. 2.

Aquæ frigidum humidum corruptiuum non est aquæ forma. Alex. aphrod. pri. naturali. quæst. cap. 6. c. 2.

Aqua frigida effusa frequenter remissum calorem, ac pe-

nè amissum reuocauit. Ammo. in Por. char. 1. col. 4. Aqua stans est calidior ea, quæ currit; quia super vnam & eandem stantem radiis solis figitur, & eam calefacit. Alber. Mag. pri. meteor. tract. 1. cap. 11. c. 80. col. 1. Aqua calida congelatur facilius quam frigida; quia facilius ingreditur frigus. Alb. Mag. de passion. aeris. char. 118. col. 3.

Aquæ falsæ calidiores sunt quam dulces. Alb. Magn. de veg. 4. tract. 1. cap. 3. ch. 141. col. 2.

Aqua paludalis magis confert plantis, quam fluens; frigidior enim est fluens. Alb. Magn. de veget. & plant. 7. tract. 1. cap. 3. ch. 172. col. 3.

Aqua in nocte calidior est aere, quia conseruat calorem. Alb. Mag. de animali. 2. tract. 1. cap. 5. ch. 32. col. 2.

Aqua frigida est secundum se, quæ est secunda actiua qualitas, quasi priuatiue habens se ad calidum, & secundum propinquitatem ad aerem cõpetit secundario humiditas. D. Tho. de sen. & sen. l. 10. c. 11. col. 4.

Aqua vt dulcis vel falsa.

Aquæ aliquæ partes falsæ eleuantur cum dulci, sed tanto minor quanto in plente falsa, & lata dulci minor est. Arist. meteor. 2. sum. 1. cap. 3. ch. 506.

Aqua maris, quæ intrat in vase vno bene obturato per ceræ poros, est dulcis. Aristot. meteor. 2. su. 1. cap. 3. char. 506.

Aqua dulcis leuior est falsa. Arist. de plan. 2. cap. 1. c. 383.

Aqua dulcior est inhabilior generationi animalium, quã falsa: & aquæ falsiores sunt inhabiliores sed in ostijs annium, & vna teporem, & alimentum quærunt. Arist. de gen. ani. 3. cap. 11. ch. 216.

Aquam falsam apium recipit, porrum recusat; quia alterius radix imbecilla est, alterius valida: impatibilius autem, quod validius. Aristot. problem. sec. 20. q. 1. char. 528.

Aqua falsa frigida bibi non potest, calida, refrigerataue, postquam calefacta est, melius potest; quia de contrario in contrarium res quæque mutari solita est: aqua autem falsa dulci opposita est, & cum calefcit, portio falsi decoquitur, cum refrigeratur in imum defertur, & subsidet. Arist. probl. sec. 23. q. 18. c. 559.

Aquæ positæ iuxta mare, cur dulces magna ex parte non falsæ reperiuntur? quia percolatæ potui aptiores redduntur: percolari autem id melius potest, quod mari propius situm est. Arist. probl. sec. 23. q. 19. c. 560.

Aqua falsa cur profluere nequit? quia stabile est, quod graue est: falsa autem aqua grauis est: quapropter calidæ tantum ex falsis profluere possunt, habent enim sibi leuitatem, quæ pondus falsuginis superat; calidum namque leuius est. Adde, quod aquæ profluentes per terram colantur, & ita quantum crassius, & grauius est id affidere magis differtur, & subsidet: quantum leuius & sincerius, id seuocatur & profluit, & vt falsum graue est, ita dulce, leue: & ita sunt dulces, quæ profluunt, & hac eadem causa aqua falsa, cum mouetur, dulcior fit, & leuior per motū, ac sincerior redditur. Arist. probl. 23. q. 20. ch. 560.

Aquam dulcem cur qui in Aphrica propter mare infoderit, primo inueniet, post breui eandem falsam inueniet, cum in ceteris locis minus id ipsum eueniat? quia prima loci illius aqua concocta est sub terra, quæ cum diutius manserit, falsior à mari transmissio efficitur, vt quæ nuper constiterit; ceteris in locis aut aqua nulla est, vel plurima, nulla prohibente siccitate. Aristot. probl. sec. 23. q. 121. ch. 560.

Aquas falsiores continent loca Austrum versus spectantia, quia cum mare in terram sub austro interrumpit, dulces cum falsis miscetur. Arist. probl. sec. 23. q. 25. 561.

Aqua falsa vino dulci magis quam austero supernatur, quia grauius & lentius est dulce; itaque minus miscetur

tur & immixtum supernatur. Aristotel. problem. sect. 23. quæst. 26. ch. 562.

Aqua falsa cur innatet vino dulci cum terrena sit? vtrum propter calorem modo falsis? excremento namque per summa erumpenti res similis est. An alia causa sit? nam si non propterea ita fiet, vel dulce innatere minus incredibile erit; calidissimum enim est. Arist. problem. sec. 23. q. 27. char. 562.

Aqua tota dulcis est, sed per segregationem partium subtilium per exhalationem factam, quod relinquitur, vt totius aquæ excrementum, falsum redditur. Alex. aphrod. 2. meteor. cap. 2. co. 7. c. 38. col. 1.

Aqua maris fit dulcis, si in ollam ad ignem posita quicquid ex ipsa euaporat, colligitur. Alex. aphrod. 2. meteor. cap. 3. co. 15. c. 44. col. 2.

Aquæ suauiores sunt flante Borea, & falsæ flantibus Austris. Alex. aphrod. de sen. & sen. sect. 3. co. 30. c. 15. c. 4.

Aquæ dulciores sunt pluuia terram aliuente, & amariores temporibus siccis. Alex. aphrod. de sen. & sen. sect. 3. co. 31. c. 15. col. 4.

Aqua cur interdum effossis maritimis locis dulcis reperitur? quia pars maris tenuior dulcis est, crassior falsa. Alex. aphrod. probl. 1. q. 55. c. 683.

Aqua qui intercute laborant, cur assidue sitiant cum aqua sint pleni? quia humor fit falsus, cum putrescit, & sic stomachum reficere potest. Alex. aphrod. problem. 1. c. 692. q. 81.

Aquas falsugineas plurimumque in se portionis terrenæ continentis, crudas nuncupat Aristoteles. Io. gram. de gen. anim. 4. cap. 2. c. 76. col. 1.

Aqua falsa sepius colata per subtiles poros efficitur subtilis in partes, & reuertitur ad primam dispositionem aquæ dulcis. Alber. magn. de anim. 7. tract. 1. cap. 2. c. 64. col. 1.

Aqua dulcis e mari elicitur accepta terra glutinosa, & facta ex ea vase spisso concauo vndique clauso, & immisso in mari per spatium dierum & noctium aliquot, attrahit, & impletur aqua dulci. Alber. Magn. de anima. 7. trac. 1. capit. 2. c. 64. col. 1.

Aqua vt pluuia.

Aquæ sunt magis hyeme & nocte quam per diem, sed non videntur: quia latet nocturnæ magis quam diurnæ: quia hyeme, & noctes frigidiores magis sunt, & in aquam ex frigore vapor ducitur. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 1. char. 509.

Aquæ vapor signum est si non marcescit, nec distrahit. Arist. meteor. 3. su. 2. cap. 2. char. 543.

Aqua pluuia cur leuior est, cum ex mari, quod graue est hauriatur? quia & si è mari hauriatur, spiritus tamen agitatam tenuem efficit, & leuem. Alex. aphrod. problem. 2. q. 118. char. 772.

Aquæ pluuiales sunt vaporosæ, calidæ, & stipticæ: quia in aere insunt partes igneæ, vt etiam aqueæ, & terreæ. Alb. mag. de gen. & cor. tract. 6. cap. 4. c. 70. col. 4.

Aqua pluuialis constipat ventrem, & valet dissentericis; quia calidū euaporatiuū nō est ab eis remotū in toto. Albert. magn. de passion. aeris. char. 118. col. 4.

Aqua pluens, quæ in pluuijs, & roribus descendit super terram, quia est calida, & vaporabilis, magis prodest plantis, quam stagnæ, fontis & fluuij. Alb. mag. de veget. & plant. 7. tract. 1. cap. 3. char. 173. col. 1.

Aqua niuium, & grandinum, nisi diu stet antequam ad plantas fluat, plurimum affert plantis nocumentum: sed præ omnibus aqua falsa cauenda est, nec non metallorum aquæ malæ sunt. Alb. mag. de veget. & plant. tract. 1. cap. 3. char. 173. col. 1.

Aqua maturans letamen est aqua paludis, ex pluuijs, & roribus congregata: aut si haberi non possit, sit lacunalis sub Sole diu calefacta, & mota. Alb. mag. de ve-

get. & plant. 7. tract. 1. cap. 3. char. 173. col. 2.

Aquæ pluuiales sunt vaporosæ, & calidæ, quia in regione aeris sunt aliquæ partes ignis: & ideo niue descendente, non est tanta intensio frigoris. D. Thom. 1. de gener. & corrupt. lect. 24. tex. 84. c. 22. col. 4.

Aquæ primo cadentes in autumno latiores sunt, quia valde maiorem habent vaporem terrestrem. D. Tho. 2. meteor. lect. 6. char. 102.

Aquarij signum lapidi inscriptum à quartana liberat. Alber. mag. 2. de mineralib. tract. 3. cap. 6. char. 143. col. 2.

Aquilæ oua terna pariunt, sed binos pullos excludunt. At aliquando & tres visi sunt pulli, alterum in educando expellunt: tædio nutriendi, nam & degenerare, & hebetescere tunc Aquila dicitur, vt fetus ferarum capere non possit, & his diebus vngues inuertuntur, & pennæ albescunt, vt merito suos oderint partus. Arist. de hist. anim. 6. cap. 6. char. 264.

Aquilæ ciectum pullum olisraga excipit, & nutrit. Arist. de hist. animal. 6. cap. 5. char. 205.

Aquila incubat tricenis diebus; quod tempus, & Anseribus præscriptum est, & alijs magnis auibus. Aristot. de hist. animal. 6. cap. 5. char. 205.

Aquilarum genera non omnia æque prolem fastidiunt, sed difficilior in alendo vna, cui nomen Pygargo cauda albicans dederat: benignior, quæ tota nigricat colore. Arist. de hist. animal. 6. cap. 5. char. 205.

Aquila cum dracone diffidet, vescitur enim aquila anguibus. Arist. de hist. animal. 6. cap. 5. char. 316.

Aquila cum ardeola pugnat, vnguibus enim valens aggreditur; hæc autem repugnando emoritur. Arist. de hist. animal. 9. cap. 1. char. 317.

Aquila pugnat cum vulture, & olore, & sæpe eam nutrit olor. Arist. de hist. anim. 9. cap. 1. char. 318.

Aquila Pulla, & fulua appellata, foetus suos alit, atque educit: pernix concinna, polita, apta, & intrepida, strenua, liberalis est, non inuida; modesta, nec petulans: quippe quæ non clangat, nec lippiat, nec murmuret. Arist. de hist. anim. 9. cap. 32. char. 342.

Aquilarum plura sunt genera. Aliud, quod Pygargus ab albicans cauda dicitur, ac si albicillam nomines, gaudet hæc planis, & lucis, & oppidis. Montes & sylvas freta suis viribus petit, reliqua genera raro plana petunt. Alterum magnitudine secundum, & viribus, Planga, aut clanga nomine, saltus, conualles, & lucos incolere solitum, cognomine anataria, & morphnâ appellata. Tertium genus est colore nigricans, vnde accepit nomen, Pulla, & fulua vocatur, magnitudine minima, sed viribus omnium præstantissima est. colit montes, & sylvas, & leporaria cognominatur. Quartum est Perenopterus ab alarum notis appellatum, capite albicante, corpore maiore quam cæteræ dictæ, semper querula, & famelica. Quintum genus est Halietus, quæ marina vocatur, ceruice magna, crassa, alijs curuantibus, & cauda lata, in littoribus moratur. Sextum genus Gnesium, id est, verum ac Germanum appellant. hæc ex omni auium genere esse veri, & incorrupti ortus creditur. & est maxima omnium aquilarum sexquialtera proportione. Arist. de hist. animal. 9. cap. 32. char. 342.

Aquilarum, accipitrum, & minutarum etiam auium genera adulterina promiscuæque inuicem procreant, excepto genere aquilæ nuncupato Gnesio. Aristot. de hist. animal. 9. cap. 32. char. 342.

Aquila volat a prandio ad meridianum, mane quiescit. Arist. de hist. animal. 9. cap. 32. char. 343.

Aquilis senescentibus rostrum superius accrescit incuruaturque subinde magis, ac magis, vt fame intereant. Arist. de hist. animal. 9. cap. 34. char. 343.

Aquilæ pullos, donec potestas volandi fiat, alunt, tum nido expellunt, ac etiam ex illa regione, quam ipsæ incolunt. Arist. de hist. animal. 9. cap. 34. char. 343.

Aquila locis nido suo distantibus prædatur. Arif. de hist. animal. 9. cap. 34. char. 343.

Aquila marina pullos Solem conspicere cogit, & quæ prius lachrymantem videt, occidit; alterum leuat. Arif. de hist. anim. 9. cap. 34. char. 345.

Aquilarum ex vno pari, altera, quæ sterilis est, marina vicissim efficitur, quousque compares euadant, ex marinis ossifragæ, ex his autem pernices, accipitres, vulturesque fiunt. isti quoque nec sobolem vulturum claudunt, sed magnos vultures, qui fecunditate carent, gignunt: argumento, quod nemo vulturis magnum nidum confexit. Aristotel. de admir. aud. c. 849. 59.

Aquila inscripta lapidi conseruat veteres, at novos honores acquirere prohibet. Alb. Mag. 2. de min. tract. 3. cap. 5. char. 143. col. 2.

Aquilæ, & astures in aquilonari regione sunt feroces, & libentius comedunt pisces quam carnes: & libentius cancos, quam alium piscem. Alb. Mag. de animal. 7. tract. 1. cap. 1. c. 64. col. 4.

Aquilæ, & vultures hoc proprium habent, non venari prope nidum. Alber. Magn. de animalibus 8. tract. 2. cap. 5. char. 77. col. 4.

Aquilæ, & anseris tanta est pugna, vt vna penna aquilæ inter plures pennas anseris posita eas consumat. quod etiam est inter pilos lupi, & lanam ouis. Alb. Magn. de animalibus 8. tract. 1. cap. 3. c. 73. col. 4.

Aquila ab acumine dicitur: tres enim habet acuitates, visus, iræ, & instrumentorum venandi, quæ sunt vngues, & rostrum. Inter hæc est Herodius, quasi heros auium, grandis valde, tota nigra, licet in senectute conuertatur ad cineritatem, in dorso, & super alas, pedum valde croceorum, magnarum alarum. Non habet plus vno pullo, quia multum indigent nutrimento, quod difficulter inquirunt. Oculos habet supra modum ardentis croceos, ita vt albo oculi similitudinem præ se ferat Topatij, & pupilla Saphiri nigri perlucidi. Aquilarum genera sex inueniuntur: quorum primum est Herodius: secundum est, quod accipit anseres, & cignos: tertium est, quod infidet libenter truncatis arboribus: quartum; quod accipit pisces: quintum vocatur frangens os, quia ossa in altum ducens super lapidem cadere permittit: sextum est rarum, sed in alpidibus, & Rheni fluij rupibus inuenitur, & est album totum niuei candoris, & est magnum vt Herodius. Libenter omne genus aquilarum colligit partem pellis vulpinæ. In Liuonia incolæ terræ ex nidis deponentes pullos sub arboribus ponunt, & eis anos in posterioribus ligando vel consuendo obstruunt, & tunc comedendi appetitum perdunt, & aquilæ veteres prædam piscium, & auium adducunt, & hanc incolæ accipiunt, & se, & familiam inde pascunt, & aperiunt interdum anos pullorum ne moriantur, & sic diu prædam aquilarum accipiunt, ita vt narravit mihi fide dignus, quod aliquando in vno nido aquilæ, antequam pulli complerentur, plusquam 300. anates, plusquam 100. anseres & circa 40. lepores accepit, & plurimos pisces magnos. Alb. Mag. de animalibus 23. tract. 1. c. 1. char. 184. col. 2.

Aquilonis us est tanta, vt eas, quæ non nisi foeminas pariunt, immutat ad proles masculæ procreationem: spectare enim oportet ad Aquilonem, cum coeunt foemina. Arif. de hist. ani. 6. cap. 19. c. 230.

Aquilone nocturno tertiam lucem nunquam laborare dicitur, quia omnes flatus intra triduum finiuntur. Arif. probl. sec. 26. q. 9. c. 582.

Aquilo crebrius quam auster spirat, quia vicinus est parti habitata, & auster, nisi vehemens sit, huc venire non potest. Arif. probl. sec. 26. q. 10. c. 582.

Aquilo nocte exorsus die tertia cessat, vel quia ex paruo, & imbecilli initio prodit; tertius autem dies decretorius est. vel quoniam vniuersus, ἡγεμονία. id est, pro-

cellarum, & nubibus excussorum flatum funditur, idcirco compendio cessat. Aristotel. problem. sec. 26. quæst. 15. char. 584.

Aquilo cur vt magnus incipit, ita paruus desinit: auster contra, vt paruus incipit, ita magnus cessare solet: quia nobis aquilo in vicino est, auster longe abest. Alter igitur, ubi primum exortus est, nos occupat. alter suo disperso principio, vt diu pettracto, exiguus ad nos primum deuenit, ad finem alterius sentimus, alterius minime. Itaque alter imbecillus, cum cessat est, alter ualidus. finem enim istius nil præterea sentimus. Aristot. problem. sec. 26. q. 41. char. 591.

Aquilonibus spirantibus cur cibi audiores sumus, quam austris: quia aquilones frigidiores sunt. Aristot. problem. sec. 26. q. 45. char. 592.

Aquilo post austrum cito spirat, post aquilonem non cito auster: quia alteri ex longinquo, alteri ex propinquo ueniendum est, cum sedes nostra aquilonem uersus sita sit. Arif. problem. sec. 26. q. 49. char. 593.

Aquilo cur diu ingens spirat, noctu desinit? quia quod imbre gignitur congelato, cum Solis calore respirandum est: ergo sternitur nocte, quia Sol abest, qui gignendi causa est. Arif. probl. sec. 26. q. 62. char. 598.

Aquilo cur per hyemem locis frigidis spirat uehementius, & ut proximè nubilus sic transuorsum liquidus fertur, atque illustris? an ratione, qua frigidus, eadem etiam uehementius sit? Quod tamen è propinquo frigidior est, occupat, priusque nubes gelu indurat, quam repellat; quæ induratæ pondere suo obsistunt, & manent. transuorsum autem uehementia sua potius quam frigore agit. Arif. probl. sec. 26. q. 64. char. 598.

Aquilo exsiccat, quia est frigidus; & siccus: spirat rectè, quod facit dissipare nubes, & per frigus stringit poros terræ, ne exhalent vaporem, & per siccum consumit eleuatum vaporem. Alber. mag. 2. meteor. tract. 1. cap. 13. char. 86. col. 4.

Aquositas multa & superflua cibo necessaria est, alioquin non flueret ex intestinis per meseraicas ad hepar. Alb. mag. de ani. 1. tract. 3. cap. 6. char. 28. col. 2.

Ara lapidibus insculpta, virginitatis amorem præbet. Alb. mag. 2. de mineral. tract. 3. cap. 5. char. 143. col. 2.

Arachis est serpens malignus ordinis secundæ interficiens die secundo cum corrosione hepatis, & contractione intestinorum, & est in colore varius, non magnæ quantitatis. Alb. mag. de animal. 25. char. 201. col. 1.

Aranei vermiculos pariunt, qui non ex parte, sed toti in aranei formam immutantur: nam & rotundi iam a primo ortu proueniunt, & incubant, & triduo peragunt: omnes in tela pariunt, sed alij in subtili & breui, alij in crassiore, & alij in situ orbiculato. Arif. de hist. anim. 5. cap. 27. char. 186.

Araneorum vermiculi statim ac exorti sunt, protinus saliant, flumque emittunt. Aristotel. de historia animal. 5. cap. 27. char. 186.

Araneæ, cum increuerunt, matrem amplectentes consumunt, ac eiiciunt, & sæpe etiam patrem si ceperint. pariuntur interdum eodem vtero trecenti. quater septem diebus incrementa accipiunt a paruo sui ortus initio ad finem. Arif. de hist. anim. 5. cap. 27. char. 186.

Araneorum, & phalangiarum plura sunt genera. Mor-dax, quod in duo distinguitur, aliud simile est ijs, quæ lupos appellant, paruum, varium, procax, salax, pulex nuncupatum. Alterum maius, coloris nigri, cruribus prioribus nigris, tardum, lente ambulans, nec viribus valens, nec saliens. Lupus partim exiguum est, & non textit, partim maius, quod asperam, & prauam telam apud terram, aut sepes orditur. Tertium genus sapientissimum, latissimumque omnium est. Arif. de hist. animal. 9. cap. 39. char. 353.

Aranei statim, cum editi sunt, fila mittunt non intrinsecus tamquam excrementum, sed extrinsecus, vt corticem,

aut more eorum, quæ suos villos iaculantur. Arif. de hist. animal. 9. cap. 39. char. 354.

Aranei nihil conficiunt, neque recondunt, sed cibum solo venatu acquirunt. Arif. de hist. ani. 9. cap. 40. c. 355.

Araneorum foemina maior est mare. Alb. mag. de anim. 4. tract. 2. cap. 4. char. 51. col. 4.

Araneæ coeunt, quod mas per sua fila trahit foeminam, & foemina marem, donec coniungantur; & tunc mas ponitur supra ventrem foeminae. in fine veris, & principio æstatis coeunt. Alber. magn. de animal. 5. tract. 1. cap. 2. char. 53. col. 2.

Araneorum multa sunt genera, sed venenosa est illa viridis, quæ super folia arborum textit. Alber. mag. de animal. 8. tract. 4. cap. 1. char. 79. col. 2.

Araneorum morsus in autumno venenosior est, quia fugit per æstatem multa venenosa. & eorum venenum sibi incorporat. Alb. mag. de animalibus 8. tract. 4. cap. 1. char. 79. col. 3.

Aranea est piscis marinus, spicula habens in auribus branciarum, quibus approximantes percutit. Alber. magn. de animal. 24. cap. 1. char. 196. col. 2.

Araneorum plura sunt genera: quarum diuersitas est, ex venatione, opere, quantitate, & colore. Alber. mag. de animal. 26. char. 203. col. 4.

Aranea dicitur omnis vermis rotundus octo crura habens, qui venationi deditus est. Alber. mag. de animal. 26. char. 203. col. 4.

Araneæ diuersitas in venatione est, quod quædam venatur muscas: quædam reptilia, vt paruas lacertulas, & erucas: quædam venatur pisces, & quædam saltando venatur vermes. Alb. mag. de animal. 26. c. 203. c. 4.

Aranea alia textit telam, & quinque obseruat. Materiam testuræ, quæ est ex superfluitate humidi cibalis, & ideo tabescit cum nimis se euacuat. Secundo obseruat tempus, quia tota die ruptam telam retexit in mane, & aurora. Tertio obseruat situm telæ, quia quædam suspendit in aere, vbi est via animalium, quæ venatur; quædam inter duos parietes in loco anguli, vt vtrinque animalia venientia incidant in telam. Quarto obseruat telæ figuram, & hoc dupliciter: in figura totius telæ, & in productione linearum per fila, inter quæ textit telam: quædam enim facit telam totam rotundam, & suspendit se ipsam in medio, et quædam triangulam, & hæc foramen in vna parte facit, et stat ibi infidians; alia filum à filo distans constituit alio. Quinto aliæ magno pede posteriore productum ex vno filo affigunt; aliæ ore euomunt filum, & anteriore intextunt. Alb. Mag. de anim. 26. char. 203. col. 4.

Araneæ ex quantitate, et figura quantitatis diuersificantur: quia et si omnes componantur ex capite, pectore, et posterioribus, tamen aliæ sunt valde magnæ, et rotundæ; aliæ columnales, & in colore variantur, quia quædam sunt cinereæ, aliæ virides, aliæ variæ. Alb. mag. de anim. 26. char. 203. col. 4.

Araneæ, quæ non operantur, sunt trium modorum; quia aliæ sunt longorum pedum, & rotundæ, & discurrunt campos: aliæ sedent in foraminibus terræ; aliæ currunt erectis cruribus super aquam. Alber. magn. de anim. 26. char. 203. col. 4.

Arar fluius nascitur apud Auiten, & post se fluit cauda quædam, quæ cum illo vnum effecta currit in mare versus Arelatum. Alber. Magn. de nat. loc. dist. 3. cap. 2. char. 102. col. 2.

Arationes, & fossationes in genere quatuor conferunt utilitates: prima est terræ apertio: secunda est adequatio: tertia agri commixtio: quarta, continuatio. Alb. Magn. de veget. & plant. 7. tract. 1. cap. 4. char. 173. c. 2.

Arationi tempus congruum non est tempus siccitatis extremæ, sed, cum parum mollita est terra. Alb. mag. de veget. & plant. 7. tract. 1. cap. 5. char. 173. col. 2.

Arationes quatuor conueniunt terræ forti, & glutino-

sæ, & adulterinis herbis repletæ: vna prosofa, subelli, & mundæ. Alber. magn. de veget. & plant. 7. tract. 1. cap. 4. char. 173. col. 2.

Arbiter æquum magis intuetur, iudex legem. Aristotel. rhetor. 2. char. 59.

Arbitrium nostrum liberum est in agendo, & in deliberando. Alex. aphrod. 2. de anim. cap. 26. char. 46. col. 3.

Arbitrio in nostro id est, cuius quoque oppositum eligere contingebat eum, qui hoc elegit. Alex. aphrod. 2. de anima. cap. 55. char. 54. col. 4.

Arbitrium hominis liberum non de præteritis, nec de præsentibus est, sed de futuris, & contingentibus, de quibus etiam deliberatio est. Alexand. aphrod. 2. de anim. cap. 56. char. 55. col. 1.

Arbitrium liberum esse, poenitentia post quasdam res gestas facile ostendit. Alexand. aphrod. 2. de anima. cap. 56. char. 55. col. 1.

Arbitrium liberum, est facultas rationis, & voluntatis. Alb. mag. de anima. tract. 4. cap. 10. char. 48. col. 3.

Arbitrium liberum non est eligentia, sed est ratio, vt arbitrans arbitrio, quo quidem constituitur ad faciendum, quod vult. Alber. mag. ethicor. 3. tract. 1. cap. 16. char. 39. col. 1.

Arbores quædam succum habent, vt resinam, & gummi, & mirram, & Thus, & thimiyama. Aliæ nodos, venas, ventrem, lignum, corticem, & medullam intra se. Aliæ vt plurimum in cortice sunt, & aliarum fructus sub cortice est inter ipsum, & lignum. Aristotel. 1. de plantis. cap. 2. char. 366.

Arborum partes aliæ sunt simplices, vt humor, qui in ipsis inuenitur, & nodi, & venæ; aliæ ex his compositæ, vt rami, virgæ, & folia. Arif. 1. de plant. cap. 2. c. 366.

Arboris venæ, & caro, ex quatuor elementis sunt. Aristot. 1. de plant. cap. 3. char. 370.

Arbores sunt, quæ e sua radice stipitem habent, & nascuntur ex eo rami multi: vt oleæ & fici. Aristot. 1. de plant. cap. 3. char. 370.

Arbores syluestres magis fructificant, quam hortenses, sed hortensium fructus meliores sunt. Aristotel. 1. de plant. cap. 3. char. 372.

Arborum aromaticarum aliarum radix aromatica est aliarum cortex, aliarum flos, aliarum lignum, aliarum omnium partes sunt aromaticæ, vt balsami. Arif. 1. de plant. cap. 3. char. 374.

Arbores aliæ sunt, quæ e semine nascuntur, aliæ e seip-sis, aliæ e radice euelluntur, & transplantantur, aliæ e stipite, aliæ e ramis, vel e semine, aliæ inseruntur. Arif. 1. de plant. cap. 3. char. 374.

Arbores quædam e se paulatim extenduntur, quædam in terra. Arif. 1. de plant. cap. 3. char. 374.

Arbores bonæ proueniunt ex seminibus malis, vt ex amygdalis amaris, & malis granatis acidis. Arif. 1. de plant. cap. 3. char. 374.

Arbor bona non prouenit facile ex malo semine, nec mala ex bono. Arif. 1. de plant. cap. 3. char. 374.

Arbor, dum corticem habet duram admodum, fit sterilis: & si scindatur radix eius, & fissuræ illius immittatur lapis, iterum fit fertilis. Arif. 1. de plant. c. 3. c. 375.

Arborum aliæ e radicibus suis folia producunt, aliæ ex gemmis, & e ligno suo: quædam prope terram, quædam longe, quædam in medio. Aristotel. 1. de plantis. cap. 3. char. 376.

Arborum aliæ semel in anno fructum ferunt, aliæ sæpius, sed earum fructus non maturefcunt. Aristotel. 1. de plant. cap. 3. char. 376.

Arbores quædam sunt multum fertiles multo tempore, vt ficus; aliæ altero anno, vt olea: aliæ fortiores sunt per senectam: aliæ contra. Arif. 1. de plant. cap. 3. c. 376.

Arbor, masculus spilior est, durior, multis ramis abundans, minus humectans, celerior in maturationem, & habet folia differentia, & surculos: foemina vero minus

nus habet hæc. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 376.
Arbor tres vires habet; primam ex terra, quæ est fixio plâte; aliam ab aqua, quæ est coagulatio: tertia ab igne, quæ est fixationis vnio. Arist. 2. de plant. cap. 1. char. 378.
Arborum triplex est fecunditas. fructus enim producunt, vel ante folia, vel cum folijs, vel post folia, & planta, quæ radium nec folia habet. Et est, quæ stipitem habet sine fructu, & folijs, vt chrysitis, & chryfocomos. At, quæ fructum ante folia producit, multam habet vntuositatem. Arist. 2. de plant. cap. 2. char. 391.
Arborum folia solent cadere ob fluxibilitatem velocis raritatis; cum. n. concocta aqua fuerit cum materia in pyramidem tollitur, deinde gracilia fiunt. & cum materia per concoctionem apparuerit absoluta, obturatur penitus extrema meatuum superius: unde, cum folia materiam non habeant, siccantur, & decidunt, quod si contra accidit, non cadunt folia. Sed cum frigus plantam vicerit, calefacit eam inclusa caliditas, & manifestatio frigoris foris fit per ipsius extrema, inde folia glauca fiunt, nec cadunt, vt in oleis, myrtis & similibus. Arist. 2. de plant. cap. 2. char. 394.
Arbores, quæ in aquam acidam nascuntur, fructum dulcem faciunt; quia acor trahit cum calore folijs, id quod propriè qualitatis est, & hoc est frigus, & siccitas. Inde humores exigui quidam dulces remanent intus, & fructus erit dulcis, & folia, & extremitates acida. At cum perfecta erit maturitas, erit amarus totus. Arist. 2. de plant. cap. 2. char. 397.
Arbores, quæ in locis temperatis fiunt, maturationem accelerant ante dies vernaes. Aristotel. 2. de plant. cap. 2. char. 398.
Arbores, quædam sunt in eodem genere, quæ fructum ferunt: alia, quæ non ferunt, sed ferentes adiuuant illas ad maturandum, vt inter ficum, & caprificum euenit. Arist. de gen. ani. 1. cap. 1. char. 97.
Arboris ramus magnus inuetus est in mari Danico iuxta Lucicensem ciuitatem, in quo erat nidus aui, & in eo aues picæ conuertæ in lapides declinantes ad rube-dinem. Albert. Magn. prim. de miner. tract. 1. cap. 7. char. 136. colum. 1.
Arbores, quæ nocent, sunt nux, quercus; & quæ vel amaritudine sua inficiunt aerem, vel proceritate concludunt eum, & euentari, & purificari, non permittunt. Alb. mag. de nat. loc. tract. 1. cap. 13. c. 98. col. 4.
Arborum magnarum humor in quibusdam est viscosus, siccus, digestus; in quibusdam est acutus abundans viscosus: in vite est subtilis aquosus aerea pinguedine pinguis. Alber. magn. de veget. prim. tractat. 2. cap. 3. char. 128. col. 1.
Arbor est, quæ habet ex sua radice stipitem fortem, super quem plures rami nascuntur, & in ramis virgæ plurimæ, & in virgis fragra. Alb. mag. de veg. pri. tract. 2. cap. 5. char. 128. col. 3.
Arbores syluestres plures faciunt fructus: hortenses vero maiores, & meliores. Alber. magn. de veget. prim. tract. 2. cap. 6. char. 128. col. 4.
Arbores, & plantæ, alia sunt aromaticæ, alia non. Alb. Mag. de veg. pri. tract. 2. cap. 8. char. 129. col. 2.
Arbores aliæ plantantur in terra, aliæ inferuntur. Alber. mag. de veg. pri. tract. 2. cap. 9. c. 129. col. 3.
Arborum vltima perfectio ex arborum vita, & soliditate consistit. Alber. magn. de veget. 2. tractat. 1. cap. 2. char. 131. colum. 2.
Arbor generat fructus vermiculosos, cum plus attrahit nutrimenti, quam possit conuertere. Alb. mag. de veget. 2. tract. 1. cap. 3. char. 132. col. 2.
Arboribus omnibus, cum primum plantatæ sunt, dominatur amaritudo, & ante eam ponticitas. Alb. Mag. de veget. 4. tract. 4. cap. 3. char. 146. col. 2.
Arbor duas digestiones habet: vnâ, in radice; aliam, in stipite, & ramis. Albert. Magn. de veget. 5. tra-

cta. 1. cap. 3. char. 147. colum. 3.
Arbor omnis vult, vt spuria circa ipsam nata, aut iuxta stipitem, aut in radicibus erumpantur. Alb. magn. de veg. & plant. 7. tra. 1. cap. 11. c. 176. col. 1.
Arbores multum fructum facientes citius exsiccantur. Alb. mag. de animal. 17. tract. 1. cap. 2. char. 146. col. 2.
Arbusta sunt quasi busta arborum, dicta, quia siccitate terrestri, & forti calore adurente ad perfectionem arborum non perueniunt, licet figura arbores videantur. Alb. Mag. de veget. 2. tract. 1. cap. 2. c. 131. col. 2.
Architectus est ille, cuius præscripto ad domum extruendam se faber accingit. Arist. mag. mora. cap. 33. c. 319.
Architectus dicitur, qui de omnibus præcipit, & statuit. Aspat. 7. ethic. cap. 10. char. 387.
Archyta categorias scripsit. Ammo. in Por. char. 2. c. 1.
Archytam, qui scripsit decem genera, non Tarentinum esse, sed quendam Peripateticum, qui post Aristotelem scripsit, Themistius ait. Boe. in præd. char. 114.
Arcticus polus vel Cardo est, qui semper nobis apparet super verticem ab Vrfa appellatus. Arist. de Mundo. cap. 2. char. 809.
Arcus est species segmenti Solaris, vel Lunaris edita in nube humida, & caua, & perspicua, quam vt in speculo intuemur, imagine relata in speciem circularis ambitus. Arist. de Mundo, cap. 3. char. 819.
Ardeolarum tria sunt genera: pella, alba, stellaris, piger cognomine. Pelle coitus difficilis est: vociferatur enim, & sanguinem ex oculis (vt aiunt) emittit cum coit. parit etiam egre, summoque cum dolore. prælium cum his init a quibus leditur, id est cum aquila, a qua rapitur; cum vulpe, a qua noctu capitur: cum alauda, a qua oua eius diripiuntur. Aristot. de histor. animal. 9. cap. 1. char. 318.
Ardea est auis, quæ (vt aiunt) supra nubes volat, cum sentit tempestatem. Est coloris cinerei, minoris quantitatis quam grus, longi colli. stercore suo exsiccatur omnes arbores, in quibus nidificat, accipiter eam prædari cum nititur, ipsa opponit accipitri anum, & stercore proijcit, & si tangit pennas eius, putrefacit. Ardearum tria sunt genera: vnum cinereum, acuti rostri, & longi colli; aliud totum album in figura per omnia simile: tertium, quod unum oculum tantum habet, quod falsum esse credendum est, ut etiam multa alia falsissima dicit Plinius. Albert. mag. de animal. 23. tract. 1. cap. 1. char. 185. col. 1.
Area est edita imago sydereæ claritatis undique illustrata hætenus ab arcu differens, quod ille e regione Solis, & Lunæ se exhibet, cum area sidus totum ambitu eingere orbiculari soleat. Arist. de Mundo, c. 3. c. 819.
Aræ apparet sæpe circulus totus, & fit circa Solem, & Lunam, & circa splendentia astrorum, & nihil minus nocte quam die: & meridie quam sero, diluculo minus, & circa occasum. Arist. meteor. 3. su. 2. cap. 2. c. 540.
Aræ circa Lunam sæpius fiunt, quia Sol calidior existens; soluit consistentias aeris: circa astra similiter fiunt; sed parua, & parum significantes. Aristot. meteor. 3. su. 2. cap. 2. char. 544.
Arenæ principium idem est, quod salsedinis: ideo non generant plantas, nisi in ipsis sit immista terra. Alber. mag. de veget. 4. tract. 1. cap. 3. char. 141. col. 3.
Argenti Mysini, & ferri Chalybici peculiarissimam esse generationem ferunt. vna cum arena per fluuium delata nascitur (vt aiunt.) hanc enim alij vna ratione abluentes in fornace adurere aut mant; alij eius sedimen naturale locum comburere, lapidemque Pyrimacum appellatum interponere, cuius copia in illa regione magna est. Ferrum vero hoc cæteris pulchrius efficitur, nec ab argento distaret, si in fornace non cremaretur, solum autem hoc rubigine non consumitur, nec copiosum effici proditur. Aristotel. de admir. aud. c. 847. 46.

Argentum

Argentum effluxisse aiunt in Iberia, cum pastores non nulli locum arboribus refertum incendissent, ac terra syluæ combustione vehementer calefieret, & paulo post terræ motibus succedentibus, ac disruptis locis, quam plurimum argentum vna coactum traditur, quod maximam vtilitatem Massiliensibus tribuit. Arist. de admir. aud. c. 855. 85.
Argentum quatuor modis reperitur: primo in lapide incorporato ipsi: secundo, vt vena in lapide: in terra, vt vena: & aliquando molle, vt pultis tenacis, & est purissimum. Alber. magn. 3. de mineral. tracta. 1. cap. 10. char. 145. col. 4.
Argentum viuum est secundum elementum metallorum. Alb. mag. 3. de miner. tract. 1. cap. 5. ch. 147. col. 1.
Argentum viuum habet substantias duas principales, aqueam, & terream. Alber. magn. 4. de mineral. tract. 2. cap. 2. char. 147. col. 3.
Argentum viuum aliud extrahitur de sua minera, & est viuum; aliud extrahitur ex lapide, in quo generatum est, & per adustionem, vt extrahitur aurum, & argentum: & propter acumen dicitur esse venenum. Alber. mag. 4. de miner. tract. 2. cap. 2. char. 147. col. 4.
Argentum viuum est humidum, & frigidum in gradu secundo, & propter hoc dissoluit neruos, & paraliticat, & perimit pediculos, & lendes. Alb. mag. 4. de miner. tract. 2. cap. 2. char. 147. col. 4.
Argentum viuum, si solum sublimatur, non residet aliquid in fundo vasis, & cum redit ad speciem argenti viui, non fit defectus vllus in pondere: quod fit ob nimiam cum aquæ substantia terre permistionem. Alb. mag. 4. de miner. tract. 2. cap. 2. char. 147. col. 4.
Argentum est ex argento viuo purgatissimo, colore depurati sulphuris ad speciem splendidam deductum, & sonorum: ideo maxime exsiccatur. Alber. magn. 4. de miner. tract. 2. cap. 5. char. 148. col. 2.
Argentum purificatur in igne cum plumbo, & per admissionem euaporat plumbum, & separantur sordes ab argento. Alber. mag. 4. de mineral. tracta. 2. cap. 5. char. 148. col. 3.
Argentum viuum exsiccatur per multam admissionem, & adustionem sulphuris cum ipso non omnino adurentis ipsum: & si in fornace ardenti ponatur, & ligna viridia de corilo successiue in ipso voluantur, induratur, & coagulatur, præcipue si decorticata sunt. Alb. mag. 4. met. tract. 3. cap. 2. char. 128. col. 4.
Argestis, vel Olympias, vel Sciron, vel Caurus, vel Caurus spirat ab Occidente æstiuo, & huic contrarius est Eurus. Arist. meteor. 2. sum. 2. cap. 13. char. 519.
Argis fluuius nascitur de monte Armeno, transiens per montem Caucasum: ad Mesopotamiam pergit, & in illa sumit secum fluuium Pierolum, qui dicitur ex Caucasio monte nasci: & vnus fluuius Parthas pertranseunt es eorum cursus multas congregat aquas: & ibi etiam hoc ipsum flumen Euphratis nomen accipit, & se diffundens currit milliaria 800. & mergitur in sinum Persicum. Alber. magn. de natur. loc. dist. 3. cap. 1. char. 101. col. 3.
Argentum si quis non abundat ad problema institutum, ad aliud confugere debet. Aristotel. elen. 1. cap. 14. char. 605.
Argentum est, quod aliter habere non potest, atque ipsi dicimus. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 13. char. 207.
Argentum ad impossibile fit, quoties eius, quod volumus demonstrare, oppositum supponentes, aliquid ad ipsum ex concessis & positis vnum aliquid, quod euidenti ratiocinatione collectum est, sustulerimus. Alex. aphrod. 1. prior. cap. 2. char. 7. col. 2.
Argumentationis explicatio est inuentio vitij, quod in ea est, quod facilius facimus, cum otiosi & soli consideramus, quam cum ab alijs interrogamur. Alexand. aphrod. in elen. char. 80.

Argumentationum sophistarum illa prima est difficultis, quæ, cum tractata est, dubium est rem necne concluderit. Secundo illa, cuius explicationem in adeptione positam esse perspicuum est: sed dubium est, num rogatum tollendo argumentationem, explicemus, & ambiguum est an fallacia ex conclusione sit, vel ex rogatis. Alex. aphrod. in elen. c. 115.
Argumenta demonstratiua sunt, quæ propria sunt rei: logica, quæ etsi verâ, communiora tamen sunt, & possibilia alijs adaptari. Simp. 1. de Cælo, tex. 70. c. 56.
Argumenta a probabilibus ante demonstrationem proprios, & validiores ad demonstrationem faciunt, & tamen suspicionem immittunt paralogismi: post demonstrationem autem certiorum fidem demonstrationum ipsarum constituunt. Simpl. 2. de Cælo. tex. 2. co. 2. char. 55. col. 4.
Argumenta, quæ ex amba voce conficiuntur, merito phantasiæ efficiuntur. Io. gra. 1. prior. c. 2. col. 3.
Argumenta, quæ prima continet figura, perfecta sunt: quæ secunda & tertia, imperfecta. Ioan. gram. 1. prior. char. 3. colum. 4.
Argumentatoris & respondentis officium est, si rectas afferat argumentationes, ac responsiones, vt afferat quidem id, quod maxime valere possit, ad illud propositum problema sustentandum, vel destruendum: vt medici, non est officium semper sanare, sed nihil omittere eius, quod ipsi arti debetur, vt conferat ipsi morbo in omni re possibile ei. Auer. topicorum 1. cap. 1. char. 255.
Argumentum a destructione antecedentis, ad destructionem consequentis in conuertibilibus valet. Auer. phys. 7. tex. 16. c. 145. col. 4.
Argumentum a coniugato est, cum simplex verbum, unde fit denominatum, accipimus. Boet. de diff. ch. 655.
Argumentum esse non potest, nisi res sit ambigua, & ad eam ratio fidem faciens afferatur. Boet. in topic. Cic. 1. char. 763.
Argumenti omnis intentio ad partem quæstionis probandam dirigitur. Boet. in topic. Cicer. 1. char. 763.
Argumentum omne syllogismi vel enigmati profertur. Boetius in topic. Cicero. prim. char. 764.
Argumentum nil aliud est, quam medij inuentio. Boet. in topic. Cic. 1. c. 764.
Argumentatio est elocutio & contextus propositionum cum maximis propositionibus, vel extra syllogismos positus, vel in eodè inclusis. Boet. in topic. Cic. 1. c. 766.
Argumentum ex partium numeratione ducitur, quoties a partibus eius termini fit argumentatio, qui terminus in quæstione positus est. Boet. in topic. Cic. prim. char. 768.
Argumentum a nota fit, cum ab eiusdem vocabulo termini nascitur argumentum. Boet. in topic. Cic. 1. c. 768.
Argumentum ab affectu fit, cum ab ijs, quæ ad propositum terminum relatione aliqua reducuntur, proficiuntur argumentum. Boet. in topic. Cic. 1. char. 768.
Argumenta ex tot partibus produci possunt, quantas qs locorum partes cognouerit. Boet. in topic. Cic. 2. c. 794.
Argumentum ex antecedentibus, & consequentibus ex vnus propositionis connexæ partibus nascitur. Boet. in topic. Cic. 4. char. 820.
Argumentum omne, aut in syllogismi ordinem cadit, aut ex syllogismo vires accipit. Boet. in topic. Cicer. 5. char. 823.
Argumentatio, si syllogismo non indiget, probatio tripartita est, & constat ex propositione, assumptione, & conclusione: si vna probanda est, quadripartita, & additur probatio illius propositionis: si ambæ probandæ sunt est quadripartita. Boet. in topic. Cicer. 5. char. 824.
Argumenta, vi naturalis ingenij promuntur. Boet. in topic. Cic. 6. char. 842.

Argumen-

Argumentum est ratio rei dubiæ faciens fidem. Boet. de diff. top. 2. char. 857.

Argumentum quæstione notius necesse est esse. Boet. de differen. topic. 1. char. 861.

Argumenta alia sunt probabilia, & necessaria: alia probabilia, & non necessaria; alia necessaria, & non probabilia: alia nec probabilia nec necessaria. Boet. de differ. topic. 1. char. 861.

Argumentatio, alia est syllogismus, alia inductio. Boet. de diff. top. 2. char. 863.

Argumenta a partibus duobus modis nascuntur: aut a generis partibus, quæ sunt species: aut a totius, quæ partes tantum vocantur. Boet. de differ. top. 2. c. 867.

Argumenta fiunt a communiter accidentibus, quoties ea sumuntur accidentia, quæ relinquere subiectū, vel non possunt, vel nō solent. Boet. de diff. top. 2. c. 865.

Argumentum a nota est, cum re dubia fides quæritur ab interpretatione nominis. Boet. de diff. topic. 3. c. 873.

Argumentatio est ratiocinatio mentis arguens, & conuincens per habitudinem noti ad ignotum, de ignoti scientia. Alb. Mag. de præd. c. 2. col. 2.

Argumentatio est logices subiectum. Alb. Mag. de præd. char. 2. col. 2.

Argumentum a maiore a minore, à simili, non potest reduci ad syllogismum ostensuum, sed ad hypotheticum. Alb. Mag. in topic. c. 237. col. 3.

Argumentatio antecedentis ad consequens multiplex est: alia est simplex: alia composita. simplex, cum ex simplici antecedente inferitur simplex consequens; composita, cum ex vna consequentia inferitur alia, & hæc est opposita. Alb. mag. in elenc. c. 288. col. 2.

Argumentatio antecedentis ad consequens composita duplex est: alia est in ipso, vt cum ex antecedente inferitur consequens, ex opposito antecedentis inferitur oppositum consequentis, & hæc est inter contraria: alia, quæ est consequentia, e contrario est, cum ex antecedente sequitur consequens, & ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. Alber. mag. in elenc. c. 288. col. 2.

Argumentum valet ab esse ad posse, non autem e conuerso, nisi in necessarijs. D. Thom. 3. metaph. lect. 15. tex. 19. char. 180.

Argumentatur aliquis arte: aliquis sine arte: vt idiota, sic & opus artis, aliquis sine arte, aliquis cum arte efficere potest in factibilibus. D. Thom. 7. metaph. lect. 6. tex. 23. char. 470.

Aridum est sicci, est enim, quod perfecte siccum est, ita vt sit congelatum propter defectum propriæ humiditatis. Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 2. tex. 11. char. 426.

Arietes primum vetustiores foeminas ineunt, nouellas minus persequuntur. Aristot. de histor. animal. 5. cap. 14. char. 163.

Arietes statim cornigeri generantur in Aphrica, non solum mares, vt scribit Homerus, sed & foemina. Arist. de hist. anima. 8. cap. 28. char. 309.

Arietibus nullis in Ponto per prouinciam Scyticam cornua nascuntur. Arist. de hist. ani. 8. cap. 28. char. 309.

Aries, leo, vel sagittarius insculpti in lapidibus habent proprietatem contra febres, hydrophim, paralysiam, & gestantes reddit facundos, exalrat in honoribus, & maxime leo. Alber. magn. 2. de mineral. tract. 3. cap. 5. char. 143. col. 1.

Arietes, & capri coeunt, cum sunt vnius anni, & priores filij fortiores, & grossiores sunt. quod non accidit in alijs animalibus propter siccitatem, ad quam postea peruenitur. Albert. magn. de anim. 5. tract. 2. cap. 1. char. 54. col. 4.

Arietem marinum dicunt esse piscem, qui post naues in fabulo stantes insidiatur, & caput emergens speculatur, vt eos, qui nandi gratia in aquas intrant, submergat. Alb. mag. de ani. 24. cap. 1. char. 196. col. 1.

Aristologia est multarum virtutum herba, macula & foemina: illa folia longiora, foemina minus longa habet. est calida, & sicca, abstersiua, aperitiua, subtiliatiua, attenuatiua, & attractiua, ita vt attrahat spinas carni infixas. Alber. Mag. de veget. & plant. in tract. 2. cap. 2. char. 162. col. 4.

Aristoteles Rhodius, cum pecunijs indigeret, & duas videret Phocæorum factiones, ad alteram eorum secreto verba fecit, affirmans sibi alteros pecuniam polliceri, si temp. inclinare ad ipsos mallet, eis se autem male ab ijs accipere, & ciuitatis curam administrando tribuere. Qui tunc quantam pecuniam postulet, illi dedere, quod item alijs indicauit, qui etiam non pauciores dedere; quam cum accepisset, illos inuicem ad concordiam reuocauit. Arist. econ. 2. c. 810.

Aristotelis tempore de rhetoricis erant multa, de syllogismis autem omnino nihil erat prius aliquid dicere, quam quæ tradidit perquirens, multo tempore insudauit. Arist. elen. 2. cap. 8. char. 632.

Aristotelis opinio longe verior cæteris est, tum in alijs Philosophiæ libris, tum etiam in contemplatione de anima. Alex. Aphrod. 1. de ani. cap. 1. c. 30. col. 1.

Aristotelis opera alia sunt particularia, vt Epistolæ: alia vniuersalia vt naturalia; alia in medio, vt Respublica, animalium historia. Vniuersalia, alia ordine conscripta, alia commentaria. Commentariorum, alia de vna tantum re, alia de pluribus scripta sunt. Ordinata quedam ex authoris persona auscultatoria; alia collocutoria. Auscultatoria; alia contemplatiua, alia actiua, alia instrumentaria. Contemplatiua; alia de natura, alia mathematica, alia theologica. Actiua; ethica, politica, economica. Instrumentaria: quæ circa methodum versantur. Ammo. in præd. c. 2. Idē Simp. in præd. char. 1.

Aristotelis scribendi genus est exactum elocutione. Ammo. in præd. c. 4.

Aristoteles est obscurus in suis libris data opera, vt acuat discendum mentes, prophanosque auertat. Ammo. in præd. c. 4.

Aristotelis auditor iustus esse debet, ingenio perspicaci, literarum studiosus, moderatione animi præditus, ac vndeque ornatus. Ammo. in præd. char. 4.

Aristotelis omnia scripta quasi de composito caligine quadam offusa, oppletaque habentur, tum ob elocutionis genus, tum etiam, quia capita nullo ordine visuntur disposita. Them. 1. post. cap. 1. col. 1.

Aristotelis consuetudo est a communibus quibusdam dignitatibus librorum initia sumere. Ioan. Gram. 1. physic. tex. 1. c. 2. col. 3.

Aristoteles contra Parmenidem librum inscripsit. Ioan. Gram. 1. phy. tex. 25. c. 11. col. 3.

Aristoteles obiurgat Antiquos tanquam id, quod sibi apparet, & illorum dicta; sed non eorum sententiam. Ioan. Gram. 3. phys. tex. 61. char. 61. col. 2.

Aristotelis stilus in conscribendis Epistolis est ita excel-lens, vt nemo est hominum præstantissimorum, qui illi similis sit. Simp. in præd. c. 2.

Aristotelis auditores boni, ac studiosi esse debent, contentiosasque nugas cauere. Simp. in præd. char. 2.

Aristoteles locum duabus dimensionibus constare putat. Simp. 4. phy. c. 218. col. 1.

Aristoteles vbiq; vult consuetudinem nominum seruare, & ab ijs haurire argumenta, quæ sunt sensu manifesta; at Plato negligit sæpe, & recurrit ad intellectuales contemplationes; ideo sæpe de nomine tantum inter hos duos Philosophos est dissensio. Simp. 8. phy. tex. 44. c. 442. col. 3.

Aristoteles omnia, quæ in hoc 12. Metaphysic. dicit, contra numeros tantum ex vnitatibus constitutos, non autem contra ideales numeros diuinos dicta sunt. Sirian. 12. Metaphysic. vel 13. secundum Latinos. ex cap. 6. char. 98.

Aristo-

Aristoteles tractat in prædicamentis de ijs rebus vt sunt apparentes & famosæ. Auer. in prædica. tract. 2. cap. 3. char. 20. col. 4.

Aristoteles inuenit scientiam naturalem, diuinam & logicam, easque perfecit, & in vno indiuiduo inueniri tantam virtutē miraculum est. Auer. phy. pri. ex proë. char. 3. col. 4.

Aristoteles in prædicamentis modos famosiores posuit, in scientijs veriores. Auer. phy. 3. tex. 4. c. 41. col. 2.

Aristoteles intelligit in omnibus, quæ declarauit, naturam rei, de qua loquitur, non res accidentales. Auer. phy. 6. tex. 89. c. 138. col. 2.

Aristotelis consuetudo est post rationes certas, addere rationes famosas. Auer. pri. de cælo, tex. 2. c. 2. col. 4.

Aristotelis verba non ob aliud a comentatoribus sustentantur, nisi quia vident ipsa minoris ambiguitatis & remotiora a contradictione. Auer. 2. de cælo, tex. 2. char. 45. col. 3.

Aristoteles fecit librum de potentijs planetarum qui dicitur de regiminibus cælestibus. Auer. 2. de cælo, tex. 71. c. 68. col. 2.

Aristoteles primus dixit modū, quo generatio est in substantia, vt etiam nullus dixit ante ipsum plura, imo ferè omnia istius scientiæ & aliarum scientiarum. Auer. 3. de cælo, tex. 67. c. 103. col. 4.

Aristoteles differt à Platone in modo effendi formas, & in modo actionis earum tantum, non in esse earū simpliciter, neque in actione earum simpliciter. Auer. 2. de gen. & cor. tex. 52. c. 173. col. 4.

Aristoteles fecit librum de anhelitu, & de anhelitu non dicit sufficienter Galenus. Auer. 3. de anima. text. 88. char. 144. col. 3.

Aristoteles fecit regulam in natura, & exēplar quod inuenit natura ad demonstrandam vltimam perfectionem humanam in materijs. Auer. 3. de anim. text. 14. char. 169. col. 1.

Aristotelis opinio est, qua nulla verior peruenit ad nos de hominibus prioribus, neque minoris dubitationis & naturæ certitudinis. Auer. de sub. orbis, c. 1. c. 3. col. 1.

Aristotelis consuetudo est ante sermones demonstratiuos inducere sermones disputatiuos. Auer. 3. metaph. tex. co. 1. c. 18.

Aristoteles maximas propositiones locos appellat, Cicero autem nō maximas propositiones locos, sed earum continentes differentias locos vocat. Boeth. in top. cic. pri. c. 766.

Aristoteles Platoni præponendus est in omnibus, quæ dixit in positione principiorū. Alb. mag. de pd. c. 7. col. 4.

Aristoteles nunquā probauit duas suppositiones scilicet nihil incipere, nisi mutatione naturali, & nihil incipere nisi in tēpore, quibus suppositionibus æternitatem mundi probat. Alb. mag. 8. phy. trac. 1. c. 14. c. 94. col. 1.

Aristotelis viam multi philosophi secuti sunt, quia pauciora, vel nulla inconuenientia sequantur ex eius dictis. Alb. mag. 3. metaph. trac. 3. cap. 11. c. 86. col. 2.

Aristoteles propter varietatem, & doctrinæ, & morum rectitudinē, expulsus est ab Athenis. Alb. mag. ethic. pri. trac. 1. cap. 7. ch. 3. col. 3.

Aristoteles fuit discipulus Platonis, Plato Socratis, Socrates Archelai, Archelaus Anaxagoræ. D. Thom. pri. metaph. l. 10. tex. 6. c. 54.

Aristoteles videtur in 11. metaphysicis tria genera prætermittere, scilicet quando, situm & habere, quando significat esse in tempore, & tempus est numerus motus & eiusdem rationis est, non esse motum in genere actionis, & passionis, quæ significant aliquid ipsum motum. Positio vero nō addit supra vbi, nisi ordinem partium determinatum, quæ nil aliud est, quam determinata relatio partium ad inuicem. Habitus etiam importat habitudinem indumenti ad indutum, & sic eadem ratio videtur, quod non sit motus in situ &

habitu, & in ad aliquid. D. Tho. ii. metaph. l. 12. c. 815.

Aristoteles in enumeratione planetarum reliquit vnum planetam. Alexan. de ales. 12. metaph. text. 47. chart. 348. col. 4.

Aristotelis mos est initio librorum pugnam quærere, atque id cum consilio facit, vt ex aliorum dictis, quæ vera dignoscantur, nō ingratis admittat: contra falsa, & inconcinna & mendosa rejiciat. Dan. barb. pri. rhetoric. cap. 3. c. 4.

Arithmetica certior est Geometria. Arist. pri. metaph. su. 1. cap. 2. char. 7.

Arithmetica circa numeros versatur. Ammo. in Por. char. 2. col. 3.

Arithmetica est disuncte per se quantitatis cognitio. Ammo. in Por. c. 2. col. 4.

Arithmetica est de consonantibus rationibus disputare. Io. gra. pri. post. cap. 7. c. 13. col. 4.

Arithmetica est omnium sensibilibus non omnibus sensibus acceptum: est commune omnium sensibiliū omnine numeratum. Io. gram. pri. post. cap. 14. c. 35. col. 4.

Arithmetica simplicioribus vtitur, vt vnitatis, quæ sine positione est: Geometria puncto, quæ positionem habet. Ioan. gra. pri. post. cap. 23. c. 50. col. 3.

Arithmetica omnes mathematicas scientias præcedit. Io. gra. pri. phy. c. 6. col. 2.

Arithmetica prior est Geometria. Simp. in præd. ch. 32.

Arithmetica proportio est cum tribus, vel pluribus positis terminis, differentia, quæ inter ipsos est æqualitate eadem est, qualitate vero non eadem; vt 4. 3. 2. inter quas est vnitatis differentia, vt 4. ad 3. sesquialtera habet proportionem 3. ad duo sesquialteram. Eust. 5. ethicor. cap. 10. char. 213.

Arithmetica magis differt à Physica quam Geometria, quia Geometria conuenit cū physico in subiecto suarum quæstionum, licet differat in prædicato. Albert. Mag. 2. phy. tract. 1. cap. 8. c. 18. col. 2.

Arithmetica est certior, & prior musica: prior, quia musica vtitur principijs eius ad aliud; certior, quia certitudo proficitur per transmutationem materiæ sensibilibus, vnde quanto magis acceditur ad eam, tanto scientia est minus certa. D. Tho. post. c. 74. col. 1.

Arithmetica est ex paucioribus, & Geometria cum concernat situm, oportet, vt sit ex compositioribus. Alex. de ales. 1. metaph. c. 8. col. 2.

Arma a natura data quibusdam foeminis non dantur, vt maribus, vt ceruis, suibus, & auibus quibusdam: & quibus dantur, debilia sunt. Aristot. de hist. animalium 4. cap. 11. char. 144.

Armager Armo similis, longus, rotundus, albus, habet spinam, & caro tangens spinam viridis est. Alb. Magn. de animalib. 24. cap. 1. c. 196. col. 1.

Armenes est serpens, quo (regulo excepto) nullus serpens peior est, visu interficit, & auditu sibi sui, & quodcunque animal mordet, statim dissoluitur, & moritur, & similiter omne animal, quod ei appropinquatur, moritur, etiam si ab eo non mordeatur: sed quantitate maior est, quam regulus, & est quantitas ab vno cubito ad cubitum & dimidium, et eius morsus nullam prorsus recipit curationem. Alb. Magn. de ani. 25. char. 201. col. 1.

Armenta vehementius laborant pruina folicitata quam niue. Arist. de hist. anim. 8. cap. 7. ch. 283.

Armus est piscis saxatilis, qui lapidem gestat interius, in lateribus virgulas habens puniceas. Alb. mag. de anim. 24. cap. 1. c. 196. col. 1.

Arrogans est is, qui illustria quedam, vel quæ non habet, vel maiora quam habet, fingit, et sibi vendicat. Arist. 4. ethic. ad Nicom. cap. 7. c. 102.

Arrogantes, qui ob argenti lucrum tales sunt, omnium deformiores sunt. Arist. 4. ethicor. ad Nicom. cap. 7. char. 103.

K Arro-

Arrogans non in potestate, sed in electione consistit. Ari. 4. ethic. nicom. cap. 7. c. 103.
Arrogantes eos appellamus, qui ea, quæ non habent, affectant, & sibi vendicant. Eust. 3. mora. cap. 7. ch. 144.

Ars, & eius diuisiones.

A Rtes aliæ odiosæ, vt quæ gloriæ tantum destinatæ sunt: aliæ mechanicæ, vt sellularia: aliæ quæstuarie, vt quæ foro, cauponicijs, artibus comparantur. Aristot. mora. eudem. cap. 2. ch. 370.
Ars artis ministra duplex: alia organa, alia materiam præstat. Arist. politic. 1. cap. 5. ch. 499.
Artes faciunt materiam, aliæ simpliciter, aliæ operi accommodam. & vtimur tãquam propter nos, omnibus, quæ sunt: quodammodo enim & nos sumus finis. Ari. phy. 2. su. 2. cap. 2. tex. 24. ch. 35.
Artes duæ dominantur ipsi materiæ: factiua & Architectonica. ideo ea, quæ vtitur, quodammodo Architectonica est: differt verò, quia quæ formam cognoscit, Architectonica est; alia autem est vt effectrix materiæ. Arist. phy. 2. su. 2. cap. 2. tex. 25. ch. 35.
Artium aliq̄ materiam transformant, vt cum fictor è bovie cneo statuum facit: aliq̄ per adiectionem agunt, vt quæ cera vel luto effingunt: aliæ per demptionem, vt quæ animal sculpendo efformant: aliæ per compositionem, vt ars ædificandi ædes: aliq̄ per habitus alterationem & penitiorum immutationem, vt natura animalium genus procreare solet: alia per colorum misturam, vt pingendi ars. Alexand. aphrod. problem. pti. quæst. 49. char. 680.
Artes factiua aliæ materia solum à se inuicem differunt, vt fabrica æraria, & auri fusoria: alia materia conueniunt, forma differunt: vt carpentaria & manufactiua. Ioan. gram. pri. de gen. & cor. tex. 25. co. 78. c. 37.
Artes diuiduntur in tres partes: aliq̄, quorum finis est solum operatio, vt medicina: aliq̄, quarum finis est solum scientia, quæ sunt artes speculatiuæ: & artes, quæ dirigunt intellectum ad harum perscrutationem, & est ars logica. Auer. epitom. in logic. c. 354. col. 2.
Artes uniuersales sunt trium partiũ: prima philosophia, topica, sophistica; & differunt in modo considerandi. Auer. epitom. in logic. ch. 354. col. 2.
Artis perfectio continet quatuor res. Primò vt principia illius artis cognoscatur. Secundo, quod ex se excernat ab ea, quod expedit, vt ostendatur ab eo, quod nõ ostenditur in illa arte. Tertia, quod remouet errorem essentialem ab illa. Quarta, quod sit ei potestas ad illam addiscendam. Auer. epitom. in log. c. 355. col. 3.
Artes sunt, aliq̄ cuius principium necessarium est extrinsecum, vt ædificatoria: & aliq̄, quarum subiectũ est aliud à subiecto, in quo inueniuntur. ars vero Medicinæ agit in se per accidens, & solum loquitur hic Aristoteles de artibus, ex quibus proueniunt acta, non actiones. Auer. phy. 2. tex. 3. c. 23. col. 4.
Artibus quod est commune, dicitur esse in logica: propriũ vero vniciuque arti dicitur esse in arte illa. Auer. phy. 2. tex. 16. c. 26. col. 1.
Artes tribus finibus modis: aut enim est ars operans simpliciter, aut vtens simpliciter, aut & operans quodam modo & vtens alio modo: & omnes sciunt materiã. Auer. phy. 2. tex. 25. c. 28. col. 1.
Artes speculatiuæ sunt duæ: vniversalis, quæ contemplatur de ente absolute, & de concomitantibus essentialiter ipsum, cuius sunt tres species, topica, elenchi, & metaphysica: alia particularis, quæ speculatur de ente quoquo modo, cuius duo sunt genera: naturalis scientia, quæ tractat de ente transmutabili: & mathematica, quæ de quantitate denudata à materia contemplatur. Auer. epitom. in metaph. trac. 1. c. 168. col. 3.
Artes operatiuæ, aliq̄ acquiruntur per assuetudinem, quæ-

dam per rationem: & aliæ per rationem, & assuetudinem. Auer. 9. metaph. tex. co. 10. ch. 110.
Ars soluendi orationes sophisticas conuenit aliquo modo cum Dialectico, in fine aliquo cum Sophista. Alb. mag. in elenc. ch. 303. col. 4.
Artes aliæ vocantur mechanicæ, quia nihil inferunt pulchritudini animæ: aliæ liberales, quia pulchritudinem animæ tribuerunt: aliæ quasi mediæ, quæ deseruiunt quidem mechanicæ: sed inducunt libertatẽ; vt militia, pugillatoria & sagittatoria. Alb. mag. de nat. & orig. an. trac. 1. cap. 1. c. 67. col. 1.
Ars, si in communi acceptione sumatur, alia est speculatiua, alia operatiua. Alber. mag. ethic. 1. tract. 4. cap. 1. char. 9. col. 2.
Ars triplex: quæ preparat materiam, quæ introducit formam; & quæ vtitur facto. Alex. de ales. pri. metaph. char. 5. col. 3.

Artis definitiones.

A RS est principium, & forma eius, quod efficitur in alio, natura in ipso. Aristot. de gener. animal. 2. cap. 1. char. 147.
Ars est operis ratio omni adiuncta materia. Arist. de partib. ani. pri. cap. 1. c. 403.
Ars omnis est habitus cum ratione effectiuus: ideo & ars & habitus cum ratione effectiuus idem est. Aristot. 5. ethic. nicom. cap. 4. c. 142.
Ars est habitus cum ratione vera effectiuus. Ari. 6. ethic. nicom. cap. 4. c. 143.
Ars est cum ratione factiuum principium. Arist. 6. ethic. cap. 5. Idem Alb. Mag. in sex. princ. c. 65. col. 4.
Ars est, quæ versatur circa facturam, & quæ in faciendo posita est. Arist. mag. mor. pri. cap. 33. ch. 315.
Ars est habitus cum ratione effectiuus. Alex. aphro. pri. metaph. co. 6. c. 5. col. 1.
Ars est potentia quædam rationabilis. Alex. aphrod. pri. metaph. co. 69. c. 35. col. 1.
Ars est forma rei efficiendæ. Alex. aphrod. 4. metaph. vel 5. secundum latin. co. 2. c. 127. col. 1.
Ars nihil aliud est quam ipsa forma. Alex. aphro. 6. metaph. vel secundum latin. 7. co. 25. c. 199. col. 2.
Ars est illa, quæ versatur circa ea, quæ sunt a nobis. Alex. & Eust. 2. poster. c. 110. col. 1.
Ars est illa, quæ versatur circa materialia & fluxilia, & circa ea, quæ generationem dicunt. Alex. & Eust. 2. post. char. 110. col. 1.
Ars est illa, quæ ratione vacat, vt Plato in Gorgia. Amo. in l. de inter. c. 124.
Ars est quidam habitus, qui potest efficere aliquid cum vera ratione. Simpl. 2. phys. ch. 94. col. 1.
Ars, quæ circa materialia versatur, est effectiuus animæ habitus secundum rationem. Simp. 3. de ani. sec. 2. tex. 17. c. 63. col. 3.
Ars est ea, quæ operationem dirigit cũ ratione habitus. Alb. Mag. in poster. c. 218. col. 2.
Ars est factiuum cum ratione principium: & ideo est collectio multorum præceptorum ad eundem finem tendentium. Alb. Mag. in topic. c. 219. col. 3.
Ars non est nisi eorum, ad quæ sunt ordinata artis principia. Alb. Mag. 2. phy. tract. 2. cap. 2. c. 27. col. 4.
Ars est factiuum principium secundum rationem operans. Alb. Mag. de ani. 16. tract. 1. cap. 11. ch. 139. col. 3.
Ars speculatiua est, quæ rationes rerum non relatas ad opus considerat: quæ, cum ad rem referuntur, necesse est talem habere certitudinem, qualem permittit rei natura. Alb. mag. ethic. 1. trac. 4. cap. 1. ch. 9. col. 2.
Ars operatiua est, in qua nihil nisi operatio intenditur. Alb. mag. ethic. 1. trac. 4. cap. 1. c. 9. col. 3.
Ars factiua est, quæ est apothelasmatis constitutiua. Alb. mag. ethic. 1. trac. 4. cap. 1. c. 9. col. 3.

Ars

Ars vt imitatur naturam.

A RS nil aliud esse videtur quam certa ordinatio rationis, qua per determinata media ad debitum finem, actus humani perueniunt. D. Tho. in poste. char. 36. columna 3.
Ars est habitus practicus in intellectu practico. Alex. de Ales. 1. metaph. c. 6. col. 4.
Ars nil aliud est quam notatio, & animaduersio nature. Dan. Barba. pri. rhetoric. cap. 2. c. 3.
Ars est constitutio ex multis perceptionibus ad aliquem finem vitæ vtilem spectans. Dan. Barba. pri. rhetoric. cap. 2. c. 3.

Artes principia vnde habent.

A RTium inuentores primò aliqua promunt, quæ ab alijs elaborata, paulatim incrementũ sumunt ab illis, qui postmodum accipiunt: quæ primò & si paucũ sumunt incrementum, est tamen vtilius multo eo, quod postea ab alijs fit accremento: principium enim est omnium maximum, quare & difficillimum: quo comperto facile est adijcere & reliquum coaptare. Aristot. elenc. 2. cap. 8. c. 632.
Artes à paruis exorsæ, in magna incrementa peruenerunt. Arist. pri. ethic. cap. 7. char. 15.
Artes omnes principia sua à philosophia sumunt. Ammo. in præfat. c. 2. col. 1.
Artes ex consideratione hominum inuentæ sunt. Ioan. Grammat. 2. posteriorum. capit. 11. char. 65. columna 1.
Artes & discendi viæ tam actiuæ, quam speculatiuæ inueniuntur: scientiæ, speculatiuæ omnes sunt. Eust. pri. ethic. c. 5.
Artes certæ sunt, quæ ex necessarijs rationibus progrediuntur. Eustat. 3. moralium. cap. 3. char. 127.
Artes non certæ sunt illæ, quæ non semper necessitate quadam, sed plerunque finem suum consequuntur, fortunaque adiutrice aliquando indigent. Eust. 3. mora. cap. 3. c. 127.
Artes speculantur circa propria principia, cum per ipsam speculantur de subiecto ipsius artis: & sic scientia naturalis speculatur de materia, & motu naturali primo, vt sunt causæ motus, non vt sunt entia, Auer. posterior. pri. cap. 8. tex. 70. char. 150.
Ars fit & generatur, & perficitur in nobis, cum ex multis non confusis quodam iam experimento, per depurationem vniversalis intellectus, per causam veram, & certam vna ex omnibus abstracta, fit de similibus essentialiter acceptio vniversalis, in quo instantia non esse probatur, & tunc experimenti potentia producta est ad actum completum, & depuratum. Alber. Mag. pri. metaph. trac. 1. cap. 7. c. 58. col. 1.
Ars omnis tria habet: primò comprehensionem principiorum dirigentium, & hoc est speculationis: & operationis artis: & res circa quas operatur. Alber. Magn. ethicor. pri. trac. 4. cap. 1. c. 9. col. 3.
Ars doceri non potest sine forma scientiæ, quia per syllogismum determinatur factibile. Alber. Mag. ethic. 6. trac. 2. cap. 2. c. 71. col. 2.
Ars vel propter quid habitum per artem duobus modis potest acquiri: primò per doctrinam, & sic non oportet, vt qui habet artem, sciat ipsam, quia habitum per experimentum: secundo per inuentionem, & sic ex multis experimentis fit vna conceptio communis, quæ est artis & scientiæ principium. Alex. de Ales. pri. metaph. c. 5. col. 1.
Artem inuenire est inuenire propter quid, & causam: & hæc inuentio primò supponit quia, & ex multis, quia format vnã communem conceptionem, quam si potest resolvere ad causam suam, scientiam habet & artem. Alex. de Ales. pri. metaph. c. 5. col. 1.

A RS, alia quidem perficit, quæ natura non potest perficere: alia imitatur. Arist. phy. 2. cap. 3. tex. 79. c. 49.
Arte quæ sunt, si propter aliquid fiunt, & ea quæ natura fiunt, propter aliquid fiunt. Ari. phy. 2. cap. 3. te. 80. c. 49.
Artis vt sunt peccata, sic etiam nature sunt monstra. Ari. phy. 2. cap. 3. tex. 82. c. 49.
Arte indiget natura cum quippiam præter naturã oportuit facere, quam artis partem mechanicã appellamus. Arist. quæst. mechan. c. 775.
Ars omnis & disciplina implere vult, quod deest nature. Arist. ethic. 7. cap. 17. c. 756.
Artes sunt pars philosophiæ, vt quæ imitantes naturam materijs vtuntur, quibus formas aptent, ac perficiant. Eust. 1. ethic. c. 5.
Ars assimilatur rei secundum naturam. Auer. in post. 2. cap. 7. tex. 65. c. 222.
Ars differt à natura, quia natura est intra rem, ars extra. Auer. de sen. & sen. c. 192. col. 3.
Ars & natura non possunt dare vnũ & idem, vt imaginati vnũ Alchimistæ, causæ enim artis, & nature sunt diuersæ. Auer. 1. de gen. ani. cap. 1. c. 206. col. 3.
Ars & natura intendunt actum, non potetiam. Auer. 9. metaph. tex. co. 16. c. 113.
Ars nihil facit in corpore nisi in extremitatibus tantum, natura vero in ipso corpore toto. Auer. 12. metaph. tex. co. 18. c. 242.
Ars omnis naturam imitatur. Boet. in top. Cic. 1. c. 772. Idem D. Tho. post. tex. 36. col. 4.
Ars, licet imitetur naturam, tamen opus nature ad plenum attingere nequit. Alb. Mag. pri. de miner. trac. 1. cap. 3. c. 135. col. 1.
Ars differt ab operatione nature: quia natura operatur virtutibus celestibus, & efficacibus, quæ nunquam errant, nisi per accidens, ob inæqualitatem materiæ: ars autem maximo labore & erroribus multis per mendicata suffragia ingenij, & ignis. Alb. Mag. pri. de miner. trac. 1. cap. 3. c. 135. col. 2.
Ars imitatur naturam: nam vt se habet principia, sic operationes, & effectus proportionabiliter se habent. D. Tho. 1. politic. l. 1. c. 1. col. 1.
Ars potest inspicere ad ea, quæ sunt nature, & eis vti ad opus proprium perficiendum: perficere vero ea nequit. D. Tho. 1. politic. l. 1. c. 1. col. 1.
Ars fabricat super entitatem factam a natura. Alexan. de ales. 8. metaph. tex. 4. c. 246. col. 1.

Arte quæ comprehenduntur.

A RS non deliberat. Arist. phy. 2. cap. 3. tex. 84. ch. 50.
Artes omnes & factiua scientiæ potentie sunt, quia sunt principia permutatiua aliud, vt aliud. Arist. 9. metaph. su. 1. cap. 3. tex. 3. ch. 176.
Ars nulla intendit singulare: nam scientia comprehendit nequit, infinitum enim est. Arist. rhetoric. 1. c. 11.
Ars omnis & omnis discendi via actione atque electione bonũ quoddã appetere videtur: ideo bonũ illud esse asserunt, quod omnia expetunt. Arist. ethic. 1. cap. 1. c. 3.
Artes multæ sunt, quæ sub vna arte reducuntur; vt sub equestri frenorum effectrix, & quæ equestria instrumenta conficiunt: & omnia hæc demum sub militari. Arist. ethic. 1. cap. 1. ch. 4.
Ars omnis circa generationem versatur, reminisciturq; & contemplatur, vt eorũ aliquid fiat, quæ & esse & non esse possunt, & quoque principium est in eo, qui facit, nõ in eo, quod efficitur. Arist. 6. ethic. nico. cap. 4. ch. 142.
Ars est effectiois, non actionis, & quodammodo circa eadem versatur, & res & fortuna. Arist. 6. ethicor. nicom. cap. 4. ch. 143.
Ars non est eorum, quæ ex necessitate vel sunt vel fiunt;

nec eorum, quæ sunt secundum naturam: in se enim hæc principium habent. Aristot. 6. ethic. nicom. cap. 4. char. 143.

Ars ex cognitione eorū, quæ ex arte fiunt, consistit. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 58. ch. 56. col. 1.

Artes versantur circa ea, quæ plerumque mutantur, vt Medicina. Amo. in præfat. in Por. ch. 1. col. 4.

Artes atque scientiæ (philosophia excepta) in rebus quibusdam singulis versantur, vt fabrilis in lignis. Amo. in præfat. in Por. c. 1. col. 4.

Artes non sunt in nostra electione, virtutes autem sunt in nostra electione. Simp. in præd. ch. 61.

Artes versantur in agendo & operando: sed naturalis circa proprium subiectum cognoscendo. Simpl. 2. phys. char. 108. col. 2.

Artis terminus est finis, & ea, quæ sunt ad finem. Io. gram. 1. poster. cap. 26. ch. 55. col. 4.

Artes versantur circa ea, quæ plerumque fieri solent. Io. gram. 2. phy. tex. 27. c. 37. col. 4.

Ars nulla de materia sola diffinitionem affert, quia non differit de sola materia, sed, de quo passiones per se accidunt. Io. gram. 1. de ani. tex. 17. c. 11. col. 2.

Ars, vitia, actio, & electio folius sunt hominis. Eust. pri. ethic. c. 6.

Ars in ijs versatur, quæ contingunt, & circa ea omne suū studium collocat. Eust. 6. ethic. cap. 3. ch. 383.

Ars & fortuna ideo circa eadem versari ait Aristoteles, quia ambo extrinsecus habent rerum causam, & diuersum ab operatione opus, sed differunt; quia ars, quod ex proposito arte fecit, finem plerumque habet, fortunæ vero raro secundum operantis consilium euenisse consuevit. Eust. 6. ethic. cap. 3. c. 290.

Artes, quæ ponuntur sub aliquo genere, & consideratio ipsarum de hoc genere fit per modum vnū, erunt duæ artes particulares sub vna arte. Auer. poster. 1. cap. 8. tex. 69. char. 149.

Artis pars non nominatur id, quod in paucioribus fuerit. Auer. in elenc. 1. cap. 7. ch. 326.

Artium operariarum scientiæ non expedit, quod permisceatur id, quod est per accidens. Auer. in quæst. logic. q. 10. c. 374. col. 3.

Artis vnus genus oportet vt sit vnum secundum analogiam, vel æquiuoco. Auer. in quæst. logic. quæst. 13. char. 376. col. 3.

Ars vna non considerat de æquiuoco. Auer. 4. metaph. tex. co. 2. c. 31.

Arte comprehendendi non potest, quod communiter est per accidens, vt somniorum est quædam ars. Alb. Mag. de som. & vig. 3. trac. 1. cap. 8. c. 37. col. 2.

Artes, quæ sunt ad vnum bonum vltimum secundum relationem, quam habent ad id bonum propinquiorum, & remotiorum. ordinantur ad illud. Alb. Mag. ethic. 1. trac. 3. cap. 11. c. 8. col. 2.

Artes omnes ad ciuilem referuntur. Alber. Mag. ethic. 1. trac. 5. cap. 1. c. 15. col. 2.

Artes plus vsu quam ratione consistunt. Alb. Mag. ethic. 6. trac. 2. cap. 1. c. 71. col. 1.

Artis est virtus, prudentiæ non est virtus. Alb. Mag. ethi. 1. trac. 2. cap. 12. c. 73. col. 2.

Ars, scientia, sapientia, prudentia, intellectus, ad verum se habent, vt ad falsum suspicio, & opinio. D. Th. post. c. 79. col. 1.

Ars non comprehendit nisi determinata, quia infinitorū non est ars. D. Tho. 5. phys. l. 1. tex. 4. c. 73. col. 1.

Artis regulæ in se veræ sunt, quæ tamen si applicentur aliquando ad materiam, inueniuntur falsæ: vt flebotomia in hac infirmitate vti licet, at in hoc egroto debili hac infirmitate laborante, ob debilitatem non licet. Alex. de ales. 1. metaph. c. 5. col. 3.

Ars nunquam intendit, quod est per accidens, sed quod est per se. Alex. de ales. 1. metaph. c. 324. col. 2.

Artificialia vt sunt ab arte, non habent in se motus principium, sed vt lapidea, vel terrea, aut mixta, eatenus habent. Arist. phy. 2. cap. 1. tex. 2. ch. 29.

Artificialium materia fit a nobis, naturalium materia est æterna. Arist. phys. 2. su. 2. cap. 2. tex. 25. ch. 36.

Ars facit ea, quorum species sunt in anima, & species est prima forma, & prima substantia rei factæ, quæ quodammodo ducit in cognitionem contrariorum. Arist. 7. metaph. cap. 6. tex. 27. ch. 138.

Arte facta, vel fiunt ex parte cum fiunt ex arte tantum, vel ex parte habente partem, cum fiunt ab arte, & a natura. Arist. 7. metaph. cap. 10. tex. 30. ch. 142.

Arte facta primo multa sunt praua, & quod bonum, id prauum quoque reperitur, at non contra. Arist. probl. sec. 10. q. 44. c. 440.

Artes quod faciunt, non redit iterum in materiam, cum materia non fiat ab arte: materia enim artium naturalis est, naturalia autem & subiectum, & id quod generatur natura, ideo potentiam seruat postquam mutatum fuerit in quod mutabatur. Alex. aphrod. 2. nat. quæst. cap. 20. ch. 9.

Arte facta in eo quod arte facta sunt, non habent motus principium, sed forma illa, quam ars apposuit, semper quiescit. Them. 2. phy. tex. 2. c. 21. col. 2.

Ars aliqua perficere solet, quæ natura non potest perficere, vt medicamenta ad parandas sanitates, cum natura non sufficit, a medico parantur. Them. 2. phys. text. 79. c. 25. col. 3.

Arte facta duo obtinent principia: aliud cognitionis & finis contemplantium, aliud agendi & administrandi. The. 2. phys. tex. 90. c. 26. col. 2.

Arte factis in rebus non est semper eadem forma & finis. Themist. 2. phys. tex. 91. char. 26. col. 3.

Artificialia extrinsecus mouentur, naturalia intrinsecus. Simp. 2. phy. tex. 1. c. 91. col. 2.

Artificiales motus omnes, vt Alexander notauit, ferè secundum alterationem sunt. Simpl. 3. phys. text. 24. c. 160. col. 1.

Artes duplices habent operationes: has interius secundum habitum, & has exterius, & secundum id quod actu. Simpl. 2. de cœl. tex. 17. com. 10. c. 60. col. 2.

Ars omnis habet rem aliquam sibi subiectam, in qua versatur. Ammo. in Por. c. 1. col. 1.

Artis finis sunt opera, quæ post artificialem operationem permanent. Eust. 6. ethic. cap. 3. c. 288.

Artificiale est via vniuersalis comprehendens plusquam vnum genus. Auer. post. 1. tex. com. 32. ch. 137.

Artes, quæ sunt vnæ in genere, & diuersæ in specie, similiter & causæ suæ sunt vnæ in genere, & diuersæ in specie. Auer. post. 2. cap. 9. tex. 89. c. 231.

Artificialia in se habent vt naturalia, quod scilicet id, quod fit, fit ex opposito terminato ad oppositum terminatum. Auer. phys. 1. tex. 46. c. 14. col. 4.

Artificiali actione agit, qui potest saluare modica actione: at qui laborat in actione maiori, otiose agit, & superflue. idem de actione naturali. Auer. phys. 1. tex. 50. char. 15. col. 3.

Ars agit extra, natura intra. Auer. phys. 2. text. 86. char. 38. col. 4.

Arte facta non agunt per se, nisi per accidens. Auer. phys. 5. tex. 2. ch. 95. col. 3.

Artificialia nonnulla dantur, quorū motus principium in eis est per se, non tamè primo, vt est motus corporis nauis, qui fit a corpore nauis, mouet enim ipsam mediantibus suis membris. Auer. 2. phys. exposi. med. char. 201. col. 1.

Artificiales formæ sunt accidentia. Auer. 2. phys. exposi. med. c. 201. col. 1.

Ars imponit formam in tota materia absque eo quod materia

materia fit aliquid existens de intentione formæ, antequam artificium fecerit eam. Auer. 3. de anim. tex. 18. char. 169. col. 4.

Artificium aliud est ab artificiato, & agens aliud ab acto. Auer. 3. de ani. tex. 20. c. 170. col. 4.

Artificiatum & voluntas idem sunt in forma. Auer. 6. Metaph. su. 1. tex. co. 1. c. 68.

Artificium non est nisi forma generati, non congregatum congregatione materiæ, & formæ. Auer. 7. Metaph. tex. co. 30. char. 84.

Artificialis virtus est illa quæ comprehendit omnes artes mechanicas. Auer. de ani. beat. cap. 5. c. 66. col. 2.

Ars omnis boni alicuius est operatrix, licet abusus artis fit aliquando mali causa. Albert. Magn. ethic. 1. cap. 2. char. 6. col. 2.

Ars nulla mala est: nam aliud est, quod facit ars; aliud, quod artis abusus. Alber. Magn. ethic. 1. tract. 3. cap. 2. char. 6. col. 2.

Ars homini potentiam operatiuam non confert, sed potentiam facit facilem, quam ante artem habebat. Alb. Mag. ethic. 1. tract. 6. cap. 5. c. 16. col. 2.

Arte facta sunt quo ad materiam in genere substantiæ, quo ad formam in accidentis genere. D. Tho. in perih. c. 3. col. 2. Idem 1. phy. l. 13. tex. 63. c. 13. col. 3.

Artificialium rerum factiones non sunt naturales; quia licet principium materiale sit in eo, quod fit, non tamen habet potentiam naturalem ad talem formam. D. Tho. 2. phy. l. 1. tex. 1. c. 16. col. 3.

Ars imitatur, quia principium operationis artificialis cognitio est, & omnis naturæ cognitio est per sensus a rebus sensibilibus & naturalibus excerpta: vnde ad similitudinem naturalium in artificialibus operamur. D. Tho. 3. phy. l. 4. tex. 22. c. 19. col. 3.

Artificialia per materiam sunt in genere substantiæ, non per formam. D. Tho. 2. de ani. l. 1. te. 3. c. 20. col. 1.

Artificialia quædam habent principium motus immanifestum nobis, vt automata, quæ quasi ex se mota videntur: alia manifestum habent sui motus principium, vt currus. D. Tho. de ani. mot. l. 6. c. 52. col. 4.

Artes omnes & scientiæ ordinantur in vnum, quod est ad hominis perfectionem, quæ est eius beatitudo. D. Tho. 1. metaph. in proœm. c. 1.

Ars operatur per intentionem. D. Thom. 9. metaph. l. 2. te. 5. char. 412.

Artis operatio triplex est: prima considerat qualiter quid sit faciendum: secunda est operari circa materiã exteriorem: tertia est constituere opus. D. Thom. ethic. 6. l. 3. c. 103. col. 1.

Arte operari melius est quam industria propria. D. Tho. 2. polit. l. 15. c. 50. col. 1.

Artificialia omnia habent vnum vltimum intentum, ad quod omnia ordinantur. Alex. de ales. 7. metaph. tex. 23. char. 209. col. 2.

Artificiata eadè, & a casu, & ab arte fieri possunt, sed differenti modo. Alexand. de ales. 7. metaph. text. 23. char. 209. col. 4.

Ars aliqua agit in subiectum per aliquam partem existentem in subiecto: & ista actio est composita ex natura & arte: aliqua non ita agit, sed in agendo non iuuat naturam. Alexand. de ales. 7. metaph. tex. 30. char. 214. col. 4.

Artificialibus in rebus esse in effectu oritur ab esse in conceptu, quia oriuntur ab intellectu: contra in naturalibus. Ale. de ales. 10. metaph. te. 5. c. 252. col. 3.

Artificialia habent esse per contactum. Ale. de ales. 12. Metaph. te. 14. c. 373. col. 4.

Artes vt liberales.

Artes speculatiuæ aliæ sunt vniuersales vt metaphisica; & particulares, vt naturalis, & cæteræ: & om-

nes artes particulares differunt per sua subiecta, aut per modum considerandi: differunt etiam per proprias præmissas, & propria quæ sita. Auer. epit. in logi. char. 354. col. 2.

Artes speculatiuæ dicuntur viæ, quia considerans in eis vadit ex determinatis rebus ad res indeterminatas, per res determinatas. Auer. phy. 2. te. 1. c. 4. col. 1.

Artes demonstratiuæ assimilantur omnino artibus factiuis: nam vt non est possibile ei, qui non est illius artis, vt faciat aliquam operationem illius artis, sic impossibile est, qui non scit artis demonstrationes, vt faciat aliquam demonstrationem artis demonstratiuæ. Auer. ex destru. dest. disp. 11. c. 46. col. 3.

Artes, vt mechanicæ.

Artes operatiuas nullus per se inuenire potest, aut consideratiuas in maiori parte; quia non complentur nisi per iuuamentum prioris ad sequentem, & nisi prior fuisset, non esset sequens. Auer. 2. metaph. te. com. 2. char. 14.

Artes mechanicæ materiam faciunt dupliciter: aliæ simpliciter, vt in eam inducant formam; vt ædificator considerat lateres, & ligna, vt faciat domum: aliæ operantur actum, ad quem est præparatum artis apotelesma in materia determinata: vt miles operando actum in gladio, quem facere non posset, nisi esset ex ferro. Alb. Mag. 2. phy. tract. 1. cap. 11. c. 19. col. 3.

Artes mechanicæ tres habent species: prima est Architectonica, quæ tantum facit apotelesmata artium, vt fabrilis: alia est, quæ simpliciter est visualis, & nunquam facit apotelesmata, vt militaris: alia media, quæ, & vti tur, & facit, vt lanificium. Alb. magn. 2. phy. 1. tract. 1. cap. 11. char. 19. col. 3.

Ars, vt coniecturalis.

Artium coniecturalium finis est assequi, quæ apud ipsos faciunt faciendo omnia, quæ apud ipsos sunt, vt propositum assequantur: assequi autem propositum non solum in ipsis est, sed in alijs, quæ in arte non sunt. Ale. aphrod. 2. natur. q. cap. 16. c. 8.

Ars nunquam fallit ex defectu regulantis, quia hæc est ratio certa & vera: sed fallit quandoque per accidens, ex defectu eorum, in quibus factio consistit: propter quæ si de contingentibus nihil omiserit, semper consequitur finem artifex. Alb. magn. pri. metaph. tract. 1. cap. 7. char. 58. col. 1.

Artis differentia.

Ars nulla earum, quæ aliquam naturam monstrant, interrogatiua est: nam non est possibile vtramuis partium dare, ex vtriusque enim non fit syllogismus. Aristoteles elenc. pri. cap. 11. c. 597.

Ars & natura differunt, quia ars est principium in alio, natura in ipso. Aristotel. 12. metaph. su. 1. capit. 3. te. 13. chart. 246.

Artes & scientiæ rationibus non differunt, sed materia. Ammo. in Por. ch. 1. col. 4.

Artes non secus in magnis & paruis operibus perspicuntur. Eustat. 3. mor. cap. pri. ch. 167.

Artes separatæ secundum subiectum non possunt communicare in termino medio, nec artes considerantes de re vna secundum modos diuersos. Auer. post. prim. cap. 8. te. 69. char. 149.

Artium subiecta, aut separantur per subiectum: aut diuersificantur in modo, & communicant in subiecto: aut vna ipsarum considerat de re ex parte defectus, altera ex parte additionis. Auer. post. 1. cap. 8. te. 69. char. 149.

Ars quædam verificare potest aliquam rem de aliquo subiecto per causam, quam cernimus in illa, & in alia arte hæc res verificatur per alias causas, quæ non apparent in prima arte. Auer. epit. in logic. c. 355. col. 1.

Artes non differunt ad inuicem nisi aut confirmatione demonstrationis, aut nobilitate subiecti, aut utroque. Auer. 1. de ani. tex. 1. c. 108. col. 3.

Artium diuersitas fit per diuersitatem modi terminorum vtendorum. Auer. 6. metaph. tex. co. 2. ch. 69.

Artes quædam à ciuitate sunt excommunicandæ, vt negromantia, lenocinia, & huiusmodi. Alb. Mag. ethi. 1. tract. 3. cap. 13. c. 8. col. 4.

Ars certitudinem non habet, nisi ex imitatione naturæ. Alb. Mag. ethic. 2. tract. 2. cap. 4. c. 31. col. 2.

Ars non ab euentu, sed à propria vi definitur. Dan. Barb. 1. rhetor. cap. 1. c. 15.

Arsenicum est terreæ naturæ combustum, habens aliquid de vntuositate sulphuris, qua de re habet multum proximum naturæ sulphuris: aliud est citrinum, album, & rubeum. Alb. Mag. 5. de miner. tract. 2. cap. 5. c. 150. col. 1.

Artemisia est calida & sicca, contra sterilitatem, quæ est ex humiditate, valens. Albert. Mag. de veg. & plant. 6. tract. 2. cap. 2. c. 163. col. 2.

Arteria est pars cartilaginosa colli priorem obtinens situm, qua homo vocem ac halitum transmittit. Aristot. de hist. ani. 1. cap. 12. c. 23.

Arteria, quæ in parte anteriori colli est, natura cartilaginosa constat & sanguinis, perquam exigui compos est, venulis complexa tenuibus. Quod ad superiora, id est, oris habitum pertinet, è regione posita est foraminibus narium, quæ in oris partem patefunt. Vnde fit vt quotiens inter bibendum humor retrahitur, effluat ex ore per nares. Iungitur postremæ linguæ, quæ lingua nominata est, posita inter dicta foramina valde apta, quæ per vices arteriæ, foramentum, quod ad os spectat, operiat. Altero sui extremo cum ima lingua coniungitur arteria, altero ad pulmonis intercapedinem descendit, & tum in vtranque partem pulmonis finditur. Aristot. de hist. ani. 1. cap. 16. ch. 30.

Arteria, quæ in parte anteriori colli est, quoties inflatur, caua subit pulmonis, hæc mucronata cartilagineis ducitur corpusculis, de quibus foramina quoquo versus per diminutores arctioribus subinde ampliora excipientibus transmittuntur. Aristot. de histor. anim. 1. cap. 16. char. 30.

Arteria, quæ in parte anteriori colli est, reddendi tantummodo spiritus ac accipiendi officio fungitur. nihil enim aliud, vel siccum, vel humidum pati ipsa videtur: sed vbi in eam tale quiddam deerrauerit, tamdiu torquetur, dum excutiat, quod delapsum est. Aristot. de histor. ani. 1. cap. 16. char. 31.

Arteria aspera non solum constat cartilaginosa ob spirandi causam, sed etiam ob vocem: quod enim sonat, leue & solidum esse debet. Aristot. de partib. anim. 3. cap. 3. char. 472.

Arteria posita est ante gulam, quamquam impedimento fit cum cibus ingeritur: nam si quid, vel cibi, vel potus in arteriam delabitur, strangulationis tormina, & tussis grauissimè incitantur. ideo non sunt audiendi, qui hac potum dicunt meare. Aristot. de partib. anima. 3. cap. 3. char. 472.

Arteriam lingua operit, ne aliquid ingrediatur in illa, nec omnia viuipara eam obtinet, sed ea tantum, quibus pulmo est, & cutis pilo mtecta, non cortex, non penna operimento est. Aristot. de partib. animal. 3. cap. 3. char. 473.

Arteria quadrupedum & sanguine præditorum habet operculum: linguam ouipara non habent, sed contractionem idem faciunt. Aristot. de iuuentu. sene. vit. mor. & respira. cap. 11. char. 320.

Arteria sola spiritum suscipit, neruus non. neruus differt ab arteria, quia tendi potest, arteria non, sed statim rumpitur vt & vena. Aristot. de spiritu. cap. 4. c. 904.

Arteria trachea non vt alia arteriæ contrahitur ob suam soliditatem, & crassitiem. Simpl. 1. de anima. text. 89. char. 40. col. 4.

Arteriæ a sinistro cordis thalamo per totum corpus producantur. Alb. Mag. de spir. & respir. 2. trac. 1. cap. 9. char. 54. col. 1.

Arteria trachea, si in se aliquid cibi vel potius recipit & non possit eijcere, accidit infirmitas cronica ex pulmonis corruptione: ideo epiglotè ordinavit natura, quæ claudit arteriam. Alb. Mag. de anim. 1. tract. 2. cap. 10. char. 11. col. 3.

Arteriæ quasi arte aeris viæ vocantur, quod pulsant in eis spiritus aeris per systolem, & diastolem percussus, aut ad euentationem cordis attractus, aut ad materiam vocis tentus. Albert. Magn. de anim. 1. tract. 2. cap. 20. char. 17. col. 4.

Arteriæ omnes, vna excepta, componuntur ex duobus tunicis. Albert. Magn. de anima. 1. tract. 2. capitu. 20. char. 17. col. 4.

Arteriæ in hoc differunt à venis, quæ sunt viæ nutrimenti, quod ex duabus constant tunicis, quarum durior conuertitur ad interius, mollis ad extrinsecus; quia si mollior esset intrinsecus non posset sustinere pulsationes spiritus, sed frangeretur, & periret anima! Alb. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 20. c. 17. col. 4.

Arteriæ tunica iuxta Pithagoræ opinionem est sextupla ad tunicam venæ. Alber. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 20. c. 17. col. 4.

Arteriæ sunt viæ viæ, & virtutum, quæ viæ habent operationem, & potetiam; quia in hoc salus est indiuidui. Alb. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 20. c. 17. col. 4.

Arteriæ omnes à corde oriuntur, & a ventriculo sinistro, a quo duæ oriuntur arteriæ: quarum vna, quæ arteria venalis, quia tunicam vnâ tantum habet, ad pulmonem vadit, & in multa diuiditur, vt aerem ad pulmonem attrahat, & vice versa sanguis pulmonem nutriat: altera arteria post reuolutionem circa cor in duo diuisa, vna ad superiores, alia ad inferiores partes corporis tendit. Alb. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 20. c. 17. col. 4.

Arteriæ & si in ipsis aliquem sanguinem deferunt, plus tamen spiritus quam sanguinis deferunt, & sanguis in eis decurrens est subtilis, & tenuis. Alb. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 20. ch. 17. col. 4.

Arteriæ, quæ aorthi appellatur pars, quæ ascendit, in duas partes diuiditur: quarum maior vadit ad partem ascellam sinistram, deinde ad dextram, donec ad carnem laxam perueniat & in tres diuiditur partes: quarum duæ sunt, quæ subechimæ vocantur, & cum venis associantur. Tertia pars in thorace spargitur, & in costis primis, & in sex spondilibus colli, & per spatulam in brachium extenditur: maior vero harum partium vadit in interioribus brachij: minor autem pars arteriæ aorthi appellatæ ascendit ad partem ascellam, & diuiditur: at pars maioris in tres partes pertransit per collum & ad linguam tendit, & ad temporum musculos in quibus manifestus est pulsus, & relinquit multos ramos, quorum vnus manifestus est in naso iuxta angulum oculi, & ad capitis cacumen tendit animalis, & intra cerebrum. Alb. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 20. ch. 18. col. 1.

Arteriæ, quæ aorthi appellatur, pars, quæ descendit primo secundum reititudinem ad quintam spondilem, illique innititur, quia situs quintæ spondilis, est oppositus situi cordis, & supra dorsum se extendit donec perueniat ad os ilij, & per omnes spondiles, per quas vadit, relinquit ramum vnum: & cum pertransiuit peccus, diuiduntur ex ea duæ arteriæ, quæ ad diaphragma perueniunt, & postea alia, cuius rami in stomacho, hepate, & splene sparguntur, & ad vesicam ab hepate vadunt:

deinde oritur arteria, quæ vadit ad canales, qui sunt in circuitu colli, & intestini orbi. Postea tres rami separantur, quorum minor est proprius reni sinistro, & in illis corporibus, quæ illum circundant, & eis dat vitam: & alij duo ad renes alios vadunt, & deinde ad testiculos duæ arteriæ vadunt, & in varios ramos ad pedes descendunt. Alb. mag. de ani. 1. tract. 2. cap. 20. char. 18. col. 2.

Arteria, cum venæ associatur, equitat arteria supra dorsum venæ; at in manifestis membris arteria est sub vena. Alb. mag. de ani. 1. tract. 2. cap. 20. char. 18. col. 3.

Arteria trachea vocis canna est ex cartilaginibus circularibus, & inferius non sunt circulares, sed portiones maiores semicirculi, superius autem circulares sunt, & coniuncti sunt annuli hi per pāniculum durum, interius ad siccitatem declinantem, ne impediatur aliqua ipsius contractio, & extensio ad aeris attractionem, & emissionem, & recuperant versus pulmonem circuli figuram circulearem, quia figura rotunda minus tangitur nocentis. Est ex cartilagine, ne vox, si ex offe esset, acuta nimis esset, aut si ex carne nimis hebes, & non bene teneret figuram aperturæ si ex carne esset. In supremo est lingua fistulæ arctans, & amplians eius foramen. Supra ipsam est epiglotis. Inferius in duo diuiditur, vbi attingit pulmonem, & vterque ipsorum in multa distribuitur, & est maior omnibus alijs arterijs. Alber. Mag. de animalib. 1. tract. 2. capit. 22. char. 19. col. 3.

Arteria est instrumentum, per quod attrahitur aer per os a pulmone. Pet. de aluer. de iuuent. sen. vit. mor. & respir. 1. 7. c. 69. colum. 4.

Articulus humor tenax, vt concretus, nos moueri non patitur, sic nimis humefactus intendi non sinit. Arist. problem. sec. 1. quæst. 24. char. 339.

Articulus est vox non significans, quæ vel principium orationis, vel finem, vel separationem ostendit. Arist. de poetic. cap. 20. char. 285.

Articuli non tantum vim habent quantum signa? nam proprijs nominibus, quibus additur articulus, non addi potest vniuersale signum. Io. Gra. pri. prior. c. 5. col. 2.

Articulus dicitur minimum in corpore composito, in quo diuersa articulantur, & quasi colligantur. Albertus Mag. 6. phyfi. trac. 3. cap. 7. c. 81. col. 3.

Articulos, & nodos discretos habentes ad stultitiam referuntur. Alb. Mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 26. c. 23. col. 2.

Artifex, vt Deus Optimus Maximus.

Artifex ille summus ac supremus omnium videtur, qui circa veras formas, id est, quæ ab omni nexu, & mancipatu materiæ asseruntur, quæ similiter tum re, tum cogitatione a materia sequestratur, studiū suum exercet. Them. pri. de ani. cap. 9. tex. 17. c. 62. col. 3.

Artifex, vt differt à natura.

Artifex particularis à naturali differt, quia & si considerat materiam, formam, & causam, quas in ipsa forma est materia, in illa tamen solum arte particulari hoc considerat. Io. Gra. pri. de ani. tex. 16. c. 11. col. 1.

Artifices metalla dum mutant, non vt agentes hoc faciunt, sed vt instrumenta. D. Tho. 4. meteor. ex digres. de color. 1. c. 215.

Artificum operationes.

Artifex inexpertus, quamuis vniuersale cognoscat, in medendo tamen per se peccabit. Aristot. prim. metaphyfi. su. 1. capit. 1. c. 5.

Artificum inferiorum actiones assimilantur actionibus inanimatorum. Aristot. 1. metaph. su. 1. cap. 1. c. 6.

Artifex nihil facit consilio eorum, quæ ad artem suam pertinent, alioquin ignarus illius artis esset. Io. Grammat. 2. phyfi. tex. 82. char. 49. col. 1.

Artificum cognitio.

Artifices magis propriè vocantur scientifici, quam experti, & per consequens sapientiores; quia sapientiam sequuntur omnes magis secundum scire, quam secundum experientiam: experti enim sciunt, quia & non propter quid: artifices autem scientifici sciunt & causam, & propter quid. Ari. 1. metaph. su. 1. ca. 1. c. 5.

Artifex, qui spontè peccat, magis eligendus est, quam, qui imprudentia. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 5. c. 144.

Artifex omnis proximior materiam scit, remotiorem autem scire non est opus. Ioan. gram. 2. phyfi. text. 21. c. 36. colum. 2.

Artifex & vniuersalia & particularia considerat, speculatur quidem vniuersalia rationibus, particularia vero operationibus. Eust. pri. ethi. cap. 6. c. 40.

Artifex omnis non considerat nisi in quæstionibus essentialibus sui subiecti, & per propositiones essentialis. Auer. 3. de celo, su. pri. tex. 7. c. 83. col. 1.

Artifex necesse est vt ponat subiectum suæ artis, de quo loquitur. Auer. 2. de ani. su. 2. tex. 27. c. 131. col. 4.

Artificum proprietates.

Artificibus ciuitas omnis indiget. Aristotel. polit. 2. cap. 6. c. 537.

Artifex, vt artifex, non consultat, sed vt homo. Io. Grammat. 3. de ani. tex. 152. c. 79. col. 3.

Artifici artis particularis non conuenit demonstrare, quod proprium est artis vniuersalis. Auer. poster. prim. tex. co. 60. c. 147.

Artifex non debet perscrutari sua principia, nisi sint per se nota. Auer. quæst. logic. q. 13. c. 376. col. 2.

Artifex omnis debet considerare accidentia sui subiecti. Auer. phyfi. 2. tex. 17. char. 26. col. 1.

Artifex nullus disputare debet contra negantem subiectum suæ artis, quia nullas habet contra ipsum rationes. Auer. phyfi. 8. tex. 22. char. 162. col. 4.

Artifex prius debet describere genus, in quo considerat. Auer. prim. de celo, tex. 2. char. 2. col. 3.

Artifex non potest demonstrare subiectum suæ artis, nec species illius subiecti. Auer. 2. de ani. su. 2. tex. 27. char. 131. col. 4.

Artifici omni est apponere suæ arti, quod deficit. Alber. Magn. ethicor. pri. trac. 6. cap. 10. char. 17. col. 3.

Arunducus, & Cauharus sunt serpentes æquales in magnitudine, & nocumento. Est longitudo horum vsq; ad cubitum, & color Arunduci est color canæ, & super corpus eius sunt vestigia linearum, & ei quæ mordet, accidit dolor vehemens in loco morsus & apostema maximum, ex quo manat virus, & interficit aliquando tertio die, & aliquando post septimum, ideo est secundi ordinis. Alb. Mag. de ani. 25. c. 201. col. 1.

Ascensus à descensu sola collatione distat. Ammo. in por. c. 7. col. 1.

Ascensus & descensus differunt, cum eorum diffinitiones differant. Io. Gra. 3. phyfi. tex. 22. c. 58. col. 1.

Ascensus rei computatur a primo signo ascendente vsq; ad septimum, à septimo vsque in primum defectus, ideo in Astrologia septima domus est domus mortis. D. Tho. 2. de gen. & cor. 1. 10. tex. 58. c. 35. col. 1.

Asia est, quicquid terræ situm est ab Isthmo à Ponto & Hircano mari ad Isthmum vsque alterum, qui Arabicum sinum interiacet, & mare interius illud quidem cohibetur ab illo mari, & ab Oceano, qui eum complectitur ambitu. Sunt qui statuunt fines Asiæ spatium, quod à Tanai protenditur ad Nili vsque ostia. Aristot. de

de mund. cap. 2. char. 814.

Afilus ex latiusculis quibusdam bestiolis, quæ in fluuijs supernant, nascitur: ideo magna afilorum copia circa aquas inuenitur. Arist. de hist. ani. 5. cap. 19. c. 177.

Afilus oritur sub pinna thunnorū, specie scorpionis, magnitudine aranei. Arist. de hist. anim. 6. cap. 31. c. 190.

Afilus est serpens primi ordinis, & est ille, qui dicitur expuens, cuius longitudo est ad duos cubitos. Cireneus est, interficit illum, quem mordet antequam redire possit ad antrum: & ille, quem mordet, remanet sine sensu quietus profundo dormiens: patitur singultos continuos, & oculorum claudionem, & torsionē colli, & spasmodum, & pulsam inordinatam, & non sentit dolorem, præterquam à principio morfus: tunc enim intestinorum sentit dolorem, & continuo manum gutturi imponit, ut eiciat vomitum. Serpens hic eleuat caput suum, & expuit venenum, & locus morfus eius est paruus, ut punctum acus, & absque apostemate, & currit ex eo paucus sanguis niger. Ei, qui morfus est, accidit tenebrositas oculorum, & dolor in visceribus, & in ore stomachi à principio morfus, clausio oculorū, & somni profunditas, & non viuit ultra 3. horā a morfu. Alber. Mag. de anim. 25. c. 201. col. 1.

Afinus tam mas quam foemina mense tricesimo coit, sed in bimatu, aut trimatu, & semisse generat; sed iam, vel anniculam ventrem geisisse aiunt affellam. Arist. de hist. anima. 5. cap. 13. c. 162. Idem Alber. Mag. de anima. 5. tex. 2. cap. 1. c. 54. col. 4.

Afina parere continuè potest. Aristotel. de hist. anima. 6. cap. 22. c. 237.

Afinus foemina & mas tricesimo mense coire incipit, & eodem tempore dentes mittit priores, secundos autē sexto mense, & tertios, & quartos eodem gnomonas a diiudicanda ætate, quartos dentes Afinorum nominant; sed cum annicula Afina concipit, & perficit sobolem. Aristoteles de histor. ani. 5. cap. 23. c. 237.

Afina rejicit semen à coitu nisi interpelletur, ideo statim post coitum verberant, & insectantur. Arist. de hist. ani. 6. cap. 23. c. 238. Idē Arist. de gen. ani. 2. c. 6. c. 182.

Afina parit mense 12. singulum, at nonnunquam & gemellos. Arist. de histor. anima. 6. cap. 23. char. 238.

Afina prægnans, si coit cum equo, non corrumpitur foetus. Arist. de hist. anima. 6. cap. 23. char. 238.

Afina grauida lac habet mense decimo. Arist. de hist. ani. 6. cap. 23. c. 238.

Afina à partu die septimo mari iungitur, eoque die iuncta maximè recipit inimum, sed postmodum etiam patitur. solet hæc, nisi priusquam gnomonē amittat, pepererit, numquam postea inimum recipere, parere, vel in conspectu hominis, vel in luce nolit, sed in tenebris ducitur, cum parit, si priusquam gnomonem dimisisset, pepererit, parere tota sua ætate potest. Aristot. de hist. ani. 6. cap. 23. c. 238.

Afinus vita amplior est annis triginta, & foemina viuacior est mare. Arist. de hist. ani. 6. cap. 23. char. 238.

Afinus si cum equa, vel equus cum afina frequenter coeunt, breui foemina fit sterilis. Arist. de hist. anima. 6. cap. 23. c. 238.

Afini vno morbo maximè laborant, quem malidum vocant, quod vitium in capite oritur, & per nares pituita multa ruffa effluit, quæ si ad pulmonem descenderit, moriuntur: sed si in capite est, non infert interitum. Arist. de hist. ani. 8. cap. 25. c. 306.

Afini parui habentur in Illirica, Thracia, & in Epyro: in Scythia, & Gallia nulli propter frigus immodicum. Arist. de histor. anima. 8. cap. 28. char. 309.

Afinus & spinus inuicem sunt inimici: victus enim spino est à vepribus, quæ afinus adhuc tenellas pascit. Arist. de hist. anima. 9. cap. 1. char. 318.

Afinus est animal frigidum: quamobrem locis frigidis viuere non potest. Arist. de gene. anim. 2. cap. 6. c. 182.

Idem Arist. de hist. ani. 8. cap. 25. c. 306. Idem Albert. Mag. de ani. 16. trac. 2. cap. 10. c. 45. col. 2.

Afinus si superuenit equam, quum equus inierit, peruertit equi inimum propter frigiditatem. Arist. de gen. ani. 2. cap. 6. c. 183.

Afini genitura frigida est, equæ calidior: ideo temperant se, ut conceptus seruetur: at quod ex his oritur, infecundum est. Arist. de gen. anima. 2. cap. 6. c. 183.

Afinam si equus ineat, ac multus nascatur, cum species non sint, sed indiuidua, ideo neuter in producto mullo essentiam suam conseruat, sed aliud quidpiam corrupta vtriusque natura existit. Amm. in Por. c. 15. c. 1.

Afinus coit post triginta menses, non tamen generat, priusquam compleat tres annos. Alb. Mag. de ani. 1. 5. trac. 2. cap. 1. c. 54. col. 4.

Afini catarro infirmantur. Alb. Mag. de ani. 7. tractat. 2. cap. 2. char. 69. colum. 1.

Afinus dum rudet, fugere facit Argycum auem, quia sonus ei nocet. Alb. Mag. de ani. 8. trac. 1. cap. 2. c. 73. c. 3.

Afinus impugnat rattum, quia dormit in eius præsepe, & mordendo nares eius, vetat ipsum comedere, & ipse cum alijs comedit ipsum pabulum. Alber. Mag. de animal. 8. tract. 1. cap. 2. char. 73. col. 3.

Afinus est animal notum, turpe, pigrum, in frigidissimis regionibus non viuens, nec ibi concipit, & de facili ibi non coit, sustinens onus facilius super renes quam supra dorsum, vel scapulas; quia ob malenchioliam illa ossa fortiora habet. Alber. Mag. de animalib. 22. tract. 2. cap. 1. char. 174. col. 1.

Afinorum corium vtile est ad faciendas soleas calceorū, quæ, si fiant ex illa parte, in qua onus portauit, non consumuntur, etiam si ille, qui vititur eis continue peregrinando in lapidibus portauerit: & tandem ita indurantur, quod pedes sustinere non poterunt. Alber. Mag. de ani. 22. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 2.

Afini hepar tritum, & comestum in die, si multoties, & diu fiat, confert caducis, & ad idem conferunt si comburantur vngues eius, & bibantur ex eis pondus aureorum trium, & vnciæ singulis diebus. Alb. Mag. de anima. 22. tract. 2. cap. 1. c. 174. col. 2.

Afini hepar combustum tritum in modū collyrij liquefactum cum sepo vrsi, & oleo, donec fiat in spissitudine mellis, si ex eo supponatur supercilio depilato, nascuntur pili. Alb. Mag. de ani. 22. trac. 2. c. 1. c. 174. c. 2.

Afinus syluestris, quem onagrū appellant, est similis domestico, sed virtutes eius sunt fortiores. Alb. Mag. de anim. 22. tract. 2. cap. 1. c. 174. col. 2.

Afini syluestris stercus cum felle boum tritum si quis iniungit capillos, incrispantur. Alber. Mag. de animalib. 22. tract. 2. cap. 1. char. 174. col. 2.

Afini syluestris medulla si quis iniungatur, curat podagram, & aufert dolorem. Alb. Mag. de ani. 22. tract. 2. cap. 1. c. 174. col. 2.

Afini complexio maximè est frigida. D. Thom. 2. de generat. & cor. lec. 8. tex. 48. char. 3. 2. col. 3.

Afiones alij patent omnibus anni temporibus, alij autūno, qui esui sunt, cum priores inepti sint, de eorum generatione nihil est certum, sed Fauonij flatibus apparent. Arist. de hist. anim. 9. cap. 28. c. 340.

Aspectum demissum qui habent, & quibus altera palpebra immittitur in oculis per medium fixi aspectus, & qui palpebras superiores tarde reducunt, molliterque intuentur, & qui palpebras immittunt, in vniuersumque omnes, qui molliter, soluteque spectant referuntur ad apparentem decentiam, & ad mulieres. Arist. physiognom. cap. 10. c. 355.

Asperitas vniuersaliter significat siccitatem multam in superficie rei asperæ. Auer. 2. de gen. tex. 15. c. 168. c. 4.

Asperum est, cuius partes talem habent situm, ut altera alteri superemineat. Por. in prædic. char. 23.

Asperum, quod inæquales inter se partium præeminentias

tias habet. Ammo. in præd. c. 95. Idem Boet. in præd. c. 182. Idem D. Tho. 2. de ani. 1. 17. tex. 82. c. 37. col. 4.

Asperum & lene sunt circa æqualem vel inæqualem partium positionem. Io. Gra. 2. de ani. tex. 106. c. 67. c. 2.

Aspis anguis, cuius ictui nullum est remedium, gignitur in Aphrica. Arist. de hist. ani. 8. cap. 29. char. 311.

Aspis est serpens à veneno dictus: dicitur sicca propter siccitatem suæ cutis, & duram siccitatem, cuius quantitas est inter tres cubitos vsque, & cinereus est, & oculi eius scintillant, & interficit à duabus horis vsque ad tres: ante non occidit, nisi adiuuetur per accidens aliquod, ei quem mordet, accidit alteratio coloris, obstupefactio sensus, multiplicatur singultus, infri gidantur membra, clauduntur palpebræ, & profunde dormit. Incantare se sentiunt lapidi, vel terræ vnam autem allidit, & aliam extremitate caudæ obturat, ne carmen audiat incantatoris. Alb. Mag. de anima. 25. c. 200. col. 4.

Asa duarum est specierū, foetida, & odorifera: est ignea, sed foetida calidior. Alber. Mag. de veg. & plant. 6. tracta. 2. cap. 2. c. 162. col. 4.

Asalon parua auis est infesta coruis, & eorum tua frangit, & vulpibus inimica eas depilans: quod cum videt coruus, auxiliatur vulpi contra communem hostem. floribus, & gramis spinarum pascitur. Alber. Mag. de anima. 1. 23. tract. 1. cap. 1. c. 185. col. 4.

Assatio est concoctio à caliditate sicca & aliena. Arist. meteor. 4. fu. 1. cap. 4. tex. 24. char. 566.

Assationi est aliquod oppositum, sed innominatum, & erit si fiat tostio. Arist. meteor. 4. cap. 4. tex. 27. c. 566.

Assata in fartaginibus ab extrinseco calido patiuntur: in quo autem est humidum, facit illud magis siccum in seipsum reassumens, elixata contrarium patiuntur. Arist. meteor. 4. fu. 1. cap. 4. tex. 24. char. 564.

Asa humidiora sunt elixis. Arist. meteor. 4. fu. 1. cap. 4. tex. 24. c. 564.

Assatarum rerum exteriora sicciora sunt, elixatarū verò interiora sicciora sunt, exteriora humidiora. Aristot. meteor. 4. fu. 1. cap. 4. tex. 27. c. 506.

Assasse difficilium est in manufactis, quam elixasse, difficile enim est, & interiora & exteriora æqualiter calefacere: semper enim propinquiora igni siccantur citius. quare coeuntibus magis exterioribus meatibus non potest externi intus existens humidum, sed includitur, cum meatus clausi sunt. Aristot. meteor. 4. cap. 4. tex. 27. char. 566.

Assensus duplex: alius in nostra potestate, qui in agendis rebus præstat, vtrum agi debeant, vel ne; alius in simplicibus venatur, qui in nostra potestate non est. Alex. aphrod. in pri. de anima. cap. 20. char. 39. col. 2.

Assensus est genus cōmune persuasionis, & assuefactionis. Ioan. Gram. 3. de ani. tex. 155. c. 80. col. 3.

Assentator est, qui plura quàm sit par, adfintque cuiuspiam, arrogat. Arist. mag. moral. 1. cap. 29. char. 304.

Assimilationis fallacia fit vt plurimum, cum sumitur secundum modum permutationis in res, in quibus impossibile est imaginari assimilationem, aut difficile est. Auer. epitom. in logic. c. 360. col. 4.

Assimilationum sunt duæ species: alia, qua res rei per vnam dictionum assimilatur, aut simulachrum sumptum, & hoc fit per commutationem, vel accommodationem. Auer. epit. in logi. c. 360. col. 4.

Assimilandum semper est melioribus in omnibus rebus. Auer. 9. ethicor. cap. 11. char. 69. col. 4.

Assimilari appetit omne inferius superiori, quia inferiores vires suas proijciunt ad superiores. Alber. Mag. de caus. & proces. vni, a pri. cau. 1. 2. trac. 2. c. 23. c. 214. c. 1.

Assimilatio foetus patri, vel matri fit ob victoriam qualitatum patris, vel matris in semine. Alber. Mag. de anima. 16. trac. 1. cap. 14. char. 140. col. 3.

Assimilatio quandoque est ad naturam, & quandoque est

ad personam; prima vocatur naturalis, secunda personalis: & personalis alia est communis, alia propria: communis, quæ est ad gentes illius climatis, vt ad Gallos, vel Romanos: propria quæ est determinata ad vnam personam sui generis, à qua generatio illa habet virtutem formantem, & motum. Alber. Mag. de anima. 18. trac. 2. cap. 9. c. 158. col. 3.

Assimilatio semper est causa appetitus. Alb. Magn. ethic. 1. trac. 3. cap. 7. c. 7. col. 3.

Assuescentibus eadem suauia, & admodum crebro vtenibus insuauia sentiunt, quia consuetudo habitum rei cuiuspiam capiens in nobis efficit satietatem: frequens autem vsus desiderium explet, quod & ipsum quasi causa quædam est habitus, ergo cum excitant augentur, atque proficiunt, conceptacula vero inserta nihilo ampliora redduntur. Quamobrem consuetudo cū exercitatio fit, auget habitum illum capientem. At quæ vsu crebro in cibo assumitur, infarct quidem ac desiderium explet: quo expleto nō amplius escam recipimus, sed augere illud idem non possumus. Arist. problem. sec. 21. quæst. 14. char. 545.

Assuefactio fit quadam animi inclinatione: persuasio cognitione. Io. Gram. 3. de anima. tex. 155. c. 80. col. 3.

Assuetudo facilius fit in his rebus, quæ vacant periculo, quàm in formi dolosis. Arist. 3. ethic. nico. ca. 12. c. 77.

Assumptionem, quam recentiores vocant, Aristot. transumptionem vocare consuevit. Alexan. aphrodisi. prior. cap. 30. char. 57. col. 4.

Assumptiones demonstratione longe meliores sunt ac dignitate. Io. Gram. pri. prior. cap. 1. c. 5. col. 3.

Assumptum est, quod adiungitur extrinsecus in ijs, quæ posita sunt, quod potentia non actu in ipsis continetur. Alex. aphrod. pri. prior. cap. 23. c. 46. col. 1.

Astaron piscis est, qui tempore veris & autumni in spumis pluuiialibus generatur, & in eis ebullit, vt vermes ex stercore animalium. Albe. magn. de animalibus 24. cap. 1. char. 196. col. 1.

Astra omnia constant ex eo corpore, in quo lationē habent. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 1. te. 41. c. 305.

Astra calorem, & ignem generant, attrito aere ab illorū latione. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 1. te. 42. c. 306.

Astra, quæ sunt in orbe superiori, in sua sphaera feruntur, vt ipsa non igniantur. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 1. te. 42. char. 306.

Astra non calefiunt, nisi, quia aer est sub inferiori orbe rotundo, & cum ille fertur incalescere necesse est, hac parte maxime, qua extat Sol inferius, quæ propter ipso oriente, & super nos existente generatur calor. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 1. te. 42. c. 306.

Astra cum moueantur, & coelum, necesse est, aut quiescentibus vtriusque fieri mutationem, aut motis, aut altero quiescente, altero moto. Quiescentibus autem vtriusque impossibile est: nec vtraque mouentur, impossibile est enim easdem astrorum, & circulo- rum velocitatis esse. Aristot. 2. de celo. fu. 3. capit. 2. te. 43. char. 306.

Astra feruntur à circulis. Aristot. 2. de celo, fu. 3. cap. 2. te. 44. char. 307.

Astra sunt spherica. Aristot. 2. de celo, fu. 3. capit. 2. te. 48. char. 308.

Astra non voluntur; quia, quod voluitur, verti necesse est, Lunæ autem facies semper patens est. Aristot. 2. de celo. fu. 3. cap. 2. te. 49. c. 308.

Astra si mouerentur, mouerentur vel volutione, vel vertigine: sed neutro mouentur, quia si vertigine, in eodem manerent loco, & omnia eodem motu mouerentur: solus autem astrorū Sol hoc facere videtur Oriens & Occidens: & iste non per se, sed ob elongationem nostri visus. Aristotel. 2. de celo. fu. 3. cap. 2. te. 48. char. 308.

Astra si mouerentur, irrationabile esset nullum organū ipsis

ipsis præbuisse naturam ad motum, ac curam habuisse animalium, quæ autem tam pretiosa sunt, despexit. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 2. te. 50. c. 303.

Astrorum fidem plurimum habuimus ab Aegyptijs, & Babylonijs. Aristotel. 2. de celo. fu. 3. capit. 5. te. 60. char. 313.

Astrorum actionem talem esse putare oportet, qualem animalium ac plantarum. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 5. te. 63. char. 314.

Astrorum multitudinem primo celo inesse rationabiliter ob id existimandum, quod vitæ, & principij vniuersi cuiusque multum esse excessum, primi ad alia intelligere oportet. Arist. 2. de celo. fu. 3. cap. 5. te. 66. c. 315.

Astra non esse calida signum est, quod locus sursum, in quo est discursus astrorum, non ignitur, & Sol, qui maxime videtur calidus, est albus, & non rubeus. Arist. meteor. pri. fu. 1. cap. 4. te. 1. char. 459.

Astrorum distantia multo maior est quam terra. Arist. meteor. pri. fu. 1. cap. 5. c. 470.

Astra sparsa vocata in solo lacteo circulo sunt. Arist. meteor. pri. fu. 2. cap. 6. c. 472.

Astra in die in sylva valde umbrosa, & in profundo puteo videmus. Alc. aphrod. 2. de ani. cap. 33. c. 48. col. 3.

Astrorum obseruationes tempore Simplicij extabant apud Aegyptios descriptæ a quinque millibus annorum, & apud Babylonios a pluribus annis. Simp. pri. de celo. te. 22. co. 27. c. 19. col. 1.

Astra, quæ sunt in maximo circulo, ab Astrologis imagines appellatæ, velocius mouentur, quam ea, quæ in minoribus spheris infixæ sunt: & tanta est tarditatis proportio, quanta est minor moles ac circulorum arcuum ambitus, cum quibus mouentur. Io. gram. 4. phy. te. 72. char. 97. col. 4.

Astra conueniunt in specie secundum prius, & posterius, non secundum vniuocationem: & ideo natura cuiuslibet indiuidui eorum est alia à natura alterius aliquo modo: & naturæ, quæ mouent ea, sunt conuenientes huiusmodi conuenientia, & diuersæ huiusmodi diuersitate. Auer. 2. de celo. te. 49. c. 62. col. 1.

Astrorum iudex non imperitus esse debet naturalis scientiæ. Alb. Mag. de som. & vig. 1. 3. trac. 1. ca. 11. c. 38. c. 2.

Astrum quodlibet emittit radios suos natura in directum, quousque non inuenit corpus opacum prohibens processum radiorum. D. Tho. 3. meteor. digres. de color. 1. 7. c. 204.

Astrologia speculatur substantiam sempiternam sensibilem, quæ est cælum; alia scientiæ mathematicæ de nulla substantia, vt Arithmetica & Geometria. Arist. 1. 2. metaph. cap. 4. tex. 45. char. 256.

Astrologia non differit de stellarum natura, sed ipsarum motus, progressusque ac regressus contemplatur. Alc. aphrod. 5. metaph. vel 6. co. 1. c. 171. col. 1.

Astrologia circa syderum motum, ac conuersiones versatur. Ammo. in Por. c. 2. col. 4.

Astrologia versatur circa quantitatem coniunctam, quæ semper mouetur, quæ est cælum. Ammo. in Por. c. 2. c. 4.

Astrologiæ nobilitas est amplior merito suæ naturæ, circa quam versatur: demonstrationes imbecilliores sunt aliquanto quam Geometriæ. Them. pri. de ani. cap. 1. te. 1. char. 60. col. 3.

Astrologia est notitia eorum, quæ fiunt in celo, communis hæc est definitio Astrologiæ naturalis, & mathematicæ. Io. gra. pri. post. cap. 10. c. 29. col. 3.

Astrologia multis obseruationibus constat. Magent. in prior. char. 50. col. 1.

Astrologiæ scientia propinquior est cæteris scientijs mathematicis rebus sensibilibus. Auer. post. prim. cap. 22. te. 182. char. 193.

Astrologus considerat res, vt abstrahuntur à motu & transmutatione, & vt sunt figuræ tantum considerat de eis, non vt sunt corpora mobilia. Auer. phy.

2. te. 18. char. 26. col. 2.

Astrologus in maiori parte de Astrorum situ dat quia, Naturalis propter quid. Auer. 2. de celo, te. 57. char. 64. col. 1.

Astrologia excedit Geometriam nobilitate subiecti. Auer. pri. de anim. te. 1. c. 108. col. 3.

Astrologi non dantur ad iudicandum res futuras, nisi quia existimant scire de corporibus cælestibus causas proprias generationis cuiuslibet indiuidui modorum specierum. Auer. de som. c. 202. col. 3.

Astrologiæ subiecta licet sint mota, scilicet corpora cælestia, tamen non de eis considerat Astrologus vt sunt mota, sed de figuris, & sitibus eorum secundum motuum qualitatem, & secundum velocitatem & tarditatem, & quantitatem eorum; naturalis vero eorum naturas considerat, vt mobilia sunt, & quis motus est possibilis, & quis non. Auer. prim. Metaph. te. co. 19. char. 8.

Astrologia vera secundum Auerroem est fundata super motum eiusdem orbis, & polos diuersos duos aut plures, vt conuenit apparentibus, & ex talibus motibus possibile est accidere velocitatem, & tarditatem, progressum, & retrogradationem, & alios motus: & apparet ex hoc propinquitas, & remotio vt in Luna. Auer. 12. metaph. te. co. 45. c. 154.

Astrologia est media scientia inter Mathematicam, & naturalem. D. Tho. pri. metaph. l. 13. te. 20. c. 23.

Astrologia tenet gradum medium inter scientiam mathematicam & naturalem; & hoc, quia hæc scientia est principium mathematicorum, applicat autem res naturales ad cæli motum. Alex. de ales. pri. metaph. char. 26. col. 3.

Astrologia primo & principaliter non est circa motum cæli, quia circa hoc proprie est naturalis scientia, sed circa distantias, & quantitatem motuum. Alc. de ales. 3. metaph. te. 7. c. 59. col. 3.

Astrologia, per spectiua, & Musica, & si versantur circa sensibilia, non tamen tractant de sensibili, vt sensibilia, sed vt ibi seruatur ratio rei mathematicæ. Alc. de ales. 3. metaph. te. 7. c. 59. col. 4.

Astrologia & musica & per spectiua mathematicæ dici possunt, non tamen pure mathematicæ, vt Arithmetica & Geometria. Alc. de ales. 3. metaph. te. 6. char. 80. col. 2.

Astrologus non considerat quantitatem motam secundum principia motus, sed secundum quod est quantum, & motum vt est quædam quantitas. Alb. mag. in post. ch. 210. col. 2.

Astrologi & medici sæpe in prognosticis errant, quia ex causâ vel ex causis fiunt, quæ sunt remotæ valde, & quæ per multa appropriari debent, antequam agant & si in aliquo mediolorum appropriantium est fortior motus ad oppositum, cessat primum & non euenit. Alb. Mag. de som. & vig. 3. trac. 2. cap. 5. c. 39. col. 4.

Astrologus iuxta Commentatoris opinionem versatur circa quantitatem motuum cæli, & naturalis circa cæli motum. Alc. de ales. pri. metaph. c. 26. col. 3.

Astures iuuenes Asturem antiquum & cæcum factum nutriebant in syluis Sueviæ superioris. Alb. Mag. de ani. 8. trac. 2. cap. 5. c. 78. col. 2.

Astur, si podagricus sit, tere titimalum cum mele & aceto & aliquantulo calcis, & liga super podagrâ & postquam se mouerit, vnge aloe cum vino & sanabitur. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 4.

Astur, si felleram patitur simul & tineam, accipe cõchas testudinem & ramunculos virides de iubis, & saxifragiam, saluam, & folia oliuarum & spumam poledri iuuenis, quam projicit de naribus cum nascitur, & fel anguillæ, & in olla noua ad ignem torrefac donec inde fiat puluis, & in mane ieiuno asturi da inde comedere ad quantitatem dimidiæ auellanæ cum pauca carne,

& accipere reubarbarum, & pone in aqua per diem vnum & da ei bibere, & istud fac de tertio die in tertium diem tribus vicibus. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. char. 191. col. 4.

Astur si guttam habet, accipe anserem bene pinguem, & aufer adipem eius & adipem vrsinum, & vulpium, & excoriatum, & eiectis visceribus & ossibus carnem cultello diuide, & accipe parum ceræ & de laudano, & de xylo aloe, siue ligno aloe, & fac puluerem, & succum politariæ maioris & minoris, & incide cepam albam & omnia simul misce & pone in ventrem anseris, & consue foramen fortiter, & dimitte per vnum diem, postea fac anserem affari, & fagimen, quod inde decidit, collige in vas terreum aliquod, & de hoc vnguento vngetur locus guttosus, & valet omnibus guttosis animalibus. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. char. 191. col. 4.

Asturis si oculi sunt clarificandi, accipe dulcem herbam, aloe, & cerusam æqualiter, & contunde fortiter, & trita cum oleo & axungia mitte ad ignem in aliqua testa donec liquefiat & misce cum his quæ dicta sunt & duc, & commisce simul fortiter in vnum, ex vnguento sic factio mane & sero aliquid in oculis asturis impone & clarificabuntur. Alb. Mag. de anima. 23. cap. 21. ch. 191. col. 4.

Astur, qui asma habet, sic curatur. Accipiantur garyophili, cinamomum, zinziber, ciminum, piper, aloe, salfragantum, olibanum, de quolibet æqualiter in pondere, & fortiter terantur, & commisceantur, & ponantur in tegula, & calefiant ad ignem, & cum fistula de illo puluere projiciatur in naribus asturis infollando, & de residuo pone cum lardo bene claro aut cum butyro ad quantitatem auellanæ, & pone in palatum asturis & fac eum stare ad Solem tota die, donec euomat, & in secunda die detur comedere idem lardum, & in tertia pullus columbinus rubeus, & quarta die fac eum balneari & curabitur. Albe. mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 2.

Astur si tineas habet, fume millefolium, & tere, & mitte in acetum & misce cum stercore anseris, & sic permixta permaneant tribus diebus, & deinde pone in pannum lineum, & exprime succum, & vnge loca tinearum, & tere ferruginem in puluerem, & asperge in als, & cauda tribus vicibus, de tertio in tertium diem. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si pastum indigestum projicit, accipe cinamomum, garyophilos, ciminum, & folia lauri æqualiter, & tere, & pone in olla noua cum vino albo, & fac bullire vt parum de vino remaneat, sed caue, ne per ebullitionem effundatur feruens de olla: & ex eo, quod remanet, extrahe succum, quæ infundas in gutture asturis quantum sufficit, & illa die nihil des ei comedere: sequenti die contunde foeniculos, & exprime succum, in quo intinges carnem, quam ei dabis. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si infirmitatem, quæ fellera vocatur, habet, & est idem, quod corrupti humoris repletio, accipe fellem vrsæ seminæ ad quantitatem ciceris, & impone cordi gallinæ, & da ei comedere vsque ad 9. dies antequam ponas eum in mutam; deinde accipe fauinam, rosamarinum, sauregiam, betonicam, & saluam de quolibet æqualiter, & de raphano plus parum, & tere omnia simul, & impone parum mellis, & ieiuno dabis ei comedere inde, & postea mitte eum in mutam. Albert. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si habet vitium lapidis, accipe cinamomum, aloe, garyophilum, zucarum, saxifragiam, genitâ cicadam, æqualiter de omnibus: omnia tere & distempera cum syrupo rosato, & quando pascis eum, da ei de ista cum carne ad quantitatem duarum fabarum. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si projicit carnem indigestam, da ei lixiuui de fermentis, & accipe syrupum violaceum cum aqua frigida, & da tria coclearia, & cum vomuerit, balneetur in aqua, & fiat hoc tempore bene claro, & multum valet si falgemæ tritum cum lixiuio ponatur, quia facit bene mundificando vomere. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si guttam habet, fumatur aurea Alexandrina quantum est media faba, vel media auellana, & detur comedere, & tertio die detur theriaca. Alber. Magn. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si patitur puncturas acutas, accipe fetas porcorum minutatim incisas, & pone super carnem asturi, in cibum tribue per 9. dies, & postea carnes infunde in succo trifolij, & da comedere. Alber. Magn. de ani. 23. cap. 21. char. 191. col. 3.

Astur si spumat in oculis, est melancholia ibi congregata. Accipe filem montanum, & semen cicutæ: pone super carbones, & suffumiga in carnem, & pasc eum super talem ignem vt fumus intret per guttur, & in oculos ipsius, & in sequenti die da ei comedere Aloe ad quantitatem dimidiæ fabæ, & viridem cicadam, vel locustam, & si non potes habere viridem, tere siccam apud te referuatam, & da ei. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astur si ficum in ano patitur, accipe pinnulas alarum, & deficcatas tere, & sparge super carnem, et nouem vicibus de hac ciba. Alber. Magn. de ani. 23. capit. 21. char. 191. col. 3.

Astur si inordinatam sitim habet, accipe liquiritiam reubarbarum, betonicam et syrupum violatum, et mitte in aquam, et sit ibi nocte vna, et mane da ei bibere quotidie de illo vsque ad octo dies quantum voluerit, et pasc de rana. Albe. Magn. de ani. 23. cap. 21. char. 191. col. 3.

Astur si putetur fascinat, accipe fungum myrti, olibanum, asphaltum, palmam benedictam, & tectæ impone omnia hæc, & suffumica asturem. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astures si lapidem habent, & contra renem corruptionem, accipe sepum galli partem vnam, partes duas verbenæ, & tere, & exprime succum, & da de eo tertiam partem coclearis asturi ieiuno, & sic dimitte eum a mane vsque ad meridiem: & si in angustia esse videatur, da ei coclearia tria de syrupo violaceo distemperato, vel de melle rosato, & quarta die accipe centinodiam, & centineruiam, siue quinque neruiam, & tere, & accipe succum quantum est pars tertia coclearis vniuersi, & mitte in guttur asturis ieiuni, & curabitur. Alber. Mag. de ani. 23. cap. 21. c. 191. col. 3.

Astuti est coniectare ex quibus fiunt singula, quæ sub actionem cadunt, & quæ exhibenda. Arist. Mag. mora. 1. cap. 33. char. 317.

Astutia sonat in malum, vt prudentia in bonum. D. Tho. ethic. 6. l. 10. c. 112. col. 1.

Astutia est inclinatio ad inueniendum diuersa media, & vias ad finem non rectum. D. Thom. 4. politic. l. 40. char. 61. col. 4.

Athenienses cum Cereri Eleusina delubrum ædificaret columnam æneam inter lapides reperisse proditur, cuius inscriptio erat, Deiopeæ hoc monumentum, quam alij Musæi vxorem fuisse aiunt, alij Triptolemi matrem. Arist. de admir. aud. 127. c. 869.

Athenienses, qui Potidæam incolabant, quum pecuniarum ad bellum gerendum indigerent, iusserant res, quæ possiderentur, circumscribi sigillatim in quo loco essent, vt & pauperes censerii possent, quibus indicabant minas duas: at à rebus, quæ circumscriptæ erant, integrum quique ciuitati representabat. Arist. oeconom. 2. cap. 4. char. 806.

Athesanaus fluuius nascitur in campis Achaicæ, & fluit

in mare Tiberum. Alber. Mag. de nat. loc. trac. 3. ca. 3. c. 101. col. 4.
Athletarum habitudo puerorum deformat corpora, & augmentationem impedit. Arist. polit. 8. cap. 4. c. 762.
Atilon est auis amica asini, & inimica vulpis. Alb. Mag. de animalib. 23. cap. 1. char. 186. col. 4.
Atomi continue mouentur, quia cum cauantur a reliquijs vaporum eleuatorum, duplicantur; quia cum eleuantur vapores, sunt quædam minima minus commiscibilia, propter terrestrem exhalationem quam alia: & illa euadunt in aerem cum cæteræ partes eleuantur: & cum resoluuntur vapores terrestria magis sicca separantur, & manent in aere, & propter calorem tendunt sursum, & propter naturam grauis, quæ à terra habent, feruntur deorsum, & sic motus incertos habent. Alber. magn. 1. de animalib. tract. 2. cap. 1. char. 4. col. 1.
Atramentum aliud est album, aliud rubeum, aliud citrinum, aliud viride, aliud fuscum. Albertus Magn. 5. de miner. tract. 2. cap. 3. char. 149. col. 4.
Atramentorum omne genus medium est inter lapidum & metallorum naturam. Alb. Mag. 5. de miner. tract. 2. cap. 1. char. 149. col. 3.
Atramenti natura est substantia omniomera minerali dissolubili, per concoctionem in aqua factam permixtam lapidosæ substantiæ, quæ non soluitur per elixationem. Alb. Mag. de miner. tract. 2. cap. 3. c. 149. c. 4.
Atramenta omnia ex aqua & terra sunt. Albert. Mag. 5. de miner. trac. 2. cap. 2. char. 149. col. 4.
Atrox a miserabili differt, & misericordiæ eijciendæ vim habet, & sæpe in contrarium valet. Arist. rhet. 2. c. 90.
Attactus factus dici potest non tamen fieri præcessit, quia non sigillatim sensiuè, sed concretim, momentoq; extitit. Them. 6. phy. tex. 66. c. 51. col. 3.
Attentos facere auditores omnium partium est commune, si opus sit; quia ubique magis quam incipiendo lanqueunt. Quocirca ridiculum est id in principio collocare, cum maximè omnes attentè audiât: quare ubi tæmpus tulerit, dicendum est. Arist. rhetor. 3. c. 164.
Attenti sumus, cum de magnis, vel terribilibus rebus, vel ad nos pertinentibus verba faciunt, vel cum iuxta honesta, vtilia, & facilia, & vera dicturos aiunt, vel cum nos orant, vt attentè audiamus. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 28. char. 223.
Attestatio est narratio quædam. Auer. epito. in logica. c. 361. col. 1.
Attigua ea sunt, quorum extrema sunt simul. Simpli. in præd. c. 31.
Attigua similia genere esse oportet, & nullum intermedium habere, nec simile genere, nec dissimile. Simpli. 5. phy. tex. 26. c. 314. col. 2.
Attigua sunt, quorum sunt termini simul. Simpli. 8. phy. tex. 43. c. 440. col. 2.
Attonitus homo cum aliquid cogitat, mouet caput, vt motus iuuet ad cellularum apertionem. Alb. mag. de animal. 12. tract. 2. cap. 4. char. 107. col. 2.
Attractio duplex. Vna, in qua attrahens est quiescens, & attractum motum, & in rei veritate nõ est attractio, sed attractum mouetur ex se ad attrahens, vt perficiat se, vt lapis inferius, ignis superius, & similiter de motu ferri ad magnetem, & nutrimenti ad membra; sed differunt, quia illa mouentur ad locum, siue fuerit propinquum, siue remotum; nutrimentum autem non mouetur, nisi fuerit in aliqua dispositione de nutrimento; ideo magnes conficitur alio amittit virtutem. **Alia** attractio est, cum attrahens mouetur cum attracto, & hoc, cum attractum ad ipsum non fuerit quiescens. Auer. phy. 7. tex. 10. char. 143. col. 3.
Attractio tribus maximè iuuatur: similitudine, vacuitate, & calore. Alber. magn. 2. de anim. tract. 2. cap. 8. char. 18. col. 4.

Attractiua est in plantis ex calido, quod est in radice, & cæteris eius partibus, cuius virtute est factio humidi nutrientis, quod tangit radices plantarum. In animalibus autem est per motum villorum, qui sunt secundum longitudinem in stomacho, & in intestinis animalium. Albert. magn. 2. de anima. tracta. 2. cap. 8. char. 18. col. 3.
Attrahentis motus velocior esse debet motu attracti. Auer. phy. 7. tex. 10. char. 143. col. 3.
Attributa essentialia de ratione sui non plurificant subiectum sustinens ea in actu, sed tantum plurificatur modo, quo plurificatur definitum ex partibus definitionis. Auer. destru. destru. disput. 5. char. 34. col. 2.
Attributa vniuersalia in rebus particularibus sunt eis conditio, vt sint attributa propria. Auer. contra Algazel. in phy. disput. 1. char. 57. col. 4.
Attributum alicui per partem, differt secundum Aristotelem ab attributo; per accidens. Auer. physic. 4. tex. 43. char. 66. col. 2.
Attributa rei, & personæ sunt, quæ negotio fidem faciunt. Boet. de diff. topic. 1. 4. char. 884.
Attributionem habere ad vnum tribus modis potest esse: primo, vt ad vnum finem: secundo, ad vnum efficiens: tertio, ad vnum subiectum. Alex. de ales. 4. metaphy. tex. 2. char. 76. col. 1.
Attributionem quæ habent ad vnum, illa cadunt infra vnam attributionem, & analogiam. Alex. de ales. 4. metaphy. tex. 2. char. 76. col. 1.
Auaritia multas habet species: alij dicuntur parci, alij tenaces, alij retracti, alij restricti. Aristotel. 4. ethic. Nicom. cap. 1. char. 85.
Auaritia est vitium animæ, per quod appetunt vndequeque lucrum. Arist. de virtutibus. char. 478.
Auaritia est circa commercia præter dignitatem eligens præcipuum. Arif. de virtutibus. char. 482.
Auaritiæ species sunt tres: turpis quæstus, tenacitas, illiberalitas. Arif. de virtutibus. char. 482.
Auaritiæ est plurimi facere pecunias, nec id probum putare quod quæstuosum est: vita mercenaria, & seruilis, sordida, a munificentia, & liberalitate aliena. hanc consequuntur sordes, ægritonia, pusillanimitas, humilitas, immodestia, ignobilitas, hominum odium. Arif. de virtutibus. char. 482.
Auaritia duplex: alia ex priuatis rebus, alia ex publicis. Arif. politic. 5. cap. 3. char. 647.
Auaritia magis est connaturalis hominibus, quam prodigalitas. Alb. mag. ethic. 4. tract. 1. cap. 8. char. 50. c. 1.
Auarus est, qui non impendit vbi decet, & quantum, & quando decuerit. Arif. mag. moral. 1. cap. 22. c. 300.
Auarus dicitur improbe cupidus, pluris in lucro, & minoris in damno cum præiudicio iuris alieni. Alb. mag. ethic. 5. tract. 1. cap. 4. char. 58. col. 2.
Auctio fit, cum huius substantia manet, & huius non, vt ea, quæ nutrimenti: quoniam & ibi dominans dicitur in mixtione, vt quod vinum facit vini opus, sed non aquæ vniuersa mixtura. Aristot. 1. de gener. & corrup. su. 2. cap. 3. tex. 33. c. 399.
Auctio est actus rei auctibilis in eo, quod auctibilis est. Them. 3. phy. tex. 23. c. 29. col. 1.
Auctio est motus secundum partem. Io. gram. in 4. phy. tex. 56. c. 92. col. 1.
Auctor habitus vniuscuiusq; sibi ipsi, & apparentiæ quoque auctor erit. Alex. aphr. 4. nat. quæst. cap. 29. c. 23.
Auctor operis commendatur in tribus: a nomine, a scientia, a virtutis merito. Alber. magn. ethicor. 1. tracta. 1. cap. 7. char. 3. col. 3.
Auctoramentum dicitur, dum propositio est vera, & ex se nota eo quod auctoritatem ex se habet. Alexand. aphrod. 1. prior. cap. 4. char. 9. col. 2.
Auctoritatem habent ad persuadendum prudentia, virtus, & beneuolentia. Arif. rhetor. 2. char. 68.

Auctoritas

Auctoritas omnis aut ex magnis, & excellentibus rebus, & per naturam optimis venit: aut ab ijs, quæ inferiori loco sunt constitutæ, fidemq; non ex naturæ qualitate, sed ex vulgi opinionibus capit. Boet. in Topic. Cic. 6. char. 860.
Auctum omne augetur a cognato sibi adueniente, & resolutum in materiam: coelum vero non augetur, quia non est, ex quo factum est. Aristot. 1. de Coelo, tex. 21. c. 25.
Auctum totum manet: particula autem transmutatur secundum locum semper in ampliolem, non vt sphaera in æqualem, & quod comminuitur in minorem. Arist. 1. de gen. & cor. su. 2. cap. 1. tex. 25. c. 396.
Aucta, dum augetur & quæ minuuntur dum minuuntur, non mutantur in paruum, & magnum: sed in perfectionem & perfectam magnitudinem crescunt: & quæ minuuntur a perfectione remouentur, & imperfectione contrahuntur. Alexand. aphrod. prim. natur. quæst. cap. 7. c. 2.
Aucta omnia per extrinsecum aliquod accidens augetur. Alex. aphrod. de mist. char. 60. col. 1.
Aucta alia familiaria sunt, quorum particula vniuoce cum toto sunt; vt caro, & sanguis: alia dissimilaria, vt quæ ex differentibus particulis constant: vt vultus, & manus. Alex. aphr. de mist. 5. c. 60. col. 1.
Auctis partibus similaribus, & dissimilaria augetur. Alex. aphrod. de mist. c. 60. col. 1.
Aucta omnia secundum formam augetur. Alex. aphr. de mist. c. 60. col. 1.
Aucta omnia alterantur, & generantur, sed secundum locum mutata non est necesse, vt alterentur. Auer. in præd. tract. 3. cap. 4. char. 30. col. 2.
Audax est, qui in confidendo in terribilibus rebus excellit, fortitudinis enim affectator videtur: videri enim vult circa formidabiles res fortis, & fortem imitatur. vnde efficitur, vt plerique ex ipsis timidis audaces sint: in his enim audacter se gerentes formidolosam non sustinent. Aristotel. 3. Ethicorum. cap. 5. char. 67.
Audax est, qui audet, quæ non oportet. Aristotel. mor. eodem. cap. 1. char. 412.
Auditorem beneuolum, aut iratum, & interdum attentum facere possumus, nam non semper attentum facere expedit, & ad risum traducere multa conantur, quæ omnia extra causam sunt. Aristotel. rhetoric. 3. char. 164.
Auditores, & nimis iuuenem, & nimis senem concionantem moleste ferunt, & si crebro orationem habere consueuerint, & si nunquam antea concionem habuerint. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 28. char. 226.
Auditor, aut spectator, aut iudicator est, & iudicator, aut rerum præteritarum, aut futurarum, de quibus est concio. qui vero de præteritis iudicat, est vt iudex: qui de præsentibus, spectator. Arif. rhetor. 1. c. 15.
Auditor non est satis idoueus, vt tam breui tempore de magnis rebus, quod tempus est oratori præscriptum, vel doceatur, vel certus fiat. quare in opinionem quandam rectam deducendus est. Dan. Barbar. 1. rhetoric. in proem. char. 1.

Auditus definitio.

Auditus rationem quandam esse necesse est. Arif. 2. de ani. su. 6. cap. 1. tex. 143. char. 650.
Auditus est potestas animæ, per quam id, a quo possidetur, intercedente quadam in se immutatione res audibiles excipere, & internoocere natum est. Alexand. aphrod. 1. de ani. cap. 15. char. 36. col. 3.
Auditio est ipse actu auditus, vt sonatio sonus, & in visibili actu, & actu gustabili non est nomen. Simpli. 3. de ani. sect. 1. tex. 142. c. 51. col. 2.

Auditus in quo inest.

Auditus nonnulla animalia in capite situm habent debita ratione: quod enim inane vocatur, plenum aeris est, & sensorium audiendi aeris esse fatemur. Vt igitur in oculis meatus ad venas circa cerebrum sparsas tendunt, sic ab auribus in occiput penetrant, Arist. de part. anim. 2. cap. 10. char. 450.
Auditus est connaturalis aeri: & quia in aere est, moto exteriori, qui intra est, mouetur. Vnde non vndique audit animal, neque quocunq; tranfit aer. non enim vbique habet aerem, quod moueri debet secundum partem, animatumque est, vt pupilla humidum. Arif. 2. de ani. su. 4. cap. 4. tex. 83. c. 635.
Auditus fit in aqua, quoniam non ingreditur ad ipsum connaturalem aerem, sed neq; in aerem propter anfractus. at cum hoc accidit, non audit, nec si membrana laboraret. Arif. 2. de ani. su. 4. cap. 4. tex. 83. c. 636.
Audiendi signum, vel rem audiendi, est sonare aurem semper vt cornu. semper enim quodam proprio motu mouetur aer, qui in auribus est; sed sonus extraneus, & non proprius est. & ideo dicunt audire vacuo, & sonante, quia audiuiorem habentem determinatum aerem. Aristoteles secundo de anima. sum. 4. cap. 4. tex. 84. char. 636.
Auditus ita fit, vt inuolutus in auribus inædificatus aer mouetur ab eo aere, qui extrinsecus incutitur, & intrinsecus quodammodo a percussione formatur. Alexand. aphrod. 1. de ani. cap. 15. char. 36. col. 3.
Auditus aeri tribuendus est, tum quia in aere naturaliter concluditur aer, ad quem quietum existentem perueniunt soni; tum etiam, quia pellis, quæ vocatur timpanum auris, in qua est neruus, qui concauus est, sicca est, & aere plena secundum naturam, in qua percipitur sonus ab exteriori aere. propter symbolum. Alb. Mag. de sen. & sen. tract. 2. cap. 15. char. 8. col. 2.
Auditus ab animalibus dupliciter habetur; à quibusdam enim habetur, vt est tantum sensus: ab alijs, vt est disciplinabilis sensus, & hoc secundo modo dupliciter: quoniam hic sensus est disciplinabilis, secundum quod percipitur sonos, & voces accipitur notitia intentionum sonantis, & vocantis: & sic soni, & voces faciunt disciplinam, quod dupliciter fit: vel soni, & voces faciunt intentionis signum confusum, vel determinatum: confusum, in brutis: determinatum, in homine. Alber. Magn. de animal. 2. cap. 2. char. 170. col. 1.

Auditus quid corrumpit.

Auditus corrumpit vnumquodque exuperans graue, & acutum, quia est consonantia: & sic in alijs sensibus. Arif. 2. de ani. su. 6. cap. 1. tex. 143. char. 650.
Auditus maxime inter sensus ab ortu naturæ offendi potest; quia auditus, & vox ab eodem initio proficisci videtur; at locutio facile deprauari potest, quæ species vocis est, eademque perfici difficillime potest: primo enim postquam nati sumus obmutescimus, deinde balbutire incipimus. hinc sequitur, vt quasi per accidens non per se, omnium facillime sensuum auditus interimi potest. Arif. problem. sect. 11. q. 1. char. 450.
Audiendi sedes cur humorem omnem inoffense præterquam aquam patiat? quia aqua præ sua frigiditate neruum illico audiendi ministrum subit: frigus autem omne neruis inimicissimum est. Alex. aphrod. problem. pri. 71. 688.

Auditus operatio.

Auditus soni differentias annunciat, paucis autem & eas, quæ vocis. Arif. de sen. & sen. cap. 1. char. 5.
Auditus, secundum accidens ad prudentiam plurimam confert.

confert partem : sermo enim audibilis est causa disciplinæ, non secundum se, sed secundum accidens; ex nominibus enim constat, nominum autem unumquodque nota est. Arist. de sens. & sens. cap. 1. c. 5.

Audiendi, & olfaciendi ratio duplex est; aut ita audiunt, aut olfaciunt, ut quammaxime differentias omnes rerum sensibilibus subiectarum sentiant: aut ita, ut procul audiunt, aut odorantur, ut bene iudicent, est in causa sensorium: utque productiora habent sensoria, procul audiunt, & odorant, Aristot. de gener. animalium 5. cap. 2. char. 269.

Audire melius nocte quam die possumus; quia requies omnium noctu amplior est, quoniam calor abest, unde tranquilliora quoque magna ex parte omnia sunt, Sol. n. est, qui omnia mouet. Arist. probl. sec. 11. q. 5. c. 451.

Audire minus possumus oscitantes, vel quia multum spiritus effluentis inter oscitandum aures intrinsecus subit, ut motio, vel sensu percipi possit, quam trudit ad aures, & maxime post somnum: strepitus autem, vel aer, vel aeris affectio est, & sic interioris motus exterioris strepitum offuscatur. Arist. probl. sec. 11. q. 29. char. 461.

Audimus melius, cum spiritum retinemus, quam cum reddimus. itaque minus spirare in venatione precipitur. Vel quia per venarum elationem vis sentiendi locum petit superiorem, cum enim dormimus, deorsum se fert, & crebrius tunc reddimus quam ducimus spiritum, minimeque audire valemus. An etiam sanguis, cum reddimus spiritum, ascendit: itaque pars superior impletur, cum tamen per inane audiamus. An quod efflatio strepitus quidam est: hic autem expirando eueniens, vim obtundit audiendi. Arist. probl. sec. 11. q. 41. c. 464.

Auditus post visum perfectior est, atque adeo in longius differtur. Simplic. 2. de anima. text. 77. chart. 38. columna 2.

Auditus in homine est via ad disciplinam. Auer. de sens. & sensibilibus. c. 193. col. 3. Idem D. Thom. pri. metaph. lect. prima. char. 6.

Auditus est vehementioris conuenientie rationalitati, quam visus. Auer. prim. rhetor. tract. 1. cap. 14. char. 38. colum. 1.

Auditus secundum accidens multum confert ad scientias. Alber. Magn. de sens. & sens. tractat. 1. capit. 2. char. 2. col. 3.

Auditus per accidens est melior ad prudentiam visu, quia non solum exprimit res per signa, sed etiam rerum habitudines ad se inuicem per conuenientiam ipsarum, & differentiam, quod non facit visus. Albertus magnus de sens. & sens. tractat. 1. capit. 2. char. 2. col. 3.

Audita seignius irritant animum quam quæ oculis sunt subiecta. Alber. Magn. de sen. & sen. tracta. 1. cap. 2. char. 2. col. 3.

Auellanæ, quæ corilis crescunt, mense Februario ponendæ sunt, aut ramo, aut nuce sua: sed ramo melius proueniunt in loco macro, frigido, & fabuloso. Alber. Magn. de veget. & plant. 7. tracta. 2. cap. 3. char. 178. col. 2.

Auena melius prouenit in montibus, quam frumentum vel siligo. Alber. Magn. de veget. & plant. 7. tracta. 2. cap. 7. char. 174. col. 3.

Auena, dum seminatur, siccum agrum querit, & in principio veris feminatur. Alber. Magn. de veg. & plant. 7. tract. 2. cap. 1. char. 177. col. 2.

Auendar Israelita philosophus translator logicæ Arabum, & maxime Auicennæ. Alb. Magn. in præd. c. 32. col. 1.

Auerroes oriundus fuit ex Andaluza. Auer. epitom. metaph. tract. 4. c. 282. col. 1.

Auerroes quicquid scripsit de tempore, sequutus fuit expositores, sed non hic. Auer. phy. 4. tex. 99. c. 83. col. 1.

Auerroes laudat hoc in loco maxime Aristotelem. Auer. meteor. 3. cap. 2. char. 205. col. 4.

Auerroes se excusat, si omisit aliquid partiale in hoc tractatu de partibus animalium, quia librum pluribus erroribus refertum habuit, tum etiam ob angustiam temporis, & id, quod passus est, hac tempestate de separatione domus, & negotio de re populari: quæ omnia ipsum impediunt, ne colligere plures translationes posset. Auer. de partibus animalium 4. cap. 9. char. 96.

Auerroes conuenit cum Alexandro in modo ponendi intellectum agentem, & differt ab eo in natura intellectus materialis: differt à Themistio in natura intellectus, qui est in habitu, & in modo ponendi intellectum agentem: & quoquo modo conuenit cum Alexandro in natura intellectus, qui est in habitu, & alio modo differt. Auer. 3. de ani. te. 20. c. 171. col. 2.

Augmenti definitio.

Augmentatio est quædam appositio. Arist. phy. 7. su. 3. cap. 1. tex. 13. char. 183.

Augmentatio est existentis magnitudinis additamentum. Aristot. prim. de gener. & corr. su. 2. capit. 2. te. 31. char. 398.

Augmentum est transmutatio corporis à mensura aliqua minori ad mensuram aliquam maiorem. Auer. epitom. in logic. c. 343. col. 1.

Augmentum est perfectio actionis nutrimenti. Auer. 2. de anim. te. 14. ch. 129. col. 4.

Augmentum omne est præexistenti magnitudini additamentum. Alb. mag. pri. phy. tract. 2. cap. 2. c. 5. col. 4.

Augmentatiua potentia est illa, quæ de nutrimento addit quantitati membrorum, ut ad debitam longitudinem, & quantitatem deducatur. Alb. Mag. de anima. tract. 2. cap. 6. char. 18. col. 1.

Augmentum est, quod aliquid perficit in maiorem perfectionem, & qualitate, & virtute. D. Tho. 2. de ani. l. 9. te. 49. char. 30. col. 3.

Augmentum, ut fit, & in quo est.

Augmentum quædam, quæ non alterantur, ut quadratum gnomone. Arist. præd. tract. 3. cap. 4. char. 96.

Augmentari non solum contingit ingrediente aliquo, sed alteratione, ut ex aqua fiat aer. Arist. phy. 4. cap. 2. te. 63. char. 96.

Augeri, nec minui est possibile continue, sed est aliquod medium. Aristot. phys. 8. su. 2. capit. 1. text. 23. char. 203.

Augendum augetur à simili, & à dissimili: contrarium enim alimentum dicitur esse contrarium, & nisi simile simili in omni generato copulatur. Arist. phy. 8. su. 3. cap. 1. te. 55. char. 222.

Augmentatio non est transmutatio ex potentia magnitudine, actu autem nullam habente magnitudinem. Arist. de gen. & cor. su. 2. cap. 2. te. 31. c. 398.

Augmentatio tria requirit: unum, quancunque partem maiorem fieri eius, quæ augetur, magnitudinis, ut, si caro, carnis: & adueniente aliquo: tertio ut saluetur, quod augetur, & permaneat. Arist. pri. de gen. & cor. su. 2. cap. 2. te. 33. char. 399.

Augentur ea, quæ sunt dissimilium partium: quia ea, quæ sunt similium partium, augentur. Aristot. pri. de gen. & cor. su. 2. cap. 3. te. 35. char. 400.

Augmentari aliquid adueniente aliquo, secundum formam possibile est, secundum materiam non. Aristot. pri. de gen. & cor. su. 2. cap. 3. te. 35. c. 400.

Augens potentia est simile ei, quod augetur, actu alterum. Aristot. prim. de gener. & corr. su. 2. capit. 4. tex. 39. char. 401.

Augmen-

Augmentum, aut decrementum nihil naturaliter habet, nisi alatur: & nihil alitur, quod non participat vita. Aristoteles secundo de anima. sum. 3. cap. 1. text. 37. char. 624.

Augmentatio est secundum formam, solum, non autem secundum materiam: non enim vniuersa materia mutatur, sed manente aliquo ex ipsa aliqua adijcitur. Alex. aphrod. pri. nat. q. cap. 5. c. 2.

Augmentatio fit eius, quod per se subsistit secundum id, quod manet in eo, per se subsistit compositum, quod manet secundum formam, materia autem fluit. Alex. aphrod. pri. nat. q. cap. 5. c. 2.

Augentur proprie dumtaxat ea, quæ altricem animam, cuius proprium est alere, sortita sunt. Alex. aphrod. pri. de ani. cap. 10. c. 34. col. 3.

Augentur iisdem, & quæ aluntur, quibus aluntur dum augentur, semper enim aluntur: non autem semper augentur. Alexand. aphrod. prim. de anim. cap. 1. char. 34. col. 4.

Augmentatiua potentia est in eo, quod augetur; nutrimentum enim corrumpitur, si fieri debeat augmentum; & subiectis corruptis corrumpi debet eorum, potentia, nisi ut materia consideretur. Ioa. gra. pri. de gen. & cor. tex. 34. co. 92. c. 51.

Augmentatio fit secundum omnem diuisionem, quia sanguinis appositio fit secundum omnem dimensionem. Ioan. grammat. prim. de gen. & cor. text. 35. com. 94. chart. 55.

Augens ab augmentatiua augetur, non autem ab alteratiua: nec, quod alteratur ab augmentatiua, sed ab alterante alteratur. Simplic. 4. de celo, text. 22. com. 10. c. 104. col. 4.

Augmentum in inanimatis dicitur transumptiue, in rei veritate non est nisi in animatis. Auerr. phys. 4. text. 62. c. 71. colum. 2.

Augmentabile omne alterabile est, at non conuertitur. Auer. pri. de celo. tex. 22. c. 9. col. 1.

Augmentatio tribus modis sumi potest: aut secundum augmentum verum, & diminutionem veram, & hoc tantum est in plantis, & animalibus: aut secunde alterationem, ut accidit aquæ & aeri, quod, cum inspissantur, fiunt minoris quantitatis: aut secundum accumulationem, & hoc inuenitur in corporibus consimilium partium compositis, ut in mineris. Auerr. pri. de celo. tex. 22. c. 9. col. 2.

Augmentum est in re augmentata secundum formam. Auer. pri. de gen. tex. 38. c. 161. col. 1.

Augmentatio fit per admixtionem, primo per necessitatem secundum quod posuit natura in membris hominum humiditatem existentem in eis, in qua perfundantur membra, ut filum in oleo. Auerr. ex paraphra. pri. de gen. & corrup. c. 176. col. 4.

Augmentati omnes partes pertransire id, quod prouenit ab extrinseco, impossibile est. Auer. ex paraphra. pri. de gener. & corrup. char. 176. col. 4.

Augmentum & generatio non differunt, nisi quod augmentum est generatio a partibus, & generatio est generatio vniuersalis. Auer. pri. de generat. animal. cap. 20. char. 216. col. 2.

Augmentum fieri nequit, nisi virtus augens immediata esset ei, cui fit additio, & ei, quod additur per hoc quod vnit, & additur vnum alteri. Alber. Mag. 7. phy. tract. 1. cap. 4. char. 84. col. 1.

Augmentum tribus fit modis. Primus, & verus per cibum fit ad partes animati corporis. Secundus per rarefactionem, & inspissationem. Tertius per accumulationem, cum vnum additur alteri. Alber. mag. 1. de celo. tract. 1. cap. 9. char. 5. col. 4.

Augmentum, ut fiat, tria necessaria sunt. Primo, ut quæcunque pars eius, quod augetur, fiat maior. Secundo, ut aliquo adueniente, fiat augmentum.

Tertio, ut secundum quod augetur, maneat in esse substantiali, & ratione. Alber. Magn. 1. de generat. & cor. tract. 3. cap. 5. char. 64. col. 4.

Augmentatio denominatur a re, quæ in actione manet in esse, & ratione ut substantia, & id, quod non manet, ut cibus auget substantiam, & non augetur. Alber. Magn. 1. de generat. & corrupt. tract. 3. cap. 6. char. 65. col. 1.

Augendi principium non est in cibo, sed in membro aucto. Alber. magn. prim. de generat. & cor. tract. 3. cap. 6. char. 65. colum. 1.

Augmentum dicitur dupliciter. Proprie, ut in animalibus, quæ vim augmentatiuam habent per calorem naturalem, primo a sursum ad deorsum, secundo à dextro ad sinistrum, tertio ab ante in retro. Alia improprie, quod per naturalem calorem conuertit in se aliquid, quod non est additum ei, nec animatum, ut ignis augetur positus vrendis. Alb. Mag. 1. de gener. & cor. tract. 3. cap. 11. char. 66. col. 2.

Augmentum fit quodam tempore non semper tribus de causis. Primo ob humidum seminale, quod non est in infinitum extensibile per humidum additum. Secundo augetur quousque produci potest transgredi mensuram suæ essentia. Tertio, quia humidum extraneum semper retinet aliquid extranei, ideo debilitatur in eo calidum, & tandem plus extendi nequit. Albert. Magn. 1. de generat. & corrupt. tract. 3. cap. 15. char. 66. col. 2.

Augens omne necessario cibatur a sicco, & humido, secundum materiam sui nutrimenti, cuius nutrimenti digestio fit per caloris fortitudinem. Alber. Magn. de animalib. 12. tract. 2. cap. 4. char. 105. col. 2.

Augmenti tempus est secundum Galenum, & Auicennam, ætas puerilis, propter vicinitatem, quam habet ad tempus suæ originis, quæ est ex calido & humido. Alb. mag. 2. de ani. tract. 2. cap. 6. c. 18. col. 2.

Augmenti motus est prior motus sensitio, qui etiam est prior motu locali in animalibus. ergo sursum est prius quam anterius, & anterius prius quam dextrum. D. Tho. 2. de celo. l. 2. tex. 8. c. 31. col. 1.

Augmentum non fit sine quadam particulari generatione, qua conuertitur in nutrimentum. D. Thom. prim. de gen. & cor. ex proemio. char. 1. col. 1.

Augmentum fit aliquo adueniente, quod conuertitur in substantiam membrorum, quod dicitur nutrimentum. D. Thom. de ani. mot. l. 3. c. 50. col. 3.

Augmentum duobus fit modis. Primo, quod illud, quod apponitur, auget id, cui apponitur, & potest apponi per solum contactum. Secundo potest apponi per quandam coaptationem naturalem, ut brachium coaptatur manui. Alexand. de Ales. 5. Metaph. tex. 5. c. 110. col. 1.

Augmentum non variat res secundum substantiam. Alex. de Ales. 11. Metaph. char. 313. col. 4.

Augmenti terminus.

Augmentationis terminus est; qui secundum naturam propriam est perfectæ magnitudinis, diminutionis vero huius remotio. Aristot. phys. 6. su. 5. cap. 3. tex. 91. c. 175.

Augmenti unicuique rei à natura terminus est attributus. Psel. 6. phy. c. 57.

Augmentabilis finis est mensura terminata in longitudine, latitudine, & profunditate. Auer. 4. de celo. tex. 24. c. 116. col. 3.

Augmenti initium ut dicitur, primo est ex magnitudine in longitudinem, deinde in latitudinem, deinde in profundum. Auer. 5. metaph. su. 1. tex. co. 1. c. 48.

Augentur animalia iuuentutis tantum tempore non alio, quia fortissimi caloris est extendere partes duras: &

tam diu est mouere secundum naturam calidam, & extendere humidum in organis, quoad durat augmentum secundum naturam, quod semper fieri nequit; quia calidum feruens continue educit aliquid de humido, & indurat, & siccat illud. Alb. Mag. de nutri. & nut. tract. 2. cap. 1. c. 66. col. 1.

Augmenti terminus est perfecta magnitudo. D. Thom. 6. physic. l. 13. tex. 91. char. 105. col. 4.

Augmenti tempus dicitur iuuentus, defectus senectus. Petr. de Aluer. de iuuent. fen. mor. vit. & respit. l. 17. c. 80. col. 4.

Augmentum, ut differt a nutritione.

Augmentatio differt a nutritione, quia ut id, quod potentia compositum ex utroque est, ut quanta caro, sic auget: secundum autem quod solum caro est, sic nutrit. ideo nutritur vnumquodque quousque saluū fuerit, & si diminuatur, augetur autem non semper. Arist. pri. de gen. & cor. su. 2. cap. 4. tex. 41. c. 402.

Augmentatiua potentia a nutritiua differt quatuor rationibus. Primo, quia nutritiua accipit alimentum, ut est potentia substantia membrorum, & non curat quantitatē: augmentatiua autem accipit alimentum, ut auget quantitatem membrorum. Secundo, quia nutritiua addit substantiam membrorum substantiam cibi æqualem secundum tres corporis diametros: augmentatiua autem præcipue longitudine. Tertio nutritiua hebetiori utitur instrumento: augmentatiua auctiori: calor enim naturalis potentior est in augmentatione, quam in nutritione. Quarto, quia augmentatiua non auget ultra quoddam tempus: nutritiua semper nutrit. Albertus Magn. 2. de anima. tract. 2. cap. 6. char. 18. col. 1.

Auicenna modica consideratione contradicit rebus latis. Auer. pri. post. in proem. char. 127. col. 4.

Auicenna errauit, cum ait, Naturalem non loqui de materia, nisi propinqua vnicuique enti, de prima vero nullus considerat præter Metaphysicum: nam, si causæ subiecti latent, possunt monstrari demonstratione signi, & si non possunt monstrari demonstratione simpliciter, vel propter quid. Auer. phy. 2. tex. 22. c. 27. col. 2.

Auicennæ via semper inuenitur quasi media inter Peripateticos, & loquentes. Auer. phy. 2. tex. 23. char. 27. columna 3.

Auicennæ libri potius faciunt a sapientia recedere quam ipsam largiantur, & idem sæpius contingit & Galeno, quod Auicennæ accidit. Auer. phy. 8. tex. 78. char. 193. col. 2.

Auicenna ob prauitatem exercitationis in naturalibus, & bonam confidentiam in proprio ingenio in multis errauit. Auer. 3. de coelo, text. 67. capit. 105. columna 2.

Auicenna imitatus est Aristotelem in dialectica, sed in alijs errauit, maxime in Metaphysica, quia incepit quasi a se. Auer. 3. de ani. tex. 30. c. 173. col. 4.

Auicenna, cum posuit vnum, & ens esse prædicamenti accidentalia, & quod significant naturam superadditam ijs, de quibus dicuntur, deceptus fuit ex æquiuocatione vnius, quod, ut est numeri principium, habet rationem mensuræ in quantitate, & significat naturam superadditam: sed vnum, quod conuertitur cum ente circa omnia entia, & non significat aliquam naturam determinatam ad aliquod genus, & ens, quod significat compositionem propositionis est prædicatum accidentale, quia compositio fit per intellectum, secundum tempus determinatum: sed ens, quod diuiditur per decem prædicamenta, significat ipsas naturas decem generum, ut sunt acta in potentia. D. Tho. 10. metaphysic. l. 2. tex. 8. char. 696.

Aues in vniuersali.

Avibus omnibus inest caput, collum, dorsum, & fupina pars corporis, & quod pectori proportionatur. Crura bina hominis modo, sed quæ in auerfum flectantur, ut quadrupes carent manibus, & pedibus prioribus, alas possident, & clunem femori similem longiorem, ventremque mediotenus porrectum cohaesione perpetua. Arist. de hist. ani. 2. cap. 12. c. 53.

Aues omnes multas habent unguis, quippe cum pars maxime digitata sit, & nantes quamuis planipedes, tamen & ipsæ digitos perfectos distinctosque habent. Arist. de hist. ani. 1. cap. 11. char. 53.

Aues omnes, quæ se efferunt quaternos digitos habent, tres in priori parte, singulos in posteriore maximo ex parte pro caice. paucis utrinque bini, ut auiculæ, quam lyngem vocant. Arist. de hist. ani. 2. cap. 11. c. 53.

Aues os sibi proprium possident: non enim labra, non dentes, sed rostrum habent. Auriculis carent, & naris, meatusque odorandi in rostro continent, audiendi in capite. Oculi omnibus, ut cæteris animalibus bini, sine cilijs. Grauiora palpebra inferiore conuiuent. Nictantur omnes ab angulo obeunte membrana. At, quæ noctuæ speciem gerunt, superiore etiam palpebra conuiuent. Arist. de histor. ani. 2. cap. 11. c. 54.

Aues omnes linguam habent, sed alijs est longa, alijs breuis, alijs lata, alijs angusta. Arist. de histor. animal. 2. cap. 12. c. 54.

Aues nullæ habent linguam illam minorem operiendi arteriam minitram, nec aliud animal oua pariens, sed meatum, modo trahunt, modo laxant. Arist. de histor. anim. 2. cap. 12. char. 54.

Auium rostri duriores fiunt in senectate. Arist. de histor. anim. 3. cap. 11. char. 92.

Aues omnes oua pariunt, sed coeundi, & pariendi tempus non idem omnibus est, cum aliæ omni ferè tempore coeant, & pariant ut gallinæ, & columbæ: aliæ semel in anno, & parcius generant: aliæ foecundius: quod aut fit, quia crebrius, ut columbæ, aut numerosius, ut gallinæ. Aristoteles de historia animalium 6. cap. 1. char. 194.

Aues omnes, quibus unguis adunci sunt, parcius generant excepto tinunculo. Arist. de histor. animalium 6. cap. 1. c. 195.

Auis nulla suo in genere occidit aues. Arist. de histor. ani. 6. cap. 7. c. 206.

Aues, si ægrotant, plumæ indicium faciunt: turbantur enim, nec posituram eandem seruant, quam habent, cum recte valent. Arist. de hist. ani. 8. cap. 18. c. 298.

Aues mammis carent, quia non habent lac. Arist. de partibus animalium 4. cap. 11. char. 545.

Aues omnes pennatæ sunt, in hocque differunt a cæteris animalibus. Arist. de part. ani. 4. cap. 12. char. 546.

Auibus, quibus crura sunt longa, ijs & collum longum est: quibus breuia & collum breue, præterquam palmipedes. Arist. de part. ani. 4. cap. 12. char. 546.

Auibus carniuoris colli longitudo incommoda est, imbecille enim est, quod longum est. Arist. de partibus animalium 4. cap. 12. char. 546.

Aues omnes bipedes sunt. Arist. de partibus animalium 4. cap. 12. c. 547.

Aues umbilicum habent. Arist. de partibus animalium 4. cap. 12. char. 548.

Auis nulla est, quæ calcar habet, & unguis aduncas. Arist. de partibus animalium 4. cap. 12. char. 549.

Aues vncungues difficulter ambulant, nec in saxis consistunt. Aristoteles de partibus animalium quarto, capit. duodecimo, char. 549.

Auibus omnibus clunes sunt, quamquam non clunes, sed femora duo, propter longitudinem habere videtur. Arist.

Arist. de part. animal. 4. cap. 12. char. 550.

Auibus omnibus sunt digiti quaterni tam multifidis, quam palmipedis, tres parte priore, vnus posteriore pro calce. At in Iynge vna, quam turbinem appellant, utrinque bini sunt, quia corpus minus quam cæterarum propensum est in aduersum. Arist. de part. animal. 4. cap. 12. char. 551.

Auibus est Vropygium ad dirigendos volatus, ut nauigij gubernacula. Aristotel. de animalium incessu, cap. 8. char. 574.

Aues dictæ variæ dissident cum alaudis. Arist. de hist. anim. 9. cap. 1. char. 316.

Aues omnes, & ex volatili genere, quæ ex membrana integras gerunt alas, & quæ in humore natant, instrumentisque quibusdam in humore iter faciunt, non difficile est animaduertere, melius illis esse membrorum huiusmodi ex obliquo exortus habere, quales nunc conspiciuntur, ut in auibus, & ijs, quæ membranaceas habent alas, idque ipsum in piscibus. Auibus enim alæ, aquatilibus pinnæ, membranaceas autem habentibus alas membranulæ ex obliquo adhaerescunt, & ita cum celerrime tum valentissime diuidentia, hæc quidem aerem, illa humorem, motum efficere poterunt: in ante namque, & retroversus corporis consequi poterunt partes, in cedenti scilicet translata, tum humore, tum aere. Arist. de ani. inces. cap. 14. char. 581.

Auium omnia oua bicolora sunt. Arist. de generat. ani. 3. cap. 1. char. 187.

Auium in omnium genere alterum mas, alterum foemina est. Arist. de gener. ani. 3. cap. 7. char. 206.

Aues cur vesica priuata sunt a natura? quia larga humoris copia opus erat ad pennarum ortum, & incrementum: sed sterus, cum bibunt, cum larga humoris copia eijciunt. Alex. aphrod. proble. pri. 108. c. 705.

Auium carnes leues sunt, & saniores a medicis iudicantur, & sunt leues ex multo aere spirituali, quod est in eis. Alber. Mag. de natur. loc. dist. 1. cap. 5. c. 94. col. 2.

Aues generaliter omnes ambulant, siue habeant alas coriales, siue pennatas. Alber. mag. de anim. 1. tract. 1. cap. 3. char. 2. col. 2.

Aues pennatæ omnes carent labijs, & dentibus; sed loco horum habent rostrum durum, & figuram nasi, & aurium anterius non habent, sed oculos & linguam habent, & odoratus via est in rostro per duo foramina, ut in lateribus capitis duo foramina, ut audiunt. Alber. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 6. char. 32. col. 4.

Aues omnes claudunt oculos quodam panno egrediente de palpebra inferiori absque motu palpebrarum, quando volant; & aliquando ipsum educunt de angulo oculi apud conum nasi, & insuper superiorem palpebram super oculum inducunt. Alber. mag. de anim. 2. tract. 1. cap. 6. char. 32. col. 4.

Aues omnes linguas valde diuersas in quantitate, & figura, & compositione habent: namque aliæ valde longas, ut viscedula, aliæ latas, ut sturnus, pycacus, & pica: aliæ ante ex cornu acutissimo, retro ex carne compositam habent, ut picus niger. Alber. Magn. de anima. 2. trac. 1. cap. 6. c. 33. col. 1.

Auium genus nullum epiglottim habet prominentem, ut faciat eis nodum in gutture, ut in homine. Alber. mag. de anim. 2. tract. 1. cap. 6. char. 33. col. 1.

Aues non se osculantur, sed vapore libidinis excitato ante completum motum coitus conficant se, faciendo sibi, & augendo coitus delectationem. Alber. mag. de anim. 6. tract. 1. cap. 3. char. 57. col. 2.

Aues omnes, quæ sunt vicinæ naturæ columbæ, ut palumbæ, turturæ, columbæ, & cauernarum columbæ non ouant, nisi duo oua, & raro tria, sed tertium frequenter corrumpitur. Alber. mag. de ani. 6. trac. 1. c. 5. c. 58. c. 2.

Auium maior pars incipit ouare post ætatem vnius an-

ni: columba autem nata in Aprili incipit ouare si fuerit in loco calido, & copiosa pasqua habuerit in autumno illius anni. Alber. magn. de animal. 6. tracta. 1. cap. 5. char. 58. col. 2.

Auibus omnibus conuenit quod testiculi tempore coitus crescant, & quæ sunt maiores coitus, magis crescant. Alber. mag. de ani. 6. tract. 1. cap. 6. char. 59. col. 1.

Auibus nocent pluuiæ, quia sicco confortantur. Alber. mag. de ani. 7. tract. 2. cap. 1. char. 68. col. 2.

Auium ægritudines ex dependentia alarum cognoscuntur. Alber. mag. de ani. 7. tract. 2. cap. 1. char. 68. col. 2.

Aues omnes, quarum pulli bene ambulant: antequam sit complete pennati, & per se querunt cibum, ita quod parentes non dant eis cibum in rostrum, sed circumducunt pullos per locos diuersos, in quibus inuenitur cibum, nidos faciunt in terra. Alber. mag. de anim. 8. tract. 2. cap. 3. char. 75. col. 3.

Aues omnes, quæ habent corium inter digitos, habent natandi industriam, & stant in ripis aquarum. Alber. Magn. de anima. 8. trac. 2. cap. 4. c. 76. col. 1.

Aues non habent casas pro pullis, quia calor nidi nocet eis. Alber. Mag. de ani. 8. tract. 6. cap. 2. c. 85. col. 1.

Auibus commune est habere alas, & pennas, & plumas, & in capite rostrum; quod solum pauci pisces habent. Alber. Mag. de ani. 14. tract. 2. cap. 6. c. 124. col. 2.

Aues omnes pectus rotundam habent, quasi acutum, carnosum. Alber. Mag. de ani. 14. tract. 2. c. 6. c. 124. co. 3.

Auium caro purgatissima est secundum suum genus; quia in alijs purgatio est per pilos, & a magno corpore, & hoc modica purgatione, quæ fit per pennas plumarum grossiorum, & volatilium a modico corpore facta, & ideo generaliter caro auis leuior est, & digestibilior carnibus aliorum animalium. Alber. mag. de ani. 23. tract. 1. cap. 1. char. 184. col. 1.

Auis omnis ouat, & nulla generat propter corporis sui stricturam, & præcipue in inferiori. Alber. mag. de ani. 23. tract. 1. cap. 1. char. 184. col. 2.

Auium differentia.

Aues aliæ sunt gregales, aliæ solitariae, tum quæ volant, tum quæ natant, tum quæ habent pedes: aliæ vitam ancipitem degunt, ut eadem modo societate, modo solitudine gaudeant. Item aliæ ciuiles, aliæ inciuiles, tum ex gregalibus, tum ex solitarijs. Arist. de histor. ani. 1. cap. 1. char. 7.

Aues cauda carent, qualem quadrupes habet, sed caudam pennis conditam gerunt: breuem videm, quæ longipedes, & planipedes sunt: longam vero habent, quæ e contrario constant, quæ vel contractis ad ventre pedibus volant. Arist. de historia animalium 2. cap. 12. char. 54.

Aues quædam calcar habent, sed nulli datum, cui sint unguis adunci. Arist. de hist. ani. 2. cap. 12. char. 55.

Aues nonnullæ cristam habent, ut gallinaceus, ita ut nec caro sit, nec a carnis natura omnino aliena. Arist. de histor. ani. 2. cap. 12. char. 55.

Aues a cæteris animalibus, & inter seipsas diuersitate interiorum differre apertum est. Alijs ingluuiis præposita est ventriculo, ut gallinaceo, columbo, palumbo, & perdicis. Alijs ventriculus carnosus est callosus, & cutis intus robusta, & crustatis trahi facile potest. Alijs deest ingluuiis, sed eius vice est gula latior, ut moneulæ, coruo: at anati, anseri, gauræ, cataractæ, tardæ gula tota ampla, & lata est. Alijs ventriculus similis est ingluuiei, ut tinunculo. Alijs nec gula, & ingluuiis amplior est, sed ventriculus longior, ut auiculis omnibus, ut passer, & hirundo. & aliquæ quamuis paucæ gulæ, & ingluuiei amplitudine carent, amplitudine autem admodum prolixa vtuntur, ut Porphirio. Coturnix hoc proprium habet, ut ingluuiem, & gulam,

Prope ventrem amplam, & latam habeat. Aristotel. de histor. anima. 2. cap. 17. char. 67.

Aues pariunt in nidis: quæ autem minus volant, vt perdices, & coturnices non nidis, sed condenso frutice prolem nutriunt. Sic & alauda & tetrax: sed hæc suum nidum patere auræ cupiunt, at quem Boeotij meropen vocant, hic vnus subiens terræ cauernas, facit cubula. Arist. de hist. ani. 6. cap. 1. char. 195.

Auis olifraga est magnitudine maior quam aquila, colore ex cinere albicante. Aristotel. de histor. animal. 8. cap. 3. char. 277.

Auium nocturnarum, nonnullæ sunt aduncis vnguibus, vt noctua, cicuma, bubo. Aristot. de historia animal. 8. cap. 3. char. 277.

Aues gregales sunt grus, olor, platea, anser minor. Arist. de hist. ani. 8. cap. 12. c. 289.

Aues complures conduntur, vt turtur per hiemem, & palumborum aliqui, & turdus, & sturnus, & ex genere vnco, miluus. Arist. de hist. anim. 8. cap. 16. c. 294.

Aues aliæ se se in puluerem volutant, & quæ altiuolæ non sunt, vt gallina, perdix: aliæ se se lauant vt nonnullæ rectungues, & quæ circa fluuios, paludes, & mare versantur: aliæ vtrunque faciunt, vt columbus, & passer. Aduncarum pars maior neutrum facit. Arist. de hist. anim. 9. cap. 49. char. 377.

Auium rostra varia: alia enim habent rostra recta, alia vnca, quod est carniuoris proprium. Arist. de part. ani. 4. cap. 12. char. 547.

Aues aliæ volaces sunt, aliisque grandibus, vt quæ aduncos vngues habent, & quæ vel volandi pernicitate se se tuentur, vel loca mutare solent: aliæ non volaces, sed graues, quibus vita est terrena, & aut fruge viuunt, aut nant, & apud aquas morantur. Arist. de part. animal. 4. cap. 12. char. 548.

Aues nonnullæ, & quadrupeda syluestria per tempora anni mutant colores. Arist. de gen. ani. 5. cap. 6. c. 282.

Aues nonnunquam mutant colorem ob aquarum mutationem, vt coruus; quia, quorum natura vinceat, & prædomare humorem non potest, vt aues quæ vesicam non habent, hæc nunquam mutantur. Arist. problem. sect. 10. q. 8. char. 428.

Aues, quæ nascuntur in alio loco quam orti sint eorum parentes, & si patres in alium locum traducti non mutant colorem, ipsæ mutant, & loci illius domesticis redduntur similes: quia de recenti natæ parentibus sunt infirmiores. Arist. probl. sect. 10. q. 9. char. 428.

Aues nonnullas in Ponto hyeme reperiri memoriam proditum est, quæ neque, cum alui profluuium emittit, nec, cum pennæ eis euelluntur, sentiunt; neque etiam, cum minuto veru transfixæ sunt, nisi cum igne torrentur. Arist. de admir. aud. 62. c. 850.

Aues tantum sunt, quæ fissas scissasque habent alas. Simplic. in præd. char. 48.

Aues quædam coronalia habent, quædam non; & quæ habent, alia ex pluma sunt, vt in pauone, & vparajaha ex dura substantia, quæ est media inter carnem, & cartilaginem, vt in gallo, & gallina, & pullo aquæ. Alber. mag. de anim. 2. tract. 1. cap. 6. c. 33. col. 1.

Auium ova alia sunt dura, alia facile fractiua, alia duorum colorum, citrinum, & vitellum album extra; alia vnius coloris, vt reptilium quorundam. Adhuc diuersantur in colore testarum: alia enim sunt alba, alia viridia, alia acuta, alia lata, rotunda: alia secundum duas suas extremitates habent vtranque figuram. Albest. mag. de ani. 6. tract. 1. cap. 1. c. 56. col. 2.

Aues aliæ habent rostrum rectum, illæ scilicet, quæ tantum rostro accipiunt cibum: aliæ curuū, quæ præterea dilaniant carnes, & quæ herbis pascuntur, latum habent rostrum. Alb. Mag. de ani. 14. trac. 2. cap. 6. c. 14. col. 3.

Aues paradisi sunt aues magnitudinis anserum; ob decorem ita uocantur, quia nullus eis decor videtur deest

se, & illaqueatæ gemere non cessant, donec moriantur, vel libertate donentur: liberæ dulciter modulantur, habitant super Nilum. Alber. mag. de animal. 23. cap. 1. char. 186. col. 1.

Auium coitus, & quæ ad generationem pertinent.

Auium partus maximo numero agitur verno tempore. Arist. de hist. anim. 6. cap. 1. char. 194.

Auium semen genitale album est, vt cæterorum animalium. Arist. de hist. anim. 6. cap. 2. char. 196.

Aues excubantes celerius excludunt fetum ætate hyeme; gallinæ enim die 18. fetum excludunt ætate, hyeme vigesimo quinto. Arist. de hist. ani. 6. c. 2. c. 197.

Aues, nisi pariant, laborant morbo, & intereunt. Arist. de hist. anim. 6. cap. 2. char. 197.

Aues a coitu inhorrescunt, & se excutiunt; sæpe etiam festuca aliqua se se lustrant, quod idem etiam edito ouo faciunt: interdum columbæ caudam distendunt: anseres se se aquis ingurgitant. Aristot. de hist. anim. 6. cap. 2. char. 198.

Auium magna pars celeriter, & impletur, & oua subuentanea concipit. Arist. de hist. animal. 6. cap. 2. char. 198.

Auium pulli origo in oui albumine est, cibus per vmbilicum ex luteo petitur. dum pullus paulatim crescit, vitellus seorsum in duas partes seccatur, quarum altera locum tenet superiorem, altera inferiore, & medius humor candidus est: nec partem inferiorem a vitello liquor deserit albus, qualis ante habebatur. Aristot. de hist. animal. 6. cap. 3. char. 200.

Auium pulli situs in ouo antequam oriatur sic est. prima, postremaque ad testam oui membrana posita est, non testæ ipsius natua, sed altera illi subiecta. liquor in ea candidus est, deinde pullus continetur obuolutus membrana ne in humore maneat. mox vitellus pullo subiacet, in quem altera ex venis prorepat, altera albumen petit. Cuncta ambit membrana cum humore specie sanici. Tum vero membrana alia circa fetum ducitur arcens humorem, sub qua vitellus alia obuolutus membrana, in quem vmbilicus a corde, & vena maiore oriens pertinet: atque ita efficitur ne fetus alterutro humore attingatur. Vicesimo die pullos, si quis sollicitet secto putamine, mouet se se & pipit aliquantulum, & ab ea die plumescit, & tandem vitellus assumitur membrorum hauflu. Arist. de hist. animal. 6. cap. 3. char. 201.

Aues magna ex parte anniculæ nequeunt generare. Aristotel. de hist. ani. 6. cap. 4. c. 203.

Auibus profunt squalores tum ad cæteram sanitatem, tum ad partum, & maxime palumbis. Aristot. de hist. animal. 8. cap. 18. char. 597.

Aues grauiiores nidos sibi non faciunt: quibus enim volandi facultas non est, ijs nidos non prodest: sed facta in aprico area, vepribusque quibusdam coniectis, oua edunt, & incubant, mox pullos educunt. Aristotel. de hist. anima. 9. cap. 8. c. 328.

Auis cinamomus est in Arabia construens nidum ex furculis cinamomi, sed incolæ sagittis plumbatis nidos deiciunt & cinamomum legunt. Arist. de hist. anim. 9. cap. 23. c. 334.

Aues non solum concipiendi sed emittendi quoque cupiditate irritantur, quod patet: quod si mas non adsit, eijciunt, & oua subuentanea generant. Aristotel. de hist. anim. 11. cap. 5. c. 391.

Aues & quadrupedes oua parientia continent inferiori tantum palpebra ob cutis duritiam: & grauiiores aues non palpebra nictantur, sed membrana, quia palpebræ motus lentior est. Aristotel. de partib. animal. 2. cap. 13. char. 454.

Aues, serpentes, & quadrupedes sanguinis compotes, ouiparæ foramina quidem narium habent ante os, sed

non

non ita explanata, vt nares appellari possint, nisi spirandi officio. Arist. de part. ani. 2. cap. 16. c. 459.

Aues paruæ salaces & præfecundæ sunt, vt plantæ minores sunt fertiliores. Arist. de gen. ani. 3. cap. 1. c. 187.

Auis nulla parit vnum ouum excepto cuculo, qui & ipse bina parit aut terna cum plurimum. Arist. de gen. ani. 3. cap. 1. ch. 188.

Aues & pisces contrario modo in ouis oriuntur, quia contrario modo habent principium genitale. Aristot. de gen. ani. 3. cap. 3. ch. 199.

Auium femine minus venerem appetuunt quam mares. Arist. de gen. ani. 7. cap. 5. ch. 250.

Auium victus.

Aves quædam vermiculos edunt, vt fringilla, passer, & rubeta. Arist. de hist. ani. 8. cap. 3. ch. 277.

Aues quædam frugibus viuunt, vt columbi, palumbus, turtur. Arist. de hist. ani. 8. cap. 8. ch. 278.

Auium omnium, aliæ victum a terra petunt, aliæ a fluuio, aliæ a lacu, aliæ a mari. Arist. de hist. ani. 8. cap. 2. c. 278.

Aues aliæ circa mare viam traducunt, vt Cincus, qui captus maxime mitescit: & apud mare viuunt palmipedes omnes, sed etiam multiidii pedes. Arist. de hist. ani. 9. cap. 12. ch. 332.

Aues ingluuiem habent ante ventrem pro oris officio, in qua cibum recentem, & inconfectum recondunt, aut ventris ipsius partem aliquam prominentem & ventrem carnosum, vt cibum immolatum diu continere, & concoquere possint. bonis enim viribus ventris, & calore natura defectum oris rependit & compensat, At quæ crure prælongo sunt, ingluuie proluxa vtuntur. Arist. de part. ani. 3. cap. 14. c. 499.

Aues aliæ comedunt carnes, vt aquila; aliæ grana, vt columbarum genus; alia vtrunque, vt cornix. Alb. mag. de ani. pri. trac. 1. cap. 3. ch. 2. col. 4.

Auium volatus, & garritus.

Aviculæ, quæ pennis multum valent, pedibus degenerare videtur, vt hirundo, falcula, siue riparia. Arist. de hist. ani. 1. cap. 12. char. 7.

Auis appellatur animal, quod habet pennis nomine communi caret, quæ volant membrana & cute. Arist. de hist. ani. 1. cap. 5. ch. 14.

Aues suos inflexus similes quadrupedibus habent: crura enim quæ bina habent, in posteriora curuât. alas, quas vice brachiorum, aut crurum priorum habent, in priora. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. c. 38.

Aues, non pilis, non squama, non cortice, sed pennis teguntur. Arist. de hist. ani. 2. cap. 12. ch. 54.

Aues, quibus lingua latior est, omnium maxime animalium, post hominem, literas proferre queunt. Arist. de hist. ani. 2. cap. 12. ch. 54.

Aues volaces sunt, quæ vngues aduncos habent: calcari gerere vero, quæ sua grauitate ineptæ sunt ad volandum. Arist. de hist. ani. 2. cap. 12. ch. 55.

Auibus vox alijs est in pugna, vt coturnicibus: alijs ante pugnam, vt perdicibus: alijs, cum vicere, vt gallinacis. canunt nonnulli mares, vt foemina, vt in lusciniarum genere patet. foemina cessat cantu cum incubat, pullosque educat: at in nonnullis maribus tantum datus est cantus, vt in gallinacis, & coturnicibus. Aristot. de hist. ani. 4. cap. 9. ch. 138.

Auiculæ nonnullæ, non vocem eandem mittunt, quam sui parentes, si prærepta paterna caruerunt educatione, moribusque, & cantibus cæterarum auium insuerint. Nota quantum possit educatio. Aristot. de hist. ani. 4. cap. 9. ch. 138.

Aues complures immutantur per tempora, & colore, & voce, vt merula, quæ ex nigra redditur ruffa, & vocem

mittit diuersam: strepitat enim per hyemem, cum per æstatem tumultuans cantet. Aristot. de histor. anima. 9. cap. 49. char. 376.

Aues tum maxime emittunt voces, cum coeunt. Aristoteles de historia animalium 9. cap. 49. char. 376.

Aues quæ parum volant, vt gallinæ, non indigent acie oculorum: nulla enim necessitate victus coguntur. Arist. de partibus ani. 2. cap. 13. char. 454.

Auibus pectus acutum est, vt melius volent, et non multum aeris propellant; et carnosum, vt non fit imbecille. Arist. de partib. ani. 4. cap. 12. char. 548.

Aues integras alas membrana habentes Vropygio caerent, ut quæ feruntur quoquo fors tulerit. Aristoteles de animalium incessu, capit. 8. char. 574.

Aues bene plumosæ, et bene alatae diu volant, alis extensis, et raro retrahunt eas. Alb. Magn. de mot. animalium. 2. tract. 2. cap. 1. c. 47. col. 1.

Aues in uolando quædam extendunt pedes uersus caudam, vt quæ longa crura habent: aliæ restringunt ad ventrem, & pectus, vt breuia crura habentes vel digitos diuisos, et vngues aduncos. Alb. magn. de anim. 2. tract. 1. cap. 6. char. 33. col. 1.

Auium garritus differt, quia aliqua musica sunt in garritu, vt coturnix, & philomela: aliæ sono quodam clamant, vt columba: aliæ vociferant distinguendo notis tempora, & post victoriam, vt gallus. Alb. mag. de animalibus 4. tract. 2. cap. 2. c. 51. col. 11.

Aues magnæ minus garrulitatis habent, & minus disciplinabiles sunt quam paruæ. Alb. mag. de animalibus 2. cap. 5. char. 171. col. 2.

Aues, vt rapaces.

Aves aduncos habentes vngues femora habent maxima, & pectus robustius. Aristot. de histor. anim. 2. cap. 11. char. 53.

Aues fere omnes, quibus vngues adunci sunt, pullos, cum primum volandi facultas fuerit, nido expellunt, & percutientes cogunt discedere: & cum enutrierint, nihil præterea adhibent curæ, præter cornicem, quæ aliquandiu pullos suos volantes pascens concomitatur. Arist. de hist. ani. 6. cap. 5. ch. 205.

Aues omnes vngues aduncos habentes omnes carniuoræ sunt: fruges enim ipsas, etiam si in os indideris, nequeunt deuorare: vt aquilarum genera omnia, milui, accipitres ambo, idest palubarius, & fringillarius. Arist. de hist. ani. 8. cap. 3. c. 276.

Aues vngues aduncos habentes longius cernat oportet: victum enim de sublimi conspicerent, & ideo in excelsum volare maxime solent. Arist. de partib. anim. 2. cap. 13. char. 454.

Aues, quæ carne vescuntur, rostrum, quod illis loco oris, & labiorum est, aduncum habet: tale enim illis aptius est, & sic vngues sunt adunci: aliæ alio habent modo, prout melius eis conuenit ad fructus percipiendos. Arist. de part. ani. 3. cap. 1. ch. 467.

Aues aduncis unguibus præditæ, nullæ collum longum habent. Arist. de partib. ani. 4. cap. 12. ch. 546.

Auium uncunguium corpora exigua sunt, exceptis aliis: quoniam alimenti copia in alas, & arma absumitur, contra, quæ non sunt uolaces, corpora grandiora habent. Arist. de part. ani. 4. cap. 12. char. 548.

Aues magnitudine præstantes rostrisque longissimis, et durissimis in insula Diomedea in Adriatico sinu existente esse aiunt, quæ circa Diomedis delubrum in circulo uersantur, quæ græcis tantum eo aduentibus adulantur, ac accolas barbaros alarum clangore infestant, et in sublimi elatæ eorum capita uehementer percutiunt, et eorum rostris uulnerantes necant. Vnde origo fabulæ, Diomedis socios in earum effigies transfiguratos, qui cum haud procul naufragia ab insula sustulif-

fuſſiſſent, Diomedes dolo ab Eneto; qui eorum lo-
corum imperium gerebat, interfectus eſt. Ariſt. de ad-
mir. aud. 76. ch. 852.

Aues rapaces propter corporum ſuorum conſtrictorum
& ſpiruum caliditatem, fortiffime ſunt in regionibus
habitabilibus iuxta polum, & animalia ibi tendunt ad
albedinem, vt urſi, & leones. Alb. mag. de nat. loc. diſt.
1. cap. 8. c. 96. col. 3.

Aues aduncos unguis habentes, non habitant cum alijs
auibus propter iram, & ferocitatem ſuam. Alber. mag.
de ani. 1. trac. 1. cap. 3. c. 2. col. 2.

Auium rapacium maior & fortior eſt femina mare, quod
ex ſiccitate caloris prouenit. Alb. mag. de anim. 4. trac.
2. cap. 4. ch. 5. r. col. 4.

Aues rapaces omnes femel in anno faciunt oua; præter
hirundines, quæ ſolæ inter comedetes carnes bis pro-
lificant. Alb. mag. de ani. 6. trac. 1. cap. 6. c. 58. col. 1.

**Aues magnæ rapaces omnes femel per triginta dies cu-
bant**, mediæ per viginti, vt Accipiter, & Miluus. Alb.
mag. de ani. 6. trac. 1. cap. 6. ch. 58. col. 1.

Aues magnæ non rapaces, per triginta dies cubant, vt
anſer & cignus. Albert. magn. de anim. 6. trac. 1. cap. 6.
char. 58. colum. 2.

**Aues omnes aduncos unguis habentes cibantur carni-
bus**. Alb. mag. de ani. 7. trac. 5. cap. 4. c. 64. col. 3.

Aues rapaces ſi coquendæ ſunt, coctura prima fieri debet
ſub lacrimali oculi, & prodeſt viſui: ſecunda in ſummi-
tate oculi, & prodeſt capiti: tertia ſupra nodū aſc. & va-
let contra guttam: quarta in planta pedū, & valet con-
tra guttam crurum, & vtiliores ſunt cocturæ in meſe
Martio. Alb. mag. de ani. 23. cap. 18. c. 190. col. 3.

Aues rapaces ſi infirmitatem in capite habeant, & ſit in
oculis, ungue ſæpius oleo oliuæ, & præcipue ſi dolor eſt
in exterioribus oculi: & ſi albugo creſcit in interiori
oculi, iniſce puluerem ſeminis ſeniculi cum lacte mu-
lieris maſculum parientis. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23.
char. 192. col. 1.

Auem rapacem ſi vis leporem cuniculum capere, oportet,
vt doceas eam in iuuentute, & giros liga in cruri-
bus eius prope pedes, interiecto ſpatio vnus palmi,
quæ ſit diſtantia cruris a crure, quia tunc ſine læſione
capiet. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 3.

Aues rapaces ſi ob ſenectutem oculos caliginofos habent,
habili argenteo, vel auro inſtrumento coque eum ſuper
nares, vbi ſinciput in medio oculi medio roſtri con-
iungitur: ſi clauſas nares habuerit, per ſiſtulam paruæ
pennæ inſuſa in nares eius puluerem piperis, & ſaxi-
fragiæ: ſi rheuma in capite habuerit, rutam pone iux-
ta nares eius, & carnem, quam comedit in ſucco rutæ
intinge. item allium contuſum cum vino in nares im-
mitte, & tota die in loco obſcuro reſideat, & eum per
diem ieiunare perſitte. Alb. mag. de anim. 23. cap. 23.
char. 192. col. 3.

Aues rapaces ſi pituitam habuerint, accipe linguam eius
aperto ore, & frica eam cum puluere ſaxifragiæ melle
condito: & ſi hæc non profunt, dabis ei comedere buty-
rum. & puluis denſitatis caulis ad idem valet. Alb.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

**Auium rapaciū nimius clamor, aut infirmitates, aut de-
fectus ex matre, aut quod oua habent in ſe generata, eſt
ſignum**. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Aues rapaces ſi ſaſtidium habuerint, ſurricas viuas da ei,
vel catellum proximè natum antequam videat. Alber.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Aues rapaces ſi cibum non alteratū euomunt, accipe ſca-
moneam ad pondus quartæ partis oboli, & tātundem
cimini, & tritis illis aſperge eorum puluere carnes por-
cinas pingues & da ei; & ſi nō poteſt comedere dictam
carnem, da ei albumen oui cum dicta puluere. Alber.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Aues rapaces ſi cibum eiſciunt, oua cruda frange in lac

caprinum, & totum decoque, & da ei ter ad come-
dendum, & ſanabitur. Alber. Mag. de ani. 23. cap. 23.
char. 192. col. 2.

Aues rapaces ſi mutare pennas incipiunt, exime eas ab
omni labore, & abundanter ciba: quoties enim eſurie-
rit, tot ſigna fracturarum habebit in pennis. valent
etiam tunc temporis glebæ virides ſubſtractæ pedibus
& Solis calor cum æſtu moderato: nimius autem æſtus
nocet. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Aues rapaces habent in crure quatuor venas, vna ante-
rius, vna inferius, tertia exterius, quarta poſterius ſu-
per vnquam maiorem. Alber. magn. de ani. 23. cap. 23.
char. 192. col. 2.

Aues rapaces ſi febres habuerint, da ei ter, vel quater
ſuccum artemiſiæ cum carne gallinæ. item ad idem
liga ei dextrum crus fortiter, & tunc in medio cruris
vena apparebit, & illam ſubtiliter minue: & febris ſi-
gna ſunt, ſi alæ dependent, caput demiffum teneat, ſi
vomit, quaſi frigore teneatur, cibū ſaſtidit; aut auide
ſumit, ſed male glutit. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. ch.
192. col. 2.

Aues rapaces ſi felle laborant, quam infirmitatem felle-
ram vocamus, puluerem florum ſalicis, ſiue gemma-
rum ſalicis ſperge ſuper cibum eius. Albe. mag. de ani.
23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Auibus rapacibus ſi alæ propter febrem dependerent,
ſume ſanguinem & adipem anſeris, & de ſanguine frica
alas ad Solem: de adipe autem ciba eum, vel me-
lius, ſume oleum laurinum, & ex illo alis leuatis ace-
las eius vnge, & felle pennas perunge, & alas ipſius, &
ſucco verbenæ, vel ſaluæ cibum eius intinge. Alber.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 3.

Aues rapaces ſi alas guttoſas habuerint, hederam terre-
ſtrem in aqua coque, & folia illa cocta, & bene con-
tuſa alis eius iuxta latera circum liga, & cibum in ea-
dem aqua tinge. Alb. Mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. c. 2

Aues rapaces ſi pedes guttoſos habeant, vel ſi tineæ
comedant eius pennas, carnes hircinas comedat in aceto
tinctas & alas eius aceto calido & oleo laurino ſæpe
perfrica. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

**Aui rapaci ſi pennam fractam ſine dolore extrahere vo-
lueris**, accipe ſanguinem animalis paruuli, quod
gruile vocatur, vel muris ſanguinem, & vnge locum
pennæ, & cadet: poſtea ex melle ad magnam ſpiſſitu-
dinem decocto, fac virgulam ad modum foraminis, in
quo ſtetit penna, & iniſce foramini, & exhibit penna.
Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Aues rapaces ſi os fractum habent in crure, vel alia par-
te, ſucco herbæ papaueris calido perunge pennas eius,
& intinge cibum eodem ſucco, & in loco fracturæ
aloe calidum ſuperliga, & dimitte vna die & vna no-
cte. item ſtercus galli in aceto decoctū ſuperliga. Alb.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 191. col. 2.

Auis rapax ſi ſit inquieta ſuper manum, uel in pertica,
myrrham in aqua decoque, et ex ipſa aſperge corpus
eius, et intinge cibum eius in ea uſque nouies. Alber.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Auis rapax ſi infirmitate, quæ dicitur rampa, infirmatur,
ſucco artemiſiæ cibum eius intingatur, item ſanguine
calido agni pedes eius perfrica, uel uino tepido, in quo
decoctæ ſint urticæ, et in ipſo uino cibum eius in-
tinge. Alb. mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Auis rapax ſi ſtercorare nequit, fel gallinæ da ei comede-
re, uel teſtudines albas decoctas. Albe. mag. de ani. 23.
cap. 23. c. 192. col. 2.

Auis rapacis ſi uenter nimium laxetur, modicum de ſuc-
co iuſquiami da ei bibere, et intinge cibum eius. Alb.
mag. de ani. 23. cap. 23. c. 192. col. 2.

Auit rapax ſi pediculos habet accipe ſuccum abſinthij,
uel aquam coctam cum abſinthio, et eo ad Solem ſe-
dente infunde plumas eius, et corpus per totum. Alb.
Mag.

Mag. de anima. 23. cap. 23. char. 192. colum. 2.

Auis rapax ſi lapidem in ventre habuerit, da ei pinguedi-
nem axungie comedere & butyrum. ad idem aloë her-
bam cum puluere apij inuolue cordibus paruorum a-
uium, & da ei comedere. Alber. mag. de anim. 23. cap.
23. char. 192. col. 2.

Auem rapacem ſi uis habere pinguem, da ei de carne ma-
ſculi bouis vel porci. Alber. magn. de anim. 23. cap. 23.
char. 192. col. 3.

Auem rapacem ſi uis macram habere, da gallinas iuue-
nes aqua madefactas. Alber. mag. de anim. 23. cap. 23.
char. 192. col. 3.

Aues rapaces ſi in carne temperatas habere uis, da ei gal-
linas ueteres. Albert. magn. de anima. 23. cap. 23. char.
192. colum. 3.

Auem rapacem ſi expeditam habere uis ad aucupandum,
ſtude, ut facias ei bonam ueſicam gutturis, & include
in tenebris accenſa ibi modica lucerna, & aucupa al-
ternis diebus. Albert. magn. de anima. 23. capitu. 23.
char. 192. colum. 1.

Aues, vt aquaticæ.

**A Ves aquaticæ omnes iuxta paludes, & loca herbam
habentia nidus faciunt**. quo fit, vt vel occupatæ ne-
gotio incubandi poſſint ſumere cibos, nec omnino ine-
dia laborent. Ariſt. de hiſt. ani. 6. cap. 8. c. 207.

Aues aquaticæ loco vropygij extenſis volant cruribus,
& illis ad dirigendos volatus utuntur loco vropygij.
Ariſt. de ani. in ceſ. cap. 8. c. 574.

**Aues aquaticæ fere omnes ſi ſedent ſæpe ſuper ramis ar-
borum**, hi quos tangit eorum ſtercus, areſcunt. Alber.
mag. de ani. 5. trac. 1. cap. 3. ch. 53. col. 3.

Aues aquaticæ ſunt vniuerſaliter pigræ & grauis carnis,
& melancholicæ, & præcipue magnæ. Alber. mag. de
ani. 21. cap. 5. ch. 171. col. 2.

Aues, vt agreſtes.

A Ves gregales ſunt, columbæ, grues, olores. Ariſt. de
hiſt. ani. 1. cap. 1. ch. 8.

Auis gregalis nulla eſt, cui unguis aduncæ ſunt. Ariſt. de
hiſt. ani. 1. cap. 1. ch. 8.

Auis agreſtis non aquatica coit, & ouat ſemel in anno, &
hirundines bis in anno, & merula. Alber. mag. de ani.
trac. 1. cap. 5. ch. 54. col. 1.

**Auorum virtus eſt in pronepotibus uſque ad quartā
generationem**, & aliquid amplius: quia uirtus transfun-
dens ſemen eſt in uirtute tranſuſa, donec per digeſtio-
nem extergatur ab ea. Albert. mag. de animal. 18. trac.
1. cap. 4. ch. 153. col. 4.

**Aura frigida cur manē non ſpirat è mari, è fluminibus
autem ſpirat**? vel quia mare locis patulis, & ſpatioſis di-
latatur, flumina anguſtiſſimis concluduntur; vel quia
vt flumina natura ſua ſunt frigida, ſic & mare nec fri-
gidum, nec calidum eſt. aura autem omniſque reſpi-
ratio humore, vel caleſcente, vel frigeſcente excuti ſo-
let: vnum enim ex his ſi fuerit humor, aereſcit, quo
aereſcente, aer, qui inde ortus ſpirat, aura eſt: qui ſi a
frigidis proficiſcitur, frigidus merito ſpirat: ſi a valde
calidis, cito refrigeratur. Fluiuos igitur frigidus com-
perire omnes poſſumus: mare autē neque frigidum,
neque calidum ualde eſt. itaque nec frigidum id eſſe
poteſt, quod ex eo reſpirat, cum mare frigidum non
ſit, nec cito refrigeratur, quia calidum ualde non eſt.
Ariſt. probl. ſec. 23. q. 16. c. 559.

Aurata, mugiles, & lupi locis ijs maxime edunt, quo flu-
mina exeunt. Ariſt. de hiſt. anim. 5. cap. 10. c. 157.

Aurata, & Afellus plurimum tempus latent. Ari. de hiſt.
anim. 8. cap. 15. ch. 294.

Aureum ſit, cum flauum, & ſolare denſatum vehemen-

ter coruſcat. Ariſt. de colorib. cap. 3. char. 881.

**Aureum vellus eſt animal marinum, vt ſpongia, & eſt de
ſpongiarum genere**, ſed rariuſ, & mollis ad modum
lanæ: & lanugo eius in auri ſplendorem conuertitur,
& dilatatur, & prolongatur, vt vellus: & dum eſt in
mari, mouetur motu dilatationis, & conſtrictionis, vt
ſpongia. Albertus magn. de animalibus 24. capit. 1.
char. 196. col. 1.

Aurias piſcis ſacer dictus, vbi eſt, ibi beluam nullam
eſſe certum eſt. Ariſtoteles de hiſtor. animal. 9. cap.
37. chart. 348.

**Auricularis eſt herba, quæ habet formam auriculæ mu-
ris, eſt frigida, & humida**. Alb. magn. de veg. & plant.
tract. 2. cap. 2. c. 162. col. 4.

Aurium definitio.

**A Vris eſt pars capitis, qua audimus, ita quod
nulla ſpiratio deſideretur**. Ariſt. de hiſtor. anim. 1.
cap. 11. char. 21.

Aurium partium nomen.

**A Vres conſtant parte exteriori, cui nomen eſt auri-
cula, & parte ſuperiori, cui nomen pinna, & inferiori
ri fibra**. Ariſt. de hiſt. ani. pri. cap. 11. c. 21.

**Auris pars interior in foramine vocatur pars ſepoſa, quia
cholera perſimile ſepi adheret ei cum purgatur ad ip-
ſam: exterior autem cōcha appellatur, quia in ipſa col-
ligitur ſonus**. Alber. Magn. de ani. pri. tract. 2. capi.
4. char. 8. col. 2.

Aurium forma, & cur ſic.

**A Vris pars interior formæ anfractuū cochleæ ſimilis
deſinit in os, quod auriculam plane imitatur, in
quod quaſi nouiſſimum vaſculum ſtrepitus deuenit**.
Ariſt. de hiſt. ani. pri. cap. 11. char. 21.

Auris tota cartilagine, carne que conſtituta eſt. Ariſt. de
hiſt. ani. pri. cap. 11. char. 21.

**Aures non habent meatum ad cerebrum, ſed in oris pa-
latum uſque ſemita perrendit, et vena de cerebro eo-
dem deſcendit**. Ariſt. de hiſt. ani. pri. cap. 11. c. 21.

**Aures hominum ſitum eundem in orbe habent quo o-
culi, & quadrupedibus quibuſdam ſuperius**. Ariſt. de
hiſt. ani. pri. cap. 11. char. 21.

**Aurium aliæ leues ſunt, aliæ piloſæ, aliæ medium te-
nent, quæ ad audiendum aptiſſimæ ſunt, hinc mo-
rum præſcita nulla habentur**. Ariſt. de hiſt. anim. pri.
cap. 11. char. 21.

**Aures aliæ maiores, aliæ paruæ, aliæ mediocres, aut ni-
mium, aut parum, aut mediocriter à recto**. Ariſt. de
hiſt. ani. pri. cap. 11. char. 22.

**Auriculas vertiginofas, et quaſi clauiculis intortas fecit
natura, ne aer exterior multum agitatus violenter
panniculum inuaderet, viresque audiendi læderet**.
Them. 2. de ani. cap. 28. tex. 83. c. 76. col. 4.

**Aurium meatus circumuolutos natura fecit, ne facile aer
ingrediens, vel aqua, vel quod vis aliud membranam
feriat**. Io. gra. 2. de ani. te. 81. c. 60. col. 1.

**Auris eſt membrum creatum auditui, & foramen an-
fractuofum ei eſt factum, vt ſentiat in eo omnes vo-
ces, et faciat tinnitum earum cōuenientem per reper-
cuſiones congruas**. Alb. mag. de ani. pri. tract. 2. capi.
4. char. 8. col. 2.

**Auris foramē anfractuofum eſt, vt ſpaciū ab extertius
intus non ſit ita breue: faceret enim in aere tria no-
cumenta: vnum cerebro, quia calor abundans, et fri-
gus excellens cerebrum noceret: et duo auditui con-
traria eſſent, quia ſoni magni facile pertingerent ad
auditum, et corrumperent: aliud quod non quieſce-
ret**

ret aliquis aer in eo, & soni inuicem confunderentur. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 2.
Auris compositio est ex cartilagine: quoniam si effet carnea, aut pannicularia per mollitiem non seruaret figuram semicirculi, & anfractuositatis, quæ est in ea: & si creata esset ossæ lederetur, & lederet in omni casu, & nimis dure acciperet sonos, & infringeret eos. Alber. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 3.
Aures debent esse formatae semicirculariter connexo lineo in medio aliquantulum cōpresso versus centrum, & mediæ magnitudinis, quæ decenter capiti adhæreat. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 4.

Aures quæ habent, & an mobiles.

Aures hominis tantum immobilis sunt, animalium cæterorum mobiles. Aristotel. de histor. anima. pri. cap. 11. char. 21.
Aurium tantum meatus aures habet: & quia cutis earum durior est, & penis integuntur, ideo materia caret, ex qua auriculæ creantur. Aristot. de partib. animal. 2. cap. 12. char. 452.
Aures & aures ouiparæ, quadrupedes, & corticatæ, sed & vitulus marinus non habent, sed cauernas tantum habent. Ari. de partib. anim. 2. cap. 12. ch. 453.
Aures mobiles animal habet præter hominem, & simiam, ac pigmeum: & si aliqui homines mouent aures, hoc non fit motu proprio aurium, sed ob motum musculi, qui est circa mandibulam. Alber. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 3.
Aures aliquibus animalibus desunt, & si auditum ex quodam foramine percipiunt. Alb. mag. de anim. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 3.
Aures habent omnia animalia, quæ sibi simile ex utero primo partu generant, præter delphinum, balenam, & talpam. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 3.

Aurium locus quis est, & cur in eo loco.

Aures orbem capitis equis portionibus secant, & tenent medium, vndique enim auditur. Arist. de partib. anim. 2. cap. 10. ch. 451.
Aures quadrupedes habent suspensas, & supra oculos, & si esse uideantur, tamen non est ita, sed conspectum eminentiunt. non erecto, sed prono sunt corpore, crebroue mouentur: ac ita dispositæ sunt, ut melius vndique strepitus circumactæ excipiant. Arist. de partib. ani. 2. cap. 11. ch. 451.
Aures sunt conuenienter positæ in lateribus capitis, quia anterior conuenienter visui est: quia visus fit per rectas lineas, & tot sensoria in anteriori parte non erant ponenda, ut non confunderent sensus, nec deformaret caput. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 3.
Aures positæ sunt sub radicibus capillorum, & non in radicibus ipsis, ne si pilis oriarentur, in ipsis impediretur perceptio sonorum. Alber. magn. de animalib. 1. trac. 2. cap. 4. ch. 8. col. 3.

Aurium forma diuersa quid significat.

Aures mediocres morum optimorum habent notam magnæ, & erectæ stultitiæ indices sunt, cum sunt ultra modum, aut loquacitatis. Aristot. de histor. anim. 1. cap. 11. char. 22.
Aures cur cum pudor nos apprehendit, maxime rubore afficiuntur, cum maxime sint exangues: quia temporibus appositæ sunt, quo versus maxime humor confluit, & pars ista est optimi caloris. Aristot. proble. sec. 32. q. 1. char. 639.
Aures paruas qui habent, simiales sunt: qui magnas, affini: nam, & canes optimi moderatas habent aures.

Aristot. physio. cap. 9. char. 352.
Aures aliæ pilosæ sunt multum in parte inferiori, in concha interiore auris: aliæ non sunt pilosæ: & aliæ valde modicos habent pilos, & pilosas habere, significat bonum auditum: quia signum est spiritus, & caloris in loco illo. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 3.
Aures magnæ & enormes, & prominentes significant stoliditatem, garrulitatem, & imprudentiam. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. ch. 8. col. 4.
Aures paruas valde, malignitatis sunt inditia. Alb. mag. de ani. 1. trac. 6. cap. 4. ch. 8. col. 4.
Aures quasi præcisæ, & valde breues, ad stultitiam referuntur. Albert. magn. de animalib. pri. trac. 2. cap. 4. char. 8. colum. 4.
Aures nimium rotundæ indociles significant. Alb. mag. de ani. pri. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 4.
Aures oblongæ, & angustæ inuidiæ sunt signa. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. c. 8. col. 4.
Aures capiti applicatæ, iacentes, pigritiam, & hebetudinem significant. Albert. magn. de anima. 1. trac. 2. cap. 4. char. 8. colum. 4.
Aurium significationum causa est, quia virtus formatiua, cum directè format organa, aut deficit instrumento caloris, & spiritus, & mollitia materiæ defluentis inuadit enormiter: aut siccitate, aut paritate eiusdem a debita retrahitur quantitate, & secundum hoc non possunt principiari opera animæ, nisi aut secundum luxum, aut penuriam procedant, in quantum proueniunt ab inclinationibus naturæ. Alb. mag. de ani. 1. trac. 2. cap. 4. char. 8. colum. 4.

Aurium problemata.

Aures vrinantibus, dum inter mare sunt, cur rumpi soleant? vel quia spiritus retentus impetu cogitur vehementiori? An si causam hoc haberet, idem, vel in aere fieri posset: Vel quia quod non cedit, disrumpi ocyus potest, & a duriori facilius quam a molliori: at, quod inflatum est, minus cedit: aures vero, ut dictum iam est, spiritu retento inflantur. itaque ab aqua, quæ aere durior est, obtunduntur offensæ, & rumpuntur. Arist. proble. sec. 32. q. 2. ch. 639.
Auribus spongiis alligare cur vrinantes consueuerunt? an ne mare per eam occurrens aures rumpat, haud enim ita stipatæ impleri, ut inanes exemptis spongijs possunt. Arist. probl. sec. 32. q. 3. char. 640.
Aurium fordes cur amaræ? quia putri sudore contrahuntur, qui amarus, & falsus est. Aristot. problem. sec. 32. q. 4. c. 640.
Aures dissecant, & nares spongiarum, quia spiritum commodius sic reddunt. Arist. probl. sec. 32. q. 5. char. 640.
Aures cum in scalpunt quidam cur tussunt? quia sensus audiendi foramen cum pulmone canalicum ab asperitudine dicto fortitur, his enim repletis surdescit, & è frictione ista aurium aliquid humoris liquefcit, & in supraddictum canalem descendit, quod tussim mouere potest. Arist. probl. sec. 32. q. 6. c. 640.
Auris sinistra per foramen cur ocyus cōsolidatur, quam dextra? quia partes sinistrae calidiores, & humidiores sunt dextris: & quæ sic sunt, facilius consolidantur. Arist. problem. sec. 32. q. 6. char. 640.
Aurium sonitus aucto strepitu cessat, quia minorem strepitus maior pellit, & eruit. Ari. probl. sec. 32. q. 9. c. 641.
Aures minus rumpuntur vrinantibus, si oleum sibi instillatum fuerit: quia minus introire potest aqua, sed relabitur. Arist. proble. sec. 32. q. 11. char. 641.
Aurem cur scalpere nemo audet oscitans? quia etiã membrana, per quam audimus, inflatur cum oscitamus: & si tunc aures in scalperimus, membranam lædimus: quare dolor, & vulnus excipi posset. Arist. problem. sec. 32. q. 13. char. 642.

Aurium

Aurium in tinnitu digito in aurem indito, meatus cur diutius moueamus? quoniam meatus sic ampliatur, & spiritum, qui sonum excitat, digerit, & transmittit: & spiritus, qui attenuatur, melius secerni potest. Alexan. aphrod. probl. 2. 50. char. 741.
Aurora frigidior est quàm vespera; quia aurora propior est medio noctis, quod frigidissimum est, ut a Sole remotissimum: vespera medio diei, quod calidissimum est, ut Soli proximum. Aristote. problematum. sec. 25. q. 15. char. 576.
Aurora non est nisi calor aeris: quando enim inspissatur aer noctis frigiditate, & præcipue in Oriente, a quo diu deficit Solis calor, tunc omnino non transducit per se lumen, sed afficitur ipso in eo, quod retinet ipsum. Et quia quædam habent in se diffusa combusta perspicua a frequenti præcedentium dierum calore, ideo videtur caloris auri. Albert. Magn. de sen. & sen. trac. 2. cap. 1. c. 9. col. 3.
Aurora tempore calor, qui ex se albus est, videtur puniceus, quia Sol apparet per fumum incensum ex subtili terreo eleuato. Alb. mag. de sens. & sens. trac. 2. cap. 3. c. 11. col. 3.
Aurum solum inter metalla non ignitur. Arist. meteor. 3. cap. 6. char. 557.
Aurum, argentum, æs, stannum, plumbum, vitrum, & lapides multi innominati sunt aquæ, liquefiunt enim omnia hæc calido. Arist. meteor. 4. sum. 4. cap. 1. tex. 51. char. 586.
Aurum inodorabile est: æs, & ferrum odorabilia. Arist. de sen. & sen. cap. 5. c. 19.
Aurum Apyron nominatum, apud Pæoniam reperiri dicunt, cum pluuia: continuæ fiunt colliquata terra, & adeo Pæoniæ terram deaurare, ut ponderis auri ultra minam reperisse cōpures dicunt; alium tres minas, alium vero quinque conducere, regique exploratores auri geminos obolos reportare afferunt, & ad mensam recumbere, primumque inter illos epularum primitias regem impartiri. Arist. de admir. aud. 43. c. 846.
Auri plures glebas deferre memoriæ proditum est flumen Ozum, quod in Baetris est, & in Hiberia flumen Theodorum iuxta littora multum auri scatere, ac simili ratione deportare. Arist. de admir. aud. 44. c. 846.
Auri quandam copiam reconditam fuisse a regibus antiquis in Pieria Macedoniæ, defossumque esse fertur, ac ex vna quatuor fouearum, quæ ibi sunt, aurum renasci sesquipedali magnitudine aiunt. Arist. de admir. aud. 45. char. 846.
Aurum quinque modis se habet, primo est purum, secundo habet aliquid admistum: tertio est tantum admistum, ut nisi peritus eum cognoscat: quarto ut sit ita falsum, ut etiam peritus fallere possit: quinto, cuius falsitas omnibus appareat. Albert. magn. in poster. char. 171. colum. 4.
Aurum generatur in arenis fluuiorum, & in lapidibus, vel toti lapidi incorporatum, vel ut vena in ipso. Alb. mag. 3. de miner. trac. 1. cap. 10. c. 145. col. 4.
Aurum per se non producitur tantum, ut argento mistum; quia apprehendit in se humidum argenti, quod cedit non relinquens partem propinquam, sed etiam ad se trahendo. Alber. magn. tertio de mineralib. trac. 2. cap. 2. c. 146. colum. 2.
Aurum, ob optimas argenti viui, & sulphuris conditiones, non crematur: & quamquam alia metalla cremantur, ipsum non crematur, sed depuratur, & post ipsum argentum: & multum aduritur, quia sulphur non bene retinetur in aqueo argenti viui. Alber. magn. 3. de miner. cap. 5. c. 147. col. 1.
Aurum facilius fit ex argento, quia tantum pondus & color mutandus est; quia facilius transeunt in se illa, quæ in pluribus conueniunt. Alb. mag. 3. de numeralib. trac. 2. cap. 6. c. 147. col. 2.

Aurum sumptum, cōtritum, confert cordis tremoribus. Alb. mag. 4. de miner. trac. 2. cap. 7. c. 149. col. 1.
Aurum purificant acuta & valde sicca, ut sales, maxime marini, fuligo corporum unctuosorum, sed siccorum, & later tritus. Alber. magn. 4. de miner. trac. 2. cap. 7. char. 149. colum. 1.
Aurum solum non fit minus nec minoris ponderis cum exuritur, quia est ex sicco, & humido subtilissimis, & non habentibus aliquid impurum admistum. D. Tho. 3. meteor. digres. de colorib. l. 9. c. 212.
Aurum non solum secundum opinionem hominum, sed etiam secundum rerum naturam est nobilior & purior cæteris metallis, quia nobiliores operationes operatur, quàm cætera metalla. D. Tho. 3. meteor. digres. de color. l. 9. c. 212.
Aurum inter metalla est minus odorabile, quia ob eius terrestreitatem caret humido. D. Thom. de sen. & sen. l. 12. c. 14. col. 3.
Auster ab æstiuâ versione flat, & non ab vrsâ altera. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 2. c. 515.
Auster est magis vrens quam Boreas, quia flat ab hyemali versione, & ille locus ob Solis vicinitatem non habet aquas, nec pascua, & exustus est, & propter vicinitatem magis huc pertingit quàm Boreas illuc. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 2. c. 517.
Auster, cum flare futurus est, sonant loca, ex quibus fiunt exhalationes, quia mare de longe propellatur. Arist. meteor. 2. su. 3. cap. 2. c. 528.
Austros, quos mare mittit, stirpibus prodesse certum est: refrigerati namque beneficio maris deueniunt contra eruginem, quæ humore, caloreque alieno consistit. Arist. probl. sec. 1. q. 23. c. 339.
Auster cur post pruina spirare solet? quia pruina, nisi facta concoctione nunquam consistere potest, & mutatio in contrarium fieri solet, & Aquiloni contrarius est Auster. Arist. probl. sec. 26. q. 3. c. 580.
Auster minus hibernis noctibus quàm diebus spirat, quia sol noctis, etiã tempore Australi regioni propinquus est, & aeris multum mouetur, & nihilominus quam inter diu, sed calor dierum uehementior omnem absumendo humorem efficit, ut minus spiretur. Ari. probl. sec. 26. q. 11. ch. 582.
Auster cur mouetur canicula oriente? quia regio inferior orbis Sole remoto minus calida est, itaque uapor large emigrat, & multi austri spirarēt nisi anniuersarij prohiberent. Arist. proble. sec. 26. q. 12. c. 582.
Austrum præfert dies a bruma quintusdecimus, quia bruma est quoddam initium, & a Sole mouetur is positissimum aer, qui brumæ uicinus est. Arist. proble. sec. 26. q. 13. char. 583.
Austri hyeme, atque ineunte uere, atque autumno cessante spirare soliti undabundi sunt, & contortuosi, atque Aphricæ non minus frigidi, quam regioni nostrati Aquilones, quia Sole propinquo spiritum moueri necesse est. Sol autem per hyemem Austrum uersus perferitur, & ineunte uere, & desinente autumno iam calescere incipit. æstate contra Septentriones petit, & loca reliqua meridiana. Calidus autem ideo est, quia spiritus aeri Aphricæ miscetur, qui calidus est. hic etiam in mare rumpens ingentes excitat fluctus, facitque Australem ætatem. Aristot. problem. sec. 26. quæst. 17. char. 584.
Auster cur fetidi habitus causa est? quia humida & calida reddit corpora, quæ maxime opportuna sunt putredini. Arist. proble. sec. 26. q. 18. ch. 585.
Auster cur non incipiens, sed desinens imbres affert? vel quia aerem cogit è longinquo, quo coacto aqua exprimitur: cogitur autem postquam ceptum est. Vel quia incipiente calidus adhuc est aer, deinde refrigerat, & in aquam melius consistere potest. Ari. probl. sec. 26. quæst. 21. char. 585.

Auster

Auster cur cum minor est, nubes nullas obducit, maior nubibus, & diuturnior est? utrum (vt quidam aiunt) initij causa ita accidat. nam si ex minori proficiatur, liquidus sudusque est: si ex ampliori, nubilus, & crassus. Vel quia minor cum incipit, est. itaque non multum aeris compellere potest, sed ad postremum ampliari consuevit. Arist. probl. sec. 27. q. 22. c. 585.

Auster, & **Eurus** cur cum flatibus sibi obiectis calidiores sint, alter Aquilone, alter Fauonio, aquæ fertiores sint, quamquam frigus est, qui humorem ex aere depromat? vel quia frigus amplius introrsum circum existit, cum calor extrorsum amplius urget: vel quia etiam regio facit vnde spirant, vt sereni illustresque veniant. **Eurus** namque ex ortu, **Fauonius** ex occasu adueniat: quin etiam ratio est, vt aer præcalesfactus celerimè, ac plenissimè refrigeretur, quomodo etiã aqua. igitur **Euri** aer de ortu calidus, **Austri** de meridie fertur: & cum frigidissimum locum adiere, compendio concresecunt, & in aquam consistunt, & magis **Eurus** aquam agit, quoniam aerem de Solis parte, nec minus calidum ducit. **Auster** aquam mittit cum cessat, quoniam aer, qui primus ex mari accidit, frigidus est: vltimus, autem è terra tepidus occurrit. An non solum id causa sit, sed etiam quod ad postremum **Auster** cresecit: vnde illud **Prouerbum**,

Cumque auster surgere cepit.

At frigidiores, qui uehementius spirant, ideo merito in nubes aerem postea cogit. An ea ipsa ratio sit, cur postquam principio fertior aqua occurrat. **Ari. probl. sec. 26. q. 29. c. 587.**

Auster, & **Aquilo** cur sæpissime spirant? quia contrarium a suo contrario e directo scilicet oppugnatum, minime edurare potest, sed ex latere potius aduersam vim tolerat? **Auster** vero & **Aquilo** ex cursu Solis lateribus spirant, ceteri aduersi potius occurrunt. **Ari. probl. sec. 26. q. 37. char. 590.**

Austro spirante cur mare ceruleum fiat, **Aquilone** obscuro, ac atrius? quia **Aquilo**, minus mare perturbat: omne autè quod tranquillius est, atrum esse videtur. **Ari. probl. sec. 26. q. 39. c. 591.**

Austri cum leuiter spirant, qua de causa nequeant nubilare, cum intentè nimirum queant? quoniam cum leuiter frequentiam nubium agere nequeant, itaque breue sit, quod obduci nubibus possit: at uero ubi excreuerunt, multas depellunt. itaque amplius ob nubilare videntur. **Ari. probl. sec. 26. q. 40. c. 591.**

Austris spirantibus cur homines grauiiores & inualidiores redduntur? quia humor corporis flatus eius calore tabescens, multus e paucis redundat, atque humor grauis ex leui spiritu consistit: quas ob res hominis vires debilitari necesse est. **Ari. probl. sec. 26. q. 44. c. 592.**

Auster cur nõ afflet oris terræ **Aegypti**, nec interius iter diei, ac noctis: super **Memphim** vero, vel iter diei ac noctis ingenuus spirat? quia **Aegypti** terra caua secundum partes suas interiores est, superiores, semotioresque eminentior: hinc enim **Auster** vt caua intacta su-

pergredi, sic excipi ab eminentioribus potest. **Aristot. probl. sec. 26. q. 46. c. 592.**

Austri cur, frigidi in **Aphrica** sint, vt apud nos **Aquilon**es? quia, vt nobis est **Aquilonum** origo, sic **Aphricæ** **Austro**rũ prior est. **Aris. probl. sec. 26. q. 51. c. 594.**

Austri sicci, & aquæ omnino expertes, cur febres contrahunt? quoniam humorem calidum alienum in corporibus creant, quippe qui natura humidi, & calidi sint: quibus qualitatibus exuperantia febris consistit. At cum veniunt cum aqua, aquæ ipsius beneficio refrigerantur. **Arist. probl. sec. 26. q. 52. c. 594.**

Auster propter tria facit vaporem humidum; quia est calidus, ideo aperit terram, & facit humidum exhalare, quia est humidus, ideo nutrit humorem, & quia flatus tortuosus est, ideo inspissat, & condensat vaporem. **Alb. mag. met. tract. 1. c. 13. c. 86. col. 4.**

Australis piscis est, qui aquarum vndam suscipit, & oritur cum pleiades occidunt, quia est pluuiarum tempus. **Alb. mag. de ani. 24. cap. 1. char. 196. col. 2.**

Autumno aquæ sunt latæ, quia grauissima quæque prima necesse est differri. **Aris. met. 2. su. 1. c. 3. char. 505.**

Autumnus omnibus perniciosus est, & pueris præsertim: Si hyems **Aquilonia** est, & ver **Austrinum**, aut pluuiosum, & æstas sicca admodum, difficultates intestinorum, & febres quartanæ longè solent venire; quia si aqua mediocris per æstatem incessit, quantum humoris collectum est per ver humidum, in nostris corporibus refrigeratum quiescit. At si non ita contingit, pueri natura humidi, & calidi uehementi eo feruescunt affectu, quoniam refrigerati minime fuerint. Et si excrementa confestim non interemerint, cruda ad ventrem descendunt, & ita difficultatè creantur intestinorum. & si præ nimia sui copia humor excerni nequierit, ijs quartanæ oriuntur, qui euadere mortem potuerint etiam si intestinorum vitia quiesuerint. **Aris. probl. sec. 1. q. 19. c. 337.**

Autumnus cur inæqualis sit, de hoc varia est sententia, nam alij ad abditam causam referunt: alij ventos per id tempus varios, & inæquale efflare aiunt, alij, quia terra nimio æstatis æstu deusta refrigeratur, hinc calore adhuc extante vicissim agi modo frigore, modo calore opinantur. **Ale. aphro. probl. 2. 75. c. 759.**

Autumni diei & noctis spatium quatuor anni tempora imitatur, prima pars diei vsque ad meridiem, veri similis est: meridies estati, a meridie ad noctem autumni species est, nox est hyemi similis. **Ale. aphro. probl. 2. 75. c. 759.**

Autumnus fit semper post æstatem, quia Sol semper eo tempore vertitur ad opposita habitationis nostræ. **Io. gtm. 2. post. cap. 13. c. 67. col. 3.**

Axiomata ideo dicuntur, quod ex se & vi sua assensionem omnium fidemque mereantur. **Ammo. in Por. char. 11. col. 1.**

Axis mundi est linea recta per cardines porrecta, quæ per terram in medio transit. **Aristotel. de mundo. cap. 2. char. 808.**

BYLONICI pisces (vt Theophrastus ait) circa **Babyloniam** exiètes, vbi aquæ dulces in cauernosis locis maris recipiuntur, ex fluuijs incidentibus, capta habent ad modum ranarum marinarum: reliquas corporis partes ad modum tabiæ. **Alb. mag. de animal. 24. cap. 1. char. 196. col. 2.**

Bachæ pisces sunt de genere pectinum, in una parte nigri rubeis maculis distincti, in alia albi: per totum circuitum habent pinnulas, & flatibus austrinis impinguntur, piscatorem sentientes in profundum descendunt, & aquam turbant. **Alb. mag. de anim. 24. cap. 1. c. 196. col. 2.**

Balagius est lapis coloris rubei, lucide materiæ & transparentis, & dicitur foemina carbunculi, ob debilem calorem, in quo sæpe carbunculus generatur. **Alb. mag. de mineralib. 2. tract. 2. cap. 2. c. 139. col. 2.**

Balbutire est literam prætermittere, vel syllabam. **Arist. probl. sec. 1. q. 30. c. 451.**

Balneæ calidæ cur sacræ habentur? quia sulphure, atque fulmine, rebus ingenue sacris, proueniunt. **Arist. probl. sec. 24. q. 19. c. 571.**

Balneum cur alij situbundi ingressi extincta siti egrediuntur, alij contra? qui sunt habitu sicciori, siti balneo humefacti absoluuntur, maxime si non habeant penitus siccitatem: at qui humidiores sunt, & siti omni uacantes, ijs humor per sudore absimitur. itaque sitis creatur, quæ siccitate oriri solet. **Alexand. aphro. probl. 1. c. 41. char. 677.**

Balneum cur non præcipimus ijs, qui febre continua iam laborare desinunt? quoniam materiæ noxiæ, crudæ, crasseque adhuc constant, & corpore absolui nondum patiuntur: & quantum materiæ utilis sit, id tenue, & liquidum subsistat. ne igitur balnei calor prius vtilem partem trahat, vt tenuium, abstinendum a balneo, nec per id tempus tantum, quo morbus minuitur, verum etiam, quo incipit, & omnino quo materia minus concocta est. **Alex. aphro. probl. 2. 84. ch. 763.**

Balneum in anima mouet vt agens, extra animam vt finis. **Auer. 12. metaphy. tex. 4. 36. ch. 149.**

Balsomum (vt ait **Auicenna**) est arbor **Aegyptia**, & (vt ait **Ioseph**) nuper nata est in **Hierico**. **Alb. mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. ch. 152. col. 3.**

Balsomum est totum aromaticum, sed oleum est fortius, & efficacius ligno: lignum autem est efficacius radice. **Alb. mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. c. 152. col. 3.**

Balsomum (vt aliqui aiunt) si ferro vulneratur, arescit: ideo ligno, vel petra, vel osse corticem incidit, ex quo destillat oleum, quod falsum esse comperitur ex **Auicenna**, quia ferro virtutes eius aperit. **Albert. magn. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. c. 152. col. 3.**

Balsomum non excedit in uno anno libras 60. nec diminitur quantitati librarum 50. **Alber. magn. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. ch. 152. col. 3.**

Balsomum suam virtutè perpetuo conseruare falsum est, sed recens melior est. **Alber. mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. char. 152. col. 3.**

Balsomum coagulat lac. **Alb. mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. char. 152. col. 4.**

Balsami proprium est, quod cum stillatur per pannum, vel infunditur in aqua, nihil panno, vel aquæ adhæsisse inuenitur: in aqua simul constat, & non dissoluitur. **Alb. mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. c. 152. col. 4.**

Balsamum multis modis adulteratur: primo sumpto oleo pini, & mastice, & dissoluto cum cera balsamo miscetur: alij oleum de alcana miscetur balsamo: alij lachrymam terebintham balsamo permiscetur, vel oleum nardinum. **Alber. magn. de veg. 6. tract. 2. cap. 8. ch. 152. col. 4.**

Balsomum probatur sumpta gutta Balsami in puncto facili & accendatur ardet, sed idem facit lacrima terebinthi, nec coagulatio lactis est signum verum. **Alb. mag. de veg. 6. tract. 1. cap. 8. ch. 152. col. 4.**

Balsami probatio certa est pondus, quia non inuenitur liquor eiusdem quantitatis, qui tantum ponderet quantum balsomum: & etiam si gutta balsami sumpta puncta stilli, vel acus, & posita in aqua, si ponitur in medio ibi manet, si in fundo ibi permanet, nec aquæ, etiam si miscetur aqua, commiscetur. **Alber. mag. de veg. 6. tract. 1. capit. 8. c. 152. col. 4.**

Balsomum in manibus posito ardenti Sole manum penetrat. **Alb. mag. de veg. 6. trac. 1. cap. 8. c. 152. col. 4.**

Barba non pari modo omnibus effunditur: nõ alijs tam maxillæ, quam mustax, & mentum pilorum frequentia integuntur: alijs mentum leue, & mustax maxillæ pilosæ cernuntur. **Arist. de hist. ani. 3. cap. 11. c. 92.**

Barbam cum primo ceperint iuuenes emittere, principio fit ruffa propter humiditatis prauitatem, quæ in ipsis desiccatur. **Arist. de color. cap. 6. chart. 891.**

Barba, quæ est in corpore, est resolutio calidi, quod est in corpore. **Auer. poster. 2. cap. 6. tex. 54. ch. 216.**

Barba **Louis** est herba uehementis frigiditatis, spissa, & humida, & confert calefactioni hepatis. **Alber. mag. de veg. & plant. 6. tract. 2. cap. 3. c. 165. col. 2.**

Barbarorum nationes magis aptæ sunt ad feruendum, quam **Græcorum**: & qui **Asiam** incolunt, quam eorum, qui **Europam**. **Arist. pol. 3. cap. 10. char. 589.**

Barbari dicuntur, qui nec lege, nec ciuilitate, nec alicuius disciplinæ ordine disponuntur ad virtutem. **Alb. mag. ethic. 7. tract. 1. cap. 1. c. 81. col. 3.**

Barbarum esse omnes homines asserunt illum, qui linguam eius non intelligit. **D. Tho. pri. polit. 1. c. 2. col. 2.**

Barbari hoc signo declarantur, quod homines non vtuntur legibus, vel non sciunt exercitia literarum, vel vtuntur legibus irrationalibus. **Diuus Thom. pri. politicorum. 1. 1. char. 2. col. 3.**

Barbochæ dicuntur fluuiales pisces, & lacunales, anguillis similes, sed breuiiores, magnos ventres habentes, & semper profunda petunt. **Alb. magnus de animalibus 24. cap. 1. c. 196. col. 2.**

Barcona est genus animalis duræ testæ, sub qua tortuca maris, cum alijs quibusdam speciebus continetur, quæ tortuca adeo durum os habet, vt lapidem frangat: pisciculos paruos venatur, & his aliquando filo ligatis decepta capitur: ita magna efficitur vt scutum ex ea 8. vel 9. pedum inueniatur, cornu in capite habet, vt tortuca agrestis. **Albert. magn. de anima. 24. capit. 1. char. 196. col. 2.**

Basilicum est herba odorata: alia est foliorum paruorum alia maiorum, & est calida, & sicca. **Alb. magn. de veg. & plant. 6. tract. 2. cap. 3. c. 163. col. 3.**

Basiliscus inuenitur, quem alij serpentes fugiunt, qui in longitudine non excedit cubitum, & est pilosus in toto corpore, & putrescunt carnes circa morsum suum. **Alb. mag. de ani. 7. tract. 2. cap. 5. c. 70. col. 2.**

Basiliscus latine regulus dicitur, quia est coronatus guttis albis, & coloris hyacinthini, est longitudinis duorum palmorum: caput acutum valde, oculi rubei, & color ex nigredine ad cineritatem declinans: & flatus eius adurit omne, sup quod incedit: scindit lapides, & inficit aerem, ita vt oes aues supra volantes moriantur, & sic omne animal, præter **Armenem**, quod coniungitur basilisco. **Sibilum** si exaltat interficit eo homines: per tantum spatium, per quantum cum sibilo vadit spiritus, & visu interficit: at quod si prius videt hominem?

vel ab eo videatur ipsum interficere, falsum esse iudicio: & si visu interficit, sit, quia spiritus visuius, qui valde longe diffunditur, propter substantiæ subtilitatem corripit; si homo homini mortuo a basilisco appropinquauerit, statim moritur: & si lancea, vel virga tetigerit, moritur. Hic serpens in Nubia, & Achobor terris multiplicatur: at mustella interficit eum. Falsum est generari de ouo galli. Alb. magn. de ani. 25. c. 201. c. 3.

Beatitudo sit bona actio cum virtute, aut vita seipsa contenta, vel cum securitate iucundissima. Aristot. rhetor. prim. char. 21.

Beatitudo sit forma possessionum, & corporum constitutio, cum facultate rerum harum conseruatrice, & effectrice. Arist. rhetor. pri. c. 21.

Beatitudinis partes sunt nobilitas, amicorum copia, bonorum amicitia, diuitiæ, liberorum probitas, liberorum multitudo, bona senectus, item corporis virtutes, vt valetudo, pulchritudo, robur, magnitudo, certatrix facultas, existimatio, honor, bona fortuna, virtus & eius partes, prudentia, fortitudo, iustitia, temperantia. Arist. rhetor. pri. c. 21.

Beati dicendi sunt illi, quibus felicitas, & bona externa adfunt, & aderunt, & beati vt homines. Arist. pri. ethicor. cap. 10. char. 23.

Beatus nemo inuitus euadit. Arist. 3. ethic. cap. 5. char. 60.

Beatus perfecte beatitudinis est, qui agit operationes suas secundum virtutes perfectas, & cum hoc suffragantur ei res extrinsecæ, non paruo tempore, sed secundum totam vitam suam. Auer. pri. ethic. cap. 10. ch. 7. col. 4.

Beatitudo, vt nobis accidat, perfectissimum nobis est. Alex. aphrod. 2. de ani. cap. 40. c. 51. col. 4.

Beatitudo est status omnium bonorum congregatione perfectus. Alb. mag. ethic. 9. tract. 3. cap. 2. c. 103. col. 3.

Beda in Anglicam linguam liberales artes transfuisse dicitur, ne Anglici barbari haberentur. D. Th. pri. polit. 1. 1. char. 2. col. 2.

Bedegar est arbor spinas habens, & flores albos confert infantibus si decoctionem bibunt propter lacerfos, & ex succo collutiones dentibus profunt, & radix confert sputo sanguinis. Alber. magn. de veg. 6. tracta. 1. cap. 9. char. 152. col. 4.

Bellaria cur edenda sint, & vsus secundarum mensarum adijci debet? an vt fati bibamus: non enim sitis gratia solum, quæ per mensam primam nos teneat bibendum, sed etiam post hausisse aliquid iuuat. Arist. proble. sec. 22. q. 5. c. 551.

Bellica, & ciuiles actiones, ex ijs, quæ secundum virtutem pulchritudine, & magnitudine excellunt si negotiosæ sunt, & finem quandam appetunt, & non per se sunt expetendæ. At intellectus operatio non studio præstare, cum contemplatiua sit, tum appetere præter seipsam finem nullum videtur habereque voluptatem propriam, quæ operationem ipsam auget, sufficientia quoque & otiositas, & indefatigabilitas, utpote humana, & quæcunque alia beato attribuuntur, ex hac operatione videntur existere. Aristoteles 10. thicorum ad Nicomachum, capit. septimo. chart. 257.

Bellica actiones ad duo in ciuitate ordinantur: ad repellendum insurgentes, & iniuriantes, ne seruiant iniusto: & ad compellendum seruire illos, qui nati sunt, & debent seruire, & cum ordinantur ad aliquid horum finium bonæ sunt, & eligibiles secundum rationem rectam. Per accidens autem contingit, quod ordinentur ad repellendum eos, qui nati sunt seruire, vel ad impugnantem non natos seruire: & ideo non sunt absolute, nec bonæ, nec malæ. D. Thom. 7. Politic. 1. 2. char. 153. col. 3.

Bellum persuadere possumus, si nos superiores ostendimus, vel bona fortuna, vel corporum multitudinem, & robore, aut pecuniarum affluentia, atque

imperatoris prudentia, aut virtute sociorum, aut loci opportunitate, aduersariorum res deprimendo, nostras ampliando. Aristotel. rhetoric. ad Alexand. cap. 2. char. 190.

Bellum, qui impedire vult primo percurrere debet, quæ hominibus bello soleant accidere calamitates: & hostes habere, quæ victoriam maxime efficere solent. Arist. rhetoric. ad Alex. char. 191.

Bellum gerimus, vt in pace degamus. Arist. 10. Ethic. Nicom. cap. 7. char. 256.

Bello capta illorum fieri dicuntur, qui ceperunt. Aristot. politic. 1. cap. 4. char. 496.

Bellum cogit homines esse iustos, & temperatos. Aristot. politic. 7. cap. 15. char. 748.

Bellorum nullus dici potest vere expertus, qui non potest multa bella conferre, in quibus iam fuit. Alexand. de Ales. Metaph. tex. 4. col. 4.

Bellum pacis causa, non autem pacem belli causa esse faciendam. Dan. Barb. 1. rhetor. cap. 13. char. 34.

Belux (vt ait Plinius) in Orientali mari sunt quædam animalia marina, adeo magna, vt procellas excitent de profundo, & pericula nauibus inducant, ita vt naues Alexandri ad pericula deduxerint. Alb. mag. de ani. 24. cap. 1. char. 196. col. 2.

Bene esse quam esse absolute, longe melius est. Eust. 1. Ethicor. c. 61.

Beneficentia non est iustitia posita in lege, sed est reuiuificatio iustitiæ legis. Auer. 5. Ethicor. cap. 10. char. 39. col. 2.

Beneficium accipere volunt plerique, facere autem vt inutile, fugere consueuerunt. Aristotel. 8. Ethicor. Nicom. cap. 15. char. 214.

Beneficium non tanti existimandum est, quanti apparet alicui cum habet: sed quanti æstimabat, antequam haberet. Aristotel. 9. Ethic. Nicom. cap. 1. char. 217.

Beneficia retribuenda, vt plurimum, magis sunt, quam sodali inseruiendum: sed semper non est vera regula, nam si liberare liberatorem a manibus inimicorum, vel patrem quis posset, potius patrem quam liberatorem liberare posset. Aristotel. 9. Ethicor. Nicom. cap. 2. char. 218.

Benefici amare magis videntur eos, quos beneficijs affecterunt, quam affecti illos, a quibus acceperunt. Quod, cum absurdum videatur, tamen sic huiusmodi esse res humana videtur, immemores enim sunt plerique: beneficium enim magis accipere quam conferre appetunt. Arist. 9. Ethic. Nicom. cap. 7. char. 226.

Beneficium est, quod pertinet ad salutem, & ad ea, quæ causa sunt, vt simus, aut ad diuitias, aut ad aliquod aliorum bonorum, quorum non est facilis comparatio, aut omnino, aut in eo loco, aut aliquando. Arist. rhetor. 1. char. 22.

Beneficia, vt in pluribus, sunt retribuenda magis benefactori, quam donandum amicis. Alber. magn. Ethic. 9. tract. 1. cap. 3. char. 99. col. 3.

Beneficium receptum est quoddam munus. Alb. Magn. ethic. 9. tract. 1. cap. 3. c. 99. col. 3.

Beneficium est signum, & effectus amoris. D. Tho. prim. metaph. 1. 5. c. 35.

Beneuolentia, & si non sit amicitia, amicitia tamen similis est. Erga ignotos quoque, & latens esse potest, amicitia non potest. Aristotel. 9. ethicor. ad Nicom. cap. 5. char. 224.

Beneuolentia non est amatio; nam amatio cum consuetudine fit, beneuolentia vero fit etiam de recenti. Arist. 9. ethic. ad Nicom. cap. 5. c. 228.

Beneuolentia est principium amicitia, non secus ac amoris voluptas illa, quæ ex aspectu percipitur. Aristot. 9. ethicor. ad Nicom. cap. 5. c. 224.

Beneuolentia non est amicitia, sed amicitia initium. Arist. mag. moral. 2. cap. 15. char. 359.

Bencuo-

Beneuolentia circa moralem amicitiam consistit, & tantum tribuit voluntatem. Arist. mora. eud. 7. cap. 8. c. 451.

Beneuolentiam acquirere superfluum est, si beneuoli sint iudices: si beneuoli non sint, laudandi sunt nos deprimendo: sed si in se fuerint, vel calumniae obnoxij erunt, necesse est, vel ipsos in se se, vel in res, vel in orationem calumnias continere: quæ sunt, aut in præfenti tempore, vel in præterito: de præterito, præoccupatione vtendum. Aristotel. rhetor. ad Alexand. cap. 28. char. 224.

Beneuolentia non est amicitia, fit enim è repentinis. Alber. mag. ethic. 9. trac. 2. cap. 3. c. 101. col. 4.

Boristhenas fluuius nascitur de monte Hyperboreo, & fluit in Pontum. Alber. mag. de nat. loc. tract. 3. cap. 3. char. 102. col. 4.

Berus serpens est aquaticus, astutus, & est ordinis primi, mortiferum habens venenum. Alber. mag. de ani. 25. char. 201. col. 3.

Beryllus est lapis coloris pallidi, lucidi, & transparentis, generatus in India, reddit hominem inuictum, & est bonus contra lites, dat bonum ingenium, & hominem facit mitem. Si rotundatum oculo Solis opponitur adurit, ac ignem accendit, coniugium etiam conciliat inter maritum & uxorem. Alb. mag. 2. de mineralib. tract. 2. cap. 2. c. 139. col. 3.

Bestia omnes fere efferatioris sunt in Asia, fortiores in Europa, multiformiores in Africa. Aristot. de histo. animalium 8. cap. 28. char. 310.

Bestia montana sunt aspectu efferatioris, & viribus robustiores quam plana. Aristot. de histor. ani. 8. cap. 29. char. 310.

Bestia incontinentes non sunt, quia particularium imaginationem & memoriam habent, non vniuersalium existimationem. Arist. ethic. ad Nicom. cap. 3. c. 165.

Bestia est, quæ in regimine vitæ semper indiget, vt agatur ab alio, & cum sibi relinquatur, fertur ad opera concupiscentia, & iræ. Alber. magn. 1. metaph. tract. 2. cap. 36. c. 161. col. 2.

Bestiola in Cypro insula, in fornacibus ærijs, vbi chalcites lapis iniectus compluribus diebus crematur, in medio igne nascuntur pennatæ, paulo muscis grandibus maiores, quæ per ignem saluunt, & ambulant: & emoriuntur cum ab igne remotæ sunt. Aristot. de hist. ani. 5. cap. 19. ch. 179.

Beta alia est viridis in caulibus, alia rubra, & hæc melior est frigida, & humida temperate. Alb. mag. de veg. 6. trac. 2. cap. 3. ch. 163. col. 3.

Bethis fluuius nascitur in campis Hispaniæ currens per 405. miliaria, & mergitur in Oceano occidentali. Alb. mag. de nat. locor. dist. 3. cap. 2. c. 102. col. 2.

Betonica est herba flore azurino, calida, & sicca. Albert. mag. de veg. & plant. 6. trac. 2. cap. 3. c. 167. col. 2.

Bibentes diluti uisculum magis crapulam sentiunt, quam qui merum ex toto; vel quia suæ tenuitatis causa uinum temperatum expeditius loca plura, & angustiora subeat, intemperatum minus id facere possit, itaque difficilius educi potest, quod dilutum est, vel quia merum minus bibitur, magisque uomitu reijcitur. Ad hæc merum, vt cætera concoquit, quia calidius est, sic etiam seipsum consumit: diluto autem illo contrario agitur. Arist. problem. sec. 3. q. 3. ch. 366.

Bicornus nascitur in capis Germaniæ, qui est Rhenus. Alb. mag. de nat. loc. dist. 3. cap. 2. c. 102. col. 2.

Bilis cur suum conceptaculum non corrodit, at in dentem corpus solidissimum vbi paulisper decubuit, illum corrodit? quia natura, vt in illo corpore bilis continetur statuit, naturæ enim vis plurimum ad prohibendum ne quid illi efficiat valet. Alexand. aphrod. proble. 1. 40. c. 677.

Bilis atra cur, si in mammam, aut in crus decumbat, excisionem facit, si in cerebrum non exeat, sed insaniam

excitat? quoniam in mammam venæ amplæ, & per multæ ob lactis originem coeunt, & ideo largior currit, & in crus quoque largior currit, quia omne graue deorsum tendit. At quia in cerebro venæ tenues sunt, & ascensus difficilis, parum effertur bilis, ita vt pungere possit, exedere nequeat. Et cerebrum cum humidum, & frigidum sit, pugnat aliqua ex parte cum bile, & sic bilis quæ atra est, cancrum in mamma, vlcus in crure diuturnum gignit, & depascens in cerebro feram insaniam parit. At quæ flauior est, fluxionem tantum agit, & tumorem cancro similem sine exesione creat, & ad insaniam vertit leuiorem. Alex. aphrod. proble. 1. 92. c. 500.

Bilis, cur facit, & tollit febrem? Facit, cum excitata acris redditur, vt putreat. Tollit, cum viribus naturæ intētis ad id expellendū, quod detrimento est, ea quoque foras versus concurrat, & ita educta, causam morbi, per suam detractionem, aboleat. Alex. aphrod. problem. 2. 22. c. 733.

Bilem atram qui euomerunt, cur periculo pateant, quia nulla præterea bile substance, sanguis ex cruore trahatur, necesse est. Alex. aphr. probl. 2. 111. c. 771.

Binarius, mathematice de illo loquendo, non est numerus, sed pluralitatis principium: nam si est numerus, vel simplex, vel compositus: non simplex, quia diuiditur: non compositus, quia non componitur ex numeris, nec pluralitatis principium est. Alb. magn. 5. metaph. tract. 1. cap. 10. c. 103. col. 1.

Binarius solus inter numeros pares primus numerus est. D. Tho. 9. metaph. 1. 1. te. 22. c. 680.

Bitarda est auis bis vel ter saltum dans, antequam de terra elleuetur. Est in quantitate & figura, vt Aquila: cadauera forte inuenta comedit, herbas etiam, quando famescit. Alb. mag. de animal. 23. cap. 2. ch. 186. col. 1.

Bifulca sunt animalia, quibus pedes binis scissuris vtrinque, id est a parte prioris, & posteriore deducuntur. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. char. 41.

Bitumen fossile enasci in Apollonia, quæ Regioni Atlantinarum proxima est, & piscem aquarum non scaturire aiunt, haud a Macedonica differentem, nisi hæc crassior, nigrior illa esset. Aristotel. de admir. aud. 123. c. 867.

Blæfitas, est literam quandam exprimere non posse, & non quamlibet, sed certam. Aristot. problem. sec. 41. q. 30. c. 461.

Blattæ vermes sunt a colore vocati sic, quia manum tangentis blattæ colore tingunt, qui niger est: & est lucifuga, quod nisi nocte ambulet. Alb. magn. de anim. 26. c. 204. col. 1.

Blattas aluearibus gigni manifestum est, quæ, & ipsæ pennatæ sunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 19. char. 177.

Boa de genere draconum est tertij ordinis, iuuenis adhibet se armentis bubalorum, vel vaccarum, & eas fugendo ctescit in quantitatem immensam, ita ut postremo regiones depopuletur. In Africa 120. pedum longitudinis fuit repertus. Morfus eius est maximi vulneris venenati malitiosus. Alb. mag. de animal. 25. c. 201. c. 2.

Boethius fallitur existimans numerum esse sine eo quod numerat. Them. 4. phy. tex. 36. ch. 44. col. 4.

Boethius altioribus sententijs prædicamenta explicauit. Simp. in præd. c. 1.

Bolintus animal, vel (vt Pæones appellant) Monapios in Peoniæ montibus in monte Hæzno, qui Peoniama Media diuidit, reperitur. Boui vniuersa forma similis est, sed magnitudine, robore, & iuba pariter excellit. A ceruice enim, vt equus, iubam valde prolixam, & a uertice ad oculos demissam habet: nec (vt boues) cornibus armatum est, sed aduersa inter se cornua sunt, & mucronata ad inferiorem situm iuxta auriculas vergunt, amplitudine non multo arctiore, quam vt singula semestarium capiant. nigritia proba reful-

M a gent,

gent, vt si decorticata, & expolita sint. Cum id animal excorticatū fuerit, eius tergus distentum locum octo accubantiū occupat. Cum percussum est, fugam properat, & nisi defatigatum nūquam consistit. Caro eius grati saporis est. Calcitrans, ad proluuiem alui, vel ad quatuor passus projiciens repugnat, quo preliandi modo id sæpe cum facilitate maxima utitur: & ita adurit, vt pili insectantium canum absumantur: si quidem conctetur, stercore comburit, vt inquit: si non incitetur non adurit. Tempore pariendi ad locum, in quo pariat, quamplurima sui generis animalia aduentant, quæ cum simul congregata sunt, maxime parturit, in circuituque stercoreat: largam enim quandam eius excrementi copiam hæc bellua eijcit. Aristot. de admir. aud. 1.c.839.

Bombyx fit a quodam verme grandiore, qui velut cornua duo protendit, primum toto mutato eruca est, deinde fit bombyx, ex quo neydaus, in ualidam dixerim, quæ varia formarum successio in semestri temporis spatio completur. Ex hoc animalis genere bombycia illa mulieres nonnullæ retorquendo in filum deducunt, deinde texunt. prima texisse in Co insula Pampilia Platis filia perhibetur. Aristot. de histor. anim. 5. cap. 19. char. 177.

Bombyces sub faxis apud ipsam terram fetificant. Aristot. de hist. anim. 9. cap. 43. char. 369.

Bombyx vermis est, qui sericum texit. Alb. mag. de ani. 26. c. 204. col. 1.

Bomugi, id est, tauri numinis religiosi, cur paludibus iuxta fluuios positus fieri solent? an quod cum fluuij in paludes se fundunt, aut paludes restagnant, vel a mari offensæ retorquentur, vel flatum vniuersum emittunt? tum fremitus ille excitatur. Causa verò quod terra cauernæ infodiuntur, in quas aqua interrumpens, quoniam fluctus in eiusmodi recondatione mouetur, ærem per angustias, ceu si quis in amphoram inanem strepitum per osculum mouerit, mugimento similis sonus exultabit: mugitus enim bobus per id figuræ genus profertur. Multas autem, & miras voces informare figuræ cauernarum variæ possunt. nam & amphoræ fundum si quis detracto operculo, vicissim modo intus attrahens, modo extra depellens perterat, sonum per intercapedinem, tam ingenuum reddet, vt belluæ pertimescant, & fugiāt: quod pomariorum custodes emoliri consueuerunt. Aristot. problem. sect. 25. q. 2. char. 572.

Bonafus gignitur in terra Pœonia monte Messapo magnitudine tauri, corpore latior, vt tergus distentum locum septem accubantium occupet. Cornua pugnae inutilia fert: carnem gustu suauem habet: & excrementorum maximam copiam eijcit, quibus circum circa nidum maxime, vt maximo vallo. Aristot. de histor. anim. 9. cap. 45. char. 371.

Bonafus animal est habens caput taurinum, corpus, & iugas vt equus, & cornua multiplici flexu in se recuruata. A venatoribus stercore ad longitudinem ingenti eiecto se tuetur. Alber. magn. de animal. 22. tract. 2. cap. 1. char. 174. col. 3.

Bonorum diuisio.

Bono appetibile existente, quoddam est, aliud, quod contrarium, & aliud quod natura aptum est appetere, & desiderare ipsum secundum suam naturam, alijs accidit appetere suam corruptionem. Aristot. phy. pri. cap. 4. tex. 81. c. 27.

Bonum duplex: apparens bonum, & bonum in re. Aristot. 5. metaph. cap. 2. te. 3. c. 86.

Bonum tot modis dicitur, vt est. Aristot. ethic. pri. cap. 6. char. 10.

Bona dupliciter dicuntur: alia per se, alia propter ea,

quæ per se dicuntur. Aristot. ethic. pri. cap. 6. char. 11. Bona in tres partes distributa sunt. Alia enim sunt externa, alia animæ, alia corporis. quæ circa animam sunt, maximè bona, & proprie bona appellantur; & actiones, & operationes animales circa animam statumimus. Aristot. ethic. pri. cap. 8. char. 17.

Bonum duplex; alterum absolute, alterum alicui bonum dicitur: & nature, & habitus id sequentur, quare sequentur quoque idem, & motiones, & generationes. Quæ item esse prauæ videntur absolute aliæ sunt prauæ, non tamen alicui, sed alicui eligendæ: aliæ ne huic quidem, nisi aliquando & paruo tempore, & nō sunt eligendæ: quædam vero nec voluptates quidem sunt, sed videntur; quæcumque cum dolore, & medicinæ causa existunt, vt sunt voluptates ægrotantium. Aristot. ethic. Nicom. cap. 12. c. 181.

Bonum cum aliud operatio sit, aliud habitus voluptatis; quæ in naturali habitu constituit ex accidenti iucundæ sunt. Aristot. ethic. Nicom. cap. 12. char. 181.

Bona alij natura sunt, alij consuetudine, alij doctrina. Aristot. ethic. Nicom. cap. 9. char. 262.

Bona alia honorabilia, alia laudabilia, potentiæ alia, salubria alia. Aristot. magn. moral. 1. cap. 3. char. 275.

Bona alia profus sunt eligibilia, alia non: alia sunt fines, alia non. Aristot. magn. moral. 1. cap. 3. char. 276.

Bona alia sunt in anima, vt virtutes: alia in corpore, vt sanitas: alia externa, vt diuitiæ. Aristot. magn. moral. 1. cap. 3. char. 277.

Bona, quæ sunt in anima, alia sunt prudentia, alia virtus, alia voluptas. Aristot. magn. moral. 1. cap. 3. char. 277.

Bona alia agibilia sunt, alia motu carent, & hæc forsant sunt natura præstantissima, & agibilia; alia, quorum gratia agimus: alia propter illa actione participant. Aristot. moral. eudem. pri. cap. 4. char. 375.

Bona omnia, aut externa sunt, aut in anima posita. Aristot. mora. eud. 2. cap. 1. char. 380.

Bona animi, alia sunt habitus, & potentiæ, alia operationes, & motus. Aristot. mor. eudem. 2. cap. 1. char. 380.

Bonorum alia simpliciter bona sunt, alia non simpliciter, sed alicui. Aristot. mora. eudem. 7. cap. 2. char. 433.

Bonum aliud in anima est, aliud in corpore, aliud extra. Alex. aphrod. 8. Topic. cap. 2. char. 93. col. 1.

Bonorum alia honorabilia, alia laudabilia, alia potentiæ, alia vtilia. Alex. aphrod. 4. nat. quæst. cap. 17. char. 19.

Bonorum aliud, quia vltimum, vt sanitas; aliud, vt via ad vltimum, vt venæ incisio. Ammon. in Porph. c. 1. col. 1.

Bonum duplex: aliud supersubstantiale, quod in Deo est, cui bono nihil est contrarium: aliud, quod in nobis spectatur, quod habet malum oppositum. Ammon. in præd. char. 106.

Bonum primum duo perducunt hominem acquirere; vnum, affectuum perturbationumque vacatio: alterum veritas, quorum alterum in actione, alterum in speculatione consistit. Eust. 1. mora. char. 5.

Bonum aliud per se, aliud per accidens. Per se est, quod intra se habet causam, & substantiam, quod sit bonum: vt honestum. Per accidens, quod in se non habet causam, sed in aliquo quodam, ad quod ordinatur secundum aliquod, quod ex ipso sequitur. Alber. magn. in Topic. char. 239. col. 1.

Bonum simplex tres habet conditiones: quod est æternum, quod est verax, quod est primum. Quia est æternum, non quandoque mouet, quandoque non, sed semper. Quia est verax, non mouet per accidens, sed per seipsum. Quia est principium, mouet ita, quod ante ipsum nihil est sibi causa mouendi, & ideo est mouens immobile. Alber. mag. de princ. mot. process. tract. 2. cap. 2. char. 181. col. 4.

Bonum dupliciter accipitur: vel vt perfectum, vt felicitas: vel vt dispositio ad perfectum, & est virtus. Alber. mag. ethic. 1. tract. 1. cap. 5. char. 3. col. 3.

Bonum

Bonum summum tripliciter dicitur; in ordine, comparatione, & quantitate. Summum in ordine oportet, vt sit aliquod coordinatorum in forma boni. Summum in comparatione est, quod maxime accedit ad puram bonitatem, & hoc non simpliciter, sed in comparatione tantum sumitur. Summum in quantitate tripliciter dicitur: scilicet in quantitate discretionis secundum numerum bonorum: in quantitate virtutum, secundum differentiam bonorum, & hoc, vel per additionem, cui omnes differentie boni additæ sunt: vel per attributionem, cui omnes omnium bonorum bonitates, vt causæ efficienti formali, & finali attribuntur excellenter, & eminenter: & sic summum bonum est Deus. Albert. mag. ethic. 1. tract. 2. cap. 4. char. 4. col. 3.

Bonum summum quadrupliciter dicitur; simplex absq; comparatione: secundo in comparatione bonorum ad inuicem: tertio respectu eius, quod primam dicit formalis boni positionem: quarto, in quo stat resolutio bonorum. Alb. mag. ethic. 1. tract. 2. cap. 4. c. 4. col. 4.

Bonum in omni bono secundum suam formam duplex est; secundum actum, & secundum potentiam. Alber. mag. ethic. 2. tract. 2. cap. 6. char. 32. col. 2.

Bonum aliud est propter se, appetibile, vt felicitas. aliud appetibile propter finem. D. Thom. in Perihermen. cap. 5. char. 15.

Bona alia sunt laudabilia, illa scilicet, quæ sunt vtilia in ordine ad finem: alia honorabilia, quæ sunt propter seipsa. D. Thom. 1. de ani. l. 1. tex. 1. c. 1. col. 2.

Bonum dicitur dupliciter. Vno modo, vt aliquod videatur simpliciter, & secundum se bonum, & hoc est bonum secundum rationem finis. Alio modo, vt videatur alicui bonum non secundum se, & simpliciter, sed prout nunc. D. Thom. ethic. 3. l. 13. char. 46. col. 1.

Bonus dicitur dupliciter; secundum actum perfectum, & sic bonus non generat bonum; alio modo secundum inclinationem ad virtutem perfectam, & sic bonus vult generare bonum, quia virtus in femine existens intendit per se generare. D. Thom. 3. politicor. l. 11. c. 43. col. 4.

Bonum hominis duplex est; aliud intrinsecum, & hoc, vel secundum partem inferiorem: vt sanitas, & robur: aliud secundum superiorem: vt scientia, virtus, & huiuscemodi: aliud secundum extrinsecam: vt diuitiæ, & honores, quæ sunt bona secundum quid. D. Thom. 5. politicor. l. 1. c. 71. col. 2.

Bonum triplex: primum, singulare vniuscuiusque rei: secundum, bonum ordinis: tertium, bonum principij, & bonum vniuscuiusque est propter bonum ordinis: & bonum ordinis propter bonum principij est, quod non est propter aliud: ideo vltimus omnium finis. Alex. de ales. 1. metaph. c. 8. col. 4.

Bonum infra entia triplex est; primo, partis: vt quælibet pars suam habeat bonitatem: secundo, ordinis: vt quælibet pars ad aliam ordinetur; tertio, bonum primi principij, ad quod cætera bona ordinantur. Alex. de Ales. 12. metaph. c. 352. col. 2.

Bonum duobus modis: primo secundum materiam, & sic est idem cum ente: secundo secundum formam, & sic differt ab ente, quia addit rationem appetibilis: & bonum secundum formam, vel sumitur in communi, vel secundum totam suam formalem latitudinem. Thom. de Vio in prædic. c. 85. col. 2.

Bonum quid est, & in quo est.

Bonitas prima implet omnia secula bonitatibus: sed seculum non omne recipit de ista bonitate, nisi secundum modum suæ potentiæ. Aristot. de causis prop. 22. char. 994.

Bonum summum, & optimum finis est, ob quem om-

nia alia volumus: nec omnia ob aliud eligimus, si agentium rerum est aliquis finis, qui, si non esset, appetitus noster, esset infinitus vanus, & inanis. Aristot. ethic. 1. cap. 2. char. 4.

Bonum idem, & si & vni homini, & ciuitati idem sit; tamen bonum ciuitatis, & acquirere, & conseruare maius quid, ac diuinius videtur. Aristot. ethic. 1. cap. 2. c. 5.

Bonum si vni soli efficitur, contentus etiam vnusquisque esse potest: sed pulchrius, & diuinius, si genti, & ciuitatibus bonum efficiatur. Aristot. ethicor. 1. cap. 2. char. 5.

Bonum summum tale esse debet, vt propriū quoddam sit, & auferri facile nequeat. Aristot. ethic. 1. cap. 5. char. 9.

Bonum dicitur in substantia, qualitate, & ad aliquid. Aristot. ethic. 1. cap. 6. char. 10.

Boni si vna esset idea, vna esset scientia: at non est ita, nam multæ sunt boni scientiæ, vt in bello militaris, in morbo medicina. Aristot. ethic. 1. cap. 6. char. 10.

Bonum in vnoquoque est id, cuius gratia cætera aguntur. Aristot. ethic. 1. cap. 7. char. 12.

Bonus is non est, qui bonis actionibus non delectatur. Aristot. ethic. 1. cap. 8. char. 18.

Bonus, & malus in somno discerni minime potest. Aristot. ethic. 1. cap. 13. char. 27.

Bonus est, qui bene vitur voluptatibus, & doloribus: & qui male, malus. Aristot. ethic. nicom. cap. 3. char. 35.

Bonum proprie sine prudentia esse non potest, nec aliquis prudens sine morali virtute esse potest. Aristot. ethic. nicom. cap. 13. char. 157.

Bonum quoddam, esse voluptatem necesse est. Aristot. 7. ethic. nicom. cap. 13. char. 183.

Bonis omnia, quæ amicis esse debent, insunt. Aristot. 8. ethic. nicom. cap. 3. char. 193.

Bonorum sola est amicitia, in qua nullus calumniæ locus patet. Aristot. 8. ethic. nicom. cap. 4. char. 195.

Bonorum est nec ipsos peccare, nec amicos sinere. Aristot. 8. ethic. nicom. cap. 8. char. 201.

Bonum omne non est in qualitate. Aristot. 10. ethic. nicom. cap. 3. char. 243.

Bonus qui futurus est, honeste educatum esse, & assuetum oportet, & in honestis studijs sic viuere, vt nec inuitus, nec sponte praua agat: quod fieret si cum legibus vim habentibus vita traduceretur. Aristot. 10. ethic. nicom. cap. 9. char. 264.

Bonum honorabile est, quod diuinum, quod melius: vt anima mensque est: quod antiquius, vt principium, & id genus. Aristot. mag. mor. 1. cap. 3. char. 275.

Bonum, vt potentia est, vt dominatus, opulencia, robur pulchritudo; quod bene, & male homines vti possunt. Aristot. magn. moral. 1. cap. 3. char. 275.

Bonum salubre est, vt exercitium sanitatis. Aristot. magn. mor. 1. cap. 3. char. 275.

Bonum præstantissimum est habere amicum. Aristot. mor. eudem. 7. cap. 1. char. 430.

Bonus est, qui nature bonis egregie sit instructus. Aristot. mor. eudem. 7. cap. 19. char. 474.

Bonum nihil est, quod est præter naturam. Aristot. politicor. 7. cap. 3. char. 720.

Bona existimatio est, ab omnibus virtute præditum iudicari: at huiuscemodi aliud habere, quod expetant oēs, aut pleriq; aut boni, aut prudentes. Aristot. rhet. 1. c. 22.

Bonum sit, quod sui causa eligendum est: & cuius causa aliud eligimus: & quod expetunt oia, aut omnia sensum habentia, aut mentem, aut si mentem haberet: & quæ mens vnicuique dictauerit. Aristot. rhetor. 1. c. 25.

Bonum vnicuique illud est, quo præsentente bene alficitur, & seipso contentum est: & quod vim habet res tales efficiendi, ac custodiendi; & quod res huiuscemodi consequuntur, & quod vim habet res contrarias intermendi, & prohibendi; & quæ cōsequuntur: aut simul, aut posterius consequuntur. Aristot. rhetor. 1. c. 25.

Bona sunt adeptiones bonorum, & depulsiões malorum: & pro minore bono maioris adeptio, & pro maiore malo, minoris. Arif. rhetoric. 1. char. 26.

Bona sunt, & iucunda, & honesta: iucunda enim voluptatem efficiendi vim habent: honesta vero alia iucunda sunt, alia per se eligenda sunt. Arif. rhetoric. 1. c. 26.

Bona apud omnes sunt, beatitudo, iustitia, fortitudo, temperantia, & aliæ virtutes animi, & corporis. Arif. rhetoric. 1. c. 26.

Bona sunt, diuitiæ, amicitia, honor, facultas dicendi, & agendi, ingenium, memoria, docilitas, solertia, & scientiæ omnes, & artes, & vita. Arif. rhetoric. 1. c. 26.

Bonum est, cui contrarium est malum; & contrarium eius, quod inimicis prodest: & contrarium ei, quod inimicis volunt; & cuius non est inimicum; & cuius multi labores, vel sumptus suscepti sunt, quia iam speciem habet boni. Arif. rhetoric. 1. c. 27.

Bonum finis est, & id, de quo cernitur: & quod multi expetunt, & quod laudabile est; & quod inimici, & prauis laudant: & quod prudentes, aut boni virorum, vel mulierum prætulert: & præelgentia bona sunt, vt inimicis mala, amicis bona; & quæ fieri possunt, quæ, vel facile, vel quæ fiunt, & quæ fiunt, vt volunt. Arif. rhetoric. 1. char. 28.

Bona sunt, quæ sunt propria, & quæ nullius, & eximia, quia honor ita suppetit magis. Arif. rhetoric. 1. c. 28.

Bona sunt, quæ ipsi conueniunt; & quæ sibi putant deesse: & quæ ad conficiendum facilia sunt: & in quibus gratificabuntur amicis, aut molestiam inimicis afferunt: & quæ administranda præelgunt ij, quos admirantur: & in quibus ingeniosi sunt, & periti. Arif. rhetoric. 1. char. 28.

Bonum vnus est, cum ei aliquid sit consequens illud, illud vero nequaquam. Arif. rhetoric. 1. char. 29.

Bona maiora sunt, quæ maius ipso bono saperant: & quæ maioris boni causa efficiendi habent, & cuius efficiens maius. Arif. rhetoric. 1. char. 30.

Bonum maius est, quod propter se est bonum, eo quod non propter se: & si vnus est finis alterum non finis: & quod minus alijs indiget: & quod sine illo fieri nequit, illud vero sine illo potest: & si sit principium, alterum non sit principium: & si sit causa, a terum non & ex duobus principijs, vel causis, quod a maiori principio, vel causa, manat. Arif. rhetoric. 1. char. 30.

Bonum maius est, quod rarius est, quam quod copiosum, quia difficilius est: vel vt copiosa raris, quia vsus præstat: & difficiliora faciliioribus, quia faciliora difficilibus, quia se habent ita, vt volumus: & cuius contrarium maius: & cuius priuatio maior: & virtus non virtute, & vitium non vitio maius, quia illa finis, hæc non finis. Arif. rhetoric. 1. char. 31.

Bonum maius est, cuius opus honestum, magis sit, aut turpius; & cuius virtutes, aut vitia maiora: & quorū exuperantia magis eligenda, vel magis honesta: & quorum scientiæ honestiores, & magis probæ. Arif. rhetoric. 1. char. 31.

Bonum maius est, quod iudicarent prudentes, aut omnes, aut vulgares, aut plerique, aut optimi, & quod melioribus inest, aut simpliciter, aut vt sunt meliora: & quod melior elegerit. Arif. rhetoric. 1. char. 32.

Bonum maius est, quod iucundius est, & quod honestius. & quorum ipsi sibi ipsis, aut amicis causæ esse cupiunt magis: & diuturniora minus diuturnis: & firmiora minus firmis: & sic ex casibus coniugatis loci sumendi sunt. Arif. rhetoric. 1. char. 32.

Bonum maius est, quod omnes eligunt, & quod plures, & quod inimici, aut iudicantes, & quod omnes participant, & quod laudabilius, & cuius honores maiores, & cuius multæ maiores; & in partes diuisa maiora videntur, & componere, & conedificare. Arif. rhetoric. 1. char. 33.

Bona maiora sunt, quæ in maiori necessitate vtilia sunt: & ex duobus, quod est propinquius fini: & possibile impossibili: & quæ ad veritatem, usque ad opinionem pertinent: & quod ad multas res vtilius est. Aristot. rhetoric. 1. char. 34.

Bona maiora sunt, quæ minus molesta, & quæ cum voluptate sunt; & ex duobus, quod eidem adiunctum, maius totum reddit: & quæ non latent cum adsunt, quam quæ latent. Arif. rhetoric. 1. char. 35.

Bona, & iucunda sunt, aut iucundorum speciem præferunt, quæ per se ipsos agunt. Arif. rhetoric. 1. char. 46.

Bona externa sunt, amici, pecuniæ, possessiones. Aristot. rhetoric. ad Alex. cap. 1. char. 182.

Bonum, quod per se est, non oportet, vt sit per aliud. Arif. 1. de anima. su. 3. cap. 1. tex. 43. c. 599.

Bonum, & malum significant quale in animalis, & maxime in illis, quæ habent electionem. Arif. 5. metaph. cap. 14. tex. 19. c. 105.

Bonum in vniuerso an sit bonum ordinis, an bonum in se, dicendum est esse vtroque modo; quia ita est de vniuerso, vt de exercitu: ibi enim est bonum in ordine, & in duce exercitus, & magis iste; quia bonum ordinis est propter ducem, non contra. Aristot. 12. metaph. su. 3. cap. 1. tex. 52. char. 261.

Bonum magis est in forma quam in materia: & in forma substantiæ magis quam in alia: quia per hanc alia sunt, & substantia simplex, & expers potentia. Alex. Aphrod. 1. nat. quæst. cap. 1. char. 1.

Bonum est primum nostrum familiare, & domesticum. Alex. Aphrod. 2. de anima. cap. 40. char. 51. col. 4.

Bonum non omni suapte natura agendum est, sed partim agendum, partim contemplandum, non agendum, vt in mathematicis, in quibus veritas, quæ bonum quoddam est, vt finis, expetitur. Alex. Aphrod. 2. metaph. vel apud Latin. 3. co. 14. c. 59. col. 1.

Bonum vnum est, & simplex; malum, varium est. Simplicius in præd. char. 106.

Bona sunt etiam ea, quæ in bonis vltimum locum obtinent. Simplicius 1. phy. tex. 80. char. 87. col. 1.

Bona extrema non sunt mala, sed quæ a philosophis necessaria vocantur. Simplicius 1. phy. tex. 80. c. 87. col. 1.

Bonum est omne, quod cum conuenienti modo, & mensura sit. Eust. 1. Ethic. cap. 6. char. 31.

Bonum primum illud est, quod omnia bona efficit, & cuius participatione omnia pro rata quoque portione bona appellantur. Eust. 1. Ethic. cap. 6. char. 32.

Bona externa sunt, quæ nec animæ, nec corporis sunt, sed alia præter hæc; vt amici, propinqui, diuitiæ, &c. Eust. 1. Ethic. cap. 6. char. 59.

Bonorum vsus, & non alienatio, est modesta dispensatio: neque honesta, & moderata acceptio, est acquisitio, & possessio absolute, sed ad vsum opportunum facultatum comparatio. ita neque immoderata datio est vsus, sed abiectio: neque immoderata acceptio est acquisitio, sed ad abiiciendum, & profundendum referuatio. Eust. 3. mor. cap. 1. char. 167.

Bonum quod est, & honestum, immutabile est. Aspasius 7. ethic. cap. 14. c. 402.

Bonum simpliciter est illud, cui non accidit in sua actione fatigatio. Auer. pri. de celo, tex. 3. c. 45. col. 4.

Bonum quod est pura actio, est bonum, quod mouet alio modo a modo, secundum quem mouent ista bona, quæ quandoque sunt potentia, quandoque actu. Auer. 3. de anima. tex. 51. char. 183. col. 1.

Bonum nihil esse dicitur, nisi per causam finalem. Auer. 2. metaph. tex. com. 8. c. 14.

Bonum in rebus immobilibus esse contingere potest, sed non per se. Auer. 3. metaph. tex. co. 3. char. 20. col. 1.

Bonum, & malum non solum sunt in rebus diuersis numeratis, sed et in partibus eiusdem rei, cū fuerint diuersarum virtutum. Auer. 4. metaph. tex. co. 18. c. 40.

Bonum,

Bonum, & largitas non inueniuntur in rebus, nisi per causam finalem. Auer. 5. metaph. su. 1. tex. co. 3. c. 49.

Bonitas inuenitur in potentijs actiuis, & passiuis. Auer. 5. metaph. tex. co. 17. c. 58.

Bonus est ille, qui iudicat in unaquaque re iudicium sanum. Auer. 3. ethic. cap. 4. c. 18. col. 2.

Bonum de præfinitis rebus intelligi potest. Boeth. in lib. de inter. c. 294.

Bonum, & possibilitas nobis in omni operatione practica consideranda est. Alber. mag. de princ. mot. process. trac. 2. cap. 3. c. 182. col. 1.

Bonum summum in vita in sensibilem animam Epicuri ideo retulerunt, quia omnia ad materiam retulerunt. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. 1. l. 1. trac. 1. cap. 2. ch. 186. col. 4.

Bonum, quod omni naturæ est bonum, est participatio diuini intellectus, vt est efficiens, forma, & finis vniuersaliter entis, siue vniuersitatis. Alb. mag. 1. metaph. trac. 2. cap. 5. ch. 60. col. 2.

Bonum, & malum sunt prima principia entis mobilis. Alb. mag. 6. metaph. trac. 3. cap. 1. c. 110. col. 1.

Bonum, quod est causa ordinis, & boni in vniuerso, non potest consistere in duobus principijs: quia duo principia non possunt esse vniuoca. Alb. mag. 11. metaph. trac. 2. cap. 39. c. 162. col. 1.

Boni vltimum, in eodem genere est cum eo, cuius est bonum. Alb. mag. ethic. 1. trac. 1. cap. 5. c. 3. col. 2.

Bonum est, quod vltimum sui perfectionem adeptum est: quia bonum determinatur a fine. Alber. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 1. c. 3. col. 4.

Bonum perfectum non est, quod malitiam habet admittam. Alb. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 1. c. 3. col. 4.

Bonum est, in quo est appetitus omnium. Alb. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 1. c. 3. col. 4.

Bonum est ab vltima sua perfectione: & vnumquodque bonum est, cum optime potest perficere ea, quæ sunt secundum suam naturam. Alber. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 1. ch. 3. col. 4.

Bonum est vnumquodque in eo, quod est: nam si habet entitatem simplicem, habet bonum in inchoatione: si attingit veritatem perfectionis entitatis per formam, habet bonitatem ad esse in specie determinatam: si habet entitatem per speciem in forma speciei, & consequentibus ad formam perfectam, habet bonitatem perfectam. Alb. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 1. c. 4. col. 1.

Bonum vnum est per se, per quod omnia bona perficiuntur. Alb. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 2. c. 4. col. 1.

Bonum cum sit in multis non equiuocè, necessariò est in vno primo, quod causa sit omnium aliorum in bono. Alb. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 3. c. 3. col. 2.

Bonum animæ est in regimine rationis, secundum ordinem omnis virtutis: malum non est aliquid positium, sed est defectus ordinis. Alb. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 5. char. 5. col. 1.

Bonum omne est, quod a bono est, vt a bono est: & omne, quod est, in quantum est, bonum est: & bonum ad naturam entis pertinet. Alber. mag. ethic. 1. trac. 2. cap. 6. char. 5. col. 3.

Bonum diffusiuum est sui ipsius. Alb. magn. ethic. 1. trac. 2. cap. 6. ch. 5. col. 2.

Bonum ciuile non perficitur sine communicatione mechanicorum: communicatiua enim sunt, sine quorum communione ciues beatam vitam ducere non possunt, propter priuationem instrumentorum beatæ vitæ subministrantium, vt pistoria, lanificia, & huiuscemodi. Alber. mag. ethic. 1. trac. 3. cap. 1. c. 5. col. 4.

Bonum per accidens, & vt nunc, est resonantia boni simpliciter, & semper: & ob id tantum mouet appetitum. Alb. mag. ethic. 1. cap. 1. c. 7. col. 2.

Bonum in prima sui communitate definiri non potest. Alb. mag. ethic. 1. trac. 3. cap. 3. c. 7. col. 2.

Bonum commune est in omnibus, & in singulis. Alber. mag. ethic. pri. tract. 3. cap. 14. c. 8. col. 4.

Bona, & iusta, & honesta ita est hominis varia conuersatio, vt non talia ex natura esse videantur, sed lege per voluntatem humanam: nam quod hi iustum dicunt, alij iniustum appellant: & sic de castitate, quod alij castum appellant, alij reputant incestum. Alb. magn. ethic. pri. tract. 4. cap. 2. c. 9. col. 3.

Bonum, & felicitatem non irrationaliter philosophi opinati sunt esse ex his rebus, quæ huius vitæ sunt, & conuersatione humana acquiruntur. Alb. mag. ethic. pri. tract. 4. capit. 2. char. 9. col. 1.

Boni perfectius est, quod secundum se ipsum ex propria natura eligibile est, & persequibile. Albe. magn. ethic. pri. tract. 6. cap. 2. char. 15. col. 3.

Bona exteriora sunt, quæ ab animo hominis non causantur, nec insunt secundum animam. Alb. mag. ethic. pri. tract. 7. cap. 1. c. 19. col. 1.

Bonum circa difficile fit. Alb. mag. ethic. 2. tract. pri. cap. 1. char. 28. col. 3.

Bonum virorum studiosorum regulam esse ait Pythagoras, & recte. Alb. mag. ethic. 3. tract. 1. ca. 20. c. 40. c. 3.

Bona exteriora ad ciuiles actus non sunt, nisi vel bona fortunæ, vel potentatus, vel honor. Alb. mag. ethic. 4. tract. 2. cap. 2. c. 52. col. 2.

Bonum secundum virtutem perfectum non est, quod in aliqua virtute singulari deficit. Alb. mag. ethic. 4. trac. 2. cap. 3. char. 32. col. 3.

Bonum semper est diffusiuum sui. Alb. magn. ethic. 9. trac. 3. cap. 2. char. 104. col. 2.

Bonitatis communicatio ex amore prouenire videtur. D. Tho. pri. metaph. l. 1. te. 1. c. 351.

Bonum, quod habet rationem finis in prosequendo, & malum euitando in multis sunt principia cognitionis, & motus, sicut in omnibus, quæ aguntur propter finem. D. Tho. 5. metaph. l. 1. te. 1. c. 258.

Bonum & malum, vt designant perfectiones, quæ sunt in rebus, sic verum & falsum designant perfectiones cognitionum. D. Tho. 1. 3. te. 7. c. 423.

Bonum proprie est motiuum appetitus. D. Tho. ethic. pri. l. 1. c. 1. col. 3.

Bonum finale est, ad quod tendit appetitus vnus cuiuslibet, & vltima perfectio: & prima perfectio se habet per modum formæ: secunda per modum operationis. D. Tho. ethic. pri. l. 1. c. 1. col. 4.

Bonum tanto potius est, quanto ad plura se extendit. D. Tho. ethic. pri. l. 3. ch. 3. col. 3.

Bonum, cuius rei consistit in propria operatione eius. D. Tho. ethic. pri. l. 10. c. 10. col. 3.

Bonum honestum, si sit triste, non potest aliquis continere. D. T. ethic. pri. l. 6. c. 141. col. 1.

Bonitatis essentiam per se bonum ponebat Plato. D. Tho. ethic. 10. l. 2. c. 169. col. 2.

Bonum rei attenditur in ordine ab finem. D. Tho. 4. politic. l. 11. c. 61. col. 2.

Bonus & studiosus est, cui simpliciter bona sunt bona propter ipsam virtutem. D. Tho. 7. pol. l. 17. c. 115. col. 2.

Bonum est forma, & substantia boni. Alex. de ales. 5. metaph. te. 13. c. 151. col. 3.

Bonum vniuersi in hoc est, quod explicentur in hoc mundo inferiori ea, quæ sunt in mundo intelligibili idest in intellectu primi principij: quia totum vniuersum ad hoc bonum assequendum nititur. Alex. de ales. 16. 3. metaph. te. 32. c. 352. col. 3.

Bono quid accidat.

Bonum an sit non solū venit in controuersiam, sed etiā quod sit maius bonum. Arif. rhetoric. pri. c. 29.

Bonus solus reuera honoratus est. Arif. 4. ethic. c. 3. c. 3.

Bonus vir prauo amicus esse nequit. Aristot. 9. ethic. ad Nicom. cap. 3. ch. 220.

Bono

Bono inesse quendam errorem patet, quia multi ex illo damna acceperunt: non nulli enim ob diuitias, alij ob fortitudinem periere. Arist. ethic. pri. cap. 3. c. 6.
Bonum vniuersale nulla scientia, aut facultas considerat. Arist. magn. mor. pri. cap. 2. char. 272.
Bona extrinseca, cum fuerunt alicui eximia, deteriore efficiunt. Arist. mag. mora. 2. cap. 4. char. 325.
Bonorum fortunæ mediocris possessio est optima omnium existimanda: facile enim obedit, alioqui difficile est, vt rationi obediat. Aristotiel. politico. 4. cap. 11. char. 623.
Bona animi quanto magis excedunt, tanto magis vtilia. Arist. politic. 7. cap. 1. char. 714.
Boni, antequam quicquam didicerint, ex consuetudine sola bene agunt. Eust. pri. moral. c. 18.
Bono per accidens accidit non esse malum. Boeth. in l. de interp. c. 285.
Bonum nullum est, quod non pulchrius elucescat, si plurimorum notitia comprobetur. Boeth. de syll. hipo. l. 1. char. 606.
Bonum taciturnitate compressum, iam silentio periturum omnes fatentur. Boeth. de syll. hipo. l. 1. char. 606.
Bonum super id, quod est, non addit, nisi relationem ad finem, & perfectum ad actum. Alber. magn. in præd. ch. 63. col. 1.
Bonum simpliciter duo habet in se: vnum, quod semper est bonum: alterum, quod vbique, & in omnibus bonum est. Alber. magn. 3. de ani. tracta. 4. cap. 6. char. 47. col. 2.
Bonum cum ente conuertitur. D. Thom. ethic. pri. l. 1. ch. 1. col. 3.
Bonum ignotum non delectat, sed cognitum. D. Tho. ethic. 9. l. 7. c. 160. col. 2.
Bonum particulare, quod sibi videtur bonum, vnusquisque magis eligit. D. Tho. ethic. 10. l. 1. c. 168. col. 3.
Bona communia difficile est tractare sine aliqua iniquatione, vel appropriatione. D. Thom. 6. politic. l. 7. char. 99. col. 4.
Bonum operatione sequitur bonitatem obiecti, siue operarij. D. Tho. 6. politic. l. 1. c. 101. col. 4.
Bonum vtile non est finis, quia est in ordine ad aliud. Alex. de ales. 3. metaph. te. 3. c. 53. col. 1.

Bona vt a Deo, & à fortuna, & casu.

Bona ea sunt a fortuna, in quibus versatur inuidia. Arist. rhetor. pri. c. 24.
Bonorum externorum causa est fortuna, & casus. Aristot. politic. 7. cap. 1. c. 715.
Bonum nobis, alijs pro laboribus exhibetur, & augetur. Alex. aphrod. pri. prior. cap. 29. c. 52. col. 4.
Bonum ipsum principalis in diuina est causa, quam in causatis: & principalis etiam in æternis quam in corruptibilibus. Simp. 2. de ani. te. 2. c. 23. col. 1.
Bonitas fluens a primo lumine ad totius materię illustrationem, a primo fluit in intelligentiam primi ordinis: ab hoc in eam, quæ est secundi, & sic deinceps. Alber. magn. de caus. & proces. vniuers. a caus. prim. l. 1. tract. 4. cap. 6. ch. 196. col. 4.
Bonum diuinum est, omnia ad vnum opus participandum referre. Alber. magn. ethicor. prim. tract. 3. capit. 14. char. 9. col. 1.
Bonum diuinum est, quod est bonum genti, & ciuitati. Alb. mag. ethic. pri. tract. 3. cap. 14. c. 9. col. 2.

Bonum, quæ appetunt.

Bonum omne per se, & propter suam ipsius naturam finis est. Arist. 3. metaph. su. 2. cap. 1. tex. 3. ch. 42.
Bonum quoddam ars omnis, & omnis discendi via: actio item, & electio appetere videtur, & ideo bonum id

esse asserunt, quod omnia appetunt. Aristot. ethic. prim. cap. 1. char. 3.
Bonum omne cum altero magis expetendum est quam solum. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 2. ch. 241.
Boni alicuius gratia penè oēs operationes nostræ sunt. Simp. 2. phy. tex. 32. c. 113. col. 1.
Boni non agunt coacti, & si potentiam ad vtrunque obtinent. Simp. 6. phy. tex. 16. ch. 336. col. 2.
Bonum summum omnia suapte natura appetunt. Amos. in Por. c. 1. col. 1.
Bonum primum omnia appetunt non secundum esse, vel substantiam, sed secundum quod primum bonum ratio est mouendi appetitum in omnibus bonis. Alb. mag. ethic. 1. trac. 3. cap. 7. ch. 7. col. 3.
Bonum, vt vniuersale, non mouet animal, sed, vt particulare. D. Tho. de ani. motu. l. 4. c. 51. col. 1.
Bonum, quod mouet appetitum, nõ semper est bonum secundum rei veritatem, sed sufficit, vt sit bonum apparens. D. Tho. de ani. mot. l. 4. c. 51. col. 2.
Bonum tantum, & quod sub ratione boni cadit, mouet appetitum. Alex. de ales. 1. metaph. c. 3. col. 4.

Bono quid contrarium.

Bonum nunquam est contrarium bono, quia bonum vniforme est, malo autem contrarium est, & bonum, & malum. Alb. mag. in prædica. c. 62. col. 2.

Bonorum differentia.

Bonum, & pulchrum differunt, quia bonum semper est in operatione, pulchrũ vero in immobilibus est. Arist. 13. metaph. su. 1. cap. 3. ch. 271.
Bonum summum felicitatem esse omnes asserunt: sed aliter sapientes, & vulgus. nam alij voluptatem, vt diuitias & honorem asserunt esse, & sit sæpe, vt idem de eo diuersa opinentur: cum enim ægrotant sanitatem; cum pauperes sunt, diuitias, summum bonum putant. Arist. ethic. 1. cap. 4. c. 7.
Bonum alij appetunt, quod reuera bonum est: alij, quod apparens. Arist. 3. ethic. cap. 4. c. 59.
Boni, vt in virtutibus, alij ex habitu, alij ex operatione sunt boni, sic in amicitia: nam, qui in conuictu degunt, mutua consuetudine oblectantur, & bona sibi mutua suppeditant, qui vero dormiunt, vel locis diuisi sunt, non operantur quidem, sed ita affecti sunt, vt amice operentur. Arist. 8. ethic. nicom. cap. 5. c. 196.
Bona animi externis præstantiora sunt. Arist. mora. eudem. 2. cap. 1. c. 380.
Bonum, & malum non dicuntur simpliciter in maiori parte, nisi de accidētibus proueniētibus a formis, quæ sunt in animatis, & præcipue in animalibus rationalibus: & quandoque dicitur bonum, & non bonum de actionibus eius, quod non est rationale, sed raro. Auer. 5. metaph. te. co. 18. c. 60.
Bonum honorabile differt a bono vtili: quia honorabile est, quod propter seipsum quærimus: vtile propter alterum. Alber. magn. pri. de ani. tracta. 1. cap. 2. char. 1. colum. 2.
Boni differentię sunt, honestas, vtilitas, & delectabilitas per prius, & posterius. Alber. magn. ethic. pri. tract. 2. cap. 6. ch. 7. col. 2.

Bonum, vt perfectum.

Bonum perfectum sufficiens esse apparet: & dicimus sufficiens non solum ipsi soli, qui vitam solitariam agit, sed parentibus, filijs, & vxori, amicis, & denique ciuibus, & tandem id sufficiens est, quod si solum relinquatur, sufficiens est, & expetibilem vitam, nulliusque rei indigam facit, & hanc felicitatem existimamus. Arist. ethic. 1. cap. 7. ch. 13.

Bonum

Bonum humanum efficitur animæ operatio ex virtute: & si plures sunt, ex optima, & perfectissima. & insuper in vita perfecta: nam ver, nec vna hirundo, nec vnus dies facit: & felicem hominem, nec vnus dies, nec breue tempus efficit. Aristot. ethic. pri. cap. 7. char. 15.

Boni prouerbium.

Bona discas à iustis, in prouerbio est. Arist. 9. ethic. Nicom. cap. 12. c. 238.
Bonum inonestum, & iucundum non in eodem conuenire inscriptũ erat in vestibulo templi in Delo. quod nos non concesserimus: nam felicitas est optima, pulcherrima, & iucundissima. Aristotet. 7. Moral. eudem. prim. cap. 1. char. 366.
Bona publica populo diuidere est, vt vas perforatum. Arist. politic. 7. cap. 15. c. 703.
Borago est humida, calida, temperata; ideo boni sanguinis. Albert. magn. de veget. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 3. char. 163. col. 2.
Borax species est buffonis, quod fuscus est coloris. maximum ita, vt in terris calidis sit cubitalis. partum suum super dorsum aliquando portat: portat in fronte lapidem, pro quo occiditur, & est diuersorum colorũ, & albus est melior. de nocte exit, & rutam odit, vt, & alia venenosa. Albert. magn. de animalibus. 26. char. 204. col. 1.
Borax dicitur lapis, qui extrahitur a buffone: est albus, & alius est niger, si extrahitur viuo buffoni, habet in medio oculum, quasi cæruleum. glutinus sordes intestinorum, & superfuitates expurgat. Alb. mag. 2. de miner. tract. 2. cap. 2. char. 139. col. 3.
Boreas spirat ab Vrsa, Auster a Meridie. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 1. 512.
Boreas, & Apatias spirat ab Vrsa cui contrarius est Notus. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 13. char. 519.
Boreas cum cessat, dicimus Austrum surgere, quia Boreas est prope nostram habitabilem terræ partem, & Auster è longinquo ad nos deuenit. Aristot. problem. sect. 26. q. 43. char. 591.
Bos etiam annicula peperit, vt educari, & augeti potuerit. Arist. de hist. anim. 5. cap. 13. char. 162.
Boum quoddam genus suo in corde ossiculum continere aiunt, quod peculiare est. Aristot. de histor. animal. 2. cap. 15. char. 59.
Boues circa termam paucis ante partum diebus lacte carent: reliquo tempore habent perpetuo. Aristot. de histor. animal. 3. cap. 21. char. 104.
Bos vno initu implet, & agit vehementer, ita vt femina vix tolerans succumbat: & si forte conceptio pererrauerit, vicesimum post diem marem foemina recipit. Arist. de hist. animal. 6. cap. 21. char. 232.
Boues seniores nec sepius eandem foeminam eodem superueniunt die, nisi ex interuallo, vt iuniores eandem sepius cogunt, & pluries petunt, ac superueniunt vigore ætatis suæ. Arist. de hist. anim. 6. cap. 22. c. 233.
Bos inter mares minime salax est, coit qui vicerit. cumque is venere iam debilitatus languerit, aggreditur victus languentem, & plerumque superat. Aristot. de histor. animal. 6. cap. 21. char. 233.
Boues tum mares tum foemine coire satis anno primo peracto incipiunt, quoad facultas sit procreandi: sed (quod magna ex parte fit) vel anniculi, vel nati octauum mensem venerem adeunt: sed quod maxime confessum habemus, bimatu generant. Ferunt vterum menses nouem, decimo pariunt. At qui tempus hoc præcurrerit, non viuunt: imperfectam enim vngulam habent, singulos pariunt, geminos raro, quam diu viuunt, & coire, & parere solent. Aristot. de hist. ani. 6. cap. 21. char. 233.

Bos dentes binos amittit, nec vniuersos, vt equus. Arist. de hist. ani. 6. cap. 21. c. 233.
Boues, & fruge, & herba vescuntur, pinguescuntque ijs, quæ flatum cient, vt eruo, & faba, freffa, atque fabarum herba, seniores si cute incisa spiritum adigas, deinde præbeas pabulum, pingues facies. Arist. de histo. ani. 5. cap. 7. c. 283.
Boum cornua, si liniantur cera aut oleo, vel pice, dolores pedum non sentiunt. Arist. de histor. ani. 5. cap. 7. char. 283.
Boues aquam claram bibere gestiunt; equi, & camelli turbulentam, & crassam suauius bibunt, & possunt vsque ad quatuor dies tolerare sitim. Arist. de histor. anim. 8. cap. 8. c. 284.
Boues gregales duobus morbis tentantur: podagra, & struma, podagra pedes intumescunt, & vngulas amittunt, valent melius cornibus pice calida illitis, & hoc morbo non moriuntur. Aristot. de histor. anima. 8. cap. 23. c. 304.
Bouis struma idem est ac febris in hominibus, indicium mali est, vt aures demissæ flauent, & comedere nequeant, breuique moriuntur, & apertis pulmo inspicitur putris. Arist. de hist. ani. 8. cap. 23. c. 304.
Boues in Syria flectunt nodos spatularum, & cameli. Arist. de hist. ani. cap. 23. c. 304.
Boues & oues in Aegypto maiores fiunt quam in Græcia; aliqua minora, vt canes, lupi lepores, vulpes, cerui, accipitres, aliqua magnitudine pari, vt coturnices, capræ. Arist. de hist. ani. 8. cap. 28. c. 309.
Boues pascunt per societates, & consuetudines: & si quis aberrauit, reliqui sequuntur. Arist. de hist. ani. 8. capit. 4. char. 321.
Bos, si castratus de recenti ineat, procreare potest. Arist. de hist. ani. 9. cap. 50. c. 378.
Boues syluestres Pæoniæ longe maiores quam in alijs locis reperiri legitur. Arist. de admir. aud. 125. c. 268.
Bos est animal notum, & si non castratur, ferox est maxime cum fuerit prouocatus. Alb. mag. de ani. 22. trac. 2. cap. 1. c. 174. col. 4.
Brachij partes sunt, lacertus agilis, gibber, cubitus, manus. Arist. de hist. ani. pri. cap. 15. c. 25.
Brachij, & digitorum omnium inflexus agitur in interiora, & brachij nodus gibberum vocatur, brachiale vero manus nodus. Arist. de hist. ani. pri. cap. 15. c. 26.
Brachiorum flexus homini, tum ad cibum admouendum tum ad ceteros vsus, contra quæ quadrupedum generi aguntur: illis namque introrsus poplites flecti necesse est, vt ad gressum vtilis sint. Arist. de partib. ani. 4. cap. 10. char. 535.
Brachium in quatuor diuiditur membra, quorum fortius, & superius, in quo consistit robur vocatur adiutorium: quia in eius virtute omnis robur consistit operationum. secundum est, quod est à cubitu, & appellatur brachium. tertium est, quod est initium strictæ manus. quartum est manus cum suis partibus, quæ sunt pecten, vel vola manus, & digiti. Alber. magn. de ani. pri. tract. 2. cap. 12. c. 13. col. 1.
Brachij adiutorium non habet nisi vnum os forte rotundum, & curuum aliquantulum. Vnum ne virtus in plures diuisa debilitetur. Forte, quia multa immediate, & mediate colligare, confortare, & sustentare debet. Rotundum, vt a nocumentis sit tutius. Curuum, propter duas causas; vt contineat melius magnitudinem musculi, & multitudinem neruorum, quæ melius in curuo quam in recto absconduntur, & firmiter locantur. Alia est, vt per hanc figuram melius subducatur se a nocumētis, & melius corpus amplexetur, & stringat quod est stringendum, & manus cum manu applicetur. Alb. mag. de ani. pri. tract. 2. cap. 12. ch. 13. col. 1.
Brachium ex duobus componitur ossibus sibi per longitudinem coniunctis, quæ harundines vocantur, & superio-

superior est minor, quia nihil portat: alia inferior. & sunt curvæ propter eandem causam, ob quam est adiutorium brachij; & mediante superiori fit motus contorquens, & resupinans brachium: medio autem inferioris fit motus ad domesticum corporis, cum amplexoritur, & ad sylvestre, cum rejicit aliquid, & repellit. Alb. mag. de ani. 1. tract. 2. cap. 12. ch. 13. col. 2.

Brachij adiutorio deseruietes muscoli sunt numero multum: & tres a pectore venientes movent spatulæ iuncturam, & adiutorium inclinant ad inferiora: vnus, qui oritur a mamilla, & protenditur ad antecedentem adiutorij partem, qui applicat ipsum adiutorium, & pectus, & hoc motu sequitur cum spatula vnus, qui a supremo thoracis nascitur, & musculus duplus magnus a toto thorace exortus, & cum inferiore parte adiutorij affixus cum villo operans, qui est super adiutorium applicat ad pectus cum clausura, & cum illa parte inferioris villi facit ipsum ad inferiora descendere, & operando cum ambobus directe applicat ipsum pectori. Duo autem, qui nascuntur a parte ilij vnus magnus ueniens a parte ilij, & a costis posterioribus, trahit adiutorium ad costas posteriores directe: & alius tenuis potius a cute ilij exortus adiuuat dictos motus. Alb. mag. de ani. pri. tract. 2. cap. 15. c. 15. col. 1.

Brachij adiutorium mouentes muscoli multi sunt: inter alios quinque, qui nascuntur ab esse spatulæ, quorum vnus implet villis id, quod est inter spatulam, & costam superiorem, & pertingit ad superiorem partem capitis adiutorij syluestrem girans, parumque ad domesticum. aliorum duorum origo est a latere superiori spatulæ, quorum vnus est maior alio, & continuatur cum capite adiutorij ex parte syluestri. alter est quasi pars eius, & penetrat cum eo, & eius perficit operationem; Quartus musculus replet concavum spatulæ, cuius corda uenit ad inferiores partes lateris, & eius operatio est, vt adiutorium posterius moueatur. Alius est, qui uenit ab interiori latere spatulæ, cuius corda continuatur cum corda magni, quod ab illo ascendit, & trahit supremum capitis adiutorij ad posteriora. Venit etiam alius sub furcula, & a collo, & glutit nodum adiutorij, & dicitur hic duo capita habere, & duas operationes, perficere insuper communem operationem. Et his quidam duos alios musculos addit; paruum, qui uenit a mamilla; & alium, qui in spatulæ iunctura est sepultus, & cum hoc dicitur cubiti musculum habere communitatem. Alb. mag. de ani. 1. tract. 2. cap. 15. char. 15. col. 1.

Brachij musculi constringentes vnus par trahit cubitum ad interiora cum aliqua eius declinatione. origo eius est a margine spatulæ cartilaginosa interiori, & a rostro corui: secundum par trahit cum declinatione ad exteriora, eo quod eius ortus est a manifesto adiutorij posteriori. Alber. magn. de anima. 1. tract. 2. cap. 15. char. 15. col. 1.

Brachium iacere facientes muscoli sunt par vnus, cuius vnus positus est in exteriori focillium, & obuiat focilli superiori: alter elongatum subtile nascitur a superiori adiutorij parte ab eo, quod sequitur eius manifestum: & maior pars eius uadit in focilia, & fere usque ad rascetam protenditur, & uenit ad partem oculatam focillis superioris, & continuatur cum eo corda pannicularis. Albert. magn. de animalib. pri. tract. 2. cap. 15. char. 15. col. 1.

Brachium girantes muscoli sunt par vnus positum exterius, cuius vnus musculus incipit a suprema adiutorij domestica parte capitis adiutorij, & continuatur cum superiore focilli sub iunctura rascetæ: alter est magis curuus ipso, & eius villus ad latitudinem est declinatus. & eius extremitas est plus nervosa, & incipit ab ipso fomet superiori focilli, & uadit super extremitatē eius superiorem vsque ad rascetæ iuncturam. Alber. magn.

de animalib. pri. tract. 2. cap. 15. char. 15. col. 1.

Brachij adiutorij, & manus extensio vsque ad genu, vel per quatuor digitos, minus fortes, sed humiles ostendit homines: at cum ad femur definit, vel parum ante, maleuolos homines declarat & inuidos. Alb. mag. de ani. 1. tract. 2. cap. 15. c. 23. col. 2.

Branchias foli pisces habent, & alij intestas, alij detectas, alij multas, alij paucas, alij duplices, alij simplices. Arist. de part. anim. 4. cap. 13. ch. 554.

Branchiarum multitudo est ob caloris copiam. Arist. de partib. anim. 4. cap. 13. ch. 554.

Branchijs carent delphini, & balenæ, & reliquum cerarium genus, sed fistulam pulmonis refrigerandi causa habent. Arist. de part. ani. 4. cap. 13. ch. 556.

Branchiarum paucitas, & multitudo in piscibus est caliditas cordis. Albert. magn. de anim. 14. tract. 2. cap. 7. char. 12. col. 1.

Branchiæ sunt instrumentum, per quod attrahitur aqua ad refrigerationē cordis. Pet. de Auer. de iuuent. sen. vit. mor. & respir. lec. 12. ch. 76. col. 1.

Braslica sedat crapulam, quia succum dulcē, & discutientem habet. Arist. proble. sec. 3. q. 16. ch. 372.

Breuitas alia est rei, alia orationis. Breuitatem rei res ipsa facit: orationis vero fit artificio, dictione, figura, membris, clausula, compositione, & numero. Vnde multa breuiter, & pauca prolixè dicere ualemus: nam breuitas nil aliud est quam res ipsa tantummodo uerbis necessarijs expedita. Dan. Bar. 3. rhetor. cap. 25. c. 192.

Bruchi eodem modo, vt locustæ, pariunt: & cum pepererint, moriuntur, & eorum oua intereunt aquis autumnalibus, cū nimis incefferint: at sicco autumno largior iporum prouentus. Ari. de hist. ani. 5. cap. 29. c. 187.

Bruchus vermis est minor quam adacta niger, & est primus partus locustæ; & cum efficitur maior, uocatur Archalabus, & cum perficitur, est locusta. Alber. mag. de ani. 26. ch. 204. col. 1.

Bruta hominibus sunt demētiōra, & inter homines pueri uir, & inter uiros pomiliones mente deficiunt, quamquam uiribus alijs forte ualeant. Arist. de partib. ani. 4. cap. 40. ch. 533.

Bruta nihil operantur, nisi per iram, & concupiscētiā. Alb. mag. ethic. 7. trac. 2. cap. 14. c. 38. col. 2.

Bubalus est niger in corpore suo minimorum pilorum, ita vt in cauda quasi nullos habeat pilos. caput paruū habet respectu sui corporis: cornua uersus domesticū incuruata, & trahit onus ferè duorum equorum. Breuia habet crura, ualde spissa, fortia, & caseus lactis uacis est ualde solidus, terrestris. Vitulum alterius uicis, nisi stercore suo leuiatur, non lactat. Est ualde iracundus, & propter iram mergitur in aquā usque ad os, vt refrigeret calorem sanguinis concitati. Abominatur colorem tubeum: & cocodrillum inimicum habet. Alb. mag. de ani. 2. trac. 1. cap. 3. c. 30. col. 2.

Bubalus est animal generis bouini maius quam bos: cornua habet longa nigra, & valliculosa, vt capra. caput paruū respectu sui corporis. omnis eius defensio est in fixatione uingularum, & conculcat ea, quibus nocet. Nigrum circulo posito in naribus circumfertur, & trahit fere ad uices duorum equorum pondera. Rubicundum colorem persequitur. Albert. mag. de ani. 22. trac. 2. cap. 1. ch. 174. col. 3.

Bubo est auis de genere noctuæ, inter omnes aues maioris aperturæ oculorum: nocte uenatur, & die antra querit. Alb. mag. de ani. 23. cap. 1. c. 186. col. 1.

Buffo est uermis quadrupes, vt rana in figura, sed cinerei coloris, & spississimæ pellis, ita quod magnū spissitudine, & viscositate pellis euadit ictum: & est morsus eius uenenosus, vt serpentis secundi ordinis, & comedit herbas, & lubricos, & comeditur a talpa. Alb. mag. de ani. 20. ch. 204. col. 2.

Bullitio fit, cum inflatur humidum a calido: eleuatur enim,

enim, quoniam fit amplior moles. Aristot. de iuuent. sen. vit. mor. & respir. cap. 13. c. 325.

Bullitio fit, cum calidum agit in humidum, & resouit in spiritum, qui mouetur ad exterius. Pet. de Aluer. de iuu. sen. mor. vit. & respir. l. 18. c. 81. col. 3.

Bullitionis motus cessat, cum humidum est eleuatum vsque ad orificium uasis. Pet. de Aluer. de iuue. sen. mor. vit. & respir. l. 18. c. 81. col. 3.

Buteo hostis est ranæ, & ruberæ, & anguis est: rapit enim eas, & exedit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 1. char. 317.

Buteo uocatur auis, rapax, subnigra pigri uolatus, uincorum uingium, cuius rostri, fere quantitatis milui, rannas uenatur, mures, & auiculas pigras. Albe. magn. de ani. 23. cap. 1. ch. 196. col. 1.

Butorius est auis similis ardeæ in figura, & quantitate, sed colore dissimilis, quia est coloris terræ, collum habet longum, & tempore luxuriæ strepit horride sicut cum cornu. Alb. mag. de ani. 23. c. 186. col. 1.

Buxi odor similis est odori hominis, cum sanus est, nisi quod acutior in buxo est. Alb. Magn. de veget. 6. trac. 1. cap. 9. c. 153. col. 1.

Byzantij, cum pecuniarum indigerent, loca sacra publicauerunt, & uendiderunt fructuosa ad certum tempus, & nullum ferentia fructum in perpetuum, & idem de rebus sodalibus, & quæ tributorum propria erant, & ipsis sodalibus alia publica pretio addixerunt:

& loca in foro ubique quid quis uenderet: nec non ex mari piscationē, & omnem ex salis uenditione prouentum, & loca ubi, & præstigiatorum ostentatores, & qui diuini appellantur, & pharmacopolæ, & alij generis homines suas artes exercentes tertiæ partis eius, quod in ipsis conficeretur, tributo onerant. Ius uero commutandæ pecuniæ unum mensæ addixerunt, alias autem, aut alteri uendere, aut emere ab altero nemo prorsus poterat, alio qui illis ipsis multabatur bonis. Arist. economic. 3. 804.

Byzantij in pecuniarum indigentia, & si ciues esse non possent, qui ex matre, & parte ciue oriundi non essent: tamen, si quis ex uno tantum vel parte ciue vel matre tantum tricenas minas conferret, ciuis existeret, statuerunt. Arist. economic. 2. ch. 805.

Byzantij cum & pecuniarum, & annonæ indigentia premerentur, nauigia, quæ ex Ponto uenerant, deduxerunt in portum: quum autem post aliquod tempus mercatores molestius eam rem ferrent, vsuras illis decimas pro tributo posuere, ementibus autem quidpiam id oneris imposuerunt, vt decimam partem seorsum a pretio penderent, & cum iniquitini nonnulli possessiones seore obligatas haberēt, soluendoq; non essent, statuerunt, vt quicumque tertiam seore partem attulisset, omni obligatione solutus proprium ius possidendi retineret. Arist. economic. 2. char. 805.

CADERE cur solent, qui præter consuetudinē circum agūtur? quia per motum illū spiritus animalis perturbatus, & cū humoribus cōfusus, ineptus redditur ad suscipiēdum animæ facultatem. Alex. aphrod. problem. pri. 131. c. 716. Cadere homo dicif, quia solus homo est animal re-
ctæ staturæ. D. Thom. de

som. & vig. l. 6. c. 38. col. 1.
Caducorum, & dissipabilium rerum, nisi eorum mentio facta fuerit vniuersaliter, non fieri potest demonstratio, nec scientia, nec definitio. Them. in pri. post. cap. 19. char. 4. col. 4.
Cæbas simia gerens caudam est. Aristot. de hist. anim. 2. cap. 8. char. 48.
Cæbi simiæ species caudam habent: & partes interiores humanis similes simiarum genera omnia habent. Arist. de hist. anim. 7. cap. 9. ch. 50.
Cæcias flat ab Oriente & Australi parte, cui contrarius est Libycus. Arist. met. 2. su. 2. cap. 13. ch. 521.
Cæcias non est serenus, quia non reflectitur in seipsum: unde prouerbium: trahens ad seipsum, vt Cæcias nubem. Arist. met. 2. su. 2. cap. 13. char. 521.
Cæci a natiuitate prudentiores sunt mutis, & surdis a natiuitate. Arist. de sens. & sen. cap. 1. char. 5.
Cæci ab ortu natura non fiunt calui, quia humor, cum redundat in capite, oculos vehementer infestat, ideo quibus fluxiones oculis vrget, venas temporum ferro candente medici tangunt: & sic, cum ad oculos humor tendat, minus humoris in caluaria ob id ipsum consistit, & cum capillus proueniat a materia inutili (quæ in cæcis a natiuitate large redundat) merito nunquam fiunt calui. Arist. probl. sec. 31. q. 5. c. 630.
Cæcus inscriptus lapidibus inuenitur, habens serpentem in dorso, & tubam magnam: & dicitur conferre felicitatem in terra, & mari, & prudentiam. Alb. magn. 1. de mineral. tract. 3. cap. 5. c. 143. col. 2.
Cæpa sola inter acria cur mordere oculos possit? quia acrium genus discrimine euariat numerofo. Ari. problem. sec. 20. q. 21. char. 535.
Cæpa, pulegium, & lilium, cur suspensa solstitij tempore florent? quia inest in his alimentum crudum, quod vt hyeme concoqui ex frigore nequit, sic Solstitio ex calore concoquens auget. Arist. probl. sec. 20. q. 22. c. 535.
Cæpa est incisua, & stiptica, & amara; intellectui nocet, quia generat multum humorem. Alber. magn. de veg. et plan. l. 6. tract. 2. cap. 4. c. 163. col. 3.
Cæfazacus serpens est paruus, in arboribus se occultans, iniicit se transeuntibus: est rubeus: morsus eius serpit per totum corpus, et occidit, est ordinis primi. Alb. magn. de animalib. l. 25. c. 201. col. 3.
Cæhab animal marinum est, paruus pedes habens respectu sui corporis: vnum tantum habet longum, quo vt manibus vtitur, et per seipsum eradicat herbas, et ori suo porrigit cibum. pedes de cartilagine habet ad formam vituli, et spirat. Alber. magn. de animalib. l. 24. cap. 1. char. 197. col. 2.
Caladrius est auis tota alba, in Persica regione habitans; de qua dicitur quod si allata infirmo ipsum aspiciat, sanatur infirmus, alioquin moritur. Alber. mag. de ani. l. 23. char. 186. col. 2.
Calamentum lepræ confert, non tantum incisione, sed etiam subtiliatione; extrahit ex pectore humores prof-

fos cū ficibus commistum, & hydropisi confert. Alb. mag. de veg. l. 6. trac. 2. cap. 4. c. 164. col. 2.
Calamitates, vt alię in vita sunt magni momenti, alię parui, sic quæ amicis accidunt. At in singulis calamitatibus ea est differentia, an viuētib; an mortuis accidant. Arist. 1. ethic. cap. 11. ch. 24.
Calamus aromaticus est in genere arundinum. nascitur in India, & Aethiopia sub cancro, & interius habet pellem subtilem, vt aranearum telæ, & qui plus ex his telis habet, nobilior est. Eius cortex, & radix alopecix, & abstergūt sordes, & nitidam faciunt pellem. Alb. mag. de veg. l. 6. trac. 1. cap. 15. c. 154. col. 3.
Calandris Alaudæ voce, & figura per omnia similis est, sed quantitate maior, voce altiori, & grossiori, & est multum sonora. Alber. magn. de animal. l. 2. cap. 1. char. 186. col. 3.
Calaneus omnium animalium notorum nobis rectus est, nusquam incuruatus. Alber. magn. de animal. trac. 1. cap. 2. char. 30. col. 2.
Calcaphanos est lapis nigri coloris, vocem clarificans, & raucedini medetur. Alber. magn. de miner. ex trac. 2. cap. 3. c. 139. col. 3.
Calcidonius lapis est pallidus, fuscus, aliquantulum obscurus, si perforatur, & cum lapide, qui Fineris dicitur, collo suspendatur, valet contra illusiones phantasticas ex melancholia ortas, facit vincere causas, & corporis virtutes conseruat. Alber. mag. in 2. de miner. ex trac. 2. cap. 3. char. 139. col. 3.
Calculi cur pueris in uesica nascuntur, senibus in renibus? quoniam renes puerorum meatus continent perangustos, hinc enim terrena, & crassa permanens materia, per renes vi arctioris meatus, ab urina, & renibus canaliculatisque conceptaculis propellitur ad uesicam. hæc locum præ sua amplitudine dat, tum excernendi, qua affluat urina, tum consistendi, qua materia subsideat calculi. At seniorum renes, quod meatu sunt ampliori, locum urinæ affluendi præbere possunt, & terrenæ materiæ subsidendi, & concrescendi. Colore autem calculi, quæ nam materia sit, quæ peperit, cognosci potest. Alexand. aphrod. problem. 1. 109. char. 706.
Calculus cum per calorem consistat, cur ad resoluendum calculum, calidis, & non frigidis utimur? quia calidis fit, vt in arenam conuertatur: sed fieri etiam potest, vt per frigidam potionem calculus expellatur. Alexand. aphrod. probl. pri. 110. char. 706.
Calculosi cur senes, & pueri magis sunt, quam ætate prouecti? pueri, vt edaciores; senes, vt frigidiores, multa per cruditatem colligunt excrementa. Alex. aphrod. problem. 2. 44. char. 739.
Calculus cur in sua uesica foemina omnes lentè concipiunt? quoniam ceruicem uesicæ ampliore habent, quam mares. Alex. aphrod. probl. 2. 51. ch. 741.
Caliditatis diuisio.
CAlida quæ sunt, aut calorem externum continent, aut proprium, quod multum refert. Aristotel. de partib. animal. 2. cap. 1. char. 429.
Calidum, aliud per se, aliud per accidens, aliud potentia, aliud actu; & aliud hoc modo, quod tactum amplius calefaciat; aliud, quod flammam excitet, atque igniat. Arist. de part. anima. 2. cap. 1. char. 430.
Caliditas, alia naturalis, alia aduentitia. Simplic. in prædic. quæst. 62.
Caliditas, vt disponit qualitercunque subiecta, dicitur dispositio; vt permanenter disponit, habitus; vt ab agenti superficietenus fit, passio dicitur; vt intrinsecus, & permanenter fit passio, dicitur passiuua qualitas. Simp. in præd. q. 67.
Calor duplex; extraneus, qui est in causa corruptionis: &

nis: & naturalis, qui est in causa generationis. Auer. meteor. 4. c. 210. col. 4.
Calor, quo eleuatur vapor, duplex est; Solis scilicet eleuando omnem vaporem, & loci disgregando, & inflammando eleuatum. Solis calor est adurens, & euocans adurens duabus dicitur causis: prima est directa suppositio vel fere directa, Sole existente in signis æstivalibus. Alb. Magn. de pass. aer. c. 117. col. 3.
Calidum tripliciter dici potest. Primo, quod calefacit illud, quod tangitur ab eo, vel ei appropinquatur, vt ignis. Secundo, quod licet viciniantia non immutat, alterando ad speciem caloris; tamen in tactu animalis habentis sensum tactus, sensum manifeste immutat: & hoc est, quod excedit in calore calorem carnis, in quo est tactus, cum organum tactus tangit. Tercio, quod secundum actualem calorem, quem habet, siue essentialiter, siue accidentaliter habeat, qualemcunque caloris facit sensum, quamuis sit debilis sensus, & non multum manifestus; & sic loquimur de calido, qui per formam proprii caloris agit in corpora sibi coniuncta, vel in sensum. Alb. magn. de animalib. l. 12. tract. 1. cap. 3. c. 102. col. 2.
Calidius aliquid alio dicitur, cum duo proposita, vnam habet æqualem: & æqualiter acutam, & intensam caliditatis formam, sed est maius in quantitate quam aliud: vt multa aqua calida calidior est pauca. Alio modo illud est calidius, quod cum calefit, tardius in frigidatur, quam aliud; vt lapis calidus calidior est aqua calida: aut, quod citius calefit; quia est magis susceptibile caloris; & sic tenues spisso calidius est, quia citius calorem suscipit. Alber. Mag. de animalib. l. 12. trac. 1. cap. 3. c. 102. col. 3.
Calidum aliquid esse potest essentialiter, & accidentaliter, & forte nil prohibet, quod calidum accidentale magis immutet sensum quam calidum essentialiter, & calidum essentialiter semper calidius est accidentale. Alb. Mag. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 3. c. 102. col. 4.
Caliditas quid est.

CAlidum est, quod congregat ea, quæ sunt eiusdem generis. Arist. 7. de gen. & cor. su. 1. ca. 1. tex. 8. c. 25
Calidum est quædam sensus passio. Arist. meteor. prim. sum. prim. cap. 4. tex. 1. char. 458.
Calor est, qui vim obtinet augendi. Aristot. de partibus anim. 3. cap. 6. char. 485.
Calidius dicitur id, quod ampliore inuehit sensum, cū tangitur, non sine dolore, & quod rei liquabilis liquatius, & rei cremabilis cremantius est: & si alterū plus, & alterum minus sit, quod plus, est hoc altero, quod minus, calidius est; & quod de duobus non cito, sed lente frigescit, id calidius est: & quod citius calefit, eo, quod lentius, calidiori natura est. Aristot. de part. ani. 2. cap. 1. c. 428.
Calidum est congregatiuum, homogeneorum, disgregatiuum eterogeneorum. Alexan. aphrod. 4. meteor. cap. co. 1. c. 91. col. 1.
Calidum omne nõ est ignis, sed, quod summe calidū est, ignis est. Io. Gramma. in 2. de gener. & corruptio. tex. 46. co. 35. c. 134.
Calor in igne, si est differentia substantialis, tunc composita habebūt definitiones ignis; calor componitur ex substantia, & qualitate, vel ex substantia, & accidenti, & erunt vnum actu. si duo potentia, ergo non est forma substantialis. Auer. in 8. meta. tex. co. 5. c. 100.
Calor est accidēs naturale, & proprietates naturalis ignis. Alb. Mag. in prædicamen. c. 61. c. 3.
Calores ex corporibus celestibus in hæc inferiora generari duplex est causa: motus, & lumen. D. Thom. in 2. de celo. l. 10. tex. 43. c. 40. col. 1.
Calor, qui fit a corporibus celestibus, est quasi insensibi-

lis ad rationem caloris, qui fit a Sole. D. Tho. in prim. meteor. l. 5. c. 111.
Calidi proprietates.
CAlidum omne secundum naturam natum est sursum ferri. Arist. meteor. pri. su. 2. cap. 13. c. 461.
Calor vim, tum cogendi, tum liquandi habet: quæ igitur aquæ vnus sunt, frigore coguntur: quæ terræ igne calida etiam indurantur frigore, celeri, atque irresolubili concretu, quæ terram potius præferunt: leuius autem, quæ aquam. Arist. de part. anim. 2. cap. 2. char. 430.
Calor vim obtinet augendi. Aristotel. de gener. anim. 5. cap. 8. char. 289.
Calidum attrahit, & struit nutrimentum, leue quidem attrahit, amarum autem, & falsum relinquit propter grauedinem. Arist. de sen. & sen. cap. 4. c. 17.
Calor trepidantibus loca petit superiora, ita pudore affectis petit faciem. Aristotel. problem. sect. 11. q. 32. char. 462.
Calida cur in Sole magis refrigerantur, quam in umbra? quia in vmbra frigus circumfundens calorem interiore reprimat, nec fluere sinat quod idem moribus dis aqua effusa frigida aduehit: quippe, quæ calorēcludat, & arceat, ne foras se promat, denique per hyem omnibus accidit calidiorem suam esse partē interiore. At in Sole vi nulla arcente, effluit, & ocyus euanescit. Arist. probl. sec. 24. q. 13. char. 570.
Calor ad omnes dolores, vel ad plures, est adiumento. Arist. probl. sec. 27. q. 9. c. 603.
Caloris via in operibus nature est comparatione ad artem facta: sed in hoc differt, quia ars utitur calore, vt instrumento: natura vero, & vt instrumento, & vt materia, quod contra Alchimisitas est. Aristot. de spiritu, cap. 4. char. 909.
Calida omnia, cum sint tenuissimarum partium, ideo leuia sunt, contra frigida, cum sint partium grossiorū, ideo grauia. Simpl. in primo de celo, tex. 11. co. 11. char. 6. col. 4.
Calefaciens omne non est ignis. Auer. 1. de celo. tex. 19. char. 8. col. 4.
Caliditas, & siccitas in summo sunt in igne. Auer. 3. de celo. tex. 67. c. 105. col. 2.
Calor necessario est forma transmutans materiam ad recipiendum aliquam formam, & separare faciens primam: sed respectu corporis corrupti, est extraneus: respectu generati est naturalis. Auer. meteor. 4. char. 210. col. 4.
Caloris est transmutare partes siccas, congelatas, & ingrossatas rei ad vaporem humidum omnes, vel quasdam: & congregare cum hoc frigiditatem intercompositum, & transmutantur ille partes in aquam, velociter. & si, prouenit operatio ad corpus compositum, in omnes suas partes, fluit, & distillat: & si prouenit in quasdam eius partes, mollificatur, & humescit. Auer. meteor. 4. char. 211. col. 4.
Calor mutat rem humidam, cum non admiscetur in eo siccitas. Auer. meteor. 4. tex. 20. ch. 215. col. 3.
Calidum aliquid uno respectu esse, & frigidū alio respectu, non est inconueniens: vt sanguinem esse calidum, & humidū natura, & intra corpus, extra uero, & per accidēs frigidum, & siccum. Auer. de part. ani. 2. cap. 2. char. 70.
Calidiora quædam reperiri concedunt Medici, cum tamen in relatione corporis humani sint frigidiora: vt vinum nouum, quod calidius est antiquo, calidius tamen est antiquum respectu corporis humani. Auer. de gen. ani. 3. cap. 1. ch. 231. col. 2.
Calidus est denigrare substantiam siccam, quando ipsam vincit, vt facit ignis in ligna, cum conuertit ea in carbonem.
N bonem.

bonem. Auer. de gen. ani. 5. cap. 5. char. 253. col. 1.
Calor inest igni per naturam non suam, sed ignis. Alber. mag. in prædic. char. 61. col. 3.
Calor expulsus a frigido, cum sit calor in aere circumstante, rarefacit aerem, quia nubes frigido contrahitur. Alb. mag. in 2. meteor. tract. 1. cap. 20. char. 87. c. 4.
Calorem magis continent loca solida, quam alia. Alber. mag. in 2. meteor. tract. 2. cap. 10. char. 90. col. 4.
Calidum terminat res, deducendo eas ad perfectionem digestionis, & maturationis. Alber. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 1. char. 116. col. 3.
Calor terminat generandum calorem naturalem, qui est instrumentum formativæ virtutis in mistis. & ideo dicitur, quod distinguit, quia dat formam per quam ponitur res in esse distincto, ut ab alijs distinguitur: & cum unaquæque res desideret locum naturalem, ideo calor cum det formam, dat etiam locum. Alber. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. char. 116. col. 3.
Calor transmutat id, quod patitur, quod perfecte facit, cum de crudo reddit maturum, si vincat materiã; & si non vincat, alterabit eam virtute sua, ut est calidum. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 5. char. 116. col. 3.
Calor humectat coagulata per frigidum, ut metalla, æs, plumbum. Alber. magn. in 4. meteor. tracta. 1. cap. 1. char. 166. col. 3.
Calor humectat omnia, quorum humor constat per frigidum, dum discurrere in eis humidum ab interioribus ad exteriora facit. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 1. char. 116. col. 3.
Calor arefacit, quia extrahit humidum, & indurat; quia terra amissa humido, & extracto affat, & indurantur per calidum siccum, ut est ignis. Alber. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 1. char. 116. col. 3.
Calor mollicat ea, quorum humor apprehensus est sicco, ita vt non possit moveri a fundo rei, nisi cum ipso moveatur sicco ferreo; vt ferrum & cornu. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 1. c. 116. col. 3.
Calor congregat homogœna per se, & per accidens disgregat eterogœna: quia cum calor attrahit subtilia homogœna sursum a terra, & aqua necesse est, vt solvant grossa, quæ sunt eterogœna, alioqui non evaporabunt ex ipsis subtilia, nisi grossæ earum partes disgregentur. Alber. mag. in 4. meteor. tracta. 1. cap. 1. char. 116. col. 4.
Calor, vt calor, alterat, congregat homogœna, & disgregat eterogœna: vt naturalis habet vim formativã uniuscuiusque naturæ, cuius calor naturalis dicitur esse. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 4. c. 117. col. 3.
Calor adurens non generat vapores. Alb. magn. de pass. aeris. c. 117. col. 4.
Caliditatis virtus per formationem minor est, quam sit virtus caliditatis per creationem. Albert. magn. de caus. & propr. vniuer. a cau. prim. l. 2. tractat. 2. cap. 17. char. 712. col. 2.
Calor in sicco acutior est quam in humido, & si non maior. Alber. magn. in 2. de ani. tract. 2. cap. 6. c. 18. col. 2.
Calorem non facit visibile per formam visibilis, sed per accidens diuinationis radiorum in humido crystallino, & polito. Alb. mag. de animalibus l. 12. tracta. 1. cap. 3. c. 102. col. 3.
Calor in pueris, & iuuenibus est æqualis in essentia, sed in pueris est maior in quantitate, in iuuenibus secundum qualitatem. Alb. Mag. de animalibus l. 12. tract. 1. cap. 5. char. 104. col. 1.
Caloris ignei virtus est congregare subtile sibi homogœnum, & segregare grossum terrestre: quo facto, terminatur humidum subtile attractum ad modum, & formam mixti; & resultat ex humido spiritus pulsans in ipso, vt motor in mobili. Alb. mag. de animal. l. 16. tract. 1. cap. 11. c. 139. col. 2.
Calidum, & frigidum magis nobis apparent inter alia,

quia sunt magis actiua. Alb. mag. de animalibus l. 12. tract. 1. cap. 3. c. 102. col. 2.
Calor in spisso terrestri postquam intrauerit, magis cumulatur, quam in tenui subtili. Alb. mag. de animal. l. 12. tract. 4. cap. 3. c. 83. col. 3.
Calor non mouet secundum locum, nisi quia accidens, quia per se est alterare. D. Thom. de motu cordis, op. 35. char. 83. col. 1.
Calor ad vnitatem pertinet, vt habet vnire homogœna. D. Tho. 4. metaph. l. 4. tex. 6. c. 198.
Calidi est extendere, & dilatare humida. Pet. de Auer. de long. & breuit. vitæ. l. 3. c. 61. col. 3.
Calor solus operatur ad formam introducendam in omnibus compositis: sed frigus ad constantiam partium materiæ, ne dissoluantur a calore. Alb. mag. in 4. met. tract. 1. cap. 4. c. 117. col. 4.
Calor extrahit vbiq; humidum subtile, & secum ducit subtilius siccum. Alb. mag. de sen. & sen. tract. 2. ca. 2. char. 11. col. 1.
Calor in humido, licet amittat acumen, non amittit tamen qualitatem. Alb. Mag. de som. & vig. l. 1. tract. 2. cap. 9. char. 30. col. 4.
Calidum terminans, & humidum terminabile, in omni animali esse necesse est. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 4. c. 60. col. 4.
Calor vt habet virtutem animæ, est finitæ potentiæ. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 12. char. 63. col. 1.

Calor vnde fit.

Calor vel fit propter reuerberationem radiorum, vel propter vicinitatem astrorum. Arist. meteor. 1. sum. 1. cap. 4. tex. 1. char. 456.
Calore excedunt animalia ambulatoria non ambulãtia, ideo habent pulmonem, & indigent anhelitu, propter locum circa cor, & propter pulmonem: vnde necesse est intro respiratum ingredi aerem. Arist. 2. de ani. su. 4. cap. 4. tex. 89. c. 637.
Calefcimus magis cum stamus in Sole, quam cum mouemur, & si motus omnis vim calefaciendi obtinet, quia non omne mouendi genus calefacit, sed est etiã, quod refrigerat, vt in ollis feruentibus patet, quoties eas afflamus, aut versamus. At quia cum stamus, calor permanet, & permanens magis calefacit, quam cum mouetur, corpus enim nostrum vaporem de se mittit, qui nos stantes calefacit; at, cum mouemur, flatus excitatur, qui refrigerare nos potest: flatus enim quisque frigidus est. Aristotel. problem. sectio. 5. text. 34. char. 406.
Calorem maximum habent illi, per quorum verticem transit Sol, quia in idem fit radiorum refractione: anguli enim, qui vtriusque sunt, æquales sunt. Alexan. aphrod. in pri. Meteor. tex. 11. co. 93. c. 24. col. 2.
Caliditas in Septentrione minuitur, cum Sol venit in meridie. Auer. meteor. 1. cap. 1. char. 182. col. 2.
Caliditas sub æquinoctiali continua erit æqualiter in toto anno, vel propinqua continuæ æqualiter, & non esset ibidem tanquam vna reuolutio in fine caliditatis, non quatuor. Auer. meteor. 2. cap. 2. ch. 199. col. 2.
Caloris materia est sanguis cordis. Auer. de partib. ani. 3. cap. 4. c. 83.
Calor non sufficit in agendo actionem alteratiuam terminatam, nisi sit illa alia virtus, quæ non est corpus, sed est in corpore. Auer. pri. de anim. tex. 50. c. 136. col. 4.
Calor generans fit ex terra, & aqua, & calore Solis admixto, cum calore aliarum stellarum. Auer. in 12. metaph. tex. co. 10. c. 143.
Caloris mensura propria ad generationem rerum prouenit ab arte diuina intellectuali, quæ est similis vni formæ vnius artis principalis, sub qua sunt artes plura

res,

res, & secundum hoc intelligendū est, quod natura facit aliquid perfecte, & ordinate, quamuis non intelligat, quasi esset rememorata ex virtutibus nobilioribus ea, quæ dicuntur intelligentiæ. Auer. in 12. metaph. tex. com. 18. char. 143.
Calor non proficitur, tantum ex motu stellarum, quia aliæ frigus, aliæ calorem operantur: nec ex lumine, quia lumen non est corpus, nec moueri nisi per accidens motu corporis luminosi potest: nec ex frequentibus alterationibus formarum, quia calor non inducitur, nisi ex motu locali. Alb. Magn. in 2. de celo, tract. 3. cap. 3. c. 31. col. 3.
Caloris causa lumen dupliciter est, & per vicinitatem, & per reflexionem radiorum. Alb. mag. in 2. de celo, tract. 3. cap. 3. c. 32. col. 3.
Calorem essentialiter nihil operatur, nisi corpus calidū. Alb. mag. in 2. de celo, tract. 3. cap. 3. c. 33. col. 1.
Calidius in corpore est cor, & spiritus, deinde sanguis, hepar, & caro, deinde venæ pulsatiles ob spiritū, qui est in ipsis; post venæ non pulsatiles, deinde cutis palmarum. Alb. magn. de ani. l. 11. tract. 1. cap. 2. c. 101. col. 4.
Calor, vt in inferioribus causatur ex motu astrorum, & celo, calefacit enim ignem, & superiorem aeris partē, vt autem ex lumine Stellarum fit calor, infima calefacit ex radiorum refractione. D. Tho. in 2. de celo. lec. 10. tex. 43. c. 40. col. 1.
Calorem duo in hæc efficiunt inferiora, velocitas, & propinquitas mobilis. D. Tho. in 2. de gener. & cor. l. 10. tex. 58. char. 34. col. 4.
Calor, qui fit a corporibus celestibus, est quasi insensibilis ad rationem caloris, qui fit a Sole. D. Tho. prim. meteor. l. 5. c. 19.
Calor maximus in terra est, vbi Sol cadens super terram facit angulum rectum. D. Thom. in prim. meteor. l. 4. char. 13.
Calidum fit ex frigido, in maiori tempore, quam ex tepido. D. Tho. de sen. & sen. l. 14. char. 17. col. 3.

Calidum, vt qualitas.

Calidum & frigidum, actiua sunt: humidum, & siccum, passiua. Arist. 2. de gener. & corr. su. 1. cap. 2. tex. 8. char. 425.
Calidum & frigidum idem esse impossibile est, & sic de humido, & sicco. Aristotel. 2. de gener. & corr. su. 1. cap. 3. tex. 16. char. 427.
Calor, & frigus sunt elementorum formæ. Alex. aphro. de sen. & sen. co. 30. char. 15. col. 3.
Calor a nobis iuxta ignem prætereuntibus acquisitus, sub pari prædicamento redigitur. Ammo. in præd. quæstio. 86.
Calor, & frigus, amaritudo, & dulcedo, idcirco passibiles qualitates dicuntur, quod secundum sensuum qualitatem aliquam in nobis efficiunt passionem, non quod ipsa extrinsecus aliquid patiantur. Boet. in præd. quæst. 178.
Caliditas, & frigiditas sunt primæ qualitates, & opponuntur circa materiam primam, & in elementis sunt potentiæ naturales. Alb. mag. in præd. c. 57. col. 1.
Calor inter qualitates actiuas, est magis actiua, quam frigus, propter nouem causas. Primo, quia calor rarificat, & trahit ad speciem, frigus ad materiam. Secundo, quia calor agit, & congregando, & segregando, licet segeget per se, & congreget per accidens; frigus autem congreget tantum. Tertio, quia calor est in causa, in mistis vltimæ generationis, quæ terminat rem ad formam; & vltimæ corruptionis, quæ est putrefactio: frigus autem solum est causa generationis quorundam, vt coagulationis, coadunationis, & impinguationis. Quarto, quia calor agit, & in vniuersali generatione, & in particulari: frigus autem non

est, nisi quorundam particularium. Quinto, quia calor agendo facit omnem motum, frigus non mouet ad locum nisi per accidens. Sexto, quia multipliciter calor agit, quam agat frigus. Septimo, quia in animalibus calor est causa vigilæ, & actionis: frigus somni, & immobilitatis. Octauo, quia quæcumq; occupat frigus, priuantur motu, & est in causa mortis; calor ratificat res. Nono, quia calor magis se extendit agendo vltra suum subiectum, quam frigus. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 2. c. 117. col. 1.
Calor & frigus potest accidere elementis præter naturam ipsorum absque hoc, quod propter hoc eorum substantia corrumpatur. Alb. mag. de propr. elementor. l. 2. tract. 1. cap. 1. c. 113. col. 4.
Calidum & frigidum, & reliquæ qualitates elementorū dicuntur formæ substantiales, quia veræ substantiales formæ elementorum ignorantur. D. Tho. in pri. de gener. & cor. l. 8. tex. 18. c. 8. col. 4.

Calor cuius est causa.

Calor, & frigus generant, si materiæ dominantur: si autem non dominantur, secundum partem quidem in concoctio, & inquinatio fit. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 2. tex. 2. char. 559.
Calido in humore quæ parum temporis maduere, cur tument: quæ multum, collabuntur, & rugant: quoniam calor, vt ex concretis humorem elicit, ita ex humore spiritum creat, & omnia densa laxat. Principio ergo concreta tepefaciens, facit humidiora, cum, spiritum ex humidis ducens, diffundit, & tumefacit, & cum amplius calefacit partem summam relaxat, vt vapor inde respiret: humorque exsiccat, facit, vt moles concidat: qua collapsa, cutis omnium summa rugatur: quo autem magis contractione inæquali flaccescunt, eo rugosa multiplici asperitate efficiuntur. Arist. proble. sec. 24. tex. 10. c. 569.
Caliditas, & corporeæ potestates, & lumen cum sint incorporea, non possunt sibi spatium vacuum, quod subiiciatur, vt sint, & transeant, nullam molem corporibus afferentia. Simp. in 4. phy. tex. 86. c. 253. col. 1.
Calefcens, & frigeſcens rei extrema senescunt. Ioan. gra. de gener. anima. l. 2. cap. 4. c. 39. col. 4.
Calidi humoris copia laborant venerem exercetes. Ioan. gram. in 5. de gen. ani. cap. 3. char. 99. col. 1.
Caloris agentis additio in calorem corporis non est secundum additionem partis in toto, & vniuersaliter partis materiæ in materia: sed secundum additionem agentis in passionem patientis, scilicet, cum calor agentis vigorabitur, & crescet calor patientis, non secundum additionem partium calidarum extrinsecarum, cum ad patientem nulla pars transferatur ab agente. & differentia est inter illa, quia caliditas fit ab alia caliditate in actu, quæ non inuenitur in quantitate: quia non fit per aliam qualitatem de potentijs actiuis, sed sequitur potentias actiuas, & earum operationes. Auer. in physic. 4. tex. 84. char. 79. col. 3.
Calori humefactio per se attribui nequit, per accidens potest. Auer. meteor. 4. char. 211. col. 4.
Calidum eorum, quæ ascendunt ad superiora, non est causa efficiens, sed sufficiens. Alber. mag. in 2. meteor. tract. 1. cap. 2. char. 95. col. 1.
Calor cum humido tria operatur. Primo, est hebes potentia, quam quantitate, & dissoluit sine adustione, ideo poros aperit, cum calidum, & siccum stringat eos. Secundo, quia cum res similes maxime sint miscibiles, miscet calor humidum, digerens cum humido, quod digerit, & parum consumit de ipso, sed extrahit. quod in brodis videtur, quia albescunt, & impingunt: carnis in illis elixatis. Tertio, cum dissoluat partes terrestres, nec diuidit actuali diuisione,

N 2 vt

vt calor siccus. ideo elixata rariora sunt, & tantum a se in partibus suis nunquam inueniuntur. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 19. char. 121. col. 3.
 Calor ex humido necessario generat spiritum. Alb. mag. de spir. & respir. l. 1. tract. 1. cap. 9. char. 54. col. 2.
 Calidum omne consumptionem est substantiæ, & dependens per euaporationem aliquid ex ipsa substantia. Alb. mag. de nutri. & nutr. tract. 1. cap. 4. char. 65. c. 1.
 Calor, cum non vincit humidum, sed corrumpit, inducit pestiferas corruptiones. Alb. mag. de nat. loc. tract. 1. cap. 13. char. 98. col. 3.
 Calidum minus repugnat compositioni, quam frigidum. Alb. mag. de nat. loc. dist. 2. cap. 7. char. 99. col. 4.
 Calidum minus repugnat compositioni, quam frigidum. Alb. mag. de nat. loc. tract. 3. cap. 2. char. 99. col. 4.
 Calor digestiuus motus ab anima est in causa, vt conuertat, quod transmutat in carnes, & similem speciem. Alb. mag. de miner. tract. 1. cap. 4. char. 135. col. 2.
 Calore euaporante humidum coagulantur ea, in quorum complexione sunt multa aqua, & multa terra. Alb. mag. de anim. l. 1. cap. 3. char. 102. col. 4.
 Calor est causa incrementi, & magnitudinis. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 1. cap. 6. char. 115. col. 3.
 Calor ignis differt a calore complexionali spermatis: quia calor ignis dissoluit, & exsiccat, & non generat animalia, nec potest sustentari extra locum suum, nisi foueatur ab humido aereo, quod depascitur: aut in aliquo sicco inflammabili. sed calor spermatis non est talis, sed potius supra calorem est virtus Solis, & cœli totius, & etiam animæ virtus, quæ est in corpore, est animalis sperma emittentis. Albert. mag. de ani. l. 16. tract. 1. cap. 13. char. 140. col. 1.
 Calidum potentia est materia frigidi, quia contrariorum eadē est materia. D. Tho. de sen. & sen. l. 5. ch. 6. col. 4.
 Calidum perfecte digerens humidum est in causa saporis dulcis. priuatio humidum, perfecte digesti, est in causa saporis amari. D. Thom. de sen. & sen. l. 1. c. 12. col. 4.
 Calor per accidens infrigidat. vel resoluendo materiam caloris humidum, vel per antiperistasis contrarij. Thom. de Vio in Perherm. c. 30. col. 4.
 Calidas regiones incolētia, si excellēter calida sunt, parua sunt. Pet. de Aluer. de lōg. & breu. vit. l. 3. c. 61. c. 3.

Calor vt naturalis.

Calido naturali exeunte euaporat humiditas, secundum naturam. nec est, quod amplius inducat humiditatem, quam propria caliditas trahens inducit. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 2. tex. 6. char. 560.
 Calor concoquere non potest, non modo, quia exiguus est, sed etiā pro nimia cibi assumpta copia, quæ est, aut quātitate, aut qualitate. ideo accidit sanguinis, pfluuiū, ex amplioribus venarū foraminibus, ex hære, gingiuis, sede, & interdū ex ore. Arist. de part. ani. 3. ca. 5. c. 482.
 Caloris naturalis ratio pulmone describitur sanguinis compote: nam, quæ pulmonem habent, calidiora sunt ijs, quæ non habent: & inter ea, superant, quæ non fungosum, aut retorridum, & parum sanguinis continentem habent pulmonem, sed sanguinolentum, & mollem. Arist. de gen. ani. 1. cap. 2. char. 17.
 Calor inest in semine omnium, qui fecunda facit femina. & hic calor non ignis, sed spiritus, qui in semine, spirituosoque corpore continetur, & natura, quæ in eo spiritu est, proportionem respondet elemento stellarum. Arist. de gen. ani. 2. cap. 3. char. 153.
 Calor in animalibus contentus, nec ignis est, nec ab igne originem ducit. Arist. de gen. ani. 2. cap. 3. char. 153.
 Calor ad generationē moderatione indiget: si enim valde superat, exsiccat humorem: si multum deficit, non concernit, sed mediū rationem ad rem cōdendam seruam requiritur. hinc multis motibus euenit, vt inter

se coniuncti non generent, disuncti generent. Arist. de gener. anim. 4. cap. 2. char. 231.
 Calores, & refrigerationes cum moderatione quadam sunt generationes; sine moderatione, corruptiones efficiuntur. Arist. de gen. ani. 4. cap. 4. char. 260.
 Calor est, qui coitus tēpore simul genitale semē, in substantiam redigit. Io. gra. de gen. ani. 2. cap. 4. c. 4. col. 2.
 Calor in foeminis senioribus minor est quam in iuuenibus; efficacior tamen, ac vehementior est. Ioan. gram. de gen. ani. 2. cap. 4. c. 38. columna 1.
 Caloris naturalis principium, quod est anima nutritiua, cordi inest. Mich. Ephes. de iuuent. & sen. c. 31. col. 4.
 Calor oīs naturalis, vel in corde est, vel in eo, quod cordi proportionale est: quo contracto, vel extenso, animalia mouentur. Mich. Ephes. de respirat. c. 37.
 Calor innaturalis potentior cum non fit, assumptio cibi corrodit carnes; quibus absumptis, animalia corrumpuntur. Mich. ephes. de long. & breui. vit. c. 28. col. 1.
 Calor naturalis est primum, quod mouet in homine. Auer. physic. 7. tex. 32. char. 170. col. 4.
 Calor naturalis, aut musculus; est per quem mouetur anima. Auer. phy. 8. tex. 37. char. 171. col. 2.
 Calor naturalis in animali est motor, & motum; & cum fuerit separatus a membris corrumpitur. Auer. phy. 8. tex. 43. char. 174. col. 3.
 Calor naturalis in animalibus in cibo segregat ea, quæ non assimilantur cibo, & adunat tātum cibum. Auer. 3. de Cœlo. tex. 74. char. 104. col. 3.
 Calor naturalis non alterat cibum, nisi moueatur in loco: localis enim motus omnes motus præcedit. Auer. 1. de anima. tex. 50. char. 196. col. 4.
 Calor generans assimilatur calori artificiali, quem ars mēsurat ad aliquam operationem, & habet formam, quam conseruat in sua mensura, & non est anima in actu forma ista, sed in potentia. Auer. in 12. metaphy. tex. co. 18. c. 143.
 Calore naturali ablato a quouis membro corrumpitur motus membri, & ipsum membrum, nec non neruus, & musculus. Albert. mag. in 8. phy. 5. tract. 12. cap. 5. char. 99. col. 4.
 Calor naturalis duo habet: vim naturæ commisti corporis, & vim caloris ignis. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 2. cap. 6. char. 118. col. 1.
 Calor naturalis vniuscuiusq; mixti corrumpitur, ab extraneo calore; non vt calor, sed vt naturalis: quia corrumpitur proportio naturæ mixti, & educitur naturalis calor. Albert. mag. in 4. meteor. tracta. 1. cap. 8. char. 118. col. 4.
 Caloris viuifici animalis humidum, quod eius est subiectum, & pabulum, principaliter est duplex: feminialis, & quod ex tribus constituitur humoribus, feminis maris, & feminis foeminæ, & sanguinis menstrui. Secundum est humidum nutrimentale: & hoc duplex est: plene assimilatum, & non plene assimilatum: quod tamen in membris, & ad membra tractum est, quod restauratiuum, & augmentatiuum est humidum radicalis. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 6. char. 61. col. 1.
 Calidum oportet in omni viuo excedere, & esse operatiuum, & formatiuum, terminatiuum, siue completiuum. Albert. mag. de mor. & vit. tracta. 2. cap. 10. char. 62. col. 4.
 Caloris physici quantitas virtutis, ex quatuor consideratur: ex subiecto in quo est: ex virtute cœlesti; ex virtute elementi ignis; & ex virtute animæ. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 12. char. 63. col. 1.
 Caloris virtus, quo terminatur nutrimentum ad assimilationem, ex quinque virtutibus componitur. Prima est virtus simplicis calidi ignei, per quam habet alterare. Secunda est ex subiecto proprio calidi, quod est humidum complexionale membri, in quo calor operatur; & per hanc virtutem congregatam sit digestio quæ

quæ est epilefis, quæ elixatio naturalis vocatur. Tertia est virtus, quam habet calor ex membro, vt est membrum compositum, quia virtute calor mouet ad finem determinatum, qui est forma membri. Quartam virtutem habet a cœlo. Quintam habet ab anima, cuius est nutrimentum: & per hanc imprimitur substantia nutrimenti, in speciem vitæ, vt in ipso, vt in proprio subiecto operationes vitæ exerceanur. Albert. magn. de nutri. & nutri. tract. 1. cap. 3. char. 64. col. 4.
 Caliditas, & frigiditas est naturalis quibusdam elementis. Albert. magn. de propr. element. l. 1. tract. 1. cap. 4. char. 106. col. 2.
 Caliditas, & si a motu generatur, tamen igni est conaturalis. Albert. magn. de propr. element. l. 1. tract. 1. cap. 4. char. 106. col. 2.
 Calor naturalis fugit cibum, vt ignis oleum in lampade. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 2. cap. 8. char. 18. col. 4.
 Calidum, in quibus per se natura inest, in illis frigidum est priuatio, & corruptio. Alb. mag. de animalib. l. 12. tract. 1. cap. 3. char. 102. col. 4.
 Calidum in animalibus non semper mouet secundum ignis naturam, sed ab anima mouetur ad finem intentum ab ea. D. Tho. in 1. de generat. & cor. l. 2. tex. 84. char. 22. col. 4.
 Caliditatis naturalis fons est cor. D. Tho. in 4. meteor. ex digest. de color. 64. char. 229.
 Calor naturalis idē facit in animalibus, & plantis, quod facit calor Solis in corporibus exterioribus. D. Tho. de sen. & sen. l. 5. char. 12. col. 4.
 Calidum alterans alimentum in corde, non est causa principalis motus cordis; quia motus cordis est per se, & quia idem esset sui ipsius causa, sed fit a forma animalis habentis cor; quia principalis operatio principali agenti tribui debet. Pet. de Aluer. de iuuent. fene. mor. & vit. & respir. l. 18. char. 81. col. 4.

Caliditas vt extrinseca.

Calor extraneus, qui est in aere minor cum sit, calori naturali non dominatur, nec facit transmutationem vllam. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 2. tex. 7. char. 560.
 Calor externus ætate præualet, ideo omnia putredinem sentiunt: hyeme contra, calor domesticus præualet; & sic minime putredinem omnia sentiunt. Arist. problem. sect. 2. q. 33. char. 362.
 Calor omnis, qui a mediocritate recedit, non est febris, sed qui in animalis corpore versatur. Ammo. in Por. c. 12. col. 4.
 Calor elementalis corrumpit animalia, & non generat. calor cœlestis generat animalia, & in hoc differunt. Auer. in 12. metaphy. l. 1. tex. com. 18. char. 143.
 Calor superabundans dissoluit humidum naturale. Pet. de aluer. de iuuent. sen. & respir. l. 5. c. 68. col. 2.

Caliditas, vt pertinet ad mores.

Calidum imperatorem, mercatorem, oratorem appellare solemus: tibicinem, histriionem hoc nomine appellare non solemus, quia horum facultas sine cupiditate est: nititur enim tantum ad delectationem: at illorum conatus ad plus sibi acquirendum contendit. & caliditas in acquirendo maxime sita est. Arist. problem. sec. 11. tex. 4. char. 508.
 Caliditas est talis facultas, quæ ad suppositum scopum conducit ea, quæ agit, & assequitur; atque hoc quidem, si propositum honestum sit, est laudabilis: si prauum, est versutia. Vnde etiam prudentes, callidos, & versutos esse dicimus. Aristotel. 6. ethico. nicom. cap. 12. chart. 155.
 Calliditas, quantum ad rationem spectat, est prudentiæ

proxima: quantum ad electionem, diuersa. Aristot. 7. ethic. ad nicom. cap. 10. char. 179.
 Calliditas in eo à prudentia differt, quod ipsa eorum, quæ ad finem absolute aliquem spectant, & conducunt, inuentrix est; prudentia verò ea prouidet, quæ ad rectum, & honestum accedunt. Aristotel. in 6. ethico. cap. 12. c. 346.
 Calliditas est vis quædam, ac aptitudo à natura in rationali aia nostræ parte in sita. Eust. 6. ethic. c. 12. c. 344.
 Caligo est nebulæ decidentia eius, quæ est aquæ concretionis. ideo est magis serenitatis signum, quam aquarum. Arist. meteor. 1. su. 3. cap. 1. char. 474.
 Caligo est veluti nebula sterilis. Aristotel. meteor. 1. su. 3. cap. 1. c. 474.
 Caligo fit ex transmutatione vaporis in nubes, cum non fit similis, & æqualis ab omni parte vaporis, coagulatione, & consuetudine. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 34. char. 22. col. 1.
 Caligo, si resoluitur, grossatur, & descendit per guttas; & si restat subtile, signum est serenitatis: si descendit, & subtilis, & grossior pars simul, significat pluuiam. Alber. mag. in 2. meteor. tract. 1. cap. 4. c. 85. col. 3.
 Calippus situs sphaerarum eundem Eudoxo ponebat: sed differt in hoc, quod Soli, & Lunæ duas adhuc sphaeras addendas fore existimauit. Arist. 12. metaph. su. 2. cap. 9. tex. 47. char. 257.
 Calopus est animal Syriæ, astutum, & velox, cornua habens in seræ modum prætendentia, quibus etiam arbores scindere dicitur: sed virgultis sæpe alligatur, & clamore auditur a venatoribus, & capitur. Alb. mag. de ani. l. 22. tract. 2. cap. 1. char. 175. col. 3.
 Calua appellatur pars ea capitis, quæ capillis interiecta est, cuius pars prior Sinciput, nouissime consistere solita, vltimo induratur: posterior occiput: media, Vertex. Arist. de hist. anim. 1. cap. 7. char. 18.
 Calua pars capitis tota os raram est, rotundum, cutem gracili obductum: habet Suturas, quæ mulieris est, vnam in orbem; quæ viri, tres in idem magna ex parte coeuntes. & iam visum est caput viri sine Sutura. Arist. de hist. animal. 1. cap. 7. char. 91.
 Caluescere minus solent, qui mento sunt bipartito. Arist. histor. anima. 3. cap. 3. char. 91.
 Caluescunt minus, qui varices habent: & si calui habere inceperint, pilos nonnulli producunt. Arist. de histor. animal. 3. cap. 11. char. 92.
 Caluescit nullus spado. Aristotel. de histor. anima. 9. cap. 50. chart. 378.
 Caluescunt aliqui homines; & pueri, & mulieres non caluescunt. Arist. de gener. anim. 5. cap. 3. char. 272.
 Caluescit homo parte capitis priore. canescit primo temporibus. sed nemo vel temporibus, vel Occipite caluescit. Arist. de gen. ani. 6. cap. 3. c. 272.
 Caluescit nemo, antequam coire incipiat. Arist. de generat. anim. 6. cap. 3. char. 276.
 Caluescit cur sola capitis prior pars? quia mollis, & laxa est: facile enim pilus, cum nutrimento vacat desluit. Alexand. aphrod. problem. prim. 2. char. 665.
 Caluescunt citius, quibus capilli sunt crispi, & sero canescunt: sunt enim capite siccori, & siccitas absumit totam istam materiam pituitosam. Alexand. Aphrod. problem. 1. 2. char. 665.
 Caluescunt aliqui vitio sui generis, vt de alijs corporis affectibus constat. Alex. Aphrod. proble. 1. 2. c. 666.
 Calui non faciūt pilos, vt arbores folia: quia anni tēpestates redeūt, ætates vero non permutantur, ideo nec affectus, qui ob eas accidunt, permutantur. Aristotel. de gen. anim. 6. cap. 3. char. 277.
 Calui non sunt dimmuti membro. Aristotel. 5. metaph. cap. 27. tex. 32. c. 115.
 Caluis cur pars anterioris capitis, & tempora fortiora redduntur? quia partes capitis eminentiores humore

indigent: quamobrem suos continere pilos nequeunt. inferiores vero, & humidiores pilos, & ferunt, & feruant. vt sic loca telluris excelsa, & saxosa parum fructificant, & submissa fecundiora experiuntur. Alex. aphro. probl. 2. 13. c. 730.

Calui sunt homines, caloris, ac humoris inedia. Io. gram. in 5. de gene. anim. cap. 2. ch. 98. col. 3.

Caluitici causa est inopia humoris calidi, qualis est humor pinguis. Ari. de gen. ani. 6. cap. 3. ch. 276.

Caluities fit in anteriori parte capitis; quia ea pars est tenuior, & calidior ceteris cerebri partibus, cuius humiditas cito finitur. Auer. de gen. ani. 6. cap. 3. c. 252.

Caluitiei causa est humoris calidi, & pinguis diminutio. Alb. mag. de ani. l. 19. cap. 6. c. 161. col. 1.

Caluities quoquo modo prohibetur, si capilli intingantur aqua, & oleo: maxime si in ea decocta fuerint aliqua exsiccantia. Alb. mag. de ani. l. 17. cap. 7. c. 161. col. 3.

Caluitium appellamus capitis leuitatem: quam rem in supercilij Salitium nuncupemus, quoad melius vocabulum inuenimus. neutrum horum, priusquam ceptus coitus veneris sit, accidere nouimus. Arist. de histor. anim. 3. cap. 11. ch. 91.

Caluitij immunes sunt mulieres, pueri, & spadones. Ari. de hist. ani. 3. cap. 11. ch. 91.

Caluitium ex siccitate oriri solitum est. Alex. apud. problem. pri. 2. ch. 665.

Caluitium capillis non est subiectum, sed caput. Amo. in Por. c. 12. col. 4.

Calumnia est falsi criminis impositio. D. Tho. 2. politic. lec. 4. ch. 74. col. 3.

Camelopardulus est animal Aethiopiæ, colore rubeo, collo equi, capite cameli, pedibus cerui, vel bouis. Alb. mag. de ani. l. 22. trac. 2. cap. 1. c. 175. col. 4.

Camelus proprium inter ceteros quadrupedes habet in dorso id, quod Tuber appellatur: sed ita, vt Baetrianæ ab Arabijs differant: alteris enim Bina: alteris singula sunt tubera. & omnes singula habent tubera in parte ima, quibus incubant cum in genua inclinantur: & papillas quatuor habent: caudam asino similem, & genitale retro. Arist. de hist. anim. 2. cap. 1. ch. 40.

Cameli genua in singulis cruribus sunt, & flexus artuum non, vt quidam aiunt, plures, sed propter alui interualum plures esse videntur: & talum similem bubulo habent: clunes proportionem magnitudinis paruos. Bisulcum id animal est, neque vtrinque dentatum: sed ita bisulcum est, vt pes parte superiore excisus paululum sit in flexu digiti secundo: parte autem priore quadripartito findunt discrimine paruo, quantum primaotenus digiti in flexu, & quidam inter fissuras, vt in anserum pedibus adiectu contextat. Pes vestigio est carnosus, vt vrsæ. ideo eas, quas per exercitum longiorum itinerum fatiscunt, calcant carbatinis. Ari. de hist. ani. 2. c. 1. c. 40.

Cameli sedente foemina coeunt, nec auersi, sed completente mare, vt ceteræ quadrupedes agunt; & coitum tota die exercent. petunt recessuum solitudines cum coire libet: nec aliquis potest eo tuto accedere, præterquam pastor armenti. Genitale cameli neruo ita constat, vt ex eo confici possit, quo arcus fidissime intendatur. Arist. de hist. anim. 5. cap. 2. ch. 148.

Camelus incipit coire in trimatu. singulos parit, & post partum, vno interiecto anno, coit. Arist. de histor. ani. 5. cap. 13. char. 164.

Camelus fert vterum menses decem. parit semper vnum tantummodo. separant prolem anniculam a parente. Viuit plusquam 50. annos. parit in vere, & lac suum vique eo feruat, quo iam conceperit. tum lac, tum caro cameli suauissima omnium est. Aristot. de hist. anim. 2. cap. 26. char. 240.

Cameli matres nunquam superueniunt: & cum camelarius coopertam matrem camelo admisisset, re confecta, discooperit matrem: quam, cum cognouit came-

lus, camelarium occidit. Aristot. de histor. animal. 4. cap. 48. char. 273.

Camelos nonnulli Asiæ superioris incolæ ad tria millia possident. Arist. de hist. ani. 9. cap. 48. ch. 379.

Camelus, & si non habeat cornua, caret tamen superiori mandibula: quia ei fuit melius habere duos ventres, quam priores dentes habere, ob concoctionem cibi spinosi, & lignei. Arist. de partib. ani. 3. cap. 14. ch. 498.

Camelos matres suas non superuenire aiunt, qui ea animalia gubernant: & si quis cogat, non pariunt. etenim cum aliquando admiffarius non haberetur, curator pullum matre operata admiffit; qui, dum coiret, delapso operimento matrem cognouit, & quamuis coitum absoluerit, camelarium illum paulo post morfu defixo interemit. Arist. de admir. aud. 5. 2. ch. 840.

Cameli habent membrum proprium, quod non habent cetera animalia, id est gibbositas dorfi sui: & quidam habent gibbum vnum, quidam duos: & eorum foeminae quatuor papillas mamillarum, vt vaccæ: & eorum caudæ sunt, vt caudæ asinorum: & virgæ camelorum sunt conuerse posterius, per conuersum modum omnium animalium. Carent mandibula superiori, & pedes fissos in duo habent, posterius autem in pedibus est aliqua fissura, sed corium digitos coniungit, vt in anseribus. Alb. mag. de ani. l. 2. trac. 1. cap. 2. ch. 30. col. 1.

Camela, cum appetit coitum, humiliat se super genua, & vadit ad camelum genibus flexis, & tunc mas ascendit saltando foeminam, & equitat per totum diem coeundo. & virga camelorum est valde neruosa, & dura: ideo ex virgis eorum fiunt cordæ arcuum. & coitus tempore solitarius est camelus, & nullus audet tunc proximare eis, nisi solus pastor. Alber. magn. de animalib. lib. 5. tract. 1. cap. 2. ch. 52. col. 3.

Cameli post triennium coire incipiunt, & in vtero ferunt per 12. menses, & quiescunt per annum, vt, quod per semen exinanitum est, repleatur. Alb. mag. de ani. l. 5. tract. 1. cap. 5. c. 55. col. 1.

Camelus viuit annos 30. & amplius. Alb. mag. de ani. lib. 7. tract. 1. cap. 5. ch. 66. col. 1.

Cameli instinctu naturali cognoscunt matres, nec cum illis coeunt. Alber. magn. de animal. l. 8. tract. 5. cap. 2. char. 83. colum. 2.

Camelus est animal deforme, bina habens in dorso tubera. vehit, & onera fert: sed facile non fert vltra onera consueta, & ad onera suscipienda flectit genua. Genus equinum odit. bibit aquam turbidam. sitim sustinere per triduum potest. rabies, & podagra ei accidit. tempore coitus solitudinem diligit, & non sustinet secum homines, nisi forte pastorem. Hordeum amat, cuius pabulum cito glutit, & tota nocte ruminat. Cameli cerebrum in aceto in potu datum dicitur valere caducis. Albert. magn. de animal. l. 12. tract. 2. cap. 1. char. 174. colum. 4.

Camomilla est herba aromatica, & flos, est aromaticum, ex quo fit oleum camomillinum: & trium specierum est. alia, cuius flos est albus, alia, citrinus, alia, purpureus: & est calida, & sicca. Alb. mag. de veget. & plant. l. 6. trac. 1. cap. 4. c. 163. col. 3.

Campanæ sonantes, si tenentur, sonus obtunditur, & quandoque franguntur: quia partes liberam cessionem habere non possunt, & motum per tremittum, quem impedit tenens campanam. Alb. mag. in 2. de ani. trac. 3. cap. 12. c. 25. col. 2.

Camphoram alij herbam Indiæ esse dicunt, alij gummam, alij arborem. est frigida, & sicca, & vsus eius accelerat canitiem. odorata a maribus minuit luxuriæ appetitum: a foeminis auget: quia frigiditate retinet in maribus calorem in cerebro, qui detentus absument coitus materiam: in foeminis calor retentus auget materiam, cum non sit multus. Albert. magn. de veget. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 163. col. 4.

Camphora in aqua distemperata, sentitur odor eius per spatium trecentorum cubitorum. Alb. mag. de propr. elem. l. 2. trac. 2. cap. 1. c. 115. col. 2.

Cancellus est communis cancellatis, & crustatis: quippe qui specie locustis similis sit, nascique seorsum per se solitus sit: deinde testam petit, in qua ingressus vitam traducit, genusque anceps esse videtur. Arist. de histor. anim. 4. cap. 4. ch. 121.

Cancellus dum crescit, mutat conchas de minori in maiorem. Arist. de hist. ani. 6. cap. 15. ch. 168.

Cancelli, qui perquam exigui in pisciculis reperiuntur pedes nouissimos, latiusculos habent, vt ad natandum sint vtilis. Arist. de partib. ani. 4. cap. 8. c. 525.

Cancrorum genus multiplex est, nec facile enumerandum. Maximum, quos maias appellant. Secundum, paguri, & quos heracleoncos appellant. Tertium, fluuiales. ceteri minutiores. & nullis nominibus nominati. Genus cancrorum litorale est in Phœnicia, summæ velocitatis. vt vix consequi possit: vnde equites appellarunt. ijs nihil fere est intus propter inopiam pabuli. Arist. de hist. ani. 4. cap. 2. c. 111.

Cancris ex crustatis solis deest cauda, & corpus rotundum est. Arist. de hist. ani. 4. cap. 2. ch. 112.

Cancris & locustæ branchia forcipibus denticulatis habent, vt eis, quasi manibus, vti possint. ideo contra quæ pedes his uti solent: at differunt, quia locustæ caudam habent, cancri non habent: locustis enim vtilis est, quia natant: cancris vero, cum quasi vitam terrenam agant, inutilis est. Arist. de part. ani. 4. cap. 8. ch. 525.

Cancris omnes & locustæ, forcipem dextrum maiorem habent sinistro, ac fortioerem. Aristot. de partib. anim. 4. cap. 8. char. 325.

Cancris soli peculiari mouetur modo, non in rectum, sed in latus. Arist. de ani. inces. 5. cap. 11. ch. 560.

Cancrorum oculi in latus mouentur, vt eius membra. Mich. ephes. de ani. inces. ch. 62. col. 4.

Cancris species sunt multæ: inter quas est Karabo, vel locusta maris, & habet pedes decem. Secundus est astochor, vel cancer marinus, rotundus, multorum pedum, sine cauda, & pennis. Tertium genus est, quod appellatur achorim, & sunt quidam cancruli longi, qui constringuntur, & contrahuntur versus extremum caudæ. Quartum genus est modus cancrorum communium; vt tertium genus. Aliud est gibbosum propter eminentiam corporis sui, quam habent in dorso, & habent pedes duodecim. Aliud longissimum propter longitudinem corporis, & est medium inter hæc. Albertus magnus de animalib. l. 4. tract. 1. cap. 2. char. 46. colum. 3.

Cancrorum omnium pedes, in extremitate sua flectuntur inferius versus domesticum. Alb. mag. de ani. l. 4. trac. 1. cap. 2. char. 40. col. 4.

Cancer Karabo differt a foemina; quia primus pes foeminae fissus est in duo, maris non. alæ, quæ sunt in dorso, sunt multæ, versus collum minores: & extremum posterioris pedis maris, & magnum, & acutum: foeminae, paruum, & leue. Albert. magn. de ani. l. 4. trac. 1. cap. 2. char. 47. col. 1.

Cancrorum oculi omnes sunt duri, & magni, proportione sui corporis, & ad omnem partem mouentur. Alb. mag. de ani. l. 4. trac. 1. cap. 2. c. 47. col. 1.

Cancer communis coit, quando foemina sub ipsum intrat, & a mare equitatur sic, quod sua coopertoria testæ, quæ tunica vocantur, inuoluuntur ad inuicem, vt porta unius, quæ est inter duas tunicas, ad alterius portam supposita sit: sed neuter eorum habet membrum, quod intret corpus alterius, sed per portarum applicationem coeunt. Alber. mag. de ani. l. 5. trac. 1. cap. 2. char. 53. col. 1.

Cancer paruus generatur ex terra, & limo, & intrat loca vacua testarum aliorum animalium. Albert. magn. de

animal. l. 5. tract. 2. cap. 3. char. 55. col. 1.

Cancris lapidosi carnes comedunt. Alb. mag. de ani. l. 7. tract. 1. cap. 3. ch. 64. col. 1.

Cancris animalia sunt aquatica. alij sunt, in genere mollis teste contenti, & sub hoc genere continentur tantum magni, & rotundi: alij parui gābari vocantur, & magnæ locustæ marinæ: tñ hoc loco sumuntur oia animalia mollis testæ multas pedes habentia, & retrorsum natando incedentia, & ambulando anterius nitentia. Horum humiditas crescit crescente Luna. In India est velox, qui miles vocatur, ob velocitatem, & nullam aiunt in se habere humiditatem. illi putant ipsum non cibari, sed hoc impossibile est: sed fugendo humidum, vt plantæ, cibatur. In occidentali pelago, ait Solinus, tñ esse magnos cancos, vt homines mergant, & terga dura habent, vt crocodili. latent hyeme cancri, per quinque menses, vere procedunt, exuunt pelles vt anguis mares in ea parte, quæ corpus ad caudam continuat. Habent ungulas quatuor, quibus carent foeminae, & maris cauda rotundior, & spissior: & oua eius primo sunt intus, postea exeunt, & herent virgulis cutis, quæ insunt sub cauda donec compleantur, & medentur contra morsus serpentum. Cancer lacte potatus, sine aqua, multis viuit diebus. depascit ostrea, sed prius antequam ingrediatur, saxum imponit, ne concludi possit ostrea. Alb. mag. de ani. l. 24. cap. 1. c. 197. col. 1.

Cancer, scorpio, piscis, temperant lapidibus debite insculpti febres hecticas. excitant ad mendacium, iniustitiã, & inconstantiam: & scorpio est imago Mahometti, qui semper mendacium dixit. Alb. mag. in 1. de miner. ex tract. 3. cap. 5. c. 143. col. 1.

Caniceps est simiæ similis, & maior, validior, facie canina, vnde nomen accepit. moribus ferinis, & dente validiore, caninoque proprio. Arist. de hist. anima. l. 2. cap. 8. char. 48.

Canis, vt iuuenis, & senex.

Canis nisi caninos dentes mutant: ætatemque illorum dentibus agnoscere certum est. Iuuenibus enim dentes candidi, & acuti sunt: ætate prouectis, nigri, & obtusi. Aristot. de hist. ani. 2. cap. 2. c. 46. Idem in eodem loco. l. 6. cap. 20. c. 223. Idem Alber. de animal. lib. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 3.

Canibus senescentibus vox grauior redditur. Aristot. de hist. ani. 5. cap. 13. char. 161.

Canes dentes non mutant præter caninos, & eos quarto mense, tam mares, quam foeminae. Arist. de hist. anim. 6. cap. 20. char. 232.

Canis leporarij vita est, vt frequentius, decem annorum: catulæ vero duodecim, quia fatigatur minus: sed maior pars canum viuit quatuordecim annis, & aliqui vsque ad viginti. Alb. mag. de ani. l. 6. tract. 3. cap. 2. char. 62. col. 2.

Canum coitus tempus.

Canes anniculi magna ex parte coeunt, sed nonnunquam etiã mense octauo: quod magis euenit foeminae quam mari. Verum gerit diebus sexaginta vno, aut duobus, aut ad summum tribus, nec minus, quã sexaginta diebus, & post partum, non prius quam mense sexto implet. Aristot. de hist. anim. 5. cap. 13. char. 162.

Canis coit vsque ad annum, sed aliqui etiam prolificant vsque ad decimum octauum, & vigesimum annum. Arist. de hist. anim. 5. cap. 13. c. 164.

Canum genera plura sunt: laconicū coit mense octauo, canis implet vno initu: & gerit laconicæ vterū sexaginta diebus, vel vno, & altero plus, vel minus, cæci gignuntur, nec aperiunt oculos ante duodecimū diem. Arist. de hist. animalium 6. cap. 20. c. 130.

Canes coeunt sexto mense postquam pepererint, nec citius. Arist. de histor. anima. 6. cap. 20. char. 230.

Canis tempus, quo libidine tenetur, diebus quatuordecim describitur: sed aliqui vsque ad dies sexdecim pruriunt. Arist. de hist. anim. 6. cap. 20. char. 231.

Canes quinque diebus, antequam pariant, habent lac magna ex parte: licet in aliquibus anticipet per aliquot dies. Arist. de hist. anim. 6. cap. 20. char. 231.

Canis parit duodecim, vt plurimum, sed magna ex parte quinque, vel sex, & aliqua vnum tantum peperit. Arist. de hist. anim. 6. cap. 20. char. 232.

Canes Laconici magna ex parte octo pariunt, & coeunt quandiu viuunt, & mares, & feminae: & Laconicis proprium est, cū laorant, coire, melius, quam per ocium pollint. Viuit in hoc genere mas ad annos quatuordecim, sed nonnulli ad viginti protrahunt vitā. At eorū feminae, quia minus laborat, quam mares, viuaciores sunt maribus. At in alijs, quāuis nō clare cōstet, viuaciores sunt mares. Arist. de hist. ani. 6. cap. 20. c. 232.

Canes Laconici ex vulpe, & cane generantur. Aristot. de hist. anim. 8. cap. 18. char. 310.

Canes Indici, ex tigride, & cane gigni affirmant, tertio coitu, canes alligant locis desertis, & nisi bellua sit accensa libidine, saepe lacerantur. Arist. de histor. animal. 8. cap. 18. char. 310.

Canes insignes sunt, qui ex Molotico, & Laconico prodire. Arist. de hist. anim. 9. cap. 1. char. 315.

Canis cum vulpe, generat tertium animal, quod accidere potest in omnibus his, quæ sunt vicina secundum complexionem, & cuius semen temperat semen alterius, & tempus impregnationis idem est. Alb. magn. in prædicam. c. 31. col. 1.

Canis saltat post annum vnum, & forte post octo menses, & femina tardius quam mas ingenerat, & habet in vtero per sexaginta dies. Alb. mag. de animalibus. l. 5. tract. 2. cap. 1. c. 54. col. 4.

Canes non desiderant coitum, nisi in tempore statuto in sua vita: & pariunt ab vno anno ætatis, vsque ad quindecim, vel decem & septem, & pauci vsque ad viginti. Alb. mag. de ani. l. 5. tract. 2. cap. 1. c. 55. col. 1.

Canis proficiscitur in specie leporarij ex coitu cū vulpe: & cum lupo, mastini. & canes Indi veloces, & feroces venerunt ex coitu canis cum tigride. Albert. magn. de animal. l. 7. tract. 2. cap. 5. char. 70. col. 1.

Canum morbi.

Canibus proprium vitium est, quod ab eodem animali nomen cynorastæ accepit. Arist. de hist. anim. 5. cap. 31. char. 190.

Canes tribus laborant vitijs: rabie, angina, podagra. Aristot. de hist. anim. 8. cap. 22. char. 303.

Canum rabies facit furor em: & cum momorderint, omnia rabiunt, excepto homine, & moriuntur. Sed Leonicens legit, prius homine. Ego vero scio cucullatum quandam ex fratribus crucem gerentibus in hac ciuitate Venetiarum commemorantem qui à care rabido morsus interijt. Arist. de hist. anim. 8. cap. 22. char. 303.

Canes ægrescentes, herbam quandam comedunt, & ea comesta, vomitant. Arist. de hist. anim. 9. cap. 6. ch. 324.

Canes, cum lumbricis infestantur, herbam frumenti comedunt. Arist. de hist. anim. 9. cap. 6. char. 325.

Canibus, & lupis accidunt rabies, squinantia, & podagra. Alb. mag. de anim. l. 7. tract. 2. cap. 2. char. 69. col. 1.

Canum proprietates.

Canes magna ex parte crus tollentes, sexto mense ætatis mingunt: sed nonnulli ferius, nonnulli maturius, & tunc, cum coire incipiunt, crus attollunt. Arist. de hist. anim. 6. cap. 20. char. 231.

Canes soli cur colligari post coitum venereum solent: quia & ceruix vuluæ caninæ angusta est, & coles in vsu venereæ rei inflat, ac intumescit, nec protinus retrahi pot. Adde, quod semen lentum, glutinosumque est, & vtrumque per immodicā siccitatē accidit: nam & indēfere, arctiusque colligere mēbra, & humores stringere, & durare siccitas potest. Alex. aphr. probl. 1. c. 689.

Canes soli cur per ætatem rabiunt: propter habitus sicci amplificationem, qui per æstum magis exsiccat. aliquibus placet, per influentiam cœlestem syderis caniculæ rabiem canibus euenire, Alexand. Aphrod. problem. 1. 76. char. 689.

Canes, vti simiæ, & equi, quamuis rationem proprie nō habent, tamen humana ratione aptantur, sed non vt homo. Simpl. 3. de ani. ex sect. 2. tex. 56. c. 80. col. 4.

Canis est animal notum, fidele. in Albania ita sunt magni, vt leones, & elephantes prosternant, & indignantur ad lupos, & vrsos. Optimus est, quem mater primum deportat in cubile, quā vltimus in numero natorum, Rabiei canis mederi dicitur fimo gallinaceo cibus eorum immisto: & radix rosæ syluestris est medicina canis rabidi morsus. Albert. magn. de anim. l. 22. tract. 2. cap. 1. char. 174. col. 4.

Canes vulnera sua, & aliorum lingua sanant: & si tangere non possunt lingua, pede saliuam sumunt & infecta loca tangunt, & sanant. Alb. mag. de animalibus. l. 22. tract. 2. cap. 1. c. 174. col. 4.

Canes non debent multum dormire, & humido cibo cibari debent; eisque accidunt nouem infirmitates: lepra, vermes in vlcibus, tumor, spina in membro aliquo, rabies, macies, pigrities, pulices, & cōstipatio venteris. Alb. mag. de ani. l. 22. tract. 2. cap. 1. ch. 174. col. 2.

Canes marini sunt hirsuti, vt canes, lucentibus oculis, pedibus breuibus anterioribus, sed retro pelle stricta, ac tenui, magis ad caudæ gubernaculū formata, quā ad pedes. Est valde debilis incessus, mordax valde. Insequit pisces magnos mordēs: & occidēs, gregatim venatur, & multos in vnum locum coagitat pisces. Alb. magn. de animalibus. lib. 24. c. 197. col. 2.

Canis cor, si quis supra se habuerit, non inuadetur morsu canum, & si ad ipsum venerint, & olfecerint, aufugiunt statim ab eo. eius sterces vtile est ad squilentiā. Alb. mag. de ani. l. 22. tract. 2. cap. 1. c. 175. col. 3.

Canes feminae melius venantur lupos, quam masculi. Alb. mag. de ani. l. 8. tract. 1. cap. 1. c. 72. col. 4.

Canum prouerbiū.

Cane carere vitā turpissimum est, nam domus, in qua canis non erat contemptui esse solebat. Dan. barb. 2. rhetor. char. 113.

Canini homines, de quibus in globis fit mentio, sunt simiæ, quæ homini in multis similes sunt. Albe. mag. de ani. l. 2. tract. 1. cap. 4. c. 32. col. 1.

Canescit homo primo temporibus. Arist. de gen. animalium. l. 5. cap. 3. ch. 272.

Canescunt homines, quod nullis fere ex cæteris animalibus accidit manifeste: quamuis equi euidentius, quā cætera ita afficiantur. Aristot. de gener. animalium. l. 5. cap. 3. char. 272.

Canescit homo solus omnium animantium: quia aliorum pili decidunt, & alia non tam longe viuunt tempore. At homo nec deciduum gerit pilum, & longam ætatem degit. Aristot. problem. sec. 10. tex. 62. char. 447.

Canescunt primo pili, qui sunt circum tempora, & in summa, quæ sunt circa infirma, & laborantia loca. Arist. de color. cap. 6. c. 891.

Canescere mulieres, & spadones celerius solent: mulieres, quia naturæ frigidæ sunt, & ex causā otij fit multa materia inutilis, maxime si menstrua defuerint: & spado-

spadones vero, quia non amplius semen excernunt, sed excrementum illud seminis genitalis, quod pituitosum est, per totum corpus cum sanguine mistum gerunt. Alex. aphrod. probl. pri. 5. c. 667.

Canescimus omnibus corporis partibus, alis vero non: quia locus iste calidior est, vt quia refectus est spiritu naturali, & sanguine, & etiam, quia laxior est, & solutior, vt excrementa pituitæ digerere, & distillare assidue possit: quod assidui sudoris alarum argumento constat. Alex. aphrod. probl. pri. 10. c. 668.

Canescunt primo in homine tempora, deinde in anteriori capitis parte pili, postea in posteriori, vltimo in pectine inguinis: quia tempora frigidiora & humidiora sunt, quia non est cursus spiritus: anterior pars capitis humidior, & posterior est sicciior, diutius tenēs calidum naturale: exteriorum autem locorum calidissimum est inguen: ideo tarde pili canescunt. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 3. cap. 2. c. 40. col. 2.

Canis non sunt animantes ceteri, homine excepto, quia paruum cerebrum, & id minus humidum habent: equis verō maxime omnium caluities innōtescit, quia os, in quo cerebrum est, tenuius pro magnitudine habent: & cum pro tenuitate ossis affluant humores, & per ætatem calor deficit, pili isti canescunt. Arist. de gen. ani. 5. cap. 5. char. 279.

Canis ne fiant pili, inuat vntio aquæ, & olei. Aristot. de gen. ani. 5. cap. 5. c. 280.

Canis sunt pili, quia pituitæ, ex qua orti sunt, colorē imitantur. Alex. aphrod. probl. pri. 5. char. 666.

Canitiem sentiunt prius tempora hominum, & priores partes, quam posteriores: & pubes nouissime canescunt. Arist. de hist. ani. 3. cap. 11. ch. 90.

Canities est debilitas quædam humoris siti in cerebro, & cruditas. Arist. de gen. ani. 5. cap. 1. ch. 268.

Canitiem efficit putredine quadam, nec esse ariditatem, indicium est pilos canos oriri: nihil enim oritur aridum. Arist. de gen. ani. 5. cap. 5. c. 280.

Canitiei causa, est calor debilis, & consumptio humiditatis vntuose. ideo cum nutrimentum pilorum non conuertat pingue humidum trahit aquam leuem, & tenuem, quæ tota propter sui diaphaneitatem in albedinem conuertitur, cum sit terminati corporis materia, quæ est pilus. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 2. char. 40. col. 2.

Canitiei causa aliquando est, si pili multum cooperiantur: quia tunc sumi repercutiuntur ad loca cooperata; & in phlegma conuertuntur, quæ est causa canitiei. Nec non anhelare multum causa est canitiei: ideo simul dormientes in vno loco citius canescunt, quia anhelitus suo calore aperit nimis vias pororum, & exire facit subtile pingue. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 2. char. 40. col. 2.

Canitiam cur parhypate difficile, hypate facile, cum solum dixi discrepant? quia hypate remissior est, atque etiam leuius a constitutione ascenditur, hæc eadem causa est, quamobrem ad vnum cantari videantur, quæ ad hanc parancetemque cantantur: agendum enim est cum intentione conditioneque aptissima moribus pro voluntate, & instituto. Arist. proble. sec. 19. q. 9. char. 512.

Cantandi immutatio, & varietas tragicum est; quia est inæquale, quod affert tristitiam, & magnitudini calamitatis, aut mæroris accomodatur, cōtra quod equale, & continens est, minus id flebile auribus apparet. Arist. probl. sec. 19. q. 6. ch. 512.

Cantatur aptius de acuto in graui, quam de graui in acuto, quia graue generosius, sonantiūque ab acuto oriri potest. Arist. probl. sec. 19. q. 33. ch. 519.

Cantare acutum cur difficilior est, quam graue, cum facilius est mouere exiguum quam, quod multum est? quia vocem natura emittere acutam non idem est, &

acutum cantare; sed mittunt acutam vocem omnia, quæ natura sunt imbecilla, quia non multum aeris eijcere possunt, parum vero aeris velociter fertur. Vnde Hæctici, id est, qui consumpto corporis habitu emarcuerunt, acutam proferunt vocem. At acutum, nisi viribus valeant, cantare non possunt. Cuius inditium est, quod velociter ferri solet, quod vehementer ferri: ita bonarum virium index acutum est, cum superna cantare admodum difficile sit: graui autem locū tenent inferiorem. Arist. probl. sec. 19. q. 37. c. 520.

Cantantes parhypaton cur vox rumpi non minus solet, quam in nete, supremisque quamquam cum interuallo ampliori? quia eius cantus perdifficilis est, & cantandi primordium obtinet. Difficilis autem propter intentionem, & pressuram vocis, quibus in rebus nimium veget: at corrumpi quæque maxime solet, quoties labore acrius opprimuntur. Aristot. problem. sec. 19. q. 3. char. 511.

Cantantes grauius, facilius, & absōnant, deprehendūtur, quam qui cantant acutius: nec secus in numeris accidit, euidentiores enim qui peccant in grauiori; vel quia plus temporis graue obtinet, plus autem pleniū a sensu aurium percipi potest: vel quod in tēpore ampliori agitur, hic etiam plus sensus adhibetur: velox autem, & acutum facile ob suam velocitatem lacescit. Arist. probl. sec. 19. q. 21. c. 516.

Cantantes multi melius seruant numeros, quam pauci; quia multi melius vnum, suumque ducem aspiciunt, tardiusque incipiunt, sic facilius assequi idem possunt, quippe cum in accelerando eueniat, vt plus erroris committatur. Arist. probl. sec. 19. q. 22. c. 516.

Cantare solet quisque hilari securoque animo, nisi aliqua coactus necessitate id faciat. Arist. proble. sec. 19. q. 41. c. 523.

Canticis omnibus oblectari omnes solent, quia motibus naturalibus oblectari datum a natura omnibus est. Aristot. probl. sec. 19. q. 38. c. 521.

Cantilenam, quam nouimus, suauiter audimus, quamquam ignoremus, quia cum quod cantatur, agnosci-mus, tunc melius patet, an quod discere lætabile est, cuius ratio, vel in capiēda doctrina, vel in vtendo, agnoscedo versatur. Adde quod res solita suauior est in solita auribus. Arist. probl. sec. 19. q. 5. c. 512.

Cantilenas solitarias suauius audire solemus, si ad tibiā, aut ad lyram vna cantantur, cum tamen ad fides canticumque idem vtroque modo peragatur, quoniam euidentius in assequendo, quod spectatur est, cum ad vnam tibiā, vt lyram cantatur: ad plures vero suauitas seruari non potest, cum cantilena offuscetur, totaque pene deletur. Aristoteles problematum, sectio. 19. q. 9. char. 513.

Cantilena, quæ lex appellatur, cur non per antistrophos olim agebatur, cum tamen cæteris chorearum canticis antistrophi vsus non deesset? quia olim leges a magistris, & certandi peritis agebantur, qui cum iam egregie simulare, & valenter pendere possent, cantum & prolixū, & variū consciebant. itaque vt verba, vt & moduli, & numeri varie simulationē insequerantur: imitari. n. modulamine magis q̄ vocabulis necesse est. Quamobrē dithyrambi etiā postquā simulari ceperunt, antistrophis amplius nō vtunt, & si plurimū ante vterentur; quia olim homines liberi, & ingenui, ad choream adire solebant: itaque difficile erat multos vti cātu certatorio. ideo illis in more fuerat, vt modulos & harmonias cantarēt. Vnus enim cantilenā crebro mutare facilius, quam multi possunt, & qui certat, quā qui mōres conferuat. Antistrophus simplex est, q̄ vnitate mensuratur: & ideo in scena nullus, in chorea plurimus antistrophi vsus est. Histrion. n. simul, & certator, & simulator est, & chorus minus imitatur. Arist. probl. sec. 19. q. 15. c. 514.

Cantilenam suauius audimus, cum ad tibiam, quã cum ad lyram cãtatur: quia omne suaue mistum cum suauiori suauius est, vt tibia quam lyra suauior est; sonus enim lyrae, quia non fit uoce, ideo minus uoci immisceri potest, & tibia sonitu, & cognatione sua multos cantilenæ errores occultat. Aristot. problem. sec. 19. quæst. 44. char. 524.

Cantum, quem scimus, suauius audimus, quam quem ignoramus; vel quia cum cantilenam agnoscimus melius patet, qui veluti calcem, quod spectat, assequitur; hoc autem contemplationem facit suauiorẽ: vel quia auditor una cum eo afficitur, qui notam illam exprimit cantilenam, quippe qui aliquid succinat, sociumq; se præbeat. Arist. probl. sec. 19. q. 41. c. 523.

Cantapora est vas, cuius superius orificiũ si claudatur, non exit aqua, quia aer non potest introire. Auer. in phys. 4. tex. 51. ch. 69. col. 1.

Cantharides ex eruris fici, piri, & pini, & etiam sentis caninæ oriuntur. petit fetida, quia ex tali materia genus sibi constitutum est. Aristot. de histor. animal. 5. cap. 19. char. 179.

Cantharides vermes sunt virides, auri colore superlucetes, & nascuntur in summitate ramorũ fraxini, & aliorum arborum, ex humore, qui est in folijs, & conualescunt corrosione foliorum. vt eruce uolant per diẽ, nocte vero in unum globum colliguntur. in aceto mergunt, & seruant ad diuersos medicinæ vsus. alligatæ faciunt pustulas, ex quibus fiunt cauteria utilia, quia multum trahunt. Albert. magn. de animal. l. 26. char. 204. colum. 2.

Capilli hominum crassissimi sunt. capitis enim cutis crassissima est, & humorem plurimum in se continet: rara enim admodum est. Aristot. de gener. animal. 5. cap. 3. char. 273.

Capilli hominum longissimi sunt, quia cerebrum humidum, & frigidum largam humoris copiã præbet. Arist. de gen. ani. 5. cap. 3. ch. 273.

Capillus, supercilium, & cilium genere cõgeniti pili continentur, qui ætate iam prouecta non crescunt, sed supercilia tantum in aliquibus condensantur, ac omnes hi pili usu immoderatæ libidinis decidunt. Arist. proble. sec. 4. q. 19. char. 388.

Capillos multũ crispõs qui habent, timidi sunt, referuntur ad Aethiopes. Arist. physio. cap. 11. ch. 354.

Capilli in extremitate crispi, ad bonum animum referuntur. referuntur autem ad leonem. Arist. physio. cap. 11. char. 354.

Capillos qui habent in capite ad frontem iuxta nasum, sunt liberales. referuntur ad apparentem decentiam. Arist. physio. cap. 10. ch. 354.

Capilli, ossa, & vngues nullo sensu prædita cernuntur. Ale. aphrod. in 1. de ani. cap. 21. ch. 39. col. 4.

Capilli intereunt, cum cerebrum humidum caloris inops est. Io. gram. in 5. de gene. ani. cap. 2. c. 98. col. 3.

Capilli cani hominibus non modo senectutis causa, sed ob morbum etiam, qui vitiligo appellatur, fiunt. Ioan. gram. in 2. de gene. ani. cap. 5. c. 100. col. 2.

Capillus nutritur nutrimento vltimo, non phlegmate: nam phlegma est nutrimentum primum. Auer. de gen. ani. 1. cap. 5. ch. 253. col. 1.

Capilli stabiles, nigri, vel aquatici coloris, sordidi, & crassi animum indicant violentum, & apro similes sunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. ch. 6. col. 4.

Capilli molles & vltra modum tenues, rubei, penuriam sanguinis indicant & ingenium pigrum habent. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. ch. 6. col. 4.

Capilli nimium crispi, subdolum, asperum, timidum, & lucri cupidum indicant. Alber. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capilli depressi nimium, & forte imminentes ferunt declarant animum, & hos ursinos Plato pronun-

tiauit: si autem sint supinati super mediam frontem ad cerebrum respicientes, callidum in nequitijs, & nimis sapientem ostendunt. Alb. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capilli rigidi, rari, timidum, & frigidũ esse pronuntiant. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. ch. 6. col. 4.

Capilli flauis, & crassis, albidis, indociles dicunt esse, & feros. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capilli densi, & vasti circa tempora, & aures, calidum & libidinosum dicunt hominem. Alb. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capilli tenues, & rari iuxta tempora, frigidum ac sine viribus hominem ostendunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capilli subnigri, moderate tenues bonos indicant mores, & bonam hominis compositionem, idem subflauis moderate tenues ostendunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capillorum vltra modum densitas, & grossities in iuuetute, maniam in processu temporis, præloquitur. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capillorum linea recta, ad quam capillorum generatio terminatur, quæ descendit, & fronti imminet, ostendit hominem animosum, & misericordem: si contra exhalatur in fronte, calidũ, & parui intellectus hominem ostendit. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. ca. 2. c. 6. c. 4.

Capillorum generatio in parte occiput, si linea ad quam deferantur descendit versus ceruicem, indicat callidum in nequitijs, insipientem in bonis, & libidinosum. si multum exhalatur a ceruice, significat foemineum, timidum, tardum, & immundum. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Capillus ad mediam frontem descendens ex vtraque parte resperfus, & reflexus, ad equi speciem similitudinem habet. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. ca. 2. c. 23. col. 3.

Capillorum crispitudo accidit, cum vapor est fumosus, calidus, siccus, quia terreum torquet trahendo inferius, & calidum torquet nitendo ad superius, & sic continuo torquentur; & accidit crispitudo capillorum, propter paucam humiditatem, & multitudinem partium terrestrium. Albe. magn. de animal. l. 19. cap. 6. char. 16. col. 4.

Capita, quæ in Aristotelis libris sunt, primo dicenda sunt sex: intentio, vtilitas, inscriptionis causa, an sit legitimus auctoris liber, ordo lectionis, diuisio in partes. Ammo. in præd. q. 4.

Capita, quæ in Aristotelis libris sunt tractanda, hæc sunt: libri intentio, vtilitas, inscriptionis causa, ordo lectionis, si proprius sit philosophiæ liber: diuisio in capita, & sub quam philosophiæ partem redigatur hic liber. Simp. in præd. c. 2.

Capitatus est notus piscis in fluuijs Germaniæ, & Galliæ, caput habens tere ad magnitudinem totius corporis: uiger est, & siccus sub lapidibus delitescens. Albe. mag. de anima. 24. cap. 1. c. 196. col. 4.

Capitones omnes limo pascuuntur: quo fit, vt graues, & fordidi sint. Arist. de hist. ani. 8. cap. 2. c. 274.

Capparis in locis cultis prouenire non potest facile; quia non omnia ex eadem materia constant. Arist. proble. sec. 20. quæst. 12. ch. 351.

Capparis nascitur in locis petrosis. Est calida & sicca, & in loco frigido, & humido corrumpitur: si in musto ponatur impedit ebullitionem eius. Alber. mag. de veg. & plant. lib. 6. tract. 1. cap. 13. ch. 154. col. 1.

Capparis nutrimentũ maxime cũ sale salatur, & valde parũ est. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 1. c. 13. c. 154. c. 1.

Capparis radix, & folia resoluunt scrofulas, & confert ad paralysim, & ad materiam grossam, & melancholicã. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 1. cap. 13. c. 154. col. 1.

Capris nullum ducem constituunt pastores, quia sunt instabiles natura. Arist. de hist. ani. 6. cap. 19. c. 230.

Capræ

Capræ in Syria sunt auriculis mensura palmari, & drantali, & nonnullæ demissis, ita vt spectent ad terram. Arist. de hist. ani. 8. cap. 28. ch. 309.

Capræ in Sicilia tenduntur vt alibi oues. Arist. de histor. ani. 8. cap. 18. c. 309.

Caprarum ex grege, si quis vnã villo mento dependente, quem aruncum vocant apprehenderit, ceteræ stant, vt stupidæ, suos in illam oculos iniicientes, Aristot. de hist. ani. 9. cap. 3. ch. 321.

Capræ, cum Sol auersus defiterit, non aduersis inter se oculis, sed auersis cubare accepimus. Arist. de hist. ani. 9. cap. 3. ch. 321.

Capræ syluestres in Creta insula, sagitta transfixæ, quærunt (vt aiunt) dictamnium herbam: hæc enim spicula ex corpore eijcit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 6. c. 324.

Capræ Cretenses, cum sagitta transfixæ sunt, vt vulgo fertur, dictamnium illius insule proprium quærunt, dictamniumque deuorato, confestim telum eijciunt. Arist. de admir. aud. 4. ch. 804.

Capras in Cephalenia affirmant aliqui quotidie, vt quadrupeda reliqua, non bibere, sed rictu statuis opposito affare, ac ore aperto aera suscipere. Aristot. de admir. aud. 8. c. 841.

Capra quedam missa in Pedassa Cariæ regionis ad Iouis sacrificium (vt aiunt) ex Pedasso per septuaginta stadia; ad locum sacrificij incedit per turbam multã, quæ eam contemplatur, & non conturbatur capra, nec ab itinere auertitur. cum vero funi alligatur, tramite pulchriori eũ, qui sacerdotia exportat, præcedit. At quod ceteris aduenis stuporem inducit, est eius cornua calices quaternos occupare. Aristot. de admir. aud. 133. char. 871.

Capræ minus pingues esse dicuntur, quam omnia alia animalia pascuant. Albert. magn. de ani. l. 8. tract. 2. cap. 1. char. 74. colum. 2.

Capri montani a venatoribus sagittis transfixi, si ferrum non exit, manducant pulegium ceruinum, siue agreste, & eius virtute ferrũ exit. alij dicunt applicare dictamni herbam plage. Albert. magn. de ani. l. 8. tract. 2. cap. 2. char. 74. colum. 3.

Capri & capræ animalia sunt nota, quorũ sanguis bulliẽs, vel de nouo calidus extractus adamantem mollicat: etiam cum petroselino, & uino potatus frangit lapidẽ in renibus, & in uescica. Si duos testiculos capri puluerizatos quis comederit, generabit filium maiculum: & si unum comederit, generabit filium, vnum tantum testiculum habentem. Alber. mag. de ani. l. 21. tract. 2. cap. 1. char. 175. col. 4.

Capreolus in cornibus magis præterdit cerui speciem. Alb. mag. de ani. l. 21. tract. 2. cap. 1. c. 175. col. 4.

Capreoli ceruis similes non eijciunt dentes, sed ingrossantur. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 3.

Caprimulgum est auis, quæ capræ ubera cum suserit, capra exsiccat, & lacte priuatur. Arist. de hist. ani. 9. cap. 40. char. 341.

Captiones ex homonymia, & ambiguitate, quatuor sũt modis: cum nomen, & oratio multa significat: & cum sumus soliti ita dicere, & hi duo ambobus communes sunt. Tertius, cum coniunctum multa significat, separatum autem simplex est, & est proprius ex ambiguitate. Quartus tertio est contrarius. Alexan. aphrod. in l. elench. char. 81.

Captiones ex homonymia habent nomina, & orationẽ, quæ multa significant; ex ambiguitate autem ambiguum in oratione habent. Alexand. aphrodien. in l. elench. char. 81.

Captiones ex accentu admodũ paucæ sunt. Alex. aphrod. in l. elench. char. 87.

Captionibus omnibus, quæ ex eodem uitio oriuntur, eadem adhibenda est explicatio. Alexand. aphrod. in l. elench. char. 95.

Captiosam in sophisticis elenchis docet Aristoteles, vt nos ab illorum laqueis falli non sinamus. Ioan. gram. in pri. priorum. char. 2. colum. 3.

Capitis pars posterior inanis est, & causa omnibus pro ut singulis magnitudine variatur: quibusdam enim caput grande est, facies subiecta capiti parua, vt quæ rotunda sunt facie: aliis caput paruum. Maxillæ omnium iumentorum longæ sunt. Aristoteles de historia animalium pri. capit. 16. char. 29.

Caput constat ossibus, nõ quatuor, sed sex; quorum exigua circa aures sunt comparatione reliquorum Maxillæ a capite ossa duo protenduntur, quarum inferior ab omnibus animalibus mouetur, excepto crocodilo. Maxillis dentium genus heret, & partim cauum, partim solidum: adeo firmum, vt solum inter ossa ferri aciem respuat. Arist. de historia animal. 3. ca. 7. c. 85.

Caput hominis macilentum, carneque prope omni exutum esse necessarium, ex ijs quæ de cerebro diximus, euenit. Ari. de parti. anima. 2. ca. 10. char. 449.

Caput, si esset carnosum, cerebrum non posset refrigerari; ideo non sunt audiendi qui dicunt, si esset carnosum, viuacius hominum genus futurum esse, & vim sentiendi cerebro esse: sensus enim expers cerebrum est. Arist. de parti. ani. 2. ca. 10. char. 449.

Caput caret in parte anteriori, & posteriori carne; quia erigi nihil potest pressum onere. Aristoteles de partibus animalium 7. cap. 10. char. 450.

Capiti caro non est, non vt cerebrum sentiat; quia pars posterior capitis cerebro caret, & tamen expers est carnis. Aristoteles de partibus animalium. 2. capit. 11. chart. 450.

Caput non est venarum principium, sed cor. Aristoteles de partibus animalium 3. capit. 4. c. 475.

Caput abscissum loqui potuisse aliqui asserunt. In terra Caria res adeo pro certa habita est, vt reũ quẽdã ex incolis egerint: cum enim Iouis Hoplosinij sacerdos esset occisus, & a quo non constaret, nonnulli sese auduisse retulerunt a capite præciso dicente sepius, virũ super viro Certidas occidit, itaque hominem, cui nomen Certidas, in prouincia quæserunt; compertoque in iudicio duxerunt: sed fieri non potest, vt caput præcisa arteria, & sine motu pulmonis loquatur. nec apud Barbaros, qui summa celeritate capita abscindunt, tale quid euenisse accepimus. Aristoteles de partibus animalium 3. cap. 10. chart. 495.

Caput omnia animalia sanguine prædita habent exangue nonnullis indiscertum est, vt cancris. Aristoteles de partibus animalium 4. cap. 10. chart. 530.

Caput cerebri gratia potissimum est; hanc enim partem; sanguinea omnia habeant necesse est, & loco cordi obiecto. Arist. de part. ani. 4. cap. 10. ch. 530.

Capiti ea pars, quæ aditum cibo præbet, natura subiecit. cum nec supra cor, & vitale principium, neuter constitui posset; neque, si inferius quam nunc est, poneretur, fieri posset, vt quæ aditus cibo pateret. Arist. de partib. ani. 4. cap. 10. chart. 531.

Caput continuo a corde generat, & magnitudine ceteris præstat membris. Arist. de ge. ani. 2. cap. 4. ch. 171.

Capitis vlcera in corporibus plenis, & impuris non magno negotio sanantur: tibiãrum autem ægre, quia humor eorum terreus, & grauis est; graue autem omne deorsum tendit, & ideo superiora facile, inferiora difficile curantur. Aristoteles problem. sec. q. 18. ch. 337.

Caput alia animalia mouent, alia non. quæ collo carent, mouere caput nequeunt, & nonnulla collo carent. Aristoteles problem. sec. 10. q. 19. ch. 431.

Caput magium habentes sensati, referuntur ad canes, qui parum insensati, referuntur ad Asinos. qui habent caput pineatum inuerecundi, referuntur ad habentes vngues curuas. Arist. physio. cap. 9. ch. 352.

Caput totundisse ad cutem supra lippitudinem iuuat, quoniam

quoniã melius caput distat, liberiusque per suos meatus digerit materiam vacantem, & fluitantem. Alex. aphrod. problem. 2. 37. chart. 737.

Capite magno existentes facile dormiunt, quia a discretionem multa abscondit euaporatio. Mic. ephes. de som. & vig. c. 14. col. 2.

Capitis potentia in animalibus, est potentia radices in plantis: quia hoc est principium eius, per quod animal est, id est sensus. ideo animalibus dempto capite auferitur vita, & arboribus amputata radice. Auer. 2. de ani. su. 2. tex. 38. c. 134. col. 4.

Capitis occiput non induratur, nisi postquam indurata fuere omnia ossa; quia multum est medullosa, quæ molliter sequitur ad receptionem formarum sensibilibus. Albert. magn. de anima. l. 1. tractat. 2. cap. 1. char. 5. columna 4.

Caput, quod naturalè habet figuram est, vt sphaera compressa, aliquantulum oblonga, quæ est vt nauis. Albe. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 1. c. 5. col. 4.

Capitis pars anterior, quæ est sub occipite, magis est vacua, vt capiat spiritus, & formas sensibilibus in suis medullis. Albert. magn. de anima. l. 1. tractat. 2. cap. 1. char. 5. columna 4.

Caput hominis est ex osso duro, vt sit clypeus cerebri contra ictus, & passiones incidentes a caumate, & frigore: & est rotundum ob duas causas; quarum prima est propter sui capacitatem; alia quia figura illa in puncto tangitur, & minus læditur ab impulsu incidentium. Albert. magn. de animal. l. 1. tractat. 2. cap. 1. char. 5. columna 4.

Capitis ossium diuersitas est, tum propter ipsum os, tum propter contentum in osse. Propter os ob duas causas; Vna, vt si vni contingat læsio, alterum sit saluum, & protegat cerebrum. Altera, quia non poterat conuenienter fieri quod in vno, & eodem osse esset diuersitas raritatis, spissitudinis; subtilitatis, & grossitiei, mollitiei, & duritiei. Propter contentum ob quatuor causas. Vna ex parte cerebri, vt fumositatis ipsius egrediendi locum habeat. Alia est ex parte eius, quod de villis neruorum a cerebro egreditur in exteriora, & superiora membra capitis. Tertia, vt viam habeant venæ, & arteriæ, quæ per caput per ipsam futuram in diuersis partibus egredi habent, vt exterioribus vitam, & nutrimentum asserant. Quarta, quia intra testam duæ pelliculæ continentur, quæ cerebrum inuoluunt, quarum superior propter eius duritiem, dura mater vocatur, quæ si in aliquo non esset suspensa, decideret, & læderet cerebrum, sed in plano alligari non potest: ideo dentibus futuram, vnde est colligata, suspenditur. Alb. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 1. char. 5. col. 4.

Capita feminarum sunt magis dolentia, quam capita virorum, propter maiorem quam in viro clausuram futurarum: quæ clausura fit propter maiorem frigiditatem, & humiditatem feminarum, propter quam quorundam maniarum capite perforato sanitas illis redita fuit. Albert. magn. de animal. l. 1. tracta. 2. cap. 1. char. 5. col. 4.

Caput duas eminentias habet: vnam anteriorem in occipite: alteram superiorem in sincipite: vt nerui sensibiles descendentes sub prima, & nerui materia descendens sub vltima descendant, & largas habeant vias. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 1. c. 6. col. 1.

Caput manus, quam congruat, arguit sensus augmentum, virtutem, & magnificentiam. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput globulosum, breue, sine sensu, sapientia, & memoria est, & imprudentiæ est signum. Albert. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput enormiter prolixum, imprudentiæ est signum. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput humile superius, & quasi planum, insolentia, & dissolutionis est indicium. Albert. magn. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput moderatum bonum indicat ingenium, & magnū sensum; aliquando tamen & timidum & illiberalem. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput immensum est stultum, indocile, & stolidum. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput oblique mensuratum designat imprudentiam: & si emineat in prima parte, insipientiam dicit. Alber. mag. de anima. l. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Caput in priori parte vallicofum & quasi concauum, dolis, & iracundiæ est deditum. Alb. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput magnum cum lata fronte, & vultuositate magna, tardum, pigrum, aliquando indocilem ostendit. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput oblongum aliquantulum, & malleo simile, prouidum hominem, & circumspectum ante, & retro indicat. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput rectum, quod in medio est planum, & mediæ magnitudinis, sensibus, & magnanimitate vigere declarat. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Caput quibus imminet super frontem, tanquam frons obducta sit, & insolentes, & dissoluti sunt, quibus contrahitur in medio, tanquam sit obstricta, pauidi sunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 6. col. 4.

Capitis humani eorum qui viuunt, quatuor sunt figuræ: & ex quatuor vna sola est naturalis, & hæc est, quæ est vt sphaera compressa in caput cranei aliquantulum, & oblongum; quia in eo est eleuatio Occipitis propter salutem sensuum, & aliqua eleuatio Sincipitis propter salutem virtutum motiuarum. Tres aliæ sunt innaturalis. Prima, quæ diminuitur ex parte Occipitis, eo quod Occiput nimis comprimitur ad craneum versus Suturam primam capitis. Secunda est, quæ diminuitur versus Sinciput, ita vt nimis comprimatur Sinciput versus Suturam vltimam capitis, & ibi ditertatur. Tertia est, quæ in vtroque ipsorum diminuitur, ita vt caput rotundetur vt sphaera, & vbi caput decurtatur, vel diminuitur, ibi significat debilitatem virtutis. Albert. magn. de anim. l. 1. tracta. 2. cap. 5. char. 8. col. 4.

Capitis diminutio ante significat defectum in sensu, & imaginatione; si retro, significat defectum in motu, & recordatiuis; si in medio significat defectum in ratione, & cogitatione; si in omnibus diminuitur, significat defectum in omnibus. Albert. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 5. char. 8. col. 4.

Capitis diuisiones, sunt decem & octo. prima post Occiput, cuius forma est semicirculus, & non clauditur statim post natiuitatem. Secunda, quæ transit per longitudinem capitis sub vertice capitis. Tertia est sutura posterior, quæ est ante Sinciput, & habet trianguli figuram. Quarta, quæ vadit per longitudinem capitis. Tres autem sunt diuisiones mendosæ; quia sunt inuisibiles, quarum vna est in latere dextro capitis, a tempore ad os laudè posterius: alia a temporibus, in latere sinistro, usque ad idem os laudè posterius: tertia, quæ est sexta, quæ diuidit fauces in duas partes. Septima est lunaris, quæ ducitur a tempore per supercilium dextrum in latere dextro. Octaua respondens illi, quæ aucta est a tempore per supercilium oppositum in latere sinistro. Nona linearis est ab aure per genam dextram. Decima respondens ei, quæ ab aure per genam uenit in latere sinistro. Vndecima est diuisio frontis per transfursum per gibbum superciliorum. Duodecima, quæ est sub osse laudè, & basi capitis, vbi illa duo ossa coniunguntur. Decimatertia est, quæ est sub osse, quod baxillare vocatur, & occipite, vbi illa duo coniunguntur. Deci-

Decimaquarta est linea descendens ab intermedio superciliorum sub naso, ad medium coniunctionis dictorum anteriorum dentium superiorum. Decimaquinta est linea ab eodem intermedio superciliorum descendens ad unum dentem caninum in parte dextra. Decima sexta est respondens illi parte sinistra. Decima septima est immedie sub naso a dextro in sinistram, secundum nasi longitudinem. Decima octaua est in medio longitudinis nasi in ossibus triangularibus, & hæc, tribus primis futuris exceptis, mendosæ sunt. Alb. mag. de anima. l. 1. tract. 2. cap. 5. ch. 8. c. 4.

Capitis Suturæ videntur perbellæ, si fortiter coquatur, & postea in terram per aliquos annos maceratum fuerit, quia quandiu in illo aliquid humoris est, multa sunt occulta. Albert. magn. de animalib. l. 1. tract. 2. cap. 5. char. 9. col. 1.

Caput vsque ad diuisionem quartam, & quintam, quæ sunt in lateribus eius, est sicut semisphaerium, quod fecit superficies plana: & hæc superficies est os latum, quod capitis basis, aut fundamentum appellatur; & super illud immedie eriguntur quatuor ossa. Primum in faciem frontis, & venit a supercilijs vsque ad summitatem capitis primam, vbi incipit ortus capillorum. Secundo respondet ei posterius in capite, quod est in sincipite, & est parua latitudinis, quod stat super basim vsque ad capitis arcuationem posteriorem sub illo osse, quod laudè est simile. Tertium est paries dexter capitis sub craneo. Quartum est paries sinister capitis sub craneo sinistro: quæ duo vocantur ossa petrosa propter suam duritiem: & propter hæc sunt alia quatuor ossa, quæ concludunt testudinem sphaeræ capitis. Primum os coronale, quod incipit super frontem, & porrigitur vsque ad primam capitis futuram. Secundum est os laudè, in quo incipit testudinari caput, quod euenit a sincipitis osse inferiori, vsque ad futuram capitis posteriorem. Tertium est os cranei in dextera parte super os petrosam, vsque ad futuram, quæ vadit per capitis longitudinem. Quartum, quod huic respondet, quæ ossa mollia sunt, vt melius cerebrum recipiant. Sunt præterea duo ossa, quæ vocantur ossa poris, vnum in parte dextera, alterum in sinistra, additur etiam os baxillare, ita vt duodecim sint capitis ossa. Alber. mag. de animalib. l. 1. tract. 2. cap. 6. char. 9. col. 1.

Capitis motus a dextris, & a sinistris fundatur super iuncturam spondilis primæ. Albert. magn. de animalibus. l. 1. tract. 2. cap. 11. char. 12. col. 2.

Capitis motus ante, & retro fundatur super spondiles iuncturæ secundæ cum prima. Albert. mag. de animalibus. l. 1. tract. 2. cap. 11. char. 12. col. 2.

Caput quosdam motus habet proprios, & quosdam communes cum quinque spondilibus colli inferioribus: sed quouis modo sit, non est nisi vno quatuor modorum: anterior, posterior, a dextris, & a sinistris. sed aliquando etiam circungirat, qui motus compositus est. Albert. magn. de animalibus. l. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 3.

Caput curuantes inferius sunt duo musculi descendentes ex lateribus capitis retro post aures superius: & miscntur, donec eleuentur ab osse thoracis inferius. Cum autem vnus istorum musculorum mouetur se colligendo, caput inclinatur inferius: cum ambo colliguntur, caput cum inclinatione porrigitur anterior moderatè. Albert. magn. de animalibus. l. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 3.

Caput & collum inclinantes musculi anteriori sunt par vnus musculorum, qui sub esophago ponuntur extendentes se ad partem spondilis primæ, & secundæ, si contrahendo se curuat caput solum. Si autem extensio ad spondiles dictas cooperatur, curuat ad caput, & collum anterior. Albert. magn. de animalibus.

l. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 3.
Caput curuantium musculorum posterius quatuor sunt paria: quorum duo prima caput posterius erigunt, aut sine declinatione, aut cum declinatione parua. Tertium rectificat torturas declinationis. Quartum curuat caput ad posteriora cum manifesta transfusione. at cum tertij, & quarti aliquis musculus declinauerit, declinabit caput ad partem eandem: & cum ambo retrahuntur, mouetur caput transfusione ad posteriora, absque declinatione. Tria paria sunt profunda, quæ caput cum collo curuant: quorum vnum est triangulum posterius cerebro: & alia descendunt in collo, & ad alas spondilium. Albert. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 3.

Caput ad latera curuantium musculorum sunt duo paria; caput cum spondili prima continuantia ante, retro, a dextro, & a sinistro spondilis. Quodcumque autem vnum ex quatuor musculis mouet, ad se curuabit caput cum transfusione: & quicumque duo ab vna parte contrahuntur, trahunt ad se caput sine transfusione; & si anteriores mouentur, iuuabunt in declinando caput ad inferiora: & si posteriores, posterius mouent caput: & si omnes quatuor musculi colligendo se mouebunt, stabit caput erectum. Et licet sint minores hi musculi, tamen loci bonitate recuperant, quod quantitate diminutum est ab eis. Albert. magn. de animalib. l. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 3.

Capitis suturæ in viris, sunt coniunctæ per modum trianguli in mulieribus, rotundæ. Alb. mag. de animal. l. 3. tract. 2. cap. 1. char. 39. col. 3.

Capita virorum sicciora sunt, & acutiori calido acuntur: foeminarum autem humidiora sunt. Alb. magnus de anima. l. 3. tract. 2. cap. 1. char. 39. col. 3.

Caput viri iam inuentum fuit, in quo nulla fuit futura. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 1. c. 39. col. 3.

Caput caret carnositate propter duo; quia, si haberet, non retineret complexionem propriam frigidam, & humidam; & quia nimis ponderaret, & non posset erigi. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 6. c. 18. col. 1.

Caput animalis non est factum, nisi propter cerebrum. Alb. mag. de ani. l. 14. tract. 2. cap. 1. c. 122. col. 1.

Capitis magnitudo maior est quantitate aliorum membrorum; quia cerebrum est magnum, & humidum ex prima formatione. Albertus magnus de animal. l. 16. tract. 2. cap. 5. c. 143. col. 4.

Capitis rotunditas in nullo animali laudabilis est; quia in concauo sphaerico nimis desiliunt spiritus, & male adunantur. Albertus magn. de ani. l. 23. cap. 2. c. 187. col. 2.

Caput paruum habentes impetuosi sunt, propter calorem cordis non reflexum a frigiditate cerebri sufficienter, at contra magnum caput habentes. D. Tho. de sens. & sens. lec. 5. char. 7. col. 1.

Capitis diminutio, est prioris status permutatio; & maxima est, cum libertas, & ciuitas amittitur, & dicitur deportatio. Media, in qua ciuitas amittitur, & libertas seruat; vt in latinis colonas transgratio. Minima, cum nec ciuitas, nec libertas amittitur, sed status prioris qualitatis quoquomodo mutatur. Boet. in topic. Cic. l. 2. c. 781.

Carbonabilia sunt, quæcumque inflammatilium habent plus terræ, quam fumi. Aristotel. meteor. 4. sum. 3. tex. 47. c. 583.

Carbonem, non odore, sed halitu caput hominum, dum spiritum hauriunt, grauedine obtunditur; quæ quidem plerumque occumbunt. Alex. aphrod. de sens. & sens. lec. 4. com. 49. char. 20. col. 3.

Carbones extincti aqua, & postea accensi minorem siccitatem habent, quam terra operti; quia in illis clauditur ignis intus, qui consumit totum humidum, quod in ipsis

ipſa eſt : & horū ignis, qui minus ſiccus eſt, lædit caput. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 3. cap. 18. c. 131. col. 2.

Carbones alij ſunt ex lignis, alij naturaliter ex terra, cum adurit humidum vñctuoſum, & reminet terra nigra grauis valde : & ſunt calidiores, & inueniuntur in Germania, & in Gallia, iuxta Laodicenſem ciuitatem. Albert. magn. meteor. tractat. 5. capit. 19. char. 131. colum. 3.

Carbūculus inter omnes lapides pretioſos pretioſiſſimus eſt, & eſt gemma gemmarum. Alb. magn. in 4. meteor. tract. 3. cap. 19. char. 131. col. 3.

Carbunculus rubeus ſit, cū ſup̄ perſpicuum luſinoſum infunditur fumus tenuis ſuccenſus, & ſic ſunt hyacinthi, & carbunculi, & granatæ. Quod cum eſt perſpicuitas multa, & fumus ſuper infuſus, tenuis, & lucidus, color eius eſt, qui vocatur balafius. Cum & perſpicuitas multa, & fumus quaſi igneus accenſus, ſpiſſus, tunc eſt carbunculus, qui lucet nocte : & maxime ſi ſuperinfundatur aqua clara, in uafe nigro. Si perſpicuitas eſt aliquantulum ſpiſſa, & fumus obſcurus, ſunt granatæ. Alber. magn. in pri. de miner. ex tract. 2. cap. 7. c. 137. col. 1.

Carbunculus, qui à nonnullis Rubinus appellatur eſt perlucidiffimus, rubicundiffimus, & ſolidus : & ſe habet ad alios lapides, vt aurum ad cætera metalla. Venenum aereum, & vaporofum fugat : & cum eſt bonus, lucet in tenebris vt carbo : cuius tres ſunt ſpecies ; balagium, granatum, & rubinum. Alb. mag. in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 3.

Cardamonum eſt ſemen herbar, quod etiam cardamonium vocatur : aliud eſt nigrum, magnum : aliud paruum ut lens : utrunque calidum, & ſiccum : confert humido capiti, quia exſiccatur. Albert. magn. de veg. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 164. col. 2.

Cardiaca vulgo ægritudo ægritudo, non cordis, ſed ſtomachi eſt ægritudo. Alexand. Aphrod. in 1. de ani. cap. 32. c. 43. col. 1.

Carduelis eſt auicula parua, quæ carduis infidet, & eorum ſemine paſcitur, & eſt trium generum : aliud eſt in dorſo citrinum, in lateribus croceum, & hoc nobilius eſt : aliud eſt croceum, paruum : aliud totum in pectore rubeum, flammeum alij addunt, quod primo eſt ſimile, quod lino infidet. Albert. magn. de anim. 23. char. 187. col. 1.

Carere aliquo, quod habere apti ſumus, duobus eſt modis : aut in tempore, in quo natum eſt habere : aut in tempore, in quo non eſt natum habere. Auerr. in 5. metaph. tex. 10. c. 63.

Caricæ, id eſt ficus, à loco ſic dictæ, bifidæ tantum dulciſſimæ ſunt : nec multiſidæ, nec inſiſſe dulcedinem præſtant ; quia ex multiſidis reſpirauit pars dulcis, in inſiſſis autem humoris diluti copia eſt, quod nihil fere inde exactum fuerit. At que ſiſſæ quidem, ſed multiplici figura, immunes vtroque iſto incommodo caruerunt. Ariſt. probl. ſec. 12. tex. 7. c. 552.

Carmen, & ſoluta oratio non designant poetam, vel hiſtoricum. Ariſt. poetic. cap. 7. char. 268.

Caro quid eſt, & vnde ſit.

Carnium nihil aliud eſt materialis cauſa, quam venarum ſudor, qui ſanguis puriſſimus eſt. Io. gra. de gener. & corr. l. 2. cap. 4. c. 45. col. 4.

Caro calida eſt. Mich. Ephes. de partib. animal. 3. cap. 13. char. 126.

Carnis mollities prouenit ex ſicco commiſto cum humido, & eius laxitas ex multo humido frigido. Albert. Magn. de animalib. tractat. 3. capit. 23. chart. 27. col. 1.

Caro eſt materialis pars influens per nutrimentum, & effluens per conuenientem calorem : ideo quouis mo-

do abſcindatur, cito creſcit. Alber. magn. de anim. l. 3. tract. 2. cap. 5. c. 43. col. 1.

Caro, vt ad ſenſum pertinet.

Caro, & quod carni proportione reſpondet, ſenſorium eſt tangibile. Ariſtotel. de partibus anim. 2. cap. 1. char. 424.

Caro eſt in medio tactui, quia ſentit, cum aliquid ſuper e in poſitum fuerit. Ariſtotel. 2. de anima. ſum. 4. cap. 7. tex. 116. char. 644.

Caro non eſt vltimum ſenſorium, neceſſe enim eſſet diſcernens diſcernere tangendo ipſum. Ariſtotel. 2. de anima. ſu. 6. cap. 1. tex. 145. char. 651.

Caro non eſt proprium ſenſorium tactus. Simpli. in 2. de anima. tex. 106. char. 43. col. 1.

Carnem ſenſorium eſſe non oſtendit apprehenſo ſine tempore, cum non impediatur aliquod ſupra carnem poſitum quin ſentiat. Io. Gra. in 2. de ani. tex. 106. char. 67. col. 4.

Caro in tactu eſt potius, quod intercedit, quam ſenſorium : quia & materialior eſt, quod terreni plus continet. Io. Gra. in 2. de ani. tex. 106. c. 68. col. 2.

Caro eſt tactus ſenſorium. Mich. Ephes. 2. de partib. animal. c. 68. col. 4.

Carnem per ſe ſentire per omnes partes patet : neruus autem non ſe extendit ad omnes partes ſenſationis. Auerr. de part. anim. cap. 1. char. 68.

Caro non habet ſenſum, niſi ſubminiſtratu à neruo. Alber. mag. in 2. de ani. tract. 3. cap. 34. c. 29. col. 4.

Caro eſt vltimum organum ſenſus tactus, quia, cum per tactum tactus fiat diſcretio, neceſſe eſſet, quod ipſo tactu tactus à tangibili fieret diſcretio tangibilis ab alijs ſenſibilibus. D. Thom. in 3. de anima. l. 3. tex. 146. c. 50. col. 1.

Caro, vt hominis caro.

Carnes hominis, & oſſa, & nerui, non conueniunt in forma, & ſpecie cum carnibus, & oſſibus, & neruis animalium biatorum. Alb. magn. de natur. & orig. ani. tract. 1. cap. 6. c. 70. col. 1.

Caro hominis, & bouis non eſt eiſdem ſpeciei, & naturæ : totum enim, quod eſt in corpore hominis, ſecundum aliquid naturæ intelligibilis eſt participatiuum. Alb. mag. ethic. 9. tract. 2. cap. 1. char. 100. col. 4.

Caro vt conuenit eiſui.

Caro cuiuſcunque quadrupedis peior eſt, cum paluſtribus locis, quam editioribus paſcit. Ariſtotel. de hiſt. animal. 8. cap. 10. char. 286.

Carnes aſſæ eiſis humidiores ſunt. Ariſtotel. proble. ſec. 1. quæſt. 54. c. 350.

Carnes, quæ inſitiam appellatur, cur egræ concoquitur : quia ſua leuitate ſtatim in ventriculo per cibi humidi medium, nec eius corpus attingit quo tactu fit concoctio, ſed iuxta gulam redundat : cuius officium appetendi, non concoquendi cibum eſt. Alexan. Aphrod. problema. pri. quæſt. 22. char. 672.

Caro, vt phyſiognomiæ inſeruit.

Carnem qui mollem habent, apti mente ſunt : qui duram, inepti. Ariſtotel. 2. de anima. ſum. 4. cap. 5. tex. 94. c. 639.

Caro dura & boni habitus, inſenſibilem ſignificat : leuis, ingenioſum, & inſtabilem : niſi in forti corpore, & habente extremitates potentes hoc acciderit. Ariſt. phycognom. cap. 4. char. 337.

Caro, vt corrumpitur.

Carnes cur quæ Lunæ plenæ expoſitæ pernoctant putrefcunt : quia aer tunc calidus reddi ſolet, & humidus : quæ qualitas putredinem contrahit. Alexand. Aphrod. problem. 1. 66. char. 686.

Caro cur oſſi corrupto ſuppoſita laxa ſit, & fungoſa, & liuida : quoniam oſſis corruptio non fit, niſi per vitioſum habitum, qui mutandi potentiam deprauat : qua deprauata, caro integra, & ſolida gigni nequit. Alex. Aphrod. problem. 2. 63. char. 748.

Caro ob quid creatur a natura.

Caro, & quod carni ſimile eſt, inter cutem, & oſſa in omni genere ſanguineo eſt. Ariſt. de hiſtoria anim. 3. cap. 16. char. 95.

Caro in omnes partes diuiſibilis eſt : aboletur, & in venas, & fibras tranſit, quoties animal extenuatur, & gracileſcit : & item vertitur in pingue, quoties pabuli copia ſuppetit. Ariſt. de hiſt. anim. 3. cap. 16. c. 95.

Caro quibus multa eſt, iſs venæ arctiores, & ſanguis rubentior, & venter ac viſcera parua. Quibus parum, iſs venæ ampliores, ſanguis atrior, viſcera maiora, & venter auſtior. Pingueſcunt intra carnem, quibus paruus eſt venter. Ariſtot. de hiſtoria animal. 3. cap. 16. c. 96.

Caro non creatur à natura, niſi vt ſuppleat concauitates, quæ ſunt inter membra principalia, & officialia ; neruus, venas, arterias, panniculos, cordas, ligamenta, oſſa, & cutem. Albert. magn. in prim. de gener. & cor. tract. 3. cap. 8. c. 65. col. 3.

Caro tripliciter accipitur. Primo membrum, quod eſt loco carnis in animalibus ſanguinem non habentibus. Secundo, quod eſt vicinum medietati, & æqualitati complexionis, quæ eſt in carne. Tertio, quod carni eſt commiſtum, vt nerui. Albert. mag. in 2. de ani. tract. 3. cap. 34. c. 29. col. 4.

Carnis ſpecies permanet eadem vt meſura quædam, non tamen ſemper permanet eadem materia, in qua talis ſpecies ſuſcipitur. D. Thom. in 1. de generat. & corrupt. l. 15. te. 36. c. 14. col. 2.

Caro, vt diuiſibilis, vel indiuiſibilis.

Caro, vt corpus, in infinitum ſecari poteſt : at, vt caro, non poteſt ſecari in infinitum. Themist. in pri. phyſic. tex. 37. c. 18. col. 1.

Caro aliqua impartibilis eſt, & minima, & ſic ſe habent alia ſimularia. Io. Gram. in 1. phyſic. c. 16. col. 2.

Caro, vt magnitudo, in infinitum diuidi poteſt, ideo minimam magnitudinem ſumere non licet. Caro autem vt ſpecies, non poterit in infinitum partiri, ſed ad minimam carnem deueniet, quam ſi diuiſerimus, carnis forma deſtruetur. Io. Gram. in 1. phy. t. 2. c. 164.

Carnis prima quantitas eſt terminata, quia, vt caro, non diuiditur in infinitum. Auerr. phyſicor. 6. text. 59. char. 130. col. 2.

Caperen ſunt fluuiales piſces, & lacunales noti pingues, ſed non ſani. ſunt ruſſi multum, valde ſquamoſi, quorum lingua eſt dulcis, aſſa. Albert. magn. de animalib. l. 24. cap. 1. char. 196. col. 4.

Carthagenſes, cum multos in ciuitate mercenarios milites habent, nec mercedem ſoluere poſſent, edixerunt vt cuique ciui, aut inquilino ius eſſet rapinæ aduerſus ciuitatem, aut priuatum quemcumque, ſi vellet recipere, is deſcriberetur. Ita, cum frequentes deſcripti eſſent, naues, quæ in Pontum nauigabant, probabili ſuuenta cauſa diripiebant, certum ſtatuerent tempus, in quo ſe ius de ipſis rebus dicere volebant : & multa coacta pecunia milites dimiſerunt, & de direptionibus iudicio diſceptarunt : & iſs, qui in-

iuſte direpti erant, ciuitas de proprijs prouentibus ſatificat. Ariſtotel. œconom. 2. c. 808.

Carthates auis eſt nigra de mergorum genere, quæ in aquis ſubmerſa continet ſpiritum ad ſpatium, quo homo velox ambulare poteſt geometricum milliare, & nocet voracitate piſcibus. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 10. c. 186. colum. 4.

Cartilago diſfert ab oſſe pluriſ minorisve ratione, quæ aliaſ natura eadem, qua oſſa, conſiet. Et quemadmodum os præceſſum nunquam reſciſcit, ſic & cartilago rupta nunquam reparatur. Ariſtotel. de hiſt. animal. 3. cap. 8. char. 87.

Cartilago terreſtrum, quæ & animal gignunt, & ſanguinem habent, nullo foramine hiſcit, nec oſſium more medullam obtinet. At aquatiliū cartilagineis, quod per dorſum proportionatum oſſibus tendit, cartilago eſt humorem in medulla ſpeciem continens. Quæ animal, grefſilium gignunt, atricula, nares, extremitate oſſa nulla cartilagine conſtant. Ariſtot. de hiſt. anim. 3. cap. 8. char. 87.

Cartilagineorum ſquatina vna bis parit : & incipit autumno ; & circa vergiliarum occaſum parit ; ſed per autumnum ſœlicius ; & ſingulis ſeturis partus ſepteni, & octoni. Ariſtotel. de hiſtoria animalium 5. cap. 10. char. 156.

Cartilaginea omnia ſimul, & oua parte ſuperiore circa præcordia continent complura, alia maiora, alia minora : & inferiore animalia iam excluſa. Vnde ſit, vt genus id piſcis ſæpius eodem menſe, & parit, & coeat : quippe quod non vniuerſa edere ſoleat, quæ conceperit, ſed particulatim repetens ſæpe, & diu peragens : vt dum ſuperius oua contrahit, inferius coquat, atque perſiciat. At muſteli ſetus ſuos, & emittunt, & recipiunt intra ſeipſos, quod & ſquatinæ, & torpedines faciunt : & iam viſa eſt torpedo grandis, quæ ſetus habebat intra ſe circiter 86. Sed ſpinas, & paſſinaca non poteſt recipere ſetum intacta, illa ob ſpinæ impedimentum, hæc ob caudæ aſperitatem, & raia ob capitis magnitudinem, & aculeorum impedimentum. Ariſtotel. de hiſtoria animal. 6. cap. 10. char. 210.

Cartilaginea ſuperferant, & gerunt vterum menſibus cum plurimum ſenis, & initium coitus menſe Septembris eſt : cæteræ muſtelæ bis anno pariunt, & exſcepta canicula, quæ ſemel parit. Repetunt lutus, & vada, & pelago, & alto gurgite relicto cum tempus pariendi iſtat. Ariſtotel. de hiſtoria animal. 6. cap. 11. char. 212.

Cartilagineſ vacant medulla diſcreta : quod enim in oſſibus diſcretum eſt, id miſtum per totum ſcit, vt cartilago res mollis, & mucosa conſtituat. Ariſt. de part. animal. 2. cap. 9. char. 447.

Cartilagineſ natura media eſt inter carnem, & oſſa. Auerr. de part. anim. 2. cap. 9. char. 447.

Cartilaginea intra ſe ouum perfectum parit, & mouet animal foras edunt, excepta raia, ob magnitudinem ſui capitis : Ariſtotel. de generat. animalium 3. cap. 3. char. 197.

Cartilagineſ ſunt minus copioſe genitura. Ariſt. de generat. anim. 3. cap. 7. char. 205.

Cartilago ſemper intercedit inter os, ne durum cum duro collidatur, & corrumpatur. Alber. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 1. char. 6. col. 1.

Cartilagineſ creatio ſecundum naturam propinqua eſt creationi oſſis, ita vt ſolum duritiæ, & mollitiæ diſferant. Albert. magn. de animal. l. 3. tract. 2. cap. 1. char. 39. col. 4.

Caruen eſt de genere draconum, ſerpens valde magnus, & eius morſus eſt vt morius viperæ. Alb. mag. de animal. l. 25. char. 201. col. 2.

Cafes fluuius naſcitur in câpis Syriæ ; & peragrans omnes

ne ciuitates eius, mergitur post cursum milliariorum 630. in Aegeo mari, in insula Cyprî. Alb. mag. de nat. locor. dist. 3. cap. 1. c. 101. col. 3.

Casei concretio, & omnis conferta mutatio principium temporale habet quo ceptum est: reale non habet, confertum namque ipsu fit. Psel. in phys. c. 3.

Caseus factus ab æquali quantitate lactis vaccæ ad lac capræ, sexquialter esse dicitur: quia lac capræ siccus est quàm lac vaccæ, & minorem facit caseum. Albert. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 9. c. 45. col. 2.

Casmata sunt, cum aliquod spacium cœli descendit, & flamma velut dehiscens in abdito offentat, & est, cum multus vapor inflammatus est in nube aquosa, vel tenui valde. Alb. mag. in 1. met. tract. 4. cap. 9. c. 84. c. 2.

Cassia melior est illa, quæ est rebea, pura, plana, longæ, lignæ, & grossæ cannæ, & subtilis foraminis, solida, grossa, & boni odoris, quæ mordicat, & stringit. Quæ nigra est, mala est, & nihil de ea administratur, nisi cortex. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 1. cap. 14. c. 154. c. 2.

Cassia fistula arbor est de partibus Orientis versus meridiem allata, & est naturæ temperatissimæ, & melior est longa, grossa, multam habens humiditatem, & quæ est splendidior, & pinguior. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 1. cap. 19. char. 154. col. 2.

Cassiopea lapidibus debite inscripta somnum dat & corpora debilia recreat. Alb. mag. de mineral. ex tract. 3. cap. 5. char. 143. col. 1.

Castanæ proprium est, si excidatur, multas procreare, & quasi syluam generare. Alb. mag. de veget. l. 6. tract. 1. cap. 10. char. 153. col. 1.

Castitas est species temperantiæ. D. Thom. 3. ethic. l. 2. char. 57. col. 1.

Castores peregrini, cum ad aliquam regionem accedunt, illi castores, qui illam incolunt regionem, eos capiunt, & ligna fere cogunt, quibus fabricant domos ad habitandum. Alb. mag. de ani. l. 7. tract. 1. cap. 5. c. 65. col. 3.

Castor est animal posteriores pedes habens anserinos ad natandum, & anteriores vt canis: & dicitur a castrando, non quia seipsum castrat, sed quia quaeritur vt castraretur. fabricat sibi cameras in solarijs, vt crescente aqua ascendat, & descendat. cauda eius est lata, apta ad natandum, vt gubernaculum in nauî. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 2. cap. 1. c. 175. col. 4.

Castrare solent duobus modis: aut testes nouellos adhuc frangere: aut adultos iam firmosque excidunt. Arist. de hist. ani. 3. cap. 1. char. 71.

Castrantur ea, quibus sunt testes. Aristotel. de hist. anima. 9. cap. 50. char. 377.

Castrantur gallinacei parte nouissima suæ alui, quæ cum coeunt, concidit. hanc enim, si duobus, aut tribus feramentis, adusseris, capos facies. quod si perfectus est, q castratur, crista pallefcit, & cucurire desinit, nec coit uenereu repetit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 50. char. 377.

Castrantur si cerui cum cornua nondum gerunt per etatem, non edunt cornua: sed, si cornigeri exciduntur, non decidunt cornua, & eadem seruantur magnitudinis. Arist. de hist. ani. 9. cap. 50. char. 378.

Castrantur cameli foeminae, cum eis uti in prælio libet, ne eosicipiant vtero. Arist. de hist. ani. 9. cap. 50. char. 379.

Castrata omnia transeunt in foeminam. Arist. de historia animal. 5. cap. 13. char. 161.

Castrata omnia, nisi nouella castrantur, intereunt, excepto apro; non enim refert qua a tate castratur. Arist. de historia animal. 9. cap. 50. char. 378.

Castratio quadrupedum vix immutat in foeminam. Arist. de hist. animal. 9. cap. 50. char. 378.

Castratione mutantur animalium aliqua forma, & moribus. Arist. de hist. animal. 9. cap. 50. char. 377.

Castrati diutius viuunt, quàm non castrati luxuriosi. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 8. c. 62. col. 2.

Castrati non possunt generare, quia via spermatis non

sunt affixæ, & terminatæ ad proprias vias exitus seminis. Alb. mag. de anim. l. 15. tract. 1. cap. 3. c. 126. col. 4.

Casus, vt causa per accidens.

Casu quædam fiunt, quædam non fiunt casu. Arist. 2. physic. su. 3. cap. 2. tex. 40. char. 40.

Casu dicitur illud, quod fit ex rebus, quæ sunt propter aliquid, quando ex his fit aliud per accidens. Arist. 2. phys. su. 3. cap. 2. tex. 50. char. 42.

Casus, & fortuna causæ sunt secundum accidens in ijs, quæ possunt fieri, non simpliciter, nec frequenter: & horum quæcunque fiunt in his, quæ propter aliquid fiunt, differunt vero, quia casu quæ fiunt, simplicius fiunt quàm, quæ fiunt a fortuna: quia quod fortuna est, est casu; & quod casu est, non est a fortuna. Arist. 2. phys. su. 3. cap. 2. tex. 57. char. 44.

Casus in animalibus accidit, ac inanimatis multis. Arist. 2. phys. su. 3. cap. 2. tex. 60. char. 44.

Casu fiunt, quæ simpliciter propter aliquid fiunt, cum eius, quod euenit, gratia fiunt, cuius extra est causa. a fortuna, quæcunque a casu fiunt, eligibilium, in habentibus electionem. Arist. 2. phys. su. 3. cap. 2. tex. 61. c. 45.

Casu omnia esse absurdum est, & figmento simile. & nõ est in ijs, quæ sunt natura id, quod fit, vt accidit; neque id, quod vbiq; & in omnibus est, fit a fortuna. Arist. 2. de Cœlo, su. 3. cap. 2. tex. 45. char. 307.

Casu fiunt, id est per putrefactionem, quorum materia a seipsa moueri potest: at, quorum non potest moueri a seipsa, impossibile est fieri aliter quam ex ipsis. Arist. 7. metaph. cap. 10. tex. 31. char. 143.

Casus singulos generali sermone comprehendere facile non est. Arist. politic. 3. cap. 7. char. 581.

Casus aliquando solet, & in ijs, quæ a formis fiunt, prædicari, sed potius in naturalibus. Alex. Aphrod. in 2. de anima. cap. 57. char. 55. col. 4.

Casus est, quod vltro, & frustra fit. Alexand. & Eust. in 2. post. char. 65. col. 2.

Casu fiunt, quæ sine aliqua præelectione fiunt, vt qñ cõcussa terra nascit aque fons. Ammo. in l. de inter. q. 79.

Casus non per similitudinem, ac translationem, sed peculiariter ad inanimata pertinet, & ad animantia ea, quæ ratione carent. Them. in 2. phy. tex. 60. char. 24. col. 2.

Casus ab eo, quod fit, temere differt, sicut finis a causa efficiente. Them. in phy. tex. 63. c. 24. col. 2.

Casu, & fortuna quod fit, non oportet intrinsecam & apertam causam existentem sequi, sed externâ, & manifestam. Simpl. in 2. phy. cap. 1. tex. 65. c. 114. col. 1.

Casus consideratur in ijs, quæ fiunt a natura præter naturæ intentionem. Joã. Gram. in 2. post. cap. 11. c. 65. c. 1.

Casus esse non potest in rebus, quæ sunt ab intelligentia: id est non artificialibus, & eligibilibus, sed in solis naturalibus. Io. Gram. in 2. post. cap. 11. c. 65. col. 4.

Casus est eorū, q fiunt alicuius gratia: in his, q natura & raro eueniunt, cã p accidēs. Ioã. Gra. in 2. phy. c. 41. c. 4.

Casus est, quod eligi non potest. Mag. in l. de int. q. 19.

Casus consideratio non est propria philosophiæ naturalis. Auer. in phys. 2. te. 46. char. 31. col. 3.

Casus non est in contingenti equaliter. Auer. in phys. 2. tex. 48. char. 31. col. 4.

Casu quod natum est existere, nõ est natum existere per intentionem. Auer. in phys. 2. te. 79. c. 37. c. 2. Oppositum vide 2. phy. te. 63.

Casu quod fit, semper est oppositum ei, quod fit natura. Auer. physic. 8. te. 46. c. 176. col. 3.

Casus non inuenitur nisi in possibilibus. Auer. 2. de cœlo. te. 44. ch. 60. col. 2.

Casus non est in cœlo, cum non sit illic materia. Auer. 2. de cœlo, te. 45. c. 60. col. 3.

Casu quæ fiunt, non habent ordinem, nec sunt intenta a natura. Auer. in 12. metaphy. te. co. 13. c. 14.

Casus sine aliqua actione nõ fit. Boeth. in l. de inter. c. 360.

Casu

Casu aliquid euenit, cum per actionem, quam quis gerit, aliud quam spectabat, euenit. Boeth. in li. de inter. c. 360.

Casus secundum Aristotelis opinionem, inter exteriores causas numeratur: secundum Ciceronem dicit euentum causis latentibus effectum. Boeth. in topic. Cic. l. 4. char. 837.

Casus non est aliquid de mundo, sed est permixtum ordini, & necessitati. Alb. mag. in pri. de cœlo, trac. 1. cap. 2. ch. 2. col. 1.

Casu quæ sunt, habent causam intrinsecâ, vt eorum quæ sunt a natura: eorum autem, quæ sunt a fortuna, causa est extrinsecâ, vt eorum quæ sunt a proposito. D. Tho. in 2. phy. l. 10. te. 66. c. 26. col. 1.

Casus est natura agens præter intentionem, & non affimilantur suis agentibus, quæ a casu sunt. D. Tho. 2. metaphy. l. 3. te. 13. c. 843.

Casus, vt ad nomen, & verbum pertinet.

Casus nominum non sunt nomina, nec cum verbo est, verum vel falsum significant. Arist. perher. cap. 2. char. 120.

Casus verbi non sunt verba, & differunt a verbo; quia præfens significat tempus, verbi vero casus illud, quod circum circa est. Arist. perher. cap. 3. c. 120.

Casus a veteribus appellantur non solum hi quinque, qui sunt in vsu, sed etiã modi & inflexiones, quæ adiunguntur, quamuis quascumque formationes habeant. Sim. in præd. c. 8.

Casus tum ad nomē, tum ad verbum, tum ad orationem pertinet. Auer. in poet. cap. 7. c. 93. col. 1.

Casus est alicuius nominis principalis inflexio. Boeth. de diffi. topic. l. 2. c. 870.

Casus obliqui, & si non sint partes enunciationis, sunt tamen partes propositionis. Albert. magn. in prior. cap. 138. colum. 4.

Casus, vt fit denominatio.

Casus antiqui nominabāt aliquas transfigurationes, vt a iustitia iustus. Boeth. in præd. q. 118.

Casus singulos generali sermone comprehendere facile non est. Arist. politic. 3. cap. 7. ch. 581.

Cathapleba est animal modicū, & caput ægreferens propter grauitatem, in ripis Nili iuxta fontem, qui niger dicitur habitans. Habet ita venenosos spiritus in oculis, vt qui ipsum in oculis eius offenderit, statim moriatur. Alb. mag. de ani. l. 21. tract. 1. cap. 1. c. 176. col. 3.

Cataplasmatis virtus est, vt resoluat, vt moueat sudorē, vt euocet uaporem. Arist. probl. sec. l. q. 30. c. 341.

Cataplasmata mutari debent, ut plenius sentiantur: solita enim, vt ea, quæ uentriculo mandamus, non amplius medicamenta sunt, sed pro alimentis recipiuntur: & sic suo munere fungi nequeunt. Aristot. problem. sec. prim. quæst. 46. ch. 347.

Catarri accidūt, si sanguis, qui accedit ad cerebrum erit frigidior, vel cerebrum nimis frigidum: & assimilatur pluuijs, & vaporibus, qui fiunt in magno mundo. sed catarri causa melius secundum eius diuersitatem, consideratur a Medico. Albert. mag. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 3. ch. 106. col. 3.

Catellæ, quæ ferunt vterum sexaginta diebus, edunt catellos luce carætes per dies duodecim. Quæ gerūt vterum per septuaginta dies, eodem tempore carent luce catelli. At quæ per dies nonaginta, carent luce catelli per dies decem & septem. Aristot. de hist. animal. 7. cap. 20. char. 230.

Catelli cæci gignuntur, nec ante duodecim dies visum accipiunt. Arist. de hist. ani. cap. 20. char. 230.

Categoricæ propositiones sunt eæ, quæ sine aliqua cõ-

ditione propositionis promuntur; vt homo iustus, reliquæ conditionales sunt Boeth. in l. de inter. q. 357.

Catus est in Arcadia super ripam fluminis Tiberis habitans, infestus bobus, ita vt tres aliquando simul per caudas ad antrum trahat, & est species pulmonis ipsius adeo calidi, & subtilis veneni, vt ad modum flammæ consumat ea, quæ tetigit. Alb. mag. de ani. l. 22. tract. 2. cap. 1. c. 176. col. 1.

Catus est animal notum, muribus infestum, in multis simile leoni secundum figuram, vnguibus & dentibus armatum, vt leo. Fel cati agrestis magni iuamenti est contra oris torturam, & extrahit fetum mortuum de matrice, cum fit ex eo suffumicatio subtus mulierem in os vuluæ: & cum stercore nigro alicuius cati commistum fuerit. Albert. magn. de animalibus. l. 12. tract. 2. cap. 1. c. 176. col. 1.

Caucasus est maximus mons eorum, qui ad Orientem estiualem, & multitudinem, & altitudinem. Arist. meteor. su. pri. 4. c. 483.

Caudæ animalium pellis corporis modum imitantur, dummodo cauda nota aliqua auctione dependeat; est enim nonnullis tam exigua, vt vix dignosci a sensu possit. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. char. 40.

Caudam omnia fere non solum viuipara, sed etiam ouipara habent: nam & etsi non magnam habent aliqua, tamen aliquid prominet, quod caudam describere possit. Arist. de part. ani. 4. cap. 10. char. 339.

Cauda homo vnus vacat: conuertitur enim alimentum, quod caudam addit, in carnes, quæ in membra interiora habet, quod nulli quadrupedum datum est vt federe possit commodius. Aristot. de part. animal. 4. cap. 10. char. 539.

Caudarum differentia est, & natura his abutitur, non modo in tegendo, & tuendo sedem, sed etiam ad reliquum corporis vsum, & vtilitatem. Aristot. de part. animal. 4. cap. 10. char. 540.

Cauda piscium non omnibus similis est, sed aliquorum est spinosa, & longa: aliorum, carnosâ, & breuis. Arist. de part. animal. 4. cap. 13. char. 552.

Cauda multa animalia, dum bladiūtur, peruibrare cur solent? & leo, & taurus, cum sunt irati, costas verberant: quoniam dorso medullam ad caudam vsque porrectam habent, quod vim obtinet animale, & motionis autorem. igitur cum animal notum sibi agnoscat, quasi manu ritu hominum excipit. leonis, & taurorum cauda, per iram mouetur. vt manus hominum: & cum animus vlscisci nequeat, alio quodammodo feruorem suum extinguit. Alexand. Aphrod. probl. pri. 147. char. 722.

Cauda quorundam animalium abscessa, cur magis quam ceteræ partes corporis mouentur? quoniam propter meatuum suorum angustiam magis seruant naturalem calorem, quo uis mouendi, & sentiendi continetur: vnde fit, vt si etiam quiescant, rursus moueantur, si tangas. Alex. aphr. probl. 2. 33. c. 735.

Cauda pilosa vocatur, quæ in toto pilis longis, & multis est repleta. Alber. Magn. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. char. 24. col. 4.

Caudæ serpentum, & lacertorum post abscissionem recrescunt, sed non redeunt ita longæ. Alb. magn. de animalibus. 6. tract. 2. cap. 2. c. 34. col. 3.

Cauda principaliter est ad tegendum anum, ne infrigidetur; & homo non habet, quia carnositas coxarum supplet. Alb. magn. de ani. l. 14. tract. 2. cap. 4. char. 123. col. 3.

Cauhatus est, testæ Auicenna, serpens similis arundini, cubitalis longitudinis, arenæ coloris, & super dorsum habens linearum vestigia: in vulnere mortuus inflatur maxima fluūt inde, & maximus dolor, interficat a tertia in septimam, ideo est secūdi ordinis. Alb. magn. de ani. l. 25. c. 201. col. 3.

Caulis in omni loco nascitur, sed terram pinguem habere vult, & bene fossam, non argillosam, non glaream, nec arena, vel fabulo immistam. Alb. mag. de veget. & plant. l. 7. tract. 2. cap. 2. char. 177. col. 3.

Caulis est multiplex, syluestris, & domesticus: & syluestris est porosus, marinus, & aquaticus: & in genere syluestris calidior est, quam domesticus. marinus declinat ad falsedinem, & ideo laxat ventrem, est vniuersaliter calidus, & ficcus, sed magis calidus quam ficcus. Cimis eius stipitum est fortis desiccationis. parum caulis nutrit. Alb. mag. de veget. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 164. col. 1.

Causam cum scimus, tunc scire putamus, causam autem quatuor sunt: materia, forma, efficiens, & finis, quæ demonstrationis medium sunt. Arist. poster. l. 2. cap. 11. tex. 20. c. 369.

Causa vno modo dicitur, ex quo fit aliquid cum in sit, ut æs statua: alio modo forma, & exemplum: hæc enim est ratio ipsius quod quid erat esse. Alio modo, cuius principium motus primum, aut genus, ut pater filij: & finis. Arist. phy. 2. su. 4. cap. 1. tex. 28. c. 36.

Causarum modi multi sunt: sed, cum adunantur, sunt pauciores: multipliciter enim dicuntur causæ: & ipsarum, alia est prior, alia posterior. Arist. 2. physic. su. 3. cap. 1. tex. 32. char. 38.

Causæ aliæ per se, aliæ per accidens. statuarius enim per se facit statuam; quod autem sit statuarius Polykletus, est causa per accidens. Arist. 2. physic. su. 3. cap. 1. tex. 33. c. 38.

Causæ omnes dicuntur, aut sunt actu, aut potentia. Arist. 2. physic. su. 3. cap. 1. tex. 34. char. 38.

Causæ dictiones, aut dicuntur sigillatim, aut compositæ. Arist. 2. physic. su. 3. cap. 1. tex. 56. char. 39.

Causarum modi sex sunt: vt propinquæ, & remotæ; per se, per accidens: compositæ, & diuisæ: & omnes hæc, aut actu, aut potentia. Arist. 2. phy. su. 3. cap. 1. tex. 36. c. 39.

Causæ multæ sunt eiusdem non per accidens, sed diuerso modo. Arist. 2. phy. su. 3. cap. 1. tex. 37. char. 39.

Causam vniuersaliumque semper summam querere oportet. Arist. 2. phys. su. 3. cap. 1. tex. 38. char. 39.

Causarum aliæ sunt vniuersales, aliæ singulares. Arist. 2. phy. su. 3. cap. 1. tex. 38. c. 39.

Causas omnes cognoscere debet Naturalis. Arist. 2. phy. su. 3. cap. 2. tex. 64. c. 46.

Causa generationis vna est; vnde principium motus vna est materia. Aristot. 1. de generat. & corrupt. cap. 3. tex. 14. c. 389.

Causæ generationis plures sunt: sed principatum obtinere videtur, quæ est vnius gratia. Aristot. de partib. anim. 1. cap. 1. c. 401.

Causarum diuisio, & ad quem pertinet earum consideratio.

Causæ quatuor sunt. Prima est causa formalis, quia dicitur substantia, & quid erat esse. Secunda materia, & subiectum. Tertia efficiens a quo est principium motus. Quarta eius opposita, quæ est finis. Aristot. 1. metaph. ex su. 2. cap. 1. c. 10. Idem Alexan. Aphrod. de fat. tex. 23. cap. 2. Idem Alex. & Eust. 2. post. tex. 58. col. 2. Idem Io. Gram. 2. post. cap. 11. tex. 64. col. 1.

Causarum genera quatuor esse, materialem, formalem, finalem, efficientem, testimonio Antiquorum, maxime probatum est. Aristot. 1. metaph. ex sum. 2. cap. 5. tex. 11. char. 21.

Causas singulas alterius, & alterius est scientiæ speculari. Arist. 3. metaph. ex su. 2. cap. 1. tex. 3. char. 43.

Causa dicitur vno modo, ex qua fit aliquid, vt in existente, vt æs statua: alio modo vt forma, & exemplum. tertio modo vt efficiens. quarto vt finis. Arist. 5. metaph. cap. 2. tex. 2. char. 85.

Causæ multipliciter dicuntur: aliæ propinquæ: aliæ remotæ; aliæ per se, aliæ per accidens: aliæ in potentia, aliæ in actu. & in causis secundum accidens, ita inveniuntur propinquum, & remotum, vt in causis, quæ sunt essentialiter; aliæ complexæ, aliæ simplices: & sic sex sunt combinationes, quæ per potentiam, & actum duplicatæ faciunt duodecim. Arist. 5. metaph. cap. 2. tex. 3. char. 85.

Causæ non solum sunt intrinsecæ, sed etiam extra, vt mouens: differunt enim principium, & elementum: causæ de ambobus dicuntur: vel principium in hæc diuiditur; quia id, quod mouet, & aliquid quiescere facit, principium est. Elementa tria sunt, secundum analogiam: id est materia, forma, priuatio causæ. Principia sunt quatuor: id est, materia, forma, priuatio, & præter hæc cuncta mouens, vt omnium principium. Arist. 12. metaph. su. 1. cap. 4. tex. 23. char. 248.

Causæ per se aliæ sunt; aliæ per accidens, inter quas fortuna, & casus sunt. Alexan. aphrod. in 2. de anim. cap. 27. char. 55. col. 3.

Causæ vel sunt vna, vel plures, Non vna, quia effectum, & efficiens diuersa, ergo plures. Si plures, aut omnes infinitæ, aut aliquæ, aut vna. Non omnes, neque aliquæ, quia multa infinita esse non possunt. Non vna cæteris finitis, quia infinitum, cum sit vbique, alteri, vel finito, vel infinito locum non relinquit. Alexand. Aphrod. ex pri. maio. pr. phil. vel secundum Latin. 2. co. 21. c. 53. col. 1.

Causarum alia eadem est cum eo, cuius est causa: alia ab eo diuersa, quæ diuersa, aut demonstrabilis, aut indemonstrabilis. Alex. & Eust. in 2. post. c. 44. col. 2.

Causa multis modis sumitur: vel pro eo accipi solet, ex quo immanente subitanteque aliquid fit: vt æs statuæ, vel causam pro forma, & exemplari accipimus, hoc est pro diffinitione eius, vel vnde principium motus cepit: vt pater est causa filij: vel vt finis. Them. in 1. phy. tex. 28. c. 22. col. 4.

Causæ apud Arist. sunt efficiens, & finis: concausæ forma & materia, & postremo elementa. sed Plato causis addidit exemplarem, concausis instrumentalem. Themist. in 1. physic. char. 14. col. 2.

Causarum modi multiformes sunt: nam aut propinquæ, & singulares sunt, aut remotæ, & generales; aut per accidens, aut per se, aut vt genera. Item aut coniunctæ, aut separatæ. Quæ diuisiones non solum in efficientibus, sed etiam in ijs, quæ ad materiam pertinent, spectant; & omnes hi modi, vel actu, vel potentia sunt. Themist. in 2. phys. tex. 34. c. 23. col. 1.

Causa eadem vt efficit quales, qualitas est: vt operatur quales, potentia est. Simp. in præd. char. 60.

Causa tot modis dicitur, quot dicitur principium; nam substantia sunt idem, consideratione differunt: nã consideratio præcedit causæ considerationem. Simplic. in prim. physicor. c. 2. col. 1.

Causæ completæ compositi sunt materia, & forma, & propter hoc sunt materiales, & naturales. Simp. in 2. physicor. c. 111. col. 2.

Causæ aliæ fiunt extrinsecus, & inseparabiles; aliæ simul insunt. Dex. in prædicamenta, char. 27. a tergo.

Causæ aliæ cum causatis conuertuntur, aliæ non. In quibus conuertuntur multoties, quia causatum causa notius est, ex causato causam asserimus, & in ijs sepe causa existente causatum esse necesse est; non aut, cum fit causatum, est causa, & in alijs causato existente erit causa: & causa cum sit, nõ omnino erit causatum, quod propter æquocationem fit. Io. Gram. in 1. post. cap. 9. c. 27. col. 2.

Causarum aliæ sunt, & non fiunt; vt in physicis, & metaphysicis: aliæ non sunt, sed fiunt; vt in practicis. Io. gra. in pri. post. cap. 20. c. 47. col. 4.

Causarum, aliæ sunt formales, aliæ efficietes, aliæ materiales, aliæ finales. Io. Gram. in 1. post. cap. 11. c. 64. col. 1.

Causæ

Causæ quatuor in naturalibus inuestigandæ sunt, in mathematicis formalis tantum. Ioan. gram. in 2. physic. tex. 74. char. 47. col. 1.

Causæ omnes non considerantur ab omnibus artibus: sed aliæ formales tantum considerant; vt mathematicæ: quædam efficientem formalem, & finem: vt diuina: & quædam omnes quatuor: vt naturalis. Auer. in phys. 1. tex. 1. char. 4. col. 2.

Causæ aliæ, natura excepta, quibus sunt res, sunt voluntas, & casus. Auer. in phys. 2. tex. 1. c. 23. col. 2.

Causæ vniuersales tantum sunt in simplicibus. Auer. 4. de celo, ex paraphrasi. tex. 25. char. 151. col. 4.

Causa maxime dicitur de agenti, & fine, & quandoque de quatuor causis. Auer. in 8. metaph. tex. 10. c. 98. c. 1.

Causæ in metaphysicis sunt forma, finis, & aliquo modo agens; quia conditio agentis in hoc libro non est, quæ præcedat passum præcessione temporali, vt in rebus naturalibus. Auer. epitom. in metaph. tract. 1. c. 168. col. 4.

Causæ redduntur in metaphysicis ratione diuinitatis, & rerum diuinarum, quæ sunt entia non existentia in materia. Auer. epit. in metaph. tract. 1. c. 168. col. 4.

Causæ redduntur in scientia naturali ratione nature, & rerum naturalium. Auer. epitom. in metaph. tract. 1. char. 168. col. 4.

Causas docere vult Aristoteles eas, quæ restabāt de scientia, circa notitiam causarum vltimarum; quia due tantum causæ in scientia naturali declaratae erant, materia scilicet, & mouens: hic autem formam, & finem, & agentem declarat. Auer. epitom. in metaph. tra. 1. c. 168. c. 4.

Causa mouens perfecte non potuit declarari in scientia naturali. Auer. epitom. in metaph. tra. 1. c. 164. col. 4.

Causas qui aufert, aufert intellectum; quia intellectus est apprehensio entium cum causis suis. Auer. contra Algaz. de destruc. destruc. prim. char. 56. col. 4.

Causa dicitur de agenti, & fine æquiuoce. Auer. in prim. ethic. tex. 55. c. 163. col. 4.

Causæ quatuor modis intelliguntur; vt materia, forma, efficiens, & finis. Boet. in topic. Cic. l. 8. char. 834.

Causæ quatuor sunt; formalis, quæ quod quid erat esse significat: alia materialis, quæ cum sit, necesse est esse, nam in potentia materia non est causa: alia est efficiens, quæ ad primum mouet effectum: quarto est finis, & est cuius causa. Alb. mag. in post. c. 211. col. 2.

Causa, vt principium cognoscendi, & probandi causatum, pertinet ad demonstratorem: sed, vt rem constituit per motum, pertinet ad naturalem. Alber. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 1. c. 19. col. 4.

Causarum ordo tribus considerari potest modis. Primo, vt causa, & sic prima, est finis: secunda, efficiens; tertia, forma: quarta, materia. Secundo, vt se habent ad esse, & sic prima, est efficiens: secunda, materia: tertia, est forma: quarta, finis. Tertio, vt ad mouere, & sic prima, forma: secunda efficiens; tertia, finis: quarta, materia. Alber. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 5. char. 21. c. 3.

Causæ omnes per aliam intentionem agunt, per aliam mouent. Mouent enim, cum motum influunt, faciens autem influit ei id, quod facit, secundum quod subiectum mutat secundum aliquam formam. Alb. mag. in 1. de gener. & cor. tract. 5. cap. 7. c. 68. col. 1.

Causas corporis humani Physici est scire, non Medici. Alb. mag. in 1. de ani. tract. 1. cap. 7. c. 3. col. 2.

Causarum ordo in natura ideo est primi ad media, & mediorum ad vltima, quod aliquid causet in vltimis a medijs, quod a causa prima non sit perfectum; & dico de his causatis, quæ nomine suo significant aliquam nobilitatem, aliter ex vltimis ad media non esset recursus ad primum: & hoc esse non potest, cum omne, quod est, aliquam bonitatem a prima causa desideret, & propter illam agat quicquid agit. Siue ergo dicamus media aliquid agere in vltimorum productione, siue non, semper perfectio vltimorum principaliter,

& efficaciter est a prima causa; & ea, quæ inter media sunt operantur, vt instrumenta, si quid ad ea operantur. Albert. magn. de intel. & intelli. l. 1. tract. 1. cap. 4. char. 50. col. 4.

Causam primam adire dupliciter contingit: in genere, & extra genus. In genere, vt in passionibus discreti, vt continui, venit ad primam causam dicentem quid est passio, & propter quod inest subiecto. Extra genus, sicut cum fit demonstratio de genere in genus, quando vnum genus subiectum, ex additione se habet ad aliud genus subiectum: vt quædam magnitudines se habent ad numerum. Albert. magn. in 1. metaph. tract. 2. cap. 4. c. 60. col. 1.

Causarum mouentium ordinem, & numerum dupliciter accipere possumus in natura. Vno modo, vt mouentium ordo, & numerus accipitur cum ordine conuertente situm; & sic primum mouens est primū cœlum compositum, ex motore, & ex corpore, quod primo mouetur; & media, quæ sunt mouentia, quod mota sunt omnia sic composita: & vltimum motum est corpus, in quo consistit virtus primi mouentis, quæ est actus eius, vt est mouens. Aliter accipitur ordo, & numerus mouentium per se, vt abstrahit a situ; & secundum hoc, mouens est primum simpliciter mouens, & non motum, & mouet motum primum per se, vniiforme, & postea venit motus per mouentia mota per se, vt in priori. Accipitur & hic ordo & numerus, per accidens, & non per se. Albert. magn. in 2. metaph. cap. 6. char. 75. col. 3.

Causarum passiones non sunt eiusdem nature: nam aliæ sunt efficientes, aliæ materiales, aliæ finales. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 3. cap. 1. c. 83. col. 2.

Causarum theoria, ab vna & eadem scientia inquiri possunt, vt quæ situm, & conclusum per consequens; & vt pars subiecti, siue subiectum, de quo aliquid concluditur; & tertio vt principium, vel medium, per quod concluditur id, quod concluditur de subiecto, vel parte subiecti. & hoc tertio modo hic queritur, & sic causarum genera, vt partes entis, & passiones eius, pertinent ad Metaphysicam. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 2. cap. 1. c. 83. col. 2.

Causas quatuor Metaphysicus considerat, non vt mobilis, sed vt causas vnde motus, vt in mobili: & materia est non determinata per subiectū mutationis, & motus: sed potius per hoc quod ipsa est fundans ens, & indiuidans, & substans entitati, & huiusmodi, quæ sunt ante motus subiectum, eo quod non subijcitur mutationi, & motui nisi fundatum, & indiuiduum, & substans: & non conuertitur, quod causæ fundamentum, & indiuiduum, & substans in seipso mutationi subijcitur, & motui: & similiter est finis, qui est in primo motore, vniuersum esse in mobili, qui est in eo, vt in duce exercitus; qui non includit aliquos motus secundum se, & quo ad huius considerationes, terminatur primum mouens, & prima materia, substans, & abstractus ab omnibus finis. Alber. mag. in 3. metaph. tract. 3. cap. 1. c. 83. col. 3.

Causa essendi cuiusvis rei, aut est eadem, & est forma, & materia: aut est alia, & est efficiens, & finis, quæ quodammodo sunt causæ formæ, & materiæ, quia agens propter finem operatur, et vnit formam materiæ. D. Tho. in post. char. 86. col. 3.

Causæ dici possunt, & quæ sunt extra rem, & quæ sunt in re, ex quibus non componitur res primò. D. Tho. in pri. phy. l. 1. tex. 1. c. 1. col. 2.

Causæ, considerantur a philosopho naturali propter aliquam necessitatem; nec alio modo de causis considerat, nisi vt sunt causæ naturalium mutationum; quia causæ, vt causæ, proprie considerantur a diuino Philosopho. D. Thom. in 2. l. 5. tex. 27. c. 20. col. 3.

Causarum quatuor sunt genera: duo, quæ sunt materia, & forma,

& forma, sunt essentiae partes, finis non causat seorsum aliquod ab agente, agens tantum est illa, a qua potest aliquod denominari, ut ab extrinseco. D. Thom. in 3. physic. l. 5. tex. 22. char. 35. col. 4.

Causæ distinctio est per species, id est, penes diuersas causandi rationes: & est per modos penes diuersas habitudines causæ ad causatum. D. Thom. in 5. metaph. l. 2. tex. 2. char. 265.

Causa potest aliquid alicuius rei esse causa duobus modis. Vno modo ex parte causæ: quia, quod accidit causæ, dicitur causa per accidens. Alio modo ex parte effectus, quod potest esse tripliciter. Vno modo per ordinem necessarium ad effectum. Alio modo, cum habet accidens ordinem ad effectum, non tamen necessarium, & sic fortuna, & casus sunt causæ per accidens. Tertio cum nullum ordinem habet, nisi secundum existimationem. D. Thom. 5. metaph. l. 2. tex. 9. char. 266.

Causarum triplex gradus in rebus inuenitur. Primo causa incorruptibilis, & immutabilis; Secundo diuina, sub hac est causa incorruptibilis, & mutabilis causa, per gradus est simpliciter vniuersalis, & eius effectus proprius est esse causa. Secundus gradus est quodammodo vniuersalis, quodammodo particularis. particularis, quia se extendit ad aliquod genus entium, id est, ad ea, quæ per motum in esse producuntur. vniuersalis, quia ad omnia generabilia, & corruptibilia se extendit. Causa tertio ordine est, & particularis, & ad proprios effectus secundum singulas species determinata. D. Thom. 6. metaph. lect. 3. tex. 1. char. 417.

Causa duplex: effectiua, & dispositiua, & licet cognitio particularis non efficiat cognitionem vniuersalem, tamen ad hanc disponit. Alexand. de Ales. in 1. metaph. char. 5. col. 1.

Causæ, quæ spectant ad vnam scientiam, dupliciter accidere possunt: vel quia reducunt in vnam formalitatem, vel quia vnum dependet ab alio. Alexand. de Ales. in 3. metaph. tex. 3. char. 52. col. 1.

Causæ diuersæ diuersas habent principalitates in diuersis scientijs. Alexand. de Ales. in 3. metaphysic. tex. 3. char. 55. col. 1.

Causarum species, & causarum modi, alio & alio modo accipiuntur; quia causarum species accipiuntur ex alio, & alio modo: causandi modi propter eundem modum causandi, ut reperiuntur diuersæ habitudines ad eundem effectum. Alexan. de Ales. in 5. metaphysic. text. 3. char. 106. col. 2.

Causa eadem in agentibus ex proposito, est per se & fortuita diuersa ratione, per se respectu illius, quod cadit sub proposito, fortuita verò, respectu illius, quod cadit extra propositum. Ale. de Ales. in 6. metaphysic. te. 6. char. 177. colum. 1.

Causæ aliæ sunt in essendo, & cognoscendo simul, aliæ in cognoscendo tantum. Thom. de Vio. in post. c. 97. c. 1.

Causa tria significat. primo rem illam, cuius est causa. secundo modum, quo rem illam causat. tertio relationem ad causatum. Tho. de Vio. in post. pri. c. 212. co. 1.

Causam eandem esse secundum substantiam duobus intelligitur modis, primo accipiendo substantiam, ut contra accidens. secundo, ut distinguitur contra accidentale. Tho. de Vio. in post. c. 212. col. 1.

Causa in essendo duplex est. prima adequata effectui. alia excedens effectum. Thom. de Vio. in post. char. 221. col. 2.

Causa quid est.

Causa mouens vaporum est circulus, in quo manifeste est Solis actio disgregans, aut congregans, ex eo quia prope sit, aut longius. Aristot. meteor. l. 1. su. 3.

cap. 1. char. 473.

Causæ omnes principia sunt. Aristot. 5. metaph. cap. 1. tex. 1. char. 85.

Causæ proximæ generationis sunt motus coelestes, quibus vertuntur ea quæ sunt hic: superiores autem causæ motuum vniuersales rationales sunt: & harum superiores intellectuales formæ, ex quibus primis formis illustratio, & decor ingeritur omnibus, secundum aptitudinem recipientium. Simplic. in 2. physic. char. 110. col. 2.

Causa alicuius id est, quo posito, necessario illud sequitur. Simplic. in 2. physic. tex. 91. c. 138. col. 1.

Causa est causato prior, etiam in ijs, quæ ad aliqd sunt. Simplic. in 2. de anima. tex. 34. c. 30. col. 4.

Causa diuinior est ea, quæ magis comprehensibilis est, & magis se extendit. Sir. in 2. metaphysic. vel 3. secundum Latin. t. 6. c. 5.

Causæ rerum diuersarum sunt diuersæ. Auer. 1. de anima. tex. 24. char. 121. col. 4.

Causæ infinitæ non possunt reduci ad principium æternum. Auer. de gen. anima. 2. cap. 3. c. 221. col. 4.

Causæ naturales in superioribus corporibus, & inferioribus sunt vt ministri, formam consilij, & ordinem recipientes, & sibi incorporantes. Alb. mag. in 2. phys. tract. 3. cap. 4. char. 28. col. 4.

Causa est, qua posita, ponitur effectus; & destructa, destruitur. Alb. in 7. phys. tract. 1. cap. 1. c. 82. col. 1.

Causa, cum sit, quam de necessitate sequitur aliud, ideo coelum & elementum, cum aliquando causant, aliquando non, perfectam rationem causæ habent. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 4. c. 200. col. 3.

Causa est medium, per quod scimus, quod vere scimus. Albert. magn. 2. metaph. cap. 1. char. 74. col. 2.

Causa est, quam sequitur esse: & quæ facit aliud habere esse: & hæc aut intrinseca est ei, quod dat esse, aut extrinseca. Si intrinseca, aut est sicut dans esse, & rationem, hoc est, cuius esse continuè sequitur esse: aut non continuè sequitur esse, sed potentia tantum. Si vt quæ continuè non sequitur esse, est causa formalis. Si autem sequitur esse continuè, est materialis. vel sic. cum omne causatum sit hoc aliquid, quod est, aut causat ex parte esse, & sic est forma: vel ex parte huius, in quantum hoc, & sic est materia. At, si est extrinseca, aut est propter quod est esse, & est finis: vel a quo, & est efficiens. Albert. magn. in 2. metaphysic. tracta. 1. cap. 3. char. 99. col. 1.

Causæ omnes sunt principia, sed non conuertitur. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 1. cap. 1. char. 98. col. 2.

Causa proprie est illa, quæ est vniuersalis. D. Thom. in post. char. 70. col. 4.

Causa est in plus quam elementum. D. Thom. in 1. phys. l. 1. tex. 1. char. 1. col. 2.

Causæ sunt, ex quibus res dependet secundum esse suū, ad fieri. D. Thom. in 1. physic. l. 1. tex. 1. c. 1. col. 2.

Causarum alicuius generis cognitio est finis, ad quem consideratio scientiæ pertingit. D. Thom. 1. metaphysic. char. 2.

Causarum inquisitio est quædam certa mensura ad certificationem naturæ rerum. D. Thom. in 1. metaph. l. 14. tex. 26. c. 36.

Causa est, ad quam de necessitate sequitur aliquid. D. Thom. 5. metaph. l. 1. tex. 2. c. 355.

Causa quanto superior est, tanto vniuersalior est. Alex. de Ales. prim. metaph. char. 7. col. 4.

Causæ altissimæ, & vniuersales habent aspectum quodammodo ad omnia. Alex. de Ales. in prim. metaph. c. 9. column. 1.

Causarum omnes modi includuntur infra modos principij. Alex. de Ales. in 5. metaph. tex. 1. c. 103. col. 2.

Causæ

Causa, vt forma.

Causæ, & principia eorum, quæ natura sunt, si sunt ex quibus primis sunt, & facta sunt, & non secundum accidens; sed vnumquodque quod dicitur, secundum substantiam, manifestum est, quod omne ex subiecto, & forma fit. Arist. phy. pri. cap. 3. te. 65. c. 21.

Causa formalis est, ad quam reducitur omne, quare & omnis quæstio, quæ quærit de quidditate. Aristot. pri. metaph. ex su. 2. cap. 1. c. 10.

Causa formalis, finalis, & mouens est idem subiecto, sed differunt ratione. Aristot. in 12. metaphysic. text. com. 7. char. 139.

Causa formalis substantia dicitur non immerito, quia res quæque est per formam id, quod est: per causam enim distincta definiuntur. quæ enim quidditatem dicunt, diffinitionem, ac rationem significant. Alexan. aphrod. in prim. metaph. co. 19. char. 9. col. 1.

Causæ quatuor in naturalibus inuestigandæ sunt: in mathematicis formalis tantum. Ioan. Gram. in 2. physic. te. 74. c. 47. col. 1.

Causa formalis, & finalis coincidunt simul, licet modus causalitatis non sit vnus. Alb. mag. de ani. l. 15. tract. 1. cap. 1. c. 115. col. 4.

Causa formalis sola in immobilibus consideratur, quia forma est causa essendi absolute: aliæ causæ sunt essendi per aliquid, quod accipit esse. D. Thom. in 2. physic. te. 69. char. 26. col. 3.

Causa, vt efficiens.

Causa vnde principium motus, alia est immobilis, alia semper mouetur. Aristot. 1. de generat. & corrupt. cap. 3. te. 14. c. 389.

Causa illa putanda est prima, vnde motus principium. Arist. meteor. pri. su. 1. cap. 3. tex. 1. char. 453.

Causa agens respicit finem, & finis respicit esse. Aristot. 7. metaph. cap. 20. te. 59. char. 160.

Causæ effectiua alicuius rei causa faciunt ea, quæ ab ipsis fiunt: atque est ipsis certus quidam, & distinctus finis propositus, vt natura, ars, & electio. Ale. Aphrod. in 2. de ani. cap. 57. char. 55. col. 3.

Causa effectiua ea est, vnde est motus. Eust. 6. Ethicor. cap. 2. char. 278.

Causa efficiens duplex est; altera faciès per cognitionem: alia sine ratione, & reuerfione in seipsam. ordinata autem, & distincta est gratia alicuius situs principalis. Simplic. in 2. physic. c. 110. col. 1.

Causa efficiens separabilis esse oportet, & seiuncta. Simplic. in 2. phys. c. 111. col. 2.

Causæ efficientes tripliciter dicuntur: aliæ immobiles, de quibus in metaphysicis: aliæ mobiles, aliæ proximæ: aliæ remotæ. De causis mouentibus incorruptibilibus in libris de Cælo: de causis mouentibus, & quæ in generatione, & corruptione versantur, in libris de generatione, & corruptione, & in Meteoris: ac de plantis, & animalibus. Simplic. in 2. phys. c. 128. col. 1.

Causa efficiens in æternis absolute agit, in corruptibilibus autem vt plerumque. Simplic. in 2. physic. text. 74. char. 519. colum. 2.

Causa efficiens quod facit, ex non ente facit. Ioan. Gram. in 1. physic. c. 17. col. 4.

Causæ efficientes contrariorum, contrariæ sunt. Io. gra. in 4. phys. te. 64. c. 94. col. 1.

Causa efficiente necessario fiunt quæcumque fiunt, sine ipsa enim fieri non possunt. Ioan. Gram. in 5. de generat. animal. cap. 1. c. 82. col. 1.

Causa efficiens non est ex causis, quæ insunt rei: & propterea si effectum habuerit proportionem cum eo non accipietur in diffinitione effecti, nisi per accidens. Auer. in post. l. 1. te. com. 34. char. 138.

Causa efficiente posita, non sequitur ex ipsa, quod res fit propter causam efficientem. ideo hæc prædicatio si ponatur in speciebus prædicationis, non erit in demonstrationibus simpliciter, sed in ipsis signis, aut in demonstrationibus causarum. Auer. in post. l. 1. te. co. 34. c. 138.

Causa, quæ est extra rem, id est, efficiens, non ponitur in diffinitione, nisi per accidens. Auer. in post. l. 1. te. com. 35. char. 138.

Causam agentem omnes Antiqui negauerunt, præter Empedoclem, & Anaxagoram. Auer. in physic. 3. te. 30. c. 46. col. 4.

Causa agens differt a formali in hoc, quod agens cum fuerit, erit forma, & erit in patiente: sed forma cum fuerit, nihil fiet in patiente. causa vero materialis ab his differt in eo, quod recipit formam. Auer. 1. de generat. & cor. te. 65. c. 167. col. 4.

Causa agens non est extrinseca in rebus naturalibus, sed in artificialibus. Auer. in 5. metaph. te. co. 1. c. 48.

Causa agens maxime quæritur in rebus generabilibus, & corruptibilibus. Auer. in 7. metaph. te. co. 59. c. 97.

Causa efficiens illa est, qua præcedente aliquid effectum est, non tempore, sed naturæ proprietate. Boet. in Topic. Cic. l. 2. c. 784.

Causa efficiens est, quæ mouet, & operatur, vt aliquid explicetur. Boet. de diff. Topic. l. 2. char. 867.

Causa efficiens est, quæ quamlibet rem præcedens efficit, non semper tempore, sed proprietate naturæ. Boet. de diff. Topic. l. 3. c. 874.

Causa efficiens alicuius extra ipsum est; formalis autem in ipso inest. ideo nil per causam efficientem ponitur in genere, vel specie: per formalem ponitur. Alb. mag. in lex prin. char. 70. col. 2.

Causa efficiens non est causa finis, nec vt est causa, neque vt finis: sed tamen secundum esse, quod habet in mobili, quod est subiectum. Albert. magn. in 2. phys. tract. 2. cap. 6. c. 21. col. 4.

Causa efficiens nihil habet a forma, vt est causa formalis, & actus materiae: sed vt ipsa forma est principium motus, & operationum, sic habet efficiens a forma sua mouere materiam ad formam, ad quam mouet. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 6. c. 21. col. 4.

Causa efficiens essentialis est, cum causa secundum suum nomen, & formam, & principium illius operis, siue effectus, & in ratione talis causalitatis effectui comparatur. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causa efficiens accidentaliter est, cum id, quod accidit communiter indeterminatum est. Albert. magn. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. char. 22. col. 3.

Causa efficiens propinqua est illa, inter quam & factum non est medium. Alb. mag. in 2. physic. tract. 2. cap. 8. char. 22. col. 4.

Causa efficiens remota est illa, quæ mouet per medium. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 4.

Causa efficiens propria est illa a qua non patitur, nisi vnum solum singulare effectum. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 4.

Causa efficiens communis est illa, a qua patiuntur multa. Alber. magn. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 4.

Causa efficiens singularis est illa, quæ est causa vnius singularis operationis. Alber. magn. in 2. physic. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 4.

Causa efficiens vniuersalis est, cum naturalis causa est plus in operando, quam sit effectus. Albert. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. char. 22. col. 4.

Causa efficiens simplex est, quæ operatur vna virtute, ex qua prouenit opus eius. Alb. mag. in 2. physic. tract. 2. cap. 8. char. 22. col. 4.

Causa efficiens composita est, quæ operatur per plures virtutes coniunctas, quæ possunt esse similes, & dissimiles. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 4.

Causa in actu est efficiens, vt ignis accessionis causa in potentia,

potentia, vt ignis ratione combustionis, & si non sit adhuc accensus. Alber. mag. in 2. physic. tract. 2. cap. 8. char. 22. col. 4.

Causa efficiens, & si per se, & essentialiter sit idem specie cum forma, quæ est finis motus: nunquam tamen est idem numero, cum ipsa. Albert. magn. in 5. physic. tract. 1. cap. char. 60. col. 1.

Causa efficiens quadruplex est; perficiens, præparans, adiuuans, consilians. D. Tho. in 2. phy. l. 5. te. 16. c. 20. c. 4.

Causa efficiens perficiens est, quæ dat complementum motui, vel mutationi, quando introducit formam substantialem in generatione. D. Thom. in 2. physic. lect. 5. te. 28. char. 20. col. 4.

Causa efficiens præparans est, quæ aptat materiam, & subiectum ad vltimum complementum. D. Thom. in 2. phy. lect. 3. te. 28. char. 20. col. 4.

Causa efficiens adiuuans est, quæ non operatur ad proprium finem, sed ad finem alterius. D. Thom. in 2. phy. lect. 5. te. 28. char. 20. col. 4.

Causa efficiens consilians est in his, quæ agunt a proposito, & quæ dat agenti formam, per quam agit. D. Th. in 2. phy. lect. 5. te. 28. char. 20. col. 4.

Causæ efficientis quatuor sunt species secundum Aui-cennam: perficiens, disponens, adiuuans, & consilians. perficiens est, quæ vltimam perfectionem dat. disponens, quæ præparat materiam ad formam, adiuuans, quæ operatur ad principalem effectum; consilians differt ab efficiente principali vt dat finem, & formam agendi. D. Tho. 5. metaph. l. 2. tex. 2. c. 260.

Causæ efficientes & finales solæ correspondent inuicem: quia efficiens est principium motus: finis terminus. D. Thom. 5. metaph. l. 2. tex. 2. char. 262.

Causa nulla agens est in istis inferioribus: quæ ordini primæ causæ non subdita sit. D. Thom. 6. metaph. l. 3. text. 7. c. 20.

Causa omnis agens agit propter bonum. D. Thom. Ethic. pri. l. 14. c. 15. col. 1.

Causa efficiens vocatur vnde principium motus: quia licet motus sit in mobili, tamen non est ibi, nisi per vim agentis. Alexand. de Ales in prim. metaphysic. char. 12. col. 1.

Causa efficiens dicitur in omnibus, cum dicitur, quia natum est sic moueri. Pet. de Aluer. 4. de Cælo. l. 3. tex. 21. char. 73. col. 4.

Causa, vt finis.

Causa finalis, aut sit natura, aut arte; & fortuna nihil finis gratia fieri solet; quia etsi fortuna sit aliquid, id non est vt finis, sed præter intentionem accidit. Arist. post. 2. cap. 11. tex. 12. char. 371.

Causæ finales sunt omnia intermedia inter primū agēs, & finem vltimum, respectu præcedentis: sed in hoc differunt, quia aliæ sunt vt organa, aliæ vt opera. Arist. 5. metaph. cap. 2. te. 2. char. 85.

Causa finalis causæ efficienti opponitur, quia hæc prima, illa vltima est. Alexand. Aphrod. in prim. metaph. com. 21. c. 10. col. 1.

Causa vt finis, & vt forma, eadem est in quibusdam naturæ operibus. Ale. Aphrod. 3. meta. co. 115. c. 59. c. 2.

Causa finalis magis proprie habet rationem principij, quam efficiens. Simpl. in physic. char. 2. col. 1.

Causa finalis dicitur cuius gratia: gratia autem alicuius, quæ ante finem sunt. Ioan. Gram. in 2. poster. cap. 11. char. 65. col. 3.

Causæ finales in illis conspiciuntur, quorum sunt fines. Io. gram. in 3. physic. char. 76. col. 3.

Causæ finales, & efficientes sunt, quæ proprie causæ dicuntur: quia a casualibus solæ sunt abstractæ. Eust. 6. Ethic. cap. 1. char. 265.

Causa finalis non ingreditur diffinitionem, nisi forte

ignota sit differentia, & ponatur loco ipsius. Auer. in post. l. 1. tex. 11. c. 138.

Causæ finales digniores sunt essentia cæteris omnibus causis. Auer. de ani. su. 2. tex. 45. c. 136. col. 2.

Causæ finalis descriptio est, vt non sit propter aliam causam. Auer. in 2. metaph. tex. 10. ch. 15.

Causa finalis est, est quam fit aliquid. Boet. de dif. topic. 2. char. 867.

Causa finalis non mouet, nisi metaphorice: consideratur autem a naturali, in quantum natura nihil frustra facit. Alb. mag. in poster. c. 210. col. 2.

Causa finalis nihil habet a materia, sed in materia accipit esse a causa efficiente. Alber. magn. in 2. physic. tract. 2. cap. 6. char. 21. col. 4.

Causa finalis, & efficiens in idem coincidunt cum forma, in omnibus mobilibus ad formam. Alb. mag. de anima. l. 11. tract. 1. cap. 2. c. 96. col. 3.

Causa finalis siue causa propter quam est vltimum intentum in rebus naturalibus, & artificialibus. Alber. mag. de anima. l. 11. tract. 1. cap. 2. ch. 96. col. 4.

Causa finalis, & finis opponitur agenti; quia finis est primus in intentione, & vltimus in operatione. Alex. de ales. in pri. metaph. ch. 12. col. 2.

Causa, vt materia.

Causa materialis est illa, ob quam semper est generatio, & corruptio secundum naturam. Arist. 1. de gener. & cor. cap. 3. tex. 5. ch. 390.

Causa vt materia, est causa generabilibus: vt autem cuius gratia, forma, & species. Arist. 2. de generat. & cor. su. 3. cap. 1. tex. 52. ch. 442.

Causæ circa materiam duæ sunt, agens, a quo est motus principium; & passio, vt forma. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. tex. 30. ch. 569.

Causam materialem, & formalem in rebus naturalibus reddimus; quia omnia naturalia composita sunt ex materia & forma. Ioan. gram. in secundo poster. cap. 11. char. 65. col. 4.

Causæ materiales, & efficientes, sunt magis viles ad generationem, nam præexistunt: forma autem, & finis post accedunt. Ioan. gram. in primo de genera. tex. 15. com. 57. char. 27.

Causa materialis est, ex qua, vel in qua fit aliquid. Boet. de dif. top. l. 2. c. 867.

Causa materialis habet ab efficiente quod mouetur, & patitur; sed efficiens, nec quod causa sit, nec quod sit, habet a materia. Albert. magn. in secundo physic. tract. 2. cap. 6. ch. 21. col. 4.

Causa materialis habet a fine appetitum, quo mouetur ad ipsum, secundum quod finis idem est cum forma. Alb. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 6. c. 21. col. 4.

Causa vt ad effectum referuntur.

Causa eadem est de tempore præterito, præsentis, & futuro, præter quam quod in præsentis est præsens, in præterito præterita, in futuro futura. Arist. poster. lib. 2. cap. 11. tex. 12. ch. 371.

Causarum dispositio in tempore præterito cum suis effectibus est, vt cum existit posterius ex ipsis, id est, causatum, existat causa, & non conuertitur, & similiter in futuro, & eodem modo in rebus ante factis. Arist. poster. lib. 2. cap. 12. tex. 14. ch. 373.

Causa existente, necesse est esse rem. At re existente, non necesse est omne esse quodcumque causa est, sed causa quædam, non tamen omnis. Arist. poster. lib. 2. cap. 16. tex. 24. char. 382.

Causæ quot modis dicuntur, tot & causata dicuntur. Ari. 2. phys. su. 3. cap. 1. tex. 34. ch. 38.

Causæ, quæ sunt actu, inveniuntur cum illis, quorū sunt causæ,

causæ, & deficiunt cum illis; causæ vero in potentia sunt, licet causata non sint: non enim corrumpitur domus cum ædificatore. & in hoc differunt causæ actu a causis in potentia. Arist. in 2. phy. sum. 3. capit. 1. tex. 37. char. 39.

Causas eadem eorundem necesse est esse. Arist. 2. de cælo, sum. 4. cap. 4. tex. 86. char. 322.

Causa mouens cui ratio inest, & forma est melior, & magis diuina sua natura quam materia. & cum melius sit separari a deteriori, quod melius est, ideo in quibus fieri potest, mas a foemina separatur. Aristote. de generatio. anim. 2. cap. 1. char. 140.

Causarum species si infinitæ essent, non sciremus effectum; quia tunc effectum scire putamus, cum causas cognoscimus. Aristoteles secundo metaph. capit. 2. tex. 13. char. 38.

Causas plures vna & eadem res habet. Arist. 3. metaph. ex sum. 2. cap. 1. tex. 3. char. 42.

Causæ multæ concurrere possunt ad vnum effectum, non per accidens, sed per se. Arist. 5. metaph. cap. 2. tex. 2. char. 85.

Causæ & principia diuersorum diuersa sunt, tamen secundum proportionem eandem omnium. Arist. 12. metaph. sum. pri. cap. 4. tex. 19. char. 247.

Causa propria congenita esse debet cum eo, cuius est causa; id est eodem tempore secundum generationem. Alex. & Eust. in 2. post. c. 70. col. 1.

Causa a causæ opere diuersa esse debet. Ale. aphr. in prim. metaph. char. 27. col. 1.

Causa omnis prior & potior effectu est. Them. in prim. post. cap. 4. c. 1. col. 4.

Causa quorum est, eorum cognitio vniuersalis nobilior, & antiquior est, quam sensus. Them. in pri. post. cap. 46. char. 8. col. 1.

Causam plurimarum rerum reddere poterit, qui diuisio nem, ac anatomem præ manibus habebit. Them. in 2. post. cap. 25. char. 12. col. 2.

Causa potentia esse potest non actu, causato non existente. Ioan. gramm. in prim. poster. capit. 10. tex. 65. char. 28. col. 2.

Causæ, & causata quæ sunt, consequenter sunt immediata. Io. gram. in 2. post. cap. 12. c. 67. col. 1.

Causis quascunque quibuscunque effectibus temere assignare non oportet, sed sunt eiusdem ordinis, & cognatæ suis effectibus: si effectus sunt potentia, & causæ erunt potentia, si actu, & causæ actu erunt. Ioan. gram. in 2. phy. te. 32. c. 39. col. 3.

Causas omnes aliquarum rerum reddere licet. Io. gram. in 2. phy. te. 68. ch. 45. col. 4.

Causa suo effectu semper melior est. Io. gram. in pri. de ani. char. 4. col. 2.

Causata causis notiora sunt apud nos. Auer. in 2. physic. tex. 48. c. 31. col. 3.

Causa cum scitur cum scientia, tunc scientia erit perfectior. Auer. in phys. 4. tex. 118. c. 89. col. 3.

Causæ rerum contradictoriarum debent esse diuersæ. Auer. 2. de cælo. tex. 93. char. 74. col. 4.

Causata suas causas consequuntur eodem modo in generabilibus, & corruptibilibus, vt in æternis. Auer. 2. de cælo. tex. 104. char. 78. col. 1.

Causæ, quarum natura est eadem, & non differunt nisi secundum magis & minus, non causant nisi naturam diuersam secundum magis, & minus. Auer. 2. de cælo. tex. 72. char. 106. col. 4.

Causa non est causa alicuius propter quantitatem suam, nisi accidentaliter. Auer. 3. de cælo. text. 72. chart. 106. col. 4.

Causatum omne posse esse, verum est de causato composito. Auer. ex distin. dist. disput. 3. c. 28. col. 3.

Causæ dant per se, & primo essentiam causato. Auer. in epit. metaph. tract. 3. char. 177. col. 4.

Causa præter effectum esse non potest. Boet. in topic. Cic. l. 6. c. 845.

Causa, vt secundum actum ponit effectum, sic effectus secundum actum ponit causam. Alber. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causæ duæ nunquam concurrere possunt ad vnum, & eundem effectum, per vnum, & eandem intentionem causæ causantis. Alber. mag. de anim. l. 3. tract. 2. cap. 8. char. 44. colum. 2.

Causa quicquid est suarum operationum ex seipso, nullo pacto dependet ab alio secundum suū esse, & essentiam. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 73. col. 1.

Causa cum sit, quam de necessitate sequitur aliud, & cælum, & elementum aliquando causent, aliquando non; ideo cælum, & elementum non proprie sunt causæ. Alb. mag. de cau. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 1. char. 200. col. 3.

Causa gubernationis, & motus corporis alicuius quicquid est absque eo, secundum esse, & essentiam separatur ab eo, quod sic gubernat: quia quicquid gubernat, & mouet aliquod corpus, absque eo quod accipiat virtutem, & gubernationem, & motus formam gubernato, & moto corpore, ex seipso est causa gubernationis, & motus, non dependens in aliquo ad corpus illud, secundum potentiam gubernandi, licet actus gubernationis non expleatur sine corpore. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 73. col. 2.

Causa omnis determinas esse, ante se supponit esse: quia si non supponeret, non determinaret. Alber. magn. de caus. & proces. vniuer. a prima caus. lib. 1. tract. 2. cap. 8. char. 192. colum. 3.

Causatum nihil in se habet, quod prius non fuerit in causa. Alb. mag. ethic. 1. tract. 2. cap. 6. c. 5. col. 2.

Causa omnis naturaliter est prior, & nobilior suo effectui. D. Tho. in poster. ch. 40. col. 1.

Causa vna in rebus habentibus quatuor causas, quodammodo est causa alterius. D. Tho. in post. c. 8. col. 1.

Causa motus non est simul cum toto eo, quod mouetur: quia prima pars motus est causa secundæ, & sic deinceps. at vt mobile per totum motum perducit mobile ad terminum motus, ita causa motus in simul cum eo mouetur. D. Tho. in post. c. 90. col. 4.

Causa omnis per se producit effectum suum, vel semper, vel frequenter. D. Thom. in secundo phys. l. 9. tex. 55. char. 24. colum. 4.

Causas proprias aliquo modo diuersas esse oportet diuersorum. D. Tho. 2. phy. l. 12. c. 91. col. 1.

Causa eadem quadoque facit vnum per se, aliud per accidens. D. Tho. in 2. meteor. l. 13. ch. 148.

Causæ naturales, vt frequenter causant effectus suos, & non necessario. D. Tho. de diuinit. per somn. l. 1. char. 45. colum. 1.

Causa posita, necesse est sequatur effectus, nisi sit impedimentum. D. Tho. 6. metaph. l. 3. tex. 7. c. 415.

Causæ generatio tempore præcedit generationem effectus. D. Tho. 6. metaph. l. 3. tex. 7. c. 416.

Causa quanto altior est, tanto eius causalitas ad plura se extendit. D. Tho. 6. metaph. l. 3. tex. 7. ch. 418.

Causæ cuiuslibet potestati subest omne illud, quod potest contineri sub proprio obiecto eius uirtute. D. Th. ethic. 6. l. 1. ch. 110. col. 3.

Causa nulla particularis, & arctata, potest habere causalitatem super totum vniuersum: quia, si hoc esset, haberet causalitatem super seipsam. Alex. de ales. in pri. metaph. ch. 16. col. 1.

Causa ut per se, & per accidens.

Causa per se vna sola vni causato inest. at, si causa non est per se, plures causas esse contingit. Arist. post. l. 2. cap. 17. tex. 24. c. 383.

Causæ & causati consideratio per accidens esse potest, non tamen est demonstratio. at si maior de minori prædicatur per accidens, & medium erit per accidens: si æquiuoce æquiuocum erit: si per proportionem, & medium per proportionem. Aristot. post. l. 2. cap. 17. tex. 24. char. 383.

Causæ per se sunt finitæ, per accidens infinitæ. Aristot. 2. phys. su. 3. cap. 2. tex. 59. ch. 42.

Causarum per accidens, aliæ sunt alijs proximiores. Ari. 2. phys. su. 3. cap. 2. tex. 55. ch. 43.

Causa per accidens, non est prior ea, quæ est per se. Arist. 2. phys. su. 3. cap. 1. tex. 66. ch. 45.

Causa propter quid quærit semper, quare aliquid alicui alij inest; quia quærere propter quod ipsum in ipsum nihil est quærere. Aristot. septimo metaphys. cap. 10. tex. 59. char. 150.

Causæ per accidens, incertæ sunt humanæ cognitioni. Arist. 1. metaphys. ex su. 3. cap. 2. ch. 231.

Causa nulla per accidens prior est causa per se. Aristot. 1. metaphys. ex su. 3. cap. 2. ch. 231.

Causæ per accidens, nihil conferunt ad generationem. Them. in pri. phys. tex. 78. c. 20. col. 4.

Causæ omnes per accidens infinitæ sunt. Them. in 2. phys. tex. 53. c. 24. col. 1.

Causa per accidens dici potest, elementum non potest dici per accidens, nec fingi. Simp. in pri. phys. tex. 79. ch. 85. colum. 2.

Causæ per se determinatæ sunt, causæ per accidens indeterminatæ. Simp. in 2. phys. c. 119. col. 1.

Causa non omnis per accidens, & si præelectiua fuerit, & raro, & gratia alicuius fuerit, est fortuna, ut nec omne effectum per accidens est a fortuna; sed id, quod a causa præelectiua per se, sed nõ per se fit, est fortuna. Simp. in 2. phys. tex. 54. c. 120. col. 1.

Causæ per accidens, ope causarum per se, subsistunt. Io. gram. in 2. phys. tex. 66. ch. 45. col. 1.

Causæ non appropriatæ connumerantur cum eo, quod est per accidens, ideo in hoc errauit Abunazar. Auer. in post. l. 1. cap. 8. tex. 66. c. 149.

Causa ipsius esse essentialis rei quis quid est, est sui causa secundum se. Auer. in quæst. log. tex. 10. c. 372. col. 4.

Causa effendi ipsam rem per se, est causa ipsiusmet rei. Auer. in quæst. log. tex. 19. c. 375. col. 3.

Causæ per se sunt, quæ, cum auferuntur, auferuntur causata simpliciter. Auer. in quæst. log. ex epist. char. 380. colum. 1.

Causa per accidens est infinita, quia sunt infinita secundum formam ea, quæ accidunt uni, & eidem. Auer. in phy. 2. tex. 50. ch. 32. col. 3.

Causa per se una est, per accidens infinita. Auer. in phy. 2. tex. 54. ch. 33. col. 1.

Causas infinitas esse essentialiter impossibile est, accidentaliter possibile. Auer. 8. phys. tex. 47. c. 177. col. 1.

Causæ per accidens, reducuntur ad causam agentem. Auer. in 6. metaphys. su. 2. tex. 10. ch. 72.

Causa per accidens efficiens, alia est remouens contrarium, alia prohibens obstaculum, alia, quæ non secundum formam in qua significatur per nomen causa est effectus, sed ei illud accidit: & cum aliquis fortitur finem actionis, quem non intendit, & propter quæ non operatus fuit. Alber. mag. in secundo phy. trac. 2. cap. 8. char. 22. col. 3.

Causa per se est, quæ essentialiter ordinatur ad effectum producendum. causa autem per accidens, est, quæ est adiuncta causæ per se per aliquid, quod accidit ei, & quandoque disponit ad effectum, quandoque nihil. Alb. mag. in 2. phys. trac. 2. cap. 15. c. 25. col. 1.

Causa per accidens dupliciter dicitur: primo ex parte causæ, secundo ex parte effectus. Ex parte causæ, cum causa per accidens coniungitur causæ per se; ut album dicitur causa domus, quia accidentaliter accidit ædi-

ficatori. Ex parte effectus, ut cum accipitur aliquid, quod accidentaliter accidit effectui; ut ædificator est causa discordiæ, quia ex domo facta accidit discordia. D. Tho. in 2. phys. l. 8. te. 50. c. 24. col. 1.

Causa per accidens alterius aliquid esse potest, & tamen illa duo habere ordinem per se. Tho. de Vio. in post. c. 216. col. 1.

Causa ut prima, posterior, remota, propria, & communis.

Causa prima non indigens est vlllo suorum bonorum. Arist. pri. de celo, te. 100. c. 276.

Causas primas quoad fieri potest propius est inquirere. Arist. de gener. ani. 4. cap. 1. ch. 226.

Causa omnis primaria plus est influens supra causatum suum, quam causa vniuersalis secunda. Aristot. de caus. prop. 1. char. 973.

Causa vniuersalis secunda, cum remouet virtutem suam a re, causa vniuersalis prima non aufert virtutem suam ab ea; quia causa vniuersalis prima agit in causatum causæ secundæ, antequam agat in ipsam. Cum ergo agit causa secunda, quæ sequitur causatum, non excluditur ipsius actio a causa prima, quæ est super eam: & cum separatur causa secunda a causato, quod sequitur ipsam, non separatur ab eo prima causa, quæ est supra ipsam, quando est ei causa. Aristot. de caus. prop. 1. c. 963.

Causa prima superior est omni narratione, & non deficient lingua a narratione eius, nisi propter narrationem esse ipsius, quoniã ipsa est super omnem causam, & non narratur nisi per causas secundas, quæ illuminantur a lumine causæ primæ. Aristot. de caus. prop. 6. char. 979.

Causa prima non est intelligentia, nec anima, nec natura, immo est supra intelligentiam, animam, & naturam, quoniam est creans omnes res: verumtamen est causans intelligentiam absque medio & causans animam, & naturam, & reliquas res mediante intelligentia. Arist. de caus. prop. 9. char. 983.

Causa prima est supra omnem nomen, quod nominatur, quia non pertinet ad eam diminutio. Aristot. de caus. prop. 22. c. 993.

Causa prima regit res creatas omnes præter quod commiscetur cum eis, quia regimen non debilitat unitatem eius exaltatam supra omne esse, nec destruit eam, nec prohibet eam essentia unitatis eius sciuncta a rebus, quin regat eas: quia causa prima fixa cum unitate sua pure semper regit res creatas omnes, & influit super eas virtutem vitæ, & bonitates, secundum modum virtutis earum receptibilium, & possibilitatem earum. Aristot. de caus. prop. 20. c. 992.

Causa prima existit in omnibus rebus secundum vnam dispositionem: at res omnes non sunt in causa prima secundum vnam dispositionem: quia omnia recipiunt eam secundum suæ potentie modum: quia alia recipiunt eam receptione vnita, alia multiplicata, alia æternam, alia temporali, alia spiritali, alia corporali, quæ diuersitas non est a causa prima, sed a recipiente. Arist. de caus. prop. 24. c. 995.

Causa mouens est prior re: forma vero simul cum re, cuius est forma. Aristot. 2. metaphys. su. 1. cap. 3. text. 16. char. 246.

Causas vltimas, & principia totius entis naturales quæruntr; quia hæ causæ, & principia, non sunt alicuius particularis naturæ causæ, sed vniuersalis. Arist. 4. metaphys. ex su. 1. cap. 1. char. 59.

Causæ secundæ proprium est variare, primæ vero præseruare. Them. in metaph. c. 12.

Causa prima immobilis est, tum per se, tum per accidens. Them. 12. metaph. ch. 17.

Causæ propinquæ æquales suis causatis non habentes inter

inter se, & causata sua medium sunt appropriate ex necessitate causatis suis. Auer. in post. l. 1. cap. 17. te. 155. c. 180.

Causa prima est Deus gloriosus; ipse enim est & causa propinqua essentia secundarum, & essentia intellectus agentis. Secunda sunt causæ corporum celestium, quolibet enim secundarum corporis celestis essentia pedit; quorum numerus est secundum corporum celestium numerum, & hæc secunda sunt, quæ dicuntur Angeli. Auerroes de ani. beatitud. cap. 5. c. 66. col. 2.

Causæ primæ esse est in se, causæ vero secundæ est ex relatione ad secundam causam. Auer. ex dest. distr. disp. 3. ch. 28. col. 3.

Causa prima, de qua in hac scientia loquimur, est causa & principium corporis diuini. Auer. in 12. metaph. te. co. 5. char. 138.

Causa prior est, quæ prior est iuxta effectum, & quia effectus sunt particularium, ideo causa prior particularis erit. Alb. mag. in 2. phys. trac. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causa posterior dicitur, quæ posterior se habet ad effectum, non per hoc, quod sequatur ad causam priorē, sed quæ longius respicit ipsum. Alber. magn. in 2. phys. trac. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causa remota, & propinqua est sicut immediata, & causa per mediū. Alb. mag. in 2. phys. trac. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causa propria est, quæ de sua forma huius effectus dicit causalitatem præter hoc, quod aliquid ei addatur. Alb. mag. in 2. phys. trac. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causa cõmunis est, quæ indiget aliquo addẽdo sibi, ut propria efficiatur. Alb. mag. in 2. phys. trac. 2. cap. 8. c. 22. col. 3.

Causa prima, nec in substantia, nec in actu mutabilis est. Alb. mag. 8. phys. trac. 1. cap. 15. c. 93. col. 4.

Causa prima dicitur dupliciter prima. Primo est essentia prima, quæ est Deus gloriosus, mundi creator, & gubernator. Secundo, causa prima est mens celestis, & primus motor primi celi: qui eodem motu mouet, & est in causa reru naturaliu. Alb. mag. in 2. de celo. tr. 2. c. 5. c. 30. c. 4.

Causatum primum multis dicitur modis. Primo sicut ratione primam, & est id, quod causatur non præsupposito quodam alio. Secundo, sicut esse primum, quod dupliciter intelligitur: ut primum simpliciter, & est intelligentia, quæ causatur a lumine primæ causæ: vel est principium in ordine causarum naturalium, & est primum mobile, quod omnia naturalia cum motu contemplantur. Alb. mag. in 2. de celo. trac. 2. cap. 5. c. 31. col. 1.

Causa prima est, in qua, ut in fonte effectiuo, & formali, & finali sunt omnia. Alb. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 1. trac. 2. cap. 2. c. 200. col. 1.

Causa prima, & si non possit esse nisi vna, primariæ tamẽ esse possunt plures, licet æque primariæ plures esse nõ possint. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 2. c. 200. col. 2.

Causæ primariæ, & si non possunt esse nisi quatuor in genere, tamen sunt septem substantiæ simplices, & primæ: scilicet, causa prima, intelligentia, anima, materia, forma, cœlum, elementum. Alb. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 3. c. 200. col. 2.

Causæ primariæ sunt quatuor: causa prima intelligentia anima nobilis, & natura, prout est natura forma diffusa in primis naturalibus principijs, omnia constituentibus in inchoatione, & motu, & perfecto esse naturali. Alb. mag. de cau. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 2. c. 199. col. 4.

Causa primaria vniuersalis plus influit super causatum suum, quam causa secundaria; & vniuersalis dicitur causa, non quod dicitur de multis, sed quia influit in omnibus sub se existentibus vniuersaliter. Alb. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 5. char. 200. col. 4.

Causa prima sola principio, & fine caret. Albert. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. lib. 2. tractat.

1. cap. 1. char. 202. col. 1.

Causæ primæ processus forma est, quæ in ipso processu a causa prima secunda efficitur, & in diuersitate essentia a prima causa ponitur, quia nihil distans a prima causa eiusdem est essentia cum ipsa. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. lib. 2. tract. 1. cap. 14. char. 204. col. 1.

Causa prima creauit esse animæ, non quidem simplici esse, sed mediante intelligentia, quod est esse formatum ad lumen, & virtutem intelligentiæ, ut sit proportionatum secundum influentiam motus, & vitæ cœlesti circulo. Alb. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 16. c. 204. col. 3.

Causæ primæ lumen omnem causam format, ut agat ad formam virtutis agentis primi. Albert. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. lib. 1. trac. 1. cap. 20. ch. 205. colum. 4.

Causa prima nullam potest habere causam, nec efficientem nec formalem, nec finalem, nec materialem. Quod, si efficientem haberet, non esset prima. Si formalem, sic hæc forma ab aliquo efficiente procederet, & sic ante se haberet causam, & in ipsa aliud esset esse, & quod est. At si finalem ad alterum relata esset, quod primo non conuenit. Si materialem, per se non esset, sed ab alio quodam, neque etiam esset simplex. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 24. c. 206. col. 4.

Causa prima processu sui luminis illuminat omne, quod est, & ab alio non illuminatur. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 4. c. 206. col. 4.

Causa prima cognosci non potest, nisi ex causa secunda, quæ eius causa est, quod intelligentia agens est, & non nominatur per nomen causati sui primi. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. capit. 24. char. 207. colum. 1.

Causarum prior in ordine vehementior est in potentia agendi, & virtute, quam sit id, quod sequitur ipsam in potentia suscipiendi, vel patendi. Propter quod necessario sequitur, quod in virtute cognoscendi, id, quod consequens est per cognitionem, non totum sequitur id, quod prius est; propter id, quod consequens est, diminutam habet virtutem a præcedenti, & magis contractam. Alber. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 2. cap. 15. c. 212. col. 1.

Causa prima non est intelligentia, anima, vel natura; sed est supra intelligentiam, animam, & naturam, per creationem producens omnes res. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tractat. 2. cap. 28. c. 215. col. 2.

Causa prima quæ causat, & quæ causat intelligentia, sunt esse, viuere, & intelligere. Albert. magn. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 3. tract. 2. cap. 28. ch. 215. colum. 2.

Causæ primæ opus mirabile est, quod propter sui perfectionem nihil priorum rebus relinquitur, quin deduxerint ipsum in postremum, ut perfectum sit: & nihil posteriorum fecit, quod in primis non inchoauerit, ut sic sit principium, & finis. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. lib. 2. tractat. 2. capit. 28. char. 215. colum. 3.

Causam primam in operando, si aliquis dicat medio non indigere, & omnia per seipsam facere, & medio non vti, dicit cœlos propter nihil esse, & motus cœlorum, & quod Deus in natura naturalia nõ operatur, quod stultum est. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 2. cap. 29. char. 215. col. 4.

Causa prima est diues per seipsam, omnibusque magis diues; quia vnitas eius est vera, & idem est esse, & quod est: & vnitas eius pura, & simplex est in sua simplicitate. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 4. cap. 6. c. 225. col. 2.

Causa prima est super omne nomen, quod nominatur, vel nominari potest, quia ei non competit, nec nominis diminutio, nec nominis complementum. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. pri. l. 2. tracta. 4. cap. 8. char. 225. col. 4.

Causa prima in omnibus rebus existit secundum dispositionem vnam, sed vnaquæque recipit eam dispositionem secundum modum suæ potentia. Albe. magn. de caus. & proces. vniuer. a cau. pri. lib. 2. tracta. 4. cap. 13. char. 226. col. 3.

Causæ primæ maxime competit stare per essentiam. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. pri. tract. 5. cap. 13. char. 229. col. 1.

Causa prima in ordine naturæ influit in secundam & nõ e contra. Alb. mag. de intel. & intel. l. 1. tract. 1. cap. 3. ch. 50. col. 3.

Causæ vltimæ sunt formæ generabilium, & corruptibilium. Alb. mag. de intel. & intel. l. 1. tracta. 1. cap. 4. ch. 50. col. 4.

Causæ mediæ sunt motores orbium celestium, quas intelligentias celestes appellant philosophi. Alb. mag. de intel. & intel. tract. 1. cap. 4. c. 85. col. 3.

Causæ propriæ, quæ in materia sunt corporum, sunt calidum, frigidum, humidum, & siccum: & sunt complexiones, & non simplices, quia simplices non agunt ad animalis naturam. Complexiones autem existentes differentes habent actiones, vel passiones ab actionibus simplicibus, & passionibus. Et hæc differentia est in quinque modis, quorū Primus est in modo actionis possessionis earum. Secundus in forma actionis. Tertius in acumine, & hebetatione actionis. Quartus in actionis diuersitate. Quintus est in actionis fine. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 2. cap. 4. c. 168. col. 2.

Causa prima nullam æquam potentiam habet cum suis causatis. Albe. magn. in 5. metaph. tract. 1. cap. 3. char. 99. col. 3.

Causa prima cum irradiat ad constitutionem intelligentiæ primi ordinis, hoc fit per actum, qui est compositi, & est actus primæ causæ in orbe primo. ideo fit, quod id, quod fit per huius irradiationem, est ordinis inferioris quam ipsa fit. Alb. magn. in 11. metaph. tract. 2. cap. 20. c. 157. col. 1.

Causa prima sola operatur creationem. Alb. magn. ethic. 6. tract. 2. cap. 8. c. 75. col. 2.

Causa sola intrinseca potest dici alimentum. D. Tho. in 5. metaph. l. 1. c. 256.

Causa secunda operatur propter finem primæ causæ in omnibus agentibus per se ordinatis. D. Tho. 5. metaph. l. 2. te. 2. c. 260.

Causæ particulares si non continentur sub se inuicem, continentur sub vna communi cœlesti. D. Tho. 6. metaph. l. 3. te. 3. c. 419.

Causæ secundæ non constituunt legem necessitatis, vel contingentia: sed constituta a suprema causa vtuntur vnde causalitati cuiuslibet alterius causæ subdit, solaque eius effectus fit, quod autem sit necessario, vt contingenter dependet ex causa aliorum, quæ est causa entis, vt ens, a qua ordo necessitatis, & contingentis in rebus procedunt. D. Tho. 6. metaph. l. 3. te. 7. c. 421.

Causa prima dicitur illa, quæ irresolubilis est. Alexan. de ales. in pri. metaph. c. 11. col. 4.

Causæ, vt actu, & potentia.

Causæ, quæ sunt in potentia, sunt causæ eorum, quæ sunt in potentia: & quæ actu, eorum, quæ actu sunt. Arist. 2. phy. su. 3. cap. 1. te. 38. char. 39.

Causa in actu differt a causa in potentia, quia agētia in actu singularia simul sunt, & nõ sunt cũ effectu in actu, cũ in potentia nõ sic se habet, quia nõ simul corrupti & edificati, & edificati. Arist. 3. metaph. cap. 2. te. 3. ch. 87.

Causæ, quæ sunt in actu, sunt illæ, quæ cũ rebus, quarum sunt causæ, reperiuntur, quæ in potentia, nõ reperiuntur cum passo. Auer. 2. physic. exposit. media. c. 202. col. 3.

Causæ, vt relationem inter se habent.

Causæ quædam sunt ad inuicem. Arist. 2. phy. su. 3. cap. 1. te. 29. char. 37.

Causa eadem contrariorum est; vt gubernatoris nauis præsentia conseruat nauem: absentia destruit. Arist. 2. pay. su. 3. cap. 1. te. 9. c. 37.

Causæ tres plerumque in vnum veniunt: forma enim & finis vna est, efficiens autem specie eadem. Arist. phy. 2. su. 3. cap. 1. te. 69. c. 46.

Causæ omnes in re existentes sunt propter causam finalem. Arist. 2. metaph. cap. 2. te. 8. c. 37.

Causæ ad inuicem causæ sunt; vt efficiens, est cũ finis; & finis, causa efficiens. Arist. 5. metaph. cap. 2. te. 2. ch. 86.

Causæ simplices in re sunt prima materia, & vltima forma: quæ enim præter has sunt, sunt materia, & forma compositæ. Auer. in phy. pri. c. 4. col. 2.

Causarū illa, quæ sunt a forma & fine, sequuntur causam: quæ vero sunt a causa agente, non semper sequuntur. Auer. ex deit. deit. di. p. 3. c. 22. col. 4.

Causæ oēs non sunt principia, nisi propter primū principium. Auer. in 5. metaph. ex su. 1. te. c. 1. c. 48.

Causa reliquorum est semper dignior eo nomine, quo communicant cetera; & ceterorum dispositio ad causalitatem est, vt dispositio illorum cum illo nomine. Auer. in 7. metaph. ex su. 1. te. c. 1. c. 73.

Causæ eorum, quæ differunt genere, differunt genere: quæ differunt specie, specie: quæ numero, ipsa quoque numero differunt. Auer. 12. Metaph. tex. com. 28. c. 147.

Causæ quatuor dantur, & vltimum earū oportet vt sit vnū numero. Auer. in epit. metaph. trac. 3. c. 180. c. 4.

Causæ oēs reducuntur in vnum, quod est finis agens, & forma. Auer. in epit. metaph. tract. 3. c. 181. col. 1.

Causa ut pertinet ad argumenta, & prædicamenta.

Causa, & causatum si sunt simul, fit demonstratio circularis: si nõ sunt simul, fit demonstratio causæ per medium causati: per causam quidem ipsius fit demonstratio propter quid, per causatum autem fit demonstratio quia. Arist. 1. post. l. 2. cap. 16. te. 24. c. 381.

Causa nõ in omnibus simili modo requirenda est: nõ in aliquibus satis est, si bene monstratū fuerit, quod sit, quod etiam in principijs contingit. Arist. 1. ethicor. capit. 7. char. 16.

Causæ vt demonstrant, oportet, vt duo concurrant; vt alia sit sub eo, cuius est causa, & vt non sit immediata. Ale. & Eust. in 2. post. c. 49. col. 1.

Causas diuersas secundum speciem, vt media secundum aliam & aliam demonstrationem, de eadem re sumere contingit. Ale. & Eust. in 2. post. c. 64. col. 1.

Causam qui per causatum cognoscit, non propter quid nouit, quia causam non nouit, sed per posterius prius coniecit. Ale. & Eust. in 2. post. c. 60. col. 1.

Causæ & si in syllogismo sunt formæ, efficiens & finis est vt materia. Alex. & Eust. in 2. post. c. 60. col. 1.

Causa & signa sepe reciprocantur. Them. in pri. post. ca. 28. c. 6. col. 1.

Causa amat per affirmationem ostendi. The. in pri. post. cap. 31. c. 6. col. 3.

Causas entium considerare eiusdem viri est, & demonstratiua principia, per quæ & ipsa entia, & entium cognitiones considerantur, considerare. Sirian. in metaph. 2. secundum latin. cap. 2. c. 2. col. 3.

Causæ omnes, formalis scilicet, materialis, efficiens, & finis, sumuntur in demonstratione, vt medij termini. Io. gra. in 2. post. cap. 11. c. 64. col. 2.

Causa si per causatum demonstratur, est quidē demonstratio, impropria tñ. Io. gra. in 2. post. cap. 11. c. 65. col. 1.

Causæ

Causæ si non sunt simul cum causatis, non fit necessaria consequentia. Io. gra. in 2. post. cap. 12. c. 66. col. 2.

Causam omnino per causatum cum ostendimus, est syllogismus: cum per causam causatum, demonstratio proprie est. Io. gra. in 2. post. cap. 17. c. 73. col. 1.

Causæ rerum & si & propinquæ, & remotiores sunt, tamen a propinquioribus ratio reddenda est. Io. gra. de gen. ani. l. 4. cap. 1. c. 73. col. 3.

Causa si est, quæ tradit quid est res per demonstrationem extra essentiam, illa tradet essentiam, & existentiam simul, si fuerit existentia, aut essentia tantum, si fuerit existentia nota per accidens, cum fuerit essentia, aut pars essentia tantum, non tradet essentiam, nisi per accidens. Auer. in post. 2. cap. 5. te. 38. c. 211.

Causæ cum sint medium in demonstratione, ideo de ipsis agendum est. Auer. in poster. 2. capit. 6. text. 48. char. 216.

Causæ mediæ demonstrationis simpliciter, oportet vt sint causæ maioris termini, ex quo demonstrationes simpliciter largiuntur esse per se per causam per se. Auer. in quæst. logic. q. 12. c. 375. col. 3.

Causa non monstratur per effectum, nisi demonstratione quia. Alb. mag. in elench. c. 287. col. 3.

Causa materialis, & formalis sibi correspondent, quia forma dat esse, materia recipit. D. Tho. in 5. metaph. l. 2. te. 2. char. 262.

Causæ rationi quanto magis aliquid accedit, tanto magis accedit ad rationem certitudinis. Ale. de Ales in 1. metaph. c. 9. col. 1.

Cebesten fluuius nascitur in monte Tauro, & fluit in mare Tyrrenum, vbi est insula Rhodos. Errat toto cœlo. Alb. mag. de nat. loc. tract. 3. cap. 3. c. 102. col. 4.

Cedrorum lignum in exteriori tunica est album, & interius quasi sanguis denigratus: & succus eius vt sanguis animalium. Alb. mag. de veget. l. 6. tract. 1. cap. 8. ch. 153. col. 2.

Cegolites est lapis in colore, & quantitate similis ossi oliuæ: dissolutus in aqua, & rasus, & haustus dissipat in renibus, & vesica lapidem. Albert. magn. in 2. de miner. tract. 2. cap. 3. ch. 139. col. 4.

Celerius semper mobile tempus diuidit tardius magnitudine, id est spatium super quo itur. Psel. in 6. Physic. char. 50.

Celerius illud est, quod prius mutatur. Psel. in 6. phy. char. 50.

Celethi est genus animalis, multas sub se continens species: primo ouans, postea pariens: propter capitis pondus multum dormit, ita vt manu capiatur dormiens. Alb. mag. de ani. l. 24. cap. 1. c. 197. col. 2.

Celidomus vnus est niger, alter rufus: & trahuntur ambo de vtre hirudinis. Rufus valet si sub sinistra ascella gestatur contra insaniam, & Epilepsiam. Niger contra febres, iras, & minas operatur, & lotus aqua oculos sanat, & de mense Augusti melius est eos abstrahere. Alber. magn. 2. de miner. tracta. 2. cap. 3. ch. 139. col. 3.

Celidrus est serpens tam aquaticus quam terrestis, cuius dorsum fumans terram fumare facit propter virtutem veneni in magna quantitate. Erectus ambulat; quia, si se multum torserit, currens crepat. Alb. magn. de ani. l. 25. c. 201. col. 3.

Cella vinaria ad Aquilonem aperta esse debet, & clausa ad Meridiem. Alb. mag. de veget. & plant. l. 7. tract. 2. cap. 4. c. 179. col. 1.

Celonia cur faciunt iuxta puteos, ligno. n. plumbi adiungunt pondus, cum aliquando vas ipsum, & plenum, & vacuum pondus habeat? quia diobus temporibus hauriendi diuisum opus; contingit enim demittere vacuum, facilius, trahere vero plenum, difficilius: comodijs autem est paulo tardius demittere, & facilius trahere. Arist. quæst. mechan. te. 28. c. 802.

Census in quibusdam ciuitatibus fiunt annuatim, in maioribus vero per triennium, vel quinquennium. Arist. politic. 5. cap. 8. c. 666.

Centaurea est duplex; maior, & minor, calida & sicca: si coquitur cum carne incisa, coniungit eam; mundificat vulnera, sigillat vulnera antiqua, consolidat fistulas, & interficit vermes. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 164. col. 2.

Cantaurus lapidi insculptus sanitatem confert, ideo ab antiquis magister Achillis dicebatur, quia huic in manu tenebat. Albe. magn. 2. de min. tract. 3. cap. 5. ch. 143. col. 3.

Centipeda cum hamum deuorarit, euomit intestina, donec hamum eiciat, & recipit ea intro, & valet eadem, qua antea salubritate. Arist. de hist. anim. 9. cap. 37. c. 348.

Centipeda est serpens de genere draconum, multos pedes habens. Alb. mag. de ani. 25. c. 201.

Centris est serpens semper iter rectum serpens. Alb. mag. de anim. 25. ch. 201. col. 3.

Centrum idem est mundi totius, & corporis grauitatem habentis. Ale. Aphrod. in prim. meteor. cap. 4. co. 14. char. 7. col. 1.

Centrum est circuli principium, medium, & finis. Simp. in 8. phys. te. 76. c. 320. col. 1.

Centrum in circulari motu assumit sibi motus principium, medium, & finem. Psel. in 8. phy. ch. 78.

Centrum duplex; mathematicum, & naturale. Aue. phy. 8. tex. 76. c. 191. col. 4.

Centrum terræ idem est cum centro mundi. Auer. 4. de cœlo, tex. 34. c. 120. col. 4.

Centrum, quod est terræ locus, est mundi centrum, ad quod secundum naturam terra mouetur. Albert. mag. de nat. locor. distin. 5. cap. 3. c. 43. col. 3.

Centrum terræ, & centrum mundi, licet subiecto sint idem, non tamen, vt est medium terræ, est medium mundi. Alb. magn. de nat. locor. distin. 1. cap. 3. char. 33. col. 3.

Cera nihil aliud est, quam fex mellis. Alb. mag. de anim. l. 8. tract. 4. cap. 3. ch. 80. col. 1.

Cerastes est serpens carens spinis in corpore, loco ipsarum habens cartilaginem, ideo corpus flexuosius habet alijs serpentibus. habet 8. cornua in capite flexuosa, vt arietis. est paruus, coloris pulueris, & est primi ordinis. veneno præsentem cornua cerasti sudare aiunt, quod tamen non est valde probatum. Alb. mag. de ani. l. 25. c. 201. col. 3.

Cerastus amat aerem frigidum, & terram humidam. Alb. magn. de veget. & plant. l. 7. tractat. 2. capit. 3. char. 178. col. 1.

Ceraurum lapis est, chrysallo similis infecto colore cæruleo, quod (vt aiunt) de nube cum tonitruo cadit, & inuenitur in Germania, & in Hispania. Prouocat dulces sonos & ad prælia, & ad causas vincendi & ad pericula tonitruui euitanda prodest. Alb. magn. in 2. de mineralib. ex tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 3.

Cerebrum quid est, & vt ad seorsum pertinet.

Cerebrum & medulla non sentiunt tactum. Arist. de histor. anim. 3. cap. 17. char. 98.

Cerebrum nec est excrementum, nec inter partes continuas enumerandum est, sed sui generis est, & tactum nullum habet sensum, & datum est ad totius animalis salutem. Arist. de part. anim. 2. cap. 7. char. 439.

Cerebrum non est medulla, sed est substantia in medulla, quæ in oilibus continetur. Mich. Ephes. 2. de part. anim. cap. 1. char. 60.

Cerebrum nullius sensus causa est. Mich. Ephes. 2. de part. animal. cap. 6. char. 74.

Cerebrum, & neruū ex anatomia, videtur in animalibus

habentibus ipsa, aliquid prodesse ad tactum. Auer. de partib. ani. 2. cap. 1. c. 68.
Cerebrum aliquid facit ad sensum, & motum, non quod sit principium motus, & sensus, ut ait Galenus. Auer. de partib. ani. 2. cap. 7. ch. 72.
Cerebrum non habet virtutem sensitivam tangibilem, sed eius natura talis est, qualis est natura medullæ, quæ est in ossibus. Alb. magn. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 7. c. 105. col. 1.
Cerebrum non est superfluitas, sed potius membrum principale: nec est ex membris omnino continuis, & compactis, sed eius natura est natura æterna quædam quæ durat, dum durat animalis vita. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 3. c. 106. col. 1.
Cerebrum cum nullo membrorum sensibilibus habet continuationem, nec sensum tactus. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 5. c. 106. col. 2.

Cerebri locus, qualitas, & substantia.

Cerebrum est sincipiti subditum, occiput inane est. Arist. de hist. ani. pri. cap. 7. ch. 18.
Cerebrum priorem obtinet situm capitis, non tantum in hominibus, sed in cæteris animalibus, quibus ea pars data est: & in omnibus his est, quæ sanguinem obtinent, & ob id sanguinea appellantur, & quæ mollia nomine speciali nuncupantur. Arist. de hist. ani. pri. cap. 16. c. 28.
Cerebrum omnibus priuatum sanguine est, nec venam intra se continet ullam, & ad tactum per naturam frigidum est. habet in suo medio plerisque omnibus cauum quoddam exiguum, membrana hærente venosa, ac cuticuli obducitur. Arist. de hist. ani. pri. cap. 16. c. 29.
Cerebrum ipsum sanguinis expers est, nec aliquid venæ, vel auctioris, vel minoris in id cessat. Arist. de hist. ani. 3. cap. 3. ch. 80.
Cerebrum ut adipe pinguescentium pinguiusculum est, ut suis, sic Sebo obeforum squalidiusculum sentitur, ut ouis. Arist. de hist. ani. 3. cap. 17. c. 96.
Cerebrum partium omnium corporis frigidissimum est. Arist. de part. ani. 2. cap. 7. c. 439.
Cerebrum omnium maxime humidorum sanguine caret, nihilque sanguinis habet. Aristot. de part. ani. 2. cap. 7. ch. 439.
Cerebrum si humet, aut siccet supra modum, suo fungi officio non potest: sed aut non refrigerabit, aut coagulabit, & sic morbos, deliria & mortes afferet. Arist. de part. ani. 2. cap. 7. ch. 442.
Cerebrum bipartitum est, & etiam sensorium vnum quodque, & sic cor suis ventriculis distinguitur. Aristot. de part. ani. 3. cap. 7. ch. 486.
Cerebrum est frigidissimum omnium, quæ in corpore sunt. Arist. de somn. & vig. cap. 5. ch. 58.
Cerebrum sero a frigiditate, & humiditate vendicatur in omnibus, sed præcipue in hominibus. Aristoteles de gener. animalium 2. cap. 4. char. 172.
Cerebri pondere pueri longo tempore non possunt continere caput. Arist. de gener. anim. cap. 4. char. 172.
Cerebrum calore præditum a dorso medulla est. Io. gra. in 5. de gen. anim. cap. 2. c. 98. col. 3.
Cerebrum multæ humiditatis est velocis conseruationis, multæ obliuionis, & difficilis rememorationis. Sic cum habens est prauæ receptionis, & multæ rememorationis. Qui medium, bonam conseruationem, & bonam memoriam habet. Auer. de memor. & rememor. char. 196. col. 2.
Cerebrum, hepar, & huiuscemodi non sentiunt, & si aliquando in illis est dolor, dolor est in panniculis, qui sunt circa substantiam illorum. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 4. cap. 34. c. 29. col. 4.

Cerebrum frigidius, humidiusque est cæteris omnibus partibus complexionatis corporis animati. Alb. mag. de sen. & sen. tract. 1. cap. 15. c. 9. col. 1.
Cerebri substantia similior est in omnibus animalibus cæteris membris. Alb. mag. de animalibus. lib. 1. tract. 3. cap. 1. char. 23. col. 4.
Cerebri substantia est frigida & humida secundum naturales qualitates ipsum complexionantes ob tres causas. Prima, quia si non esset frigida, ex motu sensibilibus inflammaretur. Secunda, quia cum spiritus valde calidus ei a corde mittatur per duas arterias propter caliditatem confunderet omnes operationes. Tertia causa est, multitudo spirituum lucidorum, qui sunt in ipso, qui in ipso discursu, & lumine suo in cellas animalium virtutum inflammationem excitarent dissoluentem animal. nisi esset frigiditas cerebri temperans. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. ca. 1. c. 24. c. 1.
Cerebrum est molle, & pingue: & pingue, ut viscolitate formas, quæ ad ipsum veniunt, teneat: quia, si durus, vel ficans esset, laederentur ex eo membra, & impedirentur operationes. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. char. 24. col. 1.
Cerebri substantiæ nullus sanguis, nec vena ei vnitur, ut alijs corporis partibus vnuntur: ideo etiam est frigidum. Alber. magn. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. c. 24. col. 4.
Cerebrum in omni animali caret secundum suam substantiam sanguine, sed fugit nutrimentum ex extremis tubus venarum, & telarum, quæ circundant ipsum, & distinguunt, & in sibi similem colorem conuertit, ut proprium est omnibus membris. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 1. cap. 2. c. 36. col. 3.
Cerebrum frigidum est: sed frigiditas sua non temperat calorem cordis, nec hepatis calorem, ut nec cordis sic citas temperat humiditatem cerebri, & hepatis. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 2. c. 101. col. 3.
Cerebrum non multum est frigidum, nec cor siccum: sed cor, respectu cerebri, & hepatis, siccum est, & cerebrum frigidum. Alber. magn. de animalibus. l. 12. tracta. 1. cap. 2. c. 101. col. 3.
Cerebrum molle est, ut remolliat duritiem neruorum, & ut bonum nutrimentum præstet neruis gradatim. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 4. c. 107. col. 1.
Cerebri substantia non est sanguis, ut ait Arist. & intelligendum est, quod non sit sanguis in forma sanguinis, quia mutatus est in alium humorem. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 4. c. 107. col. 2.

Cerebrum, ut motus principium, & super quo innititur.

Cerebrum retrahitur sub sinciput, ut ibi sit principium motus, & membrorum motiuorum. Albe. magn. de animalibus. l. 1. trac. 2. cap. 1. ch. 5. col. 4.
Cerebrum & tota superior capitis machina suspenditur super os baxillare, vel, quod fundamentum vocatur. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 6. c. 9. col. 1.

Cerebri opertorium, partes, diuisio.

Cerebrum hominis continent membranæ duæ, altera ossi adhærens, valida; altera ipsum cerebrum attingens, infirmior. Arist. de hist. ani. 1. cap. 16. c. 29.
Cerebrum omnium bipartitum est, postremumque iungitur, quod Cerebellum appellatur, quod certe, & tactu, & specie formam habet diuersam. Arist. de hist. ani. 1. cap. 16. ch. 29.
Cerebrum continetur osse postremo tenuissimo, ac in firmissimo omnium ossium capitis, cui nomen occiput. Arist. de hist. ani. 1. cap. 16. char. 29.
Cerebrum adeunt meatus ab oculis terni, ita ut maximi, & mediocres ad cerebellum tendant, minimi ipsum

in cerebrum adeant. Minimi hi sunt, qui propioribus naribus oriuntur, maximi æqui distant, nec vsquam coire possunt. Mediocres cocunt: quod præcipue in genere piscium patet: & hi propiores sunt cerebro, quam magni. Minimi per quam laxo inter se distant interuallo, & nunquam ob eam rem possunt coire. Arist. de hist. ani. 1. cap. 16. ch. 29.
Cerebri membrana plenior vulnerata, cur per seclurâ oriri soleant, quæ fungorū nomine appellamus? quia vapores, quæ ex cerebro assidue proficiscunt, digerit per rimas cõsueue re, dissiuncto iâ osse, amploque facto itinere, oēs effluunt, ossique gelido occurrentes cõcrescunt, & spem fungi faciunt: ut qui supra ampliusculi, infra prætenues, loci ratione perficiantur. Ale. aphr. probl. 2. q. 91. c. 765.
Cerebrum in tres partes diuiditur, quarum vna est substantia velata; alia medullarum; tertia est vêtres, qui sunt ipso spiritu animalis pleni, nerui sunt quasi virgula quædam ex ipso prodeuntia, non tamen sunt aliquid substantiæ ipsius. Alb. magn. de animalibus. lib. 1. tract. 3. cap. 1. c. 23. col. 4.
Cerebrum totum per longitudinem protrahitur in duo per medium medullæ ipsius, & per medium pellicularum suarum, & per medium ventriculorum, ut sciant esse duplex auxilium ipsius, si accidat vni parti nocentium, ut alia præseruari possit. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. c. 1. c. 23. c. 4
Cerebri pars anterior, mollior, leuior, & pinguior est posteriori. Alber. magn. de anim. lib. 1. tractat. 3. capit. 1. ch. 24. col. 1.
Cerebri velamen, ob duas causas est: prima, ut pars mollis separet a cõtactu duræ: secunda quæ descendentes nerui ab ipso, secundum suas origines diuidantur, & separentur inuicem: & oportuit, ut esset aliquid firmum, quod continet eos, & ideo per ipsum velamen descendunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. char. 24. col. 1.
Cerebrum cooperientes panniculi duo sunt, quorum superior, quæ ad craneum eleuatur, est spissior, & durior, ut resistat duritie ossis, & prohibeat nocumeta, quæ ab osse ad cerebrum provenire possunt: & propter duritiem, & materiam custodiã dura mater vocat. Alius panniculus est mollis cerebro adhærens, & molliter excipiens ne ad duriorē eleuatū duriter impingat, sic ut in clamore, & cantu eleuat, & iō, quæ pie custodit cerebrum, pia mater appellatur. Alb. mag. de ani. l. 1. trac. 3. cap. 1. c. 24. col. 1.
Cerebri septem opertoria sunt; capilli, cutis, caro, os cranei, dura mater, & pia mater. Alb. magn. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. char. 24. col. 2.
Cerebrum secundum suam longitudinem tres habet ventres; quorum quilibet per latitudinem duas habet partes, dextram & sinistram, propter lineam, quæ per longum diuiditur. Anterior diuiditur in dextram, & sinistram, & iuuatur odoratu, & expellit superfluitates per os nasi. Postremus, licet sit minor anteriori, & non solum anteriori, sed quavis parte anteriori, tamen secundum se supplet magni membri vacuitatem, & quæ est principium nucis in ipso & sunt spiritus seruatiue operationis, quæ est operari, & reminisci. Alber. magn. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. char. 24. col. 2.
Cerebri commissuræ necessariæ sunt, ut in eis contineatur spiritus animalis, ad quem hauriendum non continue aperit cerebrum; & ut in eis animalis spiritus digeratur, qui cum a corde mittitur non sufficienter, est assimilatus cõplexioni cerebri, iō stat in anteriori parte, & digerit incipit, plus aut assimilatur in media, & in vltima pericitur eius digestio. Alb. mag. de anima. l. 1. tract. 7. cap. 1. c. 24. c. 2.

Cerebrum quæ habent, ex quo compositum est, & superfluitatum quis exitus.

Cerebri superfluitates duos habent exitus: vnus est in coniunctione ventriculi anterioris, & medij; alius in medio. Albe. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. c. 24. col. 3.
Cerebrum habent animalia omnia sanguinem habentia, & præterea multa, quæ sanguinem non habent,

habent cerebrum. Albe. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 1. char. 24. col. 3.
Cerebrum compositum est ex aqua, & terra; cuius est inditium, quia, cum coquitur, efficitur durum, quia resoluatur humiditas & restat terrestris pars. Alb. magn. de ani. l. 12. tract. 2. cap. 3. c. 106. col. 3.

Cerebri ad cuius corporis partes relatio.

Cerebrum natura molita est aduersus cordis calorem, ipsique temperiem affert: ideo obtinet naturam aquæ & terræ. sed, ut quoque ea pars modico potiatur calore, venæ ad membranam cerebri deueniunt, ex vtraque vena maiore, & aorta; & ne calor nimius offenderet, non pauca amplæ, sed frequentes, & tenues venæ ambiunt: nec sanguis copiosus, & crassus, sed tenuis, & sincerus subit eodem. Arist. de part. anim. cap. 7. char. 440.
Cerebrum cum pulmone rem communem habet. Arist. probl. sec. 35. q. 1. c. 642.
Cerebrum & hepar transmittere ea ad cor, in quibus operantur, non est inconueniens, ita quod sint operationes eorum, quasi seruientium. cordis vero operatio principalis est, neque est inconueniens dicere, quod venæ orientur, & nerui a corde. Alb. magn. de anim. l. 3. tract. 1. cap. 4. c. 37. col. 1.

Cerebrum quæ animalia maiorem habent, & ob quid datum est.

Cerebri plurimum homo inter cætera animalia habet respectu sui corporis, & mares plusquam feminæ. Arist. de partib. ani. 2. cap. 7. c. 441. Aristot. idem de hist. ani. 1. cap. 16. c. 29. & Alb. magn. de anim. l. 1. tract. 1. cap. 3. c. 106. col. 4.
Cerebri multum obtinet, qui rem veneream non agunt. Arist. probl. sec. 10. q. 56. char. 446.
Cerebrum factum est ob necessitatem, & ob vtilitatem, & necessitatis duplex est causa: vna ad temperamentum compositionis corporis organici; altera ad operationes eiusdem. Causa vtilitatis est secundum bene esse determinata; quia aliter non bene saluarentur sensuum organa; & etiam, quia vapore suo infrigidante inducit somnum, qui est naturaliter quies animalium. Alber. magn. de anim. l. 12. tractat. 2. cap. 4. char. 106. col. 4.

Cerebrum quæ sanant.

Cerebrum sanant olfactibilia frigidum propter calorem sumi. Auer. de sen. & sen. ex. paraph. c. 192. c. 1.
Certificatio proprie est in specie specialissima, & in differentia constituenta ipsam. Ale. de Ales. in 7. metaphy. te. 82. char. 228. col. 1.
Certitudo est excessus cognitionis. Auer. in quæstionib. logic. q. 15. c. 378. col. 2.
Certitudo duplex; alia oritur ex natura rei, & alia ex parte nostra. Ale. de Ales. in pri. metaph. c. 8. col. 1.
Certitudo rei est immutabilitas eius. Ale. de Ales. in pri. metaph. c. 8. col. 1.
Certitudines diuersæ sunt in diuersis scientijs, per consequens diuersæ demonstrationes. Ale. de Ales. in 2. metaph. c. 7. col. 1.
Certius natura tanto est, quanto magis subintrat habitum, & naturam necessarij. Ale. de Ales. in pri. metaph. c. 8. col. 1.
Ceruix appellatur pars posterior extrema colli. Aristot. de hist. animalium. 1. cap. 12. char. 23.
Ceruix, & humeri quibus eminentibus articulis sunt fortes, sunt secundum animam, & referuntur ad masculum. Quibus imbecilles, & inarticulati, molles secundum animam

mam sunt, & referuntur ad foeminam. hæc dico, quæ de pedibus, & coxis. Arist. physiogn. cap. 8. c. 349.

Cerui longa & tenuis, significat illum, qui maligna meditatur. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 1.

Cerui vasa cum quadam prolixitate, dicit animosum. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 1.

Cerui rotunda probat virtutem animæ, & corporis humilitatem. Alber. magn. de anima. l. 1. tract. 2. cap. 22. char. 20. col. 1.

Cerui soluta, & quasi decidens, & inualida, nocentes, & insidiosos homines designat. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 1.

Cerui, quæ neruis patentibus composita est, ineptum, indocilemque ostendit: & si occurrant alia signa, insanum monstrabit nimia neruorum, & venarum claritas: & idem venæ claræ, & enormes ceruici intextæ idem, quod nerui, indicant. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 1.

Cerui breuis, indicium est audaciæ cū temeritate. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 1.

Cerucis, & spatulæ inter coniunctionem, si verticulus quidam eminet, nec cætera leuiter sibi conueniunt, sed interualla sunt ibi ac si sit nodorum superficies aspera superbos, & insolentes indicant hæc. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 2.

Cerui dura, indocilem ostendit. Alb. mag. de anima. l. 1. tract. 2. cap. 22. ch. 20. col. 2.

Cerui inclinata, docilem ostendit. Alb. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 2.

Cerui rigida & recta, & tanquam defixa, indoctum & insolentem significat, & aliquando etiam insanum. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 2.

Cerui defixa, significat indocilitatem, & contumaciã. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 2.

Cerucis stabilitas proportionata, optimos mores ostendit. Alb. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. ch. 20. col. 2.

Cerui superius retorta, imitem, & insolentem declarat hominem. Alb. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. ch. 20. col. 2.

Cerui infixa ad pectoris partes animi cogitationibus occupatum ostendit: & aliquando pertinet ad parsimoniam, & aliquando ad malignitatem, vt alia signa concurrentia ostendant nihil certe simplex, nil remisse, nil securum continere. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. char. 20. col. 2.

Cerui ad sinistram inclinata, stultum aliquantulum, & cinedum ostendit. Alb. magn. de animal. lib. 1. tract. 2. cap. 22. char. 20. col. 2.

Cerui iuxta caput forte capillosa, fortem, & animosum indicant. Alber. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 26. ch. 25. col. 3.

Cerula (vt ait Plinius) est serpens paruus, sed veneni virtus est magna, & est ordinis primi. Alb. mag. de ani. l. 25. char. 201. col. 3.

Cerussa fit, si super vas, in quo est acetum forte, superponantur laminae plumbi. vapor condensat, & corrumpit plumbi substantiam, & conuertit in colorem albū, qui cerussa dicitur. Alb. magn. in 4. de miner. tract. 2. cap. 3. c. 147. col. 4.

Cerui, ex cornigeris vnus cornua tota solida habet ceteri caua quodam tenuis, & mucrone demum concreta. Pars caua ex cute potius oritur, quam solidum quiddam subbit: & ceruus solus habet cornua omnibus annis decidua, initio a bimatu: ceteris perpetua sunt, nisi per vim aliquam amittant. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. char. 42.

Cerui vermes continent omnes in suo capite viuos, qui nascuntur sub lingua in concauo circiter vertebram, qua ceruici innectitur caput, magnitudine non minores his vermibus, quos maximos carnes putres ediderint. Gigni vniuersi, atque contigui solent numero

circiter viginti. Aristotel. de hist. ani. 2. capit. 15. char. 60.

Cerui, & vaccæ mares suos, nisi raro, patiuntur, propter rigorem genitalis, nimiamque tentiginem: sed clunibus subsidentibus semen recipiunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 2. char. 148.

Cerui non in eadem cerua immoratur, sed mutat, breuique interposito tempore aliam, & aliam supergreditur. Coitus ab arcturo, mense Augusto, & Septembrij implentur paucis diebus, & ab eodem multæ vterum ferunt octo menses. pariunt magna ex parte vnus sed nonnulli etiam geminos peperisse comperit est, & metu belluarum iuxta vias maxime parere solent. Ducit suum hinnulum ad stabulum, quem locum sibi habet refugium, petra disrupta vno aditu, vnde se defendere possint, & repugnare ijs, qui inuadunt, vita eius est per quam longa. Arist. de hist. ani. 6. cap. 29. c. 241.

Cerua omnes monte Asiæ Elapho scissa aure sunt, qua nota, si alibi locum mutant, dignoscuntur. Arist. de hist. ani. 6. cap. 29. char. 242.

Cerua quaterna vbera habent, & cum mares impleuerint foeminas, ab ipsis separantur, & propter libidinis graueolentiam quisque solitarius scrobes fodit: fetet, vt hirci, faciesque eorumque aspergine nigrescit, & ibi degunt, quousque imber accedat, & tunc pascua reputunt: quæ omnia accidunt ceruo, quia salax est, & pingui abundat. Aristotel. de historia animalium. 6. cap. 29. char. 242.

Cerui ætate pinguescunt: qua de re, nec currere possunt: sed secundo, vel tertio cursu capiuntur ab ijs, qui pedibus insectantur. Arist. de hist. ani. 6. cap. 29. char. 242.

Cerui propter æstum, & anhelitum in aquas fugiunt. Arist. de hist. ani. 6. cap. 29. ch. 242.

Cerui caro li. idius tempore vitatur, & foetet perinde quasi hircorum, ac hyeme extenuantur, & debilitantur, vere maxime vigent ad cursum. Arist. de hist. ani. 6. cap. 29. ch. 242.

Cerui, dum fugiunt, requiem inter currendum aliquam faciunt, consistentesque manent, dum, qui insequitur appropinquet, tunc fugam item arripiunt, quod ideo facere videntur, quia interiora laborant: intestinum enim tam tenue, ac imbecile habent, vt etiam, si leuiter percusseris, possit rumpi, cute adhuc integra. Arist. de hist. ani. 5. cap. 29. c. 242.

Cerua inter feras quadrupedes maxime prudentia præstare videtur: circa semitas enim parit, quo belluæ propter homines minus accedunt, & cum peperit, inuolucrum primum exedit, mox sceselim herbam petit, quam, cum ederit, redit ad prolem. Hinnulum in stabulo ducens assuefacit, quo refugere debeat, saxum hoc est abruptum vno aditu, quo loco eam, si quis inuadit, expectare, & repugnare affirmant. Mas, cū pinguescit (quod fructuum tempore euenit) nunquam apparet, vt qui cognoscit sua corpulentia capi posse. Cornua locis difficilibus amittit, & qua inueniri nequeant. Cornu eius sinistrum a nemine adhuc comperit esse affirmant: occult. n. id, tanquam aliquo medicamento præditum. Arist. de hist. ani. 9. cap. 5. c. 322.

Ceruis bimis primum cornua oriuntur simplicia, recta, nimis bifida, & sic annis sequentibus adhuc modum procedit numerus, vsque ad annum sextum. Arist. de hist. ani. 9. cap. 5. char. 322.

Ceruos senes cognoscimus, quia nullos, aut paucos dentes habent, & adminiculis carent: adminicula vocantur rami, qui imis cornibus ante frontem prominent. Arist. de hist. ani. 5. cap. 5. ch. 323.

Cerui singulis annis mense Aprili cornua amittunt, & donec ea recipiant, noctu pascuntur. Arist. de hist. ani. 9. cap. 5. char. 323.

Cervus

Cervus captus iam fuit viridem hederam suis cornibus enatam gerens, quæ cornu adhuc tenello forte inserta, quasi ligno viridi coaluerit. Arist. de hist. ani. 9. cap. 5. char. 323.

Cerui morfi a phalangio, vel a quouis generis eiusdem, cæcos edunt, quos & homini prodesse putat, sed non caret fastidio. Arist. de hist. ani. 9. cap. 5. c. 323.

Cerui sibilo, & cantu capiuntur, mulcentur enim & alliciuntur ea voluptate. Arist. de hist. ani. 9. cap. 5. c. 323.

Cerui, si arrectas aures teneat, acerrime sentit: si demissas, facile interimitur. Arist. de hist. animal. 9. cap. 5. char. 323.

Cerua nonnullæ in Achaia eo in loco degunt, quo sua cornua deiciunt, vt caueant, ne facile inermes reperiantur: quod ea de causa faciunt, quia instrumentum, quo repugnare possunt, cum res exigit, non habent. & locum, quo cornua demisserunt, a nemine adhuc fertur comperit esse: plurimæque visæ sunt, quæ cornibus enatam hederam habent. Aristoteles de admir. aud. 5. char. 841.

Cerua, quæ in Epiro oriuntur, dextrum cornu cum multa utilitate defodere præditum aiunt. Arist. de admir. aud. 72. ch. 851.

Cerui inscriptus lapidi, phreneticos, & maniacos saluat. Albert. magn. in secundo de miner. ex tract. 3. cap. 5. char. 143. col. 2.

Cerui, & taurorū foeminae coitum vix pati possunt propter duritiam virgæ maris. Alber. magn. de ani. l. 5. trac. 1. cap. 7. ch. 52. col. 3.

Cerui discretiores sunt multis alij animalibus. Alb. mag. de ani. l. 8. trac. 3. cap. 1. ch. 74. col. 2.

Cerui cornu sinistrum eiectum nunquam inuentum est. Alb. mag. de ani. l. 8. trac. 2. cap. 1. c. 74. col. 3.

Cerui, si venenati sunt, congregat cancos, & eos pro medicina comedunt. Alber. mag. de ani. l. 8. trac. 2. cap. 1. char. 74. col. 3.

Cerui timent gannitum vulpium, & ipsi inter se pugnant tempore coitus, & deuictus obedit victori forti obedientia, ac si esset seruus eius, & sequitur illum. Alb. mag. de ani. l. 8. trac. 2. cap. 3. c. 74. col. 1.

Cerui est animal notum augens culmos in cornibus vsque ad sex annos. Signum senectutis eius est habere multos, vel paucos dentes. Hoc animal omnia visa rara, & audita miratur. venenata cerui fugiunt, & agitati contra ventum currunt, vt ventus ab eis auferat canum voces. Cornu corui decoctum cum aceto si ponatur in ore, sedat dolorem dentiū, & consolidat gingiua: & combustum, & bibitum ad pondus vnciæ, & duorum aureorum, iuuat contra fluxum antiquū sanguinis. Albert. magn. de animalib. l. 22. tract. 2. cap. 1. char. 176. col. 2.

Cerystalis est serpens de genere viperarum, & est secundi ordinis: & est cinereus duorum cubitorum, & in loco morsus accidit inflatio: & vesicæ, & duritia apparent, & fluxus humiditatis sanguineæ nigræ, & fit spasmus. Alb. mag. de ani. l. 25. ch. 201. col. 3.

Cetæ, quæ non branchias habent, sed fistulam, animal generant, vt delphinus, & balenæ, & his additur, & pristis, & bos. Arist. de hist. ani. 6. cap. 12. ch. 212.

Cetæ non refrigerationis causa suscipiunt mare, hoc enim fit ipsis respirantibus, habent enim pulmonem & stertunt, & si retibus capiuntur, cum respirare non possunt, suffocantur. sed quia alimentum ex humido faciunt, necesse est suscipientia humidum emittere, & ideo habent fistulam. Arist. de iuuen. & sene. vit. & mort. & resp. cap. 14. char. 321.

Cetus est piscis maior, cuius femina balena est, & est multorum generum. Alij hirsuti, & sunt maximi. Alij planæ pelvis, & minores. Maiorum fouea oculi vnus capit quindecim homines, & aliquando viginti. Os habet magnum. & cum spirat, euomit multam aquam;

vt nauiculas impleat & submergat. Caudam bifurcatam habet, cuius latitudo est plus quam 24. pedum. Expertum est hunc piscem diuisum esse onus trecenorum currum, tam in carne, quam in ossibus. habet virgam intus, & testiculos, & emittit virgam tempore coitus, & vt mulier habet vuluam femina. Eius semē, quod (est enim multi feminis) non totum concipitur intra vuluam, & quæritur a medicis, & amphora vocatur: & est preciosum cōtra guttas, & paralysim. Ex oculo vnus ceti vndecim lagenæ sagiminis eductæ fuerūt tempore Alberti, & lagena vna vix portabatur ab vno homine. Duobus modis capitur. primo plures nauiculae quærunr piscem, in quibus duo nauigant. & vnus est paratus ad iaculandum piscem hasta abiecta, in cuius extremitate est foramen iuxta manum percutientis, in quod immissa est corda fortis, & longissima, quæ circulariter posita est in nauis, vt sine errore expedite egrediens sequatur instrumentum, cui infixa est. Extremitas eius, & cuspis habet triangulum, vt sagitta, & multas acuitates, vt sagitta: & inuento pisce ipsum percutiunt. Si cetus repetit pelagus, relinquit cordas, & conueruntur amissis expensis, & labores. Si petit fundum, ad littus trahunt, & sic capiunt: Alio, sed eodem modo capiunt, sed balista iaculantur immissa corda, vt priori modo. Hirsuti sunt ceti, & longissimos habent culmos, & illis ad saxa in rupibus se suspendunt cum dormiunt: & tunc piscatores, quantum possunt, pellem a lardo soluunt iuxta caudam, & immittunt cordas, & ligant montibus, & excitant piscem, & recedere volens piscis excoriatur, & sic moritur. Alb. mag. de ani. lib. 24. cap. 1. c. 196. col. 2.

Chabrias Atheniensis Taoni regi Aegyptiorum exercitum habenti, sed pecunijs indigenti, hoc consilium dedit, vt sacerdotibus diceret oportere tū ex sacris nonnulla, tum etiam sacerdotum multitudinem propter sumptum amoueri. quod cum ipsi audissent, pecunias tum priuatas, tum publicas illi attulere. tunc iussit illis imperari decimam dumtaxat partem eius, quod ante hac soliti essent, tum in seipos, tum in sacrum impendere: reliquas nouem sibi ipsi fenerarentur, donec bellum aduersus regem Persarum finem acciperet: & ab omnibus, qui ædes habebant, circumferri iussit, quæ illi videbantur, & singulis corporibus tributum indixit: & qui frumentum venderent, pro quaque mensura obolum pendere iussit, & decimam singulis officinis, & alijs opificijs pro tributo imperauit. Arist. econom. 2. char. 818.

Chabrias supplementis in centū, & viginti nauibus coactis, cum ipsi sexaginta tantum opus esset, imperauit reliquis, vt vel nauigarent, vel frumentum in duorum mensium stipendium præberent: qui frumentū libenter dederunt, vt suis rebus curam habere possent. Arist. econom. 2. char. 825.

Chalidicam herbam, & Amygdala ad mellificandum maxime afferre utilitatem asserunt, & foetum plurimum ex ipsis fieri inquit. Arist. de admir. aud. 19. c. 843.

Chania est animal in Aethiopia ad modum lupi in figura, maculis albis per totum aspersum. Alb. mag. de ani. l. 22. t. 2. c. 1. ch. 175. col. 3.

Chameleo figura totius corporis, lacertam planie representat. Latera deorsum ducta ventri iunguntur vt piscibus: & spina modo piscium eminet; rostrum similitudine porcarie simillimum: cauda prælonga in tenue delinens, & longis implicata in se orbibus lori modo permultis. Elatior est a terra, quam lacerta: inflexus crurum perinde ac lacertæ. Pedes singuli bipartito secantur, partesque talem inter se habent situm, qualem pollex ad manus reliquam partem obiectam. Sed reliquæ partes paulotenus indigitos quosdam finduntur, id est primores triplici fissura interius, duplici exterius; posteriores interius duplici, exterius triplici. Vnguiculi adunci.

adunci. Corpus asperum totum, vt crocodilo. Oculi in recessu cauo intus recepti, pregrandes, rotundi, cute simili, atque reliquum corpus obducti, media sui parte perquam exigua detecti, qua videant. quæ uident di sedes nūquam cute operitur, nec pupillæ motu: sed totius oculi uersatione in orbem, mutationemq; quoquo versus aspicit, quæ uelit. Mutat suum colorem in flatu. Arist. de hist. ani. 2. cap. 10. ch. 51.

Chameleo gulam, & arteriam situ eodem continet quo lacerta. Carnem nusquam nisi in capite, & maxillis, & postremo caudæ admodum exiguam possidet, nec alibi sanguinem, quam in corde, & oculis, & loco a corde superiore, & uenulis hinc tendentibus. Cerebrum paruo superius oculis positum est. Cute exteriori detracta oculis, quiddam lucēs, ueluti annulus æneus tenuis, nulla pelle interceptus cingit. Membranæ in omnes se re corporis partes multæ, & validæ, longè que firmiores, quam in cæteris, tendunt. Dissectus totus spirare præterea diu potest, motu exiguo adhuc circa cor extante. Lienem conspicuum nusquam continet, & subitæ canernas, & latitat more lacertarum. Arist. de hist. anim. cap. 11. ch. 52.

Chameleo niger est, non longe dissimilis crocodilo, & palidus vt lacertæ, maculis distinctus nigris, vt pardus. Mutatur color toto in corpore: nam & oculi concolores reliquo corporis redduntur, & cauda eundem colorem accipit. Motus eius piger est, vt testudinis. Pallescit, cum moritur, & defunctus eundem seruat colorem. Arist. de hist. ani. cap. 11. ch. 52.

Chameleo omnium ouiparorum pedestriū tenuissimus est: quippe qui sanguinis inopia rigeat. causa ad mores animæ eius referenda est. præ nimio enim metu multiformis efficitur. metus enim refrigeratio per inopiā sanguinis, calorisque est. Aristot. de partib. animal. 4. cap. 11. char. 544.

Chameleo est animal in nihil potēs, nisi in formicas, quas deuorat, & ad omnia mutabile est, quod ex tenuitate congelato spiritui sensum amittit, & motum: & color eius variatur ad omnem rem, quæ attingit ipsum. Alb. mag. ethic. 1. trac. 7. cap. 10. c. 22. col. 1.

Chaos dicitur a χᾶ quod significat recipio, vel colloco. Simp. 4. phys. te. 49. ch. 255. col. 1.

Charidemus Orcitamus Aeolidis quædam loca obtinēs, pecuniarum, quibus milites satisfaceret, indigebat. primo proferebant, postea se amplius non habere dixerunt: at Charidemus, quem maximi prouētus locum esse censebat, iubeat incolas, si quid pretiosius haberent, in alium locum transmittere: & ipse princeps hoc idem palam faciebat. Et cum eos ab urbe paululū abduxisset abstulit quantum sibi opus esse putauit, illosque rursum in locum suum reduxit. Arist. oconom. 2. char. 820.

Charidemus per præconem edixit, vt quibus ciuitatibus imperaret, nemo ulla arma domi possideret, quod, si quis dicto audiens non fuisset, argentum indixit pro multa, & quod edixerat negligebat, nec illi curæ sibi esse significabat. & cum homines illum temere edixisset, quæ singuli habebant, immota suis locis tenere. sed ipse repente uniuersumque supellectilem iussit pro multa auferri, & sic multa exegit. Aristot. oconom. 2. char. 820.

Charondas Catanienis ciuibus suis leges instituit, & cæteris ciuitatibus Calcidicis, quæ sunt circa Italiam, & Siciliam, & illi proprium est iudicia de falsis testibus. Arist. polit. 2. cap. 10. ch. 554.

Chartarum sectio, siue papyri, cur si quis æque a basi plana rectaque dimetiendo absciderit, recta euoluetur: si autem inclinari, contorta existet? quia, cum orbis secturæ alterius eodem in plano positi sint, declinans illa cæsuræ non æque opposita est, sed partim minus: itaque cum euolueris, orbis, qui plano eodem conti-

mentur, suumque initium in plano habent eodem, lineam explicabunt, quam suo ipsi consiciunt ordine: quippe cum ea ipsa extenta linea non nisi profecta ex orbibus sit, qui plano eodem continentur: itaque uel rectam eam quoque esse necesse est, quæ eodem in plano se porrigat. At obliquæ illius secturæ linea, quoniam primæ non æque apposita est, sed partim plus distans, partim minus, utpote cum ipsa quoque sectura sic se habeat, hinc eodem in plano esse nequit. itaque nec recta hæc esse potest: etenim fieri non potest, ut rectæ lineæ pars alia in alio plano collocetur. Arist. probl. sec. 16. q. 6. ch. 99.

Chij pecunijs indigentes, cum esset lex, vt æs alienū publicæ scripturæ mandaretur, decreuerunt, vt omnes reipublicæ deferrent debita, & reipublica vsuras solueret, quæ uniuersalem fortem adæquarent. Arist. oconom. 2. char. 808.

Chilo animal marinum est, quod pascitur ad modum suæ gentis humiditate viscosa. Albert. magn. de anim. 1. 24. cap. 1. c. 147. col. 2.

Chimera est bestia monstruosa, antèrè alta, posterius demissa in Chaldea. Alber. mag. de anima. lib. 22. trac. 2. cap. 1. ch. 176. col. 2.

Chirogyllus est animal paruum, debile, in terræ foueis habitans, & animalibus in terra paruis habitantibus infestum. Albert. magn. de animalib. lib. 22. trac. 2. cap. 1. char. 176. colum. 2.

Choleræ materia proxima est amara. Arist. 8. metaph. cap. 6. tex. 11. c. 166.

Choleræ rubeæ efficiens causa est calor igneus superfluus in hepate proprie, ubi horum humorum est generatio nis locus proprius. Materialis causa est, quod cibus, & potibus nutrientibus est subtile, dulce, & visuosum, acutum. Formalis causa est digestio superflua. Finalis causa necessitas, & utilitas, quæ affert cholera, & qua indiget natura. Alber. mag. de anima. 1. 3. trac. 2. cap. 4. char. 42. colum. 3.

Cholera est humor spumofus, quasi sit sanguinis spuma, cuius color est rubeus, clarus, vernans, pondus leue, sapor acutus, & secundum proprietatem est calida, & sicca: & quo calidior, eo erit acutior, & hæc est cholera naturalis. Alber. magn. de animalib. 1. 3. tract. 2. cap. 3. char. 41. colum. 4.

Cholera innaturalis est, quæ a cholera naturali in aliquo deficit, vel in aliquibus. Alber. mag. de anim. 1. 3. tract. 2. cap. 3. char. 41. col. 4.

Cholera naturalis secundum loca, in quæ inuenitur, diuiditur per duas differentias. Vna enim pars non separatur a sanguine, sed uadit cum ipso. Alia ad chistim fellis delegatur in animalibus quæ fellis chistim habent, & quæ cum sanguine uadit, dupliciter uadit: quædam generaliter per totum corpus, vt acumine suo, & calore aperiat meatus subtiles perforando ipsos, vt sanguis ubique penetret, & omnium membra nutrire possit: quædam ad locum terminatum uadit, vt nutriat membrum cholericum, quod non nisi sanguine cholerico nutriripotest. Quod uadit ad fel, uadit, vt nutriat fel, & emundetur corpus a superfluitate cholere. Alb. mag. de anim. 1. 3. trac. 1. cap. 3. ch. 41. col. 4.

Cholera innaturalis duobus fit modis: vel propter extraneum humorem sibi admistum: vel ex suæ generationis qualitatis deficientibus. Primo modo duobus modis fit innaturalis, ex admistione duorum humorum peruertentium naturam eius, quia sanguis non peruertit naturam cholere: cum autem admiscetur in hepate phlegma, fit innaturalis duobus modis. Si est phlegma tenue admistum fit cholera citrina, quæ cholere consueto nomine uocatur. Si est grossum, est vitellinum, & quia cholera uincit, ideo cholere mistura appellatur. At, si melancholia miscetur, fit duobus modis. Aliquando ebullit cholera ipsa, & permista remanet

manet cum partibus cinereis, & hæc est valde mala radens membra. Aliquando ab exteriori in eius substantia ingreditur melancholia, & color eius est vt sanguinis obscuri color. Quæ a seipsa generatur per adustionem secundum loca, in duplici est differentia: aliam hepate, & adusta appellatur: alia in stomacho, & hæc dupliciter: quia aliquando vitellino feruore nimio aduritur, & consumitur humidum eius, ita vt transeat in uiridem. quæ præsina cholera uocatur. Aliquando plus aduritur, & fit, vt erugo æris uiridis uiride albescente, & clarescente, quæ peior est omnibus, & ueneni naturam habet. Albert. mag. de animalib. 1. 3. cap. 3. tex. 2. char. 41. colum. 4.

Cholerici hyeme acutius speculantur, & fiunt facilius dementes æstate. Alb. mag. in sex princip. c. 73. col. 1.

Cholerici, vt faciles ad iram, & feruorem, igneas uident formas. Alb. mag. de ani. 1. 1. trac. 2. cap. 2. c. 6. col. 3.

Cholerici propter velocitatem humoris, & actuum frenum rationis non expectant in desiderijs. Alber. mag. ethic. 7. trac. 1. cap. 12. ch. 87. col. 1.

Cholerici naturaliter sunt dispositi ad cito irascendum, & in ipsis ira exterius exhalata, requiescunt. D. Tho. ethi. 4. lec. 13. char. 72. col. 2.

Chori consistunt ex hominibus populi, veterum uero singulos duces heroas, fuisse constat. Arist. problem. sec. 19. quæst. 49. c. 526.

Chori summam penes unum dumtaxat ex histrionibus esse oportet, & totius partem esse. Aristot. de poetic. cap. 18. char. 283.

Chorici ingressus, chori integri prima locutio est. Arist. poetic. cap. 10. c. 272.

Choro competunt mores, moduli que tranquillæ, & flebiles: hæc enim humana potius sunt, quæ minus cæteri concentus præstare queunt, minimeque ipse subphrigius, hic enim animos lymphatis similes reddit, cogitque debacchari. At mixolidius id præstare potest. Ari. proble. sec. 19. q. 49. ch. 527.

Chorus est ciens quidam, curatorque ociofus: quippe qui beneuolentiam dumtaxat his exhibeat, quibus adest. Arist. proble. sec. 19. q. 49. ch. 527.

Cibi differunt potissimum ratione materiæ, ex qua ipsa, quæ aluntur consistunt. incrementum enim omnibus secundum naturam ex eadem est, ex qua constant, materia. Arist. de hist. ani. 8. cap. 1. ch. 269.

Cibi concoctio vi calor fit, & eius mutatio. ideo animalia omnia principium naturale caloris habere necesse est. Arist. de parti. ani. 2. cap. 3. ch. 432.

Cibi prima administratio clara est, cum per os & partes ore contentas perficitur: sed hæc non est concoctio, sed facilitatem potius concoquendi præstat: cibi enim illa diuisio minutatim facit, vt calor facilius conficiendo expediat: At superior, & inferior venter iam cum calore naturali suo concoquendi officio fungitur. Arist. de parti. ani. 2. cap. 3. c. 432.

Cibus sæpe appetunt, quibus intestina sunt recta, breuis enim fruendi usus est. Aristot. de partib. anima. 3. cap. 14. char. 500.

Cibus suauis existens, & siccus, & humidus, sæpe morbosus est. Arist. de sens. & sens. cap. 5. c. 22.

Cibus compositum esse debet: quæ enim nutriunt, non sunt simplicia. Arist. de sen. & sen. cap. 5. c. 24.

Cibus secatur prius, quam moliat, qui comeditur. Arist. de gen. ani. 5. cap. 8. c. 289.

Ciborum mutatio minus quam aquæ grauis occurrit, quia plurimum aquæ consumimus: nam & in pane, & obsonijs, & in potu, aquæ usus plurimus est. Arist. proble. sec. 1. q. 14. char. 335.

Cibi, & aquæ mutatio grauis est, quia omnis mutatio temporis, & ætatis motu facilis est. Extrema namque generis cuiuscunque moueri facile possunt, quomodo & principia, & fines. Ergo & cibi, qui inter se distant, cor-

rumpere se inuicem queunt, quippe cum aut nuper, aut nondum adheferit, qui præcesserat. Ad hæc vt uariis cibis grauis est, (turbulenta enim, neque æqualis concoctio eius agitur,) sic in his accidit, qui aquam mutant, scilicet vt variæ potionis utantur alimento. estque id alimenti genus, quam siccum ualentius: quoniam plurimum est, nil enim nutriendi vim obtinet, nisi, quod dilutum est. Arist. probl. sec. 1. q. 15. c. 335.

Cibus immnuere, laborem augere salubre est: quia causam ægotandi excrementorum nimietas habet, quæ tunc certè exultat, vel cum cibus superest, aut labor deest. Arist. probl. sec. 1. q. 47. ch. 347.

Cibus non protinus ab exercitatione, nec a medicamento epoto sumi debet, quia adhuc corpus purgatur, nec dum a labore quiescit, excrementa que excita redundat. Arist. proble. sec. 5. q. 28. c. 405.

Cibus sæpius siccum cætera animalia plus capiunt, quam humidum: homo humidum sæpius, quam siccum. an quod homo natura calidissima est, plus refrigerationis desiderat? Arist. probl. sec. 10. q. 45. c. 446.

Cibus triticeus maxime corporibus nostris cõpetentior, & uescientior est, quam hordeaceus: quia hic mediocrem habet lentitiam, quæ cibus habeat oportet: quippe qui adherere conglutinarique corpori debeat, quæ res non nisi lentore effici potest; hordeum uero rigidum est, itaque mafa eius longe pertrita validius alit, quæ parum attractata. Arist. proble. sec. 21. q. 2. ch. 540.

Cibus crassos, & difficiles concoquere aliqui cur facilius possunt: at laudabiles ægre concoquunt? alij rationem ad consuetudinem, alij ad habitum referunt. Alexand. aphrod. proble. pri. q. 52. ch. 681.

Cibus cur Hippocrates in febrium uigore offerre uetat, permittit in morbo lateris, & pulmonum inflammatione? quoniam in alijs morbis natura coquit humores, in alijs morborum causas expellit per urinas, & deiectiones. In his porro non oportet cibum sumere, ne morbi causa neglecta ad illum conficiendum natura incumbat, quam oportet singulari certamine cum morbo certare. In morbo autem lateris natura coquit uitiosum humorem, anima uero euacuat accedente musculorum auxilio. Quamobrem nutrire cõsentaneum est, vt musculus roboratis, ad expellendam humorum molestiam insurgamus. Alexand. aphrod. problem. 2. quæst. 9. char. 727.

Cibi plus hyeme sumere, & plenius concoquere cur possumus? quia calor internus frigore exteriore augetur. Alex. aphrod. probl. 2. q. 122. ch. 772.

Cibi boni bonos generant humores: boni humores bonos spiritus, & boni spiritus bonos mores, & delectabilem uitam. Albert. magn. de motibus animal. lib. 1. trac. 2. cap. 5. ch. 44. col. 2.

Cibi concocti prima alteratio in animalibus perfectis est per separationem succositatis magis puræ a fæce impura: & purior siccitas trahitur ad hepar. Et quia aquosa est ualde, & aqua humectat plusquam nutriat, & auget, quasi submergit membra, ideo secunda fit euaporatio in hepate ab aequalitate superflua, quæ fit separatione aquei humoris ab eo, qui magis æreus est terminatus subtili terreo. Et in quibusdam animalibus aqua superfluitas attrahitur per renes ad uesciã, in alijs redit ad stomachum, & fluidam facit superfluitatem siccam, & exit cum ipsa. Tertia est in uenis, & aqua etiam separatur superfluitas, quæ redit ad humidã, & aquosam superfluitatem per uias nutrimenti, & hypostases facit in urinis. In alijs autem animalibus coniungitur stercorei, & emittitur cum ipso, sicut fit in his, quæ uesciam non habent. Albert. magn. de nutrimentis & nutrimentis. trac. 1. cap. 3. ch. 64. col. 3.

Cibus cum desiderio fumentes, qui prætentunt & extendunt os, vt occurrant manui, breuia, & decurua habent manus, & brachia: & sunt maleuoli, & inuidi, gauden-

- gaudentes malis alienis.** Alber. mag. de animalib. l. 1. tract. 2. cap. 26. char. 23. col. 2.
- Cibus vniuersalis membrorum habet in se formam, qua mouetur ad membra, quæ nutrit.** Alb. mag. de anim. l. 3. tract. 1. cap. 5. char. 38. col. 2.
- Cibi forma, quæ est in ipso, a generante est, eo quod motus ad locum sic est a generante, quod cum generans det ei formam, dat ei ea, quæ consequuntur formam illam, quæ sunt motus, & locus, aut quies in loco, si iam est in ipso.** Albert. magn. de animalib. lib. 3. tracta. 1. cap. 6. char. 38. col. 3.
- Cibus antequam sit assimilatus isti, vel illi membro, habet in se formam vniuersalem, qua cibi habet rationem, & qua mouetur ad corpus vniuersaliter.** Albert. mag. de anim. l. 3. tract. 1. cap. 6. char. 38. col. 3.
- Cibus formam illam habet ab aliquo vniuersali generante, quod habet rationem principij formatiui ad totum corpus.** Albert. magn. de animal. l. 3. tract. 1. cap. 6. char. 38. col. 3.
- Cibus omnis, & spiritus, & corporis est substantia composita.** Albert. magn. de animal. l. 3. tracta. 1. cap. 3. char. 113. col. 2.
- Cibus, vt conuertitur in carnem nutriens, est in potentia: vt suscipit maiorem quantitatem, est augens.** D. Thom. in 1. de generat. & corrupt. lect. 17. tex. 41. char. 15. col. 1.
- Cibus compositum esse oportet ex pluribus elementis, quia simplicia non nutriunt.** D. Thom. de sen. & sen. l. 14. char. 17. col. 3.
- Cibus transit in cibatum ad deperditi restorationem.** Alex. de Ales. in 3. metaph. tex. 14. c. 69. col. 3.
- Cicada inter omnia animalia ore caret: prolixum quiddam compactum, indiuisumque gerit simile ei, quod linguæ speciem refert, in ijs quibus aculeus in ore: & eo rorem haurit, alimentum vnum, & peculiare, & nullum in alio ei reperitur excrementum.** Aristot. de historia animal. 4. cap. 7. char. 129.
- Cicadarum duo sunt genera: minores aliæ, quæ prius prodeunt, & nouissime intereunt; aliæ maiores, quæ canunt, eademque nouissime prodeunt, & primæ pereunt.** Arist. de histor. animal. 5. cap. 29. char. 188.
- Cicadæ sunt, quæ canunt præcinctu diuiduæ, siue minores, siue maiores sunt. quæ non canunt indiuiduæ constant, maiores, & canentes nonnulli argutas, & minores mutas vocant.** Aristot. de histor. animal. 5. cap. 29. char. 188.
- Cicadæ nasci non possunt, vbi arbores desunt: ideo apud Cyrenam nullæ in campo sunt, cum circa oppidum multæ sint.** Aristot. de hist. anim. 5. cap. 29. char. 188.
- Cicadæ oleas amant, vt minus vmbrosas, loca enim frigidiora aspernantur, ideo in opacis, nemoribus non sunt.** Arist. de hist. anim. 5. cap. 29. char. 188.
- Cicadæ, & maiores, & minores supinæ coeunt complexu mutuo, & mas inserit in foeminam, vt cætera insecta agunt. genitale foemina rescissum habet, quo recipit id, quod a mare iniicitur.** Aristot. de historia anim. 5. cap. 29. char. 188.
- Cicadæ pariunt in aruis cessantibus, excauantes asperitate peracuta, parte posteriore quam habent: quomodo bruci etiam solo eiusmodi pariunt. & in arundinibus, quo adminicula vires eriguntur, nidum fecerunt excavant. & in caulibus squillæ herbæ interdum pariunt, sed hic fetus facile in terram dilabitur. Crescit primo in terra vermiculus: deinde fit ex eo, quæ Tetrigometra vocatur, parentis nomine: quo tempore gustu suauissimæ sunt, antequam cortex rumpatur. postremo circa solstitium noctu exeunt rupto cortice, & statim prodeunt cicadæ ex matrice illa cicada, quam modo Tettigometram dixi, & canere incipiunt. mares canunt, foeminae non.** Arist. de historia animal. 5. cap. 29. char. 189.
- Cicadæ mares suauiores sunt ante coitum: feminae a coitu, quippe quæ oua candida gustu habeant grata.** Arist. de hist. ani. 5. cap. 29. ch. 189.
- Cicadæ, si quis contrahens digitum, ac remittens subinde appropinquet, magis expectant, quam si illico extendat: & in digitum transire alliciuntur: quod enim oculis hebetes sunt, quasi frons aliqua moueatur, digitum ita ad motum conscendunt.** Aristot. de histor. anim. 5. cap. 29. char. 189.
- Cicadarum maxima copia est in altero latere amnis in Cephallonia insula, in altero nulla.** Aristot. de histor. anim. 8. cap. 28. char. 308.
- Cicadæ eandem partem in usum, & oris, & linguæ aptissime habent, qua ueluti radice cibum ex humoribus trahunt.** Arist. de part. ani. 4. cap. 5. ch. 520.
- Cicadæ, apes, vesperæ, & scarabei, & huiusmodi bombu reddunt, vt anhelantia spiritu, sonumque faciunt.** Arist. de iuuen. & senec. vit. & mor. & resp. cap. 11. c. 317.
- Cicada per pectus sonum mittit.** Boet. in l. de inter. c. 311.
- Cicada est uermis, quem nos gryllum vocamus, duorum modorum. vnus in rimis parietum in locis calidis habitat, & vespere, & nocte clamat. alius, qui in herbis clamat, & arboribus: & capite amputato vtrumque diu uiuit, & cantat vt antea.** Alber. mag. de animal. lib. 26. char. 204. colum. 2.
- Cicatrices reliquo corpore nigrae, oculis albæ inducuntur, quia cicatrix colorem priori contrarium contrahit, vt omnia quæ agrotant: vlcera vero oculi parte nigra contrahi solent. sed in corpore in principio albescunt, neque in oculo semper nigrae, sed demum vel ex toto, vel magna ex parte redduntur.** Arist. proble. sec. 9. q. 2. char. 421.
- Cicatrices hominum, qui uitio lienis tenentur, nigrae sunt: quia eorum sanguis corruptus est propter admissionem morborum, & diluti sanguinis, qui a liene proeedit. Cicatrix igitur cute pertenui, & summa consistit. sanguis vero ille, quia vt dilutus, & calidus sit, binger est, cicatricem nigram transpectus utique ostendit, & sæpe. Etiam fit nigrior, quia sanguis cutis imbecillitate frigescit, & calore euaporante atrior redditur. senioribus etiam cicatrices atriores sunt, quam iunioribus. est enim corpus eorum vibicatum ob defectum caloris.** Arist. proble. sec. 9. q. 5. ch. 422.
- Cicatrix atra ducitur, si eodem loco sæpius vlcus extiterit: quia quacumque parte vlcus se ostenderit, hæc admodum debilitatur, & eo magis quo ulceratum sæpius est: debile autem omne frigescit, humorisque plenum est: quo fit, vt nigrum quoque appareat. Et quidem ulcera magna, & uetera cicatrice atra obducta videmus. Sæpe autem vlcus cepisse non aliud est, nisi vlcus diu habuisse.** Arist. proble. sec. 9. q. 1. c. 424.
- Cicatricem cur ambusta difficulter recipiunt. Quoniam per ignem meatus corporis omnes extruduntur, vt caro propemodum mortua sit. fit enim vt materia in hisse inclusa perquam difficulter educatur.** Alex. aphro. proble. 2. q. 129. c. 773.
- Cicendula est vnus vermis de noctilucis, paruus vt musca; & cum volat extensis alis lucet magis, & spiritu intermoto lucidior fit. De die autem lucens color extinguitur.** Alb. mag. de ani. l. 26. c. 204. col. 1.
- Cicer est de genere leguminis, minora habens folia, quæ fascioli, & faba, & maiora quam lens, & vicia: & est rubeus, & albus, pyramidalis: & est calidus, & siccus leniens & inflans.** Alber. mag. de veget. l. 6. trac. 2. cap. 4. char. 163. colum. 4.
- Cicer & pisum serenda sunt in terra facili, soluta, loco tepido, aura humida, & colligi debet exsiccatis granis, decrefente luna postquam multum processerit in defectu.** Albert. magn. de veget. & plan. l. 7. trac. 2. cap. 1. char. 177. colum. 2.
- Ciconiæ, & cæteræ aues, cum vulnus acceperint per pugnam,**
- gnam, cunilam plagæ apponunt.** Arist. de hist. anim. 9. cap. 6. char. 325.
- Ciconiæ genitorum senectutem inuicem educant; sed sunt, qui & meropem idem facere dicunt.** Arist. de histor. ani. 9. cap. 23. c. 333.
- Ciconia videns serpentem alatum, clamat alias ciconias, & ipsæ in luto se simul ponunt, & postea in terra puluerulenta, vt adherat viscositati luti, & sic armatæ aggrediuntur serpentem.** Alber. magn. de animal. l. 8. trac. 2. cap. 2. ch. 74. col. 4.
- Ciconiæ inter alas deferunt antiquos parentes, & defendunt ab auibus vulnerantibus eos, & dant eis cibum.** Alb. mag. de ani. l. 8. trac. 2. cap. 4. c. 76. col. 1.
- Ciconia auis nota est, varia ex albo, & nigro, alas nigras habet, & reliquas partes albas. est plus aquatica, quam terrestris: acerrime pugnat pro nido, & tam diu nutrit parentes, quam diu nutrita est ab eis.** Albert. magn. de ani. l. 23. cap. 1. c. 186. col. 4.
- Cicorea sponsa Solis vocatur, infrigidat, & valet estuantibus febre.** Albert. magn. de veget. l. 6. trac. 2. cap. 4. char. 164. colum. 4.
- Cicuta est herba venenosa, petroselinum similis, calida, & sicca.** Alb. mag. de veg. l. 6. trac. 2. cap. 4. c. 164. col. 4.
- Cilium habent palpebris adiunctum omnia, quæ pilos obtinent: & quæ cortice integuntur, cum pilos non habeant, cilio carent.** Aristot. de histor. animal. 2. cap. 14. char. 455.
- Cilia venularum clausulis summis innituntur. nam vbi cutis finitur, ibi etiam venulæ desinunt. ideo propter vaporem, qui ibi crassiusculus prodit, pilos ijs locis enasci necesse est, nisi quid naturalis officij alium usum impediatur.** Arist. de partib. anim. 2. cap. 15. ch. 457.
- Cilium superius inflatum aliquantulum pendens super oculum, somnolentum, & uisum quasi ligatum significat.** Alb. mag. de ani. l. 1. trac. 2. cap. 2. c. 7. col. 1.
- Cilium inferius grossum, & spissum, vinolentum significat. si autem tenue, & retractum inferius, ita vt non cooperiat oculum, destituta interiora significat ex siccitate. & si est infirmus aliquis, tale cilium ex infirmitate accipiens, immere significat mortem.** Alb. mag. de ani. l. 1. trac. 5. cap. 2. c. 7. col. 2.
- Cimices fiunt ex humore, qui per summa corporis animalium consistit.** Arist. de hist. ani. 5. cap. 31. c. 189.
- Cimex vermis est latus, in parietis rimis iuxta lectum hominum conualescens, & homines mordens, & ab herba cimice eiusdem fetoris sic appellatur.** Alb. magn. de ani. l. 26. cap. 2. c. 204. col. 2.
- Cinedi signa. Oculus contractus, genu flexibilis, inclinatio capitis ad dexteram, motus manuum supini, & dissoluti; & ambulationes duplices, hæc quidem circulantia, alia tenentis lumbos, & oculorum circumspectiones, qualis fuit Dionysius Sophista.** Aristot. physio. cap. 6. char. 341.
- Cinctus fluuius nascitur de monte Tauro, & fluit in mare Adriaticum contra insulam Cypri.**
- Errat toto cælo.** Alber. mag. de natu. loc. trac. 3. cap. 3. char. 102. col. 4.
- Cinis est combustorum amarus, omnium, exhalatum enim est ex ipsis potabile.** Arist. de sen. & sen. cap. 4. c. 17.
- Cineris, & aquæ tantumdem simul vas idem capere potest, quantum plurimum vtriusque seorsum infusi capiat: quia cineris sunt complura caua, & inania in quibus aquam recipiunt, & condensant.** Aristot. problem. sec. 25. quest. 8. char. 574.
- Ciuis & si non seruat proprium terminum, cum sit sicca, potest tam en acruari, quod humido non inest.** Ioan. gra. in 2. de gen. & cor. tex. 9. co. 9. c. 107.
- Cinifes sunt vermes volantes, longis cruribus, & paruule muscæ, in capite habentes rostra, quibus perforant pelles hominum. ex humore nascuntur, & iuxta aquas habitant, & abundant. sequuntur spiritus humidus ani-**
- malum, ideo nocte directe volant super capita sudantium, & importuni simæ sunt.** Alber. mag. de anima. l. 26. char. 204. col. 1.
- Cinnamomum est medium inter arborem, & fructicem. nascitur in India sub cancro, & in Ethiopia. non excedit longitudinem duorum cubitorum, & in hoc conuenit cum fructice: at in quantitate stipitis conuenit cum arbore. Fructum emittit quendam fumum ad modum nebulæ, vel pulueris.** Alber. mag. de veg. l. 6. trac. 1. cap. 12. c. 153. col. 4.
- Cinnamomi tres sunt species: prima declinans ad nigredinem, & hæc est montana grossa: alia ad albedinem: tertia habet odorem vt castia nigra.** Alber. mag. de veget. l. 6. trac. 1. cap. 12. c. 153. col. 4.
- Cinnamomum ex speciebus longo tempore durat in sua uirtute.** Albert. magn. de veg. l. 6. trac. 1. cap. 12. char. 153. colum. 4.
- Cinnamomi bonitatis signum est, quod compositum cum alijs, vel coniunctum, vincat omnem alium odorem, ita vt quasi nisi odor ipsius percipiatur.** Alber. mag. de veg. l. 6. trac. 1. cap. 12. c. 154. col. 1.
- Cinnamomi oleum est calidum, valde resolutiuum, & liquefactiuum, & est mirabile in tremore iuncturarum, sed grauat caput.** Albert. magn. de veget. lib. 6. trac. 1. cap. 12. char. 154. col. 1.
- Circinus solus inter recta corpora suo motu directe circulum describit.** Albert. magn. de mot. anim. l. 1. cap. 3. char. 46.
- Circulus quid est, & eius proprietates.*
- Circulatio est mensura motuum: & quia primus motus est mensura aliorum.** Arist. phy. 8. su. 3. cap. 5. tex. 36. char. 236.
- Circulus erit prima planarum figurarum.** Arist. 2. de celo, su. 2. cap. 3. tex. 22. ch. 298.
- Circulus ex contrarijs est constitutus, ex mobili, & manente, & lineæ, cum sit sine latitudine circulari contraria quodammodo inesse apparent, scilicet curuum, & concuum, quæ a se inuicem distant modo, quo magnum, & paruum: illorum enim medium æquale, horum vero rectum. quapropter, cum ad se inuicem mutantur, illa prius equalia fieri necesse est, quam extremorum vtrumlibet: lineam vero rectam, quædo, ex curua concua, aut ex huiusmodi fit curua, & circularis: & contrarijs mouetur motibus, circulus, simul enim, & ad anteriorem, & ad posteriorem mouetur, & extremum primum efficitur.** Aristot. questio. mechanic. char. 776.
- Circuli definitionis partes non sunt semicirculi, quia sunt in materia sensibili semicirculi, & ideo sunt partes circuli particularis, & non vniuersalis.** Arist. 7. metaph. cap. 13. tex. 39. char. 149.
- Circulatio vniuersi est ueluti quædam uita.** Theophrast. metaph. lib. 2. cap. 8. ch. 326.
- Circulus nullum punctum habet in circumferentia actu, in quo factus motus stet, vt ei omnino adsit, vel absit.** Simp. in 8. phys. ch. 467. col. 1.
- Circulus habet principium & finem coniunctum.** Simpl. in 8. phys. c. 467. col. 2.
- Circuli principium, medium, & finis est centrum.** Simp. in 8. phys. c. 470. col. 1.
- Circulus ideo perfectus est, quia omnis ipsius pars principium, medium, & finem obtinet.** Simp. in 1. de celo, tex. 12. com. 12. c. 8. col. 3.
- Circulus, cum sit perfectus, in infinitum producit perfectionem suam.** Simpl. in primo de celo, tex. 12. co. 13. char. 8. colum. 3.
- Circulus dicitur infinitus, eo quod terminis non clauditur.** Io. gra. 3. phy. ch. 59. col. 1.
- Circulus est figura plana una linea conteta, in cuius medio est**

dio est punctum, quod cœtrum appellatur, a quo omnes lineæ ad circumferentiam ductæ sunt æqua les. Boet. in præd. c. 187.

Circulus non habet terminum suæ essentia in se, sed extra, quod est in medio, id est in centro. Albertus mag. in posterior. chart. 178. col. 3.

Circuli esse, extra materiam sensibilem, non inuenitur. Alber. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 1. c. 1. col. 2.

Circulatio primi mobilis de natura, & substantia sua infinitus motus est, & perpetuus, quia nihil est in ipso accipere, quod secundum substantialem rationem, & naturam non sit, a quo, & in quo est motus. Albert. mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. prim. lib. 2. tractat. 3. cap. 1. char. 220. col. 2.

Circulus ut ad motum pertinet.

Circularis latio prior est recta, magis enim simplex est & perfecta. Aristote. physicorum 8. sum. 3. cap. 4. te. 74. char. 235.

Circularis motus est alicuius simplicium corporum, minorum enim est secundum prædominans in mixtione simplicium. Aristoteles prim. de cœlo. te. 12. c. 247.

Circulari motui nihil est contrarium. Aristoteles pri. de cœlo. te. 24. c. 252.

Circulariter quod fertur, necesse est, vndeunque incipit, ad omnes contrarietates peruenire, & sic, si contrarietas esset, aut essent ambæ æquales, & sic quiescerent aut altera fortior, altera debilior, & sic debilior quiesceret. Arist. pri. de cœlo, te. 32. c. 233.

Circulo quod fertur, impossibile est esse infinitum. Arist. prim. de cœlo, te. 38. c. 257.

Circulus cum non sit infinitus, nec motus circularis infinitus erit. Arist. pri. de cœlo, te. 38. char. 257.

Circuli mouentur, astra quiescunt, & infixi circulis feruntur. Aristot. 2. de cœlo su. 3. ca. 2. te. 46. c. 307.

Circulus maior celerius mouetur circa idem centrum. Aristot. 2. de cœlo, su. 3. ca. 20. te. 46. c. 307.

Circulari latio omnia, quæ mouentur, sub deficere videntur, ac moueri pluribus vna latio, præter primam spheram, ita, si terra circa medium mouetur, duabus latitudinibus mouetur, & si hoc acciderit, necessarium est fieri mutationes, & conuersiones astrorum fixorum, quod non videtur fieri. Arist. 2. de cœlo, su. 4. capit. 6. te. 97. ch. 326.

Circulus si projicitur, cur primam rectam lineam ducet, deinde cochleam, siue clauiculam ager, dum decidat? primo quidem rectum, quia æqualiter ab aere hinc inde dirigitur, at vbi in partem alterutram vergere ob inæqualitatem circumfusi aeris cepit, non amplius æqualem illam partem interiorē, exteriorēq; ducit, sed circulem necessitate aeris diuersi, & incompositi. Aristot. prob. sec. 19. quæst. 10. c. 502.

Circulus secundum contrarias mouetur motiones, & ob id architecti instrumentum fabricant celantes principium, vt machinæ manifestum solum sit illud, quod admirationem præstat, & causa lateat. Aristote. quæst. mechanic. char. 777.

Circulus maior cur æquale minori circulo conuoluitur lineam, cum circa idem centrum fuerint positi seorsum vero reuoluti, vt alterius magnitudo, se habet ad magnitudinem alterius, sic & illorum inuicem fiunt lineæ. Et vno, & eodem existente centro, aliquando tāta sit linea, quam conuoluuntur, quantam minor per se conuoluitur circulus, quandoque quantam maior.

Cuius rei principium sumendum est, quod eadem potentia, & æquali hanc tardius mouet magnitudinem hanc celerius, si enim fuerit quippiam, quod a seipso moueri nō sit aptum, si simul, & illud mouetur, quod moueri aptum est, tardius mouebitur, quam si ipsum per se moueretur, & si natum fuerit moueri, nō simul

autem mouentur, similiter se habebit, & impossibile est plus moueri quam mouens: non enim suam mouet motionem. Arist. quæst. mechanic. quæst. 24. ch. 796.

Circularis motus si esset prima causa motus nō esset optimi, quippe cum is, qui animæ est, præstantior sit: primus autē est vel maxime qui cogitationis est a qua appetentia existit. Theophrast. metaph. ch. 3. 18.

Circulatio eorum, quæ sunt circa terram, nō est eque velox vt cœlestia corpora, nec æqualiter est sequens ad ipsa, nec perfecte spherica, cum talis latis non sit secundum naturam eorum, quæ in mundo mouetur: quippe quæ ab ipsorum diuinorum corporum quodammodo trahantur. Alexander aphrod. in prim. meteor. cap. 8. co. 28. chart. 17. col. 2.

Circularis latio æterna, & continua est. solū ergo id, quod mouetur circulari latio, est æternum. Alex. aphrod. in pri. natu. quæst. cap. 1. ch. 1.

Circularis motus corporis in ijs, quæ determinate faciūt, verum est, si priuatum est, & ex necessitate posterior erit: at in generatione singularium, in quibus maximam vim habet proximarum agentium causa, non valet hæc consequutio. Alex. aphr. in 3. nat. q. cap. 5. ch. 12.

Circularis motus est omnium aliorum motuum, & mutationum causa. Simp. in 4. phy. ch. 277. col. 2.

Circularis motus solus perfectus est, quia nihil extra se relinquit. Simp. in 8. phy. ch. 467. col. 2.

Circulo quod mouetur, non est velocius eo, quod mouetur recto motu. Auer. 4. phy. te. 129. c. 92. col. 3.

Circulares motus sunt magis simplices quā ceteri. Auer. phy. 7. tex. 10. ch. 143. col. 3.

Circularis motus non est æqualis recto. Auer. phy. 8. tex. 21. chart. 148. col. 3.

Circulariter nihil mouetur secundum naturā, nisi spherā. Auer. 1. de cœlo, tex. 10. ch. 5. col. 2.

Circularis motus ordine naturæ non potest esse nisi in corpore spherico. Auerroes ex paraphras. pri. de cœlo, tex. 9. chart. 126. col. 2.

Circularis motus, vt sit simplex, duo exiguntur: primo quod mobile non habeat aptitudinem naturalem, nisi ad motum circulem: secundo mouentis simplicitas. Albertus magnus in primo de cœlo, tractat. primo, cap. 4. chart. 3. col. 4.

Circularis motus qui in elementis, per accidens non est simplex, cum non habeat duo prædicta, quæ ad simplicitatem motus requiruntur. Alb. magn. in pri. de cœlo, tract. 1. cap. 4. ch. 4. col. 4.

Circularis motus principium, vt circularis, est a dextro in sinistrum. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. 1. 1. 2. tract. 2. cap. 38. ch. 218. col. 1.

Circularis motus continuus est, quia mobile non vtitur aliquo signo, vt principio, vel fine in actu. sed vt medio tantum. Diuus Thom. in 8. physicorum. l. 16. tex. 65. chart. 140. col. 2.

Circuli vnius medietatis motus non est per se contrarius motui alterius contrarietatis circuli, sed secundum respectum radij ad locū generationis: quia cum recedit, respicit obliquiori modo, & tunc dominatur frigus mortificans. D. Thom. in 2. de gener. & cor. l. 10. text. 57. chart. 34. col. 3.

Circularis motus ignis, & aeris non est naturalis, nec contra naturam, sed supra naturam. D. Thom. 1. de cœlo, tex. 11. chart. 464. col. 1.

Circulus vt ad syllogismum, & demonstrationem pertinet.

Circulo monstrare est per conclusionem, & eo quod prædicatione retrouersum se habet, alteram accipientem propositionem reliquam concludere, quam accipiebat in altero syllogismo, & sit tantum terminis conuertibilibus, & vniuersale per vniuersale monstratur. Arist. prior. l. 2. cap. 5. chart. 254.

Circulo

Circulo in syllogismo in partem vniuersalem propositio nem non est monstrare, atque in parte est. Arist. prior. l. 2. cap. 5. ch. 255.

Circulo in secunda figura non est monstrare affirmatiuam, negatiue est: quia non monstratur affirmatio, nisi per duas affirmatiuas. Aristotel. prior. l. 2. capit. 6. char. 256.

Circulo in tertia figura, cum ambæ sunt vniuersales, non contingit per se inuicem monstrare: quia vniuersale per vniuersale monstratur, & sic hæc vniuersalis, alia particularis aliquando erit, aliquando non. Arist. prior. l. 2. cap. 6. ch. 256.

Circulo impossibile est demonstrare, quia ex prioribus, & notioribus est demonstratio, & idem, & eidem prius, & posterius esse nequit. Aristot. post. l. 1. cap. 3. tex. 6. char. 300.

Circularis demonstratio non fit nisi pro his, quorum termini sunt conuertibiles, vt propria, & definitiones. Arist. post. l. 1. cap. 3. tex. 6. ch. 301.

Circulo nihil demonstrari potest. Themist. in post. cap. 7. char. 2. col. 3.

Circularis demonstratio necessaria est in ijs, in quibus necessarius est circularis motus. Themist. in 2. post. cap. 18. ch. 11. col. 2.

Circulares ostensiones ex conuertibilibus terminis factæ non sunt abiiciendæ. Simp. in secundo de cœlo, tex. 59. co. 39. ch. 72. col. 4.

Circularis demonstratio non est utilis demonstrationi. Ioan. gram. in 2. prior. cap. 4. ch. 71. col. 4.

Circularis demonstratio fit sumentibus conclusionem, & alteram ex propositionibus conuertentibus, probandoque reliquam. Ioan. gram. in pri. poster. cap. 2. char. 8. col. 4.

Circularis syllogismus per primam figuram potest confici, in alijs non item. Ioan. gram. in pri. poster. cap. 2. char. 10. col. 3.

Circularis syllogismus est quedam petitio principij: ideo in demonstrationibus non fit, nisi per duos modos, id est cum propositiones sunt notiores conclusionem, & conclusio notior propositionibus. Auer. in 2. prior. cap. 7. ch. 106. col. 1.

Circulo idem per idem demonstratur, & sic non est demonstratio. potest tamen effectus per causam, & causa per effectum. Alb. mag. in post. c. 177. col. 4.

Circulari demonstratione duabus de causis absque reprehensione vt licet. Primo, cum circulari discursu ante regressum admiscetur aliquis alius discursus, vel quodcunque aliud adminiculum, quo augetur cognitio conclusionis. Secundo, cum non ad hoc sit circularis discursus, vt ad principium manifestandum regrediatur, sed vt reducat id, a quo incepimus, ad illud, ad quod peruenimus, vt effectus in suā causam. Tho. de Vio in post. c. 141. col. 1.

Circuli diuersæ considerationes.

Circulatio est omnium mensura, quia maxime regularis est. Arist. phy. 4. cap. 9. tex. 133. ch. 121.

Circulo versatile corpus omnium optimum est. ergo & animatum. Alex. aphrod. in pri. nat. q. cap. 1. c. 1.

Circulo maiorem cum minori in æquali tempore restitui in circulis, qui in octaua spherā sunt, verum est: in erraticis autem non adhuc verum. Simp. in 2. de cœlo, tex. 47. com. 32. c. 68. col. 4.

Circulis in planis, spherā in solidis, capacissima figura est. Ioan. gram. in pri. de ani. tex. 16. c. 10. col. 4.

Circularis longitudinis dispositio est, vt extrema sint aduata: imò in rei veritate non habet extrema. Auer. 2. de cœlo, tex. 35. c. 56. col. 2.

Circuli totalitas alia est secundum materiam, & subiectum, & sic non refertur ad motum circuli, & locum,

nisi per accidens: alia secundum formam conuexi, & concuui, quæ est in ipso. Alber. mag. in 6. phys. trac. 3. cap. 3. char. 77. col. 1.

Circulum diffinit Euclides ante triangulum, quia prior figura est; tractauit autem trianguli passiones prius, quia circuli passiones non inueniuntur, nisi per passiones trianguli. Alber. magn. in secundo de cœlo, trac. 2. cap. 1. char. 18. col. 1.

Circuli consideratio, vt ad quadraturam pertinet.

Circuli quadratura est, cum dato circulo, æquale quadratum describerimus. Simp. in præd. c. 50.

Circulum quadrarunt Pythagorici, vt asserit Iamblicus. Simp. in præd. c. 50.

Circulum quadrare tentauit Archimedes per lineam Nichomedis appellatam, & Nichomedes per quadratam lineam, & Apollonius per lineam sororem lineæ tortuosæ; & Carpus per lineam ab ipso duplicis motus lineam vocatam: quod nomen adhuc exquisitè inuenit. Simp. in præd. c. 50.

Circuli alicuius circumferentiam æqualem esse figuræ polygoniæ falsum est. Auer. phy. 7. tex. 29. c. 150. col. 3.

Circularis figuræ proportio ad alias figuras est proportio substantiæ cœli, aut corporis cœli ad omnia corpora. Auer. 2. de cœlo, tex. 22. ch. 51. col. 4.

Circulus est prior triangulo, vt linea circularis est prior lineæ recta, & circulare est perfectum, & rectum diminutum. Auer. 2. de cœlo, tex. 22. c. 51. col. 4.

Circumscribi est figurari, quod ex toto continetur ad figuram continentis, & econuerso. Alb. mag. in 6. princ. char. 73. col. 2.

Circumscriptio triplex: alia corporis continentis, & est quedam actio: alia circumscripti, & est passio: alia ab ambobus proficiens, & hæc est vbi prædicamentum. Alb. mag. in 6. princ. c. 73. col. 2.

Circumstantiæ sunt, quis, quid, vbi, quando, aut quo modo, quibus adminiculis. Boet. de diffi. topic. l. 4. c. 880.

Circumstantiæ sunt, quæ conuenientes substantiam quæstionis efficiunt. Boet. de diffi. topic. l. 4. ch. 884.

Circumstantiæ aliæ personis attributæ sunt, vt quis: aliæ rebus; vt, quid, cur, quomodo, vbi, quando, quibus auxilijs, in attributis rei. Boet. de diff. top. l. 4. c. 884.

Circumstantiæ nil aliud sunt, quam quedam singulares conditiones humani actus, quæ vel ex parte causæ actus, vel ex ipso actu sumi possunt. D. Tho. 3. ethic. l. 3. char. 37. col. 3.

Cirocrethes est bestia, quæ voces hominū imitatur: nunquam claudit oculos, nullam habet gingiuam, sed prode habet os continuum. omnia comminuit, & generari dicitur de lupo, & de cane. Alber. mag. de ani. l. 2. trac. 2. cap. 1. c. 176. col. 3.

Citrus est pepo uiridis, plani corticis, & odore liberar fuscopima habentes. Alber. mag. de veg. l. 6. trac. 2. cap. 4. char. 164. col. 4.

Ciuilitatis diuisio.

Ciuilitatis tres sunt species, totidemque transgressiones, quasi corruptiones quedam illarum. Aristot. 8. ethic. nicom. cap. 10. c. 104.

Ciuilitatis species sunt regnum, & optimi potentia, & censi potentia, quam rempublicam multi appellant, quarum optimū regnū est pessima est respublica. Arist. ethic. nicom. cap. 10. ch. 204.

Ciuies in duas partes diuiduntur: in eos, qui arma tenent, & in eos, qui consulunt; & cum decens sit dijs cultum exhibere, & requiem suscipere eis, quæ pro tempore in his laborauerunt, & defessi sunt, his sanctior cura demandanda est. Aristotel. politic. 7. cap. 9. char. 832.

Ciu-

Ciuilitatis quatuor sunt partes: legislator, iudicialis, exercitatrix, medicina. Eust. in 1. ethic. c. 1. Idem Alb. mag. 1. ethic. tract. 3. cap. 1. c. 5. col. 4. Sed loco medicinae communicatiuam ponit.

Ciuis quis est, & eius finis.

Ciuilis facultas magnam diligentiam adhibet, vt ciues quodammodo afficiat, bonosque, & ad honesta agenda idoneos reddat. Arist. 1. ethic. cap. 9. c. 20.
Ciuiles hoc maxime curare debent, vt ciues bonos legibus obtēperantes efficiant. Arist. 1. ethic. cap. 1. c. 26.
Ciuilis facultas medicina melior est. Arist. 1. ethic. cap. 18. char. 27.
Ciuilis operatio negociosa est, præter ipsam etiam ciuitatis administrationem, dum potestates ciuitatis sibi, & ciuibus comparat, ideo differt a felicitate contemplatiua. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 7. c. 257.
Ciuilibus in rebus si quis solers esse debet, eundem moris esse studiosum oportet. Arist. magn. mora. 1. cap. 1. char. 270.
Ciuilis est optima facultas, ergo ipsius finis bonus est. Arist. mag. mora. 1. cap. 2. ch. 271.
Ciuilis scientia considerat de bono, & optimo nobis. Arist. mag. mora. 1. cap. 2. c. 273.
Ciuem habitatio non facit: nam aliqui peregrini, & serui ciues essent. Arist. politic. 3. cap. 1. c. 558.
Ciuis est, cui habitus est participandę potestatis publicę deliberatiuę, & iudiciarię. Aristotel. politic. 3. cap. 1. char. 560.
Ciuis nulla alia re diffinitur magis, quam participatione potestatis publicę iudicandi, & decernendi, & potestates alie sunt determinatę, secundum tempus, alie indeterminate. Arist. politic. 3. cap. 1. c. 559.
Ciuem alij consueuerunt dicere eum, qui ex duobus ciuibus ortus est, patre scilicet, & matre: alij vero magis vltra requirunt, vt auos, & proauos, vel plures. Arist. politic. 3. cap. 1. ch. 560.
Ciuis boni est posse, & scire, præesse, & subesse. Arist. politic. 3. cap. 5. c. 565.
Ciuies non omnes dicendi sunt, sine quibus ciuitas esse non potest. Arist. politic. 3. cap. 3. c. 566.
Ciuies, qui neque opes habent, nec virtutis vllam existimationem, si magistratibus potiuntur magnis, non est tutum propter iniustitiam, & ignorantiam. Si excluduntur, periculosum est: ciuitas enim plena hostium esset. Restat, vt ad consultandum, & ad decernendum recipiantur; sic enim permitti melioribus profunt reipublicę. Arist. politic. 3. cap. 7. c. 578.
Ciuilem hominem, & legislatorem latere non debet, an sit simpliciter optima reipublica, & quę quantum fieri potest optima, & dat quomodo constitui posset, & constituta seruari quam plurimo tempore. Arist. politic. 4. cap. 1. char. 601.
Ciuilem hominem non solum his, quę scriptę sunt, rebus publicis, sed etiam illis, quę reuera existunt, auxiliari posse decet. Arist. politic. 4. cap. 1. c. 602.
Ciuies optimi reipublicam gubernant, vbi lex dominatur, & vbi lex non dominatur, ductores populi oriuntur. Arist. politic. 4. cap. 4. c. 611.
Ciuilis societas, quę per mediocres fit, optima est. Arist. politic. 4. cap. 11. c. 624.
Ciuilis societas indiget multis præsentibus. Arist. politic. 4. cap. 10. ch. 625.
Ciuilis facultatis est primo videre de multitudine hominum, quam multos, & quales natura esse oportet: de regione eodem modo, & quanta, & qualis esse debet. Arist. politic. 7. cap. 4. ch. 722.
Ciuies seipfos cognoscere debent: alioqui male res procedit ad magistratus demandandos, & circa iudicia. Arist. politic. 7. cap. 4. ch. 724.

Ciuies ob tria sunt studiosi; natura, more, & ratione. Arist. politic. 7. cap. 13. char. 743.
Ciuis vnusquisque non debet se suum existimare, sed omnes ciuitatis, nam particula ciuitatis vnusquisque est. Arist. politic. 8. cap. 1. char. 758.
Ciuilis administratio optima ea est, quę de ijs, quę propria sunt regionis eligitur: proxima, quę de mercatibus, & ijs, quę ad certamina, & ludos pertinent: postrema est, quę ex annuis, & in orbem redeuntibus. Arist. œconom. 2. char. 803.
Ciuilis est qui vtilitati publicę consulit. Ammo. in Por. char. 2. col. 4.
Ciuilis est species actiue philosophię, quę de ciuitate, & de in ea habitantium, & existentium, æqua, & concordie administratione pertractat. Eust. in pri. mor. c. 2.
Ciuilis absolute ea est, quę in gente aliqua, aut ciuitatibus bonum aliquod exequitur: aut ciuilem quędam non absolute est, quę in vno homine tantum illud idē efficit. Eust. in 1. mor. ch. 12.
Ciuilis qui est futurus, in multa versatur, vt in multis expertus esse debet. Eust. 5. mor. cap. 1. ch. 207.
Ciuium sepultura indignus habetur, qui seipsum interficit. Eust. in 5. mor. cap. 10. c. 257.
Ciuilis vitę honor fere finis est: dixi fere, quia honor per se appetitur, sed non propter se. Alb. mag. ethic. 1. tract. 5. cap. 8. ch. 12. col. 2.
Ciuile, & politicum aliter sumitur apud Aristotelem, & aliter apud Iuristas. Nam Aristoteles politicum appellat iustum, vel ciuile ex vsu quo ciues vtuntur: Iuristę vero ex causa, appellant ius ciuile, vel politicum, quod ciuitas aliqua sibi constituit. D. Tho. ethic. 1. 12. char. 91. col. 2.

Ciuies Romani, vt fiebant.

Ciuis Romanus fiebat, qui consentiente, vel iubente domino, nomen detulisset in censum, & seruitutis vinculo soluebatur: nec non, qui vindicta virgula scilicet a listore, ac quibusdam verbis solemnibus supra caput posita liber fiebat, & qui testamento libertate donabatur. Boeth. in topic. Cic. 1. c. 771.

Ciuilitas, vt corrumpitur, & in quod.

Ciuies ne in offensionem incurrant, duobus provide-re necesse est, & qui potētiores, & qui ad hæc viles sint. Arist. rhetor. 1. ch. 19.
Ciuium controuersitas per breui dissoluere, nec tempus trahere conuenit. Arist. rhet. ad Ale. cap. 2. c. 189.
Ciuilitas ex optimi potentia mutatur in ciuilitatem pauci potentie vitio principum, qui præter dignitatem res ciuitatis distribuunt; & omnia, aut pleraque bona sibi ipsis reseruant, & semper magistratus iisdem demandant, diuitias plurimi facientes, vnde pauci, & prauo dominantur. Arist. 8. ethic. Nicom. cap. 10. c. 204.

Ciuilitatem antiquorum opiniones.

Ciuium patrimonialia æqualia esse debere constituit Phaleas Carthaginensis, quę possunt æuari si diuites dent dotes, & non recipiant, pauperes contra. Arist. politic. cap. 5. c. 531.
Ciuies eosdem semper imperare, alios obedire melius est: sed cum facile id fieri non possit, omnes similiter vicissim imperandi, & parendi participes sint. Arist. politic. 7. cap. 14. char. 743.

Ciuilis vt ad rhetoricam pertinet.

Ciuilium causarum genera tria sunt: deliberatiuum, demonstratiuum, & iudiciale; & horum septem sunt

sunt species: suasio, dissuasio, laus, vituperatio, accusatio, defensio, & quęstio, aut ipsa secundum se, aut ad aliud. Arist. rhetor. ad Ale. cap. 1. c. 181.

Ciuitas quot dicitur modis, & eius partes.

Ciuitas omnis e re domestica constat: res domestica constat e seruis, & liberis. Arist. politic. 1. cap. 3. c. 391.
Ciuitates, quę populariter reguntur æqualitatem maxime complectuntur: ideo si excellentissimum virum habent, eum ad tempus extra ciuitatem relegant. Arist. politic. 3. cap. 9. ch. 586.
Ciuitas cum constet ex dissimilibus, non necesse est omnium ciuium vnā esse virtutem. Arist. politico. 3. cap. 3. c. 564.
Ciuitas esse non potest ex pauperibus omnibus, vt nec ex seruis, nec sine iustitia, & arte bellica: sed in hoc differt, quod si non sint ingenui, & in census ferri non possunt ciues, esse nequit ciuitas: at sine iustitia, & arte bellica non bene permanere potest. Arist. politic. 3. cap. 8. char. 583.
Ciuitas omnis plures habet partes: vna versatur circa alimenta, quam agricolos dicimus; altera mechanica, quę circa artes, sine quibus ciuitas habitari non potest. Et harum alie sunt necessarię, alie ad delicias pertinent, alie ad vitę cultum. Tertia pars est forensis, multitudoque circa mūdum videndum, & circa mercaturam, & numulariam versatur. Quarta pars mercenarij, Quinta propulsores belli. Sexta est opulentium, qui onera reipublicę sustinent. Septima est eorum, qui in magistratibus occupati sunt. Arist. politic. 4. cap. 4. c. 607.
Ciuitatis præcipuę partes sunt, inopes, & opulenti. Arist. politic. 4. cap. 4. ch. 610.
Ciuitatum omnium tres sunt partes; nam alij diuitijs excellunt, alij paupertate deprimuntur, alij inter hos sunt mediij. Arist. politic. 4. cap. 11. c. 623.
Ciuitates paruas facile est in duas partes diuidi. Arist. politic. 4. cap. 11. c. 625.
Ciuitas magna, & populosa non est idem: nam, quę populosa est, forsitan impossibile est, vt optime gubernetur, nam multitudo inagna non potest recipere ordinationem. Arist. politic. 7. cap. 14. c. 713.
Ciuitatis diuisio per genera apud Aegyptum incepit, comestitiones ab Oenotrię rege. Arist. politic. 7. cap. 10. char. 734.
Ciuitas multipliciter dicitur: vno modo locus ciuitatis, alio modo, populus ciuitatis. D. Th. 3. pol. 1. 2. c. 33. c. 4.
Ciuitas aliqua, & si non inclinatur a virtute celesti ad gubernandum, tamen studio, & diligentia contigit esse intellectiuos, & bene gubernantes. D. Thom. 7. politic. 1. 5. char. 108. col. 4.

Ciuitas quid est.

Ciuitas id maxime videtur esse, quod præstantissimū in ipsa est. Arist. 9. ethic. ad Nicom. cap. 8. c. 230.
Ciuitas omnis est societas quędam. Arist. politic. pri. cap. 1. char. 487.
Ciuitas est, quę ex pluribus pagis conficitur, societas constituta viuendi gratia, & existens bene viuendi gratia. Arist. politic. 1. cap. 2. ch. 489.
Ciuitas est omnis natura, & homo natura ciuile animal est. Arist. politic. 1. cap. 2. ch. 490.
Ciuitas secundum naturam prius est homine, & quam singuli nostrum; totum enim prius est parte. Arist. politic. 1. cap. 2. ch. 490.
Ciuitas est multitudo quędam secundum naturam, quę specie differt. Arist. politic. 2. cap. 1. char. 515.
Ciuitas est ciuium multitudo quędam. Arist. politic. 3. cap. 1. ch. 558.

Ciuitas vocari non meretur, quę natura serua sit. Arist. politic. 4. cap. 4. c. 608.
Ciuitas est ex quali, & quanto, quale est, vt libertas, diuitiæ, disciplina, nobilitas. quātum est multitudo populi prævalentis. Arist. politic. 4. cap. 12. c. 627.
Ciuitatem magnam esse non tantum ad numerū, quantum ad potentiam habitantium existimanda est. Arist. politic. 7. cap. 4. ch. 722.
Ciuitatis magnitudinis est quędam mensura, vt in omnibus animalibus, plantis, & instrumentis. Arist. politic. 7. cap. 4. ch. 723.
Ciuitas communitio est quędam similitum gratia vitę, vt maxime fieri potest optimę. Aristot. politic. 7. cap. 7. char. 730.
Ciuitas est multitudo domorum, agro, & pecunijs sufficienter abundans ad bene viuendum. Arist. œconom. pri. cap. 1. ch. 776.
Ciuitas est principium omnibus totis, quę ratione humana cognosci, & constitui possunt. D. Thom. in pri. politic. 1. 1. c. 1. col. 2.
Ciuitas est principalissimum eorum, quę humana ratione constitui possunt, Idem, eodem loco col. 3.

Ciuitati quid prodest, & nocet.

Ciuitatis salus in legibus sita est. Aristot. rhetor. pri. char. 19.
Ciuitati vtilia sunt concordia, vires ad bellum, pecunię, & prouentuum copię, sociorum virtus, & multitudo. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 1. c. 182.
Ciuitati iniuriam facit, qui seipsum enecat, vnde & ipsum ciuitas mulctat, in sepulchrum enim relinquit. Arist. 5. politic. nicom. cap. 11. ch. 136.
Ciuitates magis pecunijs indigent, quam domus. Arist. politic. pri. cap. 7. ch. 509.
Ciuitatis est senectus, vt etiam corporis. Arist. politic. 2. cap. 7. char. 544.
Ciuitatis finis est bene viuere. Aristot. politicor. 3. cap. 6. char. 576.
Ciuitas absque magistratibus esse non potest. Arist. politic. 4. cap. 4. ch. 609.
Ciuitates magnę, quia in ipsis est mediocrium hominum multitudo, ideo minus seditionibus subiacent. Arist. politic. 4. cap. 11. ch. 625.
Ciuitatibus dissidentia omnis disfunctionem facit, vt in bello transitus fossarum: & si paruę sunt, interrumpunt ordines militum. Arist. politic. 5. cap. 3. c. 650.
Ciuitatis nulla pars debet esse turba nautica; nam pugnatōres, qui naues conscendunt sunt homines ingeniosi, & terra militare consueti. Aristot. politic. 7. cap. 6. char. 726.
Ciuitas esse non potest sine alimento, sine artibus, sine armis, sine pecunijs, sine cultu diuino, & sine iustitia. Arist. politic. 7. cap. 7. ch. 730.
Ciuitas positionem fortiri debet, ad quatuor respiciēdo. Ad sanitatem: ad orientem enim solem conuersę, & ad eos ventos salubriores sunt, & si hoc non forte potest ad Boream. Aquarum sit abundantia naturalis, & si naturalis non adsit, cisternę, & lacus quammagni comparentur. Arx ad dominationem vnus, in populari statu æqualitas loci, in optimatum gubernatione loci plures ardui, & totam urbem non facere penetrabilem, sed quasdam partes, & loca; & moenibus circumdandę sunt ciuitates. Arist. politic. 7. cap. 10. c. 736.
Ciuitatem studiosam esse non est fortunę opus, sed scientiæ, & electionis, & ea est ciuitas studiosa, cuius ciues studiosi sunt. Arist. politic. 7. cap. 13. c. 742.
Ciuitas scilicet non est existimanda, nec legislator laudandus, quod vincere docuerit, & finitimis dominari: nec exercitatio rerum bellicarum meditanda est, vt in feruitutem adigant incrimis: sed primo, vt ipsi feruire

Uix alijs non compellantur; deinde, vt imperium que- rant gratia vtilitatis subiectorum: tertio, vt eis domi- nentur, qui ferire digni sunt. Aristot. politic. 7. cap. 14. char. 747.

Ciuitates, in quibus sunt plures principes, facile incur- runt corruptionem, cum habeant vnitatem quodam accidentis modo. Auer. epitom. metaphy. tract. 4. c. 183. col. 2.

Ciuitates, quæ constitutæ sunt ex diuersis gentibus pro- pter dissensiones, quas habuerunt, propter diuersita- tem morum destructæ fuerunt. D. Tho. 3. politic. l. 2. char. 34. col. 1.

Ciuitatem regi per plures melius est, quam per vnum. D. Tho. 3. politic. l. 1. c. 48. col. 4.

Ciuitatis dispositio non tantum consideratur ex figura cælesti absoluta, sed etiam ex dispositione partium re- gionis, vel ciuitatis secundum habitudinem, quam ha- bet ad montes, vel mare, vel loca paludosa, vel munda, quæ variant caliditatem, & frigiditatem regionis. D. Thom. 7. politic. l. 5. c. 108. col. 3.

Ciuitatis quæ magnitudo esse debet.

Ciuitas ex ea multitudine constat, quæ per seipsam sufficiens est ad bene viuendum in ciuili societate, & facile inter se cognosci potest. Aristot. politic. 7. cap. 4. char. 723.

Ciuitatem naualem potentiam vsque ad aliquam quan- titatem habere melius est, non solum sibi ipsi, sed etiam finitimis: magnitudo autem, & multitudo ad mores ciuitatis est accommodanda. Aristot. politic. 7. cap. 6. char. 727.

Ciuitatis magnitudo tanta esse debet, vt fertilitas regio- nis ei sufficiat, & vt hostes repellere possit. D. Tho. 3. politic. l. 2. c. 33. col. 2.

Ciuitatum Rectores qui esse debent.

Ciuitatis gubernatoris, & regis, & patris familias, & domini qui putant eandem esse rationem, errant. Arist. politic. pri. cap. 1. ch. 488.

Ciuitas cum constet ex dissimilibus, non necesse est, om- nium ciuium vnam esse virtutem. Arist. politic. 3. cap. 3. char. 564.

Ciuitas optima nunquam opificem faciet ciuem. Arist. politic. 3. cap. 3. c. 566.

Ciuitatis principalissimum est id, quod vbique gubernat, & regit ciuitatem: vt in populari populus, in pau- corum vero potentia pauci. Aristot. politic. 3. cap. 3. char. 567.

Ciuitatis gubernationem qui habere vult, vel propter diuitias, vel propter genus, nihil iuste dicere videtur. Arist. politic. 3. cap. 8. ch. 584.

Ciuitatibus optabilius est ab optimis gubernari, quam a rege, modo plures optimi reperiri possint. Arist. polit. 3. cap. 11. char. 593.

Ciuitatum tranquilaram proprium est creare magistra- tus de mulierum disciplina, de legibus seruandis, de disciplina iuuentutis, de gymnasiorum gubernatione, de ludis gymnasticis, ac musicis. Arist. politic. 6. cap. 8. char. 711.

Ciuitates qui regere volunt, ad minus experientiam ha- bere debent. Auer. 10. ethic. cap. 9. c. 78. col. 4.

Ciuitates orbis terrarum, & earum quæ sit sensi- bilis distantia.

Ciuitates quarto meridionalis habet Arabiam, Su- ciolios, Thebas, Beronice, Arnozon, Tole- maudis, Cirene, Sibesili, Narnacæ, Sabrata, Leptis ma- gna, Talepas, Dispræsum, Tenis, Tapfas, Lepsis mi-

nor, Hadeunctum, Meapolis meridiana, Dipeis, Char- taginem, Vticam, Hyppone, Zaritum, Tubarcha- chia, Hyppone, Regium, Nisitadem, Callifolds, Quin- quagentiani, Rustitora, Timpora, Cæsarea, Tartenas, Portus magnus, Experides, Ballos, Lambus, Picens, Obba, Sulilis, Affulis, Samoregiam, Sufibet, Suffecu- la, Cilio, Cebeptis, Capsea, Medea, Cenellis, Madu- ros, Tirbur, Siccuuium, Cuidia, Calamia, Constanti- na, Militum, Rannigode, Lirbese, Sirisi, Maga, Saba, Tabufucia, Bida. Alber. magn. de nat. loc. trac. 3. cap. 4. char. 103. colum. 1.

Ciuitas quæcunque elongatur ab alia per quinquaginta stadia, sensibilibiter habet aliū Ortum, & Occasum stel- larum, secundum tempus sensibile. Alber. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 110. c. 97. col. 1.

Ciuitates famosas quarta Occidentalis habet 128. in Au- gusti descriptione, Fauëtiam, Aquilegiam, Arelatum, Mediolanum, Taurinum, Arnotum, Galpani, Calpis, Spalis, siue Expalis: Secundam Calpis, Cordubam, Be- rones, Toletum, Bracharum, Lucasum, Collybriam, Cæsarea Augustam, Terrachonam, Imbianis, Tuti- giam, Octauiam, quæ nunc est parua villa iuxta Leo- dium: Coloniam, in qua istud volumen compilatum est, Treuerim, Smirnum, Sterones, Augustudunum, Augustanometum, Augustam Taurinorum, Lugdu- num, Mangetiam, Viennam, Masiliam, Allenium, Ve- ronam, Taruifium, Vincentiam, Doronam, loco cuius Mondusum extat: Feltrum, Belboria, Patauium, in qua multo tempore vixerunt studia literarum; Ver- cellis, Laude, Mutinam, Lador, Salona, Britanifium, Hycayfas, Vicacomum, Signidunum, Narsia, Sisia, quæ nunc Ascilia vocatur; Armetum, Bogutione, Argen- toratum, Carmacum, Sabana, Patamonem, Bonânum, Argentinam, Saromacum, Nemausum, Corocordo- res, Amamberes, Santonas, Angonis, Menapum, Me- tas, Betos, Nepe, Sucricolletto, Florencassi, Foroscem, Sermi, Foro orbium populi, Foro Cornelium, Foro Flamini, Foro nouo, Foro subuerte, Spoletinum, Nar- lia, Interaminia, Ruphinis, Aretium, Penestre, Curau- lo, Carium, Corobelitas, Terracina, Annon, Hostia, Fundis fornas, Veturnas, Capua, Neapolis, Ardea, Cu- mas, Acrepas, Nola, Caudi, Beneuentum, Etas, Eydo- nas, Ausidenna, Salmona, Venasto, Lucesia, Futona, Arphos, Cropinos, Lipros, Tarentum, Odofium, Can- pifium, Marcilianum. Multæ autem harum deletæ sunt, & in locum earum factæ, & constructæ sunt hæc, Brundusium, Salernum, Sinapulia, Bononia, Fauëtia, Bergomum, Ianua, Papia, Alexandria, Regia, Triden- tum, Brixia in Lombardia; Pifa, Luca, Pistorium, Flo- rentia, Senæ, Perusium, Crusium, & est ciuitas philoso- phorum, Rotomagum, Senone, Tacerimis, Furonis, & alia multæ in Gallia. Costantia, Basilea, Argentina, Vormatia, Maguntia, Herbepolis, Augusta, Tradispon- na, Vicena, Salunga, Pytauia, Ephordia, Aluetast, Ma- deburg, Bernabunda, Monasteriū, Assuenich, Pedem- bruna, Lubrech, Targetum, & alia multæ; in quibus ponendis, cum modo destruantur, modo ædificantur de nouo, non est magna vis facienda. Alber. mag. de nat. loc. dist. 3. cap. 2. c. 102. col. 1.

Ciuitates quartæ Septentrionalis sunt 50. Eraclia, Sardi- ca, Pelia, Tesabonica, Phyridos, Calcedonia, Nicome- dia, Acrios, Gumnis, quæ incertis sedibus vagantur, Tarfes, Pepriapoles, Olymphis, Tibaria, Aragata, Pri- mistuteria, Sciride, Alexandrinus, Cecidus, Euine- faxis, Ramidos, Ephesos, Cretica, Calliuffe, Sexoos, Aquecidos, Viu, Troia, Helidos, Troas, Antheon, Ni- tia, Tarifa, Fotis, Crita, Deleis, Bertoccon, Acaruerna, Dicatum, Athene, Bitote, Istium, Arche, Tehecas, Ma- leon, Cancantria, Phylopolis, Thebe, & alia multæ, quæ postea conditæ sunt. Alber. mag. de nat. loc. dist. 3. cap. 3. ch. 102. col. 4.

Clara,

Clara, vel sunt clara absolute, & simpliciter, vt causæ ad causata, aut quoad nos. Eust. pri. mora. c. 21.

Claudi homines, & aues salaces nimirum sunt, alimen- tum enim vtriusque scorium quidem exiguum pro- fluit propter vitium scuris: in sublime vero affatim effertur, atque in semen conuertitur. Arist. probl. sec. 4. q. 2. char. 393.

Claudus oriri maxime potest homo cæterorum omniū animalium; vel quia crura hominis sunt debiliora, car- ne, & osse constant: cæterorum osse, & neruo; vel quia ex omnium animalum genere solus varia gene- rationis obtinet tempora, & ita cum setui mouen- tur, extrema, quæ tenerrima sunt, facile infringuntur, & eo magis quo plus temporis intercellit. Arist. prob. sec. q. 40. char. 438.

Clausula, & exitus est periodi finis numerosus. Dan. bar. 3. rhetor. char. 166.

Clautius, qui & glatus vocatur, est piscis astutus, qui nō deglutit hamum auersis moribus expoliatur cum. Alb. mag. de ani. l. 25. cap. 1. c. 196. col. 4.

Clazomenij, cum, & annonæ, & pecuniarum indigentia premerantur, decreuerunt, vt quibus oleum esset pri- uatim, fenerarentur illud ciuitati: nam in hac regione est magna olei copia; & cum nauigia ad mercatum miserunt, vnde ipsis veniret frumentum, olei pretium pignoris loco obligantes, & militibus vsuram denario- rum debitorum dederunt pro viginti talenta quater- na quoquo anno; & cum in cassum semper impen- derent, & nihil de sorte detraherent, pro argento fer- rum excuderunt ad viginti talentorum summam, quæ opulentissimis in ciuitate pro rata tribuentes ab illis tantumdem receperunt. At cum de prouentibus vsuram illam detulissent, atque vnicuique semper diuidentes pro rata parte distribuissent, ferreos nummos retule- runt. Arist. œconomic. 2. c. 811.

Cleomenes Alexandrinus Aegyptum imperio obtinēs, fame in alijs locis vehementi exorta, in Aegypto au- tem sane tolerabili, frumentum exportari vetuit. At cum singuli, qui prouinciæ præerant, tributa non posse soluere iactarent, nisi frumentum exportaretur, exportationem concessit, sed ingens frumento tributum imposuit: & sic tributum ingens accepit, & præfecti excusatione destituti sunt. Aristot. œcon- omic. 2. char. 812.

Cleomenes Alexandrinus cum veheretur in eam præfe- cturam, in qua pro Deo colitur crocodilus, & raptus ei esset vnus puer, conuocatis sacerdotibus dixit, cum ipse prior læsus esset, velle se crocodilos vicisci, itaque venationem crocodilorum imperauit, at sacerdotes, ne duces Deos ipsorum ludibrio haberent, quantum cogere potuerunt, argenti summam attulerunt illi: qui quidem quieuit. Arist. œconom. 2. c. 822.

Cleomenes Alexandrinus, ab Alexandro rege iussus apud Phanyum urbem condere, & mercatorum con- uentum, qui prius apud Canobum agebatur, ibi con- stituere ad Canobum naue peruenit: conuocatisq; sa- cerdotibus, & ijs, qui possessiones habebant, dixit, qd migrare oportebat: ipsi ne migrare cogentur, multâ pecuniam attulerunt, qua accepta abiit, & non multo post multa postulata pecunia, & dicentibus ipsis non habere, ipsos traduxit. Arist. œconom. 2. c. 823.

Cleomenes Alexandrinus, cum frumentum denis drag- mis in illa regione veniret, conuocatis cultoribus, ab ipsis eodē p̄tio frumentū emit, qd postea binis & tre- centis dragmis vendi imperauit. Arist. œcon. 12. c. 824.

Cleomenes Alexandrinus, cum misisset quendam, vt sibi emeret quædam, & ille paruo pretio emisset, & intel- ligeret multo pretio emptum fuisse relatum esse, ami- cos illius vocauit, & ipsi dixit, audiuisse se illū im- moderato pretio emisse, & stoliditatem illius cum qua- dam simulatione iræ insectabatur, & obiurgabat, quâ

rem, cum illi adueniente emptore, ei renunciaffent; & ille dum operam suam probare vellet, quâti vere eme- rat, indicauit. Arist. œconom. 2. ch. 823.

Cleomenes, sacerdotibus conuocatis, dixit immodera- tos sumptus in sacra suæ regionis fieri, & oportere ex sacris nonnulla, & ex sacerdotibus quamplurimos dis- solui; & illi, ne id faceret, tulerunt illi quas priuatim quisque, & communiter vniuersi pecunias habebant. Arist. œconom. 2. ch. 824.

Clepsydra quæ accidit, ob id eueniunt, quia fistula su- perior obturata, aer, qui in se excipitur, causa est, ne aqua ingredi possit: quod verum est, si sit directa, sed si obliqua fertur, nil prohibet aerem pelli ab humore, ele- mētorum enim motus indirectum est, spiritus autem aqua potentior est. Arist. probl. sec. 16. q. 8. c. 500.

Clepsydra est vas angustioris, latam habens basem paruis foraminibus perforatâ, quæ hydarpage vocatur. Simp. pri. de celo, tex. 81. com. 55. c. 79. col. 2.

Clepsydra est vasculum ferreum, superius os paruum, & angustum habens, & interius foramina densa, & mini- ma: cuius, si quis superius foramen diligentissime ob- cluserit, per inferiora foramina non ingreditur aqua, nec ingressa egreditur. Mich. ephes. de respir. char. 36. colum. 2.

Clibanus in anteriori parte corporis existens in duas par- tes diuiditur, in pectus, & ventrem; & inter ea sepa-rans est quædam pellicula, quæ diaphragma appella- tur, quod separat pulmonem, & cor, membra spiritua- ria, a membris nutritiuis. Alber. mag. de ani. l. 1. trac. 2. cap. 23. ch. 20. col. 2.

Clima quartum, & quintum est magis temperatum ho- mini, & plurimis animalibus, & plantis; quia præter hæc climata est maxima caliditas, & maxima frigiditas. Auer. meteor. 2. cap. 6. c. 199. col. 1.

Climata duplex temperamentum habent, & duplicem excessum; est enim excessus in calidissimo, & frigidissi- mo: calidissimum est sub torrida, frigidissimum est post temperatum clima. temperatum est in climate quarto, & aliud est sub æquinoctiali. Alber. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 11. c. 97. col. 2.

Clima sextum, & septimum temperata sunt: quia homi- nes illorum climatum pulcherrimi sunt, corporū pro- cerum, & pulchræ staturæ, & venusti coloris. Alb. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 11. c. 97. col. 3.

Clysteris vsu inuentum esse traditur ex Ibidum, & Ar- dearum modo, quo sibi clysteres imponunt. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 24. ch. 193. col. 4.

Coactus & non vi aliquid facit aliquis, cum malum boni gratia, vel ob maioris mali repulsionem agit. Arist. mo- ral. eud. 2. cap. 9. ch. 399.

Coactum est violentum, & cuius principiū est in altero. Alb. mag. in 11. metaphy. trac. 2. cap. 7. c. 152. col. 1.

Coagulata omnia nō possunt coagulari, nisi aut frigidus, aut calido sicco, & contrarijs soluunt quæ soluuntur. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 3. tex. 36. c. 570.

Coagulantur quæ communia sunt terre, & aque, & a ca- lido, & a frigido. a calido, humidum educendo: a frigi- do, calidum exprimendo, cum quo humidum simul re- cedit. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 3. tex. 37. c. 571.

Coagulata omnia aut coagulantur aquæ existentia, aut terræ, & aquæ. Aristot. metaphy. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 35. char. 570.

Coagulum est lactis substantia, quippe quod in eorū ven- triculo, quæ adhuc lactent, contineatur. Arist. de hist. anim. 3. cap. 2. char. 103.

Coagulum est lac ignem habens intra se, quod cum ani- malis tempore concoqueretur, caseum traxerit. Arist. de hist. ani. 3. cap. 21. ch. 103.

Coagulum habent omnia ruminantia, & inter vtrinque dentata, lepus; & quo vetustius est coagulum, eo præ- stantius. Arist. de hist. ani. 3. cap. 21. c. 103.

Coagulum vetus profluuium aluci mederi præcipue potest, atque etiam, quod leporis est, sed laudatissimum hinnuli. Arist. de hist. ani. 3. cap. 2. c. 103.

Coagulum omnia animalia habent, quæ plures ventres habent, eo carent, quæ vnum habent, excepto lepore; & habent, quæ habent, in omaso, quod est inter vltimum, & duos primos positus, Arist. de hist. anim. 3. cap. 15. c. 502.

Coagulum habent animalia, quæ plures ventres habent ob lactis crassamentum. Arist. de hist. ani. 3. cap. 15. char. 503.

Coagulum est lac continens calorem vitalem, qui partes similes ducit eodem, & vnit, atque constituit. Arist. de gener. ani. 2. cap. 4. c. 160.

Coagulata omnia exsiccantur. Ale. aphro. 4. meteor. cap. 6. co. 28. c. 106. col. 1.

Coagulum, & induratum a calore naturali, necessario est calidum. Auer. meteor. 4. c. 213. col. 1.

Coagulum nil facit, nisi quod virtus eius totam apprehendit lactis quantitatem, & non immutat quantitatem ipsius distribuendo, & formando. Alber. magn. de ani. l. 18. tract. 2. cap. 2. c. 156. col. 1.

Cochleæ quædam bestiolæ inter se habent, gammaris pusillis similes, qui in flumine gignuntur: sed in hoc differunt, quod præmollem intra suam testam carunculam habeant. Arist. de hist. anim. 4. cap. 4. char. 123.

Cochlearum testudines in lapidibus inveniuntur, quia humiditas ad locum illum euaporauit, & a circumstante retenta est, & conuoluta, & exterius primum confusa intra se circumacta spiritum vitalem accipit. Alb. mag. in pri. de miner. ex tract. 1. cap. 2. c. 134. col. 4.

Cochleæ, tam aquaticæ, quam etiam terrestres dictæ sunt limaces, & testudines agitative testæ, quam inhabitant. Alb. mag. de ani. l. 14. cap. 1. c. 196. col. 4.

Coelitus principium, corpora diuina intelligi potest; etiam forsân corpora circulariter mota intelligit Arist. I. q. de gen. ani. cap. 1. c. 27. col. 4.

Coelum quid est, an finitum, eius partes, ut appellatur, & celestium vires.

Cœli longitudo est distantia, quæ est secundum polos, & polorum hic quidem est sursum, & alius deorsum: differentia enim in his solis hemisphæriorum videmus, quia non mouentur poli. Arist. pri. de cœlo, su. 2. tex. 14. c. 195.

Cœlum finitum ac terminatum esse patet. Arist. pri. de cœlo, tex. 47. c. 258.

Cœlum dicitur vno modo substantia extrema vniuersi circumlacionis, aut corpus naturale, quod in extrema est circumlacione vniuersi. Alio modo corpus continuum extremæ circumlacioni ipsius vniuersi, in quo astra quædam Sol; & Luna sunt: & hæc in cœlo esse dicimus. Tertio contentum ab extrema circumlacione, totum enim, & vniuersum dicimus cœlum. Arist. pri. de cœlo, tex. 96. char. 273.

Cœlum, quod totum ab extrema continetur circumlacione, constat ex omni naturali, & sensibili corpore; quia extra cœlum, nec est, nec esse contingit vllum corpus, nec simplex, nec mistum. Arist. pri. de cœlo, tex. 97. c. 274.

Cœlum animatum est, & habet motus principium. manifestum est quod habet sursum, deorsum, dextrum, & sinistrum. Arist. 2. de cœlo, su. 2. te. 1. c. 292.

Cœli pars deorsum est polus, qui supra nos apparet; qui vero nobis immanifestus, sursum. Arist. 2. de cœlo, su. 2. te. 14. c. 295.

Cœli dextrum, est oriens; sinistrum, occasus; sursum, polus antarcticus; deorsum, arcticus. Arist. 2. de cœlo, su. 2. te. 15. c. 295.

Cœlum est quoddam corpus diuinum. Arist. 2. de cœlo, su. 2. cap. 1. tex. 17. 297.

Cœlum est unum ingenerabile æternum, & habens motum singularem. Aristot. secundo de cœlo, su. 3. cap. 5. tex. 40. char. 305.

Cœli extremi latio simplex, & uelocissima est: aliorum vero tardiores, & plures sunt. Aristot. secundo de cœlo, su. 3. cap. 4. tex. 58. c. 311.

Cœlestia naturalia sunt corpora, ob motum localem, non ob substantialem inutationem. Simplic. in pri. physic. char. 76. colum. 2.

Cœlum æternum est, & ea, quæ sub Lunæ orbe constituta sunt, corruptibilia. Simp. in 4. physic. c. 226. col. 1.

Cœlum tribus modis appellatur ab Aristot. Primo inerrantium spherarum. Secundo totum diuinum, & citulare corpus. Tertio totum corpus diuinum, & mundum. Simp. in pri. de cœlo, ex pri. entis c. 2. col. 1.

Cœlum dicitur elementum, vt est corpus simplex, non autem proprie, quia nihil ex illo componitur. Simp. in pri. de cœlo, c. 2. col. 3.

Cœlestia corpora tradunt sibi inuicem suas bonitates, & in seipsa agunt secundum diuersas figuraciones. Simp. in pri. de cœlo, tex. 21. co. 24. c. 18. col. 1.

Cœlum est motus mensura, nec est aliquod tempus extra ipsum. Simp. in 2. de cœlo, tex. 1. co. 1. c. 55. col. 3.

Cœlestia corpora non sunt impassibilia simpliciter, sed omnis mortalis difficultatis. Simp. in secundo de cœlo, tex. 41. co. 28. c. 66. col. 3.

Cœli partes sunt octo spheræ, astra autem sunt partium partes. Sim. in 3. de cœlo, tex. 1. co. 1. c. 83. col. 4.

Cœlestia corpora semper eodem modo se habent, nihilque fit contingenter. Ioan. gram. in secundo phy. tex. 39. char. 40. col. 3.

Cœlo nullum corpus datur maius. Ioan. gram. in 3. physic. tex. 61. c. 71. col. 2.

Cœlum sphericum est: quia, quod omnia comprehendere debet, capacissimum esse oportet. Ioan. gram. in pri. de anim. tex. 16. ch. 10. col. 4.

Cœli ultima spheræ in loco per partes est. Ioan. gram. in pri. de anim. tex. 39. ch. 18. col. 1.

Cœlestis motor, cuius potentia excedens est, nobilior est eo, a quo exceditur. Auer. in phy. 4. tex. 7. c. 75. col. 1.

Cœlestis corporis esse sensibile est per se. Auer. 1. de cœlo, tex. 4. c. 3. col. 4.

Cœlum est sensibile per materiam, intelligibile per formam. Auer. pri. de cœlo, tex. ch. 29. col. 3.

Cœlum respectu vniuersi est quasi forma, & elemēta quasi materia. Auer. pri. de cœlo, tex. 94. c. 30. col. 3.

Cœli natura est non existens per se in actu, sed est materia formæ corporis cœlestis, quæ est in actu. Auer. pri. de cœlo, tex. 95. c. 30. col. 3.

Cœlum tribus dicitur modis: primo, de toto mundo: secundo, de corpore rotundo cœlesti: tertio, de superiore orbe. Auer. pri. de cœlo, tex. 55. c. 111. col. 3.

Cœli partes vicinantes aeri necesse est, vt diuersentur in suis operationibus in motione aeris, & eius calefactione, secundum diuersitatem earum in raritate, & densitate. Auer. 2. de cœlo, tex. 42. c. 59. col. 1.

Cœli pars, quæ vicinatur aeri, non agit in aerem, nisi per totam suam potentiā existentem in tota profunditate illius corporis. Auer. 2. de cœlo, tex. 42. c. 59. col. 1.

Cœli pars, in qua est stella, maioris actionis est in aerem sibi vicinam, quam pars, in qua non est stella, pars scilicet æqualis parti, in qua non est stella: quāuis non tangat corpus passiuum per se, quia stella densior est pars sui orbis. Auer. 2. de cœlo, tex. 42. ch. 59. col. 1.

Cœlum nec est contrarium, nec ex contrarijs compositum. Auer. in 4. metaph. tex. co. 6. c. 34.

Cœlestis corpus est vnum per continuationē, & formam totalem, & per motum vnum continuum. Auer. in 5. metaph. ex su. pri. tex. co. 11. ch. 53.

Cœlum

Cœlum imaginari debemus esse totum vnum, vel figuræ sphericæ, cuius conuexum est gibbum orbis stellati, & concuum spheræ contingit spheram ignis, habens unum motum vniuersalem: & quod motus, cuiuscunq; syderis sit partialis, & motus magnus sit similis motui animalium, & particularis motibus membrorum eius, & propterea indigent isti motus centris, super quibus reuoluantur, vt terra ad motum magnum. Auer. in epitom. metaph. trac. 4. char. 182. columna 2.

Cœli natura est natura animæ mouentis in loco. Auer. de sub. orbis, cap. 2. c. 4. col. 1.

Cœlestes potestates quædam anima rationabilia sunt, non tamen apta ad risum. Boet. in Porph. ex dia. q. 17.

Cœli natura est corpus rotundum, quod circulariter mouetur. Alb. mag. in 2. phy. trac. 1. cap. 1. c. 1. col. 2.

Cœlum potentia infinita esse secundum operationem, licet ipsa nec finita sit, nec infinita secundum essentiā, non est inconueniens: eoque est impartibilis partitione sui subiecti. Alb. mag. in 2. de cœlo, trac. 1. capit. 1. c. 23. col. 3.

Cœli nobilior pars stella est, per quā cognoscimus actu, quod scimus de corpore primo. Albert. magn. in 2. de cœlo, trac. 3. cap. 1. c. 31. col. 3.

Cœli pars, quæ non micat, non emittit lumen. Albert. magn. in 2. de cœlo, trac. 3. cap. 3. c. 32. col. 4.

Cœlestis virtus est operatrix, & formatrix in plantis, vt virtus masculi in instrumento masculorum. Albertus mag. de veget. l. 2. trac. 1. cap. 2. c. 135. col. 1.

Cœlum a natura solum non moueri, omnes Peripatetici quinque rationibus docebant. Primo, quia natura est corporis forma, & non est nisi ad vnum, in quo, cū peruenit, quiescit in illo, & non mouetur ab ipso: & cœli motus ad nullum vbi terminatum est, nisi sit etiā ab ipso. Secundo, quia motus naturalis est localis a generante, cœlum autem ingenerabile est. Tertio, quia nihil motum naturale in loco suo mouetur, sed extra locum existens, & quantum accipit de forma a generante, tantum accipit de motu ad locum: & cum perfecte acceperit formam, tunc est in loco suo, & quiescit in illo, aut violenter prohibetur, ne moeatur ad ipsum: & tunc mouetur ab eo, quod mouet prohibēs, & horum nil cœlo conuenire potest. Quarto, quia motus localis in his, quæ natura mouentur, non est nisi existentis in potestria ad formam substantialem, quia in his consequitur natura: at cœlum non est in potentia a se. Quinto, quia motus localis, qui per naturam est, nec vniformis est; quia, quo formæ generanti est vicinior, eo velocior est, & magis regularis est, quia minus, & magis habet de potentia, at cœli motus, & regularis, & vniformis est. Alber. magn. de cau. & proces. vniuer. à caus. pri. l. 1. tract. 4. cap. 7. c. 197. col. 3.

Cœlum est substantia corporea, existens in potentia ad vbi solum, ingenerabile, & incorruptibile; secundum naturam, secundum formam, secundum figuras, per motum tardioiorem, & velociorem diuersificatam virtute animæ. propter quod formas influit ab anima conceptas, quæ diuersificantur secundum diuersitatem figurarum, quas super materiam generabilium, & corruptibilium, describunt motus orbium velocitate, & tarditate, & ascendibus, & descendibus, & cæteris aspectibus. Alb. magn. de caus. & proces. vniuerf. a cau. prim. lib. 2. tract. 1. cap. 3. ch. 200. col. 3.

Cœli anima non nisi intellectum, & desiderium habet de animæ viribus; necnon animæ differentiam omnē intellectus habet, sed eam solum, qua est agens formas. Alb. Mag. in 11. metaph. trac. 2. cap. 10. ch. 154. col. 2.

Cœli duo primi non habent stellas: quia spheræ, quæ vniformitatis est causa, non debent esse difformis in habendo stellas, vel stellam; & sic primum non habet stel-

las, secundum nec etiam habet, quia compositio, quæ tantum est ex principijs substantiæ, non habet difformitatem. Albert. mag. in 11. metaph. trac. 2. cap. 26. c. 158. col. 3.

Cœlum tertium multas habet stellas, quia figuræ sunt plurimæ, & propriæ, quibus distinguuntur entia quæta. Alb. magn. in 11. metaph. trac. 2. cap. 26. c. 158. c. 4.

Cœlestia omnia, & genere, & specie diuersa sunt. Alber. mag. in 11. metaph. trac. 13. cap. 1. c. 162. col. 2.

Cœlum accipiendo continuè ab intelligentia exerit per motum lumen intelligentiæ, quod est forma esse, ac vitæ omnium eorum, quæ sunt, & viuunt: & ideo esse cœli est saluatū in motu, nec saluaretur in esse, nisi sic continuè moueretur. & motus eius est actus perfectus, vt & motus cordis in animalibus. Alb. mag. in 11. metaph. trac. 3. cap. 2. c. 163. col. 1.

Cœlestium corporum vires indirecte redundant ad intellectum; & voluntatem; vt intellectus & voluntas, vtuntur viribus sensituius. D. Tho. in perih. c. 14. c. 4.

Cœlum non est subiectum variationi, nec tempori, quare non est quantum duratione, nec finitum, nec infinitum, sed est quantum secundum quantitatem corporis extensi, & sic finitum. D. Thom. in prim. de cœlo. l. 6. tex. 20. ch. 6. col. 2.

Cœlum est elementum, non vt veniat in compositionem corporis misti, sed in compositionem totius vniuersi: vel vt elementum accipit omne corpus simplex. D. Tho. in pri. de cœlo. l. 18. tex. 31. c. 19. col. 1.

Cœli dextrum semper est in Oriente, quia virtus illa intelligitur quasi immobiliter stans, etiam partibus cœlestis corporis motis. Diu. Thom. in 2. de cœlo. l. 3. tex. 16. cap. 33. col. 1.

Cœlestia corpora sunt vnius naturæ secundum genus, diuersa autem secundum speciem, quarum generis naturam sequitur figura, & motus circularis; quia si stellæ essent, vt indiuidua eiusdem speciei, easdem haberent operationes, & eisdem effectus, ac eodem motu vniformi mouerentur: & hoc repugnat perfectioni corporum cœlestium, quæ est, vt sit solum vnū in vna specie, contra Auerroem. D. Tho. in 2. de cœlo, lib. 16. tex. 59. c. 45. col. 3.

Cœlestis corpus principium est generationibus. D. Tho. in pri. meteor. l. 4. c. 15.

Cœlum est terminus corporum sensibilibus. D. Thom. 3. metaph. l. 7. tex. 7. c. 138.

Cœlestia corpora sunt quali instrumenta substantiarum separatarum mouentium. Diuus Thomas 12. metaph. l. 9. tex. 48. c. 882.

Cœlum vtrum in loca, vt mouetur, & motus principium, & eius cognitio.

Cœli ob id in loco maxime putamus esse, quia semper mouetur. Arist. phy. 4. su. 1. cap. 6. tex. 32. c. 85.

Cœlum non est in aliquo loco, quia nullum corpus ipsum continet, in quo autem mouetur, hoc etiam est locus partibus. Arist. phy. 4. su. 1. cap. 9. tex. 45. c. 90.

Cœlum, & anima sunt in loco per accidens. Arist. physic. 4. sum. prim. cap. 9. tex. 45. char. 90.

Cœli partes quodammodo omnes sunt in loco, in circulo enim continentur alia omnia. Aristotel. phys. 4. sum. pri. cap. 9. tex. 45. char. 90.

Cœlum totum non est alicubi; oportet enim alicubi esse, oportet & ipsum esse aliquid, & adhuc aliud aliquid esse præter hoc, in quo est, quod continet, præter vniuersum, & totum nihil extra est. Arist. physic. 4. sum. pri. cap. 9. tex. 45. char. 90.

Cœlum non moueretur circulariter, si esset infinitum. Arist. pri. de cœlo, tex. 33. c. 255.

Cœlum si sit infinitum, & moueatur circulo in tempore finito infinitū erit ptransire. Ari. 1. de cœlo. t. 41. c. 257.

Cœli

Cœli motus, & si nunquam incepit, principium tamen habeat necessarium est, unde incepisset, si inciperet, quod mouetur, moueri; atque si steterit, mouebitur utique iterum. Arist. 2. de celo. su. 2. tex. 13. c. 295.

Cœli circulationis principium est, unde astrorum ortus sunt: quare hoc erit dextrum, sinistrum occasus. Arist. 2. de celo. sum. 2. tex. 15. char. 295.

Cœli motus omnium motuum velocissimus est. Arist. 2. de celo. su. 2. cap. 3. tex. 27. char. 299.

Cœlum si circulariter fertur, & velocissime mouetur, sphericum esse necesse est. Aristot. 2. de celo. sum. 1. cap. 3. tex. 29. char. 300.

Cœli partes non mouentur irregulariter, quia distantia astrorum in infinito tempore facta fuisset, hoc multo velocius, & hoc tardius. Arist. 2. de celo. sum. 2. cap. 5. tex. 37. char. 304.

Cœlestium lationum numerum ex philosophia Mathematicorum, maxime ex Astrologia sumere oportet. Arist. 12. metaph. cap. 4. tex. 45. char. 256.

Cœlum habet principium quiescendi, nam circa idem conuerti, nec locum mutare, id ipsum quiescere est. itaque immobiliter mouetur, & cum mirabiliter moueatur, quiescit. Alex. Aphrod. in 5. metaph. vel in 6. sec. Lat. cap. 20. char. 172. col. 2.

Cœlum, cum mouetur motu circulari, motu partium tantum mouetur. Them. in 4. phy. tex. 43. c. 37. col. 1.

Cœlum & simul moueri, & stare dicitur: quia principium, & finis rotundorum proprie est centrum: quia eius diffinitio est centro nascitur. Themist. in 8. physic. tex. 75. char. 58. col. 4.

Cœlum non immobile, sed semper mouetur, & circumducitur. Simp. in 4. phy. tex. 32. char. 205. col. 1.

Cœlum non est in loco. Simplic. in 4. physicor. text. 39. char. 209. col. 2.

Cœli partes non solum mutant positionem, sed etiam totum: nam alia est nunc positio vniuersi, alia erit post horam. Simp. in 4. phy. c. 229. col. 2.

Cœli partes, cum mouentur secundum locum, & totum, merito dicuntur secundum locum moueri, quia mutant ordinem, & determinationem positionis. Simpl. in 4. physic. char. 229. col. 1.

Cœlum, cum motu circulari mouetur, & secundum locum mouetur. Simp. in 4. phy. tex. 130. c. 276. col. 2.

Cœlum non habet melius seipso, nec secundum totum, nec secundum partes, ad quod feratur. Simpl. in 1. de celo. tex. 19. com. 20. c. 12. col. 1.

Cœlum mouetur secundum suas partes ad mundum, & non mouetur vniuersaliter, quia non mutat locum. Ioan. gram. in pri. post. cap. 9. c. 22. col. 4.

Cœlestia semper in fine, ac principio sunt. Ioan. Gram. in 2. post. char. 31. col. 2.

Cœlum in loco est per accidens, quod intelligendum est per aliud, id est per partes. Vide Themist. Ioan. Gra. 4. phy. tex. 43. c. 89. col. 1.

Cœlestia circulariter mouentur, quia intellectum imitantur, cuius proprium est ad seipsum verti. Io. Gra. in pri. de anima. tex. 16. c. 11. col. 1.

Cœlum in loco esse secundum partes, id est, secundum orbis, quos cōtinet maximus orbis, ait Themistius, non autem secundum totum. Auer. in phy. 4. tex. 43. char. 66. col. 1.

Cœlum est in loco secundum partes, quæ sunt in concavo: aut quia partes eius sunt in loco præter vltimam: aut quia partes loci sunt in loco, si posuerimus, quod motus diurnus est totius orbis essentialiter, & nõ sicut lati cœli. Auer. in phy. 4. tex. 43. c. 66. col. 1.

Cœlestis corpus est in loco per accidens, id est, propter centrum, quod est in loco essentialiter: quia, cum sit fixum secundum totum, necesse est, vt hoc modo sit quiescens, quia quies est ei propter quietem centri, quod est terra: & quies est, quia est in loco essentialiter. ideo

dicitur cœlum esse in eodem loco, & non transmutatur ab eo per accidens, quia centrum eius est in loco essentialiter. Auer. in phy. 4. tex. 43. ch. 66. col. 3.

Cœlum secundum totum est in loco, quia centrum eius est in loco. Auer. in phy. 4. tex. 42. ch. 67. col. 2.

Cœlum si quiescere possibile esset, possemus nos esse in esse non transmutabili. Auer. in phy. 4. tex. 98. char. 82. col. 4.

Cœlestia, licet nõ sint in tempore, vt tempus non continet illa, tamen sunt existentia cum tempore, scilicet quod esse eorum, quod est in motu, est existens cum esse temporis, existentia quantitatis cum quantitate: res autem separatæ non habent continentiam, nec coexistentiam. Auer. in phy. 4. te. 117. c. 88. col. 3.

Cœlestibus in virtutibus non mouet vnaqueque potentia quodcumque corpus cœlestis, sed qualibet potentia mouet corpus proprium in velocitate propria; sed omnes conueniunt in hoc, quod mouent in infinitum. Auer. phy. 7. te. 35. c. 152. col. 3.

Cœlestibus potentijs accidit proportio ad motum ex diuersitate naturarum mouentium, quæ non sunt in materia in nobilitate secundum magis, & minus, & diuersitate naturarum corporum, quæ mouentur ex eis. Auer. phy. 7. te. 35. c. 152. col. 3.

Cœlestium corporum motus esse in tempore, licet non sit proportio inter potentias motiuas, & mobiles, accidit ex natura motus. Auer. phy. 7. te. 3. ch. 152.

Cœlestis corporis motus est simpliciter naturalis, & ex parte animæ, & ex parte corporis. Auer. physic. 8. te. 27. chart. 166. col. 2.

Cœli potentia passiva, scilicet susceptiua motionis, est finita. vt. n. actio infinita non est formæ in corpore, sic passio infinita non est formæ in corpore, scilicet composito ex materia, & forma. Auerroes physicor. 8. te. 78. chart. 194. col. 1.

Cœli motus non est contrarius, quia cœlum non mutat locum suum totaliter, quamuis mutet eum secundum formam. Auer. 1. de celo. te. 51. ch. 11. col. 2.

Cœlum nõ habet motum naturalem alium a modo voluntario. Auer. 2. de celo. te. 5. ch. 45. col. 4.

Cœli motus non prouenit a natura, vt motus elementorum: quia, si esset naturalis, contingeret, quod esset compositum ex materia, & forma. ergo generabile, & corruptibile. Auer. 2. de celo. tex. 3. c. 45. col. 4.

Cœlum proprie mouetur ex parte Orientis. Auer. 2. de celo. tex. 13. char. 48. col. 2.

Cœlum non potest recipere motum rectum, nec violentem, nec naturaliter; quoniam, si reciperet cum violentem, reciperet naturaliter. & ideo non recipit diuisionem, quoniam, si reciperet eam, accepisset corruptionem. Auer. 2. de celo. tex. 47. c. 61. col. 2.

Cœlum habere animam non est dictum, nisi propter appetitum existentem in eo, & motum localem. Auer. de sub. orbis. cap. 1. c. 4. col. 1.

Cœlum acquirit continuationem motus per motorem, ad quem finitur motus: & est intellectus abstractus à materia, nec cœli mouentur, nisi secundum quod intelligunt ipsum. Auer. de sub. orbis. cap. 6. c. 7. col. 1.

Cœlestium orbium orbis quilibet est viuens; quoniam habent corpora determinata mensuræ, & figuræ, & mouentur ex se ex partibus determinatis, non ex quacunque parte: & omne quod est tale, est viuens necessario. Auer. ex destr. destr. disput. 1. c. 11. col. 4.

Cœli motus non est compositus ex multis reuolutionibus, nisi intellectu tantum. Auer. ex destr. destr. disput. 4. char. 30. col. 3.

Cœlum non mouetur natura, sed anima: & eius motus non habet esse, nisi in intellectu. Auer. ex destr. destr. disput. 14. char. 52. col. 2.

Cœlum mouetur duobus motibus contrarijs, ergo, non a natura: quia, quæ natura mouentur, vno tantum mouentur

mouentur motu. Auer. ex destr. destr. disput. 14. char. 52. col. 2.

Cœlestia corpora sunt animata, & non habent virtutibus animæ, nisi intellectum, & virtutem desideratiuanam, quæ mouetur in loco. Auer. in 12. metaph. te. com. 36. char. 149.

Cœlestia corpora mouens, in nulla existente materia, est forma abstracta. Auerr. in 12. metaphysic. text. com. 36. chart. 149.

Cœli motus principium non est nec phantasia, nec sensus, sed imaginatio per intellectum, & desiderium. & quod hoc corpus mouet in loco, est ab imaginatione in actu. Auer. in 12. metaph. te. co. 37. c. 150.

Cœlestium motuum principia videntur esse electa, & desiderata per motum diurnum: quod autem hunc motum facit, videtur esse desideratum per se. Auer. in 12. metaph. tex. co. 37. char. 150.

Cœli motus componitur ex duobus motibus, quorum vnus est finitæ motionis, & est anima existens in eo; alius est infinitæ motionis, & est potentia, quæ non est in materia. Auer. in 12. metaph. tex. co. 42. ch. 152.

Cœlum non habet possibilitatem aliquam, nisi vt quiescat: quod impossibile est propter motorem, in quo nulla est potentia omnino, nec essentialiter, nec accidentaliter. Auer. in 12. metaph. tex. co. 41. char. 152.

Cœlestium corporum motus sunt triginta octo, videlicet, trium superiorum planetarum Saturni, Iouis, & Martis, quinque: Lunæ, quinque: Mercurij, octo: Veneris, septem: Solis, vnus: & vnus ipsius orbis circum-euntis, qui est orbis stellarum fixarum. Sed vtrum reperitur Nonus orbis, dubium est. Nam Ptolomæus putauit dari motum tardum zodiaco præter motum diurnum, qui complet suum circuitum in quinque millibus annorum. Auer. in epitom. metaph. tract. 4. c. 182. col. 1.

Cœlum, primaque sphaera in loco est, vt vas, vt continens, & saluans. Alb. mag. in 6. princ. c. 74. col. 3.

Cœli motus non dicitur naturæ, sed intelligentiæ: quia si esset naturæ, non moueretur in loco suo. Alb. mag. in 2. phy. tract. 1. cap. 2. char. 16. col. 2.

Cœlum, si mouetur per partes, necesse est, si omnes partes mouentur, & totum moueatur. Albert. mag. in 4. phy. tract. 1. cap. 13. char. 44. col. 4.

Cœlum est in loco per accidens, & tamen mouetur in loco per se, quia suum centrum est in loco per se. & ideo circumferentia orbis dicitur esse in loco per accidens. Alb. mag. in 4. phy. tract. 1. cap. 13. ch. 45. col. 2.

Cœlum actu mutabile est, non autem substantia. Alb. mag. in 8. phy. tract. 1. cap. 13. char. 93. col. 4.

Cœlestes motus impedire potest materiæ inhabilitas, & confusio. Albert. magn. in 2. de mineral. ex tracta. 3. cap. 2. char. 142. col. 3.

Cœlestium corporum forma non mouetur, nec per se, nec per accidens. Albert. magn. de nat. loc. distinct. 1. cap. 2. char. 93. col. 1.

Cœlestia corpora, proprie loquendo, non habent locum, sed sunt aliorum locus. Albert. magn. de nat. loc. distinct. 1. cap. 2. char. 93. col. 1.

Cœlum duos motus habere Alpetraius ait: vnum vniuersalem, & primum, & vnum omnibus communem, qui sicut desideratum quilibet proprium mouet motorem, & ille est primus motor. Albert. magn. de caus. & proces. vniuersit. a pri. cau. l. 1. tract. 4. cap. 7. char. 198. col. 2.

Cœlesti motus, non est motus corporis, sed motus compositi, & viuus, quod compositum est ex principio vitæ, & viuificato; & ideo in virtute eius mouet, quod est vitæ principium, vt motus spiritus in corpore hominis, non est motus corporis simplicis, sed motus compositi ex vitæ principio, cuius vehiculum est spiritus: & ex corpore aereo, quod ex sui animatione est vehi-

culum virtutis vitæ, siue materialiter, siue vitaliter, siue aliter spiritus operetur. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. tract. 2. cap. 39. char. 218. c. 3.

Cœlestes virtutes non mouent materiam, nisi prius ingrediantur materiam cum virtutibus elementalibus. Alb. mag. in 1. metaph. tracta. 5. cap. 8. char. 71. col. 4.

Cœlum non habet virtutem corporis ad motum, nisi eam, quæ est aptitudinis, & instrumenti. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 2. cap. 16. char. 154. col. 4.

Cœlorum motus, iuxta Ptolomæum, in quinquaginta motibus completur. Tres octauæ sphaeræ, diurnus, imaginum, & accessionis, & recessionis, capitis Arietis, & Libræ a Chebit inuentus, Solis vnus, Lunæ quinque, Mercurij septem, & cuiuslibet aliorum octo. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 2. cap. 20. char. 158. col. 1.

Cœlorum motus omnes nunquam comprehensos esse ab aliquo mortalium existimat Albertus. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 2. cap. 25. char. 158. col. 3.

Cœli motus non est proprie de potentia ad actum, sed est de actu ad actum, & est motus perfectissimi, cuius esse est in motu esse. Albert. magn. in 11. metaph. tract. 3. cap. 3. c. 163. col. 1.

Cœlestia corpora sunt semper secundum esse substantiæ illorum, non autem secundum vbi: ideo eorum duratio non mensuratur tempore, sed motus localis ipsorum tempore mensuratur. D. Thom. in 4. phys. l. 20. tex. 117. char. 68. col. 1.

Cœlestis corporis aliqua pars si à toto extraheretur, nec sursum, nec deorsum moueretur, quia eadem ratio est de toto, & partibus. D. Thom. in prim. de celo. l. 5. tex. 19. c. 5. col. 4.

Cœlestis corpus non habet priuationem alicuius formæ, sed solum priuationem ad vbi. D. Thom. in prim. de celo. l. 6. tex. 20. c. 6. col. 2.

Cœli motus, & si semper continuus sit, tamen vna circulatio perficit omne opus suæ speciei. D. Thom. in pri. de celo. l. 4. tex. 13. char. 4. col. 3.

Cœlum mouetur à primo motore immobilis, vt desideratum, & intellectum; & sic mouetur à natura, & ab anima. a natura, vt a causa secundaria, quia natum est aptum sic moueri. ab anima, vt à principio principali, & actiuo motus. D. Tho. in 2. de celo. l. 3. tex. 13. c. 32. col. 1.

Cœli motu cessante, omnis motus inferiorum corporum cessaret. D. Thom. in 2. de celo, l. 9. text. 20. chart. 34. col. 3.

Cœlestia corpora per animam intellectualem eis vnitam cognoscunt, quæ inferiora per sensum; quod est contra Simplicium. D. Thom. in 2. de celo, l. 13. tex. 50. char. 43. col. 1.

Cœlestia corpora habent accidentia perceptibilia sensu, quod est contra Simplicium. D. Tho. in 2. de celo, l. 14. tex. 53. c. 43. col. 4.

Cœlestia corpora si sunt animata, habent intellectum sine sensu, & cognoscunt non solum vniuersalia, sed etiam particularia: quia perfectiones inferiorum per multa, superiorum sunt per vnum. D. Thom. 2. de celo. lec. 13. tex. 51. c. 47. col. 4.

Cœlum, vel astra in ipso lata sunt ea, quæ primo mouent elementa ad missionem. D. Thom. in 1. de gener. & cor. l. 24. tex. 84. c. 22. col. 3.

Cœlum moueri ab aliquo firmato ab aliquo corporeo, quod intra cœlum sit, inconueniens est. D. Thom. de ani. motu. l. 3. c. 49. col. 3.

Cœli natura, quam experti sumus, est vt perpetuo moueatur. quod tamen non præiudicat diuinæ potentiae, ac voluntati, à qua dependet motus cœli, & esse eius. D. Thom. 9. metaph. l. 9. tex. 17. char. 601.

Cœlum licet moueatur localiter, non tamen mouetur ad formam. Alexand. de Ales. in 4. metaph. tex. 23. c. 95. col. 1.

Cælum necessario mouetur non motu violento, quia nullum violentum durabile, sed necessitate immutabilitatis. Alexand. de Ales. in 6. metaphysic. text. 5. ch. 175. col. 3.

Cœlestia corpora sunt instrumentum mouentium, ita vt secundum ordinem instrumentorum est ordo mouentium. Alexand. de Ales. 12. metaphysic. text. 43. c. 347. col. 2.

Cælum in inferiora agit, & de eo cognitionem habere possumus.

Cœlestia, & si leuiter attingere possumus, tamen ob eius generis cognoscendi excellentiam amplius oblectamur, quam cum hæc nobis iuncta omnia tenemus; vt quamlibet partem, minimaq; corporis nostrarum puellæ deliciarum vidisse gratius, & iucundius est, quam cæterorum hominum membra tota perspexisse & contrectasse. Arist. de histo. ani. 1. cap. 5. colum. 416.

Cœlestia agentia in hæc inferiora non repatiuntur ab eis, quia non est illis vna subiecta materia. Ioan. Gram. in pri. de gen. & cor. tex. 43. co. 103. c. 65.

Cœli calor largitur vitam vegetabilem, & animale: calor ignis illuminantis corrumpit, & destruit entia, contra Alchimistas. Auer. de subst. orbis. cap. 2. c. 5. col. 1.

Cœlestia corpora in generabilibus casu sunt illa, quæ dant istis aliquid loco feminum, & virtutum; quæ sunt in feminibus, & in eis, quæ generantur ex femine. Auer. in 7. metaph. tex. 18. char. 85.

Cœlestibus formis obediunt inferiores formæ, vt aiunt astrologi, loquentes de figuris stellarum. Auerroes in 12. metaph. tex. 50. char. 156.

Cœlestia corpora sunt in causa, vt elementa habeant esse. Auer. in epitom. metaph. tract. 4. c. 185. col. 1.

Cœlestia corpora agunt formas essentialiter, spiritualiter, & intellectualiter. Alber. mag. in secundo de cælo, trac. 3. cap. 5. c. 34. col. 2.

Cœli scientiam abijcere non debemus, quia non possumus totum illum comprehendere, quod quæri potest de illo. Alb. mag. in 2. de cælo. trac. 3. cap. 11. c. 37. c. 3.

Cœlestis natura non venit in compositionem corporum generabilium, & corruptibilium. Alber. mag. de sen. & sens. tract. 2. cap. 12. c. 7. col. 4.

Cœlum diffundit virtutes formatiua in homine, & maxime per radios missos a lumine stellarum. ideo quælibet radorum figura, & angulus diuersas in inferioribus causat virtutes. Alber. mag. de natu. loco. distin. 1. cap. 5. c. 99. col. 3.

Cœlestis effectus speciales, & obseruatas materias suarum imaginum requirit. Alber. magn. in 2. de miner. trac. 3. cap. 4. c. 142. col. 4.

Cœli virtus, quæ insluitur, non durat semper, sed aliquo temporis periodo: postea cassa, & inutilis permanet. Alb. mag. in 2. de miner. ex trac. 3. cap. 3. c. 142. col. 4.

Cœlestes & elementares virtutes faciunt in vasis naturalibus, quæ faciunt in artificialibus; sed ad modum naturalis formationis: & quæ facit natura, caliditas Solis, & stellarum, hoc facit ars calore ignis, dummodo corrumpere sic, quod non excedat virtutem se mouentem, & informantem, quæ est in metallis. Alb. mag. in 3. de miner. ex trac. 1. cap. 9. c. 145. col. 3.

Cœli motus cum indicat esse, & vitam, & sensum, motus ille est animæ intellectualis, quæ intrinseca est in corpore, quod mouetur. Alber. magn. in 11. metaph. tract. 2. cap. 13. char. 155. col. 2.

Cœlestia corpora, cum non communicent cum corporibus inferioribus in materia, sic agunt in ea, vt non patiantur ab eis: & tangunt, & non tanguntur. D. Thom. in 3. physic. l. 4. tex. 16. char. 34. col. 2.

Cœli corpora agunt in corpora nostra, non autem dire-

ctè in animas nostras, sed motis corporibus per accidens, mouentur & animæ vires, quæ sunt actus corporalium organorum. D. Thom. 8. physicor. lec. 4. te. 2. char. 124. col. 1.

Cœlestis virtus in rebus naturalibus potest non habere suum effectum propter materiæ indispositionem. D. Thom. 6. metaph. l. 3. tex. 7. char. 419.

Cœleste corpus quanto est superius, tanto habet vniuersaliorem, & diuturniorem, & potentiorem effectum. D. Thom. 12. metaph. lect. 9. tex. 93. char. 882.

Cœlestis figuræ virtus non recipitur in contento, nisi mediante continente proximo. D. Thom. 2. politic. lect. 5. char. 108. col. 3.

Cœlestis virtus cum sit materialis, & corporea, & intellectus immaterialis, & separatus, non agit per seipsam, sed tantum per accidens, in quantum dependet a sensu. & ideo intellectus & voluntas non necessitantur in operationibus suis a virtute cœlesti, per se. D. Thom. 2. politic. lect. 5. char. 108. col. 3.

Cœlestis dispositio, per comparationem ad hæc inferiora, duplex est. Vna, quæ attenditur secundum propinquitatem, vel remotiorem a via Solis, & sic quidam sunt calidi, quidam frigidi. Alia est dispositio in ordine ad ea, quæ hic sunt, quæ attenditur secundum figuram stellarum erraticarum ad se inuicem, & ad fixas: & hæc continue est alia, & alia aliquo modo, & si sensibilibus non appareat; & sic ciuitas, aliquando nata est gubernari, & aliquando gubernare. D. Thom. 7. politic. lect. 5. char. 108. col. 3.

Cælum vt à prima causa dependet, & an genitum, vel incorruptibile sit.

Cœlum Antiqui genitum esse dicunt omnes: sed hi quidem genitum sempiternum. Alij vero corruptibile, vt alia, quæ natura constant. Alij vicissim, quandoque, sit quandoque aliter. Aristotel. prim. de cælo. tex. 101. c. 276.

Cœlum genitum esse, & sempiternum impossibile est. Arist. prim. de cælo. tex. 102. char. 277.

Cœlum, & qui sursum est locum, Antiqui Dijs attribuerunt, vt pote quod solum est immortale. Aristot. 2. de cælo. su. 1. cap. 1. tex. 2. c. 291.

Cœlum ingenerabile, & incorruptibile, & impassibile omnes mortales asseruerunt, & sine labore: quia nulla indiget violenta necessitate, quæ prohibens detineat ipsum aptum natura aliter ferri. Arist. 2. de cælo. su. 1. cap. 2. tex. 3. char. 291.

Cœlum non est sempiternum ab anima cogente: Arist. 2. de cælo, su. pri. cap. 3. tex. 6. char. 292.

Cœlum, & natura oportet vt dependeat ex prima intelligentia. Aristotel. 12. metaphysic. sum. 2. cap. 2. tex. 38. c. 253.

Cœlum ingenitum, & corruptibile esse nemo ausus fuit asserere. Simplic. in 1. de cælo. cap. 44. tex. 101. c. 98. col. 3.

Cœleste corpus est medium inter æternum, & corruptibile; quia est generabile, & corruptibile quo ad vbi, & manens quantum ad substantiam. Auer. physic. 8. tex. 15. c. 160. col. 1.

Cœlum ingenerabile esse, posuit primus ex Græcis naturalibus Aristoteles. Auer. in 1. de Cælo. tex. 27. c. 9. col. 3.

Cœleste corpus non habet potentiam, vt corrumpatur, quia non habet contrarium. est igitur permanens per se, & per suam substantiam. Auer. in 12. metaph. tex. co. 41. char. 152.

Cœlestis motus æternitas est propter motorem, in quo nulla potentia existit ad aliquem motum transmutationis, nec essentialis, nec accidentalis. Auer. in 12. metaph. tex. com. 41. char. 152.

Cœlestis

Cœlestis corporis motor est potentia, non materialis necessario. Auer. in 12. metaph. tex. co. 41. char. 152.

Cœli factio a prima causa procedit in esse ante esse, per modum motus recti: & illi adiacet tempus concavatum illi, vt ait Plato: quod non male, & naturaliter dixit. Alb. mag. in 3. phy. tract. 2. cap. 3. char. 35. col. 3.

Cœli fluunt a prima causa, secundum electionem suæ voluntatis. Albert. magn. in 8. physic. tract. 1. cap. 15. char. 94. col. 3.

Cœlum Zabij dixerunt, quod non incepit per generationem, nec finem habebit per corruptionem. Stoici, quod per generationem incepit, & quod per corruptionem non finietur, Pithagorici, & per generationem incepisse, & per corruptionem desitutum. Sarceni quidam, quod per generationem non incepit, per corruptionem tamen desitutum. Alb. in 1. de cælo. tract. 4. cap. 1. char. 18. col. 1.

Cœlum esse factum in quantum habet principium actuum, sic esse, Platonem existimasse, Platonici aiunt; non autem ita, vt habet durationis suæ principium. D. Tho. in 8. phy. l. 2. tex. 10. c. 100. col. 4.

Cœlum posuerunt Philosophi a Deo productum esse cœternè sibi: nos autem ponimus cœlum productum a Deo, secundum totam sui substantiam, ab aliquo determinato principio temporis. D. Thom. in 1. de cælo, l. 6. tex. 20. char. 6. col. 2.

Cœlum omne non est factum, nec corruptum, nec contingit corrumpi propter Dei voluntatem. D. Thom. in 1. de cælo. l. 1. tex. 1. c. 29. col. 3.

Cœlum corrumpi impossibile est simpliciter, & per se: quia motor cœli, vt est causa mouendi, ita & essendi causa est. D. Thom. de anim. motu. l. 2. c. 9. col. 2.

Cœlestia, & natura substantiarum separatarum, non habent corruptionem in se, nec malum. D. Thom. 12. metaph. l. 12. tex. 54. c. 912.

Cœlum, nec substantiæ separatae componuntur ex contrarijs. Alex. de Ales. 4. metaph. tex. 6. c. 81. col. 3.

Cœlum ideo incorruptibile est, quia eius forma non est iuncta cum priuatione. Alexan. de Ales. in 5. metaph. tex. 17. char. 131. col. 3.

Cælum ut materiam, principia, quantitates, proprietates, & figuram habet.

Cœlum figuram sphericam habere necesse est: hæc enim est & maxime propria, & substantiæ, & naturæ prima. Aristotel. 2. de Cælo. sum. 2. cap. 3. tex. 72. char. 298.

Cœlum si esset rectilineum, accideret, & locum esse extra, & corpus vacuum. Rectilineum enim, quod circulariter vertitur, nunquam eandem occupabit regionem: sed vbi prius erat corpus, nunc non est; & vbi nunc non est, iterum erit, propter permutationem angulorum. & de omni alia figura non æquales habente lineas, quæ ex medio, sic erit. Arist. 2. de Cælo. su. 2. cap. 3. tex. 27. c. 299.

Cœlum totum sphericum esse, & astrorum vnumquodque rationabile est. Ad eum enim motum, qui in eodem sit, sphaera figurarum maxime utilis est: sic enim velocius mouetur, & maxime occupabit locum eundem. Ad eum autem, qui in ante sit, ineptissima est. Et cum cœlum in eo, qui in ipso est, motu, moueri debeat, & astra non progredi per seipsa, rationabiliter vtrunque erit sphericum. sic hoc maxime mouebitur, hoc quiescet. Aristotel. 2. de Cælo. sum. 3. cap. 2. tex. 51. char. 309.

Cœlum cur nocte media, & meridie maxime solet tranquillari? quia venti tranquillitas, aeris statio est, qui tunc constare maxime solet, cum, vel vincit, vel vincitur. Etenim, quamdiu pugnat, mouetur, & inquietatur, vincit autem nocte dimidiata, vincitur meridie;

vt enim medio noctis Sol remotissimus, sic in meridie proximus est. Ad hæc status, vel ortu Solis, vel obitu incipit; cessat, qui ortu ceperit, cum victus est: qui vespera, cum parta victoria desinit. itaque fit, vt alij meridie, alij noctis medio cessent. Arist. problem. sec. 25. q. 4. c. 573.

Cœlum purum & placidum, serenum indicat, turbulentum vero hyemem; quia hyems aere consistente, & spissescente fieri solet; ergo cum Sol vincit, illustrat aerem; cum euincitur, nubibus obfuscat, & incaffat. Quod si constitutio valida, hyems continuo luce prima erumpit, sed si imbecillior sit, nec ex toto succumbens, occasum versus de pellitur. quod consistit, ac inibi manet, eo quod aer terræ, proximus hyeme instante crassissimus est, & mox reliquus quoque consistit, eo quod initium, & firmamentum obtinet stabilitatis, quod suscipere, & colligere possit, quantum subinde accesserit. & cum occasus est perturbatus, constitutionem minime victam esse à Sole diu pugnante firmissime indicatur; itaque plus posse consistere consentaneum est. Et quidem minus timendum, cum hyeme prægressa, quam cum post serenum id accidit, quippe cum illa ratione veluti reliquias quasdam restare, ac initium consistendi oriri videatur. Aristotel. problem. sect. 26. tex. 6. c. 581.

Cœlum non est e natura elementorum, alioquin esset corruptibile, sed nec est generabile, immo est causa generationis. Aristotel. de caus. & propr. element. cap. 1. char. 962.

Cœlum materiam habere nihil prohibet, id est materiam ad vbi. Arist. 9. metaph. cap. 4. tex. 17. char. 188.

Cœlum & hic mundus, multa, eaque præclara, & beata sortitus est ab eo, qui genuit; fuit etiam nihilominus corporis particeps, idcirco partis principium, & finem obtinet. Simp. in pri. phy. c. 35. col. 1.

Cœlestia non habent materiam, sed subiectum. Simp. in 2. phy. tex. 69. c. 128. col. 1.

Cœlestium corporum substantia tota est subdita ortui, videri enim, & tangi potest, & corpus habet. Simpl. in 4. physic. char. 284. col. 1.

Cœlestium sphaerarum aliquam differentiam esse non negat Aristoteles, non autem secundum materiam. Simp. in pri. de cælo, tex. 11. co. 11. c. 6. col. 4.

Cœleste corpus Solis radios tanquam immaterialiter non prohibet ferri ad corpus id, quod sub luna est. Simplic. in 2. de cælo, tex. 42. com. 29. chart. 67. col. 2.

Cœlestia formam, & materiam, vt principia habent, non autem priuationem. Ioan. gram. in 1. physic. text. 67. char. 26. col. 3.

Cœlestia non egent sensu, semper enim intellectuè operantur, & nunquam ab vniuersalibus recedunt; sensus autem est particularium apprehensiuus, & circa ea agitatus, & inuolutus non sinit intellectum immorari in vniuersalibus: sed nugaci vicino similis est, qui multum loquitur, & legentem interturbat. Io. Gra. in 3. de ani. tex. 60. c. 96. col. 3.

Cœlestia rationalem habent animam: sed Aristotelici sensum non habere affirmant, eo quod ab affectione, & passione aliena sunt. Ioan. Gram. in 3. de ani. tex. 60. c. 67. col. 4.

Cœlum non habet in se qualitatem tangibilem. Auerr. physic. 4. tex. 58. char. 70. col. 4.

Cœlum impossibile est, vt sit velocius. Auerr. 6. physic. tex. 15. c. 117. col. 3.

Cœlum non habet materiam, quia si haberet, haberet contrarium, & esset generabile, & corruptibile. Auer. 1. de cælo. tex. 95. char. 50. col. 3.

Cœli materia, si non fuerit composita, non habebit formam ita, vt sit intellecta, sed est vna numero indiuiduata per se, & est intellecta in respectu ad aliud; vt est

est de communi materia, scilicet, quod non operatur per se corpus celeste, nisi in quantum est subiectum formæ operantis intellectus: sicut intelligitur materia in quantum est subiecta formæ, tamen prima materia est in potentia & ista est in actu; & ideo in hac nulla est potentia, vt possit denudari a sua forma, & non habet nisi potentiam ad vbi. Auer. in 1. de Cælo. tex. 95. c. 30. col. 3.

Cælum est natura ad hanc naturam, quæ est subiectum intellectus, non quod habet formam, & materiam. Auer. pri. de cælo, tex. 95. c. 30. col. 3.

Cælum non est compositum ex materia, & forma, vt alia simplicia: quia haberet contrarium, nec ex elementis in actu, quia est simplex. Auer. 2. de cælo. tex. 1. c. 45. col. 2.

Cæli forma non coheret cælo mediantibus dimensionibus, vt formæ generabiles, & corruptibiles: ideo cæli materia caret potentia. Auer. 2. de cælo, text. 3. chart. 45. colum. 4.

Cælum & si non sit nec graue, nec leue, melius tamen dicitur leue esse, quàm graue. Auer. 2. de cælo. tex. 4. c. 46. col. 1.

Cæli differentia dextrum, & sinistrum non sunt materiales, sed secundum similitudinem: & modus assimilationis est, quia apparet in orizontibus determinatis. erit ergo locus ortus Solis primi inhabitabilis locus, in quo primo apparet virtus motionis: vt si in isto loco imaginaueris locum extrinsecum, quamuis illic, nec sit intrinsecum, nec extrinsecum. Auer. 2. de cælo, tex. 15. c. 49. col. 2.

Cælum non compositum ex materia, & forma. Auer. 2. de cælo, tex. 15. char. 58. col. 2.

Celestia corpora manifeste videntur intelligere, & moueri, sed non nutrire, neque sentire. Auer. 2. de anima, tex. 15. char. 129. col. 4.

Celestia corpora non habent de virtutibus animæ, nisi concupiscentiam, & intellectum. Auer. 2. de anima, sum. 2. tex. 32. char. 133. col. 1.

Cælum nunquam inuenitur diaphanum in potentia, eius enim natura semper est illuminata. Auer. 2. de anima, tex. 69. char. 140. col. 4.

Celestis natura nunquam recipit obscuritatem, nisi hoc, quod existimant de Luna in eclipsi, & apud diuersitatem situum eius a Sole, si concesserimus: quia natura Lunæ fit ex naturis diaphanis, non ex naturis luminosis, & forte composita est Luna ex istis duabus naturis. Auer. 2. de ani. tex. 91. c. 141. col. 1.

Cæli forma non existit per suum subiectum, & suum subiectum est simplex, non compositum ex materia, & forma: quia si ista essent, esset generabile, & corruptibile. Auer. de subst. orbis cap. 1. c. 4. col. 1.

Cæli materia habet esse medium inter materiam, quæ est in potentia, & actum purum, scilicet tres dimensiones, in quibus non est potentia omnino; & sic potentia habebit gradus, & materia habebit gradus, & per hanc potentiam, indigent corpora celestia motore, in quo non est potentia omnino. Auer. de subst. orbis, cap. 5. char. 6. col. 2.

Cælum habet naturam existentem sibi propriam, aliam ab ea, quæ est generabilem, & corruptibilem, cum semper sit in præsentem, præteritum, & futuro: & omnia generabilia, & corruptibilia sint transmutabilia. Auer. in 1. metaph. tex. co. 22. c. 8.

Cælum habet materiam localem, tamen non habet materiam generabilem, & corruptibilem. Auer. in 8. metaph. tex. co. 4. c. 99.

Cælum nihil prohibet esse in potentia secundum materiam ad vbi, sed prohibet, vt sit in potentia secundum formam. Auer. in 9. metaph. tex. co. 17. c. 114.

Celeste corpus non habet potentiam diuisibilem, secundum diuisionem corporis; scilicet formam materialem: nam, si ita esset, esset in eo materia, quæ est in potentia. Auer. in 12. metaph. tex. co. 10. c. 139.

Celestia corpora quia non sentiunt, ideo desideratum in eis non differt ab intellectu. Auer. in 12. metaph. tex. co. 36. c. 149.

Celestia corpora non habent virtutes phantasticas, quia non reperiuntur virtutes phantasticæ sine sensibus. Auer. in epito. metaph. tract. 4. c. 182. col. 3.

Cælum, & elementa ex eadem fieri materia nihil prohibet, si materia sumatur generaliter, vt materiæ ultimæ sunt dimensiones quantitatis, alioquin non est compositum ex materia & forma, proprio loquendo. Alb. mag. in 1. de cælo, tract. 1. cap. 8. c. 5. col. 3.

Cæli materia significatur per potentiam ad vbi, materia autem generabilium determinatur per potentiam ad vbi, ad motum, & formam. Albert. mag. in 1. de cælo, tract. 3. cap. 8. c. 17. col. 1.

Cæli materia est æquiuoce materia ad materiam generabilem, & corruptibilem. Albert. mag. in 2. de cælo, tract. 1. cap. 1. c. 23. col. 2.

Celestia corpora non sunt in potentia ad formam, sed ad vbi tantum. Albert. magn. in 1. meteor. tracta. 1. cap. 2. c. 28. col. 2.

Celestia corpora multo maiora sunt (præter Lunam, & Mercurium) quam terra. Alb. magn. in 3. meteor. tract. 4. cap. 3. c. 110. col. 2.

Cælum, quia per aliud, & per accidens materiæ coniungitur, non de necessitate efficit, nec causat id, quod per se potentia figurarum, & imaginum est in seipso. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a pri. cau. l. 2. tract. 1. cap. 4. char. 200. col. 3.

Celestium corporum materia priuationem designat, sed tamen suppositi determinatione. Albe. magn. de caus. & process. vniuer. a cau. prim. lib. 2. tract. 5. cap. 5. char. 227. col. 4.

Celestia non habent sensus; quia si haberent, haberent, vel propter dignius aliquid in anima, aut propter dignius aliquid in corpore: sed non per hoc, quia intellectus per sensibilia minus intelligeret, & corpus celeste propter sensus, non esset melius, sed potius nihilerit propter corruptionem, quæ est ex sensu. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 5. cap. 1. char. 49. col. 1.

Cælorum figuræ, primæ sunt figuræ, & ante omnium generatorum natura, & arte figuræ. Alber. mag. in 2. de mineral. tract. 3. cap. 3. c. 142. col. 3.

Cæli raritatem, & densitatem habent, non vt a forma in formam mutantur, sed vt per partes ipsorum magis propinqui sunt, & minus. Albert. magn. in prædic. char. 41. col. 3.

Celestis virtutis appetitus est, omnem speciem, quæ est in potentia, educere in actum. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 9. char. 217. col. 4.

Celestia corpora omnia sunt ex materia sua tota; quia quicquid est de potentia ad formam dantem esse, nihil habet extra formam, quam habet, & ex materia sua tota est. Alber. magn. in 11. metaph. tracta. 3. cap. 1. char. 162. col. 2.

Celestia corpora, per numerum non sunt multiplicabilia; quia multiplicatio per numerum est ex materia, & nihil potest multiplicari per materiam, quod ex tota sua materia constat. Albert. magn. in 11. metaph. tract. 9. cap. 1. char. 162. col. 2.

Cæli salus est in continua acceptione luminis intelligentiæ, & explicatione ipsius per motum; quia per hoc habet esse, vt est cælum, & hic sequitur, quod tota materia per partes esse accipiat diuersum, vt diuersimode elongatur vel obliquitur ad effectum. Alber. mag. in 11. metaph. tract. 3. cap. 3. c. 163.

Celestium corporum vires indirecte, reducuntur ad intellectum, & voluntatem: vt intellectus, & voluntas vtuntur viribus sensitiuis. D. Thom. in Periher. c. 14. c. 4. Celeste

Celeste corpus nullam grauitatem, nec leuitatē habet, alioquin vel ad medium, vel a medio moueretur. D. Tho. in pri. de cælo, l. 5. te. 19. c. 5. col. 4.

Celestis materia est alia a materia inferiorum per habitudinem ad diuersas formas, quarum vna est totalis, alia partialis; sic enim potentia fiunt diuersæ secundum diuersitatem actuum, ad quos sunt. D. Tho. in 1. de cælo, l. 6. te. 20. c. 6. col. 2.

Celestia corpora nil prohibet alterari alteratione perfectiua, quæ fit, cū aliquod ab alio proficitur, absque alterius abiectione; vt Luna a Sole alteratur, alteratione autem passiva non alteratur. D. Tho. in 1. de cælo, l. 7. te. 22. c. 7. c. 2.

Celestia corpora, in tantum dicuntur simplicia, vt non consent ex contrarijs naturis, & tamen in illis aliqua diuersitas secundum naturam speciei licet secundum genus conueniunt. D. Thom. in 2. de cælo, l. 10. te. 41. c. 39. col. 2.

Celestia corpora omnia secundum virtutem luminis calefacere debent: sed secundum proprias virtutes singulis corporibus attributas, non solum calefacere, & infrigidare debent, sed etiā omnes alios effectus corporales in hæc inferiora efficere. D. Thom. in 2. de cælo, l. 10. te. 43. c. 40. c. 1.

Celestia corpora non habent nec calorem, nec frigus, sed in illis est virtus horum efficiens. D. Tho. in 2. de cælo, l. 10. te. 43. c. 40. col. 1.

Cælum non habet sensum, quia ei propter sensum nihil melius proveniret. D. Thom. in 2. de cælo, l. 13. tex. 51. char. 42. col. 4.

Cælum separatum esse a materia, & esse mobile impossibile est; quia nihil mouere potest, quod separatum sit a materia. D. Tho. 3. metaph. l. 7. te. 7. c. 140.

Celestia non habent materiam ad esse, sed tantum ad vbi. D. Tho. 7. metaph. l. 15. te. 53. c. 55.

Celestia habent alterationem secundum illuminationem, & obscuritatem, non tamen generabilia, & corruptibilia sunt. D. Tho. 8. metaph. l. 1. te. 4. c. 587.

Celestia corpora animata esse ponit Aristoteles. D. Thom. 12. metaph. lec. 4. te. 23. ch. 851.

Cælum secundum Aristotelem est animatum anima intelligente, & desiderante. D. Thom. 12. metaph. l. 8. tex. 39. char. 874.

Cælum, & elementa sunt diuersa genere; quia nec vnum re soluitur in aliud, nec ambo in tertium: ideo non habent materiam coramunem. Ale. de Ales. 5. metaphy. tex. 32. char. 164. col. 2.

Cælum non habet materiam, quia in eo non est natura necessarij, nec possibilis. Alex. de Ales. in 8. metaphy. tex. 14. ch. 216. col. 1.

Cælum vt a terra distat, & que pars sub ipso habitabilis est.

Cælum a terra distat per spatium duorum signorum Zodiaci. Io. gra. in 2. de ani. tex. 69. c. 53. col. 4.

Cæli pars superior, vel inferior non intelligitur, nisi secundum partem mundi habitabilem, quæ est tantum quantum Septentrionalis hemisphærij. In quo decipitur (vt patet) per ea, quæ de nouo inuenta sunt. Albe. mag. in 2. phy. tract. 1. cap. 5. c. 26. col. 2.

Coenosa in somnis, ac male olentia sentire signum est morbi, crassos enim & viscosos laborare humores significat. Mich. Ephes. de diu. per som. c. 22. col. 1.

Cœruleum est animal nomine, & re cœrulei coloris aquaticum, quod Ganges fluuius nutrit, habet brachia duo longitudinis cubiti vnus valde sæua, quibus ad portam fluminis magnas bestias capit, & trahit in profundum. Alb. mag. de ani. l. 24. cap. 1. ch. 197. col. 2.

Cogitatio, quibuscumque exterior est causa aliquid contra naturam faciendi, & præter quam volunt: at, quibus ipsis inest causa, hos cogi non dicimus. Aristot. mag. mora. 1. cap. 13. c. 290.

Cogitatio, id est, intellectus actiuus, quod in affirmatione habet, idem habet in negatione, appetitum, in persequendo, & fugiendo. Aristot. Ethic. nic. cap. 2. c. 140.

Cogitatio nihil mouet, sed ea, quæ causa alicuius est, & actiua. Hæc enim etiam effectiua dominatur, quippe cum alicuius causa facit vnusquisque, qui facit, nec finis tantum, sed aliquid & alicuius fit, quod sit, non tñ agit, bona enim actio finis est, finis vero ipsius est appetitus. Aristot. 6. ethic. ad Nicom. cap. 2. char. 140.

Cogitatio nostra, & phantasia, quia remoto corpore, existimant quandam inanem intercapedinem relinquere, est causa, vt locus appareat interuallum vacuum esse. Simp. 4. phy. te. 4. c. 210. col. 2.

Cogitatio est discursiua rationis actio. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 152. ch. 54. col. 1.

Cogitatio licet vere, licet false cognoscibilibus occurrit, non contenta est occurru, nec assentitur, nisi insuper quoque iudicet, quod intellectio illa sit vera, siue recte, siue non id faciat. Nonnunquam enim in iudicio illo errat. Simplicius in 3. de anima, ex sec. 1. text. 153. ch. 54. col. 2.

Cogitatio aliquando mentitur, non tamen idcirco est sensu inferior, qui in proprijs sensibilibus est verus. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. te. 152. c. 54. col. 2.

Cogitatio primo sensu indiget, postea experientia, & memoria, vt vniuersale cognoscere queat. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. te. 153. c. 54. col. 2.

Cogitatrix nostra ab imperfecto ad perfectum, a propositionibus ad conclusionem progreditur. Ammo. in 1. de inter. char. 36.

Cogitatio est via quædam a propositionibus ad conclusiones. Io. gra. in 1. de ani. ex procem. c. 2. col. 1.

Cogitatio est quædam alteratio, & cerebri, & alij corporis, maxime autem faciei: sed ipsa eam sequitur, quæ est propter cerebrum, vt quædam causa. Io. gra. in 1. de ani. tex. 64. c. 27. col. 2.

Cogitatio differt a sensu, quia cito decipitur: sensus non cito. Io. gra. in 3. de ani. te. 10. c. 79. col. 1.

Cogitatio sola ratiocinatur, ideo & decipitur. Io. gra. in 3. de ani. te. 150. c. 79. col. 1.

Cogitatio sine imaginatione operari non potest. Io. gra. in 3. de ani. te. 150. c. 79. col. 1.

Cogitatio non ratiocinatur, quoniam sensus cogitationi præbet ea, in quibus versatur, & hæc particularia sunt. Magen. in prior. c. 47. col. 3.

Cogitabilem, quorum finis eligibilis est, vt in artificialibus, & plerisque alijs, horum est eligibilis finis: Mich. ephes. de ani. mot. ch. 48. col. 4.

Cogitativa virtus apud Aristotelem est virtus distinctiua individualis, quæ non distinguit nisi indiuidualiter, non vniuersaliter. Auer. 3. de ani. te. 6. c. 167. col. 1.

Cogitativam virtutem existimauit Galenus esse rationalem materialem, & in hoc errauit. Auer. 3. de ani. tex. 6. ch. 167. col. 1.

Cogitativa virtus est de numero virtutum sensibilibus: item imaginatiua, & rememoratiua. Auer. 3. de anim. tex. 7. c. 367. col. 3.

Cogitativa virtus est aliqua ratio: & actio eius nil aliud est, quam ponere intentionem formæ imaginationis cum suo indiuiduo apud rememorationem; aut distinguere eam ab eo apud formationem. Auer. 3. de ani. te. 20. ch. 171. col. 1.

Cogitativa virtus quando iuuabit se cum informatiua, & rememoratiua innata est præsentare ex imaginibus rerum aliquam, quam nunquam sensit in ea dispositione, secundum quam esset, si sensisset eam fide, & informatione, tunc intellectus iudicabit illas imagines iudicio vniuersali. Auerroes 3. de ani. te. 3. c. 174. col. 3.

Cogitationis intentio nihil aliud est, quam vt cogitativa virtus ponat rem absentem a sensu, quasi rem sensatam: & ideo comprehensibilia humana diuiduntur in hæc duo, in comprehensibilem, cuius principium est sensus, & comprehensibilem, cuius principium est cogitatio. Auer. 3. de ani. te. 33. c. 174. col. 3.

Cogitativa uirtus non est intellectus materialis, nec intellectus, qui est actus, sed uirtus particularis materialis. Auer. 3. de ani. te. 33. c. 174. col. 3.

Cogitativa non componit intelligibilia singularia, quia intellectus materialis ea componit. Cogitatio enim non est, nisi in distinguendo indiuidua illorum intelligibilia, & præsentare ea in actu, quasi essent apud sensum: & cum fuerint præsentia apud sensum, tunc cadit cogitatio, & remanebit actio intellectus in eis. Auer. 3. de ani. te. 33. c. 174. col. 3.

Cogitativa, quam appellauit Aristo. intellectum possibilem, est generabilis, & corruptibilis: quod manifestum est, cum habeat instrumentum terminatum, quod est medius cerebri ventriculus. Auerroes 3. de ani. te. 33. char. 174. col. 3.

Cogitativa est, qua præuidet homo, si est conueniens, vel non. Auer. de ani. beat. cap. 5. c. 66. col. 2.

Cogitativa differt ab æstimatoria, quia cogitativa apprehendit indiuiduum, & sub natura communi, quod ei contingit, ut intellectiua vnitur in eodem subiecto. æstimatoria non apprehendit indiuiduum, ut est sub natura communi, sed solum ut est terminus, aut principium alicuius actionis, vel passionis. D. Tho. in 2. de ani. l. 13. tex. 65. c. 34. col. 1.

Cognitionis diuisio.

Cognoscere est alia quidem prius cognoscere, quorundam vero simul accipere cognitionem, ut uniuersale cognoscere potest, & per hoc, & particulare cognoscere. Aristo. poster. l. 1. cap. 1. tex. 3. char. 295.

Cognitio bonorum altera, altera est honorabilior, aut secundum certitudinem, aut ex eo, quod & meliorum, & mirabiliorum est. Arist. de ani. l. 1. c. 1. te. 1. c. 587.

Cognitio duplex: altera intellectiua, quæ verum tantum nouit; alia cogitativa, cui est oppositum falsum. Ammo. in prædic. char. 106.

Cognitio cum alia per definitionem, alia per elementa fit, inter utranque media est, quæ intellectiua potius, quam opinatrix dicitur, etiam inferiori, deteriorique certitudine antecedit, & a superiori, meliori que deficit, quod diuisa fit, & magis uilis. Simpl. in 1. physic. char. 4. col. 2.

Cognitio rationalis, quæque iudicat, an intellectio sit vera, ita assentitur, ut omnino rationi innitatur, aut necessariæ, aut persuasibili, aut ut loquenti personæ, quæ fide digna sit, quod rationem quandam indicat. Simp. in 3. de ani. ex sect. 2. tex. 156. c. 55. col. 3.

Cognitio, vel expers erroris est, & vera, & hoc modo componitur argumentum demonstratiuum; vel falsa semper, quomodo captiosa ratiocinatio constat; vel interdum vera, interdum falsa, & dialectica cõficitur ratiocinatio. Io. gra. in 1. prior. c. 2. col. 3.

Cognoscens facultas diuiditur in mentem, intelligentiã, opinionem, phantasiã, uisionem, & sensum. Io. gra. in 1. prior. cap. 2. c. 2. col. 1.

Cognitio omnis (ut ait Plato) disciplina, & inuentio duobus modis fit: vel cū altero differentes cognoscimus, vel ipsi feci inuenimus. Io. gram. in 1. post. cap. 1. col. 3.

Cognoscendi duo sunt modi: vnus, cum in præcognitum indicimus obliuione non intercedente: alius cum uniuersalis habentes cognitionem incidimus in particulare, quod prius non vidimus, mox id uniuersali, cuius notitiam habemus, inseruimus. Io. gram. in 1. post. cap. 3. col. 4.

Cognitionis scientificæ duo sunt modi: demonstratiuus, & præceptorius. Io. gra. 1. phy. te. 2. c. 3. col. 2.

Cognitio duplex: mente, & intellectu vna: altera sensu. Io. gra. de gen. ani. l. 1. cap. 20. c. 27. col. 1.

Cognitio rei duplex est: vel in seipsa, & hæc non est demonstratiua, qua cognitione cognoscitur res in pro-

pria natura melius quam in uniuersali, & est cognitio rei secundum potentiam, qua fluunt ex ipsa suæ passionis naturales, & conuertibiles, & tunc cognoscitur res, cum in ipsa cognoscitur principium illarum passionum. Alb. mag. in post. c. 197. col. 2.

Cognitio per sensum triplex est: vel secundum sensum particularem tantum, & est sensibilis proprii, ut coloris: vel secundum communem simul, & particularem, & est subiecti in quo uniuertur sensata propria: vel secundum particularem, & communem, & aliquam cognitionem confusæ rationis in sensu, vel cognitionis, quæ loco rationis est, quæ a quibusdam dicitur extimatoria, quæ est pars animæ sensibilis, & est super rei naturam, in qua sunt accidentia, quæ sunt sensata priorum sensu, & cuius est magnitudo subiecta sensibilibus propriis, quæ accipitur per sensum communem. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 6. c. 3. col. 2.

Cognitio per facultatem acceptionis, vno horum trium modorum est: aut ut causa ambit causatum: aut ut influxus recipitur ab eo, cui inluitur: aut ut est in abstractionibus, quod potentia cognoscitiua recipit cognitum, & abstractum. Alb. mag. de caus. & proces. uniuers. cau. l. 1. 2. tract. 2. cap. 9. c. 2. 10. col. 2.

Cognitio certa alicuius complexi duplex est: vel ex proprijs terminis, ut in primis principijs: vel ex alicuius necessaria connexionione ad prima principia. Thomas de Vio in post. c. 173. col. 1.

Cognitio quid est, & ut fit.

Cognoscimus nonnulla per sensum absque syllogismo. Arist. post. cap. 1. tex. 3. char. 295.

Cognoscere vnumquodque tum putamus, cum causas primas cognouerimus, & prima principia vsque ad elementa. Aristotel. phyticor. prim. sump. prim. cap. 1. text. 1. chart. 3.

Cognitio omnis in omnibus est per prima: prima autem eorum, quæ sunt, elementa sunt. Aristot. 3. de coelo, tex. 29. char. 342.

Cognoscimus omnia in quantum unum aliquid, & idem, & in quantum uniuersale aliquid est. Aristot. 3. metaph. ex su. 2. cap. 3. tex. 12. char. 49.

Cognitionis finis est etiam rei finis. Hinc elicitur principia cognoscendi, & essendi, eadem esse. Arist. 3. metaph. cap. 17. tex. 22. char. 108.

Cognitio est in actu, quia diuidentes actu inueniunt, manifesta que redduntur ea, quæ immanifesta erant, ut in potentia. Aristotel. 9. metaphysic. cap. 5. text. 19. char. 889.

Cognitio alicuius eorum, quæ sequuntur ad ea, quæ alterius gratia fiunt, destruit id fieri ab illo per accidens. Alexand. aphrod. in 2. naturalium quæstion. cap. 21. chart. 9.

Cognitio rerum natura constantium; ut pleræque aliarum, ob seipsam est expectanda. Alexand. aphrod. in prim. metaph. cap. 1. c. 3. col. 1.

Cognitio rerum, ex causarum cognitione dependet. Alexand. Aphrod. ex pri. minor. vel secundum Latin. 2. metaph. c. 19. c. 52. col. 1.

Cognitio cuiusque pendet ex cognitione eorum ex quibus constituitur. Alexand. Aphrod. in 3. metaphysic. vel secundum Latin. 4. co. c. 20. col. 2.

Cognitio omnis non fit ignotæ cuiusuis rei per syllogismum. Alexander, & Eustr. in 2. post. chart. 32. col. 2.

Cognitio omnis scientifica per mediam definitionem fit. Alexand. & Eustr. in secundo posteriorum. char. 103. colum. 1.

Cognitio est media inter cognoscere, & rem, quæ cognoscitur, & aliquando est præstantior re, quæ cognoscitur, ut cū representandis ciuilibus rebus singulas res, ut ciuilia cognoscendo referimus. Aliquando est par illi rei, quæ cognoscitur

scit, ut cū contemplantra nostra mēs seipsam, suamque essentiali. Aliquando deterior est, ut si considerat de diuinis descriptionibus, & sit cuiusque proprietates. Am. in l. de iter. c. 75.

Cognitio genus est scientiæ. Simp. in 1. phy. c. 2. col. 2.

Cognitio mentis est comprehensio terminata, & non indefinita, quæ etiam fit secundum ea, quæ specie sunt finita. Simp. in 1. phy. c. 58. col. 1.

Cognitio omnis effectrix scientiæ demonstratiue colligitur ex ijs, quæ sunt per se. Simp. in 5. phy. tex. 3. c. 292. col. 2.

Cognitio omnis non appellatur scientia, sed certa tantum, & quæ veram parit notitiam. Simpl. in prim. de ani. te. 1. c. 1. col. 1.

Cognitio illa, quæ scientiam parit, ex substantia ipsa noscit actiones. Simp. in pri. de ani. te. 10. c. 3. col. 2.

Cognoscibilia non sunt in animæ substantia, sed tantum formales proprietates cognatæ cum illis, magis autem formales in intellectu sunt, rationales autem in anima ipsa. Simp. in pri. de ani. te. 75. c. 18. col. 1.

Cognitio eam significat comprehensionem, quæ per rationem scientiam parit. Simpl. in prim. de anim. te. 3. c. 1. col. 3.

Cognitio omnis, quæ actu fit, determinatur forma cognoscibilis rei, non patiens, sed agens, non patiendo, sed iudicando, & complectendo. Simpl. in 2. de ani. te. 12. c. 45. col. 1.

Cognoscit plura, qui plurium differentiam cognoscit. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. te. 146. c. 52. col. 2.

Cognoscitiua actio tota intrinsecus locata est, & formæ, per quas cognoscitur, intus sunt collocatæ. Simp. in 3. de ani. ex sec. 2. te. 38. c. 73. col. 3.

Cognitio nostra fit per formas; ideo materia sua ratione est incognoscibilis. Io. gram. in 1. post. cap. 26. char. 55. col. 4.

Cognitio alicuius rei ignotæ fit, vel per methodum diuisiuam, vel per definitionem, aut per demonstrationem, vel per resolutionem, aut per syllogismum. Io. gra. in 2. post. cap. 7. c. 60. col. 3.

Cognitio communior est ipsa scientia. Io. Gra. in pri. physic. tex. 35. char. 16. col. 1.

Cognitio naturalium est maxime nobis propria. Ioan. gra. in 1. de ani. ex proem. ch. 3. col. 3.

Cognitio est mentis operatio, quæ mutatur à potentia in actum. Io. gra. in 3. de ani. te. 1. char. 83. col. 2.

Cognitio est uniuersalior scientia; quia cognitio est de simpliciter cognoscibilibus, & de cognitionibus, scire autem de illis rebus, quæ eodem modo semper se habent. P. sel. in 1. physic. char. 1.

Cognitio uniuersaliusque rei est quasi norma eius restitutionis in mente cognoscentis sita; cui rem applicat cognoscens, & facile videt, an congruat, vel ne. Eustr. pri. mor. c. 16.

Cognitio vera rem debet eo modo, quo se habet, cognoscere. Eustr. 6. Ethic. cap. 1. char. 269.

Cognitio omnis similis debet esse rei, quam cognoscit. Eustr. 6. Ethic. cap. 1. char. 270.

Cognitionis facultas prima est sensus, ab inferioribus inchoatis, supra quem imaginatio est, hanc opinionem cogitatio antecedit, ultra quam supremum locum obtinet intellectus. Eustr. 6. Ethic. cap. 1. char. 272.

Cognitio cuius est per medium, fieri nequit, ut non prædicetur de aliquo. Auer. in post. 1. tex. co. 4. char. 129.

Cognitio perfecta in pluribus rebus non est, nisi secundum quod est in posse hominis, ut veniat ad illam rem per demonstrationem, non secundum rem in se. Auer. 2. de coelo. tex. 80. char. 71. col. 2.

Cognitio rerum non fit nisi per cognitionem principiorum. Auer. 3. de coelo. tex. 30. char. 93. col. 1.

Cognitio cuiuslibet generis, & speciei non completur, nisi per cognitionem substantiæ illius speciei, & eorum, quæ contingunt ei. Auer. in 1. de ani. te. 2. c. 108. col. 4.

Cognita prima a nobis naturaliter in quolibet genere eu-

tium sunt, sicut locus ianue in domo, quem nullus ignorat. Auer. in 2. metaph. tex. 11. char. 14.

Cognoscens cognoscit omne id, quod a se procedit. Auer. epit. metaph. tract. 4. char. 189. col. 3.

Cognitionem rerum qui exprimere cupit, non luculenta oratione, sed incorrupta veritate uti oportet. Boet. in Porph. c. 46.

Cognoscendi, & essendi principia eadem sunt. Alb. mag. in post. char. 274. col. 1.

Cognitio, quæ est perceptio sensus cum permissione aliqua rationis, vel extimationis, est accipiens sensibile per accidens. Alb. mag. in 1. phys. tract. 1. cap. 6. c. 3. c. 2.

Cognitio rerum in phycis non fit, nisi ex principijs, ex quibus est. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 5. ch. 2. col. 4.

Cognitio omnis est per assimilationem. Albert. Magn. in 1. de anima. tract. 2. cap. 4. char. 5. col. 3.

Cognitionis rei principium esse nequit, quod non est esse rei; quia omnis rei cognitio scitur ex his causis, principijs, & elementis, ex quibus est. Alb. mag. contra Auer. de vnit. intel. cap. 5. c. 81. col. 1.

Cognoscibile ita cognoscitur, ut lux solis videtur. Nam lux solis triplex est: alia in sole, quæ ab oculo valde coadunato videtur: alia in aere sereno, & est visus oculorum non offensorum: alia est in tenebris, ut in crepusculo, & etiam oculi non multum sani vident. Sic triplex est cognoscibile. Primum, & diuinum, & est lux primæ causæ in seipsa. Secundum est lux primæ causæ ab ipsa procedens, in fulgore suæ lucis, vigore intelligentiæ. Tertium est lux procedens ab ipsa, in prima rerum entitate, & substantia, antequam contrahatur determinatione quantitatis, & contrarietatis ad imaginatam, & sensatam. Prima sunt theoremata metaphysicæ. Secunda sunt mathematica, quæ vel sunt simplicia, & sunt Arithmetices; vel minus serena, & sunt Geometriæ; vel minus, & sunt Astronomiæ. Tertia vero sunt Physica concepta cum materia, & tempore. Alb. mag. in 2. metaph. cap. 2. c. 74. col. 3.

Cognitio nostra cadit sub tempore, ideo anima nostra componendo, & diuidendo addit tempus. D. Tho. in perih. c. 15. col. 1.

Cognitio conclusionum fit in nobis ex præexistente cognitione intellectiua principiorum, id est ex habitu: sed principiorum cognitio fit in nobis ex præexistente cognitione sensitiua. D. Thom. in posterior. char. 100. col. 1.

Cognitio nostra, cum sit à potentia in actum, & principium cognitionis nostræ sit à sensibilibus, quæ sunt materialia, & intelligibilia in potentia, ideo ea, quæ sunt in potentia, sunt nobis prius nota, quam substantiæ separatae. D. Thom. in prim. phyticor. lect. 1. text. 2. char. 1. col. 3.

Cognitio confusa hæc intelligitur, quæ cognoscit ea, quæ in se continet aliqua in potentia, & indistincte. D. Thom. in pri. phys. l. 1. tex. 2. c. 1. col. 4.

Cognoscitur vnumquodque, ut est ens. D. Thom. in 1. phys. lect. 1. tex. 2. char. 1. col. 3.

Cognitio, qua aliquid indistincte cognoscimus, est media inter puram potentiam, & actum perfectum. D. Tho. in 2. phys. lect. 1. tex. 2. c. 1. col. 3.

Cognitio nostra a sensu dependet, ideo cui deficit sensus, deficit vna scientia. D. Tho. 2. phys. l. 1. tex. 6. ch. 17. col. 1.

Cognitio omnis fit per hoc, quod cognitum est aliquo modo in cognoscente, id est secundum similitudinem. D. Tho. in 2. de anima. tex. 60. char. 32. col. 4.

Cognita naturalia sunt, quæ nullo extrinseco se tenere ex parte intellectus cognoscuntur. D. Thom. in 2. metaph. lect. 1. tex. 1. char. 100.

Cognitionem rerum per sensum accipimus. D. Thom. 4. metaph. lect. 1. 1. tex. 21. char. 229.

Cognitio fit per assimilationem cognoscentis ad rem cognitam. D. Tho. 5. metaph. l. 9. tex. 22. char. 375.

Cognoscitur vnum quod iue m 13is, cum scitur eius substantia, quàm cum scitur eius quantitas, uel aliud accidentium. D. Tho. 7. metaph. l. 1. tex. 1. c. 429.

Cognitio sensitua ordinatur ad cognitionem intellectuam, quod hæc est finis sensitua. Alexand. de Ales. in pri. metaph. c. 3. col. 4.

Cognitio nostra omnis à sensu oritur, ideo si deficit vnus sensus, deficit vna scientia. Alexand. de Ales. in pri. metaph. c. 7. col. 3.

Cognitio nostra ex hoc oritur, quod cognitum proportionetur cognoscenti. si cognoscibile excedit proportionem cognoscentis, tunc est difficile cognoscibile; vt de substantia separata. quæ propter debilitatem intellectus nostri est difficilis cognitionis. Alexand. de Ales. in pri. metaph. char. 7. col. 4.

Cognitio perfecta habetur per resolutionem ad aliquod fixum, vel est de aliquo fixo. Alexan. de Ales. in 2. metaphysic. char. 35. col. 1.

Cognitio rei haberi non potest, nisi per definitionem: & definitio rei non est nisi explicatio conceptuum contentorum in re. Alex. de Ales. in 2. metaph. c. 44. col. 3.

Cognitio perfecta haberi non potest vnus, quod ab alio dependet, sine cognitione eius, à quo dependet. Alex. de Ales. in 3. metaph. te. 3. c. 52. col. 2.

Cognitio nostra ex actu oritur, quia potentia non cognoscitur, nisi per actum. Alex. de Ales. in 4. metaph. te. 2. char. 278. col. 4.

Cognitio, & fallacia idem faciunt in processu intellectus, quod in nature processu generatio, & corruptio. Thom. de Vio in periherm. char. 34. col. 1.

Cognitio quæcunque interior sensitua non sufficit ad generationem habituum principiorum, sed requiritur frequens actus cogitatus circa idem formaliter. Thom. de Vio. in post. c. 229. col. 1.

Cognitio qua nobilior, prior, & vt à cæteris differt.

Cognitio virtutis in optimis est contemplationis finis. Alex. aphro. in pri. top. cap. 9. c. 12. col. 4.

Cognitio actione nobilior est; ita vt si duo in eadem re versentur, alter illam intelligat tantum, alter efficiat, agatque, intelligens tantum quomodo agendum sit, agente, & efficiente honorabilior est; vt architecti artificibus. Ale. Aphrod. in pri. metaph. c. 31. col. 1.

Cognoscere, & discere differunt. qui cognoscit, debet prænoscere. qui dicit, potest non prænoscere; & cognoscuntur, quæ prius quodam genere scueris: discuntur, quæ nescieris. Them. in 1. post. ca. 5. c. 1. col. 3.

Cognitio, & scientia similiter idem esse non possunt: nam cognitio est eorum, quæ sensu, uel opinione per immediatas propositiones comprehendimus: scientia est eorum, quæ per demonstrationem scimus. Simplic. in pri. phy. char. 2. col. 2.

Cognitionem crassam, aut confusam sensuum quousque sequimur, haud fecus, quàm fatui, & pueri, res cognoscimus. Simp. in pri. phy. char. 4. col. 2.

Cognitio omnis ex causis accommodatissima est ad scientiam: quæ autem ex causis finali, omnium est principalissima. Simp. in 2. phy. char. 108. col. 2.

Cognitio ea certior est, quæ necessaria existit, ac in uariabilis: tum quæ cognoscibili rei propria, ac familiaris existit. Simp. in pri. de ani. tex. 1. c. 1. col. 2.

Cognitio substantiæ accidentium substantiam præcedit. Simp. in prim. de anima. tex. 3. char. 1. col. 4.

Cognitio de animalibus certior est cognitione de rebus cœlestibus, ob propinquitatem. Simplic. in prim. de ani. tex. 2. c. 1. col. 2.

Cognitio, quæ de oppositis habetur, manifestior est actione, quæ de actionibus. Simplic. in 1. de anim. te. 10. c. 3. col. 2.

Cognitio, quæ actu est, iuxta cognoscituum ipsum cõ-

sistit. Simp. in pri. de ani. te. 75. c. 18. col. 1.

Cognitio omnis a cognoscibili forma characterizatur, & effingitur. Simplic. in 3. de anima. ex sect. 1. te. 136. c. 50. col. 3.

Cognoscitiua proprietas ab ea, quæ cognoscibilis est, diuersa est: ob vnitionem vero, vna. Simplic. in 3. de anima. ex sect. 1. te. 138. c. 50. col. 4.

Cognitio rei non idem est cum comprehensione, quod vera sit res illa. Simplic. in 3. de anima. ex sect. 1. te. 152. c. 54. col. 1.

Cognitio quanto nobilior est, tanto nobilior est vnio ipsius cum cognoscibili. Simplic. in 3. de anima. ex sect. 1. te. 15. c. 62. col. 3.

Cognitio prior est natura, lætitia, tristitia, & huiusmodi alijs affectionibus. Simplic. in 3. de anima. ex sect. 2. te. 28. c. 69. col. 4.

Cognoscituum omne præstantius est appetituum, eo quod sibi cognatum est, quia appetituum cognitione indiget, vt appetat. Simplic. in 3. de anima. ex sect. 2. te. 43. c. 75. col. 4.

Cognitio, & inuentio differunt; quia cognitio sine inquisitione, & ignorantia non præcua manifestum inserit vniuersale: inuentio vero præcedente ignorantia, & cum inquisitione fit. Ioan. Gram. in 1. poster. cap. 1. char. 4. col. 1.

Cognitio vniuersalem præcedit cognitionem particularium. Io. Gram. in 1. phy. te. 57. char. 24. col. 2.

Cognitio existentia rerum nobis est difficilis, quia est prior cognitione essentia ipsius. Auer. in poster. 2. te. 44. cap. 5. c. 215.

Cognitum prius apud intellectum est magis vniuersale: apud sensum est magis particulare. Auer. in physic. 1. te. 48. char. 15. col. 1.

Cognitio alicuius per suam causam est magis firma, quàm in sui esse tantum. Auer. 1. de anima. text. 2. char. 108. col. 4.

Cognitio perfecta vniuersaliusque rei non est, nisi considerando in principijs proprijs illius rei. Auer. in 1. de anima. tex. 17. char. 111. col. 3.

Cognitio vniuersalis semper debet præcedere cognitionem propriam. Auer. 1. de ani. su. 1. te. 1. c. 126. col. 3.

Cognitio nulla in nobis est præexistens ad diuinationis scientiam. Albert. Magn. de som. & vig. l. 3. tex. 1. cap. 2. char. 35. col. 3.

Cognitio sensitua prior in nobis est intellectiua, cum hæc ex sensu procedat. D. Tho. in post. c. 40. col. 1.

Cognitio nulla certior est cognitione principiorum. D. Thom. in post. c. 100. col. 1.

Cognitio sensus, quæ est singularium, præcedit cognitionem intellectus, quæ in vniuersalitate consistit. D. Thom. in 1. phy. lect. 1. tex. 2. char. 1. col. 3.

Cognitio non quæcunque in scientijs requiritur, sed cognitionis certitudo. D. Thom. in 4. physic. lect. 1. tex. 2. char. 1. col. 3.

Cognitio in vniuersali non sufficit ad perfectam cognitionem rei; quia talis cognitio imperfecta est in potentia, sed oportet applicare ad sensibilia. D. Thom. de anima. motu. lect. 1. char. 46. col. 4.

Cognoscitiua vis quanto est immaterialior, tanto est perfectior in cognoscendo. D. Tho. 1. metaph. lect. 2. c. 4.

Cognitionum diuersitas accidit, secundum diuersitatem naturarum, & habituum. D. Thom. 2. metaph. lect. 5. tex. 14. char. 114.

Cognoscuntur res magis per suam speciem, quàm per suam qualitatem. D. Thom. 4. metaph. lect. 13. tex. 23. char. 236.

Cognitionis certitudo ex certitudine principiorum pendet. D. Tho. 4. metaph. lect. 6. tex. 9. char. 204.

Cognitio affirmatiua melior est cognitione negatiua, quia hæc oritur ex illa. Alexand. de Ales. in 3. metaph. tex. 1. char. 54. col. 4.

Cognitio cui consentanea est.

Cognitio sola ad artes sufficit: sed ad virtutes, cognitio parum, vel nil valet. Aristote. 2. ethicorum nicomac. cap. 4. char. 36.

Cognitio omnis aut artibus, aut scientijs est consentanea. Ammo. in Porph. c. 1. col. 4.

Cognitio determinat, & finit cognoscibile. Simplic. in 3. de celo. tex. 35. commen. 37. c. 92. col. 1.

Cognitio, & luciditate sic vnumquodque participat, vt veritate, & esse, vt ait Plato. Sirian. in 12. metaph. vel 13. secundum latin. ex cap. 1. t. 6. char. 54.

Cognitio entis per accidens, est per accidens; quia scientia debet esse consentiens scito. Auer. in poster. 2. cap. 10. tex. 94. c. 223.

Cognita in mathematicis simpliciter, & sunt causæ priores in esse sunt cognita apud nos. Auerroes in phy. prim. tex. 2. char. 4. col. 3.

Cognitio nulla persistens in nobis est ad diuinationis scientiam. Alb. mag. de som. & vig. l. 3. trac. 2. capit. 1. char. 35. col. 3.

Coitus nec similes omnibus sunt, nec similem in modum aguntur. Omnibus enim masculis, qui ex sanguineis pedestrata sunt, & viuipara, datum est membrum generationi aptum: sed alij alio coeunt modo. Qui retro vniam mittant, auersi coeunt, vt leones, lepores, lince. Leporum enim femina sæpe marem prior superuenit. Cæteris magna ex parte coeundi modus idem est, mas enim supergreditur feminam, & ita aues coeunt quoque. Arist. de hist. anim. 5. c. 2. c. 147.

Coitus differentia in quibus hæc sunt, vt vel alia femina confidente humi coeant, mare superueniente, vt gallina: alia non confidente femina, sed stante; vt grues, & quæ ita coeunt, rem quam celerrime peragunt, mas enim superfiliens cito, vt passer, perficit. Arist. de hist. ani. 5. cap. 2. char. 147.

Coeundo omnia diutius morantur, quæ animal generant, quam quæ ouant. Arist. de hist. animal. 5. cap. 5. char. 150.

Coitus tempora, & ætates certas ad Venerem singulis animalium natura fixit, & statuit. Aristot. de historia anima. 5. cap. 8. char. 154.

Coitus tempus in omnibus animalibus determinatum est, nisi quid prætulerit, aut aliquam ob rem monstruosam, aut ex nature vitio anticipet. Arist. de hist. anim. 5. cap. 14. char. 160.

Coitus tempus in hominibus innotescit, cum vocis mutatione, tum testium non solum magnitudine, sed specie, vt mammis, & emissionem pilorum pubis. Semen incipiunt ferre circiter annos bis septem, sed vim genitale recipiunt circa 21. Arist. de historia anim. 5. cap. 13. c. 158.

Coitus tempore multi ob coitum ex morbis sani facti sunt, & multi contra. Arist. de hist. ani. 7. cap. 1. c. 251.

Coeunt celerius, quæ testes intra habent: quæ enim extra habent, non prius semen emittunt, quàm retrahant testes. Arist. de gener. ani. pri. cap. 4. char. 101.

Coitus voluptas non solum accidit ob emissionem seminis, sed ob spiritum, ex quo consistente semen emittitur. Arist. de gener. ani. 1. cap. 20. char. 130.

Coeunt animalia quædam semel, alia sæpe, alia certo tempore, alia prout inciderit, vel propter pabulum, calorem, & laborem, cum venus comes fatietatis sit. Arist. problem. sec. 10. q. 46. char. 441.

Coitus omnis alterius, quàm coniugis penitus fit interdectus, quandoquidem sit, & appelletur coniunx. Quod si quis deprehendatur contrahere per tempus procreationis, dignam pro delicto pœnam reportet. Arist. polit. 7. cap. 16. char. 753.

Coitus desiderium animalia multi cibi multum habent; vt homo, & equus, & animalia parua, quæ proportio-

ne sui corporis multum accipiunt cibum; vt passer, & perdid. Alber. mag. de nutriment. & nutr. trac. 2. ca. 2. c. 66. col. 3.

Coeunt lupi, vt canes, & propter tumorem virgæ lupi, & canis, & nimiam clausuram interioris orificij vuluæ lupæ, & catulæ remanent pendentes ex se iniucè post coitum. Albertus mag. de anim. lib. 2. trac. 1. cap. 2. char. 52. col. 3.

Coeunt animalia bruta ferè omnia saltando super dorsum foeminarum suarum. Alber. mag. de anima. lib. 2. trac. 1. cap. 3. c. 30. col. 4.

Coeunt vulpes proijciantes se super terram, & sic se applicantes. Albert. mag. de anim. l. 5. trac. 1. cap. 2. c. 52. colum. 3.

Coeunt hiritij agrestes stantes in pedibus erectis, applicantes dorsum dorso propter dispositionem fuorum genitalium. Albert. mag. de ani. l. 5. trac. 1. cap. 2. c. 52. colum. 3.

Coitum vix pati possunt foemina ceruorum, propter duritiem virgæ maris, & similiter vacca. Alb. magnus de anima. l. 5. trac. 1. cap. 2. c. 52. col. 3.

Coitus tempus animal generantium maius multo est, quàm ouantium. Albertus magnus de anima. l. 5. tracta. 1. cap. 2. c. 52. col. 4.

Coire nequeunt aues in hyeme per leuitatè carnis suæ, & defectum cibi: nec in æstate, quia euaporauit humidum: & in autumno, quia vt frequentius est incineratum. ideo in vere coeunt. Albertus mag. de anim. l. 5. trac. 3. cap. 3. c. 53. col. 3.

Coeundo generant omnia animalia, quæ generantur ab alijs animalibus assimilantibus ea in utero. Albert. mag. de anim. l. 5. trac. 1. cap. 1. c. 52. col. 1.

Coitus est permistio corporalis sexuum, in qua semen maris in loco, & materia formandi conceptu recipitur. Alb. mag. de ani. l. 5. trac. 1. cap. 1. c. 52. col. 2.

Coitus materia est humor foemininus, qui formatur a femine maris. Albertus magnus de animal. l. 5. tracta. 1. cap. 1. c. 52. col. 2.

Coitum rem diuinam esse Antiqui tradiderunt, eo quod in coitu, id, quod diuinum est, non separatur a coeuntibus, & secundum virtutes diuinas operatur. Alb. mag. de ani. l. 5. trac. 1. cap. 1. c. 52. col. 2.

Coit quocunque animal, in quo est mas & foemina. Albertus magnus de animalib. lib. 5. trac. 1. cap. 2. ch. 52. colum. 2.

Coitus dispositio naturalis vniuersaliusque animalis cognoscitur ex situ, & figura genitalium membrorum corporum suorum. Albertus magnus de animal. l. 5. trac. 1. cap. 2. char. 52. col. 2.

Coitus animalium gressibilium sanguinem habentium, & in utero formantium, & animal generantium non est vniformis: quorum enim femina retrosum mungunt, vt leo, catus, & lepus, & similia vno modo coeunt. Albertus magnus de ani. l. 5. trac. 1. cap. 2. c. 52. colum. 2.

Coeunt plura genera quadrupedum mare super foeminam equitante, siue per saltum ascendente, eo quod virga maris porrigitur a posteriori ad anterior ventris, & foemina vulua respicit posterior. Albertus magnus de anima. l. 5. trac. 1. cap. 2. c. 52. col. 2.

Coeunt omnia genera auium nobis nota ascensione maris super foeminam: sed totus mas ascendit super dorsum foeminae, & regirat parum, per quem egreditur semen, sub cauda ad anum foeminae, super quem est via, per quam recipitur semen. Alber. mag. de anima. l. 5. trac. 1. cap. 2. char. 52. col. 2.

Coeunt aliqua foeminae declinantes se super terram, vt gallina, alia non inclinantur, sed stant eleuatae, vt grues, & ciconia. Albertus magnus de animal. lib. 5. trac. 1. cap. 2. c. 52. col. 3.

Coeuntia animalia sæpe sunt sterilia, quia cum semen

emittitur, crudum, & phlegmaticū emittitur, at, quæ raro coeunt, secundum habent semen, quia decoctum emittitur. Alb. mag. de ani. l. 7. tract. 3. cap. 3. c. 72. c. 3.

Coitus delectatio ex hoc accidit, quod membra genitalia per inflationem, & calorem, motum, & resolutionem remouentur a naturali, & propria consistentia: sine dolore tamen hoc accidit propter libidinis feruorē, & sperma ex tribus facit delectationē. Prima causa est motus. Secunda est pinguedo, & vinctura spermatis. Tertia est spiritus motus. Alb. mag. de ani. l. 9. tract. 2. cap. 3. c. 90. col. 3.

Coitus delectatio non tantum fit ab exitu spermatis, quantum ab exitu spiritualis ventositatis, & spiritus. Alb. mag. de ani. l. 15. tract. 2. cap. 7. c. 132. col. 2.

Coitus velocius est animal carens testiculis; & quanto maiores sunt viarum spermatis inuolutiones, tanto tardius coit. Alb. mag. de animalibus. l. 15. tract. 1. cap. 3. char. 126. col. 3.

Coitus maxima delectatio fit ex profundo, & forti motu spermatis, quod inferius tangit loca neruosa genitalium, & præcipue locum præputij in viro, & neruos matricis in femina. Cooperatur autem hæc frictio aperiens, & calorem inducens; cuius est signum, quod minus delectantur in coitu, qui multum coeunt, quoniam infrigidati sunt ex multo coitu, & laxæ sunt viæ per quas fluit semen: ideo non subtiliter tangit. Alb. mag. de ani. l. 15. tract. 2. cap. 3. c. 130. col. 3.

Coitus calor intrat in cerebrum, & oculos, & exsiccat ipsos. Alb. mag. de ani. l. 16. tract. 2. cap. 7. c. 144. c. 2.

Cocuntia tria necessaria habent: appetitum, imaginatiuum spiritum, humorem, quibus addit Auicenna quartum, ventositatem scilicet. Alb. mag. de ani. l. 22. tract. 1. cap. 1. c. 173. col. 1.

Coeutes multum cito senescunt, citius moriuntur, debilitant cerebrum, & membra cerebro vicina. Alber. mag. de ani. l. 22. tract. 1. cap. 4. c. 173. col. 3.

Colicam & iliacam passionem incurrunt multi, cum porus felis, qui ad intestina inferiora dirigitur, obturatur; quia tunc latera intestinorum sibi appropinquantia constringuntur, & quasi strangulata superfluitas stat, & oppilat transitum. Alb. magn. de ani. l. 20. tract. 1. cap. 4. char. 163. col. 4.

Collatio triplex est, æqualis, relata, & instituta. Mag. in lib. de inter. c. 7.

Collectio non est nisi plurimorum. Boeth. de syllog. char. 609.

Collectio & adunatio secundum substantiam sunt idem, differunt ratione: nam collectio incipit a multis, & terminatur ad vnum. adunatio incipit ab vno, & terminatur ad multa, quæ in vno vniuntur. Alb. mag. in præd. char. 27. col. 1.

Collectiuum magis esse multorum duobus modis intelligitur. Primo intensiue, & sic species magis colligit, quia magis vnit adunata. Secundo extensiue, & sic magis colligit genus; quia plura sub ipso cadunt. Thomas de Vio. in præd. char. 13. col. 2.

Colliguntur aliqua quinque modis. Primo in vnum locum continentem, sed non vniuentem; vt accruus lapidum. Secundo est collectio multorum ad vnum mouens, & ad vnum finem; vt collectio exercitus. Tertio in vnam perfectæ quantitatis figuram; vt fundamentum parietis. Quarto est forma, quæ colligit partes, non tamen cuiuslibet totam suam addit potestatem; vt forma regni. Quinto est alia forma, quæ vnit partes ita, vt singulas colligit; & hæc est generis, speciei, & ceterorum vniuersalium. Alb. magn. in præd. c. 17. col. 2.

Colligamentum est, quod ex incremento fecernitur resolutione præter naturam. Arist. de gener. anim. cap. 18. char. 122.

Colligamenta sunt præter naturam, nec quicquid oriri potest ex ijs, quæ præter naturam sunt. Arist. de gen.

ani. cap. 18. char. 122.

Collocatio est numerosa dictionum compositio. Dan. barb. 3. rhetor. cap. 7. c. 166.

Colloquintida est arbor in locis calidis nata, cuius folia viridia apostemata resoluunt, & ea maturant, & contrariatur dolori iuncturarum, & sciaticæ frigidæ. Albert. magn. de veget. lib. 6. tr. 1. cap. 16. c. 154. col. 4.

Collum est, quod inter pectus, & faciem est: cuius pars prior, Guttur, posterior, Gula, quantumque colli ipsius cartilagineum priorem obtinens situm, vocem transmittit, & habitum, id Arteria nominatum est. At quantum interius carneum spinæ præiacet, Gula dicitur. Pars autem posterior colli extrema, Ceruix appellatur. Arist. de hist. ani. l. 1. cap. 12. c. 23.

Collum capiti subiacet his, quæ habent guttur, & gula, & quæ pulmone carent, collo quoque carent. Arist. de part. anim. 3. cap. 3. char. 471.

Collum omnibus viuiparis est: ouiparorum alijs est, alijs deest: quæ enim pulmonem habent, collum etiam obtinent: quæ autem spiritum extrinsecus non accipiunt, carent hac parte. Aristotel. de partib. anima. 4. cap. 10. char. 530.

Collum factum est à natura arteriæ gratia: quippe, quod eam, atque etiam gulam protegat, amplexuque suo tueatur. quod animalibus cæteris flexibile, & vertebri compactum est: at lupo, & leoni osse perpetuo riget. commodius enim ad robur quam ad cæteros vsus his esse natura voluit. Arist. de part. ani. 4. ch. 10. c. 531.

Collum serpens non habet, sed proportionale colli habere videri potest. Arist. de part. ani. 4. cap. 11. char. 544.

Collum grossum qui habent, fortes sunt secundum animam, referuntur ad masculum. Qui gracile imbecilles sunt, & referuntur ad feminam. Quibus crassum collum est, & carnosum, iracundi. referuntur ad iracundos tauros. Quibus ingens, non valde crassum, magnanimitatis, & referuntur ad boues. Quibus est longum, gracile, timidi sunt. referuntur ad ceruos. Quibus breue valde, dolosi & insidiatores, & referuntur ad lupos. Arist. ad physio. cap. 4. char. 349.

Collum retro qui pilosum habent, liberales sunt, referuntur ad boues. Arist. physio. cap. 100. char. 354.

Collum principaliter creatum est propter tracheam. Albert. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 11. c. 12. col. 1.

Colli spondyli septem sunt, & nisi sit miraculum semper in hoc sunt numero. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 11. c. 12. col. 1.

Collo cum sit motus necessarius propter caput, ideo oportuit laxam esse iuncturam, ossium colli, & propter colli stricturam strictas habent bases. Alber. magn. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 11. char. 12. col. 1.

Colli spondylorum vnusquisque nec non & dorsi in loco coniunctionis, & basis, in quo coniungitur proxime superiori sibi, & proxime sibi inferiori est dilatata, vt apte locetur: & cartilagine supposita ne lædatur duritie alterius, & in loco coniunctionis, ante portionem circuli est a latere foraminis, per quod transit nucha, ad ditamentum duplex inferius aspiciens sub alis suis: & duplex superius aspiciens super alas existens: & inter illa est foramen, ex quo nerui motiui ad dexteram, & sinistram egrediuntur in corpus; & hæc est dispositio spondylorum, quasi ex nouem ossibus composita, quorum Vnum est portio circuli cum duabus basibus suis. Secundum est os durum, quod est circa foramen alterius. Tertium est, additamentum, quod est in medio illius, quod foramen concludit. Quartum, & quintum sunt duæ alæ: vna hinc, alia inde. Sextum est sub alâ additamentum aspiciens inferius in vna parte. Septimum est respiciens inferius in alia parte. Octauum aspiciens superius super alam in alia parte. Nonum respiciens superius, & respondens illi in alia parte. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 11. c. 12. col. 2.

Collum

Collum mouentium musculorum sunt paria duo: vnus a dextris, aliud a sinistris; & quicumque istorum solus contrahitur, transuersè trahit ad se collum. Si autem duo simul ab vna parte existentes contrahantur, collum rectum ad illam partem inclinabitur: & collum erectum stabit, si omnes quatuor simul operantur. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 14. c. 14. col. 4.

Collum est membrum, quod est inter faciem, & clibanum pectoris, & quod sequitur linguam. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. ch. 19. col. 3.

Collum duos cannales habet. vnus est in anteriori, & vocatur canna vocis. alius in posteriori, & vocatur os stomachi, vel græce, œsophagus. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. char. 19. col. 2.

Collum breue, valde calidum, defraudatorem, astutum, & dolosum ostendit. Alber. magn. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 2.

Collum grossum habens, stolidus, & comeftor magnus est. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 22. c. 20. col. 2.

Colli spatium ad vmbilicum æquatur spatio ad vmbilico ad finem pectoris. Alber. mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 26. char. 22. col. 4.

Colontes lapis est purpurei coloris, & inuenitur in corpore testudinis, nec ab igne corrumpitur. Alb. mag. 2. de miner. tract. 2. cap. 3. ch. 139. col. 4.

Colorum diuisio.

Colores alij constant proportionem, alij excessu quodam, & in commensuratione proportionatissimi sunt, quod delectabilissimi videntur; vt purpureus, & & puniceus, & hi pauci, quia etiam in numeris pauca consonantia. Alij autem colores sunt, qui per alios apparent, vt pictores alterum super alterum facientes apparere. Arist. de sens. & sens. cap. 3. c. 12.

Color duplex esse habet: vnus, quod est in diaphano non terminato, & est illud, in quo est extraneum: aliud in diaphano terminato, & est esse eius naturale. Auer. 2. de ani. tex. 76. ch. 182. col. 1.

Color duplex habet esse: corporale in corpore colorato, & esse speciale in diaphano. Auer. secundo de ani. tex. 76. char. 181. col. 1.

Colores dupliciter miscentur: in materia, & in differente. In materia, vt cum substantiæ nigre cum albis miscentur, & fit color rubeus. In differente, spisso, tunc enim si differens habet aliquem colorem, vt in vitro viridi, tunc resultat color vnus quasi diffusus in alio, & sub alio. Alber. mag. in secundo phy. tract. 2. cap. 6. char. 21. col. 4.

Color duplex esse habet: materiale, & formale: Materiale est, quod fit per qualitates transmutantes materiam, quæ sunt calidum, frigidum, humidum, & siccum. Hæc enim diuersimode variantia superficiem corporis terminati diuersos inducunt colores, licet nihil horum sit de essentia coloris: & secundum hoc esse, colores actu sunt in tenebris, & si non mouent diaphanum. Formale autem esse habet a lumine, quia lumen est colorum hypostasis, quod procedit ab hoc, quod lumē influitur extremitati perspicui. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 3. cap. 7. c. 22. col. 1.

Color quid est.

Color est omne id, quod in lumine videtur, vnde non videtur sine lumine: hoc enim erat ipsi colori esse, motiuum esse secundum actum perspicui. Arist. 2. de ani. fu. 4. cap. 3. tex. 73. ch. 633.

Color, aut in extremitate, aut extremitas est: sed est in extremitate, non autem est extremitas, sed eandem naturam existimare oportet, quæ exterius, & inferius coloratur. Arist. de sens. & sens. cap. 3. ch. 10.

Color est perspicui in corpore determinato extremitas. Arist. de sens. & sens. cap. 3. char. 10.

Colores simplices sunt, qui elementa, ignem scilicet, terram, aquam, & aerem sequuntur. Aristotel. de color. cap. 1. char. 876.

Color niger elementa consequitur, cum in seipsa mutantur. Arist. de color. cap. 1. char. 876.

Color est perspicui extremum terminati, vt perspicuum: quia vt corporis, est superficies. Alex. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 2. char. 1.

Colores non sunt illi, qui videntur in tenebris. Alexand. Aphrod. in 1. de ani. cap. 13. c. 35. col. 3.

Coloris quodam modo transparentia materia est. Alex. Aphrod. in 2. de ani. cap. 39. c. 51. col. 1.

Color est perspicui terminus: is enim solus visibilis actu est. Alex. Aphrod. in 2. de ani. cap. 39. c. 51. col. 3.

Color est affectio, quæ luce presente perspicuum mouet. Them. in 3. phys. tex. 10. char. 27. col. 3.

Color est motus actu perspicui. Them. in 2. de ani. cap. 22. tex. 66. char. 75. col. 1.

Color est motiuus actu diaphani transparentis, id est, quo videntur colores: vel est terminus perspicui, quia perspicuus est. Simpl. in 3. phys. c. 151. col. 1.

Colores secundum Platonem lumina quædam sunt: secundum Aristotelem motiua eius, quod actu diaphanum est. Simpl. in 2. de ani. tex. 60. c. 36. col. 1.

Color est illud, quod mouet diaphanum ei proximum. Simpl. in 2. de ani. tex. 73. char. 37. col. 4.

Color minimus terminatus est per se, vt minima forma est terminata per se, & sic de corporibus simplicibus. Auer. phys. 6. tex. 50. char. 128. col. 1.

Color nil est nisi admittio corporis lucidi cum corpore diaphano. Auer. 2. de ani. tex. 67. c. 140. col. 1.

Color est vltimum diaphani terminati. Auer. 2. de ani. tex. 67. c. 140. col. 2.

Coloris esse magis apparet spirituale, quam odoris esse. Auer. 2. de ani. te. 97. c. 146. col. 2.

Coloris intentio alia est a colore. Auer. 2. de anim. te. 121. c. 151. col. 2.

Color albus, & niger sunt elementa reliquorum colorum mediocum. Auer. de sens. & sens. ex paraphr. char. 192. col. 2.

Color distinguitur à luce, quia lux est perfectio diaphani non terminati, & color non fit in composito ex vicinitate partium minimarum diaphanarum, quæ sunt in elementis. Auer. de sens. & sens. ex paraphr. c. 192. c. 2.

Colores sunt infiniti in natura, licet in arte sint finiti. Auer. de sens. & sens. ex paraphr. c. 192. col. 2.

Colores ostenduntur esse passibiles qualitates, quia in nascentur in nobis ex passionibus quibusdam præcedentibus in nobis. Alb. mag. in præd. c. 55. col. 1.

Coloris essentia formalis est ex luce, materialis ex qualitatibus subiecti, in quo est. Albert. mag. in 3. meteor. tract. 4. cap. 9. char. 111. col. 4.

Color est extremitas perspicui terminati. Alb. mag. in 3. de mineral. ex tract. 2. cap. 3. c. 146. col. 3.

Color albus, & niger sunt elementa colorum. Alb. mag. de passion. aeris. char. 121. col. 4.

Color est principium visus, quo aliquid videtur. D. Thom. in 3. de celo. lect. 7. te. 28. c. 61. col. 3.

Color est qualitas diaphani, terminati, & interminatum se habet ad terminatum, vt potentia ad actum. D. Thom. de sens. & sens. lect. 5. c. 6. col. 1.

Color, vel est extremitas corporis, vel est in extremitate corporis; at non est extremitas, quia esset linea, vel superficies: ergo est in extremitate. D. Thom. de sens. & sens. lect. 6. char. 8. col. 1.

Color est in genere qualitatis, quia non est extremum corporis, sed in extremitate. D. Thom. de sens. & sens. lect. 6. char. 8. col. 2.

Colores

Coloris ut fiunt, & miscentur.

Color fulgidus in nigro, vel per nigrum facit puniceum. Arif. meteor. 3. fu. 2. cap. 3. ch. 548.
 Color albus, vt niger fractus propter debilitatem fit nigrior, sic minus albus videtur, & adducit ad nigrum, & fortior in puniceum permutatur, minus fortis in viridem, & debilior in purpureum. Arif. meteor. 3. fu. 2. cap. 3. char. 548.
 Colores multi sunt, quoniam multis cōtingit proportionibus misceri sibi inuicem, quæ miscentur. Arif. de sen. & sen. cap. 3. c. 14.
 Colores alij, qui ex albo, & nigro intelliguntur, fiunt mixtione sibi inuicem temperaturum. Arif. de color. cap. 1. char. 876.
 Colores medij ex albi, & nigri temperamento fiunt. Arif. de colorib. cap. 2. ch. 878.
 Color niger & umbrosus mixti lumini, puniceū faciunt. Arif. de colorib. cap. 2. char. 878.
 Color halurgus fit splendidus & floridus, cum mediocri albo, & umbroso infirmi Solis radij temperantur. Arif. de color. cap. 2. c. 878.
 Color vinosus fit, cum nigro, puro, & coruscanti temperantur radij aerij, vt racemorum, acini, & dum maturantur: at simul, atque nigrerunt, puniceus in halurgum mutatur. Arif. de color. cap. 2. c. 879.
 Colorum generatio manifesta fit ex his, lumine Solis, igne, aere & aqua, prout miscentur: & magnas colorum mutationes faciunt carbonibus, fumus, ærugo sulphur, & pennæ. Arif. de color. cap. 2. c. 880.
 Colorum multiformitas, & infinitas accidit, aut quia impariter, & inæqualiter, cum lumine, & umbris temperamenta sumuntur, lumen enim & umbræ, secundū magis, & minus, plurimum differunt a se inuicem; quare tum per se, tum coloribus mixta creant colorum mutationes: aut eo quod qui temperantur multitudine; & viribus differunt: aut quia non habent easdem rationes: & cum splendidum, & coruscans est id, quod admiscetur: aut contra squallidum, & non splendens. Arif. de color. cap. 3. c. 881.
 Colorum nullum purum videmus qualis est, sed omnes alijs temperatos ad minus lumine, & umbris. Arif. de color. cap. 3. char. 882.
 Colores omnia, quæ tingunt a tingentibus sumunt. Arif. de color. cap. 4. c. 883.
 Colores omnes mixti ex tribus gignuntur, lumine, & per quæ apparet lumen, ceu aqua, & aere, & subiectis coloribus, a quibus lumen refrangitur. Arif. de color. cap. 3. char. 883.
 Colores in generatione punicej posteriores sunt nigris. Arif. de color. cap. 5. c. 887.
 Colores medij obscuriores, & clariores euadunt ex maiore, vel minore copia, vel admixtione albi vel nigri, secundum quandam proportionem. Ale. aphr. de sen. & sen. ex sec. 2. c. 12. col. 1.
 Colores, quidam nascuntur ex his, quæ commiscentur quadam proportione & æqua inter se: quidam autem ex maiore copia simplicj prodeunt, & illi suaves, & grati videntur, qui cum quadam proportione eorum, quæ excedunt, oriuntur. qui secus admiscentur, similes sunt his coeuntibus, qui nulla mensura, ac proportione consentiunt. Ale. aphr. de sen. & sen. sec. 3. com. 19. c. 12. col. 2.
 Color viridis, & halurgus naturales sunt in auriglutino, & in eo, qui color ostrinus est: compositi vero, vel ex artefacti, viridis ex cœruleo, & luteo, siue pallido fit: halurgus ex cœruleo, & phœniceo. Ale. aphrod. in 9. meteor. cap. 4. co. 24. c. 82. col. 1.
 Color luteus, si cum cœruleo miscetur per collustrationem, viridem efficit: si cum phœniceo, halurgum. Alex. aphr. in 3. meteor. cap. 4. co. 24. c. 82. col. 1.

Coloris diuersitas accidit corporibus visis propter diuersitatem rerum, quibus mediantibus videntur: nec non ob diuersitatem magnitudinis, paruitatis, propinquitatis, & remotioris: nec non id accidit ex debilitate visus, & propter ambo. Auer. meteor. 3. cap. 1. char. 204. col. 2.
 Colores diuersi fiunt, secundum paucitatem, & multitudinem lucis; & paucitatem, & multitudinem diaphaneitatis. Auer. de sens. & sens. ex paraphr. char. 192. col. 2.
 Color albus fit ex admixtione ignis clari cum elemento, quod est valde diaphanum, id est aere. Auer. de sen. & sen. ex paraphr. char. 192. col. 2.
 Color niger fit ex igne turbido admixto terræ. Auer. de sen. & sen. ex paraphr. char. 192. col. 2.
 Colores medij fiunt secundum diuersitatem corporis lucidi, & corporis diaphani. Auer. de sen. & sen. ex paraphr. char. 192. col. 2.
 Colorum differentia recipiunt magis, & minus. Auer. in 10. metaph. tex. co. 2. char. 127.
 Color subalbus fit ex septem causis: ex abundantia spiritus visui, vel claritate ipsius, vel ex abundantia crystallini humoris, vel quia exiit multum extra versus foramen vueæ, aut quia albugineus humor diminutus est, vel nimis clarus, aut quia claro nutrimento impleta vuea demonstrat crystallini coloris candorem. Alb. mag. de animal. l. 1. tract. 2. cap. 7. c. 10. col. 1.
 Colores non recipiuntur a luce Solis, sed potius ab ipsa causantur. Albert. magn. in 11. metaph. tract. 2. cap. 33. c. 160. col. 3.
 Color fit luminis præsentia in perspicuo terminato per opacum. D. Thom. in 3. meteor. ex digres. de color. lect. 6. char. 196.
 Colores diuersi fiunt per diuersam proportionem luminis ad opacum. D. Thom. in 3. meteor. ex digres. de color. lect. 6. char. 196.
 Color albus fit ex multo lumine, & pauco opaco. D. Tho. in 3. meteor. ex digres. de color. lect. 6. char. 196.
 Color niger fit ex pauco lumine, & multo opaco. D. Tho. in 3. meteor. ex digres. de color. lect. 6. char. 196.
 Color, qui fit ex debili visu, non est verus color. D. Tho. in 3. meteor. ex digres. de color. lect. 6. char. 198.
 Color duplex principium habet: formale; lumen: materiale, perspicuum. D. Thom. de sens. & sens. lect. 6. char. 7. col. 3.

Coloris quid proprium, & eius cause.

Coloris susceptiuum est, quod sine colore est, & soni, quod sine sono. Aristotel. 2. de anima. sum. 4. cap. 3. te. 71. c. 632.
 Colorum causa cæteris animalibus cutis est: sed hominibus nihil cause cutis affert, nisi ad canitiem, id est, ea, quæ morbo, non quæ senio accidit, eo enim vitio corporis, quæ vitiligo vocatur, pili efficiuntur albi. Arif. de gener. anim. 5. cap. 4. char. 276.
 Color vniendi perlucidum habet. Alexan. Aphrod. de sen. & sen. ex sec. 3. com. 52. c. 13. col. 1.
 Color non apparet in aere, at in pupilla apparet: quia perspicuorum alia solum perspicua sunt, ceu aer: quædam non solum transparentia, sed apparentia quoque sunt, quæ propter leuitatem, ac densitatem retinere, & colligere apparentiam possunt, vt specula, vitrea, vasa, & translucidi lapilli, & aqua, nec non oculi pupilla; quæ aquea est. Alexand. Aphrod. in 2. de anima. cap. 38. char. 50. col. 2.
 Coloribus proprium est, vt alijs adueniant: Simplicj in prædic. char. 68.
 Colores non per omnia permeant corpora, aer enim non est visibilis. Ioan. Gram. in 2. de generat. & corrupt. tex. 6. co. 6. char. 106.

Coloribus

Coloribus proprium est in luce videri. Ioan. Gram. in 2. de anima. tex. 66. char. 52. col. 1.
 Colorum profunditatem, & si in gemmis cernere videtur, tamen reuera profunditatem non cernimus, sed solum superficiem. Ioan. Gram. in 2. de anima, text. 66. c. 53. col. 2.
 Color non denudatur a quantitate, nec calor, & frigus, quæ appropriantur tactui. Auer. 2. de anima, tex. 65. c. 139. col. 3.

Color vt visibilis, & quid significat, quid facit, & virtus eius.

Color visibilis per se est: hic autem est id, quod in eo, quod secundum se visibile est: secundum se autem, non ratione, sed quoniam in seipso habet causam, vt sit visibile. Arif. 2. de ani. su. 4. cap. 3. tex. 66. c. 631.
 Color omnis motius est eius, quod est secundum actum, perspicui, & hoc est ipsius natura. Aristot. 2. de anima, sum. 4. cap. 5. te. 67. char. 631.
 Color, & sonus, & odor, non alunt, nec faciunt augmentum, nec decrementum. Arif. 3. de anima. sum. 3. cap. 1. te. 64. char. 670.
 Color minus hilaratur his, qui nimis dormiunt, quam qui modice se somno recreant: nam dormiens astringitur, & propemodum strangulatur. Arif. problem. sect. 2. q. 30. char. 360.
 Coloratiores sunt in nauibus degentes, quamuis in aqua, quam, qui in paludibus; quia loca commode aspirata coloris præbere hilaritatem possunt. Pallidos autem humor efficit, cum putrescit: quod euenire immobilitatis causa solet. ideo subpallidi sunt, qui loca palustraria colunt. Aristotel. problem. sectio. 14. quæstio. 12. char. 485.
 Colores acuti significant calidum, & sanguineum, albi, cum rubore, bonam indolem, quando in leui corpore accidit hic color. Arif. physio. cap. 4. c. 337.
 Color phœniceus naturalis in ipso Cinabary videri potest, & in draconteo, quod ex animalis sanguine est. Alex. Aphrod. in 3. meteor. cap. 4. text. 23. c. 82. col. 1.
 Colores non syllogismus, sed visu iudicantur. Themist. in 2. physic. tex. 6. char. 21. col. 1.
 Color visibilis est, si appropinquetur lumini, alioqui videri nequit, quia motius est perspectui actu. Simpl. in 7. physic. tex. 13. char. 376. col. 1.
 Color est formalis causa, vt videatur coloratum, non vt color, sed vt diaphani immutatum. Simplic. in 2. de anima. tex. 65. char. 36. col. 1.
 Colorem extraneum vna duarum causarum producit. Vna est calor extrinsecus, cum fuerit non conueniens calori naturali: nam frigefacit ipsum, & dissoluit. Alia est frigiditas caloris naturalis, & congelatio eius: nam, cum fuerit debilis, non potens congregare materiam, & dominari super ipsam, putrescit materia, vt in corporibus mortuis, & senibus. Et sæpe accidit hoc materię propter humiditatem. & hoc propter facilitatem passionis eius ab extrinsecis, & propter eius debilitatem in retinendo formam. Auer. meteor. 4. char. 210. col. 4.
 Coloris extranei prima operatio est indecoctio, vel combustio; quia de eius natura est extinguere calorem naturalem, & resoluere humiditates ei subiectas. Auer. meteor. 4. char. 211. col. 1.
 Colores in obscuro sunt in potentia, & lux facit eos in actu. Auer. 2. de anima. te. 67. char. 140. col. 1.
 Color visibilis est in secundo modo dicendi per se, non in primo. Auer. 2. de anima. te. 66. c. 140. col. 1.
 Color, licet fiat a corpore lucido, tamen differt ab eo definitione, & essentia. nam color est vltimum diaphani terminati. lux est complementum diaphani non terminati. Auer. 2. de ani. te. 67. c. 140. col. 1.

Colore proprio non videntur, quæ in obscuro apparent. Auer. 2. de ani. te. 93. c. 141. col. 2.
 Color visibilis est non mediante alia forma sibi contingente. Auer. 2. de ani. te. 67. c. 140. col. 2.
 Colores duobus modis permutantur, primo tingendo, secundo transeundo subiectum in alium colorem. Alb. mag. de sen. & sen. tract. 2. cap. 2. c. 10. col. 4.
 Color viridis extremæ, & aqueæ frigiditatis est indicium, vt in vrinis viriditas est indicium caloris mortificantis, & confumentis. Alber. magn. de anima. l. 23. cap. 12. char. 189. col. 1.
 Color hyacinthinus aerem & euandam indicat complexionem. Alber. magn. de anim. l. 23. cap. 12. char. 189. col. 1.
 Color croceus corrumpentem choleram indicat. Alber. mag. de ani. l. 23. cap. 12. c. 189. col. 1.
 Coloris virtus in agendo imperfecta est, comparata ad virtutem luminis. D. Thom. in 2. de ani. l. 15. te. 70. char. 35. col. 3.
 Coloris virtus in agendo imperfecta est ratio luminis; quia nil aliud est color, quam quædam lux quodammodo obscura ex admixtione corporis, vnde non habet virtutem, vt possit diaphanum illuminare, quod lux pura facit. D. Thom. de nat. lumin. opus. 51. char. 84. col. 2.
 Colores illuminati videntur ab eo, qui est in obscuro, ob id, quia medium illuminatur. D. Tho. de nat. lumi. opus. 51. c. 84. col. 2.
 Coloris tertij apparentiam facit id, quod secundum se est vnus coloris, si per alium colorem videtur. D. Tho. de sen. & sen. l. 7. c. 9. col. 2.

Color barbarum, plantarum, nubium, & iridis.

Color herbaceus est in omnibus plantis, principium etenim germina & folia, & fructus fiunt initio herbacei: is enim color omnibus in terra nascentibus accidit. Nam aquæ vetustæ virides primo fiunt, deinde radij solis nigræ. Arif. de color. cap. 4. c. 884.
 Colores in nube positos Sol claritate sua non tegit, sed potius debilem reddit visum aspicientis, ne eos a corpore distinctos videre possit, quod corpus non fit in speculo aquæ opposito. Alb. magn. 3. meteor. tract. 4. cap. 1. c. 114. col. 2.
 Color plantarum exterior omnibus est viridis, sed progressu temporis, in corticibus quarundam plantarum magnarum declinat ad glaucum, & nigrum colorem. Inuenit etiã rubeus, & interior est albus, & croceus. Alb. magn. de veget. l. 2. tract. 1. cap. 6. char. 133. col. 3.
 Colores florum præcipue quinque sunt: albus, cæruleus, rubeus, hyacinthinus, & purpureus. Alb. mag. de veg. l. 2. tract. 2. cap. 7. c. 136. col. 1.
 Color viridis, & niger raro eueniunt in floribus. Alber. mag. de veget. l. 2. tract. 2. cap. 7. char. 136. col. 2.
 Colores iridis non possunt imitari à pictoribus, quia ipsi faciunt colores admixtione aliorum, sed tres iridis colores non fiunt per aliquam admixtionem. D. Tho. 3. meteor. l. 3. char. 174.
 Colores iridis habent essentiam veri coloris, debiliter tamen, & imperfecte. D. Tho. in 3. meteorol. ex digress. de colorib. lect. 6. char. 197.
 Color hostis asinus est: dormit enim in præsepe asinorū, & narem subiens asini ne comedat impedit. Arif. de hist. ani. 9. cap. 1. char. 318.
 Columba, palumbes, turtur, vinago bina pariunt: sed columba, vel decies in anno generat: aliæ semel in anno, & parcius. Arif. de hist. ani. 6. cap. 1. c. 194.
 Columbis facultas est retinendi ouum, etiam tempore parturiendi. Nam si ab aliquo vexetur, aut penna in nodo euulsa, vel quauis alia infestetur re, aut solummodo rosus habeat, ouum per tristitiam retinet, partumque differt.

differt. Peculiare columbis etiam est, ut in coitu, nisi ante mutuo se osculentur, mas non ascendat. sed iunior, an senior sit, interest. Senior enim primum coitum osculo exorditur, sequentem, & sine osculo agit. at iunior, quoties libet coire, toties osculatur. Fœminæ etiam siliant, & supergressæ mutuo agant, si mas non sit: & cum osculo, ut in res: & quamvis nihil altera in alteram emittat, tamen plura sic ova, quam ex maris coitu pariunt: sed omnia sunt irrita. Aristot. de hist. anim. 6. cap. 2. char. 198.

Columbæ bina ova magna ex parte pariunt, sed ut plurimum terna palumbes, & turtures, ut columbæ omni tempore. Pariunt palumbes, & turtures bis, nec plus, & vere: at & si tria procreant ova, nūquam plus duobus pullis educunt: & nonnunquam vnum tantum, reliquum semper irritum est, quod vrinum vocant. Arist. de hist. ani. cap. 4. char. 203.

Columbæ magna ex parte marem, & fœminam generant: priorem marem, posteriorem fœminam: & cū primum pepererint ouum, vno interposito die secundum pariunt. incubant ambo vicissim, interdum mas, noctu fœmina. concoquunt, atque aperiant, circa diē vigesimum, ouum, quod prius ediderunt. Perforant ouum pridie eius diei, quo pullum excludunt: & fouent prolem ambo ad certum tempus, eodem modo, quo ova. Fœmina in sobolis opere acerbior est mare, ut cæteris quoque a partu euenit animalibus. Arist. de hist. ani. 6. cap. 14. char. 203.

Columbæ pariunt decies anno: nonnullæ etiam vndecies; Aegyptiæ vero, & duodecies. Aristoteles de hist. ani. 6. cap. 4. c. 204.

Columbæ semestres incipiunt nosse Venerem, & die trigesimo, prole expedita superiore, parit. Arist. de hist. ani. 6. cap. 4. c. 204.

Columbi pleraque contemplationis humanæ vitæ afferunt, non enim cum pluribus coniunguntur, nec coniugium a primo ortu deserunt, nisi cælebs, vel vidua. parturienti fœmina mas adest, cultuq; ac omni officio fungitur, & sæpe fœminam ob partus laborem pigre euntem ad nidum mas percutit, & cogit intrare. at interdum nonnullæ etiam ex maritatis cum alijs coeunt. Aristoteles de historia animalium 6. capit. 7. char. 326.

Columbarum, turturum, & palumborum proprium est, cum bibunt, ne resupinant collum, nisi satis biberint. Arist. de hist. ani. 9. cap. 7. char. 326.

Columbis ætate proceris vngues accrescunt, quos recidere solent, qui alunt. Arist. de hist. ani. 9. cap. 7. c. 326.

Columbæ, & turtures, ad annum octauum viuunt. Arist. de hist. ani. 9. cap. 7. char. 326.

Columbos ferūt cognoscere omnia accipitrum genera, ut vel volando, vel humi confidendo, vel super arborem manendo, ab eo aufugiant. Arist. de hist. animal. 9. cap. 36. char. 346.

Columba naturaliter non pullificat tempore, quo Sol intrat tropicum hyemalem: sed expertum est, si calidam habitationem habet, & multum cibum, quod & etiam tunc prolificat. Alber. magn. de animalib. lib. 3. tract. 1. cap. 6. c. 54. col. 1.

Columbarum quatuor sunt modi apud nos noti. Primus græce belem vocatur, quæ sunt domesticis similes, licet minores, quæ in cauernis arborum nidificat. Aliud genus est palumbes. Aliud minimum est genus turturis. Et columbæ communes. Alber. mag. de animalib. l. 5. tract. 1. cap. 6. c. 54. col. 2.

Columbæ frequentius ouant masculum, & fœminam, & qui nascitur sæpe prior est masculus, posterior fœmina: & columbus de die cubat ova, columba de nocte: & primum ouum completur in septem diebus, & fouent per quatuordecim, & ouant decies, & vndecies, & in calidis regionibus duodecies. Alb. magn.

de anima. l. 6. trac. 1. cap. 5. c. 58. col. 2.

Columbæ, & omnia genera palumbarum hoc commune habent, ut vno tractu potent demisso capite, & in potu non erigunt capita sæpe, ut alæ aues, quia simul multam aquam hauriunt. Alber. mag. de animal. l. 8. trac. 2. cap. 3. c. 75. col. 2.

Columba est auis, fel in hepate non habens, quolibet mensē pullos educat: complet, & non exeuntibus de nido pullis iniuriam percussione alarum irrogat. Sanguis de sub ala dextra recenter eductus valet lippien tibus oculis, & humidis, cum sit acutus, & dissolutiuus. Pulli columbini verni autumnalibus sunt saniores. Albertus magnus de animalib. lib. 13. cap. 1. char. 186. col. 4.

Columella est vitium gargaris, cum in longum per fluxionem adducitur. Alexand. aphrodisien. problem. 2. char. 725.

Columna generatur ex circulo sursum super lineam rectam moto. Alb. mag. de veg. l. 3. tracta. 1. cap. 2. char. 137. col. 2.

Columna fit, cum mouetur circulus directè procedendo, ita quod centrum eius procedat in linea recta. Alber. magn. in 5. metaph. tracta. 3. capit. 5. char. 109. col. 3.

Comam alere apud Lacæ demonios laudabile erat, quod signum erat libertatis. Arist. rhetor. pri. char. 39.

Combustibilia sunt, quæ habent meatus susceptiuos ignis, & humiditatem in his, qui secundum directum meatibus, debiliore igne. incombustibilia sunt, quæ non habent, aut fortiore, ut glacies, & quæ valde viridia sunt. Aristoteles meteorum 4. sum. 2. cap. 2. tex. 48. c. 582.

Combustibilia sunt, quæcunque in cinerem dissoluuntur. & omnia hoc patiuntur, quæ concresecunt, aut a calido, aut ab ambobus calido, & frigido, minime autem lapidum, sigillum, qui vocatur carbunculus. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 47. c. 583.

Combustibilium hæc inflammabilia sunt, hæc non: & horum quædam carbonaria. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 47. c. 583.

Combusta, & quæ dissoluuntur, & liquefunt in igne, hæc multos habent colores, quorū fumus est tenuis, & aereus etiam colores umbrosi, ut is, qui sulphure, & ex æruginosis æramentis exhalat, & quæcunque sunt densa, leuiaque, ut argentum. Alia, quibus umbrosi sunt colores, etiam leuitatem participant, ut aqua, & nubes, & auium pennæ. etenim hæc tum propter radios incidentes, tum leuitatem, alias aliter temperatos, diuersos efficiunt colores; ut est tenebra. Aristot. de color. cap. 3. c. 881.

Combustibilia sunt illa, in quibus sunt viæ pertransitorias, & recipiunt ignem, & humiditas in eis est aerea, non aquea, ut in ligno, & oleo. Et alia faciunt flammam, ut ligna, & alia non, propter dominium terræ, ut carbones. Auerroes meteoror. quarto. chart. 212. col. 3.

Combustionis omne principium est extra, cui calor intrinsecus naturalis, ut naturalis, nihil confert. Albert. mag. in 4. meteor. trac. 6. c. 118. col. 1.

Cometæ differentia.

Cometæ materia, si principium habet in ipso inferiori loco, per se apparet. Si sub astro, uel errantium aliquo, uel non errantium a motu constiterit exhalatio, tunc cometes fit horum aliquis. Non enim apud ipsa astra coma fit, sed ut area circa Solem, & Lunam apparet, assequentes etiam si transferantur astra, cū sic fuerit condensatus aer, ut passio hæc fiat sub Solis itinere, sic & coma astris ut area est. Aristot. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. char. 468.

Cometa

Cometa appellatur si figuræ est exhalatio, quasi sphaerica, si tendit ad longitudinem, pogonias, & barbata nominatur. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 8. tex. 55. co. 29. char. 16. col. 2.

Cometæ diuersæ sunt secundum diuersitatem figuræ eorum, & hoc ex parte materiæ, & ex eis est, cuius cauda est rotunda, seu circularis. Auer. 1. meteor. cap. 1. char. 182. col. 2.

Cometæ differunt ob vapores grossos, vel subtiles, & dicuntur secundæ stellæ, quia significant planetarum vires in diuersis locis. Alb. mag. in 1. meteor. tract. 3. cap. 10. char. 83. col. 1.

Cometa quid est, & in quo loco fit.

Cometas esse apparentiam stellarum errantium dixerunt Anaxagoras, & Democritus, se inuicem enim tangere videntur, Aristotel. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. tex. 1. char. 463.

Cometam vnum esse erraticarum stellarum dicunt Pythagorici, sed post multum tempus ipsius apparitionem esse, & excessum ad modicum, quod accidit, & circa Mercurij stellam; quia enim modicum superascendit, sæpe non apparet, ita ut post multum tempus appareat. Et similiter Hippocrates Chius, & Aeschilus: sed comam non habere, at propter locum aliquando sumere, refracto nostro visu ab humore attracto ab ipso ad Solem. Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. tex. 1. char. 463.

Cometæ multi visi sunt extra Zodiacum, & plures vno simul sæpe sunt facti. Aristotel. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. tex. 1. char. 464.

Cometas fieri omnes ad Vrsam solum, & Sole existente circa versionem æstiuam, non est verum. Magna enim cometes factus fuit circa eum, qui in Achaia fuit, terræ motus, & circa fluctus ascensum ab occasibus æquinoctialibus ortus. & multi ad Austrum facti sunt. Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. tex. 1. char. 464.

Cometes fit per principium igneum, cum propter superiorum motum inciderit in exhalationem calidam, & siccam, neque sic multum valde, ut cito, & ad multum exurat: nec sic debile, ut extinguatur cito, sed maius & ad multum, simul autem ab inferius accidat ascendere bene temperatam exhalationem, ut cunque fuerit figuratum exhalatum. Si enim omniquaque similiter, Cometes: si autem in longum, est Barbata. Arist. meteor. 1. su. 2. cap. 4. tex. 1. c. 466.

Cometa fit per se sæpe, & frequentius, quam circa aliquis determinatarum stellarum. Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. char. 468.

Cometas non sæpe, nec multos fieri, & magis extra tropicos, quam intra, causa est Solis, & astrorum motus, nō solum segregans calidum, sed & disgregans, quod consistit: & maxime causa est, quod plurimum in laetis congregatur regionem. Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. char. 469.

Coma non fit circa Solem, nec circa Lunam; citius enim disgregant, quam ut coacta sit talis concretio. Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 6. char. 472.

Cometæ non multi fiunt, quia continue sub lacteo circulo segregatur consistentia, ex qua fiunt cometæ. Arist. meteor. 1. su. 2. cap. 6. char. 473.

Cometæ, stellæ micantes, & ignita omnia generantur in regione diuino corpori propinqua. Alex. Aphro. meteor. 1. tex. 1. co. 1. char. 1. col. 2.

Cometæ non fiunt in parte Australi, quia constipatio non fit supra centrum circuli, quod est sub terra, nec a nobis conspici potest, cum maior pars Austrii circuli sit sub terra. contra in Boreali. Alexand. Aphrod. in pri. meteorol. cap. 7. text. 24. com. 24. char. 14. col. 1.

Cometa nil aliud est, quam statio, & permanentia discurrētis astri. Alexand. Aphrod. in prim. meteor. cap. 18. tex. 29. co. 29. char. 17. col. 1.

Cometæ, & omnia ignita fiunt in suprema aeris regione, quæ æstus appellatur. Albert. Magn. in 2. de Cœlo. tract. 3. cap. 2. char. 32. col. 2.

Cometes nil aliud est, quam vapor terrestris, grossus, cuius partes sibi multum coniacent, paulatim ascendens ab inferiori parte æstus ad superiorem eiusdem, ubi concuuitas ignis contingit, & ibi diffusus est, & inflammatus, & ideo sæpe longus, & diffusus videtur. Alb. Mag. in 1. meteor. tract. 3. cap. 8. char. 82. c. 2.

Cometæ sunt stellæ habentes comas, quod fit propter aerem inflammatum contentum a stellis, siue planetis, qui igniunt aerem, qui est in circuitu eorum, & sic videntur illæ stellæ cometæ propter radiorum coniunctionem. Albert. magn. de passio. aeris. char. 121. col. 4.

Cometa quid significat, & è quo fit.

Cometæ cum multi, & crebri apparent, anni fiunt sicci, & spirituosius notabiliter. Cum autem rariores, & tenuiores magnitudine, similiter non tale, sed frequenter fit excessus spiritus, aut secundum tempus, aut secundum magnitudinem. Aristot. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. char. 468.

Cometa cum fit, aer debet esse sicciior, & euaporatio humida dissolui a multitudine calidæ exhalationis, ita ut non cogatur facile in aquam. Aristot. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. char. 468.

Cometæ coma ex attractæ humiditatis constantia generatur. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 7. tex. 24. com. 29. char. 13. col. 2.

Cometæ sunt signa indicantia mortem, quia signat fortitudinem Martis, qui significat mortem inuine violentam: non tamen est causa necessaria, sed potius inclinans ad hoc, & magis significat Regum mortes, quam pauperum, non quod sit ita, sed quia Regum, ac diuitem, ac potentum mors magis obseruatur. Albert. mag. in 1. meteor. tract. 3. cap. 10. char. 83. col. 1.

Cometa quid habet in se, & quantum durat.

Cometæ in seipsis lucem habent. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 10. co. 33. char. 20. col. 2.

Cometis durationem adiuuat exhalatio, quæ ab inferiori parte sursum eleuatur apte ad inflammationem disposita. nam etiam cometæ ipsius durationem adiuuat. Alexand. Aphrod. in 1. meteor. cap. 8. tex. 25. com. 29. char. 17. col. 1.

Cometa, quæ sub stella fit, quo motu mouetur.

Cometa si facta est sub stella, tali motu moueri necesse est, quo stella fertur. cum constiterit per se, tunc tardantes videntur. Aristot. meteor. 1. sum. 2. cap. 3. char. 467.

Cometæ, quæ sub stellis videtur, apud ipsas apparet, ac cum ipsis etiam circunducitur, ut Halo circa Solem, & Lunam. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 8. tex. 29. com. 29. char. 17. col. 1.

Cometa cum fit secundum aliquam stellam, simul cum ipsa circummouetur. cum vero inferius per se constiterit, non æque alicui stellarum velociter mouetur, sed semper deficiens, & posterior apparet. Alex. Aphr. in pri. meteor. cap. 8. co. 29. c. 17. col. 2.

Cometa aliquando circundat aliquam stellam erraticam, & accidit moueri motu stellæ, & aliquando mouetur motu totius, cum fit cometa sub locis in quibus non est super eos stella. Auer. 1. meteor. cap. 1. char.

Char. 182. colum. 2. Nota de cometa, qui apparuit anno 1571. sub Cassiopea stella, quod illa erat cometa, & mouebatur motu ipsius stellæ, quæ & si non erat erratica, nihil tamen refert.

Commensurabilia sunt quæcunque comprehensibilium manentem habent comprehensionem. Alex. Aphro. problem. 2. char. 725.

Commensurati iusti, & fortes erunt: cuius commensuratio relationem habere debet ad corporis bonam motionem, & bonam natiuitatem, sed non ad formam maris. Arif. physiog. cap. 10. char. 357.

Commensurabilia communi mensura mensurari consueuerunt. Eustr. 5. ethicor. cap. 5. char. 234.

Commensuratio non est sine proportione commensurantis. Alb. mag. ethic. 5. trac. 2. cap. 3. char. 63. col. 3.

Commensurabilia sunt illa omnia, quæ mensurari possunt per aliquod tertium: ita ut illud tertium aliquoties sumptum mensuret vtrumque. Alex. de Ales. in 5. metaph. tex. 20. char. 141. col. 2.

Commentationes sunt quæ non modo orationi, & negotio aduersantur, sed & alijs rebus omnibus. Arif. rhetor. ad Alex. cap. 10. char. 205.

Commistio impeditur a frigido, quia frigus sistit, & abscondit modum euaporationis, comprimit humidum aquæ in se, & terreum, ita ut exprimat humidum ex se quod habet, & sic remanet status simplicium, & impeditur commistio. Albert. magn. de nat. locorum, distinct. 2. cap. 7. char. 99. col. 4.

Communes erant in Lacedæmone serui vicissim, tamquam forent vniuersique, & præterea equi, & canes, & vehicula. Arif. politic. 2. cap. 3. char. 521.

Communes esse res vsu, sed ut sint propriæ melius est. Arif. politic. 2. cap. 3. char. 521.

Communitas, & conuentus, rerum humanarum omnium est difficilis. Arif. politic. 2. cap. 3. char. 521.

Communitas rerum omnium tollit liberalitatem, & temperantiam. Arif. politic. 2. cap. 3. char. 525.

Commune quod multorum est, in eo minina adhibetur diligentia. Arif. politic. cap. 2. char. 517.

Communia, aut quædam, aut nulla esse inter ciues necesse est: at nulla impossibile est, cum ciuitas sit communio quædam. Arif. politic. cap. 1. char. 515.

Communitio multorum continet multas perturbaciones, & ad finem opportunum ciuitati impossibilis est. Arif. politic. 2. cap. 1. char. 515.

Communia non sunt notiones simpliciter, sed à quibusdam, & de quibusdam: & hæc sunt singularia, & ab his sunt, quæ communia non sunt, eo quod ab eis intelligentia, separètur: hæc verò per se differentia in rebus singularia sunt, quibus ablatis, quod relinquuntur, est notio. Alexan. Aphrod. in prim. natur. quæst. cap. 14. chart. 8.

Commune dicitur, quod in partes diuisibile est, ut panis; vel quod & si diuidi nequit, in vsu tamen à multis sumitur, vt equus, & seruus: & quod præoccupatione alicuius fit, & post vsu iterum in commune redit, vt theatrum: vel quod totum simul in vsu multorum euadit absque vlia diuisione, vt vox præconis, & hoc in loco sumitur. Porphy. in prædicamenta, char. 3.

Commune quatuor dicitur modis: vel quod citra diuisionem possidetur, vt seruus: vel quod in partes sectum à pluribus possidetur, vt prandium: vel quod in præoccupatione, vt locus in atrio: vel quod simul à participibus ex æquo capitur, vt vox præconis. Ammo. in prædicam. char. 11.

Commune aliud in partes non diuidi potest, vt seruus: aliud vt vox diuidi potest, aliud non potest. Quod diuidi potest, vel ita diuiditur, vt sit occupantis, ac post vsu reddit commune, vt forum: aut manet proprium, vt spolia hostium militibus. Dix. in præ-

dic. c. 30. Idem Simp. in prædic. c. 6.

Communia sunt priora quò ad naturam. Dix. in prædic. char. 37.

Commune tribus dicitur modis. Primo vt animal, secundum vnam naturam cunctis animalibus quatenus animalia se se impartitur, & secundum diuersas differentias, diuersæ species animalium subsistunt. Secundo, quod à communi causa differentibus speciebus distribuitur, & eisdem inest, vt illud, quod vnicuique animali inest. Tertio, quod in nostris intellectibus per abstractionem subsistit. Simpl. in prædic. char. 20.

Communes notiones indemonstrabiles sunt. Io. Gram. in 1. poster. cap. 2. char. 5. col. 2.

Communia omnibus quinque præsertim sunt: materia, forma, locus, tempus, & motus. Io. Gram. in 1. phys. com. 2. char. 2.

Communia primum, deinde singula nobis percipienda sunt. Mag. in lib. de inter. cap. 2. c. 4. col. 2.

Commune vbi est, ibi & ius, & amicitia est. Apsal. in 8. Ethicor. Nicom. cap. 11. char. 426.

Commune omne est, cuius est aliqua definitio. Auer. in quæst. logic. tex. 16. char. 378. col. 1.

Commune nullum est substantia. Auer. in 7. metaphys. tex. com. 57. char. 96.

Communitas, quæ intelligitur in formis communibus, habet esse extra animam in potentia. Auer. in 12. metaphys. tex. com. 14. char. 141.

Commune multis dicitur modis. Quod in partes diuiditur, & totum non est commune, sed eius partes, vt domus. Quod non diuiditur in partes, sed vsus communis est, vt seruus. Vel quod cum vtitur est proprium, redit tamen in vsu communem, vt theatrum; quod & si non diuiditur, eodem tamen tempore omnibus commune est, vt vox. Boet. in præd. c. 116.

Communia metaphysici sunt essentialia. at communia, quæ a dialectico considerantur, sunt signa, & non causa. Alb. mag. in top. c. 221. col. 3.

Communibus positis, singula ponere non est necesse. Alb. mag. ethic. tract. 3. cap. 5. c. 7. col. 1.

Commune aliquod quæcunque consequuntur, seorsum sunt tractanda, ne oporteat ea multoties pertractando, omnes eius partes repetere. D. Thom. in 1. physic. lect. 1. tex. 2. char. 1. col. 2.

Communia prius in vnoquoque genere considerata sunt, deinde particularia. D. Thom. in 1. de anima. lect. 1. tex. 1. char. 1. col. 1.

Commune omnibus animatis est anima. In hoc enim omnia animalia conueniunt. D. Thom. in 1. de anima. lect. 1. tex. 1. char. 1. col. 1.

Communia sunt omnibus scientijs, quæ in hac scientia metaphysica considerantur. D. Thom. 5. metaphys. lect. 1. tex. 1. char. 255.

Commune aliquod de quocunque prædicatur, oportet prædicari aliquod eorum, quæ sunt ab illo communi. D. Thom. 16. metaph. lect. 10. char. 809.

Commune de se aliquid esse potest, tamen contractum efficitur proprium. Alex. de Ales. in 7. metaphys. tex. 54. c. 236. col. 3.

Communicantia, quæ sunt inter agens, & patiens, mouens, & motum physice, non est inter intellectum possibilem, & id quod mouet ipsum ad formam intelligibilem. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 2. cap. 6. ch. 37. c. 1.

Communicabile multis per genus alijs conuenit, quia, si species multis se communicat, hoc ei conuenit, vt est aliquid generis. Albert. magn. in 5. metaphys. cap. 15. char. 115. col. 3.

Commus siue planctus est luctus communis chori, cum ijs, qui in scena sunt. Arif. poet. cap. 11. char. 272.

Commutatio est tractatio secundum qualitatem. Boet. in prædic. c. 213.

Commutatione existente semper manet comunicatio. Albert.

Albert. magn. ethic. 5. tract. 2. capit. 10. char. 63. col. 3.

Comœdiam Megareses sibi vendicant. Aristo. poetic. cap. 1. char. 259.

Comœdia est peiorum imitatio, non tamen secundum omne vitij genus, quamquam ridiculum a turpi proficiscitur. Arif. poetic. cap. 1. c. 262.

Comœdia, quia parum sui studiosos habuit, principio latuit, sero enim ab Archôte comedorū chorus, vt quisque se se obtulisset, inductus est. Arif. poet. c. 1. c. 262.

Comœdias Denaricus Megares primus inuenit. Alber. mag. ethic. 4. tract. 1. cap. 13. c. 51. col. 4.

Compar est, cum duæ partes enunciantur clausule. Arif. rhetoric. ad Alex. cap. 26. ch. 221.

Comparabilia omnia sunt, quæ non sunt æquiouoca. Arif. phy. 7. su. 4. cap. 1. tex. 21. c. 187.

Comparabilia sunt illa, quæ sunt in vno primo susceptiuo, vt homo, & equus vtrum albius; in quo enim primo idem est, superficies, & similiter secundum magnitudinem. Arif. phy. 7. sum. 4. cap. 1. tex. 27. c. 188.

Comparabilia non solum oportet non esse æquiouoca, sed & non habere differentiam, nec quod, nec in quo. Arif. phy. 7. su. 4. cap. 1. tex. 28. c. 189.

Comparabilia esse debent omnia, ex quibus fit permutatio. ob id numus in vsu venit, qui quodammodo medium efficitur, metitur enim omnia. Arif. 5. ethic. Nicom. cap. 5. ch. 120.

Comparabilia sunt, quæ aliquo eodem, vel similiter eodem participant. Alexan. aphrod. in top. cap. 13. ch. 18. colum. 3.

Comparatio in accidentibus solum fit, sola enim accidentia magis, & minus suscipiunt. Alex. aphrod. in 3. top. cap. 1. ch. 35. col. 1.

Comparatio fit aliquando circa duo, aliquando circa plura, aliquando vnius, vel plura. Alex. aphr. 3. top. cap. 1. char. 35. col. 1.

Comparatio non fit in vno solum, nisi secundum tempus, & tunc etiam illud ratione diuerforum temporum rationem duorum habet. Alex. aphrod. in 3. top. cap. 1. c. 35. col. 3.

Comparatiua problemata habent questionem in habentibus occultam excellentiam. Alex. aphr. in 3. top. cap. 1. ch. 35. col. 2.

Comparatio fit inter ea, quæ sunt eiusdem speciei. Sim. in præd. char. 28.

Comparationes dicuntur secundum relationem ad perfectum. Simp. in præd. c. 76.

Comparatio idem est, quod vnum alteri assimilare, & conferre, & omnino simul considerare, ac examinare. Simp. in 7. phy. cap. 1. tex. 21. c. 383.

Comparabilia non sunt, quæ sunt eiusdem generis, & non eiusdem speciei. Simp. in 7. physic. tex. 31. char. 387. col. 2.

Comparatio non modo in rebus æqualibus inuenitur, sed etiam in maioribus, & in minoribus reperitur: Psel. in 7. phy. ch. 61.

Comparisonem non habent ad inuicem ea, quæ non communicant in eadem natura. Auer. in phy. 4. text. 71. c. 74. col. 2.

Comparisonis proprium est æqualitas. Auer. phy. 7. te. 34. char. 152. col. 1.

Comparatione quod aliquid dicitur, non necesse est, vt habeat illud per se, nisi substantia rei diceretur in respectu alterius. Auer. 3. de celo, su. 1. tex. 9. c. 83. col. 4.

Comparatio est accidens separabile a re. Auer. 3. de celo. su. pri. tex. 9. char. 73. col. 4.

Comparatio non accidit inter illa, quæ sunt diuersi generis. Auerroes in 10. metaph. tex. com. 14. char. 123.

Comparationes vbi sunt, ibi magis, & minus etiam sunt. Boet. in præd. c. 186.

Comparatio maior est, quoties ei; quod minus est, id quod maius, comparatur. Boet. in top. Cic. l. 2. c. 776.

Comparatio parium est, cum paria inter se comparantur. Boet. in Top. Cic. lib. 2. char. 776.

Comparatio minor fit, quoties minora maioribus comparantur. Boet. in Topic. Cic. lib. 2. char. 776.

Comparatio duplex; aut æqualia comparantur, aut inæqualia. Boet. in Top. Cic. lib. 2. char. 845.

Comparatio in æquali semper est in eadem æqualitate: at quæ in inæquali, vel maioris, vel minoris. Boet. in Top. Cic. lib. 6. char. 845.

Comparatio omnis, aut constat in numero, aut in specie, aut in vi, aut in aliqua extrinsecus locata affectione. Boet. in Top. Cic. lib. 6. char. 845.

Comparantur quæ numero, si ex eodem sint genere, plura paucioribus anteponuntur, & quæ secundum tempus comparantur. Boet. in Topic. Cic. lib. 6. char. 845.

Comparatiua secundum quæ magis, & minus fit comparatio sunt, vt vnum, vel genere, vel specie, vel proportione; nec non vt duo, vt purius, & minus purum, quæ non sunt in genere dicto. Alb. mag. in sex princ. char. 76. colum. 4.

Comparabilia vniuoca esse debent in eo, in quo comparantur. Alber. Magn. in 6. physico. tractat. 3. capit. 6. char. 81. colum. 2.

Comparata omnia secundum magis, & minus, & æquale, mensurant se inuicem per partes. Albert. Magn. in 7. phys. tract. 2. cap. 1. c. 85. col. 4.

Comparatio duorum ad vnum, vt ad materiam, clare ostendit vnum eorum esse formam simpliciter, alterum, vt instrumentum, & imperfectum, propter hoc est deductio in ratione alicuius materialis, & ideo cum tam agens, quam speculatiuus intellectus comparantur ad possibilem intellectum, agens erit simpliciter forma, & speculatiuus erit non simpliciter, sed vt instrumentum. Alber. Magn. in 3. de anima, tractat. 3. cap. 11. char. 44. col. 4.

Comparata omnia vniuoca sunt. Alber. magn. de animalib. l. 11. tract. 2. cap. 2. c. 99. colum. 4.

Comparata vniuoce secundum magis & minus habent naturam vnam communem, quæ est genus ipsorum. Ea autem, quæ comparantur secundum proportionem ad vnum, non habent genus commune, nec vnam naturam communem. Alber. magn. de anima. lib. 11. tract. 2. cap. 2. ch. 99. colum. 4.

Comparatio fit inter distincta. Tho. de Vio in poster. char. 146. colum. 1.

Complexio alia fit, cum aliquid copulatiua particula connectitur, vt Socrates, & Plato, alia cum simul ex eo res proferuntur, quod alterum alteri accidat, vt Socrates ambulat. Porph. in præd. c. 5.

Complexio partium orationis, compositio, & non elementorum compositio, a veteribus appellatur. Dex. in prædicam. char. 31.

Complexio multis dicitur modis. Vel per continuationem coniunctionem, & hoc duobus modis, vno simpliciter, vt si dies est, lux est, alia per copulatiuam particulam, vt & dies est, & lux est, vel per cognationem, vt cum accidentia de substantijs dicuntur. Vel omnis compositio elementorum complexio appellatur. Simp. in præd. char. 10.

Complexio duntaxat efficit corpus aptum, idoneumque ad suscipiendam animam rationalem. Ioan. gram. in pri. phy. tex. 82. char. 30. col. 2.

Complexio decernit vniorem complexi per modum denominantis, & per hoc fit complexum vnum. Auer. epitom. logic. char. 361. col. 3.

Complexio aliqua impossibile est, vt sit temperata, vt posuit Galenus. Auer. 2. de gener. & corrup. tex. 48. ch. 173. colum. 1.

Complexiones sunt secundum magis, & minus in eadem specie. Auerro. 2. de generat. & corrup. tex. 58. char. 174. colum. 3.

Complexionum signum magis forte sunt capilli, & color. Auer. meteor. 2. cap. 2. c. 198. col. 1.
Complexionem mediam inueniri posse inter duo extrema hinc elicitur contra Galenum. Auer. in 10. metaph. tex. 10. 23. char. 127.
Complexio omnis non facit propositionem; nam ubi verum, vel falsum non est, non est propositio. Boeth. in præd. c. 127.
Complexio, & incomplexio non accidunt rei, vt res, nec voci, vt vox; sed vt refertur ad intellectum simplicem, vel compositum, id est, qui est intuitiuus vnius rei simplicis. Alb. mag. in præd. c. 3. col. 1.
Complexio est designatio vnius cum altero, vel in altero. Alb. mag. in præd. c. 35. col. 2.
Complexio pertinet ad intellectum componentem, fm naturam compositionis. Alb. in præd. c. 35. col. 2.
Complexio est qualitas vna proueniens ex reciproca actione, & passione qualitatum contrariarum in corporibus committis. Alber. magn. in 2. phy. tracta. 2. cap. 1. char. 20. col. 1.
Complexio cholericæ adusta, sicca adusta, aliquid amaritudinis habentia desiderat; vt valde asca. Alb. magn. de nutrim. & nutrib. tract. 1. cap. 1. c. 63. col. 4.
Complexio sanguinis desiderat temperate calida, & humida, vt carnes leues, oua tremantia, vinum rubeum, & panem album frumenti. Alb. mag. de nutrim. & nutrib. tract. 1. cap. 1. c. 63. col. 4.
Complexio phlegmaticæ desiderat frigida, humida, vt pisces. Alb. mag. de nutr. & nutr. tract. 1. c. 1. c. 63. col. 4.
Complexio est qualitas, accidens ex qualitatum contrariarum compositione, in particulis minimis diuidentibus, & alterantibus se inuicem. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 1. c. 100. col. 4.
Complexionum quædam est æqualis secundum omnem speciem, non æqualis secundum Arithmeticam medietatem, sed secundum exigentiam suæ speciei, & secundum geometricam medietatem. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 2. c. 101. col. 3.
Complexionis æqualis temperantia in homine solo inter omnia alia reperitur, quia magis est equalitatis cœli similis. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 1. ca. 2. c. 101. c. 3.
Complexionis æqualitas in homine octo modis videtur: vel æqualitas secundum conuenientiã speciei, & non indiuidui, vt hominem dicimus temperatum respectu asini: aut in indiuiduo ratione propriæ speciei, vt homo in natura hominis; aut in natura communi hominibus fit comparati sexus ad sexum, vt virum dicimus temperatum respectu mulieris; aut in eodem sexu respectu cõparationis ad alia indiuidua eiusdem sexus, vt mulier in muliebri sexu, & vir in virili; aut in eodẽ indiuiduo respectu diuersorũ temporum, vt iuuenis respectu pueri, & sui ipsius senis dicitur esse temperatus: aliquñ sumitur comparatio alicuius membri dupliciter, vt ad diuersum tempus, & alia membra. Alber. magn. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 2. char. 101. col. 3.

Compositio quid est, & quotuplex.

Compositum ex finitis multitudine, & magnitudine finitum est, & multitudine, & magnitudine. Arist. 1. de celo, tex. 34. c. 254.
Compositio triplex: prima est elementorum, sed melius dicitur ex virtutibus elementorum: secunda sunt partes similes, vt ossis, carnis: tertia est partium dissimilium, vt faciei, brachij, & horum. Arist. de partib. ani. 2. cap. 1. char. 421.
Compositum est omne, quod ex elementis est. Arist. 4. metaph. cap. 3. c. 299.
Compositum est illud, quod fit a primo efficiente, & fit ex materia, & forma: nec forma fit nisi per accidens. Arist. 7. metaph. cap. 7. tex. 26. c. 140.

Compositum est illud, quod fit ex aliquo, ut unum, non ut cumulus, sed vt syllaba. Arist. 7. metaph. si. cap. 20. tex. 60. char. 161.
Compositum est, quod corruptibile, & generabile est, & separabile simpliciter. Aristotel. 8. metaph. sicor. cap. 2. tex. 3. char. 163.
Composita si definiuntur, definiuntur per materiam, & formam. Arist. 8. metaph. cap. 3. tex. 6. c. 165.
Compositorum est definitio: principiorum autem componentium non est definitio, & sic in definitione non est progressus in infinitum. Arist. 8. metaph. sic. cap. 4. tex. 6. char. 167.
Compositum est illud, quod est indiuiduum, ac recipit hoc aliquid, non autem materia informis. Simpl. in præd. char. 26.
Compositis perfectio in forma, est status, materiæ autem est forma participare. Simp. in pri. phy. c. 87. col. 2.
Compositum magis proprie substantia appellatur. Simpl. in 2. physic. tex. 6. char. 94. col. 2.
Compositum tantum est hoc aliquid, quod ex materia, & forma resultat. Simpl. in 2. de ani. tex. 2. c. 23. col. 2.
Compositum est notius nobis quam causæ. Auer. in q. logic. c. 377. col. 4.
Compositum ex duobus compositis, quorum vtrumque existit per se, si alterum fuerit separatum ab altero, & reliquum separatum erit a reliquo. Auer. phys. 8. cap. 27. char. 171. col. 3.
Compositum ex simplicibus, est compositum ex contrariis: & compositum ex contrariis est generabile, & corruptibile. Auer. 2. de celo, tex. 1. c. 45. col. 2.
Compositio est conditio in esse compositi. Auer. ex destr. destr. disput. 3. char. 26. col. 3.
Compositio est conditio in esse rei, ideo partes compositi rerum naturalium, cum resoluntur, non erit nomen dictum de eis, nisi æquiuocè. Auer. ex destr. destr. disput. 6. char. 35. col. 4.
Compositum omne ex materia, & forma diuisibile est. Auer. in 1. metaph. tex. com. 7. char. 5.
Compositio est in positione partium ad inuicem. Auer. in 5. metaph. tex. co. 25. char. 63.
Compositum est omne, cui potentia admiscetur. Auer. in 12. metaph. tex. com. 37. char. 150.
Compositum omne est nouum, nisi aliqua ex se componerentur, & sic exiunt de potentia ad actum per se, & mouerentur sine motore per se. Auer. 12. metaph. tex. com. 39. c. 151.
Compositio in corporibus animalium triplex est modus. Primus est compositio originalis, vel mixtio elementorum ex calido, & humido, frigido, & sicco. Secunda compositio facit complexionem, quæ vocatur compositio humorum faciens ex ipsis membra consimilia animalium, quæ ex humoribus generantur. & ideo ista compositio dicitur fieri ex illis membris, quæ habent consimiles partes ad inuicem naturaliter, vt os, caro, neruus, & huiusmodi. Tertia compositio est ex membris eterogeneis, quæ habent partes dissimiles, vt facies, manus, pes. Albert. magn. de animal. l. 11. tract. 1. cap. 1. c. 100. col. 4.
Compositum omne est quid aliud à suis componentibus. Albert. magn. in 7. metaph. sic. tractat. 5. cap. 9. chart. 133. col. 3.
Compositum ex materia, & forma est vnum, & non multa; quia id, quod est mouens ipsum ex potestate ad actum, mouendo ipsum ex potentia ad actum non largitur ei nouam essentiam aliam. Albert. mag. in 8. metaph. tract. 2. cap. 5. c. 137. col. 2.
Compositum est magis substantia, quam materia: quia est separabile, & hoc aliquid: forma vero, & si non sit separabilis, & hoc aliquid, tamen per ipsam compositum est ens actu, & sic potest esse separabile, & hoc aliquid. D. Thom. 7. metaph. lect. 2. tex. 8. c. 438.

Compositum,

Compositum, & si sit separatum simpliciter, tamen secundum rationem aliorum, quæ dicuntur substantiæ, quædam sunt separabilia, quædam non. D. Thom. 8. metaph. lec. 1. tex. 3. lib. 8. ch. 586.
Compositio duplex quantitatis, vna essentialis, alia quæ est ex materia, & forma. Alex. de Ales. pri. metaph. ch. 16. col. 3.
Compositio in rebus creatis, prima est, quæ est ex actu & potentia. Alex. de ales. in 4. metaph. char. 79. col. 1.

Compositio vt differt ab ordine, & non repugnat simplicitati.

Compositio differt ab ordine, quia compositio dicitur esse in ijs, quæ inuicem habent compositionem concinnã, quædam eorum, quæ sita sunt, ac posita appropinquatio, & si ibi nullus adsit ordo. Ordo autem dicitur cum in his, quæ habent compositionem, partes aliquæ primæ, aliquæ secundæ, & reliquæ deinceps sunt. Simp. in 1. phy. tex. 47. c. 163. col. 1.
Compositio, quæ fit ex potentijs, non repugnat simplicitati, anima enim simplex est, & si componitur e suis potentijs. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 1. cap. 11. char. 16. col. 3.

Compositio e quibus fit, in quid resoluitur, & ut cognoscitur.

Compositum tunc cognoscere arbitramur, cum cognoscimus ex quibus, & quot sit. Arist. phy. 1. sum. 2. cap. 2. tex. 35. char. 13.
Compositum semper est omne, quod fit, & est aliquid, quod fit, est autem aliquid, quod hoc fit, & hoc duplex: aut subiectum, aut oppositum; oppositum autem est forma, & priuatio. Arist. phy. prim. cap. 3. text. 64. char. 22.
Compositum omne in sua componentia resolui ex hoc textu elicitur, componitur enim musicus homo ex homine, & musico quodammodo, dissolues enim rationes in rationes eorum. Aristoteles phy. prim. cap. 3. tex. 65. char. 22.
Compositum omne resoluitur in id, ex quo est. Aristot. phy. 3. cap. 4. text. 66.
Composita proprie corrumpuntur, ideo partes materiales proprie corrumpuntur; species vero, quæ per se non corrumpuntur, nec partes, nec principia sunt, corrumpitur enim statua lutea in lutum. Arist. 7. metaph. cap. 12. tex. 34. ch. 145.
Compositio exuperantiam multum ostendit. Aristot. rhetor. pri. ch. 33.
Compositum vel est ex quibusdam, tanquam ex partibus, quæ permanent in toto, ac in ipso seruantur, in quas etiam totum diuiditur ac dissoluitur, vt domus ex lateribus: vel ex quibusdam est cõmixtum, vt mulum ex aqua, & melle, in quæ non amplius diuiditur: aut ex materia, & forma, vt statua ex ære, & figura, quomodo animal ex corpore, & anima constat. Alex. aphrod. in pri. de ani. cap. 4. ch. 31. col. 3.
Compositum omne, quod & esse, & agere dicitur, intercedente altero, quod in compositione sit, habitum, & formam habet id, per quod est id, quod est: per quod peculiari ratione fungitur id, quod in re ipsa primariũ est: secundariũ vero est materia, & subiectũ: & vt secundariũ est qd in seipso excipit; & vt primariũ est id, quod excipit. Alex. aphr. in 1. de ani. c. 9. c. 34. c. 1.
Compositorum rationem inquirentes ex natura prioribus ea indicare oportet: principiorum autem ex his, quæ nobis priora sunt ostendere oportet. Them. in 1. phy. tex. 3. char. 15. col. 2.
Compositum omne naturale est. Them. pri. phy. char. 10. col. 2.

Composita nobis sunt manifestissima, simplicia natura. Them. in 2. de ani. cap. 8. tex. 12. ch. 71. col. 2.
Composita reducuntur sub illis prædicamentis, sub quibus & simplicia, ex quibus componuntur, reducuntur. Simp. in præd. c. 33.
Composita tunc cognoscuntur, cum ea, ex quibus composita sunt, cognoscuntur. Io. gram. in pri. phy. char. 16. col. 3.
Componi similia dicuntur, non autem dissimilia. Ioan. gram. pri. phy. ch. 25. col. 2.
Composita omnia secundum prædominans elementum mouentur. Mich. Ephes. de respir. char. 40. col. 3.
Compositio non potest intelligi, nisi intelligantur res compositæ. Auer. in perher. capit. 3. char. 36. col. 3.
Compositionis via notior est apud nos, quam diuisionis via; quia principium compositionis, quod est indiuiduum, notius est quo ad nos, quam principium diuisionis, quod est genus. Auer. in post. 2. cap. 8. te. 72. c. 223.
Compositionis via quod inquiritur, potest esse non manifestum per se, & hoc dupliciter: aut quod potest monstrari per syllogismũ, quod si sic, perficitur diuisione, & compositione: vel potest monstrari per sensum, & huic confert compositio, quæ est ex rebus sensatis, & diuisio rebus sensatis non confert, quia eius principium est ab intelligibilibus. Auer. in post. 2. cap. 8. tex. 62. char. 225.
Compositionis via melior est in naturalibus; quia incipit a sensatis, diuisionis via melior est in mathematicis, quia intelligibilia ibi sunt notiora sensibilibus. Auer. in post. 2. cap. 8. tex. 72. ch. 226.
Composita ex incomplexis sunt duarum specierum. Vna cuius compositio est compositio enuntiationis, cuius via est, vt verificetur, vel falsificetur. Secunda est compositio conditionis, & copulationis, quæ nec verificatur, nec falsificatur, sed vtitur ea in informatione, & est trium specierum: definitio, descriptio, & sermo qui non est, nec definitio, nec descriptio. Auer. epit. in logic. c. 342. col. 1.
Compositionis tres sunt modi: compositio speciei ex suis causis: compositio generis ex speciebus, & harum duarum vtraque est notior apud intellectum, quam suæ partes. tertia est compositio indiuidui, ex suis partibus, & hæc notior est, apud sensum suis partibus. Auer. in phy. pri. char. 5. col. 1.
Compositio omnis, necessarium est, vt dissoluatur in ea, ex quibus fit, aut saltem hoc possibile est, si quis non concefferit dissolutionem eius in actu. Auer. 3. de celo, sum. 1. tex. 15. ch. 85. col. 1.
Composita & actiones eorum manifestiora sunt apud nos quam suæ causæ. Auerr. 3. de celo, tex. 61. char. 103. col. 3.
Compositiones, quæ fiunt in eadem re, sunt primæ: quæ autem fiunt in re aliena, non primæ. Auer. in 2. metaph. tex. co. 4. ch. 30.
Compositum ex duobus definitur, ex duabus scilicet definitionibus illorum duorum, ex quibus compositum est. Auerr. in 7. Metaph. tex. com. 11. char. 76.
Composita per se ex congregato habent aliquid additũ aliud a componentibus. Auerr. in 7. metaph. tex. com. 60. ch. 98.
Compositi partes sunt in potentia, non in actu. Auer. in 10. metaph. te. co. 23. c. 128.
Compositum omne ex duobus, quorum alterum potest esse per se, possibile est & alterum esse per se, nisi compositio sit substantiæ, & accidentis. Auer. in 12. metaph. tex. com. 35. c. 149.
Compositum præter elementa, habet quandam substantiam, quæ forma appellatur. Auer. in epit. metaph. tract. 2. c. 174. col. 4.
Compositum omne duo speculanda in se continet: quædam,

dam, ex quibus est compositum, & qua nam sit suarū partium coniunctione compositum. Boeth. in topic. Cic. l. i. char. 761.

Compositio vera est ex materia, & forma, ac fit quædam compositio ex genere, & differentia. Alb. magn. in sex princ. char. 66. col. 4.

Compositio non cognoscitur nisi sciatur ex quot, & qualibus est. Alb. mag. in perih. c. 80. col. 1.

Compositi principia sunt coponentia: & quia sunt principia in esse, sunt etiam principia sciendi rem illā, cuius sunt principia. Alb. mag. in 1. perih. c. 80. col. 1.

Compositio omnis ex tribus fit, qualitate, ordine, & positione, qualitatē respondet species, ordini totum, positioni compositio. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 7. char. 22. col. 1.

Compositum ex aliquo diuiditur in illud, in quod compositum est. Alb. mag. in 6. phys. tract. 3. de lineis indiuis. cap. 5. c. 80. col. 3.

Compositum omne causam aliquam habet suæ compositionis. Alb. mag. in 8. phys. tract. 1. cap. 13. c. 93. c. 3.

Compositi naturam nescimus, nisi eorum, ex quibus componitur, naturam cognoscamus. Alb. mag. in 4. de miner. ex tract. 2. cap. 5. c. 148. col. 2.

Compositum omne re, vel intellectu ante se habet coponentia, ex quo ipsum sequitur simpliciter esse vnū, in quo nullus penitus est numerus, & quod nulli penitus innititur ad hoc, quod sit. Alber. magn. de caus. & process. uniuers. a cau. 1. lib. 1. tractat. 1. cap. 9. chart. 189. colum. 1.

Componitur vnumquodque ex ijs, in quæ resoluitur. Albert. magn. de sens. & sens. tractat. 1. capit. 13. char. 8. colum. 1.

Composita omnia, & participantia necessario reducuntur in ea, quæ sunt per essentiam, vt in causas. D. Tho. 2. metaph. l. 2. tex. 3. ch. 104.

Compositionis & diuisionis duplex modus. Vnus est secundum species cum resoluntur in genera. Alius est secundum naturam, sicut corpora naturalia componuntur ex elementis, & in hæc resoluntur. D. Tho. 2. metaph. l. 3. tex. 2. ch. 122.

Compositum, vt animal vel homo, potest sumi, vel vt vniuersalis homo animal, vel vt singularis vt homo Calias. D. Tho. 7. metaph. l. 19. tex. 3. c. 499.

Compositionem quæ faciunt, alia sunt prima, quæ non sunt resolubilia in aliam materiam priorem: alia non prima, quæ resoluntur. Ale. de ales. in 5. metaph. te. 4. ch. 107. col. 3.

Compositionis modus omnis claudit in se rationem possibilem. Alexand. de ales. in 5. metaph. text. 6. chart. 113. col. 1.

Compositum omne cognoscitur ex resolutione ad suam formam, & forma habet rationem vnus. Ale. de ales. in 5. metaph. tex. 11. ch. 117. col. 2.

Compositio duplex: essentialis, & quantitativa. Alex. de Ales. in 10. metaph. te. 4. c. 281. col. 3.

Compositum ex aliquibus resoluitur in ea, ex quibus est compositum. Petr. de aluer. de long. & breu. vit. l. 1. char. 58. col. 3.

Compositionis vires in quo sunt, & eius proprietates.

Composita non vbique eadem graua esse videntur, & leuia propter differentiam primorum, vt in aere grauius erit talenti vnus lignum plumbi vnus libris, in aqua vero leuius: quia omnia grauitatem habent præter ignem, & leuitatem, præter terram. Arist. 4. de celo, sum. 3. cap. 2. tex. 29. c. 370.

Composita, quæ habent plurimum ex terra, vbique grauitatem habent: ex aqua, vbique, præterquam in terra: ex aere, vbique, præterquam in aqua, & terra. Arist. 4. de celo, su. 3. cap. 2. te. 29. ch. 370.

Composita si seruari debent, oportet, vt vires contrarium rerum æquata sint. Them. in 3. phy. tex. 42. ch. 30. colum. 3.

Composita, cum à primo rerum principio longe ab sint, ad pauciora pertinent. Ammo. in Porph. ch. 6. col. 2.

Composita nobis manifestiora sunt. Ammo. in præd. char. 16.

Compositorum ordo a simplicibus sumendus est, non autem simplicium a compositis. Simplic. in præd. char. 54.

Compositum & si non fit in alio, habet tamen formam, quæ in alio est, vt in materia. Simp. in præd. c. 19.

Compositorum & materialium hoc proprium est, vt aliud sint ipsa, & aliud esse ipsorum. Simp. in præd. char. 33.

Composita secundum dominium simplicium, habent in ipsis differentiam secundum inclinationes. Simp. in 1. de celo, te. 72. co. 73. c. 37. col. 1.

Compositio dissolutione laboriosior est. Simp. in 3. de celo, te. 50. co. 47. c. 94. col. 4.

Componi & dissolui idem ratione eadem simul impossibile est: secundum aliud autem potest. Simp. in 3. de celo, te. 52. co. 48. ch. 91. col. 1.

Compositum ob cognationem cum materia in potentia existit. Simp. in 1. de ani. te. 6. c. 2. col. 2.

Compositum, & in potentia, & in actu est. Io. gra. in 1. de ani. te. 6. ch. 7. col. 3.

Componentia aliquid, ac id, quod illud perficit, id alterū in altero non esse potest. Dex. in præd. c. 37.

Compositionis vnio per se decernit translationem ipsius sensus a resolutione ad complexionem, & ex complexione ad resolutionem, & ex multitudine ad vnitatem, & ex vnitatem ad multitudinem. Auerr. epit. in logic. quæf. 1. ch. 361. col. 4.

Compositum omne ex materia, & forma, cum inuenimus habere actum finitum, dicimus infinitatem actionis prouenire, aut ex parte formæ, aut ex parte materiæ: sed forma non potest dici finita, ergo finitas est ex finitate materiæ. Auer. phy. 8. te. 78. ch. 193. col. 1.

Componi aliquid aliqua compositione æquali in corporibus compositis, impossibile est. Auer. 1. de celo, te. 7. char. 4. col. 2.

Compositum omne tendit ad locum partis distantis. Auer. 1. de celo, te. 19. ch. 8. col. 1.

Compositum ex aliquibus necessario in se habet quoquo modo existentia in componentibus. Auer. 2. de ani. te. 158. char. 158.

Compositum non intelligit seipsum, quoniam substantia eius est alia ab eo, per quod intelligit, nam intelligit per substantiam sine parte, quia intellectus est ipsum intellectum, tunc si intellectus intelligit seipsum, conuertitur compositum in simplex, & totum fit pars. Auer. contra Algazel. disput. 2. c. 62. col. 3.

Composita habent naturam additam naturæ componentium. Auer. in 5. metaph. te. co. 7. c. 52.

Compositum ex materia, & forma non est in actu, nisi per formam. Auer. in 7. metaph. te. co. 7. c. 74.

Composita ex duobus, debent habere ex vno minus, ex altero magis; quia impossibile est, vt ambo sint æquales: vna enim debet prædominare, cui attribuitur forma. Auer. in 10. metaph. te. co. 23. c. 127.

Compositæ res ad inuicem non addunt in nobilitate sibi in paucitate compositionis, & propinquitate eorum primo simplicium in illo genere. Auer. in 12. metaph. te. co. 51. char. 158.

Compositum omne eorum suscipit naturam, ex quibus totum compositi ipsius corpus efficitur. Boeth. in l. de inter. char. 227.

Compositum omne suis partibus posterius est, genus autem partibus prius est. Boeth. in l. de inter. c. 334.

Compositorum vitium reperitur, vel in ijs, ex quibus est.

est compositum, vel in modo compositionis. Boeth. de syl. categ. char. 581.

Composita impartibilia non faciunt aliquid maius. Alb. Magn. in 5. phy. tract. 3. de lineis indiuis. cap. 4. chart. 79. colum. 4.

Compositio in rebus, triplex: vna ex materia, & forma, ex qua accipitur numerus, & species: alia ex genere, & differentia, ex qua accipitur vnum genere: tertia ex essentia, & esse, ex qua sumitur vnitatis analogiæ. Alex. de Ales. in 3. metaph. te. 13. c. 118. col. 2.

Compositio vt naturalis.

Compositi partes sunt, materia, & forma. Porph. in præd. char. 10.

Compositum per formam maxime est substantia. Simp. in præd. char. 19.

Compositio nulla naturalis, vel artificialis sine ordine est. Simp. in 1. phy. ch. 63. col. 2.

Compositum, quod ex materia, & forma constat, non est natura, sed est natura duce. Simp. in 2. phys. chart. 100. col. 1.

Compositio naturalium habetur per mixturem simplicium, & non per appositionem. Io. gram. in 3. phys. char. 62. col. 3.

Compositum non augetur, quia in augmentatione materia non augetur, ergo nec compositum, quod ex materia, & forma constat. Io. gram. in 1. de gen. & corr. tex. 35. co. 94. ch. 54.

Compositum est dignius hoc nomine substantia, quam materia; quia est actu, & materia est in potentia. Auer. roes in phy. tex. 4. ch. 24. col. 1.

Compositum ex elemento motum naturalem impossibile est habere, nisi motum elementi habeat: præcipue cum compositum non differat ab elemento, nisi quantitate. Auer. 3. de celo, tex. 53. c. 99. col. 1.

Compositum omne est per se per suam materiā, & formam, & omne, quod est in aliquo per se, aut per materiam eius, aut per formam, aut per vtranque. Auer. in 3. metaph. tex. co. 23. c. 62.

Composita ex materia, & forma fiunt vnum, & aliquod ens per formam. Auer. in 8. metaph. tex. 10. c. 105.

Compositorum ex accidentibus vltimum est substantia, compositorum ex formis vltimum est materia. Auer. in 9. metaph. tex. co. 12. ch. 112.

Compositio in rebus naturalibus triplex, (vt ait Auer. in pri. phy. co. 5.) prima vniuersalis est particulari, vt generis ex speciebus, secunda diffinitu est partibus definitibus. tertia indiuidui, cuius partes notiores sunt secundum sensum. Alb. mag. in 1. phy. ex 1. tract. cap. 6. char. 3. col. 2.

Compositum esse compositum ex materia, & forma accipit Physicus a Metaphysico. Alb. mag. in 1. phy. ex 3. tract. cap. 18. ch. 15. col. 4.

Compositio dupliciter consideratur in ijs, quæ componuntur, & sic consideratur a metaphysico, vel vt principia concurrunt ad compositionem, & sic cum per motum fiat a physico contemplatur. Alb. mag. in 1. phy. ex 3. tract. cap. 18. c. 15. col. 4.

Compositum omne efficitur hoc aliquid per vnam formam substantialem, quæ est sua perfectio prima. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 1. cap. 7. c. 37. col. 3.

Compositum ex materia, & forma determinata est species, sic compositum ex materia, & forma communi est genus. D. Tho. 7. metaph. l. 12. tex. 43. c. 516.

Compositæ rei essentia est principium formale, seu forma totius. D. Tho. 7. metaph. l. 17. tex. 59. c. 583.

Compositio ex essentia, & supposito facit, quod essentia specifica multiplicari possit i separatis a materia p multa indiuidua; vt est compositio ex forma, & materia in naturalibus. Ale. de ales. in 5. metaph. te. 12. c. 119. c. 1.

Compositum ex materia, & forma dicitur substantia, quia est illud, quod per se est, licet sit per formam. Alex. de Ales. in 7. metaph. tex. 7. c. 188. col. 2.

Compositum si consideratur, vt est per se, sic est magis substantia, quam forma, vel materia, quæ non sunt nisi in composito. sed quia ista ratio effendi est a forma, ideo (causaliter loquendo) forma habet respectu compositi prioritatem. Alexand. de Ales. 7. metaph. tex. 7. char. 189. col. 1.

Compositum vt ad logicam pertinet.

Compositum omne, aut verum, aut falsum est. Arist. 3. de anima. su. pri. cap. 4. tex. 6. char. 661.

Compositio est affirmatio, diuisio est negatio. Simplic. in 5. phys. char. 296. col. 1.

Compositio generis, & differentia est eadem, quæ est rei, quæ est in potentia, & rei, quæ erit in actu: quia natura, quam significat genus, non reperitur in actu aliquo in tempore. Auer. ex destr. destr. diu. 7. c. 41. c. 4.

Compositioni naturali respondet compositio logica, quæ ex genere, & differentia fit. Albert. magn. in 6. princ. c. 67. col. 1.

Compositio non est causa veritatis in propositione vera, nec falsitatis in falsa; sed potius adæquatio compositionis cum intellectu componente, & cum re. Alb. mag. in perih. c. 81. col. 3.

Compositio vt artificialis.

Compositio artificialium differt a compositione naturalium: quia in artificialibus est tantum cumulus, in naturalibus componentium quædam inter se conuenientia, & cognatio, quæ complexio uocatur. Ioan. Gram. in 1. phys. char. 18. col. 3.

Componuntur appositione artificialia. Ioan. Gram. in 3. phys. c. 64. col. 3.

Comprehensio alia est cum disciplina, alia sine disciplina. Auer. phys. 5. tex. 31. c. 104. col. 3.

Comprehenditur vere quicquid comprehenditur, cum aliqua eius pars prima comprehenditur, ac percipitur. Alex. Aphrod. de sen. & sen. sect. 5. co. 72. char. 26. c. 3.

Computum ex finitis finitum est. Ioan. Gram. 1. poster. cap. 18. char. 41. col. 4.

Concauum est locus ille semper, qui magis appropinquat regioni, ad quam nata est confluere aqua, & ad quam fluit non prohibita. Simplic. in 2. de celo. tex. 31. com. 17. c. 63. col. 2.

Concauum percussum ideo sonum edit, quia aer, qui exire nequit, primus percussus, propter concauitatem eius, quod ipsum ambit, nunc ad has, nunc ad illas concaui partes, latus, & repercussus, & violenter reuolutus, plus sonat, quam plures ictus faciat. Ioan. Gram. in 2. de ani. tex. 78. c. 59. col. 2.

Concentus cur veteres cum septem fidibus disponent, hypaten non netem relinquebant? hoc ne est falsum? quia triten tantum adimere solebant, an non? sed quia grauior sonum potest acutioris, idcirco netem reliquerunt; ergo hypate magis antiphonum, quam nete reddebat. nam vt acutum desiderat vim plenioris, sic graue exprimi facilius potest. Aristot. proble. sect. 19. q. 7. char. 512.

Concentus cum septem neruis cur veteres disponent, cur hypaten non netem reliquerunt? an non hypaten, sed eam, quæ paramese nostra tempestate uocatur, tonique interuallum reliquerunt. vltima vero die si in acutum pro media vsi sunt. quamobrem mediam quoque eam appellant: vel quia superiores tetra-chordi finis erat principium inferioris, & medium toni no proportionem extremorum tenebat. Aristot. proble. sect. 19. q. 48. char. 526.

Concepisse mulierem indicium est certum, cum statim a coitu locus siccescit, ut si oris, quo concipitur, labia sint leuâ, inepta sunt ad conceptum; labitur enim, & effluit semen. nec vero, si crassa sunt, commode vsum præstât, sed si ad digitum tactum asperiuscula, & herentia sint, atque etiam si tenuiora, ita commode ad conceptionem se habent. Talis igitur præparandus est uterus, qui concipiat; & si semen in septimum diem intus permanferit, conceptum iam esse certum est. Arist. de hist. anim. 7. cap. 3. char. 253.

Conceptio non fit semper, cum coniungitur vir, & mulier, sed tunc, cum incidit, ut pari emissione in coitu utantur. Si enim mulier incitata in venerem, & præparata, cogitationesque idoneas ad rem venerem habens accedat, vir autem mœrore aliquo confectus, ac frigidus, tunc in effusione inter se concurrant necesse est: quia tarditas mulieris plerumque impedito est in feminis emissionem, & conceptionem. Arist. de hist. animal. 10. cap. 7. char. 393.

Conceptum inanimatum esse nemo statuerit, sed animam habet in se vegetabilem; & sensualem, qua animal, est tempore præcedente recipi: & rationalem, qua homo certum est. non enim simul, & homo, & animal fit. Arist. de gener. ani. 2. cap. 3. char. 151.

Conceptus, & genitura actu non habent animam, potentia habent. Arist. de gen. anim. 2. cap. 3. char. 153.

Conceptus omnes simplices, ut fundantur super conceptus entis simplicis, sic conceptus omnes compositi fundantur super hoc primo principio, De vnoquoque verum est affirmare, vel negare. Alex. de Ales. 11. metaph. tex. 1. char. 310. col. 4.

Concipi sine maris emissionem, & sine menstruo excremento impossibile est. Aristotel. de generat. animal. 2. cap. 4. char. 159.

Concipitur sine ea voluptate, quæ foeminis per coitum euenire solet, si locus turgat, & vulu descendit propius. Arist. de gener. ani. 2. cap. 4. char. 159.

Conceptus omnis in certa, & definita ratione fit. Alexand. Aphrod. in pri. de ani. cap. 8. c. 33. col. 2.

Conceptus mentis alij simplices sunt, alij compositi, ut quia de compositis vocibus dicuntur. Ammon. in lib. de inter. c. 10.

Conceptus mentis sunt imagines rerum animæ insitæ. Ammon. in lib. de interpret. c. 10.

Conceptus communes animi nostri sponte innati, consentientes sunt his, quæ voce profertur, ut magnus Syrianus ait. Ammon. in lib. de inter. char. 142.

Conceptus imaginarij mouent intellectum, & non mouentur. Auer. 3. de anima. tex. 5. char. 163. col. 2.

Concepta vel sunt concepta, ut bona, vel ut mala. Si ut bona, aut ut præsentia ad vsum, vel ut absentia: si ut præsentia cor dilatatur, & per diastolem super illa diffunditur, & est gaudium; si ut absentia dirigitur cor, & erigitur spiritus, & fit spes. Si ut malum, aut ut præsens, aut ut futurum. si primo modo, dolorem: si secundo, metum. Alb. mag. in sex princ. c. 71. col. 1.

Conceptus signa sunt, cum mulier post emundationem menstrui somniat virum coire secum, & leuiter in ipsam projicere sperma, ut in coitu uigilando, & quo multoties, eo melius, & humor qui in pollutione emittitur, debet esse maturus, albus, & viscosus. Alber. mag. de ani. l. 10. tract. 1. cap. 1. c. 97. col. 3.

Conceptum omne duplici indiget nutrimento. primo, quod concipitur in ipso femine. Secundo, quod attrahitur. Albert. magn. de anima. l. 6. tract. 1. cap. 17. char. 141. col. 3.

Conceptum cum materia duobus modis dicitur. Primo dicitur, in cuius ratione est materia designata, & determinata, & hoc ex accidentibus, ut simum, & in subiectis, ut Socrates. Alio modo cum materia conceptum dicitur, in cuius ratione non inest quidem ma-

teria, sed materiæ designatio ad actum terminatum, & hoc modo genus proprium physicum sicut materiæ designationem. Albert. mag. in 7. metaph. tract. 3. cap. 9. char. 129. col. 1.

Concipere duobus dicitur modis: per modum naturæ, & per modum scientiæ. Per modum naturæ concipit, quod nihil rationis habet. Albert. magn. eth. cor. pri. tract. 1. cap. 3. char. 2. col. 2.

Conceptiones intellectus sunt rerum similitudines, & ea, quæ circa intellectum sunt, dupliciter considerantur: vel secundum in se, vel secundum rationem rerum, quæ sunt similitudines. D. Tho. in perher. ch. 2. c. 3.

Conceptiones intellectus in secunda operatione, tribus modis possunt accipi. primo, ut sunt absolute, secundo secundum ea, quæ repræsentant absolute. tertio secundum ea, quæ repræsentant, ut sunt in ipsis opinionibus. D. Thom. in perher. c. 34. col. 4.

Conceptiones animi communes habent aliquid commune cum alijs principijs demõstrationis, & aliquod proprium commune, quia est necesse tam uita quam illa esse vera. proprium, ut viderentur vera esse, & non solum quod sint per se vera. D. Tho. in post. char. 5. col. 2.

Conceptuum compositorum, & dictionum compositorum veritas tota insurgit ex necessaria habitudine prædicati ad subiectum. Alex. de Ales. in 2. metaph. char. 37. col. 3.

Conceptuum compositorum veritas oritur ex quidditatibus conceptuum simplicium. Alexand. de Ales. 2. metaph. char. 37. col. 3.

Conceptus omnes simplices, ut resoluuntur ad ens, ita omnes conceptus compositi resoluuntur ad hoc principium, De quolibet affirmatio est, vel negatio. Alex. de Ales. 4. metaph. tex. 9. char. 83. col. 4.

Conceptus informis est, cum duæ intentiones sunt in vna realitate. tunc illa realitas est quasi quid informe apud intellectum, & formabilis est per intentionem, & intentionem, & distinguibilis per easdem. Alex. de Ales. in 5. metaph. tex. 20. char. 148. col. 3.

Conceptus omnis de sui natura vel est natus aptus esse in se, vel in alio. Alex. de Ales. in 7. metaph. c. 5. c. 185. c. 3.

Conceptus partialis, vel pars denominationis per modum denominantis totum potest prædicari de toto. Alex. de Ales. in 7. metaph. tex. 4. c. 23. col. 1.

Conchæ, chamæ, ungues, pedines, locis arenosis sui ortus initia capiunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 15. char. 167.

Conchilia animalia sunt cognitione cetera, quia propter platur sunt, & animalia; solus enim sensus est in causa, ut hæc animalia dicantur. Arist. de plan. cap. 1. c. 360.

Concha unde conchilia dicuntur, sunt duræ testæ, habentia conchas ad modum nauium formatis puppi rotunda retro, & prora rostrata, in quibus sepe inueniuntur margaritæ. Alb. mag. de ani. l. 24. cap. 1. c. 197. c. 1.

Conciones habere, quam de iure contendere difficilius est, quia de futuris in concione, in iudicio de præteritis agit. Arist. rhetor. 3. char. 171.

Conciones qui agere debent, melius deliberabunt, si omnibus consilijs inter sit populus cum nobilioribus, & nobiliores cum populo. Cõfert et per electionem assumi eos, qui deliberaturi sint, vel per sortem æqualiter ex partibus omnibus ciuitatis. Aristote. polit. 4. cap. 14. c. 633.

Conclusio quid est.

Conclusio omnis similis est principijs. Aristotel. pri. prior. sect. 2. cap. 28. c. 208.

Conclusio est cum propositio iam est demonstrata. Alexand. Aphrod. in prim. prior. cap. 4. char. 9. col. 2.

Conclusio est ratiocinationis forma. Mag. in prior. c. 29. c. 4.

Conclusio fallax est repugnantia ratiocinatio. Mag. in prior. c. 58. col. 1.

Conclusio

Conclusio est aliqua materia, & notior est apud nos propositione, quæ comprehendit ipsam secundum naturam. Auer. in post. l. 1. cap. 20. tex. 176. char. 190.

Conclusio est argumenti approbata propositio. Boeth. de diff. top. l. 1. c. 857.

Conclusio ut sequitur propositiones syllogismi.

Conclusio vna per plura principia demonstrari potest, non solum accipiens medium ex eadem coordinatione, sed & ex diuersa coordinatione; non tamen ut ita sint diuersa, ut neutrum de alio dicatur: aliqua enim propositio affirmatiua esse necesse est. Arist. post. lib. 1. cap. 23. tex. 43. c. 346.

Conclusiones sunt infinitæ, termini finiti. Arist. post. lib. 1. cap. 25. tex. 43. char. 350.

Conclusio semper deteriori, ac peiori ex ijs, quæ sumpta sunt, similis est. Alex. aphrod. in pri. prior. cap. 4. c. 10. Idem Ammon. in lib. de interpr. c. 65. Idem Io. Gram. in pri. prior. cap. 13. col. 2. Idem Magen. in lib. de inter. c. 16.

Conclusioni, vel utraq; propositiones similes sunt, vel vna si affirmatiua, ambæ, si negatiua, vna sufficit. Alexand. aphrod. in pri. prior. cap. 24. c. 47. col. 1.

Conclusio repugnantiam concludere non potest, nisi sit repugnantia in præmissis. Alex. aphrod. in lib. elenc. char. 82.

Conclusio nihil habere in se potest, quod in propositionibus non sit præceptum. Ioan. Gramma. in pri. post. cap. 8. char. 22. col. 4.

Conclusio indicat nobis, per quam propositionem facta sit ratiocinatio. Magen. in prior. char. 29. col. 4.

Conclusio sequitur negatiuam, non ut negatiua est vi- lior, sed quia est negatiua. Auer. in prim. prior. sectio. prim. cap. 10. char. 65.

Conclusionis consequentia ex syllogismo non est cõuertibilis. Auer. in 2. prior. cap. 2. c. 101. col. 2.

Conclusio non destruitur, nisi destruantur propositiones. Auer. in 2. prior. cap. 8. c. 108. col. 3.

Conclusionis coniunctio cum præmissis in syllogismo categorico, non est per se nota simpliciter, & hoc etiã in prima figura, in syllogismo autem conditionali est per se nota simpliciter. Auer. in quæstio. logic. ch. 369. col. 4.

Conclusio iuxta Eudemii, Theophrasti, & vetustiorum peripateticorum opinionem sequitur viliorum duarum præmissarum. Auer. in quæst. logic. c. 371. col. 1.

Conclusionis causa est habitudo medij ad extrema. Albert. mag. in prior. char. 104. col. 3.

Conclusionem eandem probare possunt plura media duobus modis: primo ut non sint continua, nec communicantia: secundo possunt in aliquo modo communicare, qui se habeat, ut connectens ea. Alber. magn. in prior. c. 129. col. 1.

Conclusio cognoscitur in principijs suis in potentia formali. Alb. mag. in post. c. 174. col. 1.

Conclusio secundum materiam fit ex maiori extremo, & minori extremitate. Alb. mag. in elenc. c. 287. col. 2.

Conclusionis prædicatum per prius inest medio, quam subiecto, cui propius inest medium, quam prædicatũ. D. Thom. in post. char. 40. col. 3.

Conclusiones infinitæ fieri possunt ex finitis terminis, secundum diuersas combinationes, & hoc probabiliter arguitur, non analiticè. D. Thom. in post. c. 77. col. 1.

Conclusiones si cognosci debent, oportet, ut resoluantur vltimæ ad medias, mediæ ad primas, primæ ad principia, principia ad terminos, & quia difficile est cognoscere omnes istas resolutiones, ideo facilliter erratur circa conclusiones. Alex. de Ales. in 2. metaph. char. 35. col. 1.

Conclusio demonstratiua duobus modis cognoscitur:

Primo secundum consequentiam eius ex præmissis, & sic sufficit cognoscere necessariam connexionem talis conclusionis ad tale medium. Secundo modo secundum seipsam conclusionem consequentem, propter tamen tales præmissas. Tho. de Vio in post. c. 97. col. 1.

Conclusionem eandem per plura media non sibi inuicè demonstrari, dupliciter contingit: Primo per media diuersarum scientiarum, & sic nec est augmentum, nec plura media potissima. Secundo per medium eiusdem generis subiecti, & sic augmentatur demonstratio, non tamen per media eius propria. Tho. de Vio in post. c. 173. col. 1.

Conclusio, ut ad figuras syllogismi pertinet, & ut probatur.

Conclusiones omnes in 2. figura sunt negatiuæ, tam vniuersales, quam particulares. Arist. prim. prior. sectio. prim. cap. 5. char. 160.

Conclusio in tertia figura in mistione necessarij, & inexistentiæ eam sequitur propositionem, quæ ad faciendam primam figuram euadit maior. Arist. prim. prior. sect. prim. cap. 11. char. 169.

Conclusiones omnes in eodem syllogismo non sunt in eadem figura. Arist. pri. prior. sec. 3. cap. 39. char. 228.

Conclusio in prima figura qualitatem a maiore, quantitatem a propositione minore semper sumit. Alexand. aphrod. in pri. prior. cap. 4. c. 10. col. 2.

Conclusio nulla sine instantia est respuenda. Alex. aphrod. in 8. topic. cap. 3. c. 96. col. 3.

Conclusio in prima figura sumit quantitatem a secunda, vel minori propositione, quod etiam in secunda figura verum est, quamuis in tertia non ita vsu veniat. Ammon. in lib. de interpret. c. 67.

Conclusio in tertia figura in mistionibus contingetibus, & de inesse, semper est contingens, & eodem modo in mistionibus de necessario, & contingenti. Io. Gramma. in prim. prior. cap. 20. c. 42. col. 2.

Conclusio omnis, vel probatur ostensiuè, vel ex suppositione. Io. Gramma. in pri. prior. cap. 22. c. 42. col. 1.

Conclusione conuersa, & vna propositione eadem manente, necesse est tolli aliam propositionem, & ostendi ipsam, vel contrarium concludentem, vel contradictorie oppositum. Io. Gramma. in 2. prior. cap. 8. char. 73. col. 3.

Conclusiones omnes in secunda figura concluduntur per syllogismum ad impossibile, non quod affirmatiuæ directe concludunt, sed concluduntur supposita aliarum destructione. Io. Gramma. in 2. prior. cap. 12. c. 75. col. 4.

Conclusio non penes hoc sequi, duobus dicitur modis: vel quando medij termini non copulantur inter se: vel cum connectuntur: non tamen ob suppositionem ex principio sequitur absurdum. Io. Gramma. in 2. prior. cap. 19. c. 79. col. 3.

Conclusio facillius præparatur quo plures propositiones descriptæ fuerunt, & quo veriores facillius demonstrabis: quo probabiliores, facillius fiet syllogismus dialecticus: & quo secundum opinionem ductæ ex ijs, quæ rebus accidunt, litigiosus syllogismus. Magen. in prior. c. 33. col. 1.

Conclusiones quæruntur in figuris, quæ ex ordine terminorum concludant, non quæ ex alicuius materiæ necessitate. Auer. in prim. prior. sect. prim. cap. 5. char. 57. col. 2.

Conclusio, ut affirmatiua, vel negatiua.

Conclusione affirmatiua ambæ propositiones affirmatiuæ esse debent, negatiua, vna tantum sufficit. Ioannes Grammat. in prim. prior. cap. 24. char. 46. col. 2.

Conclusio, ut vniuersalis, particularis, & indefinita.

- C**onclusio existente vniuersali, termini vniuersales erunt: non autem contra. Aristot. prim. prior. sec. prim. cap. 24. char. 201.
- C**onclusio vniuersali existente, ambas vniuersales esse necesse est. Alexan. aphrodisien. in prim. prior. cap. 24. char. 47. col. 1.
- C**onclusio omnis vniuersalis ex extremis in propositionibus sumptis componitur. Alex. aphrodisien. in prim. prior. cap. 3. c. 62. col. 1.
- C**onclusio nunquam fit vniuersalis non existentibus propositionibus vniuersalibus. Io. Gramm. in prim. prior. cap. 24. c. 46. col. 1.
- C**onclusio vniuersaliter, aut fit ob causam vniuersalitatē, aut ob causam connexionis. Vniuersalitatē appello dici de omni. Connexionem, quod dici de omni obseruet esse medium terminum prædicatum affirmatiue de minore solum, absque quod contineat modum minoris præmissæ; sed contineat suum genus, quod est solum affirmatio, & eius connexio perfecta, quæ est, quod ambæ præmissæ sint affirmatiuæ, & aliqua est imperfecta, quæ est, quod maior sit vniuersalis negatiua, & minor affirmatiua solum. Auer. in quæstio. logicis. char. 370. col. 4.
- C**onclusio vniuersali, ambæ propositiones vniuersales esse debent. Alb. mag. in prior. c. 128. col. 4.
- C**onclusio si esse debet, altera vniuersalis, & altera affirmatiua esse debet. Alber. mag. prior. c. 128. col. 4.
- C**onclusio vniuersalis est, in qua proprium subiectum, & per se subiectum signo vniuersali distributum subijcitur passioni propriæ, quæ est per se prædicatum ipsius. Alber. mag. in post. c. 173. col. 4.
- C**onclusio particularis est, in qua subiectum proprium, & per se determinatum ad propriam naturam subijcitur passioni propriæ, & per se sine signo vniuersali, quæ passio est prædicatum ipsius. Alber. mag. in post. c. 173. col. 4.

Conclusio ut modalis.

- C**onclusio de existenti in tertia figura in missione necessarij, & de inesse, non fit, nisi ambabus existentibus de inesse propositionibus. Alex. aphrodisien. in 1. prior. cap. 10. char. 26. col. 2.
- C**onclusio impossibili existente, vel ambas impossibiles, vel alteram propositionem necesse est esse. Alex. aphrodisien. in 1. prior. cap. 24. c. 47. col. 2.
- C**onclusio necessaria est quædam ratiocinatio. Ammon. in post. c. 9. col. 1.
- C**onclusio ut sequatur necessario non fit propter materiam, sed propter propositionum combinationem. Io. Gram. in 1. prior. cap. 5. c. 15. col. 1.
- C**onclusio in missione necessarij in secunda figura, & in-existentis, sequitur negatiuam propositionem. Ioann. Gram. in 1. prior. cap. 10. c. 27. col. 4.
- C**onclusio necessaria, licet sit necessaria per accidens, est de inesse per se, quia non inuenitur in ea significatum dici de omni, ex eo, quod ipsa est de inesse. Auer. in q. super lib. log. tex. 5. c. 364. col. 4.
- C**onclusio in missione necessarij, & inesse non est necessaria in prima figura, nisi maiore existente necessaria: in secunda, & tertia, nisi vniuersali negatiua existente necessaria: & in affirmatiuis tertiæ vniuersali necessaria: & in negatiuis tertiæ vniuersali negatiua necessaria: & propositio de inesse sit simpliciter de inesse. Alber. mag. in prior. char. 126. col. 4.
- C**onclusio in missione contingentis, & inesse in prima figura fit maiore vniuersali, minore negatiua de inesse: in secunda vniuersali negatiua de inesse: in tertia ma-

iore vniuersali negatiua de inesse; & tantum de contingenti erit ipsa conclusio, ad vtrumlibet in prima, in secunda per possibile, in tertia, & ad vtrumlibet, & per possibile. Alb. mag. in prior. char. 126. col. 4.

Conclusio in missione contingentis, & necessarij, ut fiat, maior vniuersalis esse debet, minor necessarij, in secunda vniuersalis negatiua necessaria, in tertia, altera vniuersalis, minor non sit negatiua necessarij. Alber. mag. in prior. char. 127. col. 1.

Conclusio ut vera, vel falsa.

- C**onclusio falsa existente, aut omnia, aut quædam erunt falsa, cum est vera non necesse, & aut quædam, aut omnia esse vera, sed est, & verum esse, ex falsis non ex necessitate tamen, quia verum vniuersalius est vero, quod monstratur per syllogismum. Aristot. prior. ref. 1.2. cap. 4. char. 253.
- C**onclusio falsa existente, vel ambas propositiones, vel alteram falsam necesse est esse. Alex. aphrodisien. in prim. prior. cap. 24. char. 47. col. 2.
- C**onclusio vera existente, non necesse est, vel ambas, vel alteram veram esse. nam etiam ex falsis verum sequi potest. Alex. aphrodisien. in 1. prior. cap. 24. char. 47. col. 2.
- C**onclusio, quæ impossibilis demonstratur ex ipso, & altero, ex terminis in suppositione sumptis constat. Alex. aphrodisien. in 1. prior. c. 3. char. 57. col. 1.
- C**onclusionis falsæ causa est propositio falsa. Alex. aphrodisien. in 8. topi. cap. 3. char. 97. col. 1.
- C**onclusio vera, & ex veris fit, & ex probabilibus, quamuis ex veris verum tantum colligatur. Them. in 1. poster. cap. 26. char. 5. col. 4.
- C**onclusio ut fit vera, oportet, ut propositiones ambæ sint de subiecto. Ammo. in prædic. char. 24.
- C**onclusio certa oritur ex certis, & diffinitis, & ex incertis incerta. Ioan. Gramma. in 1. prior. cap. 3. char. 11. c. 2.
- C**onclusio vera ex falsis potest concludi. Ioan. Gramma. in prim. prior. cap. 24. c. 46. col. 2.
- C**onclusio vera ex propositionibus falsis sumitur. Magent. in prior. c. 48. col. 4.
- C**onclusio ex propositionibus veris semper est vera. Magent. in prior. char. 48. col. 4.
- C**onclusiones veræ non declarantur, nisi a propositionibus, & propositiones a sensu, & experientia sermonum verorum, non est, nisi ut conueniat sensatis. Auer. physic. 8. tex. 22. c. 162. col. 3.
- C**onclusio, & si aliquando ex falso sequitur, nihil tamen probatur. Alb. mag. in prædicam. c. 59. col. 3.
- C**oncoctio est opus calidi. Aristot. meteor. 4. sum. prim. cap. 3. tex. 14. char. 561.
- C**oncoctionis operatio est maturatio, elixatio, & assatio. Aristot. meteor. 4. sum. prim. cap. 3. tex. 14. char. 561.
- C**oncoctio est perfectio a naturali, & proprio calido ex oppositis passiuis, hæc enim sunt propria vnicuique materia. Aristot. meteor. 4. sum. prim. ca. 3. tex. 14. c. 561.
- C**oncoctio, & si ab aliquo exteriore auxilium sumpserit, ut per balnea, & per alia talia, tamen principium eius est caliditas propria. Aristot. meteor. 4. sum. pri. cap. 3. tex. 15. char. 561.
- C**oncocta necesse est, ut fiant crassiora, & calidiora, operatur enim in illis calor naturalis siccitatem, & spissitudinem. Aristot. meteor. 4. sum. prim. cap. 3. tex. 17. char. 562.
- C**oncoctio est, quædam perfectio. Aristot. meteor. 4. sum. prim. cap. 24. tex. 19. char. 563.
- C**oncoctio fit ab eo igne, qui est in humido. Aristot. meteor. 4. sum. pri. cap. 4. tex. 24. char. 564.
- C**oncoctio, quæ fit in corpore, similis est elixationi. etenim in humido, & calido a caliditate corpus fit. Et inconcoctiones similes sunt inquinationi. Aristot. meteor.

- 4. su. 1. cap. 4. tex. 27. char. 566.
- C**oncoctio est, cum humor, & calor proprium terminum consequuntur. Aristot. de plantis secundo. cap. 1. c. 378.
- C**oncoctionem calidam operatur, Aristot. in 2. de anima. sum. 3. cap. 2. tex. 50. char. 627.
- C**oncoctum in quouis genere dulcius est. Aristot. de generat. animal. 3. cap. 1. char. 189.
- C**oncoctio, neque sine anima, neque sine caliditate est. Aristot. de iuuent. sen. vit. & mort. & respirat. cap. 11. char. 316.
- C**ocoqui aliquid a calore naturali nequit, vel quia generis peruicacis est, vel quia modum excedit. Aristot. problem. sect. prim. q. 43. char. 345.
- C**oncoctio est rei concoquendæ immutatio, siue alteratio. Aristot. problem. sect. 12. q. 7. char. 476.
- C**oncoquuntur cur aliqui carnes bubulas, pisces vero saxatiles non concoquunt? quoniam carnes bubulæ cum sint duræ, vi magna caloris conficiuntur: & piscis, si subito corrumpitur, deurit, & ad cruditatem perducitur. Alex. Aphrodisien. problem. 7. c. 731. 18.
- C**oncoctum omne a calore concoctum est. Ioan. Gram. de gener. anim. 1.4. cap. 1. char. 74. col. 1.
- C**oncordia esse quid simile amicitia videtur. Aristot. 8. ethic. Nicom. cap. 1. char. 189.
- C**oncordia ad amicitiam spectare videtur: nam amicitia ciuilis esse videtur, & inter probos viros est, prauis enim cõcordes, nisi parumper esse non possunt. Aristot. 9. ethic. Nicom. cap. 6. char. 225.
- C**oncordia est confinis amicitia. Aristot. mag. moral. 2. cap. 16. char. 360.
- C**oncordia esse eadem de principatu, & subiectione electio, & voluntas non alterutrius, sed publici boni gratia: ideo est quædam amicitia ciuilis. Aristot. moral. eudem. 1. cap. 9. char. 451.
- C**oncordia circa operabilia est ad conuersationem, & communionem vitæ humanæ pertinentia. Albert. magn. ethicor. 4. tract. 2. cap. 4. c. 102. col. 1.
- C**oncretio est quædam exsiccatio. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 2. tex. 30. char. 659.
- C**oncrefcunt, sed non incrassantur, quæ mollia, & non humida sunt, exeunte humido, velut assata, ut fictile, & quæ mistorum sunt incrassantur, ut lac. Aristot. meteor. 4. su. 2. cap. 3. tex. 37. char. 571.
- C**oncreta, quia calidum egreditur, liquefiunt, calido iterum ingrediente, ut lutum. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 38. char. 571.
- C**oncreta per infrigidationem, & calido omni euaporante, insolubilia sunt, vt ferrum, & cornu, nisi superabundet caliditas, sed mollescantur. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 39. char. 571.
- C**oncreta a sicco calido indissolubilia sunt quædam, ut fictilia, & lapides; quædam solubilia sunt, ut sal, & nitrum. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 40. ch. 572.
- C**oncreta a duobus, quæ scilicet, primo calefacta sunt, deinde frige facta insolubilia sunt. Aristot. meteor. 4. su. 2. cap. 3. tex. 41. char. 575.
- C**oncreta, & indurata patiuntur hoc a calido exsiccante humidum, & a frigido exprimente calidum, & hoc humidum absentia. ut quæ terræ sunt, hoc calidi absentia patiuntur, ut quæ sunt aquæ. Aristot. meteor. 4. sum. 3. cap. 2. tex. 43. char. 577.
- C**oncretum, & abstractum idem significant. Alexand. de Ales. in 7. metaph. tex. 5. char. 184. col. 4.
- C**oncubantes, & spadones, quare minime vtantur venerea, in acumine oculorum offendantur? quia alteris ob libidinem, alteris ob excisionem partes superiores plus iusto exsiccantur, quod perspicuum in his est, quorum opus exquisitum administratur; aspectus autem talis est, humoribus autem deorsum ductis superiora sicari necesse est, quod concubitu fieri patet; spadonum crura intumescunt, & alui faciles sunt,

- cum deorsum se humoris copia seuocet. Aristot. problem. 4. tex. 3. char. 382.
- C**oncubandi ratio cum calore contineatur timor, & mors refrigerandi vim obtinent; perique tamen cum ab his tenentur affectibus semen excurrit; quia cum quædam corporis loca refrigerantur, alia intepescunt, cum & suum calorem habeant, & pulsum de locis refrigerantibus illum ipsa suscipiunt, quamobrem frigentibus id euenit, verum non vt frigent, sed vt calent, quod patet etiam cum superiores partes timentium sanguine priuentur: inferiores humescunt, & soluitur alius, & vesica. calor igitur cum se per timorem deorsum, per mortem sursum deuius agit madificare, & seminis excitare profluuium potest. Aristot. problem. 4. tex. 3. char. 383.
- C**oncumbere non possumus celeriter vesica plena. Aristot. problem. 4. tex. 10. char. 384.
- C**oncubitus res omnium suauissima est: quia aut ut quidam aiunt ex toto corpore semen profluit, aut quia si non ex toto corpore, tamen per eam partem se premit in quam motus omnes, venæque omnes applicantur, & coeunt: & cum uoluptas similis sit in libidine, atque in prurigne efficitur, uel pariter uniuersum corpus gestiet. Prurigo enim est secessio humoris spirituosius inclusi contra naturam, & genitura est secessio humoris eiusmodi, ad rem naturalem, & suauis est, tum ex necessitate, tum rei cuiuspiam necessitate; quia omne quod pertinet ad rem naturalem suauis est, si modo a sensu percipi queat, rei vero cuiuspiam gratia, est, ut ortus sit amantium perpetuus, facit enim uoluptas, ut animantia ad coitum ardentius excitentur. Aristot. problem. sect. 8. tex. 66. char. 387.
- C**oncupiscentia est appetitus quidam. Aristot. 3. de anima. sum. 2. cap. 2. tex. 50. char. 666.
- C**oncupiscentia omnis est cum tristitia, quia inexplebile desiderium est libidinis. Albert. mag. Ethic. 3. tract. 3. cap. 6. char. 46. col. 4.
- C**oncupiscentis mens si libera sit, & serena, nunquam contingit contra scientiam, si perfecta sit, nec in maiori, nec in minori propositione aliquid facere. Et si scientia sit perfecta in maiori, & non in minori, sed minor sit conceptus delectabilis ligans non delectabile, ignorantia erit in minori propositione puræ negationis. Alb. mag. Ethic. 7. tract. 1. cap. 4. char. 83. c. 4.
- C**oncupiscentia est appetitus quidam. D. Tho. in 3. de ani. lect. 15. tex. 50. c. 64. col. 3.
- C**oncupiscentia peruertit rationis iudicium, ut videatur bonum delectabile. D. Tho. metaph. 1.3. te. 36. c. 867.
- C**oncupiscentia non est bonum, nisi quod desideratur secundum rationis dictamen. D. Thom. 12. metaph. lect. 2. tex. 36. char. 867.
- C**oncupiscentia, quando est vehemens, potest mouere quamlibet particulam animæ, etiam rationem, nisi sit sollicita ad resistendum. D. Thom. Ethicor. 7. lect. 3. char. 118. col. 3.
- C**ondalus Mausoli legatus, cum per prouinciam iter faceret, & quispiam pecudem, vel vitulum afferret, describeret, & nomen eius, qui dedisset, & tempus, quo dedisset: tum cum alere iubebat donec reuerteretur. At ubi se satis diu commoratum putauerat, ratiocinabatur quantum interim fructus percipi potuisset; & vtrumque, & animal, & fructum exigebat. Arborum etiam, quæ in vias regias, aut cadebant, aut impendebant, fructum precio addicebat. & si quis miles decessisset, vectigalem drachmam pro corpore efferebat exigebat. & cum videret Lycios capillo impensius gaudere dixit venisse literas a Mausolo, ut eos tonderent, ut capillos mitteret ad capitum ornamentum. tamen si quandam pecuniæ summam velint pendere, e Græcia capillum aduecturum, quod illi libenter ei tribuerunt, ne tonderentur. Aristot. oconom. 2. ch. 809.

Conditionale omne impossibile est, quod redeat categoricum. Auer. in q. logic. char. 364. col. 1.
Conditionalis non potest omnis in prædicatiuam conueri, vt si peperit, cum viro concubuit. Boet. in Topic. Cic. lib. 4. char. 822.
Conditionalis est vera, cuius antecedens est præsens, & eius consequens quandoque est futurum. D. Thom. 6. metaph. lect. 3. tex. 7. char. 416.
Confidentia est ex protensione spiritus, & sanguinis ex corde ad exteriora. Albert. magn. in 1. de ani. tract. 1. cap. 6. char. 2. col. 4.
Confidentes aliquid fecisse, aut nomen non continentur, aut id, quod nomine continetur. Arist. rhet. 1. char. 57.
Confirmare cupiens primo opinionem dicere debet. Si id non potest, rerum consuetudines ordinare, deinde exempla afferre, & similitudines adducere, deinde sententijs vt licet. At si narratis rebus continuo fit fides adhibenda, probationes relinquendæ sunt, & a iusti, & legitimi, & utilis, & honesti, & iucundi, & facili, & possibilis, & necessarij partibus ante dicta negocia confirmabimus. Aristotel. rhetoric. ad Alexand. cap. 31. char. 231.
Confusa nobis sunt notiora. Ioan. Gram. in 1. physic. char. 4. col. 2.
Confusio in intellectu fit duabus de causis: æquiuocatione, & multiplicitate rei. Alber. mag. in 1. de Cælo. tract. 4. cap. 1. char. 19. col. 1.
Confusa est bellua monstruosa, cuius anteriora crura prætendunt similitudinem brachiorum, & manuum hominis: posteriora similitudinem crurum, & pedum hominis, & est animal de specie simiarum. Alb. magn. de animal. lib. 22. tract. 2. cap. 1. char. 176. c. 1.
Confusum esse, est esse potentiale respectu distincti. Alex. de Ales. in 3. metaph. tex. 15. char. 69. col. 3.
Confusa prius a nobis concipiuntur. Alex. de Ales. in 5. metaph. tex. 32. c. 163. col. 4.
Confusa prius cognoscuntur a nobis, tamen paruam notitiam faciunt de re, vt cognoscere hominem, quia animal. Alex. de Ales. in 7. metaph. tex. 6. c. 186. col. 3.
Confutatio vnius rei per accidens est probatio eorum, quæ illi repugnant. Simpl. in 1. phys. tex. 23. c. 33. c. 1.
Congelatio, & exarsio sunt superabundantia; hæc caliditatis, illa frigiditatis. Arist. 2. de generat. & corrupt. sum. 1. cap. 3. tex. 21. char. 428.
Congelatio non accidit ex eo, quod expellitur in superiore locum frigidum, sed quia fit circumobstantia calido, & frigido inuicem. Arist. meteor. 1. sum. 3. cap. 2. char. 478.
Congelatio, vel coagulatio est quædam siccitas. Auer. meteor. 4. char. 211. col. 3.
Congelata a calido non liquefiunt, quædam a frigido, è contra propter materiam. Auer. meteor. 4. c. 211. c. 1.
Congelatio non accidit aquæ simplici, sed commixtæ egredienti de loco suo. Alb. mag. in 4. de cælo. tract. 2. cap. 6. char. 57. col. 2.
Congelatio est constrictio humidæ aquæ per frigus dominans. Alb. mag. in 1. meteor. tract. 1. cap. 4. c. 78. c. 2.
Congelatio est quædam aquæ mutatio, & congelatur dupliciter, solubiliter in aere, insolubiliter in terra. Alb. mag. in 1. meteor. tract. 1. cap. 4. char. 78. col. 4.
Congelatum differt a coagulato; quia coagulatum est, cuius partes aquæ constant per frigidum comprimens, ita vt partes terrestres non apprehendant aqueas, & è contra; coagulatio autem fit ex calido, & frigido: quia in lacte per calidum, in metallis per frigidum fit. Albert. magn. in 4. meteor. tract. 2. cap. 5. char. 125. col. 2.
Congelatio fit per frigus constringens aquam, quæ conuersa est. Alb. mag. de pass. aeris. char. 118. col. 2.
Congenitum est, quod consequenter est, & tangit non vi. Arist. phys. 4. su. 1. cap. 10. tex. 48. char. 91.

Congenitum alicui est id, quod idem cum illo est, secundum generationis tempus. Alexand. & Eust. 2. post. c. 70. col. 2.
Congregata, & disgregata necessario mutant locum, & augibile, & diminiibile secundum magnitudinem mutant locum. Aristotel. physic. 2. sum. 3. cap. 1. tex. 55. char. 223.
Congregatio est mistio. Aristot. de generat. & corrupt. sum. 4. cap. 1. tex. 43. char. 403.
Congregare, quod inquirunt facere ignem, est congregare ea, quæ eiusdem generis sunt, & contingit excipere aliena. Aristot. 2. de generatio. & corrupt. sum. 1. cap. 2. tex. 8. char. 425.
Congregatio est actio alicuius similis igni, & non perficitur, nisi per segregationem. Auer. 3. de cælo. tex. 74. char. 104. col. 3.
Congruui sunt pisces noti, à quibusdam anguillæ marinæ vocantur. Albert. magn. de anima. lib. 24. cap. 1. char. 196. col. 4.
Coniectura, & commentatio differunt; quia coniectura circa dictionem, & actionem contrarietas est, commentatio vero circa reliquas species contrarietatis excipit. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 14. char. 208.
Coniecturas multas capies intuens, si ipsa, vel aduersarij contradicit oratio, siue res ipsa contradicit dictioni. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 9. char. 204.
Coniecturæ sunt, quæ hæc rebus, de quibus omnis habetur dictio, repugnant, & quibus ipsa sibi oratio aduersatur. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 9. char. 204.
Coniecturalium finis non est in artifice. Alex. Aphrod. in 1. Topic. cap. 3. char. 6. col. 2.
Coniugata à casibus differunt, quia coniugata res sunt: casus non rerum subiectarum indicatiui, sed modorum actionis, vel dispositionis. Alexan. Aphrod. in 2. Topic. cap. 3. char. 32. col. 1.
Coniugationes omnes in secunda figura de contingenti ac syllogisticæ sunt. Ioan. Gram. in prior. cap. 15. char. 38. col. 2.
Coniugationes omnes in secunda figura in mistione de inesse, & contingentis, quæ affirmatiuam habent de inesse, non concludentes sunt, ac syllogisticæ. Ioan. Gram. in prior. cap. 17. char. 40. col. 2.
Coniugationes secundæ figuræ in mistione de inesse, & contingentis, quæ negatiuam de inesse affirmatiuam contingentem habent, concludunt. Ioan. Gram. in prior. cap. 17. char. 40. col. 2.
Coniugationes, quæ in secunda figura sunt in mistione de necessario, & contingentis, si necessaria negatiua fuerit, fit syllogismus contingentis, non secundum determinationem, sed quod de inesse prædicatur. At si necessaria fuerit affirmatiua, & negatiua contingens, non est syllogismus. Ioan. Gram. in prior. cap. 18. char. 40. col. 4.
Coniugatio in tertia figura ex contingentibus ambabus est syllogistica. Ioan. Gram. in 1. prior. cap. 19. char. 42. col. 1.
Coniugata sunt quæcunque ab vno nomine varia prolatione flectuntur, vt a iustitia, iustus, iustum, iuste. Boet. in Topic. Cic. lib. 2. char. 775.
Coniugata sunt, quæ ab eodem diuerso modo deducta fluxerunt. Boet. de diff. topic. lib. 2. char. 870.
Coniuncta sunt, quæ vnicuique rei finitimam naturam tenent, vt timori pallor adiunctus est. Boet. in Topic. Cic. lib. 2. char. 775.
Coniunctorum natura est, vt separari quidem possint, tamen se se inuicem monstrant. Boeth. in topic. Cic. l. 2. char. 781.
Coniuncta sunt omnia, quæ ad se referuntur. Boeth. in topic. Cic. lib. 6. char. 844.
Coniunctio vox est non significans, quæ nec impedit, nec efficit vocem aliquam, significare apta ex pluribus vocibus

vocibus componi, extremo, & medio orationis congruens; quam in initio orationis sua natura poni non conuenit. Arist. poetic. cap. 20. char. 285.
Coniunctiones principaliter non significant, sed consignant, & non sunt orationis elementa, sed elocutionis. Simp. in præd. c. 16.
Coniunctio, & vniio sunt propter humiditatem. Auerr. meteor. 4. char. 212. col. 3.
Coniunctionis, ac propositionis, cum per seipias nihil significant, non sunt interpretationes. Boeth. in lib. de inter. char. 215.
Coniunctiones consignant quidem possunt, per se tamen nihil significant. Boet. in l. de inter. c. 290.
Connascentia differt à tactu; quia in tangentibus nihil aliud necesse est esse præter tactum: in connascentibus vero est aliquid vnum idem in ambobus, quod facit vnum simul cum alio secundum continuum, & quantum, non tamen secundum æquale. Arist. 3. metaph. cap. 4. tex. 5. char. 88.
Connexum rei connumeratur cum ipsa re. Auer. prim. rhetor. tract. 2. cap. 9. c. 33. col. 3.
Conspicuitas auorum, & proauorum nunquam extinguitur, sed fratrum, sororum, & aliorum lateraliter coniunctorum extinguitur per quatuor generationes: quia auorum, & proauorum, & parætum quilibet aliquid sui, quod potentia est, & virtute, totum, quod ipse est habet in successore proximo. At non ita colliguntur à fratre, & aliorum orti, sed ob id, quod ab vno aliquo, hoc, quod sunt, per generationem originalem acceperunt. per quod colligitur, quod per hoc quod alterius est, & non suum, potest dirimi eorum cognatio. Albert. mag. de ani. l. 18. tract. 2. cap. 9. char. 158. col. 3.
Consensio est sententia indicatiua recta equi, & boni viri: at ea recta est, quæ est veracis. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 11. c. 152.
Consequenter id est, inter quod post principium solum existens, aut postione, aut natura, aut aliquo alio sic determinatum, nihil est medium eorum, quæ sunt in eodem genere. Aristotel. physicor. 5. sum. 2. cap. 1. tex. 25. char. 131.
Consequenter est ad aliquid consequenter, & posterius aliquid est. Aristotel. physic. 6. sum. 2. cap. 1. text. 25. char. 132.
Consequenter est prius naturaliter omnibus supradictis quia quod tangit, consequenter est: at non contra, & si continuum est, necesse est tangere, & sic de alijs. Arist. phys. 5. su. 2. cap. 1. tex. 28. char. 132.
Consequenter est, quod sequitur primo aliquid principium, id est, quod ordinate sequitur ad aliquid, vt species, vel aliter, ita vt non sit medium eiusdem generis. potest tamen esse medium alterius generis. Arist. metaph. sum. 4. cap. 4. char. 241.
Consequenter continuum, & contactum sic se habent, vt consequenter sit primum. quia enim consequenter, non tangit. secundum locum tenet contactum, quia si tangit, non adhuc est: vnum ergo tertium continuum. Arist. 11. metaph. su. 4. cap. 4. c. 242.
Consequenter sunt, quorum medium eiusdem generis. Ioan. Gram. in 2. post. cap. 12. char. 67. col. 2.
Consequenter se habere ad alterum non est in continuis. D. Thom. in 2. physic. lect. 7. tex. 45. char. 95. c. 2.
Consequentia, alia sunt priora, alia posteriora, & sæpe posteriora prioribus meliora sunt. Alexand. Aphrod. in 3. Topic. cap. 2. char. 34. col. 1.
Consequentia necessaria non temporaria est ea, in qua semper ex eo, quod sumptum est, consequitur aliquid, propterea quod est tanquam antecedens id, quod sumptum est. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 14. char. 30. col. 1.
Consequens in plus esse oportet, quam antecedens, vel

æqualis. quod si fuerit in minus, non sequitur antecedens. Ioan. Gram. in prior. cap. 14. char. 32. col. 4.
Consequenti sublato tollitur antecedens, non autem contra. Ioan. Gram. in prior. cap. 14. char. 32. col. 4.
Consequentium necessarium magna pars simul cum causis efficientibus est in accidentibus, cum subiectis suis, & hæc sunt, quæ sciuntur per accidentia substantialia: & ideo sunt, vt plurimum demonstrationes absolutæ in hoc genere. Auer. in poster. 2. cap. 7. tex. 67. char. 223.
Consequentia duo cum fuerint, quæ se complete sequuntur, & posuerimus aliquid esse ipsum præcedens, aut disponi per præcedens, necessario sequitur consequens, licet sit impossibile illud disponi per præcedens: vt quia dies sequitur ortum Solis, in quacunque hora ponatur Solem oriri, sequitur diem esse, licet impossibile sit Solem in illa hora oriri. Auer. in phys. 4. tex. 93. char. 81. col. 3.
Consequentia inter accidens, & consequens non est vera. Auer. ex dest. dest. disput. 2. char. 18. col. 3.
Consequens est quicquid id, quod antecedit, sequitur, vt ab antecedentibus separari nequeat. Boet. in Topic. Cic. lib. 2. char. 775.
Consequentia natura sunt, cum altero præcedente committatur alterum. Boet. in Topic. Cic. lib. 4. char. 819.
Consequens aliquid si sequitur ad aliquid antecedens absque conuersione, & oppositum antecedentis sequitur ad oppositum consequentis, & non è conuerso. Alb. mag. in prior. char. 143. col. 4.
Consequens est id, quod sic infertur ex antecedente. Alb. mag. in elench. char. 288. col. 2.
Conseruatur tunc proprie aliquid, quoties vna cum ijs omnibus quæ natura in eo insunt, conseruatur, restatque incolume; in quorum numero est figura. Alex. Aphrod. de mist. char. 60. col. 3.
Consideratio de proprijs posterior est ea, quæ est ex communibus. Arist. phys. 3. sum. 1. cap. 1. tex. 1. c. 54.
Considerationes aliæ contemplatione egent, aliæ ad acquisitionem, & negocia spectant. Arist. moral. eudem. 1. cap. 1. char. 367.
Consideratio rerum propriarum, communium considerationem consequitur. Psel. in 3. physic. char. 20.
Considerationis figura, & qualitas debet esse vna & eadem apud virtutem sensibilem, & rationalem, in rebus diuersi generis, & in contrarijs. Auer. 3. de ani. tex. 32. c. 174. col. 1.
Considerationis suæ principium ponit homo de rebus possibilibus ex rebus presentibus, quæ accidunt. Et ideo possibile est, vt homo cogitet in alia re, adeo quod inueniet ex eo aliquid indiuiduum, quod ante non sensit, sed sensit ei simile, non ipsum idem. Auer. 3. de ani. tex. 33. c. 174. col. 2.
Consideratio, & substantia abstracta est postrema in cognitione, & prima in esse contra insensibile. Auer. in 4. metaph. tex. co. 9. char. 33.
Consideratio eadem est de obiecto, & de habitu, vt de obiecto. & quanto obiectum latius est, & ad plura se extendit, tanto scientia latior est. Alex. de Ales. in 1. metaph. char. 7. col. 3.
Consilium nemo capit de rebus desperatis. Aristot. rhetoric. 2. char. 82.
Consilio in omni videndum est, si is, qui dicit, in alijs falli opinione solitus sit: nam, & in hac falli indicium est. Arist. rhetor. 3. char. 171.
Consilium non fit de æternis, nec de his, quæ necessario sunt: quia ob consilium nihil plus acquiritur, sed tantum de ijs consultamus, quæ a nobis sunt, & futura sunt. Alex. Aphrod. de fato. c. 7. char. 25.
Consilium est prudentiæ defectus. Ammon. in prædicam. c. 90. Idem Ammon. in l. de inter. c. 75.
Consilium, ac deliberatio in coniecturis solum locum obtinet.

obtinere. Simpl. in 2. phy. tex. 56. char. 136. col. 1.
Consilium ob prudentiæ egestatem suscipitur. Ioan. Gram. in 2. phys. c. 49. col. 2.
Consilium de ijs tantum dicitur, quæ ex æquitate efficiuntur. sententia vero de ijs, & de alijs quoque multis. Eust. 6. Ethic. cap. 11. char. 132.
Consilio, & consultandi facultate a brutis differimus: Mag. in 1. de inter. c. 19. a tergo.
Consilium ea, de quibus est **consilium**. Auer. 1. rhetor. tract. 2. cap. 8. c. 33. col. 1.
Consilium non est de necessarijs, sed de contingentibus. D. Thom. in periherm. char. 13. col. 4.
Consilio non est opus in ijs, in quibus media sunt determinata. D. Thom. in periherm. char. 15. col. 3.
Consulunt prius prudentes viri, quid agendum, antequam quicquam agere instituant. Dan. Barb. 1. rhetor. cap. 24. char. 60.
Consistentiæ, quæ concretæ sunt in frigido, aquæ sunt, vt glacies, vt grando, & pruina: quæ a calido, terræ; vt fictile, caseus, nitrum, sales: quæ ab ambobus, amborum. Arist. meteor. 4. su. 4. cap. 1. c. 585. col. 3.
Consolidata non sunt vnum secundum qualitatem, sed secundum continuationem, e conuerso miscibilibus, ista enim reuertuntur in vnum secundum qualitatem, & continuationem. Auer. in 5. metaphys. tex. com. 5. char. 51.
Consonantiæ diapason antiphonum ita latitat, vt vnisonum esse videatur, vt in punico, vel atropo; quæ enim posita in acutis sunt, non vnisona, sed ex proportione sibi diapason concinentia respondent. Quoniam modus proportionis facit, vt sonus quasi idem esse appareat; proportio enim in sonis æqualitas est; æquale autem omne ad vnitatem referendum est. Hoc idem etiam in fistulis euenit, vt falli aures possint. Arist. problem. sect. 19. q. 14. char. 514.
Consonantia diapason sola cantatur, hanc enim solum magadare, nec vllam aliam consueuerunt. Quia hæc sola ex fistulis inter se se obsonis constat, atqui in absone etiam, si alteram canis, identidem efficit. voces enim ambarum vna quodammodo illa continet. Ergo in hoc consonandi genere, cum vel vna canitur, consonantia tota perfici potest; & cum ambæ, aut altera canitur, altera tibia sonatur, vna quasi de duabus exultat. atque ita efficitur, vt sola hæc cantilenam patitur, eo scilicet, quod obsona vocem nerui obtinent eiusdem. Arist. problem. cap. 19. q. 17. char. 515.
Consonantia bis diapente, & bis diatessaron componi non potest, bis diapason potest; quia non bis diapente, nec bis diatessaron instrui possunt, sed diatessaron, ac diapente proportionales apte in vnam diapason continentiam copulantur. Aristotel. problem. sect. 19. q. 34. char. 519.
Consonantia ideo demulcere potest; quia mistio, & temperatio contrariorum est iunctorum apte inter se se portionemque inuicem custodientium. Aristot. problem. sect. 19. q. 38. char. 521.
Consonantia diapason omnium pulcherrima est: quia integris terminis huius proportionis continentur: cæterarum autem non integris. Cum enim nete dupla ad hypaten sit, quocumque in genere nete duo tenuerit, hypate vnum habebit: & vbi hypate duo, nete quatuor resonabit, ac ita deinceps. At sexquialtera non integris numeris posita est; maior enim minorem in se continet totum, & eius partem dimidiam: quam ob rem non integri cum integris comparantur, sed partes supersunt. Item diatessaron sexquialtera continetur, quæ terminis constat, quorum maior minorem continet, & tertiam eius partem. Vel quia quæ ex ambabus consistit perfectissima est, & quoniam modulandi mensuram hæc tenet, merito omnium elegantissima constat. Arist. problem. sect. 19. q. 35. c. 519.

Consonantia sola, quæ diapason vocatur, est illa in qua magadare solitum est; quia vt pedes carminum portionem, aut paris ad par, aut dupli ad subduplum, aut aliquam aliam inter se obtinent: ita soni, quibus consonantia continetur, motus portionem inter se aliquam seruant, & rationem clausulæ. Cæterarum igitur consonantiarum alterius termini imperfecti sunt, cum finiunt ad partem: quamobrem fieri non potest, vt pari sint facultate. Et cum dispaes sint, discrimen auribus pariunt. adde, quod hypate accedit, quod exitum soni circuitalis habet cum nete; vltimus enim a nete ictus aeris factus hypate est: quod cum finiunt in idem, quamuis non idem fecerint, euenit, vt opus absolui vnum, communeque possit, non secus, ac illis accidit, qui sub postremam cantilenam pulsant, quia magis delectat eo ipso sine, quam discrimine angunt, quo ante finem discreparint. Cum igitur in diapason consonantia ex diuersis, quod commune exultet, suauissimum sit, magadare autem ex contrarijs vocibus consistat, hinc magadare consonantia diapason consueuerunt. Arist. problem. sect. 19. q. 40. c. 522.
Consonantia ipsa est veluti extremorum temperatura. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 143. c. 3. col. 3.
Constans est id, quod non cito fit, nec facile dissoluitur. Arist. moral. eud. 7. cap. 4. char. 439.
Constantia nulla existit tanta circa humana opera, quantum est circa opera secundum virtutes. Alb. magn. ethic. pri. tract. 7. cap. 11. char. 22. col. 2.
Constellatio dicitur specialis conuentus, & respectus plurium stellarum, quia speciali modo congregant, vel opponunt, vel alio modo se respiciunt. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 11. c. 119. col. 3.
Constellatio quamuis sit in figuris cœlestibus per modum necessitatis, est tamē in impletione causarum per quas descendit in sphaeram actiuorum, & passiuorum, per modum contingentiae & valde mutabilis. Alber. mag. ethic. pri. tract. 7. cap. 9. c. 21. col. 4.
Constitutiones videntur esse iuris naturalis inuestigatio, & consensus. Alexand. Aphrod. in 2. de anima. cap. 4. c. 52. col. 3.
Constitutio coniecturalis nominatur, cum quaeritur, utrum sit. Boet. de diff. top. 1. 4. char. 882.
Constitutio diffinitiuæ est, cum factum constat, quid sit autem ignoratur. Boet. de diff. top. 1. 4. c. 882.
Constitutio generalis qualitatis est, cum factum constat, & quid sit, certum est, cui generi subiiciatur, quaeritur. Boet. de differ. topic. 1. 4. char. 882.
Constitutio generis triplex est: vel de præterito, & iuridicialis constitutio appellatur: vel de presenti, vel de futuro, & negotialis constitutio dicitur. Boet. de differ. topic. lib. 4. char. 882.
Constitutio iuridicialis duplex est: aut. n. in ipso facto vis defensionis inest, & absoluta qualitas vocatur: vel extrinsecus assumitur, & assumptiuæ dicitur. Boet. de diff. Top. 1. 4. char. 882.
Constitutio assumptiuæ est, cum aut conceditur crimen, aut remouetur, aut refertur, aut comparatur. Boet. de differ. topic. lib. 4. char. 882.
Constitutio assumptiuæ, cum conuertitur crimen, est, cum nulla facti sit defensio, sed venia postulatur, & hoc, vel si deprecetur, vel si purges, in fortunam, in casum, in necessitatem culpam ascribens. Boet. de differ. topic. 1. 4. tex. 2. char. 882.
Constitutio assumptiuæ remouens crimen est, cum ab eo, qui incesit, transfertur in alium, quod duobus modis fit. nam vel causa remouetur, vel factum. causa, cum aliena potestate factum contenditur. factum, cum alijs, aut potuisse, aut debuisse facere monstratur. Boet. de differ. topic. lib. 4. char. 883.
Constitutio assumptiuæ, cum crimen refertur, est, cum offendimus, quod is, in quem crimen commissum sit, iniurius

iniurius est, atque id pati meruit. Boet. de diff. top. 1. 4. c. 883.
Constitutio assumptiuæ, quæ per comparisonem fit, est, cum propter meliorem, vtilioremque factum, quod aduersarius arguit commissum esse defenditur. Boet. de differ. top. 1. 4. char. 883.
Constitutio constitutionem ad fidem confirmat. Boet. de diff. top. 1. 4. c. 883.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus primus. Difficilius est construere, quam destruere terminum. Arist. top. 1. 7. cap. 2. char. 543.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus secundus. Si omni inest, quod sub nomine est, at non soli, interempta est diffinitio. Aristot. topic. 1. 7. capit. 2. char. 544.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus tertius. In accidente vniuersali facilius est destruere quam construere, & destruenti satis est vni non inesse, construenti, omni inesse. Arist. top. 1. 8. c. 2. c. 544.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus quartus. Facilius est construere quam destruere. construenti satis est ostendere alicui, inesse destruenti nulli. Aristot. top. 1. 7. c. 2. char. 545.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus quintus. Ad terminum contingit, & per alia argumentari. siue enim non propria sit definitio, siue non genus, quod assignatur, siue non inest aliquod eorum, quæ sunt in diffinitione, interempta est definitio. Aristot. top. 1. 7. c. 2. char. 545.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus sextus. Proprium post diffinitionem difficilius est destruere, quam construere, quia ex pluribus plerumque fit. Arist. top. 1. 7. c. 2. char. 543.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus septimus. Accidens facilius est omnium construere. Arist. top. 1. 7. c. 2. char. 546.
Constructionis, & destructionis prædicatorum locus octauus. Destruere accidens difficillimum est, non in termitur enim, nisi ostendendo, quod non inest. Arist. top. 1. 7. c. 2. c. 546.
Consuetudo est tanquam natura. Arist. de mem. & rem. cap. 3. c. 42.
Consuetudo maxime impedit veritatis cognitionem, quod leges declarant, in quibus puerilia, & fabulosa magis possunt, quam veritas in se. Arist. 2. metaphys. c. 3. tex. 14. char. 38.
Consuetudine fiunt, quæ ideo fiunt, quia sepe fecerunt. Arist. rhetor. pri. char. 45.
Consuetudo iam quasi natura insitum est, simile enim est nature, quod enim sepe fit, prope accedit ad semper. Arist. rhetor. pri. char. 43.
Consuetudinem, quam naturam, facilius est imitari. Arist. ethic. nicom. c. 10. c. 179.
Consuetudo, ob hoc est valida, quia naturæ insidet, Arist. mag. moral. 2. cap. 7. c. 336.
Consuetudo vertitur in naturam. Mich. eph. de mem. & rem. c. 7. col. 3.
Consuetudo est magni vigoris. Auer. epit. in log. c. 360. colum. 3.
Consuetudo est maxima causa dependens a pluribus rebus manifestis per se. Auer. in phy. pri. tex. 6. c. 17. colum. 4.
Consuetudo est habitus, quem acquirit agens, qui facit eiusdem vt plurimum reiteratione actionis. Auer. contra Algaz. in phys. disp. pri. char. 56. col. 4.
Consuetudinis est, quod apud aliquos permutatur. Boet. de diuis. c. 640.
Consuetudinis in reminiscencia maxima est vis; quia ea, quæ consueuimus per ordinem enuntiare, dicto vno priori occurrit, aliud etiam absque attentione. Alber. mag. de mem. & rem. trac. 2. c. 3. c. 23. col. 2.

Consuetudo sibi succedere in corde similes passiones facit, ita vt tristitia tristitiam, timor timorem sequitur, & vigor cordis audaciæ, & sic in alijs. Alb. mag. de mot. ani. 1. 1. trac. 2. c. 6. char. 44. col. 3.
Consuetudo, quod est nobis, est magis notum; quia consuetudo vertitur in naturam. D. T. ho. 2. metaph. 1. 5. tex. 14. c. 114.
Consuetudo aliquid facit in his, quæ pertinent ad virtutes morales, & non ijs, quæ sunt secundum naturam, vel præter naturam. D. Thom. 2. ethic. 1. 1. c. 22. colum. 2.
Consuetudo praua est quædam egritudo animalis. D. Thom. ethic. 7. 1. 5. c. 121. col. 2.
Consuetudo est altera natura. Alex. de ales. in 2. metaph. c. 46. col. 3.
Consultatio non est de fine, sed de his, quæ sunt ad finem, & hæc sunt quæ in actionibus vtilia sunt. Arist. rhetor. pri. c. 25.
Consultans, & qui in iudicio loquitur, primo suas rationes fide probare debet, deinde contrarijs occurrere. Quod si aduersa causa multiplex sit, primo contrarijs, contra quæ secundo loco dicitur ex ijs, quod insulsiimum est, primo attingere debet. Arist. rhetor. 3. c. 172.
Consultatio de septem rebus fit: vel de sacrificijs, vel de legibus, vel de apparatu ciuili, aut de societatibus, & federibus aduersus alias vrbes, aut de bellatore, de pace, aut de pecuniarum prouentibus. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 2. c. 185.
Consultatio de sacrificijs est, cum aut dicimus seruanda esse in præsentia statu, aut vt magnificentius, aut humiliter agendum sit. Aristot. rhetor. ad Alexan. capit. 2. char. 185.
Consultatio non est de omnibus; nam non est de æternis, nec de his, quæ in motu quidem sunt, sed semper circa eadem versantur, siue necessaria, siue naturalia, nec quæ fortuna contingunt, nec de humanis omnibus, vt de his, quæ per nos ipsos agi non possunt. Aristot. 3. ethic. cap. 3. char. 56.
Consultamus de ijs, quæ in nostra sunt potestate, & vnusquisque de ijs, quæ per seipsum agi possunt, consultat. Arist. 3. ethic. c. 3. char. 56.
Consultatio nulla est de scientijs certis, vt de literis: non enim dubitamus quomodo scribendum sit. Arist. 3. ethic. cap. 3. char. 56.
Consultamus de ijs, quæ per nos fiunt, nec semper eodem modo eueniunt. Aristoteles 3. ethicor. capit. 3. char. 57.
Consultatio est magis in artibus, quam in scientijs; quia in ipsis magis ambigere consueuimus. Arist. 3. ethic. cap. 3. c. 57.
Consultatio est de illis, quæ vt plurimum fiunt, incerta tamen sunt, quomodo eueniant, & in quibus determinatione existit: & ad magnas res consultores adhibere solemus, quasi nobis ipsis diffidentes, quasi sufficere nos ipsi soli nequeamus. Aristotel. 3. ethic. cap. 3. c. 57.
Consultatio non est de finibus, sed de his, quæ ad finem tendunt. Arist. 3. ethic. c. 3. char. 57.
Consultatio omnis quaestio est, non autem omnis quaestio est consultatio. Arist. 3. ethic. c. 3. char. 57.
Consultamus interdum instrumenta, interdum vsus eorum, aliter in reliquis, per quæ, quo pacto, aut per quid quippiam fieri debeat. Aristotel. 3. ethicor. cap. 3. c. 58.
Consultabile, & eligibile idem plane est. Arist. 3. ethic. cap. 3. c. 58.
Consultare, & ratiocinari idem sunt. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 1. c. 139.
Consilium non est de iis, quæ aliter se habere non possunt. Arist. 6. ethic. nicom. c. 1. char. 139.

Consultat nemo de ijs, quæ aliter esse non possunt, aut nequeunt sub actionem ipsius cadere. Arist. 6. ethic. ad Nicom. cap. 5. ch. 143.

Consultor bonus is est absolute, qui, quod optimum homini ex agendis rebus est, coniectura ratiocinando assequi potest. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 7. c. 147.

Consultator errat, vel circa vniuersale, vel circa singulare, dum errat. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 8. c. 149.

Consultare, & querere inter se differunt, vniuersalium enim est querere, nam consultare querere aliquid est. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. ch. 149.

Consultatio bona non est scientia, non enim de ijs, quæ sciunt, inquirunt. Arist. 6. ethic. ad Nicom. cap. 9. char. 129.

Consultatio bona non est bona coniectatio, quippe cū, & absque ratione, & cito fit coniectatio: longo autem tempore oportet, vt consultant consulentes. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. ch. 149.

Consultandum tarde, & diu: at cito agenda sunt, quæ cōsulueris. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. ch. 150.

Consultatio bona, & solertia diuersa sunt. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. ch. 150.

Consultatio bona non est opinio. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. ch. 150.

Consultatio bona est rectitudo, & non est sine ratione: ergo est consultatio rectitudo quædam. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. char. 150.

Consultatio bona est rectitudo, quæ secundum vtilitatem ad quandam finem spectat, cuius prudentia vera existimatio est. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 9. c. 151.

Consultamus de ijs, quæ in nostra potestate sunt, & quo modo euasura sint, incertum est. Alex. Aphro. 1. prior. cap. 1. ch. 3. col. 4.

Consultat animal nullum præter hominem, & non fit consultatio, nec de æternis, nec de necessarijs, sed tantum de ijs, quæ ad finem conducunt, non autem de fine. Alex. aphr. in 4. nat. quæst. cap. 29. c. 22.

Consultatio in nobis est: possumus enim, & consultari, & non. Alex. aphr. in 3. nat. q. cap. 13. ch. 15.

Consultatio hoc nobis boni tribuit, vt eligamus illud ante illud, quod ratione eligibilis nobis visum fuerit, & quod non prius consultant non egissemus. Alex. Aphrod. de fato. cap. 7. ch. 25.

Consulimus, quod appetimus. Alex. aphr. de nat. q. cap. 22. char. 20.

Consultatio inutilis esset, nisi foret in hominis arbitrio, facere, vel non facere id, de quo consilium fuerit. Alex. Aphro. in 2. de ani. cap. 56. c. 55. col. 1.

Consultans in contingentibus versatur, & agibilibus alio, & alio modo se habentibus ad vnum, quod, vel vtile, vel iucundum respicit, vel si vtilius, & iucundius. Simp. in 3. de anim. ex sec. 2. tex. 57. c. 81. col. 1.

Contacta non congregantur per aliquod commune in eis, per quod fuerint vnum: consolidata autem fiunt vnum, cum aliquid consolidans sit, in quo communicant. Auer. in 5. metaph. tex. 10. ch. 51.

Contactus naturalis est per corpus: contactus mathematicus potest esse per lineam, & per superficiem. Auer. phy. 5. tex. 30. ch. 104. col. 1.

Contactus non est nisi in vltimo, quod est superficies, vt quæ non tangitur propter superficiem, sed propter totum corpus. Alb. mag. 4. phy. tract. 1. cap. 10. char. 43. colum. 4.

Contemnens paruifacit. Aristot. rhetor. 2. c. 70. col. 3.

Contemplari assidue magis aliquid, quam operari possumus. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 7. c. 256.

Contemplatio homini externa potius sunt impedimento: at vt homo, cum pluribusque vitæ degit ex virtute agere proponit, talibus igitur ad humanæ se gerendū indigebit. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 8. ch. 259.

Contemplatiuam felicitatem perfectam quandā opera-

tionē esse cōstare, vel inde potest, quia Deos maxime beatos, & felices esse existimamus. Arist. 10. ethic. ad Nicom. cap. 8. c. 259.

Contemplatiuæ cogitationis, & non actiuæ, nec effectiuæ bene, maleve esse est verum, & falsum, hoc enim totius cogitatiuæ opus est, sed actiuæ, & cogitatiuæ veritas est, quæ appetitui recto consentanea fit. Arist. 6. ethic. Nicom. cap. 2. char. 140.

Contemplari interdum nocentum sanitati affert. Arist. 9. ethic. Nicom. cap. 12. c. 182.

Contemplatio nil aliud, quam de diuinis inspectionem, & cognitionem significat. Alex. aphro. in lib. 1. prior. char. 3. col. 2.

Contemplationem actioni præstare indicio est, quod omnis actio ad alium finem refertur: nam, & virtutum actiones, quæ alioqui omnium maxime suapte sponte videntur expetendæ, ad aliud tamen quiddam referri videntur. Alex. aphr. in 1. metaph. cap. 1. c. 3. col.

Contemplationis finis, actionis principium est. Ammo. in Porph. c. 6.

Contemplatiua sunt, in quibus de vero, & falso confidatur. Ammo. in præd. c. 3.

Contemplatiuæ philosophiæ, finis est consensus ad vnum rerum omnium principium. Simp. in præd. q. 2.

Contemplatiuæ, & actiuæ philosophiæ finis est felicitas, quam qui attingit, non homo, sed Deus dici debet. Simp. in præd. ch. 2.

Contemplatio alia est de intellectualibus substantijs: alia de mathematicis immobilibus substantijs: alia de mobilibus semper substantijs, quæ semper in gyrum vertitur, vt Astrologia. Simp. in præd. c. 83.

Contemplatio ex manifestis, ac sensu apparentibus rebus, ad veritatem processum denotat. Simp. in 1. de ani. tex. 3. c. 1. col. 2.

Contemplari significat vniuersalium aggredi sermones. Io. gra. in 1. de ani. tex. 1. c. 6. col. 2.

Contemplatiuus, exceptis quæ ad vitam sunt necessaria, reliqua contemnere consuevit. Eufra. siue Mich. Ephes. 10. ethic. cap. 7. c. 522.

Contemplationis nostræ finis est, quod anima hypostasim formarum omnium, quæ est lumen intelligentiæ purum ab omni eo, quod materiale est, vel virtutis materiæ inueniat: quia tunc recte inuenit se ipsam, prout ipsa est solus, & purus intellectus, sine continuo, & tempore. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 5. cap. 16. c. 74. col. 1.

Contemplatiua felicitas est omnis intellectualis naturæ, secundum naturam optimam. Alber. magn. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 73. col. 4.

Contentio est, quæ contrarium nomen simul, & vim oppositis rebus habet, aut horum alterum: sed pulchrior est, quæ ex ambabus constat. Arist. rhet. ad Alex. cap. 25. char. 221.

Contentum ita se habet ad continens, vt materia ad formam, id est, vt materia perficitur per formam, sic per continens perficitur contentum. Auer. in phy. 4. tex. 49. ch. 68. col. 2.

Contentum omne habet aliquid extra se terminans ipsum, & conseruans continendo. Alb. mag. in 1. de cælo, tract. 1. cap. 5. c. 4. col. 1.

Contiguum est, quod, cum consequenter est, tangit. Arist. phy. su. 1. cap. 1. tex. 25. c. 132.

Contiguum omne consequens est. Simp. 2. phy. tex. 76. c. 314. colum. 2.

Contiguum omne in mathematicis est cōtinuum. Auer. phy. 5. tex. 30. c. 104. col. 1.

Contiguum per naturam diuisum est, ex proximo per potentiam continuo. Alb. mag. in pri. meteor. tract. 1. cap. 3. c. 78. col. 2.

Contigua sunt, quorum vltima sunt simul. D. Tho. in 4. phy. l. 21. tex. 121. c. 69. col. 2.

COR-

Continentis, & contenti extrema in eodem sunt. Arist. phys. 4. sum. 2. cap. 7. tex. 36. char. 87.

Continentiam, & temperantiam in iuuenibus, & diuitibus maxime recentemus: iustitiam vero in pauperibus: quia si quis re abstinet, cuius maxime indiget, laudabilior est, quam e contrario. pauper igitur facultatibus indiget, iuuenis, & diues frutione. Arist. problem. sect. 28. q. 4. char. 605.

Continens cum electione agit, non cum cupiditate. Arist. 3. Nicom. Ethicor. cap. 2. char. 54.

Continentia non est virtus, sed quoddam aliud mistum. Arist. 4. ethicor. Nicom. cap. 9. char. 107.

Continentia, & tolerantia, nec quasi iisdem cum virtute, & prauitate habitus sunt, neque vt diuersum genus existimāda sunt. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 1. c. 159.

Continens, & tolerans: & incontinens, & mollis circa voluptates, & dolores versantur. Aristot. 7. ethic. Nicom. cap. 4. char. 166.

Continens, & incontinens circa voluptates versatur: tolerans vero, & mollis circa dolores. Aristotel. 7. ethic. Nicom. cap. 7. char. 173.

Continentia consistit in continendo, & cohibendo. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 7. char. 174.

Continentia est experibilior tolerantia, vt vincere, quam non superari. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 7. char. 174.

Continens medius est inter eum, qui corporalibus minus quam oportet, oblectatur, nec in ratione persistit, & inter incontinentem, qui, magis quam oportet, delectatur, & in opinione non persistit: & vt continentia est honesta, sic his alij contrarij habitus prauis sunt. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 9. char. 178.

Continentia, & incontinentia versantur circa id, quod multitudinis habitum excedit, nam alter amplius, alter minus præstat, quam multitudinis facultas fit. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 10. char. 179.

Continentia est circa voluptates, tolerantia circa ægrimonias, & in hoc differunt. Aristot. 2. mag. moral. cap. 7. char. 333.

Continens est non solum, qui præsentis cupiditates cohibet, sed etiam qui talis est, vt si nullæ adsint cupiditates, ita instructus est, vt eas possit cohibere. Arist. 2. mag. moral. cap. 7. char. 336.

Continentia virtus est, & proinde iustiores efficit suis studiosos. Arist. moral. eud. 2. cap. 8. char. 396.

Continentia est virtus cupidæ, qua cupiditatem, quæ in mala fert voluptates, ratione inhihet. Aristotel. de virtut. libel. char. 477.

Continentiæ est, posse cohibere ratione cupiditatem ferentem ad malas delectationes, & voluptates, & pati, & tolerare pro natura indigentia, & ægritudinis. Arist. de virtut. libel. char. 479.

Continentiæ prodest nuptias, heri seriores, intemperatiores enim esse videntur, cum puellæ veneri assuescunt. Arist. polit. 7. cap. 16. char. 750.

Continens vel maius, vel æquale contento esse debet. Simp. in 4. phy. char. 219. col. 1.

Continens dicitur de tribus, de contingenti, & de non contingenti, & de forma. Auer. in physic. 4. tex. 34. char. 63. col. 2.

Continens, si est diuisum a contento, non dicitur esse in contento, sed econtra contentum in ipso: vt aqua dicitur esse in cado, vel in vna. si non est diuisum, tunc dicitur esse in contento, vt pars in toto, & oculus in capite. Alb. mag. in 4. phy. tract. 1. cap. 8. char. 43. c. 1.

Continentes vocantur, qui morantur in forma mente concepta; & si huic motores inferiores subministrant organice, tunc omnia fiunt ordinate, & bene. Albert. mag. de motib. anima. l. 2. trac. 2. cap. 5. char. 48. col. 1.

Continentia non ad opinionem, vel ad fidem, vel ad dubitationem, vel ambiguum determinanda est, sed ad scientiam. Alb. mag. in ethic. 7. trac. 1. cap. 2. c. 82. c. 2.

Continentis & incontinentis opus est vnius potentia; sed duas habet complexionem, & quatuor propositiones. Alb. mag. ethic. 7. tract. 1. cap. 5. c. 84. col. 1.

Continens abstinet cum sensu passionis in contrarium mouentis. Alb. mag. 7. ethic. tract. 1. cap. 5. c. 84. col. 1.

Continentia non accipitur, vt medium, vt cardinales virtutes. Alb. mag. 7. ethic. tract. 1. cap. 11. c. 86. col. 1.

Continentia habetur tanquam magnum, & venerabile. D. Thom. ethic. 7. l. 2. c. 115. col. 2.

Continentia est melior perseverantia, mollities est peior incontinentia. D. Tho. 7. ethic. l. 7. c. 124. col. 3.

Continentiæ, & incontinentiæ subiectum est voluntas. D. Tho. 7. l. 7. ch. 128. col. 2.

Contingentis diuisio.

Contingens multis dicitur modis: necessarium, non necessarium, & possibile. Aristot. prior. lib. 1. cap. 4. char. 151.

Contingens, aliud vt plurimum, & deficit necessarium, vt canescere hominem: aliud infinitum, quod sic, & non sic possibile. Aristotel. prim. prior. sect. 1. cap. 11. char. 173.

Contingere hoc huic inesse duobus accipitur modis: aut cui inest, aut cui inesse contingit. Aristot. pri. prior. sec. 1. cap. 11. ch. 174.

Contingens diuiditur, vel vt genus in species, vel vt totum in partes. Alexand. aphrodi. in 1. prior. cap. 12. char. 27. col. 3.

Contingens, vel sepe euenit, & circa hoc versatur natura, & ars: vel raro, & circa illud versatur fortuna, & casus: vel quod ex æquo euenit, circa quod versatur prælectio. Ammo. in lib. de interpret. c. 76.

Contingens tribus dicitur modis: vel vt in pluribus, in quibus affirmatio magis est vera, quam negatio: vel ex æquo, vt in ijs, quæ in nobis consistunt: vel vt in paucis, in quibus est casus, & fortuna. Mag. in lib. de inter. char. 19.

Contingens in tria diuiditur: in id, quod æqualiter contingit: & in id, quod raro: & in id, quod plerumque. Magen. in priora. ch. 6. col. 3.

Contingens aliud materiæ necessario accommodatur, vt contingens est Solem oriri: aliud, quod in ortu, & interitu versatur, quod potest a subiecto euelli, vt accidit. Io. gra. in pri. prior. cap. 3. c. 11. col. 4.

Contingens, aliud vt plurimum, in quo sunt naturalia, & artificialia, & hoc contingens vtile est arti ratiocinandi: aliud æquale, vt lauare, & non lauare, quod nullo vsui est demonstrationi: aliud raro, quod non est vtile demonstrationi. Ioan. gra. in prim. prior. cap. 3. c. 12. col. 1.

Contingens aliud definitum est, aliud indefinitum, circa definitum natura, & ars versatur, fitque plerumque. circa indefinitum, quod æqualiter, vel raro fit, circa æqualiter prælectio versatur, vt ambulare, non ambulare: circa contingens, quod accidit raro, versatur fortuna. Ioannes grammaticus in priora, cap. 12. char. 30. col. 3.

Contingens id est, aut quod casu venit, aut ex libero arbitrio, aut naturæ facilitate in vtranque partem redire potest. Boet. in lib. de interpret. c. 58.

Contingens aliud necessarium est, aliud non necessarium, & hoc, aliud est finitum, aliud infinitum, & aliud contingens possibile. Alb. mag. in priora. char. 98. colum. 4.

Contingere hoc prædicatum huic subiecto inesse, duobus dicitur modis: aut quia actu inest subiecto: aut id, cui subiectum contingit inesse. Alber. magn. in priora. ch. 12. colum. 1.

Contingentium triplex est genus, primum in paucioribus, quæ accidunt casu, & fortuna. Secundum ad

T 2 vtrum-

utrumque, quæ ex electione proueniunt. Quædam, ut in pluribus, quæ proficiuntur a natura. D. Thom. in perher. char. 13. col. 1.

Contingens alio modo, & impossibile sumuntur cum demonstratur aliquid de genere, & cum demonstratur de specie; quia cum agitur de specie, oportet accipi, ut impossibile, esse illud, cui repugnat, vel genus, vel differentia speciei, ex quibus ratio speciei constituitur. Cum agitur de genere, accipitur ut contingens omnè illud, cui non repugnat ratio generis, licet ei repugnet ratio constituens speciem. D. Tho. 7. phy. lect. 3. tex. 10. char. 109. col. 3.

Contingentia dupliciter cognosci possunt: uno modo secundum rationes vniuersales: alio modo secundum rationes particulares. D. Thom. ethic. 6. lect. 1. char. 100. col. 3.

Contingens quid est, & quibus est.

Contingens est, quod cum sit necessarium, nihil sequitur impossibile. Aristot. pri. prior. sec. prim. cap. 11. char. 173.

Contingens est, ut ait Theophrastus, ut quod non est, esse statuatur: nam siue necessarium, siue existens quippiam esse sumpserit, impossibile quicquam non sequitur, sed & necessarium, & existenti oratio erit accomodata. Alexander aphrodisien. in pri. prior. cap. 12. char. 26. col. 4.

Contingens est possibile in generatione, quo nondum quidem est, generari tamen, & fieri potest. Ale. aphr. in pri. prior. cap. 14. c. 31. col. 1.

Contingens est, quod cum non sit necessarium, & existere tamen statuitur, nihil impossibile consequitur. Alex. Aphr. in prim. prior. cap. 30. char. 58. col. 4.

Contingenter fieri dicuntur, in quibus etiam contingere non fata locum habent. Alexand. Aphrod. de fato. cap. 6. char. 24.

Contingens æquiuocum est, nam prædicatur de necessario, & de eo, quod sit plerumque. Simplic. in 2. phy. sicor. tex. 57. char. 121. col. 2.

Contingens non est in æternis, & sempiternis, quia ibi nihil corrumpi potest, priusquam in opus venire queat. Simp. in 3. phy. sic. tex. 32. ch. 166. col. 1.

Contingens esse, cum non sit necessarium, si ponatur esse, nihil, quod fieri nequit, sequitur. Ioan. gramm. in 1. prior. cap. 3. ch. 11. col. 2.

Contingens est, quod non ex necessitate est, quod si ad actum esse poneret aliquis, nullum impossibile sequitur. Io. gram. in prior. cap. 12. ch. 19. col. 4.

Contingens possibile est non esse. Ioan. gram. in pri. post. cap. 6. ch. 15. col. 2.

Contingens est, quod interdum aliter se habet. Io. gra. in 1. post. cap. 6. c. 16. col. 1.

Contingens est, quod cum non sit necessarium, si actu esse ponatur, nihil sequitur propter hoc impossibile. Alber. Magn. in prior. c. 111. col. 3.

Contingens ut raro plerumque, & in pluribus.

Contingens quod raro fit, indefinitum dicitur, quia temere, & sine causa euenit. Alex. aphrod. in prim. prior. cap. 12. char. 27. col. 4.

Contingens, quod plerumque fit, recipitur cum eo, quod non necessario existit. Alexan. aphrod. in prim. prior. cap. 12. char. 27. col. 4.

Contingens proprie quod æque fieri, ac non fieri potest, æque se habet, ut sit, & non sit. Ioan. gram. in prim. prior. cap. 3. char. 11. col. 4.

Contingens, ut æqualiter, & raro inutile est ad ratiocinationem, Magen. in prior. char. 6. col. 4.

Contingentia æque ea dicuntur, quæ in electione consistunt: & ut fiant, vel non, electio est causa. Magen. in prior. c. 18. col. 4.

Contingentis perscrutatio pro maiori parte est propria scientiæ theologicæ. Aueroes in quest. super lib. logic. tex. 6. char. 366. col. 3.

Contingens, ut in pluribus, & necessarium non differunt, quia contingens, ut in pluribus habet impedimentum: ut in paucioribus, & necessarium non habet, ut ait Auicenna. Aueroes in phy. 2. tex. 48. ch. 31. col. 4.

Contingens, ut in pluribus est illud, in cuius natura est possibilitas, ut actio eius deficiat in minori parte, & ideo inuenitur impedimentum extrinsecum: necessarium vero, quia non habet hoc in sua natura, ideo non habet hoc impedimentum. Aueroes in phy. 2. text. 4. char. 32. col. 1.

Contingens æqualiter non inuenitur in potentijs agentibus per se, sed in potentijs passiuis, & in eis, quarum præparatio est ad receptionem duorum contrariorum æqualis: in potentijs autem passiuis, quæ dignius recipiunt vnum contrarium, altero, non est contingentia æqualiter. Auer. in physicor. 2. text. 48. char. 32. col. 1.

Contingenter inesse in pluribus est, quam inesse simpliciter. Alb. mag. in prior. c. 106. col. 4.

Contingens infinitum non confert ad scientiam demonstratiuam. Alb. mag. in prior. c. 112. col. 1.

Contingens ad vtrumlibet, & quod concludit in tertia figura, & in missionibus tertiæ figuræ. Alb. mag. in prior. ch. 124. col. 1.

Contingentia, ut nunc vera sunt, & non ut semper. Alb. mag. in post. c. 178. col. 2.

Contingens, ut in paucioribus est, causam determinatam non habens, & est de genere causæ efficientis. Albertus Magnus in secundo physicor. tract. 2. cap. 12. char. 24. col. 2.

Contingens ad vtrumlibet est secundum causam materialem, non secundum causam agentem. Alb. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 12. c. 24. col. 2.

Contingens, ut in paucioribus est illud, a quo est casus, & fortuna secundum intensionem causæ efficientis. Albertus Magnus in 2. physic. tractat. 2. cap. 13. chart. 24. col. 3.

Contingens ad vtrumque omne est, quod deficit necessario. Diuus Thomas de diuinat. per somn. lib. 1. char. 45. col. 1.

Contingentis consequentia, & ut differt a cæteris modalibus propositionibus, & quid significat.

Contingentes, quod natum est esse, conuertitur cum eo, quod est ex necessitate esse. Aristoteles 1. prior. sect. pri. cap. 11. c. 137.

Contingens infinitum conuertitur cum eo, quod nihil magis sic, quam illo modo. Aristot. prim. prior. sect. pri. cap. 11. char. 137.

Contingens æquiuocum est, ac de necessario, de possibili, & de existente accipitur. Alexan. aphr. in pri. prior. cap. 3. char. 8. col. 3.

Contingens est illud, quod non est, sed si esse statuatur, nihil impossibile habet, quod sequatur. Alex. aphr. in pri. prior. cap. 11. c. 26. col. 3.

Contingentium contradictionum, quarum alteræ partes sese mutuo consequuntur, earum alteræ quoque partes sese mutuo consequuntur. Alex. aphrod. in pri. prior. cap. 12. c. 26. col. 4.

Con-

Contingentes affirmationes, negationesque contingentes sese mutuo consequuntur, ut omne quod esse contingit, non esse etiam contingit. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 12. char. 27. col. 1.

Contingentem materiam id efficere dicitur, quod ita se habet, ut insit, & non insit. Ammo. in lib. de interpret. char. 49.

Contingens differt a necessario, & impossibili, quod forte tantum dicimus necessarium: impossibile, non fore; contingens autem esse, & non esse dicimus. Ammo. in lib. de interpret. char. 80.

Contingens a possibili solum nomine discrepat. Ammo. in lib. de interpret. char. 137.

Contingens est, quo, cum necessarium minime sit esse, posito, nullum accidit impossibile. Ammo. in lib. de interpret. char. 137.

Contingens proprie tempus futurum significat. Ioan. Gram. in 1. prior. cap. 3. char. 11. col. 4.

Contingens contrario sese habet cum necessario. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 6. char. 16. col. 1.

Contingens futurum tempus indicat, quod inest, præsens. Magent. in prior. char. 21. col. 1.

Contingentem mutare, id est inesse, falsum est. Magent. in prior. char. 21. col. 1.

Contingens dicitur analogice de necessario, & non necessario. Alb. mag. in prior. char. 111. col. 3.

Contingens non necessarium duplex: natum, & infinitum. Natum est, quod innatam in subiecto habet causam, ut canescere hominem in senectute. Infinitum est, quod non sic se habet ad esse, quam ad non esse, ut hominem ambulare. Alb. mag. in prior. ch. 111. c. 4.

Contingenti & possibili posito, licet sit falsum, nihil impossibile sequi debet. Albert. magn. in 7. physic. tract. 1. cap. 2. char. 82. col. 4.

Contingentium, nec demonstratio, nec definitio est. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 5. cap. 4. char. 132. col. 1.

Contingentia si reducantur in causam altissimam diuinam, nihil inueniri poterit, quod ab ordine eius exeat, cum eius causalitas extendat se ad omnia. ut sunt entia, non potest eius causalitas impediri per indispotionem materiæ, quia & ipsa materia, & eius dispositiones non deficiunt ab ordine illius agentis, quod est agens per modum dantis esse, & non solum per modum mouentis, vel alterantis. D. Thom. 6. metaph. lect. 3. tex. 6. char. 419.

Contingentium, vniuersales rationes immutabiles sunt, & secundum hoc his demonstrationes dant, & ad scientias demonstratiuas pertinet eorum cognitio. at cum considerantur in particularibus, variabilia sunt. D. Tho. ethic. 6. l. 1. char. 100. col. 3.

Contingens alicui, ut tale, conuenit omni tali. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 17. char. 197. col. 2.

Contingentis natura, & eius vis in propositionibus.

Contingens ita se habet in propositionibus, ut verbum est, cui si additur negatio, propositio est negatiua: si ipsi non additur negatio, propositio quoque est affirmatiua. sic contingenti accidit. Aristot. prior. lib. 1. sect. 1. cap. 4. char. 152.

Contingens, de quo fiunt propositiones, & considerationes, est de ijs, quæ nata sunt esse. Aristot. 1. prior. sect. 1. cap. 11. char. 174.

Contingens in prima figura non fit syllogismus, si maior est particularis, quouis modo sint alia. Aristotel. prim. prior. lib. 1. sect. 1. cap. 13. char. 176.

Contingit non esse, figuram affirmatiuam habet. Alex. Aphrod. in pri. prior. cap. 12. c. 27. col. 1.

Contingens materia hoc proprium solum habet, ut affirmationes recipiuntur in negationes, & negationes recipiuntur in affirmationes.

nes in affirmationes. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 13. char. 28. col. 4.

Contingens negatiua, ut plerumque recipitur vna affirmatiua, quæ raro euenit. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 13. char. 28. col. 4.

Contingentes negationes, & si aliquæ ratiocinandi vim habent, inutiles tamen sunt, atque ad ratiocinandum ineptæ. Alexand. Aphrod. in prim. prior. cap. 13. char. 28. col. 4.

Contingenti maiore propositione in missione de contingenti, & inesse in prima figura, & minori de inesse, contingens sequitur conclusio in omnibus modis: si autem minor sit contingens, sequitur de inesse. Aliter Theophrastus, & Eudemus sentiunt. nam conclusio semper est de contingenti, sequitur enim semper deteriorem partem. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 14. char. 29. col. 3.

Contingente maiore vniuersali in missione de contingenti, & inesse in prima figura, sine affirmatiua, sine negatiua, & minore affirmatiua existente de inesse, sequitur ratiocinatio perfecta. At si termini transpositi fuerint, & maior existens vniuersalis, minor particularis contingens efficiatur: vel vtræque affirmatiuæ, vel negatiuæ fuerint vel vna affirmatiua, alia negatiua, vtralibet sit, ratiocinatio sequitur, sed imperfecta. perficitur enim, vel per reciprocationem, vel per impossibile. Alex. aphrod. in pri. prior. cap. 14. c. 34. col. 2.

Contingens maior, minor necessaria si sit, vel ambæ affirmatiuæ vniuersales, vel altera tantum vniuersalis, contingens est conclusio. At si negatiua sit contingens, necessaria affirmetur in prima figura, fit conclusio de eo, quod contigit non existere. Si autem negatiua necessaria est, siue vtraque, siue altera necessaria, conclusio, & mexistentis erit. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 14. char. 34. col. 4.

Contingente minore negatiua, & maiore affirmatiua necessaria in prima figura, cum negatiuum contingens recipiari possit, apta est conclusio. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 15. char. 36. col. 1.

Contingentis materia nulla ratiocinatione in secunda figura concluditur, quouis modo positæ fuerint propositiones; quia ex duabus affirmatiuis nihil concluditur, & negatiuæ contingentes affirmatiuam vim habent. Alexand. Aphrod. in prim. priorum. cap. 15. char. 37. col. 1.

Contingentis conuersio eundem terminorum ordinem seruat, qualitatem autem mutat ita, ut vniuersales affirmatiuæ in negatiuas vniuersales conuertantur. & particulares negatiuæ ad particulares affirmatiuas. Ioan. Gram. in prior. cap. 12. c. 30. col. 1.

Contingentis negatio non conuertitur, nec ad seipsam, nec ad alias. Ioan. Gram. in prior. cap. 16. char. 38. col. 3.

Contingentes syllogismi maxime vtilis sunt dialectico, quia cum fuerit vniuersalis negatiua secundum minus, conuertitur in eum secundum plus. Auer. in pri. prior. sect. 1. cap. 14. char. 69. col. 4.

Contingentis natura est contingenter in propositione prædicari. Boet. in lib. de inter. char. 367.

Contingens in finitum conuertitur in eadem significatione: ut contingens est hominem aliquem ambulare, & contingit aliquod ambulans esse hominem. at contingens natum non conuertitur: quia si contingit aliquem hominem esse grammaticum, non contingit aliquem grammaticum esse hominem. Albert. magn. in prior. char. 99. col. 3.

Contingens, quod concluditur in secunda figura, accipiendum est pro possibili. Albert. magn. in prior. char. 120. col. 1.

Contingens materia proprie ad singularia pertinet. D. Tho. in perher. c. 12. col. 3.

Continuum quid est, & eius proprietates.

Continuum est, quod in infinitum diuisibile est. Arist. phy. 3. sum. 1. cap. 1. tex. 1. char. 53.
 Continuum in infinita diuiditur, versus autem maius non est infinitum, nihil enim maius est celo. Aristot. phy. 3. su. 1. tex. 69. c. 74.
 Continuum est, quod contiguum est, & vnus vtriusque terminus quibus tangunt, & vt significat nomen continentur, & hoc esse nequit si extrema sunt duo. Arist. phy. 5. su. 2. cap. 1. tex. 26. ch. 132.
 Continuum est in ijs, ex quibus vnum aptum natura est fieri secundum contactum. Aristot. phy. 5. sum. 2. cap. 1. tex. 27. char. 132.
 Continuum id est, quod diuisibile in semper diuisibilia. Aristot. phy. 6. sum. 1. cap. 2. tex. 15. c. 149.
 Continuum omne dupliciter dicitur infinitum, vel diuisione, vel extremis. Aristot. phy. 6. su. 1. cap. 3. tex. 19. char. 151.
 Continuum nullum indiuisibile est, alioqui accideret diuidi indiuiduum. Aristot. phy. 6. sum. 1. cap. 3. tex. 22. char. 152.
 Continuum huiusmodi est, vt aliquid sit vniuocum inter fines. Arist. phy. 6. su. 1. cap. 1. tex. 26. c. 153.
 Continuum est, quod diuisibile est in semper diuisibilia. Arist. 1. de celo, tex. 2. char. 244.
 Continuum est, cuius motus indiuisibilis est secundum se, nec aliter se habere potest: est vnus autem indiuisibilis, indiuisibilis vero secundum tempus. Secundum se vero continua, quæ secundum tactum non sunt vnum. Aristot. 5. metaphysic. capit. 5. text. 7. char. 92.
 Continuum est artiguum aliquod, quod vtriusque est idem & vnus terminus, quibus tangunt, & se continent. Aristot. 1. 1. metaphysic. sum. 4. capit. quarto. char. 242.
 Continua, & indiuisibilis res omnis habet in se minus æquale, & plus; & hæc, vel quantum ad ipsam rem attingit, vel quantum ad nos. Aristot. 2. ethic. ad Nicom. cap. 6. char. 39.
 Continuum omne diuisibile in se, excessum, defectum, & medietatem habet; & hæc, vel mutuo ad se inuicem, vel respectu nostri. Aristot. moral. eud. cap. 5. char. 386.
 Continuum est id, cuius partes quodam termino coaptantur. Ammon. in præfatio. in Porph. c. 2. col. 4.
 Continua sunt, quorum vltima, terminique sunt vnum. Simp. in præd. c. 31. a tergo.
 Continuum, & discretum, vt habent magis, & minus, prius, & posterius, non sunt quanta: sed vt communicant, & participant quanto, quanta sunt. Simp. in præd. ch. 31.
 Continuum quantum est, quatenus dimensum est sui ipsius ratione ad vnū, duo, vel tria. Simp. in præd. c. 34.
 Continuum inest infinitum per intensiorem, non per dimensionem. Io. gra. in phy. tex. 15. c. 7. col. 4.
 Continuum est quasi genus corporis, quoniam continet in se corpus, locum, tempus, suæ perfectiorem, lineam, & motum. Auer. 1. de celo, tex. 2. c. 2. col. 3.
 Continuum non est motus a natura illa, quæ fluit, sed potius est causatum ab illo, in quo est motus, vt in subiecto. Alb. mag. in præd. c. 44. col. 1.
 Continui actus sunt esse, viuere, & intelligere, qui sunt in fieri a primo ente, & a prima vita, & a primo intellectiuo extracti. Albertus magnus de caus. & process. vniuers. a caus. prim. lib. prim. tractat. 2. cap. 2. chart. 191. colum. 2.
 Continuum duobus modis diffinitur ab Aristotele. Primo, diffinitione formali in prædicamentis, quod est, cuius partes ad vnum communem terminum copulantur. Alio diffinitione materiali, vt in secundo

Physicorum, tex. 31. & in hoc loco, quod diuisibile est in semper diuisibilia. Diuus Thomas in pri. de celo, lect. 1. tex. 21. ch. 1. col. 4.
 Continuum diffinitur in metaphysicis per motum, non per vnitatem termini, ad quem partes continui coniunguntur, vt in prædicamentis, & in libro physicorum. & quia ex ista diffinitione potest sumi diuersus gradus vnitatis in diuersis continuis. D. Thom. 5. metaph. lect. 8. tex. 8. char. 298.
 Continui finiti cuiuslibet est accipere aliquod vltimum, extra quod nihil est eius, cuius est vltimum, vt nihil lineæ est extra punctum, quod lineam terminat. D. Thom. in 6. phys. lect. 5. tex. 25. char. 90. col. 4.
 Continuum secundum modum loquendi, non est nisi numerus situatus. Alexand. de Ales in 1. metaphys. char. 17. col. 4.
 Continuum in quantum est principium multitudinis, non est vnum: in quantum continuum indiuisibile, vnum est. Alexand. de Ales in 10. metaphys. tex. 1. char. 227. col. 4.
 Continuum cum dicat solum potentialem diuisionem, non actuale, ideo dici potest vnum. Alex. de Ales in 10. metaphys. tex. 1. char. 279. col. 4.

Continuum quod mouetur, & eius partes.

Continuum mouetur, quod nihil temporis intermittit, & rei intermittit nihil, aut paucissimum. Arist. phy. 5. sum. 2. cap. 1. tex. 23. char. 131.
 Continuum habet hanc aliam, illam vero aliam partem, & diuiditur in sic diuersas, & loco separatas. Aristot. phy. 6. sum. 1. cap. 11. tex. 2. char. 146.
 Continuum habet infinita dimidia potentia non actu. Arist. phy. 8. sum. 3. cap. 3. tex. 68. char. 230.
 Continuum nihil esset, si actus partes eius in toto diuisæ essent, eo quod indiuisibilis est magnitudo, id est continua, intelligentia autem diuisa est. Alex. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 22. char. 5.
 Continuum in se potentia habet prius, & posterius, non autem actu, alioqui non esset continuum. Alexand. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 22. char. 5.
 Continuum in quot diuidi potest, ex tot compositum est. D. Thom. in 3. phys. tex. 56. c. 31. col. 3.
 Continuum partes, & si per se non mouentur secundum locum, tamen inter se mouentur. Simplic. in 6. phys. tex. 35. char. 347. col. 1.
 Continuum in motu locali manifesta est: at in cæteris motibus est questio non parua: & vide 8. phys. tex. 23. Auer. phys. tex. 76. char. 134. col. 2.
 Continuum nullum vt continuum mouet se. Auer. phys. 8. tex. 30. char. 167. col. 3.
 Continuum est impossibilis essentialiter in omni moto primo, quia est non corpus. Auer. physic. 8. tex. 44. char. 175. col. 2.
 Continuum omne magnum diuiditur in paucas partes actu, & in infinitas potentia. Alb. mag. de lineis insecabilibus. cap. 2. char. 78. col. 4.
 Continuum non habet partes actu, sed in potentia. D. Thom. in 1. de celo. lect. 3. tex. 5. char. 3. col. 2.
 Continuum moueri potest per se vno modo, & pluribus modis per accidens. D. Thom. 5. metaphys. lec. 6. tex. 6. char. 294.

Continuum à natura.

Continuum hæc sunt facile diuisibilia, hæc minus diuisua: & diuisua alia minus, alia magis, & has figurarum causas esse putandum est. Arist. 4. de celo. sum. 3. cap. 7. tex. 44. char. 376.
 Continuum a natura, magis est continuum, quam continuum ab arte. Arist. 5. metaphys. cap. 5. tex. 7. ch. 92.
 Continua

Continua non diuiduntur actu in infinitum, sed potentia. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 16. char. 37. col. 4.
 Continua in naturalibus sunt, quorum vltima vnum sunt in naturalibus: in artificialibus, quorum vltimum fit vnum per artificium: in mathematicis, quorum vltimum vnum imaginatur esse commune cum eis. Auer. physic. 5. tex. 26. char. 103. col. 1.
 Continuatio in naturalibus fit, quando duo vltima fuerint vnum absque eo, quod vltimum non corrumpatur. Auer. physic. 5. tex. 39. char. 106. col. 3.
 Continuum duo sunt necessaria; primo continuatum, secundo continuans. continuatum est pars continui. continuans non est pars continui, alioqui idem esset continuans, & continuatum. Alber. mag. in 6. phys. tract. 1. cap. 1. char. 68. col. 4.

Continuum in quibus est, & de quibus.

Continuum ex indiuisibilibus esse impossibile est. Arist. physic. 6. sum. 1. cap. 1. tex. 1. char. 145.
 Continuum non est nisi in his, ex quibus est natum fieri vnum secundum contactum. Arist. 1. 1. metaphysic. sum. 4. cap. 4. char. 242.
 Continuum componentia omnia diuiduntur in vltimum, & in habens vltimum. Auer. 6. physicor. tex. 1. char. 113. col. 2.
 Continuatio primo inuenitur in magnitudine, & per ipsam in motu, & per motum in tempore. Auer. physic. 6. tex. 73. char. 134. col. 2.
 Continuatio non inuenitur primo, nisi in magnitudine. Auer. 2. de gener. & cor. tex. 62. c. 175. col. 2.
 Continuum si comprehenditur essentialiter, ergo sua priuatio comprehenditur essentialiter. Auer. 2. de anima. tex. 133. char. 153. col. 1.
 Continuitas primo, & per se, & proprie inuenitur in motu locali tantum, qui solum esse potest continuus, & regularis. D. Thom. in physic. lect. 5. text. 32. char. 92. col. 3.
 Continuum omne secundum esse est in materia. Alex. de Ales in 2. metaphys. char. 36. col. 3.

Continui consideratio ad quem pertinet.

Continuitas, & ad motum, & ad tempus pertinet. Themist. in 4. physic. tex. 99. c. 42. col. 1.
 Continui consideratio, vt est in materia, appropriatur naturali. Auer. 3. de celo. sum. 1. tex. 5. c. 82. col. 2.
 Continuum videtur esse vnum per vltima terminata. Auer. in 12. metaphys. tex. co. 10. char. 121.

Contradictio quid est, & quid significat.

Contradictio sit affirmatio, & negatio opposita. Arist. perih. cap. 4. char. 122.
 Contradictio est oppositio, cuius non est medium secundum seipsum, cuius particula, quæ aliquid de aliquo, est affirmatio, & quæ aliquid ab aliquo, est negatio. Arist. post. lib. 1. cap. 2. tex. 5. char. 298.
 Contradictiones nihil medium habent, sed necessarium est verum, vel falsum dicere. Aristot. 4. metaphysic. cap. 5. tex. 15. char. 81.
 Contradictio est prima oppositio, & contrarietas, & contradictio non sunt idem; quia inter contradictoria non est medium, inter contraria contingit. Arist. 10. metaphys. cap. 3. tex. 15. char. 202.
 Contradictio est pugna affirmationis, & negationis, quæ semper verum, & falsum diuidit. Ammon. in lib. de inter. c. 51. Idem Magen. in lib. de inter. c. 12. Idem Mag. in lib. de inter. c. 19.
 Contradictio aliquando significat affirmationem, & negationem, quæ verum, falsumque semper diuidunt:

& affirmationem, & negationem, quæ circa idem prædicatum, & idem subiectum versantur. Ammon. in lib. de inter. quæst. 68.
 Contradictio est oppositio, cuius non est medium secundum se. Io. Gra. in pri. post. cap. 2. c. 7. col. 1.
 Contradictoria sunt, quæ impossibile est, quod coniungantur simul in vno subiecto ex vna parte, & in vno tempore. Auer. epit. logic. c. 347. col. 1.
 Contradictiones solæ sunt illæ propositiones, quarum natura in complexione est. Boet. in lib. de inter. c. 264.
 Contradictorie sunt angulares, omnis, non aliquis, nullus, aliquis. Boet. ex inter. ad cat. fil. quæst. 584.
 Contradictoria sunt, quando de eodem eandem rem hæc affirmat vniuersaliter, illa negat particulariter, vel contra. Boet. ex inter. ad cat. fil. c. 584.
 Contradictiois oppositio est, quæ affirmatione, & negatione proponitur. Boet. de diuis. char. 642.
 Contradictio consistit in sola remotione affirmationis per negationem. D. Thom. in perih. c. 10. col. 3.

Contradictio vt sit, quot requiruntur, & eius proprietates.

Contradictionis nihil est medium. Aristot. phys. 5. sum. 2. cap. 1. tex. 26. c. 132.
 Contradictio si esset simul vera, omnia accidentia dicere necesse erit. Aristot. 4. metaphysic. ex sum. 2. cap. 2. tex. 13. char. 69.
 Contradictoria si simul sunt vera, omnia erunt vnum. Arist. 4. metaphysic. cap. 1. tex. 15. char. 70.
 Contradictio, impossibile est, vt simul sit vera. Aristot. 4. metaphysic. cap. 5. tex. 27. char. 81.
 Contradictionis necesse est, vt altera pars sit vera, altera falsa. Io. Gram. in pri. prior. cap. 42. c. 66. col. 1.
 Contradictio intra seipsam nullum tertium admittit. Io. Gra. in pri. post. cap. 2. char. 7. col. 1.
 Contradictionem nihil est, quod effugit. Io. Gra. in pri. phy. tex. 6. c. 5. col. 1.
 Contradictio non fit, si termini sint æquiuoci, & si cum sint vniuoci, vniuocatio ponitur in negatione; & si ad aliam, & aliam partem affirmatio, & negatio ponatur, & si ad aliud tempus, & si diuerso modo. Boet. in lib. de inter. char. 337.
 Contradictio fit, cum eiusdem prædicati de eodem subiecto non æquiuoce, sed vniuoce, ad eandem partem, ad idem relatum, & eodem modo fit enunciatio. Boet. in lib. de inter. c. 338.
 Contradictiones duobus modis fiunt in angularibus, vt omnis, non aliquis, nullus, aliquis; & quæ sit in singularibus, remotis sophisticis captionibus vniuersaliter. Boet. in lib. de interpret. c. 341.
 Contradictiones in propositionibus cum modo fiunt, cum negatio modo additur. Boet. in libr. de interpret. char. 341.
 Contradictoria opponuntur, quæcunque idem de eodem, hæc ponit, hæc aufert, si illa sit affirmatiua, hæc negatiua, & nihil æquiuocationis, aut vniuersalium determinationis impediatur. Boet. in lib. de interpret. char. 435.
 Contradictoria diuidunt in omni materia verum à falso, contraria verò in materia necessaria. Auer. in post. lib. 1. tex. co. 13. c. 132.
 Contradictio non est in sermone, nisi secundum quod refertur ad rem, & est in re sicut in causa, in sermone autem, vt in signo rei. Albert. magn. in prædicament. char. 60. col. 4.
 Contradictio tria habere debet: vt affirmatio, & negatio ad eandem rem referantur; secundo ad eundem intellectum componentem; & diuidentem: tertio quod eadem identitas obseruetur in sermone. Alb. mag. in prædicament. char. 60. col. 4.
 Contra-

Contradictoria, vt sint simul vera, duo requiruntur: primo, vt possit facere: secundo vt possit fieri in re. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 1. tract. 3. cap. 3. c. 193. col. 3.
Contradictioni requiruntur infra scripta: primo, vt sit circa idem prædicatum: secundo, circa idem subiectum: tertio, vt non solum nomine, sed etiam ratione idem sit subiectum & prædicatum: quarto, vt sit res, & secundum eandem partem, in eodem loco, & tempore, & eodem respectu. D. Tho. in perih. c. 8. col. 4.
Contradictio de sui ratione non requirit, nec aptitudinem, nec essentiam alicuius subiecti. D. Tho. 10. metaph. l. 6. tex. 15. c. 710.
Contradictoria duorum mutuo se sequentium, mutuo se sequuntur. Tho. de Vio. in perih. c. 28. col. 4.

Contradictio vt in propositionibus consideratur.

Contradictorium sumendum est, vt fiat syllogismus ad impossibile, non autem contrarium. Arist. prior. l. 2. cap. 11. c. 265.
Contradictio priuatiua similem ordinem seruat ad simplicem contradictionem, in collocaione, & consecutione, quam cōtradictio ex suppositione habet. Alex. aphrod. in pri. prior. c. 42. c. 72. col. 3.
Contradictoria vt opponantur propositiones, necesse est, vt termini non sint æquiuoci, & nō capiamus eos ad aliud, & aliud, & in eodem tempore, & quod eodem prædicentur modo, id est actu, & facultate. Ammo. in lib. de inter. c. 47.
Contradicere qui vult opinioni alicuius, bifariam argumentatur: vel rationes, quæ illam cōfirmant evertit, vel funditus, & radicitus eā destruit, & euellit. Simp. in pri. phy. tex. 15. char. 22. col. 2.
Contradictorium sumere debet ducens ad impossibile, non autem contrarium. Io. gram. in 2. prior. cap. 11. c. 75. colum. 1.
Contradictionis dignitas si in syllogismo debet concludi, in maiori termino sumenda est. Io. gram. pri. poster. c. 8. ch. 23. col. 1.
Contradictio proprie in propositionibus, est contradictio in terminis. Io. gram. in pri. post. c. 8. c. 32. col. 1.

Contradictiones quas docet Aristoteles in libro perihermenias, & quot sunt.

Contradictiones quæ in libro perihermenias traduntur, sunt 15 12. propositiones 3021. Auer. in l. de inter. c. 122.

Contraria quot dicuntur modis, & in quo sunt.

Contraria nata sunt fieri circa idem, aut specie, aut genere. Arist. prædica. trac. 3. c. 1. char. 93.
Contraria omnia, vel in eodem genere sunt, vel in contrarijs generibus, vel ipsa sunt genera. Arist. præd. tracta. 3. cap. 1. c. 93.
Contrarium vnum est in omni genere, & substantia est vnum genus, ergo est una substantia, & vna contrarietas. Arist. phy. ex su. 3. c. 1. tex. 50. char. 18.
Contrarietas semper est in vno genere, & omnes contrarietates reducuntur ad vnum. Arist. physic. pri. cap. 2. tex. 56. c. 16.
Contrarietas per diuersitatem motus existentis per diametrum secundum aliquem modum est in circulo: motus vero totius circuli non habet contrariū. Arist. pri. de celo, tex. 77. char. 269.
Contraria alia insunt per accidens, quibus insunt, vt album, & nigrum; alia secundum suam naturam, vt corruptibile, & incorruptibile. Arist. 10. metaph. cap. 9. tex. 26. char. 212.

Contraria cūcta semper de subiecto sunt, & nullum inseparabile. Arist. 14. metaph. c. 1. char. 296.
Contrarietas in vitijs maior est, quam ipsorum cū medio; longius enim a se mutuo distant, quam a medio, vt paruum magis distat a magno, quam ab æquali: & extrema medio magnam similitudinem habent, extremis dissimiles sunt. Arist. Ethicor. nicom. c. 8. c. 46.
Contraria circa idem nata sunt fieri. Alex. aphro. in pri. nat. q. c. 9. char. 3.
Contraria simul eidem inesse possunt secundum diuersa. Alex. aphrod. in pri. nat. q. c. 12. char. 4.
Contraria alia habent medium, vt album, & nigrum; alia non, vt par, & impar. Ammo. in præd. c. 18.
Contraria alia carent medio, vt par, impar; alia non carent medio: & horum alia, vtraque possunt a subiecto abesse, vt album, nigrum in homine: alia vt vnum ex necessitate, præfinita autem vnum, non quodlibet, ut calor in igne, semper enim illi inest caliditas. Ammo. in præd. c. 107.
Contrarietas, quæ est in celo, distincta est a contrarietate intellectuali; quia hæc vni inest secundum vnam substantiam, sed illa in alio, & alio est, ac circa aliam, & aliam substantiam contrarias naturas efficit. Simp. in præd. c. 29.
Contrarium, vel consideratur circa substantiam, & circa quantum, & tunc nihil illi est contrarium: vel circa qualitates, quæ accidunt ipsis, & sic habent contrarietatem. Sima. in præd. c. 36.
Contraria, alia immediata, alia mediata, quæ habet medium, alia plura media habent, vt colores; alia solum vnum medium; alia nominata sunt, alia non. Simp. in præd. c. 100.
Contraria alia sunt in subiectis, vt album, & nigrum; alia dicuntur de subiecto, vt par, & impar. Sim. in præd. c. 100.
Contraria, & si sint in eadem specie, nō tamen sunt semper in eadem parte speciei, vt quæ secundum habitū, & priuationem opponuntur, etiam in eadem parte esse oportet. Simp. in præd. c. 100.
Contrariorum tres sunt differentiæ: alia, quæ vt bonum malo opponuntur, vt sanitas ægritudine: alia vt malū malo, vt auaritia prodigalitati: alia vt neutrum, vt album nigro. Simp. in præd. c. 106.
Contraria ea diuidi dicuntur, quæ secundum vnam, & eadem diuisionem comparata, sunt eiusdem generis. Simp. præd. c. 109.
Contraria alia sunt magis nota sensui, vt calidum, & frigidum; alia rationi, vt lis, amicitia: & horum alia vniuersalia, alia particularia. Io. gram. in pri. phys. tex. 48. c. 20. colum. 1.
Contrarium quod reddit concretum, hoc ab altero contrario liquefit. Io. gram. de gener. anim. l. 2. capit. 2. char. 33. colum. 2.
Contraria plura eidem esse possunt, aut cum contrarietas, quæ est inter ea non est maxima, vt media, quæ sunt inter contraria: aut cum idem habeat plura contraria diuersis modis. Auer. 8. phy. te. 62. c. 183. col. 3.
Contrarietas non inuenitur in circulationibus, nisi ob diametrum, & diameter est linea recta. Auer. primo de celo. tex. 87. char. 27. col. 3.
Contrarietas nō inuenitur, nisi in duobus extremis longitudinis rectæ. Auer. pri. de celo. tex. 87. c. 27. col. 3.
Contrariorum aliud est forma, & habitus; aliud priuatio. Auer. 2. de celo. tex. 19. char. 51. col. 1.
Contrarietas inuenitur in forma, & in loco æquiuoce. Auer. 4. de celo. tex. 38. c. 121. col. 4.
Contrarietate eadem contrariari oportet inuicem duos extremos, cum cōtrariantur medio, sed in se non sunt contraria. Auer. 2. de gene. & cor. tex. 36. c. 171. col. 3.
Contrarium nullum est de essentia materiæ. Auer. in 12. metaph. tex. 10. char. 138.
Contraria alia habent medium, alia non. Quæ habent medium,

medium, alia vnum medium habent, alia plura; & alia habent medium nominatum, alia non. Boet. in præd. c. 194.
Contraria alia mediata, alia carent medio. Boet. in top. Cic. lib. 4. c. 813.
Contrarietas multis dicitur modis. Primo, perfecta oppositarum differentiarum distantia in eodem genere, cuius subiectum est primum genus, & sic contrarium non habet substantia. Secundo, quod substantia dicitur essentialis forma, quæ est differentia, & sic substantia habet contrarium. Tertio habitus, & priuatio, & sic non est contrarium. Quarto, distantia completa passionum, & qualitatum circa idem subiectū, quod remanens vnum & idem recipere possit contraria, & sic hoc conuenit substantiæ. Alber. mag. in præd. c. 40. col. 2.
Contraria alia ita sunt, vt sit necesse alterum extremorū inesse subiecto: alia non est necesse, sed potest esse medium. Alber. mag. in præd. c. 59. col. 3.
Contraria vel sunt in proprio genere, vel in contrarijs generibus, vel ipsa sunt genera. Alb. mag. in præd. c. 62. colum. 2.
Contraria duobus modis accipiuntur: simpliciter, & secundum se, vt habent virtutem formarum substantiarum. Alb. mag. in 5. phy. trac. 1. c. 4. c. 61. col. 3.
Contraria duobus modis accipiuntur; secundum intentiones suas, & secundum esse suum. Primo modo quædam sunt formæ miscibiles secundum actum suum formalem, & sic habent medium, vt album, & nigrum; & quædam non sunt formæ miscibiles, sed vincunt in proprijs subiectis, & tunc non habent medium. Si autem considerantur secundum esse suum, omnia habent medium; quia numquam est processus ab extremo in extremum, nisi per media multa, quæ sunt in potentia, & secundum existentiam motus exeunt in actum. Alb. mag. in 5. phy. tract. 1. c. 4. c. 61. col. 4.
Contrarietas in motibus potius est penes id, quod retinetur, & accipitur, quam penes id, quod abijcitur, cū hoc non habeat esse. Alber. mag. in 5. physic. tract. 3. cap. 5. c. 66. col. 3.
Contrarium nullum in cōtrario permanet, nec accedit ad ipsum, nec ab ipso perficitur, sed potius aufugit, & corrumpitur ab ipso. Alber. mag. in 5. physic. tract. 3. cap. 6. c. 67. col. 1.
Contrarietas differentiarum inuenitur in quolibet genere, non autem cōtrarietas specierum. Ideo, & si figuræ nihil sit contrarium, rectum, & circulare cōtraria esse possunt. D. Thom. in pri. de celo. l. 8. tex. 26. c. 8. colum. 1.
Contraria adæquate in eodem simul esse fieri nequit. D. Tho. in 2. de gen. & cor. ex quæst. de mist. char. 37.
Contraria duobus modis dicuntur. Primo per repugnantiam duarum formarum æqualiter, & maxime distantium sub eodem genere, vt calidum, & frigidum. Secundo vt se extendunt ad principia opposita, vt forma, & priuatio. D. Thom. in 3. meteor. ex digres. de color. l. 6. char. 196.
Contrarietatis subiectum duobus modis accipi potest. Primo, vt genus, quod comparatur ad differentias contrarias, vt potentia ad actum. Alio modo, vt est substantia, quæ est subiectum generis, cuius sunt contrarietates. D. Tho. in secundo de ani. l. 2. tex. 108. c. 43. colum. 3.
Contraria pertinent ad eandem potentiam, & ad eandem scientiam, non tamen ad eundem habitum. D. Thom. ethic. 5. l. 1. c. 79. col. 1.
Contraria omnia reducta eē ad vnum, tribus modis potest verificari. Primo, quia omnis multitudo ad vnum reducitur, quia multa in numero sunt vnū in specie, & quæ sunt multa specie sunt vnum genere. Secundo contraria ita se habent, quod in omnibus contrarijs

vnum se habet ad modum priuationis, alterum ad modum habitus; & priuatiua reducuntur ad prima priuatiua, inter quæ prima est vnum, & multitudo. Tertio verificari potest, quod non intelligitur de omnibus contrarijs, sed tantum de eodem, & æquali, quæ ad vnum, & multitudinem cum suis contrarijs reducitur. Alex. de ales. in 4. metaph. tex. 3. c. 78. col. 1.
Contrariorum alterum se habet ad modum priuationis, alterum ad modum habitus. Alexan. de ales. in 4. metaph. tex. 28. c. 99. col. 1.
Contraria possunt esse in eodem secundum suum incompletum esse, vt cum vnum est actu, aliud potentia; & cum ambo sunt secundum quid. Alexan. de ales. in 4. metaph. tex. 4. char. 263. col. 1.
Contrarietas quo ad rem prius est in forma, quam in vbi. quantum ad notitiam nostram prius est in vbi, quam in forma. Alex. de ales. 11. metaph. c. 325. col. 4.
Contraria de sui ratione esse debent infra vnam potentiam communem, & hæc vocatur materia. Alexan. de ales. 12. metaph. tex. 6. char. 337. col. 2.
Contrarietas duobus modis intelligitur. Vno modo cōmuniter, & sic est, vt perfecta differentia. Alio modo proprie, & sic est maxima distantia sub vno genere. Thom. de Vio. in præd. char. 51. col. 1.
Contraria inesse natura alicui, duobus modis potest intelligi. Primo, vt natura est principium passiuum. Secundo vt est principium quasi actiuum, eo modo, quo subiecti naturam passio sequitur, & sic in hoc loco intelligitur. Tho. de Vio. in præd. c. 84. col. 1.

Contraria quæ sunt, & quæ requiruntur vt sint.

Contrarium ei, quod non potest sumi per seipsum, sed ad alterum refertur, nihil est. Arist. præd. trac. 2. cap. 2. c. 69.
Contraria in quibus nata sunt fieri, & de quibus prædicantur, necessarium sit alterum ipsorum inesse, non habent medium, quorum vero non est necessarium alterum inesse, horum est aliquid medium. Arist. præd. trac. 3. c. 1. char. 87.
Contrarium bono malo ex necessitate est: malo verò interdum bonum, interdum malum, sed in pluribus malo bonum cōtrarium est. Arist. præd. trac. c. 1. c. 92.
Contraria sunt, quæ circa opposita versantur. Arist. perih. l. 2. cap. 4. c. 147.
Contraria non conueniunt in simul in aliqua hora temporis infiniti: quoniam si conueniunt in aliquo tempore, idem habebit potentiam, vt fit, & nō sit in tempore infinito, quod impossibile est. Arist. pri. de celo, tex. 135. char. 288.
Contraria secundum locum plurimum distāt secundum locum. Arist. meteor. 2. su. 2. c. 3. tex. 36. c. 518.
Contraria dicuntur, quæ nō possunt simul cōtingit eidem differentiæ secundum genus; & quæ plurimum differunt eorum, quæ sunt in eodem genere; & quæ plurimum differunt eorum, quæ sunt in eodem susceptibili; & quæ plurimum differunt eorum, quæ sunt sub eadem potestate: & quorum differentia maxima, vt simpliciter, aut secundum genus, aut secundum speciem. Alia dicuntur contraria, hæc quidem talium habitū, alia talium susceptione, alia existendo, aut actiua, aut passiva, alia ut agentia, alia vt patientia, alia vt expulsionem, aut acceptionem, aut habitus, aut priuationem talium. Arist. 5. metaph. c. 10. tex. 16. c. 66.
Contrarietas est maxima differentia; quia cōtingit differre ad inuicem differentia plus, & minus, & quia in vno quoque genere, maximum, & perfectum idem sunt, ideo perfecta differentia est vltima, ergo vltima differentia perfecta, & maxima est contrarietas. Arist. 10. metaph. ex su. 2. c. 1. tex. 13. c. 201.
Contrarietas est maxima differentia eorum, quæ sunt sub

- sub eodem genere. Aristot. 10. metaph. sum. 2. cap. 2. tex. 4. char. 201.
- Contraria sunt, quæ maxime distant in eadem materia, & in eodem susceptibili. Arist. 10. metaph. ex sum. 2. cap. 2. tex. 14. char. 201.
- Contraria sunt, quæ maxime distant, & quæ cadunt sub eadem scientia. Aristot. 10. metaph. ex sum. 2. cap. 2. tex. 14. char. 201.
- Contrarietas omnis est quædam priuatio, sed priuatio, quæ saluatur in extremis. Aristot. 10. metaph. cap. 3. tex. 16. char. 202.
- Contrarietas omnis habet priuationem alterius contrarij, sed non similiter omnia: quia priuatum dicitur si non habet, & si non habet quando natum est habere, vel in illa parte, vel in illa ætate, aut in principali, aut omnino. & priuatorum aliorum est medium, aliorum non. & alia habent subiectum determinatum, alia non. Aristot. 10. metaph. cap. 3. tex. 16. char. 202.
- Contrarietas in diuisione, & medijs prius fit quam ad indiuidua deueniatur. Aristot. 10. metaph. cap. 8. tex. 24. char. 209.
- Contrarietas non differt specie, sed est differentia secundum speciem: specie enim solum differunt illa, quæ sunt sub eodem genere. Aristot. 10. metaph. cap. 7. tex. 4. char. 209.
- Contraria secundum locum sunt ea, quæ secundum reatum plurimum distant. Aristot. 11. metaph. cap. 5. char. 241. Idem Aristot. physic. sum. 2. cap. 1. tex. 24. char. 131.
- Contraria sunt eiusdem generis; quæ enim sub idem genus cadunt, & sub vnum sensum cadunt. Alexand. Aphrod. de sen. & sen. ex sect. 5. co. 67. char. 26. col. 1.
- Contrariam est quædam forma, priuatio vero forma absentis, cuius secundum naturam subiectum est receptium. Alexand. Aphrod. in 2. natural. quæstio. cap. 11. char. 8.
- Contrarietas perfecta eorum est, quæ sunt in eodem genere, extra quam nihil accipi potest; & subditorum vni potentis, extra quam nihil sumere licet; nec non eorum, quæ diuersis generibus subiacent, contrarietas perfecta est, extra quam nihil sumere licet, cui par ratio in cæteris reperitur. Alex. Aphrod. in 9. metaph. vel secundum Latinos. 10. com. 13. char. 255. col. 2.
- Contraria prima ea vocantur, quæ sunt maxime generalia. Them. in 1. phys. tex. 42. char. 18. col. 3.
- Contraria sunt, quæ eiusdem generis extremos margines obtinent. Them. in 1. phys. tex. 47. char. 18. col. 4.
- Contrarijs quod est subiectum, nullum contrarium obtinere oportet. Them. 1. phys. tex. 53. c. 14. col. 2.
- Contrarium terræ, potest esse naturale alicui alij elemento. Them. in 5. phys. tex. 61. c. 48. col. 3.
- Contraria quæcunque sunt materiæ commissa inuicem transmutantur, potentia enim sunt. Them. 2. metaph. tex. 25. c. 6. col. 2.
- Contraria proprie sunt, quæ habent medium. Ammo. in præd. c. 18.
- Contraria sunt extrema: magis, & minus est via ad extrema. Ammo. in præd. c. 48.
- Contraria sunt, quæ per se subsistentiam habent propriam, ac inter se pugnancia commiscant. Ammo. in prædicamen. c. 62.
- Contraria illa reuera contraria sunt, quæ contraria de eodem existimant. Ammo. in l. de inter. c. 145.
- Contraria sunt, quæ plurimum a se separata sunt. Dix. in præd. c. 39.
- Contraria sunt, quæ sub eodem genere reducuntur, ac maxime distant. Simplic. in præd. c. 73.
- Contrarium necesse est esse id, quod fugit, & propius est id, in quo discedit res. Simplic. in 5. physicor. tex. 54. char. 325. col. 1.
- Contrarium est id, quod est præter naturam ei, quod est secundum naturam. Simplic. in 5. physicor. tex. 54. c. 325. col. 1.
- Contraria naturaliter sunt, quæ contrarios habent secundum naturam motus. Simplic. in 1. de Cælo, tex. 109. co. 114. char. 47. col. 3.
- Contraria cum sint, quæ maxime distant, ideo priuatio erit contraria affirmationi, & non negatio: quia magis a iusto distat iniustus, quam non iustus. Mag. in l. de inter. c. 36.
- Contrariorum vnum melius est, aliud peius; & sic excessum, & defectum dicimus contrarium. Ioan. Gram. in 1. phys. tex. 32. c. 15. col. 2.
- Contrarium propter se magis contrarium dici potest, quam, quod est contrarium per aliud. Auer. in periherm. l. 2. cap. 4. char. 52. col. 1.
- Contrarium, cum quo coniungitur aliqua priuatio, est vnum eorum, de quibus dicitur forma. Auer. in phys. 2. tex. 15. c. 25. col. 4.
- Contraria sunt falsa in eo, quod non est subiectum proprium eorum. Auer. in phys. 4. text. 107. c. 86. col. 3.
- Contraria non sunt ea, quæ sunt idem subiecto, & diuersa definitione. Auer. phys. 5. tex. 47. c. 108. col. 4.
- Contraria distant in summo ab inuicem. Auer. 4. de cælo, tex. 19. c. 113. col. 4.
- Contraria omnia, quæ contrariantur alicui eadem contrarietate, sunt eiusdem speciei. Auer. 2. de gener. & corrupt. tex. 36. c. 171. col. 3.
- Contrarij consuetudo semper est facere oppositum actioni eius. Auer. meteor. 4. char. 212. col. 1.
- Contraria sunt illa, quæ non congregantur in eodem subiecto, & eodem modo. Auer. in 10. metaph. tex. co. 24. char. 128.
- Contrarietas est completa diuersitas, quæ non intelligitur nisi inter duo eiusdem nature. Auer. in 10. metaph. tex. co. 24. char. 128.
- Contraria sunt illa, in quorum definitionibus sumuntur differentie contrariæ. Auer. in 10. metaph. tex. co. 25. char. 129.
- Contraria sunt forma diuersa, & eadem genere. Auer. in epitom. metaph. tract. 3. char. 180. col. 1.
- Contraria sunt, quæ a se in eodem genere longissime distant. Boet. in præd. c. 152. Idem Boet. in Topic. Cic. l. 2. c. 775.
- Contrarium omne per se consistit, nec illud ad alterius comparationem, ac relationem profertur. Boet. in præd. c. 153.
- Contraria sunt, quæ vniuersaliter eidem idem hæc affirmat, hæc negat. Boet. ex introd. ad cat. syllo. c. 584.
- Contraria sunt, quæ sunt opposita circa idem subiectum. Alb. mag. in perih. char. 95. col. 2.
- Contraria, quæ sunt simul falsa, in nullo stant simul, quia falsum. Alb. mag. in prior. char. 159. col. 3.
- Contraria vere ut sint, quatuor requiruntur. Primo, ut sint agentia in se inuicem, vel patientia, vel per se, vel per alia, quæ sunt priora ipsis. Secundo, quod sint formæ, non simpliciter simplices, sed multiplicatæ in materia multiplicata, & diminutæ in subiecto diminuto, ut sunt omnes formæ corporales. Tertio, ut omnia contraria habeant medium, per quod fit motus. Quarto, quod mutuo se expellant ab eodem susceptibili expulsionem propria, & non per formam alienam. Alb. mag. 5. phys. tract. 1. cap. 4. char. 61. col. 4.
- Contrarietas nulla est in genere, sed in specie. Alb. mag. in 5. phys. tract. 1. cap. 9. char. 63. col. 4.
- Contrarietas vera motuum duo requirit. Primo, ut motus sint contrarij. Secundo, ut corpora ipsa mota sint contrarijs qualitibus distincta. Alb. mag. in 8. phys. tract. 3. cap. 2. char. 103. col. 1.

Contraria,

- Contraria, ut in motu sunt, sunt potestate, nec in actu. ideo quamdiu potentia sunt, non dant nomen rei, Alb. mag. in 4. metaph. cap. 3. char. 94. col. 1.
- Contraria in misto non sunt secundum excellentias suarum actionum, ideo in illo non sunt, ut maxime distant. At si sit in fieri, tunc vnum inest, ut quandoque, & in exitu, & alterum, ut simpliciter, & semper, & permanens. in fieri enim sunt contraria secundum potentiam, non secundum actum purum. Alb. mag. in 4. metaph. tract. 3. cap. 8. char. 96. col. 1.
- Contrarietas prima est secundum locum, si secundum esse accipiatur, tunc prima est loci inferioris, & superioris: sed si accipiatur secundum rationem, est generis primi. & est substantia. Alb. mag. in 10. metaph. tract. 2. cap. 4. char. 144. col. 3.
- Contrariorum cum dicitur esse maxime distantia in eodem susceptibili, accipiuntur ambo contraria, ut actus puri educti de potentia susceptibili quod est medium inter ea, & æqualiter se habens ad vtrumque, in quo sunt simul in potentia, sed non in actu, & vtrumque est in potentia ad reliquum. Alb. mag. in 10. metaph. tract. 2. cap. 4. c. 144. col. 3.
- Contraria ea proprie sunt solum, ex quibus fiunt ad inuicem mutationes vltimorum, & maxime distantium, & illa solum sunt priuationes ad inuicem. Alb. mag. in 10. metaph. tract. 2. cap. 4. c. 144. col. 3.
- Contrarietas omnis, quæcunque supponatur inducendo, habet alterum contrariorum, ut priuationem sui, & potentiam. Alb. mag. in 10. metaph. tract. 2. cap. 5. char. 144. col. 4.
- Contrarietas differentiarum, quæ est in omnibus generibus, attenditur secundum communem modum contrarietatis, quæ quidem est excellentia, & defectus, ad quam oppositionem omnia contraria reducuntur. D. Tho. in 5. phys. lib. 3. tex. 9. char. 75. col. 1.
- Contrarietatis rationem non habet omnis diuersitas, sed duo requiruntur. Primo, quod sint nata esse in eodem subiecto, vel proprio, vel remoto. Secundo, ut sese mutuo expellant. D. Thom. in 2. de Cælo. lec. 10. tex. 41. char. 39. col. 1.
- Contrariorum formæ in materia sunt diuersæ, & contrariæ; in anima autem est quodammodo contrariorum vna species; at in materia sunt contraria, in anima non. D. Thom. 7. metaph. lib. 6. tex. 23. char. 472.
- Contraria cum dicimus aliqua esse, accipiendum est vtrumque eorum, prout habent formam, non autem, ut est pars habentis formam, nam se non opponant, sed esse eius pars materialis alterius. D. Thom. 10. metaph. lec. 4. tex. 9. c. 699.
- Contrarietas est illa distantia, quæ est in vno genere, quia hæc sunt infra vnam distantiam, quæ verò sunt intra genera, diuersa, sunt infra duas distantias. Alex. de Ales 10. metaph. tex. 14. col. 2.
- Contrarietas est maxima distantia secundum formam. Alex. de Ales in 9. metaph. tex. 4. c. 263. col. 1.

Contraria ut differunt à cæteris oppositionum speciebus; & inter se.

- Contrarietas prima est inter habitum, & priuationem, sed non in omni priuatione, sed in illa, quæ est secundum perfectam distantiam. Alia vero contraria dicuntur, vel quia includunt formas contrarias, vel quia actu faciunt, & introducunt contrarietatem; alia quia possunt facere, & introducere contrarietatem: alia quæ sunt acceptiones contrariorum; & alia, quæ sunt acceptiones, & remotiones contrariorum. Arist. 10. metaph. cap. 3. tex. 15. c. 202.
- Contraria prima à non primis differunt: quia exprimis omnia fiunt. Alexand. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 16. c. 4.

- Contrarietas si est inter vnum, & multa, hoc non est, nisi gratia formarum, sed verissime sunt opposita, ut ad aliquid, Albert. magn. in 10. metaph. tract. 2. cap. 8. char. 145. col. 4.
- Contrarietatis principium est oppositio priuationis, & habitus. D. Tho. in 1. phys. lect. 11. tex. 50. c. 10. col. 2.
- Contradictio, & contrarietas non sunt idem, quia contrarietatis extrema sunt in eodem genere, contradictionis non; quia sunt in ente, & non ente. Alexand. de Ales in 10. metaph. tex. 15. c. 291. col. 3.
- Contrarietas ita denominat contrarium, & non denominat se ipsam; quia contrarietas non est contrarium, sed forma denotans contrarium. Alex. de Ales in 10. metaph. tex. 24. char. 301. col. 3.

Contraria ad quæ reducuntur, ut permutantur, cognoscuntur, fiunt, & quæ faciunt.

- Contraria se mutuo corrumpunt, & impediunt, sed motus in latu non impedit motum superius. Arist. phys. 8. sum. 3. lib. 64. cap. 3. char. 227.
- Contrarijs semper vna materia supponenda est, siue secundum locum, siue secundum augmentationem, & diminutionem, siue secundum alterationem transmutetur. Arist. 1. de gen. & cor. cap. 1. tex. 1. char. 380.
- Contrarietates non transmutantur. Arist. de generat. & corrupt. sum. 1. cap. 7. tex. 7. char. 424.
- Contrarietates non omnes formas, & principia faciunt, sed solum, quæ secundum tactum, & secundum contrarietatem tangibilem differunt. Aristot. de gener. & corrupt. sum. 1. cap. 7. tex. 7. char. 424.
- Contraria omnia reducuntur ad ens, & non ens, ad vnum, & multa. Aristot. 4. metaph. ex sum. 1. tex. 6. cap. 2. char. 63.
- Contraria vnum fieri nullo possunt modo. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 29. char. 56. col. 1.
- Contraria potest, quod vere aliquid potest. Alex. Aphrod. in 1. Top. cap. 1. char. 1. col. 3.
- Contrarium eadem est scientia. Alex. Aphrod. in pri. Top. cap. 8. char. 12. col. 2.
- Contraria efficiunt quædam qualitates contrarias habentia diuersis causis. Alexand. Aphrod. problem. 2. quæst. 66. char. 751.
- Contrarietas, quæ secundum rationem spectatur, species differentes gignit, non autem affectiones secundum materiam. Alexand. Aphrod. in 2. de anima. cap. 54. char. 54. col. 2.
- Contraria contrariorum obseruatione emendantur. Ammo. in Porph. c. 3. col. 1.
- Contraria permutantur inuicem in receptiuis; habitus, & priuatio non possunt permutari. Simplic. in prædicamen. c. 104.
- Contraria omnia ad vnam supremam oppositionem reducuntur. Simplic. in pri. phys. tex. 51. c. 67. col. 1.
- Contraria, quæ mutuo fiunt, non solum velut ex contrarijs fiunt, sed etiam velut ex negationibus. Simplic. in 5. phys. tex. 9. c. 298. col. 1.
- Contraria simul pati impossibile est, agere quidem nil prohibet. Simplic. in 3. de anim. ex sect. 1. tex. 144. c. 52. col. 1.
- Contrarietatem non habentia non transmutantur. Ioan. Gram. in 3. phys. tex. 47. c. 66. col. 1.
- Contraria mutuo non paterentur, si causa efficiens, & patiens non essent in materia, id est, si non essent in materia naturales affectiones. Ioan. Gram. in 4. phys. tex. 39. c. 83. col. 2.
- Contrarium idem numero non mutatur in contrarium idem numero: ut album in niue non mutatur in nigrum, quod est in ebano: sed contrarium in contrarium secundum speciem mutatur. Ioan. Gram. in pri. de gener. & cor. tex. 52. cap. 74. char. 111.

Contraria

Contraria non in diuersis, sed in eadem re considerari debent. Eufr. in 3. ethic. cap. 2. char. 123.
Contrarium non generatur ex contrario, idest non mutatur in illud. Auer. in phy. pri. tex. 41. c. 13. col. 4.
Contrarium non recipit suum contrarium, idest, alteratur in eius forma. Auer. in phys. 1. tex. 51. c. 15. c. 4.
Contrarium alteratio inuicem coegit antiquos credere, omnia corpora composita, & non simplicia, & quod in eis sint aliqua plura vno, & maxime prima corpora. Auer. in phy. pri. tex. 51. c. 15. col. 4.
Contraria nisi attributa essent alicui vni, de eis non consideraret vna ars. Auer. in 4. metaph. tex. co. 6. c. 34.
Contraria omnia opponuntur secundum priuationem, & habitum; quia vilius contrariorum accidit ei, vt sit perfectioris priuatio. Auer. in 10. metaph. tex. com. 15. char. 123.
Contraria in suis qualitatibus semper considerantur, priuationes autem, non quod ipsa sint ad aliquid, sed ex habitu absentia colliguntur. Boeth. in topica. Cic. 1. 4. c. 815.
Contrariorum eadem differentia cum dicitur, verum est in diffinitionibus passionum, in quibus subiectum est loco differentia. Alb. Mag. in top. c. 268. col. 1.
Contraria reducuntur ad priuationem, & habitum secundum causam, non autem secundum modum oppositionis, qui accipitur in formis oppositis oppositorum. Albert. magn. 10. metaphysic. tractat. 2. cap. 8. chart. 145. col. 5.
Contraria reducuntur omnia ad priuantia: semper enim alterum, perfectius scilicet, habet rationem habitus, alterum imperfectius, priuationis. D. Thom. in pri. meteor. 1. 6. c. 150.
Contraria sola faciunt differre specie ea, quæ sunt unius generis. D. Tho. 10. metaph. 1. 10. tex. 24. c. 737.
Contrario, & priuatione fit res; tamen nec priuatio, nec contrarium manet in re, sed distribuitur in aduentu rei. Ale. de Ales in 3. metaph. tex. 10. c. 62. col. 2.

Contraria quæ suscipiunt, & magis, & minus.

Contrarium nulla res est simul receptiua, licet simul habeat ipsorum potentias. Alex. Aphrod. in 2. natural. q. cap. 5. char. 8.
Contraria, quæ inter se miseri nata sunt, suscipiunt magis, & minus. Ammon. in præd. c. 47.
Contrariorum ea susceptiua dicenda sunt, quibus alterum insitum non est natura, nec inseparabili modo. Dex. in præd. c. 42.
Contraria quod suscipit, non est ideo contrarium. alioqui contrarium aliud suscipere non posset. Dex. in præd. char. 39.
Contraria nihil simul recipit. Simpl. in præd. c. 28.
Contraria in eodem esse possunt, sed ratione diuersorum. Ioan. Gram. in pri. prior. cap. 4. col. 3.
Contraria in eodem esse non possunt. Boeth. in Porphy. char. 87.
Contraria ea suscipit substantia, quæ in eius natura insita non sunt. Boet. in præd. c. 142.
Contrariorum, quæ diffinita sunt per naturam, vt albedoniui, unum tantum illi inest. Boet. in prædicamen. char. 200.
Contraria vno, eodemque tempore alijs, & alijs subiectis inesse possunt. Boet. in l. de inter. c. 351.
Contrarietas saluatur in illis, in quibus est non vniuoce, sed secundum prius, & posterius. Alex. de Ales. in 10. metaph. tex. 15. c. 291. col. 2.

Contrariorum proprietates.

Contraria simul suscipere nihil potest. Arist. prædic. tract. 2. cap. 2. char. 69.

Contrarium nihil nisi ipsi esse potest. Arist. prædicam. tract. 2. c. p. 2. char. 70.
Contraria in eodem subiecto esse possunt, nisi alterum insit natura. Arist. præd. tract. 3. cap. 1. char. 90.
Contrariorum non est necessarium, si alterum est, & reliquum esse. Arist. præd. tract. 3. cap. 1. char. 92.
Contraria, & plura esse, & æquipolentia esse oportet. Arist. physic. 3. cap. 4. tex. 42. char. 65.
Contrariorum contrariæ sunt lationes. Arist. 1. de Cælo. tex. 20. c. 250.
Contrarium si alterum determinatum est, & alterum determinatum erit. Aristotel. prim. de Cælo. tex. 44. c. 258.
Contrariorum si alterum natura est, & alterum natura erit. Arist. 2. de cælo. sum. 2. cap. 2. tex. 16. c. 297.
Contrariorum eadem est materia. Aristot. 2. de Cælo. sum. 2. cap. 2. tex. 16. char. 297.
Contraria sensibilia sunt iuxta seipsa posita. Arist. 2. de cælo. sum. 2. cap. 5. tex. 90. char. 305.
Contraria, & faciunt, & patiuntur inuicem. Aristot. 1. de gen. & cor. sum. 4. cap. 4. tex. 51. char. 407.
Contrarium contrariæ sunt causæ. Arist. 2. de gener. & cor. su. 3. cap. 2. tex. 56. c. 444.
Contrariorum idem eadem vt idem non est causa. Arist. meteor. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 36. char. 571.
Contraria simul eadem inesse non contingit: quia vnum contrarium est negatio alterius. Arist. 4. metaphysic. cap. 5. tex. 27. c. 81.
Contraria simul actu existere impossibile est. Aristot. 9. metaph. cap. 5. tex. 19. c. 188. Idem Alex. Aphrod. 2. Top. cap. 3. char. 30. col. 1.
Contraria illa faciunt differre specie, quæ sumuntur ex parte formæ, quæ vero sumuntur ex parte materie, non faciunt differre specie. Arist. 10. metaphysic. cap. 8. tex. 25. c. 211.
Contraria, cum vnum in aliud transmutatur, indigent tertio, idest, materia. Aristotel. 12. metaphysic. sum. 1. cap. 2. tex. 6. c. 244.
Contrarium proprie nullum principium est, sed alterum. Arist. 14. metaph. cap. 1. char. 297.
Contraria nunquam simul vera possunt esse, falsi tamen simul esse possunt. Alexand. Aphrod. in 2. Topic. cap. 3. char. 29. col. 3.
Contraria, vel in eodem genere sunt, vel in contrarijs generibus, vel ipsa sunt genera. Alexan. Aphrod. in 4. Topic. cap. 3. c. 53. col. 1.
Contraria ex sese fieri non possunt ipsis permanentibus: non enim manet vnum contrariorum sub altero. Alex. Aphrod. 1. natur. quæst. cap. 16. char. 4.
Contrarijs natura insitum est, vt alterum in alterum agat, & alterum ab altero patiatur. Simpl. in pri. phy. tex. 47. c. 63. col. 1.
Contraria, quæ mutuo sunt, & eorum extrema mutuo contraria erunt. Simpl. in 8. phy. c. 456. col. 1.
Contrariorum, si aliud est secundum naturam, & aliud secundum naturam esse necesse est: sunt enim ad aliquid contraria. Simpl. in 2. de Cælo. tex. 17. com. 9. c. 60. col. 1.
Contrariorum eadem est materia ad ambo similiter nata. Simpl. in 2. de cælo. tex. 19. co. 11. c. 60. col. 3.
Contrarietas vbi non est, ibi non est generatio, nec corruptio. Simpl. in 2. de cælo. tex. 41. c. 28. c. 66. col. 3.
Contrarietas vbi est, ibi non est necesse esse generationem, & corruptionem, nisi in ijs contrarijs solis, quæ in eodem subiecto nata sunt fieri, & coexistere inuicem non possunt. Simpl. in 2. de Cælo. tex. 41. co. 28. c. 66. col. 4.
Contrarium ex contrario non est dicere, quod contrarium mutetur in suum contrarium. Auer. physic. 8. tex. 4. c. 155. col. 2.
Contraria impossibile est, vt attribuantur ei dem agen-

ti eodem modo. Auer. 2. de cælo. tex. 92. c. 74. col. 2.
Contraria debent habere causas contrarias in eodẽ genere. Auer. 3. de cælo. tex. 76. c. 107. col. 4.
Contraria non in omni materia diuidunt verum a falso. Auer. in paraph. de cælo. 1. tex. 121. c. 133. col. 2.
Contraria naturæ diuersæ sunt; quia subiectum eorum est duo in potentia. Auer. pri. de gen. & cor. tex. 74. c. 165. col. 2.
Contraria sua contraria recipere illis permanentibus impossibile est. Auer. in 12. metaph. tex. co. 6. c. 138. Idẽ Auer. phy. 5. tex. 14. c. 100. col. 4.
Contraria nũquam possunt esse relatiue opposita. Alb. mag. in præd. c. 50. col. 1.
Contraria omnia, quæ manant ab æquali, & inæquali necessario sunt immediata, & sunt contradictoria in genere. Alb. mag. in præd. c. 59. col. 3.
Contrarium aliquod cum inest alicui natura, ideo inest, quia inest, vt potentia naturalis. Alb. mag. in præd. c. 61. col. 3.
Contraria omnia sunt circa idem, vel specie, vel genere, vel numero. Alb. mag. in præd. char. 62. col. 2.
Contrarietas vbi non est, non potest esse motus: non autem contra, vbi est contrarietas, est motus, vt ait Theophilus; quia si contraria largo modo sumantur, comprehendunt sub se oppositionem priuationis, & habitus, inter quæ non est motus, sed mutatio. Alb. magn. in 5. phy. trac. 1. c. 4. c. 61. col. 3.
Contraria secundum potentiam possunt esse simul eadem, vt vnum sit sicut extens, aliud sicut intras. Alb. mag. in 6. phy. trac. 3. c. 2. c. 77. col. 1.
Contrariorum vno existente in rerum natura, & reliquum esse necesse est. D. Tho. in poster. c. 45. col. 2.
Contraria uni secundum diuersa plura esse possunt, secundum idem vnum solum. D. Tho. in 1. de cælo. l. 4. tex. 11. c. 4. col. 2.
Contrarietas motuum naturalium consequitur proprietatem actiuorum principiorum, siue formalium, ad quæ consequitur motus, non autem contrarietatem principiorum passiuorum, siue materialium; quia eadem materia susceptiua est contrariorum. D. Thom. in 1. de cælo. l. 6. tex. 20. c. 6. col. 4.
Contraria non distant proprie secundum formam, sed quia sunt maxime dissimiliter. D. Tho. in 2. meteor. l. 10. c. 127.
Contrariorum omnium vnum est, ut perfectum: alterũ, vt imperfectum, & priuatio alterius. D. Tho. 9. metaph. l. 2. tex. 3. c. 634.
Contraria simul esse non possunt; quia potentia vna est ad duo contraria propter vnitatem distantia, & vna potentia perfecta non potest amplius perfici stante illa perfectione, ideo illa potentia perfecta per vnum contrarium non potest perfici per aliud. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 16. c. 127. col. 1.
Contrarietas secundum locum est nobis magis nota, quam quæ est in formis. Alex. de ales. in 11. metaph. c. 329. col. 3.

Contraria vt habent medium, vel non, & vt sunt in medio.

Contrariorum, quorum subiectum diffinitum est, ut pares, & impares numeri, horum nullum medium habetur; quorum minus ijs aliquid intercedit, ut bono, & malo, horum subiectum non est determinatum, vt quæ in omnibus sunt prædicamentis. Alex. aphro. in 9. metaph. co. 16. c. 257. col. 2.
Contraria omnia (Platonis opinione) medium obtinẽt; Aristotelis vero non omnia. Amo. in præd. c. 48.
Contraria mediata, alia nominibus explicantur, ut in albo, & nigro fulcum: alia orationibus, ut studiosum, uitiosum, inter quæ medium extremorum genera-

tionem indicatur. Amo. in præd. c. 107.
Contraria proprie sunt quæ habent medium. Amo. in præd. c. 18.
Contraria immediata ea sunt, quorum semper alterum receptiuo inesse debet. Simp. in præd. c. 103.
Contraria mediata non necesse est, vt alterum non insit receptiuo. Simp. in præd. c. 103.
Contrariorum media sunt hæc, in quibus contrariorum negationes sunt sic veræ, vt aliquantulum ipse participet contrarijs, non autem omnia de quibus negationes sunt veræ. Sim. in 1. de cælo. tex. 124. co. 119. c. 50. col. 3.
Contrarietas minus sunt in medijs elementis, quam in extremis. Auer. in phy. 1. tex. 54. c. 16. columna 2.
Contraria plura non transferuntur ad extremum, nisi prius transferantur ad medium. Auer. 2. de ani. tex. 116. c. 150. col. 3.
Contraria quæ carent medio, necesse est, vt alterum illorum proprio insit subiecto. Boet. in præd. c. 194.
Contraria, quæ habent medium, ita intelliguntur, ut si vnũ negatur, non statim infertur aliud, possunt enim intelligi media. Boet. in l. de inter. c. 283.
Contraria per comparisonem ad subiectum, & prout eorum est motus, considerantur a physico, & sic habent medium: sed secundum intentiones suas formales, quandoque sunt immediata. Alb. mag. in præd. c. 59. col. 4.
Contraria sensibilia omnia habent medium. Alb. magn. in præd. c. 60. col. 1.
Contraria immediata, non sunt immediata, ut contraria, sed quia proficiscuntur a priuatione, & habitu, ut sanum, & æquum. Alb. mag. in 5. physic. trac. 1. cap. 4. c. 61. colum. 4.
Contrariorum excellentia quamuis in medio actu missionis fractæ sint, tamen adhuc manent essentia contrariorum in ipsis. Alb. mag. de mor. & vit. trac. 2. c. 7. char. 59. col. 4.
Contraria, inter quæ est medium, dicuntur secundum priuationem, & si in oppositis priuatiue non est medium, quia in talibus contrarijs alterum contrariorum non ponitur priuatio, quasi tollens totam rationem alterius oppositi, sed quia est priuatio vltimæ speciei, vt tollit completam rationem totius speciei. D. Tho. 11. metaph. lec. 3. char. 765.

Contraria ut sunt in prædicamentis.

Contraria omnia in eodem sunt genere. Arist. pri. de gener. & corrup. sum. 4. c. 4. tex. 51. char. 407.
Contraria non sunt ea, quæ sunt ad aliquid, quia ex se se mutuo dicuntur. Alex. aphro. in pri. nat. q. c. 7. c. 2.
Contraria, vt ostendunt naturas quasdam maxime differetes inter se, nõ sunt ad aliqd, sed quatenus sic appellatur, sunt ad aliqd. Alex. aphro. in pri. nat. q. c. 7. c. 3.
Contrarium ipsimet nihil potest esse, cum contrarium sit ad aliquid. Io. gram. in pri. phy. tex. 50. c. 20. col. 4.
Contrarietas maxime prima in qualitate est rarum, & densum. Io. gram. in pri. phys. c. 21. col. 2.
Contraria prima in vnoquoque genere esse, non dicitur æquiuoce, nec vniuoce, sed secundum prius & posterius: & est vnus modorum nominis ambiguitatis. Auer. in phy. pri. tex. 56. c. 16. col. 4.
Contraria inueniri in eodẽ genere est propositio famosa, & verificabitur in prima philosophia. Auer. physic. 5. tex. 8. c. 98. col. 2.
Contrarietas, & medium inuenitur in quantitate, qualitate, & loco solum, licet in loco aliquantulum lateat. Auer. phys. 5. tex. 9. char. 98. col. 4.
Contrarietas primo, & principaliter non inuenitur, nisi in loco. Auer. phy. 5. tex. 59. c. 112. col. 1.
Contrarietas naturalis in loco nõ est nota per se. Auer. 8. physic. tex. 16. char. 160. col. 2.
Contrarietas non apparet in motu locali, & in alijs motibus.

mouetur secundum totum, quia pars eius mouet se, & totum. Auer. phy. 7. tex. 1. c. 139. col. 4.
Cordis motus est a retro in ante, & eius instrumenti, quod est spiritus. Alb. magn. de mot. anim. l. 2. tract. 1. cap. 2. c. 45. col. 4.
Cor est creatum ex carne dura, & forti, vt per hoc magis resistat alterantibus, & nocuentis, quia in ipso est principium vitæ: in ipso etiam omnes villorum diuersitates contextæ sunt, vt per eas omnis species motuum vitæ participetur. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 26. col. 3.
Cordis est in tribus proportionata quantitas. Primo, quod secundum illam comparationem est paruum, vt omne principium vniuersale, quod ad omnia alia habet influentiam suæ virtutis, est paruum quantitate, magnum virtute. Secundum est, quod proportionatur arte rijs, quæ ex ipso oriuntur, & panniculis, qui suspenduntur ex ipso: & propter illud est dilatatum in basi, vt hæc sufficiatè possint oriri ex eo, & nõ grauent nimia quantitate, ppter cõtinuas diastoles eius, & sistoles. Tertio quod proportionat pectori, & pulmone, vt si tãta eius mēsurā, quæ in pectore locari possit, & a pulmone sufficiat er euētari. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 26. c. 3.
Cor locatur in loco alto ab ossibus, ne tactu duro, & percussionibus lædatur. Alia pars protenditur versus ossa, quia ibi nisi in puncto lædi poterat, & motus in illa parte non est ei proprius, tamen durius est in illa parte, vt nocuentis resistat duritie sua. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 26. col. 3.
Cor ponitur in medio pectoris, quia est temperatior locus, & a nocuentis tutior, sed parumper declinat ad sinistram, vt det locum hepatis, & vt frigiditas, ex splene sinistræ partis temperetur, & ne cõprimat venam concauam, quæ inter ipsum, & hepatis gibbum est. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 26. col. 4.
Cor Salmonis piscis extractum per multum temporis palpitat, ita vt piscatores decipiant emptores, vendentes partes piscis recentes, quasi sint illius Salmonis, cuius cor palpitat. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. ca. 4. c. 26. c. 4.
Cordis tremor non est certum signum naturæ ipsius, quia accidit ex multis causis, quæ sunt multitudo sensibilitatis, eius meditatio, timor aliquis, & multa alia. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 27. col. 1.
Cor in oibus animalibus positum est in medio pectore, pter quã in homine, quia in illo parumper ad sinistram declinat. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 2. cap. 1. c. 33. col. 4.
Cor est membrum, in quo primo recipiuntur virtutes sentiendi, & mouendi. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 1. cap. 1. c. 101. col. 2.
Cor in homine declinat aliquantulum ad sinistram, vt temperetur pars sinistra, quæ frigida est; in alijs vero animantibus in medio est, quia homo habet partem sinistram frigidiorē. Alb. mag. de ani. l. 13. tract. 1. ca. 4. c. 114. col. 3.
Cordis pulsus precipue in homine accidit, eo quod passionum timoris, & spei, & gaudij, & tristitiæ magis mouent cor hominis, quã aliorum animalium. Alb. mag. de ani. l. 13. tract. 1. cap. 6. c. 115. col. 3.
Cor est organum motus localis in animalibus. D. Tho. in 3. de ani. l. 15. tex. 55. c. 65. col. 3.
Cor non mouetur ab anima nutritiua, quia animæ nutritiue operationes sunt generare alimento, vt augmentatio, & diminutio, quorum nullus cordis motus esse videtur; hæc anima plantis etiam inest. D. Tho. de motu cordis opus. 35. c. 83. col. 1.
Cor non mouetur ab anima sensitua, vel intellectiua; quia hæc nõ mouentur, nisi mediante appetitu, quod verum est, & non mouetur ab anima simpliciter, sed vt est forma corporis. D. Thom. de motu cordis opus. 35. c. 83. col. 1.
Cordis motus non videtur esse naturalis, cum sit per

contraria, vt per pulsus, & tractus, quod est falsum; quia sunt quasi motus vnus, vt a motu circulari simplicitate deficiunt. D. Tho. de motu cordis opus. 35. c. 83. col. 1.
Cordis motu non est ab extrinseco, quia semper adest, & naturalia in seipsis motus principium habent. D. Tho. de motu cordis opus. 35. c. 83. col. 1.
Cordis motus est primus motus animalis. D. Thom. de motu cordis opus. 35. c. 83. col. 1.
Cordis motus est naturalis, quasi consequens animam, in quantum est forma talis corporis, & principaliter cordis. D. Tho. de motu cordis opus. 35. c. 83. col. 2.

Cordis partes, figura, & eius proprietates.

Cor arteriæ iungitur obesis cartilagineis, fibrosisque vinculis; & qua annectitur, cauum est. Spiritus, dicitur arteria inflatur, an subeat cor, minus in minutis patet, in grandioribus animalium spiritum cor subire apertum est. Arist. de hist. ani. 2. cap. 16. c. 30.
Cor hominis triplicem sinum habet, iacet paulo a pulmone superius ad arteriæ fissuram, opertum membrana inuolucro pingui, & corpulento, qua venæ maiori adnectitur, & aorta iungitur cum aorta suo mucrona to turbine, in pectusque parte eadem vergit omnium pariter, quæ pectus fortiuntur. Arist. de hist. ani. 1. cap. 17. char. 31.
Cor omnibus animalibus, tam pectore constitutis, quã ea parte carentibus, æque suo mucrone in partem vergit priorem, sed latere sæpius potest; quoniam dissecto animante dimouetur. At parte ampliore, & gibba superiora corporis spectat. Arist. de hist. ani. 1. cap. 17. char. 32.
Cor habet maiorem partem sui mucronis carnosam, & spissam, & neruulos suis in cauis continet. Cateris animalibus in pectore est, in quibus est pectus. Homini tantum in partem sinistram potius vergit, paulo a mammarum distinctione ad leuam inclinans papillam pectoris parte superiore, nec magnum est, & specie tota non oblongum, sed rotundius. Parte tamen extrema in acutum se colligit, exitque pene in mucronem. Arist. de hist. ani. 1. cap. 17. c. 32.
Cor triplicem sinum habet: maximum dextro in latere, minimum in sinistro, medium magnitudine inter sinistram, & dextrum. Omnes ad pulmonem foraminibus peruij reddantur, quæ res in vno tantum perspicua est. Inferius a nexu suo maximo sinu venæ coniungitur maiori, ad quam etiam lactes sunt. Sinu medio aortæ annexum est, & ad pulmonem a corde perpetui ducuntur meatus, findunturque eodem, quo arteria, modo in omnes pulmonis partes: & meatus, qui eodem ab arteria tendunt, sequuntur. Sed hi superiores obtinent situm, nec villo communi foramine comitant, sed sua ipsi copulatione spiritum, quem cordi transmittant, recipiunt; pertinet enim alter ad cauum dextrum, alter ad sinistram. Arist. de hist. ani. 1. cap. 17. c. 32.
Cor vnũ ex reliquis visceribus sanguinẽ hẽt, & cũ pulmo nõ intra se, sed in venis cõtineat sanguinẽ, cor eũdẽ cõtinere apertũ est: singulis. n. suis sinibus sanguinẽ tenet, verũ tenuissimũ medio. Ari. de hist. ani. 1. c. 17. c. 33.
Cor cum tres sinus habeat, a magno supremo; sinu oritur vena maior, sedemque dextrã tenet, mox per medium sinum formam recipit venæ, vtpote cum ipse ventriculus cordis venæ particula sit, in qua sanguis restagnat. Aorta de sinu medio exit, non eodem modo, sed per fistulam multo arctiorem init societatem, & tẽdit a latere cordis, cum vena maior sua radice cor transgat, cum se promit. Arist. de hist. ani. 3. cap. 3. c. 78.
Cor est dissimulare, & in partes similes diuiditur, omnium capax sensibile est, & in animalium sanguine exper-

expertum id, quod ipsi è ratione respondet. Arist. de part. anim. 2. cap. 1. char. 424.
Cordis medium spissum, cauumque est, & plenum sanguinis. Arist. de part. anim. 3. cap. 4. char. 476.
Cor sine offe est omnium, quæ nos nouimus, præterquam equi, & cuiusdam generis bouum, quibus præ magnitudine admiculum subditum est. Aristot. de part. animal. 3. cap. 4. char. 478.
Cor ventriculum triplicem in magnis animalibus habet, duplicem sine minoribus, vnum ad postremum, nullumque sine ventriculo constat. Aristot. de partib. animal. 3. cap. 4. char. 478.
Cordis ventriculus dexter plurimum sanguinis & calidissimum continet: sinister frigidissimum: medius mediocrem, tum copia, tum calore. Arist. de partib. animal. 3. cap. 4. char. 478.
Cordis corpus inter carnem, & neruum medium quippiam tenet ex ijs vtrisque corporibus præmolli firmitate composita, vt qua parte carnis naturam habet ad sensiles susceptiones: qua vero nerui proprietatem obtinet, ad principia motionis idoneum sit. Ad necessariam caloris redundantiam, habet attrahentis, & reddentis spiritum officinæ suppetias, quibus intercedentibus ad æquabilem caliditatis mensuram, ad mota refrigeratione, deducitur. & præter hæc ad subitos imaginum insultus, adiacet pulmo spongiosus, fistulis cauis, & cessilis: & ne vlla in parte cor lædatur, velut tergi dux auxiliaris occurrit. Alex. Aphrod. in 1. de anima. cap. 32. char. 43. col. 3.
Cor animalium triplicem ventriculum habere non credit Galenus, sed omne animal habens pulmonem habere duos ventriculos, & non habens pulmonem vnũ tantum habere ventriculum. Auer. de partib. animal. 3. cap. 4. char. 84.
Cor tres habet ventriculos, dextrum, sinistram, & medium. Albert. mag. de som. & vig. lib. 1. tract. 2. cap. 10. char. 31. col. 2.
Cordis sinister thalamus puriorem sanguinem continet. Albert. magn. de mot. animal. lib. 1. tract. 2. cap. 4. char. 44. col. 4.
Cordis ventriculus dexter sanguinem grossiorem, & minus de spiritu continet; sinister plus spiritus, & minus sanguinis. Alb. mag. de spir. & respir. lib. 1. tract. 1. cap. 9. char. 53. col. 4.
Cordis figura est pinealis, vt eius motus, qui est in ventribus basis eius, apte procedat ab vno indiuiso, & referatur ad idem. Albert. Magn. de animal. lib. 1. cap. 4. tex. 3. c. 26. col. 3.
Cordis panniculus durior est omnibus panniculis, vt protegat cor; nec tangit cor, nisi in ea parte, in qua oritur, id est, in qua oriuntur arteriæ, ex quarum tunicis videtur esse contestus, in alijs locis congruo spatio separatur ab eo, vt in ipso dilatari valeat. Albert. Mag. de anim. lib. 1. tract. 3. cap. 4. char. 26. col. 3.
Cordis ventriculi sunt tres, & basis ventriculi sinistri arctior est, quã dextri, ita vt sanguis grossus in dextro mittitur, & ab illo in medium, & a medio subtilior in sinistram, a quo arteriæ oriuntur, & spiritum sumunt. Albert. Magn. de animalibus. lib. 1. tract. 3. cap. 4. char. 26. col. 4.
Cor duas aures habet: unam in dextro, in qua recipitur sanguis ab hepate: alia in sinistro, in qua recipitur spiritus, qui recipitur a pulmone. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 26. col. 4.
Cordis pars acuta declinat ad arterias pectoris in omnibus animalibus, præterquam in piscibus: quia in illis pars cordis acuta est pendens versus superius ad partem capitis, vbi est motus branchiorum. Alb. magn. de ani. lib. 2. tract. 2. cap. 1. c. 33. col. 4.
Cor tres habet thalamos: dextrum, qui recipit sanguinem a vena, quæ dicitur aorta, & est principium ve-

narum non pulsatilem, quæ communiter venæ vocantur; & sinistram, qui recipit sanguinem a vena magna, & est principium venarum pulsatilem: & medium, qui recipit sanguinem ab vtroque, & ibi fit discretio sanguinis puri ab impuro. D. Thom. de som. & vig. lect. 6. char. 38. col. 3.

Cor ut regit omnia membra, & eorum est principium.

Cor primo in animali generatur, ex quo est principium actionis in illis, quæ cor habent, in alijs proportionale. Arist. de gen. anim. 2. cap. 1. char. 148.
Cor est principium sensus, & motus: hæc enim vni soli membro conuenire debent, ab ipsoque pendere. Arist. de part. ani. 2. cap. 1. char. 425.
Cor, quia sanguinis principium est, & vim sanguinis creandi primam obtinet, idcirco ex tali materia constare, quare recipit alimentum, ratio est. Arist. de partibus animal. 2. cap. 1. char. 425.
Cordis locus principium est sensuum. Arist. de partibus animal. 2. cap. 10. char. 450.
Cor est venarum principium, ex hoc enim venæ, & per hoc esse videntur. Aristot. de partibus animal. 4. cap. 4. char. 475.
Cor nullum vitium patitur graue; quia, si principium corruptur, nil est, quod cæteris, quæ inde pendent, præbere auxilium possit. Aristot. de partibus animal. 4. cap. 4. char. 479.
Cor & iecur omnibus animalibus necessaria sunt: alterum, cor scilicet, propter caloris originem: alterum, iecur, dico propter cibi concoctionem: & hæc sunt omnibus, quæ sanguinem habent, & quæ spirant, pulmonem quoque habere necesse est. Arist. de partibus animal. 3. cap. 7. char. 487.
Cordi nullus humor appropinquare potest, quoniam illud affectum nullum patitur uiolentum, cæterorum uiscerum nullum necessarium est, præter iecur. Arist. part. ani. 4. cap. 2. c. 507.
Cor est principium sanguinis, quo alimur, nec non principium, & finis spiritus vitalis. Alex. Aphr. in 1. de ani. cap. 32. c. 42. col. 2.
Cor auctiois, & nutrimenti dispensationem in uniuersum corpus tradit. Alex. Aphrod. in 1. de anima. cap. 32. char. 42. col. 3.
Cor sanguinem in se habet, vt vas vinum. Mich. Ephes. 3. de par. ani. cap. 4. c. 102.
Cor principium vitæ in animante est: habet enim in ipso, nutritiuam, auctiuam, & sensitiuam facultatem, quæ subiecto vnum sunt, diuersa tantum diffinitione. Mich. Ephes. de som. & vig. c. 12. col. 2.
Cor principium, & causa motus est. Mich. Ephes. de som. & vig. c. 12. col. 3.
Cor cætera membra regere signum est, quod prius nutrit, nutritiõque virtutem in se habeat. Mich. Ephes. de iuuen. sen. mor. & vita. c. 19. col. 2.
Cor non esse principium motus, ait Galenus, sed caput; tamen ait Auerroes vidisse arietem, postquam fuit abscissum ei caput, ambulare huc, & illuc multoties. Auer. phy. 7. tex. 4. char. 141. col. 2.
Cor, & cerebrum sunt causa somni. Auer. 8. physic. tex. 20. c. 161. col. 4.
Cor habet de necessitate prioritatem in generatione, est enim principium caloris naturalis, venarum, & sanguinis. Auer. de gen. ani. 2. cap. 4. c. 226. col. 4.
Cor est principium spiritus: nam oportet vt illud, quod vehit operationes virtutum in quodlibet organum, deriuetur ab illo, a quo est fluxus virtutis: hoc autem est ab anima, quæ est in corde. Albert. mag. de som. & vig. l. 1. tract. 1. cap. 7. char. 27. col. 1.
Cor est principium venarum, contra Galenum, & Medicos.

dicos: Alber. magn. de som. & vig. l. 1. tract. 2. cap. 6. ch. 29. col. 4.

Cor neruorum principium esse durities ipsa ostendit, quæ non est aliunde causata, nisi quod ex carne neruosa tota eius substantia causata est, plusquam caro aliquid alterius membri. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. cap. 3. ch. 43. col. 2.

Cor principium est motus vitæ. Alb. mag. de mot. anim. l. 1. tract. 2. cap. 3. c. 43. co. 3.

Cor, cum solum membrum sit, ad quod nulla vena aliunde directa vadit, & a quo omnes venæ protenduntur, principium venarum est. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 1. cap. 5. char. 38. col. 1.

Cor principium est generationis, & esse omnium membrorum corporis. Alb. magn. de ani. l. 3. tract. 1. cap. 6. ch. 38. col. 3.

Cor est principium sensus, & motus. Alb. magn. de ani. l. 3. tract. 1. cap. 6. c. 39. col. 1.

Cor arteriarum est principium sibi esse, & substantiam, à quo ramificantur: venarum vero non pulsantium principium est substantiæ tantum, non ramificationis. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 1. cap. 6. c. 39. col. 1.

Cor est principium in animalibus, & in ipso modica facta alteratione caloris, vel frigoris, maxima fit in partibus exterioribus. D. Tho. de ani. motu. l. 6. c. 53. col. 3.

Cor quibus inest, vt prius creatur, & vt sentit.

Cor inest omnibus sanguine præditis. Arist. de parti. ani. 3. cap. 4. c. 475.

Cor omnium partium primum consistit, sanguinolentumque est, & motus letitiæ, & tristitiæ, & denique omnium sensuum hinc oriri, eodemque desinere videntur. Arist. de part. ani. 3. cap. 4. c. 476.

Cor vis sentiendi primo illi tribuitur, quod primo sanguine præditum est. Arist. de part. ani. 3. cap. 4. c. 477.

Cor, vt alterum animal, inest ijs, quæ corde vitale originem continent. Arist. de part. ani. 3. cap. 4. c. 477.

Cor animalia omnia prædita sanguine habent, quod est, & sensus, & motus principium, ad cuius salutem natura dedit spiritum, & respirationem, & refrigerationem. Arist. de som. & vig. cap. 3. c. 52.

Cor primo distinctum inspicitur in omnibus animalibus, quæ sanguinem habent. Arist. de gen. ani. 2. cap. 4. char. 161.

Cor primo gignitur in animali, & moritur: & prius post ipsum gignuntur interiora, quam exteriora, & superiora, quam inferiora. Arist. de gen. ani. 4. c. 165.

Corde aut iecore toto carens nullum animal vnquam ortum est, quamquam liene carens, & duplicem lienem, habens ortum sit, & altero vacans rene. Felle item priuata prodire cum sua natura habere deberent, vel etiam locis permutatis, visum est contineri iecur latere sinistro, lien dextro. Arist. de gen. ani. 4. cap. 4. c. 241.

Cor fit primo in animalibus sanguine præditis. Aristot. de iuuent. & senect. mort. & vit. & respirat. capit. 2. char. 302.

Cor omnium primum procreatur: ex obitu enim perspicuum est, quia omnium nouissime corrumpitur. Joa. gram. de gen. ani. l. 2. cap. 4. c. 43. col. 3.

Cor excellentius sentit, quam ceteræ corporis partes. Alb. mag. de sen. & sen. tract. 2. cap. 15. c. 9. col. 1.

Cor timore non mouetur, nisi secundum sicutem. Alb. mag. de motib. ani. l. 1. tract. 2. cap. 6. c. 44. col. 2.

Cor ut calidus, & frigidus, & unde.

Corde infrigidato moritur animal. Aristotel. de iuuent. & senect. vita & mort. & respir. capit. 2. char. 304.

Cordis caliditatis principium anima ipsa est. Michael

Ephes. de respir. c. 41. col. 3.

Cordis calor propinquus est calori pulmonis. Michael Ephes. de respir. c. 43. col. 4.

Cor calidissimum omnium partium corporis esse debet, quem calorem non retinet, nisi creatum esset ex carne dura, ac solida, & huiusmodi caro maxime terræ habet. Alb. magn. de sen. & sen. tractat. 1. cap. 16. char. 9. colum. 1.

Cor, vt refrigeratur ab aere ingrediente per pulmones, sic cerebrum mitigatur a calido rerum odoratarum ingrediente per nares. Alb. mag. de sen. & sen. tract. 1. cao. 14. ch. 9. col. 1.

Cordis refrigerium est primum principium non quidem mouens, sed desideratum a mouente. Albertus magnus de spiritu, & respir. l. 1. tractat. 2. cap. 2. chart. 57. colum. 4.

Cordis caliditatem, ita, & naturalis, & præmeditata, & non posse in vno loco stare, vel federe significat, contraria his frigiditatem significant, nisi studio acquisita sint, aut consuetudine. Albe. magn. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 77. col. 1.

Cor, cum sit caloris principium, est quoque principium digestionis, & nutrimenti, quæ fiunt per calorem, & principium venarum, quæ deferunt nutrimentum. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 1. cap. 5. c. 38. col. 1.

Cor in se habet calorem, & spiritum principia vitæ, & humiditas incrementi principium in ipso est. Alb. mag. de ani. l. 12. tract. 1. cap. 2. c. 101. col. 3.

Cordis calor nascitur propter intermissionem in thalamis cordis, & continet cursum illius in thalamo dextro eius. D. Tho. de som. & vig. l. 4. c. 35. col. 1.

Cordis diuersæ qualitates, & vt diuersa in corpore gignit.

Corda articulariora sunt eorum, quæ sensu melius valent: in articulariora, quæ sensu hebetiora sunt, vt suum. Arist. de parti. ani. cap. 4. c. 479.

Cor durum, & spissum habent, quæ sensu sunt hebetiora, mollius, quæ sensu valent. Arist. de part. ani. 3. cap. 4. char. 479.

Cor magnum est pauidis, audentiora vero, & fidentiora minus, & mediocre habent. Arist. de part. anim. cap. 4. char. 479.

Cor magnum proportionem est lepori, mure, hyæne, asino, pantheræ, mustellæ, & reliquis fere omnibus, quæ aperte sunt timida, aut propter motum malefica. Arist. de part. ani. 3. cap. 4. c. 479.

Cor in causa est concoctionis: in ipso enim principium caloris consistit, ideoque quod bene concoquere potest, mas est: quod non potest, femina. Io. gra. de gen. ani. l. 2. cap. 2. c. 75. col. 4.

Cor, si mundum spiritum, clarum, subtilem, calidum, & humidum temperatum habet, aptissimum est gaudio, & delectationi, & non tristatur, nec angustiatur nisi ex magna causa: & hæc est optima dispositio, quæ quasi vitam florentem facit: tamen propter coniunctam sibi dissolutionem, impedit studium scientiæ, & doctrinæ. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. cap. 15. c. 44. c. 1.

Cor, si pauci spiritus, subtilis, & clari, & humidus est, facile gaudebit ex qualibet occasione, sed cito deficit; quia spiritus ex paucitate exsiccat, vt est puerorum spiritus. Alb. magn. de mot. ani. l. 1. tracta. 2. cap. 1. ch. 44. colum. 1.

Cor, si est pauci spiritus, & tenuis, & non clari, vt spiritus conualescentium, & macilentorum, siccorum, hic non gaudet de facili, quia vix spiritus sufficit principio vitæ, & sic retinetur in corde, nec diffunditur in delicias corporis. Alb. magn. de motib. ani. l. 1. tract. 2. cap. 3. ch. 44. col. 1.

Cor, si habet spiritum grossum, calidum, obscurum, aptissimi-

aptissimus est ad fortissimam iram, & diu in ea permanebit, nec de facili sedabitur, nec de facili delectabitur. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. c. 3. c. 44. col. 1.

Cor, si habet spiritum paucum, & non clarum, sed subtilem, calidum, aptus est ad iram breuem, & feruentem, sed non diu tenet eam: & propter spiritus paucitatem, & propter subtilitatem eiusdem, nec de facili gaudet. Alb. mag. de motib. anim. lib. 1. tract. 5. ca. 3. char. 44. col. 3.

Cor, si habet spiritum paucum, grossum, obscurum, & frigidum, hoc erit de conditione senij, & melancholici, & in tantum potest excedere, vt nunquam gaudebit, sed temper tristabitur, & ex quavis causa pauidus erit. Alb. mag. de motib. ani. l. 1. tract. 2. c. 44. col. 2.

Cor timiditati nimia spiritus tenuitas, & paucitas parat: sed spissitudo spiritus, & attenuatio parat angustiam, & tristitiam. Alb. mag. de motib. anim. l. 1. tract. 2. ca. 6. char. 44. col. 4.

Cor guadio aptat sanguis multus, clarus, temperatus inter tenuitatem, & spissitudinem, sed est causa remota, propinqua autem spiritus. Alb. mag. de motib. anim. l. 1. tract. 2. c. 7. char. 44. col. 3.

Cor debilitati aptat sanguis aquosus, tenuis, clarus frigidus; quia spiritus, qui fit ex tali sanguine, grauis est ad mouendum ad exteriora membra. Alber. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. c. 7. c. 44. col. 3.

Cor ricundiam aptat sanguis clarus, qui est gracilis spumæ citrinæ propter spiritum similis complexionis. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. c. 7. c. 44. col. 4.

Cor tristitiæ apta sanguis grossus, turbidus, distemperatus in colore. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. cap. 7. c. 44. col. 4.

Cor iræ non duranti parat sanguis flauus, & tenuis quia spiritus generatus ex tali sanguine cito accenditur. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. cap. 7. c. 44. col. 4.

Cor audacissimum, fortissimum, & non contristabile parat sanguis grossus, non turbidus, cum fuerit multus caloris: quod tamen ob calorem, qui subtiliat sanguinem, raro euenit. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 1. c. 7. c. 44. col. 4.

Cor nec multum letum, nec multum iratum, nec multum contristabile parat sanguis grossus, non turbidus, distemperatus in frigiditate. Alb. mag. de motib. ani. l. 1. tract. 2. c. c. 44. col. 4.

Corde magno animalia timida sunt; quia calefacere non potest quantitatem sanguinis ad ipsum accedentem, & quæ cor paruum habent, calida, & audacia sunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 3. c. 4. c. 26. col. 4.

Cordis dispositiones accidentales, & naturales significat pullus, anhelitus, foramina pectoris ea, quæ nascuntur supra pectus, tactus corporis, & accidentia eius: mores, virtus corporis, & debilitas eiusdem, imaginationes, vel meditationes. Alb. mag. de anima. l. 1. tract. 3. cap. 4. char. 27. colum. 1.

Corda magna respectu suæ quantitatis reperiuntur in leporibus, ceruis, asinis, hircis, & muribus, & similib. animalibus timidis. Alb. mag. de anim. lib. 1. tract. 1. c. 4. c. 114. col. 4.

Cor subtilis substantiæ, & futuræ est inditium subtiliorum operationum animæ: grossæ contra. Alb. magn. de ani. l. 13. tract. 1. c. 4. c. 115. col. 1.

Cor molle habens animal est minus capax, sed id, quod concipit diu tenet. Alb. mag. de ani. lib. 13. tract. 1. c. 4. c. 115. col. 1.

Cordis virtus, & varia de eo philosophorum opinioniones.

Cordis ventriculum dextrum putat Arist. esse calidiorum, Galenus vero frigidiorum. Arist. de partib. animalium 3. cap. 4. char. 84.

Cor aere nutriri, ut ait Galenus, falsum est: nihil enim (vt ipse ait) simplici nutriur, & aer simplex est. Auer. de partib. anima. 3. c. 6. char. 85.

Cor, & non caput primum mouens Philosophi Peripatetici tradiderunt. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. c. 2. c. 43. col. 1.

Cordis virtus vna est, & vniuersalis ad membra, vt est virtus: sed vt est cordis, singularis est. Alb. magnus contra Auer. de vnita. intellec. cap. 7. c. 83. col. 4.

Cor quiescere vnde fit expulso, & ad quod fit attractio, non recte ait Auerroes; quia oportet immobile, a quo est motus, esse coniunctum organo motus, quod ostendit anathomia, cor non esse coniunctum. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 4. c. 8. c. 47. col. 4.

Corallus absque dubio generatur de lignis, & plantis. Alb. mag. in pri. de miner. tract. 1. c. 7. c. 136. col. 1.

Corallus a mari extrahitur, alius rubcus, alius albus, valet contra sanguinis fluxum collo suspensus, contra epilepsiam, contra menstruorum operationes, fulmina, & grandines. puluerizatus super herbas, & arbores asperus cum aqua fructus multiplicare facit, & principia, & fines negociorum expedit. Alb. magn. in 2. de miner. ex tract. 2. c. 3. c. 139. col. 4.

Corallus rubeus positus directe super eum locum stomachi, in quo est dolor, ipsum sedat. Alber. magnus in secundo de miner. ex tract. 3. c. 6. c. 143. col. 2.

Corda omnis est neruus quidam, sed non e contra. Alber. magnus de ani. l. 1. tract. 2. c. 14. c. 14. columna 1.

Corduba est ciuitas temperator Andaluçia, cuius temperamentum ostenditur ex virtutibus hominum eius, & bonitate intellectus, habentque naturaliter optimos mores, præsertim virtutes, quæ paci, & bonæ opinionis tribuuntur, & differunt ab hominibus Sicilia, cum tamen sint propinqui. Auerroes de gener. ani. 5. cap. 3. c. 251. columna 4.

Coredulus est avis sic vocata, quia venatione viuunt, & corda edit. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 1. c. 186. col. 4.

Coretes sunt aures pugnant cum coruis sine federe, non tamen a pugna cessant, sed omni alio pugnat tempore, & sibi inuicem pullos rapiunt. Alb. mag. de ani. lib. 23. c. 1. c. 186. col. 3.

Coriandrum est herba frigida, & sicca, & multitudo eius succi frigiditate sua interficit, & prohibet humores, ne ad caput serpant. Alb. mag. de veget. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 164. col. 1.

Corij principium materiale est humiditas viscosa, mucilaginosi, & phlegmate glutinosa, cuius partes multæ sunt tenentes: & hæc humiditas diuersificatur multum secundum magis, & minus, & multum abundat in hedis, vaccis, & ouibus. Alber. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 2. c. 40. columna 1.

Corium in omni loco, ubi absconditur, caret sensu, nisi tangatur caro, & maxime capitis corium. Alb. magn. de ani. lib. 3. tract. 2. c. 2. c. 40. col. 1.

Corneleus est lapis coloris rubci, qui cum politur, multum micat: inuenitur prope Rhenum, constringit sanguinem, & maxime hemorrhoidarum, nec non iras mitigat. Alb. mag. in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 3. c. 139. columna 4.

Corneola fit ex perspicuo terminato, quod spisso fumo aqueo, & terrestris succento superinfusum est. Alb. mag. in pri. de min. ex tract. 2. c. 2. c. 137. col. 1.

Cornicum feminae solum incubant, mares his cibum suggerunt, & pascunt incubantes. Arist. de hist. ani. 6. c. 8. c. 207. Idem Alber. magn. de anim. l. 23. cap. 1. c. 186. columna 4.

Cornix dissidet cum noctua, cornix enim meridie ortu furripiens noctuæ absument, cum non clarè interdium videat noctuam: at contra noctua nocte cornicis ortu excidit. est altera interdium, altera nocte potentior. Arist. de hist. ani. 9. c. 1. char. 316.

Cornix, ardeola, & alauda, galgulus, & ledus amici sunt, & diuersis locis contenti vitam degunt. Arist. de hist. ani. 9. cap. 2. c. 319.

Cornua quæ gerunt, non sunt vtrinque dentata, quippe quæ primoribus maxille superioris careant dentibus, quamquam sunt nonnulla, quæ cornibus vacant, & vtrinque dentata non sunt, vt Cameli, alia dentes habent exertos, vt Aper. Arist. de historia animalium 2. cap. 1. char. 45.

Cornua parte plurima caua sunt à radice, quatenus ambiunt os, quod ortum a capite cauo cornu inseritur, rotumque implet; in mucronē tamen solidum exeūt, simplici parte extrema constant. Arist. de hist. ani. 3. cap. 9. ch. 88.

Cornua nullum cornigerum amittit, præter ceruum, & omnibus annis, sunt decidua nisi castretur. Arist. de hist. ani. 3. cap. 9. c. 88.

Cornua potius cuti adhærent, quam ossi: vnde fit, vt in Phrygia, & alibi boues cornua perinde vt auriculas moueant. Arist. de hist. ani. 3. cap. 9. c. 88.

Cornigera omnia, taro fera, quam vrbana, quibus dentes non sunt serati, omnia fruge, herbisque vescuntur, nisi vehementer esuriant, sue excepto, qui radicibus vescitur, & facile impinguntur. Sexaginta diebus pinguefcit hordeo, miho, glande, piro, cucumere, & maxime quiete, & cum in luto se volutat. Arist. de hist. ani. 8. cap. 6. ch. 282.

Cornua gerunt, quæ animal pariunt ad vim inferendam, aut depellendam. Arist. de part. anim. 3. cap. 2. char. 468.

Cornu omnia carent, quæ pedes multifides habent: illis enim non defunt multa auxilia, alijs enim natura dedit vngues, alijs dentes pugnaces, alijs aliam partem, qua se tueri possent. Arist. de partib. anim. cap. 1. char. 468.

Cornua quibus pro nimio excessu, vel alia ratione superuacua sunt, ijs dedit natura alterū auxilium; vt ceruis velocitatem, bonafis excrementi profusionem. Arist. de part. ani. 3. cap. 1. c. 468.

Cornibus est locus aptus caput. Arist. de part. ani. 3. cap. 1. char. 469.

Cornua solida folis sunt ceruis, vt onere leuentur. Arist. de part. ani. 3. cap. 1. c. 470.

Cornigerorum omnium, quæ explorata habemus, minimum est capra. Arist. de part. ani. 3. cap. 1. c. 170.

Cornua ceruis feminis sunt adempta; quia nec maribus quidem vtilia sunt. Arist. de partib. anima. 3. capit. 1. char. 471.

Cornua non sunt innata ex cute, sed in cute solidum ex ossibus ortū habent, & ex caluaria ex quodam pertransit, & in cornuum cauitatem ingreditur. Michael Ephes. 3. de part. ani. cap. 2. c. 95.

Cornua omnia animalium vacua sunt iuxta caput, & ibi intrat quædam substantia dura, quasi offea porosa, præter cornu cerui, & quæ cum ceruo similitudine conueniunt. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 1. cap. 2. c. 30. col. 3.

Cornua animalium ceruo conuenientia sunt terrestria, calore fortissimo, assa ad ossis naturam accedentia. Aliorum autem animalium cornua sunt humida, & mollificabilia magis naturæ cartilaginis vicina, & curuabilia, calida, & mollificabilia, ideo frigidus aeris coagulantur. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 1. cap. 2. c. 30. c. 3.

Cornua animal nobis notum nullum, præter ceruum mutat; quia crescunt cornua eius de superfluo nutrimenti terrestri, & nisi mutarentur, caput nimis grauari. Huius signum est, quod processus ætatis addit in quantitate cornuum ita quod ætas animalis cognoscitur in cornu: quilibet enim annus addit semper vnum ramum, & vidit Albertus cornu cerui, quod habebat 22. ramos in vna parte cornu, & erat maximū. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 1. cap. 3. c. 30. col. 3.

Cornua concaua habentia animalia in ipsis crescunt, ut vngues in hominibus, & in longitudinem protenduntur, & cognoscuntur anni eorum, quia in cornibus est quædam ruga in vnoquoque anno, & inter ipsas rugas est cornu planum. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 1. cap. 3. char. 30. col. 4.

Cornua nullum animal modici corporis habet, nisi sit multipes. Albert. magn. de animal. l. 2. tract. 2. cap. 1. char. 34. col. 2.

Cornuum solearum, & vnguium colores sunt secundum corij, & pilorum colorem. Alb. mag. de animal. l. 3. tract. 2. cap. 1. char. 39. col. 4.

Cornua nullum animal mutat, præter ceruum, & ceruina animalia, quæ omni anno mutant cornua, nisi castrentur. Albert. magn. de animalib. lib. 3. tract. 2. cap. 1. char. 39. col. 4.

Cornua, quæ reuera cornua sunt, dantur a natura animalibus in arma. Albert. magn. de animalibus. l. 1. 2. tract. 3. cap. 7. char. 112. col. 2.

Cornua nullum animal habet in capite, quod multarum fissurarum est in pede, & in multos digitos diuidit pedem. Causa est, quia horum arma sunt in dentibus, & vnguibus pedum. Albert. magn. de animalib. l. 1. 2. tract. 3. cap. 7. char. 112. col. 2.

Cornu vnicum non inuenitur animal aliquod fissi-pedis habere, nisi vnicornu: sed cornu suum est adeo ingens, & longum, quod materia duobus non sufficit. Albert. magn. de animalibus. lib. 1. 2. tract. 3. cap. 7. char. 112. col. 3.

Cornua ceruorū magis sunt naturæ purgamenta, quam arma, ideo eiciunt ea, & quia feminae sunt caloris, & siccitatis terrestri minores, ideo non habent cornua. Albert. magn. de anima. lib. 1. 2. tract. 3. cap. 7. c. 112. col. 3.

Cornuta quæ sunt, omnia quadrupeda sunt, nisi quid per translationem dicatur. Aristotel. de histor. ani. 2. cap. 1. c. 42.

Cornuta aspis (vt dicunt Auicenna, & Semeryon) est serpens ordinis primi, cuius longitudo est ab vno vsque ad duos cubitos, & super caput eius sunt duæ eminentiæ, vt duo cornua, & color corporis eius est color rubeus, & venter, vt squamæ sicca duræ, quæ, cum ambulat, strident, & dentes æquales habet, & est huius generis paruū, & sunt plures species. Morsus signa sunt, quod sentiuntur in morsu eius acus pungentes, & maxima ei, qui morsus est, contingit grauitas in corpore; insistant labia, & patitur vertiginem, & tenebrositatem oculorum, & alienationem rationis. Alb. mag. de ani. l. 2. 5. char. 101. col. 3.

Corollarium est illud, quod cum alterius rei demonstratione reliquum collucescit. Ammo. in præd. c. 82.

Corona in aere est cum velut corona cingente introrsus ignem cœli, recessus est simul effossa in orbem specu. Albert. magn. in prim. meteor. tractat. 4. cap. 9. char. 84. col. 2.

Corona fit circa Solem, ex vapore humido ascendente, & multiplicato in aere, & reflexo in seipsum, & non longe à terra fit, & circa Solem: raro fit circa stellas, & Lunam sæpe. Alb. mag. de pass. aer. ch. 121. col. 4.

Corpus quot dicitur modis, eius differentia, & quæ sunt eius vincula, & solutiones.

Corpora alia sunt simplicia, vt ignis, terra, & horum species, & cognata; alia composita. Arist. pri. de cœlo, tex. 7. char. 246.

Corporibus perfectis has distantias esse necesse est: sursum, deorsum, ante, retro, dextrum, & sinistrum. Arist. 2. de cœlo. su. 2. cap. 1. tex. 8. char. 293.

Corpus omne non habet sursum, deorsum, dextrum, & sinistrum, ante, & retro, sed solum ea, quæ cum animalia

matia sint, motus principium in seipsis habent. Arist. 2. de cœlo, sum. 2. cap. 1. tex. 9. char. 293.

Corporeæ differentia sunt finita, sensibilibus enim differunt, & hæc sunt finita. Aristotel. 3. de cœlo, tex. 36. c. 344.

Corpora omnia habent leuitatem, præter terram, & grauitatem, præter ignem. Arist. 4. de cœlo, sum. 2. 1. cap. 2. tex. 29. char. 370.

Corpori terminato, hæc duæ primum insunt passiones: durum, & molle. Aristotel. meteor. 4. sum. 2. cap. 1. tex. 26. char. 568.

Corporum quædam sunt humida, quædam mollia, quædam dura. Aristotel. meteor. 4. sum. 4. cap. 1. tex. 48. c. 585.

Corpus diuiditur primò in has partes: caput, collum, thorax, brachium duplex, crus duplex. Aristotel. de histor. anim. 1. cap. 7. c. 18.

Corpora natura facit differentia seruorum, & libero-rum; alia enim robusta ad necessarios vsus, alia recta, & inutilia ad has operationes, sed vtilia ad civilem vitam. & hæc diuisa sunt in belli, & pacis opportunitates. At sæpe accidit contra hos corpora habere libero-rum, illos animos. Arist. politic. pri. cap. 3. char. 495.

Corpus perspicuum aliud terminatum, aliud interminatum. Interminatum, ut aer, & aqua, quæ a continentibus terminantur, quæ cum proprium terminum non habeant, ita nec proprium habent colorem. & iure natura, quod colores alienos subministrare debet, fecit absque colore perspicuum: perspicuum quidem, & recipere possit colores: interminatum, & absque colore, ne prius eius color ex mixture eius ad ea, quæ per ipsum videntur, impediatur veram ipsorum representationem. Alexand. Aphrod. in pri. natural. quæst. cap. 2. char. 1.

Corpus omne, vel est naturale, vel mathematicum. cœleste non est mathematicum, quia omne corpus, quod est in motu, est naturale. Alexan. Aphrod. in prim. natural. quæst. cap. 10. char. 3.

Corpora alia artificialia, alia naturalia, in quæ naturalis scilicet anima versatur. Alexand. Aphrod. in 2. de ani. cap. 4. char. 43. col. 4.

Corpora perlucida, alia proprio termino clauduntur, alia nullo clauduntur termino, è quorum varietate omnium colorum, qui in illis inhaerent, orta videtur differentia. Alexand. Aphrod. de sen. & sen. ex sect. 2. co. 13. c. 10. col. 4.

Corporis duo sunt vehicula; vnum, quo corpus cum animo coniungitur, & est naturale: alterum, quo corpori animus alligatur, & est voluntatis, ac iudicij. Ammo. in Porph. c. 1. col. 3.

Corporis duæ sunt solutiones, mors scilicet, qua ab animo corpus sciungitur: consilij alia, qua reuocare conantur philosophi animam a contagione corporum. Ammo. in Porph. c. 1. col. 3.

Corporis voluptates tot sunt, quot sensus: alia enim sunt uisus, alia auditus, alia reliquorum sensuum. Eustr. in 3. moral. cap. 10. char. 153.

Corpus omne, aut est agens, aut patiens, aut utroque participans. Auer. in pri. de cœlo, tex. 63. c. 21. col. 2.

Corpora duo cum tangunt aliud, & fuerit vnum eorum profundius altero, necesse est, vt actio profundioris, & spissioris in corpus, quod tangit, sit maior, quamuis eius superficies, qua tangit ipsum, quod est minoris profunditatis. Auer. 2. de cœlo, tex. 42. c. 59. col. 1.

Corpora duo cum fuerint æqualia, & aliud est densius alio, necesse est, vt densius sit fortioris actionis. Auer. 2. de cœlo, tex. 47. char. 59. col. 1.

Corpora figurata sunt in duobus modis: in modo, in quo possibile est esse diuisionem in figuram totius, id est, in corpora similia toti, quousque totum consu-

metur, vt cubum: & in modo, in quo hoc est impossibile, vt pyramidem, & sphaera. Auer. 3. de cœlo. tex. 65. c. 104. col. 1.

Corpora homogenea 18. differunt differentijs, Quædam enim sunt congelabilia, vel non congelabilia. Quædam liquefiunt, vel non. Quædam miscentur, vel non. Quædam sunt mollia, vel non. Quædam sunt pastabilia, vel non. Quædam inseparabilia, vel non. Quædam comprehensibilia, vel non. Quædam expressibilia, vel non. Quædam lætificabilia, vel non. Quædam extensibilia, vel non. Quædam flectuntur, vel non. Quædam franguntur in duas partes, quædam non. Quædam minutim franguntur, quædam non. Quædam scissibilia, quædam non. Quædam inscissibilia, quædam non. Quædam combustibilia, quædam non. Quædam fumosibilia, vel vaporabilia, quædam non. Auer. 4. meteor. c. 211. col. 3.

Corpori quæ non communicant, impossibile est, vt sint in rebus existentibus in corpore. Auer. prim. de ani. tex. 15. c. 110. col. 3.

Corpus aliquod non esse, aut virtutem in corpore quatuor dicitur modis. Primo de subiecto intelligibiliū, quod est intellectus materialis. Secundo de appetitudine, quæ in materijs existit, & is modus non est valde ab similibus ab eo, quo dicimus priuationem absolutam non esse corpus, nec potentiam in corpore. Tertio de materia prima dicitur. Quarto de formis separatis. Auer. 3. de ani. tex. 5. c. 162. col. 4.

Corporum quodam est compositum ex materia, & forma, ita quod forma non constituitur per materiam, ita quod materia est subiectum tantum, & non materia, cuius esse est in potentia, vt corpus cœleste: & quoddam est compositum ex materia, quæ est in potentia, & forma, quæ constituitur per materiam, vt corpora generabilia, & corruptibilia. Auer. de substant. orbis. cap. 3. char. 5. col. 4.

Corporū genera sunt sex: corpus cœleste, rationale animal irrationale, animal vegetabile, minerale, & quatuor elementa, & ex his compositus est mundus. Auer. de ani. beatitu. cap. 5. char. 66. col. 2.

Corporale quatuor dicitur modis. Primò quantitate corporea distensum, ita vt ipsa quantitas sit aliquid sui. Secundò secundum distensionem quantitatis in subiecto ea suscipiente sunt distensa. Tertio omne corpori, vt suscipiente terminatum. Quarto non, quod aliquid sit partis, vel corporalis quantitatis, sed quia corporis, & quantitatis est principium. Alb. mag. de præd. char. 7. col. 3.

Corpus, qui fit ex vaporazione aquea, diuiditur in duas species. Aliud, quod habet humidum viuū, licet sit repressum sicco, & hoc liquefit calido sicco affatiuo, quod extrahit humidum intrinsecus ad exteriora ut est aurum, argentum, & similia. Aliud, in quo retinetur humor intrinsecus ab actu humidū, qui est manere, se non ab actu diffuso per siccum terrestre sibi committum, & hoc calido affatiuo molle fit, non autem fluit, sed dilatatur malleis, vt ferrum. Alb. mag. in 3. meteor. trac. 5. c. vnicò c. 116. col. 2.

Corpora duplex humidum habent continuans, & quasi nutrens. Albert. magn. in 4. meteor. tractat. 1. cap. 10. c. 119. col. 2.

Corporum consideratio tres ordines habet. Primò, vt consideramus prius uniuersum, quam partes. Secundò, simplicia prius quam mixta. Tertio, vt inter simplicia prius consideramus primum corpus, quod est corpus cœleste, per quod omnia alia formantur. D. Thom. in pri. de cœlo, ex proœm. char. 1. col. 2.

Corpora alia sunt simplicia, alia composita. Simplex est, cuius principium alicuius motus naturalis in seipso est. Compositum, quod mouetur secundum prædominans. D. Thom. in primo de cœlo. lect. 3. tex. 3. char. 3.

char.3.col.3.
Corpora duo cum componuntur, dici non potest, quod amborum superficies maneat, sed vtraque delinat esse. D. Thom. 3. metaph. lect. 13. tex. 18. char. 177.
 Corporeum ens solum intelligebant Antiqui philosophi propter debilitatem intellectus, sed peccabant; quia ens maioris ambitus est, quam ens corporeum. Secundo, quia non distinguebant inter corpus, quod est in genere substantiæ, & in genere quantitatis. Alex. de Ales. in 3. metaph. tex. 27. c. 73. col. 2.
 Corpus duobus modis sumitur: pro corpore in communi cum abstractione ab inferioribus, & pro corpore, vt supponit personaliter, indefinite tamen. Tho. de Vio. in post. c. 138. col. 1.

Corpus quid est, & quæ eius virtus.

Corpus est, quod diuisibile est secundum omnes mensuras. Arist. pri. de cælo. tex. 2. char. 244.
 Corpus solum in magnitudinibus perfectum est, terminatur enim solum tribus; omnis enim mensura diuiditur alia ad vnum, alia ad duo. Aristotel. prim. de Cælo. tex. 3. c. 245.
 Corpus est aliquod ab his, quæ circa nos sunt, separatim, tanto honorabilius, quâto ab his plus distat, quæ hic sunt. Arist. pri. de cælo. tex. 16. char. 248.
 Corpus omne, nec grauitatem, nec leuitatem habet; Arist. pri. de cælo. tex. 17. c. 249.
 Corpus omne, quod aut sursum, aut deorsum fertur, vel habet leuitatem, vel grauitatem, vel ambo: non autem ad idem, sed ad alia sunt graua, & leuia, vt aer ad aquam, & ad terram aqua. Aristotel. prim. de cælo. tex. 17. c. 249.
 Corpora si grauiora sunt multitudine superficialium, linea, & punctum grauitatem haberent, & tandem possibile est nullam esse magnitudinem, & continget puncta solum esse, corpus autem nullum. Aristotel. 3. de cælo. sum. 1. cap. 1. tex. 14. char. 336.
 Corpus fieri nulla alia præexistente magnitudine impossibile est. Arist. 3. de cælo. tex. 29. char. 342.
 Corpus omne non est inane, patitur a sono, & ab odore, & quod patitur non est determinatum, nec permanens. Arist. 2. de ani. su. 4. cap. 8. tex. 127. c. 646.
 Corpus est Æmæna, anima Æmæna. Aristot. de generat. anim. 2. cap. 4. char. 158.
 Corpus omne tactile est non absque aliqua contrarietate per se, quæ subsistit. Alexand. Aphrod. de anim. lib. 1. cap. 2. c. 3. col. 3.
 Corpus organicum illud appellamus, quod plures aut diuersas partes illi vendicat, quæ naturalibus potestibus fungi valeant, vitamque potentia habent. Alex. Aphrod. in pri. de ani. cap. 4. c. 32. col. 1.
 Corporum uniuersorum est communis quedam natura, & affectio transparentia, uel perspicuitas, sed alia magis, alia minus. Alexand. Aphrod. in 2. de anima. cap. 39. char. 51. col. 1.
 Corpora per lucida sola vocantur, quæ translucida, ac perspicua sunt, quoniam uisu apprehendi potest eorum color. Alexand. Aphrod. in 2. de anima. cap. 39. char. 51. col. 1.
 Corpus omne non est perspicuum, nec colorum receptiuum. Alex. Aphrod. in pri. nat. quæst. cap. 2. char. 1.
 Corpora colore nigro, superficie priuata sunt. Alex. Aphrod. in 1. nat. q. cap. 2. c. 1.
 Corpus omne necesse est esse aliqua figura, & colore. Alex. Aphrod. in 1. nat. quæst. cap. 8. char. 3.
 Corporis solius proprium est in tres dimensiones diffrundi. Them. in 4. physic. tex. 29. c. 34. col. 1.
 Corpus nullum est, cui aliqua ex tactilibus qualitatibus annexa non sit. Them. in 2. de anim. cap. 41. tex. 119. c. 79. col. 3.

Corpora fluxa, & interminata maxime opportuna iniuriæ, & passioni sunt. Them. in 2. de anim. cap. 44. tex. 127. c. 80. col. 1.
 Corpus, longitudinem, latitudinem, ac profunditatem habet. Ammon. in Porph. char. 1. col. 4.
 Corpus est, quod longitudinem, latitudinem, ac profunditatem habet: prima vndecimi Euclidis definitio. Ammon. in prædicamen. char. 54.
 Corpus est, quod longitudinem, latitudinem, ac profunditatem habet: quarum dimensionum vnaquæque secundum aliud est pars, secundum aliud est terminus. Simplic. in prædic. char. 40.
 Corporea natura, & animastica media sunt inter æternum, quod semper est, & æternum, quod semper fluit, sed animastica propior est ei, quod vere est. Simplic. in 4. physic. char. 285. col. 2.
 Corporum est per se ortus, & interitus. Simplic. in 6. physic. tex. 59. c. 355. col. 1.
 Corpus figuratum impossibile est esse sine colore, & sine figura. Simplic. in 3. de Cælo. tex. 29. co. 28. char. 90. col. 3.
 Corpus nunquam esse spacium potest trina dimensione constans, nec etiam corpus diuisibile. Ioan. Gram. in 4. phys. tex. 39. c. 83. col. 2.
 Corpus non est trina dimensio, sed est substantia, cui accidit quantitas trina. Ioan. Gram. in 4. physicor. in digress. c. 84. col. 1.
 Corpus est, vt ex materia constat. & quantum est trifariam diuisibile. Io. gra. in 4. phy. char. 84. col. 1.
 Corpus omne figuratum est. Auer. in physicor. 3. tex. 40. c. 48. col. 4.
 Corpus est vniuersale subiectum istius artis. Auer. pri. de cælo. tex. 2. c. 2. col. 3.
 Corpus nullum est præter mathematicum, & sensibile. Auer. in 3. metaph. tex. com. 17. char. 29.
 Corpus perfectum est, quia nihil est diuisibile in plures diuisiones, quam corpus. Auer. in epitom. metaphys. tract. 1. c. 171. col. 4.
 Corpus omne passibile est in materia, & quod non patitur, omnino est actus, & non est corpus. Auer. ex dest. dest. disput. 16. char. 47. col. 2.
 Corpus inter continui species est magis diuisibile, quia diuiditur secundum omnes dimensiones. Alb. mag. in pri. de cælo. tract. 1. cap. 2. c. 1. col. 3.
 Corpus non potest intelligi, cuius ultimum non sit superficies. Albert. magn. in prim. de cælo. tractat. 2. cap. 8. c. 12. col. 3.
 Corporis animati maior dimensio longitudo est. Alb. mag. in 2. de cælo. tract. 1. cap. 4. c. 24. col. 3.
 Corporis totius est anima vna, & substantia, quæ est forma vna. Albert. magn. de spirat. & respirat. l. 1. tractat. 2. cap. 1. c. 55. col. 1.
 Corpus non est animæ instrumentum, sed spiritus. Alb. mag. in prim. de anim. trac. 3. cap. 13. char. 10. col. 3.
 Corporis virtus est, quæ innititur compositioni corporis, vt omnis sensus. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 1. tract. 1. cap. 10. char. 189. col. 2.
 Corporalis virtus est, quæ maior est in maiori corpore, & minor in minori. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. lib. 2. tract. 1. cap. 9. char. 202. col. 2.
 Corporis virtus, alia est a virtute in corpore. Alb. Magn. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. lib. 2. tract. 2. cap. 7. char. 208. col. 2.
 Corpus omne capillis refertum potius quadrupes animal, quam hominem ostendit. Alb. mag. de anim. l. 2. cap. 26. char. 23. col. 3.
 Corporum diuersitas omnis est propter diuersitatem potentialium animæ animalium. Alb. mag. de animal. l. 12. tract. 1. cap. 1. char. 101. col. 1.
 Corporis esse non pendet ex habere tres secundum actum dimensiones, sed potius idem corpus, quod aptum est

est tribus dimensionibus mensurari. Itaque tres diametri orthogonaliter ad vnum angulum coniuncti mensurabunt ipsum, nec plures possunt orthogonaliter in ipso in vno angulo conuenire, licet plures, & infiniti possunt non orthogonaliter penetrare per ipsum, & huius aptitudinis forma facit corpus esse corpus, sed mensuræ secundum actum in ipso acceptæ consequuntur esse ipsius, & eius substantiam, & succedunt sibi substantia manente vna, & eadem. Albert. magn. in 5. metaph. tract. 2. cap. 3. char. 104. col. 1.
 Corpus vitam habens intelligitur substantia composita viuens. D. Tho. in 2. de ani. lect. 1. tex. 4. c. 20. col. 4.
 Corpus, cuius actus est anima, est habens vitam in potentia, quæ potentia habet principium operationis, non autem operatur secundum ipsum. D. Thom. in 2. de anima. lect. 2. tex. 10. c. 22. col. 1.
 Corpora inanimata sunt instrumenta animatorum, & propter ipsa facta. D. Thom. in 2. de anima. lect. 7. tex. 37. c. 28. col. 2.
 Corpora maxime formalia, & mobilia sunt actu lucida: quæ autem his propinqua sunt, sunt receptiua luminis, vt diaphana; quæ autem sunt maxime materialia, nec habent lumē in sui natura, nec sunt receptiua luminis, sed sunt opaca. D. Th. de nat. lumin. opus. 51. c. 84. c. 1.
 Corporalia omnia sunt entia in actu in quantum participant aliquas formas. D. Thom. 2. metaph. lect. 2. tex. 3. char. 104.
 Corpus, & quælibet eius pars est organum animæ, & instrumentum. Alex. de Ales. in 7. metaph. tex. 34. char. 221. col. 3.

Corpora è quibus componuntur, & quæ est eorum causa propinqua.

Corpus omne terminatur tribus dimensionibus, longitudine, & latitudine, & profunditate. Arist. phys. 4. sum. 1. cap. 1. tex. 10. c. 79.
 Corpus omne, aut est elementum, aut ex elementis, Arist. 3. de cælo. sum. 8. cap. 3. tex. 65. char. 354.
 Corporum materia, nec linea, nec punctum esse potest. Aristotel. prim. de generatio. & corrupt. sum. 2. cap. 2. tex. 29. c. 397.
 Corpora omnia terminata hic non sine terra, & aqua sunt. cuiuscunque autem plus secundum huius potentiam vnumquodque videtur. si ficciora, est terræ potentia; si humidiora, est aqua. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 1. tex. 28. c. 568.
 Corpora similiarum partium ex aqua, & terra constant, & in plantis, & in animalibus, & in metallis. Aristot. meteor. 4. sum. 3. cap. 14. tex. 42. char. 576.
 Corpus animatum ex aere, & aqua solum constare necesse est, & esse solidum quoddam. Arist. 2. de anima. sum. 4. cap. 7. tex. 111. char. 643.
 Corpora ex numeris composita esse, & numerum hunc esse mathematicum impossibile est, nec indiuiduas magnitudines verum est. Aristot. 3. metaphys. sum. 3. cap. 3. char. 185.
 Corpora omnia ex materia ac forma constant. Alexand. Aphrod. de ani. lib. 1. cap. 2. char. 30.
 Corpora omnia ex terra composita, si perspicua sunt, maiorem partem aquæ in sua compositione habebunt. Alex. Aphrod. de sen. & sen. ex sec. 2. co. 13. c. 11. col. 2.
 Corporis partes non sunt superficies. contra Ammo. in præd. 55. Porph. in præd. c. 14.
 Corpora non possunt ex punctis constare, cum simplicia sint puncta, & nulla admisione concreta. Ammon. in Porph. c. 1. col. 4.
 Corpus fit per superficiem in profundum motam. Videtur contrarium sentire in præfatione, pagina prima col. 4. & contrarium tenet Porph. super prædicamen. pagina 14. Ammo. in præd. q. 55.

Corporis nostri causa propinqua est proportio humorum in materia, vt forma pater, & in vnoquoque particularis natura. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 2. c. 5. c. 4.
 Corpus omne constat materia, & forma, & simplicissimis elementis. Io. gra. in pri. phy. tex. 23. c. 10. col. 4.
 Corpus oë constat ex cōtemperatura calidi, frigidi, ficci, & humidi. Ioā. Gram. in 2. de ani. tex. 115. c. 70. col. 4.
 Corpora indigent dimensionibus, sed non duobus modis dimensionum, scilicet dimensionibus, quibus constituantur, & dimensionibus, quibus subiiciuntur: non enim est necessitas, vt habeat corpus dimensiones, præter dimensiones sui ipsius. nam si ita esset, inuenirentur dimensiones infinitæ: quia dimensiones indigerent dimensionibus, quibus subijcerentur. Auer. in phy. 4. tex. 77. c. 77. col. 2.
 Corpus non perficitur per corpus, cum non fit innetum esse in subiecto. Auer. 2. de anima. sum. 1. text. 26. char. 131. col. 3.
 Corpus vnum ex pluribus materiis non potest dari, nisi vel compositione, aut mixture. Auer. 1. de gener. ani. cap. 20. c. 215. col. 4.
 Corpus omne ex materia, & forma constat. Boet. in Porph. char. 33.
 Corpus omne tribus constat dimensionibus, longitudine, latitudine, & profunditate. Boet. in præd. c. 144.
 Corpus generatur ex fluxu superficiei in profundum. Alb. mag. in prædic. char. 43. col. 2.
 Corpus ab actuali trina dimensione trium diametrorum habet, vt sit corpus mathematicum: sed a forma perficiente materiam sensibilem in aptitudine trinae dimensionis existentem, habet, quod est corpus naturale, in quantum est naturale, & ab actuali trina dimensione materiæ sensibilis, quæ forma substantiali perfecta est, habet, quod est corpus naturale, hoc, vel illud. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 3. c. 2. col. 1.
 Corporibus omnibus plantarum, & animalium oportet inesse aeream raritatem. Alb. mag. de veget. l. 4. trac. 1. cap. 1. c. 140. col. 4.
 Corpora habent quatuor a terra; quod tenent figuras per ficcum terreum, & frigidum aliquantulum comprimens humidum: & ne corpora fierent inania, nisi esset siccitas, & frigiditas reprimens imbibitum humidum: & vt sustententur ob soliditatem terræ fulcientem corpora animatorum: quarto propter mobilitatem membrorum, non enim esset motus giratius in vertebris membrorum, nisi esset fortissima terreni elementis decocta soliditas. Alb. mag. de ani. l. 20. tract. 1. cap. 2. char. 162. col. 4.
 Corporis creatio est propter animam, & eius operationes. Albert. Magn. de anima. lib. 1. tractat. 2. cap. 3. char. 100. col. 2.
 Corporum principia non sunt dimensiones secundum esse aliquid, sed potius consequentia esse eius, quod est corpus. Alb. mag. in 1. metaph. trac. 1. c. 1. ch. 65. c. 2.

Corporibus, quæ accidunt ob ætatem, & quæ corpus consequuntur.

Corpora male olent, cum per ætatem cocundi data est facultas, prius ante pubem non ita olent, nec viri, nec mulieres, quoniam, quæ incocta sunt, sapor deteriores habent, tum odores reddunt foetidiores. Contra concocta sapor dulces, aut minus amaros, & odores suauiores, aut minus insuauales præstant. Calor autem naturalis semen genitale concoquit, quod quidem exiguum est, vim tamen obtinet maximam; quia ex multo. dmodum tam exiguum constitutum. Quamobrem vbi id secessit, resoluimur magna ex parte vehementius, atque refrigeramur: & humores incoctiores redduntur patefactis meatibus propter seminis excursum: quo fit, vt sudor ob crudita-

eruditatem & falsior, & fætidior tûc sit, quàm in puerili ætate. Quod si cui forte talis natura sit, vt partem subidentem sudoris fætidam habeat, huic magis, & magis innotescit, & maxime in eisdem locis, quibus, & cæteris maxime consistit, vt in alijs. Aristot. probl. sec. 4. tex. 13. c. 385.

Corpori tali, talem formam consequi necesse est: nunquam enim animal fictum, vel generatum est tale, quod formam haberet alterius animalis, animam vero alterius, sed semper eiusdem corpus, & animam. Arist. phy. cap. 1. c. 333.

Corpus, vt corpus, non indiget ad subsistentiam, nec loco, nec tempore, & si habeat hæc cõsequentia. Ammo. in præd. q. 20.

Corporis beneficio, & tempus, & locus, & motus sunt continua. Ammo. in præd. c. 56.

Corpus, & incorporeum non sunt contraria. Simpli. in præd. ch. 36.

Corpora sunt apta per passiones ad receptionem talium colorum. Simp. in præd. c. 68.

Corpus sine loco, & locus sine corpore, esse non potest. Alb. mag. in 6. prin. c. 74. col. 2.

Corpus omne multum rarum, natura sua ascendit super aquam natando. Alb. magn. de veg. l. 4. tracta. 1. cap. 2. ch. 141. col. 1.

Corporis actum rectum esse, & informatum forma intelligentiæ necesse est in omni opere, quod intelligentia motum corporis exercet. Alb. magn. de nat. & origine animæ. tract. 2. cap. 1. c. 66. col. 4.

Corpori dependentiam non habet, quicquid de se inuenit rationes honestorum, & piorum ad religionem, & honestatem pertinentium: quia honestum est id, quod propria sua vi essentiali nos trahit, & allicit, & hoc per se appetimus, & si nihil utilitatis, vel dilectionis nobis afferat. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 73. col. 3.

Corpus, vt simplex, compositum, magnum, & paruum.

Corporis magni, & parui, eadem est materia. Aristot. phy. 4. sum. 2. cap. 6. tex. 84. c. 104.

Corpora composita mouentur secundum prædominans. Arist. 1. de celo. tex. 7. c. 246.

Corporis simplicis, motus est simplex. Arist. 1. de celo. tex. 7. c. 246.

Corpus aliquod simplex esse natura sua, necessarium est, quod natum est ferri circulari motu. Aristot. 1. de celo. tex. 8. c. 247.

Corpus omne, aut simplex, aut compositum esse, necesse est. ergo & infinitum, vel simplex, vel compositum est. Arist. 1. de celo. tex. 34. c. 254.

Corporibus simplicibus finitis manifestum est, & compositum corpus finitum esse. Aristotel. 1. de celo. tex. 34. c. 254.

Corporis simplicis motus, simplex est. Arist. 1. de celo. tex. 57. c. 261.

Corporum simplicium naturam existimare, aliam esse, si distent minus, aut plus a proprijs locis, absurdum est. Arist. 1. de celo. tex. 81. c. 268.

Corporum mistorum, alterum separatum non necesse est maiorem locum obtinere. Cum autem ex aqua fit aer, maiorem occupat locum, quod enim subtiliorum est partium in maiori loco sit. Arist. 3. de celo. sum. 8. cap. 1. tex. 58. char. 352.

Corpora simplicia figuræ irrationabile est. Arist. 3. de celo. sum. 8. cap. 3. tex. 66. char. 355.

Corpora omnia simplicia figuram accipere a continente loco videntur, præcipue aer, & aqua. Arist. 3. de celo. sum. 8. cap. 3. tex. 67.

Corpora mixta, quæcunque circa medijs locum sunt, ex

omnibus simplicibus composita sunt. Aristot. 2. de generat. & corrupt. sum. 3. cap. 2. tex. 49. c. 440.

Corpora omnia erunt, & composita, & terminata, non sine concretionem. Aristot. meteor. 4. summa 2. cap. 2. tex. 30. ch. 569.

Corpus nullum simplex suapte natura sapit, & degustatur. Alexander Aphrod. de sensu, & sensato, ex sec. 4. c. 15. col. 2.

Corpora composita materiam habent, corpus materia, & forma compositum; simplicia autem non habent corpus loco materiam, sed simplicem quandam, & specie sequestratam naturam, quæ suapte ratio est informis, & infigurata, omniq; forma carere dignoscitur. Alexand. Aphrod. de anim. l. 1. cap. 2. char. 30. colum. 3.

Corpora simplicia non mouent se in loco, nisi per accidens, & quæ in loco mouentur, sunt animata. Auer. phy. 5. tex. 18. c. 101. col. 4.

Corpora, quæ simplicem subiectum habent, horum quoque materia proprie, & simplex materia est. Alexander Aphr. de animalib. lib. 1. capit. 2. chart. 30. colum. 3.

Corporum simplicium materiæ interitus propriæ formæ abiectione consistit. Alex. aphro. de ani. lib. 1. cap. 2. char. 30. col. 3.

Corpora simplicia vnus simplicisque motus in seipsis principium adepta sunt: composita autem non solum nutritionis, sed auctricis quoque motionis ad omnia discrimina principium habere cernuntur. Alex. aphr. de ani. l. 1. cap. 3. c. 31. col. 1.

Corpora composita, quæcunque plurimum terræ habent, simile cum terra communicant animastica potentia quadam, eo quod & corpus plurima eius substantiæ pars, minus diuina potentia participat. At quæ copiosiores habent igneam, & calidam substantiam, hoc perfectione anima participant, eo quod superabundans in eis corpus plus participet diuina potentia. Alex. aphr. in 2. nat. q. cap. 3. c. 7.

Corpora exilia per facile aduersariorum ictum recipiunt, ergo si exile esset corpus, quod ab oculis mittitur, per facile impediret. Alex. aphr. de sen. & sen. sec. 1. ex dig. co. 7. c. 8. col. 2.

Corporibus simplicibus inest vis motus, & cum in seipsis animam non habeant, quia non est in eorum substantia huiuscemodi vis ab extrinseco eis, & præexistentibus post accedens corpora simpliciter sunt. Et quæ ex horum temperamento sunt, ac in horum generatione feminata est animæ potentia, non solum motus principium in se habent, sed quoddam principium animasticum a diuina potentia habent, quæ natura, & anima per qualitatem simplicium corporum, ex quibus est habens ipsam corpus, quorum aliud communicat magis diuina potentia, quia propinquius est diuino corpori, & subtiliorum partium puriusque est. Alex. aphr. in pri. nat. q. cap. 3. c. 7.

Corpora simplicia, & immaterialia se mutuo absque diuisione se permeare, & duo simul fieri solida corpora, secundum Pithagoricos, & Platonicos non est impossibile, sed duo corpora materialia, & contraria eundem occupare locum maxime dicunt impossibile. Sorian. in 12. mataph. ex cap. 1. c. 44.

Corpus simplex nullum sensum habet. Simp. in 3. de ani. ex sec. 2. tex. 65. c. 85. col. 2.

Corpus nullum simplex apud Aristotelem est, sed compositum ex materia prima, & trina dimensione. Io. gram. in 1. phy. tex. 15. c. 7. col. 4.

Corpora composita non ex quauis materia temere affecta sunt, sed vnaquæque forma eget materia tali modo affecta, vt ex ea sic disposita educi, ac ei aduenire queat. Ioannes grammaticus in prim. phys. char. 16. col. 2.

Corpo-

Corpora simplicia in seipsis solum motum localem habent. Io. gram. in 3. phys. cor. charta 32. colum. 1.

Corpora composita secundum id simplex, quod dominatur, & superat, motum naturalem habet. Io. gram. in 4. phys. tex. 4. c. 75. col. 3.

Corpus simplex non inuenitur, quod alteretur ex se, aut quod generetur ex se, vt inuenitur corpus simplex, quod transfertur in loco ex se. Auer. in phys. 2. tex. 1. char. 23. col. 2.

Corpore vno maius est id; quod ex duobus corporibus congregatur. Auer. in phy. 3. tex. 43. c. 49. col. 2.

Corpora simplicia contraria sunt, quæ motu recto mouentur. Auer. in phy. 3. tex. 49. c. 50. col. 3.

Corpora quatuor simplicia existimantur mouere se in loco, sed non habent quiescere ex se. Auer. physico. 5. tex. 18. char. 101. col. 4.

Corpora simplicia eadem non diuidantur secundum diffinitionem, nec secundum partes, ergo ex se non mouentur. Auer. in physico. 8. text. 30. charta 167. colum. 2.

Corpora simplicia sunt tria, & omnia finita sunt. Auer. 1. de celo. tex. 54. ch. 19. col. 2.

Corpora facta ex congregatione elementorum nõ sunt, nisi quia elementa essentialiter mouentur motu ordinato. Auer. 3. de celo. tex. 25. c. 88. col. 1.

Corpora permixta cum separantur ab inuicem, non replentur, alioquin illorum locus maior esset loco, quæ replent, dum erat permixtum. Auer. ex paraphr. 3. de celo. tex. 58. c. 148. col. 4.

Corpora simplicia a natura magis ad rotundam figuram inclinantur. Auer. meteor. 3. c. 2. c. 205. col. 1.

Corpora subtilia facilius corrumpuntur, grossa contra. Auer. meteor. 4. ch. 210. col. 4.

Corpus simplex recipere formam vitæ impossibile est. Auer. de gen. ani. 3. c. 11. c. 237. col. 4.

Corpora simplicia si aliqua sunt, quæ carent formis contrarijs, contingit, quod illæ formæ sunt, nec generabiles, nec corruptibiles, nec habent subiectum commune. Auer. de sub. orb. cap. 1. c. 3. col. 3.

Corpora quod sint cum dormimus minora, quam cum vigilamus, hoc non est propter somnum, sed propter frigus. Albertus magnus de som. & vig. l. 1. rac. 1. c. 6. c. 26. col. 3.

Corpora simplicia, quæ sunt primum generabilium, & corruptibilium, vt ignis, & aqua, quæ in ambabus qualitatibus contraria sunt, & sicut his proxima in altera qualitate cum eis conuenientia, quæ sunt aer, & terra, sunt primæ causæ generationis, & corruptionis, vt ea, quæ non habent eandem potentiam ex qualitatibus actiuis, & passiuis, sed ad inuicem contrariam. Alb. mag. de mor. & vit. trac. 2. c. 2. char. 59. col. 3.

Corporis magnitudo, nec paruitas viuorum non est causa quare sint incorruptibilia, siue longioris vite, quam minora corpora, & parua. Alber. mag. de mor. & vit. trac. 2. c. 5. c. 60. col. 4.

Corpora mixta, alia sunt composita ex contrarijs mixtis, alia sunt complexionata super mixtionem, quæ est multiformis secundum dominium, vel æqualitatem humorum, qui sunt frigidi ex contrarijs permixtis. Alia sunt mixta, & composita ex partibus eterogeneis, vt manus, pes, Mors, & vita non sunt mixti, vt est mixtum, sed potius, vt est compositum. Alber. mag. in 4. met. trac. 1. c. 6. c. 118. col. 2.

Corpora simplicia duobus modis considerantur, vel vt substantia simpliciter, & sic verius habent esse extra compositum, quam in ipso; & habet suas operationes per intentiones suorum contrariorum. Vel considerantur, vt elementa, & sic secundum materiam accipiuntur. Alb. mag. in 4. meteo. trac. 4. cap. 7. char. 134. colum. 4.

Corpora simplicia, quæ rectum habent motum, & com-

posita ex ipsis secundum naturam locum habent, ad quem est motus eorum, simplicibus debetur locus per se, compositis vero per simplicia, & hæc motus naturales habent ad loca sua, & extra sua loca corrumpuntur. Alb. mag. de nat. locorum, dist. 1. pri. ca. 1. c. 93. col. 1.

Corpore maiori sunt animalia sanguinem habentia, quæ sanguine expertia exceptis quibusdam marinis. Alber. mag. de ani. l. 1. trac. 1. c. 7. c. 5. col. 1.

Corpora simplicia omnia habent motus locales naturales. D. Tho. in 4. phys. tex. 64. c. 57. col. 1.

Corpus mixtum vt sit requiritur, vt elementa sint in vnum commissa, vt autem sit mundus, quod elementa in suis locis per ordinem distributa sint, oportet. D. Tho. in 8. phys. lec. 1. tex. 3. c. 118. col. 4.

Corpus mixtum sublatis formis substantialibus non sic ex simplicibus corporibus componitur, vt in eo remaneant elementa. D. Tho. 2. de gen. & cor. ex q. de mist. char. 37.

Corpus secundum quamcumque dimensionem additum, & subtractum facit maius, & minus. D. Tho. metaph. lec. 12. tex. 16. c. 171.

Corpus, vt se habet ad animam, & ad corporis partes.

Corporis continui, quod est similium partium, partes cum non separantur, sunt in potentia in loco, cum separantur, sunt secundum actum. Arist. phys. 4. su. 1. c. 9. tex. 44. c. 89.

Corpus totum animæ gratia conditum est, & membra officiorum gratia constant, & munerum, ad quæ singula accommodantur. Aristotel. de par. ani. 1. capit. 2. char. 419.

Corpus animam habere, & intellectum discretium impossibile est, quin & sensum habeat non mansiuum existens, generabile autem. At vero neque ingenerabile. Quare enim non habebit aut animæ erit melius, aut corpori. nunc autem neutrum; illa enim non magis intelligit, hoc autem nihil erit magis propter illud. Aristot. 3. de ani. sum. 3. c. 11. tex. 61. c. 669.

Corpus nullum non manens habet animam sine sensu, at si habet sensum, necesse est corpus esse, ut simplex, aut mixtum: non simplex, tactum enim non haberet, cum necesse sit hunc habere. Arist. 3. de ani. su. 3. c. 1. tex. 2. c. 670.

Corporis pars exterior, & frigida est, & offensionis exposita. Arist. de gen. ani. c. 11. c. 107.

Corpori quicquid inest, aut est pars secundum naturam similis, vel dissimilis, vel præter naturam, vt vel papula, vel excrementum, colliquamentum, vel alimentum. Excrementum appello, reliquias alimenti. Arist. de gen. ani. c. 18. c. 121.

Corporum natura inter se differt, prout nobilitate, ignobilitateque animæ inter se differunt. Arist. de gen. ani. 2. c. 3. c. 153.

Corporis dextra pars calidior est sinistra. Arist. de gene. ani. 4. c. 1. c. 226.

Corporis partes cur distendende sunt, quod, qui se exercitant, faciunt? quia meatus spiritu suo perpurgari oportet. Arist. probl. sec. 6. q. 1. c. 409.

Corpus copati a passionibus, maxime compertum est circa amores, dolores, & voluptates. Arist. phy. c. 1. c. 337.

Corpus organicum, in quo est anima, ab anima habet esse organicum, nec priusquam animam haberet, erat organicum, nec cum abiit anima est amplius organicum. non igitur anima est in corpore, ut in subiecto, nec in alio corpore ab hoc: semen enim est in potentia animatum, cum hoc corpus, cuius anima perfectio est, effici possit, & cui esse hoc quod est, ab anima est. Alex. aphro. in 2. nat. q. cap. 25. char. 111.

Corpus potentia uitam habere non intelligitur, quod prius sit sine anima, postea ipsam accipiat, sed quod uiuere potest, organaque obtinet ad uitæ munia obtinenda. Alexand. Aphrod. in secundo de ani. cap. 5. char. 43. colum. 4.

Corporis qualitates sunt sensibiles, animæ autem qualitates non sunt sensibiles. Alex. Aphro. in 2. de anim. cap. 24. c. 45. col. 3.

Corpus omne, uel actu, uel potentia sensibile est: anima, nec actu, nec potentia sensilis. Alex. Aphro. in 2. de ani. cap. 24. c. 45. col. 3.

Corpus perspicuum, ut duas habet perfectiones, hanc perfectiorem ut Sol, & hanc imperfectiorem, ut lumen, sic animalium forma duas habet perfectiones: animam, quæ de foris aduenit, quæ perfectior est: & anima, quæ intus ad singula pertinet, quæ imperfectior est. Them. in prim. de anima. capit. 24. text. 60. char. 67. colum. 1.

Corpus ab aia duobus modis mouetur: aut partes corporis motu loci mouentur, ut cum irascimur, sanguis, qui quasi loco excitus profilit, & emicat, & quam reliquæ corporis partes vehementius exardescit; aut corporis partes non demigrant loco, sed alterantur, ut cum metuumus, extrema corporis pallor, frigusque obfidet. Them. in 1. de ani. cap. 25. text. 63. c. 62. col. 2.

Corpora brutorum habent impotentiam consequendi rationales scientias. Ioan. gram. in 1. physic. tex. 50. ch. 21. colum. 3.

Corporis pars aliqua cum animæ potentia maiorem aptitudinem obtinet, ut ex ea propter continuationem in reliquum quoque corpus, vis illa dimittatur. Ioan. gram. in 1. de ani. tex. 94. c. 84. col. 2.

Corpora sunt animis instrumenta, animæ sunt fines, ut cui. Io. gra. in 2. de ani. tex. 25. c. 45. col. 3.

Corporum partem quiescere, quoniam impossibile est, ut corrumpantur, aut quiescant, quodammodo est possibile, quodammodo impossibile, ut corpus, possibile est: ut aliquod corpus, impossibile. Auer. phy. 7. tex. 2. ch. 140. col. 3.

Corpori non spherico accidit, ut partium eius locus non sit existens in actu, antequam sit in ipso. Auer. 2. de celo, tex. 27. c. 53. col. 2.

Corpus non habet partes, nisi in quantum materia: partes autem sunt in fluxu, ut partes, & in permanentia, ut habent formam, & quia augmentum non est augmentum, nisi ut permanet, contingit, ut non sit augmentum in partibus, nisi in quantum habent formam. Auer. 1. de gener. & cor. tex. 38. c. 161. colum. 2.

Corporis permutationes impediunt animæ operationes, & corrumpunt tales habitus. Alb. magn. præd. ch. 53. colum. 2.

Corporis partes ad corpus se habent, ut animæ partes ad animam, in aliquo est verum, & secundum aliquid non; quia potentia animæ sequuntur naturam animæ, non ut partes naturales, sed ut proprietates naturam animæ constituentes. Alb. mag. in præd. c. 54. col. 4.

Corporis particulæ essentialis quanti locati, copulatur particulis loci. Alb. mag. in 6. princip. c. 74. col. 1.

Corpus animatum ex simplici corpore componi non potest tribus causis. Primo, quia nullum medium actu debet habere qualitatem illius sensibilibis, cuius est medium. Secundo, quia non esset susceptibile diuersitatis organorum. Tertio, quia ut corpus uitæ operationes faciat, formam esse oportet ex aqua, & terra commistam. Alb. Magn. in 2. de anima. tract. 3. cap. 31. char. 29. col. 1.

Corporis figuræ diuersitas est diuersis animæ potētis. Alb. mag. ethic. 1. tract. 7. cap. 2. c. 19. col. 2.

Corpus hominis propter animæ uitæ receptionem, secundum aliquem modum disponitur ad ipsius animæ

immortalitatem. Alb. magn. ethico. 9. tract. 2. cap. 1. char. 100. col. 4.

Corporis bonam complexionem sequitur nobilitas animæ; quia omnis forma est proportionata suæ materiæ. Diuus Thomas in 2. de anima. lib. 19. tex. 94. ch. 40. colum. 3.

Corporis partes propter partes animæ sunt. D. Thom. in 3. de ani. l. 14. tex. 46. ch. 63. col. 3.

Corpus, & ipsius perfectiones sunt propter animam. D. Tho. 2. politic. l. 11. c. 117. col. 3.

Corpus respectu animæ quodammodo est seruus. D. Tho. 7. politic. l. 9. c. 114. col. 1.

Corpus ut animatum, inanimatum, & visibile.

Corpora perspicuis viciniore sunt, quæ candida videntur; quia magis visibilis est color albus. Alexand. Aphro. de sen. & sens. sec. 2. co. 13. c. 11. col. 2.

Corpora per suas extremitates in aspectum cadunt. Alex. aphro. de sen. & sens. sec. 2. co. 17. c. 11. col. 2.

Corpus inanimatum non calefit, nec humefit, nec aliquid patitur, nisi tangant ipsum agens, & alterans. Simp. in phy. c. 376. col. 1.

Corporis animati membra superiora sunt magis sanguinea, & cholericæ, inferiora terrestria, & melancholica. Albertus Magnus 2. de celo. tractat. prim. cap. 4. char. 24. colum. 4.

Corpora inanimata non cognoscunt suam alterationem; quia latet ea. D. Thom. in 7. physic. l. 4. text. 12. chart. 110. colum. 3.

Corpora polita, & lenia ex proprietate suæ naturæ habent quandam fulgorem; qui in corporibus asperis non accidit. D. Thom. de sen. & sens. l. 3. c. 4. col. 1.

Corpus, ut est in loco, tempore, & vacuo, & ut se tangit.

Corpus omne sensibile in loco est. Aristot. phy. 3. cap. 4. tex. 54. c. 69.

Corpus illud in loco est, extra quod est aliquod corpus, quod continet ipsum; quod autem nullum corpus habet extra, non est in loco. Aristot. phy. 4. su. 1. cap. 9. tex. 43. char. 88.

Corpus omne natura manet in proprio loco. Aristot. phy. 4. su. 1. cap. 10. tex. 47. c. 91.

Corpora duo impossibile est simul esse. Aristot. phy. 4. su. 2. cap. 1. tex. 55. ch. 93.

Corpus cubum si ab omnibus qualitatibus sensibilibus separatur, in aqua adhuc sibi æquale spatium occupabit, & sic si datur vacuum, infinita corpora occupabunt eundem locum. Aristot. phy. 4. su. 2. cap. 4. tex. 76. c. 101.

Corporis elementis tribus existentibus, tria erunt & loca elementorum. Vnus subsistentis corporis, qui circa medium est graue, terra, & aqua. Alter eius, quod circulariter fertur, qui est extremus, cœlum scilicet. Tertius, qui inter hæc medius est, qui medij est corporis, id est leue, ignis & aer. Aristot. prim. de cœ. tex. 71. ch. 271.

Corpora, quæ se tangunt inuicem in aqua, cum extrema sicca non sint, necesse est aquam habere mediam, qua repleta sunt vltima. Aristot. 2. de anima. su. 4. cap. 7. tex. 114. ch. 644.

Corpus omne est tangibile, tangibile autem est sensibile tactu. Aristot. 3. de anima. su. 3. capit. 1. text. 63. chart. 670.

Corpus in eadem materia aliquando maiorem occupat locum, aliquando minorem, eo quod eadem materia effectiuarum vtriusque corporum qualitatium est receptiua, crassior enim, & solidior maiori loco indiget, humidior, & tenuior minore. Alexand. aphrod. in 2. nat. q. cap. 12. c. 8.

Corpo-

Corpora sola se mutuo contingunt. The. 2. phy. tex. 74. c. 39. col. 1.

Corporibus auctis augeri locum necesse non est. nam terminus nullus per se augetur, nec diminuitur. Them. in 4. phy. tex. 47. c. 37. col. 3.

Corpus omne non est in loco, ut sphaera immobilis. Ammo. in præd. c. 20.

Corporis status est, cum corpus est totum erectum: accubitus, cum totum iacet obliquum, celsio, cum partim stat, partim iacet. Ammo. in præd. c. 67.

Corpus loco cingitur, & motus inhæret in corpore, & tempus vna cum motu labitur. Simp. in 4. phy. c. 186. colum. 1.

Corpus omne, cuius est aliquid extra continens, continetur in loco: cuius autem nihil est extra, non est in loco. Simp. in 4. phys. tex. 49. c. 212. col. 2.

Corporis & si sit locus, termini locum esse non est necesse: non enim sunt termini separati, nec completuntur, quæ ijs, quæ loco insunt, conueniunt. Simp. in 4. phy. tex. 47. c. 216. col. 1.

Corpus omne manens in proprio loco conseruat vnum quodque quasi adepturum sit id, quod conuenit naturæ, & id, quod est secundum naturam. Sim. in 4. phys. c. 219. col. 2.

Corpus inter id, quod percutit, & quod percutitur esse oportet: quia non datur vacuum. Simp. in 2. de anim. tex. 78. c. 38. col. 3.

Corporibus omnibus secundum speciem eiusdem eadem sunt loca propria. Simp. in pri. de cœlo, tex. 59. co. 79. c. 38. col. 3.

Corpus nullum inclinationem habens possibile est manere non prohibente aliquo extra, si non sit in proprio loco. Simplic. in pri. de cœlo, tex. 100. co. 96. c. 43. colum. 4.

Corpus omne continuum occupat locum, & in tempore est. Io. gram. in 3. phys. tex. 3. c. 52. col. 4.

Corpus recipi per vacuum, nihil aliud est, quam ipsum implere. Io. gram. in 4. phy. ex digres. tex. 39. char. 83. col. 2.

Corpora tria secundum idem mutuo sese tangere nequeunt. Io. gram. in 4. phy. c. 84. col. 2.

Corpus si tangit corpus, id per accidens corporibus inest, quia vniuersum non est continuum, sed diuisum. Io. gram. in 4. phys. c. 85. col. 4.

Corpus nulla alia de causa est in loco suo, nisi per motum, quamuis grauitas, & leuitas dicat aliquid in suo loco. Io. gram. in 4. phy. tex. 76. c. 99. col. 2.

Corpus idem nunquam in æquali tempore idem spatium plenum, & vacuum pertransibit. Io. gram. in 4. phys. c. 102. col. 1.

Corpus omne fit in tempore, quia, quod mouetur, non potest simul esse in ambobus extremis. Io. gram. in 4. phy. c. 102. col. 1.

Corpori attribuitur esse in loco ab ipsis dimensionibus, a qualitatibus autem esse in hoc, vel in illo. Io. gram. in pri. de gen. & cor. tex. 27. c. 39.

Corpus non potest esse maius suo loco, nec locus naturalis maior ipso. Auer. 3. phy. c. 206. col. 2.

Corpus si est in loco, est per se: sed si superficies, & lineæ, & punctum sunt in loco, sunt per accidens. Auer. in phys. 4. tex. 9. c. 58. col. 3.

Corpus esse in loco, quod aliquid habet extra, intelligendum est de corpore, quod mouetur motu recto, non de moto motu circulari. Auer. in phy. 4. tex. 43. c. 66. colum. 2.

Corpus nullum est, quod non sit in loco. Auer. in phys. 4. tex. 43. c. 66. col. 3.

Corpora, quæ sunt natura in aliquo loco, necessario aut sunt illud corpus existens in illo loco, aut aliquid, super quod dominatur illud. Auer. 2. de gen. & cor. tex. 49. char. 173. col. 1.

Corpus omne motum in loco, habet potentiam ad vbi. Auer. 8. metaph. tex. com. 12. char. 103.

Corpora duo in eodem loco esse non possunt. Alb. magnus in præd. char. 73. col. 3.

Corpus locatum gratia sui totius est in loco, sed tamen virtus loci coniungitur ei primo per superficiem, & per superficiem diffunditur in toto locato. Alb. mag. in 4. phys. trac. 1. cap. 10. c. 43. col. 4.

Corpora omnia, quæ diu sunt extra locum suæ generationis, quia elongata sunt a principio suæ conseruationis, & sui esse, proprijs virtutibus distrahuntur. Alber. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 1. c. 92. col. 3.

Corporum corruptio, & huiuscemodi indicant; quia ea quæ sunt extra loca sua, sunt in ipsis, non natura, sed vi. Albertus magnus de nat. loc. dist. 1. cap. 1. char. 93. colum. 3.

Corpori non debetur locus ratione materiæ, nisi secundum quod materia continetur sub dimensionibus, ideo quod duo corpora non possint esse simul, non est ex parte materiæ, vel passionum sensibilibus, sed solum ex ratione dimensionum, in quibus non potest esse diuersitas, si sunt æquales, nisi secundum situm. D. Tho. in 4. phy. l. 13. tex. 76. c. 60. col. 3.

Corpus comparatur ad locum, ut substantia ad accidens. D. Tho. 8. metaph. lec. 4. tex. 2. char. 618.

Corpora duo esse in eodem loco prohibet quæritas. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 7. char. 61. col. 2.

Corpus ut finitum, infinitum, diuisibile, & indiuisibile.

Corpus infinitum si esset simplex, infinita simplicia, & loca, & elementa essent, quod impossibile est. Aristot. physic. 3. cap. 4. tex. 49. char. 67.

Corpus aliquod impossibile est esse infinitum. Aristot. phys. 3. cap. 4. text. 55. char. 69.

Corpus, quod fertur circulariter, si esset infinitum, infinite essent, quæ a medio eiciuntur, & infinitorum distantiam dico linearum, extraquam nullam est sumere magnitudinem tangentem lineas. Aristot. pri. de celo, tex. 35. c. 255.

Corporis infiniti, finita grauitas esse non potest. Aristot. 1. de celo, tex. 50. c. 260.

Corpora habere infinitam grauitatem, vel leuitatem, impossibile est. Aristot. 1. de celo, tex. 54. char. 261.

Corpus nullum infinitum est Aristot. 1. de celo, tex. 54. c. 261.

Corpus omne, aut finitum est, aut infinitum, & si infinitum aut dissimilare omne, aut simulare, & dissimilare, aut ex finitis speciebus, aut ex infinitis. Aristot. pri. de celo, text. 58. char. 261.

Corpus, nec continuum, nec magnitudo discreta infinita esse potest, quia eadem impossibilia sequerentur. Aristot. pri. de celo, tex. 59. char. 262.

Corpus cum vndiq; dimensionem habeat, impossibile est plura esse dissimilia, & vnumquodque eorum esse infinitum, esset enim corpus ex omni parte infinitum. Aristot. pri. de celo, tex. 60. char. 262.

Corpus simulare non cõtingit infinitum esse. Aristot. pri. de celo, tex. 61. c. 262.

Corpus nullum infinitum est extra cœlum, si enim intelligibile sit, erit in loco. Aristot. 1. de celo, tex. 69. c. 264.

Corpus omne diffinitum grauitatem, vel leuitatem habere debet. Aristot. 3. de celo, tex. 27. char. 340.

Corpusculum indiuisibile patiendi immune est. Alexand. aphrod. in pri. prior. cap. 14. char. 31. columna 2.

Corpus omne potentiam habet finitam. Ammo. in præd. chart. 32.

Corpus finitum si sempiternum est, finitam tamen potentiam habet. Simp. in pri. phy. char. 35. columna 2.

Corpus finitum quoduis denatur, & cõsumitur ab alio corpore

Corpore finito. Simp. in 1. phy. tex. 37. c. 56. col. 2.
Corpora sunt diuisibilia in infinitum, quia sunt cōtinua, & omne continuum diuidi potest in infinitum. Sim. in phy. tex. 59. c. 355. col. 1.
Corpus finitum non potest habere figuram sine colore. Simp. in 8. phy. c. 403. col. 1.
Corpus ab incorporeo non est aptum diuidi. Ioā. gram. in 4. phy. c. 83. col. 2.
Corporis finiti ad vniuersum tempus finitum aliqua est proportio. Io. gram. in 4. phy. c. 96. col. 4.
Corpus omne continetur, aut vna, aut pluribus superficiebus, & est finitum. Auer. in phys. 3. tex. 40. c. 48. col. 4.
Corpus finitum per seipsum mouere corpus infinitum impossibile est, potentiam enim motoris superare necesse est potentiam mobilis, in qua est. Auer. phys. 8. tex. 78. c. 193. col. 1.
Corpori bipartite finita potentia ascribi potest: vno modo est finita potentia in vigore, & facilitate: secundo modo de finitate temporis motus, idest de priuatione eius continuationis. Auer. ex paraphr. de celo. tex. 140. c. 135. col. 1.
Corpus omne virtute finitum est, seu celeste, seu non celeste, quia est actiuum, aut passiuum, & omnis actio, & passio est finiti vigoris. Auer. ex paraphr. 1. de celo. tex. 140. c. 135. col. 2.
Corpus omne compositum ex materia, & forma, finitæ virtutis est. Auer. de sub. orbis. c. 7. c. 5. col. 1.
Corpori finito, quod caret motu, inesse quietem infinitam non est impossibile. Auer. de sub. orb. cap. 5. c. 6. col. 2.
Corpus omne habere potentiam finitam est verum, sed non est verum habere omnes potentias, sed tantum in vbi. si loquitur de celo non habet corpus celeste potentiam, nisi in vbi. Contra Io. gram. Auer. in 12. metaph. tex. co. 41. ch. 152.
Corporeum omne forma definita, & terminata vititur, & contra incorporeum infinita, & interminata vititur. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 2. c. 14. c. 39. col. 4.
Corpus omne superficiebus claudi verum est de finito, non de infinito. Alexander de ales 11. metaph. c. 322. col. 3.

Corpus, vt graue, leue, calidum, & frigidum.

Corpora omnia, quæ sunt ex aqua, & terra simpliciter frigida maxime sunt, nisi habeant alienam caliditatem, vt feruens aqua, aut per cinerem colata. Arist. meteo. 4. su. 4. c. 2. tex. 53. c. 587.
Corpora omnia ignita habent caliditatem, aut ampliorum, aut minorem. Arist. meteo. 4. su. 4. cap. 2. tex. 57. c. 587.
Corpora, quæ habent plurimum aquæ, vt materia frigida sunt, in quibus autem terræ, & aeris, calidiora. Arist. meteo. 4. su. 4. c. 2. tex. 53. c. 588.
Corpora eadem accidit frigidissima, calidissima fieri aliena caliditate, quæcunque enim maxime concreuerunt, & solidissima sunt, hæc & frigida maxime sunt, si priuata fuerint caliditate, & videntur maxime, si ignita fuerint: vt aqua, fumo, & lapis, aqua vrit magis. Arist. meteo. 4. su. 4. c. 2. tex. 53. c. 588.
Corpus, in quo vincit terra, vt ferrum, & es, submergitur in aqua, & quando vincit aquæ pars frigida. Arist. de cau. propr. elem. c. 1. c. 951.
Corpus, in quo vincit ignis pars, & aeris, natat sup aqua. Arist. de cau. propr. elem. c. 1. c. 951.
Corpus omne graue a terra, aqua, aere circumdatur, vel ab omnibus, vt lapis in fluminibus, vel a duobus vt gradientia, & nantia. Them. in 4. phys. cor. tex. 42. c. 36. col. 4.
Corpora quædam a frigido coagulantur, vt ferrum: alia a calido, ut sal, & fictile: & quædam coagulantur per

calidum, & liquefiunt per frigidum, ut sal: & quædam non, vt fictile: & quædam congelantur a frigido, & liquefiunt a calido, ut ferrum, & quædam non, ut multi lapides minerales: & alia non coagulantur, sed ingrossantur, uel a caliditate, ut sperma, vel a frigiditate, vt lutum: alia a duobus, vt pix, quia ingrossatur a calido, & frigido. Auerroes meteo. libro quarto, char. 2. 11. columna 4.
Corpora quædam non congelantur a frigido, donec ingrossentur a calido, & congelentur a frigido, ut uinum coctum, & quædam a nullo istorum congelantur, ut serofitas lactis. Auer. meteo. 4. c. 211. col. 4.
Corpora, quæ conspissantur a calido, sunt, in quibus terra est magis, quam humiditas, vt fictile, & salnitrum. Auer. meteo. 4. c. 211. col. 4.
Corpora, quæ congelantur a frigido, non est de necessitate, ut terra sit magis dominans in eis: ideo quædam liquefiunt a calido, & fiunt aqua. Auer. meteo. 4. c. 211. col. 4.

Corpus, vt mobile, vt agit, & patitur.

Corpus mobile est id, quod est in loco, & non omne, quod est, est in loco. Arist. phy. 4. su. 1. cap. 10. tex. 47. char. 91.
Corpus idem, uel idem pondus ob duas causas velocius fertur, aut quia differt per quod, ut per aquam, aut terram, aut aerem: aut quia, quod fertur, differt, si alia sint eadem, propter excessum grauitatis, aut leuitatis, per quod fertur impedit maxime cum contra fertur, deinde manens magis id quod non facile diuiditur tale est, quod crassius est. Arist. phy. 4. su. 2. cap. 3. tex. 71. c. 98.
Corpus idem mouebitur velocius per diuersa spatia secundum proportionem corporum impediendum, nam si in duplo vnum est subtilius alio in duplo velocius mouebitur in illo, quam in alio. Arist. phy. 4. su. 2. c. 3. tex. 71. c. 98.
Corpus omne habens translationem tantum cedit, quantum est corpus, quod transmeat, nisi condensetur. Arist. phy. 4. su. 2. c. 4. tex. 76. c. 101.
Corpus & natura, & præter naturam mouetur, refert enim quali motu moueatur, & quali elemēto constet. Arist. phy. 8. su. 2. c. 2. tex. 27. c. 206.
Corpus aliquod si moueretur circulariter per accidens præter ea, quæ recto motu mouentur, esset ei corpori alius motus secundum naturam, quod est impossibile. Arist. pri. de celo. tex. 11. c. 247.
Corpus, quod circulariter fertur, impossibile est habere grauitatem, nec leuitatem: quia nec secundum naturam, nec præter naturam contingit moueri, nec ad medium, nec a medio. Secundum naturam non, quia non mouetur super rectum. Præter naturam non, quia non habet contrarium, ideo non potest ei quod interius, esse natura, & quod superius, præter naturam. Aristoteles primo de celo, text. 18. c. 249.
Corpora omnia, & manent, & mouentur violentia, & secundum naturam, & secundum naturam quidem, in quo manent non violentia, & feruntur, & in quem feruntur, & manent: in quo autem violentia, & feruntur violentia: & in quem violentia feruntur, violentia & manent. & si hic motus est violentus, contrarium eius erit naturale. Aristot. pri. de celo, tex. 76. char. 286.
Corporum motuum diuersitas non est secundum approximationem, vel remotionem, sed ob diuersitatem formæ substantialis. Aristot. pri. de celo, text. 81. c. 268.
Corporis circulariter moti, idem est locus, in quem incipit moueri, & quiescere. Aristot. pri. de celo, tex. 100. c. 276.

Corpus

Corpus motum, si non habet grauitatem naturalem, impossibile est, vt moueatur, aut ad medium, aut a medio. Arist. 3. de celo, tex. 26. c. 340.
Corpus aliquod, si mouetur non habens grauitatem, nec leuitatem, necesse est vi moueri. Arist. 3. de celo, text. 26. ch. 340.
Corpus, quod mouetur ad suum locum, non mouetur nisi ad suum simile. Arist. 4. de celo, su. 2. 1. cap. 2. tex. 23. c. 376.
Corpus, quod in se habet plus aeris, quæ terræ, & aquæ, in aqua leuius est, in aere grauius, aeri enim non supereminet, aquæ supereminet. Arist. 4. de celo, sum. 2. cap. 2. tex. 30. c. 370.
Corpus, quod mouetur superius, leue est, & semper sursum: quod vero in contrarium, graue, & semper deorsum: quæ vero diuersa ab ijs, habentes autem sese sic ad inuicem, vt hæc simpliciter, & sursum, & deorsum feruntur. Quapropter aer, & aqua habent grauitatem, & leuitatem vtraque aqua, præter terram, omnibus substat aer, præter ignem, omnibus supereminet. Arist. 4. de celo, sum. 2. cap. 4. tex. 36. c. 373.
Corpora latitudinem habentia, quia multum comprehendunt, supra manent, quia non facile distrahitur, quod maius est. Quæ non habent latitudinem, contra; quia facile diuiduntur, & in aere facilius quam in aqua, & quoniam grauitas habet quandam virtutem, secundum quam fertur deorsum, & continua, vt non distrahantur, hæc oportet inuicem comparare. Si enim excedat virtus grauitatis eam, quæ est in cōtinuo ad distractionem, vim feret deorsum velocius si debilior sit, sup natabit. Arist. 4. de celo, su. 3. cap. 17. tex. 45. c. 376.
Corpus vehementissimum est, quod citissime fertur, percutit enim maxime ob velocitatem, & ad plurimum pertransire natum est, quod per omne ire maxime potest: tale autem est, quod subtilissimum, & spiritus natura talis est. Arist. meteo. 2. su. 3. cap. 2. c. 525.
Corpus capite detracto præter non temere credi potest. Arist. de part. ani. 3. cap. 10. tex. 3. c. 495.
Corpus, quod mouetur instrumentaliter, & vt vbi, est principium, ibi sit finis, vt commissura ossium: hic enim connexum, & concavum, hoc quidem principium, illud finis. Vnde aliud quiescit, aliud mouetur: ratione diuersa existentia, magnitudine inseparabilia, omnia enim pulsu, & tractu mouentur. Quapropter oportet, vt in circulo, manere aliquid, & hinc incipere motum. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 55. c. 667.
Corpus omne progressiuum, si non habet sensum, corrumpetur vtique, & ad finem non perueniet in natura opus. Arist. 3. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 60. c. 669.
Corpora humana tardiora, debilioraque se sentiunt, cum austri afflant, quia multum ex paucis tunc redundat humoris, quem deliquescere tepor coegit, & ex eodem afflatu grauis humor citatur, adeo quod vires nostræ conditæ in articularis sunt, qui austrinis laxari fluitibus consueuerunt. Arist. prob. sec. 1. q. 24. 339.
Corpus locis æqualibus, quam inæqualibus magis fatigatur: ocyus autem iter æquale, quam inæquale conficitur, quia minus laboris est, cum motus non semper eodem habitu agitur, quod ingressu inæquali potius fit. ocyus enim ingredimur, vbi minus contra naturam mouemur. Ergo per locum æqualem parce, & frequenter, & ponitur, & attollitur, per inæqualem contra. At ratio attollendi est contra naturam: vi namque omnem attollendi vsu exequimur. Quod autem per singulos gradus paulatim redditur, id multum per multos deum exultat. Arist. prob. sec. 9. q. 10. c. 398.
Corpora, quæ feruntur, cur vbi alicui occurrerunt, resilire partem in contrariam solent, quam suapte natura ferri cogantur, nec nisi ad similes angulos resultare solent? An quod non solum eo feruntur impetu, quo pro sua parte ferri aptissima sunt, verum etiam illo, quæ

mittente proficiscitur. Suus igitur cessat cuique impetus, cum suum ad locum peruenierint: omnia namque requiescere solent, vbi in proprium locum sese contulerunt. Sed externo illo impetu necessitas oritur amplius mouedi: quod cum in partem priorem effici nequeat, quia re prohibetur obiecta, vel in latera, vel in rectum agi necesse est. At oia in angulos resiliunt similes, quoniam eodem ferri cogantur, quo motus ducatur, quæ is dedit, qui miserit: eo autem, vt angulo, vel acuto, vel recto ferantur, omnino incidit. Cū ergo quod retorserit, vetet, quo minus directe motus agatur, pariter & rem quæ fertur; & eius impetum nimirum prohibere potest. Vt igitur in speculis extremum lineæ rectæ, quo se aspectus coniecerit, idem refrangitur, ita in his, quæ feruntur, fieri ex aduerso solet, quippe cū angulo tanto retorquantur, quanto vertex constiterit. Ita enim intelligendum est, vt transferri simul & angulus, & delatio debeat: quo facto in angulos resultare similes esse necessarium palam est. Arist. probl. sec. 16. q. 13. char. 503.
Corpora quibusdam falso contrarijs, in corporeis facultatibus agunt, & patiuntur. Alex. aphr. de sen. & sen. ex sec. 3. co. 3. c. 15. col. 3.
Corpora cresunt solo corporeo addito, & minuuntur corporeo diminuto. Alex. aphr. de sen. & sen. ex sec. 3. co. 3. ch. 16. col. 2.
Corpus omne colores suscipere potest, plus autem, & minus iuxta perspicuitatem, quam obtinet. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 13. c. 35. col. 4.
Corpora, vt corpora, terminantur superficie, qua vero ratione perspicua, colore. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 13. c. 35. col. 4.
Corpus omne, quæ corpus, mobile est. Alex. aphr. in pri. natur. q. cap. 1. c. 1. Idem Alex. 11. metaph. cap. 20. ch. 291. col. 1.
Corpora contracta in seipsa non ideo ostendunt corpus per corpus permeare, quia, quod contrahitur meat, adhuc existens in propria substantia, in minoremque molem deducitur, aut ab aliquo, aut ab ipso, & hoc faciunt alicuius secretionem. Alex. aphr. in 2. nat. q. cap. 2. char. 8.
Corpus omne quod mouet mouendo etiam mouetur. Them. in 8. phy. tex. 20. c. 59. col. 1.
Corpus omne mouetur in locum, quem etiam incolit, & in illo quiescit. Simplic. in 4. phys. cor. proce. char. 185. col. 1.
Corporum, quorum vnum alteri coheret, & attiguum est, inuicem agunt, & patiuntur, & mouentur, vt imperfectum ad perfectum. Simplic. in 4. phys. cor. tex. 49. c. 216. col. 2.
Corpus, & si non ponatur immobile, vel spacium locus, nihil tamen prohibet, quin celestia moueantur secundum locum. Simp. in 4. phy. c. 229. col. 2.
Corpora eiusdem speciei ad idem feruntur. Simp. in pri. de celo, tex. 59. com. 39. c. 38. col. 3.
Corporis circulariter moti, idem locus, & principium, & finis est motus. Simp. in 1. de celo. tex. 100. com. 97. ch. 44. col. 2.
Corpora, & si inuicem transmutantur, non ideo propter hoc mundi aliquæ partes corrumpuntur. Simplic. in 2. de celo. tex. 1. co. 1. c. 55. col. 2.
Corpus omne circulariter mobile circa totius centrum mouetur, at epicycli, astræ, & eccentrici, cum particularia entia sint, mouentur circa mundum non proprio motu, sed motu spheræ ipsa ferentis. Simp. in 2. de celo. tex. 71. com. 46. c. 77. col. 1.
Corpus solum, & natura, & contra naturam moueri contingit, animal enim vniuersum ex anima, & corpore constans motu proprio mouetur. Psel. in 8. phy. c. 67.
Corpus omne, vt est corpus a sensibilibus qualitatibus patitur, & agente sibi vtrunque patiente. Ioan. gram.

in 2. de ani. tex. 121. c. 71. col. 3.
Corpus omne per partes operatur. Io. gram. in 3. de ani. tex. 144. c. 77. col. 3.
Corporis pars, quanto augmentatur magis, tanto magis augmentatur eius potentia. Auer. in phys. 3. tex. 42. ch. 49. col. 1.
Corpora ideo mouentur ad sua vltima propria, vt perficiantur per illa, & vt tangant illa. Auer. in phy. 4. te. 36. c. 64. col. 1.
Corpus, quod mouetur non in continente, sed circa quiescens aliquod tantum, est illud, cuius motus non est per accidens extrinsecus a natura, & hæc est corporis rotundi dispositio. Auer. in phy. 4. tex. 43. c. 66. col. 4.
Corpus omne mouetur ad locum proprium, quia vltimum corporis continentis, conuenit cum vltimo rei motu. Auer. in phy. 4. tex. 48. c. 68. col. 1.
Corpus omne, quod mouet aliud corpus, notum est per se non mouere ipsum, nisi moueatur cum eo in tempore, in quo mouet ipsum. Auer. phys. 7. tex. 4. char. 141. colum. 2.
Corpus impossibile est, vt moueatur in loco, absque eo, quod moueatur essentialiter. Auer. phys. 8. tex. 35. ch. 170. col. 3.
Corpus quod non est, non mouetur. Auer. phys. 8. tex. 85. c. 196. col. 2.
Corpus agit in corpore per totam suam potentiam, quæ diuiditur per suam diuisionem. Auer. 2. de celo. tex. 42. c. 59. col. 1.
Corpus non mouet corpus, nisi tactu. Auer. 2. de celo. tex. 71. c. 68. col. 2.
Corpus non mouet, nisi moueatur. Auer. 3. de celo. su. 1. tex. 20. c. 87. col. 3.
Corpora oia liquida sic intrant vasa, vt exeat aer intrante liquido. Auer. 3. de celo. tex. 54. c. 100. col. 1.
Corpus, quod est primum alterans, componitur ex alterante, quod non alteratur, anima scilicet, & ex alterate alterato, scilicet calore naturali. Auer. 2. de ani. tex. 50. c. 136. col. 4.
Corpus omne, quod mouetur circulariter, motus eius componitur ex attractione, & ex pulsione. Auer. 3. de ani. tex. 55. c. 183. col. 3.
Corpus agit dum mouetur; quia corpus per seipsum, non est agens principium, & ideo indiget motu, quo moueatur ad formam, quæ fiat agens principium, & sic indiget instrumento, quod formam motus accipiat. Alb. mag. in 6. princ. c. 69. col. 1.
Corpus omne est mobile, non tamen omne corpus physicum est quiescibile. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 1. c. 1. colum. 1.
Corpus mobile prout motui subiicitur, est subiectum physices in communi, id est, quod motui subiicitur. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 3. c. 1. col. 4.
**Corpus mobile potest considerari in se, & absolute, vt in physicis: vel ad materiam contractam, & sic est corpus simplex, & compositum, & simplex, vel ad situm tantum, vel ad formam, de quo in libris de generatione, ad situm autem, vel secundum se, & sic in lib. de celo, & mundo, quod vel consideratur secundum quod habet ordinem ad formam, & sic, vel vt cognoscamus impressionem, quam corpora coelestia relinquunt in elementis, & in mixtis corporibus, quod vt cognoscamus scire debemus habitudinem, quam habet ad locum generationis impressionem illarum, de qua debet tractari in quodam lib. de longitudine, & latitudine ciuitatum, & de locis habitabilibus: vel de impressionibus, de quibus debet agi in libro, qui dicitur de causis proprietatum elementorum, & planetarum. Alb. mag. in phy. tract. 1. cap. 4. c. 2. col. 2.
Corpus mobile commissum dupliciter consideratur: vel vt est in via commissionis, & sic in materia: vel vt constitutum in specie, vel genere in esse mixti, & hoc vel**

animatum est, vel inanimatum, de inanimato agitur in mineralibus, de animatis autem primo agendum de principio, quæ est anima; deinde de principiatis. Scientia autem de anima duas habet partes, nam aut est de ipsa anima, & potentijs, vel partibus eius de quibus in libro de anima, vel de operibus animæ, quæ habet in corpore; & sic anima, vel operatur secundum se, quæ est vita, & de hac agitur in libro de causa vitæ, & eius longitudine: vel operatur per potentias, quæ sunt vegetabiles, sensibiles, intellectuales; vegetabiles sunt nutrire, augere, & generare, de auctione, & generatione, actum est in libro de generatione, & de nutrimento agitur in libro, qui de nutrimento inscribitur. Sensibilis duæ sunt partes: mouere secundum locum, & sentire: & sentire, vel consideratur, quod sensus egreditur, & ingreditur in animal, de quo in libro de somno, & vigilia: vel secundum comparationem sensus ad sensibile, de quo in libro de sensu, & sensato, vel secundum reditum ex specie sensibili seruata apud animam in rem prius acceptam in sensu, de quo in libro de memoria, & reminiscencia. Secundum locum consideratur in libro de motibus animalium, qui sunt, vel loci mutatio, vel dilatatio, vel restrictio, de intellectu agitur in libro de intellectu, & intelligibili. Alb. mag. in prim. physicorum, tractat. 1. cap. 4. char. 2. col. 2.
Corporis mobilis consideratio pertinet etiam ad cognoscendum corporis vegetabilem, & sensibilem potentiam, cuius differentia tractantur in libris de vegetabilibus, & animalium differentia tractantur in libris de animalibus, qui liber est finis scientiæ naturalis. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 4. c. 2. col. 3.
Corpus animalis a calore naturali mouetur, iuxta Galeni opinionem, qui tamen calor naturalis naturaliter alia pars animalis est. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 1. char. 81. col. 4.
Corpus animalis, & si mouetur motu caloris naturalis, non est tamen per se, & primo totius, sed per accidens. Albert. magn. in 7. physicor. tractat. 1. capit. 1. ch. 81. col. 4.
Corpus, si consideratur eius motus, vt mouetur ab anima, mouetur natura: si vt in relatione ad elementa ex partibus materialibus, ex quibus componitur, aliquando naturaliter mouetur, aliquando non naturaliter, seu extra naturam. Alb. mag. in 8. phy. tract. 2. cap. 3. ch. 96. col. 1.
Corpus, quod mouetur motu circulari, est incorruptibile, & quod mouetur motu recto, est corruptibile. Alb. mag. in 1. de celo. tract. 1. cap. 1. c. 1. col. 1.
Corpus nullum mouetur ab alio corpore, nisi sit tangens illud, vel infixum, vel infusum aliter. Alb. mag. in 1. de celo. tract. 3. cap. 5. c. 15. col. 3.
Corpus actu generari potest ab eo, quod est in potentia corpus. Alb. mag. in 3. de celo. tracta. 1. cap. 8. char. 47. colum. 4.
Corpus indeterminati motus, & regularis indiget aliquo dirigente, & regulante, & iretur in infinitum, nisi esset corpus celeste regulare. Alb. mag. in 1. meteor. trac. 1. cap. 4. c. 78. col. 3.
Corpora omnia rectorum dimensionum mouentur ad loca sua, vt ad generationis ipsorum principium aliquod, vel ad aliquod principium conseruationis ipsorum, ideo oportet scire naturam locorum, & causam diuersitatis ipsorum. Alb. mag. de nat. loc. dist. 1. cap. 1. c. 92. colum. 3.
Corpus omne, quod per seipsum aliquo mouetur motu, animatum est, vt in plantis est principium, quo nutritur, augentur, & generantur, igitur principium illud est anima. Albe. magn. de veg. lib. 1. tract. 1. cap. 9. char. 124. col. 3.
Corpus, si accipitur sub forma mobilitatis solum, sic abstrahit a mobili ad situm, & a mobili ad formam, & a figura recti motus, & a figura motus circularis, & huiusmodi motus addibilis est in velocitate additioni temporis, & addibilis in tarditate ad diuisionem spacij; & ex illa parte sequitur diuisionem in infinitum etiam corpus physicum, vt & corpus mathematicum: aut quod subiicitur in corpore sic mobili non est constitutum tribus dimensionibus, quæ per tres fiunt diametros, sed potius, quod aptitudinem habet extendi tribus diametris; hoc autem est substantia, in qua fundatur secundum esse mensuræ diametrorum, & non ipsa dimensio est, quæ habet huiusmodi aptitudinem. & sic huius corporis principia, sunt principia substantiæ, quæ sunt cunctorum corporum principia. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 4. cap. 1. ch. 65. c. 3.
Corporalis vis nulla potest agere per se, nisi in rem corporalem. D. Thom. in Periher. c. 14. col. 4.
Corpus mobile non est subiectum philosophiæ naturalis: quia in philosophia naturali probatur omne mobile esse corpus, & nulla scientia probat suum subiectum. D. Tho. in 1. phys. lect. 1. tex. 1. c. 1. col. 2.
Corpori, quod circulariter mouetur, debetur locus non secundum totum, sed secundum partes. D. Thom. in 4. phys. lect. 7. tex. 43. char. 52. col. 4.
Corpora omnia mobilia sunt, & si non in alijs motibus, saltem motu locali: quia omnia sunt in loco. D. Tho. in 4. phys. lect. 23. tex. 130. c. 70. col. 2.
Corpus omne, quod suscipere potest impressionem alienam, habet aliquid sibi proprium, & naturale, non autem omne corpus potest extraneam impressionem accipere, vt sic posset naturalem impressionem habere. D. Thom. in 1. de celo. lect. 4. tex. 13. char. 4. col. 4.
Corpora inferiora si mouentur a corporibus superioribus, non est motus violentus, sed naturalis: quia in corporibus inferioribus est aptitudo, vt sequantur motiones superiorum corporum. D. Thom. in 3. de celo. lect. 7. tex. 28. c. 61. col. 1.
Corporis solidi motus maxime disgregat aerem. D. Tho. in 1. meteor. lect. 5. char. 19.
Corpus nullum directe agere potest in id, quod nullo modo est corporeum. D. Thom. in 3. de ani. lect. 4. tex. 15. c. 51. col. 2.
Corpus mobile consideratur dupliciter. Vno modo simpliciter, & absolute sine contractione ad hunc motum vel ad illum, & de hoc in physicis est consideratio. Alio modo consideratur, vt contractum, & secundum diuersos contractionis modos diuersam habet considerationem in reliquis libris naturalibus. Si ad situm, in lib. de celo: si ad formam est commune, in libris de generatione, & corruptione: si ad generationem elementorum, in libris meteororum: si de generatione mixtorum, in de mineralibus: de animatis in communi, dicitur in libro de anima: de animatis anima vegetabili, in vegetabilibus; & plantis: de animatis anima sensibili, in libro de animalibus. Alex. de Ales in 1. metaph. char. 1. col. 3.

Corpori, quid bonum, & quid sanitatis, & ægritudinis causa est.

Corporibus animalium cum inest æqualitas, semper animalia sunt sana: cum exeunt ab æqualitate, in graues incidunt infirmitates. Aristot. de caus. & propriet. element. cap. 1. char. 953.
Corpus, cui conciliamus valetudinem, non densum, sed rarum reddendum est, quia sanitati est opportunius. aut enim nullum existit recrementum, vel quod extiterit, quam primum excernat, danda est opera. Arist. problem. sect. 1. q. 54. char. 349.
Corpus ita est regendum, vt simulatque excrementum admittit, habeat, qua parte illud excernat, sitque mo-

tui deditum non quieti. Quod enim manet, putrescit, vt aqua in motu, & putrescens morbum committit: at quod excernitur, antequam vitietur, decedit. Arist. problem. sect. 1. q. 54. char. 349.
Corpore nudo, in Sole non est ambulandum; spissatur enim caro, & concalescit, corpusque parte interiore humidius redditur: quantum enim humoris residet, aboletur; & quantum intestinum est, manet intactum; nec pectore nudo ambulandum est. Aristot. problem. sect. 1. q. 54. char. 349.
Corpus si assidue fluat, effluxusque ipse de excrementis proueniat, corpus tamen leuari nequit, nisi sudauerit; quia minus excernitur, quam satis sit. Arist. problem. sect. 2. q. 22. char. 357.
Corpore turgente, nisi res urgeat, nec concumbere, nec euomere, nec sternuere, nec flatum emittere oportet; quia cum non turgemus similes stirpibus terræ simus, quibus euulsis, aut alterum conuellitur quippiam, aut aliquid abscissum relinquitur. quod autem cum extrudi debet, minutum remanserit, dolorem diutius id omne mouebit: & si quid alienum commotum est, id cum sua sede priuatur, dolorem creabit. Quæ causæ ijs vsu eueniunt, qui cum non turgent, aliquid faciunt ex his, quæ modo retulimus. Aristot. problem. sect. 4. q. 9. char. 384.
**Corporibus lassis euomendum precipue est, cum tamen vomitus sit laboriosus: quia lassitudo collisis ossibus, aut pressatis, aut fatigatis, maxime cõsequi solet; quos effectus patiuntur intrinsecus, aut extrinsecus: idque bifariam: aut cum carnis copia vires exuperat ossium, aut cum frequens corpus se cætero corpori miscuit, quo locum sibi obtinere apte non possit; quale genus excrementorum est. Pondera enim quæcunque extrinsecus corpori applicentur, laboriosiora sunt, quam ipsa corporis membra, etiam si pondere leuiora illis esse contigerit. Argumentum, quod qui plus æquo, vel ederint, vel biberint, hi minus quamuis laborauerint, quam ieiuni, grauius tamen fatigantur, quoniam cibis locum suum non obtinet, vt qui adhuc maneat crudus. & cum fatigatio maceret, & colliquescat, colliquamentum autem non nisi excrementum sit, hoc est, quod lassitudinem mouet, dum temere vagatur, occurrat que ossibus, & neruis, & intimis carnis, quæ rara, soluta, & patefacta subsistant. Vomitus igitur cum id extrudat, quod fatigationem inducit, merito hominem recreat, ac liberat a lassitudine: corpus enim quale fuerit a principio, tale restituit. Elaxat autem vomitus, non nimij motus ratione, sed si ita fuerit, vt non plene agatur. Copia enim ciborum, quæ in ventriculo remanserit, & excrementa, quæ his incidant cibis, faciunt vt lassitudo vomitum consequatur. Arist. problem. sect. 5. q. 7. char. 396.
Corpora, quæ modice constant, temperataque sunt, & in morbum sæpius incidunt, & facilius curantur: quia quod modicum est, est æquabile: quod autem æquabile, id compatibilis est: & malum, partibus omnibus commune est, & cum se in partes diuidat, facilius curatur. & immodicum, quia rem cum partibus communem non habent, difficilius curatur; & minus ægrotat. Arist. proble. sect. 5. q. 12. c. 402.
Corpore inflexo cubare melius est, quod etiam Medici plerunque præcipiunt; quia uenter cum recalescit, concoquere melius potest, & sic fit vt recalescat: & locum flatibus dare, in quem incumbant & innitantur, oportet: ita enim minime infestabunt. hinc enim, & varices, & cæteri abcessus iuuant, quod ventriculos continent, in quibus flatum recipere queunt, ergo corpore extento, cauerna nulla eiusmodi adigi potest omnem enim locum viscera continent: inflexo aut, singula laxantur, & sinuantur. Arist. probl. sect. 6. q. 3. c. 409.
Corporis nostri membra, cur in vtribus inflatis oblen-**

ta doleant? vtrum propter præssuram aeris, an quia per vim aer retinetur; stipaturque; foras versus suapte natura vndique impetens, nimirum ad id corpus entis, quod medium continet. Arist. probl. sec. 25. q. 1. c. 572.

Corpus cum assidue fluat, defluxusque ab excrementis proficiscatur, cur leuari non potest nisi sudet? quia non satis secerni sic potest, diutius tamen secernitur. Cum enim ex humore mutatur in aera, plus oritur ex minori: plus namque quod secernitur est. quare tpe ampliori secerni necesse est. Arist. probl. sec. 37. q. 1. c. 658.

Corpus viget a trigesimo anno, vsque ad 35. animus vero vsque ad 47. Arist. rhetor. 2. char. 102.

Corporis bona sunt robur, forma, bona valetudo. Arist. rhet. ad Alex. cap. 1. char. 182.

Corpori auxilium necessarium fit a seruis, & bestiis mansuetis. Arist. polit. 1. cap. 3. char. 445.

Corpora sana permultos ferunt errores: valetudinaria autem facile succumbunt. sic & rerum publicarum status, si deterrimi sunt, facile subuertuntur; si boni, non ita facile. Arist. polit. 6. cap. 6. char. 705.

Corporis cum tres sint simplices materiae, non sic tres sunt morbi simplices, sed plures. duplex enim in qualibet materia genus est ægrotandi, videlicet continens, & intermittens, quia non tantum ex materijs morborum discrimina oriuntur, sed et ex locis. calida enim, & tenuis materia febrem acutam, breuem, & ardentem efficit: frigida, & crassa, longam, & hebetem. & locus, si amplius sit, multam sumit materiã: si angustus, febrem imbecillam creat, & diurnam, & sic si locos, & materiam coniuxeris, numerum omnium febrium comperies, quas putrens materia contrahere potest. Si enim in amplis conceptabilis, id est venis, & arterijs flaua bilis putrescit, quoniam calida est, febrem ardentem, acutam, breuem accendit, quæ Ardor appellatur. Si pituita frigida in paruis venis, & arterijs cuti propinquis putreat, febrem imbecillam, & longam mouet, cui nomen Quotidianæ inditum est. Et si flaua bilis in paruis venis, & arterijs putret, febrem creat, diuturniorem tamen, quam Ardor, quam Tertianam appellamus. Si pituita in amplis putret conceptaculis, febrem excitat Quotidianam aliquando breuiorem. & sic si atra bilis amplioribus venis, putrescat, breuem, agit Quartanã, & si in paruis, diuturnã; accedit enim, vt simul, & materia frigida, crassaque immutari difficilis sit, & locus arctior obsistat, ne bilis tota simul deuri possit, & absumi. Alexand. Aphrod. problem. 1. 83. char. 692.

Corporis nostri materiæ cur sint quatuor, & omnes putrescunt, cum tria tantum sint febriendi genera? quoniam sanguis naturæ familiarior est, alimentum supeditat corporis. hic si abundat, repletionem tantum creat: si putreat, non est amplius sanguis, vt qui recalcens in flauam incidit bilem. at reliquæ omnes materiæ si superant, vitia per cutem maxime pariunt, vt vlcera, quæ herpes a serpendo appellantur, vt cæcri, vitiligines: sed si putreat, febrem excitare consueverunt. Alex. Aphr. probl. 1. 85. char. 694.

Corporis bonum est valetudo bona, quæ circa primorum corporum, e quibus hoc constat, temperamentum versatur. Alexand. Aphrod. in 2. de anim. cap. 43. c. 53. col. 2.

Corpus melius est anima irrationali, & vegetatiua. Ioan. gra. in pri. de ani. tex. 14. c. 10. col. 2.

Corpus, vt caeleste.

Corpus caeleste est quædam substantia, alia a substantia corporum, quæ hic sunt, diuini, & prior omnibus. Arist. pri. de celo. tex. 13. char. 248.

Corpus caeleste ingenerabile, incorruptibile, inaugmentabile, & inalterabile est: omne enim quod fit, fit ex

contrario, & in contrarium corrumpitur. at celo nihil cum sit contrarium, restat, vt ingenerabile, & incorruptibile sit. Arist. pri. de celo. tex. 20. c. 250.

Corpus coeli totum cur non mouetur vno motu? quia necesse est manere aliquid corporis lati circulo, id inquam, quod in medio existit: illius autem nullam possibile est manere partem, nec omnino, nec in medio. Arist. 2. de celo. su. 2. cap. 2. tex. 17. c. 297.

Corpora circularia plura sunt, quia necesse est esse generationem, quæ generatio est, si ignis, & alia elementa, & terra: hæc autem, quia necesse est manere aliquid semper, si & mouere aliquid semper oportet. Arist. 2. de celo. su. 2. cap. 2. tex. 21. c. 298.

Corpus primum, quod in extrema est circulatione, sphericum est, quod circulari circumfertur latione. Arist. 2. de celo. su. 2. cap. 3. tex. 26. c. 299.

Corporibus primis nihil est, quod sit præter naturam, nec ergo in potentia erit, neque remissio, nec intensio: si enim intensio fuerit, & remissio. Arist. 2. de celo. su. 2. cap. 5. tex. 38. c. 304.

Corpora caelestia non faciunt harmoniam. Aristot. 2. de celo. su. 3. cap. 2. tex. 52. c. 309.

Corpus caeleste perpetuum est, & finem motus non habens loco, semper est in fine; hæc autem corpora omnia finitis distant distantis ab inuicem. Arist. meteor. pri. su. pri. cap. 2. tex. 1. char. 453.

Corpus caeleste, quod sursum est vsque ad Lunam, est alterum ab igne, & aere, quinimo, & in ipso, hoc quidem purius esse, illud minus sincerum, & differentias habere, & maxime quæ definit ad aerem, & ad eum, qui circa terram mundum. Arist. meteor. pri. sum. pri. cap. 4. tex. 1. c. 456.

Corpus caeleste cum fertur circulo, & corpora, quæ in ipso sunt, id, quod propinquum est, semper inferioris mundi, & corporis motu disgregatum accenditur, & facit caliditatem. Aristotel. meteor. prim. sum. 2. cap. 4. tex. 1. c. 457.

Corporis diuini, & corruptibilem, diuersa est materia. Alex. Aphrod. in pri. nat. quæst. cap. 10. char. 3.

Corpus, quod circulatione æterna mouetur nullius desiderio alio mouetur, nisi, vt quam primum æternam, immobilemque substantiam desiderat, & ei assimilatur quantum potest. & ei assimilatur per motum æternitatem, & regularitatem motus, quieti autem, quia semper circa idem est. Alexand. Aphrod. in prim. nat. quæst. cap. 25. c. 6.

Corporea omnis substantia, & æterna, generabilis, & corruptibilis a prima substantia æterna immobili, & incorporea prospicitur. Alexand. Aphro. in 1. natur. q. cap. 25. char. 6.

Corpus diuinum, & si per partes mouetur, totum tamen vt totum quiescit. Alexand. Aphrod. in 2. natur. quæst. cap. 25. char. 11.

Corpus diuinum aliquas differentias habere oportet. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 4. co. 13. char. 6. col. 2.

Corpus diuinum non simpliciter impassibile, sed secundum omnem mortalem difficultatem, vel imperfectionem impassibile est. motus enim aliqua passio est, a quo caelestia corpora non liberantur, nec non si recipere lumen in aliquo passibile, patiuntur recipiendo. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 4. co. 27. char. 9. col. 2.

Corpora circulata, & diuina non habent materiam, quæ contraria possit, ideo nec mouendo laborant. Alex. Aphrod. in 8. metaph. vel 9. co. 18. c. 242. col. 2.

Corpora caeleste non est in loco, quia extra caelum nihil est amplius. Them. in 4. phys. tex. 43. char. 37. col. 1.

Corpora caelestia, & si variis temporibus nequeant forma, & specie sua mutari, tamen non dedecet ea diuersis temporibus, diuersos variare locos. Themist. 12. metaphys. c. 2.

Corpus, quod circulo fertur, non habere aliquid stabile impossibile

impossibile est. Them. 12. metaph. char. 25.

Corpora caelestia non suscipiunt contraria. Ammon. in præd. char. 51.

Corpus æthereum per solam substantiam actum est; quia nunquam secundum substantiam transmutabitur; participat autem aliqua potentia iuxta motum localem, & secundum mutationes suas differentes inter se secundum ipsum motum. Simpl. in 2. phys. tex. 3. c. 140. col. 2.

Corpora caelestia inferiora dum traduntur passionem in hæc sublunaria, non patiuntur, quia non sunt huius passionis susceptiua. Simpl. in 2. de celo. tex. 10. co. 2. char. 56. col. 2.

Corpus caeleste existens sibi ipsi continuum, vt neque extra habens aliquod, nullum habet intermedium. Simpl. in 2. de celo. tex. 36. co. 21. char. 65. col. 1.

Corporum caelestium materia diuersa est a materia generabilium corporum. Ioan. Gram. in 1. phys. c. 4. col. 3.

Corpora caelestia, & si earum materia non habet formam potentiam, tamen cum materia iuxta suam rationem generaliter sit in potentia, penitus non sunt potestatis expertia. Ioan. Gram. in 3. phys. char. 52. col. 1.

Corpus caeleste secundum Pythagoricis sonum efficit. Ioan. Gram. in 4. phys. tex. 56. c. 92. col. 4.

Corpora caelestia cum per vacuum motum habent, & alia pars cæli aliquam aliam vacui partem occupat. Ioan. Gram. in 4. phys. c. 103. col. 1.

Corpus caeleste caret potentia ad aliquam dispositionem, nisi potentia ad vbi. ideo istud subiectum caret potentijs, & quia caret hoc subiecto, ideo caret forma, quæ sustentatur per hoc subiectum, & forma eius est libera ab hoc subiecto, & non habet constitutionem per corpus caeleste, sed corpus caeleste constituitur per illud. Auer. in phys. 1. tex. 63. c. 18. col. 4.

Corpora caelestia non habent materiam omnino, quia tunc essent generabilia, & corruptibilia, propter mixturem priuationis cum materia eorum. Auer. in phys. 1. tex. 79. c. 21. col. 4.

Corpus caeleste, quod mouetur motu recto, non comprehenditur in hac dispositione, & ob id, quia non est declarata eius materia, ideo Aristoteles in lib. de celo prim. tex. 33. iterat hic quæstionem. Auer. in phys. 3. tex. 48. c. 50. col. 2.

Corpus caeleste est sensibile sensu visus, non est tangibile omnino. Auer. in phys. 3. tex. 49. c. 50. col. 3.

Corpus circulare non est innatum tangere, cum sit completum per se, sed corpus rectum est innatum tangere, cum sit completum, & finitum per alterum. Auer. in phys. 3. tex. 74. char. 56. col. 2.

Corpora rotunda finiuntur per se, quia linea rotunda perfecta est per se; corpora recta finiuntur per aliud, quia linea recta est diminuta. Auer. in phys. 4. tex. 42. c. 66. col. 2.

Corpus caeleste quiescere potest, vt corpus, non vt tale corpus. Auer. phys. 7. tex. 2. char. 140. col. 3.

Corpora caelestia, in quibus inueniuntur motus plures vno, vt in planetis erraticis, mouentur ex alijs modo accidentali. Auer. 8. phys. tex. 52. c. 179. col. 1.

Corpora caelestia sunt materiæ simplices, & formæ eorum sunt formæ non in materijs. Auer. phys. 8. tex. 76. c. 193. col. 2.

Corpus caeleste non componitur ex materia, & forma, sed simplex est, & forma ipsius non habet subsistere per ipsum, & ipsa est, quæ mouet ipsum, & in ipso non est forma materialis omnino. Auer. phys. 8. tex. 78. c. 194. col. 1.

Corpus caeleste, secundum Aristotelem, non potest ex se secundum suam materiam recipere transmutationem; quia non componitur ex materia, & forma, sed in ipso necessitas est in modo recipiendi, in motore in modo agendi. Auer. phys. 8. tex. 89. c. 196. col. 3.

Corpus circulare videtur vno modo posse recipere ad-

ditionem, & maxime ex sua concauitate. Auer. 1. de celo. tex. 12. c. 6. col. 1.

Corpus circulare infinitum esse impossibile est ex parte superficiei extrinsecæ. Auer. 1. de celo. tex. 12. c. 6. c. 1.

Corpus caeleste est primum corporum sensibilem, & compositorum cum sit ingenerabile, & incorruptibile secundum partem, & secundum totum. Auer. 1. de celo. tex. 13. c. 6. col. 2.

Corporis caelestis natura est gloriosior his inferioribus; quia remotio duarum naturarum ab inuicem in substantia est, sicut remotio earum in loco. Auer. 1. de celo. tex. 14. c. 6. col. 4.

Corpus caeleste non est compositum ex materia, & forma, vt sunt quatuor corpora simplicia. Auer. 1. de celo. tex. 20. c. 8. col. 2.

Corpus caeleste non transmutatur in qualitatibus, quæ sunt per alterationem: illuminatio verò, & similia sibi ex qualitatibus, quæ non sunt per alterationem, non est impossibile. Auer. prim. de celo. text. 21. char. 8. colum. 3.

Corpora caelestia conseruant elementa, & continent ipsa, & vniuersaliter sunt in eis quasi forma. Auer. 1. de celo. tex. 24. c. 10. col. 1.

Corpora caelestia si essent contraria elementis, corrumpere statim mundus totus. Auer. 1. de celo, text. 26. c. 10. colum. 2.

Corpus caeleste nulli est elementum, vt ex nullo est elemento. Auer. 1. de celo. tex. 57. c. 20. col. 1.

Corpora caelestia videntur agere in inferiora, inferiora vero, & agunt, & patiuntur inuicem. Auer. 1. de celo. tex. 64. c. 21. col. 4.

Corpora caelestia sunt intelligentiæ, & animata secundum vniuersum. Auer. 2. de celo. tex. 3. c. 45. col. 4.

Corpora caelestia phantasiã habere putauit Auicenna, & in hoc errauit, quia haberent instrumentum sensus, & si haberent, esset eis propter salutem, & sic haberent occasionem. Auer. 2. de celo. tex. 37. c. 57. col. 2.

Corpus caeleste non est sensibile, sed ratione comprehenditur ex comprehensione stellarum: quia cum stellæ sentiantur circulariter moueri, quod non potest esse per se, & singulariter, necesse fuit, vt iste motus esset in corpore circulari. Auer. 2. de celo. tex. 47. c. 58. c. 3.

Corpus caeleste habet raritatem, & densitatem, quamuis æquiuoce dicantur in eo, & in elementis. Auer. 2. de celo. tex. 47. char. 59. col. 1.

Corpora caelestia habent communicationem, vt sunt corpora, cum elementis in diaphaneitate, & illuminatione, & obscuritate. Auer. 2. de celo. tex. 42. c. 59. col. 4.

Corpora caelestia non agunt frigiditatem, sed calorem similem vnicuique, elementorum. Auer. 2. de celo. tex. 42. c. 59. col. 4.

Corpus sphericum in rei veritate non est in loco. Auer. 2. de celo. tex. 51. c. 62. col. 3.

Corpora caelestia si facerent sonum, impossibile est, ut calor ad nos perueniat, qui fit ex motu eorum, & non perueniat sonus, qui fit ex isto motu. Auer. 2. de celo. text. 53. char. 63. col. 2.

Corpora caelestia sunt eiusdem naturæ specie. Auer. 2. de celo. tex. 59. char. 63. col. 1.

Corpora caelestia sunt plura indiuidua in specie. Auer. 2. de celo. tex. 59. c. 65. col. 1.

Corpora caelestia habent contrarietatem in se, quæ est inter naturam motoris, & moti, scilicet inter naturam eius, quod est actus, & eius, quod est in potentia & quæ est inter motorem, & motum, in istis corporibus tantum. Auer. 2. de celo. tex. 63. c. 66. col. 2.

Corpora caelestia habent proportionem terminatam. Auer. 2. de celo. tex. 63. c. 66. col. 2.

Corpus caeleste vnumquodque mouet motum proprium, & in velocitate propria. Auer. 2. de celo. tex. 63. char. 66. col. 2.

Corpus celeste in labore non esse dicendum est; quia orbis vltimi esset in labore, quod potentia moti ex eo addit supra potentiam suam naturam. Auer. 2. de celo. tex. 71. c. 68. col. 2.

Corpora celestia habent finitas potentias in qualitate, infinitas in tempore, scilicet, quia omne corpus celeste habet motum determinatum in velocitate, nec potest moueri tardius, vel velocius, & diuersatur in motu, secundum diuersitatem suæ naturæ, & in hoc conueniunt, quod sunt infiniti in tempore. Auer. 2. de celo. tex. 71. c. 68. col. 3.

Corpus celeste est simplex, non compositum ex materia, & forma; & forma, qua mouetur, non est materialis omnino. Auer. 2. de celo. tex. 71. c. 68. col. 3.

Corpus sphericum si poneretur in centro spheræ concavæ adamantæ, necessarium est, vt illud corpus esset in centro per æqualitatem attractionis. Auer. 2. de celo. tex. 90. char. 73. col. 4.

Corpus celeste non habet materiam, cum non habeat contrarium. Auer. 3. de celo. tex. 25. c. 90. col. 1.

Corpus celeste est simplex, nec compositum, & constat, nisi ex duobus, corpore mobili, & forma mouente. Auer. ex paraphr. 1. de celo. tex. 14. c. 131. col. 2.

Corporum celestium motus est causa efficiens generationis, & corruptionis elementorum secundum perpetuitatem æqualem, & circulationem. Auer. meteor. pri. cap. 1. char. 182. col. 2.

Corpus celeste esse differens secundum magis, & minus in diaphaneitate non est inconueniens. Auer. meteor. 1. cap. 3. c. 186. col. 4.

Corporum celestium virtus conseruatur in esse secundum omnes dispositiones, & omnes partes eius eodem modo. Auer. 2. de ani. su. 2. tex. 48. c. 136. col. 2.

Corporum celestium dispositio ad inuicem in creando entia, & conseruando ea est, vt dispositio regentium bonorum, quæ iuuant se ad inuicem ad regendam bonam ciuitatem. Auer. in 12. metaph. tex. co. 14. c. 154.

Corpus, quod circulariter mouetur, non mouetur, nisi in circuitu centri totius. Auer. in 12. metaphysic. tex. co. 45. char. 254.

Corpora celestia habent intellectum, cum sint comprehensua. Auer. epito. metaph. tract. 4. c. 182. col. 3.

Corpora celestia de partibus animæ habent tantum desiderium rationale. Auer. epito. metaph. tract. 4. c. 182. c. 3.

Corpus celeste compositum ex duabus naturis, vt generabilia, & corruptibilia: sed hæc naturæ in generabilibus sunt propter generationem, & corruptionem, in celestibus propter motum localem. Auer. de substant. orbis. cap. 1. char. 3. col. 1.

Corpora celestia mouentur ex se, & quod ex se mouetur, constat recipiente, & agente, quia omne motum habet motorem, & in quanto idem nihil potest esse motum, & mouens. Auer. de subst. orb. cap. 1. c. 3. c. 1.

Corporis ingentis, id est, celestis, & corruptibilis, id est, horum inferiorum easdem esse causas impossibile est. Auer. de subst. orbis. cap. 1. char. 3. col. 1.

Corpora celestia non habent contraria, ergo ingenerabilia, & incorruptibilia, nec habent subiectum recipientes dimensiones prima receptione, ita vt formæ suæ per diuisionem sui subiecti diuidantur. Auer. de subst. orb. cap. 1. char. 3. col. 4.

Corpora celestia nihil habent, quo forma, qua est motus, differat ab ea, ad quam est motus, immo sunt eadem, & non differunt nisi in dispositione. Auer. de subst. orbis. cap. 1. char. 4. col. 1.

Corporis celestis appetitus non est, nisi propterea quod corpus celeste est viuum per se, appetens per se non propter potentiam existentem in eo diuisibilem per eius diuisionem. Auer. de subst. orb. cap. 1. char. 4. c. 1.

Corporis celestis natura non est, nisi natura animæ mouentis in loco. Auer. de subst. orb. cap. 2. c. 4. col. 2.

Corporum celestium forma, & maxime vltimi continentis videtur, quod sit quodammodo anima propter appetitum existentem in eo, & propter mouere sit quodammodo intellectus, & forma simpliciter, per quam animal celeste componitur ex vno motore, & vno moto. Auer. de subst. orb. cap. 2. c. 4. col. 4.

Corpus celeste est quasi materia formæ abstractæ, quia est materia existens in actu, & in hoc tantum assimilatur materiæ, quia est materia fixa ad recipiendam formam, & ideo dignius dicitur subiectum, quam materia. Auer. de subst. orb. cap. 2. c. 4. col. 2.

Corpus celeste cum sit simplex, & non transmutabile ab aliquo extrinseco, non indiget in suo esse anima sensibili, aut imaginatiua, sed tantum indiget anima mouente ipsum in loco semper, & virtute, quæ non sit corpus, nec in corpore ad largiendum sibi permanentiam æternam, & motum æternum, qui non habet principium, nec finem. Auer. de substantia orbis. cap. 2. cha. 4. col. 3.

Corpus celeste habet vnam virtutem non tantum mouentem omnia, sed agentem, & conseruantem, vt dispositio in corpore hominis. Auer. de substantia orbis, cap. 2. ch. 4. col. 3.

Corpus celeste communicat cum corporibus generabilibus, & corruptibilibus in hoc, quod est ex tribus dimensionibus, & quod est receptibile dimensionum, & quod vtraque substantia nõ est sine dimensionibus. Auer. de substantia orbis, cap. 2. c. 4. col. 3.

Corpus celeste componitur ex materia, & forma, vt dispositio in animalibus, & huius corporis celestis, & corporis animalis differentia est in alteratione, & conuenientia in accidentibus, secundum quæ non transmutatur substantia, vt motus localis diaphaneitatis, raritas, densitas. Auer. de subst. orb. cap. 2. c. 4. col. 4.

Corporis celestis illuminationis causa est diuersitas stellarum illius partis diaphani in actu ex orbe, quod patet in stellis, quæ eclipsantur, vt Luna. Auer. de subst. orb. cap. 2. c. 5. col. 1.

Corpora celestia forte largiuntur nobis calorem licet non sint calida in se. Auer. de subst. orb. cap. 2. char. 5. col. 1.

Corporibus celestibus necessario insunt virtutes in actione, & passione infinitæ in tempore: passione quidem, quia sunt simplicia simpliciter: actione vero, quia suæ formæ non constituuntur per subiectum, & vtrunque in generabilibus, & corruptibilibus corporibus impossibile est. Auer. de subst. orb. cap. 3. c. 5. col. 4.

Corpora celestia, & generabilia, & corruptibilia conueniunt in hoc, quod actio, & passio in eis existentes sunt finitæ in se, & per hoc mouentur in tempore, & quædam sunt velociora quibusdam. & cum virtutes eorum motiuæ non sint materiales, ideo recipiunt ex modo illo receptione infinita in tempore, non receptione finita, quia vero virtutes generabilium, & corruptibilium sunt materiales, ideo nullam infinitatem recipiunt. Auer. de subst. orb. cap. 3. char. 5. col. 4.

Corpus dicitur æquiuoce de generabili, & celesti. Auer. de subst. orb. cap. 5. char. 5. col. 4.

Corpus celeste non habet subiectum, nisi per motum localem tantum. Auer. de subst. orb. cap. 3. char. 6. c. 1.

Corporis celestis virtus necessario, nec est leuis, nec est grauis, non habens subiectum, nec contrarium, & necessario est anima non admixta materiæ, sed anima corporis æterni, ita vt ista anima non sit abstracta a corpore, & cum hoc separata ab ipso, in quantum istud corpus non indiget ipsa: quia est permanens in se, vt dispositio in animalibus, quæ sunt cum virtutibus naturalibus, & vt illa anima sit in eo: quia omne motum ex se mouetur per virtutem existentem in eo. Auer. de subst. orb. cap. 4. char. 6. col. 1.

Corporis celestis motor est, nec corpus, nec potentia

in corpore, & est intelligentia abstracta. Auer. de subst. orb. cap. 4. char. 6. col. 1.

Corpora celestia absoluta sunt a materia. Auer. de subst. orb. cap. 5. char. 6. col. 2.

Corpus celeste licet sit finitum, est priuatio infinita. cum quies sit priuatio, non virtus. Auer. de subst. orb. cap. 5. char. 6. col. 2.

Corpora celestia non sunt eadem specie, plura vero numero, sed plura specie, vt indiuidua animalia diuersorum, licet non reperiatur illius speciei, nisi vnum indiuiduum tantum. Auer. ex dest. dest. disput. 1. c. 11. c. 4.

Corpora celestia mouentur ad partes diuersas, quia in eo, quod sunt animalia, necesse est, vt moueantur ex partibus determinatis, vt ante, retro, dextrum, & sinistrum. At in animalibus sunt diuersa figura, & potentia: in corporibus celestibus sunt diuersa potentia. Auer. ex dest. dest. disput. 1. c. 11. col. 4.

Corpus celeste primum est vnum animal, cui determinauit natura, siue ad necessitatem, siue ad bene esse, vt moueatur secundum partes omnes suas ab Oriente in Occidens, alij vero orbis contrario mouentur motu. Auer. ex dest. dest. disput. 1. c. 12. col. 1.

Corporum celestium resolutiones imaginari est impossibile in ordinatione diuina: quia si mutarentur celestia, mutaretur id, quod est in mundo. Auer. ex dest. dest. disput. 2. c. 18. col. 4.

Corpora celestia animata sunt, nam animatum non regitur, nisi ab animato perfectiori anima, quam anima eius. Auer. ex dest. dest. disput. 3. c. 24. col. 3.

Corpora celestia sunt principia corporum sensibilibus immutabilibus, quæ sunt hic, & specierum principia, aut sola, aut cum principio separato. Auer. ex dest. dest. disput. 3. c. 26. col. 3.

Corporum celestium principia non sunt corpora, nec principia in corpore, non corpora, quia sunt principia prima corporum continentia mundum, non potentia in corpore, quia omnis potentia in corpore apud eos est finita, diuiditur enim ad corporis diuisionem. Auer. ex dest. dest. disput. 3. c. 26. col. 3.

Corpus celeste in rei veritate est simile vni animali habens motum vnum vniuersalem, quia est motus diuinus, & motus particulares corporum celestium sunt similes membris vnius animalis particularis. Auer. ex dest. dest. disput. 3. char. 26. col. 4.

Corpora celestia ex eo, quod sunt simplicia, non recipiunt, nec paruitatem, nec magnitudinem. Auer. ex dest. dest. disput. 3. c. 28. col. 4.

Corpus celeste, licet sit simplex, tamen non est inconueniens, quod partes eius sint diuersæ natura. Auer. ex dest. dest. disput. 3. c. 29. col. 1.

Corpus celeste ex eo, quod non est corruptibile, indicat, quod materia eius sit corporeitas, quæ reperitur in actu: & anima, quæ est in ea, non habet situm in hoc corpore, quia non indiget in sua permanentia anima, vt indigent animalium corpora. habet enim animam celestia, non quod sit ex necessitate eorum, sed quia ex necessitate melius est, quod sint in dispositione meliori, & habentia animam sunt meliora non habentibus animam. Auer. ex dest. dest. disput. 4. c. 31. col. 3.

Corpus celeste est necessarium per aliud. Auer. ex dest. dest. disput. 10. c. 45. col. 2.

Corpora celestia non imaginantur, quia non indigent conseruatione. Auer. ex dest. dest. disput. 16. c. 53. c. 2.

Corpora celestia non habent de anima sensibilem, nec imaginatiuam, licet in aliqua similitudine anima eorum sit similis anime rationali, & eorum intelligibilia sunt substantiæ abstractæ a materia: quæ quilibet anima eorum primo intelligit se, & suum esse, quod Dehaath appellatur. de secudis vero intelligit Zobar, quod dedit sibi suum esse. Auer. de anim. beat. cap. 5. char. 66. col. 3.

Corpora celestia, iuxta Aristotelis opinionem, animata

non sunt. Boet. in Porph. c. 85.

Corpora celestia, Plato animata, ac rationabilia esse confirmat. Boet. in Porph. c. 86.

Corpora superiora agunt in inferiora, & mouentur motu uirtutis suorum motorum, & sic agunt motu, & actione motoris sui. Alb. mag. in sex. princ. c. 69. col. 2.

Corpora celestia superiora nobiliora sunt inferioribus. Alb. mag. in pri. de celo, tract. 1. cap. 5. c. 4. col. 3.

Corpus celeste nunquam quiescit, quia extra locum suum nunquam est, vt perueniat ad ipsum. Alb. Mag. in 1. de celo. tract. 3. cap. 10. c. 17. col. 4.

Corpus celeste agit ex stella, circulo, & essentia. Alber. mag. in 2. de celo, tract. 2. cap. 3. char. 29. col. 2.

Corpus celeste naturaliter mouetur, sed non naturaliter quiescit. D. Thom. in 2. physic. lec. 1. tex. 3. c. 19. col. 4.

Corporis celestis materia non est in potentia ad aliam formam. D. Thom. in 8. phy. lect. 21. tex. 79. c. 148. col. 1.

Corpora celestia quanto magis accedunt ad centrum, & recedunt a primo mobili, tanto velocius mouentur motu proprio. D. Thom. in 8. physic. lect. 23. tex. 84. c. 150. col. 2.

Corpora inferiora nihil patiuntur violenter, nec contra naturam, ex impressione superiorum; quia naturaliter apta sunt moueri a superiori corpore. D. Tho. in pri. de celo, l. 3. tex. 11. c. 4. col. 2.

Corpus graue propter eius materiam elongatum est a corpore celesti. D. Thom. in prim. de celo. lect. 18. tex. 31. c. 19. col. 1.

Corpora inferiora natura subiiciuntur superioribus. D. Thom. in 2. meteor. lect. 8. c. 115.

Corpora celestia licet quantum in ipsis est habeant necessitatem, tamen effectus eorum in his inferioribus possunt deficere, vel propter indispositionem materiæ, vel propter animam rationalem, quæ habet liberam electionem sequendi inclinationes, quæ sunt ex proximo celesti, vel nõ sequendi, & sic sequitur, quod huiusmodi effectus contingenter conueniunt. D. Thom. 6. metaph. lect. 3. tex. 7. c. 420.

Corpora celestia sunt hominibus potiora, siue comparemus corpus corpori, siue substantias mouentes animæ humanæ. D. Thom. ethic. 6. lect. 6. c. 105. col. 4.

Corpus vt naturale.

Corpus omne sensibile natura aptum est alicubi esse, & vniuersumque est aliquis locus, & idem locus est partis totius. Arist. phy. 3. cap. 4. tex. 48. c. 67.

Corpus omne sensibile habet locum naturalem, & locum non naturalem, & in loco naturali quiescit, in non naturali mouetur, tendens ad naturalem, quæ proportio patet per præcedentes. Arist. phy. 3. cap. 4. text. 48. char. 67.

Corpus sensibile secundum tactum est, quod grauitate, vel leuitatem habet. Arist. phy. 4. su. 2. cap. 2. tex. 58. c. 94.

Corpora omnia naturalia, & magnitudines, secundum se mobilia sunt secundum locum, natura enim motus principium ipsis esse dicimus. Aristot. prim. de celo, tex. 5. char. 246.

Corpus omne naturale necesse est semper habere motum. Arist. 1. de celo. tex. 57. char. 262.

Corpus sensibile omne, si habet virtutem actiuam, aut passiuam, aut ambas, impossibile est corpus infinitum sensibile esse; quia non potest, nec agere, nec pati. Arist. 1. de celo. tex. 68. char. 264.

Corpora omnia, quæ sunt in loco, sensibilia sunt. Arist. pri. de celo, tex. 69. c. 264.

Corpus sensibile nullum est non in loco. Aristot. pri. de celo. tex. 69. c. 264.

Corpora sensibilia, aut omnia, aut aliqua grauitatem habent. Arist. 3. de celo. sum. 1. cap. 1. tex. 8. char. 334.

Corpus omne sensibile esse diuisibile, secundum quod cunque

ei^{us}que signum, & indiuisibile, non est absurdum; hoc enim pot^{est} etia diuisibile est, illud actu, esse enim vnde-
 quaque diuisibile pot^{est} etia, impossibile videtur. Si enim est possibile, & si fiat non tamen vt sint simul ambo actu, indiuisibile, & diuisum, sed diuisum secundum quoduis signum. nihil ergo erit reliquum, & incorporeum corruptum erit ipsum corpus, & rursus generabitur, aut ex punctis, aut ex nihilo, & hoc quo erit possibile? Arist. 1. de gen. & cor. c. 2. tex. 9. c. 386.
 Corpus sensibile existens, impossibile est esse sine contractate. Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 1. tex. 2. c. 423.
 Corporis pars nulla stupore tentatur, quæ neruo caret. Arist. de hist. anim. 3. cap. 5. c. 84.
 Corpus omne naturale, vita participans, substantia est. Arist. de ani. 2. su. 1. cap. 1. tex. 3. char. 615.
 Corpora omnia naturalia animæ sunt instrumenta, sicut animalium sic & plantarum, tanquam gratia animæ existenti. Arist. 2. de ani. su. 3. cap. 1. tex. 37. c. 624.
 Corpus animatum bene diffiniri nequit sine anima. Arist. metaph. 5. cap. 12. tex. 35. char. 146.
 Corpus naturale nullum, nisi secundum substantiam transmutatur, ex alia natura, in aliam migrare potest. Alex. Aphrod. in 1. de ani. cap. 5. c. 3. col. 3.
 Corpus omne naturale mouens vt corpus locali motu mouet, & ita, vt tangit. Alex. Aphrod. in 2. de anim. cap. 29. char. 47. col. 1.
 Corpus omne animatum naturale est. Alex. Aphrod. in 1. natur. q. 3. cap. 10.
 Corporibus mortalibus per motum corporis diuini ingenta vis motus inest, primo enim igne participant, tandem diuini corporis potentia. Alex. Aphrod. in 2. natur. quæst. cap. 3. char. 7.
 Corpus omne naturale ingenitum insumque in se vim obtinet, aut calefaciendi, aut frige faciendi, humectandi, sic candive. Them. in 3. phy. tex. 42. c. 30. col. 3.
 Corpora alia naturalia, quæ in se principium motus habent, vt terra, aqua, aer, ignis, & animalia. Alia non naturalia, vt lectus, & huiuscemodi. naturalia, alia viuunt, vt quæ per se aluntur, & cresunt: alia non viuunt, vt elementa, & lapides. Them. in 1. de ani. cap. 5. tex. 6. c. 70. col. 3.
 Corpora naturalia aliorum corporum principia sunt, nam lectica, asseres, pessuli, sera, & demum omnia, quæ artificio quodam comparantur, comparatione naturalium, vicem accidentium obtinent. Them. in 2. de ani. cap. 2. tex. 3. char. 70. col. 1.
 Corpus omne naturale, qua naturale, vnum solum locum habet, quo versus sese agat, & referat. plantæ vero, & frutices simul in contrarias regiones nituntur, & cum augentur, & cum decrescunt, ramis sursum, radicibus deorsum. Them. in 2. de ani. cap. 8. tex. 12. c. 71. col. 2.
 Corpus naturale nullum constituitur ex partibus attinguis. Ioan. gram. in 2. phy. char. 64. col. 3.
 Corpora perfectiora, quæ perfectiorem vitam habent, etiam inferiores, ac deteriores potentias obtinent, vt homo, & rationalis anima, & vim appetendi, vegetandi, & reliqua obtinet. Simp. in 2. phy. c. 92. col. 1.
 Corporibus naturalibus simul secundum locum maxime proprium. Simp. in 2. phy. tex. 21. c. 312. col. 1.
 Corpus omne naturale habet motum, uel finitum, uel infinitum, & in loco mouetur, vel secundum totum, vel secundum partem, & a tempore metitur motum. Simp. in 3. phy. c. 134. col. 1.
 Corpus omne sensibile, vel graue, vel leue est. Simpl. in 3. phy. tex. 53. c. 172. col. 1.
 Corpora naturalia, ideo non indigent requie; quia secundum suam naturam operantur. Simpl. pri. de celo, tex. 15. co. 15. c. 10. col. 1.
 Corporibus naturalibus est substantiale, maxime secundum naturam moueri. Simp. in 2. de celo. tex. 19. co. 11. c. 60. c. 3.
 Corporum naturalium, quorum motus sunt contrarii,

horum quoque naturæ contrariæ sunt. Simpl. in 2. de celo, tex. 19. co. 11. char. 60. col. 3.
 Corporis naturalis organici vitam potentia habentis, esse, duplex est: alterum, vt vtens, & mouens: alterum, vt id, secundum quod est vitale organum, & viuaciter motum. Simp. in 2. de anim. tex. 8. c. 25. col. 4.
 Corpus naturalibus submittitur formis, & multo magis in eligibilibus, & omnes qualitates passiuæ ubi ab omni deciderint substantia, longe quoque ab intelligibilibus dilabunt. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. te. 6. c. 59. c. 4.
 Corpus omne tangibile est, quod non est intelligendum de cœlesti: quia id est tangibile, quod secundum qualitatem, agendi potestatem habet. Simp. in 3. de anim. ex sec. 2. tex. 63. c. 84. col. 2.
 Corpus, si per corpora reciperetur, ac in eodem duo corpora essent, in cyatho pelagus reciperetur, ac maximum corpus a minimo reciperetur. Ioan. gram. in 4. phy. tex. 8. c. 76. col. 1.
 Corpora non possunt se mutuo penetrare, non propter qualitates, sed quia spacium, & dimensionem habent. Ioan. Gram. in 4. phy. tex. 57. c. 99. col. 2.
 Corpora naturalia inanimata, & si mouentur, non tamen in ipsis habent principium motus, sed ab aliis mouentur. Io. gram. in pri. de ani. tex. 19. c. 12. col. 2.
 Corporis naturalis instrumentalis forma est anima, separata enim a corpore non amplius est corpus instrumentale, nisi equo. Io. Gra. in 2. de ani. tex. 8. c. 37. c. 1.
 Corpora generabilia, & corruptibilia habent materiam propter generationem, & corruptionem. Auer. de subst. orbis. cap. 3. c. 6. col. 1.
 Corpora naturalia sunt tribus modis, alia sunt in loco essentialiter, vt recta, alia per accidens, vt rotunda, alia per partes, vt totus mundus compositus ex quinque corporibus simplicibus. Auer. in phys. 4. tex. 43. c. 66. c. 2.
 Corpus omne naturaliter mouetur ad vltimum alterius corporis donec tangat ipsum, & illud corpus, ad quod mouetur est vnigeneum cum eo. Auer. in physic. 4. tex. 48. c. 68. col. 1.
 Corpora naturalia non diuiduntur in infinitum, vt sunt corpora naturalia. Auer. phy. 7. tex. 2. c. 140. col. 3.
 Corporum naturalium motus in loco est ab eo, quod generat ipsa, vt de alijs accidentibus. Auer. phy. 8. tex. 31. c. 168. col. 1.
 Corpus naturale impossibile est inuenire, cuius motus non fit naturalis. Auer. pri. de celo, tex. 81. c. 26. col. 3.
 Corpora naturalia, quædam habere motum proprium, & quædam non, impossibile est. eodem enim modo sunt corpora naturalia, & impossibile est, vt illo modo inueniantur differentie contrariæ. Auer. 2. de celo. tex. 83. c. 72. col. 1.
 Corpus naturale, quo propius est loco suo naturali, eo facilius suum exercet motum. Auer. ex paraph. 2. de celo, tex. 9. c. 142. col. 3.
 Corpus, quod est vniuersale genus rerum sensibile, existit in sensibilibus. Auer. 3. de anima. text. 39. c. 180. col. 4.
 Corpora omnia sensuum uarietati subiacent. Boet. in præd. chart. 167.
 Corpus omne physicum est mobile, non tamen omne corpus physicum est quiescibile. Alb. Mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 3. char. 2. col. 1.
 Corpus nullum naturale in suo loco mouetur, sed potius cum est extra ipsum, ad ipsum mouetur, & in ipso quiescit. Alb. mag. in 2. phy. tract. 1. cap. 2. c. 16. col. 2.
 Corpora nulla naturalia diuersa sunt in vno loco proprio, sed quod vnum est subiecto, aliquando habet diuersitatem secundum esse, & rationem. Alber. mag. in 5. phy. tract. 2. cap. 1. char. 64. col. 1.
 Corpus, & magnitudines alio modo a naturali, alio a mathematico considerantur. A naturali, vt sunt vltima materia physica, & dimensiones eius. A mathematico

vt sunt separata per diffinitione a materia sensibili. Albertus Magnus in prim. de celo. tractat. 1. capit. 1. char. 1. colum. 2.
 Corpus naturale non potest in infinitum diuidi, si enim diuiditur, corrumpitur eius operatio, & essentia, sed mathematica qualitas est diuisibilis in infinitum, non actu, sed potentia. Alb. Magn. in 1. de gener. & cor. tract. 1. cap. 24. ch. 61. col. 3.
 Corpora citius putrescunt sepulta, quam insepulta, quia in terra posita calor magis agit, in aere autem frigus impedit actionem caloris extranei. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 9. c. 119. col. 1.
 Corporum humanorum proceritas, carnositas, & pulchritudo sunt causata ab humore frigido non habente calidum, quod sufficienter moueat, nec sit mobile, sed potius humores sunt spissi, & congelati, nec in eis aliquid consumitur. Alb. Magn. de natu. locor. dist. 1. cap. 11. ch. 97. col. 3.
 Corporum naturalium quædam pendent ex anima ipsa continente, & operationes eorum dirigente, & formante: quædam destitutæ animæ sunt, & ex forma naturali tantum pendent: ex anima enim pendent quoruncunque formatiua est. Alber. magn. de caus. & process. vniuers. a caus. prim. l. 2. tracta. 3. cap. 17. ch. 223. col. 4.
 Corpus naturale mouetur ad locum suum naturalem, & quiescit in eo naturaliter propter conuenientiam, quam habet cum ipso, & quia non conuenit cum loco, a quo recedit. D. Thom. in 4. phy. l. 11. tex. 65. char. 57. col. 1.
 Corpus naturale solum per suas dimensiones est in loco, non autem per alia accidentia. D. Tho. in 1. de gener. & cor. l. 18. tex. 45. ch. 16. col. 1.
 Corpora naturalia sola secundum esse accepta vere sunt in loco. D. Tho. in 1. de gener. & cor. l. 1. tex. 45. char. 16. colum. 3.
 Corpus physicum constituitur ex materia sub quantitate, & forma substantiali adueniente. D. Thom. in 1. de gener. & cor. l. 24. tex. 84. c. 22. col. 4.
 Corporum generabilium, & corruptibilium, alia sunt principia extrinseca, vt mouentia, quorum alia sunt proxima, vt corpora cœlestia, alia remota, vt substantiæ separata, alia sunt intrinseca, vt materia, & forma. D. Tho. in 2. de gener. & cor. l. 9. tex. 51. ch. 33. col. 2.
 Corpora naturalia sunt magis substantiæ, quam artificia; quia illa, & per formam, & per materiam sunt naturalia, hæc autem per materiam tantum. D. Thom. in 2. de ani. l. 1. tex. 3. c. 20. col. 3.
 Corpora processiuua nisi haberent sensum non possent consequi finem, ad quem natura ordinauit, & ita essent frustra. D. Thom. in 3. de anim. lib. 16. text. 60. char. 66. col. 4.
 Corpora omnia corruptibilia necesse est habere qualitates tangibiles, cum sint, vel elementa, vel ex elementis composita. D. Tho. in 3. de ani. l. 17. te. 63. c. 67. col. 3.
 Corpus naturale recipit formas secundum esse naturale, & materiale, vt in se contrarietatem habent, ideo contraria simul in eodem suscipere nequit. D. Tho. de sen. & sen. l. 19. ch. 23. col. 4.
 Corpora sensibilia aliquid addunt supra corpora mathematica. Alex. de ales. in 1. metaph. c. 27. col. 1.

Corpus vt brutorum.

Corpora brutorum habent impotentiam consequendi rationales scientias. Io. gra. in 1. phy. c. 32. col. 1.

Corpus, vt artificiale.

Corpus omne artificiale in subiecto aliquo naturali conspicitur. The. in 2. de ani. cap. 2. te. 3. c. 70. col. 2.

Corpus vt mathematicum.

Corpus mathematicum non est in loco, in quo enim quiescit, in hoc, & moueri potest, si vi, propter naturam, si non vi, secundum naturam. Arist. 3. de celo. tex. 55. c. 351.
 Corpora mathematica non in lineas, sed in plana diuiduntur. Simp. in præd. c. 31.
 Corpus mathematicum non est in loco, nisi secundum imaginationem. Auer. in phy. 4. tex. 47. ch. 67. col. 4.
 Corpus mathematicum non habet, nec graue, nec leue, intelligendum est, quod leuitas, & grauitas ab ipso simpliciter negatur: cœlum vero non habere grauitatem, & leuitatem, intelligendum est, quod habet naturam, de qua non dicitur graue, nec leue. Auer. 3. de celo. tex. 55. ch. 101. col. 1.
 Corpus, quod consideratur a mathematico, est aliud a corpore, quod consideratur a naturali: mathematicus enim considerat dimensiones abstractas a materia: naturalis corpus compositum ex materia, & forma, ex eo quod accidunt sibi dimensiones, & de ipsis dimensionibus tractat, vt sunt in tali corpore. Auer. in epitom. metaph. tract. 3. cap. 176. col. 3.
 Corpus nullum est adeo spirituale, vt mathematicum. Alb. mag. in 4. phy. tract. 2. cap. 8. c. 50. col. 2.
 Corpora duo mathematica non possunt in eodem esse, ergo nulla alia duo corpora in eodem loco esse possunt. Alb. mag. in 4. phy. tract. 2. cap. 8. c. 50. col. 2.
 Corpus mathematicum, & si in infinitum diuisibile est, non tamen corpus naturale diuidi potest in infinitum; quia in corpore mathematico non reperitur, nisi quantitas, quæ diuisioni non repugnat, in naturali est forma naturalis, quæ requirit determinatam quantitatem, vt & alia accidentia. D. Tho. in pri. phy. l. 9. tex. 36. c. 7. col. 4.

Corpus, vt est in predicamentis.

Corpus diuersis rationibus sub diuersis predicamentis esse potest. Ammo. in præd. c. 56.
 Corpus, vt est triforme diuisibile, & aptum metiri, quantum est, vt subiectum, ac idem, & vnum numero contrarium capax, secundum hoc substantia est. Simp. in prædicam. ch. 32.
 Corpus, vt corpus, non minus est quale, quam quantum. Simp. in præd. ch. 54.
 Corpora, quæ mouentur, cum mouentur, ab eo, in quo prius erant, exeunt, alia secundum substantiam, alia secundum quantitatem, alia secundum locum. Simp. in prædicam. ch. 110.
 Corpus vnumquodque est quantum figuratum. Simp. in 3. de celo. tex. 5. com. 7. c. 85. col. 3.
 Corpus, vt est in genere substantiæ, est substantia mensurata tribus diametris ad rectos angulos se secantibus, vt in quantitate, est ipsa trina dimensio. Alb. mag. in prædicam. ch. 35. col. 4.

Corporis signa, vt ad mores pertinent.

Corporis fortis signa: pili duri, figura corporis erecta, ossa, & costæ, & extrema corporis fortia, & venter amplius, & ad se contractus: armi lati, & distantes, nec valde colligati, nec omnino dissoluti, collum forte, non vehementer carnosum: pectus carnosum, & latum: coxa contracta: suræ deorsum contractæ: oculus carnosus, nec valde expansus, nec omnino clausus: squalidior color in corpore: acuta frons, recta, non magna gena, nec lenis, nec omnino rugosa. Ari. phy. sig. c. 5. c. 339.
 Corporibus circum torquentes se, & fricantes, adulatores sunt, referuntur ad passionem. Arist. phy. sig. cap. 10. char. 355.
 Corpore ad dextram inclinati in ambulando, cinedi sunt,

referuntur ad apparentem decentiam. Arist. physio. cap. 10. c. 355.
Corpora media, quæ nec excedunt in maius, nec in minus, ad sensus sunt optima, & perfectissima, quibus supponitur inesse; motus enim non multi existentes facilius ad mentem accedunt, nec parui existentes supergrediuntur. quare perfectissimam, & ad perficiendum, quæ fuerint propolita, & ad sentiendum oportet moderatâ esse magnitudinem. Arist. physio. c. 356. col. 1.
Corpus inclinans ad sinistram, quoniam illi retinet motus instabilitatis, acres probatur. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. c. 26. c. 23. col. 4.
Corpus inhoneste qui infringunt, & sese submittunt, blandi sunt. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. c. 26. c. 23. col. 4.
Corporis totius in tactu calor calorê cordis significat, nisi splen, & hepar resistat. Alb. mag. de ani. lib. 1. trac. 3. c. 4. char. 23. col. 1.
Corporis virtus cordis vigorem significat, & debilitas debilitatem. Alb. de ani. l. 1. tract. 3. cap. 4. c. 17. col. 1.
Corpus disciplinabile est quantitas actualium dimensionum superficie, vel superficiebus terminatum, non secundum esse, sed secundum rationem mensuræ quantitatis acceptum. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 2. cap. 2. c. 104. col. 2.

Corruptibile quid est, & ut ab intellectu colligitur.

Corruptio est mutatio ex eo, quod est ad id, quod non est. Arist. physio. 2. c. 1. tex. 4. c. 124.
Corruptio non est motus, & ipsa generationi contraria est. Arist. physio. 5. c. 2. tex. 8. c. 127.
Corruptibile est, aut quod prius aliquid est, posterius non est, aut contingit non esse, siue corruptionem subiens aliquando, & mutatione siue non: aut per corruptionem contingit non esse, aut quod facile corrumpitur. Arist. pri. de celo. tex. 113. c. 280.
Corruptibile est illud, quod prius erat, nunc autem non est, aut quod contingit aliquando posterius non esse. Arist. pri. de celo. tex. 120. c. 283.
Corruptibilia omnia, & generabilia, alterabilia sunt, alterantur enim contrarijs. Arist. prim. de celo. tex. 138. c. 289.
Corruptio simplex est in non ens simplex, in simpliciter autem ens generatio simplex. Arist. pri. de gen. & corrupt. c. 3. tex. 18. c. 391.
Corruptio est illud, quod contingens est non esse. Arist. 9. metaph. c. 4. tex. 17. c. 187.
Corruptio est de genere malorum. Arist. 9. metaph. c. 4. tex. 17. c. 187.
Corruptio nil aliud est, quam dissolutio compositi, per quam partes in naturam suâ recurrentes, recipiantesque renouantur ea, quæ consenuerunt, & debilitata confirmantur. Them. pri. physio. c. 14. col. 4.
Corruptibilia sunt, quæ aliquando insunt, & aliquando non insunt. Io. gram. in pri. post. c. 7. c. 18. col. 2.
Corruptio omnis contristabilis est, sed magis violenta est contristabilis. Auer. physio. 5. tex. 58. c. 111. col. 3.
Corruptio, siue mors animalium, nil aliud est, quam destructio humiditatis naturalis. ideo propter hoc augmentatio primo provenit in membra similia, & sunt illa, quorum totum, & pars sunt eadem substantia. Auer. ex paraphr. 1. de gen. & cor. c. 177. col. 1.
Corruptibili & æterno nihil commune æquiucum est. Auer. in 1. metaph. com. 31. c. 10.
Corruptum, & quod inuenitur postea, est vnum specie, & non vnum numero. Auer. ex dest. dest. in physio. disput. 4. ch. 63. col. 4.
Corruptio est putrefactio, quæ fit ex debilitate virtutis actiuarum, & fortitudine passiuarum. Auer. de lōgit. & breuit. vit. cap. 1. c. 256. col. 2.
Corruptio est abiectio ab esse, & continuus ab esse re-

cessus. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. prim. lib. 2. tract. 5. c. 16. c. 229. col. 4.
Corruptibile nil est, nisi quod a corruptentibus, & corruptibilibus principijs causatur. Alber. magn. ethic. 6. tract. 2. c. 16. c. 74. col. 3.
Corruptibile de se potest ab intellectu concipi sub aliqua habitudine necessaria, & sic de corruptibili potest esse sciētia. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 7. c. 60. col. 2.
Corruptibile est omne, quod aliquid de subitanea sua deperdere potest. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 15. c. 69. col. 1.

Corruptio, ut sit, ac quæ corrumpuntur, & quæ est corruptionis causa.

Corrumpitur tunc id, quod fit, cum fit id, quod fit, neque quod mox fit, nec quod posterius esse non oportet, quod corrumpitur. Arist. physio. 5. c. 3. tex. 14. c. 129.
Corrumpuntur citissime, quæ præter naturam sunt. Arist. pri. de celo. tex. 15. c. 248.
Corruptio fit, cum id, quod terminatur, dominatur ipsum terminum propter continens. Arist. meteo. 4. su. 1. c. 2. tex. 4. c. 560.
Corruptibilia, cum non possint communicare ipso semper, & diuino continuatione permanet non ipsum, sed quale ipsum, numero quidem non vnum, specie vnum. Arist. de ani. 2. su. 3. c. 1. tex. 35. c. 623.
Corrupti impossibile est, vbi non est contrarium. Arist. de long. & breu. c. 2. c. 293.
Corrumpitur res solum per separationem suam in causa sua. Arist. de caus. c. 26. c. 947.
Corrumpuntur omnia in ea, ex quibus sunt. Arist. 3. metaph. ex su. 2. c. 4. tex. 15. c. 53.
Corrumpere facilius est, quam construere, in naturalibus, & artificialibus facile cernitur. Alex. aphrod. in pri. prior. cap. 27. c. 50. col. 3.
Corruptio fit, cum passiuum super actuum obtinet, propter absens, & circundans. Alex. aphro. in 4. meteor. cap. 3. co. 6. c. 93. col. 2.
Corruptibile omne non dicitur resolui in nihilum, sed in eo, ex quo primo inexistente fiebat, non secundum accidens, quæ est materia. Simp. in 1. physio. c. 89. col. 1.
Corrumpens nunquam simul interit cum eo, quod ab eo corrumpitur, sed permanet. Sim. in 8. physio. tex. 13. c. 411. col. 2.
Corruptionis non est causa principaliter motus coeli, vt nec conditor Deus, sed necessario superuenit corruptio non potentibus semper subsistere. Sim. in 2. de celo. tex. 3. co. 2. c. 36. col. 1.
Corruptionis non habemus aliquam certam causam, ideo ipsam in tempus redigimus. Io. gram. in 4. physio. c. 111. col. 2.
Corruptionis causa effectrix est materia non apta per vniuersum sub formis stare, nec est apta durare, sub formisque manere, omnium enim habet potentias. Io. gram. in 4. physio. tex. 128. c. 114. col. 2.
Corruptio duobus fit modis: vel vt corpora resoluantur resolutione facta in elementa, vel vt incorporeum cum extinguitur species discrepantia subiecti in quo datur esse illi. Io. gram. in pri. de ani. ex proœ. c. 4. col. 2.
Corruptibile duobus fit modis: vel cum resoluitur in sua elementa, vt corpora nostra: vel extinguendo subiectum, ita vt fiat inutile, vt in musca. Ioan. gram. in pri. de ani. tex. 13. c. 9. col. 3.
Corruptionem nunquam subibit id, quod ab immobili mouetur causa, donec mouens incolume sit. Michael. ephes. de ani. mixt. c. 47. col. 1.
Corruptionis facilius est minus, quam maius. Auer. 3. de celo. tex. 52. c. 99. col. 4.
Corruptibile est, cuius esse succedit priuatio. Auer. ex paraphr. 1. de celo. tex. 121. c. 133. col. 2.

Corru-

Corruptionis, nec finis potentia vlla inest in corpore celesti. Auer. ex paraph. pri. de celo. tex. 140. c. 135. col. 3.
Corruptum omne dissoluitur in ea, ex quibus componitur. Auer. in 3. metaph. tex. 10. char. 27.
Corruptio fit necessario, generatio non. Auer. in 6. metaph. su. 2. tex. 10. c. 7. c. 71.
Corruptionis entium causa est contrarietas existens in suis formis, & commune subiectum, quod nullam habet formam, sed est potentia recipiens numerum, secundum formas diuersas in specie, & numerum secundum formas diuersas numero, quæ fit secundum magis, & minus. Auer. de sub. orbis. cap. 1. c. 3. col. 3.
Corruptio omnis fit per modum senectutis. Alb. mag. in 3. physio. trac. 3. c. 3. c. 67. col. 2.
Corrumpitur citius, & omne minus per contrarietatem motoris vincens super ipsum; quia minus potest ei resistere. Alb. mag. in 3. de celo. tract. 1. c. 4. c. 49. col. 1.
Corrupta omnia frigida, & terrestria sunt, quia a calore extraneo educitur calor naturalis, & sic cum humidum exhalare facit, ideo sicciora, & terrea fiunt. Alb. mag. 4. met. trac. 1. c. 8. c. 118. col. 2.
Corruptentibus omne, quod corrumpitur resistit, quantum potest; quia non desiderat suam destructionem. Alb. mag. in 4. met. trac. 1. c. 6. c. 118. col. 2.
Corrumpitur aliquid ab altero, quod excellit ipsum, siue sit eiusdem generis, vt feruidum, & tepidum, siue sit contrarium in toto, vt calidum, & frigidum, & ideo minor flamma consumitur a maiore, per excellētiā, quam habet in ipsam; quia humidum, quod pluri tempore nutrit paruum flammam, comburitur, & consumitur a maiori in breui tempore, & ita absorbetur minor flamma. Alb. mag. de mort. & vit. cap. 3. char. 60. columna 2.
Corruptio terminatur ad priuationem, vt generatio ad formam. D. Thom. 4. physio. l. 1. tex. 2. c. 186.
Corruptio affectionum humanarum non consistit in indiuisibile, sed habet latitudinem quandam, vt in temperatura humorum in corpore humano. saluatur enim natura humana, cum maiori, vel minori caliditate, & sic contemperantia vitæ humanæ saluatur secundum diuersas materias affectionum. D. Tho. ethico. 7. lib. 1. c. 119. col. 1.
Corruptio oritur in rebus, propter longum distare a primo: incorruptio, propter approximare ad naturam primi. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 15. c. 68. col. 4.

Corruptio, vt diuiditur a corruptiuo, & ab incorruptibili.

Corruptibile simpliciter est, quod corruptibile est secundum substantiam. Arist. 9. metaph. cap. 4. tex. 17. char. 187.
Corruptibile, & incorruptibile differunt genere. Arist. 10. metaph. c. 9. tex. 26. c. 212.
Corruptio a corruptiuo differt, quia corruptio est morbus, corruptiuum vbi est cibus, & prauitas. Alex. aphro. in 7. top. c. 7. c. 85. col. 2.
Corruptibilia omnia essent, si substantiæ omnes corruptibiles essent. at cum non sint omnes substantiæ corruptibiles, nec omnia corruptibilia erunt. Alex. aphr. pri. nat. q. c. 1. c. 1.
Corruptibile ab incorruptibili distinctum est non diuisiua, sed constitutiua differentia. Simp. in 2. de ani. tex. 30. c. 30. col. 1.
Corruptibilia qualitatibus positiuis specificantur. Simp. in 2. de celo. tex. 18. com. 21. c. 60. col. 3.
Corruptibilia intelliguntur in hoc loco, pro generabilibus singularibus. Auer. in post. lib. 1. c. 7. tex. 62. c. 148.
Corruptio duplex ab intrinseco alia, alia ab extrinseco. Auer. 4. physio. tex. 128. c. 92. col. 1.
Corruptio non est possibilis in celo, sicut quies. Auer. in

12. metaph. tex. 10. com. 42. c. 152.
**Corruptibile, & incorruptibile non esse infra vnum genus logicum, sed infra vnum genus naturæ, ait hoc in loco Arist. Ale. de ales in 10. metaph. te. 26. c. 303. col. 3.
Corruptibile ad incorruptibile trāsire nequit, nec p se, nec p accidēs. Ale. de ales in 10. metaph. t. 26. c. 303. col. 3.**

Corruptio, vt naturalis.

Corruptio secundum naturam est in equali tempore, in quo, & generatio secundum naturam. Arist. 2. de gen. & cor. su. 3. c. 2. tex. 57. c. 445.
Corruptio secundum naturam est illa, quæ per extremum senectutis, ac per ipsammet debilitatem, & infrigidationem contingit fieri. Alex. aphr. in 4. met. c. 2. co. 2. c. 91. col. 2.
Corruptio accedit indiuiduis naturaliter, cum calor naturalis consumit humiditatem naturalem, quæ est in illo indiuiduo, & dominatur in eo frigiditas, & siccitas: & accidentaliter, cum in eis generantur superfluitates digestionis, quæ natura non potest distinguere, & sic oriuntur infirmitates. Auer. de long. & breuit. vit. cap. 1. c. 256. col. 3.
Corruptio naturalis est, cum amittit virtutem mixti corporis propter defectum alicuius, vel aliquorum principiorum conseruantium mixtionem corporis mixti sub forma substantiali. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. c. 6. e. 118. col. 1.
Corruptio omnis naturalis est in via vetustatis, & senectutis. Alber. mag. de iuent. & senect. tract. 1. capit. 6. c. 50. col. 1.
Corruptio omnis naturalis fit per resolutionem in aliquam materiam. D. Tho. in 1. de gener. & cor. l. 8. tex. 18. char. 8. colum. 3.
Corruptibilia propria natura potest virtus diuina incorruptibilia conseruare. D. Thom. 3. metaphysio. l. 7. tex. 7. char. 139.
Corruptibile naturaliter incorruptibile fieri non potest, licet per hoc non excluditur potentia diuina, quæ possit corruptibilia in natura incorruptibilia seruare. D. Tho. 10. metaph. l. 12. tex. 26. c. 746.

Corruptio vt violenta, & per accidens.

Corruptio violenta contraria est corruptioni secundum naturam, & sic de generatione, & in alijs motibus. Arist. physio. 5. sum. 3. cap. 3. tex. 57. c. 141.
Corruptio contingit sepe fieri in minori tempore, quia sepe accidit confusio. Arist. 2. de gen. & corrup. lum. 3. cap. 2. tex. 758. ch. 445.
Corrumpuntur quæ insunt contrarijs secundum accidens, eo quod illa corrumpuntur, interimuntur enim contraria inuicem. Arist. de log. & breuitate vitæ. cap. 2. char. 293.
Corrumpuntur secundum accidens ea, quæ in subiecto sunt, cum simul cum ipsis subiectis, in quibus fuerint, corrumpuntur. Michael. Ephes. de long. & breuit. vitæ. char. 26. colum. 1.

Corruptiones quo tempore maxime fiunt.

Corruptiones maxime fiunt in prælijs, in morbis, & sterilitatibus. Aristot. meteorol. 1. summa 4. capit. secundo. char. 486.
Corrumpitur nihil ex se, vt nihil generatur ex se. Auer. 3. de celo. tex. 52. c. 100. col. 1.
Cortice integuntur, quæ ouipara sunt, terrestria. Aristoteles de historia animalium tertio capitu. decimo. char. 49.
Cortex duplex est in plantis: exterior durior, & interior mollior. Alb. mag. de veget. lib. 1. trac. 2. cap. 1. c. 126. columna 4.

Y 3 Coru-

Coruscationis, tonitru, verticis, & accensi turbinis, & fulminis, idem est principium, Arist. meteor. 2. sum. 4. cap. 1. char. 533.

Coruscatio est spiritus ignitus subtili, & debili ignitione, & fit tonitruo posterius, sed prius videtur, quia visus anticipat auditum. Arist. meteor. 2. sum. 4. cap. 1. char. 534.

Coruscans nihil aliud est, nisi cōtinuitas luminis, & densitas. Arist. de colorib. cap. 3. c. 881.

Coruscatio aliquando est alba, & lucida: quia vapor incensus in nube vehementis est, & subtilitatis, & tenuitatis, aliquando est citrina, quia flamma est minus tenuis, & parum spissa, & aliquantulum humida, aliquando est subrubea, quia vapor est spissior, aliquando rubicunda, & est, quia vapor est densus, & bene cōmistus, & ardens est, & oīa adurit, aliquando est nigra, & fumosa, & signum est in vapore esse multā exhalationē terrestrē; ideo, si ignis, facile fit lapis niger, vel rubeus. Alb. mag. in 3. met. trac. 3. c. 21. c. 108. c. 4.

Coruscationis colores sunt, rubeus, clarus, & albus, flammens, & rufus, quasi vinosus. Alb. magn. de pass. aeris. ch. 120. col. 3.

Coruscationis color rubeus creatur a vapore non multum sicco, & ab humido fit rubeus, & multū incēdit, albus est vaporis sicci valde, & nō lēdit nisi cremabilia: rufus est vaporis terrestris conglutinati, & multū frequēter scindit, & incēdit. Al. ma. de pass. aeris. c. 120. c. 3.

Coruscationis casus quinque modis fit. Primo quod cadit vapor inflāmatus, rufus de nube viridi, & hic generat lapidem, quod vocatur telum tonitru. Secundus est eiusdem vaporis minus cōglutinati, & in nube minus aquosus, & non continuatur, sed incensus egreditur cū impetu, & ligna scindit, non autē lapides. Tertius modus est vaporis rubei, clari, qui nunquam facit lapidē, sed occidit homines, & non videtur vulnus propter suam tenuitatem. Quartus est vapor, qui egreditur in flamma sicca non adunata, & ideo spargitur in aerem, sed tamen magno impetu egreditur propter nubem profundam, & scindit, & scindendo extinguitur, & lēdit vestem aliquando, & non hominē. Quinto est vapor egreffus ex nube debilitata, & nihil nocet, sed statim ad tactum aeris extinguitur. Alb. ma. de pass. aeris. ch. 120. col. 3.

Coruus non modo bina oua parit, sed plura viginti diebus incubat, & pullos nido expellit. Aristot. de histor. ani. 6. cap. 5. ch. 205.

Coruus tauro & asino aduersarius est, quippe qui aduersans feriat, & eorum oculos vulneret. Arist. de histor. ani. 9. cap. 1. ch. 317.

Coruus vulpi amicus est, pugnat enim cum esalone: unde fit, ut huic cum ab illo percutitur, auxilietur. Arist. de hist. ani. 9. cap. 1. c. 118.

Corui tempore cladis pharalicae ad locum illum accessere, quasi sensum haberent aliquem, quo inter se rerū euenta significarent, & mouerentur. Auer. in l. de hist. ani. 9. cap. 31. char. 340.

Coruos geminos tantū in Cranone Theffaliæ habitare oppidū, aiūt; ij vero cū enidulati fuerint (vt constat) peregre abeūt, ac alios eiusdē numeri, & sui generis inibi relinquunt. Arist. de admiran. audit. 122. c. 867.

Coruus ætate, vel arte potest fieri albus. Albert. magn. in præd. c. 31. col. 2.

Coruorum multorū ac vulturum, & aquilarum congregatio, aliquod excidium illius loci significat. Alb. mag. de ani. l. 8. tract. 2. cap. 5. ch. 78. col. 2.

Coruus, & bos inimicitiam naturalem habent, & coruus nititur eruere oculos tauri, & comedere. Alb. mag. de ani. l. 8. tract. 1. cap. 2. c. 73. col. 3.

Coruus niger vulpis amicus est, & iuuat, ideo impugnat caprimulgum, & trochylonem, quæ ambæ aues vulpi nocent. Alb. magn. de ani. l. 8. tract. 1. cap. 3. c. 73. col. 4.

Coruus auis est nota, nigra tota. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 1. ch. 186. col. 3.

Corui maris pisces sunt sic vocati, quia in brachijs, & pectore sonant, vt corui, non voce tantum. Alb. mag. de ani. l. 24. cap. 1. ch. 196. col. 4.

Coruorum pulli albi nascuntur, & deinde nigrescunt. Tho. de Vio in post. c. 118. col. 2.

Corylus si plantatur iuxta vitem, adurit eam, attrahens humidum vitis. Albe. magn. 4. meteor. tract. 4. cap. 2. char. 128. col. 4.

Costarum ordo a fibula, & iugali, ac spina oritur. Arist. de hist. ani. 3. cap. 7. ch. 185.

Costis, qui sunt robusti, fortes sunt secundum animam, & referuntur ad feminam; qui costas circū tumidas habent, sunt inflati, loquaces, & stultiloqui, ad boues, & ranas referuntur. Arist. phy. cap. 3. c. 348.

Cotonus arbor est, quæ si sæpe non foditur arefcit, frigida, & sicca est, & cinis ramorum, & foliorum cum abluatur, efficitur in operationibus tutæ, & multitudo comestionis fructuum eius inducit dolorem neruorū. Alb. mag. de veg. l. 1. tract. 1. cap. 16. c. 154. col. 4.

Coturnices, cum sua adeunt loca, sine duce pergunt; cū hinc abeunt, duces sequuntur, lingulacam, otū, & matricem, ac etiā cynchramum, a quo noctu reuocant, cuius vocem cum senserint, intelligunt parari discessum. Arist. de hist. ani. 8. cap. 12. c. 288.

Coturnix est auis minima de genere pullorum, statim ex ovo exiens comedit, & est boni cursus in hac rara est femina, & multi mares, q̄ feminā vnā q̄runt, & ideo acipitur imitatione vocis foeminae. Alber. magn. de animalib. lib. 23. cap. 1. char. 186. col. 4.

Cotys thrax cum a Perinthijs pecunias exercitus causa mutaretur, & Perinthij non darent, postulauit, vt alios quos darent in quorundam locorum custodia, vt liberius vti posset ijs, quos in præsidijs habebat, quod fecere existimantes locorū domini fore, at illos sub custodia detentos pecunia habuit. Arist. econ. 2. c. 819.

Coxas osseas, & neruosis habentes, fortes, referuntur ad masculinum: ossulentas, & superfluas molles, & referuntur ad foeminas. Arist. physiogno. c. 9. c. 347.

Coxa non habet nisi os vnum, quod extenditur a loco foemoris vsque ad genu, & hoc est os maius omnibus ossibus, quæ sunt in corpore hominis. Est curuum aliquantulum, & conuexum cōuertitur ad sinistram, concuum ad dextram, alioquin fieret claudicatio. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 13. ch. 13. col. 3.

Coxa datur homini propter motum processionis, vt pes datur propter firmitatem fixationis. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 13. c. 13. col. 3.

Coxæ ex musculis, qui eam extendit, maior est, & nobilior, quā est qui constringit. Tertio sunt qui elongat. Quarto qui appropinquare faciunt. Quinto qui incuruant. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. c. 17. c. 15. col. 4.

Coxam stringētes muscoli est vnus, qui est rectus a duabus descendens originibus, quarum vna est cum sine lumborum, altera hæret ossi ilij, & sunt illi, qui continuantur cum minore additamento domestico. ex his est musculus, qui ab osse foemoris nascitur, & continuat cum inferiori additamento minori. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. c. 17. c. 16. col. 1.

Coxam muscoli extendētes sunt multi, inter quos vnus est maior omnibus musculis corporis, & ille, qui cooperit os femoris, & ancham, & super totā coxam voluitur ab interioribus, & exterioribus, vsque ad poplitē: cuius villi diuersa habent principia, & ideo sup̄ operationes sunt diuersarum specierum. Vnus enim ex villis ex inferiori parte femoris nascitur, & declinando ad domesticum dilatatur. Alius oritur paulum altius illo, & coxam ad superiora eleuat. Tertius multo altius oritur, & coxam ad superiora, cum declinatione ad domesticum eleuat. Quartus, qui oritur ab

osse anchæ, dilatatur coxam secundum rectitudinem ex suis musculis. Etiam est musculus, qui totam cooperit anchæ iuncturam, posterius tria habens capita, & duo extrema, & capita ab illo: & ancha, & femore nascuntur, quorum duo sunt carnosæ: vnum pāniculare, duo extrema continuantur cum posteriore parte capitis coxæ, & cum vnum trahit extremum dilatatur coxa ad ipsum cum declinatione. Si autem ambo trahunt fm̄ rectitudinem dilatabitur coxa. Ex musculis coxæ est etiam ille, qui a tota ossis ilij oritur superficie, & vocatur cartametra maior, & par quod ad interiora extenditur, & cum declinatione ad domesticum dilatatur, & est alius talis, qualis est iste, qui in primis cum infima parte additamenti minoris continuatur, deinde extenditur descendens, & operatione operatur prioris, cuius origo est ab intima parte ossis ilij. Alber. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 17. c. 15. col. 4.

Coxam declinare facientes ad anteriores sunt duo musculi, quorum vnus venit ab osse lato. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 17. c. 16. col. 1.

Coxam circuire facientes sunt duo muscoli, quorū vnus a syluestri venit osse femoris, alter a domestico, & cum sibi obuiant, transuerfant, & sunt carnosus, & quicumque solus trahit, torquet ad se coxam cum parua dilatatione. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 17. c. 16. col. 1.

Crabrones, & vespe, si duce amisso aberrauerint, fauos suæ prolis constituunt in sublimi crabrones, & in foraminibus vespe. Sed si habet ducem, sub terra nidificat. Cellis sex angulis fauos extruunt omnes, vt apes, sed ex materia corticea quadam, & araneolâ; longe tamen lautior fauos crabronum, quam vesparum est. Feturam apum more in cellis ponunt, sed non in omnibus est cœlis æqualis. nam in alijs minor, in alijs grandiusculus, in alijs iam volare incepit. eregione cuius fetus gratia tantum mellis in crabronum cellis paratur, & schadones huius generis non vere, sed autum no fiunt, crescūt plenilunio & lateri cella hæret. Arist. de hist. anim. 5. cap. 23. ch. 184.

Crabrones carne magna ex parte viuunt, & muscas manufculas venantur, sub terra sibi faciunt alueum. Arist. de hist. ani. 9. cap. 42. ch. 368.

Crabrones, vespe, & similia similem rationem generationis apum habent, sed deficit ijs locuples naturæ dōtatio merito. nihil enim diuini habent, coeunt inuicē. Arist. de gener. ani. 3. cap. 10. c. 215.

Crabrones a Plinio vocantur vespe maxime citrinæ longæ, & aculeos seuissimos habentes, ita vt veneno equi pullos interficiant cum pungunt, & oculos habent, post succinctorium mel, & ceram inutilem faciunt. Alb. mag. de ani. l. 26. c. 104. col. 2.

Crapula est feruor quidam, & desinēs inflammatio, quæ plus conflictat, quam temulentia, quæ mentem quidem quatit, & alienat: crapula vero mente constante dolorem admouet. Aristot. probl. sect. 3. tex. 17. c. 372.

Crassum est, quod magnarum est partium. Arist. de cœlo. 2. tex. 43. ch. 349.

Crassantur ab igne solum, quæ plus aquæ habent, quam terræ, concrescunt autem quæcunque terræ. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 48. ch. 572.

Crassantur per concoctionem, & consistunt, quæ plus terræ continent, vt lac. Arist. de gen. anim. 2. cap. 1. c. 149.

Crassum est id, quod dimensionem multam habet in profundum. Ammo. in præd. ch. 64.

Cratulus ad tantam dementiam venit, vt existimaret nihil verbo dici debere, sed ad explicandum, quod volebat digitum tantum mouebat, quia existimabat, quod veritas, quam uolebat enuntiare, primo transibat, quā oratio finiretur. D. Th. 4. metap. l. 2. te. 22. c. 234.

Creationem dicentes, aiunt, Deum totum ens ex nihilo creare de nouo, quia non habet necesse, vt sit materia in quam agat, sed creat totū, & hæc est opinio loquen-

tium in lege nostra, id est, Sarracenorum, & lege Christianorum, de qua Ioannes Christianus opinabatur; quia possibilitas non est, nisi in agente. Auer. in 12. metaph. tex. co. 18. c. 142.

Creaturas Dei gloriosi non acceleres, in iudicando primo aspectu, & eris ex eis de quibus dicitur: tu es proprie os eorum, & longe ab interioribus. Auer. ex dest. dest. disput. 1. char. 12. col. 1.

Creatum oē a nobiliori, necessario deficit a causa sua prima. Alb. mag. de intel. l. 1. trac. 2. c. 2. c. 50. c. 3.

Creatum primum, quia est intelligentia, non dicitur simpliciter infinitum proprie loquēdo, sed quodammodo finitum, quodammodo infinitum. Alber. Mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. lib. 2. tracta. 3. cap. 4. char. 221. col. 2.

Creatione fit, quod ex nihilo fit. ergo vita, quæ aliquid supponit, non fit per creationem, sed per informationem. Albert. Magn. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. lib. 2. tract. 3. cap. 12. char. 222. col. 4.

Creaturæ cuiusvis processus a prima causa necesse est, quod per influentias, & applicationes ad esse determinetur sibi proprium secundum naturam, & talis processus est animæ rationalis, cum determinatur ad intellectum. Alb. Mag. Ethic. 6. tract. 2. cap. 18. c. 75. c. 3.

Creata, multa propter excellentiam sui esse, sunt improporcionata intellectui nostro, ad quæ non potest attingere propter debilitatem sui esse. Alexand. de ales, in 2. metaph. c. 34. col. 2.

Creatorem esse habet relationem in Deo, secundum rationem solum, non secundum rem; quia creator non refertur ad creatorem realiter. quod autem aliquid fiat de non relato relatus relatione secundum rationem, sine mutationi sui, sed per mutationem alterius extremi solum, nō est impossibile; per solum ergo mutationem creature substantia æterna fit de non create creans. Alex. de Ales. 12. metaph. tex. 30. c. 340. col. 1.

Credere magis rem, quam non scimus primo, magis, quam illam, quam primo scimus, impossibile est. Arist. post. l. 1. cap. 2. tex. 2. char. 299.

Credulitas duplex; alia sine demonstratione irrationaliter facta: alia per demonstrationem, quæ est certa, & veritatis entium innititur. Simp. de cœlio. 1. tex. 16. co. 17. c. 10. col. 2.

Crepitus inferius, & ructus superius dormientes magis, quam vigilantes extrudimus. Aristot. problem. sect. 33. c. 15. c. 646.

Crescut vt minuuntur res corporeæ quodam addito, vel detracto. Alexand. Aphrod. de sens. & sens. ex sect. 3. com. 32. c. 16. col. 2.

Cretæ insulæ lapos, vrsos, & vipersas, cæterave ijs similia natura non esse ferunt ea de causa, quod in illa regione Iuppiter ortus, atque alitus sit. Aristotel. de admir. aud. 81. char. 854.

Creta videtur ad principatum Græciæ esse nata, ac præclare sita: cuncto namq; imminet mari. abest hinc modicū a Peloponēto, illic ab Asia. Arist. polit. 2. c. 8. c. 597.

Cricos animal est, quod pedem sinistrum habet magnū, & longum: dextrum paruum: corium testem, molle, nigrum, interpositis rubeis maculis: tpe aeris ferem absolutum ambulat pede sinistro, & alium post se trahit. tempore nubilo immobile adhæret lapidibus, & cuiusque adhæserit, vix euelli potest. Albert. magn. de animal. lib. 24. char. 197. col. 2.

Crocæ, quæ circa littora reperuntur, rotunda cur sunt figura: quia, quæ plus recedunt a medio in motionibus, celerius mouentur, & quæ celerius magis important, & quæ plus a medio distant constringi necesse est. cū aut id patiatur, rotunda fieri necesse est. At Crocæ propter maris motū: quoniā simul cum eo agitant, in perpetui accidunt motione, eoq; versatas modo semper offensuras. id aut ipsi maxime extremis partibus cōtingit.

Arist. q. mechan. q. 15. ch. 790.
Crochryos est avis minima omnium, quam Regulū vocamus, solitaria volat, vermibus, araneis vescitur: multum partus, quæ licet sit parua, ausa tamen magno contra aquilam pugnare conat. si deplumata i veru paruo figat ad ignem, girat seipsam: cætat tēpore magni & sicci frigoris in hieme. **Alb.** de anim. l. 27. ch. 187. cap. 1. col. 1.
Crocodilo fluuiatili oculi sunt Suis, dentes magni exertique, vngues robusti, cutis corticosa, contra omnem ictum inuicta: visus in aqua hebes, extra acerrimus. Dies in terra maxima ex parte agit, noctes in aqua, teporis ratione: tepidiorem enim aquam experitur, quā aerem. **Arist.** de hist. ani. 7. cap. 10. c. 51.
Crocodilus fluuiatilis oua sexaginta, vt plurimum parit, viuuntque diu, maximumque aial a parua origine euadit: ouum enim non maius anserino, & fetus inde exclusus proportionem est, tamen ad quindecim cubita crescit, & aliqui affirmant tandiu augeri, quā diu viuunt. **Arist.** de hist. ani. 5. cap. 33. c. 193.
Crocodilus cum sentit se habere saniofas superfluitates iuxta dentes, aperit os magno hiatu, & tunc avis aquatica, quam strasilum, appellant, similis picæ ingreditur in os eius, & mundificat rostro eius dentes, & postea quasi gargarizando mouens collum eicit eam, & aliquando deuorat cum famefcit. **Alb.** mag. de ani. l. 8. tract. 2. cap. 2. c. 74. col. 4.
Crocodilus est de aquaticis in figura lacertæ, nisi quod caudam adeo rotundam habet, & pinnas habet in cauda, & extenditur vsque ad longitudinem viginti cubitorum, est pellis eius rugosa, adeo firma, vt quasi clipeo communitur. De nocte in aqua manet, de die propter pastum egreditur ad terram, & propter breuitatē pedum est pigrum, lingua, & auribus caret, omnibus animalibus insidiatur, maxime bubulis: hominem, cum potest, interficit, sed (vt dicunt) eundem deplangit. **Regulus** avis crocodili purgat dētes, quam etiam sepe deglutit, homines in Nili insula cōmorantes addiscerunt artem, antequam natātes super dorsum belluarum insiliunt, & eas lignis in os ligatis frenatas ducunt ad ripas, & cogunt euomere prædam recenter acceptam. **Alb.** magn. de anim. l. 24. cap. 1. c. 197. col. 1.
Crocus duorum modorum est: vnus est olus altum: alius hortensis, paruus, & bonus: est calidus, & siccus, & confortat cor. **Alb.** mag. de vegetab. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 4. c. 163. col. 3.
Crudititas est contraria maturatiōni, quæ est incoactio alimenti in eo, quod circa fructum, & hoc est interminata humiditas, ideo cruditas est, aut spirituosa, aut aquosa, aut eorum, quæ sunt ex ambobus. **Arist.** meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 20. ch. 563.
Crudititas fit propter indigentiam caloris, & incommensuratione ad humidum, quod maturatur. **Arist.** meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 20. ch. 563.
Crudorum humores sunt tenues frigidi magis quam calidi, & inestibiles, & impotabiles. **Arist.** meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 22. ch. 564.
Crudititas vt & maturatio multis dicitur modis, vt vrina, & egestio, & similia cruda dicuntur propter eandem causam. **Arist.** meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 22. c. 564.
Cruda omnia dicuntur, quia non victa sunt a caliditate, nec consistunt. **Arist.** meteorol. sum. pri. cap. 4. text. 22. char. 564.
Crudititas dicitur etiam de artificialibus, vt fictile, lac, & alia, cum possint transmutari, & consistere a caliditate, & non passa sint. **Arist.** meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 23. char. 564.
Cruda tunc maturantur, cum calor, & humor sunt proportionati in mensura. **Auerroes** meteorol. 4. tex. 20. char. 215. colum. 3.
Crura priora animalium contra flectunt, atque posteriora, & cōtra, quā homo membra flectunt, excepto ele-

phante, quadrupes enim, quæ animal generant, flectunt genua ante se, sufragines in aduersum, aduersaque habent inter se connexa curuaturæ crurium suorum. **Arist.** de hist. ani. 2. cap. 1. ch. 37.
Crura omnium quadrupedum osse, neruoque abundant, carne deficiunt, imo nullum, quod pedibus constat, excepto homine, pedes habet carnosos. **Arist.** de hist. animalium 2. cap. 1. ch. 40.
Crura homini femore, suraque carnulenta sunt (cū cætera animalia omnia non modo viuipara, sed quæcunque cruribus constant, vacua carne hæc habeant) vt cum sit erectus, facile pondus sustinere possit. **Arist.** de partib. anim. 4. cap. 11. ch. 539.
Crura dum inflectunt, necessarium est femoris extremum retrorsum deducere, tibiam vero ab inflexu pedem in ante mouere. **Arist.** de animalium incessu, cap. 10. char. 577.
Crus suum sinistrum perfricare cuique difficultus est, quā dextrum, quia parte dextra laborare valemus, rebus autem præter naturam proficiscētib. annumeranda est cruris sinistri frictio: fit enim dextra transversa in partem obiectam. Quæ autem sunt præter naturā, hæc factu sunt difficilia. Sinistra vero manu perfricando dextrā, nil tale percipimus, quia hæc neutram in partem apta, potensque est. **Arist.** probl. sec. 5. q. 32. c. 405.
Crura qui habent articulata, neruosa, & robusta fortes sunt: secundum animam referuntur ad masculum. Quæ gracilia, neruosa habent, luxuriosi: referuntur ad aues. Qui valde superflua habent, vt parum dirupta, odibiles, & inuerecundi: referuntur ad apparentem decētam. Qui genu flexiles, cinēdi: referuntur ad apparentem conuenientiam. **Arist.** physiog. cap. 9. c. 347.
Crura subtiliora qui habent, sunt maioris libidinis homines. **Auerroes** de generatione animalium 3. cap. 1. char. 231. col. 1.
Crus componitur ex duabus harundinibus, vt & brachium exterior harundo magna, & inferior minor genu extra ab ante est os poplitis, vt firmet inflexionem poplitis, quæ a dextra fit retrorsum. ne cruris locatio dislocetur. **Albert.** Magn. de animalibus, lib. 1. tract. 2. cap. 13. c. 13. col. 4.
Cruris pars, quæ sub genu est, quæ sura appellatur, cum est plena, & quasi grauida, sordidū indicat hominē, intemperatē, & impudentem, seruales enim mores indicat. **Alb.** Magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.
Cruris pars, quæ sub genu est, quæ sura appellatur, moderatē magnitudinis, & plenitudinis solide, & discretē ad inuicem, optimum ingenium indicabunt. **Alb.** mag. de anim. lib. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.
Cruris pars, quæ sub genu est, quæ sura appellatur, mollis, effeminatis, & sexu femineo assignatur. **Alb.** mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.
Crurii partes imē talis proxime, longe, & carnibus refertæ, stultum indicant, maxime si digiti humiles, & vasti sunt. **Alb.** mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.
Crura densis pilis obsita, indocilem, & ferum hominem ostendunt, idem inguina nimis pilosa. **Alb.** mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.
Crustata, & insecta non habent viscera, carent enim sanguine, ex quo viscerum natura constat, vnum enim, quod cordi proportionatur, tantum habent; vis enim sentiendi, & causa vitæ parte aliqua corporis principium animalibus omnibus est. **Arist.** de partib. anim. 4. cap. 5. char. 510.
Crustata habent partem, quod os vocatur, binos dentes primores, & carnosum quid, quod linguæ proportionatur. **Arist.** de partib. ani. 4. cap. 5. c. 510.
Crustata differunt a mollibus, quia vt crustata carnem, intus habent, sic mollia extra. **Arist.** de partib. anim. 4. cap. 5. char. 514.
Crustata omnia ingredi possunt, & pedes complures obtinere.

obtinerunt, & reducuntur in quatuor numeros, locustæ, gambari, squillæ, cancri, quæ singula in plures species distinguuntur. **Arist.** de partib. animal. 4. cap. 8. char. 524.
Crustata coeunt, vt ea, quæ in aduerso mingunt, cum alterum supinum, alterum pronum applicauerint causas. **Arist.** de gen. anim. cap. 14. c. 110.
Crycerus est animal paruū in terris habitans capite vario, dorso rubeo, ventre candente. **Albert.** Magn. de animal. lib. 22. cap. 1. char. 176. col. 3.
Crysolitus habet tenuem in colore viriditatem, lucidam, in qua ad oculum solis micat, vt stella aurea. Ex Aethiopia venit, spiritualia confortat, tritus asmaticeis datur. perforatus, ac asini fetis in foramine repletus, ac brachio sinistro alligatus, melancholicas passiones, & terrores fugat. Auro ligatus impedit insaniam, & sapientiam confert. **Albert.** magn. in 2. de miner. ex tract. 2. c. 3. c. 139. col. 4.
Crysolitus gemma est coloris aurei: in horis matutinis visu pulcherrimus est, in aliis non dissimilis ab igne corrumpitur, ac inflammatur, & fugatur, ideo timere ignem dicitur. scabiem tritus curat, & vlcera. in manu gestatus calorē febris mitigat. **Alb.** mag. in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 4.
Crysoptasius ab India venit. est color eius, vt ex piri succo coagulato, habens auri guttas intrinsecas. **Albert.** mag. in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 3. c. 138. col. 4.
Crysoptasium gemma est ab Aethiopia, lucet in tenebris, & euanescit lumine superueniente, ita vt non retineat, nisi colorem hebetem obscuro, & quasi subterni colore operi auri. **Alb.** mag. in 1. de mineral. ex tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 4.
Crysortas fluuius nascitur de monte Caucaſo in campis Assiriæ, & vicinatur ei Tigris. **Alb.** mag. de natur. locor. dist. 3. cap. 1. c. 101. col. 3.
CrySTALLUS est aquæ congelatio per totalem priuationem calidi. **Ioan.** Grammat. in 2. posterior. cap. 110. char. 66. col. 1.
CrySTALLINA in oculo est magis intima, quam humores, videlicet non solum tunicarum, cornæ, & vix, sed & albuginei, & aquei humoris, qui est & ipse perspicuus. **Ioan.** Gram. in 2. de anima. tex. 74. c. 57. col. 4.
CrySTALLUS, Beryllus, Adamas, & Iris differunt in perspicuitate, & natura aquæ; quia CrySTALLUS non solum naturam aquæ habere videtur, sed aqueitatem declinantem in aerem, propter quod perspicuus est, & ad claritatem declinat. Beryllus magis ad aquam declinat, vnde cum soluitur, quasi aquæ guttæ magnæ videntur. Adamas magis habet aqueitatem ductam ad siccum terrestre, ideo obscurior, & durissimus est, & ideo scindit omne ferrum, & metallum, Iris fit ex aqua quasi iam rorante, & partim vapore, partim rore resoluto congelatur, & ideo Soli oppositus, Iridis colores in pariete depingit. **Albert.** Magn. in prim. de mineralib. ex tract. 2. cap. 2. char. 136. col. 4.
CrySTALLUS est lapis, qui aliquando fit vi frigoris, aliquando in terra. hic frigidus oculo Solis oppositus ignem eicit, sed calidus hoc non facit. sitim restinguit sub lingua positus. **Alb.** mag. in 2. de mineral. ex tract. 2. cap. 3. char. 339. col. 4.
CrySTALLUS cum melle mistus, tritus, receptus a mulieribus, replet vbera lacte. **Alb.** mag. in 2. de mineralib. ex tract. 2. cap. 3. char. 139.
Cubamus cum parte dextra, magis somnus accidit, vel quia vigilantes contra, quam dormientes habemus, ergo cum vigilando parte accubamus sinistra, contrarium sequitur in dormiendo, initio, cum id contrarium sit. Vel quia somnus priuatio motionis est; partes igitur, quarum mouere interest, quiescant opus est: dextrarum partium interest. Cum autem ita ac-

cubamus, veluti initium quoddam resurgendi detentum, obligatumque habemus. **Arist.** problem. sect. 6. q. 5. char. 410.
Cubamus libenter in latus sinistrum, in dextrum dormimus potius libenter, vel quia cōuersi ad lucem minus dormire possumus: somnus enim in tenebris ocyus obrepit: vel quod, dum in latus sinistrum accubamus, vigilare magna ex parte solemus, & operis functio sic expeditior est. Itaque ad contrarium opus contrarium habitum habere necesse est, inuitatur autem quisque ad opus fungendum magis habitus sui ratione. **Arist.** problem. sect. 6. q. 7. c. 410.
Cubebæ sunt grana fere, vt iuniperi grana: ideo sophisticantur. sunt (vt aiunt) fructus arboris sub cancro nascentis, contra habens folia, & non magna, est calida & sicca, tamen non excellenter. prodest vlceribus putridis oris, & gingiuarum, & rheuma capitis restrngit, si in ore detineatur vocem clarificat. **Alb.** Mag. de veget. & plant. cap. 16. l. 6. tract. 1. c. 154. col. 4.
Cubiti musculi sunt vnus est ortus ex his, quæ antecedunt adiutorium ab inferiore latere spatulæ, & continuat cum interiore parte cubiti. Alter ab adiutorio colli veniens cum extrinsecō cubiti continuatur, & hi duo secundum rectitudinem se extendunt. **Albert.** mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 15. c. 15. col. 1.
Cubiti tenues, aut etiam pleni, sed imbecilles, indociles, & rudes significant. **Albert.** Mag. de anima. lib. 1. tract. 2. cap. 36. char. 23. col. 2.
Cuculus saxa, & domicilia petit, in quibus nidificet. **Arist.** de hist. ani. cap. 1. char. 195.
Cuculus parit, sed non in nido, quem ipse facit, sed in nido minorum auium, & oua, quæ aliena reperit, edit, & sua relinquit, quod maxime in palumbium nidis facit, & raro bina parit oua, sepe singula, & parit in nido turturæ. fouet illa, & excludit, & educat, quo tempore pinguis, & grati saporis pullus cuculi est. **Arist.** de hist. ani. 6. cap. 7. char. 206.
Cuculus, qui Helicem incolunt, aiunt, pariendi tempore non nidificare, sed in palumbium, aut turturum nido parere, neque incubare, neque excludere, nec nutrire, sed cum pullus genitus, ac educatus ab aliena aue fuerit, confortes, cum quibus hic vitam degit, e paterno nido eijcere. præstat autem (vt videtur) pullus cuculi, & magnitudine, & pulchritudine, qua de re facile pullos cæteros longe antecellit. Hoc vero, & palumbes adeo letari autumant, vt & ipsi vna cū illo proprios pullos e nido expellant. **Arist.** de admir. aud. char. 840.
Cucumeres, & cucurbitas si quis protinus paruulos eiderit in terram, maiores multo efficiuntur, quia spiritus, & Sol exsiccādo incrementū impediunt, & molem minorē, & crispiorē reddunt, vt & arbores, quæ in locis cauis manent, aliæ magnæ, & fungosæ, aliæ paruæ, & spissæ sunt: at quæ sunt in terra occulta, quæ cōtra efficiuntur, cōtra euadūt. **Arist.** probl. sec. 20. q. 8. c. 530.
Cucumeres, aut cucurbitas apud puteū sitos, si quis in ipsum dimiserit puteū tēpestiuos, beneque operuerit, virides per annū totū seruabit: vel quia vapor aque refrigerans efficit ne exsiccent, & seruāt virides, & vegetiores: & obturatio illa, & spiritus satis alere possunt, quæ iā in plenū creuerunt. **Arist.** probl. sec. 20. q. 14. c. 532.
Cucumeres citius habebit, qui amputatis sarmētis, præcisāq; planta terrā aggerarit, quæ uis feminaria, apta enim est cucumeris radix viuere maius tps spatium, quā annuum. **Arist.** probl. sec. 20. quæst. 14. char. 532.
Cucumer est herba frigida, & humida. eius chimus ualidus, & ad putrefactionem paratus, sedat calorem. **Alb.** mag. de veget. l. 6. tract. 2. cap. 4. c. 164. col. 3.
Cucumer, & Pepo seruntur mēse Martio, altis sulcis, rare semine iacto, & fiunt cucumeres albi, & dulces feminibus in ouino lacte, & mulso positus. **Albert.** mag. de veget. & plant. lib. 7. tract. 2. cap. 2. c. 177. col. 4.
Cucur-

- Cucurbita** est herba aquosa, multū frigida, & humida, & nutrimenti non mali. Alber. magn. de veget. lib. 6. trac. 2. c. 4. c. 164. col. 3.
- Cucurbita**, menſæ Aprilis feritur pingui ſolo, & humido, ad quod ſtillat. Alb. magn. de veget. & plant. lib. 7. trac. 1. c. 1. c. 177. col. 4.
- Cuculus** eſt auis compoſita, alia ex columba, & niſo, alia ex columba, & aſture, ex columba habet, quod non prædatur: ex niſo, & aſture inſidiatur nidis aliarum auium. aues eius ouium in nido poſitum proprio nutriunt. Albertus magnus de anim. lib. 23. cap. 1. c. 186. columna 4.
- Culices** nulla dulcia geſtiunt, ſed acida. Ariſt. de hiſt. ani. 4. c. 8. c. 154.
- Culices** muliones, ex tipulis generantur. Tipulæ oriuntur fere in puteis, & in omni loco, vbi eſt aqua terrena ſubſidente concretione. Ariſt. de hiſt. anim. 4. c. 19. char. 178.
- Culices** vinarij ex vermiculis, qui fece vini acceſcente gignuntur, originem trahunt. Ariſt. de hiſt. ani. 5. ca. 19. char. 179.
- Culices** ficarios caprificus generat: fit primo ſuis pomis vermiculis, mox rupta cute euolat culex, & mutata ſede petit ficus immaturos, quibus ſe inſinuans facit ne decidant. Ariſt. de hiſt. ani. 5. c. 32. c. 192.
- Culex** ab aculeo dictus, quem in ore habet acutiſſimū, pellem animalium terebrat, & ſanguinem excutit, & acida libentius, quam dulcia fugit, & tunc pungit maxime in meridie, & ita diligit ſolem, vt in ſolis feruore ſe exurat. Albertus magnus de ani. li. 26. c. 204. columna 1.
- Cumæ** Italiæ ciuitas eſt, in qua (vt clarum eſt) ſibillæ fatidicæ ſub terra quidam ſubterraneus thalamus panditur, quam diutiſſime ibi virginem degiſſe inquit. Cæterum, cum quidem hæc Erithrea ſit, a quibusdā Italiæ accolis Cūmæa, ab alijs Mela: chrena appellatur. loci huius præſides Leucades extant. Ariſt. de admit. audit. c. 856.
- Cuneo** paruo, cur magna ſcinduntur pondera? quia cuneus duo ſunt veſtes ſibi inuicem cōtrarij: vterque, & pondus habet, & hypomochlion, quod diuellit, & comprimit. Plagæ etiam ipſius latio pondus, quod percutit, & mouet magnum facit, & quoniam motū mouet, ipſa celeritate valentius ſit. paruo autem exiſtente veſte, magne ſequuntur vires, quamobrem vltra magnitudinis decentiam latet mouens. Ariſt. q. mecan. 17. c. 791.
- Cuniculus** eſt animal minus lepore, ſed fortior, in antribus ſub terra habitans, vineis inſeſtū, coit poſteriorib. aduerſis. Albert. magn. de ani. lib. 22. trac. 2. capitu. 1. c. 176. col. 2.
- Cupiditates** fiunt, quæ iucunda videntur, quæ vero conſueuimus, aut aſſueti ſumus, iucunda ſunt. Ariſt. rhetor. pri. c. 45.
- Cupiditatem** alię carent ratione, alię ſunt cum ratione, quæ carent ratione ſunt, quæ corpus ſequuntur, vt ſitis, fames, & reliqua, quæ cum ratione, quæ ab ipſis capiuntur, qui audierunt. Ariſt. rhetor. pri. c. 47.
- Cupiditas** eſt res, quæ abeſt, cuius rei indigentes ſumus. Ariſt. rhetor. pri. c. 100.
- Cupiditates**, aliæ communes ſunt, aliæ propriæ, atque appoſititiæ, vt alimenti cupiditas naturalis eſt. Ariſt. 3. ethic. c. 11. c. 75.
- Cupiditas** iucundi, & moleſti eſt: electio, nec iucundi, nec moleſti. Ariſt. 3. ethic. c. 2. c. 54.
- Cupiditatem** naturaliū error ſit in vno; ideſt in nimio. Ariſt. 3. ethic. c. 10. c. 75.
- Cupiditas** naturalis eſt indigentia repletio. Ariſt. 3. ethic. c. 1. c. 75.
- Cupiditates**, ſi bonæ ſunt, habitus qui prohibet, ne eas ſequamur, prauus eſt. Ariſt. 7. ethic. nico. c. 2. c. 161.
- Cupiditates**, & voluptates, aliæ ſunt genere probæ, aliæ his contrariæ, aliæ mediæ. Ariſt. 7. ethicor. nicom. cap. 4. c. 167.
- Cupiditas** in tres partes diuiditur, in conſultationem, iracundiam, & cupiditatem. Ariſt. moral. eud. capit. 7. char. 394.
- Cupiditate**, aut voluptate quæ appetuntur, aut bona ſunt, aut apparentia bona. Ariſt. moral. eud. 7. cap. 2. char. 433.
- Cupiditates** potius adæquandę ſunt, quam patrimonia. Ariſt. polit. 2. c. 5. c. 532.
- Cupiditas** non eſt niſi indigentia quædam, ſiue deſideriū quoddam. Ariſt. proble. ſec. 3. q. 7. char. 368.
- Cupiditas** excitari tum a cibo, tum ab imaginatione poſteſt. Ariſt. proble. ſec. 4. q. 27. c. 341.
- Cupiditas** formam ſequitur elegantioſiorem. Ariſt. proble. ſec. 19. q. 5. c. 442.
- Cupiditates**, aliæ expetendæ, aliæ fugiendæ, ergo differunt inter ſe voluptates. Alex. aphro. in 4. nat. quæſt. cap. 2. c. 17.
- Cupiditas** eſt iucundi deſiderium. Io. gram. in 2. de ani. tex. 27. c. 42. col. 2.
- Cupiditas** eſt aduentantis boni appetitio. Euſt. 2. ethic. cap. 1. c. 92.
- Cupiditas** alimenti, & veſtitus neceſſaria eſt: venereorum vero naturalis quidem, ſed non neceſſario. Euſt. 3. moral. c. 11. c. 156.
- Cupiditas** eſt iucundarum rerum appetitio, quæ ſenſu præditis ineſt. Euſt. ſiue Michael ephes. 9. ethic. cap. 1. char. 451.
- Cupiditas** nihil aliud eſt niſi appetit⁹ eius, quod eſt dulce ſecundum naturam, & dulce indicat, quod eſt delectabile ſecundum naturam. Alb. mag. in 2. de anima. tract. 1. c. 10. c. 15. col. 4.
- Cupiditas** fertur in id, quod ſuaue, & iucundum eſt, & a contrario declinat. quæ ſi ratione gubernatur, temperantiam, liberalitatem, veritatem, benignitatem, & vrbantatem parit: in temperantia eſt abſtinentia, ſobrietas, pudicitia, caſtitas, & parſimonia ineſt. ſi vero effrenis, & præceps libido feretur, perdit, profuſi, arrogantes, ſordidi, illuſores, blandi, moroſi, acerbi eua dimus. Dan. barb. pri. rhetor. c. 1. c. 1.
- Cupido** (iuxta Platonis dogma) reclus eſt in abdominis latebras concupiſcentiæ, & luxuriæ, vt longe relegata a ſede ſuperna ſapientiæ, & rationis. Albertus magnus de ſpir. & reſpir. lib. 1. tract. 2. cap. 1. char. 55: columna 1.
- Cupreſſus** differt ab alijs calidis, quod non attrahit vt alia calida: mas eius, & folia ſtiprica ſunt, & reſoluit humiditates. Alber. mag. de veget. lib. 6. tract. 3. ca. 1. c. 153. col. 4.
- Cupreſſi** folia non cadunt, quia ſunt folia, & cortex; & cortex a nullo atbore ſeparatur. Alb. mag. de veget. 1. 6. trac. 1. c. 11. c. 153. col. 4.
- Cuprum** in aurichalcum conuertitur per puluerem lapidis, qui calamina vocatur, ſed vt fiat albius intermiſcāt ſtannum. Alber. mag. in 4. de miner. ex tract. 2. cap. 6. c. 148. col. 3.
- Cura**, & ſi ſit incorporea animæ operatio, calefacit. Ioā. gram. in 2. de ani. tex. 69. c. 55. col. 1.
- Curioſus** eſt qui multis negotijs eſt inuolutus, & implicitus. Alex. aphro. 2. top. c. 2. c. 14. col. 4.
- Curotas** fluuius naſcitur in campis Phrigiæ, & fluit in mare Hellespontum. Idem ereditur facere Rudacus. Albertus magnus de natur. locor. tract. 1. ca. 3. c. 102. colum. 4.
- Curentes** citius currunt, ſi manus commouerint: mixus nanque ſit quidam in extenſione ad manus, & articulos. Ariſt. de ani. inceſ. c. 3. char. 561.
- Currit** velocius manus obquatiens, quam non obquatiens, ſe enim quodammodo manus obquatiendo ſuſtentat.

- ſtentat**. Ariſt. problem. ſect. 5. q. 8. char. 398.
- Cursus** velox capita a morbo tentare facit, ſic in homine, vt in cæteris animalibus: & ſi curſus ad ima excrementa omnia putatur detrudere; quia motus vbi-que idem agere poſteſt. Verum motus velox, cum vires intendit, & ſpiritum retinet, caput concalēfacit, eiusque venas nimirum inflat, & attrahentes reddit facultatis externæ, vt frigoris, vt caloris, adde, quæ in peſtore continentur; nam ea quoque trahi reſorberique inde credendum eſt. Quibus rebus admiſſis locum illum ægrotare neceſſe eſt. Ariſt. problem. ſect. 5. q. 9. char. 398.
- Currentes** non admodum concitate numeroſe reſpirant: quia omnis ſpirandi ratio compari vicilitudine fieri ſolet, modo quis non retineat, ſed tenori trahendi a natura determinato vtatur. at cum ſedemus, non apparet ſpiritus numerus. cum item concitate curſum agimus, non poſſumus reſpirandi numerum percipere. At cum mediocriter nos ipſos concitamus, præſtat motus ſenſibilem reſpirandi numerum, & explicare numerum poſteſt. Ariſt. problem. ſec. 5. quæſt. 16. char. 400.
- Curriendo** non videtur nobis aerem conuertiri in flatum: quia in curriendo aerem curſu noſtro violamus, quo factō, ſenſu aeris per motum magis aſſiciamur, ergo recte in flatum aer ſe conuertere videtur: hoc enim impetus ratione euenire poſteſt. Ariſt. problem. ſect. 3. q. 17. char. 401.
- Currentes** potius cadimus, quam ambulantes: quia magis quam moueamur attollimur, hoc enim inter curſum, & ambulationem intereſt. Ariſt. problem. ſect. 5. q. 18. char. 401.
- Currere**, quam ambulare difficilius eſt, quod plus oneris fert currens: is enim elatus, & pendens onus ſuper ſe totum ſuſtinet. At qui ambulat parte inſiſtente viciliſim ſuſtentatur, quaſi parieti admotus requieſcat. Ariſt. problem. ſect. 5. q. 29. char. 405.
- Curſor** eſt qui poſteſt crura proicere quodammodo, ſe cito mouere, & longe. Ariſt. rhetor. 1. char. 24.
- Curſum**, qui concitate agunt conuulſis maxime corripuntur, vbi quiſ inter currendum eis ſubſtiterit, quia ea potiſſime diuelluntur, quæ in partem contrariam vehementer trahimus, atque mouemus. at cum homini currenti, & vehementer membra vltra propellenti, quis obuium factus obſtiterit, accidit, vt in partem retorqueantur contrariam, quæ adhuc ante perrendunt, & proripiunt. Itaque diuulſio eo vehementior accidit, quo curſus contentius agitur. Ariſt. problem. ſect. 5. q. 36. char. 407.
- Curſum** qui ex equo arripiunt minus decidunt: quia magis cauent, quam timent. Ariſt. problem. ſect. 5. q. 39. char. 408.
- Curſus** bipedum ſit, vt ambulatio, ſed velocior. Albert. magn. de motib. animal. lib. 2. tract. 2. cap. 2. char. 47. colum. 1.
- Curſus** quadrupedum ſit extenſis primis cruribus ante ſimul ad accipiendum viæ ſpatium, & poſterioribus impingentibus ad ſaltum, & quæcunque hoc ſimul faciunt, velociter currunt. Alber. mag. de mot. animal. 1. 2. tract. 2. cap. 2. char. 47. col. 2.
- Cutis** hominis proportionem magnitudinis tenuiſſima eſt, & in cute omnium ineſt lentor quidam muſcoſus, ſed alijs minus, alijs magis, vt in tergore boum, ex quo glutinum facere ſolent. Ariſt. de hiſtoria animal. 3. cap. 11. char. 90.
- Cutis** ſenſu carere conſtat, maxime quæ in capite, quoniam ibi oſſi adhæret nulla interpoſita carne. Ariſt. de hiſtoria animal. cap. 11. char. 90.
- Cutis** vbiunque per ſe, & ſine carne eſt, vulnerata non coit, vt in gena, bucca, præputio, palpebra. Ariſt. de hiſt. ani. 3. cap. 11. char. 90.

- Cutis** in omnibus animalibus continuatur perpetuo contextu, nec albi interpellatur quàm vbi naturales meatus euaporare ſolent, & in ore, & in vnguibus. Ariſt. de hiſt. ani. 3. cap. 11. char. 90.
- Cutem** omnia animalia habent, quibus eſt ſanguis, pilos non omnia. Ariſt. de hiſt. ani. 3. cap. 11. char. 90.
- Cutis** piſcium, alijs eſt ſquamata, alijs aſpera, alijs lenis, ſed pauciſſimis. Ariſt. de part. ani. 4. cap. 13. char. 555.
- Cutis** natura terrena eſt. Ariſt. de generat. animal. 5. cap. 2. char. 572.
- Cutis** conſtat arteria, neruo, & vena: vena, quia dum pūgitur, ſanguinem mittit; neruo, quia tendi poſteſt: arteria per reſpirationem. nam ſola arteria ſpiritum ſuſcipit. Ariſt. de ſpiritu, cap. 4. char. 904.
- Cutis** capitis rugoſa, vel vltra modum laxa, indicat reſolutum, & mollem; ſi dura, denſa, & conſtricta, laudis amatorem, & prope ſtolidum hominem; ſed optimum eſt, nec laxam, nec ſtrictam habere. Alb. mag. de anim. 1. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.
- Cutis** omnia membra inuoluit, & ambit, & ſicut eſt contextio neruorum, & venarum ſilariter reflexarum ad inuicem, vt inuoluantur ea membra interiora, & eſt albæ ſubſtantiæ compoſita quaſi ex duabus pelluculis, quarum vna vocatur cutis interior, alia exterior. & eius vtilitas eſt reſiſtere nocuentis, quæ ſiunt ab excellentia ſenſibilium, ideo eſt ſpiſſa. Alb. mag. de animal. lib. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color niger, lenis, imbecille, verſutum indicat. refertur ad habitatores quatuor primorum climatum. Alb. mag. de ani. 1. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color rubeus, fortes, & animoſos oſtendit. refertur ad Germanos habitatores 6. & 7. climatis. Alb. magn. de ani. 1. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color vehementer albus, cum pallore, oſtēdit deſectum virtutis, ex phlegmate. Alb. Mag. de ani. lib. 1. tract. 3. cap. 7. c. 28. col. 4.
- Cutis** color rubicundus non claræ rubedinis, ſed ſpiſſæ, ſtudentem omni tempore dolis declarat. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color pallore deformatus, effeminatum, more ſeminarum, aut imbecille, & timidum ſignificat. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color fulcus, & citrinus, loquacem, iracundum, & intemperatum ſignificat. Alb. mag. de animal. lib. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color ignitus lucentibus oculis, & circumdatis, ad inſaniam vergit. Alb. mag. de animal. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** color medius inter album, & nigrum, qui declinat in brunum, ſi eſt clarus, boni ingeni, & honorum morum virum oſtendit. Albert. mag. de animal. lib. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** peſtoris ſolo rubore inflammata, iracundum oſtendit. Albert. magn. de animal. lib. 1. tract. 3. cap. 7. char. 28. col. 4.
- Cutis** forte in homine ſola temperata eſt. Alber. mag. de ani. 1. 2. tract. 1. cap. 2. c. 101. col. 3.
- Cutis** temperatiſſima eſt in extremitate indicis, qui dicitur eſſe iudex tangibilium. Alb. mag. de ani. 1. 2. tract. 1. cap. 2. c. 101. col. 4.
- Cygni** cantant cum ſunt in aliqua tribulatione. Albert. mag. de ani. 1. 8. tract. 2. cap. 4. c. 76. col. 2.
- Cygnus** auis eſt nota, & de genere anſeris inter magnas & aquaticas aues ſola eſt maſca, & non concinit niſi tempore doloris, & triftitiæ. Poſt coitum mas non fugit, ſed coeundi deſiderium ceſſat, & immerguntur aquis, ut aliæ omnes aues aquaticæ; quia concupiſcentiæ vapor diſcurrit per carnes eorum, & illum quærunt abſtergere: & huius ſignum eſt, quod omnes aues poſt coitum horripilationem habent, & eleuatis pennis diuaticantes ſe excutiant; & ſimiliter faciunt.

eiunt alia pilosa. Albert. magn. de animal. lib. 23. cap. 1. char. 186. col. 2.
Cylinder propulsus fertur in directum, suisque terminantibus orbibus lineas rectas describit: turbo vero suo manente mucrone circumfertur atque in suo terminante orbe, orbem describit; quia uterque circumfertur, quia cylinder lineas rectas plano ducit, turbo orbem describit, qui inæquales sunt, ferri namque velocius potest, qui amplior circa centrum idem conuertitur. Et cum in turbine omnes circuli inæquales sint, euenit, ut extimi, qui voluntur, plurimum Ioci, & lineæ tempore eodem decurrant. Vnde fit etiam, ut circum omnes agantur; describuntur enim omnes eadem recta linea. At cylindri orbem cum omnes sint pares, & centrum idem habeant, omnibus punctis planum contingendo, pari celeritate voluntur, cum nulla inæqualitate cylinder euariet, & rursus in planum omnes deueniant, ubi quisque suam conuersionem abfoluerit. Vnde, & lineas ductas per directum in plana, pares inter se esse necesse est: sua enim tactione orbem æqui, pariterque volubiles illas duxere. Atqui rectas effici patet, quas linea eadem referens sese in directum peregerit. Arist. problem. sect. 16. q. 5. char. 498.
Cyminum est herba multorum colorum, habens semen; aliud est nigrum, aliud citrinum, aliud syluestre, aliud domesticum: est calidum, & siccum. Alb. mag. de veget. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 163. col. 4.
Cynamulgos auis est, quæ in Aethiopia de cinnamomo in altissimis arborum ramusculis texit nidum. Alb. mag. de animal. l. 27. cap. 1. char. 186. col. 2.

Cynomya est musca canina, sub pilis canum, & aliorum animalium pungens, & sanguinem eliciens. Alber. magn. de animal. lib. 26. char. 104. col. 1.
Cyparus est herba folijs similis porro, orificia venarum aperiens, extrahit, & frangit lapidem. Albert. mag. de veget. l. 6. tract. 2. cap. 4. char. 164. col. 2.
Cypsellus Corinthius, cum Ioui uouisset, si dominus fieret ciuitatis, se illi omnia, quæcunque essent Corinthijs, dicaturum, eos quæcunque haberent iussit describere. deinde a singulis decimam partem accepit, reliquis eos ad lucrum exerceri iussit: tum anno vertente, rationem eandem seruauit. Ita annorum decem spatio, & ille omnia habuit, & Corinthij, quæ adepti erant possiderunt. Aristotel. oconom. 2. char. 804.
Cyrcæus mons est in Italia, in quo veneni quædam species oritur, huius vis, atque naturæ, ut si quis ex ipso aspersus fuerit, continuo concidat, ac caluus efficiatur, membraque totius corporis defluant. Quam obrem superficiem corporis defunctorum miseratione dignam inesse traditur. Hanc autem veneni speciem ferunt Paulum Peucestum, & Gaium cum Cleonymo Spartano tradere decreuissent, a Tarentinis compertos, ac de veneno interrogatos capitales pœnas persoluissent. Aristotel. de admir. aud. 75. char. 851.
Cyziceni seditione orta, & captis diuitibus a plebe cum pecunias militibus deberent, captos non morte afficere, sed multatos pecunia in exilium mittere statuerunt. Arist. oconom. 2. char. 808.

D

DAEMONIORVM quorundam genus nonnulli inducunt rationis experti in inferiore loco, quod per hoc scimus, ad cruciandos sceleratorum animos, quæ ab alijs mortalia, ab alijs immortalia creduntur. Ammon. in Porphy. char. 10. col. 4.

Dæmonem, intellectualem animæ nostræ partem, veteres vocare consuevere. Eustr. 1. moral. char. 3.
Dæmones in aere habitare, & ad nos venire, & nobis ostendere futura, secundum naturæ ordinem omnino absurdum est. substantiæ enim illæ non ponuntur, nisi ut principia quædam generatorum, ut virtutes coelestes sunt actiuæ, & passiuæ qualitibus elementorum sufficienter generent omne, quod est generabile, & corruptibile. Alb. mag. de som. & vig. l. 3. tract. 1. cap. 8. char. 37. col. 4.
Dæmones, secundum Apuleium, sunt animalia corpore aerea, mente rationalia, animo passiuæ, tempore æterna. D. Thom. 5. metaph. lect. 12. tex. 10. char. 321.
Dæmonibus mediatis res humanas per diuinam prouidentiam gubernari existimantur gentiles, & maxime Platonici. D. Tho. ethic. 9. lect. 10. char. 163. col. 1.
Damma bestia est magnitudine capræ, & pilæ, & figuræ, cornua ut ceruus habens, sed non ramosa, sed plana acuta, cursu velox. caro eius frigida, & sicca est: si fel huius animalis, & semen testiculorum vulpis, & piper semen erucæ de quolibet acceptum ad pondus auri, & mellis duæ uncia, & fiat electuarium, & ipsum teneat mulier in lana, quando cum viro concumbit, concipit, & si fel est feminæ, foeminam; si masculi, mascululum concipit. Alb. Mag. de anim. l. 22. tract. 2. cap. 1. char. 176. col. 3.
Damma siue dāmula est bestiola parua, & debilis, quæ est præda ceteris animalibus, & cum parit deuorat secundinam, antequam ad terram cadat. Alber. mag. de ani. l. 22. tract. 2. cap. 1. char. 176. col. 3.
Dammum est cum quis minus habet, quam suum erat. Arist. 4. ethic. nicom. cap. 4. char. 119.
Danubius fluiuis nascitur ex alpihus Sueuiæ prouinciæ, & procedens colligit multas aquas, quarum maxime sunt, Nides, Littus, Henus; germinatur, & ipse, & Dyaus, & includunt intra se Pannoniorum ciuitates plurimas, id est, Attinetum, Petroennem, Tarmontum, & Stuarim, & redeunt ad vnum, & faciunt rotunditatem, in qua est oppidum Peuce, & ex ipso fluuiali circulo septem crines fluminum procedunt, infundentes se in Pontum iuxta Constantinopolim. Constat Danubium exeuntem ex alpihus edere Dicaram, sed effunditur per crines supra scriptas. currit miliaria 600. Albert. Magn. de nat. locor. dist. 3. cap. 2. char. 102. col. 2.
Data sunt in vnaquaque scientia, quæ semper quod sunt, sumunt; quæ autem, quæ his accidunt. Io. Gram. in post. cap. 8. char. 20. col. 4.
Daxus animal est pingue valde, & axungia eius valet ad renem dolores; est latum in dorso; breuius cruribus, multum mordax: pilo plus albo, quam nigro; in dorso plus nigro, in lateribus albos habet pilos; est ad quantitatem vulpis: & alius est caninus, quia in multa findit pedem, & alius est porcinus, quia in duo findit ungulam, ut porcus; aliquando habet morsus venenosos, sed non semper. Albert. magn. de animal. l. 22. tract. 2. cap. 1. char. 176. col. 3.

Debilis est vltimum potentia passiuæ, non tamen in omnibus: nam in aliquibus propter excellentiam appellatur virtus. Albert. magn. in prim. de celo, tract. 4. cap. 4. c. 29. col. 1.
Debilis cordis videtur esse valde similis coangustationi cordis, Alb. mag. de mot. animal. l. 1. tract. 2. cap. 7. char. 44. col. 2.
Debilis est potius in fuga tristitiæ, quam in appetitu delectationis. Albert. magn. ethic. 7. tractat. 1. cap. 12. char. 87. col. 1.
Debitum qui facit, non laudatur. Auer. in 1. rhetoric. tract. 2. cap. 16. char. 42. col. 3.
Decem sunt præmittenda in initio cuiuslibet libri philosophiæ: primo quot modis nominantur philosophorum sectæ; secundo operum diuisio; tertio quis sit auctor libri; quarto quis finis illius philosophiæ; quinto via, quæ ad finem perducit; sexto, quæ sit auctoris elocutio; septimo cur obscuritati studuerit; octauo quis auditor: nono quis debet esse interpres; decimo quot capita singulis libris præfanda sunt. Ammon. in prædic. c. 1. Idem Simpl. in præd. c. 1.
Decentia à morali virtute proficiuntur, Alex. Aphrod. in 4. natur. q. cap. 22. c. 20.
Decens in expensis sine comparatione accipi non potest; namque quod hunc decet, alium non decet, quæ decentia consideratur ad ipsum, qui facit, ad negocium in quo facit, & ad res, & personas, circa quæ facit expensas, vel donationes. Albert. magn. ethic. 4. tract. 1. cap. 9. char. 50. col. 3.
Deceptio secundum suspicionem fit, quemadmodum si idem pluribus primis inesse contingit; & hoc quidem latere quempiam, & existimare nulli inesse, & si quis decipitur circa ea, quæ sunt ex eadem coordinatione, & fit, cum scimus in vniuersali, non autem in parte. Arist. prior. l. 2. cap. 21. char. 279.
Deceptio per syllogismum affirmatiuum fit in prima figura, ex propositionibus immediatis vtriusque falsis, vel ex altera solum minore falsa. Aristot. poster. l. 1. cap. 12. tex. 32. char. 323.
Deceptio per syllogismum negatiuum in prima figura ex propositionibus immediatis fit ex ambabus propositionibus falsis, & ex altera tantum & hac quacunque. Arist. post. l. 1. cap. 12. tex. 32. char. 324.
Deceptio per syllogismum in secunda figura ex propositionibus immediatis, non contingit fieri ambabus propositionibus totis falsis: oportet enim accipere propositiones, ut huic insint, huic non; at ambabus in parte falsis nil prohibet, & maiore affirmatiua vera, minore negatiua falsa: & maiore affirmatiua falsa, minore negatiua vera; & maiore negatiua vera, minore affirmatiua falsa: vel maiore negatiua falsa, minore affirmatiua vera. Aristot. poster. lib. 1. cap. 11. tex. 22. char. 324.
Deceptio per syllogismum in prima figura ex propositionis mediatis ex eadem coordinatione non potest esse, ambabus propositionibus falsis, sed ea solum, quæ est ad maius extremum. Aristotel. post. lib. 1. cap. 13. tex. 32. char. 325.
Deceptio per syllogismum in prima figura, ex propositionibus mediatis, non ex eadem coordinatione fit maiore falsa, minore vera: & negatiua fit ex ambabus propositionibus falsis, & maiore vera, minore falsa. Arist. post. lib. 1. cap. 13. tex. 32. char. 325.
Deceptio per syllogismum in secunda figura ex propositionibus mediatis, non fit. ambabus propositionibus in toto falsis, altera vero euenit, & vtralibet. Arist. post. l. 1. cap. 13. tex. 52. char. 325.
Deceptio per syllogismum per proprium medium, impossibile est fieri ambabus falsis, sed vna, & hac maiore, & si medium non est proprium, hac vera, & illa falsa, & quauis. Arist. post. l. 1. cap. 13. tex. 32. char. 326.

Deceptio

Deceptio magis accidit his, qui cum aliis considerant, quam his, qui per seipfos: nam ea, quæ cum alio est consideratio, per orationem est; quæ autem per seipfos non minus per ipsam rem. Deinde, & per seipfos decipi accidit cum in oratione facit considerationem, ideo deceptio ex similitudine, similitudo autem ex dictione. Arist. elench. lib. 1. cap. 6. char. 589.

Deceptio fit in simplicibus, & compositis per accidens tantum. Arist. 9. metaph. cap. 7. tex. 22. c. 191.

Deceptio secundum quando non est in entibus immobilibus, id est, in necessariis, & impossibilibus. Arist. 9. metaph. cap. 7. tex. 22. char. 191.

Deceptio si accideret in substantiis non compositis ex sui natura, tunc generarentur, & corrumpentur. Arist. 9. metaph. cap. 7. tex. 22. char. 191.

Deceptor, qui iniustus ex illiberalitate est. Arist. moral. eudem. 3. cap. 6. char. 422.

Deceptio aliquando fit ex eo, quod medius terminus non idem in utrisque propositionibus, nisi voce sumitur. Alex. Aphrod. in pri. prior. cap. 37. ch. 64. col. 1.

Decipitur ille, qui ens non ens esse existimat, vel non ens esse ens. Simp. in 1. phys. c. 48. col. 1.

Deceptio fit, cum vnum pluribus inest, & huic videtur per se inesse, & quia latet nulli inesse, vel cum vniuersaliter per particulare persuadetur. Ioan. Gram. in 2. prior. cap. 20. char. 80. col. 1.

Deceptio, vel est cum nescimus vniuersale, vel particulare, vel neutrum. Ioan. Gram. in 2. prior. cap. 21. char. 80. col. 3.

Decipimur credentes demonstrasse vniuersaliter tribus de causis: prima, cum est solitarium, & singulare, in quo facimus demonstrationem: secunda, cum est aliquod commune innominatum, & cogimur loco nominis communis uti nomine speciei: tertia, cum & si fit vniuersale nominatum, tamen in aliqua specie facimus demonstrationem. Ioan. Gram. in 1. poster. cap. 5. char. 13. col. 3.

Deceptio ex similibus fit. Mag. in lib. de inter. quæst. 39.

Decipiuntur homines in eo, quod nesciunt, aut in eo, cuius cognitio non est valde manifesta. Auer. in 4. metaph. tex. com. 8. char. 35.

Decipiens est, qui intelligit facere sophisticam apparentiam, & non ostendere veritatem. Auer. ex dest. dest. disput. 3. char. 20. col. 3.

Deceptio nulla est malæ dispositionis circa res immobiles actu semper existentes. Alb. magn. in 9. metaph. tract. 4. cap. 9. char. 141. col. 3.

Deceptio secundum magnitudines ex hoc prouenit, quod non distinguitur de corpore, secundum quod est in genere substantiæ, & secundum quod est in genere quantitatis. D. Thom. 3. metaphysic. lect. 13. tex. 80. c. 178.

Deceptio ex hoc surgit, quia aliter opinamur de re, quam sit in re; & aliter affirmare, quam sit affirmandum; & aliter negare, quam sit negandum. Alexan. de Ales. in 9. metaphysic. tex. 22. c. 275. col. 2.

Deceptio sequitur ignorantiam dispositionis. Alex. de Ales. in 9. metaph. tex. 22. char. 275. col. 2.

Deceptio alia ex parte rei, & hæc esse potest circa contingentiam: alia ex parte nostra, & hæc est circa necessitatem. Alex. de Ales. 9. metaph. tex. 22. c. 275. col. 3.

Deceptio non potest oriri ex parte rei circa necessaria, & sempiterna, sed ex parte nostra; in contingentibus contra. Alex. de Ales. in 9. metaph. tex. 22. c. 275. col. 3.

Decoctio est cibi alteratio, & ideo est de contrario in contrarium, & sic in principio est dissimilis, & in fine est similis, & conueniens. Albert. mag. de animal. l. 18. tract. 1. cap. 1. char. 153. col. 1.

Decoctio non fit, nisi per humidi educationem, & humidum non educitur, nisi a calore ignis. Albert. mag. de animal. l. 20. tract. 1. cap. 4. char. 163. col. 3.

Decoctio est propria ignis operatio. Alb. mag. de anima. lib. 2. tract. 1. cap. 4. c. 163. col. 3.

Decrementum est transmutatio corporis a mensura maiore ad minorem. Auer. epitom. in logic. c. 343. col. 1.

Decreta ad res ipsas immutanda sunt, & accommodanda. Arist. ethic. nicom. cap. 10. char. 135.

Decretum intelligitur dupliciter: vno modo enunciatio quædam vniuersalis de particularibus operationibus: alio modo indicium aliquod de aliquo operabili. D. Thom. 4. politic. lect. 4. char. 56. col. 3.

Deductio est, cum primum medio palam est inesse, vltimo autem medium obscurum quidem, sed similiter credibile, aut magis quam conclusio. Aristot. prior. 2. cap. 21. char. 288. Ioan. Grammat. in 2. prior. cap. 21. char. 82. col. 4.

Deductio in minori propositione consistit, cum æque incognita sit conclusioni, vel notior. Mag. in prior. char. 66. col. 1.

Deductio, & refutatio idem commune habent, vt in propositione ambigua ambo versentur; differunt, quia deductio est ratiocinatio, quæ dubitationem affert: refutatio per ratiocinationem contrarium, vel repugnans infert. Mag. in prior. char. 66. col. 3.

Deductio habet medium magis notum secundum naturam conclusionem, & propinquius scientiæ introductionem. Alb. mag. in prior. char. 16. col. 4.

Deductio est, cum ipsi medio palam est inesse primum extremum in maiori propositione, & sic habentibus terminis propositio maior efficitur per se nota. Alb. mag. in prior. char. 168. col. 3.

Defectui, quod est malum, superabundantia, quæ & ipsa est malum, contraria est. Aristotel. predic. tractat. 3. cap. 1. char. 92.

Defectio in diuisione dicitur, cum non sumas in diuisione omnia, quæ contra diuiduntur. Ioan. Gram. in 2. poster. cap. 6. char. 60. col. 1.

Deficit cito, quod continuo non generatur. Alber. mag. de pass. aer. char. 119. col. 3.

Defensor videre debet, quæ, & quot eorum non inest, quibus appetendis homines alijs iniuriam faciunt. Arist. rhetor. 1. char. 43.

Defendens semper in meliori conditione est, quam qui accusat, quia qui accusat ex verisimilibus probat. Arist. rhetor. 2. char. 132.

Defensio est delictorum, ac iniuriarum, quæ vel in accusationem, vel suspicionem venerunt dissolutio. Arist. rhetoric. ad Alex. cap. 4. ch. 195.

Defendens, aut ostendere debet nihil perpetrasse eorum, quorum accusabatur: aut si cogatur fateri, intendendum est, vt gestum a se negocium, & legitimum, & iustum, & honestum, & publice vtilitati vtile ostendat, aut in imprudentiam, in fortunam gesta negocia conferens, & iacturas ab iis profectas, quam minimas ostendens. Aristot. rhetoric. ad Alex. cap. 4. chart. 196.

Deferri, & circumferri idem sunt: nam deferri est vniuersum locum deserere: circumferri est in se eodem situ per eandem ambitudinem recurrere. Them. in 4. phys. tex. 45. c. 37. col. 1.

Definire non est in sempiternis maxime indiuidua vnica vt Sol, & Luna. Aristotel. 7. metaphysic. cap. 17. tex. 55. char. 157.

Definibile in se habet, vt se habet definitio. Simp. in phys. tex. 30. char. 42. col. 1.

Definibile omne compositum est, & definitia ipsius quidditatis termini sunt. Alb. mag. de caus. & process. vniuer. a 1. cau. l. 1. tract. 2. cap. 5. c. 192. col. 1.

Definitio quot modis dicitur, & fit, & inuenitur.

Definitio, aut principium est demonstrationis, aut demonstratio positione differens, aut conclusio demonstra-

monstrationis. Arist. post. lib. 1. cap. 2. tex. 22. car. 310.

Definitio per solam primam figuram venatur; quia in secunda non est affirmatiuus syllogismus; in tertia non est vniuersalis. Arist. post. lib. 1. cap. 11. tex. 31. c. 321.

Definitio alia significat, quid nominis; qua cognita querimus propter quid est: alia declarat propter quod: prior significat, sed non ostendit, alia positione differt a demonstratione. Aristoteles post. libro secundo. cap. 10. tex. 10. char. 367.

Definitio alia est ratio ipsius, quod quid est demonstrabilis, alia est syllogismus casu differens a demonstratione, alia est conclusio demonstrationis. Arist. post. lib. 2. cap. 10. text. 10. char. 367.

Definitio nem venabimur, si primo considerabimus, quæ se extendunt in plus rei propositæ, non tamen extra genus, id est, in sunt vnicuique vniuersaliter, & alijs, & eorum aggregare id, quod est illius rei, cuius intendimus definitionem elicere, & hoc aggregatum necessarium est forma rei, & eius definitio. Aristot. post. lib. 2. cap. 13. tex. 16. char. 374.

Definitio nem alicuius totius, si aliquis vult inuenire, primo diuidere oportet genus in indiuidua specie prima, & horum definitiones accipere, & horum genus accipiendum, & proprias passiones speculari, per communia prima: quia accidentia ex his, quæ componuntur ex indiuiduis, ex definitionibus plana sunt; quia principium omnium est definitio simplicis, & simplicibus solis per se insunt accidentia, alijs vero secundum illa, differentia sunt ordine suo ponenda, & nihil eius, quod in eo quod quid est prætermittendum est. Aristot. post. lib. 2. cap. 13. tex. 18. char. 376.

Definitio nem construere qui vult per diuisionem, tria coniecturare oportet: primo, vt accipiat quæ prædicantur in eo quod quid est: secundo hæc ordinare, quid primum, quid secundum: tertio quid hæc omnia sunt. Primum est, quia prædicata accidentalia non conferunt definitioni: Ordinamus autem, si acceperimus quod primum acceptum fuerit, quod omnibus inest, illi autem non omnia. Quod autem omnia hæc sint manifestum est ex eo, quod accepit per diuisionem a toto, & id quod acceptum est fit idem cum re definita, nec deficit, nec aliquid illi superfit. Aristot. post. lib. 2. cap. 13. tex. 21. char. 378.

Definitio facilius fit, cum definimus singularia, quam vniuersalia. Arist. post. lib. 2. cap. 10. tex. 22. char. 379.

Definitio nem interire contingit, si ostenditur non esse idem, non aut esse satis ad astruendum ostendere idem esse. Aristot. topic. 1. cap. 4. char. 393.

Definitio multipliciter dicitur: vno modo significat substantiam, & hoc aliquid alio modo quodcumque prædicamentum, quantitatem, qualitatem, & alia quæcumque talia. Arist. 7. metaph. cap. 3. text. 14. char. 132.

Definitio alia est nominis, alia orationis. Alex. aphrod. in 1. topic. cap. 4. text. 7. col. 7.

Definitio illa prima sunt, quæ in propria ratione continent aliqua, quæ non alterius in definitione sumuntur. Alex. aphrod. in 1. de ani. cap. 9. char. 34. col. 2.

Definitio nes omnes propriæ prædicatæ sunt, impropriæ autem negatiuæ. Alexan. & Eustrat. in 9. poster. char. 17. col. 1.

Definitio nes, aliæ cum definito conuertuntur, aliæ non, quæ non conuertuntur, & sunt ex materia, per primum primæ figuræ modum demonstrantur, quæ ex forma indemonstrabiles sunt. Alexander & Eust. in 2. poster. char. 45. col. 2.

Definitio num quatuor sunt species: vna, quæ quid nominis declarat, quæ nec definitio proprie appellari debet: alia ipsius quod quid est indemonstrabilis: alia, quæ conclusio demonstrationis est: quarta, quæ definitio quidem est, at differt a demonstratione sola positione. Alexan. & Eustrat. in 2. poster. char. 56. col. 2.

Definitio nem vt conficiamus, tria paranda sunt, vt omnia sint substantialia, & in eo quod quid est prædicentur, & nihil sit accidentale, quod decenter ordinetur, vt priora natura sint præordinata, & post ipsa posteriora; tertio vt omnia hæc sint definitum, vt illud, nec nec excellat definitionem, nec deficit ab illo, de quo assignata est. Alex. & Eustrat. in 2. poster. cart. 87. col. 1.

Definitio nem qui venari vult, potius vt debet resolutiua, quam diuisua methodo a singularibus ad vniuersalia eundo. Alexan. & Eustrat. in 2. poster. c. 90. col. 2.

Definitio nem venari conuenit Aristoteli, ex ijs rebus, quæ maxime rem consequuntur. Pflisto in 2. phys. c. 11.

Definitio alia est nominis, quæ nec digna est definitionis nomine, quæ aliam rem monstrat, sed non quamobrem ostendit; & hæc nihil ad scientiam demonstrat: alia, & vt sit, & causam quod ita sit ostendit, & hæc solo flexu a demonstratione differt: alia est eorum, quæ prima, & immediata sunt, quod principium est demonstrationis. Themist. in 2. poster. cap. 11. char. 10. col. 3.

Definitio nes per negationem maiorem subiecto dignitatem afferunt. Ammon. in Porph. q. 32.

Definitio nes sumuntur aliquando a forma, aliquando a materia, aliquando ab vtraque. Simp. in 1. phys. tex. 92. char. 138. col. 2.

Definitio nes aliæ sunt materiales, aliæ formales, aliæ ex vtraque. Io. gram. in 1. post. cap. 7. char. 18. col. 4.

Definitio num scientiam per solam primam figuram venari possumus. Io. gram. in 1. post. cap. 11. c. 30. col. 1.

Definitio duplex: alia, quæ substantiam exhibet, alia, quæ nomen interpretatur. Ioan. gram. in 2. poster. cap. 7. char. 61. col. 4.

Definitio alia materialis, aut quæ sumitur ex his, quæ substantialiter rebus insunt: & materialis, aut conuertitur, aut non, aut eadem cum definito est, aut alia, aut formalis, aut conuertitur, & eadem est cum definito. Ioan. gram. in 2. post. cap. 8. char. 62. col. 1.

Definitio nes generum ex resolutione inueniuntur a definitionibus specialissimorum, quæ a definitionibus singularium inueniuntur. Io. gram. in 2. post. cap. 14. char. 70. col. 1.

Definitio nes, vt ex diuisione eliciamus, tria consideranda sunt: primum accipere in definitione, quæ prædicantur de definibili in eo quod quid est: secundum ordinare vniuersalia prima, particulariora vero post ipsa: tertium, quod hæc omnia substantialia in definitionem comprehensa soli definito conueniant. Ioan. grammat. in 2. poster. cap. 14. char. 76. col. 1.

Definitio nis inquisitio omnis difficilis est, communiter, autem, quæ de ijs est, quæ sunt, propriæ autem de anima. primum querendum vtrum vna sit methodus, vel multæ per quam definitiones omnium, quæ sunt, elici possunt, si vna, quid sit, & qualis: si multæ, quot, & quales viæ sunt duæ, descriptio, & definitio. Ioan. gram. in 1. de anima. tex. 4. char. 6. col. 1.

Definitio nes secundum veritatem inueniuntur in compositis, quæ habent essentiam perfectam, sed in relatiuis, & rebus simplicibus, quarum existentiæ propinqua est, vt sit in intellectu, vt sunt relatiua, non inueniuntur definitiones secundum veritatem. Auerroes in poster. lib. 1. text. 10. chart. 137. col. 2.

Definitio, aut est nota tota secundum se, aut aliquæ partes ipsius secundum se sunt ignotæ, aliquæ notæ; primo est principium demonstrationis: secundo conclusio demonstrationis: tertio partim est principium demonstrationis, partim conclusio demonstrationis. Auer. in poster. lib. 1. cap. 7. tex. 64. chart. 148.

Definitio nes duas nihil habere potest. Auerr. in poster. lib. 1. cap. 3. text. 10. char. 20.

Definitio num quædã sunt, quas ab initio est notum inesse definito, & singulas partes ipsarum singulis illius, & hæc sunt demonstrationis principia. Aliæ sunt, quas non est notum

notū inesse definito, siue partes inesse singulæ singulis sit notum, siue non sit notum. Aliæ sunt, quarum aliquas partes notum est inesse definito, & aliquas non est notum: & harum, aliæ per demonstrationem possunt verificari, aliæ non. Auer. epit. in log. c. 353. col. 3.

Definitionem oportere esse definito notioem quatuor intelligi potest intentionibus. Vna, quod conceptus definitionis confusus sit notior, quam conceptus definiti confusus. Secundus, quod conceptus partium definitionis distinctus sit notior, quam conceptus definiti distinctus. Tertius, quod conceptus partium definitionis confusus sit notior, quam conceptus definiti distinctus. Quartus, quod conceptus partium definitionis distinctus sit notior, quam conceptus definiti confusus. Auer. in q. logicis q. 17. c. 378. col. 3.

Definitio non inuenitur in rei veritate nisi in substantia. Auer. in 4. metaph. tex. 10. c. 38. col. 3.

Definitiones substantiarum plures sciuntur in ijs tribus vijs, scilicet compositionis, diuisionis, & demonstrationis. Auer. in 6. metaph. sum. 1. tex. 10. c. 68. col. 1.

Definitio in substantia inuenitur simpliciter, in alijs prædicamentis secundum quid. Auer. in 7. metaphysic. com. 14. ch. 77.

Definitionis ad definitionem est proportio, vt quidditatis ad quidditatem. Auerroes in 7. Metaphysic. tex. 14. char. 77.

Definitiones ignotæ quæ sunt, primo perscrutandum est de genere earum, & post de differentia, quando vtraque pars differentia ignota est, scilicet genus, & differentia. Auer. in phy. 4. tex. 8. c. 58. col. 2.

Definitionem tribus vijs venari possumus: demonstratione, vt placuit Hippocrati: diuisione, vt Platonis: compositione, vt Aristotelis. Auer. 1. de ani. tex. 5. c. 109. col. 2.

Definitiones nullum vsum recipiunt ab accidentibus. Boeth. in Porph. ch. 3.

Definitio alia est per genera, & est vera: alia est quædam descriptio, qua maxime vtur in illis generibus, quæ summa sunt genera. Boet. in Porph. c. 14.

Definiri quæ nequeunt, describuntur. Boeth. in præd. char. 117.

Definitio generis constitutione formatur, differentiarum vero compositione perficitur. Boeth. in lib. de interp. char. 308.

Definitio sit sumpto speciei genere, & differentia, si æqualis est speciei, facta est definitio; si autem maior est, diuidatur iterum differentia, & hoc quousque genus, & differentia vna consideratæ æquantur speciei. Boet. de diuisione. char. 644.

Definitiones cum tres sint a toto, ab enumeratione, & a notione, sola quæ a toto est definitio, propria, ac vera est. Boeth. de defin. char. 675.

Definitionis a toto quindecim sunt formæ: prima est substantialis: secunda notionem subiicit: tertia a qualitate nomen accipit; quarta descriptio dicitur: quinta ad verbum dicitur: sexta differentia dici potest: septima per translationem; octaua per priuatiuam sui contrarii: nona per imaginationem: decima veluti: vndecima per indigentiam pleni ex eodem genere: duodecima per laudem: decimatertia per proportionem: decimaquarta per id, quod est ad aliquid: decimaquinta causam tribuens. Boet. de distin. c. 655.

Definitio ab enumeratione fit, cum totum loco generis sumitur, & partes loco speciei. Boeth. de distin. c. 655.

Definitio a notione fit, cum proposito eo, quod definiendum est, nec eius genere dicto explicatur quod illud fit, de quo quæritur verbis in rei sensum ducentibus. Boeth. de dist. char. 656.

Definitio, partitio, atque collectio inuentionem continent, & iudicium, quia neque existere præter inuentionem, neque cognosci præter iudicium possunt. Boet. in top. Cic. l. 1. char. 761.

Definitio, quæ per partium enumerationem fit, aut explicat partes substantiales, & tunc fit ex genere & differentia: aut proprietatis partes dicuntur, & est descriptio; aut quasi totius membra enumerantur, & definitio per partium enumerationem dicitur: aut tanquam species diuiduntur, & a diuisione specierum definitio nuncupatur. Boeth. in top. Cic. l. 3. c. 798.

Definitio, alia est per materiam, alia per efficientem: & materialis fit, quia materia nõ vt materia simplex accipitur, sed prout ipsa est prima potetia ad esse: & per efficiens fit, si agens non vt efficiens tantum sumitur, sed vt agens fm formam, & vniuocem. Alb. mag. de præd. c. 4. c. 1.

Definitionem tribus vijs inuestigare possumus: vel ex prioribus, ex quibus est demonstratio, vt dixit Hippocrates; vel ex posterioribus, vt procedit diuisio, vt ait Plato: vel collectione definitientium per diuisionem, & compositionem eorum, vt dixit Aristot. Albe. mag. in 1. de ani. tract. 1. cap. 3. c. 1. col. 3.

Definitionem cognoscere contingit duobus modis errare: primo cum definitio eius est falsa ad aliam rem, vt definitio circuli est falsa ad triangulum: secundo cum partes definitionis non coherent simul, & tunc definitio est falsa simpliciter. D. Tho. in 3. de ani. l. 1. tex. 26. ch. 60. col. 1.

Definitio duplex: vna, quæ declarat id, quod est: alia, quæ declarat esse eius, quod est. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 16. ch. 125. colum. 1.

Definitionem venatur intellectus per viam compositionis, & diuisionis. Alexan. de ales in 7. metaph. tex. 33. char. 218. col. 2.

Definitionem cum venari vult intellectus, primo venatur conceptum rei, secundum quem res definibilis conuenit cum ipsa re, & ab hoc accipitur genus: secundo conceptum, secundum quem differt a quolibet alio conceptu, & ab hoc accipitur differentia. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 33. c. 218. col. 2.

Definitionem via diuisiua sic venabimur: primo videndum in quo genere est ipsa species, quæ debet defini: deinde venari differentiam, quæ diuidenda est, quousque ad vltimam differentiam deueniamus; quæ diuisio, vt recte fiat duo cõseruanda sunt: primo, quod fiat per differentias immediatas: secundo, quod differentia, quæ diuidunt aliquod diuisum respiciant per se naturam diuisi, quia natura diuisi magis certificata. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 43. c. 229. col. 1.

Definitionis instrumenta sunt compositio, & diuisio; quia primo diuido genus per differentias, & abiectionem differentiam, quæ non est consequens: & tertio cõpono eam, quæ rem consequitur, ac ipsam eligo, & sic fit definitio. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 43. c. 229. c. 2.

Definitio passionis potest esse duplex, vel dicens quid, vel dicens propter quid. Ale. de ales in 7. metaph. tex. 59. ch. 244. colum. 1.

Definitio, alia substantiarum est per se existentium, alia compositorum ex substantia, & accidentibus. Ale. de ales in 8. metaph. tex. 4. ch. 247. col. 1.

Definitio duobus modis consideratur, vel in se, & sic nec verum, nec falsum significat: vel vt est huius definitio; & sic vel vera, vel falsa est, & affirmatio est. Thom. de Vio in post. ch. 191. col. 1.

Definitio venari potest secundum Platonem, via diuisiua: secundum Aristotelem, compositiua: secundum Hippocratem, via demonstratiua. Tho. de Vio in post. ch. 221. col. 1.

Definitio quid est, & vnde dicitur.

Definitio non est omnino prædicatiuorum, quæ sunt in prima figura. Aristot. post. l. 2. cap. 3. tex. 2. c. 357.

Definitio est substantia quædam cognitio. Aristot. post. l. 2. cap. 5. tex. 2. char. 357.

Definitio

Definitio est oratio ipsius quod quid est. Aristot. post. lib. 2. cap. 10. tex. 10. c. 367.

Definitio omnis semper est vniuersalis. Aristot. post. libr. 2. cap. 13. tex. 22. c. 379.

Definitio est oratio, quod quid erat esse significans. Aristot. top. 1. cap. 4. c. 492.

Definitio est illa, quæ significat illud, quod nomen significat. Aristot. 4. metaph. cap. 5. tex. 28. char. 82.

Definitio vnius rei est vna, quæ est quod quid erat, per accidens autem multæ possunt esse definitiones. Aristot. 5. metaph. cap. 29. tex. 34. char. 116.

Definitio vniuocuiusque rei est illud, quod prædicatur secundum se: & in ipsa nec comprehenditur, quod prædicatur per accidens: nec accidens, quod est per se secundo modo: nec compositum ex accidente, & subiecto: & in qua definitione nõ ponitur subiectum, cum plures passionem de subiecto prædicantur, multæ enim passionem eadem essent inter se. Aristot. 7. metaphysic. ex su. 2. cap. 2. tex. 11. c. 131.

Definitio non est omnis ratio, quæ significat idem, quod nomē, alioqui omnes termini essent definitiones, sed definitio est vera, si est primi alicuius: prima autem sunt, quæ per se dicuntur, & quæ sit alicuius specierum, quæ non dicantur secundum participationem, nec secundum passionem, nec vt accidens. Aristot. 7. metaph. ex su. 2. cap. 3. tex. 13. c. 132.

Definitionem non esse rationem ex additione si aliquis dicat, contingit accidentium non simplicium sed copulatorum non esse definitionem, quæ necesse est face- re. Aristot. 7. metaph. c. 4. tex. 17. char. 133.

Definitio est idem cum eo, cuius est; singulum enim non aliud videtur esse a sui met substantia: & definitio dicitur singuli substantia, at in accidentibus non est idē. Aristot. 7. metaph. cap. 5. text. 20. char. 135.

Definitio, & definitum in iis, quæ sunt secundum accidens, non sunt idem, quia alia est accidentis, & alia subiecti natura. Aristot. 7. metaph. cap. 5. tex. 2. c. 136.

Definitio omnis ratio est, & omnis ratio habet partes, ita vt se habet ratio ad rem, sic partes rationis ad partes rei se habent. Aristot. 7. metaph. cap. 11. te. 33. c. 143.

Definitio est vniuersalis, & speciei tantum. Aristot. 7. metaph. cap. 2. tex. 36. ch. 147.

Definitio est quædam vna ratio: & substantia, quæ indicatur, vnum est. Aristot. 7. metaph. cap. 14. tex. 42. c. 151.

Definitio est ratio, quæ est ex differentijs, ita vt vnitatis pendet ex finali differentia, & ordo sit, vt magis communis præcedat minus communem. Aristot. 7. metaph. cap. 14. tex. 43. ch. 152.

Definitio est vere vnum ex multis partibus, non sicut aceruus. Aristot. 8. metaph. cap. 8. tex. 15. ch. 171.

Definitio omnis in eo quod quid est consistit. Alexan. aphr. in 1. prior. cap. 28. ch. 52. col. 1.

Definitio æquimembris est, quæ habet partes æquales definito. Alex. aphr. in 6. top. cap. 5. c. 81. col. 3.

Definitiones in naturalibus perfectissimæ sunt, quæ formam dicunt eius, quod definitur, & insuper apponunt quid in tali, & tali materia. Alexan. Aphrod. in 4. meteor. cap. 10. co. 44. char. 116. col. 2.

Definitio cum causa est demonstratio ratione differens. Alexan. Aphrod. in 2. metaphysic. vel secundum Latin. 8. co. 19. char. 60. col. 1.

Definitiones definitorum sunt principia; ipsarum vero genera, & differentia principia sunt. Alex. Aphrod. in 2. metaph. vel apud Latin. 3. co. 35. c. 67. col. 1.

Definitia magis entia sunt, & magis substantia, quam definitum, & in specie constitutum, & informatum, & ideo forma est magis substantia, quam materia. Alex. Aphrod. in 2. metaphysic. vel secundum Latin. 3. co. 56. char. 78. col. 2.

Definitio prima, & proxima est rei ipsius definitio. Alex. Aphr. ex 1. met. vel secundum Latin. 2. co. 16. ch. 51. col. 2.

Definitio aliquid de aliquo significat, quorum alterum est forma, alterum materia. Alex. Aphrod. in 7. metaph. vel 8. com. 8. char. 225. col. 1.

Definitio est significatiua substantia rei subiectæ. Alex. & Eust. in 6. post. char. 18. col. 2.

Definitionis propositum est nihil præmittere, quod despicit substantiam definiti, sed omnia percurrere. Alex. & Eust. in 2. post. char. 28. col. 2.

Definiens ex duobus alterum necessario ostendit, vel quid est res, vel quid nomen significat. Alex. & Eust. in 2. post. char. 38. col. 2.

Definitio rerum naturam per se significat, per accidens quid nomen significat. Alexand. & Eust. in 2. poster. chart. 43. colum. 2.

Definitio est ratio vnum de vno significans, non secundum accidens, namque simplicium, & non compositorum est. Alex. & Eust. in 2. post. c. 57. col. 1.

Definitio est ratio naturam definiti explicans. Alex. & Eust. in 2. poster. char. 100. col. 1.

Definitio est oratio, in qua nec esse, nec non esse dicitur, sed tantum quid sit rei. Themist. in 1. posterio. cap. 5. char. 2. colum. 1.

Definitio est breuis, & circumscripta oratio, quæ alicuius rei naturam explicat. Ammon. in Porph. c. 1. c. 1.

Definitio dicitur metaphora ab agrorum finibus sumpta. Ammon. in Porph. c. 1. col. 1.

Definitiones dicuntur vel a re subiecta, vel a fine, vel ab vtroque. A re subiecta, vt cum dicimus medicina est ars, quæ in corporum humanorum cognitione cernitur. A fine, vt medicina est, quæ efficit secundum se valetudinem. Ab vtroque, cum dicimus, medicina est ea ars, quæ operæ multum in corporum humanorum cognitione ponat, quæque ipsis prosperam afferat valetudinem. Ammon. in Porph. c. 1. col. 1.

Definitio minus nota est, quam definitum, ergo non potest esse, quod sit medium in demonstratione, quod ex notioribus esse debet. Simp. in phy. c. 4. col. 1.

Definitio est formæ, & speciei indicatiua. Sim. in 2. phy. chart. 110. colum. 2.

Definitionibus nihil est principalius, & nihil communius est dignitatibus. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 2. char. 6. col. 4.

Definitio est quod quid est rei manifestans. Ioan. gram. in prim. post. cap. 2. chart. 7. col. 2.

Definitiones substantiam rei dicunt, non quæ ipsi insunt. Io. gram. in prim. post. cap. 2. char. 7. col. 2.

Definitio non est alia a definito. Ioan. Gram. in 1. poster. cap. 2. char. 7. col. 2.

Definitum est pars illius, quod accipitur in sua definitione. Ioan. gram. in pri. post. cap. 5. chart. 13. col. 3.

Definitio, vel est demonstrationis principium, vel demonstratio positione differens. Ioan. Gram. in 1. poster. cap. 7. char. 18. col. 4.

Definitio est oratio sumpta ex communibus, & ex his quæ secundum substantiam insunt, quæ est propria alicuius. Io. gra. in pri. post. cap. 11. c. 30. col. 1.

Definitio est oratio composita ex proprijs in eo quod quid est. Ioan. Gram. in 2. post. cap. 6. char. 60. col. 2.

Definitio vniuocuiusque rei vna est, & non multæ. Ioan. Gram. in 2. post. cap. 8. char. 62. col. 1.

Definitio proprie est ex materiali, & formali causa composita. Io. gram. in 2. post. text. 8. chart. 62. col. 2.

Definitio non est eadem, in quibus est prius, & posterius. Ioan. Gram. in 1. de ani. tex. 8. c. 8. col. 1.

Definitio perfectissima est, quæ nobis regulas tribuit, quibus possimus syllogizare velut ab aliquo principio de omnibus, quæ per se rebus insunt. Ioan. Gram. in 1. de ani. tex. 11. char. 9. col. 1.

Definitionis non est pars vniuersalis, & communis, cuius tractatus præcedat definitionem appropriatam vnicuique arti, quia in ipsis nõ est aliquid præcedens modo formæ.

Auer. in poster. lib. 1. ex proem. chart. 127. colum. 1.
Definitio potentia, est potentia nominis, sed nomen sequitur substantiam rei confusam, definitiones autem distinctam, Auerroes in poster. libr. 1. cap. 10. text. 79. char. 153.
Definitio est, quæ comprehendit naturam, & naturæ sunt, ex quibus constituitur substantia rei, Auerroes in poster. lib. 1. cap. 16. text. 154. char. 180.
Definitio est aliud a demonstratione, quia quæstio quid est, est aliud a questione demonstrationis. Auerroes in poster. lib. 2. cap. 1. text. 14. char. 198.
Definitio perfecta est, quæ est conclusio demonstrationis. Auer. in poster. lib. 2. cap. 5. text. 46. char. 216.
Definitio simplicis est principium definitionis compositi, & species simpliciores sunt generis, ergo definitiones specierum sunt prima definitionum genera. Auerroes in poster. lib. 2. cap. 8. text. 72. char. 225.
Definitio illa est perfecta, in qua nihil deficit de substantia definiti. Auer. in post. lib. 2. cap. 8. text. 75. char. 226.
Definitionis pars nihil prohibet quin sit genus, vel differentia: genus autem non conuenit, ut sit terminus medius. Auer. in poster. lib. 2. cap. 10. text. 95. chart. 234.
Definitio est sermo, cuius compositio est conditio, & copulationis ad intellectum definiti per res substantiales, quibus est sui consistentia, & componitur ex genere, & differentia. Auerroes epitom. in lib. logic. charta 342. colum. 1.
Definitio est compositio clausule conditionis & nexus, explicans significatum definiti per essentialia. Auerro. epitom. in logic. char. 353. col. 2.
Definitionum perfectissima est, cum contigerit, quod pars, quæ est demonstrationis conclusio fuerit definitio, & illa definitio, quæ fuerit medius terminus, sit definitio, & causa definitionis ostensa. Auerroes epitom. in logic. char. 354. colum. 1.
Definitionis partium habitudo ad ipsam definitum est habitudo, quam facit intellectus: sed habitudo rei ad aliud est extra intellectum. Auerroes in quæstio. logic. q. 17. char. 279. col. 2.
Definitionum perfectissima est, quæ significat medium terminum per orationem, & hæc species demonstrationum, alia est simpliciter, alia secundum quid. Auer. in quæst. log. q. 18. char. 379. col. 3.
Definitionis partes præcedunt rem, cuius est definitio in esse. Auer. in phys. 1. text. 28. c. 10. col. 1.
Definitio naturæ non dicitur, nec æquiuoce, nec uniuoce, sed secundum prius, & posterius, & in talibus incipiendum est a communiore, & veniendum ad propria, ut in definitione motus, & loci. Auerroes in phys. 2. text. 3. char. 23. colum. 4.
Definitio est id, quod prædicatur in quid, & conuertitur. Auer. in phys. 3. text. 1. char. 40. colum. 4.
Definitio partium substantiarum consimilium partium, & definitio totius sunt eadem. Auer. in phys. 3. text. 37. char. 48. colum. 2.
Definitio omnis, per quam accidentia non cognoscuntur, non est definitio, nisi æquiuoce. Auerroes in 1. de anima. text. 11. char. 110. colum. 2.
Definitio est id, quod notificat formam, & substantiam rei. Auer. in 1. metaph. text. col. 51. char. 14.
Definitio non est definitio, nisi cum significat essentiam rei. Auer. in 5. metaph. ex su. 1. text. com. 11. char. 53.
Definitio est finis in cognitione, & esse. Auer. in 5. metaph. text. com. 22. char. 62.
Definitiones accidentium non significant unam materiam. Auer. in 5. metaph. text. com. 34. char. 67.
Definitio est unum actu, duo in potentia. Auer. in 7. metaph. text. com. 12. char. 77.
Definitio, quæ declarat quidditatem rei, est rerum, quæ sunt totum, & unum. Auerroes in 7. metaph. text. comment. 12. char. 77.

Definitio accidentium est, ut definitio priuationis. Auerroes in 7. metaph. text. com. 14. char. 77.
Definitio significat res terminatas in definito. Auerroes in 7. metaph. text. com. 18. char. 79.
Definitum, & definitio sunt unum actu, plura potentia. Auer. in 7. metaph. text. com. 21. char. 81.
Definitio est unum cum definito secundum prædicationem, non quod ipsa definitio, quæ est forma, est ipsum definitum, quod est habens formam. Auer. in 7. metaph. text. com. char. 90.
Definitiones rerum sunt permanentium, ut sunt uniuersalia, & non particularia, namque particularia non sunt permanentia. Auer. in 7. metaph. text. com. 53. c. 95.
Definitio est ens in actu per ultimam differentiam, & alia differentia quæ sunt ante, sunt, quasi materia. Auerroes in 8. metaph. text. com. 6. char. 100.
Definitiones existentes per se sunt illæ, in quibus genus est quasi materia, & differentia quasi forma. Auerro. in 8. metaph. text. com. 6. char. 100.
Definitio est sermo, in quo disponitur aliquid per aliquod. Auerroes in 8. metaph. text. com. 9. char. 102.
Definitio contrariorum, quæ est esse maximam distantiam, est propter contrarietatem, quæ est in loco: distantia enim in loco est maxima, centri scilicet ad circumferentiam, & hæc distantia est in contrarietate substantiarum corporum propriorum istis locis. Auerroes in 10. metaph. text. com. 13. c. 122.
Definitio est oratio notificans quidditatem rei per essentialia, quibus consistit. Auerroes in epit. metaph. tract. 2. c. 172. colum. 4.
Definitionum partes cum definitionibus sunt unum actu, multa potentia. Auer. ex deit. dist. 6. c. 36. col. 1.
Definitiones per genera, species, differentias, & propria tractantur. Boet. in Porph. ex dialog. c. 3.
Definitio est esse rei. Boet. in Porph. c. 90.
Definitionum substantiales differentia partes sunt. Boet. in Porph. c. 90.
Definitiones esse possunt genera subalternorum. Boet. in prædicament. c. 117.
Definitio una semper est oratio, quia unius rei substantiam monstrat. Boet. in libr. de interpr. c. 327.
Definitio omnis principium a genere sumit, deinde suas ponit differentias. Boeth. ex introd. ad cath. syllog. char. 538.
Definitio prima semper ratio est dicendi, ac disputandi. Boeth. de definitio. ch. 648.
Definitio est oratio, quæ id, quod definitur, explicat quid sit. Boeth. de definitione. ch. 649.
Definitio omnis in quæstione rem habet incertam. Boeth. de defin. char. 649.
Definitio est illa, quæ in rebus exprimentis explicat, quid sit, quale sit, & quemadmodum membris suis constare debeat. Boeth. de definitione. char. 651.
Definitio substantialis, sola certa, ac vera definitio est. Boeth. de definitione. ch. 651.
Definitio est, cum proposito eius rei genere, de qua quæritur, & adiunctis speciebus cum differentia usque ad eius proprium distincta omnino communiōne venimus. Boet. de definitione. char. 653.
Definitio a notione dicitur, cum vis nominis, vel verbi, quæ in compositione sita est, rem suam facta quadam separatione designat. Boet. de definitione. c. 655.
Definitio, quæ a qualitate nomen accipit, est quæ dicendo quale sit ostendit. Boet. de definitione. char. 656.
Definitio descriptiua est, quæ non dicit quia sit, sed adhibita dictorum circuitione, atque factorum, quid quæque res sit declarat descriptiue. Boethius. de definitione. char. 657.
Definitio ad verbum est, cum illam vocem, de qua quæritur, alio sermone designat. Boeth. de definitione. char. 657.

Defini-

Definitio per differentiam est, cum quæritur quid inter regem vel tyrannum est, & adiecta differentia, quid utrumque sit definitur. Boet. de definitione. ca. 657.
Definitio per translationem est, cum sit translatio, quæ nec lege vetita, nec turpis esse debet. Boet. de definitione. ca. 657.
Definitio per priuantiam sui contrarij est, cum id bonum dicimus, quod non est malum: quo definitionis genere uti debemus, cum contrariam notius sit. Boet. de definitione. ca. 657.
Definitio per imaginariam est, cum a genere, patria, corpore, factis, dictis, casibus, sumimus definitionem, ac circa indiuidua versatur. Boet. de definitione. c. 658.
Definitio, quæ veluti appellatur, est, cum per exemplum quid res sit declarat. Boet. de definitione. ca. 659.
Definitio per indigentiam pleni ex eodem genere est, ut cum quæritur, quid sit quadrans: cui dodrans deest, responderetur. Boet. de definitione. c. 659.
Definitio per laudem est, cum oratione aliquid quasi definiendo laudamus. Boet. de definitione. ca. 659.
Definitio per proportionem est, cum aliquid, quod disputari licet cum altero, id esse dicitur, quod illud est alterum propter rationem similitudinis, quod fit, cum maioris rei nomine definitur nomen. Boet. de definitione. ca. 659.
Definitio ad aliquid est, ut quæ ait: pater est, cui est filius. Boet. de definitione. ca. 659.
Definitio secundum rei rationem est, ut si dies est, Sol est super terram. Boet. de definitione. ca. 659.
Definitio sola definitionis nomine digna est, quæ substantialis est. Boet. de definitione. ca. 659.
Definitio substantialis est, quæ prima est, & duo recipit inter principalia, si amplius amplectitur quam sit res, & si minus amplectitur quæ debeat. Boet. de defin. c. 660.
Definitio est coacta in se atque complicata rei explicatio. Boet. in topic. Cic. l. 1. ca. 769.
Definitio omnis ad aliquid dicit, semper enim est alicuius. Boet. in top. Cic. l. 3. c. 795.
Definitionis, quæ per substantiales partes efficitur, singulæ partes maiores esse videntur, & substantialiter uniuersaliores ab ea re, quam definiunt. Boet. in top. Cic. l. 3. ca. 798.
Definitio, quæ per accidentia fit, huiusmodi est, ut sic per ea declarat, quæ a substantia ratione distincta sunt. Boet. in top. Cic. l. 1. ca. 798.
Definitio, quæ per diuisionem partium fit, est, quæ per minora fit, nec definitum capere potest. Boet. in topic. Cic. l. 3. ca. 798.
Definitio per enumerationem partium fieri potest, cum partes illæ collectæ rem tantum unam faciunt. Boet. in top. Cic. l. 1. ca. 799.
Definitio substantiam monstrat, ac substantia integra est demonstratio definitio ipsa. Boet. in Cicer. topicorum. l. 2. ca. 866.
Definitio dicitur id, quod omnes fines essentia definit, coniungit, vnit, & explicat. Albert. Magnus in præd. ca. 3. colum. 3.
Definitio est potissimum medium ad demonstrationem. Albert. mag. in præd. ca. 5. colum. 1.
Definitio dicitur definitio, quia a fine uno ad alterum & totum esse finita complectitur. Albertus mag. in præd. ca. 25. colum. 2.
Definitio est positio, & non conclusio demonstrabilis. Alb. mag. in post. c. 176. col. 4.
Definitio est constitutum in eo, quod quid est de definito, & est ex proprijs, & conuertibilibus cum definito. Alb. mag. in post. c. 206. col. 3.
Definitio haberi non potest eius rei, quæ non est, & esse non habet in suis principijs constituentibus. Alb. mag. in post. ca. 207. col. 2.
Definitio data secundum speciem, est definitio secundum

formam: & secundum materiam, est illa, quæ concepit rei materiam. Alb. mag. in post. ca. 209. col. 3.
Definitio nominis demonstrat quid significat id, quod dicitur. Alb. mag. in post. c. 211. col. 1.
Definitio passionis dicitur quid, & propter quid est principium demonstrationis ingrediens substantiam eius. Alb. mag. in post. c. 211. colum. 1.
Definitio passionis dicitur quid est sicut id, quod concluditur. Alb. mag. in post. c. 211. col. 1.
Definitio subiecti dicitur quid subiectum, neque ingreditur demonstrationem, nec concluditur. Albert. mag. in post. c. 211. colum. 1.
Definitio omnis est oratio explicans per essentialia definitum. Alb. mag. in top. c. 222. col. 4.
Definitio, ut est principium, & causa cognoscendi definitum, non est petitio principij. Albertus mag. in topic. char. 274. colum. 3.
Definitiones naturales sunt ex ijs, quæ coniunctæ sunt materiae sensibili, & motui. Albertus mag. in 2. physic. tract. 1. cap. 8. char. 18. col. 3.
Differentia sunt actu in specie distinctiua. Albert. mag. in 1. physic. primo. cap. 7. char. 121. col. 3.
Definitiuus sermo, qui accipitur per formam, est principium intellectus. Albert. mag. in 2. de celo. tractat. 1. cap. 2. chart. 23. colum. 4.
Definitiones, quibus scimus quod res sit, finite sunt, quia definitia stant in generibus primis, quia extra genus primū nihil est, quod uniuoce in definitione poni possit. Alb. mag. in 1. de anima. tract. 2. cap. 7. char. 7. col. 3.
Definitio est oratio determinans esse per terminos eius, qui sunt actus & potentia. Albert. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 9. char. 122. col. 2.
Definitio est ratio, quæ est ex veris differentijs, & harum differentiarum finalis est secundum rectum differentia, & actus. Alb. mag. in 7. met. tract. 4. c. 3. c. 130. col. 2.
Definitum compositum est unum, quia non accipitur materia, ut distincta in actu: & forma, ut per se distincta, quia sic ex eis nunquam fieret unum, & unū non referretur ad alterum: sed accipitur materia sub potentia, quæ est habitualis incoactio forme: & forma sumit, ut actus diffusus, & terminans, & finiens potestatis illius indeterminate. Alb. mag. in 8. met. tract. 2. c. 6. c. 137. col. 4.
Definitiuus sermo ex propria rerum natura acceptus mensura est rei, & per propriam rei formam, & rationem ea datur ex proprijs rei principijs. Albert. mag. ethi. 1. tract. 4. cap. 1. char. 9. col. 2.
Definitio, quæ est per causam finale, in his, quæ sunt propter finem, est ratio definitionis, quæ est per causam materialem, & medium probans ipsum. D. Thom. in poste. text. 38. col. 4.
Definitio, quæ sumitur a fine, est ratio, & causa probatiua aliarum definitionum, quæ sumuntur ex alijs causis. D. Thom. in poste. c. 49. col. 2.
Definitio terminus appellatur, quia includit rem totam, ut nihil rei sit extra definitionem, cui definitio non conueniat, nec aliquid aliud est intra definitionem, cui definitio conueniat. D. Tho. in poster. c. 3. col. 2.
Definitio omnis est ex prioribus, & notioribus. D. Tho. in 1. phys. lect. 6. text. 30. char. 6. col. 2.
Definitio, quæ colligit finem, formam, & materiam, comprehendit totum processum generationis naturalis. D. Thom. in 2. phys. lib. 15. text. 95. chart. 31. col. 1.
Definitio est oratio indicans quid est res. D. Thom. in 4. phys. lect. 5. text. 31. char. 50. colum. 1.
Definitio est medium in demonstratione, qua propria accidentia demonstrantur de subiectis. D. Thom. in 4. phys. lib. 5. text. 31. char. 50. col. 1.
Definitio rerum non est aliud a rebus nisi per accidens. D. Tho. in 3. de anima. lib. 8. text. 10. char. 56. col. 2.
Definitio est terminus cognitionis, quia infra ipsam continentur ea, per quæ scitur res: si enim una differentia

vel addatur, vel subtrahitur, iā non erit eadem definitio: & si est cognitionis terminus, oportet, vt sit rei terminus, quia cognitio fit per assimilationem cognoscens ad rem cognitā. D. Thom. 5. metaph. l. 19. tex. 22. char. 375.

Definitio est medium in demonstratione propter quid. D. Tho. 6. metaph. l. 1. tex. 1. ch. 402.

Definitioni ea, quæ prædicantur per se, in quorum definitionibus ponuntur subiecta, restat igitur, quod illa pertineant ad quod quid est, in quorum definitionibus non ponuntur subiecta. D. Tho. in 7. metaph. l. 3. tex. 11. char. 442.

Definitio est sola ratio speciei, quæ ex genere, & differentia constat. D. Thom. in 7. metaphysico. libro 4. tex. 14. char. 446.

Definitio speciei est, quæ accipitur a forma, & illæ partes solum debent poni in definitione speciei, in quibus primo, & principaliter est forma. D. Tho. 7. metaph. lib. 11. tex. 41. char. 511.

Definitio non est eadem in primis substantijs, cum eo, cuius est, in rebus materialibus: secus in abstractis. D. Tho. 7. metaph. l. 11. tex. 41. ch. 511.

Definitio omnis resoluitur in primum genus, & aliquas differentias. Diu. Thom. 7. metaphysico. lib. 12. text. 43. char. 515.

Definitio est indicatiua substantiæ, non accidentis. Alex. de Ales in 3. metaph. tex. 12. c. 71. col. 2.

Definitio est ratio, quam significat nomen. Alex. de ales. in 3. metaph. tex. 15. char. 71. col. 4.

Definitio est explicatio rei per sua principia, res vero eo modo explicantur, quo concipiuntur. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 32. c. 163. col. 4.

Definitio non concernit esse existentie. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 34. ch. 166. col. 3.

Definitio, & definitum vnam relationem dicunt. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 1. ch. 170. col. 1.

Definitio, & indiuiduum non sunt omnino idem, sed sunt vnum actu, duo in potentia. Alex. de ales 7. metaph. tex. 21. ch. 24. col. 2.

Definitio non est entis per accidens. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 13. ch. 194. col. 2.

Definitio nil aliud est, quam clausio, & terminatio rei in fra terminos essentia suæ. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 17. ch. 196. col. 4.

Definitum proprie est illud, quod habet vtranque partē definitionis de essentia definiti, & de actualitate eius. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 17. c. 199. col. 2.

Definire rem est essentiam rei declarare, & naturam rei terminare, & finire per essentialia eius. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 19. c. 199. col. 3.

Definibile proprie est, quod potest terminare cognitionē nostrā. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 33. c. 218. col. 2.

Definitio non est nisi expressio definibilis. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 33. ch. 218. col. 2.

Definitio est simplicium intelligētia: quia p ipsam nō affirmat esse, vel nō esse. Vel quia intelligit naturā simpliciter, q̄ non habet necessario partes reales, sed solū rationis. Vel quæ est vniuersalis naturæ simpliciter, & nō p aggregationē. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 39. c. 218. c. 2.

Definire est act⁹ aī. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 45. c. 232. c. 2.

Definitū est ipsa natura rei abstracta a particularibus per intellectū. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 45. c. 232. c. 2.

Definitionem quis artifex tribuit, eius officium, & effectus.

Definitionis pars sæpe est accipienda propter breuitatem. Arist. 1. prior. sec. 3. cap. 39. ch. 228.

Definitio hæc facere debet, vt ipsum quid sit reddat; vt quæ dubitantur, soluat; vt quæ videntur inesse in fine, & causā difficultatis, & dubitationum manifestū red-

dere debeat. Arist. phy. 4. sum. 1. cap. 6. tex. 3. ch. 80.

Definiunt differenter Dialecticus, & naturalis: nā Dialecticus assignat formam, & rei rationē, naturalis vero materiam. Arist. pri. de ani. su. pri. cap. 2. tex. 16. c. 591.

Definitio nō solū ostēdere debet, qd sit, sed causam esse, & apparere. Arist. de ani. 2. su. 1. cap. 2. tex. 2. c. 617.

Definitionem nos non latere oportet, quia querere velle scientiarū distinctionē, hoc est querere nihil, & definiendi modi sunt duo, vnus est vt simū, alius est vt cauum: simū enim ex sui definitione concernit materiā sensibile, cauum nō concernit materiam sensibilem. Arist. 6. metaph. ex sum. 1. cap. 1. tex. 2. ch. 119.

Definitio partium, an accipitur in ratione totius in quibusdam accipitur, in quibusdam non. Arist. 7. metaph. cap. 12. tex. 33. c. 143.

Definitum non manifestatur vno nomine, ignotū enim esset. Arist. 7. metaph. cap. 17. tex. 55. char. 157.

Definitione vtuntur omnes scientiæ, vt principio ad demonstrandum. Arist. 1. metaph. ex su. 3. cap. c. c. 228.

Definitiones tū demū idoneas esse existimandū est, cū de singulis reb⁹, nec obscure sūt, nec exq̄site. Ari. rh. 1. c. 46.

Definitio cuiuslibet essentiam referre debet. Arist. mag. moral. pri. cap. 2. ch. 272.

Definitiones quorum sunt diuersæ, ipsa quoque diuersa sunt. Porp. 5. vocum. cap. 7. ch. 54.

Definitiones, ac ratiocinationes semper illæ dandæ sunt a respondente, quæ minus patent & terpunt. Alex. aphrod. in l. elenc. ch. 78.

Definitio separat id, quod definitur, à cæteris omnibus. Alex. aphr. in 1. top. cap. 1. c. 5. col. 3.

Definitionem construere difficilius est, quam destruere. Alex. aphr. in 1. top. cap. 3. c. 88. col. 1.

Definitiones dñr notionū, & comuniū, q̄ ipsius intellectus est separare hoīem ab ijs, cū qbus subsistit alijs, & p se samere. Alex. aphro. in 1. natur. quæst. cap. 3. ch. 1.

Definitiones intellectu cognoscimus, res simpliciter, & immediate capescētes. Ale. & Eust. in 2. post. c. 20. c. 1.

Definitio imitatur naturam substantias rerum definiētem. Alex. & Eust. in 2. post. ch. 77. col. 1.

Definitio substantiam subiectam in membra partiri videtur. Them. in 1. phy. tex. 5. c. 15. col. 3.

Definitio eius, qd̄ in altero est, distat ab ea, q̄ est eius, in quo est alterum. Them. in 4. phy. tex. 26. c. 35. col. 1.

Definitio in mathematicis facile accidentium notitiam præstat; in naturalibus autem ex accidentibus in substantiæ cognitionem deuenimus. Them. in 1. de anim. cap. 7. tex. 11. ch. 61. col. 4.

Definitio cognata nomini esse debet, ita vt rem eatenus explicet, quatenus eo nomine significatur, ac cum nominibus reciprocari debet. Ammon. in Porphir. char. 1. colum. 1.

Definitiones res cognoscere faciunt. Ammon. in Porp. ch. 1. colum. 1.

Definiendi rationem reliquis artibus, ac scientijs phylosophia supeditat. Ammo. in Porph. c. 1. col. 1.

Definitio proprias rerum omnium definitiones explicare debet, quicquid sit id, de quo agitur declarare. Am. in Porph. ch. 2. colum. 3.

Definitiones demonstrationem constituunt. Ammon. in Porph. ch. 2. colum. 3.

Definitio ex propria vi planam facit rem eam, quæ definitur, remque lucide explicat. Ammon. in Porph. ch. 4. colum. 4.

Definitiones rei definitæ ita conuenire debent, vt propriæ efficiantur, quod in nullam aliam rem transferri possit. Ammo. in Porph. c. 6. col. 1.

Definitiones per negationem maiorem subiecto dignitatem dant. Ammo. in prædic. ch. 32.

Definitio declarat rem secundum eius partes, nec alteri competere potest, quod differat secundum substantiā. Simpl. in prædicam. ch. 6.

Definitio,

Definitio, & definitum æqualis complexionis esse debent. Simpl. in prædic. c. 7.

Definitio explicat rem, quam complectitur secundum multas partes, quæ in ipsa collocantur. Simpl. in prædicam. char. 7.

Definitio indicat, quod quid erat esse. Simpl. in prædicam. c. 7.

Definitiones diuersæ eidem conuenire non possunt. Simpl. in 4. phy. tex. 28. c. 201. col. 2.

Definitiones idem significare oportet, quod nomina representant. Simpl. in 4. phy. char. 262. col. 1.

Definitionis postrema pars semper æque, ac tota definitio valet. Magent. in lib. de inter. char. 9.

Definitio cum definitio conuertitur debet. Io. gra. in prim. post. char. 18. col. 4.

Definitis extremis, media quoque definita erunt. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 16. c. 37. col. 4.

Definitiones non monstrant aliquam passionem, quæ insit alicui subiecto, sed substantiam vnins alicuius subiecti. Io. Gra. in 2. post. cap. 3. c. 58. col. 2.

Definitio substantias rerum significat. Ioan. Gram. in 1. de anima, tex. 1. char. 6. col. 2.

Definitio omnia, quæ substantiæ insunt, declarat. Ioan. Gram. in 1. de anima, tex. 11. char. 8. col. 4.

Definitio cognita scienter principijs definitionis vsi rei cognitionem capere possumus. Ioan. gra. in pri. de ani. tex. 11. char. 9. col. 1.

Definitio non cognita, rerum naturam cognoscere impossibile est. Ioan. Gram. in 1. de ani. tex. 48. c. 23. c. 2.

Definitionis partes, quæ in ipsa ponuntur, eo, quod definitur, clariores esse debent. Eust. 1. ethic. cap. 7. c. 75.

Definitio vnus notari non possunt, quæ multis dicuntur modis. Eust. in 5. Ethic. cap. 1. char. 203.

Definitiones nō speculatur Arist. vt sunt vnum entium, sed vt exhibent formationem perfectam vniciq; entium. Auer. in post. lib. 1. ex proem. c. 127. col. 2.

Definitio facit scire substantiam rerum, demonstratio accidentium. Auer. in post. lib. 2. cap. 2. tex. 12. c. 204.

Definitio largitur distincte id, quod nomen largitur confuse. Auer. in quæst. logic. tex. 14. c. 377. col. 1.

Definitum non præcedit definitionem, alioqui causatum præcederet causam. Auer. in phy. prim. tex. 29. char. 10. colum. 1.

Definitiones, quæ dant quidditatem, debent habere tria propria. Primo, vt per illam dissoluantur quæstiones accidentes in ea. Secundo, vt per illam appareat causa esse rerum existentium in ea per sensum, scilicet causa omnium accidentium sensibilem in ea. Tertio, vt ex definitione data appareat difficultas accedens in hoc, & hoc est proprium definitionis rerum difficilem, definiri. Auer. in phy. 4. tex. 32. char. 62. col. 3.

Definitiones completæ innatæ sunt reddere causam omnium accidentium existentium in re, sed non conuertitur. Auer. in phy. 4. tex. 31. c. 62. col. 3.

Definitiones rerum, & causas inuenire ex alijs inuentis est via diminuta, nisi ei coniungatur via ablationis. Auer. in phy. 4. tex. 100. co. 9. c. 83. col. 3.

Definitiones necessario conuertuntur cum definito. Auer. in phy. 8. tex. 27. char. 166. col. 2.

Definitio omnis naturalem habet in se materiam. Auer. 2. phy. ex. post. media. char. 204. col. 1.

Definitioem generum, & specierum nō opinatur Aristoteles esse definitionem rerum vniuersalium extra animam, sed sunt rerum particularum definitiones extra intellectum, & intellectus est, qui facit in rebus vniuersalitatē. Auer. pri. de ani. tex. 8. c. 109. col. 4.

Definitiones vniuersales vniuocæ non sufficiunt in cognitionem rei perfectæ, nedum cum sint vniuersales multiplices. Auer. 2. de ani. su. 1. tex. 12. c. 129. col. 2.

Definitiones demonstratiuæ natæ sunt dare causas omnium, quæ sunt in definito, & si non est talis, non est

definitio. Auer. 2. de ani. su. 1. tex. 26. c. 131. col. 3.

Definitiones diuersæ vni rei inesse non possunt, differunt enim entia iuxta varias definitiones. Auer. de gener. ani. cap. 1. char. 206. col. 3.

Definitio declarat substantiam rei, & illud, quod congregatur ex eis, est vnum essentialiter. Auer. in 7. metaphysico. tex. com. 11. char. 79.

Definitionis ad definitionem proportio est, vt quidditatis ad quidditatem. Auer. in 7. metaph. tex. com. 14.

Definitionis consideratio communis in logico, & metaphisico est diuerso modo; quia logicus considerat definitionem, vt est instrumentum, quo intelligitur intelligit quidditates rerum: metaphisicus vero, vt significat naturas rerum. Auer. in 7. metaphysico. tex. com. 42. char. 91.

Definitionis significatio debet esse æqualis significationi nominis. Auer. in 9. metaph. tex. co. 11. char. 111.

Definitiones notificant rerum quidditates. Auer. in epitom. metaph. tract. 1. c. 169. col. 3.

Definitio vna sola est in ijs, quæ vniuocæ prædicantur. Boet. in Porph. c. 6. ex dial.

Definitio substantiam informare desiderat. Boeth. in Porph. c. 6. ex dial.

Definitio omnibus substantiam definit. Boet. in Porph. char. 44. ex dial.

Definitiones quæ differunt, substantijs differunt. Boet. in Porph. c. 44. ex dial.

Definitio omnis rem, quam concludit, declarare debet, ac eam apertorem reddere, quam suo ostendebant nomine. Boet. in Porph. c. 67.

Definitio omnis substantiam ostendere conatur. Boet. in Porph. char. 82.

Definitio ita sumitur vt res, quæ definitur, reddatur apertior. Boet. in prædicam. quæst. 169.

Definientes, rem ipsam, quæ definitur, in definitione sumere non debent. Boet. in prædic. c. 171.

Definitio omnis æqualis debet esse rei definitæ. Boet. in 1. de inter. c. 319.

Definitio minimè necessaria esset, si verba, aut nota omnibus extitissent, aut vnus semper essent significationis, & non ambiguo dicto audientes fallerent, & loquentes diuersa significatione deciperent. Boeth. de definit. char. 648.

Definitio, alia est rhetoribus apta, alia philosophis. Quæ rhetorum est, quatuor continet partes, vt sit definitio, vt probetur definitio, vt deducatur ad speciem definitio, vt destruat definitio partis aduersæ. Boet. de definition. char. 651.

Definitio, & definitum conuertitur debent. Boet. de definitione. char. 660.

Definitio diuidit totum, atque dispartitur, ac totum patefacit, quod in seipsa singulariter intelligebatur. Boet. in Topic. Cicer. lib. 3. char. 789.

Definitio rei definitæ nihil est tam proximum. Boet. in Topic. Cicer. lib. 2. char. 792.

Definitio omnis explicat, quid sit id, quod definitur, & id fit, vel si pro re non cognita planius aliquid afferatur, vel per quandam partium enumerationem, & hæc partitio quædam intelligitur. Boet. in Topic. Cicer. lib. 3. char. 797.

Definitionem sequitur proprium, & differentia. Boet. de diff. Topic. lib. 1. char. 864.

Definitio secundum rei quidditatem vna tantum esse debet, & si secundum alias, & alias rationes multæ esse possunt. Alb. mag. in prædic. char. 15. col. 4.

Definitio dicit totum esse speciem in potentia, & in actu, ideo conuertitur. Alb. mag. in prædic. c. 22. col. 4.

Definitio probat definitum, quia notior est, ac sub notioribus principijs, quam definitum. Albert. Magn. in prior. char. 129. col. 1.

Definitio, vt sit medium demonstrationis, debet dicere passionem,

passionem, & propter quid, & subiectum, quod est causa. Alb. mag. in post. char. 210. col. 2.
 Definitiones plures substantiales eiusdem non possunt esse. Alb. mag. in Topic. char. 260. col. 2.
 Definitio non solum dat quid, sed propter quid, quia datur per causas substantiales. Albert. mag. de anima. l. 1. tract. 1. cap. 1. char. 96. col. 2.
 Definitio si recte, & vere scitur, scitur omnis causa. Alb. mag. in 6. metaph. tract. 1. cap. 1. char. 116. col. 2.
 Definitiones omnes resoluuntur in primū sui esse principium. Albert. Magn. in 7. metaphysic. tract. 1. cap. 8. char. 121. col. 4.
 Definitioem vnam facit materia vltima, quæ est proxima, & dicitur a quibusdam, quod necessitas illa inest per substantiam in definitione, & est idem cum forma potestatis, quia potestas est actus vltimi inchoatio, vel necessitas, sed aliud est a forma actu, si enim vtrumque separatim accipiatur secundum actum, tunc sunt materia, & forma, aliud, & aliud. Alber. mag. in 8. metaph. tract. 2. cap. 5. char. 137. col. 1.
 Definitionis perfectæ proprietates sunt, vt ostendatur res quid sit, vt circa ipsam dubitationes soluantur, vt rei definitæ proprietates manifestentur, & quod ex eius definitione cognoscatur causa errorum, & rerum, quæ illi apponuntur. D. Thom. in 4. phys. lect. 5. tex. 31. char. 50. col. 1.
 Definitio notificat essentiam rei, quæ non potest sciri, nisi sciatur principia, sed diuersorum sunt diuersa principia, & ideo difficile est scire, ex quibus sumantur principia. D. Th. in 1. de ani. lect. 1. tex. 8. c. 2. c. 1.
 Definitio non solum nos docere debet principia essentialia, sed etiam accidentalia. D. Thom. in 1. de anima. lect. 1. tex. 11. char. 2. col. 3.
 Definitum qui considerare vult, oportet, vt consideret per quod definitur. D. Thom. de animalium motu. lect. 1. char. 46. col. 1.
 Definitio propriæ passionis, & subiecti non est vnum, & idem. D. Thom. 7. metaph. lect. 3. tex. 11. char. 443.
 Definitionis partis significant partes rei, vt à partibus rei sumuntur partes definitionis, non ita, vt partes definitionis sint partes rei. D. Thom. 7. metaphysic. l. 9. tex. 33. char. 491.
 Definitionis multæ partes non significant multas partes essentiæ, ex quibus essentia constituitur, vt ex diuersis, sed omnes significant vnum quod terminatur vltima differentia. D. Thom. 7. phys. l. 12. tex. 43. c. 530.
 Definitiuā sciētia abstrahit a motu, & mutatione, & est de rebus, quæ non moventur, nisi per accidens. Alex. de Ales in 1. metaph. char. 21. col. 2.
 Definitio, & definitum dicunt eandem rem, licet sub diuersis modis. Alexand. de Ales. in 3. metaphysic. text. 10. chart. 62. colum. 3.
 Definitio cum saluatur in aliquibus, oportet, quod definitum saluetur ibi: quia definitio, & definitum dicunt eandem rem, variatam tamen secundum modum. Alex. de Ales. 5. metaph. tex. 6. c. 112. col. 3.
 Definiendi modus sequitur modum effendi. Alexan. de Ales. in 7. metaph. tex. 19. c. 99. col. 4.
 Definiens aliud habet prioritatem respectu illius. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 33. c. 218. col. 4.
 Definitio debet explanare rem ordine naturæ a prima potentia vsque ad vltimum actum, ita quod semper ex priori, & posteriori fiat vnum, vt ex propria potentia, & actu proprio. Tho. de Vio. in post. c. 219. col. 2.
 Definire particulare non prædefinito magis vniuersale, impossibile est. Tho. de Vio. in post. c. 220. col. 1.

Definitio cuius est, & ex quibus constat.

Definitio non debet componi ex nominibus æquiuocis, nec dubijs, aut translatis. Aristotel. post. lib.

2. cap. 15. tex. 22. char. 380.
 Definitio est ex genere, & differentijs. Aristot. Topic. 1. cap. 7. char. 397. Idem Alex. Aphrod. & Eust. 2. post. c. 80. col. 2. Idem Io. Gram. pri. de ani. tex. 4. c. 6. col. 2. Idem Boet. lib. de interp. char. 120.
 Definitiuā ratione quæ insunt, aut ex quibus sunt, in ratione horum non inest ratio totius, vt in bipede est ratio hominis. Arist. phys. l. 1. sum. 2. cap. 4. tex. 29. c. 10.
 Definitionum principia genera sunt. Arist. 3. metaph. i. ex sum. 2. cap. 2. tex. 10. char. 47.
 Definitionem non habent composita ex substantijs, & accidentibus. Aristotel. 7. metaphysic. ex sum. 2. cap. 3. text. 12. chart. 132.
 Definitio est substantiæ simpliciter, alio modo accidentium, vt ens existit in substantia, & accidentibus; sed primo in substantia, secundo in accidentibus, sed in accidentibus non simpliciter. Arist. 7. metaph. cap. 3. tex. 14. char. 132.
 Definitio nil aliud in se habet, quam primum genus, & differentiam, & si sint alia genera intermedia, tamen nil aliud sunt, quam primum genus: nil enim differt an diuidatur per pauca, vel per plura, dum vnum sit genus, aliud differentia. Aristotel. 7. metaphysic. cap. 14. tex. 43. chart. 151.
 Definitionem in vnaquaque re inquirere non oportet, sed aspicere proportionale. Arist. 9. metaph. ex sum. 2. cap. 1. tex. 11. char. 181.
 Definitiones translatione vt non debent, quia rem reddunt translationes obscuriorem. Alexan. aphrod. pri. prior. cap. 1. chart. 6. col. 2.
 Definitioni per seipsa conueniunt ea, quæ sunt ad aliquid, quia non possunt definiri alio modo. Alexand. Aphrod. in 6. Topic. cap. 3. char. 74. col. 3.
 Definientes plurimi aliquid principio definitionem indemonstrabilem accipiunt. Alexand. Aphrod. in 7. topicor. cap. 2. tex. 86. col. 3.
 Definitiones non sunt singularium, nec alicuius communis a singularibus separati, sed communium, quæ sunt in singularibus, & singularium quo ad communia, quæ in eis sunt. Alex. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 3. char. 1.
 Definitiones non sunt sensibilibus, cum sint vniuersalium, non particularium. Alexand. Aphrod. in prim. metaph. com. 42. char. 20. col. 2.
 Definitio omnis ex pluribus quibusdam constituitur, in quæ diuiditur. Alex. Aphrod. in 4. metaph. vel secundum Latin. 5. cap. 11. c. 135. col. 2.
 Definitiones de accidentibus proprie, non habentur. Alex. Aphrod. in 6. metaphysic. vel secundum Latin. 7. cap. 1. char. 180. col. 2.
 Definitiones rerū ita habentur, vt quid est in substantia proprie, & simpliciter dicitur, non autem ita in accidentibus, sed cum aliquo additamento. Alex. aphrod. in 6. metaph. vel secundum Lat. 7. cap. 1. c. 180. col. 2.
 Definitiones primum, & simpliciter substantiæ, deinde alijs attribuuntur. Alex. Aphrod. in 6. metaphysic. vel secundum Latin. 7. co. 11. c. 189. col. 1.
 Definitiones ex principijs definitis sunt. Alex. & Eust. in 2. post. char. 90. col. 1.
 Definitio non est singularium, nec incomplexorum. Them. in 2. post. cap. 7. c. 9. col. 4.
 Definitiones, quæ diuersæ sunt, diuersarum sunt rerum. Them. in 1. phys. tex. 25. char. 17. col. 1.
 Definitionem quæ complement, accidentia definiti esse non possunt. Them. in pri. phy. tex. 28. c. 17. col. 2.
 Definitionem alicuius quæ ingrediuntur in sua definitione, definitum habere non possunt. Them. in 1. phys. tex. 29. c. 17. col. 2.
 Definitio non fit illarum rerum, quæ dubiæ sunt significationis. Mag. in lib. de interp. c. 11.
 Definitiones ex rerum natura sumuntur. Magent. in lib.

lib. de interp. chart. 11.
 Definitiones non sunt cum disunctione. Magen. in prior. chart. 2. colum. 2.
 Definitio non est non entis. Simp. 2. phy. ch. 95. col. 4.
 Definitionis in rationibus prius genus accipi solet, postea differentia. Simp. in 1. de ani. tex. 6. c. 2. colum. 2.
 Definitio impartibiliter circumscriptam rem, & effectricem portionem comprehendit. Simp. in 1. de anima. tex. 6. char. 2. col. 2.
 Definire cum aliquid sit, prius genus sumere oportet. Eust. 2. ethic. cap. 5. ch. 95.
 Definitio omnia comprehendere debet, quæ sub se definita cadunt. Eust. 3. ethic. cap. 12. ch. 392.
 Definitio alicuius per apertiora fieri debet, si quod definitimus, cognoscere volumus. Ioan. Gram. in pri. post. char. 3. colum. 4.
 Definitio constituitur ex proprijs, quæ substantialiter insunt definibili. Ioan. Gramma. in 2. poster. cap. 6. char. 60. colum. 2.
 Definitiones omnium reddi non possunt, vt generalissimorum, & indiuiduorum, quæ per descriptionem significamus. Ioannes grammaticus in primo de anima. tex. 4. char. 6. colum. 2.
 Definitiones naturales redduntur ex materia, & forma, & ex causa, per quam forma in materia est. Ioan. gramma. in 1. de anim. tex. 15. c. 10. col. 4.
 Definitio perfecta materiæ mentionem facere debet. Io. Gram. in 1. de ani. tex. 16. c. 11. col. 2.
 Definitiones secundum formas rerum dantur. Io. gram. in 2. de ani. tex. 8. ch. 37. col. 2.
 Definitiones constant genere, & differentijs ijs, quibus genera diuisa constituuntur. Ammon. in Porph. char. 2. colum. 3.
 Definitio genere, & differentijs rem constituentibus constat: & cum genera generalissima non habeant genera supra se, ideo non possunt definiri, sed describi. Ammon. in Porph. c. 4. colum. 4.
 Definitio sumitur, vel a materia, vel a specie, vel ab vtraque, quæ extrema perfecta est. Ammon. in Porph. char. 5. colum. 1.
 Definitiones sunt rerum, quarum vim, ac naturam explicant. Ammo. in Porph. c. 7. col. 2.
 Definitiones consistunt ex generibus, & differentijs, & diuisiones fiunt per differentias. Auer. in Porph. cap. 1. ch. 1. colum. 2.
 Definitiones componuntur ex forma vniuersali, quod est genus, & ex proprio, quæ est differentia. Auer. in phys. 2. tex. 28. ch. 28. col. 3.
 Definitio continet formam communem, & propriam. Auer. in phy. 2. tex. 91. ch. 40. colum. 2.
 Definitio est rerum permanentium. Auer. in phy. 3. tex. 13. char. 43. colum. 1.
 Definitio alicuius compositi ex duobus, necessario constat definitionibus illorum duorum. Auer. in phys. 5. tex. 43. ch. 49. colum. 2.
 Definitio completi, est esse id, cui non possit fieri additio. Auer. phy. 8. tex. 75. char. 190. col. 4.
 Definitiones non componuntur, nisi ex proprijs principijs, quæ sunt in re. Auer. pri. de anim. tex. 5. char. 109. colum. 2.
 Definitio numeri non est numerus, vt definitio animalis non est animal. Auerroes in 1. metaphysicor. tex. 10. comm. 36. char. 11.
 Definitio proprie est formæ vniuersalis, & intentio vniuersalis non congregati ex materia, & forma. Auer. in 7. metaph. tex. 10. com. 39. ch. 89.
 Definitionis partes sunt illa, per quæ constituitur res. Auer. 7. metaph. sum. 1. tex. com. 4. c. 73.
 Definitiones ex substantijs, & accidentibus habent materiam quasi differentiam, & formam vt genus. Auer. in 8. metaph. tex. com. 6. ch. 102.

Definitiones sunt compositorum ex materijs, & formis. Auer. in 8. metaph. tex. com. 7. c. 102.
 Definitiones rerum relatiuarum debent esse alio modo quam rerum non relatiuarum. Auer. in 9. metaphysic. tex. com. 11. char. 111.
 Definitio videtur esse primo, & in specie, vel per se prior est ipsa substantia, & si inuenitur in alijs prædicamentis, est per posterius. Auer. in epit. metaph. 1. tract. 2. char. 173. colum. 1.
 Definitiones sunt ingenerabiles, & incorruptibiles, licet res definitæ sint generabiles, & corruptibiles. Auer. in epit. metaph. tract. 2. c. 173. col. 3.
 Definitiones sunt compositæ ex materia, & forma, quæ non habent definitiones, nisi per similitudinem. Auer. in epit. metaph. tract. 2. c. 175. col. 3.
 Definitionem omnium eodem modo querere non debemus, cum non omnia genera habeant, & differentias, imo quædam definiuntur per sua opposita, quædam per suam passionem, nonnulla per suam actionem, & passionem, & tandem per ea quæ insequuntur ipsa. Auer. in epit. metaph. tract. 3. c. 177. col. 1.
 Definitiones a quinque vocibus vtilitatem sumunt, vt in ipsis nihil prætermittas, quod sit vtile, & nihil addas superflui. Boeth. in Porph. c. 3. ex dial.
 Definitio fieri debet ex notioribus, quam res illa sit, quæ definitur. Boeth. in Porph. c. 67.
 Definitio nominis communis quibus conuenit, illa communis iure species iudicabitur, & communi vocabulo vniocæ prædicatur, quibus autem non conuenit, vox quidem communis est, nulla vero substantia. Boeth. in Porph. char. 98.
 Definitio non est generum supremorum, quia illorum non est genus: nec indiuiduorum, quia nulla substantia differentia differunt. Boeth. in prædic. char. 117.
 Definitio diuisionibus iunctis componitur. Boeth. de diuis. char. 641.
 Definiri non possunt superiora genera, quoniam genera supra se non habent. Boeth. de diuisione. char. 644.
 Definiri indiuidua non possunt, quia specificis differentijs carent. Boeth. de diuisio. char. 644.
 Definiuntur species, quæ supra se genera habent, & de alijs prædicantur. Boeth. in diuisionib. chart. 644.
 Definitio fit, cum posito genere rei definiendæ subiungentes species, vt vicina discretis communioribus separemus, & tandiu ponamus differentias, quamdiu ad proprium eius, de quo queritur signata eius exceptio ne, veniamus. Boeth. de defi. char. 651.
 Definitio integra constat quinque partibus, genere, specie, differentia, proprio, & accidente; ita vt accidēs minimum, proprium multum possit. Boeth. de defi. char. 652.
 Definiendi ratio via est, vt ex comitantibus inter se iunctis, atque compositis in vnam proprietatem rei definitio colligatur. Boet. in top. Cic. l. 3. char. 801.
 Definitiones, quæ reuera definitiones sunt, eo comitantibus substantialibus constant, quæ autem ab vtendo definitiones dicuntur, ex accidentibus comitantibus congregantur. Boet. in top. Cic. l. 3. ch. 803.
 Definitiones ab accidentibus, & si substantiam demonstrare non videntur, tamen quoniam sæpe veræ definitionis vice ponuntur, quæ substantiam demonstrant, illæ etiam descriptiues a substantiæ loco assumi videntur. Boethius de differentijs topicor. lib. 2. chart. 866.
 Definiri nihil potest nisi species: & si differentia definitur, oportet, quod differentia esset species, quod esse non potest. Albertus magnus in prædicament. char. 23. col. 4.
 Definitioem superioris generis inferius ingredi potest, non vt definit, sed vt diuidat. Alb. magn. in prior. char. 96. colum. 1.

Defini-

Definitionem essentialem non habent proprie infinita. Alb. mag. in poster. c. 178. col. 3.

Definitio assignata per genus remotum, & contractum per differentias, & si habeat substantiam definitionis, tamen non est bona, quia non est posita, ut debet poni. Alb. mag. in Topic. c. 260. col. 3.

Definitiones priuationum vtuntur negatione loco differentiarum. Alb. mag. in topic. c. 261. col. 1.

Definitio in physicis, aut datur per formam materiam declarantem, secundum consecutionem ad ipsam: aut quod in definitione ipsa existat materia. Alb. mag. in 2. physic. tract. 2. cap. 6. char. 29. col. 4.

Definitio mathematica nullo modo habet in se materiam. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 6. c. 29. col. 4.

Definitiones substantiarum, & passionum metaphysicorum non habent in se villo modo materiam. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 6. char. 29. col. 4.

Definitur quodcumque ex ijs, quæ ipsum secundum naturam antecedunt, non autem ex ijs, quæ consequuntur ipsum. Albert. magn. in 1. de anima. tract. 1. cap. 7. char. 3. col. 2.

Definibile omne compositum est, & definitia ipsius quidditatis termini sunt. Alb. mag. de caus. & process. vniuersa cau. pri. l. 1. tract. 2. c. 192.

Definitio proprie sumpta non est nisi substantiæ, & non est accidentium, sed secundario, & ex additione, ita quod definitum non sit species absoluta, neque sub genere absoluto, & simplicis entis posita erit definitio talium accidentium. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 11. char. 123. col. 2.

Definibile ut aliquid sit, oportet ut modus significandi talis sit, quod suo intellectu claudat aliquod prædicatum, & actum, & formam, quod sit de aliquo participante nomen ipsius actus, & formæ per analogiam ad ipsum: ideo definitio non est definibilis. Alb. mag. in 8. metaph. tract. 1. cap. 7. char. 135. col. 4.

Definitio passionis perfici non potest sine definitione substantiæ subiecti. D. Thom. in post. c. 80. col. 4.

Definitur principaliter substantia; accidens autem per posterius, quæ est definitio per additamenta. D. Thom. in post. c. 81. col. 3.

Definitio omnis datur de aliquo, ut consideratur in vniuersali, non autem, ut consideratur in hoc, vel illo singulari. D. Thom. in post. c. 96. col. 2.

Definitionem speciei non ingreditur materia indiuidua, sed communis, in definitione hominis non ponitur hæc caro, vel hæc ossa, sed caro, & ossa. D. Thom. in 2. phys. lect. 5. tex. 28. c. 20. col. 4.

Definitiones rerum naturalium materiam specificam includunt: indiuiduum autem, & singularem nequaquam. D. Thom. in 3. de ani. lect. 8. tex. 11. c. 56. col. 4.

Definitiones propriæ dantur de speciebus. D. Thom. 5. metaph. lect. 4. tex. 4. char. 275.

Definitur proprie sola substantiæ species. D. Thom. 7. metaph. lect. 4. tex. 14. char. 446.

Definiri non possunt ea, de quibus genus prædicatur, secundum participationem per illud genus, nisi sint de essentia illius definiti. D. Thom. 7. metaph. lect. 4. tex. 14. c. 446.

Definitionis ratio non assignatur, nisi vniuersaliter. D. Thom. 7. metaph. lect. 10. tex. 36. char. 500.

Definitum an definiatur per plura, vel per pauca non differt, dummodo vnum sit genus, & reliqua differentiarum. D. Thom. 7. metaph. lect. 12. tex. 43. c. 515.

Definitio non est singularium corruptibilium. D. Thom. 7. metaph. lect. 15. tex. 53. char. 554.

Definiri nequit quoduis singulare in his inferioribus per aliquas proprietates, vel formas adunatas, quæcumque fuerint. D. Thom. 7. metaph. lect. 15. tex. 55. c. 557.

Definiri non possunt prima simplicia, cum non sit in definitionibus abire in infinitum. D. Thom. 9. metaph.

lect. 15. tex. 11. char. 646.

Definitiones non sunt singularium, sed vniuersalium, quod est vnum in multis. Alex. de Ales in 1. metaph. char. 28. col. 2.

Definibile non oportet, quod semper habeat partes reales, sed semper habeat partes rationis, quas venatur intellectus, cum vult definire rem. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 33. c. 218. col. 2.

Definitio si per plura fit, vltima pars est differentia, alia vero sunt genus certificatum per multa, ut homo est substantia animata sensibilis rationalis; rationalis est differentia; substantia animata sensibilis, est substantia certificata per sensibilitatem, & per modum animæ. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 42. char. 328. col. 1.

Definitio vniuersaliter omnium rerum non est quærenda, ut nec essentia. Thom. de Vio in prædic. c. 7. col. 1.

Definitio exigit duas condiciones, & quod sit ex notioribus, & quod sit ex prius notis. Thom. de Vio in prædic. c. 7. col. 2.

Definitum per definitionem probari duobus modis contingit, primo secundum se, & sic accidit petere principium: alio modo ratione nostri apud quos differt definitio a definito, & definitio est notior. Thom. de Vio in poster. c. 103. col. 1.

Definitio non est non entium. Thom. de Vio in poster. chart. 204. colum. 2.

Definitio vniuersaliter rei vnæ, siue genericam, siue specificam, siue analogam habeat vnitatem, illam retinet in quibuscumque inueniatur. Thom. de Vio in poster. char. 226. col. 1.

Definitionis utilitas.

Definitionem scire potest aliquis non habens demonstrationem. Arist. post. lib. 2. cap. 3. tex. 2. char. 357.

Definitionem non solum vtile est cognoscere, ad cognoscendas causas accidentium in substantiis, ut in mathematicis, quid rectum, & quid obliquum, & quid linea, & quid planum ad cognoscendum, quot rectis trianguli, anguli sunt æquales, sed etiam e contrario: accidentia enim conferunt secundum magnam partem ad cognoscendam ipsam quod quid est. Arist. 1. de anima. sum. 1. cap. 1. tex. 8. char. 589.

Definitione reddita non ultra quærimus, quare; quasi nacti iam simus cognitionem eius causæ, de qua nobis erat quæstio. Alexand. Aphrod. in prim. metaphys. com. 19. char. 9. colum. 1.

Definibile cognosci non potest, nisi cognoscatur vnumquodque assumptum in definitione eiusdem. Simp. in 3. physic. in prædic. char. 139. col. 1.

Definitiones in mathematicis, quod a sensu percipi nequit, ut plurimum cognoscere faciunt consequentibus consideratis. Ioan. Gram. tex. 11. c. 8. col. 4.

Definitio omnis aut probandæ rei causa, aut si res in quæstione versatur, augendæ: aut si vel apud aduersarium, vel apud auditorem nota iam res est, confirmandæ causa assumitur. Boet. de def. char. 649.

Definitione opus est, ut possimus docere, quid non sit. Boet. de def. chart. 653.

Definitiones partium definitionis sæpe in definitione ponuntur loco partium. Auer. in Topic. lib. 1. cap. 4. char. 257.

Definitio ut vera, vel falsa, & eius vitia.

Definitioni nullo modo vtilia sunt, quæ sunt per accidens. Arist. post. lib. 2. cap. 9. tex. 8. char. 366.

Definitio falsa est, quæ est de numero non entium, in quantum falsa, vnde omnis definitio est falsa alterius quam cuius est vera. Aristotel. 4. metaphysic. cap. 29. text. 34. chart. 116.

Definitio,

Definitio, quæ secundum se est falsa, nullius est definitio. Arist. 5. metaph. cap. 29. tex. 34. char. 116.

Definitionibus æquiuocationes maximo sunt impedimento. Alex. & Eustr. in 2. post. char. 92. col. 1.

Definitiones, nec per metaphoras, nec per tropos facere debemus. Alex. & Eustr. in 2. post. c. 92. col. 1.

Definitionem tradentes, si accidentia, quæ nihil ei conferunt, enarrant, errant grauiter, nec non etiam si ex conceptu verborum, nullum accidens eius rei compareat, quæ diffinitur. Themist. in 1. de anima. cap. 7. tex. 10. char. 61. col. 4.

Definitionem perficit, qui omnia, quæ prædicantur in eo quod quid est, de definito composuerit, ut definito arguetur. Io. gram. in 2. post. cap. 14. c. 68. col. 2.

Definitionis superadditio est similis sexto digito manus: & ut per hanc superadditionem manus sit turpis sic, & definitio. Auer. in 6. topic. cap. 1. char. 301.

Definitionis partes si sint notiores definito, non fieri poterit petitio principij. Auer. in quæst. logic. q. 19. char. 398. col. 3.

Definitæ res cum suis diffinitionibus non euadunt reliquam trium rerum, aut quod sit ignoti esse, & diffinitionis: aut noti esse, & ignotæ diffinitionis; aut noti esse, & diffinitionis. Auer. in q. logicis. q. 117. c. 379. c. 1.

Definitionis partes, & tota ipsa definitio non sunt notiores, quam ipsum definitum, ex quo ambo noscuntur per aliud, id est, tam definitio, quam definitum. Auer. in q. log. q. 17. char. 379. col. 1.

Definitionum bonarum proprium est in rebus definitis, quod per eas perficiantur omnia quæ sita, quæ necessaria sunt sciri in illa re apud perscrutationem. Auer. 4. de celo. tex. 2. char. 108. col. 4.

Definitio, in qua solum accipitur materia, & omittitur forma, diminuta est; quæ autem accipit formam, & dimittit materiã, existimatur, quod dimittit aliquid non necessarium: sed non est ita, quoniã forma debet accipi in definitionibus, secundum dispositiones, in quibus existit. Auer. 1. de anima. tex. 16. char. 111. col. 3.

Definire qui vult Solem, & Lunã, & talia indiuidua singularia, peccat. Auer. in 7. metaph. tex. 10. char. 96.

Definitiones formarum sine materia non sunt bonæ: formæ enim non inueniuntur sine materia. Auer. in com. 8. met. tex. 6. c. 101.

Definitiones, quæ cum definito conuertuntur, bonæ sunt definitiones. Boet. in Porph. q. 24. ex dial.

Definitiones illæ re vera sunt, quæ conuertuntur. Boet. in prædic. c. 116.

Definitio ut sit bona quinque requirit: primo, ut omnia in definitione posita sint substantialia: secundo quod vltima differentia sit cum definito conuertibilis: tertio, quod prius posita in definitione se habeant ad sequeus, ut potentia propinqua ad actum: quarto, quod definiens primū sit per se notum apud eum, qui quærit cognoscere definitum, & in substantia, & in potestate: quinto quod definitio dicat torum esse diffiniti. Alb. mag. de prædic. com. 3. char. 3. col. 3.

Definitionis peccata, sunt quinque: primo, si per accidentale, vnum, vel plura essentiali definiri notitia quærat: secundo, si vltima differentia non sit conuertibilis: tertio, si inordinate ponuntur ea, quæ in definitione ponuntur: quarto, si primum definiens non sit per se notum in substantia, & potestate, quod quatuor accidit modis, vel si idem sit ignotus: vel æque ignotus; si non potest esse notum nisi per diffinitum: vel per id, quod per aliud est notum: quinto si definitio non dicit totum esse definiti. Alb. mag. de prædic. c. 3. col. 3.

Definitio non datur per ignotiora, nec per posteriora. Alb. mag. in Topic. char. 259. col. 1.

Definitio, quæ non declarat substantiam definiti, & non soluit oppositiones, quæ circa definitum fiunt, & definiti proprietates non declarat, inutilis, & insufficientis

est, ac præcipue in naturalibus. Alb. mag. in 4. physic. tract. 1. cap. 8. c. 42. col. 4.

Definitio ut sit vera secundum ipsorum definitium considerationem, quatuor sunt necessaria: primo, quod definitia definito sint essentialia, secundum primū per se dicendi modum: secundo, quod totaliter ad vnum esse, & vnicum definitia referantur, & illud dicant totum. tertio, quod definitio alicuius vnus, & vnitæ naturæ sit primo, ex quo resultat: quartum, quod sit talis naturæ, & speciei, quæ vnum vnus naturæ genus essentialiter participat, quia illius essentialis qualitas est differentia, & illa coniuncta illi generi constituit definitionem. Alb. mag. 7. metaph. tract. 1. cap. 8. char. 121. col. 4.

Definitio nullã ex additione esse, verū est de definitione, ut iuenit in substantijs. D. Thom. 7. met. l. 4. te. 17. c. 451.

Definitiones veræ sunt illæ, in quibus non est, nisi primum genus, & differentia; dantur enim quædam definitiones per aliqua accidentia, & per aliquas proprietates, vel per aliquas causas extrinsecas, quæ non significant substantiam rei, & hæc definitiones non sunt ad propositum. D. Thom. 7. metaph. l. 12. tex. 43. c. 515.

Definitio potest esse falsa duobus modis: vel quia est vera in se, & falsa per accidens: vel quia est falsa in se. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 34. c. 166. col. 1.

Definitiones tribus modis errant; in applicatione partium ad definitum: in coniunctione partium definitionis inter se; & in applicatione totius definitionis ad definitum. Thom. de Vio in prædic. c. 33. col. 1.

Definitio licet formaliter non sit vera, vel falsa, virtualiter tamen est vera. Thom. de Vio in post. c. 183. col. 1.

Definitio ut differt a suppositione, descriptione, & demonstratione.

Definitiones non sunt suppositiones, non enim esse, vel non esse dicunt. Aristotel. post. lib. prim. cap. 8. text. 24. chart. 313.

Definitio, & demonstratio scire idem esse impossibile est. Arist. post. lib. 2. cap. 3. text. 2. char. 357.

Definitio est ipsius quod quid est, & de omni vniuersalis affirmatiua, syllogismus esse potest, & affirmatiuus, & negatiuus. Arist. post. 2. eap. 3. tex. 2. char. 357.

Definitio non est ois illius, cuius est demonstratio. Arist. post. lib. 2. cap. 3. text. 2. chart. 358.

Definitio monstrat quid est, demonstratio quod in hoc, de hoc, vel non est. Arist. post. lib. 2. cap. 3. tex. 2. c. 358.

Definitiuã, & resolutiuã methodus diuersã inter se specie sunt. Alex. & Eustr. in 2. post. char. 3. col. 1.

Definitio, & demonstratio vnus, ut vnum, non est. Alex. & Eustr. in 2. post. c. 19. col. 1.

Definitio simplex, demonstratio compositum ostendit. Alex. & Eustr. in 2. post. c. 20. col. 1.

Definitio vniuersam rei substantiam declarat; demonstratio ea, quæ ei insunt, explicat. Themist. 2. post. cap. 4. char. 9. colum. 2.

Definitio quia differt a demonstratione, positione; quia in demonstratione a causa ad causatum fit discursus; in definitione primo dicitur causatum, deinde inferitur causa. Io. gra. in 2. post. cap. 10. c. 63. col. 3.

Definitio quod traditur, non differt ab eo, quod traditur demonstratione, nisi in modo, quia demonstratio traditur per modum orationis definitæ, & definitio, quæ traditur, traditur per modum orationis compositæ compositione conditionis, & ligamenti. Auer. in post. lib. 2. cap. 1. te. 7. char. 200.

Definitionum dispositio non est similis dispositioni syllogismi; quoniam syllogismus habet formam, & materiam; definitio non habet formam, ideo de ipsa non tractauit Aristoteles per modum cõis, postea per modum appropriati. Auer. in post. 1. ex paraph. ch. 127. col. 1.

Definitio

Definitio extrahit essentiam rei, demonstratio vero ex parte, quia est syllogismus, extrahit affirmatiuum, negatiuum, vniuersale, & particulare. Auer. in poster. lib. 2. cap. 2. tex. 9. char. 201.

Definitio differt a demonstratione in monstrando. Auer. in poster. lib. 2. cap. 5. tex. 45. char. 216.

Definitio pars posterior, prior est in demonstratione. Auer. epitom. in logic. char. 354. col. 1.

Definitio educitur ex demonstratione: & si quæsitum largitur quæsitum quid est, non est, quod definitio inferatur ex demonstratione primo, & per se: sed huius significatum sit, quod demonstratio largitur esse rei, prout largitur suam causam, & suū esse simul; & quod inferat definitionem, dum definitio non fuerit primū quæsitum in illatione, sed quæsitum sit inter esse rei, cuius est definitio mediante eius diffinitione, & per hoc sit diffinitio non per se nota. Auer. in q. log. q. 14. char. 377. col. 2.

Definitio a descriptione differt, quia definitio constat ex genere, & differentijs: descriptio subiecti intelligentiā claudit, quibusdā, vel accidentibus efficientibus vnā proprietatē, vel substantiālibus differentijs præter cōueniēs genus aggregatis. Boet. de diff. Topic. lib. 2. char. 866.

Definitio tribus modis se habet ad demonstrationem: nam vel est principium demonstratiōis, vel medium, vel demonstratio positione differens a demonstratiōne. Alb. mag. in post. c. 183. col. 4.

Definitio, quæ est demonstratiōis cōclusio, nec ea quæ demonstratio est positione tantum differens concluditur per demonstratiōem negatiuam, sed tantum ea, quæ est, vt principium demonstratiōis. Alb. mag. in post. c. 189. col. 1.

Definitio alia est vt principium demonstratiōis, alia vt conclusio, quæ est materialis subiecti definitio, alia vt medium, & est formalis passionis. Albert. Magn. in post. c. 209. col. 4.

Definitio substantiæ differt a definitione accidentiū: quia in definitione substantiæ nihil ponitur, quod sit extra substantiam definiti. in definitione accidentis ponitur aliquid, quod est extra essentiam definiti, vt subiectū. D. Thom. in 2. de anima. l. 1. tex. 2. c. 20. col. 1.

Definitio substantiæ differt a definitione accidentis, quia cum definitio significet, quod quid est res, & substantia sit completum in suo esse, & in sua specie, ac vt accidens non habeat esse completum, sed a substantia dependeat, in hoc differunt. D. Thom. in 2. de anima. lib. prim. tex. 2. char. 20. colum. 2.

Definitio, & essentia rei vt differunt, sic differt ostensio, per quā deuenimus in quod quid est definitio, & ostensio, per quā deuenimus in ipsum esse, quæ est demonstratio. Alex. de Ales. in 2. metaph. tex. 6. c. 57.

Definitio in hoc differt a demonstratione, quia definitio est ad ostendendum huius in hoc. Ex quo dux sequuntur differentia, vt quæ definitio cadit super quæstionem simplicem, quid est, ita vt definitio est terminatiua quæstionis: nam quod dicit quid est per modū quæstionis, dicit definitio per modum certificationis. Deinde ratio, quæ cadit super quæstionem compositam, scilicet, quia est illud idem vnū, quod dicit, quia est per modum quæstionis, dicit demonstratio per modum certificationis, reddens causam ipsius quia, per ipsum propter quid. Et quia definitio est entis, inclinati, & concreti, & respectu entis fixi, & absoluti: demonstratio semper est entis inclinati. Alex. de Ales in 3. metaph. tex. 6. char. 57. colum. 2.

Definitio dicit esse, & propositio dicit esse: sed definitio dicit esse expositiue, quia exponit, & declarat esse essentia rei: propositio dicit esse copulatiue, quia copulat prædicatum cum subiecto. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 34. char. 166. col. 1.

Definitio subiecti potest esse medium in demonstratiō-

ne. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 59. c. 242. col. 2.

Definitio subiecti semper intrat demonstratiōem, vel secundum substantiam, vel secundum virtutem. cum demonstratur prima passio de subiecto intrat sem subiectū, secundū virtutē intrat ad demonstrandas sequētes passiones. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 59. c. 243. c. 3.

Definitio vt manifestatur, & an demonstrari possit.

Definitio sunt principia demonstratiōis, quæ principia in demonstrabilia sunt, alioqui abiretur in infinitum. Arist. post. lib. 2. tex. 2. char. 358.

Definitio alicui inesse, vt definitio, qui syllogismo concludere nititur, petit principium. Arist. post. lib. 2. cap. 4. tex. 3. c. 359.

Definitio nec per diuisionem syllogizatur. Aristot. post. lib. 2. tex. 4. char. 360.

Definitio non monstratur syllogismo hypothetico, nec sensu. Arist. post. lib. 2. cap. 6. tex. 5. char. 362.

Definitio non probatur per syllogismum, nec per demonstratiōem; & sine demonstratiōe cognosci non potest definitio: medium enim ipsius demonstratiōis propter quid: sed aliorum est quædam causa, aliorum non est, vt immediata, & principia sunt, quæ & esse, & quid est supponi oportet, aut alio modo manifesta facere. Quæ autē habent mediū, per demonstratiōem innotescunt. Arist. post. lib. 2. cap. 10. tex. 9. char. 367.

Definitio rei manifestari nequit, nisi sciatur, quæ sunt partes speciei, & quæ non sunt, & quæ sunt simul sensu. Arist. 7. metaph. cap. 13. tex. 37. char. 143.

Definitio nem reprobamus, si ostendimus idem non significare: at si idem significat, non tamen ob id definitionem probamus. Alex. Aphrod. in pri. topic. cap. 4. char. 7. colum. 4.

Definitio per syllogismum potest ostendi, non autem per demonstratiōem. Alex. Aphr. in 7. top. c. 2. c. 86. c. 3.

Definitio, nec syllogismo, nec demonstratiōe, nec inductione demonstratur, nec sensu. Alexand. & Eustr. in 2. poster. char. 39. col. 1. Idem Ioan. gram. 2. poster. cap. 7. char. 61. colum. 2.

Definitio ducere ex cognitione sem accidēs ipsius, quia impossibile est. Alex. & Eustr. in 2. post. char. 51. col. 1.

Definitio cum fuit maioris extremi, & immediata in demonstrabilis est. Alex. & Eustr. in 2. post. ch. 53. col. 1.

Definitio cuius est, eiusdem, eodem respectu demonstratio esse non potest. Thom. in 2. post. cap. 3. ch. 9. col. 1.

Definitio quamuis demonstratiōe elici non possit, tamen in ijs, quæ per causas suas monstrantur, per demonstratiōem eorum innotescat possibile est. Thom. in 2. post. cap. 10. char. 10. col. 2.

Definitio partes nō possunt esse cognitæ apud nos, prima notitia, cum definitiones sint ignotæ nobis, sed cum sunt per se notæ, siue per syllogismum, erit etiam definitio per se cognita: licet quandoq; accidat ipsam esse parum manifestam: & propterea vt extrahantur hæ definitiones, indigent via diuisionis, & via compositionis. Auer. in poster. l. 1. in proem. tex. co. 1. c. 128.

Definitio cum est ignota naturaliter, & definitum notum esse sequetur formatio ipsius per demonstratiōem per accidens: quia demonstratiō exhibit per se verificationē partibus definitionis eo modo, quo notum per se exhibit verificationē ignoto per se. Auer. in poster. l. 1. tex. com. 1. char. 128.

Definitiones sciuntur ex demonstratiōe, quoniam definitiones rerū sunt ipsi causæ extra substantiā ipsarum. Auer. in poster. l. 2. cap. 5. tex. 42. char. 215.

Definitio est naturaliter ignota, ideo syllogismus est necessarius ad educationem definitionis; & sic loca, quibus ostenditur, quod illa res inest illi rei, & sit ipsa definitio, sunt loca definiendi. Auer. in quæst. logic. tex. 17. char. 379. col. 1.

Defini-

Definitio ignotæ naturaliter, necesse est, vt in ea ytatur quis syllogismo, aut in declarando definitionem, & definitum esse, cum vtrumque fuerit ignotum: aut in declarando, quod definitio fuerit definiti, cum definitum est manifestum per se, & definitio ignota. Auer. in physic. 3. tex. 12. char. 42. colum. 4.

Definitiones aliquæ si fuerint, quæ sunt ignoratæ in esse in definito, tales non declarantur, nisi per argumentū. Auer. 2. de ani. summa 1. text. 12. char. 129. col. 2.

Definitio demonstratiōis ex veris, primis, immediatis, notioribus, & potioribus, & causis conclusionis non intelligitur de demonstratiōe ad impossibile, nec quæ. Alber. mag. in post. char. 175. colum. 4.

Definitio, vt probetur diuisione, tria debet coniecturari; primo vt accipiat ea prædicata, quæ prædicentur in quid; secundo vt sumat hæc ordinatim semper actum proximum cum proxima potentia ponēdo; tertio nec superfluum sumere, nec diminutum. Albertus mag. in poste. char. 214. colum. 4.

Definitio secundum speciem data substantiæ, non potest demonstrari demonstratiōe propter quid dicente; sed si demonstratur, demonstratur demonstratiōe quia. Alber. mag. in 7. met. tract. 1. cap. 12. char. 123. col. 3.

Definitio accidentis secundum speciem facta, potest concludi per demonstratiōem sicut & accidens. Albert. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 12. colum. 3.

Definitio, quæ colligit in se principium demonstratiōis & conclusionem, est tota demonstratiō. D. Thom. in 2. phys. lib. 15. tex. 95. char. 31. colum. 1.

Definitio non est demonstratiō. D. Thom. 3. metaph. lib. 6. tex. 6. char. 136.

Definitio prima principia nec sciuntur per definitionem. Alex. de Ales in 8. metaph. tex. 9. c. 251. colum. 2.

Definitio multa non possunt fieri, quæ sciuntur via analogiæ, & proportionis. Alexander de Ales in lib. 9. metaphysic. text. 11. char. 267. colum. 1.

Definitio ut formalis.

Definitio formalis est conclusio demonstratiōis, & ex vtraque est demonstratiō sola positione differens. Ioan. grammat. in 1. poste. cap. 7. char. 18. colum. 4.

Definitio formalis, eo quod est immediata, non demonstratur. Ioan. gram. in 2. post. cap. 8. char. 62. col. 2.

Definitio substantialis est, quæ causa formalis est, vt pote quæ formam, & substantiam rei exhibet. Ioan. gram. in 2. poster. cap. 11. char. 64. colum. 2.

Definitio formam tantum rei demonstrat, quod aliquid in alio sit. Alex. & Eustr. in 2. poster. c. 18. col. 2.

Definitio subiecti non demonstratur, nec demonstrat, id est, formalis. Alber. mag. in post. c. 209. col. 4.

Definitio subiecti duplex; vnā per materialem subiecti causam: alia per causam formalem subiecti. Albertus mag. in poste. char. 209. colum. 4.

Definitio formalis minoris extremitatis potest etiam esse medium in aliqua demonstratiōe, quæ simpliciter demonstratiō est. Albertus magnus in 7. metaph. tracta. 1. cap. 12. char. 123. colum. 3.

Definitio & si in se habet aliquas partes materiales, tamen quod est principale, formale esse debet. D. Tho. 5. metaphysic. libro secundo. text. 2. char. 259.

Definitio, ut materialis.

Definitio naturalis concernit materiam sensibilem; & est vt definitio simi. Aristoteles 11. metaphysic. ex summa tertia. cap. 1. char. 228.

Definitio materialis per medium formæ inest definito. Ioan. gram. in 2. post. cap. 8. char. 62. colum. 2.

Definitio materialis per medium formale demonstratur.

Ioan. gramm. in 2. poster. cap. 8. char. 62. col. 2.

Definitio data per materiam reducitur ad eam, quæ est data per formam. Alber. mag. in 4. metaph. tract. 2. cap. 4. ch. 92. col. 1.

Definitio materialis accidentis sola est, quæ est medium in demonstratiōe potissima. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 11. c. 123. col. 3.

Definitio materialis accidentis cum dicat quid, & propter quid, potissima est demonstratiōis medium; ideo demonstrari, id est, concludi in demonstratiōe nō potest; & si dicit aliquando demonstrari, hoc erit intelligendū sic, quod ex demonstratiōe elici potest, & sciri; quæ scito medio, est causa, quod scitur, quod illud est definitio. Alb. mag. in 7. metaph. tracta. 1. ca. 12. c. 123. col. 3.

Definitio materialis accidentis duplex est; alia est materialis, in qua accipitur subiectum sub nomine proprio subiecti; & est materialis, in qua ratio subiecti accipit, & hæc est medium in demonstratiōe potissima. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 12. c. 123. col. 3.

Definitio tractatio ad quem pertinet, & quo in loco de ea agit Arist.

Definitio tractatio exacta non est dialectices, sed primæ philosophiæ. Alex. aphrod. in 7. top. cap. 2. char. 86. col. 3.

Definitio vtrum alicui sit bene assignata, Aristoteles disputare intendit libro sexto topicorum. Alex. aphr. in 6. top. cap. 1. ch. 70. col. 4.

Definitio nem nos docet Arist. in secundo posteriorum per accidens, non vt definitio, sed vt medium demonstratiōis, da qua in 7. metaph. ex professo docet. Alex. & Eustr. in 2. post. ch. 3. col. 2.

Definitio dat modos Arist. primus est secundum formam, magisque eius substantiam monstrat, secundus est secundum materiā. Auer. in phy. 3. te. 16. c. 43. c. 3.

Definiendi artem ad Arabes non peruenisse, quæ ignorantia definitionis fuit etiā apud antiquos, quod Aristoteles testatur, in causa fuit multorum errorum; nec eam nos docet Arist. 7. & 8. metaph. nec in 6. top. cum hæc ad logicam pertineat. Alb. magn. de præd. ch. 2. col. 4.

Definitio, vt est tota essentia rei, tractatur a primo philosopho; vt est medium demonstratiōis, & causa passionis de subiecto a demonstratore docetur, vt est intentio communis prædicati, vt communiter ad subiectum, & prædicatum refertur, pertinet ad dialecticum. Alb. mag. in top. c. 257. col. 2.

Definitio in posterioribus analyticis consideratur, vt est principium faciens scire, de quo prædicatur in quid. Alb. magn. in 7. metaphysic. tract. 4. cap. 1. c. 129. col. 3.

Definitio ut ad argumentandi loca pertinet.

Definitio locus 1. Eius, quod est circa terminos ægotij, partes sunt quinque: aut quod omnino non verum est dicere, de quo nomen, & orationem: aut quod, cum sit genus, non posuit in genere: aut non in accommodato genere: aut quod non propria est definitio: aut si oia non definiuit, neque dixit quid est esse rei definitæ. Reliquū autē præter ea, quæ dicta sunt in definiuit quæ, at nō bene definiuit. Arist. top. l. 6. c. 1. c. 501.

Definitio locus 2. Si non verificatur de quo nomen, & oratio, ex ijs quæ dicta sunt in accidente locis, considerandum. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 502.

Definitio locus 3. Si non propria est assignata oratio, ex ijs, quæ sunt ad genus, & proprium dictis locis, prospiciendum. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 502.

Definitio locus 4. Si non bene definiuit, vel si non definiuit aggrediendum dicere primo inspiciendum, si non bene, nam facilius est quodlibet fecisse, quam bene fecisse. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 502.

Defini-

Definitionis locus 5. Eius, quæ non est bene definire sunt partes duæ. Vna quidem obscura interpretatione uti; definitem enim clarissima interpretatione uti oportet, quia cognoscendi gratia assignatur definitio. Secunda, si amplius dixit in definitionem, quam par sit: nam omne, quod super additum est in definitione, superfluum est. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 502.

Definitionis locus 6. Diuidere, quæ dicta sunt, in plures partes; si obscure dixit; si sit æquiuocum alicui, quod dictum est; si cum definitum multipliciter dicitur, diuidens non dixit; nam immanifestum vtrius definitio nem assignauit; & contingit eum qui diuidit, quoties dicitur id, quod in definitione assignatum est, syllogismum facere. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 503.

Definitionis locus 7. Si per metaphoram definiuit; omne enim obscurum est, quod secundum metaphoram dicitur. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 503.

Definitionis locus 8. Si non positus nominibus vitur; omne enim obscurum, quod infuetum est. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 503.

Definitionis locus 9. Quædam neque secundum æquiuocationem, neque secundum metaphoram, nec proprie dicuntur. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 503.

Definitionis locus 10. Si non manifesta est contrarij oratio ex hoc, quod dicitur. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 504.

Definitionis locus 11. Si per se dicta non sit manifestum cuius est definitio. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 504.

Definitionis locus 12. Si superfluum in termino dixit, primo quidem considerandum, si aliquo vsus est, quod oibus insit, vel simpliciter ijs, quæ sunt, vel iis, quæ sub eodẽ genere sunt definitorum. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 504.

Definitionis locus 13. Si est quidẽ propriũ, quod appositũ est; ablato autem illo, & reliqua definitio propria est, & indicat substantiam. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 504.

Definitionis locus 14. Si quippiam eorum, quæ sunt in oratione, non omnibus inest, quæ sunt sub eadẽ specie. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 505.

Definitionis locus 15. Si idem frequenter dixit. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 505.

Definitionis locus 16. Si vniuersali dicto addidit & particulare. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 506.

Definitionis locus 17. Vtrum definiuit, an non: primo si non per priora, & notiora confecit definitionem. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 506.

Definitionis locus 18. Per non notiora terminum dici dupliciter est accipere, aut si simpliciter ex ignotioribus, aut si nobis ignotioribus, vtroque enim modo contingit: simpliciter igitur notius quod prius est, posteriori. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 506.

Definitionis locus 19. Si eius, quod est in quiete, & definitione per indefinitum, & quod in motu est, assignauit. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 506.

Definitionis locus 20. Eius, quod est non ex prioribus, tres sunt loci. Primus, si per oppositum, oppositum definiuit; scire tamen oportet quædam aliter definiti non posse, vt quæ sunt ad aliquid. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 510.

Definitionis locus 21. Si eodem vsus est ei, quod definiuit. Latet autem cum non eodem definiti nomine vitur. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 510.

Definitionis locus 22. Si eo, quod e diuerso diuiditur, id, quod e diuerso diuiditur, definiuit. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 510.

Definitionis locus 23. Si per inferiora superiora definiuit. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 511.

Definitionis locus 24. Si res cum sit, non ponitur in genere. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 511.

Definitionis locus 25. Si ad plura cum dicatur id, quod definitur, non ad omnia assignauit. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 511.

Definitionis locus 26. Si non ad melius, sed ad peius assignauit, cum sint plura, ad quæ dicitur, quod definitur. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 512.

Definitionis locus 27. Si non positum est in proprio genere, quod dictum est, considerandum est ex ijs, quæ ad genera sunt elementis: & si transiliens dicit genera. Arist. top. l. 6. cap. 1. c. 512.

Definitionis locus 28. In differentijs similiter considerandum, si & differentias dixit generis. Nam, si rei non specialibus definiuit differentijs, aut nullius dixit differentias, non definiuit. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 512.

Definitionis locus 29. Si est aliquid videndum quod e diuerso diuiditur dictæ differentie, non enim est differentia; quia omne genus ijs, quæ e diuerso diuiditur, diuiditur differentijs. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 513.

Definitionis locus 30. Si est quidem e diuerso diuisa differentia, non verificatur autem de genere. Aristoteles topic. lib. 6. cap. 2. c. 513.

Definitionis locus 31. Si qua est e diuerso differentia, verificatur quidem de genere, at generi apposita non facit speciem. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 513.

Definitionis locus 32. Si negatione diuidat genus; sed fortasse in priuationibus negatione uti definitem necesse est; nihil enim differt negatione diuidere genus, aut huiuscemodi affirmatione, quam negatione necesse est e diuerso diuidi. Aristoteles topicorum libro 6. cap. secundo, char. 514.

Definitionis locus 33. Si speciem, & differentiam assignauit. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 514.

Definitionis locus 34. Si genus, vt differentiam dixit. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 514.

Definitionis locus 35. Si non quale quid, sed ipsum quid significat assignata differentia; omnis enim differentia quale quid significat. Arist. lib. 6. cap. 2. c. 515.

Definitionis locus 36. Si secundum accidens inest differentia, definitio: nulla enim differentia, nec genus inest secundum accidens. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 515.

Definitionis locus 37. Si prædicatur de genere differentia, vel species, aut inferiorum aliquid speciei, non est definiens. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 515.

Definitionis locus 38. Si prædicatur genus de differentia. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 515.

Definitionis locus 39. Inspiciendum si & species, aut inferiorum speciei aliquid de differentia prædicatur. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 515.

Definitionis locus 40. Si non prior est differentia specie, nam genere posterior est, specie prior differentia. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 516.

Definitionis locus 41. Si alterius generis est dicta differentia; neque contenti, neque continentis; non enim potest differentia duorum generum se non continentium esse differentia. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 516.

Definitionis locus 42. Si in aliquo differentiam assignauit substantiæ. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 516.

Definitionis locus 43. Si affectum, differentiam assignauit: omnis enim affectus, cum magis sit, detrahit a substantia: differentia autem non est sic, sed magis saluare videtur id, cuius est differentia. Aristoteles topicorum lib. 6. cap. 2. c. 517.

Definitionis locus 44. Si alicuius eorum, quæ sunt ad aliquid, non aliud quid differentiam assignauit. Nam eorum, quæ sunt ad aliquid, & differentie sunt ad aliquid. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 517.

Definitionis locus 45. Si ad quod natum est vnumquodque eorum, quæ sunt ad aliquid, assignauit definiens. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 517.

Definitiones locus 46. Si non primo assignauit, quando contingit ad plura dictum esse. Arist. top. l. 6. c. 2. c. 518.

Definitionis locus 47. Si non susceptiuum est eius, cuius dicitur affectus, vel dispositio, vel quoduis aliud; peccatum est, sanitas enim comensuratio calidorum, & frigidorum est. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 518.

Definitio

Definitionis locus 48. Si id, quod fit, in effectiuum, aut econuerso, accidit sic ponere, definiens. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 519.

Definitionis locus 49. Secundum tempora omnia considerandum scubi dissonet. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 519.

Definitionis locus 50. Si secundum aliud quippiam magis dicitur, quod definitur, quam secundum assignatam orationem & si res quidem suscipit magis, quod autem secundum orationem assignatur, non suscipit; aut contra. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 519.

Definitionis locus 51. Si suscipiunt res, & oratio magis; non simul autem vtraque augmentum sumunt. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 520.

Definitionis locus 52. Si duobus quibusdam propositis, de quo res magis dicitur, id, quod est secundum orationem minus dicitur. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 520.

Definitionis locus 53. Si hoc, quidem similiter vtrisque inest propositis, aliud autem non similiter vtrisque, sed magis alteri. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 520.

Definitionis locus 54. Si ad duo definitionem assignauerit, secundum vtrunque. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 520.

Definitionis locus 55. Si generibus, & differentijs, & alijs omnibus, quæ in definitionibus sunt assignatis, eis, qui orationes pro nominibus faciunt, considerandum, si quidquam dissonet. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 520.

Definitionis locus 56. Si est ad aliquid, quod definitur, aut per se aut secundum genus, considerandum si non est dictum in definitione ad quod dicitur, aut ipsum, aut secundum genus. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 521.

Definitionis locus 57. Si cum quippiam ad aliquid dicitur, non assignauit ad finem. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 621.

Definitionis locus 58. Considerandum, si generatio est id, ad quod assignauit, vel actus; nihil enim talium est finis. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 521.

Definitionis locus 59. In quibusdam si non determinauit, quanti, vbi, vel qualis, vel secundum alias differentias. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 521.

Definitionis locus 60. In appetitibus si non apponitur, quod apparet, & in quibuslibet alijs congruit. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 522.

Definitionis locus 61. Si assignauit quod dictum est, in ipsas species ducendum eum, qui ponit ideas esse. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 522.

Definitionis locus 62. Si sit quidem habitus definitio, considerandum in habente, si quidem habentis, in habitu: similiter autem, & in ceteris talibus. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 422.

Definitionis locus 63. Vniuersaliter in definitionibus dicendo quodammodo, vno plura accidit eum, qui definit, definire. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 523.

Definitionis locus 64. In his, quæ ad aliquid sunt, considerandum, si ad quod genus assignatur, & species ad illud quoddam assignatur. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 523.

Definitionis locus 65. Videndum, & si oppositio opposita definitio. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 523.

Definitionis locus 66. Videndum in contrarijs, si contraria definitio. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 523.

Definitionis locus 67. Videndum, si quod secundum priuationem definitur, illi necesse est, eo quod definitur, uti, si accipiat oratio pro nomine. Arist. top. l. 6. c. 2. c. 524.

Definitionis locus 68. Si neutrum contrariorum secundum priuationem dicatur, assignetur oratio. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 524.

Definitionis locus 69. Si quod secundum priuationem dicitur, assignans non assignauit, cuius est priuatio. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 524.

Definitionis locus 70. Si non in quo natum est fieri, addidit vel simpliciter, vel non in quo primo natum est fieri. Arist. top. l. 6. cap. 2. c. 525.

Definitionis locus 71. Videndum autem & si non secundum priuationem dictum, priuatione definiuit. Arist.

top. l. 6. cap. 3. char. 525.

Definitionis locus 72. Si similibus nominis casibus similes casus orationis captantur. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 525.

Definitionis locus 73. Si eorum, quæ secundum æquiuocationem dicuntur, vnam definitionem omnium communem assignauit. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 525.

Definitionis locus 74. Cum quædam sint æquiuoca, interroganti quidem vt vniocis vtendum. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 526.

Definitionis locus 75. Quia quidam respondentium vniocum dicunt esse æquiuocum, quando non accõmodo datur ad omne assignata oratio, æquiuocum autem, vniocum, etiam si ad vtrunque accommodetur, præ confessione vtendum pro talibus, aut præ colligendũ, quod æquiuocum vel vniocum, aut vtrunque fuerit: Magis enim concedunt non prædictes quod futurũ est, vt accidat. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 526.

Definitionis locus 76. Si non facta confessione dixerit alicuius vniocum æquiuocum esse, quia non accommodatur, & in hoc assignata oratio: considerandũ, si huius oratio accõmodat & ad reliqua. Arist. top. l. 6. c. 3. c. 526.

Definitionis locus 77. Si quis definiens aliquid eorum, quæ multipliciter dicuntur, & oratio non accommodatur ad omnia, & quia æquiuocum esse non concedat, nomen etiam dicat non ad omnia accommodari, quoniam nec oratio, dicendum ad huiuscemodi, quod nominatione quidẽ vt oportet, q̄ tradita est, & q̄ sequitur, & nõ dimouere q̄ talia sunt, tñ si nonnulla dicenda nõ sint similiter multitudini. Arist. top. l. 6. c. 2. c. 527.

Definitionis locus 78. Si alicuius complexorum assignetur terminus, considerandum est auferendo alterius eorum, quo completur orationem, si est & reliqua reliqui. Nam si non, manifestum, quoniam neque tota totius. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 527.

Definitionis locus 79. Si cum sit compositum, quod definitur, æquimembris oratio assignetur definitio. æquimembris autem dicitur oratio, cum quot fuerint composita, tot & in oratione nomina, & verba fuerint. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 527.

Definitionis locus 80. Maius peccatum, si per ignotiora nomina commutationem fecerit. Arist. top. l. 6. cap. 3. char. 528.

Definitionis locus 81. Si per commutationes nominum non idem iam significat. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 528.

Definitionis locus 82. Si alterius nominũ commutationem faciens, non differentie, sed generis commutationem fecit. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 528.

Definitionis locus 83. Si id, cuius ratione assignauit, est eorum, quæ sunt, quod autem sub oratione non eorum, quæ sunt. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 529.

Definitionis locus 84. Quicumque non diuidunt in ijs, quæ sunt ad aliquid, ad quod dicitur, sed in pluribus comprehendentes dicunt, aut omnino, aut in aliquo falsum dicunt. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 529.

Definitionis locus 85. Si definiunt nõ rem, sed rem bene se habentem aut perfectam. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 530.

Definitionis locus 86. Si quod propter se eligendum est, vt actiuum, vel effectiuum, vel quouis modo propter aliud eligendum assignauit. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 530.

Definitionis locus 87. Considerandum si is, qui alicuius definitione assignauit, aut hæc, aut quod est ex his, aut hoc cum illo definiuit. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 530.

Definitionis locus 88. Si non hæc, sed quod ex his est, dixit id esse, quod definitur. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 530.

Definitionis locus 89. Si non natum est quippiam vnum fieri ex iis, quæ dicta sunt. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 531.

Definitionis locus 90. Si definitum in vno aliquo, natũ est primo fieri, ex quibus autem dixit ipsum esse, non in vno primo nata sunt fieri, sed vtrũque in vtroque. Arist. top. l. 6. cap. 3. c. 531.

Definitionis locus 91. Si & partes, & totũ in aliquo pri-

- mo considerandum, si non in eodem, sed in altero totum, & in altero partes; nam in quo totum, in illo & partes esse videntur. Arist. top. 6. cap. 3. char. 132.
- Definitionis locus 92.** Si cum toto corrumpuntur partes. Econuerso enim accidere videtur, partibus corruptis, totum corrumpi: toto verò corrupto non necesse est & partes corrumpi. Arist. top. 6. cap. 3. char. 532.
- Definitionis locus 93.** Si totum quidem bonum, vel malum, partes autem neutrae: aut econuerso partes bonæ, vel malæ, totum autem neutrum: at hoc non est necessarium, nisi vtrunque sit per se bonum. Aristote. topic. 6. cap. 3. char. 532.
- Definitionis locus 94.** Si quod ex meliore, & peiore est, non est totum peiore quidem melius, meliore autem peius: at hoc non est necessarium, nisi per se sint, ex quibus componitur, bona. Arist. top. 6. cap. 3. char. 532.
- Definitionis locus 95.** Si cognomine est totum alteri: non oportet enim vt neque in syllabis. Arist. topic. 6. cap. 3. char. 533.
- Definitionis locus 96.** Si non dixit modum compositionis. Arist. top. 6. cap. 3. char. 533.
- Definitionis locus 97.** Si hoc cum illo assignauit, primo dicendum, quod hoc cum illo, aut hoc, & illud dicitur, aut quod ex illis. Arist. top. 6. cap. 3. char. 533.
- Definitionis locus 98.** Diuidenti quoties dicitur alterum cum altero, considerandum si nullo modo hoc cum illo. Arist. top. 6. cap. 3. char. 533.
- Definitionis locus 99.** Si diuisio, quoties dicitur alterum cum altero, verum erit in eodem tempore vtrunque esse; considerandū, si contingit non ad eundem vtrunque dici finem. Arist. top. 6. cap. 3. char. 533.
- Definitionis locus 100.** Si, & ad idem apud dicuntur. Arist. top. 6. cap. 3. char. 533.
- Definitionis locus 101.** Quædam sic assignatorum, nullo modo cadunt sub dictam diuisionem. Arist. top. 6. cap. 3. char. 534.
- Definitionis locus 102.** Si horum compositionem dixit totum, primo, si non dixit qualis compositio, considerandum. Arist. top. 6. cap. 3. char. 534.
- Definitionis locus 103.** Si similiter est verisimile omne compositum compositionem esse, vel nullum: & si similiter in aliquo nata sunt esse contraria, definiuit autem per alterum, manifestum, quoniam non definiuit. Arist. top. 6. cap. 3. char. 534.
- Definitionis locus 104.** Si non ad totam habet quis argumentari definitionem, eo quod non tota sit nota ad aliquam partem argumentari oportet, si sit nota, & non bene assignata appareat: nam parte interempta, & tota definitio interimitur. Arist. top. 6. ca. 3. c. 535.
- Definitionis locus 105.** Quæcunque obscuræ sunt definitionem emendant, & confirmant ad manifestandum aliquid, & habendum argumentum, sic considerandum. Arist. top. 6. cap. 3. char. 535.
- Definitionis locus 106.** Quemadmodum in congregationibus solent legem inducere, & si sit melior quæ in ducitur, interimit anteriorem, sic & in definitionibus faciendum, & definitio alia ferenda. Nam, si apparet melior, & magis manifestum, quod definitur, perspicuum, quod interempta erit quæ posita est, eo quod non sunt eiusdem plures definitiones. Arist. top. 6. c. 3. c. 535.
- Definitionis locus 107.** Ad omnes definitiones non minimum elementum ad se ipsum, solenter definire propositum, aut apte dictum terminum assumere. Necesse est enim veluti ad exemplar considerantem, & quod minus est ijs, quæ oportet habere definitionem, & quod appositum est superflue, inspicere, vt magis argumentis abundemus. Arist. top. 6. cap. 3. char. 535.
- Definitio in se obtinet, genus, proprium, & accidens.** Alex. in aphrod. in pri. top. cap. 4. char. 7. col. 2.
- Definitionem reprobamus, si ostendimus idem non significare; si autem idem significat, tamen non est definitio.** Alex. aphrod. in pri. top. cap. 4. char. 7. col. 4.
- Definitionem esse alicuius, quinquemodis probamus, & destruimus: aut quia non est verum dicere, de quo nomen, & oratio: aut cum sit genus non posuit in generibus: aut quia non est propria definitio: aut omnia quæ dicta sunt faciens si non determinauit, nec dixit quod quid erat esse ipsius definiti: aut si definiuit non bene.** Alex. aphrod. in 6. top. cap. 1. char. 70. col. 4.
- Definitionem destruere possumus per ea, quæ de accidente, genere, & proprio tradita sunt.** Alex. aphrod. in 6. top. cap. 1. char. 71. col. 1.
- Definitionem considerare, an bene definiuit non facilius est ad hoc argumentandū, quam ad id, quod non definitum est.** Alex. aphrod. in 7. top. cap. 1. char. 71. col. 2.
- Definitio facilius destruitur, quam genus, proprium, & accidens; quia plura in ipsius constructione obseruanda sunt.** Alex. aphrod. in 7. top. cap. 1. char. 89. col. 2.
- Definitiones difficile destruntur, quæ per hæc assignantur, quæ ob occultationem sunt immanifesta: vel per hæc, quæ non sunt nota, siue vt propria accepta sunt, siue vt secundum translationem.** Alex. aphrod. in 8. topic. cap. 3. char. 93. col. 3.
- Definitionis loca capiuntur ex parte, qua genus non sit genus: alia ex differentijs; alia ex definitionibus in se totis, & hæc sunt loca sumpta in definitionibus alicuius decem prædicamentorum: quædam in singulari decem prædicamentis: quædam in priuationis definitione: quædam secundum circumstantiam definitionis rerum compositarum: quædam secundum circumstantiam omnium prædicamentorum: & quædam secundum circumstantiam definitionum rerum, quæ significantur nominibus compositis.** Auerroes in 6. topic. cap. 1. char. 302. col. 1.
- Definitionem interimere facilius est, quàm omnia alia prædicata.** Alb. mag. in top. char. 269. col. 1.
- Definitio differt à proprio; quia definitio est prædicatum essentialis, proprium est accidentale.** D. Thom. in poster. char. 63. col. 1.
- Deformes natura nemo reprehendit, sed eos, qui ob otium, vel negligentiam tales euaserunt.** Aristoteles 3. ethic. cap. 5. char. 62.
- Deformis specie nobis inauspicatus, & infaustus occurrens, minime bonus esse creditur, cum plerique exteriorem formam corporis, occulti animi signum esse iudicent.** Eust. 1. ethic. cap. 6. char. 60.
- Deformitas omnis est per aliquam formam, vel passionem.** D. Thom. 1. metaph. l. 16. tex. 38. char. 88.
- Defraudationes vt principes iniustos ostendunt; sic & subditos ad honesta capescenda segniores reddunt, & ciuitates labefactant, & perdunt.** Eust. 1. moral. c. 2.
- Defuncti alicuius mali, vel boni, an participes sint, videtur siue bonum, siue malum, ex illo quoddam id esse & paruum, vel absolute, & simpliciter, vel ipsis. Si minus tantum saltem, ac tale, vt neque foelices eos, qui non sunt, facere; neque eos, qui sunt, priuare felicitate possit.** Arist. 1. ethic. cap. 11. char. 24.
- Defunctis prosperi amicorum successus conferre quid videtur; similiter etiam infortunia; ita tamen, vt nec felices reddere infelices, nec quippiam tale efficere valeant.** Arist. 1. ethic. cap. 11. char. 24.
- Defunctorum cur pili, & vngues aliquandiu peraugentur? vel quia non augentur, sed carne emacerata maiores videntur; vel quia cum excrementis augeantur, & per excrementa vacans materia oriatur: mortua verò corpora in recremēta per cariem resoluuntur: quæ cum per foramina effluant, merito pilos, & vngues auget.** Alex. aphrod. problem. pri. 145. char. 721.
- Delectatio, & contritatio est actio animæ mediante virtute sensibili.** Arist. 1. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 21. c. 661.
- Delectatio est erga inanimata, Ari. 8. eth. nic. ca. 5. c. 196.**
- Delectator est, qui vult omnium habere conuersationem, & omnino, & omnifariam.** Arist. magn. moral. pri. cap. 26. char. 303.
- Delectatio omnis semper est de actu: ideo vigilia, quæ consistit in actu, & sensus, & intelligentia delectabilissima sunt, & propter actum spes, & memoria delectabilia sunt.** Arist. 12. metaph. cap. 3. tex. 39. c. 254.
- Delectationem, quam nos quandoque habemus, Deus semper habet, & eā mirabilem habet, ad quā nos attingere non possumus.** Arist. 12. metaph. c. 3. te. 39. c. 254.
- Delectamur per rememorationem, quando imaginati sumus illud rememoratam, quod iam existit actu, & similiter est de sperato.** Auer. physic. 7. tex. 19. chart. 146. col. 4.
- Delectatio est diffusio spiritus, & animæ super fruitionem habitus: quo motu delectationis mouetur quiescens a motu appetituum.** Alb. mag. in post. c. 200. col. 1.
- Delectatio omnis iuxta Platonis opinionem, est motus passiuus in sensibilem animam.** Alber. magn. in top. char. 258. col. 3.
- Delectatio, & si voluptas est sensibilis, & corporalis, passio tñ aliquādo est simplex, ac mentis solius: & ideo non est necessarius eū passione; quia mentis delectatio non habet cōtrariū, quia illa delectatio non est vere passio, sed potius operatio proprii, & habitus connaturalis non impedita.** Alb. mag. in 7. phy. trac. 1. ca. 8. c. 85. c. 1.
- Delectatio in solo homine inter alia sensibilia secundum agere sensum reperitur; alia enim animalia non videntur sensibus propter delectationem, sed propter nocuum, vel conueniens.** Alb. mag. in 1. metaph. tract. 1. cap. 4. c. 57. col. 1.
- Delectabilia diuersa diuersis sunt pro diuersitate cōplexionum.** Alb. mag. ethic. 3. tract. 3. cap. 5. c. 46. col. 3.
- Delectatio est habitus, qui est secundum naturam.** Alb. mag. ethic. 3. tract. 2. cap. 3. c. 89. col. 2.
- Delectatio est coniunctio conuenientis ad conueniens.** Alb. mag. ethic. 8. tract. 1. cap. 3. c. 92. col. 2.
- Delectatio se habet in felicitate cōtemplatiua, vt genus, & operatio, quæ felicitas est, sicut differentia specificata.** Alb. mag. ethic. 10. tract. 1. cap. 1. c. 106. col. 2.
- Delectatio maxime inter omnia animalia humano generi appropriatur.** Alber. Magn. ethic. 10. tract. 1. cap. 1. char. 106. col. 3.
- Delectantur alij velocius, alij per accidens, quia magis dispositi sunt ad delectandum, quam alij.** Alb. mag. ethic. 10. tract. 1. cap. 1. c. 108. col. 2.
- Delectationes secundum se eligibiles sunt, & bonæ; sed vt factæ ab improbis, nec eligibiles, nec probæ sunt.** Alb. Mag. Ethic. 10. tract. 1. cap. 5. char. 108. col. 4.
- Delectationes specie differunt secundum species delectabilium, & sic alia sunt species delectationum, quæ sunt a bonis, & laudabilibus; alia, quæ sunt a turpibus, & probrosis.** Alber. magn. ethic. 10. tract. 1. cap. 5. char. 108. col. 4.
- Delectatio est, vt finis, qui superuenit operationi.** Albe. magn. ethic. 10. tract. 1. cap. 9. c. 110. col. 1.
- Delectabilia, & tristabilia, omnia fere sunt cum caliditate, & frigiditate.** D. Thom. de animalium mot. lect. 6. char. 53. col. 4.
- Delectationum concupiscentia ducit homines in plurima peccata.** D. Tho. 2. ethic. cap. 11. c. 34. col. 3.
- Delectatio immoderata contingit in aliquibus, quia ex insperato sibi adueniunt.** D. Thom. ethic. 4. lect. 9. chart. 67. col. 2.
- Delectationes consequentes speculationem, non sunt absque tristitia, & concupiscentia.** D. Tho. ethic. 8. lect. 12. char. 130. col. 1.
- Delectatione aliqua indigent homines, cum labor sit cōtristatius.** D. Tho. ethic. 7. lect. 14. c. 133. col. 2.
- Delectatio simplex secundum se non recipit magis, & minus.** D. Tho. ethic. 10. l. 3. c. 170. col. 2.
- Delectatio vehemens sequitur ex intensā, & vehemēti operatione.** D. Thom. ethic. 10. lect. 2. char. 173. col. 3.
- Delectatio pertinet ad appetitiuam partem.** D. Thom. ethic. 10. l. 8. c. 175. col. 2.
- Delectatio est quidam motus animæ, & constitutio simul tota sensibilis in existente natura.** Alex. de ales 12. metaph. tex. 39. c. 344. col. 3.
- Delectatio non est in fieri, sed in facto esse.** Alex. de ales 12. metaph. tex. 39. c. 344. col. 3.
- Deliberationis vnum genus est, adhortatio; aliud, dehortatio; semper enim omnes vnum horum faciunt.** Arist. rhetoric. 1. char. 15.
- Deliberatio circa quinque maxime versatur; id est, de parandis pecunijs, de bello, & pace, de custodia regionis, & ijs rebus, quæ inuehuntur, & euehuntur, & de legibus instituendis.** Arist. rhetoric. pri. c. 18.
- Deliberaturus de pecunijs parandis, vestigalia ciuitatis scire debet, quæ, & quanta sint: si quid desit adiungatur, & si quid minus sit augeatur: & ciuitatis sumptus omnes: vt si quis superuacaneus sit, tollatur, & si maior, imminuatur: quia non solum ijs, quæ adfunt addēdo, sed de sumptibus detrahēdo, locupletiores euadunt, quod non solum ex priuatorum negotiorū vsu intelligere possumus, sed etiam, quæ apud alios inuenta sunt, ex historijs colligere.** Arist. rhetoric. 1. c. 18.
- Deliberaturus de bello, & pace; copias nosse ciuitatis oportet, & quantæ iam adfunt, & quantæ possint adesse, & quales sint, quæ adfunt, & si quæ possunt accedere: & bella quomodo, & quæ bellari: nec solum suæ ciuitatis, sed etiam finitimarum res nosse necesse est: aut etiam cum quibus gloriosum sit bellum gerere, vt cum potentioribus pax habeatur, cum inferioribus bellum gerere in sua potestate positum sit: & copias vtrum similes, vel dissimiles, & ideo non solum domestica, sed etiam externa notasse oportet: natura enim comparatum est, vt similia ex similibus oriantur.** Arist. rhetoric. 1. c. 19.
- Deliberaturus de custodia regionis non ignorare oportet, quo pacto custodiatur, sed & multitudinem custodum, & formam, & loca prædidiorum nosse oportet; quod facere non potest, nisi qui peritus est regionis, vt si minor custodia sit, augeatur, & si superuacanea, minuatur, & opportuna loca potius tueantur.** Arist. rhetoric. 1. c. 19.
- Deliberaturus de annonâ considerare debet quanta in sumptum sit satis ciuitati, & qualis sit, quæ ibi nascatur, & inuehitur; & quarum rerum importationis & exportationis indigeant, vt cum his fœdera, & pactiones fiant.** Arist. rhetoric. prim. char. 19.
- Deliberaturus de legibus ferendis necesse est scire, quales formæ rerum publicarum, & qualia vnique profint, & a quibus eueri natura sua queant, tum reipublicæ proprijs, tum contrarijs. Et prodest, & præteritas intueri, & præsentis, & alienas.** Arist. rhetoric. 1. char. 19.
- Deliberatiua oratio controuersias suas habet; nam aut fieri non posse contendimus, aut euentura: sed non honesta, non vtilia, & non tanti momenti.** Arist. rhetoric. 3. c. 171.
- Deliberatio est genus omnium causarum, quæ in deliberationem cadunt.** Boet. de differ. top. lib. 4. c. 880.
- Deliberati finis est honestum, vel ciuile.** Boet. de differ. top. l. 4. ch. 881.
- Deliberat agens, quod non habet determinata media ad agendum.** D. Thom. in 2. physic. lect. 14. tex. 86. char. 30. col. 1.
- Delphinus mammas habet non parte superiori, sed prope genitale; nec modo quadrupedum papillas conspicuas habet, sed velut alucolos quosdam humoris duos vtroque de latere singularem, e quibus lac fluit, quod ore catulorum sectantium parentē excipitur, quod iā**

nonnullis perspicuum est. Aristo. de histor. anima. 2. cap. 13. char. 55.
 Delphinus ossa habet, non spinas. Aristo. de histor. ani. 3. cap. 7. char. 86.
 Delphinus tridet, ac mutit efferens se in aerem: pulmonem, & arteriâ habet, lingua tamen libera, & absoluta caret, & labijs, quibus vocis aliquem possit articulû efformare. Aristo. de hist. ani. 4. cap. 9. char. 137.
 Delphini, & omne ceterarum genus coeunt planis admotis partibus, & mediocre tempus in coeundo consumunt. Aristo. de hist. ani. 8. cap. 1. c. 150.
 Delphini singulos magna ex parte edunt, sed interdum & binos, vt, & balenæ, & phocæ. Aristo. de hist. anim. 6. cap. 12. char. 313.
 Delphinus visus est dormire rostro emerso, & stertere. Aristo. de hist. ani. 6. cap. 12. ch. 213.
 Delphinus lac habet, quo suos nutrit foetus, & gestat eisdem infimos infantia: decem annis ad summam peruenit magnitudinem: gestat vtero decem mensibus, & pariunt ætate, nec vlllo alio tempore, & adultos foetus diu comitantur, & erga natos magna est charitas. Aristo. de hist. ani. 6. cap. 12. c. 213.
 Delphini tricenis diebus occultantur, & latent circa ortum canis syderis. Aristoteles de historia animalium 6. cap. 12. char. 213.
 Delphinus viuut plurimum; constat enim aliquos vixisse annis 25, & 30. quod cognitum est præcisâ vni a piscatoribus cauda. Aristo. de hist. ani. 6. cap. 12. c. 213.
 Delphini retibus apprehensî breui tempore strangulantur, vt qui spirandi facultatem amiserint. Aristo. de hist. anim. 8. cap. 2. char. 270.
 Delphinorû amores in pueros narrantur, & aiunt apud Cariam capto delphino ingentē multitudinē ad portum conuenisse delphinorum, immorataque, donec piscator dimisisset eum, quem ceperat: tum omnes simul eo recepto rediisse. Aristo. de hist. ani. 9. c. 48. c. 374.
 Delphinus paruus magnus custodiæ causa semper comitatur. Aristo. de hist. ani. 9. cap. 49. c. 174.
 Delphinorum grex iam conspectus est maiorum, & minorum promiscuus, post quem duo delphini paulo post viderentur delphinulum defunctum labentem in imum subire, & in summa pelagi dorso vehere, quasi miserantes, ne ab aliqua belua deuoraretur. Aristo. de hist. ani. 9. cap. 48. char. 374.
 Delphinus omnium animalium, tum aquatiliu, tum terrestrium velocissimus creditur. Aristo. de hist. anim. 9. cap. 48. char. 374.
 Delphinus, & Cetæ inter aquatica habent ossa, & non spinas. Alb. mag. de anim. l. 3. tract. 2. cap. 1. c. 39. col. 3.
 Delphinus a multis auditus est in somno stertuisse. Alb. mag. de anim. l. 4. tract. 2. cap. 3. c. 51. col. 3.
 Delphinus, balena, & omnes modi KoKi non ouant, sed ex vtero generant animalia sibi similia. Albe. magn. de ani. l. 6. tract. 2. cap. 1. c. 59. col. 4.
 Delphini lactant pisces suos, & cubant eos dum sunt parui, sed pulli cito crescunt, & in decennio complentur in perfecta magnitudine, & tempus impregnationis eorum est decem mensium; & tempus partus est in ætate, & raro in alio tempore, viuunt per 130. annos; & alium scimus vixisse per 120. annos. Alb. mag. de ani. l. 6. tract. 2. cap. 1. c. 59. col. 4.
 Delphinus magnus semper est ad curam paruorum, ne temere capiantur. Alber. magn. de anima. l. 8. tract. 5. cap. 2. ch. 83. col. 2.
 Delphinorum in mari multa sunt genera, sed quod frequenter videtur in mari, est animal nigre pellis, caput habens breue, dentes in ore cõtinuos, diligit homines, & id, quod est sue speciei, ita vt pullis eorû gregatim ambulatibus duo custodes delphini magni ponunt, & mortuû de sua specie custodiunt, ne pisces deuorent, donec mare eiecerint. Piscatores delphinum non co-

medunt, nec capiunt, sed potius dant eis de captis piscibus, quia vadunt cum eis, & ad modum coronæ cingunt pisces, & cogunt in retia. Viuunt amplius centum annis, sed post decem menses coeunt. Muscis gaudent. In mari Germaniæ delphini comeduntur, & ideo fugiunt. Aliud est delphinorum genus, os in medio sui corporis habens: & aliud in Nilo existit cui statû admodû ferre, & hac supponens se crocodilo, ipsum interficit. Alb. mag. de ani. li. 24. c. 1. c. 197. col. 2.
 Delphini apparent in superficie aquæ, vt signa tempestatis future, quia tempore tempestatis surgunt exhalationes de profundo maris, quæ tempestatis causa sût, & tunc excitatur calor in delphinis; & quia calidi est mouere, ideo super aquas se mouent. Pet. de Aluer. de iuuen. & sen. mor. & vit. & respira. lec. 14. c. 76. col. 3.
 Delphion est mōs, qui Mentoricam, Istriamque mediat, cuius fastigia cum ascendunt Mentores populi, qui litora Adriæ incolunt, vident, quæ fiunt in Ponto; in quo monte forum efficiunt in quo Ponti mercatores afferunt Lesbia, Chia, & Thasia; ex Adriatico vero mercatores amphoras Corcyraicas. Aristo. de admir. aud. 99. char. 860.
 Democritus, & Epicurus putant locum interdum sine corpore permanere. Simp. in 4. phys. c. 218. colum. 1.
 Democritus tradidit omnes res naturales atomis, scilicet quibusdam insectilibus, & vacuo constare. Ioann. grammata. in 1. phys. char. 2. colum. 2.
 Democritus, Epicurus, Leucippus, atomos, id est, insectilia, & vacuum principia posuerunt. Ioann. grammata. in primo phys. chart. 5. colum. 4.

Demonstratio quotuplex est, & quid est.

Demonstratio est syllogismus scientialis, quem in habendo ipsum scimus. Aristotel. posterior. lib. primo. cap. 2. text. 5. char. 297.
 Demonstratiua scientia est ex veris, primis, immediatis, & notioribus, & prioribus, & causis conclusiouis; sine his syllogismus esse potest, demonstratio non. Aristote. poster. lib. 1. cap. 2. tex. 5. char. 297.
 Demonstrationis principium est propositio immediata. Aristo. poster. pri. cap. 2. tex. 5. char. 297.
 Demonstratio est syllogismus ex necessarijs. Aristo. poster. lib. 1. cap. 4. text. 7. char. 302.
 Demonstratio vera est illa, cuius prædicatum vniuersale est. Aristo. poster. lib. 1. cap. 4. text. 11. char. 304.
 Demonstratio vniuersalis est, cum remotis ceteris, remanet primò prædicatum. Aristo. poster. libro primo. cap. 5. tex. 2. char. 305.
 Demonstratio est ex vniuersalibus; inductio ex particularibus. Aristoteles posterior. libr. primo. cap. 14. tex. 33. char. 327.
 Demonstrationum alia est vniuersalis, alia particularis, alia prædicatiua, alia negatiua, alia directâ, alia ad impossibile, de quibus videndum, quæ melior est. Aristo. poster. libr. 1. cap. 20. tex. 39. char. 339.
 Demonstratio est, cum ex veris & primis syllogismus est, vel ex talibus, quæ per aliqua prima, & vera eius, quæ circa ipsa est, cognitionis principium sumpserunt. vera autē, & prima sunt, quæ non per alia fidem faciunt, sed per seipsa. Aristo. top. 1. cap. 1. char. 589.
 Demonstrationis omnis principium est ipsum quid est. Aristo. de anim. pri. su. 1. cap. 1. tex. 11. char. 589.
 Demonstratio est ratiocinatio demonstratiua. Alexand. aphrod. in lib. 1. prior. cap. 1. char. 4. colum. 3.
 Demonstratiua scientia est habitus, ex quo ratiocinari demonstratiue possumus. Alexander aphrodisien. in libr. 1. prior. cap. char. 4. colum. 3.
 Demonstratiua scientiæ est de demonstratione dicere, & eius, qui ea scientia præditus est. Alexander aphro. in libr. 1. prior. cap. 1. chart. 4. colum. 3.

Demon-

Demonstratrix doctrina pars philosophiæ est, & de vero, & falso differere ad nullum alium spectat, quàm ad philosophum. Alex. Aphrod. in 2. metaphy. vel secundum Latin. 3. co. 25. c. 62. col. 2.
 Demonstratio est syllogismus scientiam pariens. Them. in prim. post. cap. 4. char. 1. col. 4.
 Demonstratio non se submittit ad mensuram ingenii nostri, sed rectam tenet ad veritatem viam. Themist. in prim. post. cap. 4. char. 1. col. 1.
 Demonstratione aliquid habere, nihil aliud est, quam per medium tale astringi, quo sublato necessarium sit conclusionem, nec perfecte, nec absolute cognosci, siue de causa, siue de effectu agatur. Them. in 1. poster. cap. 4. char. 3. col. 4.
 Demonstratio est præstantior, qua vberius scitur, ac per vniuersale; ergo vniuersalis. Themist. in prim. poster. cap. 40. char. 7. colum. 4.
 Demonstratio circularis est, quæ demonstrationi veræ impedimento nobis est. Magentinus in prior. char. 53. col. 3.
 Demonstratio est instrumentum, quo quid verum, quid falsum, quid bonum, quid malum cognoscitur. Ammon. in prædicam. c. 3.
 Demonstrationis inuentio, finis est logicæ facultatis. Ammon. in lib. de interpret. c. 1.
 Demonstrationis duplex est genus; primum, quod ex proprijs causis, ac scientiæ principium fit; aliud quod ex ijs, quæ consequuntur res ex necessitate, id est, propter quid, & quia. Simpl. 1. phy. tex. 5. c. 3. col. 2.
 Demonstratio est oratio, quæ ex propositionibus de vniuersa re illam de parte quadam concludit necessario. Ioan. Gram. in 1. prior. cap. 1. c. 7. col. 4.
 Demonstrandi scientia animi tantum est habitus: demonstratio autem est actio, quæ a scientia proficiscitur, & in hoc differunt. Ioan. Gram. in prim. prior. char. 3. col. 3.
 Demonstratio est scientialis syllogismus ab his rationibus, quibus per se creditur, & quas omnes confitentur, acceptus. Io. gra. in pri. post. cap. 1. c. 2. col. 2.
 Demonstratio, & disciplina subiecto eadem sunt, differunt habitu. Io. gra. in 1. post. cap. 1. c. 2. col. 3.
 Demonstratio coniecturalis est, quæ fit, cum ex posterioribus fidem facimus prioribus; & propter insolubilitatem coniecturarum dignata est nomine demonstrationis. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 2. c. 6. col. 4.
 Demonstrationis definitio, vel est principium, vel demonstratio positione differens. Ioan. Gram. in prim. post. cap. 7. char. 18. col. 4.
 Demonstratio resolutio dicitur. Ioan. Gram. in 2. poster. cap. 1. char. 56. colum. 3.
 Demonstratio, & definitio sunt diuersæ; nam definitio indemonstrabilis est, & ostendit quid est: demonstrationes autē ex definitionibus demonstrant, & demonstratio quia, non quid est, sed passionem monstrat, omnisque demonstratio, vel est affirmatiua, vel negatiua. Ioan. Gram. in 2. poster. cap. 3. char. 58. col. 3.
 Demonstratio est eorum, de quibus dubitatur: de proprijs non dubitatur. Io. Gra. in 1. de ani. tex. 4. c. 7. c. 1.
 Demonstrationum differentia vltimæ, in quas diuiduntur ex parte materiæ, sunt differentia, quæ inueniunt in demonstrationibus, vt faciūt addicere alia ab ipsis: & sunt viles ad acquirendâ illorum verificationē, nisi aut sunt differentia, quæ ipsis insunt, & sunt vnū ex entibus, vt ait Abunazar. Auer. in post. l. 1. ex p. c. 127. c. 1.
 Demonstrationes signorum fiunt per inductionem, id est, ex prioribus nobis, ad priora naturæ. Auer. in post. l. 1. tex. co. 23. c. 135.
 Demonstrationis prædicatum primum est, quod prædicatur de aliquo non ex parte alterius naturæ subiecti, id est, naturæ, compositæ æqualis, quæ sit natura distincta a subiecto, vt color de corpore: quia per mediâ

superficiem prædicatur: aut naturæ vniuersalioris, quam sit subiectum, vt prædicatio angulorum æqualium duobus rectis de triangulo inæqualium laterû; de ipso enim prædicatur per triangulum tanquam medium, qui est vniuersalior, quam inæquilaterus. Auer. in post. l. 1. tex. co. 36. c. 139.
 Demonstrationis prædicatum primum est definitio differentia, & accidentium substantialium primorum. Auer. in post. l. 1. tex. co. 44. c. 143.
 Demonstrationes causarum sunt, quæ componuntur ex causis, ex quibus sequitur existentia causarum ex necessitate, & causæ non sequuntur ex causatis. Auer. in post. l. 1. cap. 13. tex. 95. char. 158.
 Demonstrationes sunt triû specierû: simpliciter, quæ exhibet existentia, & causâ simul: demonstratio existentia, quæ existentiam tantum dat: & causæ tantû, cum existentia est nota. Auer. in post. l. 1. cap. 13. tex. 95. c. 158.
 Demonstrationes ex consequentia causæ cum causato fiunt tribus modis. Aut quod sequantur ex se inuicem consequentia æquali. & hoc cum fuerit causatum notius apud nos, quam causa, per illud componitur existentia tantum: deinde possibile est, vt accipiantur causa, & monstratur per ipsam, demonstratione causæ existentia causati de subiecto; & ibi fit demonstratio causæ tantû. postea, si fuerit causa notior causato, tunc fit demonstratio simpliciter. Secunda species consequentiæ est, vt sequatur posterius ex priori, id est, causatû ex causa, & nõ cõuertatur res, & in hac specie est demonstratio simpliciter tm, si causa est notior; quæ si non est notior, non est demonstratio. Tertia species est, vt prius consequatur ex posteriori, id est, ex causato causa, & non cõuertitur, & est demonstratio quia. Auer. in poster. l. 1. cap. 13. tex. 96. char. 159.
 Demonstrationis causæ conditiones sunt, vt in ipsa sit nota existentia tantum, aut per sensum, aut per signum. Auer. in post. l. 1. cap. 13. tex. 97. char. 160.
 Demonstrationes simpliciter sunt definitiones. Auer. in post. libr. pri. cap. 14. tex. 103. char. 163.
 Demonstrationes, in quibus termini medij sunt causæ, ita se habent, vt per ipsas constituantur res, quæ sunt demonstrationes substantiales. Auer. in poster. lib. 2. cap. 5. tex. 38. char. 212.
 Demonstrationes, quæ non sunt definitiones, sunt orationes logicæ, non demonstrationes substantiales. Auer. in post. l. 2. cap. 5. tex. 38. char. 212.
 Demonstrationes sunt definitiones in potentia. Auer. in post. lib. 2. cap. 5. tex. 38. char. 212.
 Demonstrationes, in quibus causata sunt termini medij, sunt demonstrationes existentia, non demonstrationes causarum. Auer. in poster. lib. 2. cap. 10. tex. 62. char. 232.
 Demonstrationes, quæ sunt demonstrationes in veritate, sunt per se, de entibus per se. Auer. in poster. lib. 2. cap. 10. tex. 94. char. 233.
 Demonstrationis locus est notus hic, quia demonstratio speciei per genus, est declaratio partis per totum. Auer. in top. 2. cap. 2. char. 271.
 Demonstratio essendi est illa, in qua medius terminus est causa sui generis, & vis eius est vis signi. Auer. epitom. in logic. char. 352. col. 1.
 Demonstrationes definitiones non sunt, nisi per accidens. Auer. epitom. in logic. char. 354. col. 1.
 Demonstratio, quæ largitur esse rei, & definitionem, est demonstratio simpliciter. Auer. in quæst. logic. q. 14. chart. 377. colum. 2.
 Demonstrationum intentio, est formatio per definitionem; definitiones autem sunt propriæ definito. Auer. ex Epistola. char. 380. col. 1.
 Demonstratiua signa sunt illa, quæ conuertuntur cum suis causis, id est, si ponitur causa, sequitur signum, & econtra. Auer. 6. phy. tex. 15. c. 117. col. 3.

Demon-

Demonstratiuus sermo esse nequit si non est artificialis. Auer. ex dest. dest. disp. 11. char. 46. colum. 3.

Demonstratio cum sit subiectum logices, ideo per modum substantiæ, & non per modum actus, quod est demonstrare, definitur. Alb. mag. in post. c. 175. col. 2.

Demonstratio quia est per effectum, vel per causam mediatam. Albert. mag. in poster. char. 175. colum. 4.

Demonstratio quia per effectum mediatum non est ita vera demonstratio, vt demonstrare per effectum immediatum. Alb. mag. in post. char. 187. colum. 4.

Demonstratio propter quod est mathematica, quia verò, naturalis. Alber. mag. in 2. metaph. cap. 11. c. 76. col. 3.

Demonstrationis medium est definitio. D. Thom. in 1. phys. lect. 1. text. 1. char. 1. colum. 1.

Demonstratiua scientia est de rebus immobilibus, quia est de conclusionibus, quæ ad causam certam, & determinatam resolui possunt, ita vt conclusiones necessitatem, & immobilitatem ex illis causis fortiantur. Alex. de Ales in 1. metaph. car. 21. col. 2.

Demonstratio est via, per quam venimus in cognitionem scibilis accidentalis. Alexander de Ales in 3. metaph. tex. 6. char. 57. colum. 2.

Demonstrationes, aliæ simplices, quæ ex principijs omnino primis componuntur; aliæ compositæ; quæ ex principijs non omnino primis componuntur. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 4. c. 108. col. 2.

Demonstratio simpliciter duplex; alia ex natura rei scibili, alia ratione nostri. Tho. de Vio in post. c. 97. col. 1.

Demonstratio etiam potissima est intellectus humani coniuncti instrumentum, & non rerum proprietas. Thom. de Vio in post. char. 103. colum. 2.

Demonstratio quia est per effectum conuertibilem conuersione causalitatis, & prædicationis. Thom. de Vio in post. char. 140. colum. 1.

Demonstratio per causam distantem est demonstratio quia. Thom. de Vio in post. char. 142. col. 2.

Demonstratio per causam remotam fit medium in secunda figura. Tho. de Vio in post. char. 142. colum. 2.

Demonstratio alia quia, alia propter quid; & propter quid, alia propter quid tantum, & simpliciter. Thom. de Vio in post. char. 145. colum. 1.

Demonstratio quia, est quæ a posteriori procedit, quæ tunc fit, cum effectus est notior causa. Thom. de Vio in post. char. 145. colum. 1.

Demonstratio propter quid, est illa, quæ a priori procedit, sed non ad concludendum effectum esse, sed ad ostendendum, propter quid talis est effectus. Thom. de Vio in post. char. 145. colum. 2.

Demonstratio simpliciter est illa, quæ a priori sic procedit, quod simul ostendit, & prædicatum inesse subiecto, & quare inest. Thom. de Vio in post. c. 145. col. 2.

Demonstratio de quibus est, & quibus constat, quæ ei necessaria sunt; & vt cognoscitur.

Demonstratio est per tres terminos, & non plures; nisi per alios, & alios eadem conclusio fiat. Arist. 1. prior. sectio. prim. cap. 25. chart. 202.

Demonstrationis medium semper esse debet maius minori extremo, & minus maiore, quod in diuisione non est, quia est maior maiore extremo. Aristot. 1. pri. sec. 2. cap. 3. char. 217.

Demonstratio debet constare ex veris, quia non est non ens scire. Arist. post. 1. cap. 2. tex. 5. char. 297.

Demonstratio debet esse ex primis indemonstrabilibus, quoniam non sciet non habens demonstrationem. Arist. post. 1. cap. 2. tex. 5. char. 297.

Demonstratio debet constare ex causis, quia tunc scimus, cum causas cognoscimus, & priora, si quidem causæ priores sunt: & præcognita non solum altero modo, eo quod intelligantur, sed etiam eo quod co-

gnoscantur, quid sunt. Arist. post. 1. ca. 2. text. 5. c. 297.

Demonstrationis scientiam qui vult habere, non solum oportet principia magis cognoscere, & magis ipsis credere, quam ei, quod demonstratur, sed neque aliquid aliud esse ipsi credibilius, nec notius his, quæ sunt opposita principijs, ex quibus est syllogismus contrariæ deceptionis. Arist. post. lib. 1. cap. 2. tex. 5. char. 299.

Demonstratiua scientia nō est omnium, immediatorum enim non est demonstratio; indemonstrabilia enim sunt. Arist. post. lib. 1. cap. 3. tex. 6. char. 300.

Demonstrationum propositiones necessariae sunt, quia ea, quæ sciuntur per demonstrationem, id est conclusiones, vniuersaliter esse non possunt: at propositiones necessariae sunt per se, ergo demonstrationum propositiones sunt per se; & quæ sunt per se, vel sunt, in quibus prædicatum accipitur in definitione subiecti, vel subiectum in definitione prædicati: ergo ex vna harum duarum erunt propositiones demonstrationis. Arist. post. lib. 1. cap. 6. tex. 15. char. 306.

Demonstratio per reciprocaionem est demonstratio, quæ per id, quod fieri nequit, est per accidens demonstratio. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 7. char. 19. col. 3.

Demonstrationis proprium est ex necessarijs syllogizare, ex veris autē possumus & syllogizare non demonstrantes. Arist. post. lib. 1. cap. 6. tex. 16. char. 306.

Demonstrationem ex propositionibus necessarijs constare signum est, quod ita ad eos, qui existimant demonstrare, instantias afferimus. Aristot. post. lib. 1. cap. 6. tex. 16. char. 306.

Demonstrationes scientiales sunt de ijs, quæ sunt per se. Arist. post. lib. 1. cap. 7. tex. 19. char. 308.

Demonstrationes tria habent: vnum, quod demonstratur, conclusio; hoc est, quæ inest generi alicui per se secundum dignitates, ex quibus est demonstratio: tertium est subiectum, cuius passionis, & accidentia per se declarat demonstratio. Aristot. post. lib. 1. cap. 7. tex. 20. char. 308.

Demonstratio non est corruptibilem, nec scientia simpliciter. Arist. post. lib. 1. cap. 7. tex. 21. char. 309.

Demonstrationes, & scientiæ sunt eorum, quæ sæpe fiunt. Arist. post. lib. 1. cap. 7. tex. 22. char. 310.

Demonstrare non tantum est vnumquodque, si sint vera indemonstrabilia, & immediata: sed oportet vt sint subiecta propria. Arist. post. lib. 1. cap. 7. tex. 23. c. 310.

Demonstrare non est vnumquodque simpliciter, nisi ex vniuiscuiusque principijs. Aristot. post. lib. 1. cap. 7. tex. 23. char. 321.

Demonstratiua scientia omnis circa tria est: & hæc sunt genus, cuius per se passionis speculatur, & dignitates, ex quibus primo demonstrant: tertio passionis, quarum quid significet vnaqueque accipitur; & nihil prohibet aliquam scientiam aliqua horum despiciere, vt genus non supponere esse, si sit manifestum quoniam est, vel passionis non accipere, quid significant, si sint planæ; tamen natura sunt hæc tria. Aristot. posterior. lib. 1. cap. 8. tex. 24. char. 312.

Demonstratio si est, nō necesse est esse formas, aut vnum aliquid præter multa, sed vnum de multis esse necesse est: alioqui non esset vniuersale, quo non existente, non est medium, nec demonstratio. oportet igitur aliquid vnum esse, & idem in pluribus, non æquiuocè. Arist. post. lib. 1. cap. 8. tex. 24. char. 314.

Demonstratio nulla accipit hoc principium, quod simul verum sit affirmare, vel negare, nisi, & cōclusionem sic monstrare oportet, debet demonstrator accipere maiorem extremitatem affirmare de medio, & non negare; quia si acciperet mediū, vel minorem, extremū nil differt sic vel sic esse, id est, maius extremum; quia primum non solum de medio, sed de alio dicitur, id est de minori extremo: quia in pluribus est. Aristot. post. lib. 1. cap. 8. tex. 26. char. 314.

Demon-

Demonstratiue artes omnes communicant sibi inuicem secundum communia: communia autem dico, quibus utuntur, tanquam ex his demonstrantes, sed non de quibus monstrant, nec quod monstrant. Arist. post. lib. 1. cap. 8. tex. 27. char. 314.

Demonstrationis instantia non debet esse particularis, quia nec indemonstratione est propositio particularis: ex vniuersalibus enim est demonstratio. Aristot. post. lib. 1. cap. 9. tex. 29. char. 316.

Demonstratio ipsius quia, & non propter quid est, in quibus medium extra ponitur, quia non dicit causam ipsam. Arist. post. lib. 1. cap. 10. tex. 30. char. 319.

Demonstrationis medius terminus non procedit in infinitum, si extrema non procedunt in infinitum. Arist. post. lib. 1. cap. 16. tex. 34. char. 330.

Demonstrationis negatiuæ nō procedunt in infinitum, si affirmatiuæ non procedunt in infinitum. Arist. post. lib. 1. cap. 16. tex. 34. char. 330.

Demonstratio est de rebus, quæ sunt per se, & hæc vel insunt rebus in eo quod quid est, vel res illis insunt; quorum neutra infinita sunt. Aristot. post. lib. 1. cap. 8. tex. 36. char. 335.

Demonstratio non est de omni re; principiorum enim non est demonstratio. Aristot. post. lib. 1. cap. 8. tex. 36. char. 336.

Demonstrationis virtus est, vt per ipsam maxime sciamus. Arist. post. lib. 1. cap. 20. tex. 39. char. 339.

Demonstratio non est eius, quod est a fortuna: quia quod est a fortuna, nec vt necessarium, nec vt plurimum est, sed quod præter hæc fit. Aristot. post. lib. 1. cap. 24. tex. 43. char. 347.

Demonstrans scientia non est per sensum; quia sensus est particularium, scientia est vniuersalium. Aristot. post. lib. 1. cap. 24. tex. 43. char. 347.

Demonstratio non est omnis illius, cuius est definitio. Arist. post. lib. 1. cap. 3. tex. 2. char. 358.

Demonstratio non est eius, cuius est definitio; est enim definitio ipsius quod quid est, & substantiæ. Aristot. post. lib. 2. cap. 3. tex. 2. char. 358.

Demonstratio a posteriori fit in causis, quæ non sunt simul cum causatis, & non est a priori; quia non sequitur, si est causa, est effectus; sed si est effectus, est causa, sequitur. eodem modo est in futuro, & in præterito tempore. Arist. post. lib. 2. cap. 12. tex. 13. char. 372.

Demonstrationis principia notiora sunt. Aristot. post. lib. 2. cap. 18. tex. 27. char. 387.

Demonstrationem de omnibus esse impossibile est. Arist. 3. metaph. ex su. 6. cap. 1. tex. 44. char. 44. Idem Arist. 4. metaph. ex su. 2. cap. 3. tex. 67. char. 202.

Demonstratio omnis est ex aliquo id est, ex dignitatibus circa aliquid, id est, circa subiectum, & aliquorum, id est, passionum. Aristot. 3. metaph. ex sum. 2. cap. 1. tex. 4. char. 44.

Demonstratiuæ scientiæ, omnes dignitatibus utuntur. Arist. 3. metaph. ex su. 2. cap. 1. tex. 4. char. 44.

Demonstrationis principium non est demonstratio. Arist. 4. metaph. cap. 4. tex. 26. char. 79.

Demonstrationes primæ, quæ componuntur ex primis propositionibus, sunt elementa omnium demonstrationum, quæ componuntur ex eis. Aristot. 5. metaph. cap. 3. tex. 4. char. 87.

Demonstrationes, & rationes sunt de magnitudinibus sensibilibus, nō autem, vt sensibiles, sed vt tales; & motus non vt mota, sed vt corpora tantum. Aristot. 3. metaph. su. pri. cap. 3. char. 269.

Demonstratio est eorum, quæ sunt. Alex. Aphrod. in pri. prior. cap. 28. char. 51. colum. 2.

Demonstrationem primi principii esse impossibile est. Alex. aphrod. in pri. natur. quæst. cap. 7. char. 1.

Demonstratio nulla substantiam concludit, sed quod aliud alicui insit, aut per se, aut per accidens. Alex. &

Eust. in 2. post. char. 18. colum. 2.

Demonstrationis medium non solum est causa formalis, sed est aliqua alia causa. Alexand. & Eustr. in 2. poster. chart. 47. colum. 1.

Demonstratio citra cognitionem vniuersalis non consistit. Them. in 1. poster. cap. 3. char. 1. col. 3.

Demonstrationem esse omnium, & nullorum, quicumque ait, errat. Them. in post. pri. cap. 7. tex. 2. c. 2. col. 3.

Demonstratio ex necessarijs, & primis per se in vniuersalibus est. Them. in post. cap. 14. c. 3. col. 4.

Demonstrationes de genere in genus migrare non possunt, sed de eodem genere sumendæ sunt. Them. in post. cap. 16. char. 4. col. 1.

Demonstrationibus oibus tria insunt: subiectū, proloquia, & prædicatum. Them. in post. cap. 16. tex. 4. c. 1.

Demonstrationis euidencia, & firmitas in propositionibus, & in ipsis conclusionibus posita est. Them. in 1. poster. cap. 18. char. 4. col. 3.

Demonstratio, vt & syllogismus fit ad internam, & intellectualem rationem, non ad exteriorem. Them. in 1. poster. cap. 22. char. 5. col. 2.

Demonstrationis media infinita non sunt, nec extrema. Them. in 1. poster. cap. 36. char. 7. col. 1.

Demonstratio omnis, ac veritas a sensibus oritur; nec vniuersale datur intelligi, nisi de multis operibus, & functionibus sensuū. Them. in 1. post. cap. 46. c. 8. c. 1.

Demonstrator non ad exteriorem orationem, sed ad interiorem spectat, quæ in anima est; ideo ueritatem tantum inuenire studet. Mag. in prior. c. 2. col. 3.

Demonstrationes, nec in generibus supremis, nec in indiuiduis fieri possunt. Mag. in prior. c. 30. col. 2.

Demonstrationes veræ ex definitionibus constant. Ammon. in por. char. 2. col. 3.

Demonstratio apertas enunciationes, & quasi confessas sumit, ac conclusionem, quæ obscura est, ex ipsis enunciationibus illustrat. Ammon. in porph. char. 7. col. 3.

Demonstratio cognosci nō potest, nisi prius syllogismus cognoscatur; qui non potest cognosci, nisi quid propositio; nec propositio, nisi nomina. & verba: nec nomina, & verba, nisi cognoscatur voces simplices: ergo ad demonstrationem necessaria est prædicamentorum cognitio. Ammon. in præd. char. 6.

Demonstrationis modus vniuersalis magis scientificus est, quam particularis. Simpl. in 1. de cœlo. tex. 54. com. 59. col. 2.

Demonstratio ex definitione colligit accidentia. Simpl. in pri. de ani. tex. 11. char. 3. col. 3.

Demonstrare tantum est illius, qui formam norit. Sirian. in 2. metaph. vel 3. secundum Latin. c. 12. 6.

Demonstratiua principia coramunice conceptus enunciant esse, non vt disponunt: omnia enim finem suum appetunt ex coramuni conceptu, quem vbi homines non assequuntur, & ex seipsis potiri minime valent, confugiunt ad diuina, a quibus moti scire appetunt natura; sed vt ad demonstrationes ipsis vtamur, dignitates appellantur, quia sic apud omnes assumptæ sunt. Sirian. in 2. metaph. vel 3. 6. c. 13.

Demonstrationes propriam vim ex principijs habent. Eust. 1. ethic. cap. 6. char. 54.

Demonstratio nullam propositionem de parte probandam proponit. Io. gra. in pri. prior. cap. 4. ch. 12. col. 4.

Demonstrationis omnis principium sunt omnes conceptiones, & quæ ab euidencia, vt teste, comprobata sunt. Ioan. Gram. in 1. prior. cap. 32. c. 56. col. 1.

Demonstratiui syllogismi apud philosophos ratio habetur, qui non ex opinabilibus, sed ex necessarijs, & per se credibilibus propositionibus constant. Ioan. Gram. in 1. poster. cap. 1. char. 2. col. 2.

Demonstratio fit ex præexistente cognitione. Io. Gram. in 1. post. cap. 1. char. 2. col. 2.

Demonstratio omnis bina hæc nobis considerando proponit,

Ponit, & problema, quod demonstrandum est: & propositiones, quibus id problema probatur. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 1. char. 3. col. 1.

Demonstrationis progressus debet a causis, & primis principium sumere, & desinere in causata, & postiora. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 12. char. 6. col. 1.

Demonstrationes omnes perfici oportet ex ijs, quæ per se rebus insunt. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 2. c. 6. col. 2.

Demonstrationis principium, est propositio immediata. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 2. char. 6. col. 3.

Demonstrationi conferuntur due primi modi per se, qui scilicet ingreditur definitionem prædicatæ: & quorum subiectum in definitionibus accipitur. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 4. char. 11. col. 4.

Demonstratio fit vniuersalis, cum primo ablato simul aufertur accidens. Ioan. Gram. in pri. post. cap. 3. char. 14. col. 1.

Demonstratiuæ propositiones debent esse eorum, quæ sunt per se. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 6. c. 15. col. 3.

Demonstratio ex necessarijs est, & veris: & non existentibus propositionibus necessarijs, syllogismus quidem fit, demonstratio autem non fit. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 6. char. 15. col. 1.

Demonstratio propositiones sumere debet ex proprijs vniuersi cuiusque generis, circa quod est problema. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 6. char. 16. col. 4.

Demonstrationes omnes tria habent: dignitates, conclusiones, & subiecta; dignitates eadem scientijs indifferentibus vsui esse possunt, quod deinde declarat, ita vt æquiuoce sumantur, non autem eodem subiecto, nec prædicato eodem potest vti in scientijs differentibus. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 7. char. 17. col. 2.

Demonstrationes deliquiorum non sunt vt de hoc, vel de illo deliquio, sed in vniuersali de omni, & non vt de vna tantum Luna, sed vt si essent infinitæ Lunæ. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 7. char. 19. col. 1.

Demonstratio nulla recta vtitur dignitate contradictionis. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 8. char. 22. col. 3.

Demonstrata omnia in scientijs, aut demonstrantur ex scientiarum principijs, aut ex monstratis ex principijs. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 9. char. 24. col. 3.

Demonstrationis methodus, logica vocatur: propter quod non solum in his, quæ insunt secundum substantiam, & per se congruit, sed etiam in omnibus prædicatis quomodocunque secundum naturam. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 18. char. 41. col. 4.

Demonstrationem fieri non sumpta propositione immediata impossibile est. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 18. char. 42. col. 4.

Demonstratiuus methodus ex prioribus postiora ostendit: præceptorius ex posterioribus priora. Ioan. Gram. in 1. physic. char. 3. col. 3.

Demonstratio proprie est, quæ de causis causatorum fidem facit, vel de vniuersalibus magis particularia. Ioan. Gram. in 1. de anim. tex. 4. char. 7. col. 1.

Demonstrationes ex duobus consistunt: vnum est propositiones, quod vicem obtinet materiæ, alterum est ipsarum compositio, quod vicem obtinet formæ. Auer. in post. l. 1. ex pro. char. 127. col. 1.

Demonstrationis terminus medius est causa maioris extremitatis, id est existentie maioris per se, non autem causa, vt maior insit minori tantum, vt dixit Auicenna: nec causa existentie minoris tantum, vt existimauit Abunazar. Auer. in post. l. 1. tex. 10. c. 131.

Demonstrationis terminus medius, quod fit causa ambarum extremitatum, id est, maioris, & minoris, est res per accidens ipsi. Auer. in posterior. lib. 1. cap. 11. tex. 10. c. 131.

Demonstratio simpliciter non est, si medium nõ est causa ipsius maioris extremi. Auer. in post. lib. 1. tex. com. 11. char. 131.

Demonstrationi nihil commiseri debet, quod fit per accidens omnino, nec propinquum, nec longinquum. Auer. in post. lib. 1. tex. com. 41. char. 141.

Demonstratio transferri non potest de arte in artem, id est, vt maior propositio transferatur de arte in artem; aut ambæ propositiones per se; quod autem in vna ipsarum propositio maior, fit in altera conclusio, nil prohibet. Auer. in post. lib. 1. tex. com. 56. c. 146.

Demonstratio constituitur, quæ fit de ijs, quæ non sunt, nisi vnum indiuiduum super natura vniuersali, quæ est in ipsis: non autem super indiuiduo ex parte qua est indiuiduum. Auer. in post. l. 1. c. 7. tex. co. 65. c. 48.

Demonstratio simpliciter componitur ex causis, ex quibus sequuntur causata per se. Auer. in post. lib. 1. cap. 13. tex. 95. char. 158.

Demonstrationes, quæ sunt super quæsito vno, diuersificantur in ipso propter diuersitatem terminorum, mediorum, & diuersitatem proportionis ipsarum ab extremitatibus. Auer. in post. l. 1. c. 22. tex. 180. c. 192.

Demonstratio, quæ tradit propter quid res est, aut si est, aut propter quid, & si est res simul per se, & primo, ipsa est, in qua terminus medius est extra essentialia rei; & si non fuerit demonstratio propter quid, erit per accidens: quoniam terminus medius non erit causa termino maiori substantie ipsius, & existentie ipsius in minori. Auer. in post. lib. 2. cap. 5. tex. 58. char. 212.

Demonstrationis scientiam intelligens, intelligit definitionem scientiam. Auer. in posterior. libr. 2. cap. 5. text. 38. char. 212.

Demonstrationes tradentes causam, vel existentiam, in quæstis compositis, erunt in accidentibus substantialibus. Auer. in post. lib. 2. cap. 6. tex. 41. char. 214.

Demonstratione non ostenduntur, quæ nõ habent causas. Auer. in post. lib. 2. cap. 8. tex. 69. char. 223.

Demonstrationis absolutæ proprium est, ut sit medium in ipsa præcedens maiorem propter causam extrinsecam. Auer. in post. lib. 2. cap. 10. tex. 94. char. 233.

Demonstrationis simpliciter nouem sunt contradictiones; prima quod fit vera; secunda vt sit vniuersalis; tertia necessaria; quarta, quod prædicatio fit per se; quinta, quod præmissæ sint causæ inuentionis conclusionis, & non solum nostre cognitionis; sexta, quod prædicatio sit naturalis; septima quod præmissæ, & secundum esse, & secundum cognitionem, sint conclusionem priores; octaua quod prædicatum sit prima prædicatio; nona quod sint propriæ. Auer. epitom. in logic. 2. char. 351. col. 3.

Demonstrationis simpliciter dignissima conditio est, quod medius terminus sit causa duarum extremitatum. Auer. epitom. in logic. char. 351. col. 4.

Demonstrationis causæ, & essendi simul, ambæ duæ res sunt simul ignotæ, scilicet, & esse, & causa. Auer. epitom. in logic. char. 352. col. 4.

Demonstrationes tres res in se habent differentes; vna, est causatum; secunda causa; tertia subiectum, cui inest ipsa causa. Auer. in q. log. c. 372. col. 1.

Demonstrationum simpliciter maior pars fiunt per accidentia essentialia. Auer. in quæst. logic. quæst. 10. char. 372. col. 2.

Demonstrationes, quibus quæritur esse causarum ipsius subiecti, sunt signa; nam causarum propinquarum non sunt aliquæ causæ. Auer. in quæst. logic. q. 10. char. 372. col. 2.

Demonstrationis præmissæ ad hoc quod sint necessariæ oportet, quod habeant tres conditiones; vna, vt prædicatum insit toti subiecto semper; secunda quod prædicatio sit per se; tertia quod prædicatio sit prima; hoc est, vt insit subiecto absque medio alicuius rei, & sit ei proprium prædicatum. Auer. in quæst. logic. q. 11. char. 375. col. 1.

Demonstrationes non possunt transferri ex vna arte in aliam

Aliam secundum Aristotelis mentem, nisi vocaretur translatio vsus. Auer. in quæst. logic. quæstio, 13. char. 376. colum. 4.

Demonstratio a signo non largitur definitionem, licet iam acciderit, quod inferant definitionem in rebus ignotis, secundum esse: sed illa non est definitio per se, prout etiam non largitur causam, cum iam inferat ipsam causam, scilicet ipsum signum. Auer. in q. logic. q. 14. char. 377. col. 4.

Demonstratio a signo fit ex propositionibus acceptis notioribus apud nos ad conclusiones priores inesse, quæ sunt notiores natura. Auer. in physic. 1. tex. 2. char. 4. col. 3.

Demonstrationes naturales debent esse ex causis naturalibus. Auer. 4. de coelo. tex. 20. c. 114. col. 2.

Demonstrationibus necessarijs hæc est conditio necessaria, vt apparentia sensui non differant ab eo, quod videtur per rationem. Auer. 3. de ani. t. 7. c. 167. col. 2.

Demonstrationes, aliæ simplices, aliæ compositæ: & compositæ dissoluuntur in demonstrationes simplices, quæ in alias non dissoluuntur, & hoc accidit demonstrationi tantum quia est syllogismus. Auer. in 5. metaphys. sum. 2. tex. com. 4. c. 50.

Demonstrationes non sunt nisi ad res essentialia existentes in illo genere, de quo considerat ars illa, non ad genus illius artis, nec ad speciem eius. Auer. in 6. metaphys. su. 1. tex. 10. c. 68.

Demonstratio non reperitur contradicens scito scientia vera, & vniuersali in omnibus entibus. Auer. ex dest. dest. disput. 1. char. 9. col. 1.

Demonstratiui sermones sunt pauci; & sunt, vt aurum inter metalla, & adamas inter gemmas. Auer. ex dest. dest. disput. 6. char. 37. col. 4.

Demonstrationes sunt, & nobiliores, & perfectiores, cum introducitur post orationes dubitabiles. Auer. 7. ethic. cap. 1. char. 46. col. 4.

Demonstratio fit ex ante cognitionis naturaliter, ex conuenientibus, ex primis, ex causis, ex necessarijs, & ex per se. Boet. in Porphy. c. 63.

Demonstrationes mathematicæ, non ex signo, sed ex causa, & forma essentialia concludunt. Albert. mag. in prior. char. 128. col. 3.

Demonstrationis principia non sunt tantum dignitates, sed suppositiones, & passionis. Albert. Magn. in post. c. 178. col. 3.

Demonstrationi maxime necessarium est id, quod est per se. Alb. Mag. in post. char. 178. col. 3.

Demonstratio, quæ simpliciter demonstratio est, aliquando demonstrat passionem de subiecto, & tunc semper in conclusione est secundus modus per se; aliquando definitio materialis subiecti de subiecto per definitionem formalem eiusdem subiecti, & tunc primus modus est in conclusione. Alb. mag. in post. char. 179. c. 4.

Demonstrationis principia complexa sunt quinque; dignitas, suppositio, definitio, petitio, & quæstio: quorum quædam sunt indemonstrabilia, vt dignitas, & definitio; quædam demonstrabilia sunt, vt suppositio, petitio, & quæstio, quæ sunt demonstranda quid sint. Alb. mag. in post. c. 185. col. 2.

Demonstrationis medium oportet esse aliquid vniuersale, vnum, & idem de pluribus, & nõ æquiuocum in omni demonstratione. Alb. mag. in post. c. 185. col. 4.

Demonstrationes augentur ad latera cum sub eodem accipiuntur oppositæ species, vt sub animali, Asinus, Leo, Lupus, Equus. Alb. mag. in post. c. 187. col. 2.

Demonstratio negatiua fit per plura, non numero, sed qualitate, q̄ affirmatiua. Alb. mag. in post. c. 198. col. 2.

Demonstratio non est earum rerum, quæ a fortuna, & casu fiunt, nec de omni eo, quod est frequenter, sed quod sub demonstratione cadit, & frequenter esse debet, & habere causam ordinatam. Albert. Magn.

in poster. char. 200. colum. 1.

Demonstrationis principia tribus dicuntur modis; primo principia, ex quibus est demonstratio, & sunt dignitates: secundo quæ sunt in ipsa demonstratione, & sunt passionis: tertio circa quæ est demonstratio, id est, subiecta, & prædicata. Alb. mag. in post. c. 201. col. 3.

Demonstratio per causam finale non fit passionibus naturalibus, quia ad esse rei sufficit materialis, efficiens, & formalis; efficiens enim facit, forma dat esse, & materia perficitur in ipsa. Alb. mag. in post. c. 210. c. 2.

Demonstrationes mathematicæ sunt propter puritatem, & certitudinem cognitorum, quæ in abstractione a motu, & materia considerat mathematicus, certiores naturalibus: naturalis enim considerat ea per mixta materiei. Alb. mag. in post. c. 210. col. 3.

Demonstrare non potest, qui non incipit a primis principijs, & sic per omnia media copulat vsque ad vltima. Alb. mag. in Topic. char. 271. col. 3.

Demonstratio aliquando fit per prima, & vera, & hæc sunt principia: aliquando per ea, quæ per prima, & vera acceperunt fidem, quæ tamen non sunt proxima, quæ sunt causæ; aliquando per vltima essentialia, & hæc sunt elementa. Alb. mag. in 1. phy. tr. 1. c. 2. c. 2. c. 4.

Demonstrari nihil potest nisi per definitionem. Albert. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 11. char. 76. col. 3.

Demonstrationis definitiones præsupponuntur ex quibus concludunt. D. Thom. Aquin. in Periher. c. 1. c. 2.

Demonstratiuæ scientiæ propria prædicatio est per se. D. Thom. in post. char. 68. col. 1.

Demonstrationes non sumunt medium extrinsecus. D. Thom. in post. char. 69. col. 1.

Demonstratiui syllogismi duplex principium, medium, & primæ propositiones indemonstrabiles. D. Thom. in post. char. 79. col. 3.

Demonstratio non resoluitur in primam causam, nisi accipiat vt medium demonstrationis definitio subiecti. D. Thom. in post. char. 80. col. 4.

Demonstratio sumi potest ex causa materiali, & mouente cum ex ijs sequitur aliquid ex necessitate, non autem cum aliquid sequitur, ut frequenter. D. Thom. in 2. phys. l. 10. tex. 74. char. 27. col. 3.

Demonstratio dicitur esse necessarium ex necessarijs. D. Thom. 5. metaph. l. 6. tex. 6. c. 294.

Demonstratio omnis est respectu propriarum passionum non autem substantiæ. Alexand. de Ales. in 3. metaph. tex. 6. c. 57. col. 2.

Demonstrationes ex quatuor terminis, habent tres terminos realiter, & vnum virtualiter. Alex. de Ales. in 5. metaph. tex. 4. char. 108. col. 3.

Demonstratio duo exigit: ex parte rerum unum, & alterum ex parte demonstratiui discursus; ex parte rerum exigitur, connexio necessaria terminorum, quæ procedat a causa ad effectum a notioribus; ex parte discursus, quod procedat a notioribus nobis. Thom. de Vio. in post. char. 140. col. 1.

Demonstrationis medium debet esse formaliter distinctum ab utroque extremo. Thom. de Vio. in post. char. 149. col. 1.

Demonstratiuæ artis usus potius materiam, scilicet necessarium considerat, quam formam. Thom. de Vio. in post. char. 158. col. 2.

Demonstratiua media habentes facile probabilia coniectamus, & possidemus. Thom. de Vio. in post. char. 182. col. 2.

Demonstrationibus duabus potissimis, vna res potest demonstrari diuersis respectibus, scilicet per quid est subiectum solum, & per quid est subiecti, & passionis. Thom. de Vio. in post. c. 208. col. 1.

Demonstratio vt fiat, sufficit medium esse causam propriam prædicati, & non oportet esse id, a quo primo fuit prædicatum. Tho. de Vio. in post. c. 112. col. 2.

Demonstratio non interrogat, sed sumit. Arist. prior. lib. 1. tract. 1. cap. 1. c. 149.
 Demonstratio non debet transferri de genere in genus. Arist. post. lib. 1. cap. 7. tex. 20. c. 308.
 Demonstratio non interrogat: quia ex oppositis non ostenditur idem. Arist. post. l. 1. cap. 8. t. 27. char. 315.
 Demonstratio omnis aliquid de aliquo demonstrat, vel quod est, vel quod non est: definitio vero nihil demonstrat alterum de altero. Arist. post. l. 2. cap. 3. t. 2. c. 358.
 Demonstratiua cognitio hominem Deo similem reddit. Alex. Aphrod. in lib. 1. prior. c. 1. c. 4. col. 1.
 Demonstrator non interrogat, sed ex re sumit, quod principiis, & suppositionibus contentaneum est. Alex. Aphrod. in lib. 1. prior. cap. 1. char. 5. col. 4.
 Demonstratiua imitatur naturam accidentia substantiis apponentem ad exorationem. Alex. & Eustr. in 2. poster. char. 77. col. 1.
 Demonstrator semper reprehensiones vniuersaliter asfert. Them. in 1. post. cap. 33. char. 6. col. 4.
 Demonstratio omnis, vel ex dilucido obscurum, vel ex obscuro lucidum demonstrat; & ea tantum bona, quæ ex dilucido obscura probat. Ammo. in Por. c. 7. col. 3.
 Demonstratio in philosophia actiua, bonum a malo, in contemplatiua verum a falso separat. Simplic. in prædicamen. char. 4.
 Demonstratio facit aliquid alicui inesse, vel non esse ad data causa propter quid illud inest, vel non inest. Simp. in prædicamen. char. 4.
 Demonstratio omnis tria præmittit consideranda: datum, quod queritur, & dignitas. Ioan. gra. in pri. post. cap. 1. char. 3. col. 1.
 Demonstratio neutrum interrogat, sed vnam propositionem veram sumit. Ioan. Gram. in 1. posterior. cap. 2. char. 7. col. 1.
 Demonstrare omnia non oportet, sed quædam sine demonstratione sumenda sunt, vt principia. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 1. char. 7. col. 2.
 Demonstrationes non debent in infinitum procedere, quia prædicationes non procedunt in infinitum. Ioan. gram. in 1. post. l. 15. char. 36. col. 2.
 Demonstratiuus sermo natus est soluere omnes quæstiones accidentes in re. Auer. in phys. 1. tex. 71. c. 20. c. 2.
 Demonstratio non facit scire simpliciter, nisi sit ex primis, & immediatis. Alb. mag. in post. c. 175. col. 3.
 Demonstratio vnius generis non potest descendere in aliud genus, nisi subiectum vnius sit sub subiecto alterius, vt speciale sub generale, vt perspectiua sub geometria: vel subiectum vnius sit sub subiecto alterius per accedens terminans subiectum vnius ad formam subiecti alterius, vt musica ad arithmetica: aut si vni subiecto, de quo probat vna scientia passiones, accidat aliquid gratia materiæ, in qua est, cuius causa non sit in superiori scientia, vt quod linea recta sit pulcherrima. Alb. mag. in post. char. 183. col. 3.
 Demonstratio non facit cognoscere substantiam, sed passionem de subiecto. Alb. mag. in post. char. 204. col. 4.
 Demonstrationis virtus est scire. D. Thom. in post. char. 69. col. 4.
 Demonstrationes non augentur per media, quia definitio est demonstrationis medium, & vnius rei vna tantum est definitio. D. Thom. in post. c. 54. col. 4.
 Demonstratio simpliciter non potest adduci contra negantes principia, quæ procedit ex magis notis simpliciter: sed demonstratio ad contradicendum, quæ procedit ex iis, quæ supponuntur ab aduersario, quæ sunt intermedium minus nota simpliciter. D. Thom. in 1. phy. lec. 3. tex. 19. char. 4. col. 2.
 Demonstratio omnis adducitur causa notificandi aliquid. D. Thom. in 2. de anim. lib. 3. tex. 126. 22. col. 2.

Demonstrationis medio aliquid scitur, vt passio: aliquid, vt conclusio. Tho. de Vio in post. char. 194. c. 1

Demonstratio, vt nullis, & inutilis, & in quo libro de ea tractatur.

Demonstratio ex contingenti indefinito fieri nequit, quia opposita eodem modo concluderentur. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 12. tex. 28. col. 1.
 Demonstratio per expositionem sumitur ab iis, quæ sensui patent, & non ratiocinandi modo consistit. Alex. Aphrod. 1. prior. cap. 7. char. 19. col. 3.
 Demonstratio vt ex retortis absurda est, sic quæ non est ex causa, & causato, demonstratio non est putanda. Them. in 2. post. cap. 30. char. 12. col. 2.
 Demonstratio post topica, & ante elenchos tractanda est: probabilibus enim exercitatis facilius necessariis applicabimus. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 1. tex. 2. col. 2.
 Demonstrationem docet Arist. in posterioribus analyticis. Ioan. Gram. in 1. post. char. 2. col. 2.
 Demonstratione philosophis est opus, uelut instrumento ad philosophiæ partium, contemplatiuæ, scilicet, & practicæ directionem, ut primæ uerum a falso, aliæ bonum a malo separent. Io. Gra. 1. post. cap. 1. c. 2. c. 2.
 Demonstratione cōiecturali utitur Aristoteles, ubi causatum manifestius est, quam causa, ut in libro de celo, cum ostendit Lunam sphericam ex luminibus Lunæ. Ioan. Gram. in 1. de anim. tex. 4. c. 7. col. 1.
 Demonstrationem non facit aliquis, cum non sumit notas propositiones, & ueras, cum coniugatio non est ratiocinatiua, cum ex oppositis ratiocinatur: cum ex posterioribus priora, cum obscurum per ignotius, uel per æque obscurum demonstratur. Magent. in prior. char. 58. col. 3.
 Demonstratio reciproca a philosophis reijcitur. Ammo. in Porph. c. 7. col. 3.
 Demonstrationes, & definitiones tractans in posterioribus Aristoteles considerauit differentias vniuersales, & proximas vltimas; vltimas autem reliquit considerandas ipsis artibus. Auer. in post. l. 1. ex præm. char. 127. col. 2.
 Demonstratio, & definitio sunt subiectum libri posteriorum. Auer. in post. l. 1. ex præm. c. 127. col. 2.
 Demonstrationis propositiones, & debent esse conclusionis causæ, & causæ, vt sciamus conclusionem. Auer. in post. lib. 1. tex. com. 8. char. 131.
 Demonstrationes septimi libri diuersæ sunt a demonstrationibus octauæ: quia, quod hic in septimo declaratum est, præponitur ei, quod in octauo; scilicet motum æternum esse; & quod dictum est in octauo, est, quomodo est dispositio in primo motore; & ideo processit in æternitate motus per duas vias; quarum prima est ex primo motu: secunda ex consideratione eorum, quæ mouentur ex se, & est magis propria. Auer. phys. 7. tex. 9. c. 142. col. 3.
 Demonstrationes mathematicæ non sunt natæ introduci in scientia naturali. Auer. 2. de celo, tex. 59. char. 65. col. 1. ●
 Demonstrari non possunt artificialia, moralia, contingentia, fortuita. Alb. mag. in post. char. 210. col. 3.
 Demonstratiua scientia, quæ resoluendo ad principia per se nota indicatiua dicitur, est pars logicæ, quæ etiam dialectica dicitur. D. Thom. in post. char. 67. col. 2.
 Demonstrationes non sunt in singularibus, quæ sunt in sensu, sed ex vniuersalibus, quæ sunt in anima intellectiua. D. Thom. in post. char. 40. col. 2.
 Demonstratiua in parte logicæ solum doctrina pertinent ad logicam, vsus vero ad philosophiam, & ad alias scientias particulares, quæ sunt de rebus naturæ: quia vsus demonstratiuæ consistit in vtendo principiis

cipijs rerum, de quibus fit demonstratio, quæ ad scientias reales pertinet non vtendo intentionibus logicis: & sic apparet, quod quædam partes logicæ habent ipsam scientiam, & doctrinam, & vsum vt dialectica, tentatiua, & sophistica; quædam autem doctrinam, & nõ vsum vt demonstratiua. D. Thom. 4. metaph. libr. 4. text. 5. char. 197.

Demonstrationem mathematicam in omnibus rebus querunt homines tribus rationibus; vel quia nesciunt logicam, vel quia in eis dominatur virtus imaginatiua, vel quia a iuuentute imbuti sunt in mathematicis. Alexan. de Ales in 2. metaph. char. 47. colum. 1.

Demonstratio, vt differt a scientia demonstratiua, & vt inter se differunt quid, & quia.

Demonstratio quia, differt a demonstratione propter quid primo in eadem scientia duobus modis. Primo si non fiat syllogismus demonstratiuus per immediatam causam. Alto modo si quidem sit per immediatam causam, non tamen per causam, sed per effectus conuertibiles, quod si mediū conuertitur ex demonstratione quia, fit propter quid. Arist. post. l. 1. c. 10. tex. 30. char. 318.
 Demonstratio quia, differt a demonstratione propter quid in diuersis scientijs, si vna sit sub alia, vt perspectiua ad geometriam; inferior docet quia, superior propter quid. Arist. post. lib. 1. cap. 10. tex. 30. char. 320.
 Demonstratione ratiocinatio prior est natura. Alexand. aphrod. in lib. 1. prior. cap. 1. char. 4. colum. 1.
 Demonstrationem docere qui vult, prius quid ratiocinatio sit, docendum est. Alexan. aphrod. in prim. prior. cap. 1. char. 4. colum. 4.
 Demonstrandi artem, differendi ars sequitur. Io. gram. in prior. cap. 4. char. 18. colum. 2.
 Demonstratio facilius resoluitur, quam dialectici syllogismi. Io. gram. in 1. post. cap. 9. c. 26. colum. 3.
 Demonstratiui syllogismi a dialecticis differunt, quia illi augentur tantum extrinsecus, dialectici autem, & in trinsecus, & extrinsecus; causa est, quia demonstrationes non contingunt per mediata, sed per immediata demonstrantur. Io. gram. in 1. post. ca. 9. tex. 27. col. 1.
 Demonstratio differt a scientia demonstratiua; quia scientia demonstratiua est demonstrationis habitus, qui in tus in anima nostra inest; demonstratio autem est ipsa actio, quæ a scientia, atque habitu, qui in anima nostra est, procedit. Magent. in prior. char. 1. colum. 4.
 Demonstrationes quia, & propter quid in eadem scientia differunt dupliciter: primo si per medium mediatum fit demonstratio, erit demonstratio quia; secundo modo cum fit per immediatum, quod nõ est causa, sed est per immediatū effectum, & sic est demonstratio quia: vel si medium, quod est causa ponitur extra extrema; at si effectus per causam demonstratur, erit demonstratio propter quid. Albert. mag. in post. ch. 187. col. 4.

Demonstratio, quæ præstantior est, & quæ ad syllogisticas figuras pertinet.

Demonstratio vniuersalis melior est particulari, quia qui scit vniuersaliter, magis nouit, quod inest, quam qui in parte. Arist. post. lib. 1. cap. 20. tex. 39. ch. 342.
 Demonstratio vniuersalis eligibilior est, quam particularis, quia qui nouit vniuersalem, nouit & particularem. non e contra. Arist. post. lib. 1. c. 20. tex. 39. c. 342.
 Demonstratio affirmatiua dignior est negatiua; ex paucioribus enim petitionibus, aut suppositionibus, aut propositionibus existit. Arist. post. l. 1. c. 21. tex. 40. c. 343.
 Demonstratio negatiua indiget affirmatiua, quia impossibile est duabus negatiuis existentibus esse syllogismum. Arist. post. lib. 1. cap. 21. tex. 40. char. 344.

Demonstratio, quæ melioribus principiis vtitur, melior est, & sine affirmatiua non est negatiua. Arist. post. lib. 1. cap. 21. tex. 40. char. 344.
 Demonstratio ostensiua ex prioribus posteriora concludit: ea vero, quæ ducit ad impossibile, e contra. Arist. post. lib. 1. cap. 22. tex. 41. char. 345.
 Demonstratio negatiua directa, præstantior est ea, quæ ducit ad impossibile; ergo cum affirmatiua sit præstantior negatiua, multo magis erit præstantior ea, quæ ducit ad impossibile. Arist. top. l. 1. c. 22. tex. 41. c. 346.
 Demonstratio quo vniuersalior est, eo remotior a proprijs principiis est, & ideo logica vocatur. Aristote. de generatio. anim. 2. cap. 6. ch. 181.
 Demonstratio, alia est certior, alia debilior; vt certior mathematica; debilior naturalis. Arist. 1. metaphys. ex l. 3. cap. 1. char. 228.
 Demonstratio per expositionem propria est tertiæ figuræ. Alex. aphrod. in 1. prior. cap. 6. ch. 17. colum. 3.
 Demonstratio, quæ per reciprocationem fit, præstantior est ea, quæ ducit ad impossibile. Alexand. aphrod. in pri. prior. cap. 6. char. 17. colum. 3.
 Demonstratio in missione in prima figura cum maior est necessaria, & minor existens bonam facit conclusionem, & necessariam. si autem existens sit conclusio, nihil impossibile sequitur. Alexander aphrod. in primo prior. cap. 14. char. 34. colum. 4.
 Demonstratio cuius est, eiusdem eodem respectu definitionem esse impossibile est. Them. in secun. posterior. cap. 3. char. 9. colum. 1.
 Demonstrandi prima figura est apta, quia concludit vniuersale affirmatiuum demonstrati clarissimum. Ioan. gamma. in prior. cap. 5. ch. 18. colum. 2.
 Demonstratio, per quam plura cognoscimus, melior est ea, per quæ pauciora; at per vniuersalem particularia cognoscimus. Io. gram. in 1. post. cap. 20. ch. 47. col. 3.
 Demonstratio per pauciora media conclusa potior est ea, quæ per plura concludit. Ioannes grammat. in pri. post. cap. 21. char. 48. colum. 1.
 Demonstratio affirmatiua nullo indiget, vt monstretur; & si demonstratur, per seipsum demonstratur; negatiua autem per affirmationem demonstratur. Io. gram. in prim. post. cap. 21. char. 48. colum. 3.
 Demonstrationis signa negatiuæ sunt in secunda figura, & si sunt in prima, fiunt per accidens, quia causæ longinquæ non concludunt essentiam prædicati primo, & per se de subiecto, nisi cui accidit esse æquale subiecto. Auer. in post. lib. 1. cap. 13. tex. 99. ch. 161.
 Demonstrationem, quæ constat ex prioribus, meliorem esse ea, quæ constat ex pluribus, non tantum intelligitur de vno in numero, sed de vno in specie. Auerroes in post. lib. 1. cap. 17. tex. 171. char. 188.
 Demonstratio vniuersalis quanto est vniuersalior, tanto magis propria huic scientiæ. Auerroes in secun. metaphysic. tex. commen. 6. c. 15.
 Demonstrationi maxime apta est prima figura, quia maxime facit scire, & in ea fit syllogismus propter quid, & venatur definitio per hanc figuram tantum, & per primum modū huius figuræ, & ipsa non indiget alijs, & aliæ ipsa ad perfectionem. Albertus magnus in post. char. 188. colum. 4.
 Demonstratiuæ propositionis ex parte subiecti, differentiæ sunt vniuersalis, & particularis; & ex parte prædicati, affirmatiua, & negatiua. Alb. mag. in post. c. 196. col. 3.
 Demonstratio vniuersalis potior est particulari. Albert. magnus in post. char. 198. colum. 1.
 Demonstratio affirmatiua dignior est negatiua, vt esse potior est non esse. Alber. mag. in post. c. 198. colum. 4.
 Demonstrationes potissimæ maxime sunt in mathematicis; ideo dignitates magis appropriantur scientijs mathematicis, quam alijs scientijs. Alexander de Ales in 4. metaph. tex. 7. char. 82. colum. 1.

Demonstratio, ut ad impossibile.

Demonstratio ad impossibile accipit hoc principium: de unoquoque verum est affirmare, uel negare, & tantum in genere aliquo, prout ipsi satis est. Aristot. post. lib. 1. cap. 8. tex. 26. char. 314.

Demonstrationes ad impossibile, & ex pacto differunt: nam cum utraque sint ex suppositione, in illis, nisi prius ex pacto conuenerit inter nos, si est demonstratum non pro demonstrata habenda est. At in reductione ad impossibile, non ex pacto, sed ex demonstratione rei, quæ esse non potest ob contradictionis necessitatem oppositum eius statuumus. Alex. aphrod. in prior. tex. 40. char. 69. col. 1.

Demonstrationes ducentes ad impossibile sunt generis signorum. Auer. pri. de celo. tex. 95. c. 30. col. 4.

Demonstratio ad impossibile est ex falsis. Alber. magn. in poster. char. 175. colum. 4.

Demonstrationes ad impossibile ducentes possunt sumere falsum contingens adiunctum impossibili, uel verum; quia ostenditur impossibile illud, ex quo cum adiunctione contingētis falsi sequitur impossibile; sicut ex eo impossibile sequeretur adiecto quodam uero; quia ut ex uero non potest sequi impossibile, ita nec ex contingente. D. Tho. in 7. phy. l. 2. tex. 9. c. 108. col. 3.

Demonstratio ut ad rhetoricam pertinet, & ut est in generibus rhetoricis.

Demonstratio oratoria est enthymema, atque hoc nulla est fides potentior. Arist. rhet. 1. ch. 6.

Demonstratione excepta, in rhetorica omnia inania sunt, sed multum tamen valent propter prauitatem auditorum. Arist. rhetor. 3. c. 135.

Demonstratiua oratio fere omnis in amplificatione consistit, facta enim credi oportet: nam raro demonstrationes afferunt, nisi fide careant, uel causa in alium conferatur. Arist. rhetor. 3. ch. 171.

Demonstrans intexere debet laudibus orationem, ut Iſocrates semper interserit aliquæ; & hoc est quod dicebat Gorgias, nunquam sibi orationem deesse, quæ si de Achille dicat, Peleum laudat, deinde Aeacum, deinde Deum; & similiter fortitudinem, aut hoc, & illud faciat; & si demonstrationes habet, moratè, & demonstratiue dicere debet; si enthymematibus caret, morate. Arist. rhet. 3. c. 172.

Demonstratiuum genus primo exordium, ut in deliberatiuo consistere debet, deinde parti ea, quæ extra virtutem sunt, & ea, quæ in ipsa virtute bona considerantur, id est, externa bona, in bonam ualitudinem, robur, & formæ dignitatē, & diuitias; uirtutem uero in sapiētiam, iustitiā, fortitudinem, & illustres disciplinas; & horum, quæ in uirtute locata sunt, iure laudantur, externa uero subducuntur. Deinde de genere dicimus, si qui genitores insignes fuerint, & in omnibus clarū aliquid ponere, & si aliqui illustres fuerint, eos laudabimus; reliquos omittere nolentes auditores propter maiorum multitudinē longitudine orationis grauare, deinde iuuentutē laudare augēdo, & alijs comparādo, deinde iustitiā, & fortitudinem. Arist. rhet. ad Ale. c. 34. c. 236.

Demonstratio est genus omnium causarum, quæ circa laudem, uel uituperium versantur. Boeth. de defi. top. lib. 4. ch. 880.

Demonstranti, honestum, uel bonum, finis est. Boeth. de defi. top. l. 4. ch. 881.

Denominatiua dicuntur, quæcunque ab aliquo differentia casu, secundum nomen habent appellationem. Arist. præd. tract. 1. cap. 1. c. 57.

Denominatiuæ prædicationes ab accidentibus sūt. Ale. Aphrod. in 2. top. tex. 25. col. 3.

Denominatiua ut sint, tribus opus est: ut sit res a qua fit participatio; nomē, in quo est cōmunicatio; & a nomi-

ne quædā diuersitas, ut fortis denominatiua a fortitudine; fortitudo est res; fortitudo, & fortis cōmunicant nomine, & unus in o, alius in is, definit. Por. in pd. c. 5. Denominatiuum nullum cū eodem est, a quo idem nominatur. Porph. in præd. c. 17.

Denominatiua, nec omnino nomine, & definitione comunicant, nec plane dissentiunt. Amin. in præd. c. 14. Denominatiua locum habent inter uniuoca, & diuersiuoca. Ammo. in præd. c. 14.

Denominatiua quatuor hec habeant necesse est: cōmunitatem rei, differentiam rei, cōmunitatē nominis, & circa finalem syllabam differentiam, quod si aliqd horū desit, nō sunt denominatiua. Amm. in præd. c. 14.

Denominatiua aliquo modo sunt media inter æquiuoca, & uniuoca, & utriusque participant, & ab utriusque; deficiunt. Simp. in præd. ch. 8.

Denominatiua ut sint, tria necessaria sunt: id, quod ab aliquo denominatur; res a qua denominatur; dissimilitudo terminationis. Simp. in præd. ch. 8.

Denominatiua nomina, sunt deriuata ab illis, quæ significant eandem rem, quæ significatur per illa prima explorata coniugata cum ipso subiecto, & coniuncta. Auer. in 2. top. cap. 3. ch. 273.

Denominatiua significant unum compositum, Auer. in 3. metaph. tex. com. 18. ch. 28.

Denominatiua significant substantiam, & accidens. Auer. in 4. metaph. tex. co. 3. ch. 32.

Denominatiua nomina, quæ prædicantur de imo, non significant unam intentionem. Auer. in 4. metaph. tex. com. 11. ch. 37.

Denominatiua ut sint, tria necessaria sunt, ut re participant, & nomine; ut sit quædam nominis transfiguratio. Boeth. in præd. ch. 118.

Denominatio omnis non est id, quod est ea res, de qua nominatur. Boet. in præd. ch. 157.

Denominatiuum denotat transitionem, uel diuersitatem, quæ est intra essentiam denominantem, & essentiam denominatam. Alb. mag. in præd. c. 34. col. 4.

Denominans est alienam naturam informans. Alb. mag. in præd. ch. 35. col. 1.

Denominatiui tria necessaria sunt: natura aliena a subiecto, extrinsecus aptata, & circumposita; in principali, & denominatiuo eadem res significata, & diuersus modus significandi. Alb. mag. in præd. c. 35. col. 1.

Denominatio esse non potest in substantialibus, quia substantialia sola pertinent ad eandem naturam. Alb. mag. in præd. ch. 35. col. 1.

Denominatio semper non fit a forma, sed aliquando est ab accidente formam consequente. Alb. mag. in præd. ch. 53. col. 4.

Denominatio duplex, pprie, & cōmuniter. Proprie nō fit, nisi a forma, q̄ altero motu alterationis inducitur subiecto iam perfecte in esse cōstituto. Cōmuniter est, s̄m quam quales dicimur. Alb. mag. in top. ch. 23. col. 2.

Denominatio fit a forma, quæ dat esset rei. D. Thom. in perih. ch. 7. col. 1.

Denominatio in habitibus potest fieri ab obiecto, & a fine. Alex. de ales 2. metaph. c. 36. col. 2.

Denominatio omnis, quæ fit a fine, fieri debet a fine ultimo. Alex. de ales in 2. metaph. c. 36. col. 3.

Denominatio duplex, alia fit ab aliquo extrinsecō, ut quæ a tempore denominantur, alia fit ab aliqua forma intrinsecā. Alex. de ales in 2. metaph. c. 38. col. 4.

Denominatiua a quo habent appellationem secundum nomen, debent differre a re denominata. Tho. de Vio in præd. c. 36. col. 1.

Denominatiua tripliciter possunt sumi, denominatiue, subiectiue, & quidditatiue. Tho. de Vio in post. char. 158. colum. 1.

Densitas non est causa, ut sit vacuum, cum ea, quæ densantur, elabi possint, ut aqua collisa, aerem, qui inest. Aristo-

Aristote. phy. sicor. 4. cap. 2. tex. 63. char. 96. Densitas, & raritas sunt congregatio, & digregatio secundum quas generatio, & corruptio est secundum substantiam. Arist. phy. 8. su. 3. cap. 1. tex. 55. char. 223. Densitas, & raritas principium est omnium passionum, secundum antiquorum opinionem; densitates enim esse uidentur, & raritates graue, leue, molle, durum, calidum & frigidum. Aristotel. physicorum 8. lum. 3. cap. 1. tex. 55. char. 223.

Densum differt a raro, quod in æquali mole plura insunt. Arist. 3. de celo. cap. 1. tex. 10. char. 335.

Densū id dicitur, cuius partes prope inter se sitæ insunt, ut nullum aliud diuersi generis corpus inter ipsas incidere queat, ut aurum. Porph. in prædicam. c. 23.

Densatio fit exeunte tenuiore, uel rariore, & in uniuersum exeuntibus subtilioribus, & crassioribus separatis corpus crassius comprimitur, & densatur. Simplicius in 4. physicor. text. 63. char. 239. colum. 2.

Densitas est constructio, coitio, compressioque corporum in seipsa. Ioannes Grammaticus in quarto physicor. text. 79. char. 99. colum. 3.

Densitas, & raritas non sunt de essentia quantitatis, cuius contrarium dixit in præcedenti. Auer. in phy. 4. tex. 85. char. 80. colum. 1.

Densum non alteratur, nisi ut est sensibile, & in capite qualitatis, non in capite positionis. Auerro. phy. 7. text. 11. char. 144. colum. 2.

Densitas, & raritas sunt qualitates sequentes calidum, & frigidum. Auer. phy. 7. text. 15. char. 145. colum. 3.

Densitas nihil aliud est, quam transmutatio alicuius ad minorem molem. Auerroes physicor. septimo, tex. 15. char. 145. columna 3.

Densitatem, & subtilitatem ponere esse substantias impossibile est, & cum hoc ponere grauitatem, & leuitatem sub accidente. Auerroes quarto de cel. tex. 20. char. 114. columna 3.

Densitas, & raritas non faciunt transmutationem in substantia, nec in qualitate, cum sint de situ. Auerr. in pri. metaph. tex. comment. 15. char. 7.

Dentium diuisio, & nomina.

Dentes ferrati sunt, quorum series acutorum dentium mutua insertione pectinatim se conspiciunt. Aristot. de historia animalium 2. cap. 1. chart. 45.

Dentes priores maxima ex parte animalia habent acutos, interiores planos. Aristot. de historia animalium secundo, cap. 1. char. 45.

Dentes hominis probe facti sunt, uidelicet priores acuti, ut secant; maxillares lati, ut molant; discernunt eos canini dicti media inter eos natura conditi, qui partim acuti, partim lati sunt. Aristoteles de partibus animalium 3. cap. pri. char. 464.

Dentium quatuor sunt incisores, duo superius, duo inferius: quatuor ipsos sequentes canini, quia sunt acuti ad lacerandum, octo molares superius, & inferius; quatuor in uinaqua; mandibula, & sunt ad conterendum cibum; quatuor postea sequuntur in fine omnium, qui uocantur dentes stantium sensuum, quia in iuuentute nascuntur, quando sanguis est in ultimo uirtutis spermaticæ. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 6. c. 9. col. 3.

Dentes adulterini, quia intra gingiuam oriuntur, ut frequenter non oriuntur, nisi post uigesimalium annuum. Alber. mag. de ani. libr. 3. tract. 2. cap. 4. ch. 31. col. 4.

Dentium numerus, & materia.

Dentes plures sunt maribus, quam foeminis, in equis, ut in hominibus, ouibus, suibus, & capris. Aristot. de hist. animal. 2. cap. 2. chart. 47.

Dentes, quibus plures sunt in equis, uiuaciores in maio-

re parte sunt, quibus pauciores, & rariores, breuioris uitæ. Arist. de hist. ani. 2. cap. 2. char. 47.

Dentes naturam ossium emulantur, ideo Aethyopum dentes candent, uingues nigri modo suæ cutis apparent. Arist. de hist. ani. 3. cap. 9. char. 88.

Dentes sunt eisdem naturæ, ut ossa, & ex ossibus gignuntur, ut uingues, pili, cornua, & similia ex cute: quo fit, ut ipsa colorem pariter immutent cum cute. Arist. de gene. anima. 2. cap. 4. char. 174.

Dentium numerus naturalis in quocunque homine est 32. sed in aliquibus deficit, & sunt tantum 28. sed alterum horum numerorum habet naturaliter quilibet homo. Alb. mag. de ani. lib. 1. trac. 2. cap. 6. ch. 9. col. 3.

Dentium materia non transit in cornua in mandibula superiori, quia camelus non habet cornua, nec dentes in mandibula superiori. Albertus magnus de ani. lib. 2. tract. 1. cap. 4. chart. 51. col. 2.

Dentium, & cornuum materia in camelis transit in gibbum. Alb. mag. de ani. lib. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. col. 2.

Dentium, & ossium natura non est eadem. Albert. mag. de anima. libr. 16. tract. 2. cap. 6. char. 144. colum. 2.

Dentium proprietates, & ad quid utiles.

Dentes alijs tantum ad cibi confectionem a natura dati, alijs tum ob cibi confectionem, tum præsidij causa, ut omnibus ijs, quibus sunt, aut ferrati, aut exerti. Aristot. de partib. anim. cap. 4. char. 447.

Dentes, & si omnibus, ad cibum conficiendum dati sunt, tamen seorsum, alijs roboris gratia, tum ad inuadendum, tum ad defendendum dati sunt, alijs etiam auxilijs tantum causa. Arist. de partib. ani. 3. cap. 1. ch. 464.

Dentes primi plurimum conferunt ad literas exprimendas. Arist. de partib. anim. 3. cap. 1. char. 465.

Dentes nulli sunt simul, & exerti, & ferrati, quia nihil frustra facere solet natura. Arist. de part. ani. 3. c. 1. c. 465.

Dentes accrescunt soli omnium ossium tota uita, ut fungi officio possint; breui enim tempore attritu consumuntur. Aristot. de generat. animalium 2. cap. 4. ch. 174. idem Alb. mag. de ani. lib. 16. trac. 2. c. 6. c. 144. col. 2.

Dentes alia habent ad cibum, alia ad uocis orationem. Aristot. de generat. anima. 5. cap. 7. char. 288.

Dentibus raris, qui sunt homines, breuioris uitæ sunt, quia est inditium os capitis esse densum, ergo cerebrum inualidum est, quia minus sit respiratori opportuno: itaque celeriter putret, quia humidum natura sua est. cætera etiam, cum non mouentur, nec exhalant, putrescunt, & ob id mas quam foemina pilosior est, & diutius uiuit futurarum sui capitis beneficio. Aristot. problem. sect. 10. q. 47. chart. 442.

Dentibus raris homines uitam longe agere nequeunt, quia longe animantia uiuunt, quæ dentium ordine prædita sunt numerosiore: ut mares, quam foeminae longius; uiri namque diutius quam mulieres, atque in pecudum genere, cæterorumque animalium perspici identidem licet. Qui aut raris dentibus sunt, habere quæ si pauciores indicantur. Arist. probl. sect. 89. q. 1. c. 649.

Dentes cur cum carne solidiores sint, carne frigus magis sentiant? quia meatibus nituntur fixi tenuibus, quorum exiguus calor celeriter a frigore vincitur, mouetque dolorem. Arist. probl. sect. 34. q. 2. char. 649.

Dentes cur frigidum amplius, quam calidum sentiant, caro contra? quoniam meatibus continentur tenuibus, quibus calor inditus exiguus est, itaque re aduersa potius patiuntur. caro, quia calida est, ut affici a frigido nihil potest, sic calidum compendio sentit: ignis enim quasi igni additur. Arist. probl. sect. 34. tex. 3. ch. 649.

Dentes, cur medici extrahunt facilius dentiforcipis opere adiecto, quam si sola utuntur manu? quia ex manu magis quam ex dentiforcipe lubricus elabitur dens: uel ga duo uetres contrarij sunt dentiforcipibus unum habent.

tes, hypomocion, idest eius instrumenti coniunctio- nem. Arist. q. mecha. 21. ch. 793.

Dentes quæ habent, quo tempore apparent, & eiciuntur.

Dentes mutantur homini, & equo, mulo, & alijs primores; maxillares nullum animal mutat. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. ch. 46.

Dentem nullum sus amittit. Aristot. de histor. animal. 2. cap. 1. char. 46.

Dentes nouissimi maxillares, quos genuinos vocamus, circiter vigesimum annum gignuntur, & viris, & mulieribus: & iam quibusdam mulieribus anno ætatis 80. maxillares illi nouissimi non sine dolore exierunt. Viris quoque idem accepimus euenisse: quod accidit, quibus in iuuentute id non accidit. Aristot. de hist. anim. 2. cap. 4. ch. 47.

Dentes decidunt, qui prodierunt primi, tum notæ melioris gratia, tum necessario. Melioris notæ causa, quia cito hebetescit, quod acutum est. Necessario, quia in tenui radices habeant; contra lati non hebetantur, sed tempore solum attiti leuigantur, & in fortiori, & latiori maxilla radices habent. Aristot. de gen. anim. 5. cap. 8. ch. 289.

Dentes nascuntur denuo, quod in osse adhuc nascente oriuntur, & cum tempus est adhuc ad generationem idoneum. Arist. de gen. anim. 5. cap. 8. c. 289.

Dentes maxillares, etiam vltimi, vicesimo anno exeunt, & nonnullis senescentibus prodire, qui loco vltimo habentur. Arist. de gen. ani. 6. cap. 8. c. 289.

Dentium quilibet præter molares habent vnum solum inferius additamentum, per quod non infigitur mandibulæ; molarium autem inferiorum quilibet ad minus habet duo, aliquando plura. Alb. mag. de animal. 1. 1. tract. 2. cap. 6. c. 9. col. 3.

Dentes anteriores, qui incisores vocantur, animal omne quadrupes generans sibi simile habet; sed quædam in mandibula habent superiori, & inferiori, vt equus: quædam in superiori mandibula dentes superiores, & anteriores, vt taurus. Vereor esse errorem in hoc loco, quia tauri dentes superiores non habent. Alb. mag. de animal. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 2.

Dentes quædam animalia habent, & præter illos duos longos, & permanentes, vt aper, & porcus masculus: alia hæc non habent, alia habent dentes diuersi situs, ita vt quasi serræ duæ coniunctæ sint, vt leo pardus, canis, & catus. Alb. magn. de animal. 2. tract. 1. cap. 4. char. 31. colum. 2.

Dentes alia animalia habent linealiter ordinatos, ita vt vnus ordo veniat super alium in masticando æqualiter, vt in equo, & tauro: in homine autem secundum ordinem naturalem mandibula inferior cum anterioribus dentibus stat infra superiorem cum suis dentibus: sed molares sunt super se inuicem. In quibusdam qui habent mentum longum, ordo inferioris mandibulæ ambit ordinem superioris mandibulæ. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 2.

Dentes, culmi, & cornu simul nunquam inueniuntur in aliquo animali. Alb. magn. de animal. 1. 1. tract. 1. cap. 4. char. 31. col. 2.

Dentes acuti, & cornu, nunquam inueniuntur in aliquo animali simul. Alber. magn. de animal. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. colum. 2.

Dentes eicit homo in ætate vicina spermatis, & hoc faciunt animalia alia, vt equus, mulus, & asinus; sed homo non eicit, nisi anteriores, & non molares. Albert. mag. de anim. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 3.

Dentem nullum eicit porcus. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 3.

Dentes an canes eiciant dubium est, alij aiunt eicere

duos longos, alij non. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. colum. 3.

Dentes anteriores, vt homo, nullum animal eicit. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 3.

Dentes nullum animal eicit, nisi sub eo in eodem loco prius alter oriatur. Alb. magn. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. colum. 3.

Dentes plures habent animalia masculina feminis, quia virtus calidioris sanguinis magis virtutem spermatis consequitur. Alb. mag. de animalib. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. colum. 4.

Dentes plures animalia habentia longioris vitæ sunt, per maiorem virtutem principij generantis in eis, quod est sperma formatiuum corporis, contra quæ dentes separatos, ac paucos habent. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. colum. 4.

Dentes quatuor in vna parte oris habet ceruus, & totidem in alia, quia maior pars materiæ credit in cornua, & duos alios habet, qui maiores sunt in masculis, quam in feminis. Alb. mag. de animal. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. colum. 4.

Dentes apparet Elephantum in tempore suæ generationis propter maximam suam siccitatem, & longam impregnationem, quod facit natura, quia parua matris vbera cum nutrire non possent. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. ch. 31. col. 4.

Dentes serpentum sunt acuti, & vt serræ dispositi. Albe. mag. de ani. 2. tract. 2. cap. 2. c. 34. col. 2.

Dentes puerorum incipiunt oriri post partum septimo mense. Alber. magn. de animal. lib. 9. tract. 1. capit. 8. ch. 89. colum. 1.

Dentium originis non est causa lactatio, sed lactis calor facit cito dentes oriri. Alb. magn. de animal. 1. 19. cap. 10. ch. 162. colum. 1.

Dentes vt albi, & nigri, & ut stupefunt.

Dentium stupor portulaca, aut sal tollit, cuius portulaca lentum humorem habet, quia corpore educit acorem, sal maturat, liquefacitque, & ita acorem educit. Arist. probl. sec. 1. q. 38. c. 343.

Dentium stuporem lixiuum, & nitrum non tollit, quia ob suam acerbitatem attingunt, non liquefaciunt. Arist. probl. sec. 1. q. 39. ch. 343.

Dentes nigrescunt in omnibus animalibus senibus; propter enim longe distare a suo principio generationis, quod est sanguis, in quo est virtus spermatis, desuntur nutrimento proprio; & ideo nigrescunt, & crocei efficiuntur ex putredine corrupti phlegmatis cum paruo cholericis in eo resperfo. Alb. mag. de ani. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. col. 3.

Dentes equorum in senectute albi fiunt, quia abundant humore aqueo, qui decoquitur calore iuuentutis, & conuertitur in croceitatem, aut fortem terrestritatem cineream, & in ætate prouecta refrigeratur, & restat aqueus purus: & cum interminatum corpus conuertitur, efficitur albus. Alb. mag. de animal. 2. tract. 1. cap. 4. c. 31. colum. 4.

Dentes concutiuntur ob sonum acutum, quia est via inter aurem, & palatum, non tamen manifesta. Alb. mag. de ani. 2. tract. 3. cap. 2. c. 109. col. 4.

Dentrix, seu dentex, vel pearus, piscis est, qui ex re nomē habet; multos enim dentes habet, & magnos, quibus grassatur in ostrea. Dentes superius, & inferius habet fere, vt homines dentes, qui incisores vocantur, dispositi: sed inferiorem mandibulam ex duobus ossibus, vt homo, compositam habet. Squamosus est, non magnus, quantitatem habens palmi; est latioris corporis, & abundat in mari Apulico, in Sicilia, & iuxta Romam. Alb. mag. de ani. 2. cap. 1. c. 197. col. 3.

Deorsum dicitur, quod ad medium ferri natum est. Aristo-

Aristoteles 4. de celo. cap. 2. text. 4. char. 360.

Deorsum est, ad quod feruntur grauiora. Simp. in prædicament. c. 38.

Dependentia, quæ est alicuius secundum suum incipere esse, propter hoc non est causa, quod dependeat ab ipso secundum sui desitionem. Alber. mag. de nat. & orig. ani. tract. 2. cap. 3. char. 72. colum. 1.

Depositu negare cur iniquus sit, quam mutuum? quia amicum iniuriam facere turpe est, & qui depositum negat amico, iniuriam facit: vel quia præter damnum fides amittitur. Præterea, qui suum deponunt, hominum vitantes perfidiam, & plerunque fortuna laborantes aduersa id faciunt qui vero mutant, pecunijs abundant, & fortunate degunt, & iniquus est infortunato iniuriam intulisse, quam fortunato. Aristotel. problem. sectio. 29. q. 2. c. 608.

Depositu paruum denegare turpius est, quam debitum magnum; quia qui depositum negat, hominem fraudat, a quo ipse bonus existimatus est; vel qui hoc facit illud etiam facere vellet. Arist. probl. sec. 29. q. 6. c. 609.

Descriptio vniuersiusque rei non a materia, sed a forma sumitur. Them. in 3. de ani. cap. 19. tex. 9. c. 84. col. 2.

Descriptio ex accidentibus rei naturam declarat, remque quali adumbrat. Ammo. in Porph. char. 4. colum. 4.

Descriptio, vel sumitur ab ethimologia, vel ex fortuita proprietatum concursione. Ammo. in Por. c. 5. col. 1.

Descriptionem complere ex partibus ipsius prædicamenti non est inconueniens: nam primorum generum descriptiones per posteriora, ac per se ipsa assignari necesse est. Simp. in prædicament. c. 42.

Describi vnumquodque dupliciter consuevit, nomine, & definitione. Eustrat. 1. ethic. char. 19.

Descriptio est sermo, cuius compositio est conditionis, & declarationis declarantis rem, super quam significat, non per omne id, quod constituit substantiam sui, & componitur ex genere, & proprio. Auerroes epit. in logic. char. 342. colum. 1.

Descriptiones sumptæ a motu magis demonstrant differentias inter absolutum, & comparatiuum: sumptæ vero a finibus motus, magis naturam elementorum ostendunt. Auer. 4. de celo. tex. 31. ch. 119. colum. 3.

Descriptio est, quæ quamlibet rem propria quadam proprietate designat. Boet. in prædicament. char. 117.

Descriptio, vel definitio debet subiectæ rei æquari. Boet. in prædicament. char. 65.

Desiderio afficiuntur tantum ea, quæ circulo mouentur. eorum vero, quæ circa medium, nullum, quia circulo mouens est tanquam incomprehensibile quoddam, & minime compositum. Theophr. met. lib. 2. ca. 2. c. 318.

Desiderium, quod in animatis est, in inanimatis est appetitus. Simp. in 1. physic. tex. 80. char. 87. colum. 2.

Desiderij, & imaginationis diuersitas causa non est, nisi diuersitas continētis ex extrinsecis, & diuersitas passio nis corporum ab eis. Auer. 2. de cę. tex. 40. c. 58. col. 2.

Desiderans, & fugiens non sunt diuersa. i. pars animæ, quæ querit, & fugit, est eadē pars, nō duæ diuersæ, nec in intellectu, nec in sensu; sed est eadē pars subiecto, & diuersa in actione. Auer. 3. de ani. t. 29. c. 173. col. 3.

Desiderium sensibile non mouetur, nisi cum præsentia sensati in actu: è cōtrario desiderio intellectuali. Auerro. in 3. de anima. tex. 29. char. 173. col. 3.

Desiderium est propter exultationem eius, quod est ali quid esse bonum, & magis bonum est magis desideratum. Auer. in 12. metaph. tex. com. 36. c. 150.

Desiderium, si est vehemens, perturbat rationem. Auer. 3. ethicor. cap. 12. char. 23. colum. 3.

Desiderium duplex est in sensibilibus: fames, & sitis. fames est desiderium deperditum restauras. sitis est desiderium humidi, quod nutrimento dat facile ad membra motum; quia quamdiu ad membra moueri potest, & illud cōuertere, tamdiu durat animatum. Hinc Me-

dici per signa digestionis perpēdunt vigorem naturæ, sanandosque prædicant infirmos, vel contra. Albertus magnus de nutriment. & nutriment. tracta. 1. cap. 5. char. 65. columna. 3.

Desiderium dicit appetitum excitatum ex delectabili nuntiato. Albertus magnus de veg. libr. pri. tractat. prim. cap. 10. chart. 125. colum. 2.

Desideratur id, quod est de nature perfectione, cum non habetur, & est imperfecti ad bonum. Albert. magnus in pri. metaph. cap. 3. char. 57. colum. 2.

Desiderari multa possunt ab vno, non tamen ita vt quædam propinquius, quædam remotius desideret. Diuus Thom. in pri. de celo, tex. 90. char. 18. colum. 4.

Desiderabile vnicuique rei est, vt suo principio coniungatur: in hoc enim vniuersiusque perfectio consistit. D. Thom. 1. metaph. l. 1. char. 3. colum. 1.

Desiderium naturale est scientiæ, vt materia desiderat formam. D. Thom. 1. metaph. lib. 1. c. 4.

Desiderium naturale est inclinatio inherens rebus ex ordinatione primi mouentis, quæ non potest frustrari. D. Thom. ethic. 1. lib. 2. char. 2. colum. 3.

Despotes vocatur omnis habens seruos. D. Thom. in 1. polit. libr. pri. chart. 1. colum. 3.

Destruere facilius est, quam construere. Aristot. 1. prior. sect. 1. cap. 77. char. 205.

Deteriorem partem semper ob meliorem habemus, vt corpus animæ causa. Arist. mag. moral. 2. cap. 11. c. 348.

Deterius semper est melioris gratia. Aristoteles polit. 7. cap. 14. char. 545.

Deteriorem se nemo admiratur. Aristote. economic. 2. cap. 3. char. 788.

Deteriorem se ipsum nemo voluntarius se se facit. Simp. in 1. de celo. tex. 100. comm. 97. char. 44. colum. 2.

Determinationes tres in doctrina sunt faciendæ, mediū, possibile, & decens. Arist. polit. 8. cap. 7. chart. 774.

Determinatio, & definitio propositionum in vniuersale locum habet, non in indiuiduis. Alexander aphrodis. in 1. prio. cap. 6. char. 17. colum. 3.

Determinatio alia est secundum receptaculum, alia secundum id, quo aliquid continet aliud, alia secundum ordinem vniuersiusque positionis ad alia. Simp. in 4. physicor. tex. 49. char. 23. 2. colum. 2.

Determinatio quinque requirit: definitionem, numerum, vim, oppositionem, & appellationem. Magent. in libr. de interpretatio. q. 12.

Determinatio est adiectio quædam subiecto semper coniuncta declarans, qua ratione terminus, qui aliquid dicit, ad subiectum se habet cum ea multitudine, quæ in subiecto inest, vt inest. Magen. in libr. de interpr. q. 12.

Determinationes sunt quatuor: omnis, nullus, aliquis, non omnis. Magen. in libr. de interpr. q. 13.

Determinatio est princeps locus in positionibus. Magen. in libr. de interpretatio. q. 13.

Determinationes dicuntur, quæ rem vniuersalem, vel in totum fundunt, vt omnis; vel in partem, vt quidam. Boet. in libr. de interpr. c. 341.

Determinationes, omnis, nullus, aliquis, non aliquis in propositione non sunt, nec subiectum, nec prædicatum: & quantitatem, ac qualitatem propositionis tantum significant. Boet. in libr. de interpr. c. 402.

Determinatio nulla est magis impropria, quam ea, in qua oppositum opposito determinatur. Albertus magnus in elen. char. 312. colum. 2.

Determinans ad determinatum coniungitur absque determinationi corruptione. Albertus magnus de causis, & processio. vniuer. a caus. 1. cap. 23. char. 206. colum. 3.

Deus quid est, & ut illi sumus similes.

Deo vita existit æterni actus; intellectus, est quædam vita, Deus autem est ipse actus: ideo est Deo vita optima,

optima, & sempiterna. Arist. 12. metaph. te. 39. c. 3. c. 254
Deum dicimus esse aliter sempiternum, optimum. Arist. 12. metaph. cap. 3. tex. 39. c. 254.
Deus est, & genitor, & cōseruator omnium, quæ in hoc mundo perficiuntur; non ita tamen, vt ob id lassus sit, vt qui ea facultate vtatur, quæ nulli cedat difficultati, & eius vim maxime sentit corpus illud, quod ei prope est; minus terra ipsa, & terrena omnia, vt quæ longissime distant. Arist. de mundo. cap. 7. c. 826.
Deus nobis est lex in omnem partem ad æquilibrium vergens nullam correctionem admittens, nullamque varietatem, quippe quæ potior est, & stabilius illis legibus, quæ in tabulis præscriptæ sunt, cuius auspicijs vniuersus hic cœli ordo regitur, & gubernatur. Arist. de mundo. cap. 7. ch. 836.
Deus principium, & finem, & medium rerum omnium tenet, reſtaque linea incedens operatur quidem secundum naturam; è vestigio comitem habens iustitiæ præsidem, quam *δικη* nominarunt, diuinę legis vindicem simul, vt quicquam sanctionum eius prætermisum sit. Cuius vt sit particeps numinis, iam inde oportet ab initio, qui ad vitam beatam euasurus est, atque felicem. Arist. de mundo. cap. 7. c. 838.
Deus si est, quod præstantissimum dicebat Zeno, vnus est; nam si duo, non esset præstantissimum omnium. Arist. de Xenophan. Zenon. & Gorg. c. 922.
Deus est præstantior omni virtute. Arist. 2. magnorum. moral. cap. 6. char. 327.
Deus partibus vacat. Alex. aphrod. in 11. metaph. vel 12. com. 34. c. 303. col. 2.
Deus summus est vigor, lex, causa, norma, & huius mundi ordo, estque intellectus vere, perfectęque primus. Them. 12. metaph. c. 12.
Deus est lex, ratio, & causa rectitudinis entium, atque eorundem ordo, nec est lex, vt quæ in libris ponitur, sed lex viua, vt si animatam legem depingere posses. Them. 12. metaph. c. 16.
Dei dispositio est simpliciter perfecta. Auer. in 5. metaph. tex. 10. com. 21. c. 62.
Deus est vnus, & sapiens; & ideo antiqui trinitatem in **Dei** substantia existimarunt dicentes, quod fuit Deus vnus, & trinus, & nescierunt euadere, quia cum substantia fuerit numerata, congregatum erit vnus per vnā intentionem additam congregato. Auer. in 12. metaph. tex. 10. comm. 39. ch. 151.
Deum esse vnum, & habentem vitam est intelligendum idem esse in subiecto, & duo secundum modum: non quia significant idem omnibus modis, vt significant nomina synonyma, nec vt significant nomina, nec vt principale, & sumptum, quia sumptum significat idem quod principale, & magis. Auer. in 12. metaph. tex. 10. comm. 39. ch. 151.
Deo non est multiplicitas, nisi in intellectu differentia, non in esse. Auer. in 12. metaph. tex. 10. co. 39. c. 151.
Deus gloriosus non est ex eis, quorum natura est esse in tempore. Auerroes ex destr. destr. disput. 1. chart. 13. col. 1.
Deus gloriosus est actus purus, & non comparatur scientiæ eius scientiæ humanæ, & aliquo modo non intelligit aliud præter se, ex eo quod est scientia non passiva; & aliquo modo intelligit aliud præter se, ex eo quod ipsemet est scientia actiua. Auer. ex destr. destr. disput. 13. ch. 50. col. 2.
Deo maxime sumus similes secundum intellectum, qui est incorruptibilis, & immutabilis. D. Thom. ethic. 9. l. 4. ch. 156. col. 3.
Deus est suum esse, alia a Deo participant ipsum esse. Alex. de ales. 5. metaph. tex. 21. char. 150. col. 1.
Dei existentia est essentia infinita, & esse eius est infinitum esse: quod infinitum, est vt infinitum in quanto; quia id est quantum infinitum, quod comprehendit

omnem gradum quanti; ergo infinitum in esse, est quod apprehendit omnem gradum essendi. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 21. c. 150. col. 1.
Deus est omnium finis, quia omnia nituntur suo modo esse, quod esse diuinum. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 21. ch. 150. col. 2.
Deus est causa entis, & modorum entis, & cum contingens, & necessitas sint modi in rebus, non solum Deus est in causa contingentium, sed etiam necessitatis in entibus. Alexander de ales. in 5. metaph. text. 7. ch. 174. col. 4.
Deus magis est mensura rerum, vt exemplar, quam vt causa agens, quia ideo mensura rerum est, quia res ipsum imitantur secundum gradum suum. Alex. de ales. in 10. metaph. tex. 8. ch. 282. col. 3.

Dei actio, quæ est, & vt illi omnia presentia sunt.

Deus, & natura nihil frustra faciunt. Arist. pri. de cœlo, tex. 32. char. 253.
Dei operatio est immortalitas, & hæc est vita sempiterna. Arist. 2. de cœlo, su. 2. cap. 2. tex. 17. c. 296.
Deo nihil est contrarium. Arist. 11. metaph. su. 3. cap. 1. tex. 55. ch. 262.
Dei operatio cum beatitudine excellat, contemplatiua est, & humanis felicissima, quæ huic maxime est cognata. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 8. c. 260.
Dei actio, vt Deus est, est eorum, quibus prouidet, gratia esse. Alex. aphr. 2. nat. q. cap. 21. ch. 10.
Deus duplici actione ornatus est: cognitionis vna, vt ait poeta *Θεὸς δὲ τεταρτα σάσι* & prouisionis altera, vt ait poeta *θεὸς δὲ τῆς εὐφῆς*. Ammon. in Porph. ch. 1. col. 2.
Dijs omnia sunt presentia, non præteritum, non futurum quidquam est. Ammon. in l. de inter. c. 74.
Deus futurum definite cognoscit, & quia fit, ideo cognoscit. Mag. in l. de inter. q. 19.
Deum cognoscere primo præterita, deinde presentia, posteriori futura nemo dicere audeat, quia simul omnium horum est in ipso cognitio, & non prior, nec posterior. Simp. in 8. phy. c. 408. col. 2.
Deum alium facere bonum, alium malum esse vilipendendi sunt huius opinionis auctores. Auer. in 3. metaph. tex. com. 15. c. 27.
Dei actio emanat ex scientia. Auer. ex destr. destr. disput. 1. ch. 20. col. 3.
Deus gloriosus vindictam facere dedignatur de eo, qui loquitur loquela vulgari, & topice de Deo glorioso absque scientia. Auer. ex destr. destr. disput. 3. c. 26. col. 2.
Deus futura nouit, non vt ex necessitate euenientia, sed vt contingenter, ita vt etiam aliud fieri posse nō ignoret, quod tamen fiat ex ipsorum hominum, & actuum ratione percipiat. Boet. in l. de inter. c. 371.
Deus nunquam agit nisi tota potētia sua, cum sit sua potentia indiuisibiliter simplex, vt & sua essentia. Alber. mag. in 8. phy. tract. 1. cap. 1. ch. 88. col. 3.
Deus, si operat p generationē ex alia materia tantū, tūc virtus eius est proportionata nature, & natura est effectus Dei: ergo virtus causæ, q̄ est Deus excellēs, proportionat effectui suo, q̄ impossibile est, cū causa prima sit superior natura. Alb. mag. 8. phy. tr. 1. ca. 4. c. 90. c. 1
Deum sine materia operari necessarium est. Alb. mag. in 8. phy. tract. 1. cap. 4. c. 90. col. 1.
Deus multa de absoluta potentia sua facere potest, quæ secundum ordinem nature fieri non possunt. Alber. mag. in 1. de cœlo, l. 6. ex tract. 3. c. 16. col. 1.
Deus solus hanc operationem habet, quæ est inducere formas ad esse rerum. Alb. mag. de moti. ani. l. 1. tract. 1. cap. 2. c. 41. col. 2.
Deus sublimis secundum seipsum actiuum principium est. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a caus. l. lib. 2. tract. 4. cap. 9. ch. 225. col. 4.

Deus

Deus quod produxit, tam diuturnum produxit, quātum per intellectum ipse determinatum est; nec est necesse, vt sit tam diuturnum, quantum ipse Deus. D. Thom. in pri. de cœlo, l. 6. tex. 20. c. 6. col. 3.
Deus, & natura nihil facit frustra, quia Deus agit per intellectum, & agit propter finem; natura autem, cum sit secunda causa, agit, vt à Deo mota, vt à primo mouente. D. Thom. in pri. de cœlo, l. 8. tex. 32. c. 9. col. 2.
Deus agit per suum esse, & non per aliquid superadditum: & esse suum non est distinctum a suo intelligere, nec a suo velle: vnde res produxit secundum velle, & intelligere suum. D. Thom. in pri. de cœlo, lect. 6. tex. 20. char. 6. col. 3.
Deus cum sit agens per intellectum, quia ipse est artifex totius nature, perhibet totam naturam, & totam perfectionem nature per modum intellectus, ita vt in intellectu primo reluceat omnis perfectio secundariorum. Alex. de ales. in 5. metaph. te. 21. c. 150. c. 1.

Deus, ut inferiora regit, cognoscit, & boni causa, & qui Deo carus est.

Deus in mundo est, quod in naui gubernator, quod in curru agitator, quod in choro præcentor, quod in ciuitate, lex, & quod in exercitu dux. Aristotel. de mund. cap. 7. char. 835.
Deus iis, qui iniuriam patiuntur, præsto adesse existimatur. Arist. rhetor. 2. char. 83.
Deo charissimus esse viderur, qui ex intellectu operatur, huncque excolit, atque optime afficit. Aristotel. 10. Ethic. Nicom. cap. 8. char. 261.
Dei humanarum rerum curam habent. Arist. 10. Ethic. nicom. cap. 8. char. 261.
Deus malorum curam habere fas non est. Arist. magnorum. moral. 2. cap. 9. char. 345.
Deus, iuxta Aristot. mentem, prouidentiam habet horum corruptibilium. Alex. Aphrod. in 1. meteor. cap. 2. com. 4. char. 3. col. 1.
Dei auxilia precesque nostræ locum habent, si fatum nature seriem esse asseruerimus. Alex. Aphrod. in 2. de ani. cap. 58. char. 56. col. 4.
Deus, si se intelligit esse formā oīum, simul proculdubio cōprehendit ea, quorū rectitudinis principium est, & quorū est ordo, entia scilicet. Them. 12. metaph. c. 22.
Deus onaniam rerum inferiorum exempla, ac species in mente sua infitas habet. Ammon. in Porph. q. 9. col. 2.
Deus, & si est faciendorum bonorum compos, non est tamē nō faciendorū compos. Ammo. in predic. q. 90.
Dij nec nostra ignorant, nec de illis incertam cognitionem habent. Ammo. in lib. de inter. quæst. 74.
Dei cognoscunt contingentia, vt certa, & definita, cognitione præstantiore cognoscibili. Ammon. in lib. de interpret. char. 76.
Dij, & si cognoscunt ea, quæ ventura sunt, non tamen ideo sunt necessaria, sed in nostra sunt voluntate constituta. Ammo. in lib. de inter. quæst. 76.
Deorum mens, vt quæ actu vno simplici cuncta intuetur, actum obtinet ipsi substantiæ conuertentem. Ammo. in lib. de inter. c. 136.
Deus dirigit cuncta, ac natura vitur pro iure, & æquitate, prout illi placet. Simp. in 2. phy. c. 132. col. 1.
Dei voluntas non quibusuis, sed iis, quæ apta sunt, & habilia, bona elargitur, ac dispensat. Simplic. in 8. physic. char. 477. col. 1.
Dei illuminationes alia aliter suscipiunt, secundum suæ substantiæ modos. Ioan. Gram. in 2. de anima. tex. 37. char. 45. col. 4.
Deus alia nobis exhibet absolute, nobis nihil efficientibus: alia laborem nostrum requirunt, in quibus propositum nostrum, ac studium quasi vltimæ causæ fungitur, vt sunt bona, quæ in nostra sunt potestate, ad quæ

consequenda, cum oē nostrū studium impenderimus, prosper a Deo successus requiritur; absolute enim, atq; omnino nullum bonum est, quod a cōmuni omnium causa principium non habet. Eust. in 1. ethic. c. 6. c. 61.
Deus intellectu maxime oblectatur, quia fibi cognatus est. Eust. siue Mich. Ephes. 10. ethic. cap. 8. char. 335.
Deus solus, qui ad bonum dirigit, laudetur. Auer. pri. phy. exposit. med. c. 200. col. 4.
Deus scit numerum elementorum. Auer. 3. de cœlo, tex. 51. c. 99. col. 3.
Deus scit omnia, secundum quod scit se tantum scientia in esse, quod est causa eorum esse. Auer. in 12. metaph. tex. co. 51. c. 158.
Deus non disponitur per scientiam, quæ est in nobis, nec per ignorantiam, vt non disponitur illud, quod non est innatum habere alterum. Auer. in 12. metaph. text. com. 51. c. 158.
Deus gloriosus est ille, qui habet primam curam de nobis, & ipse est causa loci habitabilis super terram: & quidquid hic inuenitur de eo, quod est bonum perfectum, prouenit a voluntate, & intentione sua. Auer. epitom. metaph. tract. 4. char. 185. col. 3.
Deus gloriosus illuminat oculos nostros scientiæ suæ lumine, & auert a nobis velamina ignorantie: nam ipse est tribuens scientias. Auer. ex destr. destr. disput. 1. char. 12. col. 1.
Deus est distributor bonorum speciebus, quæcunque specierum fuerint, & non dat vni indiuiduo, nec vni speciei, & prohibet reliquis, sed diuidit vniuersa bona inter ea secundum merita, & aptitudinem ipsorum. Auer. 9. ethic. cap. 4. c. 65. col. 3.
Deus, qui intelligit, substantialiter intelligit. Boet. in lib. de interpret. char. 305.
Deus sublimes naturas regit per naturales causas. Alber. mag. 3. meteor. trac. 13. cap. 32. 109. col. 2.
Deus certissime cognoscit omnia, quæ fiunt in tempore, quæ tamen non necessaria, sed contingentia sunt. D. Tho. in perher. c. 15. col. 2.
Deus nulli inuidet, quia in eo tristitia non cadit, nec bonum eius diminui potuit. Alexand. de Ales in prim. metaph. char. 10. col. 1.
Deus omnia præuidet, & omnia cadit sub eius prouidentia, sed tamen non eueniunt necessario, nisi forte sit necessitas consequentiæ cum consequenti, sed euenient sicut præuisa sunt, præuisa autem possunt euenire non solum necessario, sed contingenter, vt in multis. Alex. de ales. in 6. metaph. tex. 7. c. 174. col. 4.
Deus vt mensura magis aspicit res, secundum esse essentia, quam secundum esse existentia. Alex. de Ales in 10. metaph. tex. 8. c. 285. col. 2.
Deo quæ infunt modo indiuiso, & simplicissimo, intellectus noster accipit modo diuiso, formando propositionem & hoc per assimilationē ad illa, in quibus sunt modo diuiso. Alex. de ales in 12. met. te. 349. c. 35. c. 4.
Deus semper intelligit essentiam suam. Alex. de Ales. in 12. metaph. tex. 50. c. 350. col. 2.

Deus ut causa mundi, & ut ipsum præcedit.

Deus numeratur hoc in loco ab Aristotele inter causas efficientes. Arist. phy. 2. cap. 1. tex. 73. char. 47.
Deus est mundi non solum causa finalis, sed etiam causa efficiens. Simp. in 8. phy. tex. 8. char. 487. col. 2.
Deus iuxta Aristotelis opinionem, non solum est causa finalis mundi, sed etiam effectiua. Simpl. in 1. de cœlo, tex. com. 90. char. 41. col. 2.
Deum causam effectiuam mundi esse videtur ex hoc loco asserere, quia cum agere sit secundum qualitatem mutatio, Deus vere substantiæ ipsius vniuersi opifex est, manifestum est quod non proprie agere mundum dicitur, sed potius procreare, & custodire. Ioan. Gram.

Dei uaria antiquorum opiniones.

in 1. de generat. & corrupt. tex. 45. com. 107. char. 69.
Deum gloriosum præcedere mundum verum est, vt cau-
 sa causatum. Auer. de st. de st. disput. 1. c. 13. col. 2.
Deum curam habere circa omnia entia, ex hoc patet,
 quia cælum primum mouetur a primo motore se-
 cundum desiderium, vt assimilaretur ei, secundum suum
 posse, vt amans mouetur, vt assimilaretur suo amato.
 Alia corpora cælestia mouentur secundum deside-
 rium ad motum primi corporis; & ideo planetæ du-
 plicem motum habent, & ea, quæ sunt sub istis, mo-
 uentur mediantibus his motibus: generationem au-
 tem, & corruptionem faciunt motus oppositi dupli-
 ces, continuationem vero vnus motus æternus.
 Auer. in 12. metaph. tex. com. 37. c. 150.
Deum sollicitum esse circa vnumquodq; indiuiduum ali-
 qualiter est verum, & aliquid non est verum; quia
 nullum indiuiduum habet dispositionem propriam, nisi di-
 spositio illa inueniatur in aliquo alio illius speciei: so-
 licitudo tamē tali modo circa indiuidua, quod nullus
 habeat communicationem cum eo, hoc non est fas boni-
 tati diuinæ. Auer. in 12. metaph. tex. com. 37. char. 150.
Deus non præcedit mundum tempore, sed æternitate.
 Boet. in 5. consolationis philosophiæ. Alb. Mag. in 8.
 phy. tract. 1. cap. 1. char. 88. col. 2.
Deī æternitas est indiuisibile nunc, ideo non queri de-
 bet, cur Deus expectauit tantum facere mundum, vel
 quid fecit Deus in tanto spatio. Alb. Mag. in 8. phy-
 si. tract. 1. cap. 1. char. 88. col. 3.
Deus non præcessit mundum tempore, sed æternitate.
 Alb. Mag. in 8. phy. tract. 1. cap. 13. char. 93. col. 3.
Deī mensura est æternitas. cæli tempus, ideo Deus est
 æternus, & cælum temporale. Alb. Mag. in 8. meta-
 phy. tract. 1. cap. 13. char. 93. col. 4.
Deus propter seipsum voluit res, & tempus durationis
 earum incepisse postquam non fuerunt. D. Thom. in
 8. phy. l. 2. tex. 13. char. 121. col. 4.
Deī sola simplex æternitas, quæ est omnino extra omne
 genus temporis, antequam mundum inciperet, erat.
 D. Tho. in 8. phy. l. 3. tex. 14. c. 122. col. 1.
Deum non esse causam essendi mundi, sed tantum mo-
 tus mundi credidit Aristoteles. D. Thom. in 8. phy-
 si. l. 3. tex. 15. c. 122. col. 4.
Deum, vt factorem cælestium corporum, ponit hic Ari-
 stoteles, non solum vt causam per modum finis. D. Tho.
 in 1. de cælo, l. 8. tex. 52. c. 9. col. 2.
Deus si faceret alios mundos, vel similes huic faceret,
 vel dissimiles: non similes, quia frustra essent: si dissi-
 miles, nullus eorum comprehenderet in se omnem
 naturam corporis sensibilis, & ita nullus eorum esset
 perfectus. D. Tho. in 1. de cælo, l. 19. tex. 95. c. 20. c. 2.
Deum causam esse substantiæ cæli, & motus eius sensit
 Aristoteles. D. Tho. 6. metaph. l. 1. tex. 2. char. 406.
Deus produxit omne ens per modum artis, ergo habuit
 ideas, quia omnis artifex producit rem ad alicuius
 exemplar. Alex. de Ales. in 1. metaph. c. 29. col. 3.

Dei locus, potentia, & ut illi conuenit honor.

Deos honorare qui dubitat, vel parētes diligere, pœna
 indiget. Arist. topic. lib. 1. cap. 9. char. 402.
Deō supremum locum omnes tribuunt. Arist. 1. de cæ-
 lo, tex. 22. c. 252.
Deus summo in loco ita est collocatus numinis, vt eius
 vis per vniuersum mundum pertinens, tum Solem,
 tum Lunam moueat, tum cælum omne circum agat,
 simulque causam præbeat eorum, quæ in terra sunt
 salutis, atque incolunitatis; nec illi, vt principibus
 mortalium, opus est alieno ministerio, sed formas re-
 rum omnium citra difficultatem simplici que motu
 absoluit. Arist. de mundo, cap. 7. c. 829.
Deus hac sola re priuatur, vt facta minime infecta possit

reddere. Arist. 6. ethicor. Nicom. cap. 2. char. 141.
Deus pro facultatum modulo nostrarum, sacrificia exi-
 stimat. Arist. moral. eud. 7. cap. 13. char. 438.
Deī gratias dandi, & non dandi potentiam habent.
 Alex. Aphrod. de fato. cap. 19. c. 29.
Deus Optimus Maximus comitem potestatem volun-
 tati habet: quod vult, potest, & quæ potest vult.
 Ammon. in prædic. c. 90.
Deus cæcum illuminare potest. Ammon. in prædic. c. 105.
Dij non habent coniecturalem potentiam. Ammon.
 l. de interpret. c. 75.
Deum in cælo habitare omnes leges concedunt. Auer.
 phy. 8. tex. 84. c. 196. col. 3.
Deō omnia possibilis esse impossibile est: nam impossi-
 bile est corruptibile esse perpetuum, & æternum, cor-
 ruptibile. Auer. epitom. metaph. 4. c. 181. col. 3.
Deī operationes nunquam defecerunt, nec deficient.
 Auer. ex de st. de st. disput. 1. c. 18. col. 2.
Deus dicitur infinitus à negatione finientis ipsum, &
 mensurantis extra infinitum, tamen ipse est finiens
 se, quia tantus est, quantus ipse se intelligit. Alb. Mag.
 in 1. physic. ex tract. 3. cap. 4. c. 9. col. 4.
Deum in cælis esse omnes gentes aiunt, quia vident ibi
 maiores effectus eius apparere. Alb. Mag. in 8. phy-
 si. tract. 4. cap. 6. char. 108. col. 1.
Deus aliter est in cælo, aliter locatum in loco; non enim
 continetur Deus cælo, sed est in ipso, vt motor in-
 diuisibilis. Alb. Mag. in 1. de cælo. trac. 1. c. 4. c. 6. col. 1.
Deus solus secundum fidem nostram semper fuit, qui
 est omnino immobilis, nisi forte quis ipsum diuinum
 intelligere velit nominare motum, quod æquiuoce
 intelligeret; non enim de hoc motu Aristoteles in hoc
 octauo intelligit, sed de motu proprie dicto. D. Tho.
 in 8. phy. lib. 2. tex. 13. c. 121. col. 2.
Deum esse cum dicimus extra mundum non ponimus
 aliquam dimensionem extra mundum; & cum dici-
 mus nihil fuisse ante mundum, non ponimus aliquam
 successiuam durationem ante mundum. D. Thom. in
 8. phy. lib. 2. tex. 13. char. 121. col. 4.
Deī habitatio intelligitur esse secundum similitudinem,
 quia illud corpus magis adaptatur ad similitudinem
 spiritualium substantiarum: Deus enim non indiget
 loco corporali, à quo comprehendatur. D. Tho. in 1.
 de cælo. lib. 7. tex. 22. char. 7. col. 3.

Deus vt mouet, & est immobilis.

Deō motum sempiternum inesse necesse est. Arist. 2.
 de cælo. sum. 2. cap. 2. tex. 17. char. 296.
Deus affectibus caret. Alexand. Aphrod. in prim. prior.
 cap. 1. char. 3. col. 4.
Diis non est consultatio, nec electio, nec virtus, quæ ex
 electione consistit. Alexand. Aphrod. in lib. pri. prior.
 cap. 1. char. 3. col. 4.
Deō glorioso non debet attribui, nec electio, nec volun-
 tas, quia voluntas est id, cui deficit volitum: Deo glo-
 rioso non deficit volitum: electio est nobiliū duorum
 electio: Deo nullum nobilium deest. Auer. ex de st.
 de st. disp. 3. char. 20. col. 3.

Dei nomina.

Deum vocant Ζηνα, & Δία inter se compositis vtentes
 nominibus, tanquam his vocibus significare vo-
 lentes, per quæ viuimus. Is Chrono, id est, Saturno, &
 Chrono, id est tempore ortus esse dicitur: nimirum
 ab æuo sempiterno, ad alterum æuum pertinens. Vo-
 catur & Fulgurator, & Altitonans, & Aetherius, &
 Fulminator, & Pluuuus; ab operibus, à quibus nomi-
 na sunt sumpta, & Frugipotens, Custos vrbium, Na-
 talitius, Septitius, Cortalis, Gentilitius, & Partius.

a commu-

a communione, quæ diuino ipso numini cum iis re-
 bus intercedit, & Sodalitius, Amicitia præses, Hospi-
 talis, Castrensis, Trophæalis, Expiator, Sanguinarius,
 & Supplex, & Placabilis; denique Seruator, ac Affec-
 tor; & (vt simul omnia complectar) Cælestis, & Ter-
 renus ab omni natura, & sorte nomen adeptus, vt qui
 omnium rerum auctor sit. Necessariumque ei tribui-
 tur, quia natura quædam sit immobilis, Fatum quoque
 dicitur a ferie conferta inoffensioque; tenore procedente,
 & μαρμένον appellatum, Quod alio nomine περι-
 μένον ideo appellauerunt, quod ab eo omnia terminata
 sunt, & nihil est rerum in natura infinitum, & sortem
 a partitione rerum, & νέμεσιν quasi potestatem diuinam
 eius, quod vitum est cuique distributricem: ἀδραστειαν
 etiam quasi causam quædam natura comparatam, quæ
 fallere nemo queat, aut vitare. ασαν denique dictum
 quasi semper existentē. Arist. de mundo, c. 837. cap. 7.

Dei attributa.

Deum si eum spectes, valentissimum cognosces: si de-
 corem, formosissimum; si vitam, immortalem; si vir-
 tutē, præstantissimum. Arist. de mundo, cap. 7. c. 832.
Deus ita est præstantissimus, quia ipse quantum optime
 fieri potest, effectus est; nihilque ei, quo minus recte,
 & bene sese habeat, deest. Arist. de Xenophon. Zenon,
 & Gorgia. c. 925.
Deos, quæ ad nos referētes laudat, ridēdi vidētur, dignita-
 tē scilicet eorū imminuunt. Arist. 1. ethic. cap. 12. c. 25.
Deus non est virtus, quia præstantius quid virtute est.
 Arist. 7. ethic. nicom. cap. 1. char. 159.
Deus semper, una & simplici gaudet voluptate, quia na-
 tura simplex est. Arist. ethic. nicom. cap. 14. c. 187.
Diis parua, & indigna omnia sunt, quæ in actione con-
 sistent. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 8. char. 260.
Diis beata vita tota est: hominibus verò quatenus simi-
 litudo quædam eiusdem operationis in ipsis est, & cæ-
 terorum animalium nullum est felix; non enim con-
 templationis est particeps. Aristotel. 10. ethic. nicom.
 cap. 8. char. 260.
Deus, & si nullus indiget & sibi satis est, non ob hoc etiā
 nos nullo indigemus. Arist. 2. mag. mor. cap. 18. c. 362.
Deus propter suam excellentiam nihil præter seipsum
 cogitat. Arist. moral. eudem. 7. cap. 15. char. 465.
Diis homines, vt formas humanas at tribuunt, sic etiam
 uitas. Aristotel. politic. 1. cap. 1. char. 489.
Diis proprie nemo est amicus. Alpas. 8. ethic. nicomac.
 capit. 70. char. 420.
Deum voluntatem habere non negant philosophi, sed
 non affirmant ei inesse voluntatem humanam. Auer.
 ex de st. de st. disput. 11. char. 47. col. 3.
Deus gloriosus scit scientia non determinante diminu-
 tionem, quam nemo apprehendit nisi ipse, & non scit
 scientia humana. Auer. ex de st. de st. disp. 11. c. 48. c. 2.
Deō ideo tribuitur visus, & auditus, quia vulgus intelli-
 gat nihil deficere ei ex speciebus scientiarum, & do-
 cetrinæ, & non intelligeret hoc vulgus alia via, Auer.
 ex de st. de st. disput. 12. c. 49. col. 2.
Deus non est bonus, ut homo: sed supergreditur genus
 naturæ bonitatis, quæ est homini. Auer. 7. ethicor.
 cap. 1. char. 46. col. 4.
Deō solo conuenit sufficientia simpliciter. Albert. mag.
 ethic. 1. tract. 6. cap. 3. char. 16. col. 1.
Deō idem est intelligibile, & intellectus; ideo in ipso
 non est passio. Alexand. de ales. in 12. metaphysi. tex.
 39. char. 345. col. 1.
Deī attributa sunt in Deo secundum Auerroem ex con-
 sideratione intellectus nostri, qui intellectus noster
 format propositiones in Deo, propter assimilationem
 ad aliqua alia. Alexand. de Ales. in 12. metaphysic.
 tex. 39. c. 345. col. 4.

Deos plures esse sine ratione aliqua dicebāt Antiqui,
 Arist. 2. de cælo, sum. 1. cap. 3. tex. 6. char. 292.
Dijs omnia plena esse, opinatus est Thales. Aristot. 1. de
 anima, sum. 2. cap. 3. tex. 86. char. 611.
Deī optimi cognitionem omnium parentis, & condito-
 ris aperit nobis diuinus Aristoteles a posterioribus, cū
 vniuersaliter hoc fieri non possēt docens, vt faber erari-
 us est causa, vt æs, & globus vnum sint; sic facultatē
 vnitricem ipsius, ac effectricem causam esse rerum om-
 nium, vt sic se habeant, vt se se habent. Alex. Aphrod.
 in 7. metaph. vel 8. co. 14. char. 229. col. 2.
Deorum natalem diem instituere Antiqui, vt homines
 simul conuenirent & epularentur, vt facilius huma-
 niores fierent homines, Alex. Aphrod. in 11. metaph.
 vel 12. co. 36. c. 303. col. 1.
Deos humana forma constare non inutiliter confictum
 est, vt homines a mutuis vulneribus deterreantur,
 quod hominem lædere, est diuinam formam lædere,
 ac iniuria afficere. Alex. Aphrod. in 11. metaphysi. vel
 12. co. 36. char. 303. col. 1.
Deus assumitur in definitionem diuinorum, natura-
 lium natura, voluntariorum voluntas. Auer. in 6.
 metaph. sum. 1. tex. co. 2. c. 69.
Deī secundū Antiquos, alii cælestes; terrestres alii, & ter-
 tium genus est hominū cælestiū deorum habentium
 in veritatis cognitione pietatis culturam, & iustitiæ
 amorē, quartū vero genus infernaliū deorum quidam
 cōiunxerūt. Alb. Mag. in 3. metaph. tr. 2. c. 10. c. 81. c. 1.
Deos Antiqui magnos viros appellabant. D. Thom. po-
 litic. 1. lect. 4. c. 7. col. 1.

Deum non esse, qui opinati sunt.

Deos non esse, Hipones, & Diagoras existimarunt.
 Simp. in 1. de cælo, tex. 22. co. 26. c. 18. col. 4.

Deum non esse metaphysices, subiectum.

Deus si esset subiectum metaphysices, passiones, in
 hac scientia quæ sunt, essent Dei proprietates, vel
 partes, quod est falsum, ergo nec Deus est subiectum.
 Alex. de Ales. in 1. metaph. c. 10. col. 1.
Dexippus Iamblici discipulus prædicamenta exposuit,
 soluendo Plotini dubitationes. Simp. in præd. c. 1.
Dextrum, & sinistrum quo ad nos sunt positione; quod
 enim nunc est dextrum, erit postea sinistrum. Aristot.
 phy. 4. sum. 1. cap. 1. tex. 4. char. 78.
Dextrum, & sinistrum tantum potentia differunt, ante,
 retro, sursum, & deorsum, & potentia, & figura.
 Arist. de cælo, sum. 2. tex. 11. char. 294.
Dextrum vniuersi cuiusque dicimus, vnde principium est
 eius, qui secundum locum fit, motus. Arist. 2. de cælo,
 sum. 2. tex. 15. c. 295.
Dextrum est principium latitudinis, & est motus, qui
 fit secundum locum. Aristot. 2. de cælo, sum. 2. cap. 1.
 tex. 8. c. 193.
Dextrum, & sinistrum in homine constat ex iisdem fere
 partibus, sed sinistra omnia sunt imbecilliora. Arist. de
 histor. animal. 1. cap. 15. char. 25.
Dextera parte omnia animalia efficaciora suapte natura
 sunt. Arist. de parti. anim. 4. cap. 8. char. 326.
Dextrum vnicuique est vnde est initium: eius autem op-
 positum est sinistrum. Arist. de ani. inces. cap. 9. c. 563.
Dextrum initium esse motus indicium est, quod omnes,
 qui pondus ferunt, in sinistris ferunt, cum absolutum
 sit ipsum mouens. Ideoque qui subsultim vno mo-
 uentur pede, facilius ad in sinistris faciunt, mouere
 etenim natum est dextrum, moueri autem sinistrum.
 Arist. de ani. inces. cap. 4. char. 563.

Dextrum

Dextrum esse motus initium, signum est ipsæ pedū proiectiones. omnes enim, quæ sinistra sunt, proiciunt. Stantes quin etiã sinistra protendunt magis, nisi quid aliter forte contingat: non enim a proiecta mouentur parte, sed ab ea, quæ est abducta; eoque etiam modo dextra tuentur. Arist. de ani. inces. cap. 4. c. 564.

Dextera pars cur sanabilior est sinistra? quoniam per exercitationem ampliore, materiæ compefcuntur, reddunturque sanitati opportuniore. Alex. Aphrod. problem. 2. 132. char. 774.

Dextrum in cælo est pars Orientalis, Occidentalis sinistrum. Simpl. in 2. de cælo, tex. 14. co. 7. c. 59. col. 1.

Dexter pes semper præponitur ex potentia reperta in eo sibi propria, & sinister semper postponitur. Auer. ex dest. dest. disput. 15. char. 52. col. 3.

Dextrum, & sinistrum accipiuntur in cælo secundum esse partium cæli per comparationem ad plagam mundi situm, & ita quod est dextrum secundum esse, non potest effici sinistrum secundum esse, sed per comparationem ad plagam, & mundi situm. Alber. magn. in 2. de cælo. trac. 1. cap. 5. char. 26. col. 1.

Dextera pars est, in qua est abundantia caloris propter duo; quia cordis ventriculus maior aperitur contra dextrum, & exultat in dextrum quasi recto diametro sanguinem, & spiritum influens. secunda autem causa est hepatis propinquitas. Alb. mag. de mot. anim. lib. 2. tract. 1. cap. 2. char. 45. col. 4.

Dextrum, & sinistrum in cælo propter stabilitatem polorum determinatum est, non secundum hanc, vel illam regionem, sed per comparationem ad polos mobiles cæli. D. Tho. in 2. de cælo. l. 3. tex. 16. c. 33. col. 1.

Diacodos lapis pallidus est, phantasmata excitat, mortuo alligatus vires amittit. Alber. magn. de miner. l. 2. cap. 4. char. 139. col. 4.

Diaconides lapis à capite draconis extractus venenum fugat, & victores dicunt efficere. Albert. mag. in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 4. char. 140. col. 1.

Dialectica quot dicitur modis, & de ea antiquorum opiniones.

Dialectica Aristotelis à dialectica Platonis, differt, quia Aristoteles probabilitatem quinque sequitur modis: Plato quatuor, diuisione, definitione, demonstratione, & resolutione. Ammo. in Por. c. 2. c. 2.

Dialecticæ partes tres sunt. In prima notificantur sermones, ex quibus componuntur dialecticæ orationes, earumque partes, & partium partes: & hoc explicat Arist. in pri. lib. In secunda notificantur loca, ex quibus syllogismi comparantur ad affirmandum, vel desuendum aliquam rem in omnibus generibus quaesitorum, quæ fiunt in hac arte, & hoc in sex libris explicatur. In tertia exponitur, quomodo debet interrogans interrogare, & respondens respondere: & quot modis posset fieri rñsio, & interrogatio, & hoc in octavo libro traditum est. Auer. in top. lib. 1. cap. 1. c. 255.

Dialecticis rebus dupliciter utimur: vel ut instrumentum, & est magis proprium: vel quasi fundamentis positus eo modo secundum quem aliqua ars utitur eis, quæ declarata sunt in alia. Auer. 8. phy. tex. 70. c. 188: **Dialectica duobus modis vsitur; primo, ut est instrumentum, & sic vsitur in alijs scientiis: alio modo, ut accipit illud, quod declaratum est in ea.** Auer. in 7. metaph. sum. 1. tex. com. 2. char. 72.

Dialectica a Platone dicitur, quæ vnum in plura partiri facultas potest, & multa in vnum genus colligere. Boet. in Topic. Cicer. lib. 1. char. 760.

Dialectica duplex: vtens, & docens, docens habet subiectum determinatum, & determinatas passiones, vtens autem non est generis subiecti alicuius determinati. Alb. mag. in post. c. 186. col. 2.

Dialectica consideratur, ut est docens, & ut est vtens. Ut docet, ostendit modum procedendi ad conclusiones in singulis scientijs probabiliter ostendendas, & hoc demonstratur facit, & secundum hoc est sciētia. Vtens est, ut modo adiuncto utitur ad concludendum aliquid probabiliter in singulis scientijs, & sic recedit a modo scientiæ. D. Tho. 4. metaph. l. 4. tex. 5. c. 197.

Dialectica duobus modis considerari potest: primo ut est docens, & sic dici potest scientia: secundo ut est vtens, & sic non est scientia. Ale. de ales in 4. metaph. tex. 5. ch. 81. colum. 1.

Dialecticæ vsus duplex: vnus, ut ipsa utitur quibusdam regulis communibus circa alias scientias: alio modo, ut aliæ scientiæ vtuntur modo tradito a dialectico discurrendo a principijs ad conclusionem. Alexan. de ales in 4. metaph. tex. 5. c. 81. col. 1.

Dialectices ignorantia Veteres in multis errores incidisse, testatur Arist. in multis locis. Dan. Barb. prim. rhetor. cap. 6. ch. 8.

Dialectica quid est, eius finis, & cur sic dicitur.

Dialectica interrogatiua est, verumtamen prima, peculiariaq; principia non interrogat: nã si nõ daret, nõ haberet ex quibus amplius disputaret ad instantiã, & huiuscemodi est tētatiua, quæ talis est, qualis non sciēs aliquis habere potest. Arist. elenc. lib. 1. cap. 11. 598.

Dialectica est via, & ratio syllogistica. Alex. Aphrod. in 1. Topic. cap. 1. char. 1. col. 1.

Dialectica est via, & ratio de omni re proposita probabiliter differendi. Alexand. Aphrod. in 1. Topicor. cap. 1. char. 1. col. 2.

Dialectica propositio est repugnantis interrogatio. Alexand. Aphrod. in 1. Topic. cap. 3. char. 6. col. 1.

Dialectica argumentatio difficilis est, quæ propositiones ita probabiles habet, ut conclusio: & quæ propositiones similes inter se, conclusioni verò dissimiles habet. Alex. aphrod. in l. elenc. char. 114.

Dialectica ideo dicitur ratiocinatio, quod in cætu hominum, quotidianoque sermone, & colloquio, dum inter sese disceptant homines recepta est, & prima. Io. gram. in prim. prior. char. 2. colum. 2.

Dialectica sola ratiocinatio ad vsum, ac cætu hominum plurimum confert. Ioan. Gram. in prim. prior. chart. 7. colum. 3.

Dialectica oratio est contradictionis interrogatio. Ioan. Gram. in 1. prior. cap. 1. char. 5. col. 3.

Dialectica non intendit per inquisitionem finem determinatum alium, præter victoriã ipsam. Auer. in post. lib. 1. cap. 12. tex. 85. char. 155.

Dialectici vt plurimum sunt, qui de re, vtrum sit, vel non sit, inquirunt: sed vtrum genus, vel proprium, & definitio sit, raro. Auer. in 4. Topic. cap. 1. char. 282.

Dialectici sermones veri sunt, qui componuntur ex accidentibus vniuersalibus, nõ propriis. Auer. 8. phy. tex. 20. char. 188. colum. 3.

Dialectica dicitur tētatiua, quia tentare proprie est ex extraneis principijs procedere. D. Thom. 4. metaph. lect. 4. tex. 5. char. 197.

Dialectica quibus utitur argumentis, & quid ei necessarium sit.

Dialecticarum disputationum species sunt duæ; syllogismus, & inductio. Aristot. topic. lib. 1. cap. 10. char. 402.

Dialectica per syllogismum, & inductionem fidem facit. Aristotel. rhetor. prim. char. 10.

Dialecticus, & plebei sæpe eodem modo argumētantur, sed differunt: nam dialecticus nouit interrogationem modos, & scit, quomodo adducat in repugnantia; plebei

bei autem artis expertes interrogationes faciūt. Alexand. Aphrod. in lib. elenc. c. 56.

Dialectices facultatis duo sunt instrumenta; syllogismus, & inductio. Alexand. Aphrod. in 1. Topicor. cap. 10. char. 14. col. 4.

Dialecticus de interrogatione quandam experientiam, ac artem habere debet. Alexand. Aphrod. in 8. phys. cap. 1. char. 89. col. 2.

Dialectici syllogismo, & inductione agunt. Them. in 1. post. cap. 1. char. 1. col. 2.

Dialecticis, quibus non est curæ orationis lepor, nihil differt, quo ordine verba, vel nomina posita sint, modo particula negatiua eidem addita sit. Boet. in lib. de interpret. char. 413.

Dialecticus procedendi modus in vna scientia sufficiens est post demonstrationem in alia. D. Thom. in 1. de cælo, lect. 1. tex. 1. char. 2. col. 2.

Dialecticæ quid proprium, vtile, & quo in libro de ea tractat Aristoteles.

Dialectica non est determinatorum quorundam nec generis alicuius vnus, nõ enim interrogaret. Arist. post. lib. 1. cap. 8. tex. 27. char. 315.

Dialectica utilis est ad tria, ad exercitationes, ad colloquia, & ad eas disciplinas, quæ secundum philosophiam sunt. Ad exercitationes, quia methodum habentes facile de proposito argumentabimur. Ad colloquia vero, quia multorum annumerantes opiniones, nõ ex extraneis, sed ex proprijs doctrinis sermoinabimur ad eas transmutantes, quæ nobis dicere bene non videntur. Ad disciplinas, quia potentes ad vtraq; dubitare facile in singulis intuebimur verum, & falsum. Præterea autem, & ad principia, quia de ipsis per singula probabilia necesse est de illis transigere. Arist. Topic. 1. cap. 2. char. 390.

Dialecticis omnino vitanda est ad nomen disputatio, nisi aliter non possit de proposito disserere. Arist. Top. lib. 1. cap. 12. char. 410.

Dialectici est posse sumere propter quæcunque fit per communia, vel quæ est redargutio, vel quæ apparet redargutio, vel dialectica, vel apparet dialectica, vel tētatiua. Arist. elenc. lib. 1. cap. 8. char. 593.

Dialectici experimentum est postulare, an res sit, vel non, non autem demonstrantis. Aristot. elenc. lib. 1. cap. 10. char. 595.

Dialectici proprium est dubitare. Alex. & Eustrat. in 2. post. char. 22. col. 1. Idem Ioan. Gram. in 2. post. cap. 3. char. 58. col. 4.

Dialecticæ proprium est de omnibus propositis ratiocinari ex probabilibus syllogismis. Alex. Aphrod. in 1. Topic. cap. 1. char. 1. col. 3.

Dialectica utilis est ad tria, ad exercitationes, ad colloquia, & ad philosophiæ scientiam. Alexan. Aphrod. in 1. Topic. cap. 2. char. 5. col. 1.

Dialecticus pauca probat, multa tollit. Alex. Aphrod. in 2. Topic. cap. 1. char. 20. col. 1.

Dialectici proprium est ordinare in certos locos propria. Alex. Aphrod. in 8. Topic. cap. 1. char. 89. col. 4.

Dialectica ratiocinatio, alia ad differendum valet, alia experiendi gratia comparata est; & differunt, quia hæc non est probabilis, vt prima, sed ex probabilibus, quæ cum disputantur, videntur probabilia. Alex. Aphrod. in lib. elenc. char. 10.

Dialecticus proficitur nescire, quæ rogat; sophista scire, & nihil esse, quod incognitum putet, proficitur. Alex. Aphrod. in lib. elenc. char. 117.

Dialectici munus est indicium veritatis indagare, & exhibere. Simpl. in prædicam. char. 96.

Dialectica non tantum veracium rerum cognitionem, sed apparentem tantum, ac fucam præ se fert. Simplic.

in 1. de anima. tex. 11. char. 3. col. 3.

Dialecticam argumentationem docet Arist. in topicis. Ioan. Gram. in 1. prior. char. 2. col. 3.

Dialectica propositio vtramque partem contradictionis interrogat. Ioan. Grammat. in prim. post. cap. 2. char. 7. col. 1.

Dialectici proprium est dubitare. Ioan. gram. in 2. post. cap. 3. char. 58. col. 4.

Dialecticus solam causam formalem considerat, & eam non vt causam, sed vt rem declarat. Io. gram. in prim. de ani. tex. 16. c. 11. col. 1.

Dialecticæ proprium est, vt nulli inducat, sed quæ a differente dicta sunt, refellat. Mag. in prior. c. 7. col. 3.

Dialectica non habet subiectum appropriatum. Auer. in post. lib. pri. cap. 12. tex. 85. char. 155.

Dialectica considerat ens, vtrouis modo contigerit, ex parte, qua ipsa considerat de entibus per modum probabilitatis: probabilitas autem consequitur ens absolutum, vt ens contractum, & ipsa considerat de omnibus subiectis artium demonstratiuarum particularium, & vniuersalis ipsarum, quæ est ars iudicii, id est, Metaphysica. Auer. in post. l. 1. cap. 12. te. 85. c. 155.

Dialectica utilis est ad refellendas deceptiones sophisticarum circa prima principia scientiarum. Auer. in topic. lib. prim. cap. 2. char. 256.

Dialectica interrogatio optionem affirmandi, vel negandi respondentem dat. Boet. in lib. de inter. c. 261.

Dialecticus obuians, aliquando inducit formam, & habitum sophisticæ; præcipue in cautelis, quæuis hoc non faciat deceptionis causa. Alb. mag. in top. c. 272. col. 1.

Dialecticus non loquitur de re, nisi vt signari potest per ea, quæ sunt in ipsa prædicatione substantiali, vel accidentali, quæ est substantia composita. Alber. magn. in pri. de gener. & corrup. tract. 1. cap. 24. c. 63. col. 1.

Dialectica solas considerat formas intentionum communes. Alb. mag. in pri. de ani. trac. 1. cap. 8. c. 3. col. 4.

Dialectica est inuenta ad regulandum discursum intellectus, & rationis; ideo quædam secundæ intentiones inuentæ sunt ad regulandum discursum, de quibus proprie est logica. Alexand. de Ales in 4. metaphysic. text. 5. char. 81. col. 1.

Dialectica proprie est de secundis intentionibus, siue de discursu regulato per istas intentiones. Alex. de Ales in 4. metaph. tex. 5. c. 81. col. 1.

Dialectica procedit per quædam extrinseca, ideo tētatiua dicitur: metaphysica verò per intrinseca, ideo sciens dicitur, & scire faciens. Alex. de ales in 4. metaphysic. tex. 5. c. 81. col. 1.

Dialectica quantum ad partem probabilem, ad ipsam pertinet illius vsus: quantum ad demonstratiuam non ad ipsam eius vsus pertinet, sed ad Metaphysicam. Alex. de Ales in 4. metaph. tex. 6. char. 81. col. 3.

Dialecticæ quid commune habet cum oratore, demonstratore, tentatore, & primo Philosopho.

Dialectica, & tētatiua secundum se est inueniendi facultas quædam ratiocinatiua de proposito ex iis, quæ sunt q̄ probab. lissima. Arist. elenc. l. 2. c. 8. ch. 633.

Dialecticus, & Sophista subindunt eandem figuram cū philosopho, quia de omnibus disputant. nam circa idem genus versatur sophistica, & dialectica, & metaphysica: sed a dialectica differt modo potestatis, a sophistica vitæ electione: dialectica enim est tētatiua de iis, de quibus philosophia est sciens: sophistica verò apparet. Aristotel. 4. metaphysic. ex sum. prim. cap. 2. text. 6. chart. 63.

Dialectica entia, & sophistica sunt de his, quæ accidunt quidem entibus, non autem, vt entia, nec circa ens, vt ens. Arist. 11. metaph. ex su. 2. cap. 1. char. 221.

Dialecticus, & rhetor eodem modo habent propositam contra-

contrariorum demonstrationem. Alexan. Aphrod. in pri. topic. cap. 1. tex. 1. col. 3.
Dialecticus ab iisdem locis, & construere, & destruere conatur, quibus, & demonstrator, quo ad abundantiam propositionum. Alexand. Aphrod. in 8. Topicor. cap. 1. char. 89. col. 4.
Dialectica similis est primæ philosophiæ, quia de iisdem rebus edisserit probabiliter, tamen non scienter. Alexand. Aphrod. in 4. metaphysi. vel secundum Latin. 5. co. 1. char. 125. col. 2.
Dialectica, & sapientia eodem modo vtuntur proloquis, sed in hoc differunt, quod dialectica ex probabilibus ratiocinatur, sapientia ex necessariis. Them. in 1. poster. cap. 24. char. 5. col. 3.
Dialecticus a demonstratore differt, quia dialecticus & vera & falsa sumit; demonstrator autem vera tantum sumit, & hæc differentia a natura rei sumpta est a consuetudine autem dialecticus totam contradictionem interrogat, demonstrator autem veram tantum partem sumit. Ioan. Gram. in 1. prior. cap. 1. char. 5. col. 3.
Dialectica omnes scientias ingreditur, & omnes sibi vsui esse postulat, cui rhetorica est maxime similis. Io. gra. in phy. char. 3. col. 1.
Dialecticos sermones Arist. semper demonstratiuis præponit. Auer. phy. 4. tex. 3. c. 57. col. 2.
Dialecticus, & orator in omni argumentorum natura versatur, ac illis illa sunt subiecta argumenta, quæ circa probabile, & necessarium, & circa probabile, & nõ necessarium uersantur. Boet. de diff. top. libr. 1. c. 862.
Dialectica repositione, & interrogatione constructa est; rhetorica rem per petua oratione percurrit. Boet. de diff. top. libr. 1. char. 880.
Dialectici sumunt argenta a genere, id est ipsa generis natura: rhetores a genere argumeta sumunt: quod genus est illius cause, de qua agit. Boet. de dif. top. c. 886.
Dialecticus a rhetore differt, vel in materia, vel in vsu, vel in fine: in materia, quia rhetor hypotheseim, dialecticus thesim sumit: in vsu, quia rhetor continua oratione, & enthymematibus vtitur, dialecticus interrogatione, & syllogismo: in fine, quia ille iudici persuadere conatur, hic quod vult, ab aduersario extorquere conatur. Boet. de defi. top. libr. 4. char. 880.
Dialectica, & prima philosophia sæpe sunt circa eadem, & de eisdem tractantes; sed dialectica inquisitiua est, & ideo facit interrogationem per inesse, vt accidens, vel inesse, vt prædicatum substantiale non conuertibile: vel inesse, vt prædicatum conuertibile, ad quod consequitur idem; & ideo non inquit de natura talium prædicatorum, sed potius quid cui inest secundum talium prædicatorum rationes: & ideo ex probabilibus oportet dialecticū procedere, sed prima philosophia quærit per ea quæ essentialia sunt ipsis naturis istorū. Alb. mag. in 3. metaph. trac. 3. cap. 6. ch. 84. c. 4.
Dialecticus interrogat, & de præmissis, & de conclusione: demonstrator autem de conclusione tantum interrogat. D. Tho. in poster. char. 53. col. 1.

Dialectica, ut ad problemata pertinet.

Dialecticam omnem disputationem esse ex problematibus vel ex termino, proprio, genere, aut accidente factam apparet. Necessè enim est, vt quod prædicatur de aliquo, aut conuersim fiat, aut non; si conuersim est, vt definitio vel proprium: nam si significat quid est esse est terminus, si non est proprium: si non conuersim prædicatur, aut de iis, quæ in definitione subiecti dicuntur, est, & est genus aut differentia: aut non, & est accidens. Arist. top. 1. cap. 7. char. 397.
Dialecticum problema est quæsitum, vel ad electionem, & fugam, vel ad veritatem, & cognitionem, vel vt ad amiculum ad aliquod horum. Alexand. aphrod. in 1.

topic. cap. 4. char. 12. col. 4.
Dialectica problemata sunt etiam ea, de quibus non habemus aliquam rationem, & syllogismum, vt **trium sic se habeant**, vel non, cum sint magna, & cognitione digna. Alex. Aphrod. in 1. top. cap. 9. c. 13. col. 3.
Dialectica problemata quatuor sūt: generica, specifica, definitiua, & p. accidēs. Io. Gra. in 2. post. c. 14. c. 70. c. 1.
Dialecticum problema est, cuius veritas non est nota per se secundum probabilitatem, seu apparentiam, sed de eo potest haberi aliqua dubitatio in ipsa probabilitate. Auer. in top. lib. 1. cap. 9. char. 260.
Diameter cur uocatur linea de angulo in angulum ducta sola ex omnibus, quæ figuras rectas constantes lineis bipartito secant: quia diameter vt nomen significat, duas in partes figuram æque dimetiendo digerit, nihil destruens, quod ad mensurandum subiacerit. Arist. probl. sect. 15. q. 1. char. 488.
Diameter appellatur linea, quia sola bipartito figuram diuidit, uel quia sola figuram secat per partes, siue mēbra, quibus inflexa coarctatur, cum cætera per latera diuidant. Arist. probl. sect. 15. q. 2. c. 488.
Diametri tres tantum se se secare possunt ad angulos rectos duo super planum, tertius secundum profunditatem. Alb. mag. in 1. de celo, trac. 1. cap. 2. ch. 1. col. 3.
Diameter cœli non potest additionem accipere, non vt linea recta, sed vt in illa materia. D. Tho. in 1. de celo, lib. 4. tex. 13. char. 4. col. 3.
Diameter, & costa incommensurabiles sunt, quia eorum qualitates non se habent, ut numerus ad numerum. Alex. de Ales in 1. metaph. c. 11. col. 1.
Diamon est lapis coloris iridis, & confert febricitantibus, tutum, & victorem reddit, & venena pellit. Alb. mag. in 2. de miner. ex trac. 2. cap. 4. char. 139. col. 4.
Dianæ facelium inter Picentinos constare aiunt, in quo antiqui operis æneus torques in Deæ sinibus adiacet, cuius epigramma est, Diomedes Dianæ. sed hunc collo cerui circumpositum fabulantur, & ab Agathocle Siculorum rege compertum, & in Iouis delubrum appositum. Arist. de admir. aud. c. 862.
Diapason consonantiam dicimus non ratione numeri diaocto, vt diateffaron, vt diapente, q. præcis nõ pluribus vti neruis, q. fuit in more: deinde Terpander terria exēpta, netem adiūxit, ac eius tēporibus diapason hæc appellata est cōsonātia, non diaocto, quippe q. septē, nõ octo cōstaret. Arist. probl. sec. 19. q. 32. ch. 518.
Diaphanum est, quod per se ipsum aliquando non est illustratum, aliquando illustratum illustrantis præsentia, & hoc est, quod actu diaphanum est; diaphanum autem potentia est, antequam lumen suscipiat. Simp. in 2. de anim. tex. 65. char. 36. col. 2.
Diaphanum, quod est ex partibus eius non luminosum per se, nec recipiēs lumen, habet naturam communē naturæ aeris, & aque. Auer. 2. de celo, tex. 32. c. 54. c. 3.
Diaphanus lapis grauis est, tamen rarus. Auer. 3. de celo, sum. 1. tex. 10. c. 84. col. 1.
Diaphanum non potest recipere colores, nisi prius secundum actum lucidi sit dispositus. Albert. magn. in poster. c. 172. col. 3.
Diaphaneitatis dispositio non est propria, nec aquæ, nec aeris, nec ignis: sed hæc elementa habent eam ex conuenientia communi cum coelo. Alb. mag. in 2. de celo, trac. 1. cap. 2. char. 23. col. 4.
Diaphanum, quod est in coloribus quibusdam, est in eis ex conuenientia cum perpetuo superiori corpore, & in omnibus fere est secundum magis, & minus. Alb. mag. de sen. & fen. trac. 2. cap. 5. c. 12. col. 2.
Diaphanum in corporibus inferioribus est eiusdem naturæ differens solum secundum magis, & minus. D. Tho. in 3. meteor. ex digress. de colorib. 1.6. c. 195.
Diaphanum est, quod non habet proprium colorem, vt secundum ipsum videri possit, sed est susceptiuum extranei

coloris, secundum quem aliquo modo est visibilis. D. Thom. in 2. de ani. libr. 14. tex. 68. c. 34. col. 3.
Diaphanum esse est commune aeri, aquæ, & corpori celesti. D. Thom. in 2. de ani. li. 14. tex. 69. c. 34. col. 4.
Diaphani illuminatio vt fiat, nihil aliud requiritur, nisi directa oppositio absque obstaculo medio corporis illuminantis ad illuminabile. D. Thom. in 2. de anima. libr. 14. tex. 70. char. 35. col. 1.
Dicitur, ab Aristotele vsurpatur in his, quæ secundum aliorum opinionem affert: est autem, in his, quæ secundum suam asserit opinionem. Ammo. in præd. c. 34.
Dici aliquid de multis secundum rationem contingit dupliciter: vno modo secundum rationes diuersas non habentes respectum ad vnum, & hæc sunt æquiocæ: alio modo non secundum rationes diuersas totaliter, sed aliquo modo conuenienter, vt quia referuntur ad vnum principium, vel ad vnum finem, vel secundum proportionem ad vnum subiectum. D. Thom. ethico. prim. lect. 7. char. 8. col. 4.
Dici de alio duobus modis contingit: primo absolute, & ad hoc sufficit habitudo, & cōnexio terminorum: alio modo secundum realem existentiam, cum subiecto inest prædicatum existenti in rerum natura. Thomas de Vio in prædicament. ch. 44. col. 2.
Distamus est herba communis calida, & sicca. Albert. mag. de veget. lib. 6. tract. 2. cap. 5. c. 165. col. 1.
Dictiones aliæ dicuntur secundum complexionem, vt homo currit: aliæ sine complexione, vt homo. Arist. prædicam. tract. 1. cap. 2. char. 57.
Dictionis loci sex sunt; æquiocatio, amphibologia, compositio, diuisio, accentus, & figura dictionis. Aristote. elench. libr. 1. cap. 3. char. 577.
Dictionis locus primus est ab æquiocatione, vt quod dicunt scientes; nam ea, quæ memoriæ prodita sunt, dicuntur grammatici: discernere enim æquiocum est ad intelligere eum, qui vtitur disciplina, & ad accipere disciplinam. Arist. elench. libr. 1. cap. 3. ch. 577.
Dictionis locus secundus est ab amphibologia, vt putas, quod quis videt, id videt? videt autē columnam, quare columna videt. Arist. elench. libr. 1. cap. 3. char. 578.
Dictionis locus tertius propter compositionem; vt possibile est sedentem ambulare, & non scribentem scribere, non enim idem signum, si diuidens quis dicat, & componens. Arist. elench. libr. 1. char. 579.
Dictionis locus quartus per diuisionem, vt quod quandoque sint duo, & tria, paria, & imparia: eadem enim oratio diuisa, & composita non idem significat. Arist. elench. libr. 1. cap. 3. char. 579.
Dictionis locus quintus, propter accentum, qui locus facile non fit non scriptis orationibus, in scripturis autem, & poematibus magis. Arist. elench. li. 1. c. 3. c. 579.
Dictionis locus sextus propter figuram dictionis fit, cum non idem, vt idem interpretatur, vt masculinum, foemininum, vel alterum, & sic de foeminino, quod masculinum, vel alterū, vel quantum, quale, & sic in alijs. Arist. elench. libr. 1. cap. 3. char. 589.
Dictionis secundum æquiocationem, & orationem deceptio fit, quia non potest quis diuidere, quod multipliciter dicitur. Arist. elench. libr. 1. cap. 6. char. 588.
Dictionis secundum compositionem, & diuisionem deceptio fit, quia nihil putatur differre composita, & diuisa oratio, & sic de ea, quæ fit secundum accentum. Arist. elench. libr. 1. cap. 6. char. 588.
Dictionis secundum figuram ob similitudinem dictionis deceptio fit, quia difficile est diuidere, quæ similiter, & quæ aliter dicuntur. Arist. elench. libr. 1. ca. 6. ch. 588.
Dictionis vniuersæ partes sunt elementum, syllaba, coniunctio, nomen, verbum, articulus, casus, oratio. Aristot. de poetic. cap. 20. chart. 285.
Dictionis virtus est, vt perspicua sit, non tamen humilis: & perspicua est, quæ ex proprijs nominibus constat:

humilis tamen, & veneranda est, quæ excludens omne plebeium, peregrinis vtitur vocabulis. Aristotel. poetic. cap. 21. char. 289.
Dictionis ad perspicuitatem, & ad vulgare excludendū non minimā cōferunt partem productiones, cōcisiones, & nomum imutationes. Arist. poet. c. 21. c. 290.
Dictio, ac significatio in omni oratione significat. Ammon. in lib. de interpret. char. 40.
Dictiones significatiuæ communes de omnibus subiectis particularibus dictionibus nuncupantur. Dex. in prædicam. char. 27.
Dictio, & terminus eadem subiecto sunt, & differunt relatione. Magent. in lib. de inter. char. 5.
Dictio prædicamentum dicitur, quia de re prædicat. Simpl. in præd. char. 3.
Dictiones animalium brutorum sunt secundum naturam, quæ dictiones non scribuntur. Auer. in perihier. cap. 2. char. 35. col. 4.
Dictio infinita est: pars propositionis, ideo super ipsam potest particula negatiua cadere. Auer. in 1. prior. cap. 2. char. 98. col. 2.
Dictionum significatio non est secundum naturam, sed propositione. Auer. in p. 1.2. c. 3. tex. 35. c. 211.
Dictiones, siue nomina sunt, siue verba, & hæc sunt aut æquiocæ, aut diuersiuocæ. æquiocæ, quædam incōplexæ, quædā cōplexæ; incōplexæ quædam æquiocæ secundum se, quædam secundum declinationes: æquiocæ secundum se, quædam secundum quandam cōtingentiam, quædam analogæ, quædam translata, quædam accommodata. Auer. epitom. in log. c. 355. col. 4.
Dictionis prædicati secundum diuisionem & compositionem intellectus nõ euadit, quin sit vndique vnum, aut vndique diuersum, secundum magis, & minus. Auer. Epit. in logic. ex quæst. tex. 1. char. 361. col. 2.
Dictio est simplex nomen, simplex verbum, vel ex duobus nominibus, vel verbis compositio. Boet. in lib. de interpret. c. 320.
Dictio nominis infiniti minus falsa est, quàm alicuius simplicis, & finiti vocabuli. Boeth. in lib. de interpret. char. 410.
Dictio est simplex nominis, ac verbi nuncupatio. Boeth. ex int. ad Lat. quæst. 561.
Dictio quinque modis significatur: vel id, quod prima institutione significare est instituta, vt homo: secundo quod ex consequenti supponitur in ipsa, vt domus significat fundamenta, & parietes: tertio, cum res comitatur significationem ipsius, vt si paries est, fundamentum est: quarto, cum vnum est in intellectu alterius, vt homo significat animal: quinto, vt oppositio significat, & oppositum, vt disgregatio albi, significat cōgregationem nigri. Alb. mag. de prædic. ch. 2. col. 4.
Dictio incomplexa est significatiua ad placitum, cuius partes nihil significant de intentione totius, vt homo. Alb. mag. de prædic. char. 3. col. 1.
Dictio complexa est, cuius partes de intentione totius significant, vt homo currit. Alb. mag. de præd. c. 3. c. 1.
Dictio articulata est non ob id, quod refertur ad re designatam, sed ex hoc, q. est in intellectu quærentis scire ignotum per notum. Alb. mag. de prædicab. c. 3. col. 2.
Dictio est vox æquiocæ, nam est pronuntiatio dictionis cuiuslibet, vt nominis, & verbi: & est enunciatio affirmatiua alicuius de aliquo. Albert. Magn. in Perihierm. char. 85. col. 1.
Dictionis perfectio duplex: alia ut dictio, & est substantialis; alia est, vt est signū: & substantialis est cōtinua literarū, & syllabarū in dicēdo prolatio. vt signum autem, quæ est accidentalis est perfectio ex relatione dictionis ad signandum. Alb. mag. in elench. c. 278. col. 3.
Dictio æquiocæ se habet ad sua significata partim, vt totum vniuersale, & partim vt totum integrale. Alb. mag. in elench. char. 278. col. 4.

Distio penes accentuum differentiam in met eadem secundum materiam, quamvis non secundum formam. Alb. mag. in elenc. char. 281. col. 2.

Distionis figura fallacia principiliter est in similitudine terminationis. Alb. mag. in elenc. char. 281. col. 3.

Distionum simplicium triplex est consideratio: prima ut absolute significant simplices intellectus, & sic pertinent ad prædicamenta; secunda ut sunt partes enunciationis, & sic in libro perihemias tractantur: tertia ut ex eis constituitur ordo syllogisticus, & sic in lib. prorum. D. Thom. aquin. in perihem. c. 1. col. 2.

Distio aliqua composita est ex pluribus vocibus, ut forex tamen in significando habet simplicitatem, & significat simplicem intellectum; & ideo, ut composita potest habere partem, ut nec dicto forex, eius pars est rex: at ut simplex significando non potest habere partem significatiuam. D. Tho. in perihem. c. 6. col. 1.

Distio est verbum, vel nomen sententiæ accommodatum. Dan. Barb. 3. rhetoric. cap. 1. char. 147.

Distio pura est, quæ visitata est, & nota omnibus non translata, non aspera, non vetus. Dan. Barb. 3. rhet. c. 1. c. 147.

Distiones debent esse intelligibiles, & incunctate aures nostras demulcere, & ut ampliore, vel de presfiofem faciant rem. Dan. Barb. 3. rhet. cap. 1. char. 151.

DIDALES Persa, cum haberet milites, è terra hostili victum suppeditabat, & cum nummos petente, nec haberet, dixit in quodam loco habere pecunias, ad quæ locum cum venissent cum exercitu, & inde stratis iumentis, tanquam argentum haberent, dixit oportere ad Amisum peruenire, & toto tpe, quo illuc prouentum est, vsus est exercitu illi tribuens tantum vitæ necessaria. Aristot. econom. 2. c. 817.

Dies est Solis reditus ab ortu ad ortum rursus. Ammon. in prædicamen. quæst. 55.

Dies cum nocte est propinquum metrum totius temporis, quia dies, hebdomada, menses, & annus mensurantur. Ioan. gram. in 4. phys. tex. 133. char. 116. col. 1.

Dies est pæcis, qui eodem die oritur, completur, & moritur. habet duos pedes, & duas alas pinnatas. quidam dicunt ab ortu plus viuere, sed vbi completus est, non viuit nisi vna die. Albert. magn. de animal. 27. cap. 1. char. 197. col. 3.

Differre communiter est, cum alteritate alterum differt aliquo modo, vel a seipso, vel ab alio. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 41.

Differre proprie alterum ab altero dicitur, cum inseparabili accidente alterum ab altero differt. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 41.

Differre propriissime alterum ab altero dicitur, cum specifica differentia differt. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 41.

Differentiæ diuisio cuius est, & cuius causa.

Differentiarum sumendi facultas tribus modis facile sumitur: primo in eodem genere, ut quo differt iustitia a fortitudine; secundo in genere remoto, ut in quo differt prudentia a temperantia; tertio in superius generibus, si in illis contingat esse similitudo, ut sensus a scientia. Aristot. top. lib. 1. cap. 13. c. 409.

Differentia vniuersalis species habet necesse est, ut pennatus, cum alia pennarum sit fissi, alia continua. Aristot. de part. animal. 1. cap. 3. char. 410.

Differentia diuidi debet per aliam differentiam, per differentias, quæ per se respiciunt illam differentiam, ut pedalaris, non in alatum, & non alatum, sed scissionem pedum, & non scissionem, donec ad non differentiam deueniamus, & sic vbi ad vltimam differentiam deuenimus, tot erunt species, quot vltimæ differentiarum. Aristot. 7. metaph. cap. 14. tex. 43. c. 151.

Differentia tot modis dicitur, quot esse rei. Aristot. 8. metaph. cap. 3. tex. 5. c. 164.

Differentiæ sunt aliæ, quæ differunt compositione materiæ, ut omnia, quæ habent mixturam: aliæ ligatione, ut capius ligatura; vel visco, ut liber; vel clauo, ut arca; aliæ positione, ut liminare superius & inferius; aliæ tēpore, ut cēna, & prandium; aliæ loco, aliæ sensibilibus passionibus, aliæ superabundantia, aliæ defectu. Aristot. 8. metaph. cap. 3. tex. 5. c. 164.

Differentia vltima dupliciter dicitur: alia simpliciter postquam non est alia differentia; alia ad aliquid, quæ per se diuiditur, sed alii conuincta cum definito conuertitur. Alex. & Eufrat. in 2. post. char. 89. col. 1.

Differentia vltima simpliciter in solis specialissimis inuenitur; differentia autem ad aliquid vltima, & in non specialissimis inuenitur. Alex. & Eufrat. in 2. poster. char. 89. col. 1.

Differentia, & communiter, & proprie, & maxime proprie dicitur. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 41.

Differentiæ, aliæ separari possunt, aliæ non. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 42.

Differentiæ aliæ constitutiue, aliæ diuisiue: constitutiue genus constituunt, diuisiue diuidunt genus in species. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 43.

Differentiæ aliæ specificæ, aliæ diuisiue specificæ sunt, quæ prædicantur de inferioribus, & de superioribus. Porph. in prædicamen. char. 9.

Differentiæ indiuiduorum nullæ sunt, sed tantum generum, & specierum. Porph. in præd. c. 10.

Differentiæ, aliæ solum diuidunt, quæ primorum genus, ut quæ sunt generum; aliæ constituunt infimarum specierum, subalternorum autem generum, & diuidunt, & constituunt. Ammon. in Porph. c. 11. col. 1.

Differentiæ pluribus modis diuiduntur, vti à tempore, à loco, à partibus corporis. Ammon. in præd. q. 26.

Differentiæ aliæ generales, ut quæ explent generum substantiam, generibus quoque formam afferunt; aliæ speciales, quibus genus secatur, & species, quæ sub genere sunt, formantur. Dex. in præd. c. 33.

Differentiæ, aliæ sunt generum constitutiue, quæ de omni dicuntur; diuisiue, quæ diuisim de eodem non dicuntur, sed omnes simul; aliæ specierum, ut specificæ, quarum vnaquæque distinguit, ac separat speciem. Simpl. in præd. c. 13.

Differentia cuiuscunque rei, vel est, quod differt subiecto, uel modo, aut utroque. Eufrat. 7. ethicor. cap. 3. char. 361.

Differre, & idem esse tribus dicitur modis, genere, specie, & numero. Boet. in Porph. c. 64.

Differentiæ tribus differunt modis, genere, specie, numero, & omnibus his, vel secundum substantiam, vel secundum accidens. Boet. in Porph. c. 80.

Differentia inter rhetorem, & dialecticum, vel in materia, vel in vsu, vel in fine est; in materia, quia rhetor hypotheseim, dialecticus thesim sumit; & rhetor continua oratione, ac enthemem tribus vtitur, dialecticus interrogatione, & syllogismo; in fine ille iudici persuadere conatur, & hic ab aduersario extorquere conatur. Boet. de dif. top. lib. 4. c. 880.

Differentiæ, aliæ per se sunt, aliæ per accidens, & harum aliæ statim relinquunt, aliæ consequuntur. Boeth. de diuisio. char. 641.

Differentias omnes fere in contrariū deducimus. Boet. de diuisio. char. 643.

Differentia, alia constitutiua, & hoc, ut genus consideratur; alia diuisiua, & ut species consideratur. Boeth. de differen. topic. lib. prim. char. 860.

Differentia diuiditur in communem, propriam, & maxime propriam, per analogiam; & nomen differentiarum conuenit, primo magis propriæ, deinde alius prout plus, vel minus faciunt differre. Alber. magn. in præd. char. 18. col. 4.

Differentia in se tria habet, quod est simplex diuisiua, &

& per hoc est differentia. secundo, quod est constitutiua, & hoc ab eo, quod est diuisiua habet. tertio, quod est ad certam speciem determinatiua, quod ex hoc habet, quod est certa specialis natura, & forma propria, & essentialis. Alb. mag. in præd. c. 23. col. 3.

Differentia duos habet respectus: vnum ad genus, quod diuiditur; alterum ad speciem, quam constituit. Alb. mag. in præd. c. 23. col. 4.

Differentia sola causa est pluralitatis. Albert. magn. in 1. physic. tract. 1. cap. 4. c. 5. col. 3.

Differentia dupliciter accipi potest, quod sit essentialis vniuersaliusque qualitas. Vno modo in se absolute accepta, ut rationale ipsum dicimus rationalitatem, & sic potest esse pars hominis. Secundo modo, ut est determinati actus, & sic differentia est, quia per hunc modum per diuisionem exit a genere, & in ipso est, & est eius potestate, qualitas: & licet non sit eadem natura cum genere, tamen hoc modo prædicatur de specie, quam constituit, quia ipsa est esse ipsius, secundum actum, & genus est esse ipsius secundum potentiam. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 6. cap. 10. c. 15. col. 1.

Differentia diuiditur, ut vox analogia in sua significata, quia differentia non est secundum suum totum ambitum, vnum ex quinque prædicabilibus. Thom. de Vio in præd. char. 17. col. 1.

Differentia per se duobus modis potest accipi: primo pro re, quæ est differentia, & sic cum hæc res sit differentia, per accidens suscipit magis, & minus: alio modo pro re, ut induit intentionem differentiarum per se, & sic non suscipit magis, & minus. Thom. de Vio. in præd. char. 29. col. 1.

Differentia quid est, & quæ multum differunt.

Differentiam magnam, quæ habent, non afferunt dubitationem, quod eorum eligibilis est, sed ea, quæ propinqua sunt. Aristot. Top. 1. 3. cap. 1. char. 433.

Differentia est qualitas substantialis. Aristot. physic. 5. cap. 3. tex. 18. c. 129.

Differentia dicuntur ea, quæ diuersa sunt, & in aliquo conueniunt, & non solum numero, sed specie, aut genere, aut portione, & quorum diuersum est genus, & contraria quæcunque habent in substantia diuersitatem. Aristot. 5. metaph. cap. 9. tex. 16. c. 97.

Differentia specie est diuersitas eorum, quæ sunt in eodem genere, per quam diuersificatur ipsum genus. Aristot. ex metaph. cap. 6. tex. 24. char. 209.

Differentia est aliqua pars generis diuisa ab eo. Alexand. Aphrod. in 4. Topic. cap. 6. char. 60. col. 1.

Differentia qualitatem generis, cuius est, assignat. Alex. Aphrod. in 4. Topic. cap. 6. char. 60. col. 1.

Differentia differt, quod ab aliquo differt; diuidit enim illa in species proprias genus. Alex. Aphrod. in 1. natural. quæst. cap. 15. char. 4.

Differentia generum in species sunt, quæ habent contrarietatem, & oppositionem iuxta rationem. Alex. Aphrod. in 2. de ani. cap. 54. char. 54. col. 2.

Differentia est pars speciei, quia omnia, quæ in definitione continentur, sunt partes eius, cuius complent substantiam, partes scilicet dissimilares. Alex. Aphr. in 2. metaph. vel apud Lat. 3. co. 39. char. 68. col. 1.

Differentia non est qualitas, quia esset accidens: non substantia, quia inter secundas substantias esset connumerata, sed est qualitas substantialis. Porph. in præd. c. 12.

Differentia est, quæ abundat species a genere. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 43.

Differentia est, quæ de pluribus, & differentibus specie in eo, quod quale quid est, prædicatur. Porph. 5. voc. cap. 5. char. 44.

Differentia est, quæ nata est diuidere ea, quæ sub eodem genere sunt. Porph. 5. voc. char. 44. col. 4.

Differentia est, quæ differunt singula. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 45.

Differentias dicunt esse exactius de differentia loquentes non quodlibet diuidentium ea, quæ sunt sub eodem genere: sed quod ad esse conducit, & quod quid erat esse, & quæ est rei pars. Porph. 5. voc. ch. 45. col. 4.

Differentia est vox significans, quæ de multis specie differentibus in quale quid sit dicitur. Ammon. in Porph. c. 5. col. 4.

Differentia est quædam discrepantia, ac dissimilitudo rerum, quæ vel separari potest, vel non. quæ potest, fortuito accidit: quæ non potest, vel constituit rem, vel non: quæ non constituit, simul fortuna vsuque euenit; quæ constituit, est ea, quæ maxime propria dicitur. Ammon. in Porph. c. 10. col. 1.

Differunt in multis partibus, quæ plurimum inter se discrepant. Ammon. in Porph. c. 14. col. 2.

Differentiæ sunt, quæ substantiam explent, de subiectisque prædicari licet. Dex. in præd. c. 33.

Differentia est, quæ ad distinguenda ea est idonea, quæ sub eodem genere collocata sunt. Dex. in præd. c. 33.

Differentia esse debet pars essentiæ. Dex. in præd. c. 33.

Differentia est id, quod idoneum est separare quæ sub eodem sunt genere. Dex. in præd. c. 38.

Differentiæ vniuersæ de genere dici simul possunt, de oibusque quæ sub ipsa sunt, dici possunt. Dex. in præd. c. 38.

Differentia est, quæ prædicatur de pluribus specie differentibus in quale. Simpl. in præd. c. 13.

Differentia est, quæ de pluribus, & differentibus, vel specie, vel numero enunciat, qualitatē rei declarans. Aliter Porphyrius. Io. Gram. in 1. prior. cap. 1. c. 5. col. 1.

Differentiæ cum genere acceptæ non sunt amplius differentiarum, sed genera innominata. Ioan. Gram. in 2. poster. cap. 14. char. 70. col. 1.

Differentia omnis gignit diuersitatem in ea re, in qua reperitur. Auer. in Porph. cap. 4. char. 3. col. 4.

Differentia est forma rei, & forma rei non est nisi vna. Auer. in post. lib. 2. cap. 3. tex. 20. char. 204.

Differentia est forma rei appropriata. Auer. Topic. 1. 2. cap. 10. tex. 95. c. 254.

Differentiæ subiecto differunt in esse. Auer. 2. de ani. tex. 152. c. 157. col. 1.

Differentia vltima data in definitionibus est differentia, quæ continet formam, per quam ens est vnum in actu, ut ens in actu. Auer. in 7. metaph. tex. co. 42. c. 91.

Differentiæ quarundam rerum sunt ex priuatione. Auer. in 8. metaph. tex. co. 5. c. 100.

Differentia est quoddam consequens, quod insequitur intelligibile formæ propriæ alicuius rei, ex eo quod est in intellectu, & sic repræsentat formam, ut genus materiam. Auer. in epito. metaph. trac. 2. c. 174. col. 4.

Differentia est, quæ species multas efficit. Boet. in Porph. ex dial. c. 2.

Differentia est illa propria vnicuique homini, cum qua nascitur. Boet. in Porph. ex dial. c. 30.

Differentia est, quæ de plurimis speciebus in eo quod quale sit, prædicatur. Boet. in Porph. ex dial. c. 33.

Differentia est, quæ potest separare quidquid sub eodem genere est. Boet. in Porph. ex dial. c. 34.

Differentia, quæ differunt singula, est illa differentia, quæ ad aliquid esse prodest, & quæ est alicuius pars substantiæ speciei. Boet. in Porph. ex dial. c. 34.

Differentia est illa qualitas, quæ veniens in genere speciem constituit. Boet. in Porph. ex dial. c. 42.

Differentiæ species omnes informant. Boet. in Porph. c. 49.

Differentia ita substantiam demonstrat, ut circa eam qualitatem determinet. Boet. in Porph. c. 65.

Differentia omnis qualitas appellatur. Nota, quod non esse potest qualitas si sit substantialis, alioqui ex accidentibus fieret substantia. Boet. in Porph. c. 88.

Differentia qualitas est, humanitas autem non solum

est qualitas, sed tantum qualitate perficitur. Boet. in Porph. c. 106.
 Differentia pure, ac simpliciter qualitas est. Ergo substantia ex accidentibus fit. Boet. in Porph. c. 106.
 Differentia de eo, de quo dicitur, uniuoce prædicatur. Boet. in præd. c. 136.
 Differentia est, qua aliud ab aliquo distare proponimus. Boet. de diuis. 1. c. 640.
 Differentia est qualitas generis. Alb. mag. in præd. c. 20. c. 1.
 Differentiæ sunt in generis potestate, ut distinctio in indistincto confuso. Alb. mag. in præd. c. 22. col. 1.
 Differentia appellatur potius ab eo, quod est differre, quam ab eo, quod constitutionem facit, quia diuisio secundum intellectum prior est in eo, quam constitutio, quia diuidendo determinat ad speciem, & constituit eam. Alb. mag. in præd. c. 20. col. 2.
 Differentiæ definitio, quæ de pluribus prædicatur, est differentiarum, quæ diuidunt, & constituunt. Albert. mag. in præd. c. 23. col. 3.
 Differentia multas descriptiones habet, nullam definitionem: quia cum definitio constet genere, & differentia, si definitionem haberet, constaret genere, & differentia, & sic in infinitum. Alb. mag. in præd. c. 23. c. 4.
 Differentia proprie non significatur per negationem, nec per vocem priuatiuam, sed cum nomina non habeamus, si vnum cognoscimus, ut rationale, alium per negationem, vel per vocem priuatiuam cognoscere facimus. Alb. mag. in præd. c. 24. col. 1.
 Differentia est, qua species abundat a genere, propria est definitio differentiarum, maxime proprie, nec conuenit differentiis communibus, vel propriis. Alb. mag. in præd. c. 24. col. 4.
 Differentia non potest esse species generis. Alb. mag. in præd. c. 31. col. 2.
 Differentia, & si non habet veram definitionem, tamen habet assignationem secundum nomen suum per essentialia sua, & per causam essentialem, quod scilicet sit esse causa, & quod est pars essentie rei. Alb. mag. in præd. c. 39. c. 3.
 Differentia est determinans, & non determinat nisi per formale, quod est actu, & determinat formale, quod est potentia. Alb. mag. in sex princ. c. 66. col. 2.
 Differentia est in genere, ut in inchoatione, ex quo per intellectum agentem educitur. Albert. magn. in 6. princ. c. 66. col. 4.
 Differentia alicuius nulla, potest esse genus alicuius. Alb. mag. in Top. c. 224. col. 4.
 Differentia umbra vocatur, eo quod per ipsam adubrat, & coarctatur amplitudo luminis a priori precedentis secundum genus cuiuslibet causæ. Alb. mag. de caus. & proces. uniuers. a cau. pri. l. 1. trac. 4. cap. 5. c. 196. c. 2.
 Differentia sexus non est, nisi secundum potentiam generandi in alio, vel ex alio determinata, & hæc sunt cõcomitantia. Alb. mag. in 5. metaph. trac. 6. cap. 11. c. 115. col. 1.
 Differentia dicitur qualitas generis, & non speciei, quia speciei dat esse, & ipsam in esse constituit: ideo ipsius speciei est substantia propria. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 6. cap. 13. c. 115. col. 3.
 Differentiæ secundum se sunt prius notæ nobis, quam definitum, sed prius est notum nobis definitum, quam quod talia sint differentiæ ipsius: prius enim cognoscimus animal, & rationale, quam homo: sed prius est nobis notum homo confusus, quam quod animal, & rationale sint differentiæ ipsius. D. Thom. in prima. phys. lect. prim. char. 2. col. 1.
 Differentiæ, & si ponantur multæ in definitione, tamen tota definitio dependet ab vltima. D. Thom. 7. metaph. phys. l. 12. tex. 40. c. 530.
 Differentia complet definitionem significantem rei esse. D. Tho. 8. metaph. lec. 2. tex. 5. char. 589.
 Differentia perfecta est, quæ peruenit ad finem. D. Tho. 10. metaph. lect. 5. tex. 14. char. 706.

Differentia vltima in definitione eadem est cum definito, quoad conuertentiam. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 17. char. 197. col. 4.
 Differentia secundum speciem est differentia, vel diuersitas formalis. Alexand. de Ales in 10. metaph. tex. 23. char. 299. col. 2.
 Differentia secundum unitatem, & specificam distinctionem diuersam reddit generis essentiam, ad quam trahit generis naturam, sed generis propriam unitatem, quæ generica est, non violat. Tho. de Vio in præd. c. 25. c. 2.

Differentiæ proprietates, utilitas, & quid loco eius sumitur.

Differentiæ quotquot prædicati fuerint, tot & subiecti erunt. Arist. præd. tract. 1. cap. 4. chart. 59.
 Differentiarum inuentio utilis est, & ad syllogismos de eodem, & diuerso, & ad cognoscendum quid est vnumquodque. Arist. top. l. 1. cap. 14. c. 411.
 Differentiam ponens inter aliqua, cognoscit vtrumque sub propria ratione, quæ propositio famosa ex hoc elicitur textu. Arist. de ani. 2. su. 6. cap. 1. text. 145. c. 651.
 Differentia nulla genere participat. Arist. 11. metaph. ex su. 1. cap. 1. c. 216.
 Differentiarum in singulis cognitio nobis copiam propositionum subministrat, ac utilis est ad problemata de eodem, ad diuisionem generum, ad instantias inductionum, & ad instantias contra opinionem alicuius philosophi, & ad virtutes morales, & ad definitiones. Alex. Aphrod. in Top. cap. 14. c. 19. col. 1.
 Differentiarum inuentio, quæ sunt sub eodem genere, est abundantia diuisionis ipsarum specierum. Alex. Aphrod. in top. cap. 14. char. 19. col. 1.
 Differentiarum cognitio utilis est ad syllogismos de eodem, & diuerso, & ad cognoscendum vniuscuiusque substantiam. Alex. Aphrod. in top. cap. 14. c. 19. col. 2.
 Differentia de aliquo generaliter non denominatione prædicatur. Alex. Aphrod. in 2. top. cap. 2. ch. 20. col. 3.
 Differentiæ aliqd secantes contineri debent in eo, quod ab ipsis secatur. Alex. Aphr. in 2. de ani. cap. 54. ch. 54. c. 3.
 Differentiæ, quæ inter se contra diuiduntur, non possunt simul in eadem specie manere. Alex. Aphrod. in 2. de anima. cap. 54. char. 54. col. 2.
 Differentiæ substantiam expriment, accidentia non. Porph. in præd. c. 12.
 Differentia omnis est ita utilis, ut genus, & si sit vtilior specie. Ammon. in Porph. c. 2. col. 1.
 Differentiis multis ignoratis, propria differentiarum loco in definitionibus sumunt. Ammo. in Por. c. 11. c. 1.
 Differentiæ diuersæ cum ipso genere diuersas constituunt species. Simp. in 4. phy. tex. 134. c. 151. col. 2.
 Differentiæ vltimæ ubi desunt, propria loco ipsarum ponenda sunt. Io. gra. in pri. prior. cap. 1. c. 4. col. 4.
 Differentias rerum qui scit, multo magis, & res nouit. Ioan. Gram. in 3. de anima. tex. 9. char. 84. col. 4.
 Differentia non notificat ut plurimum rem, quæ sit extra essentiam definiti; est enim forma definiti, sed in quibus differentiæ non sunt notæ, definitio differentiæ, vel proprium loco eius capitur. Auer. epitom. logic. char. 353. col. 2.
 Differentiæ cum latent, loco illarum sumuntur actiones in definitionibus, & hoc in loco in definitione elementorum. Auer. 4. de celo, tex. 26. c. 118. col. 1.
 Differentiæ rerum, quæ eadem sunt, res quoque in illo modo, secundum quem habent easdem differentias eodem sunt. Auer. 3. de ani. tex. 38. c. 180. col. 3.
 Differentiæ rerum, licet a nobis numerari non possunt, tamen non dubitamus eas esse finitas apud naturam. Auer. in 3. metaph. tex. com. 11. char. 24.
 Differentia non sufficit in definitione, & quia sine genere caderet ab esse differentiæ, & etiam quia definitio

tio in se primum esse, ac principium, quod est genus, non haberet. Alb. mag. in præd. c. 25. col. 2.
 Differentia, & si non perficiat genus in esse generis, tamen perficit ipsum in esse, sicut & forma, quia non perficit materiam in esse materiæ, tamen perficit ipsam in esse, quia tam esse generis quam materiæ est esse in potentia. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 6. cap. 11. ch. 115. col. 1.
 Differentia nunquam est assignanda ut abstracta, ut rationabilitas. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 6. cap. 13. ch. 115. col. 4.
 Differentiæ in generatione pereunt, & nouæ acquiruntur. D. Thom. in pri. de gener. & corr. l. 2. tex. 1. ch. 2. col. 4.

Differentia, ut communis, propria, & maxime propria.

Differentia propria nulla est communis. Aristot. de part. ani. pr. cap. 3. c. 411.
 Differentia omnis uniuersaliter addita alicui alteratum facit, sed communiter, & proprie differentia facit alteratum, maxime propria alicui. Porph. 5. voc. c. 4. c. 42.
 Differentiæ, quæ aliud faciunt, specificè vocantur. Porph. 5. voc. cap. 4. ch. 42.
 Differentiæ, quæ alterum faciunt, simpliciter differentiæ appellantur. Porph. 5. voc. cap. 4. ch. 42.
 Differentiæ specificè sunt illæ, ex quibus diuisiones, & definitiones traduntur. Porph. 5. voces capit. 4. chart. 42.
 Differentiæ specificè sunt, quæ alteram faciunt speciem, & quæ in eo quod quid erat, accipiuntur. Porph. 5. voc. cap. 4. ch. 45.
 Differentiæ maxime propriæ solum ad naturas rerum declarandas vtilis sunt. Ammo. in Porph. c. 10. col. 1.
 Differentiæ communes sunt, quæ faciunt nos differre vel ab alijs, vel a nobis ipsis. Boeth. in Porph. ex dial. c. 30.
 Differentiæ propriæ sunt, quæ uniuersaliter indiuidui formam aliqua materiali proprietate depingunt. Boe. in Porph. ex dial. c. 30.
 Differentia maxime propria est illa, quæ in substantia ipsa permanet, & totam speciem differentia, ac descriptione permutat. Boet. in Porph. ex dial. c. 30.
 Differentiæ communes, & propriæ rem differre faciunt: illæ communibus, istæ proprijs differentijs alteratum faciunt: maxime propriæ autem totam naturam permutat, ac aliam efficiunt. Boet. in Porph. ex dial. c. 30.
 Differentia magis propria sola in generis diuisione congruit. Boet. in Porph. ex dial. c. 30.
 Differentiæ communes a re separari possunt: propriæ, & magis propriæ inseparabiles sunt. Boet. in Porph. ex dial. char. 31.
 Differentia illa dicitur specifica, quæ magis speciem efficere potest. Boet. in Porph. ex dial. char. 27.
 Differentiæ specificæ sunt, quibus species a genere abudat. Boet. in Porph. ex dial. char. 32.
 Differentiæ ideo communes appellantur, quia nullius sunt propriæ, & quæ circa separabilia, ut sunt accidentia. Boet. in Porph. c. 80.
 Differentiæ propriæ circa inseparabilia versantur accidentia. Boeth. in Porph. ch. 80.
 Differentiæ maxime propriæ non accidentia, sed substantiam informant. Boeth. in Porph. c. 80.
 Differentia specifica ea est tantum, quæ ad substantiam speciei proficit, & quæ in parte definitionis sumitur. Boet. in Porph. c. 90.
 Differentiæ specificæ de ijs prædicantur, quarum speciè complet. Boeth. in præd. ch. 126.
 Differentia communiter dicitur, quæ est apud communiter loquentes, considerando ea, quæ sensibus primo obijciuntur. Alb. mag. in præd. c. 18. col. 3.
 Differentia propria est, quæ ei, in quo est, per causam cõ-

naturalem est appropriata. Albert. magn. in præd. char. 18. col. 3.
 Differentia maxime propria est, quæ alterum ab altero uniuersali, & specifica differentia differre facit, & quæ cum sit forma essentialis, est tamen qualitas naturalis generis, & perfectiue potentiæ ipsius, & determinatiua communitatis, & confusions eius. Alber. mag. in præd. char. 18. col. 4.
 Differentiæ & communes & propriæ non sunt de intellectu speciei secundum principium intelligendi eam. Alber. magn. in præd. char. 20. col. 2.
 Differentia specifica tolli non potest, sed accidentia, vel tollere, vel minuere non est impossibile. Alber. mag. in 3. de min. tract. 1. cap. 9. c. 145. col. 3.
 Differentia formalis proprie facit contrarietatem. Alex. de Ales 5. metaph. tex. 16. char. 126. col. 3.

Differentiæ, ut diuidunt, vel constituunt genus.

Differentiæ, quæ genera dispartunt, ad diuisionem conferunt, ex hac enim genera in species diuiduntur. Ammon. in Porph. c. 10. col. 4.
 Differentiæ constitutiua ad definitionem conferunt. Ammon. in Porph. c. 10. col. 4.
 Differentiæ constitutrices specierum qualitates dicuntur, & si sint substantiæ, quia quale circa substantiam determinat. Simp. in 5. phy. t. 18. c. 310. col. 1.
 Differentia omnis constitutiua, est diuisiua generis rei, quam constituit. Auer. in Porph. cap. 4. c. 5. col. 4.
 Differentiæ constituentes, & diuidentes eodem sunt, sed differunt modo. Auer. paraph. 4. de celo, t. 25. c. 151. c. 3.
 Differentiæ species omnes informant. Boet. in Porph. ex dial. char. 49.
 Differentiæ diuisiue possunt aliquando cum subiectis esse communes, aliquando diuersæ: specificè vero, & completiue cum subiectis communes esse non possunt. Boet. in præd. c. 126.
 Differentia constituta est in genere ad determinandum generis potestatem, & ad contrahendum ad speciem constitutam, & sic quasi lateraliter venit ad speciem. Alber. mag. de præd. char. 10. col. 4.
 Differentia diuisiua est causa materiei formarum, ut diuisio per materiam est causa numeri indiuiduorum, ut Damascenus ait. Alb. mag. de præd. c. 11. col. 3.
 Differentia diuidens secundum rationem prior est differentia constituyente, quia prius oportet quod differentia per diuisionem, quam facit, a genere exeat, antequam adiutricem generi speciem constituat. Alber. mag. in præd. char. 20. col. 2.
 Differentia omnis diuisiua, est etiam constitutiua. Alb. mag. de ani. lib. 11. tract. 2. cap. 1. c. 99. col. 1.
 Differentia non constituitur in esse a genere, sicut nec forma a materia: ideo genus non includitur in intellectu differentiæ, ut in intellectu speciei. Alber. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 10. c. 122. col. 4.
 Differentiæ diuisiue generis non cadunt in eius definitionem. D. Tho. in periherm. char. 8. col. 1.
 Differentia non inuenitur extra proprium genus, alioqui non diuisiua generis per se esset, sed per accidens. D. Thom. in post. char. 93. col. 1.
 Differentiæ omnes superiorum generum pertinent ad quod quid est alicuius speciei. D. Thom. in post. char. 94. col. 3.
 Differentiæ omnes diuidentes aliquod genus reducuntur ad hoc ut vna earum sit ut abundans, alia ut deficiens respectu alterius. D. Thom. in 3. phys. lib. 3. tex. 9. char. 75. col. 1.
 Differentiæ, quibus species distinguuntur, debent esse per se generis diuisiue, non per accidens. D. Thom. de sen. & sen. l. 7. c. 8. col. 3.
 Differentiæ omnis generis sunt constitutiue quarundam specierum,

Specierum, licet illæ species possint esse genere diuer-
sz. D. Tho. 10. metaph. l. 12. tex. 26. char. 749.

Differentia, ut actu, uel potentia, finita, uel infinita.

Differentiæ rerum quo ad nos infinitæ sunt. Arist. 3. metaph. ex su. 2. cap. 2. tex. 11. char. 48.
Differentiæ potentia in generibus existunt, secundum Aristotelem, Peripateticorumque opinionem. Ammon. in Porph. c. 11. col. 2.
Differentiæ actu in generibus existunt secundum Platonis opinionem. Ammon. in Porph. c. 11. col. 2.
Differentiæ, quæ sunt ante vltimam differentiam, existunt in definito potentia; & ideo definitum non multiplicatur per multiplicationem partium definitionis. Auer. in 7. metaph. tex. co. 42. char. 91.
Differentia vltima est illud, quod existit in actu. Auer. in 7. metaph. tex. co. 42. char. 91.
Differentiæ si essent actu in genere, non oporteret in definitione speciei posito genere, ponere differentias, quia esset nugatio. Alb. mag. in præd. c. 21. col. 1.
Differentia dicitur notionē actus totū esse determinantis, sicut quod est in actu indeterminato, quia aliter de specie prædicari nõ possit. Alb. mag. in præd. c. 22. col. 1.
Differentia, quæ actu distinguens dicitur & non distinguibile sicut potentia, nec distinctum sicut actū, ideo in quale, & non in quod prædicatur. Alb. mag. præd. char. 22. col. 4.
Differentia ut quale, non ut qualitas sumpta dicitur totum esse speciei, sed in actu, & secundum id, quod est notio totius esse in actu, sic prædicatur de specie. Albert. mag. in præd. char. 22. col. 4.
Differentia diuisiua propriè est differentia, & est pars rei potentia, non actu. Alb. mag. in præd. char. 23. col. 4.
Differentia, & si non habet differentiam, ut formam, tamen cum sit naturalis potentia habet actum, & finem: & sic ad actum, & finem comparata habet aliquod prædicatum de ipsa per modum differentiæ. Alb. mag. in præd. char. 28. col. 3.
Differentiæ si accipiuntur utræque, ut actus vltimus, non vniuntur ad constituendum speciem; sed si, ut vna imperfecta est & in potentia ad aliam, vniuntur. Alb. mag. in præd. char. 31. col. 1.
Differentia est in genere potestate, & esse potestate in alio, secundum potestatem causæ formalis, est esse in ipso secundum inchoationem: & inchoatio formæ, & perfectio sunt idem in substantia formæ, & diuersa in esse. ideo vnum, & idem est in actu, & potentia. Alb. mag. in sex princ. char. 66. col. 2.
Differentia cum in se genus habeat aliquo modo, non habet in se nisi potentia, & genus nihil est de natura differentiarum entis. Albert. mag. in 7. metaph. tract. 1. cap. 10. char. 112. col. 4.

Differentia, ut substantia, uel accidens, & ut contraria.

Differentia vltima, & finalis est substantia rei, & definitio, nec illa ut debemus multoties, quia esset superfluum, nec diuidi debet per accidens, sed per se, & ordinate poni debet. Arist. metaph. c. 14. tex. 43. c. 152.
Differentiæ, quibus differt genus, contrariæ sunt. Arist. 7. metaph. cap. 14. tex. 42. char. 151.
Differentiæ contrariæ priores sunt speciebus contrariis, & magis contrariæ: quia contrarietas, quæ est in differentibus, est causa contrarietatis, quæ est in speciebus. Arist. 10. metaph. ex su. 2. cap. 6. tex. 23. c. 208.
Differentia omnis substantiam diuidens substantia est. Alex. Aphrod. in 2. metaph. vel apud Latin. 3. com. 39. char. 68. col. 2.
Differentia cuius est, id differentiarum subiicitur, ut qualitati, idque est qualitas. Alex. Aphrod. in 4. metaphy.

vel secundum Latin. 5. co. 42. char. 166. col. 1.
Differentiæ, quæ sunt in nomine, non insunt in eo, ut accidentia. Porph. in præd. c. 12.

Differentiæ substantiam expriment, accidentia non. Porph. in præd. c. 12.
Differentiæ cum substantiam compleant, substantiæ sunt. Ammon. in præd. c. 41.
Differentiam substantiæ partem esse oportet. Simpl. in præd. c. 13.
Differentia est substantialis substantiæque completiua. Simpl. in præd. c. 23.
Differentia, & diuersa omnia non sunt contraria. Simp. 1. phy. c. 61. col. 2.
Differentiæ inexistentem contrariorum habent differentiam, totum autem toti non est contrarium, quia quod suscipit contrarium non est ipsum contrarium, quia si obtineretur ab vno contrariorum, non posset idonee ad susceptionem alterius præparari. Simpl. 1. de celo, tex. 32. c. 26. col. 1.
Differentias accidentales ponere licet in definitione, ubi est latentia differentiarum substantialium. Auer. in 8. metaph. tex. co. 5. char. 100.
Differentiæ substantiarum in quibus latent, ponuntur accidentia propria earū vice, ut figura, situs, ordo, & alia accidentia. Auer. epit. metaph. tract. 2. c. 175. c. 1.
Differentiæ, quæ sunt secundum substantiam, nec intendi, nec remitti possunt: quæ verò secundum accidens sunt, remissionem, ac intensionem accipiunt. Boet. in Porph. c. 83.
Differentiæ substantiales, partes sunt definitionis. Boet. in Porphy. char. 90.
Differentia non est substantia, nec est accidens, nam esset in subiecto. Boet. in præd. c. 156.
Differentia, nec sola substantia, nec sola qualitas, sed substantialis qualitas est, & permanet in natura subiecti. Boet. in præd. char. 136.
Differentiæ illæ sunt substantiales, quas per se his rebus inesse, quæ demonstrantur, agnoscimus. Boeth. in Porph. char. 53.
Differentia species separat qualitatibus substantiam declarantibus. Boet. in Porph. ex dial. char. 19.
Differentiæ substantiarum substantiæ sunt, quia substantiam perficiunt. Alb. mag. in præd. char. 21. col. 4.
Differentia, & si prædicatur in quale, ut communiter accidentia, non tamen eodem modo sumitur quale. Alb. mag. de præd. c. 12. col. 2.
Differentia generi comparata, ut vniuersale, & ens perfectum habet modum accidentis, non autem naturam. Alb. mag. in præd. char. 25. col. 1.
Differentia, quæ est simplex, & non composita, ideo non est in recta linea coordinationis substantiæ, cum non respiciat ad substantiæ genus, sicut ad suum principium. Alb. mag. in præd. c. 39. col. 1.
Differentiæ contrariæ sunt secundum contrarietatem differentiarum perfectarum, quæ prima est in quolibet genere, & secundum contrarias qualitates, quæ mutuo se expellunt ab eodem susceptibili, quod potētia natum est vnumquodque recipere, & sic differentia differentiarum non est contraria. Alb. mag. in præd. c. 41. col. 4.
Differentia substantiæ substantia est, differentia accidentis, accidens. Albert. magn. in 5. metaphy. tract. 6. cap. 13. char. 117. col. 4.
Differentiæ substantiales per differentias accidentales manifestantur, & ideo sepe loco differentiarum substantialium vtimur accidentibus. D. Th. in 1. de gen. & cor. l. 8. t. 18. c. 8. c. 4.

Differentia, ut separabilis, inseparabilis per se, uel per accidens.

Differentiæ inseparabiles alix sunt per se, aliæ per accidens. Porph. 5. voc. cap. 4. char. 42.

Differentiæ per se in substantiæ ratione sumuntur, & re aliam efficiunt. Porph. in 5. voces. c. 42. col. 4.
Differentiæ per accidens in substantiæ ratione non sumuntur, nec rem faciunt aliam, sed alteratum tantum. Porph. 5. voc. cap. 4. ch. 42.
Differentiæ per se, nec magis, nec minus suscipiunt: quæ per accidens, intensionem, & remissionem suscipiunt. Porph. 5. voc. cap. 4. ch. 42.
Differentiæ extremæ inseparabiles sunt ea ratione, quæ corporis organici perfectiones existunt, atque actus, iuxta quas moueri viuaciter potest. Simp. in 1. de ani. tex. 12. ch. 5. col. 1.
Differentiæ inseparabiles propriæ possunt alicui plus & minus inesse: maxime propriæ nec augeri, nec minui possunt. Boet. in Porph. ex dia. c. 31.
Differentiæ inseparabiles, aut per se veniunt, aut per accidens: quæ per se veniunt, alix genus diuidunt, alix speciem informant. Boet. in Porph. ex dia. c. 31.

Differentiæ quot in definitione esse debent.

Differentiæ in definitione, aut plures, aut vna sit, nihil refert. Arist. 7. metaph. cap. 14. tex. 43. ch. 151.

Differentia, ut ad argumentorum loca pertinet.

Differentiæ loca in quarto topicorum tractantur cum locis generis, quæ sunt pauca.

Differentia, ut differt a cæteris quinque vocibus.

Differentia minus nota est, quam genus. Arist. top. 1. 6. cap. 3. char. 528.
Differentia & diuersitas aliud sunt, quia diuersum non est necesse esse diuersum ab illo, a quo est diuersum aliquo: differens autem ab illo, a quo est differens, differt aliquo, ideo quæ differunt, sunt idem in aliquo, in quo differunt: hoc vero idem, aut genus, vel species: quia quicquid differt, vel differt genere, ut quorum non est communis materia, nec generatio ad inuicem, ut signum categoriæ, vel differunt specie, ut quorum idem genus est. Arist. 10. metaph. sum. 2. cap. 1. tex. 2. ch. 201.
Differentiarum positio in definitione rem definitam ab ijs, quæ eiusdem sunt generis, separat. Alex. aphr. in 1. prior. cap. 1. tex. 5. col. 3.
Differentia est peculiarior res, quam genus. Alex. aphr. in 6. top. cap. 5. tex. 82. col. 1.
Differentiæ per se ipsas, ut qualitates accipiuntur, & in quale quid prædicantur: cum genere vero acceptæ, & genera sunt, & in eo quod quid est dicuntur. Alex. & Eustr. in 2. post. ch. 77. col. 1.
Differentiæ cum alia differentia componuntur, species non componuntur. Porphyrius in quinque voces. cap. 7. char. 52.
Differentiæ oppositæ impermiscibiles sunt, accidentia opposita miscentur. Porph. in 5. voces. cap. 7. ch. 53.
Differentia a specie differt, ut pars a toto; est enim qualitas, quæ rei substantiam complet. Dex. in præd. c. 38.
Differentia, & species differunt, ut pars, & totum, quæuis aliquando differentia pro tota specie dicatur, ut mortale pro homine. Simp. in præd. c. 13.
Differentiam quicquid habet, habet & genus, & nõ omne quod habet genus, habet differentias. Auer. in 10. metaph. sum. 1. tex. com. 43. ch. 50.
Differentia, & propria in hoc considerantur, ut potentia sint talia, non quod reuera ita sint. Boet. in Porph. ex dial. char. 43.

Differentia non est, in qua sit genus per essentiam, cum differentia sit actus, vel forma simplex, in specie autem per essentiam est genus. Alb. mag. de præd. c. 13. col. 1.
Differentia non est in genere nisi potentia, species autem est in genere, ut in continente ipsum. Alb. mag. de præd. ch. 13. col. 1.
Differentia omnis imminuens potestatem generis addita generi speciem facit imperfectam, & secundum Pythagoram ponitur in numero malorum. Alb. magn. præd. char. 171. col. 2.
Differentia alicuius nulla potest esse genus alterius. Alb. magn. in top. ch. 44. colum. 4.
Differentia aduenit generi, non per accidens, sed per se, ut determinans ipsum per modum, quo materia determinatur per formam. D. Tho. in periherm. c. 7. col. 2.
Differentiæ non participant genus, aliter genus esset de substantia differentiarum. D. Tho. in 1. metaph. l. 9.
Differentia cum additur generi, non additur ut res generi diuersa, sed vt in genere simpliciter contenta. D. Tho. 7. metaph. l. 12. tex. 43. ch. 516.
Differentia non aduenit generi, ut diuersa essentia ab eo existens. Diuus Thomas 7. metaphysicor. lib. 12. tex. 43. char. 516.
Differentia nulla participat genus. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 20. ch. 63. col. 2.
Difficultas in cognitione quandoque contingit propter rem latentem, & hoc erit propter imperfectionem suæ naturæ. Auer. in phy. 3. tex. 15. c. 43. col. 2.
Difficiliter intelligibilia per se duobus de causis sunt: vel ex sui imperfectione, ut quæ formam perfectam non habent, sed potētia valde permixtam, ut materia, motus, & tempus: vel ex sui perfectione, quod oë principium intelligendi præueniunt, ut Deus deorum dominus, qui non intelligitur nisi per formam sui causati. Alb. mag. in 1. metaphy. tract. 2. cap. 1. c. 59. col. 3.
Digestionis finis est introducere naturam, natura autem est vniuersaliusque forma, & substantia. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 3. tex. 16. ch. 562.
Digestionis finis alius est, ut introducat quandam formam in subiectum cum tale fiat, & tatum humidum, aut asserur, aut elixetur, aut putrescat, aut aliquo modo alio calefiat: tunc enim dicimus concoctum esse, ut mustum, pus & lacryma, cum facta fuerit fordes. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 3. tex. 17. c. 562.
Digestio accidit omnibus, cum victa fuerit materia & humiditas a calido, quia solum humidum naturaliter terminatur a calido. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 3. tex. 17. char. 562.
Digestio in animalibus est perfectio alimenti ab anima per naturalem, & proprium calorem quousque potentia quod est alimentum, actu fiat. Alex. aphr. 4. meteor. cap. 3. ch. 94. col. 1.
Digestio est perfectio generati per actionem caloris naturalis in materia conuenienti, & hæc perfectio est in ipsa forma, & natura. Auer. meteor. 4. ch. 211. col. 1.
Digestio hominum morantium in terris frigidis melior est digestionem hominum morantium in calidis. Auer. meteor. 4. char. 211. colum. 2.
Digestio in hieme est fortior, quam in æstate. Auer. meteor. 4. c. 211. colum. 2.
Digestio & substantia digestionis est temperantia equalitatis caloris, & humoris, qui reperitur in corpore terrestri præparato ad generationem. Auer. meteo. 4. tex. 23. c. 215. col. 4.
Digestio communis definiri non poterat ante diuisionem, quia non dicitur vniuoce de speciebus, sed proprie. Alb. mag. in 4. meteo. tract. 1. cap. 13. ch. 120. colum. 1.
Digestio est ex proprio, & naturali calore digerente, & separante purum ab impuro, & terminante ipsum ad speciem eius, quæ nutritur, ut est instrumentum animæ. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 2. cap. 8. c. 18. col. 4.

Digestiua

Digestiua iuuatur calido, & humido: quia calidum alterat, & terminat: humidum facile fluit in membra, & recipit eorum formas, & figuras, & tres habet operationes: primo alterat cibum ex qualitatibus contrariantibus: secundo maturat educendo humidum superfluum: & assimilatione nutrimenti ad membra. Alber. mag. in 2. de anim. tract. 2. cap. 7. ch. 18. col. 4.

Digestiones quatuor dicuntur: prima, quæ incipit in ore, & perficitur in stomacho: secunda in hepate: tertia in extremitatibus venarum: quarta in singulis membris ad propriam membrorum similitudinem. Albertus mag. in 2. de anima. tract. 2. cap. 8. char. 18. col. 4.

Digestio est elixationis similis. Albertus magnus de nutrimentis & nutrimentis. tract. 1. cap. 1. char. 68. col. 8.

Digestio fit a calido naturali, ideo est calida. Alber. mag. de natur. & orig. ani. lib. 69. cap. 4. col. 2.

Digestiua virtutes in homine debiliores sunt, quam in alijs animalibus. Albertus magnus de animalibus. lib. 1. tract. 2. cap. 25. char. 22. colum. 2.

Digestionis prima preparatio de mente Auerrois ultimi cibi, qui est sanguis in hepate, est in stomacho prima, sed in corde est completum digestionis, ex qua digestionem sanguis efficitur cibis membrorum. Alber. mag. de anim. lib. 3. tract. 1. cap. 5. chart. 38. col. 2.

Digestionem alia est imperfecta, & incepta, alia perfecta, & completa. imperfecta est, quæ incipit in ore. Alber. mag. de anima. lib. 3. tract. 2. cap. 4. char. 42. col. 2.

Digestiones perfectæ sunt quatuor sibi succedentes. Prima in stomacho virtute caloris omnium membrorum, quæ stomacho circumponuntur, in qua superfluitas sicca separatur, & hæc massa chilus, vel ptisanaria massa vocatur, quæ a mēseraicis venis exsurgitur, & ad hepaticum ducitur in eius gibbo. Secunda fit digestio, & separatur a chilo per emulgentes aquositas superflua, & defertur ad renes: alia pars chili est de substantia aquosorum humorum. Tertia fit digestio in venis ex calore, quem habent a corde, & hepate. Quarta digestio fit in membris. Albertus magnus de animalibus. lib. 3. tract. 2. cap. 4. char. 42. colum. 3.

Digestionis primæ superfluitas purgatur per egestionem: secundæ per urinam, & pars ad splenem trahitur, & pars ad chistum fellis: tertiæ, & quartæ per poros manifestos, & occultos: per manifestos, ut phlegma per nares, melancholia per oculos, cholera per nates: per occultos, ut per sudores, & corporis sorditium, & aliquid eius exit in pilorum substantiam, & inguinem, & aliquando in apostemata. Albertus magnus de animalibus. lib. 3. tract. 2. cap. 4. char. 42. colum. 4.

Digestio aliquo modo fit in masticatione, & salua, quia est calida, coadiuuat hanc digestionem. Albertus mag. de ani. lib. 12. tract. 1. cap. 6. char. 104. col. 2.

Digestio completa in stomacho fit non solum stomachi calore, sed etiam hepatis, & splenis adiutorio, & aliorum membrorum circumstantium. Alber. mag. de ani. lib. 12. tract. 1. cap. 6. ch. 104. colum. 3.

Digestionis cibi incisio non est causa: sed ut velocius digeratur. Albertus magnus de animalibus. lib. 12. tract. 2. cap. 1. char. 105. colum. 2.

Digestio est decoctio quædam, cum a proprio, & naturali calore completur, & terminatur humidum feminale, vel nutrimentale, & ad finem congruum deducitur, & remouetur a qualitatibus naturæ contrariis: quia humidum feminale nunquam induet formas animalium, & membrorum ipsorum, nisi prius sit in termino congruenti formis ipsorum, & ad terminum, siue complementum formis membrorum congruum non deducitur, nisi per calorem a contrariis passionibus separantem. Alber. mag. de ani. li. 2. tract. 1. c. 4. c. 163. col. 3.

Digestio fit a calido naturali primo, & per se, a frigido autem per accidens. D. Thom. in 4. meteor. ex digressio. de coloribus. lib. 4. c. 25.

Digitus mortuus non est digitus, nisi æquiuoce. Aristot. 7. metaphys. cap. 12. tex. 35. char. 146.

Digitus pars, quæ se inflectit, est nodus, siue articulus, & quæ rigida constat, Internodium dicitur. Aristot. de histor. anim. 1. cap. 15. chart. 26.

Digitus pollex vno inflectitur nodo, alij duobus. Arist. de histor. animal. 1. cap. 15. char. 26.

Digitum flexus ad capiendum, ac premendum commodissimus est. vnus est a latere adiunctus digitus, isque breuis, & crassus, sed non longus, sine quo non probè eadem facultas daretur: hic enim a parte inferiori sursum premit, ut cæteri a superiori deorsum, & pollet hic plurimum, ut vnus multos æquiperet. est breuis, ut robustus sit, quoniam nullam præstaret commo ditatē, si esset longus. Arist. de part. ani. 4. ca. 10. c. 534.

Digitus nouissimus recte paruus est, & medius longus, tanquam remus nauigij medius. quod enim officio capitur circum per medium digitum complecti potissimum necesse est. sed & pollex magnus, qui a latere iunctus est, appellatur, quia cæteri sine eo sunt ferè inutiles. Arist. de part. ani. 4. ca. 10. char. 534.

Digitus quod vice mutata implicatis circumagitur, duo esse videtur, quia duplici sentiendi parte attingimus: nunquam enim fieri potest, ut lateribus digitorum exterioribus vtrisque idem complectamur, & agitemus, dum manus ordinem suum obtinet naturalem. Arist. problem. sect. 35. q. 10. ch. 654.

Digitus, si ex vno continuo osse, aut ex duobus formaretur, & manus similiter, non tamen essent plicabiles, & quod debilitates affert multitudo ossium, restituit fortitudo ligamentorum. Albertus magnus de animalibus. lib. 1. tract. 2. cap. 12. char. 13. colum. 3.

Digitos mouentes musculi alij sunt in vola manus, alij in brachio, quia si in vola omnes fuissent, nimis carosa fuisset manus. Albertus magnus de animalibus. lib. 1. tract. 2. cap. 15. char. 15. colum. 2.

Digitos dilatantes omnes musculi positi sunt super brachium: qui ad inferiora digitos mouent in digitis sunt positi. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. c. 15. ch. 15. col. 2.

Digitos dilatantes musculi sunt musculus, qui est in medio manus, in ipsius brachij adiutorio, & a parte suprema nascitur capitis adiutorij partis inferioris, & quatuor digitis cordas mittit. Albertus mag. de anim. lib. 2. tract. 2. cap. 15. char. 15. col. 2.

Digitos ad inferiora declinantes musculi tres sunt continui ad inuicem in parte illius eiusdem: quorum vnus oritur a parte capitis adiutorij in media in syluestri ipsius, inter duo ipsius additamenta: & iste duas cordas annulari, & auriculari transmittit. Vnus autem ex ipsidem musculis oritur ex duobus additamentis adiutorij interioribus apud imaginem focalis inferioris, & duas transmittit cordas medio, & indici. Tertius oritur a supremo focali superiori, & chordam pollicis mandat. apud hanc iuncturam est musculus, qui est vnus duorum inter musculos motus rascetæ nominatorum: & oritur a loco medio focalis inferioris, cuius chorda prolongat pollicem ab indice. Albertus magnus de anim. lib. 2. tract. 2. cap. 15. ch. 15. colum. 2.

Digitos constringentes, alij consistunt super brachium, alij super volam. Super brachium tres sunt, quorum vnus secundum ordinem super alium positus est, ex quibus nobilior est qui inferior est: quia operatio nobilior est, & adhæret ossi focalis inferioris. Est autem origo eius a medio capitis adiutorij ex parte syluestri ad inferiora versus, & deinde penetrando dilatatur chorda eius, & diuiditur in quinque chordas, quarum quæque ad interiora digiti peruenit: illa autem, quæ ad quatuor peruenit, quælibet iunctura digiti primam constringit, & tertiam. Primam, quia annectitur ei ligando, quod est super eam. Tertiam, quia caput eius hæret ei, quæ autem ad pollicem vadit constringit & secundam

secundam iuncturam ipsius, cum eis enim ambabus coniungatur: & secundus, qui super hunc musculum est minor isto, & incipit a capite adiutorij, & tangit focile, & diuidit terminum communem inter latus domesticum, & syluestre, qui est superior focalis superioris superficies, & cum peruenerit ad pollicem, declinat parum interius, & iuncturis medijs quatuor digitorum mittit cordas, ut eas constringat. Ad pollicem autem non peruenit, nisi ramus paruus, qui etiã non est ex chorda eius, sed alio loco. Et primi est origo a capite superioris focalis, & inferioris. Secundi est a capite superioris inferioris. Tertius non constringit, sed sentiendo præstat auxilium, & pilorum prohibet generationem, & fortes reddit manus operationes. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 15. c. 15. col. 2.

Digitum quatuor, pollice excepto, nobilior operatio est constringere. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 15. ch. 15. colum. 2.

Digitos dilatantes musculi sunt quinque, & de reflexionibus, exceptis pollice, & auriculari vnicique digitorum insunt quatuor, de his autem, quæ ad superiora inclinantur, vnicique digitorum adest vnus. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 15. c. 15. col. 3.

Digitus medius est æqualis fronti, & sincipiti. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. c. 22. col. 4.

Digitus coherentes, & coniuncti inuicem hominem ostendunt. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. char. 23. colum. 2.

Digitus collecti, & conglobati, auarum dicunt, & malignum. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 2.

Digitus parui, & tenues, stultum ostendunt. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 2.

Digitus parui, & crassi, inuidum audacem, & ferum demonstrant. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. ch. 23. colum. 2.

Digitus nimis vicini, & tenues, longe sunt a sapientia. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.

Digitus moderato spatio inter se distantes, leues, & loquaces signant. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 26. c. 23. col. 3.

Digitus dilatantes magnitudinis, & honestæ speciei mores optimos indicant. Alber. mag. de ani. lib. 1. tract. 1. cap. 26. ch. 23. col. 3.

Digitos omne animal habet habens pedes, præter elephantem. Alber. mag. de ani. lib. 3. tract. 2. cap. 1. ch. 39. colum. 4.

Dignitates si demonstrarentur, sequeretur omnium demonstratorum in quacunque scientia, idem esse subiectum. Aristot. 3. metaphysico. ex summ. 2. cap. 1. tex. 4. char. 44.

Dignitates maiores continent minores virtutes. Io. gra. in 1. post. cap. 1. ch. 3. col. 1.

Dignitates aliæ communes sunt omnibus scientijs, aliæ quibusdam, aliæ vni soli. Ioan. gramm. in 1. post. cap. 2. ch. 3. colum. 2.

Dignitatem scientia melior est scientia, quæ per demonstrationem acquiritur. Ioan. gramm. in 1. post. cap. 2. ch. 6. colum. 2.

Dignitas est propositio quam per se dicens, habet, & proficitur, ut bis duo faciunt quatuor. Ioan. gramm. in 1. post. cap. 2. ch. 7. col. 2.

Dignitates differunt a suppositionibus, quia dignitates omnibus cognitæ sunt, & habens ipsas vnusquisque, ex se proficitur, & si præceptor eas non dicat, suppositiones autem, & si aliquæ propter manifestationem creditæ per se sunt, ut dignitates, tamen indigent aliqua ratione a præceptore. Io. gra. in 1. post. cap. 8. c. 21. c. 4.

Dignitates, & suppositiones a petitionibus differunt, quia suppositiones apparentes dicenti sumuntur, petitiones autem, & si dicenti non videntur, ipsas tamē petit magister, ab vtrisque autem, quia illæ fidem ha-

bent; petitiones autem breui, aut maiore colloquio indigent. Io. gra. in 1. post. cap. 8. c. 21. col. 4.

Dignitas contradictionis in omnibus entibus, & non, entibus diuidit verum a falso. Ioannes gramm. in pri. poster. cap. 8. char. 22. colum. 3.

Dignitates vel petitiones discimus per inductionem, & per has facimus demonstrationem. Ioan. gramm. in pri. poster. cap. 15. ch. 36. col. 2.

Dignitas est propositio immediati principij, per quam necesse est per naturalem habitum habere docentem, & non accipere per doctrinam. Albertus magnus in poster. char. 176. colum. 4.

Dignitas dicitur, quia omnibus dignior est, eo quod omnibus influit cognitionem, & veritatem, & dicitur maxima, eo quod virtute influentiæ lucis, & veritatis omnia excedit immediata principia. Alber. mag. in poste. char. 176. colum. 4.

Dignitates antiquitus virtuosus pro premio virtutis concedebantur. Albertus magnus ethicorum primo, tract. 5. cap. 8. chart. 12. colum. secunda.

Dignitas vt principium demonstrationis.

Dignitas non est nec petitio, nec suppositio, quia petitio, & suppositio exteriori ratione confirmari possunt, sed dignitas non est ad extrinsecam rationem, sed ad ea, quæ in anima. Aristot. poster. libr. primo, cap. 8. tex. 24. char. 313.

Dignitates aliæ sunt propriæ vnicique scientiæ, & illi scientiæ appropriatæ, quibus in alijs scientijs demonstratiuis vti non conuenit: aliæ sunt communes secundum analogiam. Alber. mag. in poste. ch. 184. col. 4.

Dignitas, quæ communis animi conceptio appellatur, est, quæ per sui euidentiã, quam primum ad aures nostras peruenit, ab omnibus probatur; quia non est nota ad exteriorem rationem, sed ad rationem, quæ est in anima, id est, ad habitum intellectus naturalem, qui est in anima. Alber. mag. in top. c. 185. col. 2.

Dignitas demonstrationis sumitur a principijs intrantibus in demonstrationem, & non extrinsecis. Albertus mag. in poste. char. 199. colum. 2.

Dignus est non videre quædam, quam videre. Arist. 12. metaph. sum. 2. cap. 5. tex. 51. ch. 260.

Diligentiæ eius, quæ est circa homines, primæ partes sunt circa uxorem. Arist. œconom. pri. cap. 3. char. 333.

Diluuium dicitur, quod factum fuit sub Deucalione, & quod factum fuit circa Dodonem, & Acheloum, & illic habitabant Selli, qui vocabantur Greci, nunc Helles. Arist. meteor. 1. sum. 4. c. 2. char. 489.

Diluuium factum fuit in Achaia cum terremotu, extra enim erat Ausfer, ibi autem Boreas, & tranquillitate facta fluente intro vento factus fuit, & terræ, & fluctus simul, & magis quia mare obstipabat. Arist. meteor. 2. sum. 3. cap. 2. chart. 531.

Diluuii causa, alia est vniuersalis, alia particularis: vniuersalis est, cum tota regio habitabilis submergitur, ut factum est sub Noe: particularis est, cum vnã terrã submergit. Alber. mag. de pro. ele. li. 1. tra. 2. c. 9. c. 110. col. 4.

Diluuii vniuersalis causa est, in qua conueniunt omnia simul, & coelestia, & terrestria causantia inundationem aquæ. minus vniuersalis est in qua quædam coelestium, & quædam terrestrium concurrunt. particularis est, in qua conueniunt quædam terrestrium, vel quædam coelestium sola. Albertus magnus de propriet. element. lib. 1. tract. 2. cap. 9. ch. 110. colum. 4.

Diluuii causa vniuersalis componitur ex quatuor causis. Prima est coniunctio septennaria vera planetarum. Secunda, quod omnes, vel plures eorum fuerunt in inferiori parte suorum circularum. Tertia, quod talis fuerit coniunctio, quæ inciperit in signo aquarij, iuxta septem stellas, quæ dicuntur hydryæ aquarij. Quarta,

ta, quod Luna fuerit confortata viribus suis hora conjunctionis, super quod ipsa ascēderat circulo Hemispherij, nec non ut in aere, & in terra sunt multi vapores. Alb. mag. de propr. elem. lib. 1. trac. 2. c. 9. c. 111. col. 2.

Dimensiones tres si existant sine subiecto manentes in eodem loco, infinita essent loca, & totum corpus locatum, & partes eius erunt in loco essentialiter, & loca infinita erunt, & locus indigebit loco, quia mouebitur ad alium locum. Arist. phy. 4. sum. 1. c. 7. at. 33. c. 87.

Dimensiones sunt sex: paria autem tria; ynum suumum, & imum; alterum ante, & retro; tertium dextrum, & sinistrum. Arist. de ani. in e. cap. 2. ch. 561.

Dimetiens non habet communem rationem ad latus. Magen. in prior. c. 25. colum. 4.

Dimensio non est magnitudo, sed quædam indiuiduæ formæ, & virtutis eiusdem quicquam vnum efficiendi adeptio, & effusio intelligenda est. Simplicius in quarto phy. char. 193. colum. 2.

Dimensionem habentia locum habere debent. Simp. in 4. phy. tex. 49. char. 226. colum. 1.

Dimensiones, cum abstrahuntur a materia, non habent potentiam, ne dum ut habeant potentiam non confimilem, ita ut faciant quietem in vno loco, & motum in alio. Auer. in phy. 4. tex. 65. ch. 72. colum. 1.

Dimensiones sunt vitima, & vniuersaliter accidentia, quæ non possunt existere per se. Auerro. in 4. phy. text. 80. char. 78. colum. 1.

Dimensio non separatur a materia imaginatione, nedum inesse, quia cum a materia auferatur superficies, nil remanet in ea nisi dimensio in potentia; & cum determinatur per superficies, fit dimensio in actu, id est, corpus; & cum auferatur superficies, fit dimensio in potentia. Auer. in 4. phy. text. 15. ch. 59. colum. 3.

Dimensiones de se primo non notificant de indiuiduo substantiæ quidditatem suam; & posteriores sunt ipso animato, & anima, & animatum præcedunt eas. Auer. in epit. metaph. tract. 2. ch. 176. colum. 2.

Dimensiones, ut dimensiones, non notificant de indiuiduo quid est. Auer. in epit. meta. tract. 2. c. 176. col. 2.

Dimensiones impossibile est esse substantias; nam si essent substantiæ, tunc quando exirent ad actum recipiendo terminos suos, essent substantiæ, non quæritates, quod est falsum. Auer. in epit. metaph. tract. 2. ch. 176. col. 2.

Dimensiones terminatæ ultimo actu non possunt esse in materia, nisi postquam forma substantialis est in ea. Auer. de sub. orb. cap. 1. char. 3. colum. 2.

Dimensio, quæ sunt in materia cœlesti, sunt proprium propriorum eius. Auer. de sub. orb. ca. 1. char. 3. col. 4.

Diminutio est existens magnitudinis minoramentum. Arist. 1. de gener. & corrup. sum. 2. c. 2. tex. 70. ch. 398.

Diminutio fit, cum forma augmēti non potest transmutare omnes partes cibi in suam substantiam, sed humiditatem naturalem, quæ est in membris, alterat cibi in suam substantiam, & sic diminutio erit in quantitate, forma eadem manent. Aristote. pri. de generatio. & corrupt. sum. 3. cap. 4. tex. 42. char. 402.

Diminutum in omni genere, est diminutum per commotionem contrarij. Auer. phys. 1. tex. 45. ch. 108. col. 2.

Diminutum est omne, in quo potest fieri additio. Auer. prim. de cœlo, tex. 12. char. 6. colum. 1.

Diminutio maxima virtutis Dei est, ponere actionem mundi æternam, finitam, & terminatam, quia actio terminata imaginatur ab agente terminato. Auerroes ex dest. dest. disp. 1. char. 15. colum. 4.

Diminutio secundum naturam non incipit, nisi post motum, vel statum augmenti. Albertus magnus in 5. phy. tract. 2. cap. 8. char. 93. colum. 2.

Diocletianus Imperator e pastoribus assumptus, rempublicam strenue gubernauit. Albertus magnus ethicor. prim. tract. 7. cap. 2. char. 19. colum. 2.

Diogenes Apoloniates, & Anaximenes, aerem suppo-

suertunt esse principium. Ioannes grammaticus in primo physicorum, char. 5. colum. 3.

Diogenes, cum ex conditione seruus esset, ob liberalia studia, liberati donatus fuit. Albertus magnus in pri. physic. tractat. 3. cap. 5. char. 63. colum. 1.

Diogenes è seruis originem fumens, propter suas virtutes, magnus habitus est. Albertus magnus ethic. prim. tract. 7. cap. 2. char. 19. colum. 2.

Diogenes fuit discipulus Anaximedis. Alexan. de Ales in pri. metaph. char. 13. colum. 3.

Diomedes aues sunt, quas ad augurium vocauit rex Diomedes, albe, igneis oculis, grecis blandiuntur, reliquas impugnant nationes ad muros accedentes. Alb. magn. de anim. lib. 23. cap. 1. char. 187. colum. 4.

Dionysio delubrum est dicatum iuxta Bisaltas Graetoniae regionis, quæ amplitudine cætera superat, in quo cum eius sacra celebrantur, si Deus annualem felicitatem agere intenderit, magnum ignis splendorem apparere aiunt: & hunc omnes, qui circa delubrum sunt, conspiciant: si frugum penuriam, lucem hanc non videri, sed tenebras locum occupare, ut cæteras noctes, legitur. Arist. de admir. aud. 117. ch. 866.

Dionysius Siracusanus, dum pecuniam cogere vult, dixit, conuocata concione, vitam sibi Cererem, quæ omne muliebri ornamentum ferri in templum iuberet, & se primum omnium suarum foeminarum ornamentum attulisse, postulareque, ut cæteri idem faciant, ne qua Deæ indignatio aduersus ciuitatem oriarer, quod si quis id non faciendum putauerit, pro sacrilegij reo habiturum. Itaque, cum omnes, qui apud se erant, & propter Deam, & propter illum attulissent, Deæ rem sacram fecit, & ornatum omnem ipse abstulit, ut ab ipsa Dea mutuatus. & cum progressu temporis foemine rursus gestaret, iussit, si qua uti vellet aureo gestamento, ab ea res quædam certas, & definitas in templo dicari. Arist. oeconomicorum 2. char. 812.

Dionysius ædificaturus triremes conuocata concione dixit, ciuitatem quandam sibi prodi, ad quam accipiendam opus esse pecunijs; & postulauit ut singuli ciues binos afferrent stateres, quibus acceptis post biduum re infecta, asserens ab incepto aberrasse, homines laudauit, & singulis quæ attulerunt, reddidit; & non multum post iterum recepit, & in triremium vsu eos conuertit. Arist. oeconomicorum 2. char. 813.

Dionysius, cum argentum non haberet, plumbeum nummum percussit, & concione accersiti quamuis inuiti, tamen quod propositum eis fuit, sciuerunt. Aristote. oeconomicorum 2. char. 813.

Dionysius inopia laborans postulauit, ut ciues pecunias sibi afferrent, qui cum negarent habere, ille, quæ domi habebat suppellectilia, producere cepit, & vendere, tanquam inopia coactus id faceret; quæ dum Siracusani emunt, illi interim, quod quisque emeret circumscribere, & emptas suppellectiles ad se referri iussit. Aristote. oeconomicorum secun. char. 813.

Dionysius pecuniarum cum indigens esset, iussit apud se omnium describi pecunias, quicumque domi suæ pupilli essent, & illis tandiu est abusus, dum quisque ad legitimam peruenit ætatem. Arist. oeconomicorum 2. ch. 814.

Dionysius direpto phano mature sciens a nautis non pauca direpta fuisse, per præconem edixit, quod quisque dimidium, quod apud se haberet, representaret, reliquum vero dimidium illius foret, qui illud præhensum haberet. Quod si quis dicto audiens non fuisset, mortem ei dixerat pro multa futura: tamen nautæ dimidium attulerunt, at ille ubi priora accepit, reliqua nihilominus afferri iussit. Arist. oeconomicorum 2. char. 814.

Dionysius cum fana deorum circuiret, sicubi boni demones auream, & argenteam mensam appositam vidisset, libari illi Deo imperabat, & deinde mensam auferri: & si quod simulachrum porrecta manu phala sustineret, dicebat

dicebat se accipere & sic auferri iubebat. Idem aurea amacula, & coronas simulachrorum tollebat, dicens se & leuiores, & odoratiora daturum, ita illis amiculum album, & coronas populeas circundabat. Arist. oeconomicorum 2. ch. 827.

Dionysia lapis est niger, ut ferrum intermicans rubeis guttis, & spirat vinum, & odore ipsius fugatur vini ebrietas, quia vapor lapidis aperitius est, & expellit vaporē vini. Alb. mag. in 2. de mine. ex tr. 2. c. 4. c. 140. c. 1

Dipsas est serpens, qui latine situla interpretatur, quia situla indiget ille, quem momorderit, quia tantum sitit, quod sitiedo, & bibedo morif: ideo ab Auicēna serpens sitim faciēs vocat. Longitudo est vnus palmi, & super corpus eius sunt vestigia nigra plurima: caput eius est paruū, collū grossū, & a collo ad caudā diminui incipit, & est figurē vipere. Al. mag. de ani. l. 25. c. 201. c. 4

Discendi causa proprium, & definitiones facimus. Arist. top. l. 5. cap. 2. ch. 474.

Discendi non sunt ponendæ propositiones, exercitatio ponendæ sunt. Arist. top. l. 8. cap. 2. ch. 558.

Discimus demōstratione ex vniuersalibus, & inductione ex particularibus. Ioan. gramm. in 1. post. cap. 14. ch. 36. colum. 1.

Discendi ordo congruus est, quod primo pueri logicibus instituantur: secundo in mathematicis: tertio in naturalibus: quarto in moralibus: quinto in sapientibus, & diuinis. D. Tho. ethic. 6. l. 7. c. 107. col. 3.

Discens aliquid prius præcognoscat oportet, aut omnia, aut quædam. Arist. in metaph. ex su. 3. cap. 4. te. 47. c. 32.

Discitur quædam affluendo, quædam audiendo. Arist. polit. 7. cap. 13. c. 743.

Discentes, & inuenientes intra se seminarium, ac initiū disciplinæ, & scientiæ habent. Them. de mem. & rem. l. 2. cap. 3. c. 94. colum. 1.

Discere, & inuenire sunt in scientia: illud extrinsecus, istud vero intrinsecus scientiam suppeditat. disciplinæ deceptio ab altero opponitur, inuentionis deceptio a se ipso. Simp. in 5. phy. tex. 5. c. 323. col. 2.

Disciplinæ sunt diuidendæ in duas partes in iuuenibus, alia enim discendæ sunt a quinto anno vsque ad pubertatem: alia a pubertate. Arist. polit. 7. cap. 17. c. 756.

Disciplina nulla de proprijs principijs aliquid dicit. Ale. aphr. in 1. top. cap. 2. c. 5. col. 2.

Disciplina est quædam receptio scientiæ, & modus, secundum scientiam. Simp. in 5. phy. tex. 31. ch. 316. col. 2.

Disciplina non omnis proprijs vitur principijs, sed quædam sunt, quæ diuersarum scientiarum principia ipsimet accommodent, ut dialectica. Ioan. gra. in 1. phy. ch. 3. colum. 1.

Disciplina, ac doctrina omnis vniuersaliter fit secundum tres modos: vel per negationem, ut Deus, nec hoc, nec illud est: vel per analogiam, & proportionem, ut, quam rationem habet ad oia quæ sunt in hoc mundo eandem Deus habet simpliciter ad omnia quæ sunt: vel per definitiones. Io. gra. in 1. phy. tex. 28. c. 12. col. 3.

Disciplinæ a Platone reminiscentiæ appellantur, ab Aristotele non, quia qui dicit non præsciens, sed nesciens discit. Io. gra. in 2. prio. cap. 21. c. 80. col. 3.

Disciplina est actus, vel affectio quædam circa discipulū producta. Io. gra. in 1. post. cap. 1. c. 2. col. 3.

Disciplinæ non sunt propriæ intelligibiles, sed a nobis excogitata, & a nobis in materia separata. Io. gra. in 3. de ani. tex. 10. c. 85. col. 1.

Disciplinæ subiectum habent. Io. gra. in 3. de ani. tex. 11. ch. 85. colum. 4.

Disciplina est cum denuo discimus totum. Mich. ephes. de mem. & rem. c. 4. col. 4.

Disciplinarum alia fit per orationem, id est per ratiocinationem: alia fit per actum, aut artes, quæ addiscuntur per requisitionem: & per ratiocinationem separatur disciplina ab artificijs, quia non fiunt per ratiocinationem.

Auer. in post. l. 1. tex. 10. com. 1. c. 128.

Disciplina non fit nisi per loquelam, quæ non redditur nisi per auditum. Auerroes de sens. & sensib. chart. 193. colum. 3.

Disciplinæ contraria est ignorantia non negationis, sed contrariæ dispositionis. Alb. magn. in prædicab. char. 49. colum. 4.

Disciplina dicitur, ut est a discēte recepta. Alb. magn. in post. c. 173. colum. 2.

Disciplina dicitur praua ratione adiuncti, de quo est, & non sui ipsius, ut est disciplina. Alb. mag. in top. char. 233. colum. 2.

Disciplina tantum cōuenit animalibus ratione præditis. Alb. mag. in top. c. 250. col. 3.

Disciplinæ qui perceptibilis est, primo debet ea, quæ videt, & audit, diligenter attendere, & conferre, & ex collatis memoria retentis experta fumere, & ex illis vniuersale deputatum accipere, prout est principium scientiæ, vel artis, vel prudentiæ, vel alicuius huicmodi intellectualis virtutis. Alb. mag. de ani. l. 21. cap. 3. c. 170. colum. 3.

Disciplina est receptio cognitionis ab alio. D. Thom. in post. c. 13. colum. 1.

Discordiarum eorum, qui multum in republica possunt, cito dissoluendæ sunt: nam totam rempublicam in partem trahunt. Arist. pol. 5. cap. 4. c. 650.

Discretio vocatur distincta cognitio vnus ab alio, quæ fit per cognitionem, quando applicatur vniuersale particularibus, ut ex proprijs particularibus distincta habeatur cognitio. Albe. magn. de mem. & rem. tract. 1. cap. 2. c. 21. colum. 3.

Discrimen rerum notum est illi, qui res illas intelligit. Ale. aphr. in 3. metaph. vel apud Latin. 4. ca. 5. c. 84. c. 2.

Discrimen, quod in rebus est, idem in rerum principijs esse oportet. The. in 1. de ani. cap. 2. tex. 5. c. 60. col. 4.

Discursiua facultas alia scientifica, quæ circa æterna versatur: alia ratiocinativa, quæ circa ea, quæ aliter se habere possunt, versatur: vtriusque autem veritas virtus est. Alex. aphr. in 4. nat. q. cap. 25. ch. 21.

Discursus est, secundum quem homo, ut homo, agere innatus est. Alex. & Eustr. in 2. post. c. 108. col. 1.

Discursus nihil aliud est, quam intellectus operatio. Michael ephes. de mem. & rem. c. 7. col. 3.

Disiunctio est suppositio in diuisione. Io. gram. in 1. prio. cap. 22. c. 44. colum. 3.

Disperata sunt, quæ tantum a se diuersa sunt, nulla contrarietate pugnancia, ut terra, uestis. Boet. de syllogis. hip. l. 1. ch. 608.

Dispositiones non sine mutationibus sunt, quæ secundum passiones fiunt, ut sanitas, & morbus. Arist. 1. de cœlo. tex. 21. char. 251.

Disperata sunt, quæ distant formaliter, & non subiectiue tam quædam sunt disperata, quæ ratione materiæ non formæ distant subiectiue, & formaliter, ut homo, & asinus. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 16. c. 126. col. 4.

Dispositio dicitur habentis partes ordo, vel secundum locum, vel secundum potentiam, vel secundum speciem: positionem enim habere oportet, ut & nomen dispositionis indicat. Aristote. 5. metaphys. cap. 19. tex. 24. char. 119.

Dispositiones sunt iustitia, & iniustitia, & dispositiones remoueri non possunt, si ergo fiunt iusti, ex iniustis, cum oē, quod fit, ex contrario, vel medio fiat, non fiunt iusti, ex iniusto, quod est contrarij, igitur ex intermedio, ergo inter iustitiā, & iniustitiā est habitus medius, & sic in oī virtute, & vitio. Ale. aph. in 4. nat. q. ca. 3. ch. 17.

Dispositiones solum considerant virtutes, & scientias naturales: potentia considerat ea, quæ non indigent doctrina, sed a sola natura dependent. Simp. in præd. c. 65

Dispositio optima non est secundum violentam necessitatem, sed secundum eam, quæ secundum naturam inest,

ineft perfectionem. Simp. in 2. de cælo. tex. 5. comm. 10. column. 4.

Dispositio laudabilis in animali est, vt in omnibus dispositiombus suis fit secundum naturæ cursum. Auer. 1. phy. te. 14. c. 146. col. 1.

Dispositio, & dispositum in illis, quæ sunt formæ non in materia, reducuntur ad vnum in esse, & duo in consideratione. Auer. in 12. metaph. te. 10. com. 39. c. 151.

Dispositiones nullæ sunt in agentibus non indigentes aliquo mutante. Auer. ex destr. destr. disputatio. 1. char. 8. colum. 1.

Dispositionis bonitas est conuenientia actionis cum dignitate, & ætate longæua, & vita decora, & delectabili cum sanitate, & amplitudine diuitiarum, & decore dispositionis apud homines, cum adeptione rerû tuentium, & efficientiû has res. Auer. 1. rhet. tr. 2. c. 33. c. 4.

Dispositio, vel affectio est ad aliquam rem accommodatio, & applicatio. Boeth. in præd. c. 155.

Dispositio fit per accidentia inclinancia materiam magis ad vnum contrariorum, quam ad alterum. Alb. magn. in 1. phy. ex. 3. tract. cap. 1. c. 8. col. 2.

Dispositio duobus modis accipi potest, vt est qualitas quædam, & vt est dispositio, & non habitus: & primo modo est de natura habitus, & est media inter priuationem, & habitum: secundo modo opponit habitum, quæ hoc quod est facile moueri opponitur ei, quod est difficile moueri. Alb. mag. in 1. phy. ex. 3. tr. cap. 1. c. 8. col. 2.

Dispositio alia principaliter afficit partem corporis parua, qua affecta afficitur totum corpus, vt in dente, vel in digito videtur: alia, quæ non afficit, vt si denigretur aliqua pars dentis non afficitur totum corpus, & hic motus est quasi mediû inter motum per accidens, & motum per se: conuenit. n. cum motu per accidens, quæ est gratia partis: cum motu per se, quia quod potest, diuidit a toto. Alber. magn. in 5. phy. tract. 1. cap. 1. ch. 59. col. 4.

Dispositio aliqua ex celestibus corporibus potest in corpore humano causari, ex qua inclinatur appetitus sensitivus, cuius motor est passio animæ. D. Tho. 3. ethic. l. 13. ch. 46. colum. 3.

Dispositio equiuoca est, quia vno modo dicitur qualitas, secundum quam aliquis disponitur in se, vel respectu alterius: secundo modo dispositio idem est, quod qualitas firma. Ale. de ales in 5. metaph. tex. 25. c. 155. c. 1.

Dispositio duobus modis intelligit: primo, vt distinguitur ab habitu: secundo, vt genus ad habitum, & dispositionem. Tho. de Vio in prædicab. c. 68. col. 2.

Disputatio contentiosa ingenia exercere potest, quæ in hoc genere accidit, vt crebro quis vincat, aut vincatur, quod & in certaminibus fit. Arist. probl. sec. 18. q. 2. c. 507.

Disputationibus cur contentio est, negatio non? quia apparens syllogismus in paucis continetur, quin etiam si prolixius agatur, interposito tempore paralogismus, id est, peruersa ratiocinatio interea deprehenditur, & reuocare quod dederit, aduersarius poterit. Aristot. probl. sec. 18. q. 8. ch. 510.

Disputandum non est contra negantes principia, nec contra eos, qui absurda, & dissentanea dicunt, nec contra paralogismos sophisticos. Simp. in 1. phy. c. 15. col. 2.

Disputanti sepe multoties videntur extranea remota a natura rei. Auer. in 12. metaph. tex. 10. c. 137. col. 4.

Disputatio exigit, vt contradicatur conclusioni, & argumentis. Auer. in phy. 1. tex. 22. c. 8. col. 2.

Disputatiuæ rationes verum concludunt solum secundum aliquid, & non secundum totum. D. Thom. in 1. phy. l. 12. tex. 54. c. 10. col. 4.

Dissensio in cognitionibus ea est, quæ in vero, & falso est. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 159. c. 56. col. 1.

Differens de vniuersis, ac omnibus dicere debet. Aristot. de gen. ani. 5. cap. 7. ch. 288.

Differendi ratio in necessariâ conclusionem elaborat. Am. in Porph. ch. 9. col. 1.

Differendo apta est secunda figura, quia omnes negatiuas concludit, quæ disputanti conueniunt. Io. gram. in prio. cap. 5. c. 18. col. 2.

Differendi ratio duplex; alia in iudicando, alia in inueniendo posita. Dan. Barb. 1. rhet. cap. 2. c. 4.

Differendi quatuor genera sunt: pceptio, disputatio, attentatio, & decertatio: pceptio non pedit ex rñdētis arbitrio, sed ex proprijs cuiusq; doctrinæ pceptijs cōcludit. Disputatio ex pbabilibus sūptis cōtradictiā colligit. Attentatio ex his, q rñdētis opinant, & ex ijs, quæ iure oportet eos, q peritiā aliquarū rerū pserūt, rōnes suas cōmuni. Deceptio duplex: aut re ipsa peccat, cum non probabilia, sed quæ videntur probabilia assumit: aut, cum ijs vtimur, quæ non conficiunt, sed conficere videntur conclusionem. Dan. Barb. 2. rhet. cap. 40. c. 142.

Dissimilaria, quæ suum opus facere possunt vera sunt: quæ non, equiuoce, vt oculus, cum videt verus est, cū non videt, equiuoce dicitur oculus. Arist. meteo. 4. su. 4. cap. 3. tex. 54. ch. 589.

Dissimilia sunt opposita similibus, & quot modis dī simile, tot dī dissimile. Arist. 3. metaph. cap. 9. te. 16. c. 98.

Dissimiles partes omnes compositæ sunt ex similibus. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 2. c. 1. col. 3.

Dissimilia sunt, quæ non habent quantitatem vnam. D. Tho. 10. metaph. l. 4. tex. 10. c. 699.

Dissimulatio est, qui, quæ sibi insunt, vel negat, vel dimittit. Arist. 4. ethic. Nicom. cap. 7. c. 102.

Dissimulatores minus, quam sint, dicentes, moribus elegantiores videntur, vt enim factum euitent, id facere videntur, vt & Socrates faciebat. At qui parua, & manifesta dissimulant, versute delicati, vel gloriosi dicuntur, & contemnendi sunt, & angustissimi iuter dum sunt. Arist. ethic. Nicom. cap. 7. c. 104.

Dissimulatio est, qui pauciora, & minora esse sua simulans, & quæ nouit diffitetur, & occultat, quæ cognoscit. Arist. mag. mor. 1. cap. 50. c. 304.

Dissimulatio, ex Aristotelis sententia, non est omnis praua, & vitiosa. Eust. 4. ethic. cap. 3. c. 184.

Dissolutio fit a posteriori incipiendo, & perueniendo in primum principium in cognitione. Auer. in 7. metaph. tex. co. 23. c. 82.

Disonantiæ copulatio, quod antiphonum appellamus, cur suauior quam consonum est? vel quia expressius ita consonantia percipitur, quā cum voce consona addita cantatur; alteram enim vocem, idem sonare necesse est, itaque duas ad vnam resonare, quæ tertiā offuscare possint. Arist. probl. sec. 19. q. 16. c. 515.

Dissuasio est, ne quid eligatur, aut dicatur, aut agatur, vt dehortatio. Arist. rhet. ad Alex. cap. 1. c. 181.

Dissuasor ex contrarijs suasi fori locis debet ostendere, nec iusta, nec legitima, nec vtilia, nec honesta, nec iucunda, nec facilia factu esse, vel saltem laboriosissimum, & non necessarium. Arist. rhet. ad Ale. cap. 1. c. 181.

Distantia, vt distantia, & si indiget mensura, non tamen indiget distantia. Simp. in 4. phy. c. 230. col. 2.

Distantia alia est secundum formam, quæ etiam consideratur in ipsis exemplaribus, quæ est ratio, & magis forma distantia: & alia, quæ est ex ea dimensione, quæ ex eo est, quod dimensionem, & spacium habet, & fit secundum affectionem. Simp. in 4. phy. c. 230. col. 2.

Distantia maxima, & minima non definitur nisi per lineam rectam. Auer. phy. 5. te. 24. c. 103. col. 1.

Distantia maxima non inuenitur nisi in linea recta. Auer. 8. phy. te. 73. c. 189. col. 4.

Distantia maxima non consideratur in duo loca, nisi, vt inter se sunt contraria. Auer. 8. phy. te. 73. c. 189. col. 4.

Distantia maxima non mensuratur, nisi secundum lineam rectam. Auer. 1. de cælo, te. 18. c. 10. col. 3.

Distantia dissimilitudinis, & ordinis idē facit in immaterialibus, quod facit loci distantia in corporibus. Al. ma. de cau. & procel. vniuers. a cau. l. 2. tr. 3. ca. 2. c. 21. col. 3.

Distantia

Distantia formalis, & subiecti, primo fundatur super formam, & negationem formæ, & contradictoria: secundo distant formaliter, & subiectiue, vt habitus, & priuatio, vt priuatio appellari potest forma: tertio fundatur super duas formas habentes mutuum aspectum ad inuicem, & dicuntur oppositæ relative: quarto fundatur super formas, in eodem genere existentes maximeque a se distantes, & sic sunt contrariæ. Alexan. de Ales in 3. metaph. tex. 16. char. 126. col. 1.

Distantia duplex, situalis, & formalis. Alex. de Ales in 1. metaph. tex. 16. char. 126. col. 3.

Distantia duplex, formalis, & localis, quæ distantia formalis proprie contrarietatem facit, genusq; est contrarietatis, & hæc formalis, vel est in eodem genere, vel in diuersis. Alex. de Ales in 10. metaph. tex. 14. c. 290. c. 2.

Distemperantia fit dupliciter sine materia per solā qualitatem, vt cum aliquid solum calido, vel frigido alteratur, vel cum materia, & est humor aliquis, qui vel penetrat in membris, vel est in venis. Alb. mag. de ani. l. 12. trac. 11. cap. 2. c. 101. col. 4.

Distinctione uti debent, qui redarguunt, & interrogantes illa uti debent: instantes contra. Aristotel. elench. l. 1. cap. 14. char. 605.

Distinguere oportet docentem, quot modis res dicatur. Alex. Aphrod. in lib. elench. c. 50.

Distinctio quæuis vbi est, mox oportet, & mensuram esse distinctionis, ne cum ab vno exierit, & remota fuerit, transferatur ad infinitum. Simpl. in 4. physic. ex digress. tex. 154. c. 252. col. 1.

Distinctio rerum non solum fit per formas, sed etiam per materias, & per causas efficientes, & finales. Auer. in epitom. metaph. trac. 2. char. 175. col. 4.

Distinctionem omnem solutionem esse putant Latini. Alb. mag. in 1. metaph. trac. 1. cap. 2. c. 56. col. 4.

Distincta in efficiendo distincta sunt, in esse propter efficientiam efficientis procedunt ad esse. Alb. mag. in 7. metaph. trac. 2. cap. 12. c. 127. col. 1.

Distinctis in esse duobus nunquam ex ipsis fit omnino vnum: oportet igitur si ex duobus sit vnum, quod alterum sit in altero in esse, & id, cuius est esse, & sic se habent vt potentia, & actus. Alber. mag. in 7. metaph. trac. 2. cap. 12. c. 127. col. 1.

Distinctio aliqua, fit aliqua oppositione. Thom. de Vio. in præd. c. 23. col. 4.

Distributio optima est scire, quæ primo, quæ posteriori preferenda sunt. Alex. Aphr. in 8. top. cap. 1. c. 89. c. 3.

Distributionis nutrimenti secundum proportionem geometricam causæ duæ sunt. Prima est naturæ sagacitas, quæ alioqui non saluaretur in specie, virtute, & figura indiuiduum. Secunda est virtus propria, & instrumentum proprium vniuscuiusque terminati membri. Alber. mag. de nutri. & nutri. trac. 1. cap. 2. char. 64. col. 3.

Diuersa dicuntur, quorum aut species plures, aut materia, aut ratio substantiæ, & omnino opposita eidem dicuntur diuersa, id est, quot modis dicitur idē, tot dicitur diuersum. Arist. 5. metaph. cap. 9. tex. 16. c. 97.

Diuersum est in eodem prædicamento vt & ens. Arist. 5. metaph. cap. 10. tex. 16. c. 98.

Diuersa specie dicuntur, quæcunque eiusdem generis existentia non sunt subalterna, & sub eodem genere existentia differentiam habent. Aristotel. 5. metaph. cap. 10. tex. 16. c. 99.

Diuersum, & dissimile multipliciter dicitur: primo quod non est idem: secundo propter diuersitatem materiæ: tertio, vt in mathematicis, & opponuntur idem, & diuersum circa entia. Arist. 10. metaph. ex sum. 3. cap. 7. tex. 11. char. 199.

Diuersitas materialis, & formalis cum coniungantur, diuersitas in specie non est alia a diuersitate materiali, nisi per accidens. Arist. 10. metaph. cap. 8. tex. 25. c. 211.

Diuersa numero ea sunt, quorum materia diuersa est.

Alexand. Aphrod. in 6. metaphysic. vel secundum Latin. 7. com. 23. char. 198. col. 1.

Diuersiua sunt, quæ neque nominis, nec rationis participationem vllam habent. Porph. in præd. c. 5.

Diuersa ea dicuntur, quæ differunt genere, vt homo, & canis foris species, vt Andreas, & candoris species, numero, vt Andreas a Iacobo. Ammo. in Porph. c. 6. c. 1.

Diuersa sunt, quæ in omnibus differunt tum subiecto, tum nomine, vt homo, & equus. Ammo. in præd. c. 8.

Diuersiua sunt res, quæ circa vnum, & idem subiectum considerantur, nomine tamen impartiuntur diuerso, vt assensus, & descensus. Ammo. in præd. c. 8.

Diuersa maxime sunt ea, quæ non habent commune subiectum. Simpl. in præd. c. 6.

Diuersitas est quidam habitus. Simpl. in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 146. c. 52. col. 2.

Diuersa sunt quorum definitiones diuersæ sunt. Ioan. Gram. in 2. poster. cap. 7. tex. 61. col. 4.

Diuersitas in finibus notior est, quam in actionibus. Auer. in phy. 3. tex. 13. char. 44. col. 2.

Diuersitas mediorum est causa in diuersitate motus. Auer. in phy. 4. tex. 71. c. 74. col. 1.

Diuersa secundum magis, & minus communicant in eadem natura. Auer. in phy. 4. tex. 71. c. 94. col. 2.

Diuersa in qualitate dicuntur fortiora, & debiliora: diuersa in quantitate maiora, & minora. conuenientia in qualitate dicuntur similia, in quantitate, æqualia. Auer. phy. 7. tex. 34. char. 152. col. 1.

Diuersitatis maxima causa est amicitia, & odium. Auer. pri. de cælo. tex. 101. char. 33. col. 1.

Diuersitas partium motuum non facit diuersitatem formarum specificarum. Auer. 2. de cælo. tex. 49. c. 62. col. 1.

Diuersitas formæ partium compositorum est propter diuersitatem modorum. Auer. 4. de cælo. text. 41. char. 124. colum. 1.

Diuersa differunt, vel per agens, vel per recipiens: agens, vel differt in specie, vel secundum magis, & minus, & similiter recipiens. Auer. meteor. secundo. cap. 2. char. 198. col. 4.

Diuersitas naturæ receptæ facit diuersitatem in natura recipientis. Auer. 3. de ani. tex. 5. char. 160. col. 4.

Diuersitatem inter duo quod comprehendit, necesse est, vt sit vnum vno modo, & duo alio modo. Auer. 3. de ani. tex. 9. char. 167. col. 4.

Diuersa specie non sunt diuersa ob diuersitatem materiæ, sed quia in formis suis est contrarietas. Auer. in 10. metaph. tex. co. 25. c. 129.

Diuersum differt a differenti, qua aliquid est diuersum per essentiam suam, sed est differens per aliquid in eo existens. Auer. in epitom. metaph. trac. 1. c. 171. col. 1.

Diuersiua sunt, quorum nec eadem est definitio, nec idem nomen. Boet. in præd. char. 118.

Diuersum est omne, quod inflectitur ab eo, a quo inflectitur. Boet. in topic. Cicer. lib. 2. char. 796.

Diuersiua sunt diuersa nomina, vnius & eiusdem rei secundum substantiam, eo quod instituens nomina illa instituendo diuersis rei proprietatibus fuit affectus. Alb. mag. de præd. char. 3. col. 4.

Diuersiua sunt, quando diuersa nomina diuersis attribuantur. Alb. mag. in præd. char. 34. col. 4.

Diuersorum in eo, quod diuersa sunt, diuersa sunt formæ & diuersa nomina, quæ sunt illis imposita; sed diuersa in eo, quod vnum sunt, vnum nomen habere nihil inconueniens est. Alb. mag. in præd. c. 34. col. 3.

Diuersitas omnis organorum naturalium corporum probatur esse propter diuersitates animarum viuificantium illa corpora. Albe. magn. de nat. & orig. animæ. tract. 2. cap. 8. c. 74. col. 5.

Diuersitas, quæ est in corpore, est propter diuersitatem potentialium, & operationum animæ, & videmus esse determinatam diuersitatem in organis corporis

D d huma-

humani, nec conuenientem cum alijs animalibus in figura omnino. Et cum hoc non posset esse per sensibilem animam, in qua conuenit homo cum brutis, oportet, quod hoc sit propter opera animæ intellectiue: igitur intellectiua coniungitur aliquo modo corpori, & quocunque modo coniungatur secundum esse, numeratur necessario secundum numerum corporum, ergo erunt tot intellectus, quot sunt corpora. Alb. mag. contra Auer. de vniv. inte. cap. 5. c. 82. col. 1.

Diuerfitas non est nisi ab intelligentia, nec ab alio potest esse principio, quæ vel ordinata est ab intellectu, vel non ordinata; si non ordinata, tunc priuatio causam habebit efficientiam, & a sapientissimo principio esset, quod est inconueniens. Alb. mag. de caus. & procef. vniuer. a pri. cau. lib. 1. trac. 2. cap. 8. char. 192. col. 3.

Diuerfitas omnis, quæ est in corpore, est ob diuerfitatē potentiariū, quæ sunt in anima. Alb. Mag. de caus. & pcef. vniuer. 1. pri. cau. lib. 2. trac. 5. cap. 10. ch. 228. c. 3.

Diuerfitas ad pugnam sufficit, quæ est cum modo contrarietatis. Alb. Mag. Ethic. 9. trac. 2. cap. 2. ch. 101. c. 3.

Diuerfitas non est absque diuisione. D. Thom. in 8. phy. lect. 22. tex. 28. c. 149. col. 4.

Diuerfa sunt, quorum non est substantia vna. D. Thom. 10. metaph. lect. 4. tex. 10. char. 699.

Diuerfitas inter causas, & causatum duobus modis intelligi potest, vel quantum ad existentiam, vel quantum ad essentiam. Quantum ad existentiam, intelligo quod effectus existit a causa, causa autem non existit ab effectu, siue essentia sit in eodē gradu in causa, & effectu, siue non; & hæc non tollit vniuocationem. Alia est diuerfitas, quæ tollit vniuocationem; varietas enim essentiarum variat rationem, varietas rationis tollit æquiuocationem. Alex. de Ales in 2. metaph. char. 37. col. 4.

Diuerfitas specifica est diuerfitas formalis, diuerfitas numeralis est diuerfitas materialis. Alexan. de Ales in 2. metaph. tex. 16. char. 123. col. 1.

Diuerfitas positionum procedit ab ignorantia. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 9. c. 190. col. 4.

Diuerfitas materiæ, & formæ, non solum est illa, quæ facit diuerfitatem inter quidditatem, & cuius est quidditas, sed etiā diuerfitatem inter quidditatem, & suppositum. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 42. c. 227. c. 3.

Diuerfitas formalis est diuerfitas generis, diuerfitas materialis est diuerfitas speciei. Alexand. de Ales 10. metaph. tex. 24. char. 300. col. 2.

Diuinum ipsum intransmutabile esse omne necesse est primū, ac maxime summū, quo nec aliud est melius, quod moueat, nec prauitate vllam habet, nec indiget suorum honorum vllō. Arist. 1. de celo, tex. 100. c. 276.

Diuinus intellectus semper intelligit diuinitissimū, & honorabilissimū, & nō trāsmutatū, quā trāsmutatio in indignus fieret. Arist. 12. met. su. 2. c. 5. te. 51. c. 259.

Diuinum natura, quid omnia habent. Arist. 7. ethic. nicom. cap. 13. c. 184.

Diuinum principium omnium existit, per quod sunt, & permanent vniuersa. Theophr. metaph. cap. 1. c. 316.

Diuinitissimū & primum quod est, quæ optima sunt, vult omnia. Theophr. metaph. l. 2. cap. 2. char. 318.

Diuinaria ars homini vtilitatem hanc affert, vt possit euitare, quæ forte non euitasset, si non consulisset. Alex. Aphrod. de fato. cap. 16. c. 28.

Diuina natura non est peccatorum capax, ideo & eos non laudamus, quia meliores sunt eo, cui laudes congruunt, & reſtis actionibus, in quibus sunt laudes. Alex. Aphrod. de fato. cap. 17. char. 28. col. 4.

Diuinum corpus est, in quo natura est principium motus sempiterni, & non est causa quietis. Them. in 2. phys. tex. 2. c. 29. col. 2.

Diuinæ virtutis multitudo diuitiarum non est neganda, nec comparanda est cum intellectu nostro imbecilli. Them. 12. metaph. char. 21.

Diuinus intellectus eo quod optime perfectus est dum intelligit, tempus non requirit, sed simul omnia affatim non intelligit. Them. 12. metaph. char. 21.

Diuinum, quod est, inuidia caret: estque incomprehensibile humana ratione. Sirian. in 3. metaph. vel 4. secundum Latin. 6. c. 114.

Diuinus philosophus tractat ea, quæ a materia separata sunt. Ammon. in Porph. c. 2. col. 3.

Diuinitas est origo omnium rerum. Ammon. in Porph. char. 2. col. 2.

Diuina, & intellectualia nihil potentia habent, quia eorum substantia est actio. Simplic. in 3. physicor. char. 148. col. 2.

Diuina corpora sola in infinito tempore moueri possunt per spatium finitum. Simplic. in 6. physic. text. 22. char. 339. colum. 2.

Diuina, vt ipse Aristoteles ait, clarissima sunt ob suam naturam: sunt. n. formæ puræ sine vlla materia absq; potentia actus existentia. Ioan. gram. in prim. poster. cap. 26. char. 55. colum. 4.

Diuinus opifex nil consilio facit, sed sua essentia. Ioan. gram. in 2. physic. cha. 49. col. 2.

Diuina semper omnia sibi similia facere numero scilicet sempiterna intendunt. Ioan. gram. de gener. animal. lib. 2. cap. 1. char. 29. col. 3.

Diuinus intellectus formas omnium rerum in se habet, ac se videns, omnia videt. Ioan. Gram. in 1. de anima. tex. 8. c. 8. col. 1.

Diuinatio per somnium ideo vocatur, quia prædiuinamus, & præcognoscimus ea, quæ administrare gerereq; a somnijs debemus. Mich. Ephes. de diuin. c. 21. col. 3.

Diuina cum sint prorsus actus, & idcirco prorsus a materia absoluta, nunquam in aliud ab eo, quod sunt, immutari quærunt. Eustra. 6. ethic. cap. 7. char. 307.

Diuinæ perfectioni omnia appetunt assimilari. Auer. in phy. 1. tex. 81. char. 22. col. 2.

Diuinus accipit a naturali prima principia mouentia, & nullam habet viam probandi primum motorem, nisi accipiat hoc pro constanti a naturali. Auer. phy. 8. tex. 3. char. 154. col. 4.

Diuina sollicitudo, cum non potuerit facere generabile, & corruptibile permanere semper, fecit, vt communicent cum esse diuino secundum vnum posse; & miserta est in dando ei virtutem, qua potest permanere in specie. & melius est hanc virtutem habere, quam non habere. Auer. 2. de anima. 1. 2. tex. 34. c. 133. col. 4.

Diuina omnia, aut quædam sunt separabilia, prout vniuersale a particulari separat intellectus, & ideo non solum materialia, & mathematica separat. Alb. magn. ex pri. de intel. & intel. tract. 2. cap. 1. c. 52. col. 1.

Diuinationem in forma esse ex phantasmatum similitudine excerptam, & coniecturatam dicimus. Albert. mag. de som. & vig. l. 3. tract. 1. cap. 3. c. 35. col. 4.

Diuina sunt ante ea, quæ determinantur, quantitate: & ante ea, quæ determinantur, contrarietate actiuorum, & passiuorum: & hoc modo physica fundantur secundum esse, & secundum principia cognoscendi in iis, quæ quantitate determinantur, non in quantum quantitate determinantur, sed in quantum esse determinabile sola quantitate est fundamentum esse determinabilis contrarietate actiuorum, & passiuorum; & vtrumq; istorum fundatur in esse, secundum quod est simplex esse actus existens primæ essentia, quæ est ea, in qua stat omnis compositi resolutio vltima. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 1. cap. 1. char. 56. col. 2.

Diuinus intellectus non tollit possibilitatem a materia, & ideo licet in ipso omnia sint immobiliter, tamen in materia sunt contingenter. Alber. mag. in 6. metaph. tract. 1. cap. 6. char. 117. col. 4.

Diuina voluntas intelligenda est, vt extra entia existēs, vt causa quædam profunda totum ens, & omnes eius

eius differentias. D. Thom. in perih. c. 15. colum. 2.

Diuina prouidentia a rebus subtracta, res in nihilum deciderent. D. Tho. in 2. phys. l. 6. tex. 33. char. 22. col. 2.

Diuina autoritas præuaret rationi humanæ non magis, quam autoritas alicuius philosophi præuaret alicui debili rationi, quam aliquis puer induceret. Diuus Thom. in 8. phys. l. 3. tex. 14. ch. 122. colum. 1.

Diuina bonitas non esset ociosa, & si nullā vnquam creaturam produxisset: ociosum enim dicitur, quod non consequitur finem ad quod est, & bonitas diuina non est propter creaturas. Diuus Thom. in primo de celo, tex. 20. chart. 6. colum. 3.

Diuinatio est alicuius futuri, & absentis significati præcognitio. D. Thom. de diu. per som. lec. 1. ch. 43. col. 3.

Diuus Thomas nō callebat literas græcas, nec libri Arist. suo tempore erāt omnes latinitate donati. D. Thom. in 3. de anima. lect. 12. text. 36. c. 60. col. 3.

Diuinæ potestati illud solum subtrahatur, quod repugnat rationi entis, vt hoc quod implicat contradictionem. D. Thom. ethic. cap. 6. lect. 2. c. 102. colum. 1.

Diuinus intellectus intelligit essentiam suam, quæ est ratio intelligendi alia. Alexander de Ales 12. metaph. text. 39. chart. 345. colum. 2.

Diuina essentia est summe intelligibilis, & cum sit præsens intellectui diuino sub ratione intelligibilis, ideo semper se intelligit. Alexander de Ales 12. metaph. text. 50. char. 350. colum. 3.

Diuina essentia infinita est, ideo continet infinitos gradus perfectionum: ideo intelligēdo se intelligit quoddam ens infinitum, ergo omne ens. & non est verum non intelligere quædam vilia, sed omnia intelligit. Alexan. de Ales 12. metaph. tex. 51. c. 351. colum. 1.

Diuisio quot modis fit, vt fieri debet, & vt facilius.

Diuiduntur maiora facilius, quam minora, composita autem sunt maiora ijs, ex quibus sunt composita. Arist. 1. prior. lect. 3. cap. 33. char. 219.

Diuisibile facile est, quod bene terminabile est, & magis quod magis. Arist. de celo. su. 3. cap. 7. text. 44. ch. 376.

Diuisio ex oppositis fienda est. Aristoteles de part. anim. pri. cap. 3. char. 412.

Diuisione bipartita fieri nequit, vt aliquod singulare accipiamus. Arist. de partib. anim. 1. cap. 3. char. 414.

Diuisibile omne diuiditur semper in minores magnitudines, & ita diuidēti successiue non erit infinita sectio in minores partes, nec simul possibile est diuisum esse secundum omne signum, sed vsque ad aliquid. Arist. pri. de gener. & corrupt. cap. 2. tex. 9. ch. 366.

Diuisionis infinitas, quod subsistet, nec paruū, nec paucum est. Arist. de lineis infecabilibus. char. 933.

Diuisibile omne, aut diuiditur in multitudinem, aut in magnitudinem, aut in motum suum. Aristot. de caus. prop. 7. char. 980.

Diuisio formæ secundum rationem absque quantitate fit, partitio autem est specierum in indiuidua cum quantitate. Alexander aphrodisien. in 4. metaph. vel secundum latin. 5. co. 39. char. 163. colum. 2.

Diuisibile, vel diuiditur, vt genus in species, vt si animal in hominem, aut equum; vel vt totū in partes; & hoc, vel in partes similes, vel dissimiles; similes vt hominē, in venas, arterias in dissimiles, vt caput, manus; vel vt ambigua vox in sua significata, vt canem, in coelestem, terrenum, & marinum. Ammo. in Porph. c. 8. col. 2.

Diuisibilia, alia diuiduntur, vt genus in species; alia in totum, vt partes; alia vt vox æquiuoca in sua significata. Ammonius in prædicament. c. 33.

Diuisio sex modis fit, vel vt genus in species, vniuersum in partes, ambiguum in significata, substantia in accidentia, accidentia in substantiā, et accidens in acciden-

tia. Magen. in lib. de inter. c. 4.

Diuisio omnis debet fieri secundum vniuscuiusque rei naturam. Simpl. in prædic. char. 72.

Diuisio facilius fit in magnas partes, non autem in partes pauciores. Io. gra. in pri. prior. cap. 33. c. 557. col. 1.

Diuisio non fit secundum formam, nam eadem forma in vno quoq; diuiso, ac seimēto conspicitur. Ioan. Gram. in 3. phys. tex. 69. c. 72. col. 1.

Diuisionis viæ ab antiquis inuentæ, addidit Arist. viam compositionis, quæ non est inferior via diuisionis ad vtilitatem definitionis, imo est ipsa manifestior. Auer. in post. lib. 2. cap. 8. tex. 69. char. 223.

Diuisio mensurarum in infinitum semper in duo media, est principium maximum inter mathematicos. Auer. in post. 3. tex. 31. c. 46. col. 1.

Diuisibilitas rei, vel est mensura, aut numerus. Auer. in phys. 3. tex. 35. char. 47. col. 4.

Diuisim quod de aliquo dicitur, non semper de eo dicitur coniunctum. Auer. 1. de gen. tex. 9. 156. col. 4.

Diuisio rei fit ex eo, quod est materialis, non ex eo quod habet formam. Auer. in epitom. metaph. tract. 2. char. 175. col. 1.

Diuisionem fieri tantum in quantitate verum est per se, per aliud falsum. Auerroes ex destr. destr. disput. 1. chart. 10. colum. 3.

Diuisio sine quinque vocum cognitione fieri nequit. Boet. in Porphy. ex dial. c. 6.

Diuisio duplex: alia, quæ totū in partes; alia, quæ genus in species diuidit. Boet. in Porph. ex dial. c. 7.

Diuisio alia est generis in species: æquiuoci in significata; totius in partes, vel secundum accidens, quæ triplex est; nam aut cum accidens in subiecta, aut subiectum in accidentia, aut cum accidens in accidentia diuidimus. Boet. in Porph. c. 52.

Diuisio multis dicitur modis: vt generis in species, totius in partes, vocis æquiuocæ in sua significata, & quæ fit secundum accidens: cuius triplex est modus, vel cum subiectum in accidentia secatur, vel cum accidens in subiecta diuiditur, vel cum accidens in accidentia secatur. Boet. de diuisio. char. 638.

Diuisio, ac definitio semper duobus fieret terminis, nisi indigentia nominum plures nos facere cogeret. Boet. de diuis. char. 643.

Diuisio omnis debet cuncta amplecti, nec superfluum quicquam interponere, nec omittere, quod sit necessarium. Boet. in Topic. Cic. lib. 1. char. 767.

Diuisio omnis, vel negatione fit, vel portione. Boet. de differ. topic. lib. 2. char. 870.

Diuisio vniuersa, vel fit generis in species, vel totius in partes, vel vocis æquiuocæ in sua significata, vel accidentis in subiecta, vel subiecti in accidens, vel accidentis in accidens. Boeth. de differentiis topic. lib. 2. char. 870.

Diuisum ex partitione diuiditur aliquando in ea, quæ simul esse possunt, aliquando non possunt simul esse. Boet. de differ. ent. topic. lib. 2. char. 870.

Diuisio omnis, vel est generis in species, vel totius in partes, vel accidentis in accidentia, vel subiecti in accidentia, vel accidentis in subiecta, vel vocis in sua significata. Albert. magn. in prædicab. char. 5. col. 1.

Diuisio bimebris esse debet, quod intelligendum est, cum fit per oppositas differentias. Albert. magn. in prædicament. char. 53. colum. 1.

Diuisio vera nunquam hoc efficit, vt vnum diuidentium cadat sub alio. Albert. magn. in elench. char. 297. colum. 3.

Diuisibilia alia sunt per se, alia per accidens. per se sunt locus, & quantitas: per accidens, qualitas, ad quam est motus. Alb. mag. in 6. phys. tract. 2. cap. 1. c. 72. c. 1.

Diuisibile per accidens duplex: quod habet quantitatem per accidens secundum quam diuiditur, vt primæ qualitates:

litates: aliud, quod licet in se sit indiuisibile nō habēs quantitatem, tamē inest diuersis corporis partibus, & animæ. Alb. mag. in 1. de ani. trac. 2. cap. 16. c. 12. col. 4.

Diuisio bona est bimebris, & opposita, & tunc specificæ formæ vltimæ in tanta multitudine erunt, sicut numerus differentiarum. Alb. mag. de ani. lib. 11. trac. 2. cap. 1. char. 99. col. 2.

Diuisio omnis debet esse per formas exeuntes immediate de eadem potentia generis, quarum vna forma sit, & non priuatio, nec accidens per se, vel communiter. Alb. mag. de ani. 1. 1. tract. 2. cap. 4. c. 100. col. 3.

Diuisibilitas secundum quantitatem ad particularitatem totius potestatis non requiritur: nam vnitas, & punctus multas habet potētias, & si indiuisibilia sint fm quātitatē. Alb. mag. ethic. 6. tract. 1. c. 3. c. 69. col. 3.

Diuisio fit per resolutionem ad simplicia. D. Thom. in Periherm. char. 2. col. 1.

Diuisio duplex: formalis, & quantitativa: formalis est in genere, quantitativa in specie. Alexand. de Ales in 3. metaph. tex. 10. c. 65. col. 1.

Diuisibile quid est, & quis diuisionis finis.

Diuidi ē diuerso ab inuicem dicuntur, quæ secundum eandē sunt diuisionē. Arist. pred. trac. 3. cap. 3. c. 95.

Diuisio est veluti infirmus syllogismus, quod enim oportet demonstrare, petitur. Arist. 1. prior. sec. 2. c. 7. c. 2. 17.

Diuiditur vnumquodque in ea, ex quibus componitur. Arist. phys. 6. sum. 1. cap. 1. tex. 2. char. 146.

Diuisibile est omne, quod mouetur, & parte quiescētē, quiescit totum. Arist. phy. 7. su. 1. cap. 1. tex. 2. c. 178.

Diuisibile esse in semper diuisibilia, omne, quod mouetur, necesse est. Arist. phys. 8. su. 2. cap. 4. tex. 40. c. 2. 13.

Diuisibile esse oportet omne, quod sit, hæc scilicet materia, & hæc forma. Aristotel. 7. metaphysic. 5. cap. 7. tex. 27. char. 140.

Diuisibile omne, vel magnitudo, vel multitudo est. Arist. 11. metaph. cap. 7. tex. 23. char. 234.

Diuisio est, cum omnino tollitur, qd sit aliquid, & cum constructio cum negatiua particula sit. Alex. Aphrod. in 1. lib. prior. cap. 1. char. 5. col. 2.

Diuisio est prima partitio. Ammon. in Porph. ch. 2. col. 1.

Diuisio est secundaria rei partitio. Ammon. in Por. c. 2. c. 1.

Subdiuisio est iam rei diuisæ, atque in sua membra distributæ partium, ac speciei sectio. Ammon. in Porphy. c. 2. col. 4.

Diuisio genus in proprias differentias secat. Ammon. in Porph. c. 2. col. 3.

Diuisio est particula quædam diuisionis. Magent. in prior. char. 36. col. 1.

Diuisibilia in diuisibilibus aliqua proportionis iunctione congrue fieri nequit. Them. in 1. de anima. cap. 20. tex. 48. char. 65. col. 4.

Diuisibile non est potentia in infinitum diuisum, sed diuisibile. Simpl. in 1. phy. char. 47. col. 1.

Diuisio est extra, & additio semper accepti. Simpl. in 3. physic. tex. 64. c. 179. col. 1.

Diuisio contradictoria existente reliquum necessario relictum est alijs interemptis. Simpl. in 3. de celo. 1. 50. tex. 54. char. 95. col. 2.

Diuisiones corporibus inexistentes singulariam verbi gratia numerorum, non sunt substantiæ, sed prima diuersitas oia distinguens, & oino diuersa genera diuisiones sunt: quo pacto non secundum species, & secundum substantiam stantem diuisionem vniuersis inferunt. Sir. in 2. metaph. vel 3. secundum Latin. c. 38.

Diuisio scientifica est, quæ fit per contradictionem. Ioā. Gram. in 1. physic. tex. 6. c. 5. col. 1.

Diuisio est totius in partes resolutio in elementa. Ioan. Gram. in 1. physic. char. 17. col. 2.

Diuisio est via certior in numerando, quam inductio.

Auer. physic. 5. tex. 7. char. 97. col. 2.

Diuisio est essentialis quantitati, & qualitati attribuitur per accidens. Auer. phy. 6. tex. 37. c. 123. col. 4.

Diuisio magnitudinis secundum medietates est diuisio per accidens. Auer. 8. phy. tex. 68. c. 187. col. 1.

Diuisio, quæ est secundum medietates, quæ non finiuntur, est diuisio, cum qua non coniungitur diuisio, quæ facit finitatem, nec in potentia, nec actu. Auer. 8. phys. tex. 68. c. 187. col. 1.

Diuisio, quæ est secundum partes æquales, conuenit magnitudini, siue fuerit potentia, siue fuerit actu. Auer. 8. phys. tex. 68. c. 187. col. 1.

Diuisio, & inductione vtimur in declarando latentiora primis cognitionibus, & apertiora primis quæstionibus. Auer. 1. de celo. tex. 2. c. 2. col. 4.

Diuisio formæ est per accidens. Auer. in epito. metaph. tract. 2. char. 175. col. 3.

Diuidere est in multitudinem, quod vnum est, soluere. Boet. in Porph. c. 76.

Diuisio omnis ē contrario compositionem, ac coniunctionem meditat. Boet. in Porph. c. 76.

Diuiditur totum in partes quoties vnumquodque in ea, ex quibus est compositum, resoluimus. Boeth. de diuisio. char. 638.

Diuiditur genus in species, aut in duas, aut in plures, ita tamen, vt non sint infinitæ. Boeth. de diuisio. char. 638.

Diuiditur vox in proprias significationes, quoties vna vox multa significans aperitur, & eius pluralitas significationis ostenditur. Boet. de diuisio. char. 639.

Diuisio, quæ propter apertissimam generis naturam repta est, debet ad intelligibilia deducere. Boet. de diuisio. char. 642.

Diuisio est generis in species proprias distributio. Boet. de diuisio. char. 643.

Diuisibile omne, ex aliquo iterato potest componi cum eodem. Alber. magn. in 6. phys. tract. 2. de lin. indiui. cap. 6. char. 81. colum. 1.

Diuisio est causa numeri, quia numerum cognoscimus diuisione continui. Alb. mag. in 6. phys. tract. 3. cap. 3. char. 79. col. 3. Idem Alber. magn. 5. metaphysic. tract. 1. cap. 8. char. 102. colum. 2.

Diuisum actu est, quod intelligitur per medium, vt per partem, quia nihil habet mediū actu, nisi diuisum in actu. Alb. mag. in 3. de anim. tract. 3. cap. 1. c. 41. col. 2.

Diuiditur determinate nihil, nisi quod habet dimensiones determinatas. Alb. mag. de nutrim. & nutri. tract. 2. cap. 1. char. 65. col. 4.

Diuisibile magnitudine non diuiditur nisi altero duorum modorum, id est, aut diuisione magnitudinis, aut magnitudinis acceptione. Alb. Mag. de caus. & pces. vniuers. a caus. prima, lib. 2. trac. 2. cap. 4. char. 209. col. 1.

Diuisio omnis in tempore facta distinguit præteritum, & futurum. D. Thom. in 6. physicor. in lect. 5. tex. 26. char. 91. col. 2.

Diuisibile est omne, quod mouetur, quia pars vna est in termino a quo, & alia in termino ad quem; verum est de motu locali, qui est vere per se continuus. D. Tho. de sen. & sen. lect. 16. cap. 20. col. 3.

Diuisio vltimus terminus semper est primum principium, & elementum compositionis. D. Tho. 3. metaphysic. lect. 3. tex. 2. char. 123.

Diuisibilia omnia sunt mensurabilia; quia resolubilia sunt. Alex. de Ales in 1. metaph. char. 11. col. 1.

Diuisio in differentias est diuisio formalis, & ideo diuisio generis est in differentias formales, diuisio autem speciei in indiuidua est diuisio materialis. Alexan. de Ales in 2. metaph. char. 44. col. 3.

Diuisibilia in tempore sunt illa, quæ in alia, & alia parte sui cōcernunt aliam, & aliam partem temporis. Indiuisibilia sunt, quæ nullo modo concernunt tempus. Alex.

Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 11. c. 116. col. 3.

Diuisibile in ratione est, quod ab intellectu apprehenditur sub alia, & alia ratione, ita vt intellectus illud apprehendens illud apprehendit sub diuersis rationibus. Indiuisibile est, sub quo non apprehenduntur diuersæ rōnes. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 11. c. 116. c. 3.

Diuisum omne prædicatur de diuisentibus. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 14. char. 122. col. 1.

Diuisio omnis est per opposita. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 16. c. 124. col. 1.

Diuisio specifica duarum specierum magis sequitur rationem realem, quam ipsam rem. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 18. c. 135. col. 3.

Diuisio speciei in genus, & differentiam est diuidere in aliqua, quæ accidunt formæ. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 30. c. 160. col. 4.

Diuisio substantiæ in materiam, formam, & compositū, non est vnioci, quia secundum aliam, & aliam rationem, dicitur substantia forma, materia, & compositū; nec equiuoci, quia equiuoca nō habent attributionem inter se, sed est analogi, de cuius rōne est vt aspiciatur vniū, & idē sub diuersis rōnibus: nec est diuisio generis in species. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 7. c. 188. c. 2.

Diuisio signum est motus diuersitas. Alex. de Ales in 10. metaph. tex. c. 276. col. 3.

Diuisio in quo est, & quid facit.

Diuisio vel per se, vel per accidens inuenitur in omni prædicato, in quo inuenitur transmutatio. Auer. phys. 6. tex. 39. char. 124. col. 3.

Diuisio finita est in transmutatione, quæ est in quanto, in vbi, & in quale; quia diuisio infinita, quæ declarata est in sexto, est diuisio in potentia, ita autem est actu: & si diuisio infinita esset actu, nō inueniretur motus generatus, nec corruptus. Auer. phy. 8. t. 23. c. 163. c. 3.

Diuisio in partes æquales terminat continuum, & numerat ipsum: diuisio vero, quæ non terminat ipsum, est diuisio, in qua maius semper diuiditur in minus. Auer. 8. phys. tex. 68. char. 187. col. 1.

Diuisio in infinitum accidit magnitudini ratione materiæ, non formæ. Auer. 3. phy. exposit. med. c. 206. col. 4.

Diuisio ut per accidens.

Diuisio per accidens commune habet, vt in opposita diuidatur. Boet. de diuisio. char. 648.

Diuisiois modi, ut differunt inuicem, & ut differunt a compositione.

Diuisio differt a resolutione, quia illa a simplicibus ad concreta proficitur; resolutio autem a concretis ad simplicia deuoluitur. Ammon. in Porph. c. 2. col. 3.

Diuisio generis a diuisione vocis æquiuoce differt; quia vox, in proprias significationes separatur, genus verò in quædam à se quodammodo procreationes diuiditur. Boet. de diuisio. char. 639.

Diuisio vocis ad consuetudinem refertur, generis autem ad naturam. Boet. de diuisio. char. 640.

Diuisio generis a diuisione totius differunt, quod totius diuisio fit secundum quantitatem, generis autem diuisio in qualitate fit. Boet. de diuisio. char. 640.

Diuisio natura posterior est compositione. D. Thom. in Periherm. char. 6. col. 4.

Diuitias nullus propter se honorat, sed propter aliud. Arist. topic. lib. 1. cap. prim. char. 436.

Diuitia cur magna ex parte hominibus prauis potius quam bonis habeantur? quia fortuna cæca est, discernere sibi, atque seligere, quod melius, non potest. Arist. problem. lect. 29. q. 8. char. 609.

Diues est primum per seipsum, & est diues magis, quia influit, & super ipsum non fit influxio. Arist. de caus. prop. 21. char. 993.

Diuisibile nullum, aut subsistere possibile est, ita vt ni-

Diuitiæ non sunt summum bonum, alterius enim causa comparantur, & pecuniaria vita est violenta quædam, Arist. Ethic. 1. cap. 5. char. 9.

Diuitijs optime utitur ille, qui ea uirtute præditus est, quæ circa diuitias uersatur, & hæc liberalis est. Arist. 4. Ethic. nicom. cap. 1. char. 80.

Diuitiæ, & potestates ob honorem expetendæ sunt. Arist. 4. Ethic. nicom. char. 93.

Diuitiæ in infinitum abire non debent: nam nullum instrumentum infinitum est, nec multitudine, nec magnitudine. Arist. politic. 1. cap. 5. char. 501.

Diuitiæ sunt multitudo instrumentorum rei familiaris, & reipublicæ. Arist. politic. 1. cap. 5. char. 501.

Diuitias quærunt ad fructum corporis, qui bene uiuere student. Arist. politic. 1. cap. 6. char. 505.

Diuitijs qui excedunt, difficiliter rationi obediunt: superbi, delinquentes apertè in rebus magnis fiunt, alij occulte prauis, & in rebus exiguis fraudatores, nec imperium cuiuspiam pati uolunt, nec sciunt, & hoc statim domi eorum natis existit; propter delicias enim in scholis quidem præceptoribus obedire consueuerunt. Arist. politic. 4. cap. 11. char. 623.

Diuitiarum partes sunt, nummi, agri, copia locorum possessiones, itemque suppellectilium possessiones, & pecorum, & mæcipiorum multitudine, magnitudine, & pulchritudine excellentium, Arist. rhet. 1. char. 22.

Dies est ille, cui insunt multæ possessiones, & huiusmodi reliqua, ita ut in se sit alienatio earum rerum. Arist. rhetor. 1. char. 22.

Diuitiæ potius in usu consistunt, quam in possessione. Arist. rhetor. 1. char. 22.

Diuitiæ sunt quasi pretium quoddam existimationis rerum aliarum. Arist. rhetor. 2. char. 103.

Diuitiæ sunt instrumentum, & quæ ait instrumento nulli esse contrarium, falso hoc ait, alicui enim instrumento est aliqd contrarium, quia diuitijs, quæ instrumentum sunt, est aliqd contrarium. Alex. Aphrod. in 4. nat. q. cap. 4. c. 17.

Diuitiæ sunt bonum instrumentarium, quod processu ratione possit quantum in nobis est, vel prodesse, vel nocere, nisi extrinsecus aliqua per inuasionem occasio afferatur. Eustrat. pri. mora. char. 14.

Diuitiæ utiles quidem sunt, sed alterius gratia quæruntur. Alb. mag. ethic. 1. tract. 5. cap. 10. c. 13. col. 1.

Diuitijs optime utitur, qui habet circa pecunias uirtutem, ut ad usum refertur. Alb. Magn. Ethic. 4. tract. 1. cap. 2. char. 48. col. 2.

Diuitias qui acquisiuit, magis diligit eas, quam qui accepit eas aliunde deuolutas. Alb. mag. Ethic. 4. tract. 1. cap. 4. char. 49. col. 1.

Diuites honorari uolunt, & quia in congregationibus non tantum honorantur, ut uolunt, ideo non curant ire. D. Thom. 4. politic. lec. 5. char. 58. col. 2.

Diuitias assequuntur disciplina, & nobilitas. disciplina quidem, quia organa necessaria ad disciplinam, sunt diuitiæ. nobilitas autem, quia nobilitas est uirtus, id est inclinatio ad uirtutem, & diuitiæ antiquæ. D. Th. 4. politic. lec. 7. char. 59. col. 2.

Diuites ex ipsa abundantia diuitiarum inclinantur ad contumeliam, & ad alia iniuriola, ideo nihil curant de iniustitia. D. Tho. 6. politic. lec. 3. char. 93. col. 4.

Diuitiæ maiores requiruntur ad practicam, quam ad speculatiuam. Ad speculatiuam sufficiunt, & sunt utiles ad sustentationem uitæ, & bonæ dispositionem corporis. Ad practicam, uel ciuilem exiguntur ad hoc, & ad expeditionem operationum practicarum, seu ciuiliu; & quanto perfectior est, tanto maior: & si ab hac commensuratione superexcedant, aut totaliter tollunt felicitatem, aut saltem minuunt ipsam, & si deficiant secundum aliquid minuunt ipsam: & si secum dum multum, totaliter tollunt. D. Thom. 7. politic. lec. 10. char. 115. col. 3.

Doctio, & disciplina non sunt idem, nec actio cum passione, sed cui insunt hæc motus. Nam huius in hoc, & huius ab hoc actum esse ratione diuersum est. Aristot. physic. 3. su. 2. cap. 6. tex. 22. c. 59.

Docilem faciunt, si cui placuerit, tum si bonus apparet: attentum, si de magnis rebus propriis moralibus, & iis iucundis dicatur. Arist. rhetor. 3. char. 164.

Docentium proprium munus est causam reddere eorum, quæ docentur. Alexand. aphrod. in prim. metaph. com. 12. char. 7. col. 1.

Docent ii maxime, qui causas proprias essentielles de singulis dicunt. Albert. magn. in metaphys. tractat. 2. cap. 4. char. 60. col. 1.

Docet recte, qui causas præcognoscit, & causas ostendit. Alex. de Ales in 1. metaph. char. 6. col. 2.

Doctrina omnis, & omnis disciplina intellectiua ex præexistente fit cognitione. Arist. post. 1. tex. 1. c. 294.

Doctrina non est docenda a primo semper acri principio, sed unde quis facilius discat. Aristotel. 5. metaph. cap. 1. tex. 1. char. 84.

Doctrina fit per minus nota naturæ ad magis nota. Arist. 7. metaph. ex su. 1. cap. 1. tex. 10. c. 130.

Doctrina omnis fit ex præcognitis, nam altera inductione, altera ratiocinatione. Aristot. 6. Ethic. ad Nicom. cap. 3. char. 142.

Doctrina quæque a fine imposito notatur, & habet esse. Alex. Aphrod. ex 1. metaphysic. vel secundum Latin. 2. com. 5. char. 46. col. 2.

Doctrinæ cuiusdem est naturam rei considerare, cuius principia per se, & causas considerat. Alex. Aphrod. in 3. metaph. vel apud Lat. 4. com. 1. char. 82. col. 2.

Doctrina horum non existit vna, quorum genus, & subiectum non est vnum. Alex. aphrod. in 10. metaph. vel 11. com. 9. char. 267. col. 2.

Doctrinæ nullius partes sunt de entis, quatenus est ens accidentibus, & contrarietatibus differere, siue illa sint vnum, & multitudo, siue quippiam aliud, præter quam sapientiæ. Alex. Aphrod. in 10. metaph. vel 11. com. 12. char. 269. col. 2.

Doctrina mistionum ex contingentibus, & necessariis, difficilis, & ardua est, nec expers, difficultatis. Mag. in prior. char. 16. colum. 1.

Doctrinam intellectualem discentes quædam principia naturalia prænoscant oportet: aliqua enim è domo afferre oportet. Them. in 1. post. cap. 1. char. 1. col. 2.

Doctrina est actus a præceptore in discipulum procedens. Ioan. Gram. in 1. post. cap. 1. char. 2. col. 3.

Doctrinæ modus in physicis, est modus omnium doctrinarum trium generum demonstrationum, nempe signorum, demonstrationum quid est, & propter quod, nec non absolutarum, & simpliciter: licet maior pars sit demonstrationum quod est, & propter quod, & raro simpliciter, contrariumque fit in mathematicis, in quibus sunt demonstrationes simpliciter, & absolute, & utuntur definitione, & diuisione, enthymemate, inductione, & exemplo: sed exemplo, & inductione alio utitur modo, quam dialectica, & rhetorica. Auer. in phys. 1. ex proem. char. 3. col. 2.

Doctrina ordinata est incipere a cognitione causarum primarum rei cognoscendæ perfectæ, deinde intendere ad cognitionem aliarum causarum remotarum secundum ordinem, donec perueniamus ad causas propinquas. Auer. in phys. 1. tex. 1. c. 4. col. 2.

Doctrina, quæ incipit a rebus uniuersalibus communibus, est naturalis, tum quia propositiones acceptæ sunt immediatæ, tum quia manifestiores, tum quia non accidit reiteratio. Auer. in phys. pri. tex. 57. ch. 17. col. 1.

Doctrinæ principium aliud est in scientiis ab eo, quod est in rei ueritate. Auer. in 5. metaph. su. 1. tex. co. 1. c. 48.

Doctrina, disciplina, & scientia subiecto sunt unum, differunt tamen secundum quid. Alb. mag. in post. c. 173. col. 2.

Doctrina

Doctrina dicitur, ut est ab ore doctoris transfusa. Albe. mag. in post. c. 173. col. 2.

Doctrina non semper incipit a priori, secundum rem, & naturam, sed ab eo, a quo facilius est doctrina. Alber. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 1. c. 1. col. 3.

Doctrina est actio eius, qui aliquid cognoscere facit. D. Tho. in post. c. 37. col. 1.

Doctrina omnis est per causas, quæ nunquam est, nisi sit resolutio: quia ipsæ amplius non resoluuntur, semper enim non terminata resolutione potest fieri quæstio, & quæstio ubi est, vel fieri potest, non est perfecta doctrina. Alex. de ales in 1. metaph. c. 8. col. 2.

Doctrina perfecta non fit, nisi per causam, quæ amplius non resoluuntur. Alex. de ales in 1. metaph. c. 8. col. 2.

Dolia, & utres a musto franguntur, cum uinum mutatur in aerem, uentum, uel uaporem, & non habeat locum in dolio, & utre. Ioan. gramm. in 4. phys. tex. 84. ch. 104. colum. 2.

Dolor est pectoris refrigeratio. Aristot. problem. sec. 11. q. 13. char. 454.

Dolorem per se omnibus fugiendum esse, existimauit Eudoxus, ut uoluptatem expetendam. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 2. ch. 242.

Dolores, & voluptates sunt uoluptatis signum. Aristot. rhetor. 2. ch. 76.

Dolor exturbat, & corrumpit naturam eius, qui eo afficitur. Arist. 3. rhet. Nicom. cap. 12. c. 77.

Dolor est passio animalis per distantiam partium connaturalium cum uolentia. Alexan. aphr. in 6. top. cap. 3. ch. 77. colum. 4.

Dolor omnis rationabiliter malum dicitur, suapte enim natura est fugiendus: tamen si recte perpendas, sunt aliqui dolores, in quibus uirtus est medijs coniecturatiua, familiarisque studioso sunt dolores aliqui, & labores. Alex. aphr. in 4. nat. q. cap. 6. c. 18.

Dolentibus cur summæ corporis partes pallefcere consueuerit quia uires naturæ cum sanguine partes interiores corporis subeunt, & sanguis summam corporis partem callescere, & laxare potest. Alex. aphr. probl. 1. q. 32. ch. 675.

Dolent minus, qui rapide, & inconsulto inciduntur, quæ qui consulto, quia alteri animo sunt occupati cuique negotio, ut ex equo sentire præterea non possint, alteri suum animum ad membrum id uertunt, quod secandum est, atque ita ut amplius sentiant sic uehementius dolent. Alex. Aphrod. probl. 1. ch. 690.

Dolores cur per noctem augeri soleant? quoniam per id tempus animus ociosus. Alexand. aphro. problem. 1. 118. ch. 709.

Doloribus in abscessum, cur frigus præcedere, febrè sequi solitum est? quia calor naturalis uehementia doloris cõsiliatus cedit, & recipit se ad loca interiora, quare corporis summa refrigerant, & sanguinis conceptacula concrefcunt, & ubi calor se recollegerit, expulsusque bonis uiribus partes sui corporis oes aduersus iniuriam frigoris occupat, sanguis cõcretus recalciscit, atque diffundit. Itaque conceptacula uaporis repleta accedere febrè possunt. adeo, quod cum membro affecto ceteræ oes partes consentiant, iniuriæ collectionis quasi propulsando, uires exercendo intedunt, ac excitant, horror itaque, frigusque; exultat, febrè uero post hac sanguis putridus accedit, & auget. Ale. aph. probl. 2. 15. c. 730.

Dolorem minorem, cur per sectionem cutis capitis integètis percipimus, quam cum alia pars siccatur, quoniã minus carnis musculose in capite, quàm in ceteris corporis partibus est. Alex. aphr. probl. 2. 41. c. 738.

Dolor est, cum impedimur, ne secundum naturam operari ualeamus. Eustr. 2. ethic. cap. 1. c. 92.

Domestica omnia principio fera prius, quam domestica esse solent. Arist. probl. lec. 10. q. 44. c. 440.

Domesticarum curationum genera quatuor sunt. Regiũ,

atrapium, Ciuile, Priuatum. Arist. econom. 2. c. 801.

Domicilium quoddam in Elide esse legitur, quod ab oppido 8. stadiorum distat discrimine, in quo cum Dionysia persoluuntur, tres vacuos lebetes imponunt, & hæc agentes Græci, peregrinũ, quæ uolunt uasa explorare, foresque domicilij sigillo concludere hortantur, & postquã portas aperire decreuerint, sigilla ciuibus, aduenisque ostendunt, foresque aperiant: & qui ingrediunt, lebetes uino replent, & locum minime oblesum inueniunt: qua de causa quisque suspicari possit, ut id arte incolarum fiat. Arist. de admir. aud. 118. c. 866.

Domini in seruos imperium tyranicum est, quod enim hero uile est, hero agitur, sed hoc rectum esse uidetur. Arist. 8. ethic. Nicom. cap. 10. ch. 205.

Domini scientia est in utendo seruis, & ideo est dominus, non qui possideat, sed qui utatur. Arist. polit. 1. cap. 4. ch. 498.

Dominum unũ esse in similibus, & paribus non est utile, nec iustum, vel si sint leges, nec si non sint leges. Arist. polit. 3. cap. 1. c. 597.

Dominus seruos studiosos parare debet. Arist. econom. 1. cap. 5. c. 779.

Domini non diligentis nõ est possibile esse posse uicarios diligentes. Arist. econom. 1. cap. 6. c. 781.

Dominus prius debet expurgisci, & posterius ire cubitũ quam seruus, nec unquam sine custodia relinquere domum. Arist. econom. 1. cap. 6. c. 781.

Dominus ante lucem surgere debet, quod & ad sanitatem, & ad curã rei familiaris, & ad studiũ philosophiæ prodest, quam plurimũ. Arist. econom. 1. cap. 6. c. 781.

Domini tantum propria est uoluntas. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 21. c. 39. colum. 3.

Dominus a natiuitate est, qui ex lumine intellectus, & sibi sufficit, & alijs. Alb. mag. in 11. metaph. tract. 2. ca. 36. ch. 161. col. 2.

Domus nuper illita magis resonat, quia maior refrigerandi datur facultas propter leuitatem: & leuis est, quia continens adhuc rimisque immunis penitus extat. Nõ tñ admodum humidã uolo intelligi: nulla enim refractione de limo effici potest, & immobilitas aeris aliquid facit: congestus enim cum procedit, occurrit illum retorquere uehementi potest. Ari. probl. sec. 11. q. 7. c. 453.

Domus resonat magis si dolium, lagena, & figulina, ceteraque quis obruat, & operiat, uel puteus, & cisterna, uel aliqua fouea in domo sit: quia resonandi ratio non nisi refractione est, & concaua omnia magis sonant, & solida uasa magis continent aerem, & uehementior fit ictus. Arist. probl. sec. 11. q. 8. c. 453.

Domus omnis regitur a seniore, quare & coloniæ inde propagatæ propter consanguinitatem. Arist. polit. 1. cap. 1. char. 489.

Domus constat e seruis, & liberis, & eius minutissimæ partes sunt, dominus, seruus, maritus, uxor, pater, filius. Arist. polit. 1. cap. 3. c. 491.

Domus administratio alia est uiri, & femine: uiri enim est acquirere, femine uero seruare. Arist. polit. 3. cap. 5. char. 566.

Domus antiquitas ædificabantur per inextricabiles aditus, ex quibus nisi consueti euadere uix possunt, & in se inscrutabiles latebras, si q aggredierent: quod potest fieri, si quis ita disponat ut solent agricolæ illos, quos uocant uinearum tramites. Arist. polit. 3. cap. 1. ch. 737.

Domus partes sunt, homo, & possessio. Arist. econom. 1. cap. 2. ch. 776.

Domus est finis ædificatiuæ artis. Alb. mag. ethic. 1. tra. 6. cap. 1. c. 15. colum. 2.

Domus antiqui fortiores faciebant propter aduersarios, posteriores uero delectabiliores. D. Tho. 7. politic. lec. 9. ch. 113. col. 1.

Donum est largitio possessionis, & signum honoris, & ideo, & auari, & ambitioni dona appetunt. Arist. rhetor.

rhetoricorum primo, c. 23.
Donum est donatio irredibilis, in qua donans non deletur nisi in donatum esse. Alb. mag. ethic. 4. tract. 1. cap. 1. chart. 48. colum. 2.
Dorica est melodia primi toni. D. Thom. 8. polit. lect. 2. chart. 130. colum. 2.
Dormire fabulose quidam dicuntur in Sardis apud heroes longo tempore. Aristoteles physicor. 4. sum. 3. cap. 3. tex. 98. char. 108.
Dormire contingit animal, quia dum alitur, ascendit vapor ab alimeto ad caput, & ubi absumptus fuerit, qui ad cerebrum ascenderat, vapor, redit vigilia. Aristotel. prim. de plantis. cap. 1. char. 363.
Dormietis sanguis effugit a partibus exterioribus ad interiora, ita ut adacto cultello non æque effluere possit. Arist. de hist. ani. 3. cap. 19. chart. 99.
Dormiunt aquatilia, & quæ molliæ, crusta operta, locustæ. Arist. de hist. anim. 4. cap. 10. char. 134.
Dormiens omne necesse est habere sensitivam particulam. Sensitivum autem, quod sentit actu. Aristote. de som. & vig. cap. 1. char. 48.
Dormientem simul simpliciter, & proprie agere sensu impossibile est. ideo necessarium est somnum omnem excitabilem esse. Arist. de som. & vig. cap. 1. c. 48.
Dormiens animal impossibile est simpliciter sentire qualicumque sensu. Arist. de som. & vig. c. 2. ch. 50.
Dormientes quidam moventur, & faciunt multa, quæ vigilantium sunt, non tamen absque phantasmate, & alio quo sensu. Arist. de som. & vig. cap. 3. ch. 53.
Dormiunt vehementer pueri, quia nutrimentum sursum fertur omne: cuius signum est, quod in prima ætate maiores sunt superiores partes, quam inferiores, & ideo epileptici fiunt. Arist. de som. & vig. cap. 4. ch. 55.
Dormientes habent superiora, & exteriora frigida: interiora vero, & inferiora, ut quæ circa pedes, calida. Aristot. de som. & vig. cap. 4. char. 56.
Dormire animalia partem maximam temporis in vtero necesse est; quia incrementum, & pondus in locis superioribus est, tamen expurgati in vtero videntur. Arist. de generat. anim. 5. cap. 1. ch. 264.
Dormitibus accidit sensus, ut quod resurgunt, & multa agunt. Arist. de gene. anim. 5. cap. 1. char. 265.
Dormientes grauius, & suauissime cur non somniant? quia & sensus, & intelligentia hominis tunc suo fungi officio potest, cum animus tranquillatur, & requiescit: qua requie, vel ipsa sciendi ratio constare videtur, ut quæ animus in tranquillitate adducat, & cum non est in tranquillitate nihil intelligere potest, & plurimus motus merito tunc est, cum suauissime quis obdormiscit, quia tunc maxime larga caloris copia in partem interioriorem trahitur. Arist. probl. sect. 3. q. 13. ch. 629.
Dormientes, cum aliquid peragant, non reminiscuntur ea, quæ gesserunt: quod fit, quia talis sensus cum imaginatione quidem aliqua fit, non autem cum memoria. Ioann. grammat. in 5. de generatio. animal. cap. 1. chart. 93. columna prima.
Dormiens non sentit actu, ut vigilans. Auer. de generat. anima. 5. cap. 1. ch. 249. colum. 4.
Dormiunt diutius animalia illa, quæ sunt frigida, & viscosa, multasque habent superfuitates circa locum digestionis, & sunt pellis piffæ. Albertus mag. de som. & vig. libr. 1. tract. 1. cap. 6. char. 26. col. 4.
Dormiunt homines quædo subtiliter audiunt ea, de quibus subtiliter cogitant, vel tractant sine auditu, & apud seipos; quia animæ vigor ingreditur in se, & similiter sensus communis, & trahunt secum spiritum ab exterioribus organis, quæ grauantur frigore, & sic dormiunt. Albertus mag. de som. & vig. libr. 1. tract. 2. cap. 4. char. 29. colum. 2.
Dormiunt homines musicam, ac cantilenas audientes, quia spiritus, & calor protenditur ad exteriora, & con-

sumunt humidum, quod est in eis, & evaporatur, & frigus vincit, & inducitur somnus. Albertus mag. de som. & vig. lib. 1. tract. 2. cap. 4. ch. 29. colum. 2.
Dormire statim post cibum malum est, mouere enim oportet, ac leuiter deambulare. donec cibus resideat, oportet. Alb. mag. de som. & vig. 1. tra. 2. c. 7. ch. 30. col. 2.
Dormiunt libenter, qui in oculis habent venas, frigidi enim sunt, & humidi, & qui caput magnum, quia maximum attrahunt vaporem. Albertus mag. de som. & vig. lib. 1. tract. 2. cap. 8. char. 30. colum. 3.
Dormientes magis sentiunt paruos motus intra se factos quam vigilantes; quia parui motus faciunt sensum in somno propter somnum excludentem multitudinem sensibilium. Albertus mag. de som. & vigil. libr. 3. tract. 2. cap. 6. char. 40. colum. 1.
Dormit diutius, & sapius homo cæteris animantibus, medietas enim vite fere somno tribuitur. Alber. mag. de anim. tract. 3. cap. 23. ch. 26. col. 4.
Dormientes opera vigilantium faciunt propter præsentiam phantasmatum in primo sensitiuo. D. Thom. de som. & vig. lect. 4. ch. 36. colum. 1.
Dormientes tantum somniant, ut dormiunt, & illud est somnium: vigilantibus autem, & languide dormientibus non apparent somnia. D. Thom. de som. & vigil. lectio. 5. chart. 43.
Dormientibus magis apparent simulachra, quam vigilantibus, quia motus maiores tunc cessant. D. Thom. de som. lect. 4. char. 48. colum. 2.
Dormiens, quia non actu sentit, vel intelligit, non perfecte viuit, sed habet dimidium vitæ. D. Thom. ethico. 9. lect. 11. char. 164. colum. 2.
Dormiens non habet perfecte operationes vitæ, nisi eas, quæ pertinent ad animam vegetabilem, quæ inuenitur in plantis, quibus felicitas attribui non potest. D. Thom. ethic. 10. lect. 9. ch. 176. colum. 2.
Dormietis operatio intellectus imperfecta est, si qua sit, solæ enim operationes nutritiue perfectæ sunt. Diuus Thom. ethic. 10. lect. 7. chart. 176. col. 2.
Dorsum est pectus, cuius partes Scapulæ, & Spina sunt. etiam infra è regione ventris Lumbi habentur. Communes autem partis superioris, ac inferioris Costæ vtrinque octonæ. Arist. de hist. ani. 1. cap. 15. c. 25.
Dorsum quibus ingens, & forte, fortes sunt anima. referuntur ad mare. quibus strictum & imbecille est, molles sunt, & referunt ad feminam. Arist. physio. c. 9. c. 348.
Dorsum qui habent pilosum, inuerecundi sunt. referuntur ad bestias. Arist. physio. cap. 10. chart. 354.
Dorsum in homine, & alijs propter quatuor causas factum est: primo ut sit via nuchæ: secundo ut sit clypeus omnium membrorum mollium: tertio ut sit fundamentum fabricæ totius corporis: quarto ut sint motus inclinationis & erectionis. Albertus mag. de anim. lib. 1. tract. 2. cap. 11. ch. 12. col. 3.
Dorsum est via principij, & neruorum motiuorum custodia membrorum nobilium, mollium, fundamentum ossium inclinationis, & erectionis, & status adiutoriū. Alber. mag. de anima. lib. 1. tract. 1. cap. 11. c. 12. col. 3.
Dorsi musculorum, alij flectunt ipsum ad posteriora, alij curuāt ad interiora, & ex his duobus motibus omnes alij dorsi motus oriuntur. Albertus mag. de anima. lib. 1. tract. 2. cap. 16. char. 15. colum. 3.
Dorsum curuantes musculi sunt par desuper positum, quia sunt ex eis, qui caput, & collum, qui à duobus meri veniunt lateribus: quorum extremitates inferiores cum quinque spondilibus pectoris superioribus continentur in quibusdam hominibus: sed in pluribus sunt quatuor. Et eorum extremitates proueniunt ad caput, & collum, & par, quod sub ipso positum est, quod a quibusdam vocatur retiale, & hæc ambo a decima & vndecima incipiunt, & ad inferiora descendunt, & plerumque curuant flectendo, & medio horum musculorum

rum in suis motibus sufficit inuentio, qui in curuatione, & inclinatione duarum extremitatū sequitur motus a dextra, & sinistra. Albertus mag. de animal. lib. 1. tract. 2. cap. 16. char. 15. colum. 3.
Dorsum ad posteriora flectentes musculi sunt, qui proprie musculi dorsi vocantur, qui (secundum antiquorum opinionem) componuntur ex 23. quia cuique eorum ab vnaquaque spondili villus transuersus venit, nisi a propria: & si æqualiter tenduntur, stat deorsum: cum superflue tenduntur, declinat ad posteriora: & cum illi, qui in vno existunt latere, movent dorsum, ad os inclinatur. Alb. ma. de ani. 1. tract. 2. c. 16. c. 15. col. 3.
Dorsum nutritum vocatur id, quod è directo est posterius inter anchas, & appellatur nutritum ad differentiam dorsi pectoris, quia ante ossa illa sunt mæbra nutritiua. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. c. 24. c. 20. col. 4.
Dorsum latum, & solidum virile est. contra muliebrem. Alb. mag. de ani. libr. 1. tract. 2. cap. 26. ch. 23. col. 3.
Dorsum incuruum quorum est, si in molli carne sunt, & si quæ iuxta illam sunt angustiora, ut succinetti, in omni opere præcellent, & in venationis studio summi erunt. Alb. mag. de ani. libr. 1. tract. 2. cap. 26. ch. 23. colum. 3.
Draco per vsum pomorum nauis infestatur, & succum siluestris lactucæ exsorbet. Arist. de hist. an. 9. ca. 6. c. 325.
Draco maris (ut dicit Plinius) est bestia admodum serpentis formata, sed pinnas habet, quibus utitur ad natandum, & impetu suo multa maris spacia pernatans virium suarum magnitudine. Est venenosa, & quos mordere pisces, moriuntur, & si per rete piscatorum ad littus trahitur, subito foueam facit in arenis ut abscondatur. Cinis ossium eius sanat dentium dolores. Alb. mag. de anim. lib. 24. cap. 1. char. 197. col. 2.
Draco secundum Auicennam, & Semeryon est in ordine tertio serpentum, & est generis nomen, & dracones omnes sunt corpore valde magni, quia minor est 5. cubitorum, maior 30. Duos oculos magnos habent & sub labia in mādibula inferiori est eminentia, ut mentum, & sunt ei multi dentes. Minores in Nubia sunt mares, sed in India sunt maximi. Facies habent citrinas, & nigras, & ora maxima, & supercilia eorum oculos cooperiunt: super collum sunt squamæ, tres dentes in superiori mandibula habent, & totidem in inferiori, longos: & prominentes: & morsui accidit a principio dolor paruus, & postea inflammat, & masculi feminis deteriores sunt, & hæc est vera opinio. Sed aliorum opiniones potius vulgi sunt, quam philosophorum, ut Plinius, qui ait esse maximum beluarum, alatum, voce maxima, visu terribili, pedes habere aiunt, Aethiopes eos māducare, & quod incantator super ipsum multa spacia terre volitat, & tandem lassus in mare deijcitur, & submergitur ipse & incantator. Et falsum est dracones ignem spirare, sed vulgus, cum viderit ex aere ignem descendere ex vaporibus accensis, putat draconem volare, & hæc fabula. Albertus mag. de anim. lib. 25. chart. 201. colum. 4.
Draco marinus, ut dicit Auicenna & Semeryon, est ad modum alterius draconis. eius morsus est comminuens, & effoditens carnes, & minus venenosus, quia aquaticus. Alb. mag. de anim. libr. 25. char. 202. col. 1.
Dracopodes est serpens tertij ordinis, & generis draconum, quem dicunt homines vultum imberbis hominis habere, & audiui a fide dignis interfectum fuisse huiuscemodi serpentem in insula Germaniæ, & diu monstratum nostris temporibus. Albertus mag. de ani. lib. 25. char. 202. colum. 1.
DRACO iam constituta republica leges tulit, cuius proprium nihil est, nisi rigiditas poenarum. Aristote. polit. 2. cap. 10. char. 555.
Dragagantum est guma arboris frigida declinans ad scitatem, & guttum prodest in medicinis. Alber. mag. de veget. lib. 6. trac. 1. cap. 16. char. 155. col. 4.

Dryacha auis est carens pedibus, & apparet solum post pluuiam in principio æstatis, & tunc pullificat, & cum pulli coalescunt moritur, pullos relinquens suæ misere vitæ successores. Alb. mag. de ani. 1. 23. c. 1. c. 187. col. 1.
Dualitas est multitudo, ut multitudo idem est quod numerus: sed ut multitudo habet excedentiam, vel simpliciter, vel respectu alicuius, ipsa duo non sunt multa, sed prima pauca. Arist. 10. metaph. cap. 5. te. 20. c. 206.
Dualitas est prima multitudo habens defectum. Aristot. 10. metaph. cap. 5. te. 20. c. 206.
Dualitatem interminatam, siue primam, siue intellectualem, siue animalem, siue naturalem, siue etiam eam, quæ in materia consideratur, aliquis consideret nunquam dicimus diuim agere, aut pati per magnum, & paruū, sed vnicuique eorum, quæ generatur ab ipsa, & magnū afferre, & paruū accomodate in singulis ordinibus entium. Sirian. in 12. meta. vel 13. secūd. lat. ex c. 6. 7. c. 86.
Dualitas non est numerus, quia si multiplicatur, & componitur, idem facit. Io. gra. in 4. phy. tex. 108. c. 110. c. 3.
Dubitare de vnoquoque prædicamento non est inutile. Arist. præd. tract. 2. cap. 3. c. 78.
Dubitationis solutio nihil aliud est, quam inuentio. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 2. ch. 162.
Dubitatio est passio hominis per equalitatem contrariorum rationum. Alex. aphr. in 6. top. cap. 3. c. 77. col. 4.
Dubitatio est in syllogismo confectis ratiocinationibus, ut aliquo sublato falsum arguatur. Alex. aphrod. in 1. elench. char. 113.
Dubitatio in ijs, quæ certandi studio comparantur est, quomodo quis respondendo in reprehensionem non incurrat. Alex. aphr. in 1. elench. c. 113.
Dubitatur maxime de his, de quibus auctores priores diuersas habuere sententias. Alex. Aphr. in 2. metaphy. vel apud latin. 3. cap. 1. c. 54. col. 2.
Dubitatio est quasi ligamentum, & responsio quasi solutio. Auer. 2. de celo. te. 106. c. 78. col. 3.
Dobitationibus oppositio cum dubitationibus non facit destructionem, sed confusionem. Auer. ex dest. destr. disput. 1. c. 17. col. 3.
Dubium tantum est illud, quod probatur. Boet. in top. Cic. lib. 1. ch. 763.
Dubitatio est interminatus motus rationis super vtranque partem contradictionis: vel minus large sumendo, est interminatus motus rationis super partes contradictionis, sine ratiocinatione consensu inclinante. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 1. cap. 1. c. 77. col. 1.
Dubia cum ab Aristotele soluantur, aliquando inquirunt ipse veritatem soluendo, & obijciendo: aliquando obijcit, & soluit post determinatam veritatem, & tunc obijcit, & soluit supponendo opiniones aliorum, & non secundum veritatem, quam ipse opinatur. Diu. Tho. in 1. de ani. 1. 10. tex. 63. c. 14. col. 1.
Dubitatio de re ex hoc confurgit, quia de re aliquid scitur, sed tamen ipsa res non scitur perfecte. Ale. de ales. in 3. metaph. tex. 148. col. 4.
Dubitatio confurgit ab aliqua occultatione. Thom. de Vio in præd. ch. 48. col. 1.
Duces iuuenes nemo eiigit, eo quod non constat eos prudentes esse. Arist. top. 1. 3. cap. 2. c. 437.
Ducis exercitus bonum melius est bono ordinis, quia bonum ordinis est propter ducem. Arist. 12. metaph. ex su. 3. cap. 2. te. 52. c. 261.
Dux bonus, & Imperator est, non qui omnino vincit, sed qui præsentis exercitu ita vitur, ut in bello oportet. Eust. 1. ethic. cap. 6. ch. 69.
Ductilia sunt, quæ eadem percussione possunt in latus, & in profundum secundum superficiem transferri secundum partem, ut res: non ductibilia, quæ non possunt, ut lapis, & lignum. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. te. 47. c. 580.
Ductibilia omnia sunt imprestibilia: imprestibilia autem omnia non sunt ductibilia, ut lignum. Aristot. meteor. 4. su.

fu. 2. cap. 2. tex. 47. ch. 580.
Ductibilia sunt primo aurum, deinde argentum, post
 primum multum depuratum, deinde ferrum, sed aurum
 ducitur in maximam dilatationem, stannum, & plu-
 bum minus. Alb. mag. 3. de miner. tra. 2. c. 2. c. 246. c. 2.
Dulce est nimis nutritiuum, & super natatiuum. Arist.
 de sens. 4. cap. 4. ch. 17.
Dulcia cum sint nobis similia, quam acria, ocyus a dul-
 cibus implemur, quia non eque premature concepta-
 culum, ex quo hausimus, & corpus, quod vescitur, im-
 pletur: sed venter repletus aliquando est, ut sitientium;
 fitis autem nihilominus super est, fitis enim ob id non
 restat, quod venter plenus sit humoris, sed quia membra
 corporis omnia humorem commodum sibi attraxerunt,
 & tunc sitire cessamus. Arist. probl. sec. 22. q. 2. ch. 549.
Dulcia cur minus dulcia sentiantur calida, quam refrige-
 rata? quia dulce calidum est, & ignis igni adijcitur: er-
 go calor impedit. Vel quia ignis vires omnium mi-
 nuit, quia vim obtinet commutandi. Arist. probl. sec.
 22. q. 12. ch. 552.
Dulce non idem est cuique secundum naturam, sed alijs
 animalibus alia. Arist. polit. cap. 5. ch. 499.
Dulcia omnia, cur lienem, & iecur auget? quia iecur per
 sui similitudinem facile dulcia attrahit: lien, cum par-
 tem sanguinis feculentam de iecore attrahat, largio-
 rem quoque elicit sanguinem, pro copia, que posita in
 iecore est, quod quidem tam peragit, quandiu inua-
 leat vis efficiendi, unde nomen sortitus est. Ale. aphro.
 probl. 2. 86. ch. 764.
Dulce, & amarum calida esse si senserimus, hoc non est
 nisi respectu corporis humani, non respectu naturæ
 ipsius rei; experientia enim licet hoc in corpore ostendat
 humano, tamen hoc non demonstrat naturam ip-
 sorum. Auer. 2. de ani. te. 105. c. 148. col. 1.
Dulcia aliqua frigida esse impossibile est: videtur enim,
 quod plantæ amari saporis apud complementum
 sunt dulces, aut insipide in principio. Auer. 2. de anim.
 tex. 105. ch. 148. colum. 1.
Dulce est id, quod delectabile est secundum naturam.
 Alb. mag. 2. de ani. tract. 1. cap. 10. c. 15. col. 4.
Dulce, vel ex dulci commisto omnia nutriuntur. Alber.
 mag. de sen. & sen. tract. 2. cap. 6. c. 13. col. 3.
Dulce per accidens nutrit eo quod substantiam nutriti-
 fapor ostendit esse conuenientem, vel inconuenientem.
 Alb. mag. de nutri. & nutri. tract. 1. cap. 1. c. 64. col. 1.
Dulcis saporis subiectum est substantia grossa, terrea,

æqualis, vel media inter calorem, & frigus. Alb. magn.
 de veg. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 2.
Dulce, & amarum contrariantur per formas saporum,
 non per subiectum, aut per qualitates primas. Alber.
 mag. de veg. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 139. col. 2.
Dulce, & pingue dilatant linguam, & leniunt, & linguæ
 asperitatem remouent. Alb. magn. de veg. l. 3. tract. 2.
 cap. 3. ch. 139. col. 2.
Dulcis saporis operatio frequenter est digestio, lenifica-
 tio, & nutrimenti multiplicatio, quia fortiter attrahit-
 tur ab eo, quod nutritur, quia natura eum diligit, ita
 quod aliquando inducit opilationes. Alb. mag. de veg.
 l. 3. tract. 2. cap. 4. ch. 139. col. 3.
Duplicatio eiusdem termini, est bis in propositione ea-
 dem acceptio. Magen. in prior. ch. 41. col. 4.
Durau dicitur esse belluam crudelem, velocem, fortem in
 venatorem, & canes, stercus intorquentem, & sic ster-
 coris fetore, & viscositate venatores impediunt, &
 canes ab infecutione sua. Alb. magn. de ani. l. 22. cap. 1.
 ch. 176. colum. 3.
Durum est, quod congelatum est, congelatum vero, sic-
 cum est. Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 2. te. 13. c. 426.
Durum est, quod non cedit in seipsum secundum super-
 ficium. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 1. te. 29. ch. 568. Idem
 Arist. 3. de celo. cap. 1. te. 11. ch. 336.
Durum, & molle ad tactum determinantur, excedens
 enim ipsum dicitur durum, deficiens molle. Arist. me-
 teor. 4. su. 2. cap. 1. tex. 29. c. 568.
Durum, & molle necessario est corpus terminatum suo
 proprio termino, aut enim cedere, aut non, adhuc con-
 cretum esse: hoc enim definitur. Arist. meteor. 4. su. 2.
 cap. 2. tex. 30. ch. 568.
Durum est, quod habet potentiam, vt facile non scinda-
 tur. Simp. in præd. ch. 64. Idem. Boet. in præd. ch. 177.
Durum est id, quod magis retinet speciem. Simplic. in
 præd. char. 66.
Duritiem consequitur grossitudo. Auer. meteor. 4. char.
 210. colum. 4.
Dure testæ animal generatur per se absque coitu in limo,
 vel arena, & secundum diuersitatem limi, vel arenæ est
 diuersus. Alb. mag. de ani. l. 5. trac. 2. cap. 2. c. 55. col. 3.
Dura habent esse ea, ex quibus percussis sonus redditur,
 vt aer extrudatur, quæ extrusio est causa generationis
 soni. D. Tho. 2. de ani. l. 16. tex. 78. c. 37. col. 2.
Durationis differentia alicuius rei est propter rationem
 speciei. D. Tho. ethic. 1. c. 7. col. 3.

EADEM secundum se dicitur
 tur duobus modis. Primo,
 quorū materia est vna, aut
 specie, aut numero. Alio,
 quorum vna est substantia.
 Arist. 5. met. c. 9. te. 16. c. 97.
 Eadem tribus modis secū-
 dum accidens dicitur. Primo,
 cum duo accidentia vnum
 de alio dicitur. Secundo, vt
 cum accidens de subiecto.
 Tertio, vt cum subiectum de accidente, & præter hos
 sunt alij, vt cum accidens simpliciter prædicatur de cō-
 posito ex subiecto & accidente, vt Socrates musicus est
 albus: alio modo, cum prædicatum cōpositum est idē
 subiecto simpliciter. Arist. 5. metaph. cap. 9. tex. 16. c. 97.
 Eadem eidem quæ sunt, inter se quoque eadem sunt. Io.
 gram. 1. phy. tex. 17. c. 8. col. 4.
 Eadem sunt, quæ in materia, & forma conueniunt, Aue.
 in quest. log. q. 8. c. 370. col. 3.
Eale bestia est, vt equus, caudam e' elephantis habens simi-
 lem, colore nigra, maxillas habens, vt aper, & cornua
 longiora quam cubitus: ad obsequium cuiuslibet ve-
 cturæ commoda esse dicuntur cornua; quia non riget,
 sed mouetur a radicibus, vt membrū a iunctura; & est
 aial aquaticū. Al. mag. de ani. l. 22. tra. 2. c. 1. c. 180. c. 1.
Ebenus niger est, & terreus, euaporauit enim aer; Arist.
 meteor. 4. sum. 2. cap. 3. tex. 41. c. 575.
Ebrii sunt, non qui vehementer, sed qui leuiter delirant;
 quia nec tam parum biberunt, vt similes sobrijs sint,
 nec tam multum, vt langueant, quomodo efficiuntur,
 qui multum hauserunt. Adde, quod sobrii ratione iu-
 dicant, penitus temulentum ne tentant quidem aliquid
 iudicare, leuiter ebriati iudicant, quoniam vino non
 penitus detinetur, sed prauè id faciunt, quoniam sobrii
 non sunt; quo fit, vt mox contemnant alios, & contem-
 ni ab alijs seipsi existiment. Arist. prob. sec. 3. q. 2. ch. 365.
Ebriosis tremunt, & eo magis, quo libentius merū hau-
 serint; quia vinum calefacit, sua facultate amplificata,
 plusquam opus est, ac vires corporis patiuntur; calorē
 proprium corporis se permittens extinguit: quo ex-
 tincto, refrigeratoque corpore, accidit, vt tremores
 oriantur. Arist. probl. sec. 3. q. 5. c. 366.
Ebrijs grauius omnia circumferri videtur, & inter ebrie-
 tatis initia res remotas cernere nequeunt; quia cōspe-
 ctus sæpe a calore vini cōpellit, atq; cōmouet, nil. n. re-
 fert cōspectus moueat, an res cōspectui obuia sit, & si
 fallit ebriorū cōspectus in rebus appropinquis, multo ma-
 gis id euenire debet in remotis. Ari. pb. se. 3. q. 9. c. 369.
Ebriosis eo magis tremunt, quo largius merū hauserint:
 vinum autem vim calefaciendi obtinet, & tremor ex
 frigore proficiscitur, quia nihil prohibet eandem rem
 a contrarijs effici, dummodo non agant eodem modo,
 sed diuerso; ebriosis enim suo emarcescente calore tre-
 munt; superat enim propriam calorem calor vini ad-
 uentitius, & extinguit. Aristot. problem. sec. 3.
 quest. 25. char. 375.
Ebrii, qui a vino leuiter tenentur, magis delirant, quam
 qui, aut grauius se se ebriant, aut sobrii manent:
 quia sobrius recte iudicat; qui omnino ebrius est, sen-
 sibus interceptis onus sustinere non potest, & nihil iu-
 dicat: qui leuiter se ebriant, iudicat quidē, quia non
 multum vinum hausit: sed quoniam a vino detentus
 aliquatenus est, potestatem recte iudicandi amisit. ita-
 que peccat necesse est. Aristot. problem. sec. 3. quest.
 26. char. 377.
Ebriosis solis calore maxime gaudere solent, quia conco-
 ctionem desiderant, & quia refrigerati admodum

sunt, ex quo attoniti, ac stupidi fieri solent a potu.
 Arist. probl. sec. 3. q. 28. ch. 378.
Ebrii vino iuuenes potius, quam senes mingunt, quoniam
 iuuenes humidi sunt, & calidi: multum excrementum
 humoris confluit in vesicam, exiguus enim a corpore
 eorum absorbitur, quamobrem id effundi necesse est.
 Senioribus vero corpus pro sua siccitate humorem
 nimium attrahit ac imbibit, & quia iuniorum natura
 ad somnum propensior est quam seniorum, quocirca
 grauius iuuenes cōpositos vrinæ sæpe excitatio la-
 tet, vt hæc prius erumpat, quam illi surrexerint, senio-
 res vero non latent. Aristot. probl. sec. 3. q. 33. ch. 380.
Ebrijs duplices poenæ institutæ sunt. Aristot. 3. ethicor.
 cap. 5. char. 61.
Ebrii, si mali quid perpetrarint, sine controuersia affe-
 runt iniuriam, nam ipsi sibi eius ignorantia causa ex-
 titerunt. Arist. mag. moral. 1. cap. 31. c. 310.
Ebrii vino cur multi obierunt? quia vini copia natura-
 lem, vitalem, ac animale vim omni suo calore oppri-
 mit: & maxime hi sentiunt, qui calorem in vitam exi-
 guum continent, atque imbecillius; qui autem mul-
 tus, ac validus est, resistere amplius potest. Alex. aphr.
 probl. 1. 17. ch. 670.
Ebrietatem pingere volentes, liberum patrem Bacchis
 comitatum non inepte fingunt: choreati enim quam
 vini hilaritas extrahit, baccharum equū designatur. Sa-
 tyros comungunt ratione agilitatis, & facilitatis, Ly-
 diam addunt, quoniam per immodicum vini vsum
 hominem resoluere necesse est. Pardi sectantur, quia
 varia imaginantur, qui vini multum hauserunt. Aga-
 uem Pithei matrem suam discepisse filium narrant,
 quoniam multi per vinolentiam facile in homicidium
 ruunt. Bacchus nudus effingitur, quoniam mentem
 & animum detegit: arsit Venere Bacchus: arsit
 Ariadnam, quoniam vino inebriatus, libido maxima
 oritur: Baccho non deest caluus comitatus propter
 cerebri detrimentum, & Pana huic addunt ob vi-
 ni summam potentiam. Bacchus a fulmine prius
 quam veniat in lucem tangitur, eximitur vtero maris
 coniectus in femur patris clauditur, quoniam vinum
 per sepe fictilibus contentum Soli exponitur, & vires
 accipit in plenum. Sorores quatuor Bacchus habet,
 quia vinum quatuor partes habet, vt sanguis partem
 dilutissimam, quam renes hauriunt, & tenuem quan-
 dam veluti florem, quæ fellis folliculus trahit, & cras-
 sam, quam lien capit; & sinceram, quæ in membra di-
 gesta alere potest. Alex. aphr. probl. 2. c. 766.
Ebrii res moueri vident, & formas longas habere pro-
 pter humiditatem multam a cerebro ad oculos fluen-
 tem. Alber. magn. in 2. de anim. tract. 3. cap. 14. char.
 24. colum. 3.
Ebrii facile cadunt, quia vinum detinet horum neruos
 motiuos, & trementes facit. Alb. mag. de somn. & uig.
 l. 2. tract. 2. cap. 1. c. 34. col. 1.
Ebullitio differt a fritione, quia ebullitio fit in frigido
 humido a calido euaporante, & resolute spiritu: fri-
 xio fit a frigido calidam extinguente, uel est focus cō-
 sequens ipsum. D. Tho. in 2. meteor. l. 16. c. 162.
Eccentricos esse impossibile est, quia cōtingeret in corpori-
 bus celestibus esse corpora non uere rotunditatis, nec ha-
 bentia actionē, sed quasi replētia, & forte est inuenire
 Astronomiā cōuenientē huic, quod apparet de Luna
 sine orbe eccentrico. Auer. 2. de celo. te. 32. ch. 54. c. 3.
Eccentricos esse impossibile est, nisi esset possibile quod
 inter corpora celestia essent, aut uacuum, aut corpora
 replētia non rotunda naturaliter, neque mota cum
 hoc, cum medium debet esse unitū corpori, quod cir-
 culariter mouetur. Auer. 2. de celo. tex. 33. c. 55. col. 4.
Eccentrica si essent, essent plura centra, & plura corpora
 graua extra terram, quod impossibile est. Auer. in 12.
 metaph. tex. 45. ch. 154.

Eccentrica si essent, oporteret in cælo inuenire corpora superflua ad implendum vacuum. Auer. in 12. metaphys. tex. 45. c. 154.

Echinis caro denegata est, hocque peculiare habent, vt nullam intus carnem contineant, sed nigra quædam in omnibus vice carnis spectamus, & horum plura sūt genera. Primum quod cibo idoneum est, in quo, quæ oua appellant, magna, esculentaq; existunt, & in maiori, & minori corpore: nam & nouelli paruique plerumq; illis constant. Secundum, & tertium sparagi, & brissi, quæ genera pelagia sunt, raroque inueniuntur. Est aliud genus minutum, spinis longis, præduris, quæ gigni in alto gurgite solitum. Dentes quini omnibus echinis sunt, & cui intrinsecus. eorum corpus priore, ac nouissima parte continens est: cætera vero non continuum, sed simile laterne, cui non obducta sit membrana. spinis suis, vt pedibus vtuntur echini, quibus innixi mouentur, ac sedem immutant. Aristot. de hist. anim. 4. cap. 5. char. 123.

Echinum interuallo annuo viuere aiunt. Aristot. de adm. aud. 64. c. 450.

Echo fit, quando ab aere vno facto propter vas, quod terminauit, & prohibuit frangi, iterum aer repellitur quæ admodum sphaera. Arist. 2. de an. su. 4. c. 4. tex. 8. c. 635.

Echo videtur semper fieri, sed non clare, quia accidit in sono, vt in lumine. Arist. 2. de an. su. 4. c. 4. t. 80. c. 635.

Echo diapason consonantia resultabit, si duorum doliorum alterum inane, alterum dimidiatum sit; quia echo dupla dimidiati ad inanis existit. Aristoteles problem. sect. 19. quæst. 51. char. 527.

Echo per refractionem aeris redditur, quoties percussus aer vnus idemque permanens indutum quidpiam, & concauum fertur, & ab aere, qui in eadem concauitate detinetur, complectitur, nec dissoluitur, vel diffunditur; sed vnus idemque permanens expellitur, & videnter in id recurrit, vnde delatum est. Alexan. aphro. in pri. de anim. cap. 15. ch. 36. colum. 1.

Echo est aer repercutus, percussus prius a vocante, postea solidis occurrens corporibus repercutitur. Alex. & Eustr. in 2. poster. char. 95. colum. 1.

Echo semper fit, cum fuerit ita fortis, quod faciat passionem permanētem in aere, aliam numero a prima passione, & similem ei in qualitate. Auerro. 2. de anima. tex. 80. char. 142. colnm. 4.

Echo, & tintinnus differunt, quia tintinnus est proprie metallorum reflexus sonus. Albertus mag. in 2. de ani. tract. 3. cap. 19. char. 25. colum. 3.

Echo fit per repercussionem aeris moti a corpore sonante ad aliquod corpus concauum. Diuus Thomas in posterior. char. 97. colum. 2.

Ecnēias est spiritus ex nube per eam segregatus, & vehementer deorsum lapsus. Alexander aphrodisi. in 3. metaphys. cap. 1. tex. 3. char. 69. colum. 1.

Edaces dicuntur, qui multo obsonio velcuntur. Eustrat. 4. moral. cap. ter. c. 170.

Efficientem causam cum cognoscimus, tunc oēm transmutationem, generationem, & actum maxime cognoscimus. Arist. 3. metaph. cap. 1. tex. 3. c. 43. col. 2.

Efficiens munus suum obire potest absque exemplari. Alex. aphrod. in pri. metaph. char. 36. colum. 1.

Efficiens, & finalis causa, vel ambæ sunt exemptæ ab eo, cuius sunt causæ, vel si quando altera harum habet eadem specie est, hæc autem est finis. Alexander & Eustr. in 2. poster. char. 4. colum. 2.

Efficiens proprie est causa: materia, & forma sunt concausæ: exemplar, & finis, non ipsius effectus proximi, sed facientis faciendi sunt causæ. Simp. in præd. c. 85.

Efficientia alia sunt generalia, alia specialia, alia perfectiua, alia vniuersalia, alia diuisiua, alia, quæ habet quandam rationem in rebus. Simp. in præd. c. 85.

Efficientes causæ immobiles non considerantur a natu-

rali, sed a metaphysico. Simp. in 2. phy. c. 128. colum. 1.

Efficiens esse in anima perpetuum, immortaleque est. Simpl. in 3. de anim. text. 20. char. 65. colum. 1.

Efficientia sunt etiam per se, & per accidēs: & per se alia sunt proxima, alia remota. Auerroes primo rhetorico rum. tract. 1. cap. 9. chart. 35. colum. 3.

Efficiens primum in actu est, & in omni eo, quod procedit de potentia ad actum, cuius virtus in semine informat omnes alias, & sic informatæ sunt vires illæ in semine, vt artifex in artificiato, & conuertitur substantia feminis in spiritū, & spiritus ille mouet materiam ad similitudinem primi efficientis: vt cum homo generet hominem ex spermate, est in spermate calor, & spiritus animæ. si autem hominis, ergo rationalis est, & oportet quod ex potentia efficiatur in actū; & quicquid ex potentia efficitur in actum, numeratur numero generatorum, sequitur, quod aia numeratur numero generatorū, quod est propositum. si alteram aiam generat, tunc generatū non est ex conuenienti in forma, & specie. Alb. ma. contra Auer. de vnit. intel. c. 5. c. 81. col. 3.

Efficacia propria duo sunt, natura, & intellectus; at natura non est nisi ad vnum, vnus autem ad se non est ordinatio: intellectus autem in omnibus in quibus est, plurium est. Alber. mag. de caus. & process. vniuersitatis a prima caus. lib. 1. tract. 2. cap. 8. char. 192. col. 3.

Efficiente causa vtitur primus philosophus in demonstrando, considerans primum mouens immobile propter suam formam, quam in se substantialiter habet agendo ad formam facit scire substantiam. Albertus magnus. 3. metaphysic. tract. 3. cap. 2. ch. 84. colum. 1.

Efficientes causæ duplicis sunt effectus, vniuersi, & æquiuoci: vniuersi, quoniam in specie vna, vel in genere vno, vel secundum proportionem communicant effectus in eo, quod effectus est, & causa vt causa est, vt ignis calidus calefacit, & ignis æquiuoci autem, quando communicant dicto modo, vt motus calefacit, & ignis rarefacit. Alb. mag. in 5. meta. tract. 1. cap. 3. c. 99. col. 3.

Efficiens primum in effectiuis est impassibile, vt in mouentibus primum mouens est immobile. D. Thomas in pri. de genera. & corrupt. lect. 20. tex. 54. c. 18. col. 1.

Efficiens est causa finis, vt ad esse finis causæ efficientis, quantum ad rationē causalitatis, nam efficiens in causa est vt agat, non autem agit, nisi causa finis, vnde ex fine habet efficiens suam causalitatem. Diuus Thomas quinto metaphysicorum libr. 2. text. 2. char. 262.

Efficientem causam statuere volentes antiqui philosophi quadrupliciter se habebant: quia alij non multa generabant, sed de illa ratione causam materiale solum ponebant omnino negligētes causam efficientem: alij negabant motum, & sic efficientē causam ponere non cogebantur; alij omne ens vnum esse ponebant secundum rem, sed plura secundum sensum, & sic plures causas ponebant fm sensum: alij inter entia realem differentia ponebant, & cogebantur isti causam efficientem cum materiali ponere. Alex. de ales in 1. met. c. 14. col. 2.

Efficiens aliud æquiuocum, aliud vniuersum, & differt, quia primo modo effectus est virtualiter in causa, sed non formaliter; secundo effectus est in causa, & virtualiter, & secundum similitudinem formæ. Alexander de Ales in quinto metaphys. tex. 2. char. 104. colum. 1.

Efficiens æquiuocum habet virtutem super totam speciem, vniuersum autem non. Alexan. de Ales in quinto metaphysicor. text. 2. char. 104. colum. 1.

Efficiens vniuersum si haberet virtutem super totam speciem, efficeret seipsum. Alexander de Ales in quinto metaphys. tex. 2. char. 104. colum. 1.

Efficiens aliud est respectu fieri, aliud respectu esse. Alexan. de Ales in 5. metaph. text. 2. ch. 104. colum. 1.

Efficiens aliud est per motum, vt agētia secundaria, aliud sine motu, vt agens primum. Alexan. de Ales in quinto metaphys. tex. 2. char. 104. colum. 1.

Efficiens,

Efficiens, & finis sunt sibi inuicem causæ. Alexan. de ales in 5. metaph. t. 2. c. 105. col. 2.

Efficiens non est in fine quoad suum esse, sed quoad suā causalitatem, Alexander de ales in 5. metaph. tex. 2. char. 105. colum. 2.

Efficiens, & factum sunt vnum in se: quia omne quod fit, fit a sibi conuenienti, differunt tamen numero. Alex. de ales 12. metaph. tex. 24. c. 337. col. 1.

Efficiens, & finis, in separatis a materia, incidunt in idē. Alex. de ales 12. metaph. tex. 41. ch. 546. col. 3.

Effectum vnum, & eundem ob multas causas esse cōtingit. Arist. poster. li. 2. ca. 11. tex. 8. c. 370.

Effecta eodem modo dicuntur, vt causæ: nam alia, vt propinqua: alia, vt remota: alia, vt genera proferuntur, alia per accidens, aut per se, aut vt coniuncta, aut vt separata. Them. in 2. phy. t. 35. c. 23. col. 1.

Effectorum alia alicuius gratia fiunt, vt ea, quorum opifex, aut natura, aut voluntas est, alia nullius, vt capillū cum vellimus. Them. in 2. phy. tex. 49. c. 23. col. 4.

Effectum, & constitutum ex materia, & forma, vt formæ est particeps est aliquid, & per formam appellatur, & denominatur, vt autem materia participat, in continuo fluxu, & mutatione versatur, & sic non est simpliciter. Simp. in 1. phy. c. 44. col. 2.

Effectio eadem est cum passione. Simp. in 3. de anim. & sect. 1. t. 139. c. 51. col. 2.

Effectus sæpe notiores sunt suis causis. Ioan. gram. in 3. phys. te. 48. c. 41. col. 2.

Effectus animi homines ad actiones incitare consueverunt. Eustr. 4. mor. cap. 1. c. 168.

Effectio & affectio subiecto idem est, ratione differunt. Eustr. vel Mich. ephes. 9. eth. ca. 5. c. 451.

Effectus est, quod præcedens causa perficit. Boet. in top. 1. 2. char. 116.

Effectus vnus simplicis, est causa vna. Alber. magnus de spir. & respir. l. 1. trac. 2. cap. 1. c. 55. col. 1.

Effectus aliquando potest esse notior quoad nos, quam causa: ideo nihil prohibet demonstrationem fieri per effectum, & non per causam, licet sit quia, & nõ propter quid. D. Tho. in poster. c. 55. col. 1.

Effectus quia a pluribus causis procedere potest, ideo vna illarum concludi non potest. Diuus Thom. in poster. ch. 55. colum. 4.

Effectus causæ agentis a proposito est illud, quod accidit ex intentione agentis, vnde quicquid prouenit in effectu præter intentionem, est per accidens. D. Tho. in 2. phys. lec. 8. tex. 50. c. 24. col. 1.

Effectus quandoque non peruenit ad similitudinē causæ secundum eandem rationem speciei, propter excellentiam ipsius causæ. Diuus Thomas secundo metaphys. lec. 2. tex. 3. char. 104.

Effectus relati ad aliquam inferiorem causam nullū ordinem habere videntur, sed per accidēs sibiipsis coincidunt, qui si referantur ad superiorem causam, & cōmunem, ordinati inueniuntur, & non per accidens conuincti, sed ab vna per se causa simul producti sunt. Diuus Thomas sexto metaph. lec. 3. tex. 7. char. 418.

Effectus omnes, qui hic fiunt, prout ad primam causam referantur, inueniuntur ordinati, & non per accidēs existere, licet per comparisonem ad alias causas, per accidens esse inueniantur. Diuus Thom. 6. metaphys. lec. 3. tex. 7. char. 420.

Effectus dependet ex eadem causa, & omnia, quæ sunt per se accidentia illius effectus. Diuus Thom. 6. metaph. lec. 3. tex. 3. ch. 420.

Effectus in suis naturis assimilatur causis proximis non remotis. Diuus Thomas 6. metaphysic. lec. 3. tex. 7. charta 420.

Effectus quoad assimilationem propinquius aspicit intellectum, quam amorem, quia effectus artificialis ita assimilatur intellectui, quod assimilatur appetitui:

effectus enim artificialis assimilatur cōceptui, qui quidem conceptus ita est in intellectu, quod non est in appetitu. quo autem ad determinationem actionis, videtur, quod appetitus uel amor propinquius aspiciant effectum, quam intellectus. Alexan. de ales in 1. metaph. ch. 15. col. 3.

Effectus materialis de ratione sui indiget, vt sit deductus de potentia ad actum, & cum nihil de seipso generetur, ergo deducitur ab aliquo agente, quod ob aliquem finem deducit; & cum educatur de potentia passiuā ad actum, oportet, quod potentia passiuā concurrat per se ad ipsū effectum, & ipse actus, & potentia passiuā fundatur super materiam, & actus super formam, vel est idem, quod forma, & ita ad effectum quatuor causæ concurrunt. Alexan. de ales in 5. metaph. tex. 2. ch. 105. col. 1.

Effectus per se assimilatur agenti suo in forma: effectus per accidens dicitur per accidens, qui exit aspectum agentis, & formæ. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 30. char. 216. colum. 3.

Effectum conuerti cum causa duobus modis contingit, primo secundum prædicationem; secundo secundum causam. Thomas de Vio. in posterio. text. 48. char. 139. colum. 2.

Effluxiones vocantur, quæ intra septimum diem foemina a conceptu corruptionis incidunt. Aristot. de hist. anim. 7. cap. 3. ch. 254.

Effluxio in quibus est, in ijs quoque affluxu opus est. In ijs autem auctio, & diminutio cōsideratur. Io. gram. in 2. de ani. tex. 69. c. 56. col. 4.

Effeminatum constanter pronuncia, cum vides fluxum ceruicis, & laborum quandam contractionem risui similem, & inordinatam oculorum conuersionem, & aliquam inconstantiam in sedendo, & stando, & vocē tremulam audis. Albertus magnus de animal. lib. 1. cap. 22. tra. 2. char. 20. col. 2.

Egestas seditiones, & delicta parit, ideo curandum ne ciues in miseriam incidant. Aristoteles polit. secundo. cap. 4. char. 528.

Egestate nulla fit oblectatio, est enim egestas ægritudo. Arist. mag. moral. 2. cap. 8. c. 339.

Egyrthus est avis parua in spinarū condensis nidificans, cum abino inimicitias habens, quia fricans deicit spinas, & eius nidum, & avis insidet in fracturis dorfi, & pungit vlcera eius. Alb. mag. de ani. lib. 23. c. 187.

Eiaculatio ignis est enatus attritu, in aere pernici motu inuehens, ob eamque pernicitatem oblongam formam simulans. Arist. de mund. ca. 3. c. 819.

Eiusdem, & diuersi locus primum. Vtrum idē vel diuersum secundum propriissimum eorum, qui dicti sunt de eodem, modorum vnum, idem propriissime dicitur, quod numero vnum, considerandum autem in casibus coniugatis. Arist. top. 7. ca. 1. c. 536.

Eiusdem & diuersi locus 2. ex oppositis: nam si hæc eadem, & opposita his. Arist. top. 7. ca. 1. ch. 536.

Eiusdem & diuersi locus 3. ex effectiuis, corruptiuis, & generationibus, & corruptionibus, & omnino ex his, quæ se habent similiter alterum ad alterum. Aristot. top. 7. cap. 1. char. 536.

Eiusdem & diuersi locus 4. Considerandum est quorum alterum maxime dicitur quoduis esse, si & alterum ipsorum secundum idem maxime dicitur. Aristoteles top. 1. 7. cap. 1. c. 537.

Eiusdem & diuersi locus 5. Considerandum si cui alterum, idem & alterum: nam si non ambo sunt eidem eadem, manifestum quod nec sibi inuicem. Arist. top. 1. 7. cap. 1. char. 538.

Eiusdem & diuersi locus 6. Ex ijs, quæ his accidunt, & quibus hæc accidunt considerandum. Aristoteles top. 1. 7. cap. 1. ch. 538.

Eiusdem & diuersi locus 7. si genus vtrisque non idem:

E c sed

sed hoc quidem bonum, illud autem malum. Aristot. top. l. 7. cap. 1. char. 538.

Eiusdem & diuersi locus 8. si genus idem, differentiæ vero non eadem de utroque prædicantur, sed de hac, quia est contemplatiua scientia; de hac quoniam actiua. Arist. top. l. 7. ca. 1. char. 538.

Eiusdem, & diuersi locus 9. ex magis, si hoc suscipit magis, illud non, aut si ambo suscipiunt, non autem simul. Arist. top. l. 7. ca. 1. ch. 538.

Eiusdem, & diuersi locus 10. ex appositione, si idem vtrunque appositum non facit idem. Aristoteles top. lib. 7. cap. 1. char. 538.

Eiusdem, & diuersi locus 11. si eodem ab utroque sublato, quod relinquitur, est alterum. Arist. top. lib. 7. cap. 1. char. 538.

Eiusdem, & diuersi locus 12. Considerandum non solû si iam aliquid accidit impossibile per positionem, sed & si possibile sit ex suppositione existere. Arist. top. l. 7. cap. 1. char. 538.

Eiusdem, & diuersi locus 13. Vniuersaliter dicendo ex ijs, quæ quomodo de utroque prædicantur, & de quibus hæc prædicantur, considerandum si alicubi dissonant. Arist. top. l. 7. ch. 539. col. 1.

Eiusdem, & diuersi locus 14. Quia multipliciter idem dicitur, considerandum si secundum alium aliquem modum eadem sunt: nam specie, vel genere eadem, non necesse & numero esse eadem. Aristot. top. l. 7. char. 539. colum. 2.

Eiusdem, & diuersi locus 15. Vtrum sic eadem, vel non sit considerandum. Arist. top. lib. 7. ch. 559. col. 2.

Eiusdem, & diuersi locus 16. si potest alterum sine altero esse, non enim erit idem ad idem. Arist. top. lib. 7. char. 539. col. 2.

Eiusdem, & diuersi locus 17. Constructiuorû locorum nullus locus eiusdem utilis est. Aristot. topic. lib. 7. capit. 2. char. 539.

Eiusdem, & diuersi locus 18. Construere volenti primum scire oportet, quoniam nullus, vel pauci disputantium terminum syllogismo colligunt, sed omnes principium quod tale est, accipiunt. Aristot. top. l. 7. cap. 2. char. 539.

Eiusdem, & diuersi locus 19. Alterius negotij est exacte de termino tractare. Arist. top. l. 7. ca. 2. c. 539.

Eiusdem, & diuersi locus 20. Inspiciendum in contrarijs, & oppositis, & totas orationes, & secundum partem considerare, nam si opposita, opposita & causa, quæ dicta est, propositi necesse est esse. Aristot. top. lib. 7. cap. 2. char. 540.

Eiusdem, & diuersi locus 21. Quoniam contrariorum plures complexionones, sumendû ex contrarijs qualicumque maxime apparebit contraria definitio. Arist. top. l. 7. cap. 2. char. 540.

Eiusdem, & diuersi locus 22. Si contrarium in contrario, propositum autem non est in eodem, manifestum, quoniam in contrario erit, quia contraria in eodem genere, & in contrarijs generibus sunt. Aristot. top. l. 7. cap. 2. char. 540.

Eiusdem, & diuersi locus 23. Differentias contrarias de contrarijs arbitramur prædicari, vt de albo, & nigro, vel non necessarium est de contrarijs differentias prædicari nisi in eodem genere sint contraria. at quorum genera sunt contraria, nil prohibet eandem differentiam de vtrisque dici. Arist. top. l. 7. ca. 2. c. 540.

Eiusdem, & diuersi locus 24. Si definitio est ex genere, & differentijs, si contrarij est definitio manifesta, & quæ propositi definitio, manifesta erit. Arist. top. l. 7. cap. 2. char. 541.

Eiusdem, & diuersi locus 25. ex casibus, & coniugatis. Arist. top. l. 7. c. 551. col. 2.

Eiusdem, & diuersi locus 26. ex similiter se habentibus ad inuicem. Arist. top. l. 7. ca. 2. char. 541.

Eiusdem & diuersi locus 27. ex eo, quod est magis, & similiter, quod est similiter, quoties contingit construere duas ad duo comparantem. Aristoteles topic. l. 7. cap. 2. char. 542.

Eiusdem, & diuersi locus 28. Maxime vtilis sunt, qui ex casibus, & coniugatis: quo circa eos promptos habere oportet, vtilissimi enim sunt ad plurima. Aristot. top. l. 7. ca. 2. ch. 542.

Eiusdem, & diuersi locus 29. Efficacissimi omnium locorum sunt communes. Arist. top. l. 7. ca. 2. ch. 542.

Eiusdem, & diuersi locus 30. Si per metaphoram dixit nomen, vel idem de eodem prædicauit, vt diuersum: & si quis alius communior, & efficax locorû, eo utendum. Arist. topic. lib. 7. c. 543. col. 2.

Electio non sine intellectu est Arist. physic. 2. cap. 2. tex. 51. char. 42. Idem Aristote. 11. metaphys. ex sum. 3. cap. 2. char. 231.

Electio est communis cogitationis, & appetitus. Arist. de animalium motu. capit. quinto. char. 85.

Electio est quoddam spontaneum, sed differt, nam spontaneum latius patet: ad pueros enim, & ad cetera animalia, & ad improuisa extenditur, electio minime. Arist. 3. ethic. nicom. ca. 2. ch. 54.

Electio non est nobis communis cum brutis, sed cupiditas, & ira, est. Arist. tertio ethicorum nicom. cap. secundo. char. 54.

Electio cupido aduersatur. Arist. tertio ethicorum nicom. cap. 2. char. 54.

Electio non est ira, nam quæ ex ira fiunt, non existimantur facta ex electioe. Aristoteles tertio ethicorum nicom. cap. 2. char. 54.

Electio non est voluntas, licet proxima ei videatur esse: nam non est electio eorum, quæ fieri non possunt: voluntas vero est, vt immortalitatis voluntas: & voluntas est de his, quæ non aguntur ab eo, qui vult, agi queunt, & voluntas finis est, electio eorum, quæ ad finem conferunt. Arist. 3. eth. nicom. ca. 2. ch. 54.

Electio est in his, quæ in nostra potestate sunt. Arist. tertio ethicorum nicom. capit. secundo. charta 55.

Electio non est idem cum opinione, quia opinio circa omnia versatur, nec minus circa æterna, & quæ fieri nequeunt, quam quæ in nostra sita sunt potestate, & vero, & falso distinguitur, cum electio bono, & malo distinguatur: & eligendo aliqua qualitate affecti sumus, opinando vero minime. Arist. tertio ethicorum nicom. cap. 2. char. 55.

Electio nil aliud est, quam eorû, quæ in nobis sunt, consultatiua appetitio. Arist. tertio ethicorum. capit. tertio. charta 58.

Electio est consultatiua appetitio. Arist. 3. ethic. nicom. cap. 2. char. 140.

Electio est actionis principium vnde est motus, nõ cuius causa; electionis vero appetitus, & ratio, quæ alicuius causa est. Arist. 6. eth. nicom. ca. 2. ch. 140.

Electio sine intellectu, & cogitatione, nec sine morali habitu est. Arist. 6. ethic. ad nicom. ca. 2. c. 140.

Electio vel appetitiuus intellectus est, vel intellectiui appetitus: tale autem principium est homo. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 2. c. 140.

Electio præterita non considerat; nam nemo consultat, quod factum est. Arist. sexto ethic. ad nicom. cap. secundo. char. 141.

Electio rectam virtus facit: quæcunque autem illius causa natura agi solent, non virtutis, sed alterius facultatis sunt. Aristoteles sexto ethicorû ad nicom. cap. 12. char. 155.

Electio est cupiditas rerum penes nos scitarum delibatiua. Arist. eudem. moral. 2. cap. 10. c. 404.

Electio est appetitus consultatiuus. Alex. aphrod. 2. prior. cap. 1. char. 3. col. 4.

Electio redigitur sub eo contingenti, quod plerumque sit.

fit. Alex. aphrod. in 1. prior. ca. 12. c. 27. col. 4.

Electio, & iudicium alicuius rei fieri nequit, nisi prius illius imaginationem sumpserimus. Alex. aphrod. in 2. de ani. cap. 43. c. 53. col. 1.

Electio recta non est sine prudentia, nec sine virtute: illa enim finem, hæc ea, quæ ad finem, agere facit. Alex. aphrod. 4. nat. quest. ca. 22. ch. 20.

Electio sine causa, quæ sunt secundum non ens, ipsæ id, quod proprie in nostro arbitrio esse dicitur tuentur, cum fiant propter naturæ imbecillitatem. Alex. aphro. in 2. de ani. ca. 45. c. 54. col. 4.

Electio est duorum, quæ proposita fuerint, hominis iudicium, quo alterum alteri, ex incitatione appetitu; anteposit. Euftra. 1. moral. ch. 6.

Electio est, quæ probum virum exprimit. Euftr. 5. eth. cap. 5. char. 235.

Electio nõ fit actus nobilis in vnaqua; artium, nisi propter scientiam, & experientiam. Auerroes 10. ethic. cap. 9. ch. 78. col. 4.

Electio est, cum duo, vel plura proposita sunt, aliquid horum præoptare. Alb. mag. in top. c. 238. col. 3.

Electio nunquam fit præter conceptum iudicatum de bono simpliciter, vel vt nunc. Alb. mag. de prin. mot. proces. trac. 2. ca. 2. c. 181. col. 3.

Electio est, duobus propositis, vnum alteri præoptare. Albertus magnus de princ. mot. proces. tracta. 2. capit. 2. ch. 181. col. 3.

Electio aliquod bonum appetere videtur. Alb. mag. eth. 1. trac. 3. cap. 5. ch. 6. col. 4.

Electio magis mores indicat, quam operationes. Alb. mag. ethic. 3. tra. 1. ca. 10. ch. 36. col. 4.

Electio est duobus propositis, vnum alteri præoptari. Alber. mag. ethic. 3. trac. 1. ca. 14. c. 38. col. 2.

Electio est actus immediatum principium. Alber. mag. ethic. 6. trac. 1. ca. 6. c. 70. col. 3.

Electio, vel est appetitiuus intellectus, vel est appetitus intellectiui. Albertus magnus ethic. 6. tracta. 1. capit. 6. char. 70. colum. 3.

Electio quæ aguntur, propter finem aguntur. D. Th. 5. metaph. tex. 19. c. 363.

Electio illa eligibilior est, quæ est secundû respectû obiecti magis intelligibilis: quia ratio perfectionis sumitur ex obiecto. D. Tho. 1. pol. li. 2. c. 104. col. 3.

Electio, vel est appetitus intellectiui, vel intellectus appetitiuus. Alexand. de ales in quinto metaph. tex. 34. char. 167. col. 2.

Electrum, & quæcunque dicuntur vt lachrymæ, vt myrrha, thus gummi, ex infrigidatione sunt. Aristot. meteor. 4. sum. 4. ca. 1. tex. 49. ch. 585.

Electrum infrigidatione fit, & concrefcit, in ipso enim animalia comprehensa videntur. Arist. meteor. 4. li. 4. cap. 1. tex. 50. ch. 585.

Electrum, myrrha, thus, & omnia, quæ dicuntur lachrymæ, & fructus, vt legumina, & frumētum, alia valde, alia minus terræ sunt. hæc enim mollificabilia sunt. hæc exhalabilia ex infrigidatione facta. Arist. meteor. 4. li. 4. cap. 1. tex. 51. ch. 586.

Electrum trahit paleam. Simp. 9. physic. c. 374. col. 2.

Electrum aliud est artificiale, quod ex argento, & nitro fit, aliud naturale. Albert. mag. de min. tract. 2. cap. 8. char. 150. col. 3.

Electri vas stridet, si in eo fuerit positum venenum: colorem, & auri, & argenti habet, ideo vtriusque etiã naturam obtinet. Albertus magnus de min. tract. 3. cap. 9. char. 150. col. 2.

Elementa quid sunt, & eius diuisiones,

Elementum vnumquodque infinitum esse impossibile est, quia corpus est, quod omniuaque dimensionem habet, & infinitum, quod infinite exten-

sum est. Arist. phys. 3. ca. 4. tex. 43. char. 69.

Elementorû aliquod infinitum esse impossibile est, quia omnia in illud elementum infinitum conuerteretur. Arist. phys. 3. ca. 4. tex. 46. char. 66.

Elementa non sunt infinita. Aristoteles primo de celo. tex. 44. char. 258.

Elementum est illud corporû, in quod alia corpora diuiduntur, quod inest potentia, aut actu, ipsum autem est indiuisibile in specie diuersa. Aristoteles tertio de celo. tex. 34. c. 343.

Elementa non oportet sumere infinita: omnia enim quæ illis redduntur, redduntur etiam finitis existentibus. Arist. 3. de celo. tex. 37. ch. 343.

Elementa necesse est esse finita. Aristoteles tertio de celo. tex. 36. char. 344.

Elementa si indiuisibilia sunt magnitudine, & paritate, impossibile est differre aerem, aquam, & terram. Arist. 3. de celo. tex. 39. ch. 346.

Elementa sempiterna esse impossibile est: ignis enim, & aqua, & vnumquodque eorum dissoluitur. Arist. 3. de celo. tex. 52. char. 350.

Elementa corporum necesse est esse generabilia, & corruptibilia. Arist. 3. de celo. tex. 52. c. 350.

Elementa cum sint generabilia, aut generantur ex non corpore, aut ex corpore: & si ex corpore, aut ex alio, aut ex se inuicem. Arist. 3. de celo. tex. 53. c. 351.

Elementum omne secundum totum ingenerabile est, secundum partes generabile. Auerroes 2. de celo. tex. 104. char. 78. col. 1.

Elementa omnia in sua regione grauitatem habent, præter ignem, etiam aer ipse: signum est, quia trahit plus vter inflatus, quam vacuus. Aristoteles 4. de celo. su. 3. cap. 2. tex. 30. char. 370.

Elementorum in sua regione vnumquodque, quod grauitatem habet, ac leuitatem grauitatem habet. Arist. 4. de celo. sum. 3. ca. 5. tex. 39. ch. 373.

Elementa omnes qui generant, & qui ea, quæ ex elementis, segregatione vtuntur, & congregatione, ipso agere, & pati. Aristoteles primo de genera. & corrup. su. 4. trac. 43. ca. 1. char. 403.

Elementorum est circularis generatio, & facillimus est motus transmutationis, quia cognatio existit in ijs, quæ sunt consequenter, vt ignis ad aerem ambo sunt calidi, aer ad aquam ambo sunt humidi, aqua ad terram ambo sunt frigidi: terra ad ignem ambo sunt sicci. Aristoteles de gener. & corrup. sum. 2. cap. primo. tex. 25. char. 430.

Elementorum materiam esse simularium partium gratia necesse est, & simularia dissimularium gratia sunt. Arist. de partib. anim. 2. cap. 1. c. 422.

Elementa sunt similia materiæ. Arist. de anim. 1. sum. 2. cap. 5. tex. 82. char. 610.

Elementum dicitur, ex quo aliquid componitur, primo in existente indiuisibili specie in aliam speciem. Arist. 5. metaph. ca. 3. tex. 4. c. 22.

Elementum est, in quod diuiditur inexistens, vt in materiam. Arist. 7. metaph. ca. 20. tex. 60. ch. 161.

Elementum est vox indiuidua, ex quo intelligibilis uox constitui potest, & hæc vocalis, semiuocalis, & muta dicitur. Arist. de poetic. cap. 20. ch. 285.

Elementa ipsa ab Aristotele corpora appellantur, quasi innuens, quod non sunt vera elementa; proprie enim & simpliciter elementa sunt, materia, & forma. Alex. aphrod. in 1. meteo. cap. 1. t. 1. com. 1. c. 1. col. 2.

Elementa, alia sunt simplicia in qua ignis, terra, aer, & aqua resoluuntur, alia sunt ipsa quatuor corpora. Alexander aphrod. in 1. meteo. cap. 2. com. 4. c. 3. col. 2.

Elementa, cum in se motus principium obtineant, naturalia sunt, sed nec alunt, nec crescunt. Themist. in 2. de ani. cap. 5. t. 6. c. 70. col. 4.

Elementum est id, ex quo primo cũ inest, fit aliquid, & in

quod extremum resoluitur. Simplicius in 1. physic. chart. 3. columna. 1.
Elementum est id, ex quo primo componitur aliquid, & in quod vltimum resoluitur. Simplicius in primo, de celo chart. 2. columna 2.
Elementa proprie simplicia, sunt ignis, & terra. Simpl. in 1. de cel. tex. 11. com. 11. char. 5. col. 2.
Elementorum factio in se ipsa transmutatio facientium ex patientibus est, suppositis idoneè se habentibus ad vtrunque. Simplicius in primo de celo tex. 20. com. 21. chart. 16. column. 2.
Elementa sunt, vt materia: anima, vt forma, & efficiens: ita vt que est viuētis corporis effectrix anima, vt forma, sit, quæ vero organo vitur, efficiens dicatur. Simplic. in 2. de anim. tex. 82. char. 19. col. 2.
Elementa causæ sunt nostri corporis, non tamen propinqua: proportio enim humorum ex propinquo causa est nostri corporis, vt causa materialis; vt formalis, pater. Io. gram. in 1. post. cap. 2. ch. 5. col. 4.
Elementa sunt generabilia secundum partes, ingenerabilia secundum totū. Io. gram. in 1. post. cap. 8. c. 22. c. 3.
Elementum est id, quod constituit rem, & fit compositi pars. Io. gram. in 1. phys. chart. 3. col. 1.
Elementa proprie sunt materia, & forma. Ioan. gram. in primo physic. char. 15. col. 1.
Elemēta hoc in loco intelligit ea corpora simplicia, que non sunt ex corporibus prioribus eis, & sunt tria, graue, leue, & neutrum. Auerroes prim. de celo tex. 91. chart. 28. columna 4.
Elementorum esse, est propinquius ad esse materiæ, quā ad esse formæ; corpus autem cœleste contrā, quia suū esse est propinquius formis. Auer. secundo de celo text. 23. char. 52. col. 2.
Elementi natura quanto magis appropinquauerit ad corpus cœleste, tanto magis recipit conuexitatē, & leuitatem. Auer. 2. de cel. tex. 32. ch. 54. col. 4.
Elementa non habent figuram naturalem, cum recipiāt omnem figuram. Auer. 2. de cel. t. 108. ch. 79. col. 3.
Elementorum locus si esset idem, prohiberent se inuicem elementa in loco. Auerroes secundo, de celo text. 55. chart. 54. col. 4.
Elementa non habent quantitatem determinatā. Auer. 2. de cel. tex. 95. char. 75. col. 3.
Elementorum alicuius partis corruptio, est generatio alterius partis. Auer. 3. de cel. t. 51. ch. 99. col. 3.
Elementum nō est, q̄ apud generationem alterius corrumpitur secundū totum, quia elementū est pars rei elementorum. Auer. 3. de cel. tex. 67. ch. 105. col. 1.
Elementorum prauas Antiquorum opiniones impugnavit hoc in lib. Arist. & non in lib. de generatione, quia maior pars eorum est de eis, vt sunt primæ partes mundi, non autem, vt elementa. Auerroes tert. de cel. t. ex. 76. chart. 107. col. 4.
Elementa si essent in vacuo, non possent moueri. Auer. 4. de cel. tex. 22. char. 115. col. 3.
Elementa non sunt grauia, & leuia, donec sunt in suis locis, nisi accidentaliter, cum ab aliquo prohibētur. Auer. 4. de cel. tex. 25. chart. 11. col. 2.
Elementorum definitio data per quietem, magis declarat naturā rei. Auer. 4. de cel. tex. 29. ch. 108. col. 1.
Elementa habent grauitatem in suis locis omnia, præter ignem; & leuitatem, præter terram. Auer. 4. de cel. tex. 29. char. 118. col. 4.
Elementorum grauitas, & leuitas, quas habent in suis locis, non est nisi facilitas motus ad superius, aut ad inferius ab eo, qui facit violentiam; & propter hoc, q̄ hoc habent, fuit possibile, vt lapis moueretur a motu expellentis postquam separatur ab eo. Auer. 4. de cel. tex. 29. chart. 118. column. 4.
Elementis extra suum locum positis, non est inopinabile, vt accedat exitus a dispositione naturali. Auer-

roes quarto de celo tex. 32. char. 120. column. 1.
Elementum aliquando, dicitur de quatuor elementis, aliquando de materia prima. Auerroes quarto de celo tex. 37. char. 121. column. 3.
Elementa si haberent materias diuersas, non reciperent suas formas reciproce, quia materiæ diuersæ non recipiūt nisi formas diuersas. Auer. 4. de ce. t. 37. c. 121. c. 4.
Elementa sunt eadem in substantia, & plura secundum accidentia. Auer. 4. de cel. te. 37. c. 121. col. 4.
Elementum nullum corrumpitur vniuersaliter propter æqualitatem, quæ est inter ea. Auerroes 2. de genera. & corrup. c. 178. column. 3.
Elemēta omnia grauitatem aliquam habent in proprijs locis, præter ignem. Auer. meteor. 1. c. 1. c. 182. col. 2.
Elementa omnia grauitatē aliquam habent in proprijs locis, præter ignem. Auer. meteor. 1. c. 1. c. 182. c. 2.
Elementa sunt æqualia secundum suas totalitates, & ideo habent permanentiam. Auer. mete. 1. c. 2. c. 199. c. 3.
Elementorum potentia sunt inæquales, quod si non esset, non admiscerentur: quia si fieri debet commixtio oportet, vt vnum elementorum sit fortioris operis in vna qualitatū contrariarum quam suum compar. Auer. meteor. 4. te. 10. c. 214. c. 4.
Elementis superadditæ sunt essentia, & formæ rerum, quia omne ens compositum ex elementis componitur in aliqua proportione terminata a compositione propria, per quam illud ens est, quod est. Auerro. 1. de anim. te. 77. char. 123. column. 2.
Elementorum natura non potest facere virtutem diuidentem, & cognoscentem: alioquin & vltimus actus, qui est ipsa intellectio, oriretur ex elementis. Auer. 3. de anima. te. 5. char. 163. col. 2.
Elementum non dicitur de causis extrinsecis, sed de intrinsecis, & dignius de materia. Auer. 15. metaph. ex sum. 1. te. comen. 4. c. 50.
Elementum primum est illud, quod nō componitur ex aliquo omnino. Auer. in 5. meta. ex su. 1. t. c. 4. c. 50.
Elementa non dicuntur, nisi de causis existentibus in re. Auer. in 8. meta. tex. com. 1. c. 98.
Elementa æterna sunt secundum totum, & generabilia secundum partem. Auer. in 8. meta. te. co. 12. c. 103.
Elementum dicitur de eo, ad quod res resoluitur ratione formæ. Auer. in epit. meta. tract. 1. c. 171. col. 4.
Elementum est sonus inscriptionis partis minimæ vocis articulata. Boet. in lib. de interp. c. 297.
Elementum est principium, ac minima pars illius rei, cuius est elementum. Boethius in topicor. Cic. lib. secundo chart. 788.
Elementum est subiectum motui, & mutationi. Albertus magnus in prim. physicorum tractat. prim. capit. 1. char. 1. column. 2.
Elementalia corpora sunt rotunda per accidens, ideo quia locantur in rotundo, & sunt recta per se, ideo habent motum rectum. Albertus magnus in 2. de celo, tractat. 2. cap. 1. ch. 28. column. 3.
Elementa omnia sunt per partes generabilia, licet tota ordine naturali sint ingenerabilia. Albertus magnus in secundo de celo, tractat. quarto capite 19. charta 43. columna secunda.
Elementorum est primum esse, quod habent ex proprijs formis substantialibus: secundum esse autem, quod habent coniunctum accidentibus naturalibus, quæ sunt suæ potentia naturalis, & sic excellentia eorum in vnoquoque corrumpuntur immediate, & prouenit qualitas, quæ est actus mixti: primo modo manent formæ eorum in esse confuso, & non distincto. Albertus magnus in tertio de celo, tracta. 2. capit. 8. char. 52.
Elementorum cum duplex sit esse; primum & secundum, primū est, quod habent in operatione propria qualitatū suarū, quæ fluunt ab ipsis, & sunt calor, frigus,

humiditas, & siccitas. Alb. mag. in 1. de gener. & cor. trac. 7. ca. 5. c. 70. col. 4.
Elementa sunt eadem, quorum primæ differentia sunt eadem. Albertus magnus in pri. meteor. trac. 1. cap. 9. char. 79. column. 4.
Elementum est substantia, motu recto mobilis, quæ actualiter non per se mouetur, sed a generante. Alber. mag. de caus. & proces. vniuersa pri. caus. l. 2. trac. 1. cap. 3. ch. 200. col. 3.
Elementum est materiale principium proprie loquēdo, in quod diuiditur, & resoluitur id, quod ex materialibus compositum est, vt in materiam manentem, & incorruptam. Alber. mag. in 7. metaph. trac. 5. cap. 10. ch. 133. column. 4.
Elemētum est, ex quo cōponitur res primo, & est in eo. D. Tho. in 1. phys. l. 4. tex. 1. ch. 1. col. 2.
Elementa, ignis scilicet aer, aqua, & terra, corpora non sunt, sed aliorum corporum elementa. D. Tho. in 1. meteor. l. 1. c. 2.
Elementum communiter sumptum dici potest omne, quod venit in compositione alicuius. D. Tho. in 2. de gene. & cor. l. 3. tex. 16. c. 26. col. 3.
Elementa dicuntur ad similitudinem primarum propositionum: quia, vt illa elementa dicuntur, quia ex illis fit conclusio, sic ex his omnia fiunt. D. Tho. in 2. de gen. & cor. l. 3. tex. 16. c. 26. col. 3.
Elementum hoc de propria natura sua habere debet, vt non soluatur ad aliquod corpus prius. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. c. 62. col. 1.
Elementū proprie dicitur de principijs intrinsecis. Alexan. de ales in 5. metaph. tex. 1. ch. 103. col. 1.
Elementa, vt elementa, non faciunt rem, sed requirunt aliud. Alex. de ales. in 7. metaph. tex. 29. c. 241. col. 4.
Elementum proprie dicitur de causa materiali. Alexan. de Ales in 7. metaph. tex. 59. c. 241. col. 4.
Elementum sumitur largo modo, & sic quælibet causa intrinseca est elementum, & forma dici potest elementum: vel proprie, & stricte, & sic sola materia est elementum. Alexand. de ales. in 7. metaph. tex. 59. ch. 242. column. 2.
Elementum vniuersaliusque prædicamento debet dicere specialem rem in speciali prædicamento. Alexan. de ales. in 2. metaph. tex. 21. c. 336. col. 1.
Elementa aliter, & aliter se habent secundum formā, celum aliter, & aliter se habet secundum vbi, non secundum formam: intelligentia non se habent aliter, & aliter, nec secundum formam, nec secundum vbi. Alex. de ales 12. metaph. tex. 38. c. 343. col. 4.
Elementum proprie sumptum est id, ex quo fit aliquid primo inexistente indiuisibili specie in aliam speciem. Tho. de Vio in poster. ch. 160. col. 2.

Elementa, vt rerum principia, & vt contraria sunt.

Elementum vnumquodque contrarietatem habet ad vnumquodque. Aristoteles secundo de celo, su. 2. cap. 2. tex. 19. c. 297.
Elementum aliquod impossibile est esse sempiternum: patiuntur enim, & agunt contraria a se inuicem, & corruptiua inuicem sunt. Arist. 2. de celo, sum. 2. ca. 2. tex. 19. char. 297.
Elementa sunt causa omnium compositorum, quæ sunt grauia, vel leuia secundum multitudinem, & paucitatem grauium, & leuium, ex quibus componuntur. Arist. 4. de celo. su. 3. ca. 2. tex. 30. c. 370.
Elementa omnia nata sunt ad inuicem transmutari, quia generatio omnis in contraria est, & elementa sunt contraria ad inuicem, quia differentia sunt contraria. Aristot. de gen. & cor. sum. 2. ca. 1. tex. 24. c. 429.
Elementorum transmutatio velociter est eorum, quæ habent communionem inuicem, & eorum quæ non

haent, tarda; quia facilius vnum quam plura transmutatur. Arist. 2. de gen. & cor. su. 2. ca. 1. te. 25. ch. 429.
Elementum tertium generari potest ex duobus elementis summe contrariis, vt terra ex igne, & aqua, si igni corrupta fuerit caliditas, aqua humiditas, & sic ignis ex aere, & terra. Arist. de gener. & corru. su. 2. cap. 1. tex. 27. char. 430.
Elementis nullum sensibile corpus est prius. Arist. 2. de gener. & cor. su. 2. ca. 2. tex. 33. ch. 432.
Elementorum generatio in rectum in infinitum procedere nequit. Aristoteles de gen. & corrup. su. 2. cap. 3. tex. 36. char. 444.
Elementa fiunt ex se inuicem, & vnumquodq; in vnoquoque existit potentia, sicut, & aliorum, quibus vnum aliquod, & idem subiicitur, in quod etiam resoluitur vltimum. Aristoteles meteor. 1. su. 1. cap. 2. tex. 1. char. 453.
Elementa corporea tantum qui ponit rerum omnium principia, peccat; quia multa sunt incorporea. Arist. 1. metaph. ex su. 3. ca. 1. tex. 11. c. 22.
Elementa sibi inuicem repugnant non vt substantiæ, sed vt qualitatibus affecta. Ammo. in præd. c. 47.
Elementa vt humida & sicca, calida & frigida, contraria sunt, vt substantiæ, non sunt contraria. Dex. in prædic. quæst. 45.
Elementa cum suis contrarietatibus ita connexa sunt simul, quod complicata existunt, nacta contrarietates, quasi differentias formatiuas. Psel. in 1. phy. c. 8.
Elementa sunt contraria secundum qualitates, & differentias. Simpl. in præd. c. 27.
Elementa habent contrarietates non secundum se, sed secundum qualitates suas. Simpl. in præd. c. 75.
Elementa in se omnia contraria habent, si principia esse debent, sed non proxime contraria. Simpl. in 1. phys. char. 51. column. 2.
Elementa non secundum subiectum contraria sunt, sed secundum specificas potentias. Ioan. grammat. in 2. de gener. & cor. tex. 50. co. 40. c. 138.
Elementorum motus cum sint contrarij non est possibile ponere, quod duo motus sint possibile esse in eodem corpore æqualiter, sed vnum eorum est naturalis, alter est accidentalis. Auerroes secundo de celo. tex. 33. c. 54. column. 4.
Elementum, principium, & causa differunt; quia causa dicitur de omnibus, principium de extrinsecis, elementum de intrinsecis. Auerroes in 12. metaph. tex. comen. 23. char. 145.
Elementorum formæ sunt contraria, quia materia prima non potest recipere in eadem parte duas dimensiones terminatas, sed vna necesse est, vt corrumpat aliam, & quod agens educat eam de potentia ad actū. Auerr. de substā. orb. ca. 1. c. 3. col. 3.
Elementa corrumpuntur secundum suas qualitates, quia aer plus quam debet infrigidatur, & sic alia. Albertus magnus de propr. elemen. l. 1. tracta. secundo, cap. 1. char. 115. column. 1.
Elementa dupliciter considerari possunt: primo secundum qualitates actiuas, & passiuas, & sic sunt contraria: secundo secundum formas substantiales, quas consequuntur secundum impressionem corporis celestis. D. Tho. in 2. de ani. lec. 23. tex. 113. c. 44. col. 3.

Elementa quot sunt, & ad quam scientiam pertinet eorum consideratio.

Elementum omnibus vnū supponentes cōmune peccatum est vnum solum motum facere naturalem, & omnium eundem. Arist. 3. de celo. tex. 51. c. 349.
Elementum vnum esse impossibile est. Arist. 3. de celo. tex. 51. char. 350.
Elementa cum non sint nec vnum, nec infinita, necesse est

est esse plura, & finita. Arist. 3. de celo. tex. 52. c. 350.
Elementorum cum vnum solum omnibus supereminet, & vnum solum omnibus substat necessario, duo alia esse necesse est, quæ vt substant alicui, & alicui subpereminent. Aristoteles quarto de celo. sum. 3. cap. 4. tex. 37. char. 373.

Elementa sunt quatuor, sed sic vt vna omnium sit communis materia, præsertim cum fiant ex se inuicem, sed esse eorum alterum est. Aristot. quarto de celo. su. 3. cap. 4. tex. 57. char. 373.

Elementorum quatuor sunt coniugationes: calidi, & sicci: calidi & humidus: frigidi & sicci: frigidi & humidus: & sic secundum rationem simplicia corpora secuta sunt ignem, aerem, aquam, & terram. Arist. 2. de gener. & cor. su. 1. ca. 3. tex. 16. c. 427.

Elementa duo esse necesse est contrarietate vna existente, materia autem medium est, insensibilis, & inseparabilis. Arist. 2. de gen. & cor. su. 2. cap. 2. tex. 34. c. 432.

Elementum nullum elementi est actu subiectum. Aristoteles 2. de generatio. & corrup. su. 2. capit. tertio. tex. 32. c. 434.

Elementis quatuor cum constemus, cur tria tantum contineamus, humidum, solidum, & spirabile: quoniam (vt aliquibus placet) ignis in aeris transit naturam, vt & aerem conuertitur, & extenuatum igne gignere nouimus. Alex. aphro. probl. 2. nu. 14. c. 730.

Elementa rerum omnium, duo sunt per se, materia scilicet, & forma: tria per accidens, addita priuatione. Io. gram. in 1. phys. tex. 60. c. 24. col. 4.

Elementa quatuor, ignis, aer, aqua, & terra, alia sunt ab illis vniuersalibus, de quibus in physicis, scilicet materia, forma, & priuatione: sunt enim hæc elementa vniuersalia corporum simplicium, & compositorum, quatuor autem illa sunt elementa corporum compositorum tantum, quæ æquiuoce dicuntur elementa cum illis. Auer. 3. de celo, tex. 32. c. 92. col. 2.

Elementorum rerum mobilium consideratio est propria scientiæ naturali, & consideratio de eis hoc in loco non est, nisi vt sunt principia substantiarum existentium per se. Auer. in 1. metaph. tex. co. 18. c. 8.

Elementum quatuor de ratione sui habet: primo vt sit causa, vt ex quo: secundo vt sit ex quo primo: tertio, quod sit intrinsecum: quarto, quod habeat aliquam speciem, quæ non diuidatur in diuersas species, per quod differt a materia prima, quæ in diuersas species resolui potest. D. Th. 5. metaph. l. 4. tex. 4. c. 268.

Elementorum qualitas, & motus principia.

Elementorum figuræ determinatæ non sunt. Arist. 3. de celo, sum. 8. tex. 60. ca. 3. c. 355.

Elementa superiora sunt vt formæ: inferiores, vt materiæ, quare in ipsa materia, quæ est ipsius grauis, & leuis ipsius grauis materia est, quatenus vero tale leuis, & est quidem eadem, esse autem non idem. Arist. 4. de celo. su. 3. ca. 4. tex. 35. c. 372.

Elementorum differentiarum sunt, calidum, frigidum, siccum, & humidum. Aristot. primo de gener. & cor. capi. 1. tex. 1. char. 380.

Elementa, quæ consequenter sunt, si corrumpantur in vtroque qualitates, non constituunt aliud corpus: quia si corrumpitur qualitas similis, remanent contrariæ qualitates si contraria, remanet eadem, vt ignis, & aeris. si in vtraque corrumpatur calor, remanent contrariæ qualitates, siccum, & humidum. si in igne corrumpitur siccitas, in aere humiditas, restat calidum. Arist. 2. de gen. & cor. su. 2. ca. 1. tex. 29. c. 431.

Elementorum quatuor sunt qualitates: actiue duæ, caliditas, & frigiditas: passiue duæ, humiditas, & siccitas. Arist. meteor. 4. sum. 1. ca. 1. tex. 1. c. 558.

Elementorum naturalium initium sunt, calidum, frigi-

dum, siccum, & humidum. Aristoteles de part. anim. 2. cap. 1. char. 428.

Elementa habent principium motus non mouendi, aut agendi, sed patiendi solum. Simplicius in 8. physicor. char. 482. colum. 2.

Elementum per totum id, quod elementis constat, penetrat: & his, quæ cum ipsis elementis sunt, simul miscetur. Simp. 3. de celo. tex. 1. co. 3. c. 84. col. 2.

Elementa in proprijs locis, nec grauiora, nec leuiora sunt. Simplicius in 4. de celo. tex. 32. co. 16. c. 107. col. 1.

Elementorum qualitates, formæ sunt. Ioannes gramm. in 1. phys. tex. 41. ch. 18. col. 3.

Elementa de sui substantia habent, vt figurentur spherice, cum sunt in locis proprijs naturalibus. Auer. 2. de celo. tex. 26. c. 52. col. 4.

Elementorum formæ, sunt diminuti esse, & quanto magis forma erit perfectioris esse, tanto magis erit manifestius, vt sit accepta in definitione accidentium in formato: & quanto magis erit diminuti esse, tanto magis erit e conuerso. Auerroes 4. de celo, tex. 40. char. 123. colum. 3.

Elementa sunt nota reddere sibi inuicem fumos factos ex eis propter consimilitudinem, quæ est inter ea. Terra reddit aeri vaporem humidum, & aer recipit ipsum propter coniunctionem cum humido, & aer reddit igni propter coniunctionem quam habet in calido. Auer. de sen. & sen. c. 193. col. 3.

Elementum frigidum minoris est quantitatis, quam alia, quia frigidi est constringere. Auerroes de som. & vig. char. 201. colum. 2.

Elementorum qualitatis sunt signa formarum substantialium, quæ sunt in elementis. Alber. mag. in 5. phys. tract. 1. cap. 4. c. 62. col. 3.

Elementorum formæ ab orbis virtutibus fiunt, & a loco, ita vt tanta distantia faciat ignem, & tanta aerem, & sic de singulis. Albertus magnus in 8. physic. tra. 1. cap. 13. c. 93. col. 3.

Elementorum materia, a forma distincta non est actu aliquo modo. Albertus magnus in 8. physic. tract. 2. capit. 3. ch. 96. colum. 4.

Elementorum formæ duobus possunt capi modis, vt & primæ, & secundæ, primæ sunt a quibus esse elementis substantiale sine contrarietate, secundæ sunt, a quibus est esse elementi, & actio: & primæ formæ feruntur in composito, alioquin non possent separari a mixto. Alb. mag. in 3. de celo. tr. 2. ca. 1. c. 48. col. 1.

Elementi forma ideo præseruatur in composito, quia est via ad aliud. Albertus magnus in 3. de celo. frac. 2. cap. 1. ch. 48. col. 1.

Elementum, & si esset secundum totum corruptibile, non corrumpitur tamen secundum totum propter æqualitatem causarum generationis, & corruptionis. Alb. mag. in 3. de celo. trac. 2. ca. 4. c. 50. col. 1.

Elementa omnia in suis locis grauiora sunt, præter ignem. Alb. mag. in 4. de celo, trac. 2. ca. 5. c. 56. col. 4.

Elementa cum duas qualitates habeant, vna illarum fluit in essentiam illius elementi, & est sibi magis propria, quam alia. Alb. mag. in 2. de gener. & corrup. tract. 1. cap. 3. ch. 72. colum. 4.

Elementaris materia est in primis qualitatibus materialibus diuisa per rarum, & densum in duo, id est, in elementum spirituale, & corporale, & quoad hoc aer magis cum igne, quam cum aqua est continuus, quia ex proximo continuo diuiditur per formam aeris, & ignis: & aer ex vno continuo in potentia: & ideo illa continua sunt per naturam, non autem ex proxime communi erit aer cum aqua per diuisionem continui illius. Alb. magnus in 1. meteor. tra. 1. ca. 3. ch. 78. col. 2.

Elementorum qualitates sunt instrumenta virtutum celestium. Albertus magnus de nat. locor. dist. 1. cap. 5. char. 94. colum. 3.

Elementorum formæ substantiales cum ignorantur, loco illarum vtuntur qualitatibus. Diuus Tho. in prim. de gener. & cor. lec. 8. tex. 18. chart. 8. col. 4.

Elementa transmutantur secundum partem, non autem tota, quia alioquin mundus destrueretur. D. Tho. in 2. de gen. & cor. l. 10. tex. 60. char. 35. col. 2.

Elementis non attribuitur locus, & motus localis secundum qualitates actiuas, & passiuas, sed consequuntur formas substantiales. Diuus Thomas in 2. de ani. lec. 23. tex. 113. chart. 44. col. 3.

Elementorum non sunt formæ substantiales, calor, frigus, humidum, & siccum, quia formæ substantiales non sunt sensibiles per se: & quia calor, & reliquæ sunt accidentia in alijs, & quæ in genere substantiæ sunt, non possunt illa alicui accidere. Diuus Thomas in 11. metaphysicorum, lib. 12. chart. 828.

Elementa qualitate vnam simplicem quæcunque habent, cuius medio in suo loco simplici feruntur: sed elementa media cum moueantur sursum quandoque deorsum, propter vnum tamen principaliter, scilicet, propter esse in loco proprio, dicuntur qualitates eorum mediæ. Petrus de Aluerna in quarto de celo l. 3. tex. 27. chart. 75. col. 4.

Elementa omnia, præter ignem, grauitatem habent in locis suis, & etiam aer in parte eius inferiore. Petr. de Aluerna in 4. de cel. l. 3. tex. 3. char. 76. col. 2.

Elementa, vt agunt, mouentur, fiunt, & diuiduntur.

Elementa non mouent seipsa, sed habent motus principium non mouendi, sed patiendi. Aristot. physic. 8. sum. 2. cap. secun. tex. 32. char. 209.

Elementum aliquod impossibile est esse sempiternum; patiuntur enim, & agunt contraria a se inuicem, & corruptiua inuicem sunt. Aristoteles secundo de celo. sum. 2. cap. 2. tex. 19. char. 297.

Elementa si moueantur (vt ait Plato in Timæo) antequam factus esset mundus inordinate, motus autem erat violentus, aut naturalis, si naturalis, necesse est, & mundum esse, si quis vellet insistendo contemplari. Arist. tert. de celo, tex. 21. chart. 338.

Elementa qui generat ex incorporeo facit vacuū. Arist. tert. de celo, tex. 53. char. 351.

Elementa nec fiunt ex aliquo corpore, quia accidit aliud corpus elementis prius esse, & hoc si habebit grauitatem, vel leuitatem, erit aliquod ex elementis, & nullam habens, erit immobile, & mathematicum, quod si est in loco, & alicubi erit aliquod elementorum: si non erit in loco nihil ex ipso erit. Aristoteles tertio, de celo, tex. 55. char. 351.

Elementa cum non fiant ex incorporeo, nec ex alio corpore, ex se inuicem fieri relinquuntur. Aristot. 3. de celo. sum. 8. cap. 1. tex. 51. char. 352.

Elementa in se inuicem transmutata fiunt, & hoc dupliciter: aut transfiguratione, vt eadem cera fit sphaera, & cubus, & sic necessario corpora erunt indiuisibilia: aut dissolutione in superficies, & sic non omnia inuicem generare accidunt. Aristoteles tert. de celo. sum. 8. cap. 2. tex. char. 353.

Elementa in locum poni similiter existimandum est quæ admodum circa alias generationes, & mutationes. Arist. 4. de celo. sum. 2. cap. 3. tex. 21. ch. 366.

Elementa semper superius ad id, quod sub ipso sunt se habent, vt forma ad materiam. Aristoteles quarto, de celo. sum. 2. cap. 3. tex. 23. char. 367.

Elementa debent esse actiua, & passiuia ad inuicem: miscetur enim, & transmutantur ad inuicem. Arist. 2. de gen. & cor. sum. 1. cap. 1. tex. 8. ch. 425.

Elementa secundum se, & in seipsis motum habent, ac imitantur corpora celestia, vt semper agunt; quæ sunt incorruptibilia secundum totum, & secundum

partes: elementa vero incorruptibilia sunt secundum totum, licet per alterationem secundum partes corrumpantur; semper enim agunt. Arist. 9. metaphysic. capit. quarto, tex. 17. chart. 188.

Elementa nullo alio mouentur motu, præter locali. Them. in secundo phys. c. 21. c. 2.

Elementa non appetunt iuxta primum elementum accedere, quia sic corruptionem appetent, sed appetunt ad suam vniuersitatem accedere. Simpl. in 4. physico. char. 217. colum. 2.

Elementum vnum ex alio mutuo fit, vt ex materia, & sic nutritur velut circulus eorum ortus. Simpl. in octauo physicorum te. 36. c. 433. col. 1.

Elementa, quæ apud nos sunt, non sunt simplicia, sed mixta, & mouentur secundum prædominans. Simpl. in 1. de cel. te. 8. comm. 8. c. 4. c. 4.

Elementis non existentibus, generationem esse impossibile est. Simpl. in 3. de celo, te. 16. co. 32. c. 91. c. 3.

Elementa non agunt in ea, quæ ipsis apponuntur, sed secundum eas partes, quæ tangunt partes patientis appositæ. Ioan. gra. in 3. phys. ch. 64. c. 2.

Elementa, quæ sunt extra spheram suam, cum ad eam tendunt, non dicitur motus, sed via ad motum. Ioan. gram. in 1. de anim. te. 19. c. 12. c. 3.

Elementorum motus est per se. Auerroes 1. de celo, te. 81. c. 26. colum. 3.

Elementa ex alio corpore esse impossibile est. Auerr. 3. de celo, tex. 55. c. 101. col. 1.

Elementorum formæ quia non recipiant seipsas, cum sint eiusdem generis, contingit, quod non generantur ad inuicem, nisi cum recipiens exiit formam, & recipit formam receptam, & ideo non sunt elementa ad inuicem, & hoc non contingit in receptione formarum compositorum. Formæ enim compositorum sunt aliæ a formis eorum. Formæ vero elementorum licet sint diuersæ, tamen in eodem ordine sunt in substantialitate, quod scilicet impossibile est, vt quædam sint materiæ formarum quarundam. Auerroes 3. de celo, te. 67. ch. 105. colum. 2.

Elementa non differunt in motu locali ab alijs motis in loco, nisi quia alia mota sunt illa, quæ in actu sunt ea, quibus attribuuntur motus: in istis autem motum in loco est illud, quod est potentia illud cui attribuitur motus id est, quod animal, quod mouetur in loco, est illud, quod est animal actu: & ideo dicitur in istis, quod mouetur per se essentialiter, quod autem ex elementis mouetur in loco est illud, quod est in potentia illud elementum. Auer. 4. de celo, te. 22. c. 115. c. 2.

Elementa non mouent seipsa, vt opinati sunt Plato, Galenus, & Seneca, sed omnia habent in se motus principium non mouendi se actiue, & faciendi, sed patiendi, & recipiendi hoc a generante ipsa, & dante eis formam cuius est motus, & locus, ad quem mouentur. Alb. mag. in 8. ph. tr. 2. c. 4. c. 97. c. 3.

Elementa alia sursum, alia deorsum mouentur, quia loca illa sunt ipsorum perfectiones. Albertus magnus in 4. de celo, tr. 2. c. 1. c. 58. c. 2.

Elementis motus extra locum suum est motus corruptionis ipsius non autem generationis. Alb. mag. in 4. de celo, tra. 2. c. 8. c. 58. c. 2.

Elementum calidum vrit in cineres, & non consumit ad determinatam speciem, nisi aliqua virtute alia moueatur, & ad speciem dirigitur. Alber. mag. in pri. de miner. ex tract. 1. cap. 4. c. 139. c. 4.

Elementa alium motum, & alium motorem habent in se consideratum, & alium, secundum quod congregantur ad locum missionis. Alb. mag. in pri. meteor. tract. 1. c. 12. c. 80. col. 3.

Elementa duobus modis considerantur, aut secundum suam formam, & sic sunt absoluta, & distincta formis, & locis; alio modo secundum viam transmutationis

tionis ad inuicem, & sic non sunt determinata in suis formis, nec in suis locis, & sic vapor est aqua alterata ad naturam aeris, & nubes vapor alteratus ad naturam aquæ. Albertus magnus in secundo meteor. tract. 1. cap. 7. c. 95. col. 4.

Elementa si essent simplicia, non putrescerent, sed cum sint mista putrescunt ab igne. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 7. ch. 118. col. 2.

Elementatum nullum uiuit in simplici elemento, quia omnis res ex ipsa generatur, & nutritur, & nullum animal generatur è simplici elemento, nec nutritur. Albertus magnus in quarto meteor. tract. 1. capit. 2. char. 124. colum. 2.

Elementum propter inæqualitatem materiæ non de necessitate suscipit id, ad quod mouetur motu figurarum, & imaginum cœli. Albertus magnus de caus. & proces. vniuers. a pri. cau. l. 2. tract. secundo, cap. 4. char. 200. colum. 3.

Elementorum diuisio non fit per minima, nisi vaporabiliter diuidantur. Alber. mag. de anim. l. 20. tracta. 1. cap. 8. ch. 165. col. 3.

Elemento non attribuitur motus localis, vt calidum, vel frigidum, sed vt graue, vel leue. D. Tho. in 1. de celo, lec. 4. tex. 8. ch. 3. colum. 2.

Elementa, & si ex se graui non ascendunt, & leuia non descendunt, tamen ex vniuersalibus motorib. descendunt, & ascendunt. Diuus Thom. in 1. de gen. & corr. l. 24. tex. 84. ch. 22. col. 4.

Elementorum generatio fit semper vincente qualitatū actiuarum altera, & altera passiuarum. D. Tho. in 2. de gener. & cor. l. 4. tex. 28. c. 28. col. 2.

Elementum nullum est materia ad reliqua elemēta, sed materia eorum est vna, quæ est potentia vnumquodque. Diuus Thomas in 2. de gener. & corruptio. l. 8. tex. 31. c. 28. colum. 4.

Elementa non sunt vbique pura, sed in partibus vbi se contingunt, sunt permixta. D. Th. in 2. de gen. & corr. l. 10. tex. 66. c. 35. col. 2.

Elementorum generatio est naturalis naturalitate materiæ, non naturalitate formæ. Diuus Thom. de ani. motu. lec. 1. char. 46. col. 1.

Elementa resoluuntur ad potentiam materiæ. Alex. de ales. in 1. metaph. ch. 17. col. 2.

Elementi nomen per prius dicitur de materia prima, quam de quatuor corporibus primis. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 4. ch. 309. col. 4.

Elementa vt sunt in re, & vt de ipsa predicantur.

Elemento est aliqua alia materia cōmunis. Arist. 2. de gen. & corr. l. 2. ca. 2. tex. 31. ch. 431.

Elementum esse in re, actu, vel potentia, nondum declarauit in libris de celo Arist. quia nondum erat notum, quomodo fieret generatio. Ioan. gramm. de gener. & cor. ex proces. c. 2.

Elementa potentia in composito sunt, non actu: non autem eo modo, vt est materia potentia, quia illa est omnino priuata, sed compositum, & si non sincere, habet tamen ignis formam castigatam: sed ea potentia, quæ est media inter aptitudinem, & actum. Io. gram. in 2. de gen. & cor. tex. 46. co. 35. ch. 33.

Elementa concurrentia ad generationem mixti corrumpuntur secundum medietatem. Auerr. 3. de celo. tex. 67. c. 105. colum. 2.

Elementum vt elementum, na ù est manere, cū sit pars rei elementatæ. Auerroes 2. de gener. & corr. tex. 31. char. 170. colum. 2.

Elementum aliud manet in re, aliud non manet, sed transfmutatur, cum aliquid generatur ex eo: vt caro generatur ex sanguine, & sanguis non remanet pars carnis. Auerr. 5. metaph. l. 1. tex. 4. char. 50.

Elementa cuiusvis rei actu in eadem re esse impossibile est. Auerr. in epit. metaph. tract. 2. c. 174. col. 4.

Elementorum complexionum sequela prima est in fructibus, feminibus, vegetabilibus, & plantis. Albertus magnus de veget. l. 3. tracta. secundo, capit. quarto, char. 139. colum. 3.

Elementalis virtus, & si non moueat animal, operatur tamen ad mobilitatem ex parte membrorum. Alber. mag. de princ. mot. proces. tr. 2. ca. 13. c. 185. col. 4.

Elementa non predicantur de ijs, quorum sunt elementa. Albertus magnus in 13. metaph. tract. primo, capit. 2. char. 171. col. 2.

Elementa sunt in mixto præter naturam, quia sunt extra propriam regionem. D. Thom. in 1. de gener. & corr. l. 24. tex. 84. c. 22. col. 3.

Elementa non manent in mixto actu, sine aliqua alteratione. Diuus Thom. in pri. de generat. & corru. l. 24. tex. 84. ch. 22. colum. 3.

Elementa cum miscentur, vel forme ipsorum, intētionē corrumpuntur, & restant in virtute. D. Tho. in 2. de gener. & cor. l. 8. tex. 48. c. 32. col. 2.

Elementorum nullum antequam per alterationem debitam veniat ad mixtionem, & fiat vnum mixtum ex eis, est vnum cum alio, nisi vt cumulus lapidum est vnum secundum quid, non simpliciter. D. Thom. in 7. metaph. l. 16. tex. 56. ch. 564.

Elementorum essentia in mixto non est perfecta, quia secundum aliquo rum opinionem sunt virtualiter, secundum aliorum est in esse refracta, & sic non est essentia perfecta eorum in mixto. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 4. char. 109. colum. 2.

Elementa, ut inferuntur sensibus, & saporibus.

Elementa sūt inodorabilia, nisi eis aliquid admisceatur, ideo mare est odoratum, quia habet saporem, & siccitatem. Arist. de sen. & sens. ca. 5. c. 19.

Elementa per se saporis expertia sunt. Alex. aphro. in 1. de ani. ca. 16. ch. 36. col. 4.

Elementum nullum habet saporem, vel odorem. Auerr. de sen. & sen. ex paraphr. c. 192. col. 3.

Elementa omnia, præter terrā, possunt esse organa, vel media aliorum sensuum. D. Thom. in 3. de ani. le. 18. tex. 66. c. 68. col. 2.

Elenchus est repugnantia eiusdem, & vnius non nominis, sed rei, & nominis non synonymi, sed eiusdem, quæ quidem ex ijs, quæ data sunt, elicitor, necessariis nō adiuncto eo, quod initio dictum est, quod eadem parte, & in eadem re, eodem modo, & in eodem tempore dicatur. Alexander aphrodis. in libro elenchorum. charta 3.

Elenchi vniuersales non proportionati sunt, qui non proportionantur alicui arti artium demonstratiuarū: & sunt elenchi, de quibus putaret quod sunt elenchi, ille, qui non fuerit exercitatus in illis artibus: vt elenchus artium demonstratiuarum est elenchus verus non proportionatus: quoniam non proportionato vitur ars topica. Auerr. in 1. elen. ca. 6. ch. 326.

Elenchis vniuersalibus vitur sophista, & topicus: sed hic ad augendum intellectiōnem, & disciplinam: ille ad fallendum. Auerroes in primo elenchorum. capit. 6. charta 326.

Elenchi sophistici sunt duo: vnus qui putatur verus, & est falsus: alius qui putatur, quod sit illius artis, & nō est ita, siue verus, siue falsus fuerit. Auerr. in 1. elen. cap. 6. charta 326.

Elenchus est verus, cum habet tres condiciones: prima, vt sit verus secundum figuram: secunda, quod sit verus secundum præmissas: tertia, quod contradictorium inferentis sit vere contradictorium rei notæ per ipsum, id est, conclusionis cuius destructio intēditur. Auerr.

Auerr. in 1. elench. cap. 6. charta 326.

Elenchorum liber est valde latens. Auerroes in secundo elench. cap. 8. char. 34.

Elenchus est syllogismus contradictionis. Alb. magnus in elen. c. 286. col. 1.

Elenchus est syllogismus compositus ad contradicendam alicui. Alexander de ales in quarto metaphysic. tex. 9. char. 84. col. 4.

Elephas quid est.

Elephantus in quadrupedum genere hirtus minime est. Arist. de hist. anim. 2. ca. 1. char. 40.

Elephas est animal maius inter quadrupeda, promuscidam habens longitudine decem cubitorum, & ea loco manus vitur, tam in bello, quam in cibis, & alijs operibus, timet murem, abhorret grinnitum porcorum, testiculos intus habet, sed coitus tempore emittit eos. Pellem habet nigram, quasi puniceam, scabiosam, in quam cadunt muscæ, quas in rugas trahens pellem interficit. Castū est animal, nec scit adulterium. sunt autem ita fortia vt quadraginta homines ferre possint. flexuras habent in cruribus, alioquin non incederent ordinate, sed forte strictas habent, ideo aliqui existimant eos non habere flexuras. Fel eius per nares immissum confert contra morbum caducum. Eius stercois fugat pediculos: vicia de offe elephantis cum decem vicijs mentastri montani potata confert ei, qui primo habet lepram. Si cum eius stercore suffumigetur domus, cimices moriuntur, & fugatur. Alb. mag. de ani. li. 22. tr. 2. ca. 1. c. 176. col. 3.

Elephas, vt coit, & qua ad generationem pertinent.

Elephantes coituri solitudines petunt, sed præcipue secus flumina, & qua passim consueuere. subdit femina, clunibusque submissis insistit pedibus, ac innititur: mas superueniens comprimit, atque ita munere venereo fungitur. Arist. de historia anim. 2. cap. secundo. char. 148.

Elephantus femina incipit coire anno 12. cum celerrime, aut 15. cum tardissime: mas quinque, aut sex annos natus incipit superuenire ineunte vere, coitum triennio interposito repetit, quam grauidam reddidit, eandem præterea tangere nunquam patitur. Vterum biennio gerit; parit singulos, & edit fetum magnitudine vituli bimestris, vel trimestris. Arist. de hist. ani. 5. cap. 13. char. 164.

Elephantus tam mas, quam femina incipit coire anno ætatis 20. ferendi vteri tempus alij annū, & sex menses, alij triennium statuunt: parit enitens posterioribus cruribus, & subsidens cum dolore; pullus editus ore surgit non promuscide, & statim cum natus est cernit, & ambulat. tempus incertum est ferendi vterum, quia non patet tempus coitus. Arist. de hist. animal. 6. cap. 27. char. 240.

Elephantus eodem pastu modico Macedonicos nouem edere potest, sed dare periculosum est; sex, vel septem dare in vsu est, sed farinæ non plus quam quinque, vini etiam quinque mares, quæ mensura eminas continet sex. Iam quidam amphoras aquæ mensuræ Macedonicæ, quatuordecim eodem hausit potu, & a meridie eiusdem diei octo: & viuuit, vt aliqui aiunt 200. annis, ut alij 300. Arist. de hist. ani. 8. cap. 8. c. 284.

Elephas biennio vterum gestat propter exuperantiam magnitudinis. Aristoteles de gener. animal. 4. cap. 10. charta 260.

Elephas femina tempore coitus descendit in foueam, vt melius mas ascendere possit super eam, & appetit coitum in aqua, quia ibi vtrunque magis iuuat. Albertus mag. de ani. li. 5. trac. 1. ca. 2. c. 52. col. 3.

Elephas post quinquennium coire incipit, femina post decennium, & coit vsque ad 15. annos, & femina per triennium post partum quiescit, & fert in vtero per biennium. Albertus magnus de animalib. lib. 5. trac. 2. cap. 1. ch. 55. colum. 1.

Elephantis partes corporis, & eius situs.

Elephantis solius prolixè, valideque nasus augetur, eiusque vsus idem, qui manus, ea namq; cibos tam siccos, quam humidos colligunt, capiunt, & in os admouent. Aristoteles de historia animalium primo. cap. 11. charta 22.

Elephas confidendo crura inflectit: nequit tamen præ nimio pondere, vtrumque in latus equilibrio quodam vergere, sed aut læuo incubat, aut dextro, atque eo ipso habitu requiescit, ac flecit certe poplites posteriores, vt homo. Arist. de historia animal. secundo. cap. 1. charta 37.

Elephantus vtrunque dentes habet quatuor, quibus cibum in farinæ speciem molunt. Duo præterea prominent grandes, quos mares grandiores resimatosque habent, feminae minores, & contra quam mares; verunt enim deorsum, pronique deuiant, & statim cum natus est, dentes habet, quamuis grandes illos non illico perspicuos obtinet. Aristoteles de hist. anim. 2. capit. 5. charta 47.

Elephas exta sutuli proxima, sed maiora habet, iecur quadruplo maius bubulo, & reliqua pari ratione, excepto liene, qui minor portione est. Arist. de histor. animal. 2. cap. 17. ch. 63.

Elephantus circa nares ore ipso vocem edit. spirabundam, quemadmodum cum homo simus, & spiritum reddit, & loquitur; at per nares simile tubarum rautitati sonat. Aristoteles de historia animal. quarto. cap. 9. charta 139.

Elephantus antiquitus credebatur non moueri flexione, quod non est verum, quippe cum id genus omne moueatur flexione in humeris facta, aut coxis. Arist. de animal. inces. cap. 7. char. 571.

Elephantus duas habet mammas, & eas sub armis, quia vnus prolis est, & non inter femora, quia multitudine est. Aristoteles de partibus animalium quarto. cap. 10. charta 536.

Elephas, quia genibus caret, flexum in flexione, quæ in coxa est, facit. Michael de ani. inces. u. c. 59. col. 3.

Elephantis nasus, qui promuscida dicitur, est fortis longus, plicatur, & explicatur, quasi calceus, & loco manus vitur eo elephas: accipit enim per ipsum cibum, & porrigit ori suo, & per ipsum haurit aquam, & reddit ori suo potum, quod solum ipsi proprium est. Alb. mag. de ani. lib. 1. trac. 2. cap. 8. c. 29. col. 1.

Elephas habet pedes anteriores maiores posterioribus. Alb. mag. de ani. lib. 2. trac. 2. cap. 1. ch. 29. col. 1.

Elephas sedet, & flecit pedes anteriores, fere vt animalia quadrupeda: posteriorem autem fere vt homo, sed propter pondus sui corporis omnes extremitates simul fletere nequit, sed pro diuersitate temporis fulcitur super latus dextrum, & sinistrum appodiatu parietis, aut arbori forti, & sic quiescit, & dormit stante corpore, nec ob id offeduntur crura, quæ fortissima sunt ad sustinendum. Albertus mag. de animalib. lib. 2. cap. 2. te. 1. c. 729. col. 3.

Elephanti quæ ad vitam pertinent.

Elephantes si comedunt terram, ægrotant, nisi frequenter comedant: nam si frequenter, nihil sentiunt mali, & interdum lapides deuorant. Arist. de hist. anim. 8. ca. 26. char. 307.

Elephantes aiunt, cæteris malis impunes esse, vexari autem

autem inflatione alui acrius. Aristoteles de hist. ani. 8. cap. 22. char. 304.

Elephantes fluore tentantur, quo cum vires languerint curantur potione aquæ calidæ, & cibo feni melle imbuti: vtrumque enim id sistit profuuium alui. Arist. de hist. anim. 8. cap. 26. char. 307.

Elephantes alij bibunt oleum, alij non. Aristot. de hist. ani. 8. cap. 26. ch. 307.

Elephas viuit annis 200. & aliqui aiunt eum viacre annis 300. Alb. mag. de ani. 7. tra. 1. cap. 6. c. 66. col. 1.

Elephantibus nocet ventosa infirmitas, quæ est causa vt nec mingere, nec egerere possint. Alber. mag. de ani. lib. 7. trac. 2. ca. 2. ch. 69. col. 1.

Elephas vt pugnat, obedit homini, & vt capitur.

Elephanti vehementer inter se pugnant, & victus ne vocem quidem victoris tolerat. Arist. de hist. ani. 9. cap. 1. char. 319.

Elephantes sunt vni apud Indos rei bellicæ, tum mares tum feminae, verum feminae, & pucriores, & timidiore sunt. Aristoteles de hist. animalium 9. capit. primo. char. 319.

Elephantus euerit ædificia dentes admouens magnos: palmas vero sua fronte impellit donec declinet: tum pedibus inculcans protte nit in terram. Arist. de hist. anim. 9. cap. 1. char. 319.

Elephantes sic venantur, concendant mites aliquos, & animosos elephantes, qui veniunt, cursuque insectantur feros, quos cum occuparint, ferire precipiunt suis, dum fatigent, & vires dilabunt; tum rector in defatigatum illum insilijt, regique falce, post breui tempore fera nitescit, & obtemperat. Aristoteles de hist. anim. 9. cap. 1. ch. 319.

Elephantes quandiu infidet rector, mites se exhibent: cum descendit, alij mansue uinæ seruant, alij suam repetunt feritatem, itaq; immittentium crura priora præpediunt vinculis, vt quiescant. capiuntur, & grandes natu, & pulli. Arist. de hist. animalium nono. cap. 1. char. 319.

Elephantus omnium ferarum mitissimus, & placidissimus est. vt qui per multa officia erudiatur, & intelligat, cum etiam regem adorare condiscat. Arist. de hist. anim. 9. cap. 46. ch. 372.

Elephas femina magis iuuat hominem, quam masculus in pugna. Albertus magnus de animalib. lib. 8. trac. 1. cap. 3. ch. 74. col. 1.

Elephantes duplici modo capiuntur. Primo, ascendit homo elephantem domesticum & in siluâ, & quærit elephantes, & inuenit, incitat contra eos domesticum, qui fortior est siluestri, & cum uicerit eos, saltat homo super siluestrem, & percutit illum, & quiescit, & cum descenderit remanet domesticus; at si non remanet domesticus, ligat ei pedes anteriores quousq; fiat domesticus. Secundo modo faciunt foueam, & in ea ponunt cibum, in qua fouea cæci ceciderit elephas, accedit homo verberans elephantem, & accedit alius eiciens eum ab elephante, & hoc sæpe facit, ita vt elephas liberatori plauditur: tunc liberator facit uiam, & exire facit elephantem e fouea, & illi elephas obedit. Alb. mag. de ani. li. 8. tr. 1. ca. 3. c. 14. col. 1.

Elephas inter agrestia est magis aptus ad domesticandum, & obediendum homini. Albertus mag. de ani. lib. 8. trac. 1. cap. 2. c. 83. col. 1.

Eligibilis est illud, quo cognoscitur hoc, & illud quam illud, secundum quod cognoscitur hoc solum. Arist. poster. lib. 1. ca. 20. tex. 39. ch. 342.

Eligibiliorum loci sunt. 1. Quod diuturnius stabiliusq; eligibilis eo, quod minus huiusmodi. Arist. topic. li. 3. cap. 1. char. 433.

Eligibiliorum locus 2. est. Quod magis eligit prudens,

vel bonus vir, vel lex recta, vel studiosi circa singula delecti, vt tales sunt, vel in vnoquoque genere perui, uel plures uel omnes, uel quæcunque omnino plures, vel omnes, vel omnia, ad vtile oportet ducere: quod dicendum est. Arist. top. li. 3. c. 433.

Eligibiliorum locus 3. Quod iecundum meliorem disciplinam, alicui autem secundum propriam, eligibilis. Arist. top. li. 3. ca. 1. c. 433.

Eligibiliorum locus 4. Idipsum, quod est, eo, quod non in genere est eligibilis, vt iustitia iusto. Aristot. top. lib. 3. cap. 1. ch. 434.

Eligibiliorum locus 5. Quod propter se eligendum, eligibilis eo, quod propter aliud, vt sanitas quam exercitari. Arist. top. li. 3. ca. 1. c. 434.

Eligibiliorum locus 6. Quod propter se eo quod per accidens eligibilis, vt amicos iustos esse, quam inimicos. Arist. top. lib. 3. cap. 1. c. 434.

Eligibiliorum locus 7. Quod boni causa per se, eo, quod per accidens eligibilis, vt virtus eligibilior fortuna. Arist. top. lib. 3. cap. 1. c. 434.

Eligibiliorum locus 8. Quod simpliciter bonum, eo, quod alicui, eligibilis, vt sanum fieri, quam incidi. Aristot. top. lib. 3. cap. 1. c. 435.

Eligibiliorum locus 9. Quod natura est, eo, quod non est natura, vt iustitia iusto. Arist. top. li. 3. ca. 1. ch. 435.

Eligibiliorum locus 10. Quod honorabiliori, & meliori meit, eligibilis, ut Deo quam homini. Arist. top. lib. tertio. cap. 1. ch. 435.

Eligibiliorum locus 11. Quod melioris proprium, melius, quam quod peioris, ut quod Dei, quam quod hominis. Arist. top. lib. 3. cap. 1. char. 435.

Eligibiliorum locus 12. Quod in melioribus, uel prioribus, est melius, ut sanitas robore. Arist. top. li. 3. capit. primo, char. 435.

Eligibiliorum locus 13. Finis ijs, quæ sunt ad finem, eligibilior. Arist. top. li. 3. cap. 1. ch. 435.

Eligibiliorum locus 14. Quod in honorabilioribus, est melius. Arist. top. lib. 3. cap. 1. ch. 435.

Eligibiliorum locus 15. Duorum, quod propinquius est fini eligibilis. Arist. top. lib. 3. cap. 1. c. 435.

Eligibiliorum locus 16. Quod ad uitæ finem expetibilis, quam quod ad aliud aliquid. Aristot. topic. lib. 3. cap. 1. char. 435.

Eligibiliorum locus 17. Possibile, impossibili, eligibilis. Arist. top. lib. 3. cap. 1. c. 435.

Eligendorum locus 18. Cum duo sunt effectiua, cuius finis melior, & ipsum melius. Aristoteles topic. lib. 3. capit. 1. char. 435.

Eligendorum locus 19. Cum sit effectiuum, & finis, ex proportione, quando pluri superat finis finem. Arist. top. lib. 3. ca. 1. ch. 435.

Eligendorum locus 20. Melius est, quod propter se, & honorabilis, & laudabilis, ut amicitia diuitijs. Aristot. top. lib. 3. cap. 1. c. 436.

Eligendorum locus 21. Quando duo aliqua fuerint valde similitipis similia, & non poterimus præeminentiam aliquam conspicere alterius ad alterum, videndum ex his, quæ sequuntur: nam si sequens est maius bonum, id eligibilis. Arist. top. li. 3. ca. 2. c. 436.

Eligendorum locus 22. Si e duobus vnum est minus malum, id eligibilis. Arist. top. li. 3. ca. 2. ch. 436.

Eligendorum locus 23. Plura bona eligibiliora sunt paucioribus, vel simpliciter, vel quando altera alteris infunt. Arist. top. lib. 3. ca. 2. c. 436.

Eligibiliorum 24. locus. Eadem cum voluptate magis, quam sine voluptate eligibiliora. Aristoteles topic. lib. 3. cap. 2. char. 437.

Eligibiliorum 25. locus. Eadem cum indolentia, eligibiliora, quam cum tristitia. Aristoteles top. libro 3. capit. 2. char. 437.

Eligibiliorum 26. locus. Vnumquodque in quo tempore magis

magis valet in hoc eligibilis. Aristoteles topicor. lib. 3. cap. 2. char. 437.

Eligibiliorum locus 27. Quod in omni tempore, & in pluribus, vtilis, vt iustitia, temperantia. Aristoteles top. lib. 3. cap. 2. ch. 437.

Eligibiliorum locus 28. Quod cum oēs haberemus, nihil altero indigeremus, quæ quod cum haberemus indigeremus reliquo id eligibilis, vt iustitia, & fortitudo. Aristoteles topicorum li. 3. c. 2. c. 437.

Eligibiliorum locus 29. ex corruptionibus, & abiectionibus, & generationibus, & sumptionibus, & contrarijs, quorum enim corruptiones malæ ipsa eligibiliora. Arist. top. li. 3. c. 2. ch. 437.

Eligendorum locus 30. Quod propinquius est bono, eligibilis. Arist. top. li. 3. c. 2. c. 437.

Eligendorum locus 31. Quod similius est bono, eligibilis. Arist. top. li. 3. c. 2. c. 437.

Eligendorum locus 32. Quod meliori eorum est similius id eligibilis, & considerandum, si in ridiculis est simile. Arist. top. li. 3. c. 2. ch. 437.

Eligibiliorum locus 33. Quod maxime insigne, eligibilis eo, quod minus tale. Aristoteles topicorum lib. tert. cap. secundo, char. 438.

Eligibiliorum locus 34. Quod difficilius eligibilis. Arist. top. li. 2. cap. 2. ch. 438.

Eligibiliorum locus 35. Quod magis proprium eo quod magis commune, eligibilis. Aristoteles topicorum lib. 3. cap. 2. char. 438.

Eligibiliorum locus 36. Quod malis est incommuniis, eligibilis. Arist. top. li. 3. c. 2. c. 438.

Eligibiliorum locus 37. Si hoc illo melius, & omnino optimum, eligibilis. Aristoteles topicorum libro tertio capit. secundo char. 438.

Eligibiliorum locus 38. Si omnino eorum, quæ in hoc melius, eo, quod in altero optimum, vt si melior homo equo, & optimus homo optimo equo melior. Aristot. top. li. 3. c. 2. c. 438.

Eligibiliorum locus 39. Si optimum optimo melius, & simpliciter hoc illo melius. Aristoteles top. lib. tertio cap. secundo char. 438.

Eligibiliorum locus 40. Ea quæ volumus amicos participare, eligibiliora, quam quæ non. Aristot. top. lib. 3. cap. 2. char. 438.

Eligibiliorum locus 41. Quæ ad amicum agere malumus, quam quæ ad quemlibet, eligibiliora. Arist. top. li. 3. cap. 2. char. 438.

Eligibiliorum locus 42. Quæ sunt ex circumstantijs necessarijs meliora, aliquando eligibiliora, sed aliquando meliora, non tamen eligibiliora, quia philosophari melius est quam lucrari, non tamen eligibilis: ex circumstantia quod melius est, eligibilis, quod necessarium. Arist. top. li. 3. c. 2. c. 439.

Eligibiliorum locus 43. Quod non est ab alio exquirere, quam quod est, & ab alio, eligibilis. Aristoteles topicorum lib. 3. cap. 2. ch. 439.

Eligibiliorum locus 44. Si hoc quidem sine illo, eligendum, illud autem sine hoc. Aristot. topicor. libro 3. cap. 2. char. 439.

Eligendorum locus 45. Duorum si alterum negamus, vt reliquum videatur nobis inesse, illud eligibilis, quod volumus nobis videri inesse. Aristot. topicorum lib. 3. cap. 2. ch. 439.

Eligendorum locus 46. Pro cuius absentia minus increpandi sunt moleste ferentes, hoc magis eligendum. Aristoteles topicorum libro tertio capit. secundo charta 439.

Eligendorum locus 47. Pro cuius absentia non moleste ferentem magis increpandum, id eligibilis. Aristoteles topicorum libro tertio capit. secundo charta 439.

Eligendorum locus 48. Eorum, quæ sunt sub eadē specie,

quod propriam virtutem habet, eo, quod non habet, vtrisque autem habentibus, quod magis habet, eligibilis. Arist. top. li. 3. cap. 2. char. 439.

Eligendorum locus 49. Si hoc facit bonum illud cui adest, illud non, hoc, quod facit, eligibilis. si vtrumque, quod magis. Arist. topic. li. 3. cap. 2. char. 439.

Eligendorum locus 50. A casibus, vfiibus, actionibus, operibus. & hæc ab illis; sequuntur enim inuicem. Arist. topicorum lib. 3. cap. 2. char. 440.

Eligendorum locus 51. Si aliquo eodem hoc quidem maius bonum est, illud minus, maius magis eligendum. Aristot. topic. lib. 3. cap. 3. char. 440.

Eligendorum locus 52. Si duo quædam vno aliquo sunt eligibiliora, quod longe eligibilis eo, quod minus. Aristot. topic. lib. 3. cap. 3. char. 440.

Eligendorum locus 53. Cuius est superabundantia eligibilior, & ipsum eligibilis. Arist. top. li. 3. ca. 3. c. 440.

Eligendorum locus 54. Id, cuius magis eligit quis vt ipse sibi sit causa, quam cuius alter eligibilis. Arist. top. libro 3. cap. 3. char. 440.

Eligendorum locus 55. Ex appositione, si eidem appositum aliquid, quod totum eligibilis facit. Aristot. top. lib. 3. capit. 3. char. 440.

Eligendorum locus 56. Si minori appositum aliquid, quod totum maius facit. Aristoteles topicorum li. 3. capit. 3. char. 440.

Eligendorum locus 57. ex ablatione: quo enim ablato ab eodem, quod restat est minus, illud maius erit, quod ablatum, reliquum minus facit. Aristoteles topicor. lib. 3. capit. 3. char. 440.

Eligendorum locus 58. Si hoc propter se, illud autem propter gloriam eligendum, vt sanitas pulchritudine. Aristot. topic. lib. 3. cap. 3. char. 440.

Eligendorum locus 59. Si hoc propter se, & propter gloriam eligendum, illud autem propter vnum tantum. Arist. topic. lib. 3. cap. 3. char. 441.

Eligendorum locus 60. Et vtrumuis magis propter se honorandum, hoc & melius, & eligibilis. Aristot. topicorum lib. 3. cap. 3. char. 441.

Eligendorum locus 61. Diuidendam quoties, quod eligendum est, dicitur, & quorum gratia; vtilis, vel honesti, vel delectabilis; nam quod ad omnia, vel plura vtile est, eligibilis est. Aristoteles topicorum lib. 3. capit. 3. char. 441.

Eligendorum locus 62. Quod propter melius, eligibilis est. Arist. topic. lib. 3. cap. 3. char. 441.

Eligendorum locus 63. in fugiendis eligibilis, quod impedit magis virtutes. Aristoteles topicorum libro tertio, capit. tertio, char. 441.

Eligendorum locus 64. Ex similitudine monstrari potest fugiendum, & eligendum, quod propositum est, nam minus eligendum quod æque eligeret aliquis, & fugeret, altero, quod fugiendum esset tantum. Arist. topicorum lib. 3. capit. 3. char. 441.

Eligendum est, quod natura bonum. Aristot. topicorum lib. tert. cap. 4. char. 441.

Eligendorum loci. Quod natura tale eo, quod non natura tale, magis tale. Arist. top. li. 3. cap. 4. ch. 441.

Eligendorum loci. Si hoc quidem facit, illud non facit, magis tale. Arist. topic. li. 3. cap. 4. char. 441.

Eligendorum loci. Si quod interdum facit tale, quam quod non facit magis tale. Aristoteles topicorum lib. tertio capit. quart. char. 441.

Eligendorum loci. Si vnum quod facit, quod magis facit tale. Arist. topic. lib. 3. cap. 4. char. 441.

Eligendorum loci. Si eodem aliquo hoc quidem magis, illud minus tale. Arist. top. li. 3. cap. 4. ch. 442.

Eligendorum loci. Si hoc tale magis tale, illud vero non tali tale, manifestum quod primum magis tale. Arist. topicorum lib. 3. cap. 4. char. 442.

Eligendorum loci ex additione. Si eidem additum aliquid

quod totum magis tale facit. Arist. top. l. 3. c. 4. c. 442.
Eligendorum loci. Si ei, quod minus est tale aditum, totum magis tale facit. Arist. top. l. 3. ca. 4. c. 442.
Eligendorum loci ex ablatione. nam quo ablato reliquis reliquum, minus tale, illud magis tale. Arist. top. lib. 3. cap. 4. char. 442.
Eligendorum loci. Quæ contrarijs impermixtiora, magis talia. Arist. top. lib. 3. cap. 4. ch. 442.
Eligendorum loci. Quod magis suscipit propriam propositi rationem. Arist. top. l. 3. ca. 4. c. 442.
Eligibilia ut tria sunt, honestum, utile, & iucundum, sic tria fugibilia sunt eis contraria, turpe, inutile, & immo-destum; & circa hoc bonus vir recte agit, malus peccat, & præcipue circa voluptatem. Arist. 2. ethic. nicom. cap. 3. char. 35.
Eligibile omne consultabile est, sed non econtra: nam de multis consultamus, quæ omnia non eligimus. Eustr. 3. moral. ca. 3. ch. 130.
Eligere est duobus, vel pluribus propositis, hoc illi præoptare. Alb. mag. eth. 1. tr. 3. ca. 6. c. 6. col. 4.
Eligibilium, & ineligibilium, alia sunt tingibilia, ut lana, & terra, alia non tingibilia, ut æs, sed non ab aqua liquabile, sed ab aqua liquabilium: alia non tingibilia sunt, ut nitrum, & sales: alia tingibilia existentia non liquabilia sunt, ut lana, & fructus. Arist. meteor. 4. sum. 3. ca. 2. tex. 43. char. 578.
Elitropia est lapis viridis fere smaragdum similis respersus sanguineis guttis, si vngatur succo elitropiæ herbæ, & in vas aqua plenum reclusus sit, facit Solem sanguineum uideri, ut si eclipsim pateretur: causa est, quia totam aquam ebullire facit, & in nebulam ascendere, quæ inspissando aerem prohibet Solem uideri; reddidit hominem bonæ famæ, & uitæ longæ. Alber. mag. in 2. de miner. ex trac. 2. ca. 5. c. 140. col. 1.
Eligata aliqua dicuntur, & non cruda, quia non incrassantur. Arist. meteor. 4. su. 1. ca. 4. t. 23. ch. 564.
Elixatio est secundum totum concoctio a caliditate humida inexistens interminati in humido, & hoc est aut spirituosum, aut aquosum. Arist. meteor. 4. su. 1. tex. 24. ch. 564. col. 4.
Elixata licciora sunt albis, non enim attrahunt in seipsa humidum, quæ elixantur: dominatur enim extrinseca caliditas ei, quæ intus est. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 4. tex. 24. char. 564.
Elixatorum humiditas proprie excernitur a caliditate quæ est in extrinseco humido. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 24. char. 564.
Elixabile non est omne corpus. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 25. char. 565.
Elixabile non est, in quo nullum est humidum, ut lapides, nec quæ humidum habent, ut tamen nequeunt ob spissitudinem, ut in lignis, sed quæ corpora habent humiditatem passibilem ab ea, quæ est in humido, ignitione. Arist. meteor. 4. su. 1. ca. 4. tex. 25. char. 565.
Elixabilia sunt, quæ habent humiditatem passibilem ab ea ignitione quæ est in humido. Arist. meteorol. quarto. sum. 1. cap. 4. tex. 25. char. 565.
Elixabilia dicuntur translatione aurum, & lignum, & alia multa secundum formam eandem, quia ea, quæ vere elixantur, quia non sunt nomina posita. Aristot. meteor. 4. sum. 1. cap. 4. tex. 26. char. 565.
Elixari dicimus humida, ut lac, & mustum, cum qui in humido sapor in formam aliquam transmutatur ab eo, qui in circuitu, & intrinseco igne calfaciente. Arist. meteor. 4. sum. 1. ca. 4. tex. 27. char. 565.
Elixationis, & concoctionis non est finis idem omnibus: nam alia sunt ad esum, alia ad sorbitionem, alia ad aliam usum, medicamenta enim etiam elixare dicimus. Arist. meteor. 4. sum. 1. ca. 4. t. 27. c. 565.
Elixabilia sunt omnia, quæ possunt fieri crassiora, aut minora, & grauiora, & hæc quidem ipsorum talia; hæc

autem contraria, quia hæc disgregata incrassantur, illa attenuantur, ut lac in serum, & coagulum. Aristoteles meteor. 4. sum. 1. ca. 4. tex. 27. ch. 565.
Elixatio eodem modo fit in naturalibus instrumentis, & in artificialibus, quia propter eandem causam omnia erunt. Arist. meteor. 4. sum. 1. ca. 4. tex. 27. c. 565.
Elixata quædam, affa alia, melius edi possunt, quia humidiora non eatenus humectari, ficciora non amplius exicari oportet: elixa autem humidiora, mollioraque omnia redduntur. quæ vero minus humida sunt, hæc igne confecta ficciora prorsus euadunt. Aristot. proble. sect. 2. tex. 5. char. 528.
Elixari cito faciunt omnia attractiua humoris, ut vitri partes cum carnibus ad elixandum positæ faciunt cito elixari, quæ concoquuntur. Albertus magnus in 4. meteo. cap. 20. c. 121. col. 4.
Elix non est linea, simplex, sed mixta ex recta, & circulari, proficiscitur enim ex duobus motibus imaginatis, quorum vnus est lineæ circumeitis columnam, alius est puncti moti per lineam. D. Tho. in 1. de celo. le. 3. tex. 5. char. 3. colum. 1.
Elaborus albus, & niger est: niger acutior est albo. est calidus, & siccus, & resouit, subtiliat, & abstergit, adeo ut carnem mortuam corrodat, cum aceto linitus delet morpheam. Alb. mag. de ueget. lib. 6. tex. secundo. cap. 6. c. 165. col. 2.
Elocutio oratorum diuersa est ab ea, quæ est proprie poetarum. Arist. ret. 3. char. 131.
Elocutionis principium est emendate loqui, quod in quinque rebus versatur. Primo in coniunctionibus, si quis reddiderit, ut naturaliter inter se antecedunt, & subsequuntur, & non multas coniunctiones ante coniunctionem necessariam reddere. Secundo proprijs nominibus, & non ambientibus eloqui. Tertio non ambiguis. Quarto ut nomina masculina, foemina, & neutra (prout conuenit) reddantur. Quinto, ut numerus, qui uni, & qui multis debetur, recte respondeat. Aristot. theto. 3. c. 144.
Elocutio accommodata ad naturam fidem sui facit. Arist. rhet. 3. c. 146.
Elocutionis figura, nec metri compos, nec rhythmici ex pers esse debet, nam metrum parum facit ad fidem, rhythmus autem orationi finem ponere debet: quia quod infinitum est, suauitate caret, & cognosci non potest. Ari. rhet. 3. char. 147.
Elocutio, aut est fusa, & vinculo vna, aut versa, & antiquorum poetarum antistrophis similis. Fusa est, quæ nullum per se finem habet, nisi res, quæ dicitur, absoluatur, quæ propter infinitatem est iniucunda. Versa est, quæ ambitibus constat, id est, quæ per se principium & finem habet, & facilem conspectu magnitudinem. Aristot. rhet. 3. char. 149.
Elocutionis, quæ membris continetur, pars vna est distincta, alia opposita, quæ est, in qua in vtroque membro, aut contrarium cum contrario componitur, aut idem cum contrarijs iungitur. Ari. rhet. 3. c. 150.
Elocutio est compar si æqualia membra sunt, & similiter desinens, si membra similes exitus habent, & hoc aut in principio nomen, aut in fine syllabas extremas. Arist. rhet. 3. char. 151.
Elocutionem vrbanam faciunt translata, & poetarum similitudines: sed similitudo minus delectat, quia longior est. Ari. rhet. 3. ch. 152.
Elocutio, & enthimemata vrbana sunt, quæ ut celeriter discamus, efficiunt. Ari. rhe. 3. ch. 152.
Elocutionem diuersam vnicuique generi conuenire nobis manifestum est. Ari. rhet. 3. ch. 159.
Elocutio scriptionum est, quæ accuratissima, contentionum vero, quæ maxime cum actione coniuncta, & huius duo sunt species, morata vna, & altera affecta. Arist. rhet. 3. char. 159.

Elocu-

Elocutio concionum vbratilis picturæ similitudinem imitatur, quia quanto maior turba fuerit, tanto longius spectatur. Ari. rhet. 3. char. 160.
Elocutio iudicialis accuratior est, & adhuc magis cum ad vnum iudicem est, quia præsidij minimum est in oratoris, facilius enim conspici potest, quid rei proprium, & quid alienum est, & contentio abest, ut sincera iudicatio sit. Ari. rhet. 3. c. 160.
Elocutio ostentatiua ad scribendum aptissima est, quia opus eius est lectio, secundo loco iudicialis. Ari. rhe. 3. c. 161.
Eluones dicuntur, qui multa edere, & ventrem quocumque replere consueuerunt. Eust. 4. mor. cap. 1. c. 170.
Emanites lapis est ferrugineus coloris, habet venas sanguineas immixtas, valet contra fluxum ventris, vesicæ, & menstruorum, cum in aqua mixtus bibitur. Vino permixtus puluis eius sanat vlcera, & vulnera, & carnem superfluum corrodit, visus hebetes ex humida causa confortat, & sanat, & temperat asperitatem palpebrarum. Alber. magnus in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 5. ch. 140. colum. 1.
Emaren est, quod inuenitur in mineris, & prouenit ex aduisione magna sub nigro, venas diuersas in se habens. Alb. mag. de veg. l. 6. tra. 1. c. 7. c. 152. col. 4.
Embrius in seipso habet virtutem mouentem, & conuertentem spermata, & formantem, quoniam si non est in eo, tunc necessario sequitur distinctam esse, & diuisam subiecto, & loco a spermatis conceptam, quod falsum est. Albertus magnus de animalibus, l. 16. tra. 1. cap. 2. ch. 135. colum. 4.
Embrionum perforatio multis fit modis. alia enim perforantur cauendo, in quibus est calidus spiritus, ut cor, & pulmo, & hoc fit a multo, & calido spiritu, alia terbrando, ut sunt vix superfluitatum, ut intestina, & stomachus, & hoc fit a spiritu calido non acuto, sed ventoso: alia perforantur subtili perforatione. ut vena quiete, & pulsatiles, & hoc operatur a spiritu paruo, & valde subtili acuto, & nutrimentum penetrare debet membrum, alioquin non ingrederetur substantia ipsius vndique. Alb. mag. de ani. l. 20. tr. 1. cap. 4. ch. 163. c. 3.
Embrius quiescit in matrice propter superfluum humiditatem, & non mouetur donec digesta est illa humiditas. D. Thom. de som. & vig. le. 5. c. 37. col. 2.
Emorrhoids fluxus est ab emor, quod est sanguis, & roys, quod est fluxus distus, quia moricus eius laxat omnia officina venarum, & excutit quicquid sanguinis est in corpore mori, & sic interficit, & est ordinis primi: cinerei coloris est, & cubiti vnus maior. Alb. magn. de anim. lib. 25. ch. 202. colum. 1.
Empedocles quatuor elementa posuit rerum principia, & ea semper manere, nec vnquam generari, vel corrumpi, sed omnem generationem, & corruptionem per congregationem, & disgregationem horum elementorum, & secundum multitudinem, & paruitatem fieri. Ari. 1. metaph. ex su. 2. c. 1. ch. 11.
Empedocles terram ob circumpagationem celi manere ait. Simp. 2. de celo. te. 78. c. 53. c. 78. col. 4.
Empedocles quatuor elementa, litem, & amicitiam principia rerum esse dixit. Io. gra. 1. phy. te. 6. ch. 5. col. 3.
Emptra est aial paruū in Germania, & mas, & femina in estate cibos aggregat, quibus viuunt in hieme: mas est parcus, femina auida, id est mas feminam eiicit, & illa retro aditum occultum parat, & cibos vorando consumit, ideo vere est pinguis, & mas macie consumptus. Albertus magn. de anim. lib. 22. tra. 2. c. 1. c. 180. col. 1.
Enchytyos animal est orientis, tauri magnitudine, & ei simile, longibus crinibus descendibus ad duas spatulas, mollioribus crinibus equi, corporis color est inter nigrum, & rufum, & pili eius in alijs membris lanæ assimilantur: vox animalis huius est ut vox tauri, & cornua ad interius multum inflexa, & ad pugnantium inhabilia: caret dentibus superioribus, & cum

parit multa animalia eiusdem speciei ad comparientem adduntur, & egerentia singula stercorea aggregant ad instar muri circa parientem. Albert. magnus de anima. lib. 22. tract. 2. cap. 1. char. 180. col. 2.
Encomium est oratio facta cuiuscunque singularia exponens. Aristotel. moral. eudem. cap. 2. c. 383.
Enemi medicamenti quo sanguinem supprimimus vis est, ut exicet, & materiam inutilis confluuium compefcet, sine crusta, aut carnis putredine. Aristot. proble. sec. 1. te. 33. char. 351.
Endiua alia hortulana, alia Syluestris est, iuuat epati, frigida, & humida est. Alb. mag. de veg. l. 2. tractat. 2. cap. 1. c. 165. colum. 2.
Energia est naturalis omnis substantiæ innatus motus, vel est virtus naturalis, & manifestatiua vniuscuiusque substantiæ. Alb. mag. in 1. tr. 3. c. 4. c. 6. col. 4.

Entis diuisio.

Entia alia de subiecto aliquo dicuntur, in subiecto vero nullo sunt, ut homo, id est, substantia vniuersalis: alia, in subiecto sunt, de subiecto tamen nullo dicuntur, id est, accidens particulare, alia de subiecto dicuntur, & in subiecto sunt, id est, accidens vniuersale: alia nec in subiecto sunt, nec de subiecto dicuntur, ut substantia particularis. Ari. præd. tr. 1. c. 2. c. 57.
Entia alia de nullo vere vniuersaliter prædicantur ut Cleon, & quod secundum vnumquodque sensibile: de iis autem alia prædicantur: & de his nihil: & intermedia horum, & de ipsis alia, & de alijs ipsa prædicantur. Ari. 1. prio. se. 2. c. 28. c. 206.
Entis consideratio an sit vnum, vel ne, simile est, ac si consideratio fiat de perseveratione falsa, quæ vera tantum dicatur, ut Heracliti etiam opinio. Arist. physico. 1. ex sam. 1. c. 2. tex. 9. ch. 5.
Entium, alia sunt natura, alia per alias causas: natura sunt animalia, & partes ipsorum, & plantæ, & simplicia corpora, ut terra, ignis, aqua aer, & differunt ab iis, quæ non sunt natura: quia in seipsis motus, & status principium habent hæc in loco, alia secundum augmentum, & decrementum, & quædam secundum alterationem. Arist. physico. 2. cap. 1. tex. 1. ch. 29.
Entium alia sunt actu, alia potentia: & eorum, quæ sunt actu, hoc quidem hoc aliquid, illud quantum, quale, & secundum reliqua prædicamenta: & eorum, quæ sunt ad aliquid aliud dicitur secundum magis, & minus, aliud secundum agens, & patiens, & omnino secundum mouens, & motum, mouens enim est mouens motum, & motum est motum a mouente. Arist. physico. 3. su. 1. c. 1. te. 3. c. 54.
Entium, alia semper immobilia sunt, alia semper mouentur, alia vtroque participant. Aristoteles physico. 8. sum. 2. c. 1. tex. 2. c. 202.
Entium aliqua aliquando mouentur, aliqua aliquando quiescunt. Ari. physico. 8. sum. 2. c. 5. te. 50. ch. 219.
Entia aliqua esse ingenerabilia, & immobilia alterius, & prioris quam naturalis est considerationis. Aristoteles 3. de celo. cap. 1. tex. 2. ch. 332.
Entia, aut sunt sensibilia, aut intelligibilia: scientia est quodammodo scibilia, sensus sensibilia. Aristote. 3. de anim. sum. 1. c. 5. te. 37. ch. 663.
Ens & si multis dicatur modis, attamen potest cadere sub vna scientia: quia non est hæc multitudo æquiuocorum, sed attributorum ad vnum primum: exemplum in his, quæ sunt attributa ad vnum finem. Aristote. 4. metaph. ex sum. 1. c. 2. ch. 60. col. 2.
Entia alia dicuntur, quia substantiæ; alia quia passiones substantiæ; alia quia via ad substantiam, & generationem, & corruptionem substantiæ; alia quia sunt priuationes formarum substantialium, aut qualitates substantiæ; alia quæ sunt effectiua, aut generatiua substantiæ;

Ff alia

alia quia attributionem habent ad substantiam, & negationes entia dicuntur. Arist. 4. metaphysicorum ex su. 1. cap. 2. char. 60. colum. 3.

Ens dupliciter dicitur, actu, & potentia. Ari. 4. meta. ca. secundo text. 20. char. 74.

Ens aliud dicitur secundum accidens, aliud secundum se. Secundum accidens, cum accidens, prædicatur de accidente: vt iustum musicum; vel cum accidens prædicatur de subiecto, vt homo musicus, vel cum subiectum prædicatur de accidente, vt musicus homo. Aristotel. 5. metaph. cap. 7. te. 13. char. 95.

Ens secundum se dicitur quot modis aliquid prædicatur, i. de decem prædicamentis. Ari. 5. meta. c. 7. te. 14. c. 95.

Ens diuiditur in ens secundum se, & secundum accidens, & in ens, quod est, vt verum, & in ens, quod est, vt falsum, & in prædicamentorum figuras, vt quid, quale, quantum, vbi, quando, & alia, & in actu, & potentia. Ari. 6. metaph. ex su. 2. c. 1. tex. 4. c. 121.

Entia alia sunt necessaria, quæ semper, & vniformiter se habent, non per eam necessitatem, quæ secundum vim dicitur, sed quia per aliter non contingit: alia sunt, quæ semper non sunt, nec ex necessitate, sed magis vt plurimum, & hoc est principium accidentis. Ari. 6. metaph. ex su. 2. cap. tex. 5. char. 121.

Ens cum multipliciter dicatur, horum tamen primum ens est, quod quid est, quod significat substantiam, quoniam cum dicimus quale quippiam hoc, dicimus alium vel malum, cum autem quid est, substantiam respondemus, & cetera entia aliquid entis tantum dicunt. Aristot. 7. metaph. sum. 1. cap. 1. te. 2. char. 126.

Entia alia secundum substantiam rationem dicuntur. Arist. 9. metaph. ex sum. 1. cap. 1. te. 1. c. 174.

Ens omne, aut idem est, aut aliud. Aristotel. 10. metaph. ex sum. 2. cap. 1. tex. 11. char. 199.

Entia alia a substantia non sunt simpliciter entia, sed entia secundum quid. Ari. 12. meta. ex su. 1. c. 1. te. 3. ch. 243.

Ens duplex: in potentia, & in actu. Arist. 12. metaph. ex su. 1. c. 2. te. 7. char. 244.

Entium alia separabilia, alia inseparabilia, & separabilia vocantur substantiæ: & propter hoc substantiæ sunt causæ, quia sine substantiis non sunt, nec motus, nec passionis, & inter hæc principia substantiæ animata primum locum tenent, vt anima, corpus, intellectus, & appetitus. Arist. in 12. meta. ex su. 1. c. 4. tex. 25. c. 248.

Ens duplex, actu, & materialiter. Aristot. 13. metaph. ex sum. 1. c. 3. c. 271.

Entium alia vltima sunt, & indiuidua, quæ de nullo prædicantur, alia summa genera, quæ nihil habent, quod de ipsis prædicetur, alia de alijs prædicantur, & alia de ipsis, quæ inter genera generalissima, & indiuidua sunt. Ale. aphro. in 1. prio. cap. 28. c. 51. c. 1.

Entium alia potentia, alia actu, & actu formæ sunt. Ale. aphro. in 2. de anima. cap. 3. char. 43. col. 3.

Entium quædam sunt sempiterna, quædam corruptibilia, quod accidit propter non entis commixtionem, & communicationem. Alexan. aphro. in 2. de anima. cap. 55. char. 54. colum. 4.

Entis, & non entis medium est, quod fit, quippe quod alias est ens, alias non ens. Alex. aphrod. ex 1. minor. secundum lati. 2. meta. c. 50.

Entis cognitio, aut secundum accidens, aut secundum substantiam fit, & ambo in duo diuiduntur. Nam accidentium, alia cognoscitua quodammodo subiectorum sunt, alia penitus aliena, tanquam nullam subiectorum prorsus cognitionem præbentia. quæ secundum substantiam, alia pluribus communia, alia paucioribus, & ideo propria. Ale. & Eust. in 2. posterior. char. 52. colum. 2.

Entia partim in solis animis sunt, partim per sese quorum partim corpora, partim corporis expertia, quorum partim sunt abstracta a sensibus, partim ipsis inheret,

& alia ante multa alia in animo nostro, seu posteriora sunt. Ammon. in Porph. c. 3. col. 1.

Ens aliud necessarium, aliud, quod sic accidit, tertium existens. Ammon. in Porph. c. 1. c. 2.

Ens diuiditur in prædicamenta, vt vox ambigua in sua significata. Am. in Porph. c. 8. col. 3.

Entia alia substantiæ, alia accidentia, alia vniuersalia, alia particularia. Am. in præd. c. 17.

Ens diuiditur in agentes existetias, & in patientes: actus omnes reducuntur sub prædicamento actionis: passiones sub prædicamento passionis: essentiarum, alia per se ipsas habent esse, & sunt sub prædicamento substantiæ: alia in alijs: quarum alia spectant sine habitudine: alia cum quadam habitudine: quæ sine habitudine, alia secundum designationem, & quasi formam corporaliū existentiarum, & sunt qualia: alia secundum dimensionem, extensionem, ac multiplicationem, & sunt quanta. Quæ secundum habitudinem considerantur, alia dicuntur ad conuertentiam, & sunt ad aliquid: alia non dicuntur ad conuertentiam, & harum alia secundum habitudinem ad corpora, alia secundum habitudinem ad incorporea, & hæc vel secundum habitudinem ad locum, & est vbi: vel ad tempus, & est quando: quæ secundum habitudinem, ad corpora, alia secundum habitudinem ad illa, in quibus collocantur, & est poni, alia secundum habitudinem ad circūposita, & est habere. Simp. in præd. c. 16.

Entia multa sunt prædicatione, vt substantia prædicatione bonitatis, & aliarum rerum; præterea diuisione vt ratione, vel nomine. Simp. in 1. phy. c. 30. col. 2.

Entia, aut sunt motus, vt generatio, & corruptio; aut principia motus, vt Deus, anima, natura: aut in quibus sunt ea, quæ mouentur, vt tempus, & locus. Simp. in 3. phys. c. 140. colum. 1.

Entia alia immobilia semper, & hæc non sunt in tempore: alia semper mobilia: alia aliquando mouentur, & aliquando quiescunt, & hæc ambo in tempore sunt. Simp. in 4. phys. ch. 271. col. 2.

Entibus simplicissimis nihil inest præter ipsorum esse; ideo non est ipsorum hoc substantia, illud vero aliud: idcirco meliora sunt definitione, & demonstratione. Sirian. in 2. meta. vol. 3. secundum latin. c. 3.

Ens si diuiditur secundum rationem demonstratiuam, intrabit vna natura in duas artes, vt mathematici consideratio, & diuini de numero, & similiter consideratio mathematici, & naturalis in corpore, linea, & superficie. Auer. in phy. 2. te. 71. c. 35. col. 1.

Entium, quæ multipliciter dicuntur, scire quidditates difficile est, quia appropinquat ei, quod non habet communem naturam, & huiusmodi definitiones difficile inueniuntur per regulas dantes definitionem, quæ sunt diuisio, compositio, & demonstratio. Auerro. in phy. 4. tex. 2. ch. 57. col. 1.

Ens aliquod generari a moto, quod est in potentia ens tantum, impossibile est, verbi gratia a prima materia, vt potest intelligi nuda a forma, nedom, vt generatur ex non esse. Auer. phy. 8. te. 4. c. 155. c. 2.

Entia omnia, aut sunt substantiæ, aut accidentia, aut vix ad esse istorum, & sunt vniuersaliter transmutatio. Auer. in prim. de celo te. 1. ch. 2. c. 2.

Entium ordines videntur in quadruplici esse differentia. Primus est ordo entium, quod comprehendunt nobilitatem perfectam sine operatione, & diuersantur secundum magis, & minus, & hæc sunt entia abstracta. Secundus est eorum, quod appropinquat perfectæ nobilitati, per operationem, & hæc sunt duobus modis, aut per modicam operationem, & hæc non inuenitur, nisi in corporibus celestibus, aut per multam, & hoc inuenitur in corporibus celestibus, & in homine. Tertius est eorum, quæ non possunt comprehendere propinquam nobilitatem perfectam, nec multam, nec modicam operationem, sed tamen apprehen-

prehendunt nobilitatem minorem propinquam perfectæ nobilitati, & hoc per modicam operationem, & hæc non inuenitur in corporibus celestibus, & quilibet istorum habet latitudinem. Quartus est terra, quod non potest comprehendere nobilitatem per operationem, sed per quietem tantum. Auerroes 2. de coelo, te. 65. char. 67. colum. 2.

Ens aliquod cum generatur ex duabus rebus necessario non sufficit vna ad esse eius absque alia, & necesse est, vnam harum rerum esse causam agentem, aliam vero materialem. Auer. in pri. de gen. ani. cap. 20. c. 217. c. 1.

Ens primo diuiditur in ens per se, & in ens per accidens, Auer. in 6. metaph. sum. 1. te. comm. 1. c. 68.

Entium consideratio est duobus modis: aut secundum proprios modos habitos, aut vt sunt entia. Auer. in 6. metaph. ex sum. 1. te. 1. char. 68. col. 1.

Ens duplex, in intellectu, & extra intellectum. Quod est in intellectu, contingit, vt recipiat duo opposita simul: quod est extra intellectum, non. Auer. in 6. metaph. sum. 2. te. comm. 8. char. 72.

Entia alia sunt, quorum esse est in materia, & sunt naturalia, alia, in quorum definitione non apparet materia, licet habeant esse in materia, & hæc sunt mathematica, & sunt entia, quæ habent esse absolutum, de quibus in metaphysicis. Auer. epitome in metaphys. tract. 1. char. 168. colum. 3.

Ens dicitur multis modis. Vno modo de quolibet prædicamento, & dicitur secundum ordinem, & proportionem, non secundum meram æquiuocationem, nec vniuocationem. Secundo dicitur de vero, quod ita se habet in intellectu, vt extra intellectum, & de quidditate cuius rei habentis quidditatem, & essentiam extra animam, siue apprehendatur, siue non. Auerro. epitome in metaph. tract. 1. c. 169. colum. 1.

Ens dicitur de decem prædicamentis duobus modis, primo vt habet esse extra animam: secundo vt significant quidditates illarum essentiarum: & ideo entis nomen reuertitur ad duo tantum, ad verum, & ad id, quod est extra intellectum, & hoc dupliciter, vel ad res, vel ad formas. Auer. epitom. in metaph. tra. 1. c. 169. c. 2.

Entium quædam sunt, quorum differentie substantiales sunt in motu, vt ventus, & alia, quorum esse sunt in motu. Auer. ex destruct. destruct. disp. 3. c. 22. col. 1.

Entia alia sunt comprehensibilia sensu, alia intellectu. Auer. ex destruct. destruct. disp. 6. c. 40. col. 2.

Entia sub triplici sunt differentia, vna est materia infima; secunda corpora spherica; tertia intellectus abstractus. Auer. de anim. beat. cap. 1. ch. 64. colum. 1.

Ens solum producitur per creationem, alia autem per informationem producuntur. Albertus magnus de præd. char. 9. colum. 2.

Ens, vnum, res, aliquid, non sunt genera, sed vt principia quædam per prius, & posterius de generibus summis dicuntur. Alb. mag. in præd. c. 36. colum. 2.

Entium quædam sunt existetia; quædam sunt entia, quæ in illis existentijs existunt, quædam sunt formæ simplices, vt species, genera, differentie intelligentiæ, animæ, quæ non corrumpuntur nisi per accidens, quia substantiæ, in quibus sunt, corrumpuntur. Alb. magn. in præd. char. 63. colum. 1.

Entia omnia, aut sunt tantum vnum, aut multa; quorum quodlibet est primum tantum vnum, & sic vnitatis vnus; & hoc non facit numerum, quia vna vnitatis non est numerus, sed multe, & diuersæ. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 2. cap. 11. char. 82. col. 1.

Ens diuiditur in decem prædicamenta non vniuocè, sed secundum diuersum modum essendi. D. Thom. in 3. phy. le. 5. tex. 22. char. 35. col. 4.

Ens duplex, rationis, & naturæ. Ens rationis dicitur de illis intentionibus, quas ratio adinuenit in rebus consideratis, vt intentio generis, speciei, & reliquorum,

quæ non inueniuntur in natura, sed considerationem rationis consequuntur; & hoc est proprie subiectum logicæ. D. Tho. 4. metaph. l. 4. te. 5. c. 197.

Entia alia dicuntur esse, quia per se habent esse, vt substantia; alia, quia sunt passionis, vel proprietates substantiæ. D. Tho. metaf. 4. l. 1. te. 2. c. 186.

Entium diuisio secundum se, vel secundum accidens attenditur; vt aliquid prædicatur per se, vel per accidens. D. Thom. 5. meta. l. 9. te. 13. ch. 316.

Ens per prius dicitur de substantia, per posterius de alijs accidentibus. D. Th. 7. meta. l. 4. te. 14. char. 450.

Ens diuiditur in necesse esse, & possibile esse. Necesse esse, est de substantijs separatis, de quibus in 12. Possibile esse diuiditur in substantiam, & accidens, de quibus in 7. Ens quoque possibile quæque est in potentia, quæque actu; & sic de actu, & potentia in 9. Ens quoque diuiditur in vnum, & multa, de quibus in 10. In reliquis primis aliqua ponuntur necessaria ad sequentia: in primo vt se habent antiqui circa veritatem entium: in secundo quomodo acquisitio veritatis non est impossibilis: in tertio disputat quasdam quæstiones, quæ venari habent in sequentibus libris: in quarto ostenditur ad quæ se extendit potestas huius scientiæ, ad entis scilicet considerationem, & ad considerationem communium, & ad considerationem primorum principiorum; in quinto distinguit res determinandas in hac scientia: in sexto autem, quod modus huius scientiæ est speculatiuus. Ale. de ales in primo metaphysicorum ch. 1. c. 1. colum. 2.

Entis duplex est analogia. Alia est vt vere prædicamenta se habent ad substantiam, quia cum accidentia non habeant esse, nisi ratione substantiæ, ideo ad ipsam habent analogiam. Alia est, vt entia naturalia analogiam habent ad immaterialia. Ale. de ales in 1. metaphysic. char. 10. colum. 3.

Ens duplex; aliud, quod est ens per essentiam, & hoc non est ab alio, & est ens, quod est ab alio, & hoc ens est ens per participationem, ideo finitum est. Ale. de ales in 2. metaph. char. 45. colum. 2.

Ens potest esse quoddam nominatum, sed ab esse essentia, vel ab esse existentia. Primo modo, nec secundo non potest esse genus, ens. Ale. de ales in 3. metaphysicorum tex. 10. char. 64. colum. 2.

Ens prædicamentale in prima diuisione diuiditur in ens in se fixum, quod est substantia: in secunda diuisione diuiditur ens in alia, quæ sunt accidentia, & hæc alia sunt mensuræ; & dimensiones entis fixi, & sic quantitates sunt entia, alia quia sunt dispositiones, & proprietates entis fixi, & hæc sunt qualitates. Alexander de ales in quarto metaph. te. 2. char. 76. colum. 4.

Ens duplex; ens rei, & ens rationis. Ale. de ales in 4. metaph. tex. 5. char. 81. colum. 1.

Ens primo diuiditur in duas partes, in potentiam, & actum: secundo in decem prædicamenta. Alex. de ales in 5. metaph. te. 17. char. 130. col. 1.

Ens imperfectum, & diminutum triplex est; per accidens, in anima, & in motu. Alexan. de ales in 11. metaphysic. char. 316. colum. 3.

Ens ab esse dicitur; illud ergo prædicamentum, quod habet esse in se simpliciter, dicitur ens; alia vero dicuntur entis. Alexander de ales 12. metaphysicorum text. 2. char. 330. colum. 2.

Ens quid est, & quam latius patet.

Ens multipliciter dicitur: nam dicitur de decem prædicamentis, & multum differt de quo intelligatur. Aristot. physico. 1. ex su. 1. cap. 3. te. 13. char. 6.

Entium omnium nihil neque facere dictum est, neque pati contingens a contingente: neque sit quodlibet a quolibet, nisi per accidens; musicum enim fit ex

non musico, & non ex omni non musico, sed ex im-
musico. Aristoteles physicorum prim. ex sum. 5. cap.
prim. text. 13. char. 16.
Ens omne quod fit, fit, & quod corrumpitur corrumpi-
tur, aut ex contrariis in eodē contrarium, & horum media,
& media ex contrariis fiunt. Aristoteles physicorum
prim. ex sum. 3. cap. 1. text. 47. char. 16.
Ens significat quod verum est: non ens, quod falsum; si-
militer in affirmatione, & negatione. Aristoteles se-
cundo metaphysicor. cap. 7. te. 14. char. 96.
Entia omnia per formam sunt id, quod sunt: ergo ex for-
ma omnis perfectio. Alexander aphrod. de anima. lib.
prim. cap. 2. chart. 39. colum. 4.
Ens maxime verū est, quia entis veritas est comes. Alex.
aphr. ex primo, vel secund. lat. 2. meta. c. 7. c. 47. c. 1.
Ente nihil prius est. Ale. aphrod. in 3. metaph. vel secund.
dum latin. 4. com. 1. ch. 82. col. 2.
Ens in eo quod est ens, natura vna participat. Ale. aphr.
in 3. metaph. vel secund. latin. 4. com. 5. c. 84. col. 2.
Ens non est commune genus, sed decem sunt suprema
genera. Porp. in 5. voc. cap. 3. char. 39.
Ens necessarium est, quod assidue sine vlla mutatione
coheret, necesseque est esse. Am. in Porph. c. 1. col. 2.
Ens existens est vt ad actionem prouentum, promotum
que sit, ac contingens in rem ipsam inflexum. Amm.
in Porph. c. pri. colum. 2.
Ens non latius patet, quā necessariū. Am. in Por. c. 1. c. 2.
Ens non est ambiguum, sed ab alio capite declinatum.
Amm. in Porph. c. prim. colum. 4.
Ens nullius est prædicamenti, quia de decem generibus
æquiocè dicitur. Dex. in præd. c. 1. c. 28.
Ens proprie, & maxime apud Aristot. idem significat,
quod apud Plato. ens, vt ita loquitur, ipsissimum.
Them. in pri. phy. te. 28. ch. 7. colum. 2.
Entis ratio forma est. Pfellus in pri. phy. sic. char. 10.
Entia completa sunt illa, in quorum esse nihil facit ani-
ma. Auer. in physic. 4. te. 88. char. 80. colum. 3.
Entium naturalium dispositio est ea habere esse, nisi cō-
prehendantur ad omnia. Auer. 4. phy. t. 131. c. 93. c. 1.
Entis in actu descriptio est, vt sit tangibile, quā nō inueni-
tur corpus nō tangibile. Auer. 8. phy. t. 23. c. 164. c. 1.
Ens naturale omne conseruari diligit, & conseruatio ip-
sius est proprius locus. Auer. meteor. 2. c. 4. c. 203. c. 1.
Entia sunt res, quæ sunt extra animam, quia sunt intel-
lectæ in potentia, & si essent actu, tunc essent intelli-
gentes. Auer. 3. de anima. te. 16. char. 169. colum. 3.
Ens simpliciter est subiectū vtriusque scientiæ; metaphy-
sices, scilicet, & logices. Auer. in 3. met. t. com. 1. c. 18.
Ens omne cum est ad aliud comparatum, aut erit idem
aut diuersum, aut simile, aut dissimile, aut contrariū,
aut non contrarium. Auerroes in tertio metaphysic.
te. comment. 2. chart. 19.
Entis nomen dicitur de primis intelligibilibus, & secun-
dis, & sunt res logicæ. Auer. in 4. meta. t. com. 2. c. 31.
Ens, quod significat essentiā rei, est aliud ab ente, quod
significat verum. Auer. in 5. meta. su. 1. te. co. 14. c. 55.
Entia si non habent actiones proprias, non habebunt es-
sentiā proprias. Auer. in 9. meta. te. co. 7. c. 109.
Ens est nomen tranfumptiuum; quia aliud per hoc no-
men intelligit vulgus, quam hoc in loco intelligatur.
Auer. epitom. metaph. char. 169. colum. 2.
Ens, quod non est corpus, est in se scientia tantū. Auerr.
ex destr. destr. disput. 6. char. 38. colum. 1.
Ens, & vnum decem prædicamentorum genus esse non
potest. Boeth. in Porph. ch. 74.
Entia vere sunt, quæ sunt ex principijs substantiæ com-
posita. Alb. mag. in 6. metaph. tra. 1. c. 1. c. 116. col. 4.
Ens maxime, & vere esse est illud, quod in suā essentiā se-
parabile est a materia non dependēs in essentialitate ad
ipsam, & quod in esse, quod est essentialis actus eius, dat
esse omnibus eis, quæ sunt aliqd hoc quod sunt, & hu-

iusmodi est forma, ergo est ens perfectissimum. Alb.
mag. in 7. metaph. tract. 1. c. 5. c. 121. colum. 1.
Entia magis sunt, quæ actu sunt. D. Thom. prim. phyfi.
1. 1. text. 2. c. 1. colum. 3.
Ens simpliciter dicitur id, quod in se habet esse a substā-
tia, alia dicuntur entia, quia sunt huius, quod per se
est, vel passio, vel habitus, vel aliquod huiusmodi.
D. Thom. in 1. metaph. l. 7. te. 1. ch. 763.
Entis ratio non est in ente causato, nisi per causas altissi-
mas, ideo eius ratio prius, & principalis saluatur in
causis altissimis, quam in alijs. Alex. de ales in 4. meta.
te. 2. chart. 77. colum. 1.
Ens rationis est id, quod factum est ab intellectu, quod
est secundæ intentiones, quas fabricat intellectus cir-
ca entitatem realem, vt genus, species, particulare, vni-
uersale, affirmatiuum, & negatiuum. Ale. de ales in 3.
metaph. te. 5. char. 81. colum. 1.
Ens, quod prædicatur de creatura, est totum in partibus
quia sparsum participatur a creaturis. Alex. de ales in
5. metaph. te. 12. char. 119. colum. 1.
Ens extra animam est mensura entis in anima. Alex. de
ales in 5. meta. l. 14. c. 121. colum. 2.
Ens si quæritur an per esse reale conueniat alicui, & esse
extra animam, est quæstio generis, & si quæritur ali-
quod de entitate cōceptus, & proportionis, vt an ali-
quis conceptus habeat naturam entis, est quæstio ac-
cidentis. Ale. de ales. In 5. metaphysic. te. 14. char. 121.
colum. prima.
Ens est illud, quod primo intellectui occurrit. Alexan-
de ales in 5. metaph. te. 17. ch. 129. colum. 2.
Ens est signum adæquationis rei. Ale. de ales in 5. meta.
te. 14. char. 121. colum. 1.
Entitatem habens omne sua entitate est ens. Ale. de a-
les in 7. metaph. te. 5. char. 184. colum. 1.
Entis natura omnis si esset possibilis, abiretur in infini-
tum, vel res seipsam faceret, quod omne impossibile
est. Ale. de ales in 7. meta. te. 17. ch. 271. col. 4.
Ens è qbus fit, & de qbus dicitur, & vbi de ipso tractatur.
Ens nudum si dicitur, non significat esse, vel non esse
significat autem compositionem quādam, quam si-
ne cōpositis non est intelligere. Ari. perih. c. 3. c. 120.
Ens causam generationis esse, rationabilius est, quā non
ens. Arist. 2. de gener. & cor. su. 4. c. 1. te. 52. char. 444.
Entia omnia ad aliquid facit, qui dicit omnia vera, quæ
apparent esse. Arist. 7. meta. cap. 4. te. 20. c. 29.
Entis in quantum ens, causas, & principia quærit meta-
physicus. Ari. 6. meta. su. 1. c. 1. te. 1. ch. 118.
Entia manifesta esse, quia & ipsa esse oportet. Aristot. 6.
metaph. cap. 20. te. 59. c. 159.
Ens dicitur de decem prædicamentis analogicè. Aristot.
7. metaph. su. 2. te. 15. c. 130. colum. 3.
Entia, quæ ex aliquibus constant, eiusmodi sunt, cuius-
modi ea, ex quibus cōstituantur. Porp. in præd. c. 14.
Ens æquiocum Aristoteli videtur, prædicamenta; æ-
quiocè dicuntur prædicamenta. Porp. in præd. c. 23.
Ens de prædicamentis dicitur secundum prius, & pos-
terius, ideo non est commune genus. Ammon. in
Porph. char. 1. colum. 3.
Ens prius de substantia, postea de ceteris prædicamentis
dicitur, nam perempta substantia, reliqua perimi ne-
cesse est. Ammo. in Porph. c. 8. colum. 2.
Entia ab Aristotele tractantur in prædicamentis, non vt
de illis exquisitam tradat cognitionem, sed vt est de
ipsis vulgi opinio. Ammo. in præd. ch. 20.
Ens æquiocè prædicatur de prædicam. Dex. in pd. c. 31.
Ens est verbum, quod de decem prædicamentis nomine
tantum, non re prædicatur. Boet. in Porph. c. 49.
Entia in materia communicare possunt, in forma non
Auer. in phy. 1. te. 24. c. 8. col. 4.

Ens

Ens omne diligit per se manere. Auer. in physic. 1. te. 81.
char. 22. colum. 2.
Entia successiua non habent esse completum extra ani-
mam, sed esse eorum componitur ex actione animæ
in eo, quod est in eis extra animam. Auer. in physic. 4.
te. 88. char. 80. colum. 3.
Ens omne in anima, cui respondet ens in re, figmentum
esse ex hoc loco colligif. Auer. 4. phy. t. 141. c. 93. c. 2.
Entium naturalium constitutio, & id, quod est eis quasi
vita, est motus; principium enim motus de omnibus
mobilibus est vt anima de rebus viuis. Auer. physico.
8. te. 2. char. 154. col. 3.
Ens aliquid esse simpliciter nobile in his inferioribus im-
possibile est, præter remotionem a prima causa. Auer.
de gen. & corrup. te. 59. c. 174. col. 4.
Entia, in quibus dominatur mixtio aquæ, & ignis, sunt
longioris vitæ ijs, in quibus dominatur mixtio terræ,
& aeris. Auer. de long. & breuit. vit. c. 1. c. 156. col. 2.
Entia omnia non acquirunt esse, & veritatem, nisi a pri-
ma causa. Auer. in 2. metaph. com. 9. c. 15.
Ens est in causa, vt non ens intelligatur: quia non intelli-
gitur non ens, nisi in comparatione ad ens. Auerro. 4.
metaph. com. 16. c. 39.
Ens significat copulationem, quæ est in intellectu, eo quod
significat essentiā, quæ est extra intellectum. Auer.
in 5. metaph. te. co. 14. char. 55.
Entis nomine digniora sunt prædicabilia, quæ declarāt
quidditatem indiuidui substantiæ demonstratæ, quam
prædicabilia aliorum accidentium, cum nunquam no-
tificent quidditatem substantiæ. Auer. in 7. metaphysic.
sum. 1. te. comm. 2. char. 72.
Entium multitudo prouenit ex multitudine materiæ,
aut formæ agentis. Auer. in 12. meta. t. co. 11. c. 140.
Entia omnia mensurantur, vt sunt entia per substantiam
cum eorum esse consistat in ea. Auer. in epitom. meta-
tract. 3. c. 179. col. 3.
Entis omnis non retardatur actio, nisi quia deficit in esse
suo aliquid, scilicet quod non exit in esse suo aliquid,
scilicet quod non exit in esse suo perfecto. Auerro. ex
destr. destr. disp. 1. c. 15. col. 2.
Enti cuiuslibet inest diuina intentio, vt perueniat ad reci-
piendum tantum illius nobilis finis, quantum compe-
tit naturæ suæ, nec denegatur ab eius essentiā pars ei
concessa. Auer. de ani. beat. cap. 4. c. 66. col. 1.
Ens, & vnum de substantia non prædicantur ratione ge-
neris, sed prædicatione principij. Alb. mag. i. pd. c. 15. c. 2.
Ens non prædicatur de substantia essentialiter, vel accidē-
tialiter, sed vt idē cū substātia. Alb. mag. in pd. c. 15. c. 2.
Entia omnia, nec generantur ex contrariis, nec sunt cō-
traria, nam immobilia non sunt, nec existunt ex con-
trarijs. D. Tho. 4. metaph. le. 4. te. 16. c. 200.
Ens non generatur, vt ex ente in actu, sed ex ente in po-
tentia, phy. 1. D. Tho. in poster. ch. 92. col. 3.
Ens, vt ens, habet causam Deam. D. Thom. 6. metaphysic.
1. 3. text. 7. char. 420.
Ens non dicit alium conceptum a differentijs. Ale. de a-
les in 3. metaph. tex. 10. char. 64. colum. 2.
Entis consideratio, vt ens, differt a consideratione entis,
vt hoc ens, quia primo modo consideratur a metaphy-
sico: secundo ab alijs scientificis particularibus. Alex.
de ales in 4. metaph. te. 1. c. 75. colum. 2.
Entia prædicamentalia non sunt vt vniuoca, quia si sic
essent, ratio vnius prædicamenti reduceretur ad vnā
rationem communem, & prædicamenta omnia essent
vnius rationis, nec æquiocæ, quia ratio vnius prædi-
camenti non reduceretur ad rationem alterius in ha-
bitudine, ergo analogica. Ale. de ales 4. metaphysico.
tex. 2. char. 76. colum. 4.
Entitas profundat se inter omnes conceptus, ideo nihil
potest concipi simplici intelligentia, nisi concipiatur
ens. Ale. de ales in 4. metaph. tex. 9. c. 84. col. 2.

Entis habitudo ad quidditatem est quasi habitudo for-
malis ad formā. Ale. de ales in 6. meta. t. 1. c. 168. c. 4.
Entitatem non aufert modus significanti. Alex. de ales
in 7. meta. te. 5. c. 185. colum. 1.

Ens vt substantia, & accidens.

Entis secundum accidens nulla est speculatio scien-
tialis, quia nec actiua, nec factiua, nec actiua de co-
studiosa est, est enim nomine tantum ens, & non
enti propinquū est. Ari. 6. meta. ex su. 2. c. 1. t. 4. c. 121.
Entis per accidens nō est scientia, quia ipse non sunt
causæ, & principia. Ari. 11. meta. ex su. 3. c. 2. c. 230.
Entis in anima existens, id est, quod significat veritatē
compositionis, nec entis per accidens sunt scientiæ. A-
rist. 1. metaph. sam. 3. 2. ch. 231.
Entia cum dicit Aristoteles substantias intelligit. Alex.
aphr. in 1. meta. com. 76. c. 39. col. 1.
Entia diuino participant in ipso esse, & multo magis in
semper esse. Simp. in 2. de ani. te. 34. c. 31. col. 1.
Ens, quod est per accidens, non habet causam termina-
tam, & quod est veridicans, non habet causam, nisi a-
nimam, & ideo vtrunque nominatur in genere entis
diminuti. Auer. in 6. meta. su. 2. c. 2. te. co. 8. c. 72.
Ens per accidens in ente separato imaginari nō potest esse
per accidens. Auerr. epitom. in meta. tra. 1. c. 169. col. 2.
Ens subiectum est habens accidentia multa, quæ acci-
dunt ei per se: quæ licet realem ad ipsam non habeant
differentiam, habent tamen differentiam in modo.
Alb. mag. in 4. meta. tract. 1. cap. 3. c. 88. col. 4.
Ens per accidens non cadit sub arte. Alb. mag. ethicor. 5.
tra. 4. c. 3. c. 68. colum. 2.
Ens secundum accidens est ens nomine solum, vt vnum
de alio prædicatur. D. Th. in 6. meta. le. 2. t. 3. ch. 409.
Ens per accidens, est ex concursu accidentaliter entium
extra animam, quorum quodcumque est per se. Diuus
Thom. 6. meta. l. 3. te. 7. c. 425.
Entis rō inter oīa prædicata, primo, & principaliter salua-
tur in substantia. Ale. de ales in 3. metaphysicor. te. 4.
char. 55. colum. 4.
Ens per accidens est, cum verbum est nota alicuius præ-
dicati, quod inest subiecto, non per naturam sui, sed
accidit, quod inest subiecto. Alex. de ales in 5. meta.
te. 12. char. 119. colum. 1.
Ens per accidens duplex, vno modo est congregatum
ex essentijs accidentium: alio modo, quod est præter
intentionem agentis. Ale. de ales in 6. metaphysico.
te. 4. char. 175. colum. 1.
Ens per accidens magis est deuiatio a specie, quam sit spe-
cies. Ale. de ales in 6. meta. te. 4. c. 175. col. 2.
Ens per accidens dupliciter, vno modo quoad rem su-
biectam accidentalitati, & sic non est scibile: secundo
quoad ipsam accidentalitatem, & sic aliquo modo est
scibile, quia accidentalitas est quædam intentio deter-
minata diuisa contra perfectitatem. Alex. de ales in 6.
metaph. te. 5. c. 177. colum. 2.
Ens per accidens magis debet dici entia, quam ens, ma-
gis vna, quam vnum, magis aliqua, quā aliquid, & per
consequens magis quæ, quam quid. Alexand. de ales
7. metaph. te. 12. char. 193. col. 3.
Ens per accidens magis dicitur non ens, quam ens. Ale.
de ales 11. metaph. ch. 317. col. 2.

Ens vt mobile, & contrarium.

Entia, & substantiam fere ab omnibus constitetur
componi ex contrariis: contraria enim principia
omnes dicunt (quod ait secundum antiquorum
opinionem, quia nec cœlum, nec substantiæ separate,
cōponuntur ex contrariis.) Aristot. 4. metaphysic.
ex sum. 1. c. 2. te. 6. char. 63.

Entia omnia in his continentur, quod vel cōtraria sunt, vel ex contrarijs constant. *Alex. apbr. in 3. metaph. vel secundum lat. 4. co. 1. c. 82. c. 1.*

Ens mobile est subiectum scientiæ naturalis. *D. Tho. in pri. phys. le. 1. te. 1. c. 1. c. 2.*

Ens ut vniuersale, & unum.

Ens vnum, & infinitum si est substantia, & quantum, duo sunt; si autem est substantia solum, & non est infinitum, nec magnitudinem habebit vllā. *Arist. phy. 1. ex su. 1. c. 3. te. 15. ch. 7.*

Ens, & vnum non sunt genera; quia vniuscuiusque generis aliquas differentias esse necesse est; & vnum determinatorum, vt ens, & vnum, esse genus impossibile est; quia impossibile est species generis prædicari, de proprijs differentijs; aut genus, de differentijs prædicari, sine proprijs speciebus. *Aristo. 3. metaph. ex sum. 2. cap. 2. te. 10. char. 48.*

Ens, & vnum maxime omnium vniuersalia sunt. *Arist. 3. metaph. ex sum. 2. cap. 4. te. 16. ch. 54.*

Ens, & vnum sunt eadem natura, quia se ad inuicē consequuntur, vt principium, & causa. *Arist. 4. metaph. ex sum. 1. c. 2. te. 3. ch. 61.*

Ens, & vnum cum non differunt in generatione, vel corruptione, eadē sunt. *Arist. 4. metaph. ex su. 1. c. 2. r. 3. c. 61.*

Ens vnum quodq; est vnum per substantiam suam. *Arist. 4. metaph. ex sum. 1. c. 2. te. 3. ch. 61.*

Ens, & vnum cum conuertuntur, tot sunt entis species, quot vnius, de quibus speciebus vnius est metaphysici cōsiderare; vt de eodē, simili, & alijs talibus; fere enim omnia contraria ad hoc principium reducuntur. *Aristo. 4. metaph. ex su. pri. c. 2. te. 3. c. 61.*

Ens, & vnum æqualiter dicuntur. *Arist. 4. metaph. ex 1. cap. 4. te. 7. c. 197.*

Ens, & vnum non sunt idem, sed tamen conuertuntur. *Arist. 1. metaph. ex sum. 2. c. 1. ch. 220.*

Entium principia vniuersalia esse debent, & substantiæ non debent esse separatæ. *Arist. 13. metaph. ex sum. 1. cap. 5. char. 295.*

Ens, & vnum subiecto idem sunt. *Alex. apbr. in 3. metaph. vel secundum lat. 4. co. 1. c. 81. c. 2.*

Ens omne etiam vnum est, sed forma, & per se existit, & vnum est. *Sim. in 2. de ani. te. 7. c. 25. c. 3.*

Ens primum omnia non appetent, nisi ab ipso suā perfectionem, vt fructum perciperent, & aqua per totū æuum dependerent; ab hoc etiam esse per totum æuum receperunt. Quapropter si primum ens appetibile est omnibus, & ipsius esse omnibus est causa. *Sir. in 2. metaph. vel 3. secundum lat. c. 8.*

Ens vnum prius dicitur de forma, deinde de congregato. *Auer. 2. de ani. te. 7. ch. 127. c. 4.*

Ens dicitur pe pluribus eis, de quibus dicitur hoc nomē vnum. *Auer. in 11. metaph. te. co. 7. c. 120.*

Ens, & vnum non sunt idem omnibus modis; sed significant idem secundum subiecta, & diuersa secundum modum. *Auer. in 10. metaph. te. co. 8. c. 121.*

Ens vnum est, a quo emanat virtus vna, qua reperiuntur omnia entia; & quia sunt multa, igitur ex vno, quod est vnum, necesse est, vt sit multitudo. *Auer. ex destru. destru. disp. 3. c. 22. col. 3.*

Ens, & vnum, sunt vna, & eadem natura, & vniuscuiusq; rei vera entitas, est eiusdem rei vera vnitatis. *Alb. mag. in 4. metaph. tract. 1. cap. 15. c. 89. col. 3.*

Entis vniuersalis productio a Deo non est motus, nec mutatio, sed quædam simplex emanatio. *D. Thom. in 8. phy. l. 2. te. 4. c. 119. col. 3.*

Ens, & vnum magis sunt substantiæ, quā principii elementum, & causa. *D. Th. 7. metaph. l. 16. te. 57. c. 565.*

Ens vnum particulare, licet possit reduci ad vnā causam particularem, tamen totum vniuersum, & totum ens

creatum non potest reduci, nisi ad aliquam causam vniuersalem, & ad intellectum principij. *Alex. de ales in 1. metaph. char. 16. colum. 2.*

Ens causatum totum deriuatur ab vno exemplari, & ab vno mouente primo, & ordinatum est ad vnum vltimum finem. *Alex. de ales in 4. metaph. te. 1. c. 75. c. 4.*

Ens, & vnum non sunt genera. *Alex. de ales vndecimo metaph. te. 1. ch. 306. col. 4.*

Ens, & vnum analogicē dicuntur ad substantiā, & accidens. *Alex. de ales 11. metaph. te. 1. ch. 307. col. 4.*

Ens, vt dicitur actu, & potentia.

Ens alio modo dicitur potentia, alio actu. *Aristot. 5. metaph. c. 6. te. 14. ch. 96.*

Entia, quæ potentia sunt, reducuntur ad actum, quia in telligentia est actus. *Arist. 9. metaph. c. 6. te. 20. c. 189.*

Entia perfectiora secundum actum, magis habent in seipsis motus principium. *Sim. in 4. de celo te. 24. com. 12. c. 105. columna 4.*

Entia extra animam affirmata non habent negationem oppositam, & negata non habent affirmationem oppositam, quia affirmatio, & negatio considerantur, vt sunt in anima. *Auer. in perih. c. 4. c. 37. c. 3.*

Ens in potentia non est priuatio pura, nec actio pura. *Auer. in phy. 1. te. 78. c. 21. col. 3.*

Ens in potentia; est aliquid, cui accidit priuatio non in sua substantia; priuatio autem, vt est priuatio est mouens per se. *Auer. in phy. 1. te. 79. c. 21. c. 4.*

Entis in actu descriptio est, vt sit tangibile, cum non inueniatur corpus non tangibile. *Auer. in physicorum 8. te. 23. char. 164. col. 1.*

Ens habere potentiam ad esse, & non esse infinitum in tempore præterito absque futuro, nec in futuro absque præterito impossibile est imaginari, nisi infinitum adrit super infinitum, quod impossibile est. *Auer. 1. de celo te. 124. ch. 40. colum. 2.*

Ens in potentia non inuenitur, nisi in ente in actu. *Auer. 3. de celo te. 29. ch. 93. c. 4.*

Ens in vniuersali non fit, sed in particulari fit ex potentia ente, & actu non ente. *Alb. mag. in 1. phy. ex tract. 2. cap. 6. char. 6. col. 2.*

Ens in potentia est quasi medium inter purum non ens, & ens actu. *D. Th. in 1. phys. l. 9. te. 33. c. 7. col. 2.*

Ens omne quod est actu, vel est actus, vel habet actum. *D. Tho. in 1. de celo le. c. 20. col. 2.*

Ens aliquod quanto actu est perfectius, tanto est vehementius actiuum. *D. Thom. in 8. physicorum l. c. 21. te. 79. char. 147. col. 3.*

Ens in potentia non est ens primo, & per se, & per formalitatem entis, quam habet, sed solum est ens per quandam analogiam, quam habet ad ens. *Alex. de ales in 5. metaph. te. 14. ch. 122. col. 2.*

Ens in actu omnino subintrat ambitum entis, quia illud vocatur ens in actu, quod habet entitatem formaliter in se. *Alex. de ales in 5. metaph. te. 14. c. 122. col. 2.*

Entitas accidētis non est rediens ad essentiā suā, sed ad essentiā substantiæ. *Alex. de ales in 6. metaph. te. 5. c. 184. c. 4.*

Entitas completa est ipsius entis simpliciter, id est, substantiæ. *Alex. de ales in 7. metaph. te. 5. c. 184. c. 4.*

Ens est diuidere per potentiam, & actum: per duo, quorum vnum est per se in genere, reliquum est per attributionē. *Alex. de ales in 9. metaph. te. 1. char. 260. col. 2.*

Ens omne possibile resoluitur ad necesse esse. *Alex. de ales in 10. metaph. te. 8. ch. 283. col. 3.*

Ens, vt primum, & separatum.

Ens primū est mēsurā omnium primorum intelligibiliū, & entium secundorum sensibiliū, quia ipsum est, quod omnia entia creauit, & mensurauit ea mensura cōuenienti omni enti. *Arist. de caus. prop. 16. c. 989.*

Ens primum quietum dat vitam ijs, quæ sunt sub se, non per modum creationis, sed per modum formæ. *Arist. de caus. prop. 18. chart. 990.*

Entia simplicia, & æterna, & immobilia si fuerint, nullū eorum acquirunt esse necessarium ab aliquo alio. *Auer. in quinto, metaph. sum. 1. te. co. 6. char. 52.*

Ens separatam, quod est causa, vt substantia indiuidui hēat esse, est magis substantiæ, & substantiæ separatæ sunt magis substantiæ. *Auer. in epitom. metaphysic. tract. prim. chart. 169. column. 3.*

Entia separata Plato vocauit ideas, & species: species, vt erant principii cognoscendi; ideas, vt erant principii essendi. *Alexand. de ales in 1. metaph. chart. 21. col. 2.*

Ens primum solum verum est simpliciter. *Alexand. de ales in 2. metaphysic. char. 39. col. 1.*

Ens primū est illud, quod imprimitur in anima, secundario vero hoc ens. *Alex. de ales in 3. metaph. t. 4. c. 56. c. 1.*

Entia licet sint ab vno primo, non tñ oīa vniuersimiliter aspiciunt illud. *Alex. de ales in 3. metaph. t. 15. c. 71. c. 1.*

Entia omnia attributionem habent ad primam causam, ad primum mouens, & vltimum finem. *Alex. de ales in 4. metaphysic. te. 1. chart. 75. col. 4.*

Ens, vt sensibile.

Entia sensibilia si queruntur in metaphysica, illa queruntur, non vt sensibilia, sed vt entia. *Auer. in 4. metaphysic. te. comment. 1. chart. 30.*

Entia sensibilia si essent simplicia, non generarentur, nec corrumpentur, nisi dependeret actio agentis primo, & essentialiter a priuatione, sed actio agentis dependet secundario per accidēs a priuatione. *Auer. ex destru. destru. disput. chart. 20. col. 1.*

Entis, vt est scientia.

Entis cuiusque speciei est aliqua scientia, quare philosophiæ velut sub vna quadam scientia ordinatæ sunt. *Alex. aphrod. in 3. metaphysic. vel secundum latin. quart. comment. 6. char. 85. col. 1.*

Entis, & vnius cum nullum sit genus, nec definitiones erunt. *Alexander aphrod. in 7. metaph. vel secundum latin. 8. comment. 14. chart. 221. col. 2.*

Entia in generalissimas differētiās difficile est diuidere. *Simplicius in præd. chart. 16.*

Ens in instanti non est ens in eo, ita quod sit quiescens, vel motum, sed tali modo essendi, in quo hæc duo cōtraria falsa sunt; & si dicat quies, erit equiuoce. *Auer. physic. 6. te. 74. chart. 134. colum. 4.*

Entia omnia non intendūt per suas operationes, nisi vt assimilantur perfecte nobis, quod est Deus, secundum quod in natura eorum est, acquirere de assimilatione. *Auer. in secund. de coel. tex. 34. ch. 66. col. 4.*

Ens dictum de decem prædicamentis non notificat de eis vnā naturam, cū naturæ eorum sint diuersæ. *Auer. in 3. metaphysic. te. com. 10. chart. 23.*

Entia, quæ non sunt extra animā, non dñr esse simpliciter, sed in aīa cogitatiua, aut appetitiua, sed non dñr entia, vt res mobiles. *Auer. in 9. metaph. t. co. 7. ch. 109.*

Entiū, quæ a natura cāntur, non pōt esse scientia p ea, quæ sūt a nobis, sed potius sciētia haberi pōt ex principiis cāntibus essentiā, & esse eorū in natura; quod non nisi p cōtēplationē sunt in nobis. *Alb. mag. de pd. c. 1. c. 3.*

Entiū, quæ sunt a nobis, non pōt esse sciētia vera apud nos, nisi p ea principia, quæ sunt in nobis, p quæ nos sumus causæ eorū, quæ sunt in nobis, cuius finis non est verū, sed bonū, quod bonū in nobis ē. *Alb. mag. de pd. c. 1. c. 3.*

Entia omnia nihil, quod est in determinato genere, cōsequitur. *D. Thom. 4. metaphysic. l. 2. te. 3. ch. 190.*

Ens non expectat aliquod additum, vt sit substantia, vel quantum, vel quale, sed statim a principio est substā-

tia, quantum, vel quale, ideo nec ens, nec vnum ponuntur in definitione. *Diuis Thomas octauo, metaphysic. l. quinto, tex. 16. chart. 625.*

Ens speculatur a metaphysico, non sub ratione particulari, sed tanq̄ ens, & principaliter, & circa principale ens, quod est substātia. *Alex. de ales in 1. metaph. ch. 1. c. 2.*

Entia possibilia, & materialia, parum habent certitudinis ex parte rei. *Alexand. de ales in 1. metaph. c. 8. c. 1.*

Ens, vt analogum ad decem prædicamenta, & vt analogum ad materialia, & immaterialia consideratur in metaphysicis. *Alex. de ales in 1. metaph. c. 10. c. 3.*

Ens si esset æquiocum, nulla scientia esse posset circa totum ens, quia illa, quæ cadunt sub vna scientia, debent habere vnitatem, vel vniocam, vel analogam. *Alex. de ales 11. metaph. te. 1. ch. 308. col. 3.*

Ens, vt ens, vel est incognitum, vel est dare scientiam vnā vniuersalē, quæ circa ens, vt ens versetur. *Alex. de ales 11. metaph. chart. 314. col. 4.*

Entis est ferrum anceps ad animalium occisionem fabre factum. *Porphir. in prædica. chart. 4.*

Entes sunt duri, vt alios gladios interfecēt, si extinguentur sæpe in aqua raphani commixta cum humore, qui exprimit de vermibus, qui lūbrici dicuntur terrestres. *Alb. magn. in 4. meteor. tract. 2. ca. 1. ch. 126.*

Entelechia, alia prima, alia secunda, prima est scientiæ actus, & habitus ipsi, secunda sunt actiones, quæ iuxta scientias, actus, & habitus ipsos, proficiuntur. *Alex. aphrod. in 2. de anim. cap. 3. char. 43. col. 3.*

Entelechia est peculiare Aristotelis inuentoris nomen, & significat formam, quæ est actu, & secundum hoc est vnius finis acceptio, vel receptio vnius essentiæ pfectæ, vel interni finis continuatio, id est, habitus iuxta absolutum finem. *Simplicius in secundo, physicor. text. 13. chart. 97. columna 2.*

Entelechia duplex, alia, vt forma quiescens, perfecta, vt anima, alia est actus. *Simp. in 3. phy. ch. 147. col. 1.*

Entelechiam aliam separabilem, aliam inseparabilē nouit Aristoteles; & quod animam (maxime rationālē) tanquam separabilem entelechiam dicat in ijs, quæ de anima, a multis præclaris viris ostensum est. *Simpl. in 2. de celo tex. 5. com. 2. char. 57. col. 2.*

Entelechiæ non sunt nisi formæ habentes virtutem in corpore, quarū operationes sine corporibus esse non possunt, vt propriā operationē aliq̄ nō hēant, quæ nō sit coniuncti operatio. *Alber. mag. de caus. & proces. vniuer. a 1. cau. l. 2. tract. 1. cap. 11. ch. 202. col. 4.*

Enthimema est syllogismus imperfectus ex verisimilibus, & signis. *Arist. prior. l. 2. cap. 27. char. 291.*

Enthimema est, si vna tātum sumitur propositio, si duæ, syllogismus. *Aristot. prior. l. 2. cap. 27. char. 292.*

Enthimema probabilissimum est, quod fit per primam figuram. *Arist. prior. l. 2. cap. 27. ch. 292.*

Enthimemata tū ex proprijs propositionibus cuiusvis artis, tū ex locis communibus ducuntur. *Arist. rhe. 1. c. 14.*

Enthimematum maxima pars ducitur ex proprijs propositionibus, minor ex communibus. *Arist. rhe. 1. ch. 14.*

Enthimemata iudicialibus maxime cōpetunt, quia causam, & demonstrationem recipit potissimum factum propter obscuritatem. *Aristot. rhet. 1. ch. 42.*

Enthimemata faciendā sunt non ex omnibus, quæ probantur, sed ex definitis, aut ijs, qui iudicant, aut ijs, quos ipsi approbant, nec dubiū illud esse quin ita, aut omnibus, aut plurimis videatur; & non solum ex necessarijs, sed etiā ex ijs, quæ vt plurimū. *Arist. rhe. c. 115.*

Enthimemata qui facere vult primo tenenda sunt, quæ insunt rei, quam persuadere volumus, vel omnia, vel quædam: quia si nihil teneas, ex nihilo nihil colligere poteris, & intueri non est in ea, quæ indefinita, sed in ea, quæ insita sunt, de quibus habetur oratio, & quæ plurima, eaque rei proxima complectendo. *Aristot. rhetoricorum secund. chart. 115.*

Enthimema facilius fiet, si plura habebuntur eorū, que insunt quo vero propiora, eo magis propria, & minus communia. Aristoteles rhetoricorum 2. ch. 116.

Enthimematum duo sunt genera: nam alia ad ostendendum esse, vel non esse apposita sunt: alia ad refutandum: & hæc ita differunt, ut elenchus, & syllogismus in dialecticis, ad ostendendum vero appositum enthimema est, quod colligit ex confectis, ad refutandum vero, quod in confessa. Arist. rhetor. 2. ch. 117.

Enthimema dissoluitur, vel opponendo syllogismus, vel afferenda obiectione, opponi autem possunt syllogismi ex iisdem locis, quia mala probabilia sunt inuicem contraria: obiectiones vero quatrifariam afferuntur, vel a se, aut a simili, aut a contrario, aut a iudicatis. Aristotel. rhetor. 2. chart. 131.

Enthimemata ex quatuor ducuntur; verisimili exemplo, techmerio, & signo: quæ autem ex ijs, quæ plerumque sunt, aut esse videntur, sunt a verisimilibus: quæ ex inductione, aut vnus rei similis, aut plurium; sumpto vniuersali concluditur, quod est in parte, ab exemplo, quæ ex necessario ac existente a techmerio, quæ ex vniuersali, aut particulari siue existat, siue secus, a signis. Aristotel. rhetor. 2. chart. 131.

Enthimemata, quæ ab exemplo, & verisimili ducuntur, dissolueri facile est, si vnum aliquod non ita euenisse ostendere possumus. Arist. rhetor. 2. ch. 132.

Enthimemata non sunt probanda, quæ eminentia sunt, id est quæ sunt omnibus nota, & quæ sciri non attingit: nec quæ, postquam sunt prolata, ignoramus, sed quæ simul dum proferuntur, intelligimus, etiam si ante non intelligebamus, aut quæ paulo post metis agitatione consequimur; si quidem efficitur, quasi perceptio quædam, illo vero modo neutram. Ac si sententia eorum, quæ dicuntur, spectatur, hoc modo enthimemata probantur; si autem elocutio primo figura opposita dicta, ut si bello pacem opponis, & nominibus, si translationem contineant, eaque nec alienam, quia ad videndum difficilis est: nec eminentem, quia non afficit; & deinde ante oculos ponant, quia cernere quæ agantur potius quam quæ agenda sunt, conuenit; quo fit ut hæc tria spectare oporteat, translationem, oppositionem, & actum. Aristoteles rhetoricorum 3. chart. 152.

Enthimemata iudicibus accommodata sunt. Aristotel. rhetor. 3. chart. 171.

Enthimemata continenter proferre non debes, sed permiscere, nam mutuo se ledunt. Arist. rhet. 3. ch. 171.

Enthimemata de omnibus rebus non sunt indiganda. Aristot. rhetoricorum 3. chart. 171.

Enthimemata, quæ refellendi vim habent, vehementius probantur, quam quæ monstrandi, quia, quæ refellunt, syllogismo conclusa esse apertius est, si quidem contraria inter sese collata notiora sunt. Aristoteles rhetoricorum 3. chart. 172.

Enthimema non est ratiocinatio. Alex. aphrod. in 1. lib. prior. cap. 1. chart. 5. column. 3.

Enthimema a ratiocinatione vna, ppositione superat, veritatisque speciem, ac simulachrum præbet, quoniam re perfecta appellatur ratiocinatio. Amm. in Porph. ch. 2. col. 1.

Enthimema fit per verisimile, & signum. Ioann. gram. in 2. priorum cap. 26. chart. 83. col. 2.

Enthimema est imperfectus syllogismus, cuius aliquæ partes, vel propter breuitatem, vel propter notitiam prætermisissæ sunt. Boet. in top. cic. l. 1. char. 764.

Enthimema est mentis conceptio. Boethius in topicor. cic. lib. 5. chart. 83 2.

Enthimema a syllogismo ducit exordium, & exemplum ab inductione. Boet. de differ. top. l. 2. ch. 864.

Enthimema est oratio, in qua non omnibus antea propositionibus constitutis, infertur festinata conclusio. Boeth. de differ. top. l. 2. chart. 864.

Enthimema, & syllogismus in hoc conueniunt, quod ambo sunt oratio, in qua ponitur aliqua res, & ex ea alia infertur. Aueroes rhetoricorum 1 tract. 2. cap. chart. 31. column. 2.

Enthimema sub syllogismo colligitur. Albertus magn. in priorum chart. 167. columna 3.

Enthimema est syllogismus procedens ex verisimilibus, & signis. Albertus magnus in prior. ch. 169. col. 3.

Enthimema non dicitur constare ex pluribus signis, sed quandoque ex verisimilibus, & quandoque ex signis Albertus magnus in prior. chart. 170. col. 2.

Enula campaua dicitur, quia florem ad modum capane habet; calida, & sicca est, doloribus iunctarum prodest. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 2. cap. 6. ch. 165. col. 2.

Enumeratio partium est quædam partium ipsarum a se dissipatio. Boeth. in topic. Cic. l. 1. chart. 772.

Enumeratio partium substantiam efficere solet: si reddit vniuersale facit genus: si partium coniunctione completur, facit totum. Boeth. in top. Cic. l. 4. ch. 810.

Enunciacionis diuifio.

Enunciatio distribuitur in affirmationem, & negationem, ut vox multa significans in diuersas significationes. Mag. in lib. interpretio. chart. 5.

Enunciatio distribuitur in affirmationem & negationem, ut genus in species. Ioan. gram. in 1. post. c. 2. ch. 7. col. 1.

Enunciationem transferre de aliqua re in aliquam rem tribus fit modis: primo ex vniuersali ad singulare, & sic est syllogismus: secundo ex omnibus partibus, vel pluribus ad vniuersale, & sic est inductio: tertio ex simili singulari ad singulare simile, & hoc est exemplum. Aueroes in topicorum 1. cap. 10. chart. 261.

Enunciationes simplices, quæ duobus terminis constant, alie ex infinito subiecto sunt, alie ex finito, & harum in aliis est vniuersale signum, in aliis vero particulare. Boeth. in lib. de interpretatio. chart. 381.

Enunciatio alia simplex, alia composita. Boeth. ad cat. fil. ex. intro. chart. 562.

Enunciatio, aut diuiditur panes componentia ipsam, & sic vel est simplex, vel composita, vel plures, & quodammodo vna, si qualitas ipsius aspicitur, sic vel affirmatiua, vel negatiua. & si vna est ratio enunciationis, sic non diuiditur. Alb. mag. in perih. ch. 85. col. 3.

Enunciatio cum modo, duobus dicitur modis: a modo compositionis, & a modo rei prædicatæ. Modus rei prædicatæ est, ut Socrates legit bene, male, & hic non facit totam propositionem modalem: alius modus est specialis disponens in formam specialem, ponensque compositionem, ut possibile, contingens, necessarium, impossibile: & hic modus propositionem modalem constituit. Alb. magnus in perih. ch. 91. col. 4.

Enunciatio quatuor modis dicitur singularis. Primo, cum subiectum sua significatione per qualitatem, quæ significat, est discretum, ut Socrates legit. Secundo quoad significationem alicuius discretionem facietis circa terminum communem in subiecto positum, ve ille, homo legit. Tertio, cum subiectum simpliciter stat pro essentia simplici, quam significat, ut homo est species. Quarto, cum priuatur a termino communi, qui est in subiecto, hoc, quod est prædicari de pluribus, quod solum facit per terminum communem, ut omnem hominem currere est possibile. Albertus magnus in perih. chart. 94. columna 2.

Enunciationis tres sunt modi: alia enim est simpliciter vna, & vnum significat: alia est simpliciter plures, & plura significat, sed secundum quid est vna, & coniunctione est vna: alia est simpliciter plures, quæ neque coniunctione, nec alio modo vnum significat. Diuus Thomas in perih. chart. 7. col. 4.

Enunciatio quinque modis diuiditur: ut est vna simpliciter,

Enunciatio, vel coniunctione vna: secundo secundum quantitatem, ut est vniuersalis, vel particularis, indefinita, & singularis: tertio secundum qualitatem ut affirmatiua, & negatiua: quarto secundum tempus præsens præteritum, & futurum: quinto secundum materiam, vel de inesse, vel de contingenti, vel de impossibili, vel de necessario. D. Tho. in perih. ch. 12. col. 2.

Enunciationis multiplices quatuor sunt modi. Primus, cum subiicitur, vel prædicatur vnum nomen, quod impositum sit pluribus, ex quibus fit vnum, non ut vnum. Secundus ex quibus fit vnum in quantum plura sunt, & distinctæ actualitates subiiciuntur, vel prædicantur. Tertius, cum est vnum nomen pluribus impositum, ex quibus non fit vnum. Quartus, cum ista plura, ex quibus non fit vnum, vel subiiciuntur, vel prædicantur. Thomas de vio Caiet. in perih. chart. 22. columna 3.

Enunciatio, & opinio per se vera duobus modis est; primo in se ipsa secundum modos in posterioribus declaratos: secundo respectu suæ oppositæ. Tho. de vio Caiet. in perih. chart. 35. col. 1.

Enunciatio quid est.

Enunciare est, quod est non esse, & quod non est esse, & quod est esse, & quod non est non esse, & similiter extra tempus primum, quæ sunt circa tempus. Aristot. perih. cap. 4. chart. 122.

Enunciatio est contradictionis quælibet particula. Aristot. lib. 1. tex. 5. chart. 298. col. 2.

Enunciatio sola in differenti ratione cadere potest. Ammon. in Porph. chart. 3. col. 2.

Enunciatum est id, quod aliquid inesse, vel non inesse declarat. Ammon. in Porph. chart. 3. col. 2.

Enunciatum est illud, de quo est oratio, & de illo sunt propriae orationis partes: cætera autem, quæ propositio completitur, vsu coniunctionum habentur. Io. gram. in 1. prior. cap. 1. chart. 6. col. 1.

Enunciatio, propositio, problema, subiecto eadem sunt, ratione, & habitudine differunt. Ioannes gramm. in 1. post. cap. 2. chart. 7. col. 1.

Enunciatio si est pars syllogismi, propositio vocatur. Ioannes gramm. in 1. post. cap. 2. chart. 7. col. 1.

Enunciatio, propositio, & quæsitum, vnum sunt subiecto, differunt ratione, quia oratio iudicatiua cum accipitur ex parte, qua significatur verum, vel falsum, dicitur enunciatio, cum ex parte, qua est pars syllogismi, dicitur propositio, cum ex parte, qua est ignota, dicitur quæsitum. Aueroes in posteriorum lib. pri. tex. commento 13. chart. 132.

Enunciatiua oratio simplex est, in qua, cum verum falsum ne sit, illud tamen est, ut sine coniunctione totus orationis ordo proponatur. Boet. n. l. de inter. c. 2. 16.

Enunciatio est perfectus orationis intellectus, in quem veritas, aut falsitas cadit. Boet. in l. de interp. ch. 3. 12.

Enunciatio sola aliquid esse, vel non esse designat. Boet. ex introd. ad cat. fil. chart. 561.

Enunciatio, siue sui tantum causa dicat, siue ad aliud afferat approbationem, propositio est. Boet. de dif. top. l. 1. c. 857.

Enunciatio est materia remota ad syllogismum, propositio est materia propinqua. Alb. magn. in perih. c. 9. col. 2.

Enunciatio est oratio, in qua verum, vel falsum est. Diuus Thomas in perih. chart. 6. col. 3.

Enunciatio, ut affirmatiua, & negatiua.

Enunciatio affirmatiua est qua aliquid de aliquo significatur. Boet. ex introd. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciatio negatiua est, quæ aliquid ab aliquo prædicatione seungit. Boet. ex introd. ad cat. ch. 562.

Enunciationis quantitatem variat negationis situs: in

singularibus non variat, in vniuersalibus autem variat. Thom. de vio in perih. chart. 21. col. 1.

Enunciationis partes, & in quo libro de ea tractatur.

Enunciatio omnis, ex nomine, & verbo oritur. Ammonius in lib. de interp. chart. 5.

Enunciatio nulla sine verbo esse potest. Mag. in lib. de interpret. chart. 22.

Enunciatio sine modo esse potest, sine materia non potest. Mag. in libro de interp. chart. 31.

Enunciatio tractata est in libro de interpretatione, in priore autem, de propositione, quæ argumenti est pars, differit. Ioan. gram. in 1. prior. cap. 1. ch. 25. col. 3.

Enunciatio tria consideranda in se habet. Primum ipsas dictiones, quæ prædicantur, vel subiiciuntur, ut nomina, & verba. Secundum compositionem ipsam, ut uerum, uel falsum significat. Tertium oppositionem vnus enunciationis ad aliam. Diuus Thom. in perih. chart. 16. columna 2.

Enunciationis pars principalior prædicatum est, eo quod est pars formalis, & eius completiua. D. Tho. ibid. ch. 7. col. 2.

Enunciatio, ut vniuersalis, & particularis.

Enunciationem præter naturam facit qui particulare de vniuersali enunciat. Mag. in prior. c. 30. col. 2.

Enunciatio vniuersalis est, quæ siue affirmat, siue negat vniuersaliter tamen enunciat vniuersale subiectum. Boethius ex introd. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciationes particulares sunt, quæ uel affirmando, uel negando ambitum subiecti vniuersalis in partem redigunt. Boeth. ex introd. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciatio particularis ab enunciatione in singulari differt; nam particularis vnū aliquod subiicit, nec quis sit iste designat, singularis autem quod aliquod sumit, & quis sit iste designat. Boeth. ex introd. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciationes vniuersales, si sunt ueræ, sunt et particulares, non autem econtra, & si falsæ sunt particulares, falsæ iterum sunt vniuersales, non autem econtra. Boeth. ex introd. ad cat. fil. chart. 366. Idem 587.

Enunciatio, ut indefinita, & singularis.

Enunciationes indefinitæ, id est vniuersales non vniuersaliter, ut homo albus, non semper, hæc quid est uera, illa falsa. Arist. perih. l. 1. cap. 6. chart. 124.

Enunciatio infinita differt a negatiua, quia aliquando inuenitur simul cum sine opposita in uno, & eodem, aliquando caret subiectum utraq; ipsarum: enunciatio uero affirmatiua, & negatiua nunquam complicantur simul in uno, & eodem. nec est aliquid quod careat utroque. Auer. in 2. prior. lect. 3. cap. 2. char. 97. col. 4.

Enunciationes indefinitæ sunt, quæ absque vniuersalitate, uel particularitate determinatione dicuntur. Boethius ex introd. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciationes singulares, quæ sunt, de singulari aliquid, & de individuo affirmando, negando proponunt. Boethius ex introd. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciationes infinitæ particularibus respondent, eademque cum ueritatis, & falsitatis significationibus obtinent. Boeth. ex introd. ad cat. fil. ch. 569. Idem 586.

Enunciationes singulares cum non differunt quantitate sola differunt, semperque uerum a falso dirimunt, nisi ea impediunt, quæ sensum, alio, atque alio solent deflectere. Boethius ex introd. ad cat. Syl. char. 569.

Enunciatio, ut modalis.

Enunciatio cum modo, alia est generalis, alia specialis: generalis dicitur a modo generaliter sumpto: specialis

specialis quatuor modis, nam qui dicit esse, uel dicit esse promixtū potēti, & sic est possibile, & cōtingēs, uel in actu poro, & tunc, uel in esse, & est necessitū, uel in non esse, & est impossibile. Albertus magnus in periherm. chart. 92. col. 1.

Enunciatio modalis duplex est subiectum, subiectū locutionis, & subiectum enunciatiois. Alber. magn. in periherm. chart. 93. colum. 4.

Enunciatio modalis, quamuis sit singularis quoad totū, tamen quoad subiectum dicti potest esse uniuersalis, uel particularis, uel indefinita, uel singularis. Albert. magn. in periherm. chart. 94. col. 3.

Enunciatio modalis nō dicit aliquid inesse, uel non sed dicti potius modum enunciat. Thom. de uio Caiet. in periherm. chart. 26. columna 1.

Enūciationes de impossibili recte illatæ fuerunt ab antiquis, de necessario non. Thomas de Vio Caiet. in periherm. chart. 28. col. 4.

Enunciatio, ut simplex, & composita.

Enūciatio simplex est uox significatiua de eo, quod est aliquid, uel non est, ut tempora diuisa sunt. Ari. periherm. cap. 4. chart. 122.

Enunciatio simplex est, quæ cōditione seposita, aliquid esse, uel nō esse pponit. Boe. ex intro. ad cat. fil. c. 562.

Enunciatio composita est, quæ ex duabus enunciatio- nibus simplicibus, copulante conditione consistit. Boethius ex intro. ad cat. fil. chart. 562.

Enunciatio simplicium, alia differunt qualitate, alia quāitate: in qualitate, alia affirmatiua, alia negatiua: in quāitate, alia uniuersalis, alia particularis, alia indefinita, alia singularis. Boe. ex intro. ad cat. fil. c. 562.

Enunciatio simplicium partes sunt subiectū, & p- dicatum. Boet. ex intro. ad cat. fil. chart. 562:

Enunciationum oppositio, & æquipollentia.

Enūciationes contrariæ sunt in quibus enunciatu- r uniuersaliter in uniuersali, quo d est, uel non est, ut ois hō albus, nullus hō albus. Arist. perih. c. 5. c. 123.

Enūciationes subcontrariæ sunt, cū in uniuersalibus non uniuersaliter d est esse, uel non esse; ut aliquis hō albus, non aliquis hō albus. Arist. perih. c. 5. p. ch. 123.

Enūciationes contradictoriæ sunt, quæ uniuersaliter significant eidem, quod non uniuersaliter; ut omnis homo albus est, nō omnis homo albus est, uel nullus homo actus est, aliquis homo albus est. Aristoteles periherm. lib. pri. cap. 5. chart. 123.

Enūciationes contrariæ simul esse ueræ non possunt. Aristotel. perih. lib. pri. cap. 6. chart. 124.

Enūciationes subcontrariæ aliquando simul ueræ sunt. Aristot. perih. lib. 1. cap. 6. chart. 124.

Enūciationes contradictoriæ si altera est uera, altera ne- cessario est falsa. Arist. perih. lib. 1. cap. 6. chart. 124.

Enūciatio, & si sit potissima interpretatio, tñ nō cōuer- titur cū interpretatione. Alb. mag. perih. c. 79. c. 1.

Enūciationes, in quibus sunt uerba adiectiua, æquiu-alent enūciationibus de tertio adiacente. Thomas de Vio Caiet in perih. chart. 19. col. 4.

Enūciatio nulla sequitur ad illam, cuius ueritatem ip- sa destruit. Tho. de Vio Caiet. in perih. ch. 30. c. 3.

Enunciatio, ut una, & plures.

Enūciatio una alia est una significatione, & nō uo- ce, ut animal rationale, & mortale est homo, alia uoce, & non significatione, in qua æquiuocum est, ut canis, alia uoce, & significatione, in qua unū, quod nec æquiuocum, nec multiplex est, prædicatur. Alb. magnus in perih. chart. 85. col. 3.

Enūciationes plures sunt, in quibus, uel plura de uno, uel unum de pluribus enunciatu- r. Albert. magnus in perih. chart. 98. col. 2.

Enūciationis ueritas nō interrumpit nec p cōpositionē, nō notat uerbum, nec per multitudinem nominum, ex quibus constat definitio. D. Tho. in perih. ch. 7. c. 2.

Enunciatio, ut uera.

Enūciatio nulla uera de generibus primis potest enunciatu- r. Mag. in prior. char. 30. col. 1.

Enūciationis ueritas est adæquatio uocis significā- tis, & rei, quæ significatur per uocem, & ideo uerum, & falsum est in uoce, ut in signo, ad rem relatū. Alb. magnus in prædic. chart. 42. colum. 1.

Epar causa cordis est, ut medicus causa sanitatis. Mich. ephes. de iuuent. & senec. de vit. & mort. ch. 31. col. 1.

Epar, cum sensum non habeat ex se, per neruos ad il- lud descendentes apostemata, & læsiones sentit. Alb. magn. de animal. lib. 1. tract. 2. cap. 18. ch. 16. col. 3.

Epar hominis maius est proportione corporis, quā epar alicuius aliorum animalium. Albertus magn. de ani- mal. lib. primo. tract. 3. cap. 5. chart. 27. col. 4.

Epar hominis est rotundum simile in figura epari tauri, licet non sit tantum in quantitate. Alber. mag. de ani- mal. lib. prim. tract. 3. cap. 5. chart. 28. col. 2.

Epar, splen, & renes, in omnibus hæc membra habentibus eodem in loco sunt; quod si alibi sunt, monstrū est. Alber. magn. de ani. l. 2. tract. 2. cap. 1. ch. 35. col. 1.

Epar, & splen uirtutem habent coquendi cibum; & si sit melancholiæ uas, tamen ex uenis, quæ sunt in ipso, habet calorem iuuantem ad cibi digestionem. Alber. mag. de ani. lib. 13. tract. 1. cap. 6. chart. 115. col. 4.

Ephemerides uis est, quæ in Hispani fluuio apud Cim- merium Bosphorum sub solstitio, ueluti ex quibusdā folliculis erūpit; quod genus uiuit ut que in post me- ridianum diei, & uolat: mox Sole descendente ma- crescit, & languet, & occidente emoritur. Aristot. de histor. anim. 5. cap. 19. chart. 179.

Ephesij in pecuniarum inopia leges tulerunt, ne feminae apud ipsos aurum portarent, & quodcumque in præ- sentia haberent, mutuo ciuitati darent, & columnis, quæ in tempore erant certo argenti numero definito, quem conferre oporteret, nomen eius, qui argentum dedisset, inscribi permiserunt tanquam ijs dedicasset. Aristotel. æconom. 2. chart. 812.

Epiceli, qui ponunt ab Astrologis, sunt falsi, & forsā et eccentrici, & magis. Auer. 2. de celo, tex. 8. ch. 4. col. 1.

Epiciclium esse impossibile est, quia impossibile est, quod corpus, quod circulariter mouet moueatur, nisi in circuitu centri. Auer. 2. de celo, tex. 35. ch. 53. col. 4.

Epiciclos, & eccentricos, nec approbat, nec reprobat. Alb. magn. in 11. metaph. tr. 3. cap. 1. ch. 162. col. 3.

Epiciclium, uel eccentricum datur extra naturam. Auer. in 12. metaph. tex. comment. 45. chart. 154.

Epiciclus, ut sit impossibile est omnino. Auerroes in 12. metaphysicorum tex. comment. 45. chart. 154.

Epicichroma syllogismus est dialecticus. Aristot. topicor. lib. 8. cap. 4. chart. 567.

Epicuri existimauerunt primū domesticum homini esse uoluptatem simpliciter, sed progressu temporis corrigi, & emendari. Alexand. aphrod. in secund. de animal. cap. 40. chart. 51. col. 3.

Epiglottis, quæ est mēbrum gutturis, habet masculos se mouentes quorū unū quidem par est, quod ab offe laude nascitur, & uadit ad anteriora peltalis, & expanditur super ipsam, & contractione sua trahit cymbalarē ad interiora, & anteriora gutturis, & dilatat Epiglottis, & tñ est unum par, quod tñ Galenus numerat inter gulæ musculos; est tñ commune gulæ, & Epiglottis, & oris in thorace, & extēditur ad peltalē, &

contractione sua aperit, uel adiuuat in aperiendo supradicta paria musculorum. Alber. magn. de anim. lib. pri. tract. 2. cap. 14. chart. 14. col. 3.

Epiglottem constringentes musculi sex sunt; unus oritur ab offe laudis, extēditur ad peltalem, & recedens expanditur super innominatum, & continuatur illi, & cum contrahitur claudit Epiglottem; alij quatuor tanguit peltales, & innominati extremitates, & contractione sua coangustant Epiglottem: aliud pars est occultum, & aliud manifestum. Nascuntur a radice innominati, & cymbalaris a dextris, & sinistris, & tali clausura claudunt Epiglottem, quod musculos pectoris, & diaphragmatis ualeant refrenare ne acrem attrahant illo tempore, sunt parui, ne Epiglotti facerēt argustias, & fortes, ut prohibere possint aeris attractionē. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 2. cap. 14. ch. 14. c. 3.

Epigramma erat in Delo. Si uales, optima, si es iustus, pulcherrima res est, iucundissima, si quis, quod amat, potitur. Arist. 1. ethic. cap. 8. chart. 17.

Epilepsia multis accidit dormientibus, uigilantibus uero minime; cum enim multus fertur spiritus sursum descendendo rursum, uenas tumefacit, quibus coarctat meatum, quo fit respiratio. Aristot. de somn. & uigil. capit. 4. chart. 55.

Epilepsis nihil aliud est, quam omnium sensuum feritatio, qui & in somnis feriantur, ideo epilepsis somno similis est. Mich. ephes. de som. & uig. chart. 13. col. 4.

Epilepsis necessario fit ob abundantiam uaporis, obturata aspera arteria. Mich. ephes. de somn. & uig. c. 13. c. 4.

Epilogis, ex intermedijs partibus, ubi uolueris maxime auditoribus aliqua esse nota, ut oportet. Aristoteles rhetoricor. ad Alexand. cap. 21. chart. 218.

Epifodice simplicium fabularum actionum uel sunt, que deterrimæ, & epifodicam appello, in qua non uerisimiliter, nec necessario, mutua episodica neccant. Aristoteles de poet. cap. 8. chart. 270.

Epifodium est pars tregediæ inter choricos perpetuos cantus. Aristot. de poet. cap. 10. chart. 272.

Epifritres lapis est natus in mari rutilans, & rubicundus; grandines a fructibus competere fertur. Solis oculo oppositus ignē, & radios igneos emittit, & si in aqua feruentem proiciatur, cessat ebullitio, & frigescit. Alb. mag. in 2. de mineral. ex. tra. 2. ca. 5. ch. 140. col. 2.

Epithetum, & a malo, & turpi, & a meliori formari licet. Aristotel. rhetoricor. 3. chart. 140.

Epithumū, & thimus utraque calida, & sicca herba est. Alb. magn. de veget. l. 8. trac. 2. cap. 5. ch. 165. col. 1.

Epopoie contextus a tragico differt longitudine metri. Aristotel. de poeticorum cap. 22. chart. 293.

Equus, ut ad generationem pertinet.

Equus, & mas, & femina inire incipit biennio, aut, ut in pluribus, in trimatu coeunt, ac proficiunt subinde in generando, & usque ad annos 20. procreant problem præstantiorem, coeunt mares ad annos 33. feminae ad 40. uiuit magna ex parte mas usque ad 35. femina plusquam 40. etiam usque ad 65. uixisse equū proditum est. Arist. de hist. ani. 5. cap. 23. ch. 162.

Equæ potissimum incenduntur libidine, mox uaccæ. Arist. de histor. anim. lib. 6. cap. 18. chart. 228.

Equæ, & uaccæ inditium suæ libidinis præstant genitilis specie promentiore. Arist. de hist. ani. 6. c. 18. c. 226.

Equo uno tricenari, aut paulo plures equæ dantur. Arist. de historia animal. 6. cap. 18. chart. 226.

Equa facillime omnium quadrupedum parit. Aristotel. de historia animal. 6. cap. 18. chart. 227.

Equus coire incipit bimus, tam mas, quam foemina, sed in paucis, in pluribus trimus, fert uerum equa per menses undecim, parit 12. implet non certis diebus equus, sed aliquando uno, aut duobus, aut pluribus, ferius certe quam asinus superueniens equam implet.

Aristoteles de historia animal. 6. capit. 22. chart. 234. Equus coitus non tam laboriosus, quam bobus. Arist. de historia anim. 6. cap. 22. chart. 234.

Equus salacissimus est oium, tum feminarum, tum marium, homine excepto. Ari. de hist. ani. 6. c. 22. c. 234.

Equæ singulos pariunt, sed interdum, etiam gemellos. Arist. de histor. 6. cap. 22. chart. 234.

Equus tunc procreare potest, cum dentes emittere cessauit, & nonnullos prius implere potuisse affirmant Aristot. de histor. anim. 6. cap. 22. chart. 234.

Equus maxime procreat, idoneumque hoc illi est tempus, cum habet annos quatuor, & menses sex. Aristot. de historia animal. 6. cap. 22. chart. 235.

Equi seniores, & foeminae, & mares fecundiores sunt. Aristot. de historia anima. 6. cap. 22. chart. 225.

Equi, uel suas matres, & filias superueniunt, & tunc perfectum esse armentum uidentur, cum parentes suam ineunt prolem. Arist. de hist. anim. 6. cap. 22. ch. 235.

Equabus grauibuscum Scythæ equitant, cū primum se mouerit fetus: proficere enim putat ad partus facilitatē. Aristotel. de histor. anim. cap. 22. chart. 225.

Equa stans emittit partum, cum cæteræ quadrupedes iacentes pariant. Arist. de hist. ani. 6. ca. 22. ch. 235.

Equus mas omnibus temporibus inuit, nec cessat, quam diu uiuit, foemina etiam quam diu uiuit inuit, nec tempus ullum certum libidinem aufert, sed hominis ingenium arcet, uel uinculo, uel alio ingenio. Arist. de historia animal. 6. cap. 22. chart. 236.

Equus apud Opuntum gregarius fuit, qui annos quadraginta natus coire posset, sed adiuumentum, quo ad eius pedes priores attollerentur, desiderabat. Aristot. de historia anima. 6. cap. 22. chart. 236.

Equi inuicem coeundi in uere est. Ari. de hist. ani. c. 22. c. 237.

Equa non statim a partu impletur, sed intermissio tempore, & melius intermissio quarto, aut quinto anno procreat, & omnino unū interponere annū, & nouale facere necesse est. Arist. de hist. ani. 6. ca. 22. ch. 237.

Equæ alia parere possunt, alia steriles sunt, alia concipiunt quidem, sed parere nequeunt, quia fetus circa renes alia quædam, specie propemodum renum ita continet, ut rescissus quatuor renes habere uideatur. Arist. de hist. anim. 6. cap. 22. chart. 237.

Equa cū peperit, statim secundas deuorat, & quod pul- li nascentis fronti adhaeret hippomanes dictum, magnitudine minus carica parua, specie latiusculum, orbiculatū, nigrū, hoc si quis prupto odorem moueat, equa excitatur, furitque agnito eo odore, quia propter id a ueneficis petitur, & percipitur mulierculis. Arist. de histor. anima. 6. cap. 22. chart. 238.

Equa ex equo prægnans, si cū asino coierit, fetus in ea conceptus corrumpitur. Ari. de hist. ani. 6. c. 22. ch. 239.

Equa non recipit asinū, ut asina equū, nisi asinus sit, qui equam suxerit. Arist. de hist. anim. 6. c. 23. chart. 239.

Equa nunquam super fetat. Ari. de hist. ani. 7. c. 4. c. 258.

Equa abortum facit, odorem sentiens fumi fumicantis lucernæ extinctæ, quod & mulierum nonnullis accidit. Arist. de hist. anim. 8. cap. 24. chart. 306.

Equa societate cōiuncta si altera forte perierit, reliqua pul- lū parente orbatū enutrit. Ari. de hist. ani. 9. c. 4. c. 2.

Equarum genus miro quodam prolis amore tenentur præ- tatur. Aristot. de hist. anim. cap. 4. chart. 321.

Equam fertur fuisse regi Scytharum egregiam, ex qua mares generosi omnes gignerentur, quorum unū, qui præstantior haberetur, cū ut ex matre, procrearet, placeret, admissum omnino reculasse: oportet deinde la- tuisse matrē, ut imprudens superueniret. Verū ubi a concubitu faciē matris detestam agnouerat, fugam properasse, atque se ipsum actum præcipitem interemisse. Arist. de hist. ani. 9. cap. 47. chart. 373.

Equa mæstrua nō emittit. Arist. de gen. ani. 4. ch. 5. c. 246.

Equi, & eis cognata animalia diutius uerum ferūt, alia annum,

annum, alia vt plurimum denos menses. Aristotel de generatione animal. 4. cae. 10. chart. 260.

Equorum siluestriū vnum in Syria aiunt armento præesse, & cum aliquis cæteris iunior fœminam superueniret, ducem irasci, ac illum tandiu insectari, quousque deprehenderet, & cum se inflexerit ore ex posterioribus poplitibus genitale euellere. Aristotel. de admirandis aud. chart. 841.

Equus, & asina simpliciter conueniunt ad generationē muli, vt ait Porphyrius. est inconsiderate dictū, cum vniuersalium non sint actiones, sed tantum particularium. Albert. magnus in prædicab. chart. 31. col. 1.

Equus incipit coire, cū est annorū duorū, vel trium, & generat vsque ad viginti annos, sed tñ masculus aliqui saltat vsque ad triginta annos, & equa concipit vsq; ad 40. quod tēpus est tota vita sua, & equus viuit vsq; ad 35. annos. Alb. mag. de ani. l. 5. tr. 2. c. 1. c. 54. col. 4.

Equæ plussq; aliæ fœminæ animalū desiderant mares, & iō aliorum animalū petulantiam ad equam defertur, & equā, fœminā luxuriosam appetentem, vocamus. Alb. magn. de anim. tract. 3. cap. 1. ch. 91. col. 2.

Equarū luxuria minuit, si præciduntur eis capilli, quasi motus capillorū in cauda, & iubis faciat eas luxuriari. Alb. mag. de ani. l. 6. tract. 3. ca. 2. ch. 62. col. 3.

Equinum lac si datur mulieri ignorante ea ad bibendū, & statim cum ea vir eius coierit, frequenter concipit. Alb. mag. de ani. l. 2. tra. 2. cap. 1. ch. 180. col. 1.

Equi vita, infirmitates, & que ad vitam pertinent.

Equi viuunt ad decimum octauum annum, sed nonnulli vsque ad 25. & 30. peruenerunt, & ad 50. si cura adhibeatur, sed longissima vita est ad 30. Arist. de histor. anim. 6. cap. 22. chart. 236.

Equa fœmina vsque ad 25. annos viuit, sed iam nonnullæ vixere vsque ad 40. Arist. de hist. ani. 6. c. 22. ch. 236.

Equi mares minus viuunt, quam fœminæ ob coitum, & qui domi alantur minus, quam gregarij. Arist. de hist. animalium 6. cap. 22. chart. 236.

Equi, muli, asini fruge vescuntur, & herba, sed maxime potu pinguescunt. Arist. de hist. ani. 8. cap. 8. c. 284.

Equorū gregales morbo immunes sunt, excepta podragi; hoc. n. vno laborant morbo, & sæpe vngues amittunt, sed amissis, aliæ statim enascunt: inditiū ē, vt alterū testū dexter. f. palpitet, & circa nares canū quidā rogosumque signatur. Aristotel. de histor. anima. 8. cap. 24. chart. 304.

Equi domestici morbis plurimis obnoxij sunt. Laborāt ileo dicto, id est tenuioris intestini morbo, a quo morbo sanguine detracto iuuant. inditiū est, vt crura posteriora ad priora protrahant, & ita summoneāt, vt ppermodū collidant. Rigore neruorū capiunt: supuratione infestatur, & hordeacio, cuius inditiū est, vt palatū infestet, & sæpe spirat, & huic morbo natura sola pdesse pōt, & limphari ac cordis dolore vexat, & mortu calcidis, vel dignydis, q̄ similis est paruis lacertis, sed colore serpentis, infestatur, & tandē periti aiunt, quod tot morbis equus, & oues, quot homo infestatur. Arist. de histor. anim. 8. cap. 24. chart. 305.

Equus interimitur veneno sandarachæ. Arist. de histor. animal. 8. cap. 24. chart. 306.

Equus, qui est multo maior quantitate corporis, hoīe, tam breuioris vitæ est q̄m naturā, q̄ hoīe: prouerbio. n. dī, q̄ tres vitæ canis faciūt eq vitā, & tres vitæ eq faciūt vnā hoīs. Alb. mag. de mor. & vita. tr. 2. c. 5. c. 60. c. 4.

Equus, mulus, & asinus comedunt herbas, & grana, & impugnantur præcipue aqua in qua decocta sit tortuca. Alb. mag. de ani. l. 7. tra. 1. cap. 5. ch. 66. col. 1.

Equis domesticis accidit infirmitates multæ, colica passio, & eis prodest minui vena, quæ est in coxa. confractio neruorū accidit eis; aggregatio pori in pede,

vel in alio loco, & oris infirmitates multæ, & in palato, & rabies, & vesicæ infirmitates. Albert. magn. de anim. lib. 7. tract. 2. cap. 2. chart. 69. col. 1.

Equo læso, Lunæ lumen frequentissime mortem inducit. Albert. magnus de animal. lib. 22. tractat. secund. cap. prim. chart. 177. col. 4.

Equorum corporis partes.

Equorum dentes senectute candidiores redduntur, contra atque in cæteris animalibus: canini dētes determinant planos ab acutis formæ vtrorumque particeps. Arist. de hist. ani. 2. cap. 2. chart. 46.

Equo dentes quadraginta sunt, quorum primores quatuor mense trigesimo mutantur, bini vtrinque subter, & supra, & postquam annum compleuerint alios quatuor eodem modo, & sic in alio anno alios quatuor; quibus annis præteritis non mutant plus dentes, & si in aliquibus aliter accidit, sed raro. Arist. de histor. animal. 6. cap. 22. chart. 235.

Equa fœmina quinquennio finem tum longitudinis tum proceritatis sui corporis recipit, mas sexennio. post annis sequentibus totidem crescit in corpulentiam, & ad viginti vsque annos pergit proficiens, sed mares in vtero celerius perficiuntur quam fœminæ, sed natæ celerius fœminæ quam mares, vt etiam homines, & animalia omnia, quæ pariunt plura. Aristot. de hist. animal. 6. cap. 22. chart. 236.

Equi, & muli ætas cognoscitur a dentium ortu: sed cum prodierint omnes, non facile ætatem dignoueris, denique post dentium ortū eo maxime declaratur ætas, quem caninum vocamus: reior enim hic septennibus est propter freni attritum, quod ei iniicitur, non septennibus maior quidem, sed non vertice extans ad actiore: iunioribus acutior, & procerior est. Arist. de histor. anim. 6. cap. 22. chart. 236.

Equi ferocitas.

Equi non castrati, & fortes cupiunt pugnare ex audacia cum leone, & castrati timent. Alb. magn. de anima. lib. 8. tract. 5. cap. 5. chart. 82.

Equi ab æqualitate, vel paritate dicuntur, eo quod pares antiquitus curribus iungebantur. Excellētes sunt, qui in Syria, & Cappadocia generantur; maiores corpore sunt, qui procreantur in tertio climate vsque in sexti climatis finem, & præcipue in Hispania; nec nō fortes, & satis magnos in septimo climate procreari vidimus, & magis durantes sunt in laboribus, quam qui in tertio, vel quarto climate. Quatuor in eis considerantur, forma, pulchritudo, meritum, & color. In pullo, cum nascitur, est caruncula, quæ a matrē labendo annihilatur, quæ est efficax venenum, vt statim interficiat. Equi aliquando in tristitia lacrimantur, & amissis domibus, & ministris ieiunant, & attristantur vsque ad mortem. Albertus magnus de anim. l. 22. tra. 2. cap. 1. chart. 176. col. 4.

Equus, vt animal fluuiiale, & marinum.

Equus fluuiatilis, quem gignit Aegyptus, habet iubam equi, vngulam qualem bubus, rostrum resimum. Talus bisulcorum modo inest, dentes exertii, sed leuiter, cauda apri, vox equi, magnitudo asini, tergoris crassitudo tanta, vt ex eo venabula faciant, interiora omnia equi, & asini similia. Aristoteles de animal. 2. cap. 7. chart. 48.

Equus maris est animal marinum, cuius anterius est in forma equi, posterius definit in piscem, & est pugnax animal, eius cibus est piscis. multum timet hominem, & extra aquam extractum statim moritur. Albertus magnus

magnus de ani. 24. ca. 1. ch. 197. col. 3.

Equus Nili animal est de genere crocodilorum: est crudelissimum hominibus occidēdis, & nauibus submergendis cupidissimum, vno pede in terram infixus, & altero in naui in impetu, vt submergit eam, vel lacerat, nec capitur, nisi catenis reticulatis, nec occiditur, nisi malleis ferreis: catem enim spissam habet in altitudine cubiti. Albertus magnus de anim. l. 24. cap. 1. ch. 127. col. 3.

Equus fluminis dicitur esse animal aquaticum in partibus nostris, in terra, & aqua valens: habet crines, vt equus, sed pedes fixos cum vngulis, vt vacca, est sublimis facie, caudam habet, vt porcus; hinnit, vt equus; est ualde grossi corij; magnitudo eius est asini. Albert. mag. de ani. l. 24. cap. 1. c. 197. col. 4.

Equites.

Equitantes continue luxuriosi magis fiunt, quia propter caliditatem, & motum hoc patiuntur, quod accidit in coitu. D. Tho. in polit. 2. l. 13. c. 26. col. 3.

Equiceruus iubam fert, cornua duo capiti proxima excepta femina; pedes habet bisulcos, & est cerui magnitudine: gignitur apud Arachoras, vbi etiam boues syluestres sunt, qui differunt ab vrbanis, quantum subarbani sues a syluestribus, sunt colore atro, corpore robusto, rictu leuiter adanco, cornua gerunt resupinatio. Arist. de hist. ani. 2. ca. 1. ch. 59.

Equiceruus est animal notū apud nos, & est in figura cerui, sed altior, & vocatur apriliens; & quidā eū domesticat, & equitant eam tantum vna die, quantum equitari potest equus in tribus diebus, cuius cornua similia sunt cornibus hinnulis: sunt enim ramosa, solida, sed stipes, vnde procedunt rami, est latus, & tenuis, vt asfer, & in fine asferis multos simul erigit ramos. Albert. mag. de ani. l. 2. tra. 1. ca. 2. c. 30. col. 1.

Equicerui maxima multitudo est in siluis Prusiar, Vngariar, & Sclauoniar, & caudam, & cornua cerui habet, & est magnæ latitudinis in fronte duorum palmorū. Alb. mag. de ani. l. 2. tra. 1. ca. 2. c. 30. col. 3.

Equiceruus est duorum generum: vnam est, quod elent germanice vocant: aliud est, de quo Solinus ait, quod est animal orientis, quod cornua habet, mas, non fœmina iubas habens per colium descendentes vsque post scapulas; barbam sub mento, & oleas, vt equus, & corpus ad cerui quantitatem. Alb. mag. de ani. l. 22. tr. 2. cap. 1. c. 189. colum. 1.

Eraclides Ponticus terram in centro existentem, & circulariter motam, cælum autem quiescere supponens, salutare apparentias nitabatur. Simpl. in 2. de cælo. tex. 75. co. 51. c. 73. col. 3.

Eraclides pisces sunt in Ponto circa Heraclia morantes: hic pisces multum sequitur aquam dulcem, ita ut scindens terram de aqua ad aquam transiit, & aliquando in cauernis habitat, ubi annes sub terra confluere inuenit. Alb. mag. de ani. l. 24. c. 197.

Erimium est animal paruulum figuræ mustellarū, hyme candens ad instar niuis, ætate fuluum, ut mustella, in extremitate caudæ nigerrimus est; mures, & aues insequitur, & carnis uescitur. Alb. mag. de ani. l. 22. tra. 2. ca. 1. c. 180. col. 3.

Erindros lapis est cristallo colore similis, qui perpetuis guttis destillatur, quæ febriantibus ualent: lapis tamen non fit minor, nec corrumpitur; quod fit, quia noua ex substantia lapidis stillant guttæ, sed quia frigiditate conuertitur in aquam aerem se tangentem. Alb. mag. in 2. de miner. tra. 2. ca. 5. c. 140. col. 1.

Eritius, erinatus, & cirrogrillus sunt idem: animal est spinosum, quia multas habet superfluitates, quæ in cibū conuertuntur: præfagum uentorum, ideo in cauerna, duo, uel quatuor facit ostia, & ubi cognoscit uentum

spiraturum, se conuertit ad plagam oppositam, & claudit ostium, per quod uenit uentus. Inter quadrupe dia habet hoc proprium, quod testiculos habet super renes intus. Caro eius est desiccata, & dissolutiua, & confortans stomachum; uentrem soluit, & urinā prouocat, & utilis est his, qui ad lepram elephantiacam sunt dispositi. Alb. mag. de ani. lib. 22. tra. 2. ca. 1. char. 180. colum. 1.

Eritij combusti cinis cum spinis si pici commisceatur, cicatricibus pilos reddit. Albertus mag. de anim. l. 22. tra. 1. cap. 1. c. 180. col. 1.

Eritius est piscis maris, habes caput, & os inferius, & exitum saperfluitatum superius, suis spinis utitur loco pedū: cæteris piscibus est horrore. Alb. mag. de anim. lib. 24. cap. 1. c. 197. col. 4.

Errantes indigent persuasionem, at qui proteruiūt ducendi sunt ad oppositum alicuius, quod concedunt. Arist. 4. metaph. capit. 2. text. 19. c. 74.

Error parus in principio, in fine fit maximus, quia principium uirtute maius est, quam magnitudine. Arist. pri. de cælo. tex. 33. c. 254.

Errata sunt, quæ non præter rationem, & sine malitia in entia fiunt. Arist. rhetor. primo. c. 58.

Error omnis, aut ratiocinando, aut sensu committitur, quorū vtrunque in medicina contingit. Arist. moral. eudem. 2. c. 403.

Erroris modi sunt complures, vt transgressio, ablatio, & appositio. Alex. & Eust. in post. c. 28. col. 1.

Erroris circa vniuersale triplex est causa. Prima, cum id, de quo demonstratur, est indiuiduum, vt Sol, de quo non fit demonstratio, vt de vno, sed tanquam si multi essent. Secunda est, cum species multæ differentes ratione vna conueniant, at illud, in quo conueniunt, innominatū est. Tertia, cum is, qui aliquid inesse omni demonstrat, credit id inesse vniuersaliter demonstrasse. Themistius in posterior. capit. 3. c. 13. col. 2.

Error in artem occurrens, aut in sui principijs, aut in ea, quæ principijs succedunt, accidit, in principijs est, vt qui negauit naturam esse in physicis, in ea, quæ principijs succedunt, est, vt qui in eadem scientia naturali credit vacuum. Auer. epitom. in log. c. 356. col. 2.

Errorum alij sunt essentialis, alij nō essentialis, vt quod affirmetur in se, quod est negatum ab eo, in eo, quod dicimus essentialiter, aut contra, non essentialis aliquando sunt veri, aliquando falsi, & hos non considerat ars. Auer. epitom. in log. c. 356. col. 3.

Error occurrit ex syllogismo, aliquando sine syllogismo, vel syllogismus contrahatur, aut ex parte formæ, vel materiæ. Auer. epit. in log. c. 356. col. 3.

Errorem, qui accidit circa esse, & non esse, sequitur error circa verum, & falsum. D. Tho. 4. metaph. l. 13. tex. 28. c. 251.

Erigulans est vermis, qui totum caput, & gulam sanguine, quem fugit, immergit, & tantum trahit, quod crepat, & adheret labijs luporum, & vulgariter theca appellatur. Albertus magnus de animal. lib. 26. char. 204. columna 2.

Eruca est vermis longus, varius colore, multis pedibus cruris distensus, primo bombicum more araneorum: relas in extremitatibus arborum fruit, & oua reponit, & ex illis ouis paruæ erucæ in vere proueniunt, quæ in Augusto mense tecta subintrant, & a parietibus intimis pendentes duram circa se pellem contrahunt, pelle pilosa, quam prius habuerunt, exuta, & uiuit vita, quasi dormientis, & sopiti animalis, & ex illa quasi ouali natura, aliam formam volatilis accipiunt, & tunc in autumnno volando coeunt diutissime sibi adherendo, & fœmina tot oua facit, vt tota in oua conuertatur, & sic reperiuntur iuxta oua pelles fœminarum vacuæ. Albertus magnus de ani. l. 26. char. 204. columna 2.

Eruca est herba vt synapsis in folijs calida, & sicca: alia hortensis, siluestris alia. Albertus magnus de vegetat. lib. 6. trec. 2. cap. 5. ch. 165. col. 1.

Eruſtamus cur cibo tam humido, quam sicco ingesto? quia spiritus, vel cum cibo admittitur, vel post ex coctione mouetur, qui cum tenuior sit, petit superiora, & ita per os extruditur, quod ructum appellamus. Alex. aphrod. probl. 2. nu. 104. c. 770.

Eruditi hominis est eatenus exactam in vnoquoque genere explicationem requirere, quatenus patri rei ipsius natura potest. Arist. ethic. 1. cap. 3. c. 6.

Eruditio recta est (vt inquit Plato) ab adolescentia, ita institutus esse homines oportet, vt ijs gaudeant, & doleant, quibus gaudere, & dolere debent. Arist. ethic. nicom. cap. 3. char. 34.

Eruditio non prouenit alicui in moralibus, nisi experientia, & perseverantia in difficilibus artibus. Alb. mag. ethic. 1. tr. 4. ca. 5. c. 10. col. 1.

Eruditio est cognitio siue disciplina, per quam aliquis extra ruditatem ponitur sui intellectus, & hoc minoribus, qui in singularibus sunt operationum, & circumstantiarum, non nisi per experientiam fieri potest; quia talia in vniuersali ratione doceri non possunt, & ideo auditor proprius diiudicans sermones propositos, debet esse expertus. Albertus magnus ethic. 1. tract. 4. cap. 5. ch. 10. col. 1.

Esca si aliquid nutrire debet, consistat, ac solida sit oportet. Alex. aphro. de sensu & sensato ex sec. 4. com. 51. ch. 21. colum. 1.

Eschynus de genere cancrorum semipedalis longitudinis: circa coronam sunt candidi; aculeos quosdam pro pedibus habentes, ora habent in medio corpore; sunt colore quasi vitrei, pene in scorpionis effigie; loco dentium graues habent aculeos. Est venenosum, & subtile nauem adhærens ducentorum, vel amplius pedum cum omnibus armamentis suis detinet contra quemlibet ventorum impulsus, ita, vt nec arte, nec violentia possit moueri. Albertus mag. de animalib. l. 24. cap. 1. char. 197. colum. 4.

Esculentia alia, alia inesculenta experimur, an causa succus est? quod enim & ignis expert succum continet imitem, & igne confectum nihilominus redditur, hoc cibo ineptum est: quod autem succo esculento quidē, sed vehementiusculo constat, hoc pro condimento recipimus: quod enim exiguo corpore vim magnam obtinet, id condire potest. Aristoteles prob. sect. 20. nume. 6. char. 529.

Essentiale quot dicitur modis.

Essentialia in definitione distincta sunt, alia priora definito, alia posteriora: priora sunt digniora, & quæ ex posterioribus componuntur potius descriptiones dicuntur. & priorum alia sunt in re, alia extra rem. & cōuenientior definitio componitur ex rebus, quæ sunt in re, res, quæ sunt in re, sunt materia, & forma. Auer. epit. in logic. c. 353. col. 2.

Essentiale dupliciter dicitur, & quod est quid essentia, & quod est causa non relinquens essentiam. Albertus magnus in præd. c. 26. col. 1.

Essentia generabilium, & corruptibilium duobus consideratur modis, vt simplex actus essentia simplicis, & tunc totum est simul indiuisibile, vel prout est materia in illis, permixta contrarijs, & sic est fluidum, & non simplex. Alb. mag. in sex prin. c. 71. col. 4.

Essentialiter agere dupliciter diuiditur, per essentiam materialem, & corpoream, & per essentiam intellectualem, & spiritualem. Alb. magnus in 2. de celo. tra. 3. cap. 5. c. 34. col. 2.

Essentia differentes sunt, quorum actus essentialis differentes sunt. Alb. mag. 2. de ani. trac. 2. ca. 1. c. 16. col. 2.

Essentia vniuersaliusque rei dupliciter dicitur: primo, vt est natura diuersa a natura materia, siue eius, in quo est, quodcumque sit illud: secundo, vt est in materia: & primo modo dupliciter consideratur. Primo, vt est essentia absoluta in se ipsa, & sic vocatur essentia, & est vnum quid in se existens, nec habet esse nisi talis essentia, & sic est vna sola. Secundo modo, vt ei conuenit communicabilitas secundum aptitudinem: & hoc accidit ei per hoc, quod est essentia apta dare multis esse, etiam si nunquam det illud, & sic proprie vocatur vniuersale, & sic per hanc aptitudinem, vniuersale est in re extra, sed secundum actum existentem in multis non est nisi in intellectu. Albertus magnus ex primo de intellectu, & intelligibili. tracta. 2. cap. 2. char. 87. colum. 3.

Essentia rei duobus modis est quanta, duratione, ut res variabiles, quæ sunt subiecte motui, & per consequens tempori, & per accidens ex parte subiecti, quod habet determinatam quantitatem. Diuus Thom. in 1. de celo. l. 6. tex. 20. c. 6. col. 1.

Esse quid est, & vt se habet ad primam essentiam.

Esse superius omne, aut est superius æternitate, & ante ipsum, aut est cum æternitate, aut est post æternitatem, & supra tempus. Esse, quod est ante æternitatem est causa prima, quia est causa ei. Esse, quod est cum æternitate est intelligentia. Esse, quod est post æternitatem, & supra tempus est anima, quoniam est in horizonte æternitatis inferioris, & supra tempus. Arist. acrip. de caus. ch. 975.

Esse est prima rerum creatarum, & non est ante ipsum creatum aliud, quia esse est supra sensum, & supra animas, & supra intelligentias, & non est post causam primam latius, neque prius causatum ipso. Arist. acrip. de caus. prop. 4. c. 977.

Esse ipsum factum est multa, quia compositum est ex finito, & infinito. Arist. acrip. de cau. prop. 4. c. 977.

Essentia omnia habent per ens primum, & vna mouentur per essentiam suam propter uitam primam. Arist. de cau. prop. 18. c. 990.

Essentia rerum intelligibilium sunt existentes, licet non intelligantur. Auerroes septimo metaphysic. tex. 58. char. 97. colum. 1.

Essentialiter quod scitur, necesse est, ut habeat suas causas existentes essentialiter. Auer. de sum. c. 202. col. 2.

Essentia omnis comunicabiliter multis vniuersalis est, etiam si actu nunquam det esse nisi uni soli, ut Sol, Luna, Iuppiter, & huiuscemodi. Alb. mag. ex 1. de intell. & intellig. tr. 2. cap. 2. c. 52. col. 2.

Essentia primi est mensura aliarum essentiarum. Alex. de ales. in secundo metaph. c. 37. col. 4.

Essentia, vt essentia, diffiniri potest, demonstrari non nisi vt inducit rationem ipsius esse respectu subiecti. Alex. de ales. in 3. metaph. tex. 6. c. 57. col. 2.

Essentia tota est obiectum potentie creatantis. Alexander de ales in 4. metaph. tex. 4. char. 78. col. 4.

Essentia, & suppositum si idem essent in formis separatis, impossibile esset reperire plusquam vnum in vna specie. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 12. c. 118. col. 4.

Essentia nunquam assequitur perfectam naturam entis, donec assequitur esse existentia. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 13. char. 121. col. 4.

Essentia rei demonstrari non potest per demonstrationem. Alexand. de ales. in 6. metaph. tex. 1. c. 170. col. 1.

Essentia creatæ se habent ad intellectum primum, vt artificiatum ad artificem. Alexander de ales in 6. metaph. text. 8. charta 180. columna 4.

Essentia rei sic vocatur, quia habet quicquid debet habere in suo gradu, & in suo modo. Alexander de ales in 6. metaphysic. tex. 9. char. 180. columna 4.

Essen-

Essentia, vnitas, veritas, bonitas eandem rem dicunt, sed sub differenti ratione: essentia enim dicit quidditatem sub esse permissiuo, super quam fundantur rationes vnus veri, & boni. Alex. de ales in 6. metaph. tex. 8. char. 181. colum. 2.

Essentialia vocantur, quæ in conceptu inseparabilia sunt. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 17. c. 197. col. 2.

Essentia rei compositæ comprehendit materiam, & formam, quidditas vero dicit solam formam. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 34. c. 222. col. 2.

Essentia rei sequitur esse in conceptu, non esse rei in effectu. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 37. c. 224. col. 1.

Essentia rei vel est simplex, & sic vna, vel composita, & sic est vna ex principiorum vnione. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 9. c. 287. col. 2.

Esse primum est esse simpliciter. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 7. c. 189. col. 4.

Esse per participationem habentia differunt ab ijs, quæ habent esse per essentiam: quia in illis, quæ habent esse per participationem, differt participans, & participatum: in illis, quæ habent esse per essentiam, non est dare hanc differentiam participantis, & participati. Alex. de ales in 11. metaph. tex. 4. ch. 321.

Esse vt uerbum.

Esse, quod est, quando est: & non esse, quod non est, quoniam non est, necesse est. Arist. perih. l. 1. ca. 7. c. 127. Est uerbum, cum duo nomina non faciant propositionem, ideo ponitur, quia annectit terminos, non vt pars propositionis. Io. gram. in 1. prio. ca. 1. c. 6. col. 3.

Erāt uerbum, significat, & rem existentem, & temporis partem præteritam. Ioannes grammat. in 3. phisic. indigestio. c. 69. col. 1.

Est uerbum, dicitur dupliciter de vero, & non vero, vel de eo, quod diuiditur in prædicamenta. Auer. de destru. deiru. disp. 5. c. 34. col. 3.

Esse, quod concluditur in demonstratione, est esse, quod consistit in habitudine prædicati. Alex. de ales in 6. metaph. tex. 1. c. 269. col. 2.

Est particula utitur Arist. in omnibus locis, ubi aliquid suo Marte inuenit, ac tradit. Dan. Barb. primo rhetor. cap. 8. char. 13.

Esse in aliquo.

Esse in aliquo eodem modo dicitur, vt habere. Arist. 5. metaph. ca. 23. tex. 28. c. 112.

Esse in aliquo multis dicitur modis, vt in loco, vt in foro, vel vt in vase: vt pars in toto. vt manus in corpore: vt totum in aliquo, quia totum in suis omnibus partibus consistit, vt species in genere, vt in animali homo, vt genus in speciebus, quia species generibus participes sunt: vel vt in fine, vel vt in dominante, vt forma in materia, vt in ære hominis figura: quo significatio hoc in loco utitur Aristoteles. Porph. in præd. c. 7. Idem Simp. in præd. c. 11.

Esse in alio undecim dicitur modis: vt pars in toto & totum in partibus, vt species in genere, vt genus in speciebus, in tempore, in loco, in vase, forma in materia, res subditorum in principe, in causa finali: vel vt in subiecto. Ammo. in præd. c. 19. Idem Simp. in præd. c. 11. item ch. 91.

Esse in materia, & esse in subiecto differunt; nam esse in subiecto est id, quod est in substantia composita: esse autem in materia est esse in materia formis priuata. Simp. in præd. c. 11.

Esse in aliquo aliquid primo fateri possumus, sed in se ipso minime, immo in alio. Simpl. in 4. phisic. tex. 25. char. 220. colum. 1.

Est, non est: idem, diuersum non sunt in aliquo prædica-

mento. Dex. in præd. char. 29. **Esse**, non est essentialiter in aliquo agente, nisi sit ex causa generante, & agente, quæ est vt natura, aut anima, aut intellectus: esse autem formæ generatæ ex transmutatione præcedente, quæ dicitur generatio, est per accidens: quoniam illa transmutatio in rei veritate auferit formam transmutati: quæ est contraria formæ generabili essentialiter. Auerroes quarto phisicor. tex. 128. c. 92. col. 1.

Esse prius in potentia necesse est omne, quod est, postquam non fuit. Auer. phy. 8. tex. 4. c. 155. col. 1.

Essentialia, quæ insunt alicui indiuiduo eiusdem speciei, non omnibus indiuiduis illius speciei existant oportet. Auer. 2. de celo. tex. 59. c. 65. col. 1.

Esse in genere dicitur multis modis; primo, ut coordinata sub genere per modum participantis, & participati: & sic sunt in genere genera, species & indiuidua: secundo sicut via ad rem generis, sic motus, & mutatio sunt in genere: tertio, vt principia rei generis illius, vt forma, & materia sunt in substantia, vt in genere: quarto vt in principio, & sic differentia sunt in genere potestate: quinto, vt in principio unde fluunt nature generum secundum imaginationem, & sic punctus, & vnitas sunt in genere. Alb. mag. in præd. c. 22. col. 2.

Esse in entibus aliud est esse superius, aliud inferius, aliud infimum, & quasi suppressum. Esse quidem superius est, quod nec magnitudine distenditur, nec motu distrahitur, nec materia contrahitur, nec priuatione ad malitiam inclinatur, sed esse primæ causæ, & esse intelligentiæ, & animæ nobilis, quæ secundum se ipsam motum mouet localem circulearem. Esse vero inferius est, quod quantitate distenditur, & propter hoc motu locali de vbi in vbi distractum. Infimum autem esse est, quod contractum est materia, & contrarietate determinatum, & motu ad formam, & mutationem continue distractum, aliter se habens in præterito, aliter in futuro, aliter in præsentis. Sub infimum vero est, quod propter priuationem sibi admixtā nunquam est plenum, & perfectum: vt est esse materie primæ: & esse motus, & esse temporis. Albertus magnus de cau. & proces. vniuersa prima cau. libro 2. tract. 1. cap. 7. c. 201. col. 3.

Esse aliquid in sua causa tribus modis dicitur: vel vt ex necessitate ex ea proueniente: vel vt, quod habet inclinationem ad suum effectum, quæ tamen impediri potest: vel quæ est pure in potentia. Diuus Thom. in perih. c. 13. col. 2.

Esse aliquid in alio secundum accidens tunc dicitur, cū est in eo propter aliquid aliud in eo existens. Diuus Thomas in quarto phisicorum libro quarto. tex. 27. char. 49. colum. 2.

Esse aliquid potest in se ipso non secundum intellectum affirmatiuum, sed secundum intellectum negatiuum, prout esse in seipso non significat, nisi non esse in alio. Diuus Thomas in quarto phisicorum. l. 14. tex. 27. ch. 49. colum. 2.

Esse in aliquo sub esse confuso, & indeterminato, est esse secundum quid, & in potentia. Alex. de ales. in 4. metaph. tex. 15. c. 88. col. 1.

Esse in potentia non est proprie esse, sed esse secundum quid. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 5. c. 110. col. 4.

Esse rei.

Esse, quod præcedit scientiam de quidditate rei est id, quod significat verum. Auer. ex destruc. destr. disput. 8. c. 43. col. 3.

Esse in simplici, est ipsamet quidditas. Auer. ex destruc. destruc. disput. 8. c. 43. col. 3.

Esse rei etiam sit aliud ab eius essentia, non tamen est intelligendum, quod sit aliquod superadditum ad modum

accidentis: sed quasi constituitur per principia essentialia, & ideo hoc nomen ens, quod imponitur ab ipso esse, significat idem cum nomine, quod imponitur ab ipsa essentia. D. Tho. 4. metaph. su. 2. tex. 3. ch. 190.

Essendi modi.

Esse nihil inquit Gorgia: & si sit cognosci non posse. & si cognosci potest, esse eiusmodi, ut nequeat manifestari; & si quid sit, necesse est, ut neque unum neque multa, neque genita, neque ingenita id nihil sit: nam si quicquam horum non sit, altera his opposita erunt. Aristoteles de Xenopha. Zenone, & Gorgia. chart. 928.

Essentia, quæ Arabice dicitur Dath, dicitur absolute de individuo, quod non est in subiecto, nec dicitur de subiecto, id est individuum substantiæ, & de individuo accidentis, & de quolibet notificante quidditatem. Auer. in epit. metaph. tract. 1. c. 169. c. 4.

Essendi modi, proportionales sunt modis prædicandi. D. Th. 3. phy. l. 5. te. 22. ch. 35. col. 4.

Ens per essentiam, & accidens.

Essentialiter quod est, prius est eo, quod est per accidens. Auer. in 4. metaph. te. 1. 4. ch. 38. c. 3.

Esse rei duobus modis consideratur, secundum comparisonem ad id, in quo est, & cuius esse est, & secundum comparisonem ad id, a quo est formaliter constitutente ipsum. Alb. mag. in præd. c. 20. c. 4.

Esse aut est per essentiam, aut per accidens, & esse per accidens infinitum est, esse per essentiam est per essentialia, quæ sunt finita, esse autem secundum se est duobus modis in genere, unum cuius essentia acquisita est ex sibi essentialibus, sed cum ipsum sit in aliquo, non est in eo, ut quædam pars, & impossibile est esse sine eo in quo est, & hoc accidens, & est in subiecto. Aliud est, quod est essentia acquisita ex principiis essentialibus, sed secundum esse, non in alio hoc modo, eo quod non est in subiecto, & est substantia. Albert. mag. in 5. metaph. tr. 2. c. 1. c. 103. col. 4.

Essentialium nil subiectum habet ab accidente, quia accidens non potest esse causa substantiæ. Alb. magn. in 1. phy. ex tract. 2. c. 4. c. 6. col. 1.

Esse proprium omnia assequi intendunt, & per illud esse diuinum. Ale. de ales in 2. metaph. c. 44. c. 1.

Esse diuinum est esse per essentiam, quia ab alio non est esse creaturæ est esse participatum. Alex. de ales in 5. metaph. te. 12. c. 119. colum. 1.

Esse aliter attribuitur formis, aliter formatis. Ale. de ales in 5. metaph. te. 23. c. 154. c. 3.

Esse non prohibitum est esse possibile, ut non repugnat esse in actu. Alexand. de ales in 7. metaphysicor. text. 22. char. 207. colum. 3.

Essentiæ operatio.

Essentia omnis propriam, & essentialem habet operationem, qua nunquam destituitur. Alb. mag. in 2. de anim. tr. 1. c. 1. ch. 13. col. 1.

Exurire non incipimus prout ab exercitatioe, vel pp colliuationis residua, dum penitus concoquuntur: aut propter spiritum, quem labor ex humore subito mouet, aut propter sitim, quam laboris calor inducit, hæc enim accidit omnia. Aristoteles problemat. sect. 5. char. 405. q. 20.

Etesia flant post versiones, & canis ortum, nec tunc cum maxime fuerit prope Sol, nec quando longe, & diebus quidem flant, nocte cessant, quia prope existens præuenit exsiccans, antequam fiat exhalatio: cum autem abcesserit modicum, medio cris fit caliditas, ita ut

aquæ congelatæ liquecant, & terra exsiccata a propria caliditate, & ab ea, quæ Solis est, quasi ardeat, & exhalent: nocte desinunt, quia congelata liquefcere desistunt propter nocturnam frigiditatem. Aristotel. meteor. 2. sum. 2. cap. 2. chart. 514.

Etesia, qui est ventus Boreas, continue flant post æstiuales versiones, & non Austri, sic post hyemales, & si sunt leuiiores post hiemales versiones, non tamen sic continue: quia Boreas a locis, quæ sub Vrsa stant, quæ plena aqua, & niue sunt multa, quibus liquefactis a Sole post æstiuales versiones, magis quam in ipsis flant etesia, sic enim, & suffocationes fiunt, non cum maxime appropinquauerit ad Vrsam, sed cum calefecerit ampliori tempore, & cum prope. Similiter, & post hyemales versiones flant Orinthæ, etenim hic etesia sunt debiles: minores autem, & tardiores etesias flant: septuagesimo enim die flare incipiunt, quia Sol longe existens inualescit minus: non continui autem flant similiter, quia quæ in superficie, & debilia, tunc segregantur, magis autem congelata ampliore indigent caliditate. Quapropter interpolantes isti flant, donec sub verbonibus iterum æstiuales flauerint etesia, quoniam vult quam maxime continue hinc temper flare ventus. Arist. meteo. secund. sum. 2. cap. 2. chart. 515.

Ethices gemma est colore puniceo, & ab aliquibus aquileus vocatur, quia aquila aliquando inter duo oua illum ponunt in nido: habet in se lapidem, qui quassatur, & mouetur: sinistro brachio alligatus abortum prohibet, & periculum parturientis mitigat, & hominum caducorum casum frequenter prohibet. Albert. mag. 2. de miner. tract. 2. cap. 5. ch. 140. col. 1.

Ethicorum duplex est cognitio, una ex propriis principiis, quæ sunt natura, consuetudo, voluntarium, inuoluntarium, electio, consilium, & huiuscemodi, quæ ad ethicam pertinent: alia rationum speculatio, quæ quid eligibile, quid fugiendum contenditur. Albert. magnus in topicorum chart. 238. col. 3.

Ethicus suum non sentit calorem, cum aliquando maior sit calore febricitantis, quia omnis sensus dissimilitudine percipitur, & calor ethicus est habitudinalis. Albertus magnus de motibus animal. l. prim. trac. 2. cap. 4. chart. 43. columna 3.

Euaporationes sunt principia nubium, & pluuiarum. Ale. aphrod. in 1. meteor. c. 1. tex. co. 1. chart. 2. colum. 1.

Euaporatis ab igne si derelinquitur aliquid, quod euaporare nequit, illud est terra. Alexand. aphrod. in 4. meteor. cap. 6. com. 28. chart. 106. col. 1.

Euaporatio, & minima diuidit, & quod nobilissimum, & subtilissimum est in re ipsa, quæ euaporat eleuatur reiecto feulentum non bene commiscibili. Albert. magn. de ani. l. 20. tract. 1. cap. 8. chart. 165. col. 3.

Euaporatio tribus fit virtutibus, quarum duæ sunt in materia, & tertia, quæ est causa mouendi, & alterandi in vtraque. Prima est in materia grossiori, & grauiori calor in terra, & aqua vaporabiliter eleuans unum istorum in aliud, & vtrumque simul in elementum aeris. Alia est frigus temperatum aeris comprimens, & deprimens aerem in id, quod ex aqua, & terra eleuatur, & quod causat hoc est lumen periodi, quod ex multis stellarum virtutibus incidit in locum generationis. Alb. magn. de ani. lib. 20. tr. 1. cap. 8. chart. 165. col. 3.

Eudoxus Cnidius primus graecorum dicitur tetigisse suppositiones quibus soluantur apparente. Simplic. in 2. de celo, tex. 66. com. 43. chart. 74. col. 3.

Euesus Syrus Aegypti præpositus cum pfectos singularum terræ Aegypti partium se defecturos sensisset, conuocatos in aula omnes suspedit, familiaribus aut eorum iussit renunciari, a se illos haberi in custodia, & ab ipsis pro redemptione pecunias accepit, quibus vniciuique mortuum suum reddidit. Aristot. oconom. 2. chart. 822.

Eufrates

Eufrates fluiuius nascitur in campis Indorum, & currit versus Syriam per miliaria 612. mergitur in Oceano Orientali, iuxta insulam, quæ Theron vocatur. Alb. mag. de natur. loc. dist. 3. ca. 1. c. 101. col. 2.

Euidencia duplex, alia, quam mens ipsa facit, alia sensus, quam summopere laudat Arist. Simp. in prædic. c. 2.

Euomentes leuiter cur pituitam euomunt; qui plenius, bilem, qui supra modum, etiam sanguinem? quoniam qui vehementer intendunt, materias quoque imis infixas euellere possunt: pituita, ut crassa illinitur, & ob eam rem, vel a leuiore excitatione mouetur, at si bilis per ventrem innatet, celerius mouetur quam pituita. Alex. aphrod. proble. nu. 2. 58. c. 744.

Europa his finibus circumscribitur. Herculis cippis, Põti recessu; Hircano mari, secundum quam angustiam Isthmi similes ad Pontum vsque pertinent, nonnulli autem ab ipso Isthmo Tanaim fluiuium Europæ terminum esse dixerunt. Arist. de mundo. ca. 2. c. 814.

Euripides, tametsi aliqua parum recte dispõset, maxime tamen tragicus omnium poetarum est. Arist. de poet. cap. 11. ch. 224.

Eurus flat ab oriente hyemale, & huic contrarius est Argestes, vel Olympias, vel Sciron, Caurus, Corus; omnibus enim his nominibus hic ventus appellatur. Arist. meteor. 2. sum. 2. ca. 13. ch. 519.

Euro spirante cur omnia maiora videntur? quia eo flatu aer fit obscurior, & magis caliginosus. Arist. probl. sec. 26. q. 55. c. 595.

Exacoltus varius est lapis, & dissolutius, vino permixtus, & potatus contra cholicam, & iliacam passionem valet. Albertus magnus in 2. de miner. ex tr. 2. cap. 5. c. 140. colum. 2.

Exacontallitus est lapis sexaginta coloribus distinctus, parua quantitas, in Lybia inuenitur, nocet neruis, & oculis tremulos reddit. Alber. mag. in 2. de miner. ex trac. 2. cap. 5. c. 140. col. 2.

Exhalationis natura est calidum, & siccum, & quasi potentia ignis. Arist. meteor. 1. ca. 4. c. 457. col. 1.

Exhalatione exusta fiunt, quæ magis in supremo loco coguntur, quæ autem demissius segregata, propter quod congregatur, & frigescit humidior exhalatio: hæc enim congregata, & inspissata deorsum tendens propellit, & deorsum facit calidi projectionem. Arist. meteor. 1. su. 2. te. 1. ca. 1. c. 462.

Exhalationis ob positionem qualitercunq; posita habeat latitudinē, & profunditatē, sic fertur, aut sursum, aut deorsum, ad latus, ut plurimum aut ad latus, quia duobus fertur lationibus, violentia deorsum, natura sursum, omnia enim talia secundum diametrum feruntur: ideo ut plurimum obliqua fit latitudo horum. Arist. meteor. 1. su. 2. cap. 1. tex. 1. c. 461.

Exhalatio est omnium horum, ut materia, ut mouens autem, aliquando, quæ sursum latitudo, aliquando aeris con crescentis coagulatio. Aristoteles meteor. 1. sum. 2. cap. 1. tex. 1. c. 461.

Exhalatio vaporosa cum mixta, cum humida eleuatur, deciditque in pluuiam, plurima falsedinis portio decidit. Arist. meteor. 2. sum. 1. ca. 3. c. 502.

Exhalatio austro spirante, autumno tempore, plurima fit falsa. Arist. meteor. 2. su. 1. ca. 3. c. 504.

Exhalatio alia humida, alia sicca, & hæc vocatur vapor, illa secundum totum innominata est, sed vniuersaliter licet appellare fumum. Aristot. meteor. 2. sum. 2. cap. 1. char. 509.

Exhalatio non est humida sine sicco, nec sicca sine humido, sed dicitur secundum excessum. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 1. ch. 509.

Exhalatio humida est pluuiæ principium. Arist. meteor. 2. su. 1. cap. 1. c. 509.

Exhalatio sicca, est ventorum principium. Arist. meteor. 2. su. 2. cap. 1. c. 509.

Exhalat id, quod nec congelatum est, nec nihil habet siccum: sed quod habet siccum, & humiditatem, hoc exhalat. Arist. meteor. 2. su. 2. ca. 3. c. 515.

Exhalabilia sunt corpora, quæ humiditatem quidem habent, sic autem habent, ut non euaporent, seorsum ab ignitis. Arist. meteor. 4. su. 2. ca. 2. tex. 4. c. 582.

Exhalabilia alia tempore in aerem excernuntur, & alia euanescentia sicca, & hæc terra fiunt, differt autem hæc excretio, quia neque madefacit, neque spiritus fit. Aristot. meteor. 4. su. 3. ca. 3. te. 47. c. 582.

Exhalatio est a calido vltimo communis excretio sicca, & humidi simul; qua propter non madefacit, sed colorat magis. Aristoteles meteor. quarto. su. 3. cap. 2. tex. 3. ch. 582.

Exhalantia humidorum humidi magis sunt, ardentia autem sicca. Arist. meteor. 4. sum. 3. ca. 2. c. 584.

Exhalationes duas sursum ferri nouimus in aera nobis impendentem tenues, & nobis non conspicuas, nisi si quid est huiuscemodi ad tractus orientales, & præter ea, quæ ex amnibus, & locis irriguis sursum feruntur; alia sicca, & in fumum conformata, e terra manans: altera humida rosida expirationis plena ab humida natura exhalata, ex qua nebulæ, rores, & gelu omne genus, pluuiæ, nubes, niues, & grandines oriuntur: a sicca venti, flatuumque differentia exoriuntur, tonitrua, fulgura, turbines, fulmina, & his cognata. Aristot. de mundo. ca. 3. c. 815.

Exhalatio fumida communis est aeri, & terræ, & ex hac constituitur terræ quædam species. Aristot. de sen. & sen. cap. 5. c. 20.

Exhalatio fumida non potest fieri in aqua. Arist. de sen. & sen. cap. 5. c. 20.

Exhalatio attracta a stellis lactei circuli ipsum videre facit, ut exhalatio consequens aliquam stellam facit ibi videri caudam. D. Tho. in pri. meteor. lec. 13. c. 46.

Ex aliquo dicitur vno modo ex quo est, ut materia: & hoc dupliciter, aut secundum genus primum, id est materiam primam, ut liquabilia ex aqua, aut secundum vltimam speciem, id est materiam propinquam, ut ex ere statua. Alia ex primo mouente principio, ut ex quo pugna ex conuitio. Alia ex composito ex materia & forma, ut ex toto partes, quod totum quo finis ratio consistit, forma est, & per hanc formam habet finem, & perfectionem, & cum hoc, totum fit ex compositione, ut homo ex lapide, & statua ex ære. Alia dicuntur ex parte aliqua horum modorum, ut puer ex patre. Alia prius quidem tempore, ut ex die nox, & ex sereno tempestas, quia hoc post hoc, & horum alia: quia habent transmutationem ad inuicem sic dicuntur. Alia, quia secundum tempus solum, ut ex equinoctio nauigatio. Arist. quinto metaphysico. capit. 24. text. 29. char. 112.

Ex aliquo duobus modis fit, aut aliquod fit ex toto aliquid, ut animal sanguineum ex carne, vel ex parte, ut filius est ex matre. Auer. in 5. metaph. com. 29. c. 64.

Excedens diuiditur, & in excessum, & in id, quod excedit. Arist. phys. cap. 3. te. 71. char. 99.

Excellentia nimis, odiosa sunt. Aristoteles 4. ethic. nic. cap. 7. char. 102.

Excessus in diuisione dicitur, cum aliquid diuiditur in materia, relinquendo, quæ sub ipsis sunt. Io. grammata. in secundo poster. cap. 6. c. 60. col. 1.

Excedens omne diuiditur in id, quod excedit, & excessum, & componitur ex his. Simp. in 4. phy. te. 71. char. 244. col. 2.

Excessus, aut defectus, duobus modis consideratur: vno, in ipso vitio, cum magis, aut minus excedit: alio, respectu mediocritatis. Eustr. 2. ethic. ca. 6. c. 101.

Excedens omne secundum quantitatem continet illud, quod excedit. Diuus Thomas 5. metaph. lib. 17. tex. 20. char. 364.

Excogitabile omne non est eligibile, sed id, quod est operabile finis, & hoc est bonum, vel verum, vel apparet. Arist. de anim. mot. cap. 3. ch. 85.

Excrementa omnia sunt falsa. Aristot. meteor. 2. sum. 1. cap. 2. char. 498.

Excrementum duplex, aliud siccum, aliud humidum. Aristot. de hist. anim. 1. cap. 2. ch. 10.

Excrementum est alimentum contrarium, & amarum dulci, & sanguis integer dulcis est. Aristot. de par. ani. 4. char. 506. colum. 2.

Excrementi siccum, & humidum meatus in omnibus animalibus animal generantibus diuersus est. Arist. de gen. anim. cap. 18. ch. 108.

Excrementum est reliquie alimenti. Arist. de generatione animalium. capit. 18. charta 122.

Excrementum omne, aut vtile est, aut inutile. Arist. de generatione animalium. cap. 18. charta 122.

Excrementum inutile est id, a quo nihil præterea naturæ suppeditatur, sed quo plus absumitur, eo magis natura vitatur, vtile contra. Arist. de generatione animalium. capit. 18. char. 122.

Excrementum primi alimenti pituita est. Arist. de generat. anim. cap. 18. char. 122.

Excrementis omnibus locus a natura datus est, colliquamentis non: sed fluunt, quo facilius ferri possunt, vt alimenti siccum excrementis alius: humidum vesica, vtilis, ventriculus, seminalis vterus, genitale mammæ. Arist. de gen. ani. cap. 18. char. 123.

Excrementi emissio semper vtilis. Arist. de gener. anim. cap. 18. char. 125.

Excrementis natura dedit, quibuscumque conceptaculum, & cum semen, & menstrua sint excrementa, sicque inter se differant, ideo diuersa quoque conceptacula eis dedit natura, vt vterus in foemina diuersus a membris viri excrementi semen scilicet capientibus. Arist. de gener. ani. 4. cap. 1. c. 230.

Excrementa lenta glutinosaque, vt cum humore propter mixtionem excerni possunt, ita cum spiritu nequeunt. ideo magis vomitus, quam sudores corpora leuant. Arist. probl. sect. 2. nu. 22. c. 357.

Excrementa, & putredines nostra, sed diuersa sunt, & aliena a nostra natura. Arist. probl. sec. 4. nu. 14. c. 386.

Excrementum omne caloris inedia fit. Ioan. gramm. de gen. ani. l. 1. cap. 20. c. 26. col. 3.

Excrementum omne aduentitium est. Ioan. gramm. de gener. ani. li. 1. ca. 20. ch. 26. col. 3.

Excrementum humidum plerique, sed magis ætas puerilis emitte solet. Ioan. gramm. de gener. ani. li. 2. cap. 4. c. 37. colum. 3.

Excrementa natura producendi non habet scopum, sed ex necessitate hoc euenit, quia non potest conficere omne alimentum siccum, & humidum. Mich. ephel. 3. de partib. anim. ca. 7. ch. 115.

Excremento cum natura pro aliqua vtilitate vti potest, id facit; si autem, ponit ipsum in loco vbi non noceat operationibus animalium, vt sunt pili pectoris, & quæ circa pudenda. Auer. de part. ani. 2. cap. 15. c. 76.

Executa omnia in foemina mutantur, quia laxatur principium, ex quo intentio corporis est. Arist. de gen. ani. 5. cap. 2. ch. 286.

Exemplum quid est, & quot sunt eius species, & ad quem pertinet.

Exemplum est, cum extremum medio insitens monstratum fuerit per simile tertio; oportet autem medium tertio, & primum simile totius esse in existens. Arist. prior. li. 2. ca. 24. ch. 287.

Exemplum nec est, vt pars ad totum, nec vt totum ad partem, sed vt pars ad partem, quando ambo sub eadem sunt, totum autem alterum. Aristoteles prior.

l. 2. capit. 24. charta 288.

Exemplum est inductio, enthimema syllogismus. Arist. rhetor. 1. char. 10.

Exemplum est non vt pars ad totum, nec vt totum ad partem, nec vt totum ad totum, sed vt pars ad partem, & vt simile ad simile, cum vtrunq; fuerit sub eodem genere, & alterum altero notius sit. Aristoteles rhetor. primo. char. 13.

Explororum duo sunt genera; vnum est res ante gestas exponere, alterum ipsum confingere, huius altera est parabola, altera logi. Arist. rhetor. 2. char. 109.

Exempla concionibus aptissima sunt. Aristot. rhetor. 3. charta 171.

Exempla sunt res his, quæ facta sunt, similes, & his, de quibus nunc loquimur contrariæ. Aristot. rhetor. ad Alex. cap. 8. char. 202.

Exemplis vti oportet, cum quod ipse affirmas, vel minus verisimile est, id re perspicuum futurum dicas: nam si minus fides per probabile præstatur, vbi didicerit rem aliam, ei similem, de qua loqueris, ita habuisse, vt dicitur magis credunt. Arist. rhetor. ad Alex. cap. 8. char. 202.

Explororum duo sunt genera, partim enim res ratione, partim sine ratione fiunt. Arist. rhet. ad Alexand. cap. 8. char. 202.

Exempla ex contrarijs quoque sumere oportet. Aristot. rhetor. ad Alex. ca. 8. ch. 204.

Exempla ea sumenda sunt, quæ tum rei congruunt, tum ipsis auditoribus, vel loco, vel tempore sint proxima, vel ex maxime notissimis. Aristot. rhetor. ad Alexand. cap. 3. 1. char. 231.

Exemplum ad faciendum fidem, infirmissimum est argumentum. Themist. in primo de ani. cap. 24. tex. 60. char. 67. colum. 1.

Exemplum est oratio, quæ fidem partis ex parte facit. Alex. aphrod. in prim. prior. ca. 4. ch. 9. col. 2.

Exemplum, & inductio probabilia sunt argumenta, non necessaria. Alexander aphrod. in primo prior. cap. 4. char. 9. colum. 2.

Exemplum ex his, quæ ad singula pertinent, quæ alicuius gratia sunt, sua subiecta constituit, atque inde sua argumenta ducit. Ammo. in porph. c. 2. col. 1.

Exemplum persuadet probabile ex eo quod æqualem habet probabilitatem. Ioannes gramm. in pri. prior. cap. 1. c. 7. colum. 4.

Exemplum est, vt pars ad partem. Io. gramm. in 2. prior. cap. 24. ch. 82. col. 3.

Exemplo melius difficultia manifestantur. Auer. 2. de ani. tex. 149. c. 156. col. 3.

Exemplum est conclusio, quæ per particulare propositum, particulare quoddam ostendere contendit. Boetius de dif. top. lib. 2. ch. 864.

Exemplum est argumentatio, in qua medium extremo inesse ostenditur, per id, quod est simile tertio. Alber. mag. in prior. c. 168. col. 1.

Exemplum nullum secundum se facit necessitatē, ideo pertinet ad rhetorem; potest tamen pertinere ad dialecticum, quia ex præconessione facit fidem probabilem. Alb. mag. in prior. c. 168. col. 2.

Exemplis vti tur Aristoteles ad declarationem rerum non ad veritatem; ideo sæpe, & in logicis, & in naturalibus eis secundum antiquorum opinionem vti tur: Diuus Thom. in prim. de gener. & corr. l. 8. text. 15. char. 8. colum. 2.

Explororum duo sunt genera, alterum rei gestæ veritatem continet, alterum fictæ commemorationem: huius duæ sunt species, collatio, & apologus. Dan. Barb. 3. rhet. cap. 38. ch. 123.

Exemplum iisdem de causis sumitur, quibus similitudo, vt ornet, probet, apertam, & ante oculos faciat repositam. Dan. Barb. 2. rhet. cap. 38. c. 123.

Exem-

Exemplum ut fit, & ut se habet ad conclusionem.

Exempla deliberatiuis maxime competunt, quia ex præteritis futura arguentes iudicium facimus. Aristoteles rhetor. primo chart. 42.

Exemplum fit simile, & notius simile, & minus noto Alexander aphrodiseus in octauo, topicorum cap. 2. chart. 91. colum. 4.

Exemplar, cum non possit reduci in alias causas, erit, & causa. Simplicius in secundo, physicorum text. 69. chart. 127. colum. 2.

Exemplum si bonum est, & conclusio bona, si malum, mala. Ioannes grammaticus in secundo, prior. cap. 24. chart. 82. colum. 3.

Exemplum in rhetorica magis persuadet, quam enthimema. Auerroes prim. rhetor. tract. secund. capit. secund. chart. 31. colum. 2.

Exemplum quatuor terminos habet. Albertus magnus in prior. chart. 168. colum. 1.

Exemplum duas continet argumentationes. Prima, in qua fides trahitur ab exemplo, in qua ostendit primum de tertio per medium. Secunda, in qua trahitur fides a medio, in qua ostenditur primum de medio per simile tertio, & secundus habet necessitatem. Albertus magnus in prior. chart. 168. col. 1.

Exemplum, ut differt à syllogismo, & ab inductione, & ut comprehenditur ab inductione.

Exemplum differt ab inductione, quia illa ex omnibus indiuiduis demonstrat extremum medio in esse, & ad extremum non copulat syllogismum, hoc autem, & copulat, & non ex omnibus monstrat. Aristoteles prior. lib. 2. capit. 24. chart. 288.

Exemplum est inductioni simile. Aristoteles rhetor. primo. secund. chart. 109.

Exempla qui non habent, enthimemata tanquam demonstrationis adhibere debent, per hæc enim fides fit: qui vero habent, tanquam testimonia post enthimemata subijcere debet. Arist. rhet. 2. ch. 111.

Exemplum differt ab inductione, quia in inductione verificatur vniuersale per particulare, hic vnum per alterum, quia fit simile. Auerroes epitom. in logic. chart. 359. colum. 3.

Exemplum sub inductione comprehenditur. Albertus magnus in prior. chart. 167. col. 3.

Exemplum differt a syllogismo: quia se habet vt pars ad partem. Albert. magn. in prior. chart. 168. col. 1.

Exemplum, quia ex aliquo particulare facit fidem, differt ab inductione, quæ per omnia particularia concludit vniuersale. Alb. magn. in prior. chart. 168. col. 2.

Exemplum reducit ad inductionem, quia multa exempla, vnam faciunt inductionem. Albertus magnus in prior. 168. colum. 2.

Exempla, ut sumuntur literæ, & vt pro ipsis declarantur res.

Exempla quibus vti tur Aristoteles in syllogismis, videlicet literæ a, b, c, nihil ponunt, ex quo aliquid sequitur veri, vel falsi, vt geometria lineam pedem ponit. Aristot. primo prior. sec. 3. cap. 39. ch. 228.

Exempla, etsi falsa sint, non curantur. Auer. 2. de anim. text. 157. chart. 156. colum. 4.

Exempla non curauit multum Aristoteles, an secundum rei veritatem sint, modo rem declarent. D. Tho. in 2. de gen. & cor. l. 6. tex. 35. char. 29. col. 4.

Exempla Aristotelis non semper sunt accipienda secundum veritatem, sed secundum similitudinem proportionis. Diuus Thomas septimo, metaphys. l. secund. text. 7. charta 434.

Exemplar, & imago differunt, quia exemplar est illud ad cuius imitationem fit aliquid, imago autem est, quod fit ad imitationem alterius. Ale. de ales in 1. metaph. chart. 29. colum. 4.

Exercitium vile id putandum est, vt ars, & disciplina, quæ corpus, aut animam, aut mentem liberi hominis ad vsum, & opera virtutis inutiliora reddunt, & artes illæ, quæ deterius disponunt corpus, & cuncta mercenaria exercitia sordida nuncupamus: mentem enim vilem, & occupatam reddunt. Aristoteles prim. lib. 8: cap. 2. char. 709.

Exercentes cur a Sole cum sedent, magis vruntur, quam cum mouentur? quia cum in motu sunt, aerem agitant; cum vero sedent, quia aer immotus est, Solis vim acriorem experiuntur. Arist. probl. se. 38. nu. 6. c. 659.

Exercitij finis est extenuatio, & extenuationis finis est fanitas. Auer. in phy. 2. te. 32. c. 29. c. 3.

Exercitium largitur naturæ hominis præparationem, quæ in ea non erat ante, & non est remotum, vt virtus moralis operetur in hoc, & maxime castitas. Auerroes phy. 7. tex. 20. ch. 147. c. 3.

Exercitia liberalia sunt, quæ non vtilitatis causa operari quærantur, sed propter ipsa exercetur, vt simphonia. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 2. c. 7. c. 60. c. 4.

Exercitium non generat directe virtutem, sed ex consequenti. Alb. mag. eth. 1. tr. 6. c. 4. c. 22. c. 2.

Exercitus dux ille creandus est, qui experientiam habet magis, quam ille, qui habet virtutem, quia semper experientia in armis potest magis pertingere ad finem reipublicæ, quam virtute. D. Thom. politicor. quinto lect. 7. ch. 81. colum. 1.

Existens est (vt ait Theophrastus) quod cum est, tunc non inesse nullo modo potest. Ale. aphr. in 1. prior. c. 22. char. 26. colum. 4.

Existencia omnis, substantia dicitur. Io. gramm. in 2. post. chart. 58. colum. 2.

Existencia in nobis, alia actu sunt, alia potentia. Magen. in l. de interpret. char. 18.

Existencia, quæ quæritur de quacunque re, dupliciter se habet, quia illius aliquid est, cuius quæritur existencia aut non existencia, & ipsius aliquid est, cuius quæritur existentiæ possibilitas, & non existentiæ. Auerroes in post. 2. c. 1. te. 7. char. 199.

Existens actu idem, quod antea fuit possibile. Auerroes in posterior. 2. c. 7. te. 56. c. 219.

Existentiæ esse proprie non demonstratur. Ale. de ales in 6. metaph. tex. 1. c. 170. c. 2.

Existimatio nostra non sufficit in rebus, vt ipsæ substantiant. Simp. in præd. c. 44.

Existimatio est tum assensus animæ per vnumquemque terminum factus, tum adhærentia tanquam in vno termino facta. Simplic. in 3. de anim. ex sect. 1. te. 152. char. 654. colum. 1.

Existimatio multoties vti tur Aristoteles pro certitudine. Auer. in 1. de ani. tex. 52. c. 137. c. 2.

Existimatio est consensus, qui prouenit a cognitione. Auer. 3. de anim. te. 57. ch. 184. col. 5.

Exoas fluuius nascitur de monte Tarocste, & non longe ab ipso in quinque alueos diuiditur, & omnes trahunt per Caucaum montem, qui locus Soli cantus dicitur, & postea fluunt in Gangem; hic vero eos accipiens fluit miliaria 626. & mergitur in Oceanum orientalem vbi est insula Solis. Alb. mag. de natur. loco. distin. cap. 1. ch. 101. colum. 2.

Exodus pars tragœdiæ iusta, postquam nullus deinceps est chori cantus. Ari. de poetic. cap. 10. ch. 272.

Exordium est oratio, quæ rebus ijs, de quibus reliqua futura est dictio, summam expositis, auditorum animos ad attentionem idoneæ, & quoad fieri dicendo potest ad benevolentiam nobis comparat. Ari. rhet. ad Alexand. cap. 28. char. 223.

Exor-

Exordium non debet esse, nec vulgare, nec commune, commutabile, longum, separatum, translatum. Dan. Barb. 3. rhet. cap. 23. c. 182.

Expedientia vno tempore sæpe contraria, alio tempore expediunt. Auerroes primo rhetor. tract. 1. cap. 2. char. 30. colum. 3.

Ex, propositio indicat causam materialem, cum dicimus aliquid generatum esse ex hoc. Auerroes 5. metaph. ex sum. 1. t. 3. c. 49.

Ex famosior significatio est, cum aliquid dicitur esse ex aliquo tanquam ex materia. Alexan. de ales in 5. metaph. tex. 29. c. 158.

Ex particula aliquando dicit habitudinem causæ efficientis, vt cum dicimus ex patre est filius; aliquando habitudinem causæ materialis, vt ex ferro est cultellus. Alexan. de ales. in 5. metaph. te. 4. c. 107. col. 3.

Expenfarum imminutio fortuna est diuitiarum effectrix. Dan. Barb. 1. rhet. ca. 13. c. 33.

Experimento aut ex omni quiescente vniuersali in anima, vno præter multa (quod vtique in omnibus sit vnum illud idem) est artis principium, & scientiæ: si quidem igitur circa generationem, artis est: si circa ens, scientiæ. Arist. post. l. 2. ca. 18. te. 27. c. 386.

Experimentum fit ex memoria in hominibus: nam multæ memoriæ eiusdem rei faciunt experimentum vnum: vnde ita se habet experientia scientiæ, & arti, vt memoria experimento. Aristoteles primo metaphys. ex su. 1. cap. 1. c. 4.

Experientia facit artem, in experientia casum. Arist. 1. metaph. ex su. 1. c. 4. col. 1.

Experimentum est circa particulare: vt hæc medicina confert tali ægrotanti: ars vero circa communes conceptiones, vt hoc omnibus ægrotantibus hac ægritudine contulit. Arist. 1. metaph. ex su. 1. ca. 1. c. 4.

Experientia, & ars non differunt in agendo: quia eodẽ modo, & ars, & experimentum circa particulare versantur, tamen in modo operandi differunt, vt in medicando magis proficiunt experti, quam habentes rationem, & artem sine experientia, quia experientia est circa singulare, ars autem licet operetur circa singularia, est tamen cognitio vniuersalium: experimentum vero, & quoad actionem, & quoad cognitionem est singularium. Arist. 1. metaph. ex su. 1. ca. 1. c. 4.

Experientiam temporis avertit longitudo. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 8. c. 149.

Experientia, & assuetudo differunt eo, quod assuetudo, & mos proprijs operationibus constat, ex hisque habitum acquirit, experientia vero alienarum operationum obseruatio est, ex quibus, qui discit, ratiocinari consuevit. Eustr. 2. ethic. ca. 1. c. 84.

Experimento addicens ædificatoriam artem potest esse, & surdus, & mutus: ideo male Themistius interpretatus est hanc primam posteriorum propositionem; Omnis doctrina, & disciplina &c. Auerroes in 1. posterior. te. com. 1. c. 128.

Experimentum est vniuersalis cognitio ex similitudine sensibili accepta per potentiam indicatiuam: & multa sunt experimenta per vnam sensibilem cognitionem, & multæ memoriæ experimentum. Alber. magnus in post. c. 218. col. 2.

Experimentum est cognitio singularium. Alber. magnus de ani. l. 8. trac. 6. ca. 1. c. 84. col. 2.

Experimentum dupliciter consideratur: vno modo, vt est vna quædam acceptio post plura inducta, quomodo homo tantum habet experimentum: alio modo, vt est consideratio conferentis ex forma, quæ est in hac herba, vel illa, & sic quæritur a brutis. Alber. mag. de ani. l. 8. tra. 1. ca. 1. c. 84. col. 4.

Experientia in physicis multum plus confert, quam doctrina per demonstrationem. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 1. cap. 1. ch. 56. col. 1.

Experientia in physicis multum plus confert, quam doctrina per demonstrationem. Alb. mag. in 1. metaph. trac. 1. cap. 1. ch. 56. col. 1.

Experientia artem facit, & in experientia casum. Alber. mag. in 1. metaph. tr. 1. ca. 7. ch. 58. col. 1.

Experimentum duo habet: vnum formale, quod est acceptio similis de multis: alterum materiale, quod est memoria conferens. Albertus mag. in 1. metaphysic. trac. 1. cap. 6. c. 57. col. 4.

Experientia est alienarum operationum obseruatio. Albertus magnus ethicor. secundo, tracta. 1. cap. primo. char. 26. colum. 4.

Experientia a sensu habet ortum, primo metaph. D. Th. in poster. c. 61. col. 3.

Experimentum est proprium hominis, & pertinet ad vim cogitatricem, quæ ratio particularis dicitur. Diuus Tho. 1. metaph. lec. 1. ch. 7.

Experimentum, vt fiat, duo concurrunt, vnum materiale, alterum formale. Materiale sunt species retentæ in memoria. Formale autem est collatio illarum specierum; quæ collatio magis concurrunt, quam species. Alex. de ales in 1. metaph. c. 4. col. 4.

Experimentum facit collatio inter multa facta. Alex. de ales in 1. metaph. c. 4. col. 4.

Expertus sapientior esse videtur quocumque sensum habente sine experimento: artifex sapientior experto. architectus sapientior est manu artiice: & speculatiui magis actiuus. Arist. primo metaph. ex summa prima. cap. 1. charta 6.

Experitur nemo ea, quæ a se fieri non posse videntur. Arist. rhet. 2. char. 69.

Expertes effecti duobus modis homines sunt: aut quia experti non sunt, aut quia subsidia habeant Aristot. rhet. 2. char. 82.

Expertum, & extimatum dupliciter referuntur ad vniuersale. Vno modo comtemplatione, ut ex expertis, & memoratis in sensu acceptis rerum veritas accipitur per se, uel in signo communi. Alio modo inest expertum, & memoratum, prout in ipso est conferens ad appetitum, & fugam. Alb. mag. de ani. 21. cap. 2. c. 170. colum. 2.

Expetendum vt effectiuum alicuius per se ipsum expeti non potest. Alex. aphro. in 1. prio. c. 23. col. 1.

Expetendum est propter seipsum, quod in seipso ac sui natura expetendum obtinet. Alex. aphro. in 4. nat. quæst. cap. 25. c. 21.

Expirantes vehementer cur iterum expirare nequeunt: quod idem in respirando accidit, quia alterum dilatatio, alterum contractio loci est, & ambo vicissim fieri necesse est, bis uero ex ordine posse neutrum. Arist. probl. sec. 34. nu. 8. char. 650.

Explicatio exquisita in introductorijs non est expetenda, Simp. in præd. ch. 16.

Exposita est bestia in Iudææ mari, quæ dicitur Iopea iucunda, longissimos, & multos dentes habens, & pinguedinem quinque cubitorum, & est de genere cetorum. Alb. mag. de ani. 24. ca. 1. ch. 197. col. 3.

Expositores octo in librorum inijs præfari solent, & sunt, propositum libri, vsus, ordo eius, partes eius, ratio ex proportionem, modus doctrinæ, nomẽ libri quid significat, & auctor quis fuerit. Auerroes physicor. 1. ex proœm. ch. 2. col. 2.

Expositio est, cum sub vniuersali aliquod sensibile sumitur, de quo vtraque extremitas vel vniuersaliter, vel particulariter prædicatur. Albertus magnus in priora. ch. 104. colum. 4.

Expressibilia sunt illa, in quibus profundatur digitus, postea redeunt, vt lana facit, & cum non redeunt, vocantur compressibilia. Auerroes meteor. 4. tex. 9. ch. 212. columna 3.

Expulsio est, cum expellens relinquit quod mouetur. Arist.

Arist. phys. 7. sum. 3. cap. 1. tex. 10. charta. 181.

Expulsiva uirtus expellit, quod superfluum est, siue purum, siue impurum: & iuuatur calore aperiente vias, humiditate lubricante vias, frigiditate per accidens ingrossando ventositatem, quæ cum magno impetu eijciat; & siccitas, & frigiditas iuuant exprimendo: nec non caliditas viscositatem incidendo. Alb. mag. in secundo de ani. trac. 2. capit. 8. ch. 18. col. 4.

Exiccantur quæcunq; sunt aqua, & aquæ species; aut habent aquam siue super inductam, ut in lana, siue connatam, ut in lacte. Aristot. meteor. 4. sum. secunda. cap. 2. tex. 30. charta 569.

Exiccantur omnia, aut calefacta, aut frige facta, & ab interiori, & ab exteriori calido: extra quidem, ut quæ elixantur: intra autem, vt quæ ab ablato humido a caliditate, quæ habet, consumptum fuerit expirante. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. te. 33. c. 570.

Extensibilia sunt illa, quæ possunt trahi ex uno latere, & elongantur, & nõ inciduntur; & vniuersaliter sunt res cõglutinatiuæ, in quibus est aliqua coagulatio. Auer. meteor. quarto. charta 212. col. tertia.

Extenuatus merum si inde hauserit multum, morte occumbet, & plerique bibaces, cū se nihil extenuariunt, multo tamen, & vniuerso mero hausto sicci efficiuntur; unum enim calidum est, & ut uita calido contineri videtur, sic mors refrigeratione accidere, quia vt ex cicuta, sic ex mero intereundum est, dū proprius calor paulatim extinguitur, modo tamen diuerso: cicuta enim calorem frigiditate sua extinguit, humoremque indurat: unum autem sua caliditate calorem macerat naturalem. Et ut a Sole, aut nimio igne exiguus ignis extinguitur, sic intimus corporis calor a uiu calore, si minus est, superatur, & extinguitur. Arist. probl. sec. 3. charta 374.

Extimationis differentie sunt scientia, opinio, & prudentia, & horum contraria. Aristoteles 2. de ani. sum. 7. 1. cap. 1. t. 154. charta 653.

Extimatio est, quæ in omnibus fere sumus ancipites, sitne ita, an secus. Arist. mag. moral. 1. cap. 43. ch. 316.

Extimatio omnis in assensu consistit: assensus autem nõ secundum solam occurrentium intellectionem, sed etiã per ueri, & falsi sit distinctionem. Simp. 3. de ani. ex sec. 1. t. 153. char. 54. col. 3.

Extimatio latius patet quam opinio. Simplicius ibidem.

Extimatio & cogitatio sunt rationales cognitiones, Simplic. 3. de anima. sec. 1. tex. 163. char. 58. col. 1.

Extra mundum, nec locus est, nec uacuum, nec tempus. Arist. 1. de celo. t. 98. c. 274.

Extra mundum quæ sunt, non sunt nata in loco esse, nec tempus ipsa facit senescere, nec vlla transmutatio vilius eorum est, quæ super extrema disposita sunt latione, sed inalterabilia, & impassibilia, optimam habentia vitam, & per se sufficientissimam, perseverant toto æuo. Arist. in 1. de celo. sum. 9. te. 100. c. 275.

Extra cadere terminus significat in plus esse, hoc est prædicari: hoc tamen in loco significat positionem mutare. Io. gram. in 1. post. ca. 19. c. 44. col. 4.

Extra corpus cœlestis quod est, non est in tempore, vt Deus, & intelligitur, Auer. 2. de celo. te. 1. c. 45. col. 2.

Extrahens aliquid ex potentia in actum necesse est, vt in eo sit aliquo modo illud, quod extrahit, non quod sit secundum omnes modos. Auerroes in 12. metaphysic. tex. co. 18. c. 143.

Extremities in prima figura sunt, quæ & ipsa in alio, & in qua aliud est. Arist. prior. resolut. lib. 1. sec. 2. te. 5. charta 153.

Extrema in secunda figura vocantur, quæ subiiciuntur medio, maius quidem, quod ad medium iacet, minus quod est longius a medio. Arist. lib. 1. prior. sec. 1. cap. 5. ch. 156.

Extrema in tertia figura, quæ prædicantur, maius a medio longius, minus quod proximus. Arist. lib. primo prior. sec. 1. cap. 6. c. 160.

Extrema semper & in alijs, & in naturalibus circa idem susceptibile videntur fieri, & eiusdem esse passiones, vt sanitas, ægritudo, pulchritudo, turpitud, robur, imbecillitas. Arist. de som. & vig. ca. 1. c. 47.

Extrema in rhombo puncta si duabus ferantur lationibus, cur non vtrunque æquale pertransit rectam, sed multo plus alterum? idem est sermo, cur quod super latus fertur, minus pertransit quam latus? quia quod ab obtuso fertur angulo, ambæ lationes ferè sunt contrariæ, & illa secundum quam ipsum fertur, & illam secundum quam a latere fertur. Ei autem, quod ab acuto fertur, accidit, vt ad idem feratur. Arist. quæst. mechan. q. 23. c. 794.

Extremi in propositionibus sumpti sunt termini illi, qui semel in positione propositionum sumuntur. Alexan. aphro. in 1. prior. ca. 33. c. 62. col. 1.

Extrema semper sunt cū ea re, cuius sunt extrema. Themist. in 4. phy. tex. 41. c. 36. col. 4.

Extrema alia sunt vt partes, alia vt termini. Simp. in 5. phys. te. 41. c. 36. col. 4.

Extremorum decidentias in eo cognoscimus, in quo fines, & extrema cognoscimus. Simp. in 3. de anima. ex sec. 2. tex. 23. c. 66. col. 2.

Extremitas minor in syllogismo cõcludente, necesse est, vt sit sub medio, vt continetur pars in toto, quousque fuerit proportio vnius ad aliud, proportio partis ad totum; & hoc actu in prima figura, potentia in secunda, & tertia figura. Auerroes in 1. prior. sec. 2. ca. 24. char. 83. colum. 3.

Extrema vtraque sunt in medio in actu, sed tamen non in vltima perfectione. Auerroes in physic. 1. tex. 56. c. 16. columna 4.

Extrema sunt in medio media dispositione, pro quo vide 4. cœli. co. 26. Auerroes physic. 5. tex. 6. c. 96. col. 4.

Extremorum translatio non est necesse, vt sit per omnia media. Auer. 2. de ani. tex. 105. c. 148. col. 1.

Ezox est piscis Danubijs, alij magni, alij lahsem vocant, alij vsonem, aut afocem; lahsem figuram salmonis habet, nisi quod inferiorem mandibulam ad superius habet recuruam, vt Aquilæ rostrum curuatur ad inferius, & tunc non est longior, quam superior, sed superiore foramine ad hoc parato in se recipit inferiorem: non habet carnem adeo rubeam, nec delectabilem, vt salmo. Albertus magnus de animalibus, lib. 24. cap. 1. ch. 197. colum. 4.

FABA est multorum colorum, & qualitatum iuxta diversitatem terrarum, in quibus nascitur declinat ad frigiditatem, ac siccitatem, ac frigida, & humida est. viridis inflat multum. generat ex ipsa sanguis grossus, & caro mollis. Alber. mag. de veget. & plant. lib. 6. tr. 2. ca. 7. c. 165. col. 3.

FABA si vellitur ante lucem, antequam luna procedat exorta excussa, & refrigerata ponatur in saluo, Gurguliones aut non habebit, aut minus infestos. Alber. mag. de veget. & plant. l. 7. tr. 2. ca. 1. c. 177. col. 2.

FABULAS in Sicilia coningere ceperunt Epicarmus, & Phormis. Arist. de poetica. cap. secundo. char. 263.

FABULA, & principium, & finem non temere positum habere debet: & longitudo tanta esse debet quanta memoria facile complecti possit, ac denum magnitudinis terminus est, cum siue ad commodam fortunam ex incommoda, siue ex commoda ad incommodam ppetua serie murata fuerit. Arist. de poet. ca. 5. c. 267.

FABULA vna est, non (vt nonnulli putant) si circa vnum aliquem sit: multa enim, & minime genere determinata accidunt, ex quibus quædam nullum constituunt vnum, & simili ratione vnus multæ sunt actiones, ex quibus vna actio nunquam fiet: in qua omnes præter Homerum errauerunt, & ita vna esse debet vnus, & eiusdem integritas, sicque partes inter se coherere, vt nulla transferri, vel subtrahi queat, quin totum illud varietur, & immutetur. Arist. de poet. ca. 6. c. 268.

FABULÆ pulcherrimæ sunt, & maximam admirationem præferunt, quæ veluti suo sponte impulsu prouenire videntur in ijs, quæ a fortuna proueniunt. Arist. de poet. cap. 8. char. 270.

FABULARUM alix simplices, alix implexæ. simplex est, in qua vna continua, & absque peripetia agnitione agendo fit mutatio. implexa, quæ vel agnitione, vel peripetia, vel etiam vtraque. Arist. de poet. ca. 9. c. 271.

FABULAM sic contempsisse oportet, vt etiam sublato spectaculo vnusquisque, quæ geri contigerint, percipiens plane exhorreat, misereaturque; spectaculum, si portentosum est, & non terrificum, alienum est tragœdia. Arist. de poet. ca. 11. ch. 275.

FABULÆ ita sunt constituendæ, vt rem ante oculos maxime ponant, & in ipsis decorum inueniendū est. Arist. de poet. ca. 14. ch. 280.

FABULÆ ex admirandis, & fidem non capientibus constituuntur. Alex. aphr. in 1. metaph. c. 15. col. 1.

FABULAS fingit poeta, vt excitet homines ad admirandū, & quia admiratio excitat, ad inquirendum, vt sciatur causa eius, de quo miratur admirans. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 2. char. 60. col. 3.

FACERE, & agere speciem differunt. Aristoteles politic. 1. cap. 3. char. 493.

FACERE est in quidpiam agere, cuius quæ sunt species, vel in seipsum facit, vt animus seipsum viuificat, vel in aliud, vt ignis, vel alio modo, per animi impetum, vt in cane latratus: vel per naturam, vt ignis in ligna. Ammo. in præd. char. 102.

FACIENS, vt faciens, non mouetur, sed facit mouere immobile manens. Ammo. in præd. ch. 9.

FACIENS comprehendit etiam subiectū, & significat compositum conceptum ex agente, & actione. Simpl. in præd. char. 79.

FACERE non solum comprehendit motū, sed etiam actiones. Simpl. in præd. char. 82.

FACERE & pati in illis generibus suscipiunt magis, & minus, in quibus res, quæ agunt, & patiuntur, suscipiunt magis, & minus. Simpl. in præd. c. 87.

FACERE, & de irrationabilibus animalibus prædicamus, & de inanimatis corporibus; agere autem de animalibus rationalibus proprie prædicamus. Simpl. in 2. de celo. tex. 64. co. 42. col. 3.

FACERE nemo dubitat, quæ se bene didicisse confidit. Diuus Thomas tertio ethico. lib. 16. c. 50. col. 3.

FACETIA est mediocritas circa iucundum: si est in ioco, excessus, scurrilitas; qui vero ea est præditus scurra: qui autem deficit, rusticus quidem, & habitus est rusticitatis. Arist. 2. ethic. ca. 7. c. 44.

FACETI dicuntur, qui apte, & moderate iocantur. Arist. 4. ethic. ca. 18. ch. 104.

FACETIA est erudita contumelia. Arist. rhet. 2. ch. 99.

FACIES ea pars est in homine, quæ caluæ subiecta est, foliisque hominis dicitur facies. Arist. de histo. anim. 1. cap. 8. char. 18.

FACIEM homo solus anteuersus habet, & anteuersus vocem emittit. Arist. de partib. ani. 3. ca. 1. c. 467.

FACIEM cur effigiare consueuerunt? quia ea præcipue parte, qui sumus, agnoscitur potest. Aristotele sproblem. sec. 36. nu. 1. ch. 655.

FACIEM cur maxime sudare solemus, quæ carnis omnino expers, gracilisque est? an quod ea propensiora sunt ad sudorem, quæ humida, laxaque sunt? caput autem tale est, quod humorem suum plurimum habeat, quæ ventæ tendentes inde declarant, & distillationes, quæ in capite venire solent: cerebrum item humidum est, & foramina capitis permulta, capilli profecto foraminum multitudinem, foras vsque productam, latissime indicant, sudor igitur non ex parte inferiore, sed ex capite oritur, quamobrem frons prima, & maxime sudat, prima enim subiecta vertici est, humor autem deorsum non sursum fluit. Aristoteles problematum. sec. 36. num. 2. ch. 655.

FACIEM qui carnosam habent, segnes referuntur ad boues: qui macilentam, accuratam: qui carnosam, timidi, referuntur ad asinos, & ceruos: qui valde paruam, pusillanimi, referuntur ad catum, & ad simiam: quibus est magna, tardi, referuntur ad asinos, & boues. At medius horum habitus est conueniens: & quibus videtur parum decens illiberales sunt, & referuntur ad aparentem conuenientiam. Arist. physiog. ca. 9. c. 350.

FACIES super erubescens quibus est, verecundi sunt, referuntur ad passionem, quia verecundatis supererubescit facies. Arist. physiog. ca. 10. c. 353.

FACIENS, cum facit aliquid absque possibilitate patiendi, tunc vere dicitur facere. Alb. mag. in 1. de gen. & corr. trac. 5. ca. 7. c. 68. col. 1.

FACIEI nomen non conuenit nisi homini secundum rectam rationem, & non alijs animalibus. Alb. mag. de ani. lib. 1. tr. 2. ca. 1. ch. 6. col. 1.

FACIEI septem membra mouentur: frons, oculi, palpebræ superiores, maxilla in communitate labiorum, labia sine maxilla, & duæ inferiores narium extremitates, & mandibula inferior forti motu mouetur. Albertus mag. de ani. l. 1. tra. 2. ca. 14. c. 14. col. 1.

FACILE enuntiant ad pauca inspicientes. Arist. 1. de gene. & corr. cap. 2. tex. 5. c. 384.

FACILE quod non est, non est beatum, sed violentum. Arist. 1. de ani. su. 3. tex. 49. ch. 601.

FACILIUS est non accipere, quam dare: suum enim quisque magis non profundere, quam alienum non recipere consuevit. Arist. 4. ethic. nicom. ca. 1. c. 80.

FACILIA sunt, quæ breui tempore, vel non moleste fiunt: nam difficilia sunt, quæ fiunt molestia, vel longitudo temporis. Arist. rhet. 1. ch. 28.

FACILIA sunt, quæ breui tempore, & minimo labore, & impensa absoluantur. Arist. rhet. ca. 1. ch. 182.

Facilius

FACILIUS est facere, quam bene facere. Alexand. aphrod. in top. cap. 1. c. 71. colum. 2.

FACILITAS, & difficultas oritur ex proportione, & improportione obiecti ad potentiam. Alex. de ales 2. meta. char. 34. colum. 1.

FACTA, alia propter aliquid fiunt, alia non, & horum alia secundum electionem, alia non secundum electionem. Arist. phys. 2. su. 3. c. 2. te. 49. ch. 41.

FACTIUA propositiones per duas species fiunt, per bonū, & per possibile. Arist. de animal. motu, c. 4. c. 86.

FACTUM quod est, cum factum sit, nullo modo fieri potest. Ari. 6. ethic. ad Nicom. c. 2. c. 141.

FACTUM, aut non factum esse perferuari, licet ex his, si quod minus naturam habet, vt fiat, factum est, & factum est, quod magis. Et si posterius, etiā quod prius, & si potuit, & voluit, fecit, & si voluit, & nihil extrinsecus impediuit, & si fieri potest, & iratus fuit, & si potuit, ac concupiuit, & si futurum fuit, vt facit, & si tentauit, & si quæcunque habent, vt posterius fiant, aut id cuius gratia fiunt, factum est etiā, quod prius, & huius gratia est, factum est. Aristoteles rhetoricorum secundo char. 107.

FACTUM ex aliquo, ex eo mutatur, ex quo fit, & ab ea natura discedit in qua erat, & aliquid aliud efficitur. Alex. aphr. in 6. meta. vel secundum lati. 7. co. 23. ch. 198.

FACTUM est de operationibus facientis, vt finis. Auerr. 2. de celo te. 17. char. 50. colum. 2.

FACTUM omne prima intentione est essentialiter, secūda accidentaliter. Auerr. 3. de celo, te. 74. c. 107. c. 3.

FACTARUM rerum, quædam sunt indiuidua substantiæ; quædam indiuidua accidentium, & substantiæ indiuidua, alia sunt indiuidua substantiarum simplicium, scilicet partes elementorum, alia indiuidua substantiarum compositarum, & substantiarum compositarum indiuidua, alia habent animas, vt animalia, & vegetabilia: alia non, vt mineralia. Accidentia vero, quædam sunt in indiuiduis substantiarum simplicium, quædam in indiuiduis substantiarum compositarum, aut in habentibus animas, aut in carentibus eis, & vterque istorum modorum duorum, aut est per naturam, aut per voluntatem. Auerr. de somn. c. 202. c. 2.

FACTA in hoc differunt a creatis, quia facta, cum inuenta sunt, concopulatur eis priuatio, per quod indigent agente, quo esse eorum permanet. Auerr. ex destruct. destruct. disput. 3. char. 21. columa 1.

FUTURA voluntaria non potest homo intelligere, nisi modo accidentaliter. Auerr. de somn. ch. 202. col. 2.

FACTUM omne a mouente vniuoce fit. quæ propositio, tribus adiectionibus verificatur: prima quod intelligatur de causa, non instrumentato: secunda quod intelligatur de coniuncta, non separata: tertia de causa per se, & non per accidens, & hæc est Alexan. Them. & Auerr. opinio, sed Albertus eam veram esse generaliter intelligit. Albertus magnus in 2. metaphy. tractat. 1. cap. 11. ch. 150. colum. 3.

FACTIO non ponitur inter ea, quæ aliquod bonum appetere videntur, quia factio non est materialis artis, vt actio virtutis naturalis. Albertus magnus ethicorum 1. tract. 3. ca. 4. char. 6. colum. 4.

FACTIARUM rerum tres sunt termini, vnus electionis, aliter motus, & operationis, tertius intentionis, & ille est status in actiuis non sic, sed stant in vno, primo quæ est actus. Alb. magn. ethicor. 6. tra. 1. cap. 6. c. 70. col. 3.

FACTUM tribus de causis non assimilatur agenti in forma. Primo, quia factum non primo, & per se respondet agenti, sed per accidens, & per posterius. Secundo, quia agens agit instrumentaliter. Tertio, quia materia patientis non est proportionata ad recipiendam formam agentis propter eius excellentiam, sed recipit aliquid minus. D. Th. in 1. de gen. & cor. te. 3. c. 12. c. 3.

FACULTATES illæ sunt, quibus idonei dicimur, vt affectibus

afficiamur, quibus vel dolere, vel misereri possumus. Aristotel. 1. ethic. nicom. cap. 5. char. 36.

FACULTATUM, habituum, & scientiarum non est vnus modus: nam facultas, & scientia eadem cum sit, esse contrariorum videtur, habitus vero contrarius, contrariorum esse nullo modo potest, nam ex sanitate contraria non agunt, sed sana. Aristoteles ethicorum nicom. capit. prim. chart. 108.

FACULTAS differt a parte, quia facultas per totum subiectum permeat, pars autem in aliqua portione substantiæ est, non in totum. Ioann. grammaticus in tert. de anima. capit. 40. chart. 92. col. 2.

FACULTATES irrationales, ira, & cupiditas, ita a natura homini tributa sunt, vt operari duobus modis possit, vel rationis obtemperantes, vel rationis imperium respuentes, si rationi obtemperant, & rationales ipse fiunt. At si contra rationi repugnant non solum brutis conuenientes faciunt actiones, sed brutis quoque peiores, nam rationalem facultatem sibi coniunctam habent. Eufr. 6. ethic. cap. 1. chart. 273.

FACULTATUM irrationalem perfectio est, vt anime rationali tanquam mensuræ subiiciantur. Eufr. 6. ethic. cap. prim. chart. 174.

FACULTATIS eiusdem est nosse similitudines, & differentias. Boet. in top. lib. 4. chart. 812.

FACULTATIS eiusdem est, & verisimile perpendere. Daniel Bar. 1. rhet. cap. 8. chart. 13.

FALCONES, quod alio nomine artemicum vocant, vel vulgo auri pigmentum, est lapis citrinus, & rubeus. Alb. mag. 2. de miner. tract. 2. cap. 6. chart. 240. col. 2.

Falconum genera.

FALCONUM nobilium sunt decem genera, & tria ignobilium, & tria mixta ex nobilibus, & ignobilibus, & vnum mixtum, quod quia non omnino est ex ignobili parente, valde est efficax ad venandum. Alb. mag. in lib. 23. de ani. cap. 5. chart. 187. col. 4.

FALCONUM primum nobilium genus est, quod sacrum appellant, amat alte volare, est indignas, parua crura habet, grossa, & nodosa, vngues crudeliores aquila, aspectu terribile, oculos flammeos ex citrino in rubeum declinantes, caput magnum, & rostrum fortissimum, complicationes alarum magnas, & caudam longam, & est in magnitudine fere aquile, & sub ipso propter timorem, nec aquila, nec alia auis rapax volat, sed fugiunt, volant duo simul, & domestici fiunt, qui in una pertica manent, & ad domicilium redire consueuerunt. Albert. mag. de ani. lib. 2.

FALCONUM secundum genus nobilium, est gyrofalconus: quantitate maior astute, & minor aquila: dicitur gyrofalco, quia diu girando prædam insequitur, nec ad parua dignatur, sed Grues, & Cignos insequitur. Est pulchra auis, non longa cauda, alarum juga valde decentia habens, & fortia, crura plana non nodosa, vngues satis fortes habet: in uenatione diu insequitur prædam, ideo uenator, indiget ueloci equo, in quo insequatur eum, & doctis velocibus canibus, qui ei auxiliantur quando prædam deijci, est docendus, ne in aqua prædam inniciat, ne sequens in aqua lædatur, uel mergatur: & si euadit, fit timidus. Alber. magnus de animalibus lib. 23. cap. 1. chart. 187. col. 4.

FALCONUM tertium genus est montanarium, breue spissum in corpore, est præcipue breuis caudæ, pectoris ualde rotundi, & magni fortium crurium, & breuium respectu corporis, nodosorum pedum, & fortium unguium, frequenter respicit pedes, & est coloris in dorso, & exterius in alis, cineritii, & per permutationes fit clarior. Est ferum, malorum morum, iracundū, inconstans iræ, ideo præcipit Ptolomæus Rex Aegypti quod raro teneatur in manu, nisi de aurora, & tempore uenationis.

venationis. Pedes valde pallētes habet, & crura quasi squamosa, squamis sese prementibus. Si non redit non est multum curandum, quia deposita ira redit ad domicilium: si ultra vires, ad fortes aues dimittitur, cum incaluerit ira eius immoderate præcipitat se in mortem. Alb. mag. de anim. l. 23. ca. 7. ch. 188. col. 1.

Falconum quartum genus, quod peregrinum dicitur, quia semper de terra in terram peregrinatur, ut quia nescitur nidus eius, est quantitatis minoris, quā montanarius, cauda curta, longarum alarum, grossi capitis, longe coxe, breuis cruris, & si habet crura nodosa, melior est. albescētia etiā dicitur habere crura, & pedes. Anas communiter est eius præda. Alb. mag. de anim. l. 23. ca. 8. ch. 188. col. 2.

Falconum quintum genus est, quod gibbosum appellatur: valde paruum est corporis quantitatis, sed mirabile uirtute, & audacia, & strenuitate uolant. h. cum prædam insequitur: habet caput magnum respectu sui corporis, rostrum breue, rotundum, alas longas valde extas, caudam breuem, coxas fortes, & crura aliquantulum longa, quasi squamosa, pedes nodosos in articulis digitorum, oculos flammēos ardentes, & in colore peregrinorum: est tantæ audaciæ, quod anseres fluuētēs, ardeas, gruēsq; deicit. Alber. mag. de anim. l. 23. ca. 9. c. 148. col. 3.

Falconum sextum genus est falco niger, breuior peregrino, sed est figura per omnia similis ei, sed in colore dissimilis: quia in dorso, & exteriori alarum, & cauda fuscā habet nigredinem, & in pectore, & in ventre, & lateribus fuscā varietatem: in faciem guttas falconarias habet nigras, quæ quadam caliginosa, & fusca palliditate circumfunduntur. Alber. magnus de anim. l. 23. ca. 10. c. 188. col. 3.

Falconum genus septimum est falco albus, qui venit a mare Oceano a regionibus Norægiæ, & Suetriæ: albedinis causa est frigus regionis, in qua nascitur: non est ita uelox in volando, ut niger, sed diutius sequitur aues, quam niger. Albertus magnus de animal. lib. 23. cap. 11. c. 188. col. 4.

Falconum genus octauum est, quod rubeum appellatur, non quod in toto falco sit rubeus, sed quia pennis, quæ in aliis sunt albæ, in hoc sunt rubæ, nec apparet rubeus, nisi cum alas exerit: est paululum minor peregrino: est etiam vnguis pedibus, & rostro fortis, in volatu agilis, sed non diu perseverans; domesticatur multum, & per mutas duas, vel tres melior efficitur, sed non est adeo longæ vitæ, ut alij. Alb. mag. de anim. lib. 23. ca. 12. c. 189. col. 1.

Falconum genus nonum iam declinans a nobilitate falconum est id, quod hyacinthinos habet pedes, simile in quantitate, & figura peregrino, sed non est adeo nigrum, & in pectore albus, alæ non ita magnæ, sed cauda longior, & vox acuta, & minoris audaciæ: inuadit picas, & corniculas. Albert. magnus de animal. l. 23. cap. 13. c. 189. col. 1.

Falconum decimum genus est id, quod quantitate minimum, & smilini vulgariter vocatur, & licet a nobilibus alijs falconibus quantitate deficiat, tamen a nullo eorum in audacia, in viribus suis deficit, ita ut & gruem dicunt cepisse, sed alaude insequitur, & ad plus perdicem, vel columbam. Alb. mag. de anim. lib. 23. cap. 14. char. 189. col. 2.

Falconum ignobilium tria sunt genera, quæ ut antiqui aucupes, Aquila, Symmachus, & Theodotion tradunt, lanarij potius, quam falcones vocantur: iuuenes nullius audaciæ sunt. cum autem mutauerint se accipiunt sæpe colombas, & anates. Alber. mag. de anim. lib. 23. cap. 15. c. 189. column. 2.

Falconum genera permixta quatuor sunt. falco enim peregrinus permiscetur ei, qui est pedum hyacinthinarum, & si pater est peregrinus, parum declinat a nobilitate

patris, quia patris uirtutem imitatur; & habet parum azzuri in pedibus: si in iter peregrina, ignobilis, alia sunt cum peregrinis permiscetur, cum lanarijs nigris, albis, & rubeis. Alb. mag. de anim. l. 23. ca. 16. c. 189. col. 2.

Falconum duo alia maculantur genera præter decem nobilia, & tria ignobilia, & quæ permixta, primum est lapidare, aliud arboreale: primum est mediæ quantitatis inter peregrinum, & gibbosum, & inuenitur in altis rupibus: alterum est mediæ quantitate, & vigore, inter gibbosum, & simile. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 24. c. 192. column. 3.

Falconum proprietates.

Falcones quatuor propria habent, quibus a cæteris omnibus alijs rapacibus aibus discernuntur. Primum est figura corporis: secundum color: tertium proprius actus: quartum tonus uocis. figura. n. in genere omnibus conueniens est, grossius habere caput, collum breuius, & rostrum pectus maius cum ossē acuto, alas longiores, caudam contractiorem, crura breuiora, & fortiora respectu sui corporis, cæteris aibus rapacibus. Color est in facie habere maculas nigras in maxillis, & albas circa foveas oculorum yrinque ex utraque parte rostri, cilia nigra, & in craneo, & dorso superiori colli, & exteriori alarum, & in exteriori caudæ cinereum sub nigrum colorem; in alijs corporis partibus plenum varietate, quasi virgatum descendente interruptis quandoque virgulis, & ista varietas semper habet nigredinem pro vno colore, sed in primo anno. Secundus color est rufus remissa rubedinis, & secundum quod sæpius mutatur, magis albescit.

Oculorum color est vehementis croceitatis, & color pedum optime croceus vergens ad albedinē, & quo minus albescent, eo ignobilior est falco, & si vergunt in saphyrinum ignobilis est color. Proprius falconis actus inter aues rapaces est, impetu ferri in prædam, & oblique descendit, quia incidit vnguis longum vulnus, & inter descendit, & ascensum quasi nihil quietis interponit. Si alis stat suspensis, signum est timiditatis, & diligit adiuuari a falconario, & diuidit prædam cum socio sine pugna. Sonus falconum est grauis, & hoc fidelitatis habent falcones, quod bene nutriti, & edocti redeunt ad domos. Albert. mag. de ani. lib. 23. ca. 2. c. 187. col. 1.

Falcones caudæ non insident, ut aquilæ, & miluorum genera. Alb. mag. de ani. l. 23. ca. 6. ch. 188. col. 1.

Falcones cum descendunt non statim percutiunt, sed potius cum a descensione reascendere incipiunt, tunc posteriore vngula ante pectus disposita feriunt. Alb. mag. de ani. l. 23. ca. 9. ch. 188. col. 4.

Falcones, qui in nidis completi sunt, meliores sunt, & fortiores habent pennas. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 17. c. 189. column. 3.

Falcones audaces fiunt, si sæpe viuas aues accipiant, comprimant, & occidant cum clamore, quo inuitari solent a falconario, & caueat ne vnguis, aut rostro ab aibus noceatur, quia fit falco iuuenis pusillanimus. Alber. mag. de ani. l. 23. cap. 17. c. 189. col. 3.

Falconum regimen.

Falconum regimen in tria regimina diuiditur; domesticationum regimen: finitatis regimen; & infirmitatis regimen. Albertus magnus de animal. 23. cap. 17. c. 189. column. 3.

Falconum regimen domesticationis, duos habet fines: vnus est, ut assuecat manu hominis: alius est, ut audax, & præceps in captura auium fiat. Primum perficitur, si nunquam nisi super manum cibet, primo enim cum domesticatur ante lucē pileo induatur, & teneatur

teneatur in manu vsque ad tertiam, & detur ei coxa gallinæ, & cum comederit pone eum super gramen, & pone ante eum aquam, ut balneetur, si voluerit, & post dimitte eum stare ad solem donec se bene purgauerit, mittatur in locum obscurum vsque ad vesperā, & postea teneatur in manu vsque ad primum sonum, & reponatur in obscuro, & accēde ignem clarum, vel lucernam per totam noctem, & postea eo pileato sta ad ignem cum eo aliquandiu. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 17. c. 189. col. 3.

Falconum purgationem faciunt fumentes carnem, & reponunt eam in aceto forti, & comprimunt in puluere facto de pipere trito, & mastice, & aloe, & datur falconi cum repleta sunt viscera eius humore plegmatico. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 17. c. 189. col. 4.

Falconum regimen sanitatis est, cum falconarius cibet falconem cibo horis, & quantitate, qua siluestris cibari consuevit, & præcipue carne leui auium, & adhuc calore vitæ spirante, & teneat eum inter maciem, & pinguedinem. Alber. magn. de anima. l. 23. cap. 17. char. 189. column. 4.

Falconum prima infirmitas est dolor capitis, cuius signum est, quod falco claudit oculos, & mouet caput in partes diuersas, tunc tollat lardus, & misceatur cum pipere trito, & detur ei manducare, & alternis diebus detur ei aloe aliquantulum cum carne pullina. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falco cum aperit rostrum, quasi extensiones habeat, & alices, & percutit cum rostro pedem, vel e conuerso, signum est, quod habeat malum humorem in capite; ideo tunc torquendus est cum stilo argenteo, vel aureo ad nares, ut humor exeat, & postquam exierit, vngatur tortura oleo oliuæ, vel butiro. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falco cum stenuat, & projicit aquam de naribus, signum est humectationis cerebri immoderata; cura est, ut tria grana saxifragiæ, cum totidem pipere optime in mortario conterantur, & puluis inde confectus cum aceto forti distemperetur, & cum bombace in nares falconis, vel in palatum ipsius iniiciatur, & postea carne pullina cibetur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falconis collum cum inflatur, signum est guttæ mēbra colli infundentis calidæ; ideo depilandum est collum, & minuendus de vena auriculari, ut gutta ad generationem generandarū pennis extrahatur, & detur falconi rana ad comedendum, quam si digesserit, pro certo sanus est. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falco cum arteriam, vel cannam inflatam habet, & sufflat, ac si suffocari debeat, pro certo reumatismum patitur. Sumatur de sanguine pauonis, & muscatis, & mirobolanis, chebulis, garioffis, cinamomo, zinzibere equaliter de quolibet vna vncia, & fiant nouem pillulæ, & quotidie detur sibi vna ad tertiam, & ad nonam cibet carne muris. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falco si habet malum in renibus, est signum, quod non potest saltare, & alis extensis se a manu longe eijcere, & redire ut aues consueuerunt, hæc gutta mortalis a plerisque vocatur. Sumantur grana, quæ crescunt in spina alba, quæ germanice appellantur hagedorn, quæ sunt rubea, & contunde ea, & commisce cum pilis leporis, & hoc totum misce cum carne cocta, & ciba eū tali cibo, vsque ad 9. dies si talem cibum retinuerit, sanus erit. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falco si patitur guttam, quæ syllera appellatur, quæ quando decurrere incipit in corpus falconis, quasi veneni naturam habet, tunc acumen rostri, & vngularum falconis dealbari incipiunt, & accipitur serpens niger, qui tyros dicitur, & abscondatur a capite, & cauda palmus, & abijciatur, & quod remanet frigatur in olla noua, & pinguedinem, quæ inde eliquatur, collige, & detur falconi calida, cum carne pauonis successiue

per octo dies, & postea accipe porcellum cum aqua a cauda depilatum, & sumatur tenerum pectoris cum mure paruo, & detur ei comedere, quem cibum si bene digesserit absque dubio sanus erit. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 18. ch. 190. col. 1.

Falco cum leuato pede sæpe percutit cum rostro crus suū, scias quod habet guttam falsam, tunc minue sanguinem de vena, quæ est inter crus, & coxam, & sanabitur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falco cum pediculis grauatur, accipiat argentum viuū, & comisceatur cum sputo hominis, & commoueatur, donec moriatur argentum viuū, & postea huic toti iunge axungiam veterem, & misce omnia, & inde vnge caput falconis, & intinge fila, & circum liga collo eius, & morientur pediculi: vel accipe piper, & grana sisami, & tere simul, & coque in olla noua, & immitte aquam & laua, & sanabitur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 2.

Falco febrem habet, si pedes eius ultra modum calent, & tunc accipiat aloe, & axungia gallinæ, & mittatur in forti aceto, & detur ei interpolate ad manducandum: & alia vice testudo quam limacem vocant: si tenuerit hoc pastum, sanabitur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. ch. 190. col. 2.

Falco cum carnem rostro laceratam accipit, sed statim, vel post modicum non per digestionem alteratā projicit, tunc pro certo viscositatem duram habet in struma, & stomacho, & in intestinis, quæ a quibusdā petra vocatur; tunc fiat puluis de garioffis, & spargatur supra carnem passeris, & detur sibi alternis diebus, & alternis detur pipio, vel purgamentum, & si tenuerit hanc dietam, sanus erit. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. c. 2.

Falco cum non egerit longe, signum est viscositatis duræ, tunc dandum est ei cor porcinum, cum seta porcina minutatim incisa, vsque in tertium diem, & liberabitur. Alber. magn. de animal. lib. 23. cap. 18. char. 190. column. 2.

Falco si lumbricus in vtre affligetur, & in egestionem aliquod huiusmodi apparuerit, limatura ferri, & maxime calibis depurati, super carnem porcinam spargatur, & falconi detur vsque in diem tertium, & purgabitur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 1.

Falconis pennas si tinea consumit, accipiatu cera rubea, muscata mirabolani, salgemæ, gummi Arabici grana tritici, æqualiter, sed plus de cera, & oīa hæc in forti aceto pone, & per nouē dies in eo dimitte in aliquo pelui, vel bacili, & postea deponere in ampulla, & quotidie laua falconem, vel aliam auem rapacem, & sanabitur, & postea aqua rosacea laua ea, & pone ad Solem. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 2.

Falco aliquando infusionem patitur, ut equus, & tunc pastum non accipit, oculos grossos habet, quasi ex vteritate eleuatos, tunc fiat liscium de sarmentis vitis, & coletur ter, & impleatur guttur falconis, & sic dimitte donec egerendo, se cibum, quem sumperat, digessisse demonstrat, & postea detur ei lacerta ad manducandum, vel aliter accipiatu vinum calidum cum pipere trito, & infundatur, ut supra. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 2.

Falconis pedes inflati non per violentiam, podagram significat. Tunc accipiatu butirum, & oleum oliuæ æqualiter vncia vna, & aloes vncia vna, & ex his commixtis vngantur pedes vsque ad tertiam diem, & pone ad Solem, & da ei comedere carnem catti, & sanabitur. Vel aliter, incende lycinium factum de carne columbina, & cum illo coque plantam pedis falconis, & eum supra petram viam axungia veteri vinctam pone, & liberabitur, & da ei comedere mures. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 2.

Falco si se pedibus peccit, & scalpit, & pennas de cauda trahit, & eijcit, patitur prurimum, & contra hoc

accipiatur stercus anseris, & ouis; & aloë, de quolibet æqualiter in forti aceto, & ponatur in vase æreo sub Solem calidū, & serenum per tres dies, vel apud ignē lentum, si calor Solis non habetur, & ex illo falco balneetur, & detur caro columbina cum melle, & pipere, & reponatur in obscuro, & sic fiat per nouem dies, & cum apparet pēna bona, lauetur cum aqua rosacea, & liberabitur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 2.

Falco si fluxum habet, guttæ acris, & acutæ; accipiatur stercus anseris, vel columbæ, cum cortice radicis vimini, & bulliatur radicis cortex cum aqua donec aqua rubea fiat, & tunc distēperetur stercus in aqua, & per tres dies lauetur hac aqua falco, & erit liber. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. ch. 190. col. 2.

Falco si vulneratus fuerit, accipiatur albumē oui & oleū de oliua, & hæc simul mixta ponantur super vulnus, & caueatur, ne locus læsus ab aqua tangatur, & cum mutare volueris, laua locum cum vino calido, & sic facias donec acquirat crustam, vel corticem. & si vulneratus fuerit sub ala, vel pectore, vel costis, vel in coxa, pone stupam crassam bene tritam cum cultello, donec mala caro corrodatur, & postea accipiatur thus, vel cera æqualiter, & sepum, & resinæ, & distemperentur hæc oīa ad ignem in olla, & referuetur, & cum est necesse, vngatur ad ignem, & si apparuerit mala caro, ponatur vrtica græca, vel viride æris, donec corrodatur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 2.

Falco si comedere nequit, & fames fetorem prænderit, fistula est in loco, & accipiatur posterior pilus capitis, & axūgia; & si non habetur, butirum, & vena, quæ de naribus ad oculos vadit incidatur, & cum acuta ferrea calefacta comburatur vena incisa ex alia parte quam in parte fistulæ, & locus quotidie butirum perungatur, & per 9. dies falco in loco calido reponatur, & sanabitur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 3.

Falco cum balneatus fuerit, caueatur, ne supra lignum putridum reponatur, ne inuenenetur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 28. c. 190. col. 3.

Falco si vngula, si perdita est, & non recrefcit, digitū pedis in calido mure aperto colligare oportet, & cū medulla pedis, & digiti porcini reinunge, donec sanetur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. c. 190. col. 3.

Falco si inuenenatus fuerit, accipiatur tyriaca, & tria grana piperis, & dentur falconi, contrita cum petra, & custodiatur falco per 9. dies, & tunc iterum tyriaca, & piperis grana combure in testa, & puluerē sparge super carnem, & sic cibetur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 13. char. 190. colum. 3.

Falconem si aliqua bellua inuenerit, oportet locum deplumare, vbi est morsus, & si est paruus, amplificetur cum rasorio, & inūgatur cum butirum calido, & fiat comixtio de olbano; resina, cera & sepo; & vngatur cum illa donec sanetur. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 18. ch. 190. colum. 3.

Falconem si caput si purgandum est, tolle picem mundissimam ad fabæ quantitatem, & digitis calefac eam ad ignem, & postea tandiu cum ea palatum falconis frica, donec ibi adhæreat: deinde accipe quatuor stasifagrigæ grana, & totidem albi piperis, & fac subtilissimā puluerem, & impone eam super picem palato falconis adhærentem, & de eo, quod de puluere restat, impone naribus falconis, & cum sol bene incaluerit, ipsum in sole mittas, quousque omnem sui capitis malthiam, & phlegma de capite defluēs expurget per spumam, sicque per duos dies palce eum cum suauis, & dulci carne. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 19. c. 190. col. 3.

Falco si indiget refrigeratione palati, tume vetus butirū, & celidoniā æqualiter, & exinde factum puluerem in calida carne da falconi. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 19. ch. 190. colum. 3.

Falco si maculā in oculis habet, sume piper, & aloë æqualiter trita, & super maculam pone, & si tempus fuerit, vt pruna spinarum siluestrium sumere possis, tres guttas earum super maculam stilla, & multum valet. Albertus magnus de anima. lib. 23. cap. 19. ch. 190. col. 3.

Falco si pulmonem, vel pulmonis cannam læsam habuerit, sume stercoris passeris, & muris æqualiter vnciam vnam, & piperis albi grana quinque, falgemæ vncias duas, lanæ succidæ vnciam vnam, & hæc tere, & misce cum eis, mellis, & olei puri vtriusque; æqualiter sex guttas, & lactis foeminae masculum lactantis, & quæ eundem peperit guttas nouē, & de butiro quantum sufficit, & misce hæc omnia, & ex eis forma cum lacte tres pillulas ad quantitatem auellanae, & mitte in gulam falconis, & tene eum per duas horas in manu, vt totam euomat potionem, & cum euouerit, post modicum pone eum iuxta aquas, & si ex eis biberit, post modicum palce eū pulmone, & corde lactantis agni, et nondum herbis vescētis, & sit calido calidiorum, quoniam esse poterit, postea alia carne suaue palce illum assidue in sero vero da illi sufficientem de passere, & pullo, & sanabitur. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 19. c. 190. col. 3.

Falco si se bultum ostenderit, vel infirmitatum in pulmone, sume auri pigmenti triti vnciam vnam, piperis grana nouem, et hæc simul cum carne calida falconi tribue; iterum tolle tria lardi frusta, qualia falco deglutire possit, et melle ea intinge, et eis limaturam ferri superasperge, et in gulā falconi immitte, et per triduum nil aliud quam hoc illis des; quarto die tolle porcellum tenerum & eundem vino forti, & claro inebria, & calefac pectus inebriati ad ignem, & cum bene calefactus fuerit, tunde pectus eius, vt sanguis vino infusus in pectus ascendat, & occide porcellum, & statim pectus sic calidum in calido lacte capræ intinge, & per aliud triduum tali cibo falconem palce, & sanabitur. Alb. mag. de anima. lib. 23. cap. 19. char. 190. col. 4.

Falconem si lumbrici longi comedunt, tolle tenerum pullum pudillum, siue intestinum aqua bene coctum, & fac inde tres nodos ad mensuram medietatis pollicis, & ex vtraque parte firmetur filo tenui, & imple oleo lucidissimo, & ponatur in gulam falconis, vt & alia portio poni consuevit, & si in crastinum adhuc læditur, sumatur rasura eboris, & stercoris passeris indici, siue solitarij, vel communis, æqualiter, vnciam vna, & puluerizentur, & cum carne calida falconi dentur: in tertia die, si adhuc perseverat, abstrahatur cruda pellis tenchæ, & in calida testa super carbones comburatur, & rasura eboris, & stercus passeris æqualiter, & teratur, & cum calida carne ministrentur, & si opus est quarto die limatura ferri addatur puluerizata, cum carne calida. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 19. ch. 190. col. 1.

Falconi contra omnia vitia renum, puluerem candriæ, & si non habetur, nasturtij aquatici, in corde pulli tribue, & confert: item quercus, et boli æqualiter trita cum carne pulli calida qui vino inebriatus sit, falconi ministrentur, et liberabitur de omni vitio epatis. Alb. mag. de anima. lib. 23. cap. 19. char. 190. colum. 4.

Falconi datur contra fastidium, et siccitatem ouum cum lacte caprino bullitum ad duritiem, et si digesserit, liberabitur. Albertus magnus de animalibus, lib. 23. cap. 19. char. 190. colum. 4.

Falconi pennas si tineæ deuorant, balsamum purum in formamine, de quo penna excidit, impone, et scias quod tineæ remouebitur, et pēna suborietur: adhuc crocei puluerizati, vnciam vnam, luti stercoris, anseris recentis per pannum colati coclearia tria, et totidem aceti fortissimi, et in vase æreo tandiu dimittatur, donec cum flore ipsius ad spissitudinem deueniat, deinde per tres vices, locus, ex quo penna ceciderunt aceto puro lauetur, et cum illis locus perungatur, aliter sanguifugæ super tegulas incenduntur, et fac puluerem, & pauonum

pauonum pennas super fumum ignis pone, & de fuligine illis adherente fiat puluis simili pondere cū prioris, & cum forti aceto, sed non multum liquidum confice, & laua forti aceto loca vnde penna ceciderunt, & deinde lardi particulas intinge in hoc quod confecisti de pulueribus quousque adhæreant, & perunge loca vnde ceciderunt penna bis in hebdomada. Item pilos equi longos contritos tenuissime, supra carnem falconi in cibum tribue. Item piperis puluerem cum raphani succo, & forti aceto distempera, & tineas perunge, & sanabitur; vel vire bufonem, & fac puluerem, & in pastum tribue, & ad idem valet, si ferri limatura falconi in pastum cum carne tribuatur. Albertus magnus de anima. lib. 23. cap. 19. char. 190. colum. 4.

Falco si nescietas in pede habuerit, mediam iuniperi corticem sicca, & fac puluerem subtilissimum, & ei tribue cum carne per nouem dies alternis diebus, & sanabitur. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 19. char. 190. col. 4.

Falco si pedum patitur inflationem, aloë, & albumē oui simul tere, deinde quare cotem, in qua saepe acutum est ferrum, & in qua ferri aliquod inhaeret, & super illud ita diu puluerem frica, quod omnis acutio, quæ in cote est, in puluerem transeat, & tunc pedibus inflatis suppone ita diu donec crustam faciat, & pedi hæreat, & sequenti die optime sapone vnge, & tertia die age vt videris expedire. Albertus magnus de animalibus, lib. 23. cap. 19. char. 190. colum. 4.

Falconi si in aliquo loco mala caro creuerit, accipe calchiam, & aloë æqualiter, & fac puluerem, & suppone & sanabitur. Alb. mag. de ani. lib. 23. c. 19. ch. 190. col. 4.

Falconi si pedes sunt sanandi, sume millefolij, saxifragie, verbene, & plantaginis equaliter, & puluerem tritum cum calida carne da, & sanabitur. Alber. mag. de ani. lib. 23. cap. 19. char. 190. colum. 4.

Falco si famem inordinatam habet, muris sanguinem, mel, apij semen æqualiter sume, & commixta da ei. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 19. char. 191. col. 3.

Falco ne hominem deserat, sume apium, mentham nigram, & petroselinum, & simul tere, & cum calida carne sibi tribue. Albertus magnus de animalibus lib. 23. cap. 19. char. 191. colum. 1.

Falcones, vt capiuntur.

Falcones tribus capiuntur modis. Vno, vt rete disponatur patulum, quod facilliter conuertitur cum corda, & imponitur rubeus lanarius, vel auis, & saepe conuertitur, vt falco, qui forte perinde peregrinatur, in impetu descendat intendens prædari; & incidit in rete, & capitur. Alio modo fit lignorum duorum in modū crucis compositio, & super extrema illorum curuantur duo alia semicirculariter, ita vt extrema semicircularum infigantur extremis lignorum, & sic infiguntur semicirculi, donec non distent, nisi per ter, vel quatuor digitos, et omnes semicirculi laqueis implentur, et fit hoc vas in altitudinem 7. vel 8. pedum, et in latitudinem 5. vel 6. ita vt pede vno distent a se inuicem latera vasorum, cum vnum est in alio; et in interiori sint ligna per modū trabium super se, ab inferiori ad summum disposita, et aues sex, vel septem ponantur in interiori, illæ continue ascendent, vel descendunt in trauiibus, quas videns falco descendit, et incidit in laqueos. Tertio modo, disponitur auis ante rete, vt in primo modo, quia falco prædæ auibus seipsum in rete præcipitat. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 8. cha. 188. colum. 2.

Falcones vbi maxime inueniuntur.

Falcones, et huiuscemodi aues maxime abundant in Britania, Suetia, Liouonia, et huiuscemodi regionibus, quia ibi sunt multæ aues aquaticæ. Albertus magnus de animalibus, lib. 23. cap. 24. char. 141. colum. 2.

Falena est animal Libie in desertis agens, superbum, contra seipsum hominibus erigentibus infestum, humilitatis parcens, et aliquando euadere permittens. Albert. mag. de anima. lib. 22. tract. 12. c. 180. col. 3.

Falius est serpens bicolor ordinis secundus; morsus eius est similis morsu viperarum, et accidit morsio ab eo corruptio, et mollificatio, vt et habeti hydropisim, & profunditas somni, et obliuio, et egritudines hepatis, et colon, et iciumum. Alb. mag. de ani. lib. 26. ch. 102. col. 1.

Fallacia ex conclusione fit, cum non concludimus id, quod ex ijs, quæ rogata sunt, efficitur, sed illud amittimus, & aliud, quod volumus, concludimus. Alexand. aphrod. in libr. elench. c. 115.

Fallacia alia est non putare aliquid esse, quod est; alia putare esse, quod non est. Boet. in libr. de intel. c. 285.

Fallacia contrariæ deceptionis fit cum putat se recipere vnum in illo, quodammodo accidit accipere contrarium. Alb. mag. in prior. c. 164. col. 1.

Fallacia contrariæ deceptionis est in præmissis, non in conclusione. Alb. mag. in prior. c. 165. col. 2.

Fallacia, quæ fit ob generis appropinquationem, vel remotionem, aut ordinem, alia est a fallacia, quæ fit ob generis simpliciter, ideo non intrat loca generis simpliciter. Auer. 6. topic. cap. 1. char. 302.

Fallacia ignorantia elenchi duplex est, vel vt syllogismus est contradictionis, vt scilicet ignorentur differentia simpliciter, & conditiones syllogismi, & contradictionis communiter. Albert. mag. in elench. ch. 291. col. 3.

Fallacia consequentis est vbiq; est fallacia antecedentis, sed non e contra. Alb. mag. in elench. ch. 294. col. 1.

Fallacia syllogismi sophistici peccantis in materia oritur a principio syllogismi peccantis in forma. Alber. mag. in elench. c. 295. colum. 3.

Fallacia dictionis non fit in tertio modo primæ figuræ. Alb. mag. in elench. c. 309. col. 1.

Fallacia figuræ dictionis cum fit ex hoc, quod commutatur quale quid in hoc aliquid, tunc est, vel inter præmissas, aut inter præmissas & conclusionem. Si inter præmissas non est fallacia. Si inter præmissas, & conclusionem, aut aliquod comparatur ad idem significatum in minori præmissa, & conclusione, aut ad diuersa: si ad diuersa non incidit fallacia: si ad idem, vt oratio, quæ facit ipsum esse pro quali quod remanet, tam in præmissa, quam in conclusione, aut non remanet eadem; si remanet est fallacia: si non remanet, non est fallacia. Alb. mag. in elench. c. 309. col. 3.

Fallacia a secundum quid ad simpliciter soluitur considerando ad contradictorium conclusionis, vtrum possit simul esse cum præmissa ex qua procedit, & ad contradictionem conclusionis, & conferendum ad præmissam; quia si oppositum conclusionis potest esse simul cum præmissa, non sequitur conclusio, quia oppositum consequentis, & antecedens non sunt simul, quamuis oppositum antecedentis, stet cum consequente. Alb. mag. in elench. cap. 1. char. 312.

Fallacia secundum ignorantiam elenchi soluitur per diuisionem apparentis contradictionis, quæ est in conclusione, a vera contradictione, & considerando defectū contradictionis in eis. Alb. mag. in elench. c. 312. col. 3.

Fallacia paralogismi accidentis fit tam ex veris, quam ex falsis. Albert. mag. in elench. char. 284. colum. 1.

Fallaciæ omnes vtuntur sermone, sed sermo in fallacijs extra dictionem sumitur, vt sermo subiaccet rei; in fallacia dictionis sumitur sermo, vt res subiaccet sermoni, & ideo in sermone principium deceptionis est, in fallacijs in dictione; in fallacijs autem extra dictionem sumitur, vt est in re, & refertur ad sermonem. Alb. mag. in elench. chart. 284. colum. 3.

Fallaciæ a simpliciter ad secundum quid, duo sunt modi: primus, cum proceditur a quo quid est nota partis subiectiue ad simpliciter: alius, cum proceditur ab eo

quod est secundum quid quod est nota partis integralis ad simpliciter. Alb. mag. in elench. c. 285. col. 4.
Fallacia elenchi peccat in contradicendo tantum. Alb. mag. in elench. c. 286. col. 3.
Fallacia non causæ, vt causa, semper fit in syllogismis ad impossibile. Alb. mag. in elench. c. 289. col. 2.
Fallacia non causæ, vt causa, duobus sumitur modis. Primo, quod ipsa ablata alijs remanentibus sequitur conclusio. Alio, ex qua non sequitur conclusio, licet sequi videatur. Alb. mag. in elench. c. 289. col. 2.
Fallaciæ interrogatiõis tres sunt modi; vel quaruntur plura de vno, vt est terra, mare, & celum; aut vnum de pluribus, vt est Petrus, & Andreas, homo; aut plura, de pluribus, vt hæc, & hæc sunt videntia, & cæca. Albert. mag. in elench. c. 191. col. 3.
Fallacia consequentis in demonstratiuis non est, quia nõ concludit ex falsis. D. Tho. in post. c. 54. col. 3.
Fallacia accidentis est efficacissima ad fallendum etiam sapientem. D. Tho. 1. 1. metaph. l. 8. c. 789. Idem Alex. de ales. 1. 1. metaph. c. 317. col. 1.
Fallacia semper est, quodocunque fit processus a duabus causis veritatis ad vnam. Alex. de ales. 3. metaph. tex. 3. c. 52. col. 2.

Falsi diuisio.

Falsum dicitur vno modo, vt res dicitur falsa, & hoc, eo quod non componitur: aut quod impossibile est componi, & horum hoc semper falsum, illud quandoque. Alio modo falsa sunt, quæcunque sunt quidẽ entia, apta tamen nata apparere, aut non qualia sunt, aut quæ non sunt. Arist. 5. metaph. cap. 29. tex. c. 116.
Falsa oratio in topica, quatuor est modis: primo, quod oratio concludat secundum opinionem, non quod ita vera sit: secundo, quod concludat quæsitum: tertio quod concludat quæsitum per se primo, sed ipsius præmissæ non sunt fm conditionẽ, quã exposuit ars: quarto quod concludat quæsitum per se primo; sed præmissæ sint falsæ oēs, aut quædã. Auer. in top. l. 8. cap. 3. c. 318.
Falsum duplex; essentialiter, quod scilicet omnino non veridicat. Alio modo secundum accidens quod veridicat, quando prædicatur de illo cuius est definitio, & si prædicatur de alio falso. Auer. in 5. metaph. text. 34. num. 10. char. 67.
Falsum possibile, quia potest recipere verum, differt a falso impossibili, quod non potest recipere verum. Auer. 9. metaph. tex. 8. nu. 10. ch. 109.

Falsum quid est & vt fit.

Falsa ratio efficitur, penes primum falsum. Arist. prio. 1. 2. cap. 20. ch. 278.
Falsa est tota propositio, cuius contraria est tota vera. Arist. prior. resol. l. 2. cap. 2. ch. 244.
Falso supposito, & non impossibili, conclusio erit falsa, & non impossibilis. Arist. 1. prio. sec. 1. cap. 14. c. 172. Idem Auer. 4. phy. tex. 72. c. 76. col. 1.
Falsum ex falsis colligitur, verum & ex veris, & aliquando ex falsis, licet raro ex falsis. Arist. poster. l. 1. cap. 25. tex. 43. ch. 349.
Falsitas semper est in compositione. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 4. tex. 22. ch. 660.
Falsum est dicere ens non esse, vel nõn ens esse. Arist. 4. metaph. cap. 5. tex. 27. c. 81. Idem D. Tho. in perih. ch. 13. colum. 4.
Falsus est homo, qui falsas propositiones eligit, non propter aliud quã propterea quod falsæ sunt in se, & qui alias rationes falsas facit. Arist. 5. metaph. cap. 29. tex. 34. char. 116.
Falso supposito, falsum sequi necesse est. Alex. aphrod. 1. prior. cap. 9. c. 22. col. 3.

Falsa captiuincula est idem ac syllogismus captiosus. Alex. aphrod. in l. elench. char. 3.
Falsa dicere nemo cogitur. Alex. aphrod. in 8. top. cap. 2. ch. 494. colum. 3.
Falsum qui dicit, nihil dicit: falsum enim est, quod non est, & quod non est, nihil est. Eustr. vel Mich. ephes. 10. ethic. cap. 2. ch. 488.
Falsum omne non est impossibile, omne autem impossibile falsum est. Ioan. gramm. in 1. prior. cap. 12. chart. 29. colum. 4.
Falsum minus perturbat in scientijs, quam in dialecticis conuentibus. Ioan. gramm. in 1. poster. cap. 9. char. 25. colum. 3.
Falsum in generabilibus fit dupliciter, vel in cogitatione, vel secundum prædicatum, vel secundum tempus. Io. gram. in 3. de ani. tex. 21. c. 88. col. 1.
Falsum est id, quod est in intellectu, aliter quam extra; quod duobus modis intelligendum est. Primo, quod res habeat esse, in quantum est in intellectu tantum, quia habet esse penitus extra intellectum, & hoc ingreditur falsi definitionem. Secundo, quod habeat esse extra intellectum, sed aliter accipitur in intellectu, aliter extra; & hoc duobus modis. Primo, quod id, quod ponitur esse in intellectu, sit secundum compositionẽ illorum subiectorum, quæ extra intellectum, & attributionem vnius ad aliud, sed non eo modo, quo habent in se, vt hircoceruus. Secundo modo, quod extra animam inueniantur res diuersarum essentialium, quæ sibi inuicem habent esse, vt sunt immixtæ simul; & intellectus separat eas ad inuicem, & aggregat eas, & inter se sunt similes, & admittet eas, & separat eas a rebus, quæ inter se differunt, ita vt intelligit naturam rerum separatarum iuxta essentialiam suam; & hoc nec est falsum, nec continetur sub definitione falsi; & sic abstrahit punctum a linea. Auer. in epit. metaph. tract. 2. ch. 174. col. 3.
Falsitas in opinionibus est, quoties rem capit imaginatio, non ex subiecto, aut res ita non subijcitur intellectui, vt est. Boeth. in l. de inter. c. 305.
Falsitas est inæqualitas rerum, & mentis. Alb. mag. in 6. princ. ch. 66. colum. 3.
Falsum non potest esse causa veri, quantum ad rem conclusam, sed præmissæ possunt esse causa veræ conclusionis dupliciter: aut per se, aut per accidens: per se non sequitur ex falsis verum, sed per accidens, ex parte scilicet materiæ. Alb. mag. in prior. c. 146. col. 3.
Falsa ratio conclusa in aliquo syllogismo fit semper, & concluditur per aliquod primum falsum in præmissa supposito. Alb. mag. in prior. c. 162. col. 4.
Falsum inmanifeste inopinabile est, & omne inopinabile alicui est falsum. Alb. mag. in elench. c. 300. col. 1.
Falsum est plus in mente, quam verum, quia falso in re extra nihil correspondet, ideo ad ens relatum est non ens. Alb. mag. in 6. metaph. tract. 1. cap. 1. c. 119. col. 1.
Falsum est in re causatiue tantum, in conceptu subiectiue, in propositione significatiue. Alex. de ales. in 5. metaph. tex. 34. ch. 161. col. 1.

Falsum vt syllogismi vitium.

Falsum accidere non penes hoc primum est in syllogismis ad impossibile, cum ad contradictionem est huius, quod monstratum est, ea, quæ est ad impossibile. Aristoteles prior. libr. 2. capit. 19. c. 276.
Falsum accidere non penes hoc tunc fit, cum sublato hoc nihilominus concluditur syllogismus. Arist. prior. l. 2. cap. 4. char. 276.
Falsum esse non penes hoc manifestum fit, cum a suppositione inconiunctus fit a medijs ad impossibile syllogismus, quod in topicis dictum est non causam vt causam ponere. Alio modo est, si continuũ sit impossibile suppositi-

suppositioni, non tamen propter illam accidat, & cõigit accipienti continuum, & sursum, & deorsum fieri. Arist. prior. lib. 2. cap. 19. c. 276.
Falsorum syllogismi propter tot sunt, propter quot & apprens redargutio. Arist. elench. l. 1. cap. 7. ch. 590.
Falsum non propter hoc accidere est secundum vitium syllogismi. Alb. mag. in prior. c. 162. col. 2.
Falsum non propter hoc sequi tribus modis accidit. Primo, quod impossibile, quod conclusum est, non secundum positionem accidat. Secundo, si dicitur continua tum impossibile cum hypothesi in altero termino, siue sit subiectum, siue prædicatum, & tamen falsum nõ accidet propter hypothesim. Tertio, si supra prædicatum hypothesi sumitur, quod continuat, siue coniungit ad hypothesim. Alber. magn. in prior. c. 162. col. 3.
Falsum non propter hoc sequi differt ab eo quod dicitur non causam vt causam sumere; quia illud superius est, hoc inferius, & vbi est falsum, & non causa est, non autem e contra. Alb. mag. in prior. c. 162. col. 4.

Falsa quæ soluenda, & cui accidit.

Falsa non omnia sunt soluenda, sed illa sola, quæcunque sunt ex aduersarij principijs, ac per illa aliquis ostendendo mentitur; quæ autem non ex ijs ostenduntur, minime diluere licet. Simp. in 1. phys. tex. 11. ch. 17. colum. 1.
Falsitas non accidit sensui, nisi per accidens, propria enim est falsitas imaginationi. Auer. in 4. metaph. tex. com. 24. char. 43.
Fama illustris factorum, est cum damus, quæ quasi debita sunt. Boet. de diff. c. 653.
Famam qui negligit, crudelis est. Alb. mag. ethic. 3. tract. 2. ch. 42. col. 2.
Fames, & sitis concupiscentia est, fames quidem calidi, & sicci: sitis vero frigidi, & humidi, & sapor est, vt quoddam condimentum. Aristot. de anima 2. sum. 2. tex. 28. char. 621.
Fames, & sitis sunt nutrimenti appetitiones. Simp. in 2. de anima. tex. 29. ch. 29. col. 4.
Famelici dicuntur, qui tempora præscripta in sumendis cibis præuertunt, nec expectare quidpiam patiuntur. Eustr. 4. moral. cap. 1. c. 170.
Familiaris rei finis sunt diuitiæ. Aristot. ethic. prim. cap. 1. char. 3.
Familiaris rei pars est comparatio rerum in vita necessariarum, & vtilium ad societatem ciuitatis, & domus. Arist. polit. 1. cap. 5. ch. 501.
Familiaris res est parare domum, & ea vti. Aristot. œcon. 1. cap. 1. ch. 775.
Familiaris res prior est republica. Aristot. œconom. 1. cap. 1. char. 776.
Familiaris est species actiue philosophiæ, quæ de familiarum, & cohabitantium in ea constitutione considerat. Eustr. ethic. 1. cap. 1. ch. 2.
Famosum quod est, non est necesse, vt sit per se notum. Auer. ex dest. dest. disput. 1. c. 9. col. 1.
Famosa apud omnes, aut sunt reciproca secundum totum, aut secundum partem. Auer. de som. & vig. ch. 292. colum. 4.
Famosum falsum esse secundum totum non est verum. D. Tho. de diuin. per som. lect. 1. cap. 43. c. 30.
Famulari dicimus scientias tribus modis. Primo quæ est quæsitæ non propter scire, sed propter opus, vt mechanica. Secundo quæ quæritur propter hoc, quod est modus quidam & adminiculans ad aliud, vt rationalis. Tertio famulantur illæ, quas non quærimus, vt fines cognitionis speculatiue, in quibus sit felicitas vltima, sed quia inuenimus in eis intellectualia, quasi incorporalia, vt lucem videmus coloribus incorporata, & quærimus eas, vt id quod veritatis, & luminis

puri, & intellectualis est, in ipsis separando colligamus, & ex hoc in nobis perficiamus theoremata dura, & firma, quorum delectatio speculatiua in nobis complet fecilitatem, vt diuini esse, & puri, & simplicis sparsa sunt in physicis, & metaphysicis; & hoc modo aliarum speculatiõis partes famulantur sapientiæ ambæ, & ita est prior, & antiquior eis. Alb. mag. in 1. metaph. tract. 2. cap. 3. ch. 59. col. 4.
Farina triticea, & pataria, candidiora redduntur oleo instillato, cur oleo sit rufum, quia spumare solet dum cum humore miscetur, quod albescere est; mixtio vero vertatu, agitatuque fit, & cum corpulentis humor committi melius potest, quod ijs accidit, quæ aqua decoquit, & sic candidiora efficiuntur. Arist. probl. sect. 21. num. 1. char. 540.
Farinæ triticeæ primum, ordeaceæ vltimum candidiores sunt, quia alterum, vt durius circumfrangitur, idque agitur cum plurimum temporis molitur alterum, vt mollius, & tenuius, quam primum exprimitur: candidius autem in vtrisque quod interius est. Arist. probl. sect. 21. num. 3. ch. 541.
Farina multo subacta rigidior redditur vbi decocta est, quam aqua subacta, licet mel tenacius sit, quam aqua, quia aqua feruore ignis cogitur, & consistit; mel contrahit quidem, sed non sine exsiccatione, itaque rem facit rigidiorẽ: causa namque rigoris in siccitate est. Arist. probl. sect. 21. num. 11. c. 543.
Farina aqua subacta melius coquitur quam oleo, quia aqua tenuior est, & coheret inter se melius farina aqua, quam oleo. Arist. probl. sect. 21. nu. 17. c. 546.
Farinæ massa cur leuior est, quã seorsum farina & aqua? quia aquæ pars a calore farinæ euaporatur, quod est in causa, vt leuior sit. Arist. problem. sect. 21. numero 18. char. 547.
**Farina tritici massata, & pertrita longe amplior redditur, quam ordeæ ex proportione, vel quia altera multum humoris sibi admittit, altera parum, quod fit, quia triticeam pleniorẽ triticea patitur, quia partibus minoribus constat. Aristotel. problem. sect. 21. num. 22. char. 547.
Farina tritici resiccata constipatur minus quam ordeæ, quia interapedine vacat, quæ ex partibus constant minutissimis, & plura, quæ grauiora sunt compressa suo pte pondere tantumdem occupant, quantum pauciora, sed farina ordeæ crassiuscula est, itaq; resiccata cõpelti, atque in minus cõtrahi pot, vt quã minus est suo cõpressu, plus illud constipet in seipsum, cap: sicutque triticea porro partibus minutissimis iam constat, itaq; non ideo resiccatur, vt partes reddantur minores, sed vt leuiores efficiantur, minusque suo compressu cõstipentur, natura enim grauior est farina triticea, quam ordeacea. Arist. probl. sec. 21. nu. 26. c. 549.
Fascinari cur aliqui possint, præsertim quæ pueri? quia de facili natura sua permutari possunt, quod proprium est fascinationi, tenerrimi enim sunt pueri. Alexand. Aphrod. probl. 2. num. 54. char. 743.
Fascinatio est, cum anima vnius per visum, vel aliam appropinquationem imaginationis impedit operationẽ alterius. Alb. mag. in 4. metaph. trac. 3. c. 1. c. 93. c. 3.
Faseoli sunt frigidi, & sicci in substantia, & est in eis superflua humiditas; rubei minus instant, & meliores alijs sunt. Alber. magn. de ueget. & plant. lib. 6. trac. 2. cap. 7. char. 165. col. 4.
Fasianus est gallus siluestris, pulchra auis valde, igneis, & rubentibus pennis interdum viridibus in capite decorata. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 24. c. 193. col. 2.
Fassaleon animal est marimum non impugnans aliquod animal, eo quod carnes non comedit, sed tantum herbis uefcitur. Alb. mag. de ani. lib. 23. cap. 1. c. 197. col. 4.
Fatigatiõis causa nihil aliud est, quam quod motor mouetur, quando mouet, & hoc prouenit, quia est**

In materia. Aristo. physic. 8. tex. 83. ch. 196. colum. 3.
Fatigationes melius tunc cessant, cum quis ex aqua oleo permixta se perfricit, quoniam oleum magis subire cum aqua potest, quàm si per se ipsum est: ducitur enim suapte natura, vt innatet, fluitet, vbi autem subijct corpus subinde amplius emollitur, quia oleum natura calidum est, calidum autem quodque, & siccatur, & indurat. At membris fatigatis, siccitas, & durities omnino incommodæ sunt; mixtum igitur aquæ eo plus iuuat quominus siccatur. Arist. probl. sec. 5. nu. 6. c. 396.
Fatigationem mouere breues deambulationes magis solent, quia variant, incompletæque sunt; faciunt enim vt sepe subsistatur. De contrario autem in contrarium frequenter mutari laboriosum est; neutri namque assuescere sinit: quæ quidem assuescendi ratio vacat fatigatione, vtrique autem simul vt assuescas, fieri non potest. Arist. probl. sec. 5. num. 12. c. 399.
Fatigatio prouenit ex inobedientia eius, quod mouetur ad motorem. Alber. Magn. physicor. 8. tract. 3. cap. 5. ch. 107. col. 4.
Fatigatio in motoribus ex hoc accidit, quia simul & ipsi mouentur, & seipsos semper non possunt mouere. D. Tho. in 8. phy. l. 23. te. 83. c. 150. col. 1.
Fatum ponentes auferunt possibile, & contingens, affirmationem pariter, & negationem veram esse aiunt, nec non vtranque falsam. Alex. aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 4. char. 2.
Fato fieri illud, cuius oppositum impossibile est, esse, vel factum, id non est verum; nam si esset idem quod necessario, & quod fato, definitio vnus esset, & alterius & in plus est necessarium, quam fatum; his duo necessariò faciunt quatuor, sed non fato. Alex. Aphrod. in 2. natur. quæst. cap. 5. char. 7.
Fatum aliquod esse, satis comprobatur hominum existimatione. Alex. Aphrod. de fato. cap. 1. char. 23.
Fatum vanum esse nomen, nihilque fato fieri dixit Anaxagoras Clazomenius. Alex. aphrod. de fato. c. 1. c. 23.
Fatum alii putant incommutabilem, ac inuitabilem causam, omniaque a fato fieri, sed quasdam alias esse rerum causas; & quæ fiunt fato non esse incommutabilia, sed eorum quodque, quæ fato fieri nata sunt, non fieri fato, sed præter sortem. Aliis omnia fato uidentur fieri, & his ipsis maxime ea, quæ à fortuna sunt aduersantur. in propositis autem recte agentes seipsos recte fatorum authores esse existimant, tanquam non occurrissent, illa quæ occurrerunt, nisi hæc potius pro illis egissent. Alexand. Aphrod. de fato. cap. 1. char. 23.
Fatum quid sit querendum est, non autem an sit. Alex. aphr. de fato. cap. 1. ch. 23.
Fatum inter agentem causam numeramus, conditoris statum artificis proportionem seruans ad ea, quæ ipso fiunt. Alex. aphrod. de fato. cap. 3. c. 23. col. 4.
Fata alia fiunt gratia alicuius, alia nullius, quæ alicuius gratia, alia ratione, alia natura. Alex. aphr. de fato. cap. 3. char. 23.
Fatum est inter causas agentes in ijs, quæ alicuius gratia fiunt, ac natura fiunt, idem enim fatum, & natura. Alex. aphr. de fat. cap. 3. ch. 24.
Fatum & natura idem sunt, solo nomine differentiam habentes. Alex. aphr. de fato. cap. 3. c. 24.
Fato omnia fieri asserenti, accidit fortunam, casum, & contingens ad vtrumlibet auferri. Alex. aph. de fato. cap. 5. char. 24.
Fato omnia fieri asserens asserit etiam consultationem frustra esse, ergo consilij hominem aptum frustra natura fecit. Alexander Aphrod. de fato. cap. 7. ch. 25.
Fato omnia fieri asserentes, quantum ad ipsos spectat, hominum vitam euertunt, Deorumque prouidentiam tollunt, ac cultus ipsorum auferunt. Alex. aphr. de fato. cap. 11. ch. 26.

Fatum versatur in ijs, quæ quantum ad naturalem apparentiam pertinet, apta sunt, & accommodata ad opposita, in altero tantum opposito cohibens ipsa, & conseruans secundum quandam ordinis consequentiam, & hæc sunt generabilia, & corruptibilia, non autem omnia; quia neque quæ ex arte, nec quæ ex proposito, vt quæ in nostro arbitrio sunt, continent fatum. Alex. aphrod. in 2. de ani. cap. 48. c. 56. col. 2.
Fatum locum non habet in ijs rebus, quæ in nostro libero arbitrio posita sunt. Alexander aphroditi. in secun. de anima. cap. 48. char. 56. colum. 2.
Fatum in rebus naturalibus, & præsertim in animalibus imperium habere videtur. Alexander aphrod. in secun. de anima. cap. 48. ch. 56. colum. 2.
Fato quæ fiunt, secundum ordinem, & consequentiam quandam fiunt, seriemque quandam in ipsis habent. Alex. aphrod. in 2. de anim. cap. 48. c. 56. col. 4.
Fatum est in propria vniuersali que natura, non in vniuersali, sed in particulari, vt in Callia, & Socrate. Alex. aphrod. in 2. de anim. cap. 48. c. 56. colum. 4.
Fato euenire dicitur id, quod naturale est. Themistius in primo physic. tex. 47. ch. 48. colum. 2.
Fatum est præcedentium causarum, & consequentium perplexio quædam, & cathenæ more continentia. Boet. in topic. lib. 5. char. 835.
Fatum idem est, vt ait Trimegistus in libro de natura deorum, quod causarum amplexio ex prouidentia primæ causæ dependens, quod & Apuleius philosophus sentit. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 19. c. 25. colum. 4.
Fatum, vt ait Firmianus & Ptolomeus illi consentit, est causarum colligantia ex motibus astrorum, vim, & efficaciam trahens. Albertus magnus in 2. physicorum. tract. 2. cap. 19. ch. 25. colum. 4.
Fatum, vt ait Seneca in libro de naturalibus questionibus, est omnium rerum necessitas, & actio, quam nulla vis potest irumpere, quia secundum scientiam, ex Iouis dispositione, & diffinito consilio Deorum dependet. Alb. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 19. c. 25. col. 4.
Fatum, vt ait Boetius in quarto de consolatione philosophiæ, est inhærens rebus mobilibus dispositio, per quam diuina prouidentia suis quæque necit ordinibus. Alb. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 19. c. 25. colum. 4.
Fatum est eorum, quæ diuina simplicitas gerenda disposuit, immobilis nexus, & ordo temporalis. Alber. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 19. char. 26. col. 1.
Fato non comprehenditur id, in quo primo dispositio facti esse debet, ideo coeli non sunt sub fato, sed ea, quæ mutabilia sunt aliquo modo, ne omnino desinant, fato alligantur. Alb. mag. in 2. phy. tra. 2. c. 20. c. 26. col. 2.
Fatum necessitatem non imponit. Albert. mag. in secun. phys. tract. 2. cap. 20. c. 26. colum. 2.
Fatum negare, est negare totum ordinem rerum naturalium. Alb. mag. ethic. 3. trac. 1. cap. 17. ch. 39. colum. 2.
Fatum dici potest ordo causarum naturalium. D. Thom. in quinto physicorum lect. 10. tex. 58. chart. 84. col. 1. Idem Alex. de Ales 6. metaph. cap. 7. ch. 179. colum. 2.
Fati positio non remouet contingentiam a rebus. Diuus Thom. 5. metaph. lect. 3. text. 7. char. 419.
Fatum est dispositio inhærens rebus naturalibus, per quam prouidentia diuina intuetur ordines. Alexand. de Ales. 6. metaph. cap. 2. ch. 179. col. 2.
Fauonio affante, cur canes minus valeant vestigia comperire? quia plurimum hic ventus confundit, quoniam ventorum omnium continentissimus est, maximeque terram attingit. Arist. problem. sect. 26. nu. 24. c. 586.
Fauonius cur nubes maximas agit? quia de alto spirat, & regione maritima nubes per ampla spacia colligit ampliores. Arist. problem. sect. 26. num. 26. chart. 586.
Fauonius cur serenus, & iucundissimus omnium ventorum est? quia aeris temperiem plene obtinet, nec calidus est, vt qui de meridie, & ortu spirant; nec frigidus, vt qui

de Septentrionibus veniunt; sed medium frigidorum, & calidorum flatum tenet. Propterea flatus omnes, vel in aduersos, vel in dextros transire consueverunt, itaque cum post aquilonem fauonius spirat, dexter enim est, efficit adeo tanquam mitis, ad immittem, & simul vbi destitit hiems serenum magna ex parte subsequi solitum est, at qui flatus hibernus aquilo est, subsolanus quamuis inter calidos, & frigidos situs, minus qualitatis eorum particeps est: hic enim cum spirat, flatus vergentes ad austrum motat quidem, sed cum his misceri non patitur. At fauonius & mouetur ab austro, & ipse cum spirat aquilonem mouet; huc enim vsq; progrediens vicissitudo spirituum finem sui circuitus facit; quod cum vnus facit alterius finem, alterius initium secum habeat, merito suauius, & est, & esse videtur. Aristoteles problematum, sect. 26. numer. 33. char. 588.
Fauonius cur horis post meridianis spirare, & non mane solet? quia sol magna ex parte, vel oriens, vel occidens author spirituum est; quoties enim aerem humidum tepesciendo percoquit atque discernit, in spiritum illum extenuat; quod si tantisper acciderit, vt aer spirantiuiculus sit, magis, & magis a Sole vertetur in spiritum. Quoties igitur Sol in exortu est, procul a fauonio abest; hic enim ab occasu se promit, & cum iam occidere proximus est, aer omnino discretus fluit; at dum cōfecto meridie peragit ad post meridianum, tantisper ad aerem tepescendum, & discernendum modice ad modum habet. Subsolanus quoque ob eadem rem spirare mane incipere patet: aerem enim, qui supra terram sublimis impendens nocte humefactus solo sui ponderis ratione appropinquat, Sol mane discernens proximum sibi excitat primum: qui autem ex Sole oriente spirat, subsolanus appellatur. Arist. problem. sect. 26. numer. 34. char. 589.
Fauonius omnium ventorum lenissimus, & frigidissimus est, & vere, & autumno maxime spirat, & cum aduersaescit potissimum terram attingit: lenis quidem, quia ex mare, & campis planissimis spirat; cæteris vero frigidior est, quia vel post hiemem, Sole adeo nuper reuigente, vel autumno, cum Sol amplius non viget, spirare incipit. Vicinus terræ hic maxime afflat, ac non ex montibus, nec niue per vim tabescente spirat, sed tanquam per fauces expedite profunditur: pars enim ad aquilonem, aut ad austrum vergens montuosa est, occasum versus nullus mons, nulla terra est, sed mare Atlanticum spatatur; & cum vespera prope est, spirat loci ipsius ratione; tunc enim Sol ad locum proxime accedit, vnde fauonius oritur. Noctu quiescit, quia tunc Solis motus desit. Arist. problematum, sectio. 26. numer. 54. char. 595.
Fauonius propter causam oppositam subsolano, adducit pluias. Alber. mag. de pass. aeris. char. 120. col. 1.
Faxis fluuius nascitur de monte Cauaso, & fluit in pontum. Alber. mag. de natur. loc. tra. 3. ca. 3. c. 102. col. 4.
Febres & lippitudines æstate cur insequi solent cum venti Septentrionales hiemem occupant, & ver Austros? quia estas corpora nostra multum humoris alieni continentia excipit, & terra mader, & habitandi locus perhumidus est, talisque redditur, qualis qui morbosus perpetuo constat. Aristoteles problematum, sect. prim. numer. 8. char. 332.
Febres creare solent austri sicci, & nihil humentes, quia calorem, & humorem excitant alienum. Arist. proble. sect. prima. numer. 23. char. 339.
Febres non oritur nisi excessu humiditatis, & calidi. Aristote. problematum, sect. 1. numer. 23. char. 339.
Fabres ardentes magis hieme quam æstate rigores infestant, quia in corpore hominis bilis calida, pituita frigida est, itaq; æstate frigidum dissoluitur, & diffusum rigores, & tremores excitat: per hiemem calidum, quod

est pressum, vi temporis refrigerat: Febres vero ardentes hieme, autumnoque molestant, quia calor a frigore pulsus introrsus se contrahit, non enim in summis residet calor, sed intrinsecus se expandit. Aristot. problem. sect. 1. nu. 29. c. 341.
Febrientibus potio sepe, & paulatim ministranda est, quia multa præceps defertur, exigua lente incedens irrorat, madefacit, & se se insinuat corpori. Arist. problem. sect. 1. num. 57. char. 350.
Febribus intermittentibus balneum, & fometa pedibus admouenda, & vestem pleniorum superponendam, & quietem agendam, quibus præparetur vt corpus perquam calidum sit ante accessionem: vbi enim multum superest ignis, lucerna ardere nequit; exiguum enim ignem attrahit multus ille. sic cum febris sit exiguum ignis, si in corpore multus præparabitur ignis, extinguetur febris ignis. Arist. probl. sec. 1. nu. 57. char. 350.
Febribus quartanis ratio victus extenuanda non est, sed ignem corpori interferendum, nec non exercitatione vendi, & qua die accessio instat lauandum, somnūque minime querendum. Prodest victus hic calefaciens, quia febris quartana imbecilla est, alioqui, nisi imbecilla esset non esset quartana. victus ergo talis esse debet, vt partim ignem, partim rorem induat in corpus. Arist. problem. sect. 1. num. 58. char. 350.
Febrium ardores fiunt potius in frigidissimis terris, quia frigus calorem intus circumobstitit, cuius rei contrarium æstate agitur; & sic exterioribus partibus refrigerantibus, caloris copia interioribus redundat. Arist. problem. sect. 14. num. 3. char. 483.
Febres quartana cur diuturnior est quam quotidiana, cum pituita, quæ frigida, crassa, lentaque sit; quomodo etiã atra bilis, quæ quartanam agit, frigida, crassa, atque etiam longe minor, quam pituita sit? quoniam pituita humida est, & humidum facile immutari potest; sicu vero, vt est atra bilis, difficulter immutari potest. Alexand. Aphrod. problem. 1. num. 84. char. 694.
Febre sinocha, & seruire continua appellata, cur cum multi laborassent, cutem aliquandiu nigram post decretorium diem habuerunt? quoniam febris bili commista est flaua, quæ morbo inualecente deusta atrum sibi colorem haulit, itaque cum indicaretur, pulsa in cutem a natura summa corporis tinxit, vt per albugines cutem reddi albidam nouimus, crassitudine vero materiam accidit, vt difficulter color is deleatur. Alex. Aphrod. problem. 1. num. 91. char. 699.
Febre ardua, cur qui insaniunt, vt laxius, sic plenius soleant respirare? animam enim per nervos, ac musculos suo fungi munere certum est. Pectus igitur, & totus thorax per ea ipsa mouetur media; sed quoniam vires animæ læsæ sunt, deserunt suum officium, nec neruis, & musculis ex æquo imperant: itaque fit, vt spiritus reddatur laxior, tamè plenius effunditur, vt cor refrigerari possit; vis enim vitalis exurgit, & vim animale stimulat interitum plane minitans, nisi ad suū munus redeat, spiritumque reddat, & trahat. Ergo, quod anima exequi assidue propter morbum nequiuit; hoc vires cordis, ob sui necessitatem amplitudine spirandi compensare consueverunt. Alex. Aphrod. problem. 2. num. 1. char. 724.
Febres tertiana, quæ ex bili, materia calida, agili, efficaci creatur, die vno prætermissa accedit; quotidiana, quæ ex pituita prouenit, materia frigida, graui, hebetè, nullum intermitit diem: quartana diebus duobus intermissis conflata incipit. Quartana cum exiguum materiam habeat statim a sudore, vel vomitu digeri potest, itaque ad tertiam diem accessio protollitur. Quotidiana, quod ex larga, & crassa materia oritur frequens est, & morbum augeri ex multitudine materiam constat, nullam obtinet intermissionem. Quotidiana tamè quæ minus quæ continens habet materiam, non nihil inter-

missionis, quod vel sensu percipi potest, ostendit. multo magis tertiana, quam materia calida condidit, & lōge amplius quartana, quo enim minus materie subest eo lētius venit accessio, quin & quintana, & septimana, & nonana committi potest, prout minus materie vitiatum est. Alex. Aphrod. problem. 2. nu. 10. c. 728.

Febrientibus cur carnes minuuntur, pili augentur: contra in cōualecendo pili desuūt, corpus augetur: quoniam pili per excrementa augentur, quæ in febribus redundant, corpus autem per malū habitū nutrirī nequit. At cōualescentes nō habent amplius excrementa, & sic pili desuunt, & corpus magis nutritur, & sic augetur. Alex. Aphr. probl. 2. nu. 20. char. 732.

Febrientes plus siti, quam fame affliguntur, & qui cōualescunt, plus famecunt, q̄ sitiāt, quoniā sitis ex nimio calore febris cōsistit, vt est in bene valentibus, si multū meri hauserint, sitis oriat̄ur necesse est: famem vero non sentiunt, quoniam multum humoris vitiosi in stomacho sentiūt. At cōualescentes non sitiunt, quia corpus refrigeratur febre sublata, & humores consumpti sunt. Alex. Aphro. probl. 2. nu. 30. char. 635.

Febres, & omnes abditi affectus, cur in bestijs difficiliter curantur, quam in homine? quoniā naturam, sentiendiq̄ue potestātē parte interna sui corporis gerunt immerfam, non ad exteriora euocatam, vt in homine. Alex. Aphrod. probl. 2. nu. 39. c. 737.

Febrientibus cur si vinum cum pane ob imbecillitatem conceperimus, febris non aucta est, immo minor esse incipit? quoniam exiguum, & inualidum dedimus. hinc enim facile concoctum, & digestum in omnes partes est, & membra recreata facilius concoquunt. Alex. Aphrod. proble. 2. nu. 67. c. 752.

Febrium accessiones cur certo ordine venire solēt? quoniam tantum materie putret, quantum a natura concoqui potest, & cum materia certa est, & tempus eertum esse necesse est. Alexand. Aphrod. problem. 2. num. 70. char. 755.

Febres quartanæ cur omnibus diuturniores sunt? quoniam in ea materia peccatur, quæ terrena maxime est, & terrenum omne graue est, ideo longius tenent, & lentius repetunt. Alexand. Aphrod. problem. 2. num. 116. char. 772.

Febri per ardorem qui insaniunt, cur pulsus arteriarum habent leuiorem: qui per lethargum vitium memoria obtorpescent, pleniorem reddant? quoniam alteri spiritu relaxato cerebri delirant, alteri eodem ipso spiritu crassescente, grauescenteque premuntur & infestantur. Alex. aphro. probl. 2. nu. 120. c. 772.

Febribus quibusdam cur per sudorem leuatis cordis periculosa affectio sedari soleant? quoniam materia vitiosa, partim dissoluitur, partim resoluitur. Alex. aphr. probl. 2. nu. 122. char. 772.

Febri si subiectum corrumpit, accidens non erit, sed commutatio nature, quod interitus vocatur. Ammo. in Porph. char. 12. colum. 4.

Febri non est accidens, nec alteratio subiecti, sed præter naturam caliditatis animalis compositionis dissolutio. Ioan. Gram. in 1. de ani. tex. 39. char. 18. col. 1.

Febre hectica laborātes nullum consensum caloris accipiunt, quia mala temperatura est per vniuersa solida, quia per viuerfas partes non est hoc, quod agit, illud, quod patitur. Ioan. Gram. in 2. de anima. text. 52. char. 49. colum. 1.

Febriticantibus cum materia euaporat ad caput, propter similitudinem linearum casu protractarum in pariete videtur, quod animalia in parietibus videant. Albert. mag. de som. & vig. lib. 2. tract. 1. cap. 7. char. 33. col. 2.

Fel nullum pecori in Chalcidica Euboia est: in Naxo autem omnibus ferme quadrupedibus est, & tam grande, vt prodigij loco, aduenæ, qui sacra fecerunt, arbitrantur. Arist. de hist. anim. 1. cap. 10. c. 34.

Fel alijs annectitur iecori, alijs minime. Ex quadrupedibus ceruo, & damæ deesse notatum est, ceruicque intestinum multum amarum est, ita vt ne a canibus quidem attingatur, nisi ceruus præ pinguis sit, atq; etiam equo, mulo, asino, vitulo marino, & murium nonnullis. Ceruus Achainis in cauda fel continere creditur. Elephante habet iecur sine felle: inciso tamen, parte, qua fel adherere solet, humor felleus effluit, plus, minus. Delphinus inter ea, quæ mare excipiunt, felle priuatus est. Arist. de hist. animal. 2. cap. 15. char. 60.

Fel pilces omnes, ac aues habent, & quadrupedes omnes, quæ oua pariunt, dixerim in vniuersum, omnes aut plus, aut minus fellis fortiuntur. Sed piscium alijs in iecore positū est, ut musteligenis, & siluro, & squatinæ, leuiraiæ, torpedini, atque ex longis anguillæ, acui, libellæ. Pulchro etiam in iecore inest proportio corporis maxime omnium copiosum. Alijs intestino annexum est dependēs a iecore, meatibus quibusdam perpetuis summæ tenuiatis. In auiibus autem, alijs ventri, alijs intestino iungitur, vt columbæ, coruo, coturnici: alijs iecori simul, & ventri, vt capricipiti: alijs iecori simul, & intestino, vt accipitri, & miluo. Arist. de hist. ani. 2. cap. 13. char. 60.

Fel habet maior pars animalium, quibus sanguis: & id, aut in iecore, aut in intestinis sepositum, vt quod suā naturam non minus alio familiarem habeat. Arist. de hist. animal. 4. cap. 2. char. 505.

Fel qui sensus alicuius gratia factum esse opinati sunt, de cipiuntur. Arist. de partib. ani. 4. cap. 2. c. 505.

Felle carent equus, mulus, asinus, ceruus, dama: camelus vero, non discretum habet fel, sed quibusdam venulis cōfusum; vitulus marinus quoque caret felle, & inter pisces delphinus: & mures in eodē genere alij habent, alij non habent; quod idem, & homini accidit. Arist. de partib. animal. 4. cap. 2. char. 505.

Felle quidam homines carere videntur, quidam in iecore habere. Arist. de part. ani. 4. cap. 2. char. 506.

Fel oues in Naxo adeo large habent, vt exuperantia prodigij loco habeatur, & apud Chalcidem Euboicam omnino carent. Aristotel. de partib. animalium 4. capit. 2. chart. 508.

Fel morborum acutorum causam esse opinatur Anaxagoras, & falso. Arist. de partib. anim. 4. cap. 2. c. 506.

Fel excrementum est iecoris. Aristotel. de partib. anima. 4. cap. 2. char. 506.

Fel est purgamentum, & inutilis materia, ideo pulchre a veteribus dicitur illis, qui causam, cur diutius viuatur, fellis vacuitatem esse aiunt, argumento ex solipedum, ceruorumque genere dicto; hæc enim, & felle vacant, & diu viuunt. Quinetiam, ea, quæ non viderunt ipsi, felle carere, vt delphinus, & camelus, longæua sunt. Iecoris enim naturam, vt opportunam, ac necessariam omnibus sanguineis animalibus causam pro sua qualitate afferre viuēdi plus, minusve temporis ratio est. Arist. de partib. animal. 4. cap. 2. char. 507.

Fel, iuxta Galeni opinionem, vtilitatem corpori afferit, quod mouet aluum, & excitat ad expurgandas feces, vt ebulliat in intestinis. Auer. de partib. animal. 4. capit. 2. chart. 91.

Fel magnum animalia habentia, in eis exuperat siccitas, & caliditas accidentalis, & generatur multum de excremento in eorum sanguine. Auer. ibidem.

Fel habent in intestinis ceruus, mulus, & equus, & vitulus maris, quæ intestina sua sunt amarissima; species autē quædam cerui, quæ dorcades appellantur, in tunica hænt fel. Alb. mag. de animal. lib. 2. trac. 2. cap. 1. c. 33. col. 3.

Fel quædam volatilia habent in ventre, vt columbæ, & coturnices; aliæ in epate, vt falcones, aliæ respersum, in omnibus his, epate; intestino, & ventre, ut accipiter, & miluus. Alber. magn. de animalib. lib. 2. tract. 2. cap. 1. char. 33. col. 3.

Felas

Felas est animal in antris habitans, quantitate paruum, malitiosum, stercus ex antro proijcit, & humo operit, ne eius habitatio deprehendatur, ex insidijs interficit bestias, quas potest, & deuorat. Albert. mag. de animal. lib. 2. tract. 2. cap. 1. c. 180. col. 3.

Feles non parte posteriore se iungunt, sed mas stat, foemina se subiacet; sunt in eo genere foemina ipsa natura libidinosa, & falaces: itaque mares ipsæ ad coitum frequentes alliciunt, inuitant, cogunt, puniunt etiam nisi pareant. Arist. de hist. anim. 5. cap. 2. c. 148.

Feles, & icneumones tot numero pariunt quot canes; vescunturque eisdem, & viuunt circiter annos sex. Arist. de hist. anim. 6. cap. 35. char. 246.

Feles cum corium exuere velint, reliquorum serpentium more vultu resupino bibere inquirunt, eumque a medicis seruari, cum mirum in modum comitialibus proficit. Arist. de admir. aud. nu. 65. c. 850.

Femora quàm tibiæ magis fatigantur, vel quia prope absunt ab ea parte, quæ excrementum continet, itaque cum ea pars agitata nimium incaluit, femora expeditius, ac plenius attrahere possunt, quàm tibiæ: vel quod femora continentiore constant natura; laboratur enim præcipue propter continui distractionem, quippe cum & si nullo excremento substante fessis sumus, tamen femoribus, ac lumbis acrius laboramus: vel quia quomodo inguina per istum oriri nouimus, propter venarum neruorumque societatem, ita etiam lassitudo potius in femur incumbit, quod quidem ab initio propius abest, vel quod femur eadem habitus ratione magis fungitur suo munere, quàm tibia, quæ quidem res laboriosior est, vel quod femora carnis copiam substantent. Aristot. problem. sect. 5. num. 426. char. 404.

Femoris os est illud, quod ex ita linea spondilium versus latus dextrum, & in sui extremo concavitatem rotundam maguam habet, & fortem intus cartilaginosam. Concavum est, vt recipiat vertebrum coxæ rotundum, vt motui aptum sit, & a nocumentis remotum, & huic simile est in sinistra parte, & ad quatuor partes comparatum, quatuor nomina habet: ad siluestre os ilij, ad anterius os femoris, ad posterius os anchæ, ad superius, quod tamen inferius respicit, vocatur scia, vel paxia coxæ, quia coxæ membrum in ipso vertitur. Alb. Mag. de anim. lib. 1. trac. 2. cap. 13. c. 13. col. 3.

Fera omnia, aut plurima, non ante cum foeminis ad commune pascuum conueniunt, quàm tempus sit coeundi, sed cum iam per æstatem licuerit, segregant mares a foeminis, seorsumque pascuntur. Aristot. de historia animal. 6. cap. 18. char. 227.

Fera aliquibus in locis quædam peculiariter ita se habent, vt neglecta prouenire præstantiora, mitioraque possint, quàm quæ alibi summo cum studio coluntur. Arist. problem. sec. 10. nu. 44. c. 441.

Feritas est minus quàm vitium, sed horribilius malum est: non enim corrupta vt hominis pars, sed deest. Arist. moral. nicom. cap. 6. char. 172.

Feritas est quoddam vitium exuperans, cum eo vsque nequam prorsus quempiam intuemur, vt ipsum non hominem, sed feram esse dicamus. Arist. magn. moral. cap. 6. lib. 2. char. 327.

Ferrum vt metallum.

rit quam prius, quia ex inflammatione consumpta est ab igne ea humiditas, q̄ in ipso erat, & incēdit quouisque aliqua humiditas sup. sit. Ale. aph. de misc. 59. c. 2.

Ferrum alteratur, quod tantum in superficie calefit; quod se igniatur non amplius est alteratio, sed progressus in aliam speciem, & figuram. Simpl. in 7. phy. tex. 15. char. 377. colum. 1.

Ferrum mouetur ad magnetem, vt perficiat se, & si magnes vngatur oleo, amittit dispositionem attrahendi ferrum, ideo non attrahit. Auer. physico. 7. te. 10. char. 143. colum. 2.

Ferrum cum tangitur a magnete, naturaliter mouetur, cum non moueatur a magnete, nisi per alterationem quam acquirit mediante aere a magnete; ideo si complexio magnetis transmutatur, vt accidit ei cum confricatur alijs, non attrahit. Auer. physico. 8. tex. 35. char. 170. col. 2.

Ferrum fit durissimum incidens omnia, si candens sæpe immergatur in succo raphani immixto cum aqua, quæ extrahitur de lumbicis terræ contusis, & per pannum expretis, æquis portionibus. Alb. mag. in 2. de miner. ex trac. 3. cap. 2. c. 142. col. 3.

Ferrum inuenitur in lapidibus, eis incorporatum, & in terra aquosa, vt granula milij. Alber. mag. in 2. de miner. ex trac. 1. cap. 39. c. 145. col. 4.

Ferrum aduritur in ruheum, quia terre stre superat, & incenditur: stannum, & plumbum euaporat; quia non habet argentū viuū multum emundatū a lutea pingui substantia. Alb. mag. in 3. de miner. ex tr. 2. c. 5. c. 147. c. 2.

Ferrum ignobilius est cæteris metallis, nec liquefabile vt cera, sed potius liquefabile mollificabile. Alb. mag. 4. de miner. ex trac. 2. cap. 8. c. 149. col. 2.

Ferrum componitur ex argento viuo immundo, & sulfure immundo, & rubiginem facile trahit propter sulfuris adustionem. Albert. magn. in 4. de miner. ex trac. 2. cap. 8. c. 149. col. 2.

Ferrum candens induratur in aquam positus, quia calor frigus aquæ fugiens ad interiora ferri comburit in ipso materiale humidum, & sic induratur. Alb. magn. in 4. de miner. ex tract. 2. cap. 8. c. 149. col. 2.

Ferrum liquefcit si limetur, & prouiciatur ei desuper puluis sulphuris, & auri pigmenti, & simul bene temperetur, & ponatur in igne forti, quia sulphur adiuvat liquefactionem soluendo grossum terre stre. Alb. mag. in 4. meteor. trac. 2. cap. 9. c. 126. col. 2.

Ferrum tanto durius fit, quanto siccius est aqua in qua extinguitur. Albert. Magn. in 4. meteor. trac. 2. cap. 9. char. 126. col. 2.

Ferri vt ad motum pertinet.

Ferri illa sola dicuntur proprie, cum non in seipsis sit mutantibus locum stare, & quæ non ipsa seipsa mouent secundum locum. Aristotel. physico. 5. cap. 3. tex. 18. char. 130.

Ferri illuc impossibile est, quo nullum, quod fertur, peruenire potest. Arist. 1. de celo. tex. 58. char. 262.

Ferri proprie dicuntur, quæcunque in anima, & quæcunque ab alio extrinsecus motum accipiunt. Plessus in 5. physic. char. 43.

Fibræ inter neruum, & venam suam habent naturam; & nonnullæ humorem sanie appellatum continent: tendunt a neruis ad venas, & inde ad neruos. Aristot. de hist. ani. 3. cap. 6. char. 84.

Fibrarum aliud genus est, quod in sanguine consistere solet, quamquam non cuiusque animalis. Spissari autem sanguis non potest, si id genus fibrarum detrahat, spissatur vero si non detrahat. Et huiusmodi fibras non habent cerui, damæ, bubali, & alii: quo circa eorum sanguis, vt aliorū non concrefcit, sed ceruorū sanguis, & lac sine coagulo spissari solet, & item leporis;

Ieporis; bubali vero sanguis magis spiffatur, vt qui proxime ouillo consistat. Arist. de hist. anim. 3. c. 6. c. 84.

Ficedula auis dicitur, quia ficus edit. Alb. mag. de anim. lib. 23. cap. 24. char. 92. col. 3.

Fictoris musculi sunt quatuor. Vnus, qui concomitatur os, & cui leuis carne vehementer miscetur, quæ permixtioni labiorum ipsius musculi similis est valde, & constringit, & sua expressione excutit stercore reliquias. Alius est magis inferius, qui stat secundum comparisonem capitis hois, & putatur duo habere extrema, cuius extremum cum radice virgæ cõtinuatur, & aliud per quod super hos omnes transuersum existit, cuius auxilium est longaonem sursum eleuare, nec accidit longaonis egressio, nisi propter ipsius laxationem. Alb. mag. de anim. lib. 1. trac. 2. cap. 16. c. 15. col. 4.

Ficus siluestres per terram expansæ ficibus hortensibus conferunt. Arist. pri. de plant. cap. 2. char. 375.

Ficus si in furno siccantur, duriores efficiuntur, quam si exemptæ foris refrigerentur, quia in furno ex calore totus humor euaporatur. Aristotel. problem. sect. 22. num. 10. char. 552.

Ficus cum molles, & dulces sunt, cur dentes offendunt? quia gingiuis sua lenitate adhærent, sequæ præmolles inter dentes insinuant, & per suum calorem cito putredinem faciunt, & forsitan ob granorum suorum duriciem dentes celeriter effatigant cum conficiuntur. Arist. probl. sect. 22. nu. 14. c. 553.

Ficus a fecunditate dicitur, calida est, & humida, sed viscosam, & grossam habet humiditatem; ideo comesta multum generat pediculos, quia ex profunditate extrahit humores ad poros, in quibus pediculi generantur, & sudorem prouocat, & tenum rugas distendit implendo pellem exterius superfuitate: & calore suo emundat apostemata, & vlcera: nisi cum nuce manducetur malum sanguinem generat: melior est alba, post albam rubra, & inferior nigra. Alb. mag. de veget. lib. 6. trac. 1. cap. 19. c. 155. col. 1.

Ficus nutrimentum licet non sit adeo bonum, & robustum, vt carnis, & granorum frumenti, est tamen melius, & robustius alijs nutrimentis fructuum aliorum. Alb. mag. de veget. lib. 6. trac. 1. cap. 19. c. 155. col. 2.

Ficus ramis si caro coquitur, cum eis resoluitur ob subtilitatem ramorum ficus. Albert. mag. de veget. lib. 6. trac. 1. cap. 19. char. 155. col. 3.

Ficus cortex amarissimus est, fructus autem dulcissimus. Alb. mag. de veget. lib. 6. trac. 1. cap. 19. c. 155. col. 3.

Fides omnis fit per syllogismos sumptos, & per inductionem. Arist. prior. lib. 2. cap. 23. c. 286.

Fidem facit non solum verum dicere, sed etiam falsi causam explicare. Arist. 7. ethic. nicom. cap. 14. c. 185.

Fidem tunc maxime habemus, cum demonstratum esse opinamur. Arist. rhetor. 1. char. 6.

Fides aliæ carent arte, aliæ artificiosæ sunt. Carentia arte sunt, quæ nos non peperimus, sed ante erant, vt testes, quæstiones, singraphæ, & huiuscemodi reliqua. Artificiosæ vero sunt, quæ per nos parere possumus. quo fit, vt illis vti, hæc inuenire debeamus. Aristotel. rhetoric. 1. char. 8.

Fides, quæ ratione pariuntur, in tres species diuiduntur; primo in moribus dicentis, secundo vt aliquo modo afficiatur qui audit, tertio in ipsa oratione. Arist. rhetoric. 1. char. 9.

Fides non solum demonstratiua, sed etiam morata oratione fit. Arist. rhetoric. 1. char. 36.

Fides, quæ caret arte, in quinque consistit, in legibus, testibus, pactis, quæstionibus, & iurandis. Aristot. rhetor. 1. char. 60.

Fidem faciunt præter demonstrationem, prudentia, virtus, & beneuolentia. Arist. rhetor. 2. char. 68.

Fides, quæ communes sunt omnibus, genere duæ sunt, exemplum, & enthymema. Arist. rhetor. 2. c. 109.

Fides ad demonstrandum accommodatas esse oportet, & omnis ad id, de quo est quæstio, accommodanda est. Arist. rhetor. 3. char. 170.

Fides, quæ alicui rei effici debet, ex alio vel ex alijs fit; nihil enim ex seipso demonstratur. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 4. char. 9. col. 2.

Fides alicui rei fit, vel ex toto, & vniuersali, & eo, quod reliqua continet, quæ tanquam eius pars fit, vel ex partibus totum, vel ex parte aliquam rem, vel ex partibus, quæ sub toto suo continentur, probat. Alexand. Aphrod. in prior. cap. 4. c. 9. col. 2.

Fides, quæ partem ex parte monstrat, exemplum dicitur. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 4. c. 9. col. 2.

Fides, quæ ex partibus totum monstrat, inductio est. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 4. char. 9. col. 2.

Fides, quæ ex toto partes monstrat, ratiocinatio est. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 4. char. 9. col. 2.

Fides est circa necessaria, sine causa tamen. Simpl. in 3. de anima. sect. 1. tex. 155. char. 55. col. 1.

Fides ea est, quæ cognito assentitur, vt vero. Simpl. in 3. de anima, ex sect. 1. tex. 156. c. 55. col. 2.

Fides inest scientiæ, intellectui, prudentiæ, & opinioni. Simpl. in 3. de ani. ex sect. 1. tex. 156. c. 55. col. 3.

Fides, quæ rationalem, & intelligentem omnem consequitur cognitionem, bestijs nullis inest. Simpl. in 3. de anima. ex sect. 1. tex. 156. char. 55. col. 3.

Fides, est assensus tanquam in veritate elaboratus per opinionis conuersionem in seipsam, quæ opinio indicat sui ipsius intelligentiam tanquam verum de rebus ipsis. Simp. in 3. de ani. ex sect. 1. tex. 156. c. 62. col. 2.

Fidei effectiua est persuasio, & finis persuasionis est fides. Ioan. Gram. in 3. de anima. tex. 155. c. 80. col. 2.

Fiducia est voluptas, cum nullum periculum nobis euenturum sit, vel si euenierit, euasuros esse speramus. Eust. 2. ethic. cap. 2. char. 92.

Fides vera est res in animo, quæ accidit credenti per sermonem. Auer. in poster. lib. 1. tex. 10. char. 133.

Fides vulgi est fortior fide philosophorum, quia vulgus non assuevit audire aliud, philosophi audiunt multa. Auer. in physic. tex. 60. char. 18. col. 1.

Fides numero facilius habetur, si per exempla ita esse ostendatur. Boet. in lib. de interpret. char. 406.

Fides est, quando in vnam partem inclinatur ratio, & acquiescit. Alb. mag. in topic. char. 226. col. 2.

Fides est, cum ratio fortificatur in alterum sine foundatione in eadem scientia, aut cum fundatur per demonstrationem. Alb. mag. in 3. metaph. cap. 1. ch. 77. col. 2.

Fides fit ex opinione, cum opinio iuuatur, & confortatur ad vñ rationis, ita quod habere incipit ad aliud cum scientia. Albert. magn. ethicor. 7. tract. 1. cap. 2. char. 82. colum. 2.

Fidei catholice in nullo repugnant rationes Aristotel. quia nos non ponimus mundum esse factum per generationem, sed creatum à primo principio, quod ipsum facere poterat, vt voluit. D. Thom. in prim. de celo. l. 29. tex. 14. c. 29. col. 1.

Fides inter virtutes intellectuales numerari non potest, quia eius certitudo est sub imperio voluntatis. Tho. de Vio in post. char. 178. col. 1.

Fidentia metui contraria est. Arist. rhetor. 2. e. 82.

Fidentiam afferunt, & calamitates, quæ longe absunt, & quæ prope, si adsint emendationes, & subsidia, aut multa, aut magna, aut vtrumque, & si iniuriam neque acceperint, neque intulerint, & si competitores, aut nulli sunt, aut vires non habeant, aut si habent vires, amici sint, aut beneficiū dederint, aut acceperint, aut si plures sint, quibus eadem conducant, aut præstantiores, aut vtrique. Arist. rhetor. 2. char. 82.

Fidentes sunt, qui sæpe re bene gesserunt, neque offensus arbitratur, aut si sepe in calamitates inciderint, atque euaserint: & si plura sibi suppeteret arbitrat, &

& si iniuriam fecerint nemini, aut non multis. Arist. rhetoric. 2. char. 82.

Fidentes redduntur, si res diuinæ ipsi egregie se habeant, vt oracula, & ita fidentem reddit. Aristot. rhetoric. 2. char. 83.

Fieri aliquid ex eo, quod est, aut ex eo, quod non est, aut quod non est, aut quod est, facere aliquid, aut pati, aut quodcumque hoc fieri non differt. Arist. physic. 1. cap. 4. tex. 73. char. 24.

Fieri simpliciter & nos dicimus ex eo, quod non est: sed tamen fieri ex eo, quod non est secundum accidens. Arist. physic. 1. cap. 4. tex. 75. char. 25.

Fieri prius necesse est id, quod factum est, & quod fit factum esse, quæcumque diuisibilia, & continua sunt: non tamen semper id, quod fit, sed & aliud aliquando, vt illius aliquid, sicuti fundamentum domus. Arist. physic. 6. sum. 4. cap. 2. tex. 59. c. 164.

Fieri id impossibile est, quod non contingit esse factum. Arist. 1. de celo, tex. 58. char. 262.

Fieri non potest vnum ex duobus in actu. Arist. 7. metaph. cap. 15. tex. 48. char. 154.

Fieri aliquid ex eo, quod non est, magis verisimile est, quam non multa sint ea, quæ sunt. Arist. de Xenopha. Zeno, & Gorgia, de Xenopha. char. 916.

Fieri nequit, vt si quid est, id factum fuerit, de Deo assensens, aiebat Zeno, cum necesse sit, vt id, quod factum fuerit, vel ex similibus, vel ex dissimilibus extiterit, quorum neutrum fieri nequeat: & ob id æternus est Deus. Arist. de eod. de Zen. char. 922.

Fieri proprie dicuntur ea, quæ natura duce fiunt: caterg actiones, affectiones appellantur. Simpl. in 2. physic. tex. 2. char. 94. col. 1.

Fieri aliquid ex aliquo, fit duobus modis: ex priuatione, & ex subiecto. D. Tho. 7. metaph. l. 6. tex. 23. c. 476.

Fieri aliquid ex aliquo, dupliciter dici potest: aut quia illud, ex quo fit, in eo est principium naturaliter in via generationis, & huiuscemodi immateriale principium aut quia factio est resolutio in principium materiale, vt ex composito de resolutione materiali principium fieri dicatur. D. Tho. 8. metaph. lec. 4. tex. 11. ch. 616.

Fieri aliquid ex aliquo dupliciter potest: vel ex priuatione: alio modo, vt ex materia, & potentia materiæ. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 2. c. 103. col. 3.

Fieri subiectiuum, quod vocatur generatio, necessario sequitur materiam, & formam, & distinctionem vtriusque: sic & fieri obiectiuum, quod vocatur creatio, requirit essentiam, & distinctionem vtriusque. Alexand. de Ales in 7. metaph. tex. 22. c. 207. col. 2.

Fieri terminatur ad actum. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 30. c. 216. col. 3.

Figura ut qualitatis species.

Figura omnis plana, aut rectilinea est, aut circumlati linea: & rectilinea a pluribus continetur lineis, circumlati linea ab vna. Arist. 2. de celo. cap. 3. tex. 22. c. 298.

Figura prima, primi est corporis. Aristotel. 2. de celo. cap. 3. tex. 26. c. 299.

Figuram talem dedit natura immobilibus, quæ minime est motiua: & hæc est sphaera, quia nullum habet organum ad motum. Aristotel. 2. de celo. sum. 3. cap. 4. tex. 19. c. 312.

Figuræ omnes componuntur ex pyramidibus; rectilineæ, ex rectilineis: sphaera, ex octo partibus. Aristot. 3. de celo. cap. 2. tex. 40. char. 346.

Figuræ tres in planis implet locum, Triangulus, Quadratum, & Sexangulus: in solidis Pyramis, & Cubus. Arist. 3. de celo. cap. 3. tex. 66. char. 355.

Figuræ non sunt causæ, vt ferantur simpliciter corpora deorsum, aut sursum: sed vt velocius, aut tardius. Arist. 4. de celo. sum. 3. cap. 7. tex. 42. char. 376.

Figuræ, quæ rotundæ, & circinatæ sunt, cur ex omnibus figuris facilius mouentur? trifariam autem circum rotari contingit, aut secundum absidem centro simul moto, vt plautri totæ; aut circa manens centrum, vt trochleæ stante centro: aut in pavimento manente centro, vt figuli rota. huiuscemodi quidem celerissima sunt, parua enim sui parte planum contingunt, vt circulus secundum punctum: & quoniam non offendant, a terra enim semotus est angulus. Præterea cui obuiâ sunt corpori, id rursum secundum pusillum tangunt, si autem rectilineum esset, rectitudine sua multum plani contingeret. Ad hæc quo mutat pondus, eo motor mouet, cum igitur ad rectum super plano circuli fuerit diameter, planum secundum punctum contingente circulo æquale vtrinque pondus determinat diameter. cum autem mouetur, plus illico, ad quod mouetur, ceu inde nutans, ab impellente facilius in ante mouetur. Arist. quæst. mecân. q. 8. c. 781.

Figura optima, optimo omnium corpori natura debetur, cui quies est præter naturam, & ob id, nec basem aliquam habet, qua listere possit. Alex. Aphrod. in 2. natural. quæst. cap. 18. char. 4.

Figura est, quæ ab aliqua, vel ab aliquibus lineis continetur. Porph. in præd. c. 22.

Figura est plerumque in causa, vt aliquid tardius, aut velocius moueatur. The. in 6. phy. tex. 38. c. 53. col. 3.

Figura posterior est magnitudine, & qualitas magnitudinem præcedit, & in hoc differunt. Simp. in præd. c. 58.

Figura, quæ in qualitate assumitur, non sumitur, vt consistet ex lineis, nec vt est colorata, sed secundum aliquam figurationem, vt scilicet redigitur in angulum, vel non. Simp. in præd. char. 69.

Figura dicitur de sola circumscriptione extrinseca. Simp. in prædicam. c. 69.

Figura & si qualitas est magna, tamen habet communionem, & conuenientiam cum magnitudine, & quantitate. Simp. in 4. phy. tex. 84. c. 251. col. 2.

Figurationes sunt quædam generationes. Simpl. in 7. physic. te. 15. char. 377. col. 1.

Figura & si fit qualitas, tamen in genere quantorum accepta est. Simp. in 3. de celo, te. 5. c. 7. c. 85. col. 3.

Figura omnis est sub quali. Simpl. in 3. de anima. te. 133. char. 49. colum. 1.

Figura orbicularis, inter omnes celerius mouetur, vt quæ in puncto diuisionem efficit. Io. gram. in 4. physic. te. 71. char. 96. colum. 4.

Figuras cubica omnium circulari motui ineptissima est. Io. gra. in 4. phy. te. 71. c. 96. col. 3.

Figuræ acutæ, & orbiculares cum minus corpori capiant, & ferant, idcirco celerius ea, quæ subiiciuntur interualla simul diuidunt. Ioan. gram. in 4. physicor. tex. 74. char. 98. colum. 1.

Figuræ omnes rectæ lineæ in triangula resoluuntur. Ioan. Gram. in 1. de gener. tex. 8. co. 32. char. 14.

Figura, quæ plures angulos habet, capatio est. Ioan. gra. in prim. de anim. tex. 16. char. 11. col. 1.

Figuræ non sunt affectus materiæ, sed corporis. Ioan. gram. in 1. de anima. tex. 17. char. 12. col. 1.

Figuræ, quæ multos angulos habent, magis circulo propinquæ sunt, & tanto propinquiores, quanto plures habent angulos. Io. gra. in pri. de ani. te. 30. c. 15. col. 3.

Figuræ sunt accidentia corporum, cœlestium. Auer. in phy. 2. tex. 17. c. 26. col. 2.

Figura est qualitas in quantitate, vt est quantitas. Auer. physic. 7. tex. 15. char. 145. col. 3.

Figuræ diuersitas non est secundum differentias substantiales rei: figura enim est qualitas. Auer. physic. 7. tex. 30. c. 150. col. 4.

Figura cœli non est in eo accidentaliter, sicut in elementis, in quibus intendebatur receptio multarum figurarum. Auer. 2. de celo, tex. 22. c. 52. col. 1.

Figura sphaerica prioritas secundum perfectionem est magis propria quam alia. Auer. 2. de celo. tex. 24. char. 52. colum. 3.
Figura sphaerica est in omnibus corporibus coelestibus essentialiter, in elementis accidentaliter. Auer. 2. de celo. tex. 26. c. 52. col. 4.
Figura in corporibus coelestibus est de rebus essentialibus. Auer. 2. de celo. tex. 60. char. 65. col. 2.
Figuras ponentes essentielles esse elementorum differentias, non possunt fugere vnum trium impossibilem: primo aut vt non concedant ignem esse diuisibilem, quod est contra sensum: secundo aut quod aliquod corpus sit non elementum, nec compositum ex elementis, quod est impossibile: tertio, quod elementum habet elementum, quod est contrarium definitioni elementi. Auer. 3. de celo. tex. 65. c. 104. col. 3.
Figura est, quæ sub aliquo, vt circulus, vel aliquibus terminis, vt angulares figuræ, clauditur. Boeth. in prædicamen. char. 182.
Figura altera parte longior est, quæ quatuor habet æquales angulos, lineas autem inæquales, ita tamen vt binæ sumptæ, inuicem æquales sint. Boet. in Præ. c. 187.
Figura dupliciter dicitur, vt est quantitas terminata, & sic est id, quod est in genere quantitatis, & vt est terminatio quantitatis, & sic est in genere qualitatis. Alb. mag. in præd. char. 55. col. 4.
Figura differt a forma, quia in forma considerantur intrinsecæ superficies, in figura extrinsecæ. Alb. mag. in præd. c. 55. col. 4.
Figura non dat nisi accidentalem differentiam motui. Alb. mag. in 7. physic. tract. 2. cap. 3. char. 86. col. 4.
Figura cum alicui mobili datur vt causa sui motus, datur ei, vt causa per se, non autem, vt causa per accidens. Alb. mag. in 2. de celo. tract. 2. cap. 9. c. 52. col. 3.
Figura in materia si imprimitur tempore cuiusvis constellationis coelestis, ab ipsa constellatione coelestis figuræ aliqua vis influitur operi artis, & naturæ. Alber. mag. in 2. de miner. ex trac. 3. cap. 3. c. 142. col. 3.
Figura, quæ ab arte inducitur, est accidentalis. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 1. cap. 1. char. 13. col. 2.
Figura omnis, quæ est in inferioribus, causatur a figuris constellationum in coelestibus. Alber. magn. de nat. & orig. anim. tract. 2. cap. 7. c. 64. col. 1.
Figuræ & dimensiones non sunt principia substantiæ, nec secundum formam, nec secundum materiam. Alb. mag. 3. metaph. tract. 3. cap. 22. c. 88. col. 2.
Figura differt a forma, quia figura importat terminationem quantitatis, forma vero dat esse specificum artificiato. D. Tho. in 7. phy. l. 5. tex. 15. c. 111. col. 2.
Figura est qualitas in quantitate. Alexand. de Ales. in 5. metaph. tex. 18. c. 135. col. 3.

Figura ut ad syllogismum pertinet.

Figura prima est, cum termini tres ita se habent inuicem, vt vltimus in toto medio sit, & medium in primo, vel non sit. Arist. prior. l. 1. sec. 1. cap. 4. c. 153.
Figuræ primæ si minor est negatiua, non est syllogismus, siue vniuersalis, siue particularis sit. Arist. prior. lib. 1. sec. 1. cap. 4. char. 153.
Figuræ primæ maior semper debet esse vniuersalis, alioqui non est syllogismus. Aristotel. i. 1. prior. sect. 1. cap. 4. char. 159.
Figuræ primæ syllogismi omnes perfecti sunt, & per hanc omnes alii perficiuntur. Arist. lib. 1. prior. sect. 1. cap. 4. char. 156.
Figura secunda est, cum idem huic quidem omni, illi vero nulli inest. Arist. l. 1. prior. sec. 1. cap. 5. char. 156.
Figuræ secundæ nullus est perfectus modus, est tamen, & vniuersalis, & particularis. Aristotel. l. 1. prior. sect. 1. cap. 5. char. 156.

Figuræ secundæ syllogismus sit vniuersalis, cum medium huic quidem omni, illi vero nulli inest, et si ad verum uis fuerit priuatiuum, aliter minime. Aristotele. lib. 1. prior. sect. 1. cap. 5. char. 156.
Figuræ secundæ erit syllogismus, si maior est vniuersalis, & minor illi qualitate discrepat, siue vniuersalis, siue particularis. Arist. lib. 1. prior. sect. 1. cap. 5. ch. 157.
Figura tertia est, cum hoc quidem omni, illud nulli inest, aut ambo omni, aut nulli. Aristoteles lib. prim. prior. sectio. 1. cap. 6. chart. 160.
Figuræ tertiæ syllogismi nulli sunt perfecti. Arist. lib. 1. prior. sect. 1. cap. 6. chart. 160.
Figuræ tertiæ syllogismi non concluduntur aliter, nec affirmatiue, nec negatiue. Aristoteles lib. prim. prior. sect. 1. cap. 6. chart. 163.
Figuræ secundæ quartus modus, quo ad modos existentes necessarios, & de inesse, inutilis est, quia non sequitur conclusio necessaria. Aristoteles lib. 1. prior. sect. prim. cap. 10. char. 168.
Figurarum maxime faciens scire, prima est. Arist. poster. lib. 1. cap. 11. tex. 31. ch. 321.
Figura prima est perfectiorum rationationum. Alexand. aphrod. in 1. prior. cap. 4. char. 9. colum. 2.
Figura prima fit, cum medius terminus bis sumptus est, & de altero terminorum prædicatur, alteri subiicitur. Alex. aphrod. in 1. prior. cap. 4. ch. 9. col. 4.
Figura secunda fit, cū medius terminus de vtrisque, quæ sunt in quæstione, prædicatur. Alexand. aphrod. in pri. prior. cap. 4. char. 8. colum. 4.
Figura tertia fit cum medius terminus de vtrisque, quæ sunt in quæstione subiicitur. Alexand. aphrod. in prim. prior. cap. 4. char. 9. colum. 4.
Figura prima demonstranti, secunda dialectico, tertia sophistæ accommodata est. Alexander aphrodisi. in prim. prior. cap. 4. char. 10. colum. 1.
Figura prima, vt cōc ludat, debet vniuersalem minorem affirmatiuam habere. Alexander aphrodisi. in prim. prior. cap. 4. char. 10. colum. 1.
Figura prima sola vniuersale affirmatiuum colligit. Alexand. aphrod. in 1. prior. cap. 4. char. 11. col. 2.
Figuræ primæ Theophrastus quinque addidit modos. Alex. aphrod. in 1. prior. cap. 4. char. 13. col. 1.
Figura secunda vt sit concludens, debet maiorem habere vniuersalem, & minor diuersa a maiori in qualitate esse debet. Alex. aphrod. in 1. prior. cap. 5. ch. 13. col. 2.
Figuræ secundæ coniugationes quatuor sunt: nam vel maior vniuersalis affirmatiua minor vniuersalis, vel particularis negatiua: vel maior vniuersalis negatiua minor vniuersalis, vel particularis affirmatiua. Alex. aphrod. in pri. prior. cap. 5. ch. 13. col. 2.
Figuræ secundæ, si propositiones similis sunt qualitatis, nihil concluditur. Alexander aphrodisi. in 1. prior. cap. 5. chart. 14. colum. 1.
Figura secunda si maiorem vniuersalem affirmatiuam, maiorem particularem negatiuam habuerit, demonstratur per deductionem ad impossibile, aliter non. Alex. aphro. in 1. prior. cap. 5. ch. 15. col. 2.
Figuræ secundæ conclusiones sunt negatiuæ. Alexander aphrod. in 1. prior. cap. 6. chart. 16. col. 4.
Figura tertia vltimum locum obtinet, quia nihil vniuersaliter colligit, & captiosas rationationes concludit. Alexand. aphrod. in 1. prior. cap. 6. ch. 16. col. 4.
Figuræ tertiæ iugationes si concludere debent necesse est, vt minor sit affirmatiua, & altera illarum vniuersalis. Alexand. aphro. in 1. prior. cap. 6. ch. 16. col. 4.
Figuræ tertiæ plures sunt iugationes, quia si debet fieri conclusio, vnum tantum requiritur, in alijs duo. Alex. aphrod. in 1. prior. cap. 6. chart. 16. col. 4.
Figuræ tertiæ iugationes, vel constant ex ambabus affirmatiuis vniuersalibus, & est primus modus: vel ex ambabus vniuersalibus, altera negatiua altera affirmatiua & est

& est secundus: vel ex ambabus affirmatiuis, altera particulari, vniuersali altera, & est tertius; vel ex ambabus affirmatiuis, maiori vniuersali, minori particulari, & est quartus: vel ex maiori negatiua particulari, minori vniuersali affirmatiua, & est quintus: vel ex maiori negatiua vniuersali, minori affirmatiua particulari & est sextus. Alexand. Aphrod. in prim. prior. cap. 6. c. 17. col. 1.
Figuræ secundæ duo primi modi reciprocatis vniuersalibus negatiuis, ad primam figuram reducuntur, tertius modus ad quartum primæ reducitur; quartus ad primum. Alex. aphrod. in pri. prior. cap. 7. c. 19. col. 4.
Figura secunda aliquando ob necessitatem materiam affirmatiuam concludit conclusionem. Alex. Aphrod. in pri. prior. cap. 9. char. 21. col. 1.
Figura illa, in qua affirmatiuum vniuersale concluditur, est magis apta demonstrationi, quam reliquæ, & post ipsam illa, in qua vniuersale negatiuum. Io. gra. in pri. prior. cap. 4. char. 12. col. 3.
Figura prima maiorem vniuersalem, & minorem affirmatiuam habere debet; si aliter erunt, inutiles erunt. Io. gra. in pri. prior. cap. 5. c. 13. col. 4.
Figura secunda maiorem vniuersalem habere debet, & diuersa in qualitate esse debent propositiones. Ioan. gra. in pri. prior. cap. 5. char. 14. col. 1.
Figura tertia minorem affirmatiuam debet habere. Io. gram. in prior. cap. 5. char. 14. colum. 2.
Figuris omnibus hoc commune est, vt ambæ non sint negatiuæ, vel particulares. Ioan. gram. in prior. cap. 5. char. 14. colum. 4.
Figuræ secundæ medium de vno, quod enunciat extremo, prædicatur, tertiæ verò medium subiicitur. Io. gra. in prior. cap. 5. char. 15. col. 1.
Figura tertia omnes particulares concludit. Ioan. gram. in prior. cap. 5. char. 18. col. 2.
Figura prima maxime propria est demonstranti, quia vniuersale affirmatiuum concludit, & quia alijs non indiget ad perfectionem. Ioan. gram. in pri. post. cap. 11. char. 30. col. 1.
Figuræ tres sunt, nec plures, quoniam tres sunt rationationum species, demonstratiua, dialectica, & sophistica: demonstratiua prima figura, dialectico secūda, sophistico tertia competit. Mage. in prior. char. 47. col. 2.
Figura dicitur ordo medii inter duas extremitates. Auer. in prior. sect. 1. cap. 5. c. 57. col. 1.
Figura quarta, quam posuit Galenus, non est figura naturalis. Auer. in pri. prior. sec. 1. cap. 5. c. 57. col. 1.
Figura secunda est naturalis, quia super ipsa cogitatio humana naturaliter cadit. Auer. in prim. prior. sect. 1. cap. 5. char. 59. colum. 3.
Figuræ secundæ extremitates nō distinguuntur, nisi penes quæsitum. Auer. in pri. prior. sec. 1. cap. 5. c. 59. col. 3.
Figuræ quartæ, de qua meminit Galenus, nō est syllogismus naturalis. Auer. in pri. prior. sec. 1. c. 8. c. 63. col. 3.
Figura secunda non concludit ex duabus affirmatiuis, licet in aliqua materia concludat, quia in pluribus non sequitur. Auer. in q. logic. tex. 9. c. 367. col. 2.
Figura prima est illa, in qua qui subiectus est terminus, de alio prædicatur. Boet. de syl. cat. char. 592.
Figura secunda est, in qua medium solum prædicatur. Boet. de syl. cat. char. 593.
Figura tertia est, in qua medium solum subiicitur. Boet. de syl. cat. char. 593.
Figura secunda, & tertia, de prima figura nascitur. Boet. de syl. cat. char. 593.
Figura secunda nascitur de prima maiore propositione conuersa, tertia autem minore. Boet. de syl. cat. c. 593.
Figura prima quatuor habet modos, secunda quatuor, tertia sex. Boet. de syl. cat. char. 594.
Figuræ primæ primus modus constat ex ambabus propositionibus vniuersalibus affirmatiuis, vniuersale col-

ligens affirmatiuum. Boet. de syl. cat. char. 594.
Figuræ primæ secundus modus constat ex prima vniuersali negatiua, secunda vniuersali affirmatiua, & colligit vniuersale negatiuum. Boet. de syl. cat. char. 594.
Figuræ primæ tertius modus constat ex prima vniuersali affirmatiua, secunda particulari affirmatiua, colligens particulare affirmatiuum. Boet. de syl. cat. char. 594.
Figuræ primæ quartus modus constat ex prima vniuersali negatiua, secunda particulari affirmatiua, & colligit particulare negatiuum. Boet. de syl. cat. char. 594.
Figuræ primæ vltra quatuor modos ab Aristotele declaratos, Theophrastus, & Eudemus quinque alios addiderunt. Boet. de syl. cat. char. 594.
Figuræ primæ quintus modus fit ex duabus vniuersalibus affirmatiuis, particularem colligens affirmatiuam, vt omne b, a, omne c, b, ergo aliquod a, c. Boet. de syl. cat. char. 595.
Figuræ primæ sextus modus fit ex vniuersalibus negatiua, & affirmatiua, colligens vniuersalem negatiuam, vt nullum b, a, omne c, b, ergo nullam a, c. Boet. de syl. cat. char. 595.
Figuræ primæ septimus modus fit ex vniuersali, & particulari affirmatiuis, & colligit particularem affirmatiuam per conuersionem. Boet. de syl. cat. char. 595.
Figuræ primæ octauus modus fit, quoties ex vniuersalibus affirmatione, & negatione, colligitur particularis. Boet. de syl. cat. char. 596.
Figuræ primæ nonus modus fit ex particulari affirmatiua, & vniuersali negatiua, particularem colligens negatiuum. Boet. de syl. cat. char. 596.
Figura prima colligit vniuersale affirmatiuum, & negatiuum: particulare affirmatiuum, & negatiuum. Boet. de syl. cat. char. 596.
Figura secunda non colligit affirmatiuum, nec vniuersale, nec particulare. Boet. de syl. cat. char. 596.
Figuræ secundæ primus modus constat ex vniuersalibus negatiua, & affirmatiua: colligitur vniuersalis negatiua, & probatur per primam figuram per secundum modum. Boet. de syl. cat. char. 596.
Figuræ secundæ syllogismi ex seipsis, & si veræ sint, non probant, sed ex primæ figuræ modis implentur. Boet. de syl. cat. char. 596.
Figuræ secundæ secundus modus fit ex vniuersalibus, affirmatiua, & negatiua: colligitur vniuersale negatiuum, & probatur per primam figuram per secundum modum. Boet. de syl. cat. char. 597.
Figuræ secundæ tertius modus fit, ex vniuersali negatiua, & particulari affirmatiua, & colligitur ex particulari negatiua, & probatur per primam figuram per quartum modum. Boet. de syl. cat. char. 597.
Figuræ secundæ quartus modus fit ex vniuersali affirmatiua, particulari negatiua, & concluditur particularis negatio, & probatur per primam figuram per syllogismum ad impossibile. Boet. de syl. cat. char. 597.
Figuræ secundæ syllogismi omnes imperfecti sunt, sed per primam perficiuntur, vel per impossibile, vel via recta. Boet. de syl. cat. char. 598.
Figura tertia nunquam vniuersale concludit. Boet. de syl. cat. char. 598.
Figuræ tertiæ primus modus fit ex duabus vniuersalibus affirmatiuis: particularem affirmatiuam colligit, & perficitur per tertium modum primæ figuræ. Boet. de syl. cat. char. 598.
Figuræ tertiæ secundus modus fit ex vniuersalibus negatiua, & affirmatiua, colligens particulare negatiuum, & perficitur per quartum modum primæ figuræ. Boet. de syl. cat. char. 598.
Figuræ tertiæ tertius modus fit, ex particulari, & vniuersali affirmatiuis. colligit particulare affirmatiuum, & perficitur per tertium modum primæ figuræ. Boet. de syl. cat. char. 598.

Figuræ tertiarum quartus modus fit ex affirmatiuis vniuersali, & particulari, colligens particularem affirmatiuam, & perficitur per tertium modum primæ figuræ. Boet. de syl. cat. c. 599.

Figuræ tertiarum quintus modus fit, ex particulari negatiua, & vniuersali affirmatiua, colligens particulare negatiuum, & perficitur per impossibile. Boet. de syl. cat. char. 599.

Figuræ tertiarum sextus modus fit, ex vniuersali negatiua, & particulari affirmatiua. colligitur particularis negatiua, & perficitur per quartum modum primæ figuræ. Boet. de syl. cat. c. 599.

Figuræ primæ modi perfecti sunt, nec indigent, vt per vniuersales monstrantur. Boet. de syl. cat. c. 600.

Figuræ secundæ & tertiarum modi per primæ figuræ modos demonstrantur. Boet. de syl. cat. c. 600.

Figuras facere in potestate nostra est. nam qui mutat elocutionem, figuras mutat. Boet. de syl. cat. char. 808.

Figura in tertia tunc conclusio necessaria sequitur cum in affirmatiuis vniuersalis est necessaria, in negatiuis vniuersalis negatiua, & alia de inesse. Albert. magn. in prior. c. 110. col. 2.

Figura syllogismi est id, quod resultat ad dispositionem terminorum in duabus propositionibus, qua ablata, nulla remanet dispositio ad syllogismum. Alb. mag. in prior. char. 134. col. 2.

Figuræ primæ primus modus non potest reduci ad alias figuras, quia in ipsa tantum concluditur vniuersale affirmatiuum, nec primæ, & tertiarum affirmatiui ad secundam reduci possunt. Alb. mag. in prior. c. 141. col. 3.

Figuræ primæ secundus modus non facit scire propter quid, quia maior est negatiua, & causa, quæ est mediū, debet subijci maiori extremo, & non negari: sed per vniuersales secundæ figuræ, in quibus per causam remotam syllogizatur, potest fieri, quæ sunt demonstrationes quia. Alb. mag. in post. c. 188. col. 4.

Figuræ vt a passionibus alterantur.

Figuræ, & passiones, quæ apparent in facie, secundum similitudines accipiunt passiones, quæ enim pariter aliqd fit, vt si hoc habet quæ aliqd irascitur irascibile signum, eiusdem generis mas foemina maior est, & fortior, & extrema corporis fortiora, & crassiora, & habitus meliores, & potiores secundum omnes virtutes. Arist. physio. cap. 4. char. 338.

Filacterium est gemma eadem cum chrysolito, & eiusdem naturæ. Alber. magn. in 2. de mineral. ex tract. 2. cap. 6. char. 140. col. 2.

Filij nihil casu facere debent, sed omnia ordinate, serui vero, & bestiarum multa casu, & ad bonum commune pauca. Arist. 12. metaph. su. 3. cap. 1. tex. 52. c. 261.

Filij parentibus similes sunt, quia quod ad partes accesserit, simile est ei, quod remanet, vt semen est potentia totum corpus patris. Arist. de gen. ani. 1. cap. 19. c. 126.

Filius, qui suis parentibus similis non est, iam monstrum quodammodo est, coepit enim degenerare. Arist. de gen. anim. 4. cap. 3. char. 232.

Filij similes sunt primo patri, sed si alijs, id fit, quia omne, quod mutatur, in sibi oppositū transit, ideo, & quod in generatione non superatur, transeat in oppositū necesse est pro ea facultate, qua non superat quod generat, quia si qua est mas non potuit, femina gignitur. Sed si qua est Socrates, non patri, sed matri simile gignitur, vt enim patri mater opponitur, sic singule generantes singulis generantibus opponuntur. Infans autem motus, alij actui, alij potetia, vt si motus eius, qui generat, soluitur, primo differentia minima in motu patris transibit, mox in aui, & sic eodē modo in ceteros similis. Sic, & in feminis fit transitus: motus enim concipiētis in motu soluitur matris, si non in eū, in auiæ, & sic in superio-

res. Sed potissimum ita natura fert, vt qua. pater est simul, & superat, & superetur. parum enim discriminis est. itaque vt simul vtrunque eueniat, haud difficile est. Arist. de gener. animal. 4. cap. 3. c. 233.

Filij aui similes sunt, si motus soluitur, & quæ mas est feruetur, soluiturque; in Socratis patrem, mas erit, aut similis, & sic de alijs. Arist. de gen. ani. 4. cap. 3. c. 234.

Filiorum similitudinē ex his tribus elici ostenditur; primo quod motus alij sunt actu, alij potetia; secundo alterum degenerare in oppositū quod superatur: tertio transire in motū proximū id, quod soluitur. & si minus soluit in propinquū, si magis, in remotiore discedere, & demū ita confundi, vt nemini suorum similes sint, sed tantū cōe relinquat, vt fit homo, quia oē particulare cōsequitur oīa, cuius solutionis causa est, quod oē agens patitur ē a patiente. Arist. de gener. anim. 4. cap. 3. char. 235.

Filios eorum, qui pro patria bellando occubissent ex publico alendos esse, lege Athenis cautum erat. Arist. polit. 2. cap. 6. char. 536.

Filii nimis distare non debent ab ætate paterna; nam nec ipsis gratiam referre, nec parentes filiis adiumenta præstare possunt, nec minus proximi ad ætatem paternam esse debent, quia non est tanta reuerentia ob æqualitatem, quia querelæ ob istam quali paritatem oriuntur. Arist. polit. 7. cap. 16. c. 750.

Filiorum circa educationem lex fit, nihil orbatum natura fore educandum. Arist. polit. 7. cap. 16. char. 751.

Filij quali victu nutriantur plurimum refert, & lactis nutrimentum maxime proprium est. statim etiā a pueritia frigori assuescere ad sanitatem, & ad res bellicas vtile est. Arist. polit. 7. cap. 17. char. 753.

Filios barbari vel gelido amne natos immergunt, vel parua veste amictunt, vt Galli faciunt. Arist. polit. 7. cap. 17. char. 753.

Filij, si educati recte a parentibus sunt per sanctos, & iustos mores, boni merito euadunt, contra si fiat secus, sentient detrimentum. Arist. œconom. 2. cap. 2. c. 786.

Filiorum probitas, & multitudo interest multum, si multa iuuentus adsit, & bona; bona vero, vel ex virtute corporis, vt magnitudine, pulchritudine, robore, certatrice facultate; vel ex virtute animi, vt temperantia, & fortitudine. Arist. rhetor. 1. c. 21.

Filius, qui in nullo est similis parentibus, nec secundum speciei naturam, nec sui indiuidui figuram, est monstrum, & mirabile naturæ vocatum. Albert. magn. de animal. lib. 18. trac. 1. cap. 4. c. 153. col. 4.

Finis quot dicitur modis.

Finis est duplex, alius cuius, alius cui. Arist. de anim. 2. sum. 3. cap. 1. tex. 34. c. 623. Idem Alexan. & Eustr. in 2. poster. char. 64. col. 2.

Finium quædam videtur esse differentia; alii enim sunt operationes, alii præter has opera quædam sunt, & quorum præter actiones fines, alij sunt, in his opera ipsa operationibus censentur præstantiora. Arist. ethic. 1. cap. 1. c. 3.

Finis non est simplex, sed duplex; quorundam enim est ipsa actio, aliorum, vtus. Arist. mag. moral. 1. cap. 3. c. 277. **Finis** duplex, quod, vt felicitas: cui, vt nobis. Alex. Aphr. in 2. de anim. cap. 4. char. 51. col. 4.

Finis duplex, alius omnium optimus, & perfectissimus, alius partialissimus, & exiguus. Simplic. in 2. de cælo. tex. 66. co. 43. c. 74. col. 1.

Finis duplex, alius appetitus, vel scopus, vt sanitas, quam medicus intendit: alius in quo, hoc est curaduenit, vt sanus. Simplic. in 2. phys. char. 107. col. 1.

Finis duplex: rei, & eius, qui vtitur re. Pfellus in 2. phys. char. 13.

Finis duobus dicitur modis, de forma, & de actione. Auer. 4. de cælo. tex. 22. c. 115. col. 1.

Finis

Finis intellectus duplex: alius est finis intelligentis, & hic non est fortuitus; alius ad quem terminatur operatio propositi, & hic potest esse fortuitus. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 14. ch. 24. col. 4.

Finis duplex, in se, & in alio: finis in se est vniuscuiusque rei ratio essentialis ipsius: in alio est actio entis, prout fit passio in passiuo suo proprio, quod recipit actionem eius. Albertus magnus in secundo de cælo, tract. 1. cap. 7. char. 27. colum. 1.

Finis duplex: vltimus scilicet, qui est finis in quo quiescit mouentis intentio: & finis, circa illum, qui est terminus mouentis cuiuscunque operis ad finem illum ordinatus, & sic dicuntur fines quæcunque mouente aliquo sunt infra finem vltimum. Albertus mag. in 5. metaph. tract. 1. cap. 2. ch. 96. colum. 2.

Finis dupliciter consideratur, secundum esse, & secundum quod mouet efficientem, & materiam, & formam etiam ordinata ad eam, non est in ipsa causa, secundum quod accipitur in esse, sed potius est finis. Albertus magnus in quinto metaph. tract. 1. cap. 3. char. 99. colum. 3.

Fines alij sunt operationes, alij per operationes opera quædam constituta. Albertus magnus ethico. 1. cap. 8. char. 7. colum. 3.

Finis, cuius causa aliquid agitur, dupliciter dicitur: vno modo directe, vt medicus agit causa sanitatis: alio sicut quo, quod duobus modis intelligitur. Vno, vt intelligamus, quod finis dicitur, & subiectum habens id, cuius causa agitur, vt si medicine finis, non tantum causa est sanitas, sed etiam corpus habens sanitatem. Alio modo, vt quod finis est non tantum principale intentum, sed & illud, quo illud adipiscimur, vt medicine finis, calefacere corpus, quia a calore habetur equalitas complexionis, quæ est sanitas. Diuus Thomas in 2. de anima. lect. 7. tex. 35. char. 27. colum. 4.

Finem aliquis suum non prosequitur, ob duas causas: vel quia ignorat finem, vel quia omnia, quæ sunt ad finem, graua, & difficilia sunt. Alexander de Ales in prim. metaph. c. 3. colum. 1.

Finis duplex: rei actæ, & agentis, & sic differunt, quia finis rei actæ subiectiue est in re acta; finis agentis subiectiue est in agente, quia utilitas est in agente, & non in re acta. Alex. de Ales 5. metaph. tex. 21. c. 151. col. 1.

Finis quid est.

Finis est in his, quæ aguntur a natura, vel a mente. Arist. 11. metaph. cap. 2. c. 231.

Finis est in rebus immobilibus, est finis enim duplex, qui præexistit ante motum, vt cætrum in motu grauium, & sic est in immobilibus. alio modo qui est in mente agentis, & sic tantum est in rebus mobilibus. Arist. 11. metaph. sum. 2. tex. 38. c. 253.

Finis perfectus, nihil aliud est, quam felicitas. Aristotel. mag. moral. 1. cap. 3. ch. 276.

Finis omnis, aut re bonum est, aut specie. Alexan. aphro. in quarto metaphysicor. vel secundum latin. 5. co. 6. chart. 129. colum. 2.

Finis, vt finis impartibilis est. Alexander & Eustrat. in 2. poster. c. 71. colum. 2.

Finis in brutis est sensus, in hominibus sapientia, & prudentia. Them. de som. & vig. cap. 10. c. 97. col. 2.

Finis est causa formæ, vbi forma distincta est a fine. Simplic. in 2. phys. text. 9. char. 138. colum. 1.

Finis maxime naturalis est, quem sibi tanquam scopum proponit natura, vt aliud faciat quale ipsum est. Ioan. grammat. in 2. de anim. tex. 35. char. 45. colum. 1.

Finis est semper melius, & præstantius his, quæ conducunt ad finem. Eustr. in pri. ethico. char. 6.

Finis rerum, quæ a voluntate dependunt, multoties est bonum, & non est in rei veritate; in naturalibus vero, est

bonum verum. Auer. in phy. 2. tex. 31. c. 29. col. 2.

Finis generationis alter est a fine rei generatæ. Auer. in phy. 2. tex. 70. char. 35. col. 2.

Finis est causa causarum, cum aliarum reperiantur causa ipsius. Auer. in epitom. metaph. tract. 3. c. 177. col. 4.

Finis aliarum rerum est agere tantum. aliarum est pati. Auer. metaph. 9. tex. 16. char. 114.

Finis significat agens significatione necessaria, vt motum mouens. Auer. de sub. orb. cap. 2. c. 4. col. 3.

Finis est initium cogitationis, & vltimum operis: res vero iuuantes sunt, vltimum cogitationis, & initium operis. Auer. pri. rhetor. trac. 2. cap. 8. c. 34. col. 3.

Finis solum est vere illud, quod est bonum naturæ, & causæ. Alb. magn. de princ. mot. proces. tractat. 2. cap. 1. char. 181. colum. 1.

Finis vltimus est perfectio, & bonitas causæ primæ, quæ omnimode actu est, & non potestate, sed consecutio eius in parte cuiuslibet sui proportionata est in potentia, quæ prima causa immobilis est in se, cum nihil sui sit extra ipsam, sed mouet omnia alia, quæ sui consecutionem habent extra se secundum aliquam participationem suarum bonitatum. Albert. mag. metaph. 3. trac. 3. cap. 19. c. 87. col. 4.

Finis in natura, alius est generationis, alius naturæ generantis. Albert. magn. in 5. metaphysic. tractat. 1. cap. 3. char. 99. colum. 3.

Finis est vltimum, cuius causa sit omne, quod fit. Albert. mag. metaph. 5. tract. 4. cap. 1. c. 111. col. 2.

Finis in arte, alius est operis, vt domus, & alius in quo quiescit operatio operantis. Alber. mag. in 5. metaph. trac. 1. cap. 3. c. 99. col. 3.

Finis non est principium, nisi vt est in intentione mouentis. D. Tho. 12. metaph. 1. 4. tex. 21. c. 851.

Finis est prior perfectione ipsius, quæ sunt ad finem, & actus est finis potentæ, & non econuerso. Alexan. de Ales in 9. metaph. tex. 15. c. 270. col. 4.

Finis semper est nobilior eo, quod est ad finem. Alex. de ales 12. metaph. tex. 36. c. 342. col. 4.

Finis vt causa.

Finis non est omne vltimum, sed quod optimum. Arist. phys. 2. su. 2. cap. 2. te. 23. c. 35.

Finem, quæcunque habent, agunt per finem. Arist. phys. 2. cap. 3. tex. 78. char. 48.

Finis consideratio ab antiquis, non simpliciter, sed per accidens facta fuit. Aristot. prim. metaph. ex sum. 2. cap. 5. te. 10. c. 21.

Finis, & efficiens sunt opposita. Arist. 3. metaphysic. ex su. 2. cap. 1. tex. 3. char. 43.

Finalis causa est optimum, & aliarum causarum finis, sed nihil differt, an bonum re vera, an apparens bonum. Arist. 5. metaph. cap. 2. te. 3. c. 86.

Finis nostri cognitio magnū ad vitam momentum affert; nam vt sagittarij si scopū habeant magis bonū, & honestum assequi possumus. Arist. ethic. 1. cap. 2. c. 4.

Finis optimus, quod perfectum videtur esse, & ideo videndum, an vnus sit finis, vel plura; & si plura, quod perfectissimum: illud enim sequendum est, & huiusmodi videtur felicitas; hanc enim propter seipsam semper, & nunquam ob aliud expetimus, & ob ipsam honorem, voluptatem, mentem, & virtutem expetimus. Arist. pri. ethic. cap. 7. char. 13.

Finis cuiuscunque operationis est, qui secundum habitū existit. Arist. 3. ethic. cap. 7. c. 66.

Finis singula diffiniuntur. Arist. 3. ethic. cap. 7. c. 66.

Finium præstat perfectus imperfecto, & perfectus est, cuius accessu nullo amplius nobis opus est. Arist. mag. mor. pri. cap. 3. c. 276.

Finem nemo eligit, sed ea, quæ sunt ad finem. Aristotel. moral. eudem. 2. cap. 10. c. 402.

Finis natura semper bonus est. Aristot. moral. eudem. 2. cap. 11. char. 406.
Finis quanto finem excedit, tanto effectum effectuum excedit. Alex. Aphrod. in 3. Topic. cap. 1. c. 38. col. 3.
Finalis causa in immobilibus non est. Alex. Aphrod. in 2. metaph. vel apud Lat. 3. co. 14. c. 58. col. 2.
Finis vniuersi cuiusque gratia eorum, quæ ad finem pertinent effectio in actionibus consistit, & in effectiuis, actiuisq; scientijs, in quibus effectio, & actio inest, in ijs, & motus habetur. non igitur in immobilibus est causa finalis, quæ sua natura, & simpliciter bonum est. Ale. Aphr. in 2. metaph. vel apud Lat. 3. co. 14. c. 58. c. 2.
Finis omnibus alijs causis perfectior est, & ultimo appetitur, & primo bono propinquior est. Alexand. & Eustr. 2. phy. c. 63. col. 2.
Finalis causa cognitio est principalissima ad scientiam. Simpl. in 2. phy. char. 108. col. 2.
Finis, gratia fiunt ea, quæ fiunt, non tamen sine materia, & non materia, vt causa principalissima, sed sine qua non. Simpl. in 2. phy. tex. 88. c. 136. col. 2.
Finis peculiare id est, efficere, vt quæcunque primum attingit, firmiter sibi hæreant. Simpl. in 4. phy. c. 11. c. 191. col. 2.
Finis gratia quidquid fit, putandum est fieri. Ioan. Gram. de gener. anim. lib. 1. cap. 1. char. 1. col. 2.
Finis, & forma in naturalibus idem habet. Ioan. Gram. de gener. anim. lib. 1. cap. 1. c. 1. col. 2.
Finis omnibus nomen ponit rebus, ab ipsoque omnia denominare par est. Ioan. Gram. in 2. de anim. tex. 42. char. 47. col. 1.
Finem quæcunque præcedunt, sunt propter finem. Auer. in phy. 2. tex. 29. c. 28. col. 4.
Finis non inuenitur, nisi quando inuenitur illud, cuius est finis. Auer. in phy. 4. tex. 42. c. 65. col. 4.
Finis rei non est de natura rei. Auer. 4. phy. c. 129. chart. 92. colum. 4.
Finis indiuisibilis est, & differt ab eo, cuius est finis. Auer. phy. 6. tex. 32. char. 122. col. 1.
Finis transmutationis, si dicitur transmutatio, dicitur æquiuoce. Auer. phy. 6. tex. 32. c. 122. col. 1.
Finis inueniri nequit sine eo, cuius est finis. Auer. phy. 6. char. 129. colum. 4.
Finem qui destruit, destruit ea, quæ sunt ad finem. Auer. phy. 8. tex. 24. c. 164. col. 4.
Finium diuersitas est in causa diuersitatum actionum. Auer. 2. de celo. tex. 65. c. 67. col. 2.
Finis melior est, alijs causis, quia alia causa sunt propter finem. Auer. in 3. metaph. tex. com. 3. char. 20.
Finis dicitur causa principaliter; eo quod est causa causarum, quia propter illud mouetur efficiens, & propter illum mouetur materia, & illam attingit forma rei per aliquem modum. Alb. mag. in 1. phy. tract. 1. cap. 5. char. 2. col. 3.
Finis vtitur metaphysicus; in demonstrando, vt est efficiens vltimum intentum, quia reliqua famulantur. Albert. mag. in 3. metaph. trac. 3. cap. 2. c. 84. col. 1.
Finem non cognoscit non tendunt in finem, nisi vt directa ab aliquo cognoscente. D. Thom. in 2. phy. lec. 12. tex. 75. c. 27. col. 4.
Finis tantum habet rationem causæ, in quantum mouet agentem. D. Tho. in 3. phy. l. 5. tex. 22. c. 35. c. 4.
Finem aliquem qui desiderant, a prosecutione finis ex aliqua causa sæpe retardantur, vel propter difficultatem perueniendi, vel propter alias occupationes. D. Tho. 1. metaph. lec. 1. c. 4.
Forma est causa, quia perficit rationem quidditatis. D. Thom. in 5. metaph. l. 2. tex. 2. c. 259.
Finis causalitas consistit in mouere agens, & prestare ipse medijs in finem ordinem ad ipsum, quod mouet, vt in potentia; existens actualiter tamen apprehensum. D. Thom. 5. metaph. lec. 2. tex. 2. c. 260.

Finis & si sit vltimus, in quibusdam, tamen in causalitate semper est prior. D. Tho. 5. metaph. l. 2. tex. 2. c. 264.
Finis dicitur causa causarum, quia est causa causalitatis in omnibus rebus. D. Thom. 5. metaph. lec. 2. tex. 2. char. 264.
Finis non solum vltimum esse debet, sed etiam cuius causa sit aliquid. D. Tho. 5. metaph. lec. 18. tex. 21. c. 371.
Finis, & forma in generatione incidunt in idem numero. D. Tho. 5. metaph. l. 3. tex. 7. c. 417.
Finis vnus est hominis, vt homo, propter vnitatem nature humanæ. D. Tho. ethic. 1. lec. 9. c. 9. col. 2.
Finis est causa causarum, & nobilissima inter omnes causas, & principales, quæ scientiæ finem considerat, & principalissima est. Alex. de Ales metaph. 1. c. 3. col. 1.
Finis maiorem bonitatem habet in se, quam ea, quæ sunt ad finem. Ale. de Ales in 1. metaph. c. 3. col. 4.
Finis mouet agentem, ergo principalior est causa agente, & per consequens, causa materiali, & formali, quia agens mouet materiam ad formam. Ale. de Ales in 1. metaph. c. 8. col. 4.
Finis, & bonum conuertuntur. Ale. de Ales in 1. metaph. c. 12. col. 1.
Finis sub esse intentionali mouet agentem, vel sub esse naturali fit ab agente. Alexand. de Ales in prim. metaph. c. 12. col. 2.
Finem tractabant antiqui per accidens, quia non vt finis, sed vt rationem formæ habebat, de ipso tractabant. Ale. de Ales in pri. metaph. c. 24. col. 1.
Finis non possibilis terminari ociosus est. Ale. de Ales in 2. metaph. c. 41. col. 3.
Finis, & bonum sunt idem, quia perfectio rei idem quod finis. Ale. de Ales in 2. metaph. c. 43. col. 3.
Finis est terminus motus, quia de ratione causæ finalis est, quod habeat quandam prioritatem respectu agentis, & quandam posterioritatem. Alexan. de Ales in 3. metaph. tex. 3. c. 53. col. 1.
Finis omnis non est acquisitus per actum, & est terminus actus, quia prima causa finis est totius vniuersi, quia, vt agens, præcedit omnem actum cuiusque agentis, & finis terminat omnem actum, ita tamen, vt non acquiratur per actum. Alexand. de Ales in 3. metaph. tex. 5. c. 53. col. 1.
Finis & id, quod est finis, differunt. Ale. de Ales in 3. metaph. tex. 3. c. 53. col. 3.
Finis quo ad suam causalitatem non est ab agente, sed quantum ad suum esse. Ale. de Ales in 5. metaph. tex. 2. char. 105. colum. 2.
Finis vltimus habet rationem infiniti boni, quia bonum, quod est in quocunque fine dato, est in sublimiori modo in vltimo fine. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 22. c. 150. col. 2.
Finis inclinatur per bonitatem, quæ est in potentia, vt agens agat per formam suam. Alexand. de Ales in 5. metaph. tex. 22. c. 150. col. 2.
Finis ratio postulat, vt terminet operationem, & terminet intentionem agentis. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 21. c. 151. col. 1.

Finis artium, actionum, & ciuitatis.

Finis artium, quæ architectonicæ habentur, magis quam reliqui expetendi sunt. Aristotel. ethicor. prim. capit. chart. 4.
Finis actionum, siue operationes sint, siue præter ipsas, opera quædam sint, nihil interest. Aristotel. ethicor. prim. cap. 1. char. 4.
Finis suuorati est vtile, & noxium; iudici iustum, vel iniustum: ostentatio honestum, inhonestum. Aristotel. rhetoricor. 1. c. 16.
Finis ex rhetorica non est nisi propter animam, non propter ens in se. Auer. in 2. de celo. tex. 34. c. 55. col. 2.
Finis

Finis pro finito.

Finis propinquus ciuitatis in qualibet republica diuersus est, & secundum hunc finem diuersum distinguuntur principatus, vno modo secundum distinctiones finis secundum se, & sic diuersi sunt fines principatus, exercitus, & iudicii: alio modo secundum distinctionem, vt homines diuersimode se habent ad illum finem, ita vt finis sit vnus secundum rem, sed quia homines aliter se habent ad illum finem, principatus, distinguitur, vt principatus, ornatus mulierum, puerorum, & virorum. D. Tho. 4. polit. lec. 13. ch. 67. c. 3.

Finis proprietates.

Finis semper melior est, ac præstantior his, quæ conducent ad finem. Eustr. 1. moral. cap. 6.
Fines quorum differunt, & principia differunt. Ioan. Gram. 3. phy. tex. 18. char. 54. col. 1.
Finis, & id, quod est propter finem, sunt relatiua. Auer. 2. phy. ex media expos. c. 201. e. col. 4.
Fines aliquando sunt actiones tantum, aliquando actiones in passiuis. Auer. 2. de celo. tex. 17. c. 50. col. 2.
Finis non separatur a finito. Auer. 2. de anima. tex. 22. chart. 130. colum. 4.
Finium gradus proportionatur gradibus agentium. D. Thom. ethic. 1. lec. 9. char. 9. col. 2.
Finem oportet esse non ignotum ad hoc, vt absque errore operationis dirigatur ad finem. D. Thom. ethic. 10. libr. 6. chart. 17. colum. 1.
Finis vltimi cognitio est homini necessaria. D. Thom. ethic. 1. lec. 2. char. 3. col. 1.
Finis hoc requirit vt sit vltimum, & optimum. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 22. c. 49. col. 3.

Finis vt figurarum terminus.

Finis qui habetur in magnitudinibus, semper prior est eo, cuius est finis, ab eoque vno interuallo vincitur. Alex. Aphrod. in 4. metaph. vel secundum Lat. 5. com. 14. ch. 139. col. 2.
Fines corporum diuersantur secundum naturam diuersitatum corporum. Auer. in phy. 4. tex. 36. c. 64. col. 1.
Finis, & principium in circulo sunt vnum subiecto, & duo ratione, sed in linea recta sunt duo, & subiecto, & ratione. Auer. phy. 8. tex. 73. c. 189. col. 4.

Finis librorum Aristotelis, & eius philosophiæ.

Finis Aristotelicæ philosophiæ, est nosse omnium opificem causam sempiternam, eodemque modo semper se habentem. Ammon. in præd. c. 3.
Finis philosophiæ moralis est ipsa per virtutes perfectio; contemplatiuæ autem consensus ad vnum rerum omnium principium, ambarum finis felicitas, ad quam qui peruenit non homo, sed Deus dici potest. Simpl. in prædic. char. 2.
Finis vltimus libri prædicamentorum est, vt ex ordinatis ratio accipiatur compositionis, ad enunciationem, quæ sola inter orationes verum significat, & vltior adhuc finis est, vt ex compositis eliciatur collectio vnius ex altero, per quam accipiatur scientia contentiæ compleri, quod est ignotum. Albert. mag. in prædic. char. 33. col. 2.
Finis propinquus libri prædicamentorum est, quod est terminus operis, vt scientia habeatur ordinabiliū secundum omne genus secundum quod potest esse diuersus modus prædicandi, & ordo prædicabilis ad subiectum, de quo prædicatur. Alb. mag. in præd. c. 33. col. 2.
Finis libri de interpretatione est constituere orationem interpretatiuam de re sub sermone, veram interpretationem, & perfectam faciente. Albert. Magn. in Periherm. char. 79. col. 4.

Finis finitis sumpta finita sunt omnia. Aristot. tel. post. lib. pri. cap. 17. tex. 34. char. 332.
Finis sunt, quæ in eo quod quid est, prædicantur. Aristot. post. lib. 1. cap. 17. tex. 34. c. 332.
Finitum corpus omne absimitur a corpore finito. Aristot. phy. pri. ex su. 2. cap. 2. tex. 37. c. 14.
Finis semper eisdem accidentibus melius est accipere, quam infinita. Aristot. phy. 8. cap. 5. tex. 48. c. 218.
Finis pars est finita. Aristot. pri. de celo. tex. 37. c. 256.
Finitorum nihil habet virtutem infinitam, nec infinitorum virtutem finitam. Aristot. pri. de celo. tex. 71. c. 265. celo. cap. 1. tex. 21. c. 316.
Finis, & continens honorabilius est, quam finitum, hoc enim materia est, illud autem substantia constitutionis est. Aristot. 2. de celo. su. 4. cap. 1. tex. 74. c. 318.
Finitum est id, ex quo fit eorum, quæ generantur vnumquodque. Aristot. prim. de gener. & corrup. cap. 7. text. 16. chart. 390.
Finitum esse nihil aliud est, quam extrema habere, & quod extrema habet, vt ad aliquod ea habeat non est necessarium. Aristot. Xenoph. Zen. & Gor. char. 927.
Finis non semper finito est magis ens, sed cum abstractum ab ipsa natura seipsum infert. Sir. in 2. metaph. vel 3. chart. 37.
Finitarum rerum finitæ sunt vires, infinitarum infinitæ. Them. in 5. phy. c. 82. char. 30. col. 3.
Finitum & infinitum multitudine differt ab infinito, & finito magnitudine. Simp. in pri. phy. c. 6. col. 1.
Finitum, & infinitum de his, quæ quantitatem habent, dicuntur. Simpl. in 3. phy. c. 25. c. 160. col. 2.
Finitum omne diuiditur infinita æqualia inter se numero. Simpl. in 6. phy. c. 356. col. 1.
Finitum omne quantiscunque sublatis, demptisque æqualibus finitis consumitur. Ioan. Gram. in 4. phy. cor. char. 76. colum. 2.
Finitum, & infinitum non dicuntur, nisi de quanto non de fine quanti. Auer. in phy. 1. tex. 18. c. 17. col. 4.
Finitum necessario est, quod componitur ex partibus finitis numero. Auer. 6. phy. tex. 20. c. 119. col. 1.
Finitum est omne, quod consumitur a mensuratione finiti. Auer. 6. phy. tex. 20. char. 119. col. 1.
Finitum necessario est, quod compositum est ex partibus finitis in magnitudine, & numero æqualibus. Auer. phy. 6. tex. 60. c. 130. col. 4.
Finitum idem est, quod componitur ex finitis. Auer. phy. 6. tex. 60. c. 131. col. 3.
Finitum est quidquid mensuratur a sua parte. Auer. phy. 6. tex. 61. char. 131. col. 3.
Finito quod perficitur, melius est, vt inueniatur per finitum. Auer. 8. phy. tex. 48. char. 177. col. 2.
Finitum, & infinitum de corporibus dici potest. Auer. phy. 8. tex. 78. char. 194. col. 2.
Finito cuiuslibet dispositio est habere principium, & finem. Auer. 1. de celo. tex. 36. char. 13. col. 4.
Finitum non inuenitur in rebus, nisi propter formas earum, non propter quantitates. Auer. 4. de celo. tex. 40. char. 123. col. 4.
Finitas, quæ inest corporibus propter formas materiales in eis existentes, est in causa corruptionis. Auer. ex paraphr. 1. de celo. tex. 112. c. 135. col. 2.
Finitum essentialiter non componitur ex infinitis. Alb. mag. in poster. char. 195. col. 4.
Finitum omne absimitur finito quocunque semper accepto. D. Tho. in 3. phy. l. 10. tex. 60. c. 42. col. 3.
Fissibilia sunt, vt lignum, non fissibilia, vt fictile. Aristot. meteor. 4. sum. 2. cap. 2. tex. 47. char. 581.
Fissibile est, quod potest diuidi ad plus, quam diuidens diuidit; non, fissibile est, quod hoc pati non potest.
 Ii 3 Arist.

Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. tex. 47. char. 581.
Fissibile nullum est molle simpliciter, nec omnia dura sunt fissibilia, sed quæ humida sunt non impressibilia, nec fricabilia. & hæc sunt, quæ secundum longitudinem habent meatus, secundum quos uniuntur inuicem, sed non secundum latitudinem. **Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. tex. 47. c. 581.**
Fissibile illac est, vel secundum longitudinem, si il ac sunt multæ vnum, si autem latitudines sunt multæ vnum, illac diuisibile est. **Aristotel. meteor. 4. sum. 2. cap. 2. tex. 47. char. 581.**
Fistula est organum vniuersaliter, quod sonat per expulsionem spiritus. **D. Tho. 8. polit. l. 2. c. 131. col. 2.**
Fit aliquid, aut per se, aut per accidens, medicus enim vt medicus per se medetur, per accidens autem ædificat, non vt medicus, sed vt ædificator. **Aristotel. physic. 1. cap. 4. tex. 74. char. 25.**
Fit aliquid ex eo, quod est secundum accidens: nam si animal fit ex animali, non fit ex animali, vt animal, sed nõ quatenus est animal. **Arist. physic. 1. cap. 4. tex. 77. c. 26.**
Fit vnum quodque ex contrario, & omnis delatio in contrarium est. **Arist. de gener. animal. 4. cap. 1. c. 228.**
Fit aliquid ex non ente actu, sed ex ente in potentia. **Arist. 4. metaph. cap. 2. tex. 20. char. 74.**
Fit aliquid ex aliquo multis modis, vt ex efficiente, ex imperfecto perfectum, ex partibus totum, vt ex contrarijs contraria, vt aliquid post aliud. **Alex. Aphrod. in 1. metaph. cap. 68. c. 34. col. 1.**
Fit ex alio quoduis multis modis, vno modo, vt ex materia, vt scammum, ex ligno: alio, vt ex contrario in contrarium, vt ex immusico musicum: tertio vt ex signo, cum ob id cognoscimus aliquid fieri, quo cognito nos aliquid facimus, & omnibus his modis principium motus habere oportet, vel in seipsis, vel in duobus victimis, aut extrinsece, vt in primo. **Albert. mag. de anim. l. 15. trac. 2. cap. 4. c. 139. col. 3.**
Fit aliquid ex aliquo, dupliciter: vel quod mutatur ordo prioris ad posteriorum, & tunc oportet, quod posterior sit perfectio priorum: vel vt ex aqua fit aer. **Alb. mag. in 2. metaph. cap. 7. c. 75. col. 4.**
Fit aliter aliud ex potentia materiæ, & aliter ex contrario, vel ex priuatione. fieri aliquid ex potentia materiæ est fieri per se: ex contrario de priuatione fieri, est ipsum contrarium per priuationem corrumpi. **Alex. de Ales in 2. metaph. c. 43. col. 1.**
Flamma est fumus ardens. **Arist. de gener. & cor. sum. 2. cap. 1. tex. 28. c. 451.**
Flammæ accense, sydera cadentia, trabes, & capræ omnia sunt idem, & per eandem causam; differunt autem ipsæ magis, & minus. **Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 1. char. 459.**
Flamma est spiritus sicci ardor. **Arist. meteor. 1. sum. 2. cap. 1. char. 460.**
Flammarum ardentium, syderum cadentium, trarium, & huiuscemodi omnium generatio non est exustio, sed segregatio ab expulsiõne. **Arist. meteor. 1. su. 2. cap. 1. char. 462.**
Flammæ accensio, sydera cadentia, & reliqua huiuscemodi oia sub Luna fiunt. **Arist. meteor. 1. su. 2. cap. 1. c. 462.**
Flamma propter continuum humidum, & siccum quod permutatur, fit, & non aliter non eadem existens. **Arist. meteor. 2. sum. 1. cap. 2. char. 496.**
Flamma lignorum viridum est rubea, quia fumo multo mistus est ignis fulgidus existens, & albus. **Arist. meteor. 3. sum. 2. cap. 3. c. 549.**
Flamma est spiritus, aut fumus ardens. **Arist. meteor. 4. sum. 3. cap. 2. tex. 48. char. 383.**
Flammeo qui sunt colore, maniaci sunt, quia in corpore, quæ sunt vehementer calefacta, flammeum habent colorem. Qui autem extreme calefacti maniaci sunt, **Arist. physiogn. cap. 10. char. 352.**

Flammeus color quibus est circa pectus, difficilis iræ sunt, referuntur ad passionem; iratis enim accidunt, quæ sunt circa pectus. **Arist. physiog. cap. 10. c. 352.**
Flamma minus calida est ferro ignito, non frigidi mistione, sed propter materiæ soliditatem, & resistentiam. **Alex. Aphrod. in 2. natur. q. cap. 17. char. 8.**
Flamma, cum sit fumus ardens, minime perspicua est, & translucida: terrestre enim in se permixtum habet. **Alex. Aphrod. in 2. de anima. cap. 39. c. 51. col. 2.**
Flammulenta quadantenus naturam ætheris, & quinti elementi participant, ac ea cognatione aerem sibi admotum, aut aliud perspicuum corpus illuminant, quod nocturno magis, & non die, quia magis lumen abest. **Them. in 2. de ani. cap. 24. tex. 72. c. 75. col. 4.**
Flammæ segregari ab oculis hominis, narrat Theophrastus. **Simpl. in 3. de celo, tex. 33. co. 30. c. 91. col. 1.**
Flamma, vt est propinqua lignis, est fumosa, vt longius abest, est lucida, sic intelligentia, vt comparatur primæ causæ, est lucida, vt adhæret orbi, est obscurior. **Alber. mag. in 1. phy. ex 3. trac. cap. 11. c. 12. col. 2.**
Flammam præbere possunt omnia, quæ non sunt humida, sed vaporabilia. **Alb. mag. in 4. meteor. trac. 3. cap. 19. char. 151. col. 3.**
Flamma multa corrumpit paruam, quia consumit humidum, quod erat nutrimentum minoris. **Pet. de Au. de long. & breui. vit. l. 3. c. 61. col. 4.**
Flatus diluculo nati sunt incipere flare. **Arist. meteor. 2. su. 3. cap. 2. char. 526.**
Flatus putredinem prohibent, operimentum flatum ardet. **Arist. de gener. anim. 5. cap. 5. char. 280.**
Flatus non nisi motio aeris est. **Arist. proble. sect. 26. num. 2. char. 580.**
Flatus tropicos, id est, quos versarios, aut reciprocos vocamus quod mouet? an eadē ratio est, qua euripi mari reciprocante agitantur? nã, & mare, & aer eatenus fertur, quatenus pfluere licet: deinde cum obice quadã amplius prograffandi licetia his tollitur q per terrã pergunt, qã parũ habent valida primordia suæ motionis, reciprocantur. **Arist. proble. sect. 26. num. 7. ch. 581.**
Flatum omnium genera in vêtos aduersos, aut dextros mutari solent. **Arist. probl. sect. 26. nu. 15. c. 583.**
Flatus cur hiberno tempore veniunt parte exortiuâ, æstiuo occidua? An vbi Sol amplius non vincit, aer libere profluit. cum igitur nobis occidit, nubes relinquit, quibus fauonij prodeunt: & cum incolis inferioris hemispherij oritur, spirituum illis parte exortiuâ producit, contra cum in parte inferiori occidit, fauonios illis, subfolanos nobis confectante aere facit. Vnde fit, vt si quem alium ventũ occuparit, augeat, eo scilicet, quod non nihil adiunxit. **Arist. proble. sect. 26. nu. 23. c. 585.**
Flatus anniuersarii cur eodem tempore atque modo afflare; semper solent, & cur desinente die desinant, noctuque nõ spirant? an id quidem ipsum, quoniam nix liquefieri cessat a Sole cum vesperscit, totaque nocte manet in domita. tunc enim est tempus spirandi, cum Sol vincere, & resoluere glaciem ad Aquilonem positam coepit. **Arist. probl. sec. 26. nu. 53. c. 594.**
Flatus de ortu mane hiberno tempore cur spirare, æstiuo de occasu post meridiem conueit? quia flatus, qui nobis æstiuo veniunt, hiberno his spirant, qui oppositum terræ hemispherium inhabitant. **Arist. proble. sect. 26. num. 56. c. 595.**
Flatus futuri indicium cur datur, cum per aerem multæ feruntur araneæ? quia post imbres, atque hiemes araneæ vniuersim inferuntur. opus enim suum araneus tunc exequitur, cum cœlum serenum est, & oculit se impatiens frigoris, cum hiems vrget, tractusque afflatu nimium, eruit filum: post imbrem autem flatus magna ex parte oriri solitum est. **Arist. proble. sect. 26. nu. 63. char. 598.**
Flatus, qui in aere spirant, ventos, auras, & spirationes dicimus,

dicimus, quæ ex humore procedunt. **Arist. de mundo. cap. 3. char. 816.**
Flando cur calida refrigerare, & frigida tepescere possimus? quoniam nostra respiratio calida est, spiritus qui ore profluit, qualitatem abolere contrariam potest, calida vero refrigeramus eo quod calidam etiam qualitatem mouerimus, atque digesserimus. **Alexander aphro. problem. 1. num. 65. chart. 686.**
Flau magnanimi sunt, referuntur ad leones, **Arist. physiog. cap. 10. char. 352.**
Fleibile, & lachrimabile est omne, quod fit contra naturã. **Alex. de Ales in 2. metaph. chart. 47. col. 2.**
Flegmatis materia proxima sunt dulcia, aut crassa. **Arist. 8. metaph. cap. 6. tex. 1. char. 168.**
Flegmatici æstate acutius speculantur, & sunt facilius dementes hieme. **Alber. mag. in sex princ. c. 73. col. 1.**
Flegma est humiditas non nutritiã, sed exterius fluens per nares. **Alber. magnus de som. & vig. lib. 1. tract. 2. cap. 9. chart. 31. colum. 1.**
Flegma est humor, quem non perfecte digerit calor naturalis impeditus superfluitate aquositate eius, aut quia calor naturalis debilis est, & impotens ad decoctionem completam, & hoc, vel est flegma naturale, aut innaturale: naturale est, quod calore naturali digerente aliquando fit sanguis; innaturale, quod calore corrumpente aliquando fit febris materia; in primo differt a ceteris humoribus, qui nunquam fiunt sanguis; in secundo conuenit cum eis. **Albert. magn. de anima. libr. 3. tract. 2. cap. 3. char. 41. colum. 2.**
Flegma naturale licet ex defectu digestionis generetur, & sit ita complete digestum, tamen intentione naturæ sic formatur, & in sanguine fluit ad mēbra propter tres causas, quarum duæ sunt necessitatis, tertia utilitatis. Prima, quia calor naturalis cum nõ habet aliqua de causa sanguinem, in quem agat, quia in aliquo loco sit retentus, non consumat substantiam illius membri, sed in flegma agat. Secunda, quia sit nutrimentum quorundam membrorum flegmaticorum, quæ puro nutriri nequeunt sanguine, vt cerebrum, oculi, nerui. Tertia, vt cum sanguine decurrens adhæreat iuncturæ membrorum, quibus frequentes, & fortes motus excitantur, ne calorem qui per motum excitatur, exsiccata durefcat, & inhabilia fiant ad operationes, quas ob causas proprium receptaculum flegmati non fecit natura, vt cholerae & melancholiae. **Albertus magnus de anima. libr. 3. tract. 2. cap. 3. ch. 41. col. 2.**
Flegmatis innaturalis 9. sunt modi. Primus est, quod sit insipidum si est solum, sed si additur calor aliquis sanguinis, est dulce, & mollis sapore habere videtur. hic generatur a frigiditate cerebri ex subtili sanguine ibi delegato. Secundus est, quod est valde subtile, & aquosum, vt id, quod sanguini supernatat, hæc est ipsa sanguinis aquositas indigesta. Tertius est, cum est diuersitas in substantia, sensu, & virtute, ita vt vna pars est spissior alia, & alterius gustus, quam alia, quod mucilaginosum appellatur. Quartus est, cum in essentia diuersificatur, non secundum spissitudinem, & tenuitatem, sed vbique in partibus insipidum inuenitur, & vocatur crudũ in reumatibus, & catarrhis & vomitibus. Quintus est, quod est grossum valde secundum totam essentiam, & valde pissum, quod fit, quia diuisio poris, & iucturis detinetur, & ex ipso euaporauit subtile aqueum, & tale efficitur, quod est in nodis flegmaticis, qui apparent in capitibus hominum. & aliquando efficitur, vt gipsus lapis. Sextus est, flegma subtile inspissatum per frigiditatem, & vitreum vocatur. Septimus est, flegma salsum, quia partes quædam cholerae adustæ amaræ aquositate flegmatis miscentur, qua amaritudine confusa a flegmate oritur sapor salus. Octauus est, flegma acetosum, quod ex duplici fit causa, primo cum ex se magis ebullit euolantibus

ipsum partibus remanet acetosum; alia causa est cum aliquid cholerae nigrae admiscetur, quæ ipsum reddit acetosum. Nonus vocatur ponticum, quod fit, vel per frigiditatem propriam, vel cū aliquod melancholie ingreditur. **Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 40. c. 3.**
Flegma est quadruplex in substantia aquosa, mucilaginosa, sub quo comprehenditur crudũ, vitreum, & gipseum. **Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 40. col. 3.**
Flegma in sapore est quadruplex, salsum, acre, ponticum, & insipidum, ad quæ reducitur dulce. **Alb. magn. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 3. c. 40. col. 3.**
Flegmatis efficiens causa est, quæ est in epate caliditas diuina. materialis est id, quod de cibis, & potibus est grossum, humidum, & viscosum, & frigidum: formalis est digestio deficiens a complemento: finalis est necessitas, qua indiget natura & utilitas, quæ affert corpori. **Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 4. c. 42. col. 3.**
Flegmaticus piscis est ille, qui flegmati viscoso, vt albumen oui, est similis. **Alb. mag. de ani. l. 4. tract. 1. cap. 1. ch. 45. colum. 4.**
Flegma naturale est materia sanguinis. **Alb. magn. de ani. l. 12. tract. 3. cap. 2. c. 112. col. 1.**
Flexibilia sunt, & directibilia, vt arundo: inflexibilia vt fistile, & lapis. **Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 7. tex. 44. c. 578.**
Flexibilia & directibilia sunt, quorum corporum potest longitudo in rectum ex circumferentia transmutari. **Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. te. 44. c. 574.**
Flexus omnium ex carnes sunt. **Arist. de partib. anim. 3. cap. 9. ch. 492.**
Flexus est e recto ad curuum, aut ad angulum mutatio, & directio est ex alterutro horum ad rectum. **Arist. de ani. inces. cap. 7. ch. 571.**
Flexu non existente, nec progressio, nec volatus, nec natatus essent. **Arist. de ani. inces. cap. 7. c. 571.**
Flexus omnis, vel directio fit in puncto, cui naturali puncto naturalem diuisionem concedunt. **Mich. ephes. de ani. inces. c. 59. col. 2.**
Flexibilia sunt illa, quæ possunt a rectitudine redire in flexibilitatem, vt virgæ humidæ. **Auer. meteor. 4. cha. 212. colum. 3.**
Flexio est motus ad terminos alienos: rectum, quod fit, & mouetur ad terminos quasi proprios. **D. Tho. in 4. meteor. lect. 7. c. 232.**
Florus odio equum habet, pellitur enim ab equo pabulo herba, qua vescitur. **Arist. de histor. anim. 9. cap. 1. char. 318.**
Florus, Spinus, Aegythus, quem salum voco, odiũ inter se exercent. **Arist. de hist. ani. 9. cap. 1. c. 319.**
Flos est subtilis materia, cum concoctio incipit fieri, ideo fructus præcedit. **Arist. 2. de plant. cap. 2. ch. 396.**
Flores, & fructus in nonnullis, eodem sunt colore, vt in malo puniceo: nam & flores, & fructus sunt puniceo, at in alijs nonnullis multum differunt colore, vt in lauro, & hædera: flos enim est flauus, fructus niger. **Arist. de color. cap. 5. c. 888.**
Flores vere a pruina cadunt, & inueniuntur rubei, & in puluere conuertuntur, quia calor naturalis in eis incedit humidum, cum ex pruina propulsus erat in profundo. **Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 1. c. 16. col. 3.**
Flores sunt fructuum indicia, & feminum. **Alb. mag. de veg. l. 2. tract. 2. cap. 1. c. 139. col. 1.**
Flos est fructuum indicium, & eadem est substantia cum fructus substantia. **Alb. magn. de veg. l. 2. tract. 2. cap. 4. char. 135.**
Flos nascitur de natura humoris subtilis aquei, bene tamen terrestri commisti. **Alb. magn. de veg. l. 2. tract. 2. cap. 4. ch. 135. col. 1.**
Flores oēs cuiuslibet plantæ in medio sui habent granulorum congeriem per paruulos cotilidones fundo floribus infixi, quæ in multis est multa, in multis parua. **Alb. mag. de veget. libr. 2. tract. 2. cap. 1. ch. 135. col. 4.**
Flo-

Floris albi color fit ex luminoso aqueo humido cui nihil terreitatis supernat, sed terreit quod est in ipso est ad determinationem multi humidi perspicui, quod est in substantia ipsius, propter quod album remanet lucentis albedinis. Alber. mag. de veget. libr. 2. tract. 2. cap. 7. char. 136. colum. 2.

Floris cerulei color fit ex humido terminato lucido, cui supernat fumus, siue terreitris substantia fumosa non incensa, sed multum decocta, ideo accedit ad auri speciem. Alb. mag. de veg. lib. 2. trac. 2. cap. 7. c. 136. col. 2.

Floris hiacynthi color fit ex compositione trium substantiarum aquarum: una est lucida: altera subtilis terream in aequam terminas: tertia est terrea, quasi cinere adusta, subtilis, & tenuis dictis duabus supernatans, quæ radios inferioris per ipsam lucentis obscurat. Albert. mag. de veget. lib. 2. tract. 2. cap. 7. char. 136. col. 2.

Floris rubei color fit ex tribus substantijs, aqua lucida & terrea, subtiliter tamē commixta, & ex incensa fumosa supernatante, in quam incensens lumen aliarum facit ruborem. Alb. ma. de veg. l. 2. tra. 2. c. 7. c. 136. col. 2.

Flores & fructus fere omnium sunt redolentes magis, quam semina. Albertus magn. de veget. libr. 3. tract. 2. cap. 6. char. 139. colum. 4.

Flores in temporibus, & locis calidis magis odorabiles sunt, quia odoratus principaliter fit per calorem. D. Thom. de sens. & sens. l. 5. ch. 6. col. 4.

Fluctus interdum cur prius eueniant quam venti? quia spiritus primo ortu maris pars prima impulsit partem sibi continuam ipsa compellit, itidemque deinceps pari vice serieque agitur perpetua. Quare cum mare continuum sit, efficitur ex his omnibus, quasi vnus ictus continuus, vt simul, & prima, & vltima pars moueatur, quod aeri nunquam accidit, quia corpore vno continuo esse nequit. Arist. proble. sect. 23. nu. 3. char. 554.

Fluctus per se ferunt ventum, quia flatus tantum indices sunt. flatus enim impulsus est aeris, an quia vice propellendi successiuus consistunt, propellit autem flatus nondum continuus, sed exoriens; primus igitur quasi emarcuit, mox hunc alter propellit; factaque altera densitate elanguescit. quare cum hoc propulsus iam adest, propellens quoque illud venturum esse palam fit: facit enim id ipsum cum incipit. Arist. problem. sect. 23. numer. 10. chart. 557.

Fluctus cur ante quam flatus erumpit? an quia non simul flatus desistit, & mare vndabundum sedatur, sed mare postea cessat? ideo fieri potest, vt qui mouerit spiritus, ante occidat, quam sensu obuius sit. itaque non fluctus spiritu prior est, sed ille latet, hic patet. An flatus non vndique simul spiret, sed primum vnde exortus sit? simul autē spirat, & mare sibi proximum agitatur, quod exitum subinde proximum mouet: atque ita fieri potest, vt fluctus flatum possit anteire. motus enim ille velocior a mari, non a flatu principium ducit. Aristot. problem. sect. 23. num. 11. c. 558.

Fluctus pelagi altioris tardius desistit, quam breuioris, quia res omnis serius ex motione multa, quam pauca quiescit. æstus autem magni pelagi amplior quam parui est: ergo nihil temere agitur, si tardius quietatur. Aristot. problem. sect. 23. num. 17. c. 559.

Fluctus pelagi præalti nequeunt superfringi, vt parui, quia aqua parua magis distrahi ab aere potest quam multa, ideo percussa facilius frangitur, at in alto multa, in breui pauca est, quæ in fluctus compellitur. Arist. problem. sect. 23. nume. 24. char. 561.

Fluctus ante interdum veniunt in terram, quam venti, eadem causa etiam, quæ postea desistunt, quia primus flatus prius quasi languescit, quam fluctus ille impulsus. deuenit autem in terram non ea vnda quæ prima impulsit, sed id vice pari subinde impellitur, quod proximam deinceps exceperit. Aristoteles problemat. sectio. 23. nume. 28. char. 562.

Fluidorum omnium radix est, vel aqua, vel aer. D. Tho. 5. metaph. l. 8. te. 8. c. 300.

Fluit tantum illud, quod est vnus formæ in fluente, & in eo, a quo fit fluxus. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a. 1. cau. l. 1. tract. 4. cap. 1. c. 194. col. 3.

Fluxus est emanatio formæ a primo, qui omnium formarum est fons, & origo. Alb. mag. de cau. & proces. vniuers. a. 1. cau. l. 1. tract. 4. cap. 1. c. 194. col. 1.

Fluxus semper est in fieri, & fluxus acceptio aliquando in facto esse. Alb. magn. de caus. & proces. vniuers. a. 1. cau. l. 1. tract. 4. cap. 1. c. 195. col. 1.

Fluuius totus magis locus est, quam pars, cum totus est immobilis. Arist. phy. 4. cap. 8. tex. 41. c. 88.

Fluuiorum principia, primo in terra hunc ex paruis guttis, veluti scaturiente terra in vnum. Arist. meteor. 1. su. 4. cap. 1. c. 482.

Fluuij plurimi, & maximi, ex altis montibus fluunt. Arist. meteor. 1. su. 4. cap. 1. c. 482.

Fluuij absorbent in multis locis terre, vt Peloponnesi, plurima, talia sunt circa Areadiam, quia montuosa existens non habet effluxus ex alueis in mare, repleta enim loca, & non habentia effluxum, ipsa inueniunt transitum in profundum, cogente desuper adueniente aqua; & circa Græciam paruam talia sunt; & sub Caucaſo est stagnum, in quo multi, & magni fluuij ingredienti non habent fluxum, manifeste deriuat sub terra iuxta Coraxos, circa vocata profunda Pontij; & circa Ligusticam fluuius non minor Rhodano absorbet, & iter egreditur secundum alium locum, & Rhodanus est nubibus transmeabilis. Arist. meteor. 1. su. 4. ca. 1. c. 485.

Fluuij alij semper currunt, alij non, & causa cursus est magnitudo altiorum locorum, & spissitudo, & frigiditas. Arist. meteor. 1. su. 4. cap. 2. c. 489.

Fluuij sursum fluere non possunt. Arist. meteor. 2. su. 1. cap. 1. c. 499.

Flumina sunt masculini generis apud Græcos, quia in mare prorumpentes, quasi ad masculi proportionem existimati sunt. Ammo. in l. de inter. c. 20.

Fluuiorum fundus generat lapides, quia calor in littoribus sub aqua in terris penetrat, & cum aqua replet vndique poros, quibus euaporare posset, simul commiscetur, & decoquit, quod mistum est in lapidibus. Alb. mag. in 1. de miner. ex tract. 1. cap. 8. c. 136. col. 2.

Fluuij in hieme aliquando congelantur, quia exeuntes a suis hostijs multum recipiunt gelu aeris in hieme, & in frigidantur. Albe. magn. in 2. meteor. tract. 2. cap. 12. c. 91. colum. 2.

Fluuij Icaris aqua, tempore Alberti magni, per tres horas per spatium miliaris sollicitata fuit, quod accidit, quia cum esset illa pars solidissima nec posset vapor sub ipsa eleuatus exire, eleuauit fluminis alueum, qui inter duos montes non multum altus est, & sic permansit, quousque vapor exhalauit, & in pristinum locum aqua rediuit. Alb. magn. in 2. meteor. tract. 2. cap. 13. c. 91. col. 2.

Fluuius habet quarta meridiana duos, Nilum, & Bragadam. Alb. magn. de nat. loc. tract. 3. cap. 4. c. 103. col. 1.

Flumina quartæ Orientalis sunt 22. quæ in ipsa fluunt, licet non orientur in ipsa: Thetidis, Exoas, Sigoco, Enges, Camestres, Sigodus, Itaspes, Euphrates, Armodius, Carmanta, Carcatie, Fura, Crisforcos, Tigris, Alibrata, Adropagiter, Anlius, Pactolus, Crisis, Eleucris, Adonis, Iordanis. Albe. magn. de nat. loc. dist. 3. cap. 1. ch. 101. colum. 2.

Flumina quartæ Occidentalis firmosa sunt 14. Betres, Tagus, super quod est Talerum; & Rotæ artificum Arfacelis philosophi, vbi etiam idem philosophus astrorum fecit obseruationes, & tabulas: Minus, Hiberus, Arax, Rhodanus, Garona, Piadmi, Danubius, Drais, Suauis, Trimon, Tiberis. Alb. magn. de nat. loc. dist. 3. cap. 2. ch. 102. col. 1.

Flumina infraſcripta non sunt in descriptione Augusti, Padus, Ateſis, Bretica: Padus, qui ab Oriente versus Occidentem vadit, Bretica & Ateſis ab Aquilone in Meridiem. Alb. mag. de nat. loc. dist. 3. cap. 2. c. 102. c. 3.

Flumina quartæ Septentrionalis sunt 19. Tanais, Beristron, Meotidem, Nais, Theſimon, Fasi, Cebeſten, Timanum, Galdum, Spiramos, Perſum, Macolum, Alfeum, Tutotas, Fudatum, Erminam, Menandiam, Sirrum, Aldrabulam. Alb. mag. de nat. loc. tract. 3. cap. 3. ch. 102. col. 4.

Fluuius semper manet idem, quantum ad speciem fluuij materialis, tamen aqua semper est alia, & alia. D. Tho. de gener. & cor. l. 15. tex. 36. c. 14. col. 2.

Flumen est in Thracia, e quo postquam grex ouium biberint, si coeunt, nigros faciunt agnos. in Anchadaria duo sunt flumina, quorum alter albos, alter nigros facit. Alb. magn. de ani. l. 3. tractat. 2. cap. 2. c. 40. col. 3.

Fluxiones ex capite oriuntur in his corporibus, quibus cerebrum frigidius est, quam temperamentum modicum postulet: cum enim alimentum per venas sursum respirat, vbi excrementum ob eius loci vim refrigeratum est, fluxiones pituitæ sanieique mouet, quod simile generationi imbrui euenire intelligendum est, quoad magnum conferre cum paruo licet. Ari. de par. ani. 2. c. 7. c. 440.

Fluxiones fiunt hominibus, quia existente cerebro frigidus, & sanguine circa cerebrum in angustis venis, facile infrigidabilis euaporatio cibi infrigidatur, & sic fiunt fluxiones, quibus odoribus medetur. Aristot. de sen. & sen. cap. 5. ch. 20.

Felicitatis pars, & diuisio.

Felicitatis partes præcipue sunt animi bona, virtutes actiuæ, & contemplatiuæ bonæ, naturales affectiones, & aptitudines, habitusque, & operationes: corporis bona, pulchritudo, magnitudo, robur, sanitas: postremo quæ ad formas pertinet, vt diuitiæ, nobilitas, amici. Arist. 1. prior. c. p. 6. c. 45.

Felix duplex: vnus ciuiliſ, qui etiam externis bonis indiget, vt operari sine impedimento possit: alter, qui contemplationi rerum, quæ vere sunt, præcipue incubit. Euseb. vel Mich. ephes. 9. ethic. cap. 8. c. 492.

Felicitas alia dicitur secundum participationem, alia simpliciter, & simpliciter, duobus modis: secundum esse, & secundum posse. Secundum esse est, vt est in solis essentialibus, id est, vt est omnium bonorum optimum perfectum per se sufficiens alio bono non connumeratum, & vt est hominis bonum, vt homo est, secundum rationem, secundum perfectissimam virtutem ab homine possessam, secundum vitam perfectam, secundum se delectabile, non ad vitam habens delectationem, pulcherrimum, desideratissimum, delectabilissimum. Secundum posse autem, vt est status omnium bonorum congregatione perfectus, exteriorum, & interiorum, siue essentialiter, siue subiectiue, siue organice sibi subseruientium, & utroque istorum modorum dicitur dupliciter scilicet secundum habitum, & facultatem, vel secundum actum, & operationem. Secundum habitum, & facultatem omnibus conuenire potest non orbatis ad virtutem. Secundum actum, & operationem in essentialibus consideratam omnibus conuenire potest non orbatis ad virtutem. Secundum posse suum considerata secundum actum, & operationem non conuenit nisi vni, qui est vrbaniſſimatus ordinator ad quem alia omnia ordinantur per analogiam. Secundum participationem felicitas tripliciter sumitur, secundum quod tria concurrunt ad felicitatem: aut vt participat ordinans, quæ ratio est, & sic dicitur felicitas concupiscibilis, & irascibilis, ratione participantis: aut virtute participans, quæ essentialiter est in felicitate: aut participat

organice, vt amicos felices dicimus. Albertus magnus ethicor. prim. tract. 7. cap. 7. char. 21. colum. 2.

Felicitas quid est; & in quo libro de ea tractatur.

Felicitas est bona actio. Aristotel. physicor. 2. sum. 3. cap. 2. text. 58. char. 44.

Felicitas est in anima, quia est qualitas alicuius animæ. Arist. 9. metaph. tex. 16. c. 188.

Felicitatem existimamus, ea que si sola relinquatur sufficienti, ac expetibili, vitam nullius rei indigam facit. Arist. 1. ethic. cap. 7. char. 14.

Felicitas cum agendorum finis sit, perfectum quoddam, & sufficiens videtur. Arist. 1. ethic. cap. 7. char. 14.

Felicitas efficitur animæ operatio ex virtute, & ex perfectissima virtute, & in vita perfecta. Aristotel. primo ethicor. cap. 7. char. 15.

Felicitas vita est suauis, & iucunda. nam lætari est ex affectionibus animæ. Arist. 1. ethic. cap. 8. char. 18.

Felicitas optima, pulcherrima, & iucundissima est, & non sunt hæc inter se distincta, sed omnes operationes secundum virtutem inſunt. Arist. 1. ethic. cap. 8. ch. 18.

Felicitatis admodum compos ille non est, qui vel specie prorsus deformis, vel genere ignobilis, vel solitarius, & prole carens, nec minus si alicui pessimi sint filij, aut boni sint mortui. Aristot. 1. ethic. cap. 8. char. 18.

Felicitas est operatio animæ secundum virtutem. Arist. prim. ethicor. cap. 9. char. 20.

Felix nunquam miser efficitur: beatus tamen non erit, si in Priami calamitates inciderit, nec varius erit, æ mutabilis. neque enim facile, vel a quibuslibet infortunijs, sed a multis, & ingentibus a felicitate dimouebitur. Arist. 1. ethic. cap. 10. char. 23.

Felicitas animæ est per virtutem perfectam operatio quedam. Arist. 1. ethic. cap. 13. char. 26.

Felicitas est habitus cum operatione coniunctus. Arist. 9. ethicor. nic. cap. 9. chart. 233.

Felix qui futurus est, probis amicis opus habet. Aristot. 9. ethic. nicom. cap. 9. ch. 235.

Felicitas non est habitus, sed magis in operatione quadam ipsa reponenda est, & expetenda est per se non ad aliud. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 6. char. 153.

Felicitas nullius rei indiga est, sed ex se ipsa sufficit. Aristot. 10. ethic. nicom. cap. 6. char. 253.

Felicitas perfecta est operatio intellectus, siue diuinum quoddam ipsum sit, siue ex ijs, quæ in nobis sunt, diuinissimum, secundum propriam virtutem, quam esse contemplatiuam dictum est. Aristoteles 10. ethicor. nicom. cap. 7. char. 255.

Felicitati voluptas admixta est: iucundissima enim ex virtutis operationibus ea est, quæ secundum sapientiam est. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 7. ch. 256.

Felicitas sola per se ipsam amari videtur. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 7. char. 256.

Felicitas in otio esse videtur. Aristoteles 10. ethicor. nicom. cap. 7. chart. 256.

Felicitas eousque se protendit, quousque contemplatio se se extendit, ideo contemplatio quedam est. Aristote. 10. ethic. nicom. cap. 8. char. 260.

Felix est vita eius, qui ex virtute operatur. Aristote. 10. ethic. nicom. cap. 8. ch. 261.

Felicitatem Solon recte fortasse definit, cum inquit eos esse, qui externis rebus mediocriter fuerunt instructi, & honestissima egerunt, modesteque vixerunt. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 8. ch. 261.

Felicitas constat ex multis bonis. Arist. mag. moral. pri. cap. 3. chart. 276.

Felicem esse dicimus, bene agere, & bene vitare, & esse in viuendo ex virtutibus. Aristotel. mag. moral. prim. cap. 4. chart. 278.

Felicitas cum sit perfectum bonum, & finis, non est in puero,

puero, sed in ætate perfecta. Arist. magn. moral. 1. cap. 4. char. 268.
 Felicitas non est circa voluptatem. Arist. mag. moral. 2. cap. 8. ch. 338.
 Felicitas esse non contingit aliquem absque externis bonis, quorum domina fortuna est. Arist. magn. moral. 2. cap. 9. ch. 345.
 Felicitas est actio non habitus, non enim sciendo, sed utendo ijs, quæ decent, sumus felices. Arist. mag. moral. 2. cap. 11. ch. 349.
 Felices & beati existimandi sunt, qui iustis, & honestis actionibus tranquille incumbunt, diuinaque aliqua contemplatione participant, non autem diuitias, & magni. Arist. moral. eud. cap. 2. c. 370.
 Felix non est animal irrationale. Arist. moral. eud. 1. ca. 2. char. 376.
 Felicitas inter agibilia homini præstantissimum est. Arist. moral. eud. cap. 5. ch. 376.
 Felicitas est vitæ perfectæ, & secundum perfectam virtutem operatio. Arist. moral. eud. 2. cap. 1. c. 382.
 Felicitas singulorum hominum, & ciuitatis eadem est. Arist. polit. 7. cap. 2. c. 716.
 Felicitas est omnium bonorum maximum, & vltimum, & scopus. Alexan. aphrod. in 2. de anim. com. 5. 1. cap. 40. colum. 4.
 Felicitas est bona actio, & administratio, aut omnino in actione, ac administratione posita. Them. in 2. phys. tex. 58. com. 24. col. 2.
 Felicitatem civilem docet in hoc nono, in decimo autem, ea, quæ pertinent ad eum, qui in otio, & contemplatione versatur. Eustr. vel Mich. ephes. 9. ethico. cap. 8. ch. 465.
 Felicitas est, quæ vero homini conuenit, & quæ nos similes Deo reddit, quod fit, cum intellectualibus operam damus. Eustr. vel Mich. ephes. c. 516. col. 3.
 Felicitas est e Stoicorum opinione naturalis appetitionis extremum, ad quod cum peruenit natura, nihil amplius desiderat, quam ipsam continere, & non amittere. Eustr. vel Mich. ephes. 10. ethico. cap. 8. c. 532.
 Felicitas est actio secundum perfectionem optimam virtutis animæ. Alb. mag. in 2. phy. tract. 2. cap. 16. chart. 25. colum. 1.
 Felicitas est bonum hominis, & virtus est bonum partis. Alb. mag. ethic. 1. tract. 2. cap. 7. c. 5. col. 3.
 Felicitas est maxime bonum perfectum, cum per seipsum, non per aliud, eligibilis est. Alb. mag. ethic. 1. tra. 6. cap. 2. ch. 15. col. 3.
 Felicitas est bonorum vltimum, & optimum bonum perfectum, & per se sufficiens. Alb. mag. ethic. 1. tract. 6. cap. 1. ch. 16. col. 1.
 Felicitas est præmium, ad quod intendit virtus ex seipso, & non requirit ultra aliud. Alb. mag. ethic. 1. tra. 7. cap. 11. ch. 23. col. 1.
 Felices omnes esse possunt, qui non sunt orbatu ad virtutem, orbatu autem sunt, qui ex distractione intellectus, & rationis capaces virtutis non sunt ut fatui. Alb. mag. ethic. 1. tract. 7. cap. 7. c. 23. col. 1.
 Felicitas est optimum hominis, quæ est finis, & vltimum omnium bonorum humanorum. Alb. mag. ethic. 1. tr. 7. cap. 7. ch. 23. col. 2.
 Felicitas est principium cognoscendi virtutes. Alb. mag. ethic. 1. tract. 9. cap. 1. ch. 25. col. 1.
 Felicitas est finis omnium humanorum, quia omnia humana ad ipsam referuntur. Alb. mag. ethic. 10. tract. 2. cap. 1. ch. 111. col. 1.
 Felicitas est proprium bonum hominis. D. Tho. ethic. 1. l. 5. ch. 4. col. 4.
 Felix maxime est, qui vacat in hac vita speculationi veritatis. D. Tho. ethic. 10. l. 11. c. 179. col. 2.
 Felix perfectus est simpliciter, non in habitu, sed in operatione. D. Tho. 4. polit. l. 10. ch. 61. col. 3.

Felicitas est operatio hominis secundum intellectum. D. Tho. 7. polit. lec. 2. c. 204. col. 3.
 Felicitas contemplatiua perfectior est felicitate actiua. D. Tho. 7. polit. lect. 2. c. 104. col. 4.
 Felicitas est actus perfectus secundum virtutem. Alex. de ales in 9. metaph. tex. 16. c. 271. col. 3.
 Felicitas est conditio contentorum honorum aggregatione summa. Dan. Barb. 1. rhet. cap. 14. c. 37.

Felicitas vnde, & ut expetenda.

Felicitatem consentaneum est, si aliquid aliud donum exhibetur a dijs exhiberi, ac tanto magis, quanto ipsa omnium humanarum rerum optima sit. Aristot. 1. ethic. cap. 9. ch. 19.
 Felicitas & si a Dijs non mittatur, sed vel ex virtute, vel disciplina aliqua, vel exercitatione accidat ex diuinis rebus esse, quippe cum præmium virtutis, & finis optimum quoddam, & diuinum sit ac beatum. Arist. 1. ethic. cap. 9. c. 19.
 Felicitas disciplina quadam, & diligentia ab omnibus acquiri potest, modo ad virtutem consequendam læsi ac manci non fuerint estque quoddam longe commune. Arist. 1. ethic. cap. 5. ch. 19.
 Felix homo si esse potest ex virtute, & disciplina, melius est ex virtute, & disciplina asserere, quam ex fortuna: quæ enim natura sunt, optima sunt; maximum enim & pulcherrimum fortunæ committere valde prauum est. Arist. 1. ethic. cap. 9. c. 20.
 Felix puer esse nequit, nondum enim est hic ad tales res agendas per ætatem idoneus, at qui dicuntur felices, spe dicuntur. Arist. 1. ethic. cap. 9. c. 20.
 Felicitas cum omnibus hominibus sit expetenda, omnino agere debemus, ut hanc requiramus tanquam finem nostrum bonorum maximum. Alex. aphr. in 4. nat. q. cap. 25. char.
 Felicitatis, & virtutis nulla societas est. Alex. aphr. in 2. de ani. cap. 43. c. 54. col. 1.
 Felicitas alterius vitæ omnem inuestigationem rationis excedit. D. Tho. in 1. ethic. 10. l. 10. col. 3.

Felicitas in quo consistit, quæ faciunt felicem & eius opera.

Felicitatem hominem, nec vnus dies, nec breue tempus facit. Arist. 1. ethic. cap. 7. c. 15.
 Felicitas videtur externis bonis indigere: fieri enim non potest, vel non facile fit, cui necessaria non suppetunt, is bona, atque honesta agat. Multa enim & per amicos, & diuitias, & ciuili potentia, quasi per instrumenta quædam aguntur. Arist. 1. ethic. cap. 8. c. 18.
 Felicia non possunt esse bruta animalia, cum non sint participantia virtuosæ operationis. Arist. 1. ethic. cap. 9. char. 20.
 Felicitas inter facultates reponenda non est. Aristot. 1. ethic. cap. 12. ch. 25.
 Felicitas inter honorabilia ponenda est, est enim principium, & causa bonorum. Arist. 1. ethic. cap. 12. ch. 26.
 Felices a miseris in dimidia parte vitæ nihil distare inquit, id est, dum dormiunt, nisi quod bonorum vitæ differunt a malis. Arist. 1. ethic. cap. 13. ch. 27.
 Felix indiget bonis corporis, & externis, & fortuna, ne hæc impediatur. Arist. 7. ethic. Nicom. cap. 13. c. 184.
 Felici amicos non tribuere absurdum est, cum bona omnia ipsi tribuamus. Arist. 9. ethic. Nicom. cap. 9. c. 232.
 Felicitatem humanarum rerum finem statuimus. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 9. c. 253.
 Felicitas mancipio tribui non debet. Arist. 10. ethicor. Nicom. cap. 6. c. 55.
 Felicitas tantum in operatione secundum virtutem consistit. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 6. c. 254.

Felici

Felici externa prosperitate opus est, ad contemplandum enim natura non ex se se sufficit; sed oportet vt & corpus valeat, & alimentum, & cetera obsequia suppetant; at non magnis indiget felix, & si absque externis bonis, felix esse non potest. Arist. 10. ethic. Nicom. cap. 8. char. 260.
 Felix in somno non est felix, nam & si existit ipsi viuere: sed ex actione non existit viuere. Arist. mag. moral. 1. cap. 4. char. 278.
 Felici homini bonorum genera tria, externa scilicet, corporis, & animi adesse oportet. Aristot. polit. 7. cap. 1. char. 714.
 Felix, vt felix, peccare nullo modo potest. Eustr. 1. ethic. cap. 6. char. 73.
 Felicitas in ludo non est. Aucr. 10. ethicor. cap. 6. chart. 76. colum. 1.
 Feliciter operatur vnusquisque, cum nihil ei deficit eorum, quæ ad necessitatem, vel voluntatem rationalem ordinantur. Albert. magn. ethic. 1. tract. 3. cap. 9. char. 7. colum. 4.
 Felicitas inconuenienter ponitur sub fortuna. Alb. mag. ethicor. 1. tract. 7. cap. 7. c. 21. col. 2.
 Felix magis infortunij tagitur ad sensus mutationem, sed non vsque ad rationis ductionem, vel deductionem. ducitur autem ratio, cum per consensum appropinquat; deducitur autem cum omni suo regimine destituta in malum præcipitatur. Alb. magn. ethic. 1. tract. 7. cap. 14. c. 23. col. 2.
 Felix non indiget nisi amicitia, quæ in honesto fundata est, non autem alijs amicitia specibus. Alb. mag. ethi. 9. tract. 3. cap. 2. c. 104. col. 1.
 Felicitas in tali operatione consistit, quæ est in operante, non quæ transit in rem exteriorem, cum sit bonum felicitis, & perfectio eius. D. Thom. 9. metaph. lect. 8. tex. 16. char. 657.
 Felicitas per se non consistit in bonis exterioribus, sed in optima operatione intellectuali per se. D. Tho. pol. 7. l. 10. c. 115. col. 3.

Fœmina quid est, & cur fit.

Fœmina appellatur, quæ in se mittit semen prolificum. Arist. de hist. ani. 2. cap. 3. ch. 11.
 Fœmina est id, quod in seipsa gignit, ideo terræ merito nomen fœminæ tribuunt. Arist. de gener. anim. 1. cap. 2. chart. 98.
 Fœmina est quasi mas læsus. Arist. de generat. anim. 2. cap. 3. char. 154.
 Fœmina ex inconcoctione, & sanguinei alimenti frigidityte fit. Io. gram. de gener. anim. l. 4. cap. 2. c. 75. col. 4.
 Fœmina generatur propter materiæ inæqualitatem. Alb. mag. in post. c. 213. col. 4.
 Fœminam facere nunquam intendit natura particularis, sed procedit ex corruptione alicuius principij naturalis, quia intendit natura particularis semper opus perfectum, id est, mas facere; tamen fœmina non est extra cursum naturalem vniuersalis naturæ, quæ ordinis est causa inferioribus. Alb. mag. in 2. phys. tract. 1. cap. 5. ch. 17. colum. 2.
 Fœmineum est, quod ex alio suæ speciei indiuiduo suscepto semine generat in seipso per modum materiæ, & parentis in generatione se habens. Alb. mag. de veg. l. 1. tract. 1. cap. 7. c. 123. col. 4.
 Fœminæ ratio est, vt ex alio semine in seipsa, & ex sua materia producat. Alb. magn. de ani. l. 5. tract. 1. cap. 1. ch. 52. col. 2.

Fœmina, vt ad generationem pertinet.

Fœmina cum gignit, ab alio gignit, & ambo sunt a seipsis separati. Arist. 1. de plant. cap. 1. c. 363.

Fœmina aborta inter tertium mensem indistincta est. Arist. de histor. anima. 7. cap. 3. char. 254.
 Fœmina tardius in vtero perfectionem recipit, & sæpe in decimo mense protrahitur, contra mas. Aristoteles de histor. anima. 7. cap. 3. char. 255.
 Fœminæ aliæ ex se ipsis gignunt, vt aues oua subuentanea, aliæ nihil, vt equæ, quia auis in vterum proijcit, equa extra vterum. Aristoteles de histor. animal. 10. cap. 8. char. 395.
 Fœminæ omnes quadrupedes in auersum mingunt; non enim alibi genitale commodius ad coitum habere possunt. At mares perpauci in auersum mingunt, vt leo. folipedum nullum in auersum mingit. Arist. de partib. anima. 1. cap. 10. char. 358.
 Fœmina idonea est ad concipiendum a purgatione, cum enim multum effluit, sed adhuc effluit, tamen non tantum, vt semen elabatur, tunc concipiunt fœminæ. Arist. de generat. anima. 1. cap. 19. char. 129.
 Fœminæ emittunt in coeundo aliquem humorem, qui non semen est, sed humor proprius loci, & ex emittit quæ nitidæ, & fœminales sunt, non fuscæ, & quæ viragines sunt, & pro diuersitate ciborum, & aeris excernitur. Arist. de generat. ani. 1. cap. 20. char. 130.
 Fœmina ex seipsa animal generare non potest, quia mas est efficiens talis animæ. Aristoteles de generatio. animalium 2. cap. 4. char. 164.
 Fœmina si est in aliqua specie, in qua non sit mas, ipsa in seipsa generare potest. Aristoteles de generatione animalium 2. cap. 4. char. 164.
 Fœminas generat magis nouella ætas propter calorem, nondum perfectum, & senescens propter defectum caloris, quàm florens ætas. Aristoteles de generatio. animalium 4. cap. 2. char. 230.
 Fœminam potius gignunt humidiora, & effœminatiora corpora, & femina humida potius quam spissa, quæ omnia caloris naturalis inopia eueniunt. Aristote. de generat. anima. 4. cap. 2. char. 230.
 Fœminam generare, & non marem, est initium degenerandi, sed hoc est naturæ necessarium. Aristot. de generat. anima. 4. cap. 3. char. 232.
 Fœminam potius generant temporibus austrinis initus, quia largior humor tardius crassescit: austrinis humor temperamenti facit, vt semen reddatur humidius. Aristot. problem. sect. 14. num. 5. char. 484.
 Fœminæ quæ sint aptæ ad generationem experitur, si spongia, lana, vel linum, aut aliquid tale plenum odore aquæ rosarum, vel terti odoris in vuluam postum fuerit, & si odor per pectus ad nares peruenerit, secundæ sunt mulieres; si non, infœcundæ: non enim esse obstructions inditium est, nec non illiniantur supercilia, & palpebrarum pili colore nigro, quo vtuntur mulieres ad eas partes nigras reddendas; & si salua nigra expuitur, fœcunda est; si aliter, infœcunda. Ioannes grammat. de generat. ani. libr. 2. c. 5. c. 50. col. 3.
 Fœminæ in ætate coire desiderant, quia caro earum est laxa, & humida; & in hieme clausos poros habens nimis efficitur humida, quia fumus interiori reflectitur ad pellem viscosam, & spissam exteriori, & redundans interiori redit in humor em aqueum, & suffocatur calorem mouentem ad coitum; sed in ætate calore aeris aperiuntur pori, & per euaporationem humidi temperatur, itaque moueri, & excitari potest a calido naturali, & tunc appetit coitum. Albertus magnus de animalibus lib. 5. tract. 1. cap. 3. char. 53. col. 2.
 Fœminæ nullius animalis menstrua patiuntur coniunctione, vel oppositione Solis, & Lune, & redeuntibus, nisi sola mulier. Albertus magnus de animalibus lib. 6. tract. 3. cap. 1. chart. 61. colum. 4.
 Fœminarum generationis causa est sperma subtile non multum filofum. Albertus magnus de animalibus lib. 9. tract. 1. cap. 2. char. 86. colum. 1.

Fœmina

Fœmina generatur a masculo præter intentionem agentis. Alex. de Ales in 10. metaphy. tex. 25. ch. 302. col. 4.

Fœminarum vita & vox.

Fœminæ maribus longioris sunt vitæ, si masculi in coitu fœminas excedunt, ita ut ipsæ sint castæ, & viri luxuriosi. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 1. c. 8. c. 62. col. 1.

Fœminæ omnes, præter vaccam, sunt altioris, & subtilioris vocis, quam mas. Albertus magnus de anima. lib. 4. tract. 2. cap. 9. chart. 10. colum. 4.

Fœminis quid accidit, & earum excrementa.

Fœminæ omnes ex aduerso mingunt. Aristoteles de histor. anima. 2. cap. 1. char. 44.

Fœminæ maribus maiores euadunt in ijs, quæ aut ouum pariunt, aut vermem, ut in piscibus, atque insectis, ut serpentes, phalangia, stelliones, ranæ, & viuaciores sunt, quia vetustiores maribus capiuntur. Aristot. de histor. anima. 4. cap. 11. char. 143.

Fœminæ habent partes inferius posteriusq; robustiores, tam in hominibus, quam in cæteris animalibus, quæ pedestria sunt, atque animal generant. Aristoteles de histor. anima. 4. cap. 11. char. 143.

Fœmina inuenterior, & infirmior est: substantiam etiam habet tenuiorem quam mas. Aristoteles de histor. animal. 4. cap. 11. char. 143.

Fœminæ carnem humidioram habent quam mares, & genua planiora, crura tenuiora, sed pedes elegantiores quocunque in genere hæ partes habeantur. Aristot. de histor. anima. 4. cap. 11. char. 143.

Fœminis vox tenuior est, & acutior, boue excepto. Arist. de histor. anima. 4. cap. 11. char. 143.

Fœmina in omni cartilagineo genere maior est quàm mas, quod ferè idem in cæteris piscium generibus est. Arist. de histor. anima. 5. cap. 5. char. 150.

Fœminæ canes confidentes mingunt, & si aliquæ etiam crure elato minxerunt. Aristoteles de histor. anima. 6. cap. 20. char. 232.

Fœminæ differunt a maribus, quia fœminæ mollioribus moribus sunt, mitescunt celerius, & manum facile patiuntur. discunt, & imitantur ingeniosius. ut in genere canum laconico, fœminas esse sagaciores, quam mares apertum est. Arist. de histor. ani. 9. cap. 1. char. 314.

Fœminæ omnes, excepta panthera, & vrsâ, minus animosæ sunt, quam mares. Aristoteles de histor. animal. 9. cap. 1. chart. 315.

Fœminæ maribus sunt malitiosiores, astutiores, insidiosiores, atque in enutrienda prole magis sollicitæ. Arist. de histor. animal. 9. cap. 1. char. 315.

Fœminam omnem ad semen conferre patet. Aristotel. de histor. anima. 10. cap. 8. char. 394.

Fœminæ in insectis, & in piscibus, & in quadrupedibus ouiparis, magna ex parte maiores sunt. Arist. de gener. animal. prim. cap. 16. char. 112.

Fœminæ nullæ arma ad pugnam viresq; exercendas a natura tribuuntur. Arist. de gener. ani. 3. cap. 10. ch. 212.

Fœmina ob frigiditatem, & impotentiam sanguine abundat in quibusdam sui corporis partibus, quod est contra, ac aliqui existimarunt, qui putabant ex calore fieri in fœminis hanc sanguinis multitudinem, quæ per impotentiam caloris naturalis fit. Aristoteles de genera. animal. 4. cap. prim. char. 227.

Fœmina, & mas iam est, cum partes habent, quibus fœmina differt a mare. Aristoteles de generatio. animal. 4. cap. prim. char. 229.

Fœmina, cruditate, frigiditateq; sanguinei alimenti describitur. Arist. de gener. anima. 4. cap. 1. char. 230.

Fœminis purgatio menstruorum feminis est exitus, cum menstrua non sint, nisi semen incoctum. Aristoteles

de generat. anim. 4. cap. 5. c. 250.

Fœminæ sunt natura debiliores, frigidioresque, & sexus fœmininus, quasi naturalis læsio, & detrimentum putridum est. Arist. de gen. ani. 4. cap. 6. c. 253.

Fœminæ aialium ferarum, quas conamur nutrire, māsuetæ magis, & minus fortes sunt, quam mares. Verū nutrimenta, & assuetudines manuum recipientes magis: quare minus sunt maribus iracundæ. Magis malefica sunt fœminea, proteruiora, petulātiora, & illiberaliora, & impotentiora. Minoris capitis est fœmina mare, angustioris faciei, gracilioris colli, pectora imbecilliora habet, minorum costarū existit, coxas magis carnosas habet, genua flexibilia, & crura gracilia, pedes pulchriores, formā totus corporis molliorē, minus neruo sã, & molliorē, & humidioribus p̄dita est carnibus, timidior, & inuenterior, cōtra mares. Ari. physio. c. 8. c. 344.

Fœmina, vel seruus natura distincta sunt. Aristot. polit. 1. cap. 1. char. 488.

Fœminæ, quæ vitiosæ sunt, carent prope modum dimidia parte beatitudinis. Arist. rhetor. 1. ch. 22.

Fœmina nulla currendo mingere potest. Io. gra. de gen. ani. 1. 2. cap. 6. c. 52. col. 4.

Fœminæ, cum cadunt, super posteriora cadunt, quia illa membra sunt maiora. Albe. magn. de somn. & vig. 1. 1. tract. 12. cap. 8. c. 30. col. 2.

Fœmina citius pubescit quam masculus, per humidum multum dilatabile, & citius terminabile. Alb. mag. de iuuen. & senec. tract. 1. cap. 2. c. 48. col. 3.

Fœmininus animus, ut in pluribus est misericors, timidus, facile cedit passionibus, doloribus, laboribus, impatiens, auarus, subdolos. Alb. mag. de ani. 1. 1. tract. 2. cap. 2. ch. 6. col. 3.

Fœminæ non habent barbas, quia non habent testiculos, nisi debiles valde. Alb. mag. de anim. 1. 1. tract. 2. cap. 9. ch. 10. colum. 4.

Fœmina in omnibus fere animalibus fœminas habentibus facilius est ad instruendum, & informandum, quàm masculus, quia fœminæ sunt molliores, & magis auaræ, & sollicitæ circa nutrimentum filiorum. Alb. mag. de ani. 1. 8. tract. 1. cap. 1. c. 72. col. 4.

Fœminæ in omnibus animalibus quadrupedibus debiliores sunt masculis, præter vrsam, & leopardam. Alb. mag. de ani. 1. 8. tract. 1. cap. 1. c. 72. col. 4.

Fœminæ in auibus aduncos vngues habentibus sunt fortiores, & corpore maiores, quam mares, quia sunt magis hoc animalia sicca, & calida, quæ qualitates a femineo sexu mitigantur. Alb. mag. de ani. 1. 8. tract. 1. cap. 1. ch. 72. colum. 4.

Fœminæ omnes tempore catulorum ferociores sunt maribus, ob affectum filiorum. Alb. mag. de ani. 1. 8. tract. 1. cap. 1. c. 72. col. 4.

Fœminæ omnes præter vaccam sunt altioris, & subtilioris vocis, quam mas. Albe. mag. de ani. 1. 4. tract. 2. cap. 4. ch. 51. col. 4.

Fœminæ citius crescunt, quàm masculi, quia calori minus repugnat caro laxa, & mollis, quam caro dura, & sicca, ut est caro masculi, & hac de causa vetulæ prius fiunt fœminæ, quam viri. Alb. magn. de ani. 1. 9. tract. 1. cap. 3. c. 86. col. 4.

Fœminæ aliæ præter mulierem in partu non habent dolores. Alb. magn. de ani. 1. 9. tract. 1. cap. 8. c. 88. col. 4.

Fœmina cum sit libera habet potestatem consiliandi, sed consilium eius est inualidum. D. Tho. polit. 1. lect. 10. ch. 13. colum. 3.

Fœminarum uirtutes.

Fœminarum uirtutes est corporis pulchritudo, & magnitudo, animi vero temperantia, & operis studium sine illiberalitate. Arist. rhetor. 1. c. 22.

Fœnum Græcum est calidum, & siccum, non tamen ab humi-

humiditate remotum. mundat eius ablutio surfures ex capite. Albertus magnus de veg. & plant. libr. 6. tract. 2. cap. 7. char. 165. colum. 4.

Fœniculus est calidus, & siccus, aperit oppilationes, & acuit visum. frangit lapidem. Alber. magn. de veget. & plant. 1. 6. tract. 2. cap. 7. c. 166. colum. 1.

Fœniculum desiderat loco feri aperto, & iuxta muros. Albertus magnus de veget. & plant. libr. 7. tractat. 2. cap. 7. char. 177. colum. 4.

Fœtent alæ omnium, maxime nostri corporis partium, quia immobiles habentur. Aristoteles problematum sectio. 13. nume. 8. char. 481.

Fœtent magis homines, qui virus hirci redolent, cum se odorifice vnguentarint, quia hoc in multis accidere solet, velut cum in acido dulce commixtum est, omne dulcius exultat; & etiam, quia postquam sudarunt omnes grauius olent; vnguentum autem concalescendi vim obtinet, itaque sudorem prouocare potest. Arist. problem. sect. 13. nume. 9. c. 481.

Fœtent magis incurui homines, & gibbi, quia locus pulmoni accommodatus conclusus flexusque est a sua proceritate, itaque transmittere spiritum non potest, sed vapor, & spiritus interclusus putrescit. Aristoteles problem. sect. 13. numer. 10. char. 481.

Fœtida grauius fœtent cum calent, quam cum frigent, quia odoris natura est vapor, & delatio est in calore; calor autem mouendi vim obtinet, frigus contra efficit, ut res consistant, & refrigerata omnia deorsum feruntur, calida sursum. Arist. probl. sect. 13. nu. 5. c. 479.

Fetidior est vrina, quo diutius in corpore manserit, sterminus autem minus: quia sterminus, quo diutius detinetur, eo magis siccatur, & quod siccus est, minus putredini patet: vrina cōtra effici crassior solet, recensq; potioni indigeste similior est. Arist. probl. sect. 13. nu. 1. c. 478.

Fœtida esculenta minus male olent his, qui illa ederunt, quia olfactum peruium ad palatum habemus, idcirco sensus hic prope impletur. itaque nec interiorē odorē æque amplius percipere potest. principio enim omnes sentire queunt, ubi autem tetigerunt, non insuper possunt, quasi iam res consociata, natuq; reddatur, & exterior similis ille oblatu delitescit obtentu interioris. Arist. problem. sect. 13. num. 2. char. 478.

Fœtus plurimi intra quadraginta dies deprauantur. Arist. de histor. animal. 7. cap. 3. char. 254.

Fœtus prodiens maturius, quam septimo mense, non est vitalis; qui septimo, vitalis, sed ut plurimum infirmus; qui octauo nascuntur, viuere & adolescere in terra Aegypti, & in alijs locis possunt: sed in locis Græciæ multi intereunt, & pauci seruantur: & si quis seruetur, non exilimatur natus octauo mense. Aristoteles de histor. animal. 7. cap. 4. chart. 256.

Fœtus generatur ex semine virtute acquisita a datore feminis, cum habet conditionem generatiui. Aristoteles de generat. animal. 2. cap. 1. char. 146.

Fœtus inuoluitur partim in membranis, aliæ secundæ appellantur, quæ maioris, minorisue ratione differunt. Arist. de genera. animal. 2. cap. 4. char. 160.

Fœtus cum intra vterum est, nutritur quidem ut planta, non aut ut aial. Them. de som. & vig. c. 13. c. 97. col. 3.

Fœtus quiescit in vtero in initijs, quia ob multum incrementum partes moueri nequeunt. Themist. de somn. & vig. cap. 16. char. 98. colum. 1.

Fœtus viuacior, ac vitæ breuioris esse solet pro parentum affectione, qualem ipsos coitus tempore habere contigerit. Ioan. gram. in 4. de gener. anim. c. 10. c. 90. col. 2.

Fœtus mortem in matrice significat immobilitas ipsius, & quod de loco in locum, ut lapis fertur; & quod latus mulieris, cum iacet super ipsum, infrigidatur sine causa exteriori; & cum detumescit mamilla, & superfluitates exeunt de matrice virulentæ, & foetidæ. Alb. mag. de animal. libr. 10. tract. 12. cap. 2. chart. 95. col. 1.

Fœtus decrepitorum ultra tempus determinatum a natura, debiles sunt corpore. D. Thomas 7. politic. lect. 12. char. 122. colum. 2.

Foliorum materia terrestris natura extra ponitur, ut in animalibus vngues. Albertus magnus de veg. & plant. libr. 2. tract. 2. cap. 2. c. 134. colum. 3.

Foliorum reticulatio, & venæ proficiuntur a materia terrestris sicca. Alber. mag. ibidem.

Foliorum latitudo proficiuntur generaliter ab humore aqueo, qui facile dilatatur. Albertus magnus lib. eod. tract. eod. cap. 3. char. 134. colum. 4.

Foliorum strictura fit ex siccitate, & viscositate calidi humoris. Albertus magnus ibidem.

Folia herbarum, ut frequentius longa sunt, arborum breuia. Alb. mag. de veg. libr. 3. tract. 1. cap. 3. c. 135. col. 1.

Folium, & flos magis adhærentia sunt corporibus plantarum, propter quod non separantur a planta, nisi corrupta, fructus verò separatur non corruptus. Albert. mag. de veg. libr. 3. tract. 1. cap. 1. c. 136. colum. 3.

Folia anisi, fœniculi, aneti, meui, camomillæ, & cotillæ fetidæ, similia sunt per lineas diuarcata, quod ideo est, quia sunt herbe calidæ, & humidum, quod est in ipsis, acuitur. Albertus magnus de veget. & planta. libr. 6. tract. 2. cap. 2. char. 162. colum. 3.

Fontes plurimi motibus, & locis altis sunt vicini: in campis, autem sine fluminibus pauci omnino fiunt. Arist. meteor. 1. sum. 4. cap. 1. char. 482.

Fontanz aliæ sunt fluuiales, & spontaneæ fluunt; aliæ indigent arte, & operante. Aristoteles meteor. 2. sum. 1. cap. 1. char. 493.

Fons in via, quæ Siracusas ducit, in prato extat, qui neque magnitudine præstat, nec multa aqua refertus est; at cum è regione vehemens turbo efflauerit, immensam aquæ copiam accolis concedere solitus est. Arist. de admir. aud. num. 54. char. 848.

Fons in Sicilia palificus est, qui decem accubantium situm occupat, huc enim ad sexcubitalem altitudinē aquam reijcere aiunt, adeo ut incolæ cum id videbant, campos exundare existimabant; rursus aqua in eundem redit fontem. Iusurandi quoque in se diuinitatem detinere autumant. Nam si quis tabellam inscriptam iusurandi in eum imposuerit, si recte iurauerit, tabellam supernatare affirmant. si secus, tabellam grauitate affectam in profundum aboleri, hominemque perierum comburi. quocirca sacerdotem ab ipso fidei iusuriam de expurgationis impensa suscipere, cum factum quid iusurandum depurgare voluerit. Aristoteles de admir. aud. nume. 55. char. 848.

Fonticulus quidam nascitur inter Scotusos Thessaliæ, ex quo immensa aquæ copia effluit, qui vlcera, & contracta membra hominum, & iumentorum conualescere facit. At si quis lignum, nec penitus, sed tantillum recisum in ipsum iniecerit, id denuo conglutinari, & in pristinum restitui afferunt. Aristoteles de admir. aud. nume. 112. char. 865.

Fonticulus iuxta Thraciæ Cyclopa existit, cuius aqua aspectu quidem sincera, pellucidauē incolis, ac pari modo cæteris apparet. At si ex ea aliquod animal biberit, diem suum obire aiunt. Aristoteles de admir. aud. numer. 116. char. 866.

Fontem Colossis in Arcadia quendā esse afferunt, in quo musculi terrestres generantur, & ibi interdū noctuue pernatant, deguntque. hoc idem in Lampſaco inueniri afferunt. Arist. de admir. aud. nume. 121. char. 867.

Fontes sunt feminini generis apud Græcos, quasi habeant rationem matris. Ammo. in lib. de interpret. char. 20.

Fons in Gothia est, in quo omnia, quæ merguntur, conuertuntur in lapides, & guttæ iuxta fontis ripam cadentes in lapidem conuertuntur, cum aqua continue fluat. Albertus magnus prim. de min. tracta. 1. capit. 7. char. 136. colum. 1.

Formæ quot dicuntur modis, ac ipsarum varietate considerationes.

Formam impossibile est omnium esse vnam, ex quo vero, id est materiam, possibile. Arist. phys. 1. ex su. 2. cap. 4. tex. 23. ch. 8.

Formæ magis, quam materiæ habenda ratio est. Arist. de part. ani. 1. cap. 5. ch. 418.

Forma, & numerus conueniunt, quia forma diffinibilis est, vt numerus; & vt in numero vno addito semp variatur species, sic est forma diffinibilis, si diffinitioni ali quod additur semper variatur diffinitio, & forma diffinibilis; & vt numerus non suscipit magis & minus, sic nec secundum speciem forma, sed si suscipit, nō suscipit, nisi vt est in materia. Ari. 8. met. c. 5. te. 10. c. 164

Formarum aliarum naturales, vt substantiarum; aliarum artificiales, vt qualitates. Alex. aphro. in 1. nat. q. cap. 20. c. 5. Idem Alb. mag. in sex. princ. c. 67. col. 1.

Forma omnis determinata, & diffinita secundum esse aliquid vnum est. Alex. Aphro. in 1. metaph. comm. 44. ch. 21. col. 2.

Forma omnis diuersa, & separata est a materia si nō subsistentia, at certa ratione. Alex. aphr. in 4. metaph. vel secund. lat. 6. co. 15. c. 140. col. 1.

Forma omnis tum naturalis, tum artificiosa in materia esse obtinet. Alex. aphr. in 7. metaph. vel secund. lat. 8. co. 4. c. 123. colum. 1.

Forma intelligibilior est, quæ in substantia, & per se, quæ quæ in alio quopiam habetur; & harum ea, quæ simplicissima est, & semper actu, tū quia semper est, tū quia suapte natura intelligibilis est; quia formæ, quæ in cōpositis sunt, tunc demū intelligibiles sunt, cum animo ab ijs, in quibus sunt, se iungunt, & tanq̄ simplicia considerant. Alex. aph. in 11. metaph. vel 12. co. 20. c. 291. c. 1

Forma ab Aristotele duobus sumitur modis: vel pro substantiali forma, vel pro ea, quæ ex substantialibus formis in superficiebus est impressa, quomodo est qualitas. Porph. in præd. ch. 23.

Forma materiam exornat. Ammo. in Porph. ch. 11. col. 4.

Forma nulla potest esse motus, nec motum habere, quāuis nonnullæ moueant, vt anima, vel grauitas lapidē. Them. in 5. phy. tex. 5. c. 46. col. 1.

Forma alia naturalis, alia mathematica, alia artificialis: naturalem, & physici, & dialectici occupant, sed dialectici negligunt materiam, quam physici semper accipiunt. Ceteras formas artifices, & mathematici sortiti sunt, & horum alij solitarias, & absolutas considerant, vt mathematici, alij materiam sumunt, vt ceteri artifices. Them. in 1. de ani. cap. 8. tex. 17. c. 62. col. 3.

Forma alia est substantialis, alia dicitur de pictis, quæ superficie sunt qualitates. Simp. in præd. c. 69.

Forma, & figura eodem modo dicitur, & de animatis, & de inanimatis. Simp. in præd. c. 69.

Forma duplex, secundum figuram vna, alia secundum rationem. Simp. in 2. phy. tex. 12. c. 97. col. 1.

Forma nunquam per se fit, nec corrumpitur, sed secundum differentias formæ. Simp. in 2. phy. ch. 99. col. 2.

Formæ, & rationes, aliarum a corporibus separabiles sunt, aliarum non sunt, vt quæ in seipsis non habent esse suum, & perfectionem. Simp. in 2. de ani. tex. 8. ch. 25. col. 4.

Formatum a forma diuersum est. Simp. in 3. de anim. ex tract. 1. tex. 7. c. 61. col. 1.

Forma nulla ita minui magnitudine potest, vt esse nequeat. Io. gram. in 1. phy. c. 16. col. 2.

Formæ, si simpliciter potestatem materiæ sequerentur, nihil esset opus natura. Io. gram. in 2. phy. tex. 87. ch. 50. colum. 1.

Formæ omnes repente, momentoque nascuntur de substantijs, ac in ipsis introducuntur. Io. gram. in 3. phy. char. 69. colum. 2.

Formæ non suapte natura idoneæ sunt in quauis magni-

tudine consistere. Io. gra. in 3. phy. tex. 68. c. 72. col. 2.

Forma aliqua compræhensa semper abiicit priorem formam, & mutatur in alteram. Io. gram. in 1. de gen. & corrup. tex. 11. co. 50. c. 24.

Formæ, a Platone, numeri vocantur, vel quia vt numerus subiecta metitur, ita formæ materiam metiuntur; vel quia vt numeri ab vno dependent principio, sic forma ab vno deducitur principio. Io. gram. in 1. de ani. tex. 26. ch. 14. col. 1.

Forma triplex, vel materialis omnino, vt res naturalis, vel materiæ expers, vt diuina, vel partim materialis, partim materiæ expers, vt mathematica. Io. gram. in 3. de ani. tex. 35. c. 90. col. 4.

Forma, ac materia omnia consistunt, vel ea, quæ ad similitudinem formæ, ac materiæ substantiam sortiuntur. Boet. in Porph. ch. 88.

Formarum diuersarum oportet materias proprias esse diuersas. Auer. in post. 2. cap. 10. tex. 54. c. 233.

Formæ duæ inesse non possunt vni, & eidem. Auerr. in post. 2. cap. 10. tex. 95. c. 234.

Formarum aliarum sunt in materijs, aliarum non. Auer. in phy. 1. tex. 82. ch. 22. col. 4.

Formæ nomen aliquando large sumitur, aliquando proprie. Auer. phy. 5. tex. 5. ch. 96. col. 3.

Formæ omnis est potentia finita, siue sit actiua, siue sit passiuā, cum sit diuisibilis per diuisibilitatem corporis, & omne corpus sit finitum. Auerr. phy. 8. text. 78. ch. 194. colum. 1.

Forma tripliciter dicitur: vno modo de toto, quod resultat ex partibus: alio modo de compositione, quæ resultat in ipsis compositis: alio modo de forma naturali in materia. Auer. 2. phys. ex med. expof. c. 200. col. 1.

Formæ diuersarum naturarum innatae sunt habere materias diuersæ quantitatis, cum formarum diuersitas sit causa diuersarum quantitatum, & magnitudinum recipientium formas. Auer. in 1. de celo, te. 7. c. 24. col. 3.

Formæ omnium entium, quæ sunt apud nos, sunt causarum permanentiarum in aliquo tempore. Auer. 2. de celo. tex. 6. ch. 46. col. 3.

Formarum diuersitas est causa in terminatione proportionum, quæ sunt inter potentias motorum, & rerum motorum ab eis. Auer. 2. celo, tex. 38. ch. 57. col. 4.

Forma vt forma, impossibile est augeri in infinitū. Auer. 3. de celo. su. 1. tex. 6. ch. 82. col. 3.

Formarum diuersitatem causam esse diuersitatis materiæ melius est existimare, quam diuersitatem materiæ causam esse diuersitatis formarum. Auerr. 2. de anim. tex. 60. ch. 138. col. 4.

Formæ habentes tres ordines, quarum vna est corporalis: secunda est in sensu spiritualis: tertia est in virtute imaginatiua, & est magis spiritualis. Auerr. de sens. & sens. ch. 193. col. 2.

Forma hominum, vt homines sunt, non est nisi per cōtinationem eorum cum intellectu, qui est principium agens, & mouens nos. Auer. in 11. metaph. te. 38. c. 151.

Formæ communes in quibus inueniuntur vniuersalia, sunt entia in potentia communicatione. Auerr. in 12. metaph. tex. 10. com. 14. c. 141.

Formæ omnes sunt in potentia in ipsa materia, & in actu in primo motore, & assimilata aliquo modo esse eius, quod sit in anima artificis. Auer. in 12. metaph. tex. co. 18. char. 141.

Forma dicitur multis modis: vno modo de forma corporum simplicium non organicorum: secundo modo de formis corporum organicorum, & sunt ipsæ animæ: tertio de formis corporum celestium, quæ partim simplicibus assimilantur, quia sunt nō organica, & similitur organicis, quia sunt mobilia ratione illarum, dicitur quoque de qualitate, & quantitate ipsi mixto aduenientibus, vt est mixtum. Auer. in epit. meta. tra. 1. c. 171. c. 4

Forma omnis communicat in dimensionibus materiæ,

teriarum, quarum quælibet habet quantitatem determinatam propriam, & dimensiones terminatæ vltimo actu esse non possunt, nisi postquam forma substantialis est in eo, vt est dispositio in alijs accidentibus. Auer. de subst. orbis. cap. 1. c. 3. colum. 2.

Formæ non sciuntur, quia sunt in materijs, & cum inueniuntur aliquid, quod non sit materia, notum est, quid sit. Auer. ex destruc. destr. disp. 6. c. 38. col. 1.

Formarum, quædam sunt separatae a materia, quædam egent materia, & harum sunt multi gradus quorum inferiorum sunt quatuor elementorum formæ, & aliarum sunt formæ, quæ ex elementorum mixtione generantur, & post hos sunt gradus, ita vt forma rationalis, in quâ tum rationalis, est nobilior omnibus dictis. Auer. de ani. beatit. cap. 5. c. 66. colum. 4.

Forma omnis hoc habet, vt omnes habeant aliquid, sine quo forma non est forma, & hæc est ratio formandi, & terminandi; quia forma est terminus esse, in quo res ponitur per formam, & ideo forma dat esse, & rationem rei, cuius ipsa est forma; formæ autem corporum sunt per esse, & potentiam immerse materiæ; formæ autem separatae per esse, & potentiam sunt remotæ a materia, & sunt super ea. Formæ igitur mediæ sunt per esse coniunctæ, & per operationem, & potentiam separatae, quod fieri nequit; quia coniunctum per esse non habet suam operationem, quæ non sit coniuncti, nec habere potest: aut per operationem coniunctæ, per esse separatae, quod eodem modo fieri nequit: aut secundum aliquod sui separatae, secundum aliquid coniunctæ, quæ tantum sunt horum formæ, & quidquid in parte separatum est, in parte coniunctum, numeratur numero eorum, in quibus habet vtriusque operationes. ergo anima hominum numeratur numero hominum. Alb. ma. cōtra Auer. de vnit. intel. c. 3. c. 81. col. 4.

Forma est in causa, vt quicquid intelligitur, per ipsum intelligatur, & hæc tripliciter accipi potest, vel vt in principio processionis, & sic omnes accipiuntur in vnum; vel vt in lumine extenso a primo procedentes, & sic ratione differunt; & vt in lumine terminato ad res, & sic accipiuntur secundum esse diuersæ. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. pri. l. 2. tra. 1. c. 7. c. 205. col. 4.

Forma omnis cum perfecte separata est a materia, & a penditjs siue accidentibus eius, statim redit ad suum principium, & fundatur in eo; nusquam enim nisi in intellectu est. Albert. mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. pri. l. 1. tract. 2. cap. 1. ch. 190. colum. 4.

Formæ omnium in primo principio, in triplici sunt consideratione vnitæ: secundum quod sunt in ipso procedentes; & secundum quod in lumine suo sunt, quod ab illo procedit: & distinctæ, vt sunt in lumine terminatæ ad rei constitutionem. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a pri. cau. l. 1. tract. 7. cap. 6. c. 194. colum. 3.

Formæ vniuersiusque tres intentiones sunt: prima vt est simplex, & essentia inuariabilis: secunda vt est forma formans: tertia vt in sensibus quiescit. Albertus mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. pri. libr. 2. tracta. 2. cap. 40. char. 518. colum. 4.

Formas qui venatur, cauendum est ne priuatiue diuisionis aliquod membrum accipiat. Alber. mag. de anima. lib. 1. tract. 2. cap. 4. char. 100. colum. 3.

Formam venans per diuisionem peccat si diuidit subiectum in accidentia, vel accidens in subiectum, aut accidens in accidentia. Albertus magnus de anima. li. 2. tract. 2. cap. 4. char. 100. colum. 3.

Formam venans per diuisionem peccat si inducit accidentia, quia nulla forma substantialis est accidens. Alber. mag. de anima. lib. 1. tract. 2. cap. 4. c. 200. col. 3.

Formas per diuisionem venantes videndum est ne introducant tales formas, quæ in materia non sunt, vt fecit Plato, quia omnes formæ animalium, & membrorum eorum sunt in materia, & de potentia materiæ educuntur.

Alb. mag. de anima. libr. 1. tract. 2. cap. 4. c. 100. col. 3.

Formales corporum animalium virtutes, quædam sunt simplices non nisi mouentes, & hæc est virtus primi motoris, quæ omnes alias informat; quædam composita ex motore, & moto; quædam animales, quædam corporales. Alb. de ani. l. 10. tract. 2. cap. 1. c. 167. col. 1.

Formæ duplex est consideratio; vt est motus ad ipsam, & vt est substantia. primo modo in physicis est actum, secundo hic agitur. Albertus magnus in 7. metaphys. tract. 1. cap. 5. char. 121. colum. 2.

Forma simpliciter, vel qualitas essentialis, quam significat homo, dupliciter consideratur: accipitur enim aliquando, vt est absoluta per intellectum a suis appellata: & vt est multiplicabilis, nihil enim multiplicabile est nisi forma. Albertus magnus in 7. metaph. tract. 2. cap. 1. char. 123. colum. 4.

Formarum, quæ nullo modo sunt in potentia materiæ, intellectus est formæ prima causa, in illis autem, quæ sunt ab arte, & a natura, natura est causa, & intellectus apprehensor, & minister. Albertus magnus in 7. metaph. tract. 2. cap. 10. char. 126. colum. 4.

Forma duobus modis accipitur; vno modo, prout ipsa natura, & actus dans esse, & substantiam ei, cuius est materia, & sic prædicatur de ipso, ideo quod ipsa hoc modo considerata totum est esse ipsius. Alio modo accipitur, vt essentia quædam separata, & sic est pars accepta, vt ens, & non vt esse, & hoc modo non prædicatur de eo, cuius est forma. Albertus mag. in 8. metaphys. tract. 1. cap. 1. c. 134. colum. 1.

Formæ triplices, ante rem, in re, & post rem. Ante rem sunt, quæ sunt formæ secundum se acceptæ principia rerum existentes. In re, quæ sunt formæ in ipsis existentibus, dantes eis nomen, & rationem per id, quod sunt aptæ esse in multis, & vniuersales. Post rem, quæ sunt formæ per attractionem intellectus ab indiuiduatis separatae, & in quibus intellectus agit vniuersalitatē. Primæ substantialium rerum sunt principia. Secundæ rerum substantiæ. Tertiæ accidentia, & qualitates, quæ notæ rerum in anima acceptæ vocantur, & dispositiones, & habitus. Alber. mag. in prædicam. c. 6. colum. 3.

Forma totius dupliciter assignatur in nomine, vel vt forma tantum, vt humanitas in homine; vel dicēs totum esse, cuius est forma, & tunc designatur per esse, quod dat ei, in quo est, & nomen: vt homo, dicit esse formale, quod forma totius dat huic composito, quod est hic homo. Alber. mag. in prædicam. c. 9. colum. 3.

Forma specifica tribus modis consideratur. Primo in se, vt est substantia, quæ est forma substantiam faciens. Secundo prout est in specie constituta, & sic est specificata. Tertio prout per ipsum id, quod formatum est, comparatur ad aliquid secundum conuenientiam, vel differentiam, & hoc solum modo differentia vocatur: primo modo forma: secundo species. Albertus mag. in prædicam. char. 19. colum. 1.

Forma & si sit idem subiecto, est tamen diuersa ratione; nec dicitur forma, nisi vt procedit a forma substantiali actu continendi intrinseca, & ideo forma dicitur id, quod est qualitatis, & non quantitatis. Albertus magnus in prædicament. char. 55. colum. 4.

Forma differt a figura, quia forma dicitur comparatione ad formatum, id est, ad subiectum; figura autem dicitur secundum quod est terminatio quanti ad extra. Albert. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 2. char. 2. colum. 3.

Forma duplex est; alia est, vt pars essentia, alia vt totum. Vt pars essentia duplex est: alia est, vt forma: alia, vt intentio, aut abstracta, & vtraque ipsarum est simplex; sed vna est, vt forma materiæ, quæ est forma, quæ facit in actu materiam, & est pars compositi: alia est, vt differentia rei constitutiua, quæ est intentio qualitatis essentialis, quæ de re abstrahitur, vt sub forma vltima significatur. Forma, quæ est vt totum, composita est, & est

genus, vel species. Alb. magn. in 2. phy. tract. 2. cap. 2. ch. 20. colum. 4.

Forma non diuiditur per se, sed per accidens, idest, per esse, quod habet in materia, nec diuiditur nisi secundum quod attingit materiam, & terminat ipsam, & complet ad speciem suscipiendam. Alb. mag. in 3. phy. tract. 2. cap. 12. ch. 38. col. 4.

Formæ, quæ sunt in subiecto fluente, duplex subiectum habent, commune, & proprium. Subiectum commune, est materia corporis, & partes, secundum materiam. Subiectum proprium est corpus idem secundum formam, & partes eius secundum formam: & si ad subiectum commune referantur istæ formæ, tunc non manent formæ secundum numerum eodem, sed secundum speciem: si vero ad subiectum proprium, tunc formæ ipsæ sunt unum numero. Alb. mag. in 5. phy. tract. 3. cap. 2. c. 65. col. 3.

Forma duplex, substantialis, & accidentalis, quas ambas recipere debet prima materia. Alb. mag. in 1. de celo, tract. 3. cap. 4. c. 14. col. 2.

Formæ sensibiles situm habentes in corpore secundum duos modos diuiduntur: primus est per formarum specificas differentias, & alter est per accidens, per suorum subiectorum diuisionem. Alb. mag. in 3. de celo, tract. 1. cap. 2. c. 44. col. 4.

Forma quælibet dans esse, & formam, fluit ex omnibus, quæ sunt principia eius, in eodem genere prædicamenti, & tamen est forma specifica simplex. Alb. magn. de sen. & sen. tract. 12. cap. 2. c. 10. col. 1.

Forma omnis diuersificatur, & numeratur per subiectum. Alb. magn. de sens. & sens. tract. 3. cap. 2. char. 18. colum. 1.

Forma omnis ab anima ministrata procedit ab aliquo thesauro, qui thesaurus duplex est: alius intentionum, qui est memoria, alius est imaginatiua, siue formalis. Alb. magn. de somn. & vig. l. 2. tract. 1. cap. 1. ch. 31. colum. 4.

Forma, quæ inducitur a mouente composita necessario est in triplici gradu: quædam enim propinquam est materiæ: quædam motori, & efficienti: & quædam est per æquidistantiam, siue per aliquam medijs rationem inter vtranque istarum. Alb. mag. de natu. & orig. ani. tract. 1. cap. 1. c. 66. col. 4.

Forma simpliciter potest considerari, vt est actus rei, & pars esse eius, & sic de re non prædicatur: alio modo, vt est intentio rei a re abstracta, & sic de re prædicatur. Alb. mag. pri. de ani. tract. 1. cap. 8. c. 3. col. 3.

Forma consequens operatur omnes operationes præcedentium tribus rationibus. Primo consequentia ordinis, quia non est consequens, nisi quia exiuit a præcedente. Secundo, quia & si sit cõsequens secundum intellectum, tamen est vicinior secundum esse primæ causæ. Tertio, quia immaterialior, & simplicior semper consequens, quam præcedens est secundum esse; non tamen secundum rationem. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 1. cap. 11. c. 16. c. 3.

Forma rei, & intentio rei differunt; quia forma est proprie, quæ in formando dat esse actu materiæ, & compositio, ex materia, & forma. Intentio autem vocat id, quod significat res indiuidualiter, siue vniuersaliter secundum diuersos gradus abstractionis, & ideo intentio non est pars rei, vt forma. Al. mag. in 2. de ani. tract. 3. c. 4. c. 20. c. 3.

Formas in materia agere aliud est, & aliud agere formas tantum; nam agere formas in materia, est agens, quod transmutat materiam; agens formas tantum, non est agens materiale, sed potius ipsa forma. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 3. cap. 6. c. 21. col. 1.

Forma duplex esse habet. Vnum simplex, & spirituale, quod habet in abstractione, quod fit a simplici agente, quod est forma rei. Alterum materiale in re, in qua est per agens generans non simplex, quod agit eam: educendo de materia per generationem. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 5. cap. 1. c. 21. col. 4.

Formæ apprehensiuæ quædam sunt de foris existentibus suis agentibus, vt sensus; alie intus existentibus suis agentibus. Alb. mag. in 3. de anima, tract. 1. cap. 1. ch. 33. colum. 2.

Forma corporis duplex: simplicis, & compositi. Simplicium formæ quinque sunt, quæ multiplicantur secundum numerum compositorum corporum, ex elementis. Forma autem, quæ est virtus in corpore, est virtus organica animæ vegetabilis, vel sensibilis. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 2. cap. 2. c. 35. col. 4.

Formæ omnes ab ipsa totius vniuersitatis natura largiuntur, & quo magis ab ipsa elongantur, eo magis nobilitatibus suis priuantur, & quo minus, plures potestates obtinent. Alb. mag. ex 1. de intel. & intel. tract. 1. cap. 5. ch. 50. col. 1.

Forma communis, quæ est cogitationis principium, tribus modis accipitur. ante rem, vt causa formalis; in re, & post rem per abstractionem separatam ab ipsa. Alb. mag. 3. metaph. tract. 3. cap. 19. c. 85. col. 4.

Forma omnis communicabilis est, materia incommunicabilis. Alb. mag. ex 1. de intel. & intel. tract. 2. cap. 13. ch. 51. colum. 3.

Forma, quæ est in re, aliquando agit per qualitates materiæ, in qua est, & tunc agit materialiter; aliquando per se solâ, & tunc immaterialiter, quia & ipsa est essentia immaterialis per seipsam, nec alia indiget, vt in prima. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 3. cap. 6. c. 21. col. 3.

Forma omnis cum sit in formato, a formante potest attendi secundum potentiam formantis, vel secundum potentiam formati. Alb. magn. ethic. 1. tract. 1. cap. 3. ch. 2. colum. 2.

Formas omnes constituit inundatio primi, & intellectualis luminis in totam diuersitatem materiæ. Alb. mag. ethic. 1. tract. 6. cap. 6. c. 16. col. 3.

Formæ alicuius intellectu propria ratio non repugnat ei, quod est esse in pluribus, sed hoc impeditur ab aliquo alio duobus modis, siue sit aliquid aliud accidentaliter adueniens, siue propter conditionem naturæ. D. Tho. in perih. c. 9. col. 1.

Formam suscipientis susceptiuum in triplici differentia potest se habere. Primo, cum est in vltima dispositione nullo existente impedimento, nec in se, nec in alio, & cum statim recipit formam, vt in aere illuminato. Secundo, cum susceptiuum non est in vltima dispositione ad suscipiendum formam, & tunc requiritur alteratio, vt cum de aere fit ignis. Tertio, cum susceptiuum est in vltima dispositione, sed adest impedimentum, tunc requiritur alteratio, vel mutatio per accidens, quæ remouet prohibens, vt aer in clausa fenestra non potest illuminare. D. Tho. 7. phys. l. 6. tex. 10. c. 113. col. 3.

Forma duplex: vna perfecta, quæ complet speciem rei naturalis; alia incompleta, quæ nec perficit, nec complet, nec est finis omnis naturæ, sed se habet in via generationis, & corruptionis. D. Tho. 1. de gen. & corr. l. 8. tex. 18. c. 8. col. 3.

Forma rerum omnium inferiorum præter hominem est in terminis omnibus, quia superiora se habent ad inferiora, vt forma ad materiam. D. Tho. 2. de gen. & corr. lect. 8. tex. 20. c. 30. col. 4.

Forma omnis aliquam ex se patitur inclinationem, seu appetitum, & inclinatio, vel appetitus operationem. D. Tho. 2. de ani. lect. 5. tex. 25. c. 25. col. 2.

Forma, quæ est perfectæ virtutis in agendo, non solum potest inducere suam similitudinem in suo susceptibili, sed etiam disponere patiens, vt sit proprium eius susceptiuum, quod facere non potest, cum est imperfectæ virtutis. D. Thom. in 2. de ani. l. 15. tex. 70. ch. 35. col. 4.

Forma omnis, vt huiusmodi, est principium agendi sibi simile, vnde cum color sit quædam forma ex se habet, quod causet sui similitudinem in medio. D. Thom. de nat. lum. opus. 51. c. 84. col. 2.

Formæ

Formæ si essent infinitæ nullo modo esset aliquid notum. D. Tho. 2. metaph. lect. 4. tex. 11. c. 113.

Forma magis, quam materia res cognoscitur. D. Tho. 4. metaph. l. 12. tex. 22. c. 233.

Formæ omnes, siue accidentales, siue substantiales, quæ non sunt per se subsistentes, sunt, quantum est de se, communes multis. D. Tho. 7. metaph. l. 15. tex. 34. ch. 556.

Forma si debet fieri in effectu tria imaginatur; primo vt sit ibi natura possibilis, de qua natura possibili educitur illa forma: secundo natura agentis, in cuius virtute fit illa forma: tertio est illa forma facta. Alex. de ales in 1. metaph. c. 2. col. 3.

Forma si debet fieri in conceptu est ibi vna potentia, quæ tenet locum possibilis, & hunc vocamus intellectum possibilem; & potentia, quæ tenet locum agentis, & hunc vocamus intellectum agentem: & vltimo est forma facta in conceptu, ita vt intellectus possibilis in virtute agentis sit sub forma in conceptu, & hunc vocamus intellectum factum, vel speculatiuum. Alex. de ales in 1. metaph. c. 2. col. 3.

Forma omnis, quæ introducit per motum, est in agente in motu, & in materia sub aliquo modo effendi. Alex. de ales in 1. metaph. c. 14. col. 2.

Formæ sunt in materia, vt in pura potentia passiuæ. Alex. de ales in 1. metaph. c. 25. col. 4.

Forma quælibet specifica componitur ex conceptibus formalibus. Alex. de ales in 2. metaph. c. 44. col. 1.

Forma triplicem gradum habet. Quædam forma est, quæ est ipsam esse subsistens, ideo habet omnem perfectionem ipsius esse, & hæc est Deus. Alia est esse participatum, & hæc est forma intellectiua creata. Tertia, cuius esse est participatum, & immersum materiæ, quæ finita est. Alex. de ales in 2. metaph. c. 45. col. 2.

Forma omnis creata est finita inferioris, quia est arcata ad certum gradum, & ad certam differentiam. Alex. de ales in 2. metaph. c. 45. col. 3.

Formam numerari tribus modis intelligi potest. Primo, vt prima forma, quæ est purus actus, sit vnum extremum, & nihil aliud, & inter hæc extrema numerentur, & multiplicentur formæ. Secundo, quod infra vnâ formam numerentur diuersi conceptus formales. Tertio numeratur forma per materiâ, vel per illud, in quo recipitur, & hic numerus formarum vocatur materialis. Alex. de ales in 2. metaph. c. 45. col. 3.

Formæ infinitæ capi possunt inter primam formam, & nihil, ita. Post materiam sequitur forma elementi: post formam elementi sequitur forma mixti in maiori gradu: & adhuc in maiori gradu post formam mixti deforma vegetatiua: post quam adhuc in maiori gradu detur forma sensitua: post formam sensituiam in maiori gradu detur forma intellectiua, & sic semper ascendendo, possunt a se tendere formæ in infinitum in nobilitate. Alex. de ales in 2. metaph. c. 46. col. 1.

Forma quælibet specifica causata, est imitatio primæ formæ increatæ. Alex. de ales in 2. metaph. c. 26. col. 1.

Forma sub eadem infiniti conceptus formales, sub & supra non possunt esse; quia omnes conceptus formales sub & supra ordinati sunt: habent enim statum in generalissimo, ac specialissimo. Alex. de ales in 2. metaph. ch. 46. colum. 2.

Forma duplex; intrinseca, & extrinseca; intrinseca est vt anima in homine, & dicitur ab Aristotele, species. extrinseca est vt ars in mente artificis, vt est forma arcæ, & dicitur exemplar. Alex. de ales in 5. metaph. te. 2. ch. 103. colum. 4.

Forma duplex; partis, vt in homine anima; & consequens totum, vt humanitas. Alex. de ales in 5. metaph. text. 15. c. 123. colum. 1.

Forma duplici via præcedit accidens; primo quo ad intentionem: secundo, quia primo intendit formam substantialem; secundo quo ad esse terminatum. Alex. de

ales in 7. metaph. tex. 7. c. 190. col. 2.

Forma, quæ communicabilis est, non plus concernit hoc indiuiduum; quam aliud. Alexander de ales in septimo metaphysico. tex. 54. c. 236. col. 3.

Formæ alię sunt per se subsistentes, alię in materia. Alex. de ales in 8. metaph. tex. 8. c. 250. col. 1.

Forma omnis, vel substantialis, vel accidentalis, si suscipit magis, & minus, semper suscipit, secundum quod est in materia. Alexander de ales in octauo metaphysico. text. 10. char. 253. columna 1.

Formæ proprietates sunt magis, & minus, secundum esse; & cum esse formæ sit in materia, ideo magis, & minus non respiciunt formam, nisi in materia. Alex. de ales in 8. metaph. tex. c. 253. col. 1.

Formæ alię non sunt immerse in materia, nec in quantitate, & sunt formæ intelligibiles; alię immerse in materia, & sunt formæ sensibiles, & nullæ sunt sensibiles, nisi materiales. Alex. de ales in 12. metaph. text. 14. c. 333. columna 3.

Forma quid est.

Forma est magis natura, quam materia. Arist. phy. 2. cap. 6. tex. 12. ch. 32.

Forma est actus, & actus dupliciter, alius vt speculatio, alius vt scientia, est igitur actus, vt scientia animę. Arist. 2. de ani. su. 1. cap. 1. tex. 5. c. 615.

Forma quælibet mixti, & communis est aliquod præter elementum. Arist. 7. metaph. cap. 2. te. 60. c. 161.

Forma est, quæ est aliquod ens actu, ratione vero separari potest. Arist. 8. metaph. cap. 2. tex. 32. ch. 163.

Forma est causa ex accidenti non ex se. Alex. aphro. in 1. prior. alex. 12. c. 27. col. 4.

Forma vniuscuiusque rei est illud, secundum quod est. Alex. aphro. in 1. top. cap. 1. c. 3. col. 2.

Forma est causa, vt materia sit actu, ex seipsa enim subsistere nequit. Alex. aphro. in 1. natur. quæst. cap. 8. c. 3.

Forma non est in subiecto, cum sit pars substantiæ vniuscuiusque. Alex. aphro. in 1. nat. q. cap. 8. c. 3.

Forma est proprie intelligibilis, quia est aliquid actu, & quæ est substantia, magis intelligibilis est, & harum maxime simplex, & quæ semper est actu. Alex. aphro. in 1. nat. q. cap. 1. ch. 1.

Forma ab omni materia, & omni potestate seiuncta sui natura, est proprie intelligibilis. Alex. aphro. in 1. nat. q. cap. 3. ch. 6.

Forma ipsa est in substantia materię, non enim potest materia sine propria forma esse; sed sine forma non potest illa materia esse, cuius illa erat forma, sed simul est, ideo vt sit materia, opus est ei præsentia formæ; igitur forma per se inest materiæ, vt quod in substantia eius est. Alex. aphro. in 1. nat. q. cap. 2. c. 6.

Forma omnis materialis est in materia. Alex. aphro. in 1. nat. q. cap. 2. char. 6.

Forma propria, & peculiaris causa est motionis in corpore. Alex. aphro. de ani. cap. 7. c. 33. col. 1.

Forma est in causa, vt quodlibet ens sit hoc aliquid & ipsa absente definit esse hoc aliquid, quod prius erat. Alex. aphro. in 2. de ani. cap. 2. c. 43. col. 3.

Forma omnis incorporea est. Alex. aphro. in 2. de ani. cap. 5. ch. 43. colum. 4.

Forma est in causa vt res cognoscantur quod sint, non autem quantitas: quæ forma tandiu persistit, donec res subiecta extat, non intercepta. Alex. aphro. in 3. metaph. vel secundum lat. 4. co. 51. c. 112. col. 2.

Forma indilatabilis est, & vacat partibus. Alex. aphro. in 6. metaph. vel secundum lat. 7. co. 34. c. 207. col. 1.

Forma est finis, vt in domo, cuius finis est, quæ in ipsa continentur, a latronibus tuta conseruare, quod ei a tali forma suppeditatur. Alexand. aphro. in septimo metaphysico. com. 41. char. 218. colum. 2.

KK 3 Forma,

Forma, & si sit magis substantia, quam substantia, materia vocata, non tamen quam substantia, quæ est forma; quia substantia, quæ per formam intelligitur, non habet nec magis, nec minus, neque magis substantia est, quam altera forma. Alexander aphrodisiensi in 7. metaphysic. co. 9. c. 125. colum. 2.

Forma semper actu est, materia potentia. Ammonio in libro de interpret. chart. 139.

Forma est maxime substantia. Dex. in prædic. char. 42.

Forma est principium omnis motus: nam omne, quod mouetur, per formam mouetur. Them. in 3. physicor. tex. 27. c. 28. colum. 3.

Forma partim est substantia, partim habitus; ut habitus est contraria priuationi, non ut substantia. Simplicius in prædicament. c. 27.

Formæ remissio, & diminutio est principium transmutationis in contrarium. Simpl. in præd. char. 38.

Forma dicitur de commensuratione, vel de proportione eorum, quæ terminantur. Simpl. in præd. c. 69.

Forma est substantia, quia quod efficit substantiam, substantia est. Simpl. in præd. c. 19.

Forma est elementum, & non solum materia, si elementum est id, ex quo primo cõ insit, sit aliquod, & in quod extremum resoluitur. Simpl. in prim. phys. c. 3. col. 1.

Forma est vniuscuiusque character, per quem vnumquod que subsistit, & esse dicitur id, quod est. Simpl. in secund. physic. char. 101. colum. 1.

Forma est quoddam naturale, non autem natura. Simpl. in secund. phys. c. 102. colum. 1.

Forma omnis habens substantiam discretam est quoddam principium ingenitum & immobile; neque ea, quæ est in materia primo, cum sit participatio & affectio materiæ: neque ea, quæ est in natura, cum ea etiam consistat in subiecto; neque ea, quæ est in anima. Nam cum seipsa mouet, nihil magis mouet, quam mouetur, neque est magis principium, quam ex principio. Simpl. in 2. physic. tex. 21. c. 105. colum. 1.

Forma, quæ est in materia, nullum habet exemplar. Simpl. in 2. phys. c. 108. colum. 2.

Forma non solum secundum superficiale figuram, sed etiam secundum rationem dicitur. Simpl. in secundo phys. tex. 28. ch. 109. colum. 1.

Forma non est locus, quia distinguitur ab eo, quod ambit, ipsaque mutatur, & locus manet. Simpl. in 4. phys. tex. 11. char. 191. colum. 2.

Formam esse dicimus terminum, & finem constituentem. Simpl. in 4. phys. char. 226. colum. 3.

Forma omnis terminus est, & cuius gratia cætera existunt. Simpl. in pri. de anim. tex. 2. char. 1. col. 3.

Forma non est hoc aliquid, terminus enim, & perfectio est, non autem res determinata, & perfecta. Simpl. in 2. de anima. tex. 2. char. 23. colum. 2.

Forma vnicuique est in causa, ut sit quod sit. Simpl. in 2. de anima. tex. 8. char. 25. colum. 4.

Forma est purus, & primus actus, actus autem est rei perfectio. Simpl. in 1. de ani. tex. 6. char. 2. col. 2.

Forma non est actu, sed ipsemet actus. Simpl. in prim. de anim. tex. 6. char. 2. colum. 3.

Forma cognoscibilis sine materia in vita stat. Simpl. in 3. de anima. ex sect. 1. text. 139. char. 51. col. 2.

Formale indiuisibile omnino est impartibile, nullasque habet partes. Simplicius in tertio de anima. ex sect. 2. text. 23. char. 66. colum. 4.

Forma præstantior est materia. Mag. in li. de interp. c. 31.

Forma argumenti est conclusio, materia vero argumenti sunt propositiones. Ioan. gram. in 1. prior. ch. 2. col. 4.

Forma est quæ finit, & terminat, & vnicuique vnitatem tribuit. Ioan. gram. 1. phys. tex. 32. c. 15. col. 3.

Forma vniuscuiusque, nihil aliud est, quam natura vniuscuiusque. Ioan. gram. in 1. phys. tex. 1. c. 30. col. 3.

Forma prima & maxime propria dicitur natura: se-

cundo materia: tertio via in formam. Ioan. gram. in 2. phys. ch. 32. colum. 2.

Forma est actionis finis, & speculationis principium. Io. gram. in 2. phy. tex. 90. c. 51. col. 2.

Forma est, quæ in augmentationem augetur, non quidem secundum essentialem, & incorpoream rationem, sic enim augeri nequit, sed secundum quantitatem, cum in ampliori, vel minori subiecto sit. Io. gra. in 1. de gen. & cor. tex. 35. c. 54. col. 4.

Formæ, & habitus per se immobiles sunt. Mich. ephes. de ani. mot. c. 51. col. 3.

Forma omnis qualitas est. Boet. in Porph. c. 88.

Forma propria vniuscuiusque compositi in suis partibus constat. Boet. in top. Cic. c. 796.

Formatio perfectissima est, quæ intelligitur per definitionem. Auer. in epit. in log. c. 351. col. 4.

Formæ non habent diffinitionem, quia sunt simplices, ideo non est possibile, quod omnium partium diffinitionis sit diffinitio. Auerr. in quæst. log. text. 10. chart. 372. colum. 2.

Forma est principium per se, priuatio per accidens. Auer. in phy. 1. tex. 70. ch. 20. col. 1.

Forma est dignior hoc nomine substantia, quam compositum, quia per illam compositum est actu, & causa rei est dignior causato. Auer. in physicor. 2. tex. 4. ch. 14. colum. 1.

Forma comprehenditur per intellectum. Auer. in phy. 2. tex. 10. c. 25. col. 1.

Forma dicitur de formis perfectis, cum quibus non coniungitur priuatio; & de imperfectis, cum quibus coniungitur priuatio. Auer. in physic. 2. tex. 15. char. 25. colum. 4.

Forma dicitur de contrario, cui non coniungitur priuatio, & de contrario, cui coniungitur priuatio. Auerr. in phy. 2. tex. 15. c. 25. col. 4.

Forma est in causa, ut vnaquæque res sit vna, & forma est per se indiuisibilis. Auer. in physicor. 3. tex. 68. chart. 55. colum. 2.

Forma est indiuisibilis per se. Auerr. in physicor. 3. text. 68. char. 55. colum. 2. Idem 6. physicor. tex. 44. chart. 125. colum. 4.

Formæ in rebus generabilibus quodammodo sunt formæ, & quodammodo sunt fines. Auer. in phy. 3. text. 11. c. 58. colum. 4.

Forma est vltimum rei, quæ continet, & terminat materiam eius. Auer. in phy. 4. tex. 12. c. 59. col. 1.

Forma est, quæ determinat dimensiones, & materiam. Auer. in phy. 4. tex. 14. c. 59. col. 2.

Forma est causa finitatis magnitudinis, & si magnitudo esset infinita, & forma esset infinita. Auer. 1. de celo, tex. 61. c. 21. col. 1.

Forma est subiectum vniuersalitatis. Auerr. 1. de celo, tex. 92. colum. 3.

Formæ substantia, alia est ab essentia materiæ. Auerr. 1. de celo. tex. 92. c. 29. col. 3.

Forma est finis rei habentis formam. Auer. in 4. de celo. tex. 23. c. 115. colum. 4.

Forma est finis non distinctus, locus est finis distinctus. Auer. 4. de celo, tex. 23. c. 115. col. 4.

Forma est nobilior materia, non dicitur enim forma nisi in respectu materiæ. Auerr. 4. de celo, text. 35. char. 121. colum. 1.

Forma non est causa agens simpliciter, sed quia sunt causæ propinquæ, & essentielles. Auer. 2. de gener. & corr. tex. 52. ch. 173. col. 4.

Forma est id, per quod aliquid est ens. Auer. 2. de ani. su. 2. tex. 37. c. 134. col. 2.

Formæ nomen dicitur de forma, quæ declarat quidditatem rei, & de forma particulari, quæ est forma demonstratæ materiæ. Auer. in 7. metaph. tex. 10. char. 88. colum. 3.

Forma

Forma est pars, quæ cum fuerit, est res, & materia est illud, quod cum fuerit, non erit res. Auer. in 7. metaph. tex. com. 37. char. 88.

Forma prædicatur per se de habente formam, & declarat quidditatem eius substantiæ. Auer. in 7. metaph. text. com. 34. char. 87.

Forma & materia diffiniri non possunt. Auer. in 8. metaphys. tex. 10. char. 102. col. 3.

Forma ipsa est actus, & quidditas. Auer. in epitom. metaphys. tract. 2. c. 175. col. 1.

Forma est causa, ut res sit intelligibilis; & materia, ut sit sensibilis. Auer. in epitomat. metaphysic. tractat. 7. chart. 175. colum. 3.

Forma omnis, quæ mouetur ad seipsam perficiendam per formam aliam, necesse est, ut suum mouere sit finitum. Auer. de sub. orbis. cap. 1. c. 4. col. 1.

Forma sola communicabilis est multis, vnum existens in eis secundum essentiam. Alber. magn. in prædicam. chart. 9. colum. 3.

Forma, quæ prædicatur, totius sit, & totum esse significat, & non significat essentiam eius, cuius est actus proprius, & hæc est illa, quæ formam totius designat. Alb. mag. in præd. c. 11. col. 4.

Forma dicitur quasi fortis manens. Albert. magn. in sex princ. char. 65. col. 4.

Formæ non dicuntur, nisi separatæ, at quæ in materia sunt, proprie dicuntur imagines. Boet. de Trinitate. Alb. mag. in sex princ. char. 66. col. 1.

Forma (logice loquendo) est intentio, quæ dat esse formale totius. Alb. mag. in sex princ. c. 66. col. 1.

Forma est proprie loquendo essentia, quæ cum per motum est in materia, constituit speciem secundum esse in naturalibus. Albert. Magn. in 2. physicor. tract. 2. cap. 2. char. 20. colum. 2.

Forma si generaliter sumitur, dicitur forma omne id, quod informat ad esse secundum actum, & sic diuiditur in formam substantialem, & accidentalem. Substantialis dupliciter dicitur, quæ est substantia, & quod dicitur, & quæ est accidens, & quod dicitur. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 2. c. 20. col. 3.

Forma in simplicibus est essentia eorum, ut in elementis: in compositis est complexio, quæ non est simplex. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 2. c. 20. col. 3.

Forma vna est omnium mouentium in vno genere motus a principio vsque ad vltimum, sed consideratur hæc forma secundum esse, & secundum essentiam: essentia quidem vna est in omnibus mouentibus: esse autem ipsius secundum quodlibet mouentium est aliud, & aliud. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 3. c. 21. col. 2.

Forma est perfectio rei existentis in actu. Alb. mag. in 3. phys. tract. 1. cap. 4. char. 32. col. 2.

Forma ut forma est, non prædicatur de eo, cuius est forma, sed prout est forma, & idem siue vnum genere, specie, vel numero. Albert. magn. in 6. phys. tract. 1. cap. 1. char. 68. col. 4.

Forma omnis secundum tale esse inest, quale permittit subiectum, in quo est. Albert. magn. in 7. phys. tract. 1. cap. 4. char. 83. col. 4.

Forma, quæ est actus corporis, cognoscitur per hoc, quod eius operatio expletur per corpus, & finita est operatio eius. Albert. magn. in prim. de celo. tract. 3. cap. 4. char. 14. col. 3.

Forma omnis per hoc est forma, quod ipsa est intelligibilis per se, & principium intelligendi aliud, quod est formatum per ipsam. Albert. magn. in 2. de celo. tract. 1. cap. 2. char. 23. col. 4.

Forma cum est in phantasia conueniens, vel disconueniens corpori, statim virtutes, quæ sunt affixæ membris, mouent corpus ad eam inducendam. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 3. cap. 4. char. 41. col. 4.

Forma, quæ absolute forma est, nullo modo potest esse

materia. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 3. cap. 9. c. 38. c. 1.

Forma est principium esse, & cognitionis. Alb. mag. in 1. de ani. tract. 1. cap. 1. char. 1. col. 1.

Formæ omnes materiam determinantes sunt ordinatæ. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 2. cap. 9. char. 38. col. 1.

Forma vniuersalis, vel particularis est id, quod dat esse, & essentiam totam: materia autem non assumitur ad esse conferendum, sed potius ut sit subiectum essentiæ. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 3. cap. 11. char. 45. col. 4.

Forma dicitur totum esse rei, quia materia nihil est de esse rei, nec intenditur a natura, quia si forma esse posset in operatione sine ipsa nunquam induceret in materiam, ideo materia non ad esse, sed ad ipsius esse determinationem requirit. Alb. mag. ex pri. de intel. & intel. tract. 2. cap. 2. char. 89. col. 2.

Formæ essentia non est nisi secundum aptitudinem ubique, semper, & non in actu. Alb. mag. ex prim. de intel. & intel. tract. 2. cap. 4. char. 52. col. 3.

Forma est, quæ simpliciter prædicatur de eo, cuius forma, & cuius partes virtuales omnes perficiunt partes materiæ. Alb. mag. de ani. l. 11. trac. 2. cap. 1. c. 99. c. 1.

Forma cuiuslibet rei est quidditas nulli rei alij conueniens: ideo cauendum est, ne talis sumatur diuisio, cuius partibus diuisidentibus idem sit animal, ut de formica volante, & non volante. Alb. mag. de anim. l. 11. tract. 2. cap. 4. char. 100. col. 3.

Forma prima naturæ est vita. Albert. mag. de anim. l. 20. tract. 2. cap. 1. char. 167. col. 1.

Forma est causa præter materiam, & materia prima est vnum quid, & perpetuum, & immobile, ut non mutatur, vel mouetur ab esse, vel ad esse materiæ: sed non quod non mutetur secundum esse, & esse sicut mutatur subiectum mutationis, & motus, & propter hoc esse necessaria est forma. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 3. cap. 10. char. 85. col. 4.

Forma per essentiam eadem est, siue sit in potentia, siue in actu, ideo in potentia esse dicitur esse compositi, non esse formæ per essentiam. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 3. cap. 16. char. 87. col. 2.

Formæ intentio est dare esse: materiæ intentio est facere hoc esse hoc: intentio efficientis est inducere esse, & dare ipsum post non esse: intentio finis est oia propter ipsum, & esse compositi, ab ipso pendere: ideo finis prior est intentione agentis, vltimus autem secundum esse rei. Alb. mag. in 5. metaph. trac. 1. cap. 3. char. 99. col. 2.

Forma continui est ante formam circulaem, & ante formam recti per intellectum, & licet plurius sit formarum rotundum, quæ rectum, tamen illæ formæ nihil adimunt de vniuersitate, & simplicitate, sed contra, licet forma recti vna sit, tamen tollit vniuersitatem, & simplicitatem in natura propter diuersitatem terminorum formæ recti, quæ accipiuntur in corpore naturali simplici, inducunt contrarietatem in situ. & ideo continuum circulare magis vnum est, & magis vnum motus, quam rectus. Alb. mag. in 10. metaph. trac. 1. c. 1. c. 141. col. 4.

Forma est principium essendi, & ita pertinet ad primum philosophum: sed materia, & priuatio sunt principia entis transmutabilis, & sic a philosopho naturali consideratur. D. Tho. in pri. phy. l. 15. tex. 83. c. 16. col. 1.

Forma est actus primus, operatio est actus secundus. D. Tho. in 2. de celo. l. 4. tex. 17. c. 33. col. 4.

Forma est quoddam diuinum in rebus, ut est quædam participatio primi actus. D. Thom. in 3. de celo. l. 2. tex. 2. char. 57. col. 1.

Forma omnis, ut forma, est principium agendi sibi simile. D. Tho. in 2. de ani. l. 14. tex. 70. c. 35. col. 7.

Forma est quidam terminus materiæ. D. Thom. de sens. & sens. l. 5. c. 6. col. 2.

Formarum non est generatio. D. Thom. in 3. metaph. lib. 10. tex. 13. char. 155.

Forma, quia est ab alio, finita est. Alexand. de Ales in

in 2. metaphysic. char. 45. col. 3.
Forma ipsa non est nisi quædam imitatio diuinæ essentia. Alex. de ales in 2. metaph. c. 46. col. 1.
Forma est causa materiæ quo ad esse. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 2. char. 105. col. 2.
Formalis distantia omnis diuersitas est. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 16. c. 126. col. 4.
Forma de natura sua non denominat seipsam, sed aliqd aliud. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 25. c. 154. col. 3.
Forma tenet medium inter agens, & passum. Alexan. de ales in 5. metaph. tex. 25. c. 154. col. 3.
Forma dicitur substantia, non quia sit illud, quod est per se, sed quia est ratio essendi aliquid per se. Alexand. de ales in 7. metaph. tex. 7. c. 188. col. 2.
Formæ essentia est, vt sit actus materiæ. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 7. c. 189. col. 4.
Forma habet aliquam prioritatem respectu compositi, quia est ratio essendi, non quod sit illud quod est, sed quia est ratio essendi substantiam, non quod proprie sit substantia. Alexand. de ales in 7. metaphysic. tex. 7. char. 189. col. 1.
Forma est causa quantitatis materiæ. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 7. char. 190. col. 3.
Forma, quæ est ab arte, & natura, non est omnino a duabus formis, sed est vnum agens adiunctum per aliud. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 29. c. 215. col. 2.
Forma nulla est vltra speciem specialissimam, sed solum requiritur designatio formæ per materiam. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 33. c. 218. col. 2.
Forma rei solum secundum veritatem loquendo proprie dicitur quid. Alexand. de Ales in 7. metaphysic. tex. 59. char. 240. colum. 2.
Forma elementi non est in potentia ad aliam formam, nisi in quantum concernit materiam. Alex. de ales in 8. metaph. tex. 4. c. 245. col. 4.
Forma & passio nunquam separantur, quia simul sunt, sic & potentia ad formam, & ad passionem nunquã separantur. Alex. de ales in 8. metaph. tex. 4. c. 247. col. 1.
Forma, quæ est actus primus tenet medium inter potentiam actiuam, & passiuam, quia perficit potentiam passiuam, & fundat potentiam actiuam. Alex. de ales in 9. metaph. tex. 11. c. 267. col. 2.
Forma est ratio agendi ipsi supposito. Alex. de Ales in 9. me. aphy. tex. 14. c. 270. col. 2.
Forma omnis specifica est quædam vnitas, quæ per plura indiuidua diuidi potest. Alex. de ales in 9. metaphysic. tex. 1. char. 277. colum. 2.
Forma omnis specifica plurificabilis est, alioquin non esset species. Alexand. de Ales in 10. metaphysic. tex. 1. char. 277. col. 2.
Formaliter quæ distant, distant secundum actum, non secundum potentiam. Alexand. de ales in 10. metaphysic. tex. 23. char. 279. col. 2.

Forma animæ.

Forma, & primus actus dicitur æquiuoce de rationali anima, & de partibus reliquis animæ. Auer. 3. de ani. tex. 5. char. 163. col. 2.
Forma vltima, quæ in nobis existit, qua denudamus ipsa intelligibilia, & ea efficimus pro arbitrio, & voluntate nostra, est forma composita ex intellectu agente, & intellectu adempto, in habitu scilicet existente. Auer. 3. de anim. tex. 36. char. 177. col. 4.
Forma ipsa est id, quo aliqua res agit suam propriam actionem: at intellectu agente agimus propriam actionem, ergo intellectus agens est forma in nobis. Auer. 3. de anim. tex. 37. char. 179. col. 4.
Forma hominum, vt homines sunt, non est nisi per continuationem eorũ cum intellectu, q est principiu agens, & mouens nos. Auer. in 12. metaph. tex. co. 38. c. 151.

Forma nulla generationis est, quæ non sequatur virtutes materiæ, quæ sunt in spermate, nisi sola rationalis, ad quam, nec spiritus spermatis, nec calor aliquid operari videtur, sed tantum causatur a lumine intellectus primi, qui operatur in opere naturæ, quia nullus corporis, vel partis corporis est actus. Alber. mag. de ani. lib. 16. tract. 1. cap. 12. ch. 139. col. 3.
Forma animæ est in aliqua similitudine ad motorem primum in hoc videlicet, quod ad vnum refert totum suum vniuersum, vt motor primus refert omne, quod mouet, ad vnum. Albertus magnus de natur. & orig. anim. tract. 1. cap. 3. ch. 68. colum. 2.
Formæ super materiam eleuata, quæ anima vocantur, in quatuor accedunt ad motorem: primo, quod huius formæ actus non est simpliciter esse, sed confert ei viuere: secundo quod substantia, & naturalis potentia operatur multa, cum forma naturalis, & corporea non operetur, nisi vnum: tertio est locus eius, cuius est forma ipsa: quarto, quod virtus hæc vegetans ex vno influit omnibus partibus effectum, & motum vitæ, & ab eo construit vias in omnes partes, per quas discurrunt spiritus, & alimentum virtutem primi in se habentia, & formam, quæ dat eis motum ad omnem suam partiu. Alb. ma. de na. & ori. ani. tra. 1. c. 3. c. 68. col. 1.
Forma animæ non est corporalis, ita vt sit simplicis formæ corporis, aut armonia compositi, aut aliquod corporeum armoniam consequens. Alber. mag. de natur. & orig. ani. tract. 1. cap. 3. char. 68. col. 1.
Forma animæ natura non potest vocari, quia natura non est, nisi ad vnum, & hæc forma de se multa facit. Alb. mag. de natu. & orig. ani. tract. 1. cap. 3. ch. 68. col. 2.
Forma animæ non est immersa materiæ, & victa ab ea, si enim victa esset, nõ haberet locũ, nisi locum materiæ, nunc autem extendit partes suas in locum alium. Alb. mag. de natu. & orig. ani. tract. 1. cap. 3. ch. 68. col. 2.
Formæ rerum inanimatarum propter sui imperfectiorem sunt principia paucarum operationum: vnde nõ exigunt diuersitatem organorum in suis operationibus. D. Thom. in 2. de anima. l. 1. tex. 6. char. 21. col. 2.

Formæ, vt abstractæ, & cælestes.

Formarum abstractarum, vt abstractæ, est propria consideratio diuini philosophi. Aristoteles phylsico. 2. sum. 2. cap. 2. text. 26. char. 36.
Formam primam omnia appetunt. Simpl. in pri. physic. text. 80. char. 87. colum. 2.
Forma omnis pura, & prima, indiuisibilis est. Simplicius in 2. de anima. tex. 2. char. 23. colum. 2.
Formæ puræ sunt nobis immanifestæ propter nostram imbecillitatem. Ioannes grammaticus in prim. posterior. cap. 26. chart. 55. colum. 4.
Forma est diuina, quia a Deo proficiscitur. Ioann. gram. in pri. physico. tex. 81. char. 29. col. 4.
Formarum abstractarum rationes, sunt in mente opificis. Ioan. gram. in prim. de ani. tex. 16. c. 11. col. 2.
Formarum abstractarum consideratio in esse est in philosophia naturali, non in prima. Auerroes in phys. 2. text. 26. char. 28. colum. 2.
Formæ formarum, vt existimatur de forma hominis vltima, sunt multæ inter vltimam formam materialium & formam primam abstractorum. Auerroes in phy. 2. text. 26. char. 28. colum. 2.
Forma prima, & primus finis, ex hac cognitione, quæ acquiritur in hac scientia, cognosci non possunt. Auerr. pri. physic. ex media expof. char. 197. colum. 1.
Forma abstracta non significat naturam corporis. Auer. prim. de cælo. text. 4. c. 3. colum. 4.
Formæ abstractæ, vt sunt formæ abstractæ, innatæ sunt, vt illud, quod ab eis mouetur, sit corpus, nec graue, nec leue, vt innatæ sunt, vt moueantur motu circulari, &

vt, & vt forma ignis innata est habere formam propriam. Auer. 1. de cælo. tex. 4. c. 3. col. 4.
Formæ simplicium, aliæ sunt a formis compositorum, & eorum materiæ propinquæ aliæ a materiis istorum, sed tamen eadem sunt proportionaliter. Auer. in 12. metaph. tex. com. 11. char. 144.
Forma prima, & non anima est abstracta, secundum Alexandrum. Auer. in 12. metaph. tex. co. 25. char. 145.
Forma nulla est quasi finis, & communis, & vniuersalis, nisi illa ex eis, quæ habet actionem communem; & hæc est dispositio formæ mouentis primum cælum motu diurno. Auer. in 2. metaph. tex. co. 44. char. 154.
Formæ corporum cælestium nihil aliud sunt, quam id, quod intelligunt ex ipsis; & quia mouentur ab eis per modum desiderii, ideo sunt fines eorum. Auer. in epitom. met. tract. 4. char. 182. col. 4.
Formæ cælestes non sunt in subiecto mediantibus dimensionibus, sed non sunt potentia in corporibus. Auer. de subst. orb. cap. 1. char. 3. col. 4.
Forma, quæ mouetur in formis constitutis per suam substantiam, differt a forma, ad quam mouentur, sed in cælesti corpore non est alia. Auer. de subst. orbis. cap. 1. char. 3. colum. 4.
Forma prima est ab efficiente primo. Alb. mag. in 8. phyt. tract. 1. cap. 4. char. 90. col. 4.
Forma cælestis licet corpora afficiat, non tamen necessitatem imponit. Alb. mag. de som. & vig. lib. 3. trac. 1. cap. 11. c. 38. col. 2.
Forma vna est prima, quæ procedit ab vniuersitatis principio, quæ etiam explicatur ab omnibus motoribus cælestibus, siue sint simplices, siue compositi ex mouente, & mobili, quæ quanto plus procedit in distantia mouentium, & eorum, quæ mouentur, tanto plus multiplicatur, & determinatur per diuisionem, & cõtrahif ad esse determinatum: quæ forma nihil confert ad sciẽtiã futurorũ, etiã si imprimatur in anima, eo quod est forma operis, & non scientiæ alicuius futuri, vel alterius. Alb. mag. de som. & vig. l. 3. trac. 1. cap. 7. c. 36. c. 4
Formæ cælitus euectæ ad nos corpora nostra tangentes fortasse mouet, & suas imprimunt virtutes, licet nõ sentiantur propter exteriorẽ tumultum. Et ideo, cũ alienatio sit a sensibus, quocunq; modo illud fiat, tunc percipiuntur motus, sicut patiens percipit motũ passionis, licet nõ moueat, vt passio, sed potius vt signum, & quædam causa futurorum. Anima autem vegetatiua, ad quam peruenit huius formæ motus, recipit motum, secundum modum possibilem sibi. Alb. mag. de som. & vig. l. 3. trac. 1. cap. 9. char. 37. col. 2.
Forma vltima sola dat esse speciei, & formæ; & antecedentes formæ res sunt potentia essentielles determinatæ per vltimam formam. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tract. 1. cap. 3. c. 70. col. 2.
Formæ a prima causa procedentes per lumen intelligentiæ procedunt in animam, & per animæ præparationem, & motum procedunt in naturam, & per naturam vniuersalem in omnibus corporibus cælestibus diffusam in spheram actiuorum, & passiuorum, & per illa tandem procedunt in subiectam actiuorum generatorum, & corruptorum materiã. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. l. 1. 2. tr. 2. c. 41. c. 219. c. 1.
Forma, qua mouetur cælum, non est forma secundum esse, sed est forma relationis compositionis ad centrum vniuersale, quod est terra. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. pri. l. 2. trac. 5. cap. 5. c. 27. col. 4.
Formæ mundi differunt a formis materiæ, quia mundi formæ vocantur relata ad vniuersum; materiæ sunt, quæ materiæ dant esse. Alb. mag. ex 2. de intel. & intel. cap. 2. char. 89. col. 2.
Forma influxum superiori orbi influit: superior inferiori, & sic semper sit. Alber. magn. de animalib. lib. 20. tract. 2. cap. 2. char. 167. col. 3.

Forma, vt quidditas primæ substantiæ considerata dupliciter consideratur. Aut vt natura ipsa, quæ explicat diffinitio, & hæc non refertur ad primã substantiam, nisi per accidens, quia ipsa natura est esse primæ substantiæ substantiale, & sic ipsa est natura vnica simpliciter. Alio modo consideratur secundũ accidentia consequentia ipsam, & præcipue secundum hoc accidens, quod est esse communicabilem, primam, & communicationem multiplicabilem in multa, quorum omnium ipsa est esse substantiale, & sic efficitur predicabilis de multis, & communicata efficitur causa accidentis in his, in quibus est. Alb. mag. in 7. metaph. trac. 1. cap. 1. c. 119. c. 2.
Formas primas posuere Peripatetici non esse intelligentias, sed esse actiones, quia sunt motores spherarum. Alb. mag. ethic. 6. trac. 2. cap. 16. c. 74. col. 4.
Forma rectæ rationis, prima & communis qualitas est omnium eorum, quæ elementaliter generant virtutem. Alb. mag. ethic. 2. trac. 1. cap. 5. char. 28. col. 1.
Formæ oēs corporũ inferiorũ reducuntur in corpora cælestia, vt in quidam principia. D. Th. in 1. meteor. l. 5. c. 20.
Forma nulla creata potest imitari essentiam diuinam in tantum, quod aliqua alia nõ possit plus imitari. Alex. de Ales in 2. metaph. char. 46. col. 1.
Forma diuina est infinite perfectionis, ideo infinitis modis imitabilis, ideo fieri possunt infinitæ formæ. Alex. de Ales in 2. metaph. c. 46. col. 1.
Forma prima, quæ est purus actus, est limitata superius, quia non est ab aliquo, & infinita inferius, quia nõ est recepta in aliquo. Alex. de ales in 2. metaph. c. 45. col. 3.
Forma prima non solum aspicit alias formas ad materiam vnitas, sed vt numerus finitus numerum infinitum. Alex. de ales in 2. metaph. char. 46. col. 2.
Forma prima simplicissima est, & etiam infinitissima. Alexand. de ales in 2. metaph. c. 46. col. 1.
Formæ creatæ cadunt a prima forma, & simplicitate, & infinite; & quia cadunt a simplicitate cadunt in numerum, & quia cadunt ab infinite, ideo cadunt in imitationem. Alex. de ales in 2. metaph. char. 46. col. 1.

Forma vt separabiles, & vniuersales.

Forma non separatur a materia, nisi ratione. Aristot. phy. 2. cap. 6. tex. 12. char. 32.
Forma, & materia non separantur a re, id est, actu, sed ratione. Arist. phys. 4. sum. 1. cap. 2. tex. 17. char. 81.
Formæ quædam post substantiam compositam manent, vt intellectus. Aristotel. 12. metaphysicor. sum. 1. capit. 3. text. 17. chart. 246.
Formæ a materia separata simpliciter actus dicuntur, cum materiæ coniunctæ non actus, sed substantiæ appellentur. Ammon. in lib. de inter. char. 139.
Formam per se considerat Aristot. ideo formæ a materia separari possunt. Simp. in 2. phy. c. 104. col. 2.
Formam a materia cogitatione separare possumus, & ipsam intelligere, vt subsistat. Ioan. Gram. in 1. physico. char. 22. col. 3.
Forma sine materia non subsistit, materia vero, & si aliquando non sit sine aliqua forma, tamen quo ad propriam eius rationem, est sine forma. Io. gra. in pri. phys. tex. 66. char. 25. colum. 4.
Formæ, quæ in anima rationali sunt, sunt imagines earum, quæ in imaginatione sunt. Ioan. Gram. in 1. de ani. tex. 16. char. 11. col. 2.
Formam nõ separari per se ponit naturalis philosophus, id est, non mutatur de materia in materiam, vt corpora mutantur de loco ad locum, sed eius separari est corruptio. Auer. in physico. 4. tex. 17. char. 59. col. 4.
Formæ vniuersales non indiuiduantur, nisi propter materiam. Auer. de somn. chart. 202. col. 1.
Formas separatas a materia transmutare impossibile est, & quia nihil aliud transmutat materiam, nisi quod

quod est in materia. Auer. in 5. metaphysicor. tex. 10. char. 84. col. 2.
Formam separari a materia impossibile est. Auer. in 8. metaphy. tex. 10. char. 99. col. 3.
Formæ separatæ non sunt substantiæ, nisi æquiuoce, nec sunt in genere, nec prædicantur de rebus, nisi æquiuoce. Alber. mag. in prædic. c. 36. col. 1.
Forma, quæ est vniuersalis, siue sit accidentalis, siue substantialis, contingit composito, & non est compositum. Alb. mag. in sex princ. c. 66. col. 2.
Formæ primus habitus non est separabilis a materia. Alb. mag. in 1. phy. sic. ex 3. trac. cap. 4. char. 10. col. 4.
Formæ separatio a materia est quædam vniuersalisque corruptio. Albert. Magn. in 4. physico. tract. 1. cap. 7. char. 42. col. 4.
Forma quælibet facilius separatur ab innaturali sibi subiecto, quam a naturali. Albert. magn. in 2. meteor. tractat. 1. cap. 4. char. 95. col. 2.
Forma quæcunque essentialiter est pars corporis, aut actus nullam vitæ actionem agens, nisi ex aliqua parte corporis, secundum esse non potest a corpore separari; quia si separaretur, separata nullam haberet vitæ actionem. Albert. Magn. in 2. de anima. tract. 1. cap. 4. char. 14. col. 1.
Forma omnis, quæ multa per se operatur, siue, & illis vitatur corpore, siue non, est anima. Alb. magn. de veget. libr. 1. tractat. 1. cap. 9. char. 124. col. 3.
Formas separatas mouere intellexit Plato, non quod omnino separatæ moueant, sed licet sint in materia, non tamen mouent per hoc, quod sint in materia, & per virtutem formarum superiorum, quæ per se mouent, & non per qualitates, aut elementorum mixturas; & hæc operationes sunt, quæ nec sunt compositorum elementorum, nec compositionis ipsius secundum se. sed sunt formarum, vt sunt influxæ ab intellectualibus, & separatæ substantijs. Alb. Mag. de veg. & plant. lib. 6. tract. 2. cap. 1. char. 162. col. 3.
Forma nulla est separabilis, nisi ea sola, quæ etiam incorruptibili materia secundum substantias, & potentias sibi essentielles, & operationes, iam in corpore manens separata est. Albert. magn. de natur. & orig. anima. tract. 2. cap. 12. char. 74. col. 4.
Forma comparatione, quam habet ad rem, nunquam est vniuersalis; at ex comparatione, quam habet ad intellectum, in quo est, semper est vniuersalis: eo quod in eo vbique est, & semper. Albert. magn. de natur. & orig. ani. tract. 1. cap. 7. c. 70. col. 1.
Forma, & natura nunquam est sic vniuersalis, nisi per hoc, quod est cuiuslibet secundum se. Alb. Mag. contra Auer. de vnit. intel. cap. 5. char. 82. col. 2.
Forma est separabilis ratione, quia potest intelligi sine materia sensibili indiuiduante. D. Tho. 8. metaphysic. lec. 1. tex. 3. char. 586.
Forma in quibusdam non separatur, vt forma domus non separatur a materia. D. Thom. 11. metaphysicor. lect. 2. tex. 1. char. 759.
Formæ non sunt separatæ a substantijs compositis, alioquin essent æternæ. D. Thom. 12. metaphysic. lec. 3. tex. 17. char. 845.
Forma pura, & forma in separatis a materia non differt, quia sunt puræ formæ. Alexand. de Ales in 11. metaphysic. char. 322. col. 1.

Formæ vt substantiales, & naturales.

Formæ naturales generantur ex formis, vt homo ex homine; artificiales autem non: scammum enim non generatur ex scamno. Aristotel. physico. 2. cap. 6. tex. 13. char. 32.
Forma natura est, sed forma & natura dupliciter dicuntur, priuatio enim quodammodo forma est. Aristot.

physic. 2. cap. 7. tex. 15. char. 33.
Formam considerare debent naturales eousq; quo Medicus cognoscit neruum, id est, vsque ad vltimam formam, propter quam fecit materiam, id est ad formam hominis. Arist. physic. 2. su. 2. cap. 2. tex. 26. char. 36.
Formas esse abstractas a substantijs, quarum sunt formæ, impossibile est. Aristot. 1. metaphysic. ex sum. 3. cap. 4. tex. 33. char. 29.
Forma vna omnium existentium sub vna specie, substantialis in numero esse non potest. Aristot. 3. metaphy. ex su. 2. cap. 3. tex. 13. char. 50.
Forma & compositum sunt magis substantie, quam materia. Arist. 7. metaph. ex sum. 2. cap. 1. tex. 8. c. 130.
Forma cuiusvis rei sensibilis non fit, nec quod quid erat esse eius fit, sed quod fit, vel ab arte, vel a natura, vel ab alia potestate, non est quidditas in se, sed quidditas in alio, & quoddam compositum ex alio. Arist. 7. metaph. cap. 7. c. 27. char. 140.
Formæ materiales intelligibiles sunt, sed non sui natura, nec per se, sed intelligens ipse intellectus ipsas facit intelligibiles, sciungens ipsas a materia intellectu, & vt per se existentes accipiens. Alex. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 25. char. 6.
Forma naturalis substantia est, vt & natura; artificialis autem non est substantia, vt nec ars. Alex. Aphrod. de anim. lib. 1. cap. 2. c. 30. col. 3.
Formæ materiales ab intellectu intelligibiles reducuntur, cum sint potestate intelligibiles. Alex. Aphrod. in 2. de ani. cap. 15. c. 44. col. 3.
Forma naturalis est substantia, non est autem in subiecto vt forma artificialis. Alex. Aphrod. in 2. de anima. cap. 27. char. 46. col. 3.
Formæ naturales absque materia definiri nequeunt. Alex. Aphrod. in 5. metaph. vel secund. Lat. 6. com. 3. char. 173. col. 2.
Forma non est causa priuationis, sed per accidens, quia absentia formæ accidit priuatio. Alex. Aphrod. in 6. metaph. vel secundum Lat. 7. co. 18. c. 194. col. 1.
Forma naturalis, ac materialis semper generatione constituit, & p̄bet ex simili. Them. in 2. phy. te. 14. c. 22. c. 1.
Formæ naturales, & si quandoque cogitatione a materia eximantur, nõ tamen actu, aut substantia possunt eximi. Them. in 2. phy. te. 26. c. 22. col. 3.
Forma sola in sempiternis est forma, & priuatio in naturalibus. Simp. in 1. physico. char. 67. col. 2.
Formam naturalem, qui sciuerit, & cognouerit, materiam quoque tali corpori naturali subiectam sciet. Simp. in 2. phy. te. 26. char. 107. col. 2.
Forma naturalis licet non omnis sit vitalis, differt ab anima ipsa impartibilitate, quia omnis forma impartibilis est. Simp. in 2. de ani. tex. 4. c. 24. col. 1.
Forma, & materia corporis non sunt partes, sed elementa. Io. gra. in pri. phy. char. 17. col. 2.
Formæ ex complexionibus non sunt, sed extrinsecus corporibus adueniunt. Ioan. gram. in prim. physico. text. 82. chart. 30. colum. 2.
Formis corporum compositorum non solum subijcitur qualitas quædam, id est, talis elementorum complexio, vel mixtio, sed etiam quantitas. Ioan. Gram. in 1. physico. tex. 35. char. 16. col. 2.
Formæ substantiales per se difficillimè sunt imaginatione concipi, attamen separare eas ratio apta est. Io. gra. in 2. phy. tex. 19. char. 35. col. 2.
Formæ materiales per se subsistere absque subiecto non possunt, sed semper compositæ sunt. Ioan. gramm. in pri. de gener. & corrup. tex. 8. char. 16. col. 3.
Forma ad existentiam materiæ cõfertur, ad generationem eius, quod non est, nihil cõfert. Ioan. gram. in prim. de gen. & corr. tex. 22. co. 69. char. 33.
Forma augetur, licet id, quod aduenit, materiæ adueniat: facta enim appositione, & propulsione ipsi materiæ

terix accidit sub quacunque parte formæ, materiæ multiplicationem factam iri. Ioan. Gram. in 1. de generat. & corrupt. tex. 35. co. 94. c. 56.
Formæ materialium rationum sunt in anima nostra, quarum, quæ in imaginatione, diuisibiles sunt, quæ sunt in ratione, indiuisibiles. Ioan. Gram. in prim. de anim. tex. 16. char. 11. col. 2.
Formæ substantiales elementorum intenduntur, & sunt mediæ inter substantias perfectas, & accidentia, cõtra Auicennam. Auer. 1. de celo. tex. 67. c. 105. col. 2.
Formæ rerum naturalium cum fuerint ablatæ, auferuntur etiam materiæ. Auer. 2. de anima. sum. 1. text. 8. chart. 128. colum. 2.
Formæ consideratio inducens ad primam formam, est consideratio de ea, vt substantia. Auer. in 7. metaphy. tex. co. 9. char. 75.
Formæ substantiales solum habent genus, scilicet subiectum ex natura earum. Auer. in 7. metaphysic. tex. comm. 13. chart. 77.
Forma non est generabilis, nec corruptibilis, nisi per accidens. Auer. in 7. metaph. tex. co. 23. char. 82.
Formæ substantiales materiales, neque sunt actiue, nec passiuæ essentialiter. Auerroes in 7. metaphysicor. text. comm. 3. 1. char. 85.
Forma quælibet in entibus naturalibus habet materiam propriam. Auer. in 8. metaph. tex. co. 11. char. 103.
Forma non patitur vt forma a primo transmutante essentialiter, sed patitur per accidens. Auer. in 9. metaphysic. tex. co. 2. char. 107.
Formæ sensibilibus entium habent gradus in esse; & vilius est esse earum in materiis, deinde esse earum in intellectu humano est dignius, quàm esse earum in materiis, deinde esse earum in intelligentis separatis est dignius, & nobilius, quàm esse in intellectu humano. Auer. ex destr. destr. disp. 3. c. 26. col. 2.
Formæ materiales cum abstrahuntur in anima a materijs suis, fiunt scientia, & intellectus. Auer. ex destr. destr. disp. 6. char. 38. col. 1.
Formæ imaginatiue, a quibus proueniunt operationes animalis, determinatæ sunt, tanquam mediæ inter intellecta, & formas imaginatiuas intellectuales. Auer. ex destr. destr. disp. 16. c. 54. col. 1.
Formæ substantiales nullæ inducuntur, nisi a virtute aliqua coelesti. Albert. magn. de natur. locor. distinc. 1. cap. 4. char. 44. colum. 1.
Forma substantia est, substantiæ dans esse influxum a substantia primæ causæ, & intelligentiæ primæ, lumine, & motu animæ nobilis, quæ materiæ dat esse nomen, & distinctionem, & hoc habet in eo, quod est forma. Albert. Magn. de caus. & proces. vniuers. a pri. cau. lib. 2. tract. 1. cap. 3. char. 200. col. 2.
Formas naturales, quæ sunt vltimi fines, qui nititur accipere per diuisionem, errat. Alber. magn. de anim. lib. 11. tract. 1. cap. 1. c. 98. col. 3.
Forma substantialis dupliciter consideratur, vt dat esse, & vt est principium operationum naturalium; & primo modo non comparatur secundum magis, & minus, sed secundo modo. Alber. mag. de animal. lib. 11. tract. 2. cap. 2. char. 99. col. 4.
Forma substantialis duplex: quarum vna est diuisibilis, quæ est actus corporis habentis virtutem in corpore: alia nec diuisibilis, nec dimensa per materiam, nec actus, nec perfectio est alius corporis. Alb. mag. 2. de celo. trac. 3. cap. 4. char. 14. col. 2.
Forma cõlitus euecta sigillatur in anima somniatis tresdecim modis. Primo, cum non tangit, nisi virtutes motiuas, & non elucet, nisi implicitè, & confusè, & sic nõ imprimitur, nisi audacia futura prædicendi. Secundo, cum affectus formæ, & motus peruenit ad animam secundum lucem indistinctam, & confusam, quæ determinari per sua simulachra nequit. Tertio, quod mo-

ueat adeo expresse, quod per metaphoras conuenientes exponitur, & hæc somnia sapietes interpretantur. Quarto, qui non attollitur super imaginationem actû, sed tantum somniat non metaphorica, vt res euenit. Quinto, cum iam mouet phantasiam, & ei videtur assistere aliquis explanans in figuris, & verbis. Sexto, cum mouet simulachra, sed elucet expressæ intelligentiæ actus, vt aliquis doceat recte futuram significationem. Septimo, cum adhuc in somno apparent veræ, & expressæ intelligentiæ, sine simulachris. Octauo, cum forma coelestis est adeo fortis, quod mouet in vigilia auersum a sensibus, & retrahentem sensus in se, sed nõ ostendit se, nisi in simulachris obscuris. Nono, cum vigilantia auerso a sensibus occurrit imaginatio futurorû a forma coelesti mouente per formas expressas facile adaptabiles, vt melancholicorum visa. Decimo, cum imaginationes sunt expressæ, & aliquid luminis intellectus mixti impartibilis, quod est per modum instruetis, & docentis. Vndecimo, cum ex imaginibus soluto intellectu elicit intellectus veras futurorum intelligentias. Duodecimo, cum videntur imagines rerum futurarum expressæ, & est primus gradus prophetiæ. Tertiusdecimus, cum homo occulta per coelestium instinctum sic accipit, vt non habeat de his intelligentiam sine magna sensuum auersione, & est complementum prophetiæ. Albert. mag. de som. & vig. lib. 3. trac. 1. cap. 10. char. 37. col. 3.
Formæ in generatione sunt diuersæ, & quædam sunt materiales nihil agentes, nisi ex principijs primarum qualitatum, aut ex his, quæ causantur ex mixtura earum, & absorptæ in materia, vt lapidis forma. Aliæ eleuantur supra virtutes principiorum commiscientium materiæ, ita vt agant, non vnum per potentiam naturalem, sed plura, vt est anima vegetabilis. Aliæ sunt formæ, quæ habent operationes, & passiones in nullo communicantes cum materia, vt anima sensibilis, quæ accipit formam sensibilis sine materia, propter quod etiã has formas agens, distinctum esse a materia oportet: & cum materia sit in femina, oportet vt actiuum principium generationis animalium sit extra eam, id eo oportet causari masculum, & hoc est quod ait Arist. masculum esse propter animam sensibilem in animalibus, non autem propter vegetabilem. Alber. mag. de animal. lib. 26. trac. 1. cap. 17. c. 141. col. 4.
Forma non secundum omne esse, natura corruptibilis est, sed tantum secundum esse actu, quod habet in hoc generabili, & corruptibili; secundum esse autem in potentia, non corrumpitur in isto; secundum vero esse in actu, quod habet in efficiente, quod per se mouet, & non per accidens, qualis causa est motor primus, non corrumpitur per aliquem modum per se, vel per accidens: & sic est ante potentiam materiæ substantia, ratione, & tempore; & sic est principium, & ad ipsam educendam in similem formam efficienti secundum conuenientiam aliquam ponitur efficiens, & finis. Albert. magn. in pri. metaph. trac. 3. cap. 2. c. 62. col. 1.
Forma, & vnitas idem sunt intellectu, quia vnitas est quæ quælibet res est vna, & per formam res est vna; & sic intellectus vnitatis, compræhendit intellectum formæ; & alium modum habet vnitas alium forma, quia in se considerata est vnitas, sed considerata prout eius proprietates est esse, quod dat rei, est forma: esse dico formæ, proprietatem potius quam defectum, quia esse nihil aliud est, quam diffusio formæ in eo, quod actu existit, & sic simplicior est vnitatis modus, quam formæ. Albert. magn. in 1. metaphysic. trac. 4. cap. 2. c. 65. col. 4.
Forma secundum esse non est ante rem, cuius est forma, nec aliud est intellectus etis, & aliud esse eius, sed idem. Alb. mag. in 3. metaph. trac. 3. cap. 11. c. 86. col. 2.

Forma

Forma nec generabilis, nec corruptibilis est, nec mobilis, quia quidquid secundum essentiam non fit per motum, vel generationem, Supponitur esse ante omnem motum, & ante omnem generationem, secundum essentiam non fit per motum, vel generationem. formæ autem essentia esse supponitur in materia ante omnem motum, & generationem. Alb. magn. in 3. metaph. trac. 3. cap. 16. char. 87. col. 2.

Formæ rerum naturalium se habent ad lumen intelligentiæ agentis in natura, vt formæ artificiorum ad intellectum præcticum artificis: quia forma naturalis si resoluitur ad principia formalia, resoluitur in digerens, & terminans calidum elementi, & spiritum corporeum, qui vehiculum est virtutum agentium ingeribilium materia: & si vltimus resoluitur, resoluitur in radios, & angulos radiorum cœlestium informantis calidum digerens, & terminans, & spiritum, qui est instrumentum virtutum generantium, & si vltimus resoluitur, resoluitur in motus corporum, hos radios ad locum generationis mittentium: & vltimus si resoluetur, stabit in lumine intelligentiæ agentis, & informantis omnia ista; & in illo est secundum formalissimum, & simplicissimum esse suum, vbique & semper, & ita nulla formarum substantialium cedit in non esse. Alb. Magn. in 4. metaph. trac. 3. cap. 9. char. 96. col. 2.

Forma in intellectu per informationem, vt forma, in subiecto non est, sed vt in loco specierum. Alber. magn. in 4. metaph. tract. 3. cap. 9. c. 96. col. 2.

Forma corporis, quocumque modo est forma corporis, secundum esse non separatur a materia, vt materia secundum actum non separatur a forma. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 2. cap. 4. char. 104. col. 3.

Forma & si non est causa, vt materia sit substantia, tamen est causa, quare materia sit actu; quia forma dat materiæ esse in actu, vt est forma: & ideo per successionem formarum semper est actu. Alb. Magn. in 5. metaph. trac. 2. cap. 4. char. 107. col. 3.

Forma aliquo modo prior est materia prioritate causæ; quia licet non sit causa materiæ, vel substantiæ in eo quod materia, vel substantia est: tamen est causa esse materiæ, & non est causata ab ea. Alb. mag. in 5. metaph. trac. 2. cap. 4. char. 104. col. 4.

Formæ quod attribuit materiam sub diuersitate dispositionum, sicut sub diuersitate meritorum, est motus cœli commiscens, & in diuersas dispositiones agens materiam. Cum enim intelligentiæ luminum dent formas intelligentiæ cuiuslibet, cuiuslibet motui orbis attribuit materias bonitates, vt indefinenter dare possit suas diuinas bonitates intelligentiæ. & sic patet, quod propter formæ diuersitatem, est diuersitas materiæ, & diuersitas dispositionum eius. Alb. mag. in 5. metaph. trac. 2. cap. 4. char. 104. col. 4.

Formæ rerum per hoc habent esse in anima, quod sunt lumen quoddam intelligentiæ agentis, & vt tale lumen, non habent oppositum. Alb. mag. in 6. metaph. trac. 3. cap. 1. char. 119. col. 3.

Forma substantialis, quæ vere substantia est, non proprie dicitur elemētum, sed principium, & causa proprie vocatur, quia ipsa totius esse est causa, & principium, & aliquo modo finis. Alb. mag. in 7. metaph. trac. 3. cap. 10. c. 133. col. 4.

Forma licet secundum se sit prior materia, tamen in substantiis, quæ vere naturales sunt, determinatæ actione, & passione contrariorum, posterior est forma, quia conceptæ sunt cum materia, & in eis materia recipitur in definitionibus earum, & in eis præcedit potentia actum. Alb. mag. in 12. metaph. trac. 1. cap. 1. char. 164. col. 1.

Forma substantialis, a qua sumitur differentia, tripliciter consideratur; vt forma esse conferens; vt differen-

tia: vt actionis substantialis principium. & hæc dupliciter ex parte formæ, quæ actionis est principium, & ex parte compositi. Alb. mag. in præd. c. 20. col. 1.

Forma & materia sunt substantiæ, vt principia essentialiter substantiam constituentia, & non sunt in substantia secundum rectum ordinem prædicamenti, sed vt substantiæ principia. Alb. mag. in præd. c. 36. col. 4.

Forma prout est pars, & principium compositi, de generibus, speciebus, ac indiuiduis non prædicatur. Alb. mag. in præd. char. 41. col. 1.

Formarum alterationes nisi per quantitatem sunt receptibiles in substantia. Alb. mag. in præd. c. 42. col. 2.

Forma corrupti mutatur, dum abijcitur. Alb. mag. in sex princ. char. 78. col. 3.

Forma naturalis, & si sit simplex, triplex tamē habet esse: vnum enim habet in priuatione, quod est formæ consula, & imperfecta: aliud in motu ipso, in quo est actus, & potentia, & hoc esse est fieri; tertium autem esse se habet, quando ipsa est terminus motus, quod est esse quietum, ac perfectum. Alb. mag. in 2. phys. trac. 2. cap. 2. char. 20. col. 2.

Formæ substantiales sunt simpliciter simplices, sine quantitate, nec maiores in maiori parte materiæ suæ, nec minores in minori; nec habent medium, propter quod fit motus ad extremum ipsum. Alb. mag. in 5. metaph. tract. 1. cap. 4. c. 61. col. 4.

Forma substantialis corporis secundum ordinem naturæ consequens est corporeitatem indeterminatam dimensionum. Alb. mag. in 1. de cœlo. tract. 3. cap. 4. ch. 14. col. 3.

Formæ substantiales, quæ sunt perfectiones vltimæ in natura, nec remittuntur, nec intenduntur. Alb. mag. in 3. de cœlo. tract. 1. cap. 8. c. 52. col. 1.

Formati pars quæ augetur, habet materiam sibi determinatam, in qua formatur, quæ est ex humido radicali, & seminali sumpta, vt est humidum, ex quo formantur membra organica, & totum naturale corpus, cui anima prius infunditur, & membra illa formantur per virtutem, quæ est in semine diffusa in omnibus partibus; & virtus illa remanet in membris & operatur in humido nutrimentali ad similitudinem membri, quod nutritur. Est enim humidum quoddam ex primo semine diffusum in omnibus partibus ex semine primo formati, cui additur humor ex nutrimento sumptus: & per virtutem membri quantum fieri possit assimilatur, & additur parti materiæ, & multiplicata materia extenditur quantitas membri, & figura; & fit augmentum; forma tamen seruetur in primis radicalibus, & quamuis fiat in illis deperditio, restauratur tamen ab humido nutrimentali, quod extraneum est: & sic continuo exsiccatur humidum in quo fuit calor, vt in subiecto proprio, & corrumpitur indiuiduum. Quæ tamen corruptio differt per humidum nutrimenti, quod additur humido seminali. Alb. mag. in 1. de gen. & cor. tract. 3. cap. 8. c. 65. col. 4.

Formæ naturales duplices sunt. Vna, quæ magis sequitur naturam corporis naturalis, in qua est forma non eleuata supra ipsam, & potentia eius; & hæc proprie natura appellatur, nec agit nisi vnum. Alia est magis vicina causæ vniuersali agenti primæ, quæ oēs formas agit, quæ est essentia incorporea mouens, & perficiens corpus, quæ habet imprimere in naturā totā, eo quod ordine naturæ supra naturā est oīs formæ corporeæ, & hæc vocatur aia. Alb. mag. 2. de ani. trac. 1. c. 3. c. 13. c. 3.

Formarum practicarum ordo in omnibus intelligentiis est, quod formæ in materiam generabilium per ipsas descendant, & sunt formæ in omnibus eadem, sed in inferioribus magis, & magis determinatæ. Alb. magn. ex 1. de intel. & intel. tract. 1. cap. 4. c. 10. col. 4.

Forma substantialis non percipitur sensu, sed intellectu, quia quicquid est primum obiectum, est intellectus, calidū ergo non est ignis forma substantialis. D. Tho.

de sens. & sens. lect. 10. char. 12. columna prima. Forma substantialis, nulla sensibilis est per se, sed solo intellectu comprehensibilis. Diuus Thomas de natura. lumi. opusc. 21. char. 84. colum. 1.

Formalis diuersitas obiecti diuersificat habitum, non autem materialis. D. Thom. in post. c. 74. colum. 3.

Formæ substantiales non sunt contrariæ licet differentiæ in genere substantiæ sunt contrariæ, secundum quod vna accipitur cum priuatione alterius, vt animatum, & inanimatum. Diuus Thomas in prim. phyl. lect. 13. tex. 68. char. 13. colum. 2.

Formæ substantiales, si essent ad aliquod, ea, quæ per formas substantiales terminarentur, ad aliquod essent. D. Thom. in 7. de cœlo. lect. 9. tex. 43. ch. 64. colum. 1.

Forma nulla substantialis est sensu perceptibilis, sed solum intellectu. Diuus Thomas in prim. de generat. & corrupt. lect. 8. tex. 18. char. 8. colum. 4.

Formæ sensu perceptibiles sunt qualitates speciei, & ob id dicuntur passibiles, quia sensibus inferuntur passionibus. D. Thom. in 1. de gener. & corr. l. 8. tex. 18. c. 8. col. 4.

Formæ substantiales omnes differunt secundum magis, & minus perfectum. Diuus Thomas in prim. de generatio. & corrupt. l. 8. tex. 18. c. 8. colum. 4.

Formæ substantiales differunt secundum perfectius, & imperfectius. Diuus Thomas in prim. de generatio. & corrupt. l. 10. tex. 24. c. 10. colum. 4.

Formæ, & speciei non debetur locus, nisi ratione materiæ. Diuus Thom. in prim. de generatio. & corruptio. lect. 15. tex. 36. char. 14. colum. 2.

Forma substantialis quælibet propriam dispositionem acquirit in materia. Diuus Thomas in prim. de generat. & corrupt. l. 24. tex. 84. c. 22. colum. 4.

Formæ substantiales sunt in materia, non in subiecto. D. Tho. in 1. de gener. & corr. l. 24. tex. 84. c. 23. col. 1.

Forma omnis recipiēs magis, & minus est diuisibilis per accidens, in quantum subiectum potest ea magis, vel minus participare. Diuus Thomas in prim. de gener. & corrupt. l. 24. tex. 84. c. 23. colum. 1.

Formarum substantialium simplicium corporum virtutes sunt in mixtis, non actu, sed virtute. D. Thomas in prim. de generat. & corr. l. 24. tex. 84. c. 23. colum. 1.

Formæ substantiales sunt ignotæ nobis, quia insensibiles, ideo per qualitates, quæ sunt principia immediata transmutationis, exprimentur. D. Thom. in pri. de generat. & corrupt. l. 2. tex. 6. char. 25. colum. 2.

Forma substantialis differt a forma accidentali, quia forma accidentalis non facit ens actu simpliciter, sed ens actu tale, vel tantum: forma substantialis facit ens actu simpliciter, & non aduenit subiecto iam præexistenti in actu, sed existenti in potētia tantum, id est, materiæ primæ. D. Thom. in 2. de ani. l. 1. tex. 4. c. 20. colum. 4.

Forma substantialis vna tantum vnus rei est, alioquin secunda adueniret enti in actu, quod est impossibile. D. Thom. in 2. de anima. lect. 1. text. 4. c. 20. colum. 4.

Forma substantialis est de essentia subiecti. D. Thomas in 2. de anima. l. 1. tex. 6. c. 20. colum. 2.

Forma in naturalibus; terminat quantitatem, & hæc est principium speciei magis quam materia. D. Thomas in 2. de anima. l. 8. tex. 41. char. 29. colum. 1.

Forma substantialis non est sensibilis, nisi per accidens. D. Thom. in 7. metaph. l. 2. text. 8. char. 436.

Formæ substantiales sunt a generantibus naturalibus nõ a formis separatis. D. Thom. 7. meta. l. 8. tex. 3. ch. 488.

Formæ naturales sunt de genere substantiæ. D. Thomas 8. metaph. l. 3. text. 9. char. 196.

Forma rerum sensibilibus, non est præter materiam, quamuis aliquid sit præter materiam. D. Thomas 11. metaph. l. 2. text. 1. char. 759.

Formæ substantiales non sunt sensibiles per se. D. Tho. 11. metaph. lect. 12. char. 828.

Formæ substantiales, non possunt esse contrariæ, quia

contraria sunt extrema quædam cuiusdam determinatæ distantia, & quodammodo continuæ, cum sit motus de vno contrario in aliud. Diuus Thomas 11. metaph. lect. 12. char. 828.

Forma substantialis, vt in se cõpletur, constituit speciem in genere substantiæ; ac vt vna forma habet priuationem alterius formæ, sic diuersæ formæ sunt contrariarum differentiarum principia; nam priuatio quodammodo est contrarium. D. Thom. 11. metaph. l. 12. char. 828.

Formæ in infinitum multiplicari possunt materialiter, non formaliter; quia formæ differentes solum numero non habent ordinem, nisi accidentalem: in ordinatis autē accidentaliter potest esse infinitum in potentia, & si generatio duraret in infinitum, tunc potuissent tales formæ multiplicari in infinitum. Alexander de Ales in 2. metaph. char. 46. colum. 2.

Forma non est per se plurificabilis nisi per materiam. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 12. c. 118. colum. 3.

Forma ita substantificatur per essentialia, vt materia per posse. Alex. de Ales in 7. metaph. text. 7. c. 189. col. 4.

Forma substantialis est actus, sed non ois actus, sed actus primus. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 7. c. 189. col. 1.

Forma substantialis, quæ disponit materiam ad formam substantialem nondum in essentia, duplex habet esse: interminatum dum est in fieri, & terminatum dum est in facto esse, & quo ad vltimum præcedit accidens. Alexander de Ales in 7. metaph. tex. 7. c. 190. col. 3.

Forma substantialis non suscipit magis, & minus. Alex. de Ales in 8. metaph. text. 10. char. 253. columna 1.

Formæ naturales duplex esse habent; vnum in materia, aliud in intellectu motoris primi. Alexander de Ales in 11. metaph. text. 15. char. 333. columna 2.

Formæ an fiant, moueantur, & earum finis.

Forma nec mouet, nec mouetur, aut locus, aut quantitas. Arist. phys. 5. cap. 1. tex. 3. char. 124.

Formæ passiones, & locus, ad quæ mouentur ea, quæ mouentur, immobilia sunt. Arist. phys. 5. c. 1. tex. 5. c. 124.

Formam non fieri, sed compositum, non solum ostendit ratio de substantia, sed de omnibus prædicamentis. In omni enim, quod fit, oportet præexistere materiam, & formam: sed in hoc differt, quia cum generatur substantia, semper præexistit altera substantia actu; in accidentibus autem non est necessarium, quod præcedat aliquod actu; sed potentia solum. Aristote. 7. metaph. cap. 11. tex. 32. char. 143.

Formæ sunt sine generatione, & corruptione sui, quia non generantur, nec corrumpuntur, sed compositum. Aristote. 8. metaph. cap. 7. tex. 14. char. 170.

Forma omnis quæ fit, aliquo modo prius fuit in fieri, & in moueri. Arist. 9. metaph. cap. 3. tex. 14. c. 186. col. 1.

Forma non fit, nec materia vltima, quia omne, quod transmutatur, ex aliquo, id est, materia transmutatur: & ab aliquo, id est, a primo mouente: & in aliquo, id est, forma; & si fieret, daretur processus in infinitum, igitur stare in aliquo oportet. Aristote. 12. metaph. sum. 1. cap. 3. tex. 12. char. 245.

Forma quæcunque fit, ex simili sibi fit, quia omne quod fit, vel fit ab arte, vel a natura, vel a fortuna, vel a casu; & ars, & a natura sibi simile faciunt. Aristoteles 12. metaph. sum. 1. cap. 3. text. 13. char. 246.

Forma non mouet, nec mouetur, intelligitur de forma substantiali, quæ est finis generationis, & qualitatis, quæ sunt finis motus alterationis: & non mouet formam, nec mouetur, quoniam motor, & motum compositum est a materia, & forma. Auerroes physicorum 5. text. 3. char. 96. colum. 1.

Formas qui fingit in scientia naturali moueri, non est cū eo loquendum in naturali scientia. Auerroes phys. 5. text. 5. char. 96. colum. 2.

Forma fit per accidens, quia cum fit aliquod habens formam, fit forma per accidens. Auer. in 7. metaph. tex. com. 26. char. 83.
Forma non generatur per se. Auerr. in 7. metaph. tex. com. 31. char. 85.
Forma non generatur, nec corrumpitur, sed compositum. Auer. in 8. metaph. tex. co. 8. c. 102.
Forma si generaret, esset composita ex materia, & forma. Auer. in 12. metaph. tex. com. 12. c. 140.
Forma non comprehenditur secundum sensum, sed secundum suam actionem; & ideo non comprehenditur, nisi ab intellectu. Auer. in 12. metaph. tex. com. 14. char. 141.
Formatiua, quæ est in quolibet, operatur comparatione intelligentiæ, non operatione naturæ. Alb. mag. ethi. 6. tract. 2. cap. 16. c. 74. col. 4.
Formarum duplex est finis, alius generationis, alius rei generatæ; finis generationis est forma dans esse; finis rei generatæ est operatio propria cuiuslibet animalis, & cuiuslibet membri animalis. Alb. mag. de ani. l. 11. tract. 2. cap. 4. c. 100. col. 3.
Forma proprie non fit, sed compositum, & formæ educuntur de potentia materiæ, ut materia, quæ est in potentia ad formam, fit actu sub forma, quæ est facere compositum. D. Tho. 7. metaph. l. 7. tex. 27. c. 478.
Forma nec materia generantur nisi per accidens. Diu. Tho. 8. metaph. l. 1. tex. 3. c. 586.

Forma ut est causa, & ut habet esse.

Forma & finis idem est. Aristo. de gen. anima. 1. cap. 1. char. 95.
Forma, & materia sunt vnum, quia forma est in actu, materia est in potentia. Aristo. 8. metaph. cap. 8. tex. 15. char. 171.
Forma omnis, ac entelechia ad aliquid refertur, anima autem entelechia ad corpus refertur. Alex. aphr. in 2. de ani. cap. 4. ch. 43. col. 4.
Formarum locus anima est. Alex. aphr. in 6. metaph. vel secundum lat. 7. co. 21. c. 196. col. 1.
Forma, & materia iugata non amplius est natura, sed ex natura. Them. in 2. phy. tex. 12. c. 21. col. 4.
Forma ut est causa mutationis ad esse, ita priuatio est mutationis causa ad non esse. Simpl. in 1. physico. char. 75. col. 1.
Forma & finis in naturalibus sæpe eadem sunt. Simpl. in 2. physico. char. 128. col. 1.
Formam qui cognoscit, & id, quod ea priuatum est, cognoscit, tanquam non participans de illa. Simp. in 3. de ani. ex sec. 2. tex. 25. c. 67. col. 3.
Forma, & finis sunt idem numero, & solo habitu, & ratione differunt. Io. gram. in 2. phy. tex. 71. c. 46. col. 2.
Formæ rationem habent superiora, inferiora materiæ. Io. gram. in 4. physico. ch. 86. col. 3.
Forma, & materia ad aliquid sunt. Io. gram. in 1. de ani. tex. 15. ch. 10. col. 4.
Forma causa est vnionis, & perfectionis materiæ, & subiecti, ipsum enim continet. Io. gram. in 2. de anim. tex. 1. ch. 35. col. 2.
Formas plures naturales esse, est materia, & fundamentum per se manifestum, quod ponit naturalis. Auer. in physico. 2. tex. 21. ch. 27. col. 1.
Forma existente, necesse est, ut prius fuerit materia, & agens. Auer. in phy. 2. tex. 74. c. 36. col. 1.
Forma non sequitur naturam materiæ necessario. Auer. in phy. 2. tex. 74. ch. 36. col. 1.
Forma inuenitur per materiam efficiens subiectum, & sic accidentia. Auer. in physico. 3. tex. 65. c. 54. col. 3.
Forma si adest, & materiam adesse priorem ei necessaria oportet. Auerroes 2. physico. ex media expos. char. 202. col. 1.

Forma est innata prædicari de pluribus, & inueniri in pluribus materijs. Auer. 1. de celo, tex. 92. c. 29. col. 2.
Forma debet accipi in definitionibus secundum dispositiones, in quibus existit. Auer. 1. de ani. te. 16. c. 11. c. 3.
Forma & accidens, æquiuocè dicuntur esse in subiecto. Auerr. 2. de anim. sum. 1. tex. 4. ch. 127. col. 2.
Formæ extra animam habent esse corporale purum, in anima spirituale purum, in instrumentis sensuum, medium inter spirituale, & corporale. Auerr. de sens. & sens. ex paraph. ch. 197. col. 1.
Forma est melior alijs causis, quia scientia rei per formam est melior scientia rei per aliam. Auerr. 3. metaph. tex. 3. char. 20.
Formæ si sunt permanentes, & scientia erit permanens. Auer. in 4. metaph. tex. com. 22. c. 43.
Formam eandem in re æterna, & corruptibili esse impossibile est. Auer. in 10. metaph. tex. co. 25. c. 129.
Formæ artificiales non sunt abstractæ, quia vel sunt in anima, vel in materia. Auerr. in 12. metaph. tex. com. 14. char. 142.
Formæ aduenientes post mixtionem elementorum & eorum contemperaturam, ut sunt formæ vegetabilium, & hominis, habeat suum esse propter animam rationalem, & animam rationalem propter nobilitatem, ut res se habet in corporibus cœlestibus. Auer. epitom. metaph. tract. 4. ch. 185. col. 2.
Forma perficit, & actus perficit; forma perficit, ut finis eius, quod est in potentia: operatio, & actus perficit, ut est finis formæ, & est ab ipsa, ut a causa. Alb. mag. in 4. de celo. tract. 2. cap. 1. c. 55. col. 2.
Forma in effectu non habet esse, nisi per hoc, quod est in materia fundata. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. l. 1. tract. 1. cap. 10. c. 189. col. 3.
Forma & finis in naturis non solum præcedunt in definitione potentia, sed etiam tempore. Alb. mag. de ani. l. 11. tract. 1. cap. 2. ch. 97. col. 1.
Forma non fit in anima nisi per hoc, quod liberatur a materia, & materiæ conditionibus. Alb. mag. ex 2. de intel. & intel. cap. 1. c. 53. col. 1.
Forma ex quo in potentia est in anima, & non in effectu, non efficitur in anima, nisi actu alicuius agentis, & cum hoc non sit nisi lumen intelligentiæ, ideo ab ipso lumine intelligentiæ efficitur. Alb. mag. in 2. de intel. & intel. cap. 1. c. 53. col. 3.
Forma ad esse in anima intellectuali, non indiget, nisi lumine intelligentiæ agentis, quod fluit in anima, & esse intellectuale formarum generatur in anima. Alb. mag. ex 2. de intel. & intel. cap. 1. c. 3. col. 3.
Forma aliqua, quæ est in corpore, non contingit esse in corpore contra naturam, sed potius ab effectu formæ priuante, vel habitu principiorum formæ, quæ determinat corpus ad perfectum. Alb. mag. ethic. 7. tract. 2. cap. 5. ch. 5. col. 1.
Formæ definitionem non ingreditur compositum, sed materia. D. Tho. 2. de ani. l. 1. tex. 4. c. 20. col. 4.
Forma, & finis generationis incidunt in vnum numero: agens incidit cum eis in idem specie, non in idem numero: materia, nec in idem specie, nec in idem numero. D. Tho. 7. metaph. l. 6. tex. 22. c. 469.
Formæ non habent proprium esse, sed in proprijs materijs, ut nec accidentia non habent esse perfectum, nisi secundum quod sunt in substantia. D. Tho. 7. metaph. lect. 9. tex. 34. ch. 495.
Forma ut sit definibilis, requiritur, ut possit resolui in genus, & differentiã. Ale. de ales in 8. meta. te. 10. c. 151. c. 3.
Forma de se non est nisi intelligibilis, sed quod sentiat, & intelligatur, non habet nisi ut est in materia. Alex. de ales 12. metaph. tex. 14. c. 333. col. 3.
Forma habet triplex esse; vnum in intellectu motoris, vel intelligentiæ, & hoc est, ut esse formarum in intellectu artificis; secundum in virtute cœli, & est ut esse forma.

formarum in instrumento, quo mediante agit artifex; tertium esse habet forma in materia. Alexand. de Ales 12. metaph. tex. 39. char. 344. columna 2.

Forma ut est in materia, & de ipsa educitur, & recipitur.

Formæ nullæ, quarum materia est receptiua, absque materia existere possunt, nec materia sine aliqua forma, sed quoad existentiam inseparabilia sunt. Alexand. aphrod. natur. quæst. cap. 11. char. 8.
Formæ successiue corrumpuntur ex materiæ in ipsas mutatione. Alex. aphro. 1. natur. quæst. cap. 26. char. 6.
Forma sine materia maxime est intelligibilis. Alexander aphrod. pri. natur. quæst. cap. 25. char. 6.
Forma eadem in maiori materia maior est ea, quæ in minori existit. Alex. aphrod. de ani. c. 60. col. 4.
Formarum, quæ in materia sunt, nulla potest per se subsistere, siue simplicis, siue compositi corporis esse deprehendatur. Alex. aphro. de ani. cap. 2. c. 30. col. 3.
Forma non est sempiterna, nec semper eadem manet in materia, sed feceritur, & inter huiusmodi est forma omnis materialis. Alex. aphro. in 4. metaph. vel secundum lat. 5. cap. 16. char. 40. col. 1.
Forma per se actu absque materia esse non potest. Alex. aphro. in 7. metaph. vel 8. cap. 1. c. 220. col. 2.
Forma cuiusvis rei artificialis sine tempore, & in instanti ponitur, ut vltima tegula absque tempore, & in instanti ponitur in domo. Alexander aphrod. in 6. metaph. vel secundum lat. 7. co. 17. ch. 193. col. 1.
Formarum locus anima est. Alexander aphrod. in 6. metaph. vel secundum lat. 7. cap. 11. char. 196. col. 1.
Forma domus, quæ in anima ædificatoris immaterialiter inest, est ars. Alexander aphrod. in 6. metaph. vel secundum lat. 7. com. 25. char. 199. col. 1.
Formæ artificiorum non sunt in substantia, sed in intelligentiæ, & cogitatione. quamobrem nec per generationem, & temporaneum spatium, aut omnino per aliquam subiecti mutationem illis esse suppeditatur, nec per interitum, non esse. Alexander aphrod. in 11. metaph. vel 12. co. 8. char. 286. col. 2.
Formæ receptio fit in materia secundum naturalem aptitudinem. Simp. in 1. physico. char. 102. col. 1.
Formæ collocatio in materia perficit compositum. Simp. in 3. de ani. tex. 7. c. 60. col. 1.
Formæ cum in aliquo maiore subiecto extenduntur, maiores euadunt. Ioan. gramma. in 1. phy. c. 60. col. 2.
Forma non recipit ab efficiente quod non patitur. Ioan. gramma. in 1. physico. c. 16. col. 2.
Forma eadem in diuersa materia non nascitur, vniuscuiusque enim formæ propria est materia. Ioann. gram. in 1. de anima. tex. 53. c. 24. col. 3.
Forma a quo prouenit, ab eo quoque proueniunt accidentia formam sequentia. Auer. phy. 8. tex. 32. c. 168.
Formæ omni existentis in materia contingit diuisibilitas, vel possibilitas, scilicet potètia diuidendi ex parte materiæ. Auer. phy. 8. tex. 78. char. 193. col. 2.
Formam solam quam recipit receptabile necesse est in receptibili non esse, sed non ut non habeat formam omnino. Auer. 3. de celo, tex. 67. c. 105. col. 2.
Formæ non recipiuntur in humido. Auerroes de mem. & rem. char. 199. col. 2.
Forma aliqua, vel priuatio, si esset essentialiter in materia, non reciperet omnes formas. Auerroes in 7. metaph. tex. com. 8. c. 75.
Forma est in materia per essentiam confusam, & ipsa est eadem numero extra per virtutem formatiuam immixtam in materiam, quam tangit agens, vel mediate, vel immediate: mediate, ut orbis mouet inferiora per aerem, & ignem: immediate, ut semè masculinum mouet sanguinem, & semen foemininum immixtum in

ipso, ut coagulum immixtum lacti. Albertus magn. in pri. physico. ex 3. tract. cap. 15. c. 14. col. 3.
Forma causa est materiæ secundum quod est in actu, & non secundum esse materiæ, nec secundum quod est materia; quia quod sit in materia non habet a forma, sed a seipsa: quod autem sit in actu, a forma habet, non a seipsa. Alb. mag. in 2. physico. tract. 2. cap. 6. c. 21. col. 4.
Formæ desiderium est inchoatio in materia, quæ educitur de ipsa. Albertus magnus in prim. de generatio. & corrupt. tract. 1. cap. 23. char. 62. col. 4.
Formæ omnes in materia sunt per inchoationem, & non per coadunatum habitum, quarum illa potentia susceptibilis est, & ideo potentia illa imperfecta habituali omnes habet: actu distincto, & determinato nullam habet. Alb. mag. in 1. de ani. tract. 2. cap. 14. c. 11. col. 2.
**Formæ, quæ sunt in materia prima, & formæ, quæ sunt in intellectu possibili, non sunt eadem: sed quatuor modis differunt. Primo, quia formæ intelligibiles sunt in intellectu possibili, ut in magis formali per ipsas determinato: formæ autem in materia prima sunt sicut in materiali, in quo subsistere habent. Secundo, quia formæ vniuersales simplices sunt comparatæ ad intellectum possibilem, formæ particulares, & hic, & nunc existentes sunt comparatæ ad materiam. Tertio, quia potentia materiæ non est determinata ad ens intellectualis: natura, secundum quod est primæ materiæ: potentia autem intellectus possibilis est determinata ad ens, intellectualis nature: & ideo natura materiæ non illustrat sua luce super formas, quæ sunt in ipsa, sed remanet in tenebra priuationis omnis formæ: natura vero possibilis intellectus super formas, quæ in ipsa sunt, illustrat, & ideo omnes eas discernit. Quarto, quia formæ in intellectu possibili existentes non sunt indiuiduatæ, quia sibi non vniuntur, ut subiecto, nec ut materiæ: & ideo intellectus non obligatur alicui earum, ut materia, & instrumentum, in quo, & per quod forma suas exerceat operationes, sed libere operatur circa eas: materia autem formas, quæ recipit, ut subiectum recipit; & ideo diuiditur per formas in partes, & efficitur per partes obligata cuiuslibet formæ, & exerceat operationes suas in ea, ut in instrumento, & subiecto. Albertus magnus in secundo de anima. trac. 2. cap. 13. char. 39. col. 2.
Forma & si secundum Peripateticos ducitur de materia, non tamē fluere dicitur, sed potius produci. Albertus magnus de caus. & process. vniuers. a prim. cau. libr. 1. tract. 4. cap. 1. char. 194. col. 4.
Forma omnis, quæ in nullo est separata secundum se, est tota in materia. Albertus magnus de motibus anima. lib. 1. tract. 1. cap. 42. char. 42. col. 2.
Forma omnis dat esse in eo, quod est forma, siue sit concepta cum materia, siue separata. Albertus magnus de mor. & vit. tract. 1. cap. 2. char. 58. col. 4.
Forma omnis, quæ est in materia, corruptibilis est. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 2. cap. 3. char. 60. col. 2.
Formæ exteriorum non agunt, nisi prout sunt intellectus quidam, & agunt sub lumine intelligentiæ agentis, quod est in ipsis, & agere possunt in possibilem intellectum. Albertus magnus in secun. de intellectu. & intel. cap. 3. char. 89. col. 4.
Forma eadem est in intellectu possibili, & in materia, sed in intellectu nullam accipit indiuiduationem. Albert. mag. in 2. de intellectu. & intell. cap. 4. c. 54. col. 2.
Formam quidquid recipit, recipit eam secundum propriam recipientis potestatem. Albert. mag. de natur. & orig. ani. tract. 2. cap. 6. c. 73. col. 2.
Formam nullam in materia esse, Epicurei dixerunt, quia generationem dixerunt esse alterationem, idcirco intentio materiæ non est per analogiam ad formam determinatam, propter hoc intentio communis abstracta per intellectum ab huiusmodi materia non habet rationem**

nem generis, quia nulla potestas habet in se differentiam, sicut nulla potestas materiæ, quam ponunt, in se habet formam. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 2. cap. 2. ch. 79. colum. 4.

Formas non educi e materia dixerunt Stoici, quia datas ab extrinseco datore supposuerunt, & per consequens eas non esse actus, & determinationes, & causas, & principia completa potestatum materiæ. Alb. magn. in 3. metaph. tract. 2. c. 79. col. 4.

Forma ut est in multis, multiplicatur per aliud; ut est de multis est una per se, & secundum rationem non habens ex se diuersitatem numeri. Et licet sit una secundum originem, & in se, & secundum quod est de multis, tamen cuilibet harum unitatum annexa est aliqua pluralitas. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 13. cap. 12. c. 86. col. 3.

Formæ omnes potentia insunt in materia; & per motum deducuntur de ipsa. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 3. ca. 11. ch. 86. colum. 2.

Forma nulla est quid completum in specie, sed complementum speciei competit substantiæ compositæ. D. Tho. in 2. de ani. l. 1. tex. 2. c. 20. col. 2.

Forma perfectior dat materiæ, quod ei minus perfecta forma dat, & præter illud etiam amplius. D. Tho. in 2. de ani. l. 1. tex. 4. c. 20. col. 4.

Forma recepta in alio ex receptione limitatur; itaq; non potest attingere omnem gradum entis. Ale. de ales in 7. metaph. ch. 45. col. 2.

Formæ, ut artificiales, & accidentales.

Forma in artificialibus non est præter substantiæ compositum. Aristot. 12. metaphysicor. su. 1. cap. 3. tex. 15. char. 246.

Formæ artificiales duplex esse habent, vnum in mente artificis, aliud in materia. Aristot. 12. metaph. su. 1. cap. 3. tex. 15. char. 246.

Formæ, quæ artis opere in materijs subiectis perficiuntur, inseparabiles habentur, & si constat eiusmodi materijs absque ijs speciibus posse subsistere. Alex. aphr. de ani. l. 1. cap. 2. c. 30. col. 3.

Forma per accidens, & non secundum se complectitur figuram. Simp. in præd. ch. 69.

Formæ artificiales sunt accidentia in corporibus naturalibus, tamen constituunt res artificiales, ut sunt artificiales. Auero. in 2. physicorum. text. 13. chart. 25. colum. 2.

Forma ut est finis artis in artificialibus, sic anima est finis naturæ in animalibus, & in omnibus naturalibus. Aueroes 2. de anim. tex. 37. ch. 134. col. 2.

Formæ artificiales non sunt abstractæ, quia vel sunt in anima, vel in materia. Auero. in 12. metaphysic. text. commen. 14. char. 142.

Formæ artificiales habent esse in actu, in materia, & in potentia, in anima artificis. Auero. in 12. metaphysic. text. comm. 36. char. 149.

Formæ materiales mouent intellectum, non ut materiales, sed ut formæ. Auero. de animæ beatitud. cap. 4. char. 65. colum. 3.

Formæ materiales mouent intellectum, qui est potentia, & hunc motum faciunt a parte intellectus abstracti. Auero. de ani. beatitud. cap. 4. c. 65. col. 4.

Formæ materiales cum sint intelligibiles in potentia, indigent vno agente, quod extrahat eas de potentia ad actum. Auero. de ani. beatitud. cap. 4. c. 61. col. 3.

Formæ rerum, quæ ingrediuntur prædicamenta qualitatis, dispositionum scilicet & habituum, cum perfectum est esse suum, non indigent amplius agere. Auero. ex dest. dest. disput. 1. ch. 21. col. 2.

Forma accidentalis substantiæ aduenit iam existenti, & non terminat potentiam subiecti, ut non suscipiat magis, & minus, & eius, quod suscipere magis, & minus

potest: & ita accidentia, quorum nomina in termino posita sunt, ut quartum qualitatis genus, non suscipiunt magis & minus. Alb. mag. in sex princ. ch. 78. colum. 2.

Forma, quæ est in mente fabri, informat instrumenta, quibus operatur faber. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 2. cap. 10. c. 126. col. 3.

Formas artificiales non posuit Plato esse separatas, sed substantiales tantum. D. Tho. in 8. metaphysic. lect. 3. tex. 9. char. 196.

Formæ accidentales sunt formæ actiue, formæ substantiales non sunt actiue. Alex. de ales in 7. metaphysic. text. 28. char. 212. col. 4.

Formæ accidentales agunt non quocumque modo, sed ut sunt instrumenta formarum substantialium, & sicut instrumenta inducunt formas substantiales. Alex. de ales in 7. metaph. text. 28. c. 213. col. 4.

Forma quælibet, quæ suscipit magis, & minus, habet latitudinem in essentia: & quia forma accidentaliter habet latitudinem in essentia, ideo suscipit magis, & minus. Alex. de ales in 8. metaph. text. 10. c. 252. colum. 4.

Formæ ut differunt, & contrariæ sunt.

Formæ duæ contrariæ in eodem esse non possunt: Aristot. 9. metaph. ex su. 1. cap. 3. tex. 4. ch. 176.

Forma priuationi non est contraria, ut substantia, sed ut ens non enti, & principium ultimo, & bonum malo. Dex. in præd. ch. 40.

Formæ, quæ sunt in materia, contrariæ sunt; & si esset forma in materia sine contrario, natura esset ociosa. Auero. 1. de celo. tex. 20. c. 8. col. 2.

Forma compositi quanto magis remota est a formis simplicium componentium, tanto magis erit contraria illis formis; quapropter actio simplicium erit fortior in se. Auero. de long. & breuit. vit. c. 256. col. 4.

Forma, secundum quod est genus, & differentia, differt a formis secundum quod est formæ, illas enim esse genus, aut differentiam est accidens, quod accidit eis. Auero. in 5. metaph. text. co. 31. c. 65.

Formæ contrariæ existentes in anima sunt, quodammodo eadem forma. Et ideo recipit anima contrarias formas. Auero. in 7. metaph. text. co. 25. c. 81.

Formæ mundi differunt a formis materiæ, quia formæ mundi vocantur relatæ ad vniuersum, formæ materiæ sunt, quæ materiæ dant esse. Alb. mag. de intell. & intell. l. 2. cap. 2. c. 89. col. 3.

Formæ contrariorum, in materia sunt contrariæ, in anima non. D. Tho. 7. metaph. l. 6. tex. 23. c. 472.

Formæ non sunt contrariæ, nisi secundum suum completum esse. Alexand. de ales 9. metaphysic. text. 4. chart. 269. colum. 1.

Formæ elementorum.

Formæ elementorum sunt primæ contrarietates, caliditas, frigiditas, & his terminantur simplicia corpora. Alex. aphr. in 2. nat. q. cap. 1. c. 8.

Formæ elementorum sunt causæ propinquæ, ut sit materia prima, quæ est communis eis, & hoc per modum formæ, & finis tantum. Auero. in epit. metaph. tract. 1. ch. 185. colum. 1.

Formæ elementorum sunt propter necessitatem, scilicet propter esse formæ corporum sphericorum. Auero. in epit. metaph. tract. 1. c. 185. col. 2.

Formæ elementorum sunt in materia necessitatis gratia, ac si coniungantur, in eis est necessitas duobus modis: vno ex eo, quod sunt: alio ex eo, quod sunt in materia, & causa horum duorum necessitatum est esse corporum sphericorum. Auero. in epit. metaph. tract. 4. c. 185. colum. 2.

Formæ elementorum in mixtis non sunt actu subpotentia.

sentia. Diuus Thomas in secun. de generat. & corrup. ex q. lect. 12. tex. 69. char. 37. colum. 1.

Formæ ut mathematicæ.

Formæ mathematicæ reperiri possunt in diuersis materijs, nec determinant sibi materiam aliquam certam; formæ vero naturales reperiuntur in vna materia, & ob id inuicem differunt. Alexander de Ales in 7. metaphysicor. text. 36. char. 227. colum. 4.

Formæ a quo considerantur, & a quo primo ex antiquis cognita fuit forma.

Forma non minus, ac materia a naturali consideranda est. cuius formæ natura potior est, quam materiæ natura. Aristot. de partib. anima. 1. cap. 1. char. 404.

Formam maxime docet in hoc libro Aristot. quia hæc in demonstrationibus, ut plurimum accipitur. Alex. & Eufr. in 2. poster. char. 4. colum. 2.

Formas mobiles contempleri est proprium naturalis scientiæ. Auero. 1. phys. ex med. expof. char. 200. colum. 4.

Forma inter omnes antiquos cognita fuit in rei veritate a solo Aristotele. Auero. in 3. metaph. text. co. 2. c. 19.

Forma Reipublicæ conueniens.

Forma, secundum quam princeps in optima republica operatur, est disciplina recta secundum rationem rectam, ut prudentia, & virtus ciuilis. D. Thom. 7. polit. lect. 10. char. 116. colum. 3.

Formæ sunt propositiones propriæ cuiusque generis, & artis. Daniel Barbar. rhet. 1. cap. 8. char. 26.

Formicæ coeunt, & vermiculum pariunt nulli annexum qui accrescens ex minutulo, & rotundo longiusculum fit, formamque accipit debitam, & oritur verno tempore. Aristot. de histor. animal. 5. cap. 25. char. 185.

Formicæ, quæ equites appellantur, in Sicilia non sunt. Aristot. de histor. animal. 8. cap. 28. char. 308.

Formicæ nihil venantur, sed facta ab alijs colligunt. Aristot. de histor. animal. 7. cap. 4. char. 355.

Formicæ latibula sua in tres partes diuidunt, in prima velantur, & degunt, in secunda cibos deponunt, in tertia sepeliunt mortuos. Simplicius in secun. physic. text. 80. char. 133.

Formicæ, & apes phantasiam habent. Albertus magnus in 3. de anima. tract. 2. cap. 7. chart. 34. colum. 4.

Formicæ diligentes, ac artificiosæ sunt, & tempestates deprehendunt, quia ante eas se ad casus conferunt. Albertus magnus de animal. libro 8. tractat. quarto. cap. 1. char. 79. colum. 2.

Formicæ regem non habent, sed ita sunt ut ciuitas eorum, quorum nullus obtinet principatum. Albertus mag. de animal. lib. 8. tract. 4. cap. 1. char. 79. colum. 2.

Formica vermis est paruus valde prouidens sibi escas, & grana sicca condit, morsu suo venenum spargit, qui pustulas eleuat; si sulphure, & origano puluerizato super domos aspergantur, relinquunt casas. Alber. mag. de animal. lib. 26. c. 204. colum. 2.

Formicaleon dicitur leo formicarum, & primo non est formica, sed formicas capit, & deuorat. Albertus mag. de animal. lib. 26. char. 204. colum. 2.

Formidolosa sunt exanguia. Aristot. de partib. animal. 4. cap. 5. chart. 511.

Formidolosus, vel timidus est, qui ea, quæ timenda, & quæ non timenda sunt, tolerare non potest. Albertus mag. de mot. anim. lib. 1. tract. 2. cap. 7. c. 44. colum. 2.

Fornicatio est improba voluntas cum effectu circa venerea. Albertus magnus ethicor. 3. tractat. prim. cap. 8. char. 36. colum. 2.

Fornicatio, an sit bonum, vel non, non est standum in-

continenti, namque eius corrupta est existimatio, sed temperanti, cuius existimatio salua est. Alexander de Ales 11. metaph. char. 313. colum. 1.

Fortasse, sæpe Aristoteles pro omnino vitur. Eufrat. prim. ethicor. cap. 6. char. 80.

Fortitudo quid est.

Fortitudo est mediocritas inter timorem, & fiduciam, qui intrepiditate excedit, vacat nomine, qui confidendo exuperat, audax est. at qui in timendo exuperat, in confidendo deficit, ignauus est. Aristoteles 2. ethicor. nicom. cap. 7. char. 42.

Fortis proprie ille dicitur, qui circa præclaram mortem impavidus fuerit, & circa ea, quæ mortem afferunt cum proxima sunt: eiusmodi autem maxime sunt, quæ in bello occurrere consueverunt. Aristoteles 3. ethicor. cap. prim. char. 65.

Fortis est, qui circa maxima pericula intrepidus manet. Aristoteles tertio ethicorum. capit. sexto. chart. 65.

Idem Aristot. moral. eudem. cap. 1. char. 104.

Fortis & in mari, & in morbis impavidus est, non ita tamen ut maritimi homines; nam hi salute desperata ægre eiusmodi genus mortis ferunt; illi bona spe ob nauigandi peritiam freti sunt. Aristoteli. 3. ethicorum, cap. 6. chart. 66.

Fortis vir est, qui ea, quæ oportet, & cuius causa oportet, & ut oportet sustinet, ac timet, & simili modo confidit, quippe cum pro dignitate, & ut ratio præscribit, conuenit ut fortis vir & patiat, & agat. Aristoteles 3. ethic. cap. 7. chart. 66.

Fortes non sunt, qui ira, vel ex dolore in periculum impelluntur. Aristot. 3. ethic. cap. 8. char. 70.

Fortis magis est is, qui in timidis rebus imperturbatus fuerit, ac sicut debet se gesserit, quam qui in illis, quæ fiduciam afferunt. Aristot. 3. ethicor. cap. 9. char. 71.

Fortitudo est virtus, per quam honestas actiones in periculis obeunt, & legi obtemperant; timiditas contra. Auero. 7. metaph. text. 27. char. 146. colum. 1.

Fortitudo est res molesta; nam in tolerandis rebus molestis fortes dicuntur, ideoque est laudanda. Aristoteli. 3. ethicor. cap. 9. char. 71.

Fortitudo est in motibus, & audacijs humanis in illis rebus, in quibus ceteri, aut omnes metuunt. qui audent fortis est. Aristot. mag. mor. 1. cap. 19. char. 296.

Fortitudo est virtus animosæ, per quam non facile mortis metu percelluntur. Aristot. de virt. char. 477.

Fortitudinem esse ad aliquod patet, quia non dicitur nisi respectu debilitatis. Aueroes septimo physicorum, text. 17. chart. 146. colum. 1.

Fortis virtuosus, non est fortis ob necessitatem, sed propter electionem. Diuus Thomas tertio ethicorum. lect. 16. char. 50. colum. 3.

Fortitudo, & temperantia sunt virtutes irrationalis partitis, quia ad eam pertinent partem, non solum propter ipsas passiones, sed etiam propter passionum obiecta. Diuus Thomas ethicorum, lect. 19. char. 53. colum. 1.

Fortitudo vnde prouenit, & quid fortitudinem arguit.

Fortitudinem arguit color medius inter nigrum, & album. Aristot. physio. cap. 10. char. 352.

Fortitudo non spectatur circa omne genus mortis, sed circa ea, quæ in bello accidunt in maximo, & pulcherrimo periculo. Aristot. 3. ethic. cap. 6. char. 65.

Fortitudo, quæ ex verecundia nascitur, inter omnes videtur virtuti proxima. Aristote. moralium eudem. 3. cap. 3. char. 416.

Fortitudo non inest hominibus, nec animalibus maxime efferatis, sed potius mansuetioribus, & leonibus moribus.

moribus. Aristotel. politic. 8. cap. 4. char. 762.
Fortitudo a calore proficitur, spiritus enim calidus est. Io. gra. de gen. ani. 2. cap. 4. c. 37. col. 3.
Fortitudo est habitus ardua aggrediens, & difficilia sub-
 stinens gratia boni, in cuius delectatione tristitiam
 dolorosorum, secundum rationem non sentit, quam-
 vis percipiat in corpore. Alber. Mag. Ethic. 3. tract. 2.
 cap. 11. char. 44. col. 4.
Fortitudo est in irascibili, temperantia in concupiscibili
 virtus. Eustr. in 2. ethic. tract. 3. cap. 1. c. 44. col. 4.

Fortis effectus veri, & similes.

Fortitudinem cur maxime honore prosequantur res-
 publica, quæ tamen virtutum præcipua non est? quæ
 semper vel ipsæ alij bellum inferunt, vel ab alijs illatū
 patiuntur: hæc autem virtus perutilis in vtraque par-
 tem est; honorant enim non quæ optima sunt, sed quæ
 optima existimant. Arist. prob. sec. 27. q. 5. c. 601.
Fortis viri non est mori, vt paupertatem, vel amorem, vel
 molestiam fugiamus, sed potius timidi. Arist. 3. ethic.
 cap. 7. char. 67.
Fortitudo quinque alijs modis dicitur, qui similes sunt
 veræ fortitudinis. Primo est civilis cura, cuius tum ob-
 multas, & opprobria, tum ob honores legibus insti-
 tutos, pericula subeunt, & qui ab ijs, qui principatum
 obtinent, coguntur. Secundo experientia cuiusque rei
 fortitudo videtur. Tertio iram in fortitudinem refe-
 runt. Quarto bene sperantes fortes esse aiunt. Quinto
 ignorantes, & non longe absunt a bene sperantibus.
 Arist. 3. ethic. cap. 8. ch. 68.
Fortioris viri esse videtur in improvisis terroribus intre-
 pidum, imperturbatumque se se præstare, quæ in con-
 spicuis; ex habitu enim id magis proficitur, minusque
 ex præparatione; nam quæ antea palam fiunt ex considera-
 tione, quis præ eligere, ac ratione potest; quæ repete ac-
 cidunt non nisi ex habitu. Arist. 3. ethic. cap. 8. c. 71.
Fortitudinis finis iucundus videri potest, sed obsecratur
 ab ijs, quæ circa ipsam sunt. Aristot. 3. ethicor. cap.
 9. char. 72.
Fortis vir ob mortem magis dolet, cum maxime dignus
 sit quod vivat. Arist. 3. ethic. cap. 9. c. 72.
Fortes aliqui sunt ab experientia, vt milites; & ab experi-
 entia contrario, qui scilicet inexperti sunt eorū, quæ
 eueniunt; & alij a perturbationibus, vt amantes. Alia
 fortitudo civilis est, vt si qui civium pudore offusi to-
 lerant pericula, vt fortes existimentur. Alij sunt fortes
 ob spem: qui omnes fortitudinis modi non sunt reue-
 ra fortis: sed fortis est, quæ nulla iam supradicta causa fortis
 est, verum quia id honestū censet, & id faciat, siue ali-
 qua, siue nulla oblata fuerit occasio. Arist. magn. mor.
 1. cap. 19. char. 296.
Fortitudo non gignitur citra perturbationem, ac impul-
 sum, sed expedit impulsuum habere rationem honesti
 causa, ad intrepide periclitandum, qui est hoc modo, is
 erit fortis. Arist. mag. mor. 1. cap. 19. c. 297.
Fortis non oportet esse intrepidus, vt cum forti fuerit oc-
 cursum, in totum nihil metuatur, nec talis, cui in totū
 nihil est horridum, cæterum metuendum quidem, sed
 tolerandum: nam si nihil metuens tolleret, ne utiquā
 fortis, & nō in quouis tempore, sed in quo, & metus,
 & plura imminet pericula. Aristot. magn. mor. 1. cap.
 19. char. 298.
Fortis agit quod decet, & perinde medius existit: nam
 quod ratio dicat, ea & metuit, & sustinet, quæ magna,
 acerba, interitumque inferentia, nisi sint honesta, sub-
 ire non iubet. Aristotel. moralium eudem. 3. capit.
 1. char. 412.
Fortitudinis est circa mortem eiusque acerbiter recte
 affici. Arist. moral. eud. 9. cap. 3. c. 415.
Fortitudinis est esse inconvulsū a mortis motibus, &

constantem in malis, & intrepidum ad pericula, &
 malle honeste mori, quam turpiter seruari, & victorie
 causam præstare, & laborare, & in aīo instituire, & pos-
 se, & fortitudini accedit audacia, & animi præstantia;
 & fiducia, & confidentia, & industria, & tolerantia,
 Arist. de virtut. ch. 479.
Fortissimos perturbant, quæ repente fiunt, quia in in-
 sensibili tempore fiunt. Simpl. in 4. phys. tex. 127. chart.
 274. colum. 2.
Fortis vir ob honestatem eligit mortem intrepidus, & pe-
 ricula subit. Eustr. in 3. mor. cap. 6. c. 141.
Fortis non timet penam, quæ est contraria virtuti, sed vt
 admittat honestum bonum. Alb. magn. 3. ethicor. cap. 2.
 ch. 42. colum. 2.

Fortuna quid est.

Fortuna & casus sunt aliquid. Arist. phy. 2. su. 3. cap. 2.
 tex. 48. ch. 41.
Fortuna est causa per accidens in ijs, quæ secundum ele-
 ctionem eorum, quæ propter aliquid sunt. Arist. phy.
 2. su. 3. cap. 2. tex. 51. c. 42.
Fortuna est causa per accidens, simpliciter vero causa nō
 est fortuna. Arist. phy. 2. su. 3. cap. 2. tex. 53. c. 43.
Fortuna est circa agenda, cuius signum est, quod prospe-
 ra fortuna, vel idem est cum felicitate, vel prope.
 Arist. phy. 2. su. 3. cap. 2. tex. 58. c. 44.
Fortuna non est in inanimatis, nec in bestijs, nec in pue-
 ris, quoniam non habent electionem. Aristot. phy. 2. su.
 3. cap. 2. tex. 59. ch. 44.
Fortuna est causa per accidens secundum electionem eo-
 rum, quæ causa huius fiunt. Arist. ex metaphysicorum
 3. cap. 2. ch. 231. Idem Alex. aphr. in 2. de ani. cap. 57.
 ch. 55. colum. 4.
Fortuna non potest esse prior natura, cum natura sit cau-
 sa per se, fortuna per accidens. Aristot. 10. metaph. su. 3.
 cap. 2. char. 231.
Fortuna, & casus sunt priuationes naturæ, & intellectus.
 Arist. 12. metaph. su. 1. cap. 3. tex. 13. c. 246.
Fortuna minima est vbi mens, & ratio multa, & ecōtra.
 Arist. mag. moral. 2. cap. 9. c. 345.
Fortuna est in his, quæ in nobis non sunt, neque eorum,
 quorum ipsi sumus domini, quæque possumus effice-
 re. Arist. mag. moral. 2. cap. 9. c. 345.
Fortuna & esse, & causa esse necesse est; vnde & bono-
 rum, & malorum quorundam causa est. Aristot. moral.
 eud. cap. 17. ch. 468.
Fortuna est nobilitas diuinæ potentia. Aristot. rhetor.
 2. char. 98.
Fortuna est causa effectrix per accidens, vt id, quod sit a
 fortuna, est finis per accidens. Simp. 2. physicor. tex. 52.
 ch. 119. colum. 1.
Fortuna est, quod potius eligendum est. Mag. in lib. de
 interp. char. 19.
Fortuna est qualitas accepta in nato complexionem causa-
 rum a celo, descendens secundum natiuitatis pericu-
 lum, quia quis naturalem accipit potentiam, vel impo-
 tentiam ad futuros successus. Alb. mag. 7. ethic. tract.
 2. cap. 4. c. 90. col. 1.
Fortuna est intellectus agens præter rationem. D. Tho.
 5. ethic. lect. 12. ch. 93. col. 3.
Fortuna est intellectus agens præter intentionem, &
 non assimilatur suis agentibus, quæ ab ipsa sunt.
 D. Thomas in 10. metaphysicor. lec. 13. text. 13.
 chart. 843.

*Fortuna in quo est, versatur, & eius
 euentus.*

Fortuna & intellectus circa idem est, electio enim nō
 sine intellectu est. Aristotel. physicor. 2. sum. 3.
 cap.

cap. 2. tex. 51. char. 42.
Fortuna & casus sunt in ijs, quæ propter aliquod sunt.
 Arist. physic. 2. su. 3. cap. 2. tex. 49. char. 41.
Fortuna quod sit, maxime est separatam a rebus natu-
 ralibus; nam cum sit aliquod præter naturam, illud
 non fortuna, sed casu factum dicimus. Arist. physic.
 2. cap. 2. tex. 64. char. 45.
Fortuna & intellectus, circa eadem versantur. Arist. 11.
 metaph. su. 3. cap. 2. char. 131.
Fortuna committere, quod maximum est, valde pra-
 uum est. Arist. 1. Ethic. cap. 9. char. 20.
Fortuna, quæ homini veniunt, vel parua sunt, vel ma-
 gna; si parua nullum momentum vitæ afferunt; si se-
 cunda, & magna, beatitudinē augent, ac si contra eue-
 niunt, premunt, leduntque; beatitudinē, quippe cum &
 molestias afferant, & multis operationibus impedi-
 mento sint. Arist. 1. Ethic. cap. 10. char. 21.
Fortuna & casus inter entia connumeranda sunt. Alex.
 Aphrod. in 2. de ani. cap. 57. char. 55. col. 3.
Fortuna nulli eorum, qui gignuntur scopus est. Alexan-
 Aphrod. in 2. de anim. cap. 57. char. 55. col. 3.
Fortuna esse videtur in rebus voluntarijs, quæ secun-
 dum voluptatem, & propositum sequuntur, causa
 per accidens. Alexand. Aphrod. in 2. de anima. cap. 57.
 char. 55. col. 4.
Fortuna in his solis est, in quibus est electio. Alex. & Eu-
 strat. in 2. poster. char. 66. col. 1.
Fortuna locum habet in quibusdam, quæ fiunt a discor-
 dia. Alex. & Eustrat. in 2. poster. char. 66. col. 2.
Fortuna non per demonstrationem potest ostendi, cum
 sit ex necessarijs, & ex frequentibus. Them. in 1. po-
 ster. cap. 45. char. 8. col. 1.
Fortuna reperitur in ijs, quæ raro eueniunt, & gratia
 alicuius fiunt. Themist. in 2. physicorum. tex. 48.
 char. 23. col. 2.
Fortuna inconstans est, cum ex earum rerum numero
 est, quæ raro eueniunt, & non necessario. Them. in 2.
 physic. tex. 56. char. 24. col. 2.
Fortuna, & id, quod est a fortuna, circa eas res versatur,
 quibus adest ea, natura, vt fortunæ dici possunt, &
 demum circa eas, ad quas pertinet actio. Them. in 2.
 physic. tex. 57. char. 24. col. 2.
Fortuna versatur circa res, quæ agi, & geri possunt, quæ
 omnia voluntate, & consilio fiunt. Them. in 2. physic.
 tex. 57. char. 24. col. 2.
Fortuna quæ fiunt, aliqua prius præelectione fiunt, vt
 inuenire amicū, dum emeret librum. Ammon. in
 lib. de interpret. char. 79.
Fortuna quæ fiunt, sunt in paucioribus. Ioan. Gram. in
 1. poster. cap. 24. char. 54. col. 2.
Fortuna habet locum in aliquibus partibus coniectura-
 libus. Ioan. gram. in 2. poster. cap. 11. char. 65. col. 4.
Fortitudo omne casuale est, non autem omne casuale
 fortitudo. Ioan. Gram. in 2. post. cap. 11. ch. 65. col. 2.
Fortuna, & casus in his collocantur, quæ raro fiunt. Ioan.
 gram. in 2. physic. tex. 48. c. 41. col. 2.
Fortuna est eorum, quæ fiunt alicuius gratia in his, quæ
 secundum voluntatem, & raro fiunt, causa prou-
 niens. Ioan. Gram. in 2. phys. tex. 48. c. 41. col. 4.
Fortuna est qualitas alicuius vitæ, & etiam vitæ nobilis.
 Auer. in 9. metaph. tex. 16. char. 114.
Fortuna euentus in ijs sunt, quæ raro eueniunt, & per
 accidens propter aliquid fiunt. Boeth. in Topicor.
 lib. 5. char. 839.
Fortuna, & casus non potest esse, nisi in contingentibus,
 vt in paucioribus. Albert. Magn. in 2. physic. tract. 2.
 cap. 12. char. 24. col. 2.
Fortuna circa idem operatur, circa quod est intellectus
 practicus. Alb. mag. in 2. phys. tract. 2. cap. 14. c. 24. c. 4.
Fortuna non est in ijs, quæ agunt a natura, sed casus.
 Alex. de Ales in 12. metaph. char. 328. col. 2.

Fortuna, & casu quæ fiunt, fiunt præter naturæ, & in-
 tellectus intentionem. intellectus, quo ad fortunam,
 natura, quo ad casum, Alex. de Ales 12. metaph. tex.
 13. char. 333. col. 1.
Fortuna in brutis ratione carentibus esse potest, casus
 non potest. Dan. Barb. rhetor. 1. cap. 16. char. 42.

Fortuna, vt causa.

Fortuna, & casus dicuntur de numero causarum esse,
 multa enim dicuntur & esse, & fieri propter fortu-
 nam, & casum. Arist. phys. 2. su. 3. cap. 2. tex. 39. c. 40.
Fortuna & casum quidam antiquorum negabant; om-
 nium enim causam determinatam esse aiebant. Arist.
 phys. 2. su. 3. cap. 2. tex. 50. char. 40.
Fortuna quod est, non est causa eius, quod est ex neces-
 sitate, & semper, nec eius, quod est frequenter: sed eo-
 rum, quæ præter hos modos fiunt, & horum autem for-
 tunam causam esse. Arist. phys. 2. su. 3. cap. 2. tex. 48. c. 41.
Fortuna quod est, fit a causis indefinitis, ideo est homini
 immanifesta. Arist. phys. 2. su. 3. cap. 2. tex. 53. char. 43.
Fortuna, & casus sunt in numero causarum efficientium
 per accidens. Arist. phys. 2. cap. 2. tex. 65. char. 45.
Fortuna & casus sunt causæ posteriores natura, & intel-
 lectu. Arist. phys. 2. cap. 2. tex. 66. char. 46.
Fortuna ea fieri dicuntur, quorum causa est indefinita,
 nec alicuius causa fiunt, nec semper, nec vt plerūque,
 nec ordinate. Aristotel. rhetor. prim. char. 45.
Fortuna & casus causæ per accidens sunt. Alex. aphr. in
 2. de ani. cap. 57. char. 55. col. 3.
Fortuna differt ab alijs causis per accidens, quia vnaque-
 que illarum causarum dicitur per accidens, quia acci-
 dit causæ per se, sed in fortuna una, & eadem actio est
 alterius causa per se, alterius vero per accidens. Simp.
 in 2. physicor. char. 118. colum. 2.
Fortuna dominatur in coelo, & in hoc sublunari mundo
 suum imperium maximum pandit, & potiundis ma-
 gistratibus, & rebus prosperis, & aduersis maxime
 causam fortunam asserimus; ideo illi clauum tribuunt
 in una manu, in alia cornu copiarum plenum fructibus
 ponunt, & ipsam ciuitates honorant. Simplic. in 2.
 physicor. tex. 67. char. 126. colum. 2.
Fortuna æquiuoce dicitur vt cadit in genus causæ, &
 vt est effectus adhærens nato ex fato, & constellatione.
 Primo modo sunt infortunata, & fortunata. Se-
 cundo non est in potestate nostra, & ideo non perti-
 net ad felicitatem, sed an sit verum, quod sit hæc for-
 tuna ex fato, & constellatione, non est præsentis specu-
 lationis. Hoc tantum fit, quod in operante non facit
 aliquam necessitatem per libertatem intellectus, qui
 dispositioni celestium corporum non supponitur, &
 ideo ait Ptolomeus, quod sapiens dominabitur astris.
 Alb. mag. ethic. pri. trac. 3. cap. 9. char. 21. col. 4.
Fortuna, & casus, ab Arist. collocantur inter externas cau-
 sas. Dan. Barb. pri. rhetor. cap. 16. char. 41.
Fortuna non est aliquod causæ genus separatam a natu-
 ra mente & proposito. Dan. Barb. prim. rhetor. cor.
 capit. 16. chart. 41.
Fortuna interdum est causa earum rerum, quæ referun-
 tur ad artem, interdum ad naturam. Dan. Barb. rhe-
 tor. 1. cap. 16. char. 42.

Fortuna vt bona, & mala.

Fortuna bona dicitur, cum aliquid boni euenit: mala,
 cum malum aliquid. Aristotel. physicor. 2. sum. 3.
 cap. 2. tex. 56. char. 43.
Fortuna prosperitas rationaliter incerta est, neque enim
 semper, nec frequenter possibile est esse eorum, quæ
 sunt a fortuna quicquam. Aristotel. physic. 2. cap. 2.
 tex. 56. char. 43.

Fortuna bona, & mala dicitur, cum bonum, uel malum euenit, & circa horum magnitudinem prosperitas, uel infortunium. Aristotel. 11. metaphysicor. sum. 3. cap. 2. char. 231.

Fortunas posteriorum, & amicorum, nil conferre ad felicitatem, qui dixerunt, longe est ab amicitia alienum, & hominis opinionibus contrarium. Arist. 1. ethicor. capit. 11. char. 24.

Fortuna fieri dicimus, quorum gratia si aliquid agere stauerimus, ut ea assequamur, in quibus bonam fortunam dicimus, aut si non assequamur, de quibus infortunium prædicamus. Alexan. Aphrod. in 2. de anima. cap. 57. char. 55. col. 4.

Fortuna bona nuncupatur, cum bonum cupiam accidit, mala, cum malum. Them. in 2. physic. tex. 56. char. 24. col. 2.

Fortunæ actiones hoc habent, ut una actio, & eadem est huius effecti causa per se, illius causa per accidens, ut fossio causa est per se fatiōis, per accidens inueniendi thesauri. Them. in 2. phy. tex. 50. c. 24. col. 1.

Fortunæ bona secundum se non sunt bona, sed sunt ut organa beatitudinis. Albert. Magn. in Topicorum. char. 239. col. 1.

Fortunæ bona, ideo dicuntur, quia fortuitu adueniunt homini. D. Tho. Ethic. 1. lec. 13. char. 14. col. 3.

Fortunam bonam omnes ferre non possunt, hoc enim est virtuosi. D. Tho. polit. 5. lec. 7. char. 79. col. 4.

Fortunati, & infortunati.

Fortunæ prosperitas est, cum aliquod magnum bonum euenit. Arist. phy. 2. su. 3. cap. 2. tex. 56. char. 43.

Fortunæ infortunium est, cum aliquod magnum malum euenit. Arist. phy. 2. su. 3. cap. 2. tex. 56. char. 43.

Fortunatum esse est eum, qui parum habet, quod magnum bonum capiat. Aristotel. physicor. 2. sum. 3. cap. 2. tex. 56. char. 43.

Fortuna, & quod a fortuna est, ijs inest, quibus, & fortunatos esse inerit, & omnino actio. Aristotel. physic. 2. sum. 3. cap. 2. tex. 57. char. 44.

Fortuitu non eueniunt prompta: nam quibus ratio deest, non dici potest promptum, sed fortunatum. Arist. mag. moral. 2. cap. 3. char. 322.

Fortunatus dicitur, cum finis, ac rei exitus talis habeatur, qualem quis animo ante conceperat, atque statuerat. Them. in 2. phy. tex. 56. char. 24. col. 2.

Infortunatus est, cum quis statuto fine non potitur. Them. in 2. physic. tex. 56. char. 24. col. 2.

Fortunatum nil prohibet aliquid esse, quod in se non est fortuitum, quod tamen dicitur fortuitum per comparationem ad aliud. D. Thom. 9. metaphysic. lect. 6. tex. 12. char. 649.

Fortuna, ut ab antiquis describitur.

Fortuna ab antiquis descripta erat in rota, propter varietatem, cæca propter imprudentiam fortuitorum, & dimidia alba, & dimidia nigra, propter fortunium, & infortunium. Alb. magn. in 2. physic. tract. 2. cap. 11. char. 23. col. 4.

Forum venalium debet esse in alio loco a loco ædium sacrarum accessu facile, & quo a terra, & mari facilius fit portatio omnium, in quo cōmessationes magistratum esse debent. Arist. polit. 7. cap. 11. char. 734.

Fractio est diuisio, & separatio in magnas partes. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 44. char. 579.

Frangibilia & friabilia sunt, aut simul, ut fictile, aut frangibile quidem, friabile autem non ut lignum: aut friabile quidem, frangibile non, ut lapis. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 94. char. 579.

Frangibilia sunt illa, quæ diuiduntur ad partes magnas,

quod fit ob pororum distantiam.

Auer. meteor. 4. char. 212. col. 3.

Fratres si longe ætatibus diuersi sunt, non amplius fraterna inter ipsos amicitia est. Aristotel. Ethic. Nicom. cap. 10. char. 205.

Fratrum amicitia fodalitiæ est similis. Aristotel. lib. eod. cap. eod. char. 206.

Fratrum contentiones & iræ sunt acerbissimæ, & qui se nimium amant, hi se nimium oderunt. Aristot. polit. 7. cap. 7. char. 729.

Friabilia sunt quæ multos habent vicissitudinarios meatus. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 44. char. 579.

Friatio est diuisio, & separatio in quacunq; partes, & plures duabus. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. te. 44. c. 579

Fricationes sicæ cur carnis soliditatem molliant? quia calor perfrictione recalescit, & humor consumitur, & caro perfricata densatur. Aristot. problem. sect. 37. num. 5. char. 657.

Fricio cur plus quam cursus corpus implere possit? quia cursus carnem refrigerat, nec alimenti reddit capacior, sed pars in imum conuertitur; pars a naturali calore extenuata transit in spiritum. at manus carnem per mulcet, laxat, capacem alimoniam facit. Et vero exterior ista intentio premendo, stipandoque refringit interiorum impetum, obsistensque arctius continet, & carnem attollit. Arist. probl. sec. 37. nu. 6. c. 657.

Friciones cur carnem augent? quia calida, quæ in nostro sunt corpore, vim præcipuam habent augendi, vel quia per alimentum auctior caro reddatur concalescendi beneficio. calidum enim omne humoris detrahens est. Fricio carnem laxat, & spiritus reddit opportuniore, & prohibet ne inutiles coitiones in corpore contrahantur; quæ si absint, tabes nulla subsequitur. Quod si caro spiratior, & laxior est, mollem capiat ampliorem consentaneum est. nam & alimenti capacior & excrementorum fecerentior redditur. Arist. problem. sect. 37. num. 3. char. 656.

Frigus quid est, & quotuplex.

Frigidum est quod coniungit, & congregat similiter, & quæ eiusdem sunt generis, & quæ diuersi. Arist. 2. de gen. & cor. su. 2. cap. 2. tex. 9. char. 425.

Frigus est caloris priuatio. Aristot. de generat. animal. 2. cap. 4. char. 170.

Frigidum tot dicitur modis, quot calidum. Arist. de part. ani. 2. cap. 2. ch. 430.

Frigidum est congregatiuum, & homogeneorum, & eterogeneorum. Alexan. Aphrod. in 4. meteor. cap. 1. co. 1. char. 91. col. 1.

Frigidum potius passiuum est, quam actiuum: est autem actiuum, ut corrumpit. Alex. aphr. in 4. meteor. cap. 5. com. 22. char. 102. col. 1.

Frigus, quodammodo est defectus caloris. Auer. 1. de generat. & corrupt. tex. 11. char. 157. col. 2.

Frigiditatis operatio, primo & per se est priuatio operationum caloris naturalis. Auer. meteororum 4. char. 211. col. 1.

Frigiditas innata est mouere calorem naturalem ad sui originem, quia est contraria ei, & si non, corrumpere-tur statim calor naturalis. Auerroes de somn. & vig. chart. 201. col. 3.

Frigus triplex: primo solum frigus, quod nil aliud facit, quam condensari vaporem in nubem, & in aquam, quia expellit ab ipso calorem: secundo frigus multum, quod vniuersaliter expellit calorem, congelat, & stringit; tertio frigus vehemens, quod quasi eodem ip tempore tria facit: densat, in aquam congelat, & calorem vniuersaliter expellit. Alber. mag. in 2. meteor. trac. 1. cap. 10. char. 86. col. 2.

Frigidum est per se mortificatiuum, ideo oportet esse vinctum

vinctum in omni re, quæ habet esse, & vitam per mixturam, & vinctum non deseruit nisi continendo, & constare faciendo humidum per calorem terminatum. Alb. mag. de nat. loc. trac. 2. cap. 2. c. 99. col. 3.

Frigus, quo eleuatur vapor, duplex est: aliud constringens plus potens constringere, quam Sol eleuare, & hoc impedit omnem euaporationem: aliud temperatum continens Solem ne incendat, sed non prohibet ne euocet. Alb. mag. de passio. aeris. char. 117. col. 4.

Frigiditas duplex: mortificatiua, & complexionalis, quæ continet, ne aliquid effluat. Alb. mag. de veg. l. 1. trac. 1. cap. 11. char. 125. col. 3.

Frigidius in corpore est phlegma; post sepum, & postea pinguedo, deinde pilus, postea ossa, deinde cartilago, deinde ligamenta, postea chordæ, postea membranæ, deinde medulla cerebri, & ultimo cutis. Alb. mag. de ani. l. 12. trac. 1. cap. 2. char. 101. col. 4.

Frigus excellens impedit augmentum. Pet. de Auer. de long. & breuit. vit. l. 3. char. 61. col. 3.

Frigidi est constringere, & non dilatare. Pet. de Auer. de long. & breuit. vit. l. 3. char. 61. col. 3.

Frigoris vires.

Frigus quandoque calefacit, versum quodammodo, & abscedens. Aristotel. physicor. 8. sum. 1. cap. 1. tex. 8. char. 196.

Frigus aliquando vrere dicitur, & calefacere, non ut calidum, sed quia congregat, aut quia circumobstitit calidum. Arist. meteor. 4. su. 2. cap. 2. tex. 30. c. 569.

Frigidum non solum congelat, & exsiccatur, sed incalescit; exsiccatur quidem aquam, incalescit autem aerem aquam faciens. Arist. meteor. 4. su. 3. tex. 40. c. 578.

Frigus atque excessus summæ intereundi causæ sunt. Arist. probl. sec. 1. num. 17. char. 336.

Frigore ambustis, & perniciosis tam aqua frigida quam calida prodest, quoniam genus id vitii ex nimio humore consistit. frigida humorem restringit, atque exasperat: calida in spiritum vertit, carnemque elaxans libertatem efflandi præbet spiritui. Aristotel. proble. sect. 1. num. 55. char. 350.

Frigus perniciosis, calor ambusta facit, & tollit; quia eadem vis colliquefaciendo facit, exsiccando tollit. Arist. problem. sect. 1. num. 56. char. 350.

Frigoris vis est contrahere, & constipare aptissima. Alex. Aphrod. problem. 1. num. 6. char. 667.

Frigus coagulandi vim obtinet. Ioan. Gram. in 1. phy. tex. 6. char. 5. col. 4.

Frigus calefacit reuerfus quoquomodo, id est, quia calor existens in re reuertitur de extrinseco in intrinsecum per frigus, ideo calefacit frigus per accidens. Auer. phy. 8. sum. 1. tex. 8. char. 156. col. 3.

Frigiditas ingreditur generationem aliquo modo, coæquat enim calorem naturalem, ut sit conueniens entis, cui ipse est calor naturalis, & ipsum conferuat ne exhaleat. Auer. meteor. 4. char. 211. col. 2.

Frigiditas non omnis operatur humiditatem, sed quæ est in materia humida, & est frigiditas aquea: quæ autem est in materia sicca, operatur siccitatem. Auer. meteor. 4. char. 211. col. 3.

Frigiditas si habet introitum in generationem, habet aliquo modo. Auer. meteor. 4. char. 210. col. 4.

Frigiditas licet in animatis nullo modo operetur ad vitam, tamen ad lapides operatur, quia mineralia sunt elementis proxima, & parum elementa transmutantur ad generationem eorum, ideo in eis qualitates elementorum parum alterantur. Alber. mag. in 1. de mineral. ex trac. 1. cap. 5. char. 135. col. 4.

Frigus terminat coagulando, permutat alterando, & calidi effectum impediendo, humectat humorem aqueum inducendo, & conuertendo aereum in aqueum

humorem: arefacit humorem comprimendo, & mollicat augendo humidum, induratque comprimendo.

Alb. mag. in 4. meteor. trac. 1. cap. 1. ch. 116. col. 3.

Frigus per accidens arefacit expellens calorem in intimas rei partes, ut consumet humidum naturale; quo consumpto relinquuntur res arida. Alber. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 1. char. 116. col. 3.

Frigus congregat homogenea, & etherogenea, quia cum habet motum ad centrum, inspissat subtilia etherogenea sibi, & grossa, quæ sunt eiusdem generis. Albert. mag. in 4. meteor. trac. 1. cap. 1. char. 116. col. 4.

Frigido tempore non pluit, quia causa pluuiæ efficiens est frigidum in nube impulsu a circumstante calido. Alb. mag. 4. meteor. trac. 1. cap. 24. char. 87. col. 2.

Frigiditas ligat organa sensuum communis, & particularis, & inducit somnum propellendo ab exterioribus calorem naturalem. Alb. mag. de somn. & vig. l. 1. trac. 2. cap. 5. char. 29. col. 2.

Frigiditas nulli est complexionalis. Alb. mag. de veget. l. 5. trac. 2. cap. 3. char. 40. col. 2.

Frigus in genitalibus primo sentitur, ideo homines frigore perempti inueniuntur vel genitalia pannis cooperuisse, vel ea ad calefaciendum in manibus habere. Alb. mag. de anim. l. 2. trac. 1. cap. 3. char. 31. col. 1.

Frigore coagulatur corpora, in quorum compositione sunt multum aquæ, & minus terræ. Albert. magn. de animal. l. 12. trac. 1. cap. 3. char. 102. col. 4.

Frigus non solum indurat corpus, sed etiam inspissat, & condensat: calor mollicat. Alb. mag. de anim. l. 19. cap. 6. char. 260. col. 4.

Frigiditas & si sit qualitas actiua, potius agit reprimendo constringendoque, quam expoliendo, & inducendo alia. Alb. mag. de ani. l. 20. trac. 1. cap. 4. c. 163. c. 3.

Frigus accrescit calorem, quia cum ei circumstet, non potest illum destruere. vnitus enim calor fortior est disperso. D. Tho. in 1. meteor. l. 14. char. 54.

Frigiditas est causa grauedinis. Pet. de Auer. in 4. de celo, lec. 1. tex. 39. c. 78. col. 2.

Frigus quæ magis sentiant, & quo tempore, & quis sit eius locus.

Frigus exercitati magis sentiunt, quam non exercitati, quia pingue a laboribus consumptum est, quod teporem præstare potest; calidum enim opimum est; vel quod ideo spissatiora sunt eorum corpora, quoniam pingue excrementumque omne detractum est, ita ut frigus arcere nequeant; vel quia meatibus per sudationem patefactis, velut ostia complura aperiuntur. Habitat autem non eundem sanitati, & robori esse idoneum manifestum est; alteri namque pinguis, alteri laxus videtur plane cōuenire. Arist. probl. sec. 8. nu. 6. c. 416.

Frigus matutino tempore acrius est, cum tamē Sol propius adsit, vel quia plus temporis absentie Solis exultat: itaque terra magis refrigerata est: vel quia die instante ros, & pruina, cadere solent, quæ frigida sunt, & hæc ideo cadunt, quoniam calor, qui sursum se extulit, vi frigoris superatur, idque non nisi Solis absentia euenit. Quocirca cum longe distat non cadunt, cum propius cadunt, & gelantur; quia locus vehementius refrigeratus est propter Solis diuturniorem absentiam, vel die instante potius flatus incitantur nocturni, qui gelidi admodum spirant. An quia frigus acrius idcirco esse videtur, quod cibi concocti iam sunt, inaniore autem cum fumus, frigus utique acrius sentimus, argumentum quod a vomitu maxime frigere solemus. Aristotel. problemat. sectio. 8. num. 13. char. 418.

Frigentes vehementer, si statim copioso igne calefiunt, indolescunt; si paulatim tepescunt, sine magno dolore recreantur: quia cum omnino e contrariis in contraria

contraria proficiuntur, magna effici mutatio solet; nam vt calor hominis frigentis, intus se consistit, & colligit, sic humor, & rigor parti exteriori relinquuntur, & contrarium sui contrarij corrumpens est: efficitur recte, vt si sensim, paulatimque tepescat, calor prouocetur, & exeat, itaque minus doleant: sin subito recalescant, amplius adducatur, & astringatur, itaque dolendum acrius fit. Aristot. problem. sect. 8. num. 15. char. 419.

Frigus cur prima luce, & iam mane amplius fit, quam nocte, cū Sol a nobis propius abfit? quia iam dies incipit, ros cadit, & pruina, q̄ frigida sunt, & sic magis omnia infrigidantur. Arist. probl. sec. 25. nu. 5. c. 573.

Frigus & æstus, cur intensius in Ponto sunt? an aer ragonis illius (sua crassitudine, nec hieme tepescere, nec æstate refrigerari potest?) an propter varium solis cursum? recedit enim per hiemem, accedit per æstatem. Arist. probl. sect. 25. nu. 6. char. 573.

Frigore cur omnes corporis partes rigent, facies nō, cum hæc vna detecta corpori pateat? an propter consuetudinem? facies enim quod semper detecta est, aeris mutationibus insueuit; iuuat autem plurimum ad resistendum consuetudo, & exercitatio. Alex. Aphrod. problem. 1. num. 39. char. 676.

Frigoribus cur digiti, & omnia extrema corporis nigrescant, & decidat? quia vis summi frigoris calorem insitum ad corporis profunda impellit, & claudit, & sic extrema calore preuata primo liuent, deinde nigrescant, & moriuntur, & ita extrema affici possunt, quia parum carnis, & caloris obtinent. Alex. aphrod. probl. prim. num. 43. chart. 678.

Frigere cur multi incipiunt cibo ingesto post ieiunium? quoniam solito cibi vsu prætermisso bilefcunt, & materiam aggregant acriorem; post enim cibo ingesto membrum iam confirmatis, bilis cutem versus expellitur: itaque fit, vt rigor oriatur, cum bilis membra remordeat, excitetque ad repellendum. Alex. Aphrod. in problem. 1. num. 139. char. 719.

Frigida res omnis cur dentibus, ossibus, neruisque inimica est? quoniam hæc natura constant terrena, quæ frigida est, & quia qualitas frigida augetur, ideo detrimentum accidere potest. Alexand. aphrod. problem. 2. num. 119. char. 772.

Frigoris sempiterni loca sunt alta, montuosa vsque ad mediam aeris regionem ascendentia, vel multum aquilonaria, latitudinem septimi climatis excedentia. Alb. mag. in 2. meteor. trac. 1. cap. 24. char. 88. col. 2.

Frigus eodem modo deberet esse sub polo arctico, vt sub antarctico, quod non est verum, cum æqualiter distaret ab æquinoctiali, quod est in causa, quia Sol mouetur in circulo eccentrico, & maior pars diametri est in vna parte, quàm in alia, vt rationibus geometricis conspicitur esse maior in gradibus 20. Geminorum, minor in 20. Sagittarij; ergo est Sol vicinior terræ meridionali, quàm septentrionali. Albert. Magn. meteor. tract. 3. cap. 6. char. 93. col. 2.

Frigus ut a corporibus cælestibus agitur.

Rigiditas & humiditas si non ageretur a corporibus cælestibus, esse hic per accidens. D. Tho. in 2. de celo. lect. 10. text. 43. c. 40. col. 1.

Frons faciei est, quæ sub fingente posita est inter ipsum, & oculos; quibus est magna, segnes sunt; quibus parua, mobiles: quibus lata, mente moueri idonei: quibus rotunda, iracundi. Aristotel. de historia animal. 1. cap. 8. char. 19.

Frontem paruam qui habent, indisciplinabiles, referuntur ad iues. Qui magnam valde, tardi. referuntur ad boues. Qui rotundam insensati referuntur ad asinos. Qui minus planam, sagaces, referuntur ad canes. Qui

quadrangulum commensuratum fronti habent magnam, referuntur ad leones. Qui collectam, adulatores, referuntur ad passionem, quæ fit, quæ in canibus videtur. Qui nebulosam, audaces, referuntur ad taurum, & leonem. Quoniam autem audaciam significat nebulosus habitus, tranquillus adulationem, medijs bene decenter se habet. Qui tristem habent frontem, mesti. referuntur ad passionem: quoniam mesti tristem habent faciem. Qui demissam, lamentabundi, referuntur ad passionem. Arist. phys. cap. 9. c. 351.

Frontis id, quod est ante caput, qui eleuatum habent, liberales sunt, referuntur ad leones. Aristotel. phys. cap. 10. chart. 354.

Frons angusta nimium, indocilem, inquinatum, & voracem significat. Albert. Magn. de animalib. lib. 1. trac. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons magna valde, ponderosum, declinantem ad stultitiam indicat. Albert. Magn. de animal. lib. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons parua mediocriter, significat bonitatem motus: lata, paruam discretionis. Alber. mag. de animalib. lib. 1. trac. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons rotunda, iracundiam designat; oblonga, sensuum vigorem, atque docilem significat. Albert. magn. de animal. lib. 1. tract. 1. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons humilis & demissa, verecundiam ostendit, & turpia non admittentem. Albert. magn. de animalibus. lib. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons curua & alta, ad stoliditatis indicium accedit. Alb. mag. de ani. lib. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons quadrata moderatæ magnitudinis congruens capiti, & vultui, magnæ virtutis, & sapientiæ, & magnanimitatis est indicium. Albert. magn. de animalibus lib. 1. tract. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons plana & continua, vendicat sibi honores ultra meritum. Alb. mag. de ani. lib. 1. trac. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frontis rugas, qui supra retractas habent, magna cogitare consueuerunt, & sunt melancholici. Alber. mag. de animal. lib. 1. trac. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frontis cutem, qui laxam, & tanquam aridentem habent, blandi sunt, non tamen innoxij; sunt enim blandiores palam, & in occulto detractores. Alb. mag. de animal. lib. 1. trac. 2. cap. 2. char. 6. col. 4.

Frons quibus aspera cutis est sicut collis, & concaua sicut defossa, versuti, & asperi sunt, & forte aliquando stulti. Alb. mag. de ani. lib. 1. trac. 2. cap. 2. char. 7. col. 1.

Fronte tenui præditi, securi sunt. Alb. mag. de animalibus. lib. 1. tract. 2. cap. 2. char. 7. col. 1.

Frons mouetur a musculo adeo tenui, quod a cute non separatur, propter quod & cordam, qua moueat, non videtur habere. Albert. magn. de animal. lib. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 1.

Fructus alij ex partibus paucis compositi sunt: alij ex multis, vt oliuæ: illæ enim corticem habent, & carnem, & testam, & semen, & fructum: alij tria habent velamenta. Arist. 1. de plant. cap. 2. char. 367.

Fructices sunt plantæ mediæ inter arbores, & herbas in radicibus suis multos ramos habentes, vt virgulta, & rubus. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 370.

Fructus alij meliores sunt in vno loco, quàm in vno alio. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 372.

Fructus quidam compositi sunt ex carne, & osse, & grano, & pruna: alij ex carne, & grano, vt cucumeres; quidam ex humore, & granis, vt malagranata. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 373.

Fructus alij corticem foris habent, carnem intus, vt poma, pira: alij carnem foris, intus os. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 373.

Fructuum alij semen habent statim cum tegumeto cooperiuntur, vt dactyli, & amygdala, quidam non. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 373.

Fructus alij edendo sunt, & per accidens non edendo, & alij non edendo nobis; alij vero sunt, vt hyosciamus, & helleborus, quæ hoibus sunt venena, coturnicibus vero alimentum. Arist. 1. de plant. cap. 3. c. 375.

Fructuum alij in siliquis sunt, vt fabæ grana; alij in tegumentis, & veluti telis, vt triticum; alij in carne, vt dactyli; alij in cassis multis, & tela, ac testis, vt nuces. Arist. prim. de plant. cap. 3. char. 373.

Fructus alij cito maturefcunt, vt mora, cerasa: alij tarde, vt fructus agrestes, aut omnes, aut plerique. Arist. 1. de plant. cap. 3. char. 373.

Fructuum figuræ diuersæ sunt. Arist. de plant. c. 3. c. 374.

Fructus fit amarus, dum calor, & humor non sunt in coctione completi: nam frigus, & siccitas perfectionem prohibent, cuius signum est, quod amarum in igne mistum dulcescit. Arist. in 2. de plant. cap. 2. char. 597.

Fructus amari in igem missi, dulces fiunt. Aristotel. de plant. cap. 2. char. 197.

Fructu quedam vacant cum florem habent, vt cucumer, cucurbita, malus punica, vel quia his fructus non deest, & ipsi pro fructibus habentur, quibus flos insidet. Arist. probl. sec. 20. nu. 3. c. 528.

Fructus terræ cur alij sunt idonei ad manducandum crudi, alij cocti? quia quibus succus esculentus non est, protinus iis decoctis dulcior redditur a calore; quibus autem sapor, vel protinus gratus consistit, hæc etiam cruda esitantur. Arist. probl. sec. 20. nu. 4. c. 529.

Fructus omnes in terra Attica præter semen, dulcissimi sunt, quia ager tenuis, siccusque est: quamobrem non multum humoris continent, quæ in eo nascuntur: ergo quæ dulcia sua constant natura, hæc ob humoris contenti mediocritatem, vbi Sol consumpsit maximam, facile reliqua concoquuntur, quia mediocre expeditius concoquitur quàm multum: & sic fructus dulces sua natura dulciores redduntur. At qui sicci, & non dulces sua natura sunt, suam ob inopiam tantum humoris retinent, quantum suo conueniunt generi, quod dulce nequaquam est. Et Sol quantum dulcissimum sit, & leuissimum, eximit, & ita acerrimi relinquuntur, quia humore superuacuo carent, quem fructus ceteri obtinent. Arist. problem. sect. 20. num. 20. char. 574.

Fructuum cur alij partem radicem proximam habent amariorum, vt cucumeres; alij partem superiorem, vt glandes? quia pars illa radicem proximam, crudo vescitur alimentum, quæ elæa confluunt per radicem frequenter; alij quæ sicci & natura sunt, postrema pars succo dulci concoctus; inde absumpto, iam plenius siccatur, & amarescit modo salis. Reddit enim quodque amarum, cum amplius exsiccatur, vt oliuæ, & glandes inueteratæ redduntur amaræ. Arist. probl. sec. 20. num. 25. c. 535.

Fructus & carnes vtriusque inflatis intacta seruantur, & quæ circum vndique, & obturata sunt, quia corrumpi omnia solent, cum mouentur, at quæ plena sunt, immota persistunt. Arist. probl. sec. 22. nu. 4. c. 550.

Fructus inconcoctos cur palcæ emolliunt, & concoctos non putrefaciunt? quia palea est calida, & attrahens suo calore concoquit, & per eam vim attrahendi saniam omnem seuocat, & imputridos seruat. Aristot. problem. sect. 22. num. 13. char. 553.

Fructus cur alij partem intus inutilem continent, vt pruna, perfica; alij extrinsecus, ut nuces? quoniam natura cui ortum æternum, viresque succedendi perpetuas moliretur, præterenda femina, quæ ortum præstarent, censuit; sic tamen, vt ne pulpam quidem suorum fructuum nudam relinqueret. Alexand. aphrod. problem. 2. num. 16. char. 731.

Fructus & fruges extrinsecus concoquuntur, & non vt cibus in stomacho animalium. Alex. Aphrod. de sens. & sens. ex sec. 4. co. 51. char. 21. col. 1.

Fructus generaliter male nutriunt hominem, eo quod est eis virtus terræ, & elogati sunt ab hominum com-

plexione temperatissima, propter quod nutrimentum generatum ex talibus putrescit, aut in stomacho, aut in venis. Albert. Magn. de nutrim. & nutrib. tract. 1. char. 63. col. 4.

Fructus alij sunt, qui habent folia a radice cotilidonis, alij pendent a stipite, alij a radice, alij sunt in medio plantarum. Alb. mag. de vet. l. 1. trac. 2. cap. 4. c. 128. c. 1.

Fructices sunt illæ, quæ ex vna radice plures emittunt ramos. Alb. mag. de veget. l. 1. trac. 2. cap. 5. c. 128. c. 3.

Fructus alij sunt potabiles, vt vua: alij vinctuosi, & pingues vt oliuæ; alij dulcedinem melleam habent, vt dactyli. Alb. mag. de veget. l. 1. trac. 2. cap. 7. c. 129. col. 1.

Fructus nomen plus conuenit artis intentioni, quam naturæ: fructus enim est, quo fruitur agricola post labores. Alber. mag. de veget. l. 3. trac. 1. cap. 1. c. 136. col. 3.

Fructus & flos, si redolent, flos erit minoris odoris, & fructus maioris. Albert. magn. de veget. lib. 3. tract. 2. cap. 6. c. 140. col. 1.

Fructus nullus, aut vix salutaris est, si crudus, & simplex comeditur, quia eius nutrimentum putrescit frequenter, vel in stomacho, vel in venis. Alber. mag. de veget. lib. 4. trac. 2. cap. 4. char. 143. col. 1.

Fructus amari sepe ad ignem positi digestionem, quæ est epthesis, vel optesis, ad dulcedinem conuertuntur. Alb. mag. de veg. l. 4. trac. 4. cap. 3. c. 146. col. 1.

Fructuum carnis sapor est secundum naturam, & virtutem digestionis stipitis; nuclei, secundum virtutem digestionis radicis. Albert. Magn. de veget. l. 3. tract. 1. cap. 3. c. 147. col. 3.

Fructus cum ossibus si inseruntur super salicem, oriuntur sine ossibus. Albert. magn. de veget. lib. 5. tract. 1. cap. 7. c. 140. col. 1.

Fructus aromatici fiunt, si quis perforatis ramis qui sunt iuxta ramusculos, de quibus pendent fructus, impleat foramina pulueribus aromaticis optime contritis, & obstruat foramina cera ex vtraque parte. Alb. mag. de veget. plant. l. 7. trac. 1. cap. 2. c. 172. col. 2.

Fruentum in Ponto frigori expositum seruari diutius potest, quia hamor alienus vna cum calore euascescit, vt in vuis fieri nouimus: alia enim frigore, alia calore exhalant. Arist. problem. sect. 1. num. 2. c. 485.

Fruentum masticatum apostemata maturat, sed oppilationes facit, si bene separatur a fursure. Alb. mag. de veg. plant. l. 6. trac. 2. cap. 7. c. 166. col. 2.

Fruenti panis cum fursure factus, licet non ita nutriat, melior tamen est. Albert. Magn. de veget. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 7. char. 166. col. 2.

Fruentum, ordeum, siligo, & adorem, melius in vallibus proueniunt. Albert. mag. de veget. & plant. lib. 7. tract. 1. cap. 7. char. 174. col. 3.

Fruentum vrbes omnes, quæ sub vna sunt ditione, inuicem adiuuare posse debet, modo ne ad externos transeat. Dan. Barb. 1. thetor. cap. 13. char. 35.

Frustra est, cum non fiat, quod propter aliud est, illius gratia. Arist. phys. 2. cap. 2. tex. 62. char. 43.

Frustra dicimus calceamentum, cuius non est calceatio. Arist. 1. de celo, tex. 32. char. 253.

Frustra dicitur esse, aut fieri, quod rationem finis minime ducit. Alex. & Eustr. in 2. post. com. 2. char. 65.

Frustra tripliciter dicitur: nam vel nihil aliud euenit ei, quod frustra factum est, sed solum a proprio fine aberrauit, vt ambulatio ob ventris purgationem: aut quoties aliter euenit finis ab illo cuius gratia fiebat illud, quod prius erat factum: vel etiam illud sequitur id, cuius gratia fiebat illud, quod prius erat factum, vel etiam illud sequitur id, cuius gratia est aliud ab illo. Simpl. in 2. phys. tex. 63. c. 123. col. 1.

Frustra est id, quod non sequitur finem, ad quem est. D. Tho. 2. metaph. lec. 1. tex. 1. char. 102.

Frustra timet homo illa, quæ vitare non potest. D. Tho. 3. Ethic. cap. 2. tex. 62. char. 47.

Fulgetrum est spiritus ignitus, & coruscans, dum nubes dirumpitur, quæ tonitrua antecedere solet, cū tamen post ipsum fiat. Arist. de mundo. cap. 3. c. 818.

Fulgor est ignis collectio, qui in aere exarsit, per coclum ille quidem, aut iaculari specie transiens, aut vno loco fixus. Arist. de mundo. cap. 3. c. 819.

Fulgur fixus est extensio longe porrecta, & loco permanentis, & tanquam profluuium sideris, quæ si in alteram partem dilatetur, crinita stella vocatur, qui sæpe multo tempore manet, alius confestim extinguitur. Arist. de mundo. cap. 3. char. 819.

Fulicæ spuma capiuntur, appetunt enim eam avidius: quocirca spuma imperfecta eas venari in usu est. Caro earum est probi odoris, parte vltima posteriore excepta, quæ sola lituum olet. Arist. de historia animalium 9. cap. 35. char. 346.

Fulica nigra, & aquatica, est avis de genere mergorum. in mare habitat, & circa stagna, cadaueribusque vescitur. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 24. c. 192. col. 4.

Fuligo est exhalatio pinguis, vt ceræ, thuris, & picis. Arist. meteor. 4. sum. 3. cap. 2. tex. 47. char. 583.

Fulmen est ventus accensus, & fulminum diuersitates fiunt propter diuersitatem materiæ huius venti: quæ enim sunt ex substantia subtili aerea non corrumpunt corpora mollia, in quæ vadunt, vt quæ liquefaciunt æres, & non comburunt pannum, & occidunt animalia, cum non videatur signum combustionis: quæ exhalatione terrea, siue cinerea sunt, comburunt omne, ad quod vadunt. Auer. meteor. 2. cap. 4. char. 203. c. 4.

Fulmina & procellæ feruntur deorsum, cum spissior sit consistens nubium ad vltimum terminum. Quia enim deficit calidum, quod disgregatur in superiorem locum, hac esse spissiores consistens, & frigidiores necesse est. Ideo ea cogunt deorsum ferri, vt nuclej ex digitis exilientes. Aristotel. meteor. 2. sum. 4. cap. 1. char. 533.

Fulmina mouentur deorsum, quia in ipsa exhalatione est pars leuis, & pars grauis, & per hanc grauius inferius fertur, & velocius fertur, quia amat suam conseruationem. Auer. meteor. 2. cap. 4. c. 203. col. 3.

Fulmen est spiritus multus, & tenuis ex nube extrusus; si valde tenue non adurens fuerit, vocatur clarum; si minus, adurens fumidum vocant; clarum propter velocitatem, fertur, & præuenit, antequam igniat, pertransire, & motum faciens denigret: fumidum autem tardius colorauit quidem, non autem exuffit, sed præuenit pertransiens, & pertransit vestimenta sine combustione. Arist. meteor. 3. sum. 1. cap. 1. char. 539.

Fulmina semper spiritus sequitur, & præcedit, sed non videtur, quia sine calore est. Aristot. meteor. 3. su. 1. cap. 1. char. 540.

Fulmen vocatur spiritus ignitus, a nube dirupta in terram illisus. Si femiustum quidem, sed vniuersum tamen, violentumque incubuerit *πρήσιον*, id est accensus turbo dicitur. Si prorsus ignis nihil interim conceperit *τυφών* vocatur, qui est vortex procellosus & euerberans. Horum quicquid in terram impetu decubuerit *σκηπτός*, id est fulmen, vocatur: *φλόεις* dicitur, cum fuliginem contraxit: *αργίς*, si raptim emicuerit: *ελικίας*, si lineari specie conformatus est: *σκηπτι* dicitur, quæcunque fulmina, in quibus illisa sint. Arist. de mundo. cap. 3. char. 818.

Fulminum *πρήσιον τυφών*, & *ευνεφίας* causa est violenta sicca segregatio exhalationis. Alexand. Aphrod. 3. meteor. cap. 1. char. 65. col. 2.

Fulmen ex vapore nigro, & fumoso, si vapor ignitur, potest esse lapis. Alber. magn. in 3. meteor. tractat. 3. cap. 21. char. 108. col. 2.

Fulmina aspicientibus diu intumescit facies, & forte excæcatur, quia ignis intrat per poros, & corrumpit humidum, & inflat faciem, & in oculis intrat, & exci-

cat humorem crystallinum, & excæcat. Alber. magn. in 3. meteor. tract. 3. cap. 122. c. 108. col. 4.

Fulmine interfectis non apparet vulnus, quia propter subtilitatem vaporis vulnus non apparet, & magis icu lædit, quam calores. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 3. cap. 22. char. 108. col. 4.

Fulmen si tangit dolium uino plenum, & si frangat dolium, uinum tamen remanet intactum, quia fulmen uino immiscet viscosum uaporem, qui fit continuus, ut pellis, & continet humorem ne decidat. Albert. Magn. in 3. meteor. tractat. 3. capit. 22. char. 109. col. 1.

Fulmine tacti omnes liquores fiunt pestiferi, & si quis biberit, uel morietur, uel demens fiet. Alber. magn. in 3. meteor. tract. 3. cap. 22. c. 109. col. 1.

Fulmen animalia uenenosa emundat a ueneno, quia suo calore extinguit humidum uenenosum, quod in illis erat, & postquam expirauerit uapor fulminis, restant omnino a ueneno libera. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 3. cap. 22. char. 109. col. 1.

Fulminum tria sunt genera: primum, quod cribrat, quod est materiæ subtilis; secundum, quod dissipat, quia habet commixtum multum spiritus procellosi; tertium, quod urit, quia habet multum uaporem terream, & est maxime igneum, & urit, uel flando leui iniuria, uel comburit, uel accendit. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 3. cap. 26. c. 109. col. 3.

Fulmen nullum uenit sine igne. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 3. cap. 26. char. 109. col. 1.

Fulmina, & ignitæ exhalationes cum sint leues, deorsum cadunt; quia coagulatio frigoris impellens eas declinat deorsum. D. Thom. in prim. meteor. lect. 7. chart. 25.

Fulmen aliquando crumenam illæsam relinquit, & liquefacit pecuniam, & occidit homines, & relinquit vestimenta illæsa; & puer in utero matris mortuus est, matre intacta; & uinum sine combustione permanit in dolio adustis asseribus, & viro illæso barba combusta fuit. D. Tho. in 3. meteor. lec. 2. c. 169.

Fulmen aliquando est subtile, quod ea, quæ parum resistunt non colorat, aut adurit, sed cito penetrat: at ea, quæ resistunt quanto magis sunt dura, tanto magis percutiuntur, tum quia magis immorantur, tum etiã, quia dum primæ parti fulminis resistit secunda, prima condensatur, & est fortior. D. Thom. in 3. meteor. lec. 2. char. 170.

Fulmen magis tangit excelsas turres, quia sunt altiores; & ei citius occurrunt. D. Thom. in 3. meteor. lec. 2. char. 170.

Fulmen suum affert lapidem, quod vel generatum est in nube ab exhalatione calida digerente aqueum humidum nubis, vel a vento circulari sursum est eleuatum. D. Tho. in 3. meteor. lec. 2. char. 171.

Fumus est ex aere, & terra. Arist. 2. de gener. & corrupt. sum. 2. cap. 1. tex. 28. c. 431.

Fumus est exhalatio ligni, corporis, & ossium, & pilorum, & talium. Aristot. meteor. 4. sum. 3. cap. 2. tex. 47. c. 582.

Fumus non nisi exhalatio est. Aristot. de part. anim. 2. cap. 1. char. 429.

Fumus, cur oculos maxime infestat? quia infirmissimi sunt, vel quia referti meatibus sunt: conspectus enim per quosdam meatus protruduntur. Arist. problem. lec. 31. q. 22. c. 636.

Fumus nigerrimus est, qui ex opimis, & pinguis, vt oleo, pice, ac tæda erumpit. Aristotel. de color. cap. 1. char. 878.

Fumus si est maioris humiditatis in flamma apparet color alurgus: phæniceus uero, si minor inest humiditas. Alexand. Aphrod. in prim. meteor. cap. 6. com. 23. char. 12. col. 2.

Fumofibilia

Fumofibilia sunt illa, in quibus cum ignis agit, resoluitur ex eis humiditas admixta fumofitati, quæ cum dominatur partibus fumosis, dicitur vapor, & si est pauca, vocatur fumus. Auer. meteor. 4. c. 21. col. 4.

Fumus est quædam pars substantialis subtilis corporis fumantis ex ipso resoluta. Alb. magn. in 2. de ani. tract. 3. cap. 25. c. 27. col. 2.

Fumusterræ est herba multum amara, frigida, & sicca: purificat sanguinem, & aperit: bibitur contra pruritus, & scabiem: stringit gingiuas: confortat stomachum: & aperit opilationem epatis, lenit ventrem, & prouocat urinam. Alb. magn. de veg. & plant. l. 2. tract. 2. cap. 7. ch. 166. col. 2.

Fumus est ex terra, & aere: & humiditas aerea expirans, & secum trahens partes terrestres, propter quod denigrantur ea, quæ tangit. D. Tho. in 2. de gen. & corr. tex. 25. l. 4. c. 28. col. 1.

Fumus proprie dicitur exhalatio sicca lignorum ignitorum. D. Tho. in 2. meteor. l. 7. c. 108.

Fundarum iactura, ita præstare aiunt Ligures nonnullos, vt cum multas viderint aues, inter se certatim eligunt, qualem quisque earum necis apparatu capere decreuerit, vt prompte quisque suam consequatur auem. Arist. de admir. aud. nu. 88. c. 856.

Fungi tuberes, & boleti uidentur vitam plantæ habere. Alb. mag. de veg. l. 1. tract. 2. cap. 5. c. 128. col. 3.

Fungi qui oriuntur in uere parui ad modum pilei rotundi neminem vnquam interfecerunt, sed omnes sunt mali succi, qui nascuntur iuxta ferrum, vel es ruginosum sunt mortiferi: & etiam qui nascuntur iuxta alias res putridas. Signum mortiferi fungi est, quod in eius superficie est quædam humiditas viscosa corrupta, & que cito alteratur, & corrumpitur inter manus colligentium. Alb. mag. de veg. & plant. tra. 2. cap. 7. c. 166. c. 1.

Fur in locis publicis furans, cur morte punitur, in domi-

bus duplo mulctatur? quia melius domi res custodire possumus, ideo legem adhibuit legislator seueram, & minitantem, si quis furatus est in locis, in quibus res minus custodire possumus. Arist. probl. sec. 29. nu. 14. char. 613.

Furio animal est Arabice uocatum, & est intemperatissima comestio, & feruentissimum incoitu, ita vt in feminam grassare videatur, & cum coitum perficere non potest, clamat, & coit more hominum. Albert. mag. de ani. l. 22. tract. cap. 1. c. 180. col. 3.

Furon, vel furunculus animal uocatur, quod est paruorum maius mustella, inter croceum, & album habens colorem, est ferum, & audax; cuniculos ex antris in retia expellens: omnibus animalibus infestum: partu secundum edens 7. vel 9. partus: postratum coire dicitur: femina tempore luxuriæ mare carens tumescit, & moritur. Eius cerebrum cum aceto frixum, & bibitum curat morbum caducum. Alb. magn. de ani. l. 22. tract. 2. cap. 1. c. 180. col. 3.

Furti pena capitalis cur est, & contumelia, quæ grauior iactura est, estimatur, quod pati suo corpore, aut quantum soluere debeat qui deliquit? quia agere contumeliose est humana affectio, & omnes homines plus minus, eius participes sumus; at furari nulla humana necessitate cogimur. Adde quod qui furtum commiserit, idem agere quoque contumeliose maluerit. Arist. probl. sec. 29. nu. 16. c. 615.

Fusio substantias eiusdem generis ita vnit, vt iterum separari non possint; sed si vna sit magis liquefibilis, alia minus, separari possunt, vt in argento, & auro. Io. gra. in 2. de gen. & cor. tex. 8. c. 8. c. 107.

Futurum non contingit meminisse, sed est opinabile, & sperabile; est enim scientia speratiua, vt quidam dicunt diuinatiua. Arist. de mem. & rem. cap. 1. ch. 35.

Futurum incertum nobis est. Arist. 1. ethic. cap. 11. ch. 23.

Mm

Gabrada

G Abrada fluuius est prouinciae Africæ, magnus, & nobilis, & vnicus. Albertus mag. de natur. loc. tract. 3. cap. 4. char. 103. colum. 1. Gagates alius est coloris nigri, alius crocei; at crocei coloris est pellucidus vt topacijs, est etiam glauci coloris declinans ad pallidū.

Cum citrino colore confricatum trahit paleas, & incensum ardet, vt thus: confert hydropicis, & fluidos firmat dentes. Lotum cum aqua, & per suffumigationem mulieribus inferius superpositum prouocat menstrua. Valet contra subuersionem ventris, & melancholica phantasmata; & valet contra laborem parturientis. Albertus magnus in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 7. chart. 14. colum. 2.

Gagatonica est lapis diuersi coloris, vt pellis capriolæ, & reddit victores se gestantes. Albertus magnus in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 7. char. 140. colum. 2.

Galalca animal est marinum, quod, præter vsum omnium animalium, sentiens foetum in utero viuere, extrahit violenter eum, & si satis maturi sunt lactat, & nutrit; si immaturi, reponit in utero, & fouet quouique ad maturitatem formantur. Albertus magnus de anima. libr. 24. cap. 1. char. 197. colum. 2.

Galanga est arbor non alta, sed potius est frutex, cuius radices sunt duræ, ruberæ, & meliores nigri; est calida, & sicca. Alb. mag. de veg. l. 6. tract. 1. c. 21. c. 156. col. 1. Galaricides similis est cineri, tritus dat saporem lactis, & in ore clausus turbat mentem; collo alligatus replet vbera lacte; & femori ligatus facit partus; & contra scabiem valet. Albertus magnus in 2. de mine. ex tract. 2. cap. 7. char. 140. colum. 2.

Galbanum est arbor, si frutex arbor vocetur, cuius gutta galbanum vocatur, & gummata alia est spumosa, & leuis ponderis, & alba; altera est spissioris substantiæ, grauior, & nigrior: prima siluestris est; secunda domestica. Est calida, & exsiccantia, & odor eius bonus, vt inde fiat incensum optimum: doloribus dentis corrosi confert, & venenosi fugat animalia. Albertus magnus de veget. lib. 6. tract. 1. cap. 21. char. 155. colum. 4.

Galena plumbi species est humida, fusilisq; vt argentum liquidum. Ioan. gram. de gener. ani. l. 2. c. 3. c. 34. col. 2.

Galenus in plerisque molestus importunusque est. The mist. in 4. physic. text. 97. char. 41. colum. 4.

Galenus fecit tractatum, vt destrueret demonstrationem Aristotelis, quod motus omnis habet motorem. Auer. physic. 7. tract. 1. char. 139. colum. 4.

Galenus non intellexit, quod id, quod mouetur per se, non sequitur, cum aliqua pars eius quiesceret, in totum quiescat, sed vt remaneat motus per partem, nõ per totum; quia intellexit hic per motum per se, quod opponitur moto per accidens, & non moto per partem eius, & ideo non sequebatur apud eum cum aliqua pars quiesceret, vt residuum quiesceret. Auerroes physic. 7. tract. 2. char. 140. colum. 3.

Galenus errauit existimans aerem esse sentiẽtem. Auer. de sen. & sen. char. 193. colum. 2.

Galenus putat pulsabiles venas proprias esse ad deferendum spiritum, quo defertur calor, licet fateatur ipsas sanguinem deferre, non pulsabiles vero esse proprias secundum ipsum ad deferendum sanguinem, licet arbitretur etiam ipsas membris spiritum deferre. Auer. de partib. anima. cap. 4. char. 71.

Galenus non perspexit fundamenta naturalia, ideo non est mirandum, si dicat semen mulieris habere virtutem ad generationem: at de Auicenna mirandum est, qui habebat notitiam de scientijs speculatiuis. Auerroes

primo de generat. animal. cap. 20. chart. 216. colum. 1.

Galgulus cū lybio pugnat. Arist. de hist. ani. l. 1. c. 1. c. 317. Gali est animal, quod muribus vescitur, ideo cum serpētib; qui mures deuorat, pugnat, & cum vicerit eos deuorat, & postea rutam comedit contra venenum.

In cauernis habitat, & ad aquilonē, & meridiem ostia parat, vt vndeunque ventus veniat, sit tutum contra ventum. Alb. mag. de ani. l. 2. tract. 2. c. 1. c. 180. col. 3.

Galleruce vermibus, fimo bouis, aut iumentis creatis gignuntur. Arist. de hist. animal. 5. cap. 19. char. 178.

Gallina toto anno, præterquam duobus mensibus brumalibus, parit: aliqua enim quæ generosa dicuntur, sexaginta oia edunt ante incubitum, quanquam ipse minus fecundæ sint, quam ignobiles. Hadrianæ paruus sunt corpore, sed quotidie pariunt: ferocitiam tamen, & sæpe pullos intermunt. Color his varius est. Nonnullæ etiam è cortalibus bis in die pariunt. Aristotel. de historia animalium. 6. cap. 1. char. 194.

Gallarum iuuentæ pariunt primæ statim vere ineunte, & plura quàm veteres, sed minora. Aristot. de hist. animal. 6. cap. 2. char. 197.

Galline ouum consistit a coitu, & perficitur decem diebus magna ex parte; columbæ paucioribus. Aristotel. de historia animal. 6. cap. 2. char. 199.

Gallinæ tertia die, ac nocte, postquam coepere incubare, iudiciū præstare incipiunt. Ab auibus maioribus plus temporis prætereat oportet, minoribus minus, & per id tempus effertur ad cacumē luteus humor, qua principium oui est, atque ouum detegitur ea parte, & cor quasi punctum sanguineum in candido liquore consistit; quod punctum iam salit, & mouetur, vt animal. Tēdunt meatus duo venales tortuosi ad tunicam ambientem vtranque dum augetur, & membrana distincta sanguine est, a meatibus venarum oriens. Pauio post conspicitur pullus conspicuus capite, & maxime oculis inflatis, quibus diu sic permanet. Sero enim crescunt, & se ad debitam proportionem contrahunt. Meatum, quos ex corde tēdere diximus, alter ad ambiendum album liquorem fertur, alter ad luteum, vt vmbilicus: & decimo die totus perspicuus pullus videtur, & albumen exiguum, lentum, crassum, & pallidum est. Aristotel. de hist. animal. 6. cap. 3. char. 199.

Gallinis subijciunt incubanda oia Pauonia, ne dum tegmina incubat aduolans, eas frangat, quamobrem, & siluestres nonnullæ aues pariunt fugientes marem, & incubant: & bina subijciuntur, cum plura suo incubitu nequeat aperire, curaque adhibetur, vt cibus adsit, ne desiderio eius discedens gallina intermittat fouendi operam. Arist. de hist. animal. 6. cap. 9. c. 208.

Gallinæ mares iam visi sunt, qui femina interempta cum esset, ipsi matris officio in educandis, educandis, & fouendis pullis fungerentur, & aliqui iam inde a primo ortu, ita effeminati mares proueniunt, vt neque cucuriant, neque per coitum agere velint, & venerem eorum, qui tentent, superuenire patiuntur. Aristot. de hist. anima. 9. cap. 49. char. 375.

Gallinæ vulgares fecundiores sunt generosis, alteris enim corpora humidiora sunt, alteris grandiora, & ficciora. Aristot. de genera. anima. 3. cap. 1. char. 187.

Gallinæ apud Illarios non semel, vt alibi, sed omnes bis, terque interdum parere affirmant. Aristotel. de admir. ani. cap. 227. text. 124. char. 868.

Gallinas interficit sterco eius, qui elleboro vsus est. Albert. mag. de veg. libr. 6. tract. 2. cap. 6. chart. 165. col. 3.

Gallinæ toto anno ouant, præterquam cum Sol ingreditur tropica signa. Albertus magnus de anima. lib. 6. tract. 1. cap. 1. chart. 56. colum. 2.

Gallinæ, quæ multum ouant, debilitantur, & cito moriuntur. Alb. mag. de ani. l. 6. tract. 1. cap. 1. ch. 56. col. 2.

Gallina cubante in æstate, citius oia finduntur ad exitū pullorum, quàm hieme: in 18. enim diebus in æstate;

in hieme vero in 25. & hoc secundum diuersitatem caliditatis climatum, & indispositione coeli; quoniam temporibus æqualiter calidis citius exeunt Sole ascēdente, quam descendente, & Luna crescente, quā de crescente. Alb. mag. de ani. l. 6. tract. 1. ca. 3. c. 56. col. 4.

Gallina auis nota, tardi volatus, temperatæ carnis, cuius caro ea die, qua ouum fecit, percuti non potest a serpente, & caro percussis est medicina. Ouum vndecima die perficitur, & non foecundatur per vnica spermatis mixturam, sed per coitum continuum.

Quant oua venti, & ex rotundis galli nascuntur, ex longis gallinæ. Oua decem dierum bene fouentur, & recentiora, & antiqua non bene. In æstate in calidis locis in 11. diebus oriuntur, in hieme in 29.

Oua bona ad fouendum in quatuor dies habent sanguineas venas; oia foecunda merguntur in aqua, alia supernant, & multum nocet si commoueantur manu. Caput pulli ad acumen oui conuertitur, & totum corpus ad residuum. Vnguibus iracunda victum querit, & aurum si minutatim ponatur inter membra gallinæ, gallina consumit aurum. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 24. c. 193. col. 1.

Gallinago per sepes hortorum capitur, magnitudine quanta gallina: rostro longo, colore attagenæ, currit velociter, & hominem mire diligit. Arist. de hist. anim. 9. cap. 26. ch. 336.

Gallus auis nota est, & cristatus, valde pugnans pro gallinis, & inter gallos victor coit cum gallinis, & erigit caput, & gloriatur, vt victor. Multi galli gallinas occidunt ob nimium coitum. Iura gallorum decrepitorum profunt asmatibus, & defectum cordis patientibus. Gallum album timet leo; & basiliscum a gallo generari verum non esse credit Albertus. Alb. magn. de ani. l. 23. cap. 24. c. 193. col. 1.

Gammari color (quod ex toto dixerim) nitet, nigrisque maculis dispersis euariat. Ari. de hist. ani. 4. c. 2. c. 113.

Gammari soli non certum, sed alterutrum æque, vt fors tulerit, forcipem habent grandiorē, tam mares quam femina: cuius causæ, quæ sit, incertum est. Arist. de part. ani. 4. cap. 8. ch. 526.

Gargar quibus abscissum penitus est, in tabem incidunt, & ab ea consumuntur; quoniam quandiu gargar tegumen gutturis extat, aer, qui per os trahitur, recalescit, & antequam adeat pulmonem, desinit a suo immodico frigore: at illo detracto aer prius ad pulmonē defertur, quam moderetur. Itaque supra modum refrigerat, & sanguinem contentum in conceptaculis indurat, & pulmonem ad motum tardiorē facit: quod cū per vim pulmo moueri enitatur, rumpuntur conceptacula sanguinis: quamobrem tabem oriri necesse est. Alex. aphr. probl. 2. nu. 3. c. 725.

Gargar est illa carnicula, quam gutturi pro tegumento natura addidit, nomine a soni genere indito, quod alij fundibulum appellant, quia supra amplius, infra artius est. Alex. aphr. ibid.

Garona fluuius nascitur in campis Aquitanicæ, & currēs miliaria 207. mergitur in Oceano Occidentali. Alb. mag. de nat. locor. dist. 3. cap. 2. c. 102. col. 2.

Garrulus est auis ita picta coloribus, vt nullus ei deesse videatur; imitatur omnium auium voces, & ex ira ita furit, vt interdum seipsam interficiat. Alb. mag. de ani. l. 2. cap. 24. c. 193. col. 1.

Gauda est herba frigida, & humida, qua tinctores viridem colorem faciunt, si lana, vel pannus est hyacinthinus; si albus, in croceum colorem mutat. Alb. mag. de veg. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 8. c. 166. col. 2.

Gaudium est lætitia boni, quod adipiscitur, qui dignus fuerit illius. Auer. 2. rhet. cap. 13. c. 50. col. 4.

Gaudium, & tristitia reducantur sub actione, & passione, quia non fiunt sine motu, & actione cordis, & passione, secundum motum sistole, & diastole.

Alber. Magn. in sex princip. char. 70. colum. 3.

Gaudium est delectatio cordis in conceptu boni, quod est voluptas. Alb. mag. in top. ch. 234. col. 4.

Gaudium duo naturaliter conseruant: primo temperantia spiritus in sua compositione; secundo larga materia reparantium spirituum loco deperditi. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. cap. 6. c. 44. col. 3.

Gaudium est animi diffusio in conceptione boni conuenientis. Alb. Magn. ethicor. 1. tract. 6. cap. 16. char. 18. colum. 3.

Gecolitus est lapis orientis ossis oliuæ similis: tritus, & cum aqua haustus, lapidem de vrina, vesica, & renibus frangit. Alb. magn. 2. de miner. ex tracta. 2. cap. 7. ch. 140. colum. 3.

Gelofia est lapis habens figuram grandinis, & colorem, duritiæ adamantis similis, & tantæ est frigiditatis, vt vix tandem, vel nunquam ab igne calefieri potest, cuius causa est pororum contractio; iram, luxuriam, & calidas passiones mitigare aiunt. Alb. mag. 2. de mine. ex tract. 2. cap. 7. c. 140. col. 2.

Gemelli in hominibus, si alter est mas, alter foemina, pauci seruantur ambo. Aristot. de hist. anima. 7. cap. 4. char. 258.

Gemelli nati in Germania duo erant, quorum vnus cū ferretur iuxta ostia versus latus sinistrum aperiebantur quantumcunque clausi fuissent, & sic fratri accidebat in latere dextro; breui tamen temporis spatib; ambo defuncti sunt. Alb. mag. de motib. ani. l. 1. tract. 1. cap. 3. c. 41. col. 3.

Gemelli diuersi sexus rarissime superuiuunt; & huius causa est delicatio complexionis humanæ, & materiæ teneritudo, quæ distemperationem diuersarum qualitatum vix sustinere potest, nisi in mulieribus valde fortibus, & paucis. Alb. magn. de ani. l. 9. tract. 1. cap. 5. ch. 87. colum. 3.

Gemelli fiunt quando sperma diuiditur, aut per loca matricis, aut ex eius motu, aut per vices iniectionis spermatis, aut quia multum est sperma. Alb. mag. de ani. l. 15. tract. 2. cap. 7. c. 132. col. 4.

Gemini mas, & foemina cum oriuntur in genere hominum, minus seruantur; quia non pari tempore mas, & foemina discernuntur, sed aut marem cunctari, aut feminam præuenire necesse est. Arist. de gen. ani. 4. cap. 6. char. 253.

Gemini in vnoquoque animali nati seruari possunt, etiã si sint diuersi sexus, in homine vero non possunt, quia homini maxime partus geminatio contra naturæ iux legem accidit. Arist. probl. 10. nu. 30. c. 435.

Gemini, Libra, & Aquarius, lapidibus debite insculpti reddunt feretes ad amicitiam, & legum obseruantiam promptos. Alb. magn. de miner. ex tract. 3. cap. 5. ch. 143. colum. 1.

Geminorum partus fit, & ob diuisionem proiectionis spermatis, & ob impregnationem supra impregnationem. Alb. magn. de anim. l. 9. tract. 2. cap. 6. c. 92. col. 1.

Gemmarum materia communis est aqua non pura, sunt enim vitra naturæ opere producti, cui aquæ est immixtum subtile. Atb. mag. 1. de miner. ex tract. 1. cap. 3. ch. 135. col. 1.

Genæ quibus erubescunt, amatores sunt vini, referuntur ad passionem, quia ebrii genæ semper erubescunt. Arist. physio. cap. 10. c. 353.

Gena altera cū resoluta est, cur non ei admouemus remedia, sed alteri? quoniam cum duo musculi obiecti inter se se genas moueant, si accidat, vt eorū alteruter resoluatur, reliquus suam vim integram propterea obtinet, trahitque ad se alterū languentē, ita vt pars sana augeatur, egra vero distendat, & trahatur. Hoc quidē quoque oculis distortis euenit; nã si pupilla in angulū vergat ampliorē, minoris anguli facta resolutio est, si ad minorem e contra. Alex. aph. probl. 2. nu. 11. c. 729.

Generum connexitas vocatur pars, quæ interiacet inter oculos, & aurem. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 8. ch. 10. colum. 2.

Genas qui crassiores habent, ignari sunt. Alb. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 8. c. 10. col. 4.

Genæ rotundæ inuidiam arguunt. Alb. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 8. c. 10. col. 4.

Genæ leues, malæ, & prolixæ loquacitatē importunam arguunt. Alb. magn. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 8. char. 10. colum. 4.

Generatio an sit, & quot dicatur modis.

Generationem quidam antiquorū auferebant, vt Me-
lissus, & Parmenides. Ari. 3. de celo. ca. 1. te. 1. c. 332

Generari omnia dixerunt antiqui quidam, nullamque rem ingenerabilem esse, & generatas alias quidem incorruptibiles permanere, alias rursus corrumpi, vt Hesiodus. Arist. 3. de celo. cap. 1. tex. 3. c. 333.

Generari omnia aliqui dixerunt, sed fluere, esse vero fixe nihil: vnum autem quoddam solum persistere, ex quo hæc oia transfigurari nata sunt, vt Heraclitus Ephesius. Arist. 3. de celo. cap. 1. tex. 3. c. 333.

Generabile alij omne corpus faciunt, componentes ex superficiebus, & dissoluentes in superficies. Arist. 3. de celo. cap. 1. tex. 3. c. 333.

Generationem vniuersi corporis esse, nisi sit vacuū, impossibile est. Arist. 3. de celo. tex. 29. c. 342.

Generationem dicentibus fieri e superficiebus, cōtingit dicere non fieri e corpore. Arist. 3. de celo. cap. 2. tex. 64. char. 354.

Generatio non potest fieri posito materiam primā esse vnum ex elementis, quia eidem contraria inessent. Arist. 2. de gen. & cor. cap. 2. tex. 31. c. 432.

Generatio non potest fieri, posito materiam primam esse intermedium elementorum. Arist. de gen. & corru. cap. 4. tex. 39. c. 436.

Generatio, & corruptio, si est continua semper aliquod moueri necesse est, vt non deficiant ipsæ transmutationes. Aristot. de generatio. & corrup. sum. 3. cap. 2. tex. 56. char. 444.

Generatio si est sempiterna, & ex necessitate est, & si ex necessitate, & sempiterna. Arist. 2. de gen. & cor. su. 3. cap. 3. tex. 68. ch. 449.

Generationem in æternis esse impossibile est. Aristot. de Xenoph. Zenone, & Gorg. c. 917.

Generatorum aliud generatur a natura, aliud ab arte, aliud a casu. Arist. 7. metaph. cap. 6. tex. 23. c. 137.

Generatum aliud est ab eo, quod est sub fieri generationis. Simplicius in 1. de celo. tex. 22. comm. 28. chart. 20. colum. 1.

Generanti quatuor insunt facultates, generat enim animal, vt mas, vel vt Socrates, vel vt homo, vel vt animal; si fortem, vt mas, si sibi similem generat, vt Socrates, si hominem, simpliciter vt homo, & sic de alio. Io. gram. 4. de gen. ani. cap. 3. c. 77. col. 3.

Generatio est tribus modis, aut simplicium, aut organicorum, aut complexionis, & mixtionis. Auer. phys. 6. tex. 59. c. 130. colum. 2.

Generationem non esse ex non esse pure patet ex significato sermonis, qui ait, hoc generari ex hoc. Aue. phy. 8. su. 1. tex. 4. c. 155. col. 2.

Generationem, & corruptionem qui negat, in hac scientia non est ei respondendum. Auer. 3. de celo. ex su. 1. tex. 4. ch. 82. col. 1.

Generare simile in specie fit tribus conditionibus: prima est, vt pertingat tempus, in quo habet hanc virtutem: secunda vt cum hoc non habeat occasionem, ista enim impedit hanc actionem: tertia est, vt illud viuum non fit ex eis, quæ fiunt casu, sed per se. Auer. 2. de ani. su. 2. tex. 34. c. 133. col. 3.

Generatio, & corruptio dupliciter sumuntur, proprie, & communiter. Proprie non generatur, nec corrumpitur, nisi substantia; secundum quid, vel communiter est generatio, & corruptio accidentium, vt motus corrumpitur in fine temporis. Albertus magnus in prim. physic. tract. 3. cap. 13. char. 56. colum. 4.

Generatio tria in se habet: primo continuitatem esse, cuius causa est motus diurnus: secundo diuersitatem generationis, & corruptionis, cuius causa est circulus obliquus: tertio diuersitatem generationum in figuris, & speciebus, cuius causa est diuersitas generantiū, aliquando distantium, aliquando non distantium secundum situs diuersos eorum in circulis suis, & illic sunt orbis stellarum fixarum, & planetarum, Albert. magnus in 2. de celo. tract. 1. cap. 7. char. 27. colum. 2.

Generabilia dupliciter considerantur. Primo comparantur ad id, quod proxime mouet ad actum generationis, & sic non habent causam suæ generationis, nisi per accidens. Alio modo comparantur ad naturam, cuius virtute fit generatio, & tunc est vt ex homine homo. Alb. mag. in 8. phys. tract. 2. cap. 9. c. 100. col. 3.

Generatio potest accipi secundum rationem suæ essentia abstracta a motu, vt est sola mutatio, & potest accipi secundum suum esse, vt comparatur coniuncta semper motui, quæ est alteratio coniuncta generationi, quia finis alterationis est generatio. Primo modo habet ens potentia tantum pro subiecto. Secundo modo est subiectum ens actu. Albertus magnus in prim. de generat. & corru. tract. 1. cap. 21. char. 62. colum. 2.

Generatio duobus dicitur modis: homo enim generat hominem ex materia cibi vniuoce: Sol autem generat æquiuoce. Albertus magnus de anima. libro 16. tract. 1. cap. 8. char. 138. colum. 2.

Generatiōi substantiæ sensibilis quinque circumsiant, quorum primum & principale est, quod omne, quod generatur, educitur de potentia ad actum, & hæc potentia de qua educitur, est intra materiam, & tamen nihil est de substantia materiæ. Secundum, quod omne, quod educitur de potentia ad actum, extrahitur per aliquod mouens, quod aut est vniuoce, aut generato reducitur ad vniuoce. Tertium est, quod omnis motus inferior, qui est in materia generabilium, reducitur ad motum celi, quod est causa, & mensura huius motus per formam intelligentiæ mouētis motum illum, & per formam stellarum orbis, & virtutes radiorum. Quartum est, quod nihil ex nihilo fit penitus secundum naturam, sed quæcunque sunt, procedunt ex indeterminatis, & confusis inchoationibus suarum essentiarum, quæ inditæ sunt materiæ. Quintum est, quod non quodlibet fit ex quolibet, sed omne quod fit, ex aliquo sui generis procedit; & hoc genus ambitu suo, & extensione ambit id, quod fit, & suum contrarium, & ideo contraria sunt vnum in radice sui generis. Alb. mag. in 1. meta. tex. 1. cap. 8. c. 149. col. 1.

Generatio dicitur dupliciter: primo est mutatio de non esse ad esse: secundo cum id, quod ponitur in esse, est nobilius, & contra de corruptione. Diuus Thomas in quarto meteor. lect. 2. char. 217.

Generatio omnis tria habet: primo, quod illud, quod generatur, possit fieri, & generari: secundo, vt hoc possibile positum per virtutem agentis trahatur ad actum: tertio, vt hoc possibile terminetur ad aliquem finem. Alexan. de Ales in 2. metaph. c. 41. colum. 3.

Generatio duorum cum est reciproca, oportet quodlibet illorum posse habere rationem prioris, & posterioris respectu alterius, vt aer, & aqua. Alexan. de Ales in 8. metaphysicor. text. 14. char. 256. colum. 1.

Generatio quid est, & vt fit.

Generatio est via in naturam. Aristot. physicorum. 2. cap. 7. text. 14. char. 32.

Generatio

Generatio est mutatio ex eo, quod non est, ad id, quod est. Arist. phys. 5. cap. 1. text. 4. char. 124.

Generatio simplex est, quæ ex eo, quod non est, mutatur simpliciter in substantiam, & sic de corruptione. Arist. phy. 5. cap. 2. tex. 7. char. 126.

Generatio cuiusdam est, quæ ex non albo mutatur in album. Arist. phy. 5. cap. 2. tex. 7. char. 126.

Generatio non est motus, quia non ens est illud, quod generatur. Arist. phy. 5. cap. 4. tex. 9. char. 127.

Generabile dicitur vno modo, si quod non erat prius, posterius fit, siue genitum, siue absq; generatione, quandoque quidem non fit, rursus autem fit. Vno autem si possibile sit, siue veritate diffinito possibili, siue facilitate. Vno vero, si generatio ipsius fit ex eo, quod non est, in id, quod est; siue iam existente, sed per generationem existente, siue etiam nondum existente, verum contingente. Aristot. 1. de celo. tex. 12. char. 28.

Generabile est, quod contingit prius non esse. Arist. pri. de celo. text. 120. char. 283.

Generatum omne, aut in aliquo fit, & aut incorporeum erat id, in quo est generatio, aut habebit corpus. Si habebit corpus, duo simul erunt corpora in eodem: id, quod fit: & id, quod præexistit. Si incorporeum, necesse est esse vacuum separatum, quod impossibile esse ostensum est prius. Arist. 3. de celo. text. 54. char. 331.

Generatio antequam esset, alij inquirunt esse alterationem, alij autem generationem, & alterationem, diuersam esse. Arist. de generat. & corru. cap. 1. tex. 1. c. 378.

Generatio & corruptio simplex non est congregatione, & segregatione, sed cum mutatu fuerit ex hoc in hoc. Aristot. prim. de generat. & corru. cap. 2. tex. 10. c. 387.

Generatio substantiæ est generatio simpliciter, accidentium autem non. Aristot. prim. de generat. & corru. cap. 3. tex. 18. char. 391.

Generari secundum aliquid dicuntur, quæ non significant substantiam; quæ autem substantiam significant, simpliciter. Aristot. prim. de generatio. & corruptio. cap. 3. tex. 20. char. 363.

Generatio in substantiis est semper alterius corruptio, & corruptio alterius, est generatio alterius. Aristot. prim. de generat. & corru. cap. 3. tex. 20. char. 393.

Generatio est, cum totum transmutatur, non maente aliquo sensibili vt subiecto eodem: sed vt ex genitura tota sanguis, aut ex aqua aer, aut ex aere omni aqua. Arist. de gener. & corru. sum. 1. cap. 4. tex. 23. char. 394.

Generatio simplex & naturalis transmutatio est opus primarum qualitatum, & opposita corruptio secundum naturam. Arist. meteor. 4. sum. 1. cap. 2. tex. 2. ch. 599.

Generationis consideratio contra se habet, atque in essentia; nam quæ in generatione posteriora sunt, hæc essentia priora sunt: & quod primum in natura est, hoc vltimum est in generatione. Aristot. de partibus animal. 2. cap. 1. char. 422.

Generatio & mors est communis omnibus animalibus, modi autem differunt specie. Aristot. de iuuen. sen. vit. & mor. & respir. cap. 14. char. 326.

Generatio est prima participatio cum calido nutritiuo animæ. Aristot. de iuuen. senect. vit. & mort. & respir. cap. 14. char. 328.

Generationes naturales sunt eorum, quorum generatio ex natura est, & in hac generatione hæc sunt: materia ex qua fit; & agens, a quo eorum, quæ natura sunt aliquod est; & illud, quod fit aliquid vt homo, vel planta, aut aliquid talium, quæ maxime dicimus substantias esse. Aristot. 7. metaph. cap. 6. text. 22. char. 137.

Generationes aliæ a naturalibus factiones dici possunt, & hæc, aut sunt ab arte, aut potestate, aut a mente; & harum alia fiunt a casu, & a fortuna, vt in factis a natura. Arist. 7. metaph. cap. 6. tex. 23. char. 138.

Generans & genitum in naturalibus tale est, quæle generatum; non tamē idem, & vnum numero, sed vnum

specie, nisi quod præter naturam fiat, vt equus, & mulus, quod tamen quoque simile est. Aristot. 7. metaph. cap. 8. tex. 28. char. 141.

Generatio & corruptio non sunt motus. Aristot. 11. metaph. ex sum. 4. cap. 3. char. 238.

Generata primo fiunt secundum longitudinem, secundum latitudinem, tertio secundum profunditatem. Arist. 13. metaphys. sum. 1. cap. 2. chart. 267.

Generans & generatum sunt duo numero, & vnum in intentione vniuersali. Aristotel. 7. metaphysicorum. text. comen. 28. char. 84.

Generationes voluptates non sunt, neque cum generatione omnes existunt, sed operationes sunt & fines; neque ex his, quæ gignuntur, sed ex ijs, quibus vtimur, efficiuntur: finis item non omnium diuersum quid est, sed eorum, quæ ad naturæ perfectionem deducuntur. Arist. 7. ethic. ad nicom. cap. 12. char. 182.

Generatio omnis principium est Diuinorum ad hæc ipsa, quæ hic, certa quædam secundum motum habitudine. Alexan. aphro. de fato. cap. 3. char. 24.

Generatio est permutatio a virtutibus actiuis in subiectam materiam, secundum ipsas virtutes passiuas, quæ fit cum in tali proportione actiue ad passiuas extiterint, vt ipsas vincant. Alexander aphrodi. in 4. meteor. cap. 3. com. 6. char. 93. colum. 2.

Generatio est principium motus in cunctis rebus naturalibus ad materialem formam. Alexander aphrodi. in 4. metaph. com. 9. char. 132. colum. 2.

Generatio est, cum ex eo, quod est in potentia, & ex materia efficitur, quod actu est, & forma. Alexan. aphrodi. in quarto metaphysicorum, vel secundum lat. 5. comen. 17. char. 142. colum. 1.

Generatio est participatio animæ nutritiue cum calore. Michael Ephes. de respir. char. 42. colum. 4.

Generatio secundum substantiam est simplex generatio, & quæ secundum substantiam generant, habent principium non solum tēporis, sed etiam ab aliqua rei parte incipiunt. Simpl. in 1. phys. c. 34. colum. 2.

Generatio substantiæ non est alteratio, sed sine alteratione non fit. Simpl. in 1. phy. tex. 63. c. 73. colum. 2.

Generatio est secundum mutationem in contrarium. Simpl. in 3. phys. tex. 47. char. 171. colum. 2.

Generatio omnis, & corruptio finita, in tempore finito fit. Simpl. in 6. phy. tex. 60. char. 356. col. 2.

Generatio maxime spectatur dum fit, & non vt primum factum est aliquod. Simplicius in 8. physicorum ex digress. char. 412. colum. 2.

Generationes violentæ extant, cum ope adhibita quorundam medicamentorum, ipsas in se concipiunt generationes secundum naturam minime obstantes. Pfellus in 5. physicorum. c. 47.

Generatio est motus species. Ioannes grammaticus in 2. poster. cap. 12. char. 67. colum. 1.

Generatio omnis, & motus in tempore fiunt. Ioannes grammat. in 2. poster. cap. 11. char. 66. colum. 2.

Generatio est mutatio secundum substantiam ex non ente in ens. Ioannes grammaticus in prim. de genera. & corrupt. tex. 1. char. 5. colum. 4.

Generatio aliud facit, alteratio alterum. Ioan. grammat. in pri. de generat. & corrupt. tex. 1. c. 5. colum. 4.

Generatio, & corruptio est a mutatione tēporum anni. Ioan. gram. in 2. de gener. & cor. tex. 69. co. 56. c. 154.

Generatio est processus a non corpore, donec perueniat corpus aliquod, cuius contrarium est corruptio. Auer. epitom. in logicam. char. 343. colum. 1.

Generatum est compositum ex forma, & subiecto. Auer. roes in phys. 1. tex. 64. char. 18. colum. 4.

Generatio est exitus eius, quod est in potentia in actum, & est esse non completum. Auerroes physicorum. 5. text. 16. char. 101. columna prima.

Generatio est non ens simpliciter, & per accidens. Auerroes

roes in physicor. 5. tex. 8. char. 98. colum. 2.
Generatio omnis est factio alicuius, quod ante non fuit. Auerr. phys. 5. tex. 8. char. 98. col. 2.
Generabile omne est corruptibile. Auerr. phys. 5. tex. 14. ch. 100. colum. 4.
Generatio non est motus, quia in ea non est perfectio diuina de genere eius, ad quod est motus, scilicet a genere perfectionis completæ, quia forma est indiuisibilis, & generatio est de non esse. Auerr. phys. 5. tex. 21. ch. 102. colum. 3.
Generationis, & corruptionis primum est minima pars, quæ inueniri potest de generato; minimum enim de generato finitæ est quantitatis. Auerr. 6. phys. tex. 37. ch. 122. colum. 2.
Generatio, & corruptio non sunt diuisibiles, ita ut habeant principium, & finem. Auerr. phys. 6. tex. 43. ch. 126. colum. 1.
Generationis motus non est motus, sed finis motus. Auerr. phys. 8. tex. 7. c. 156. col. 1.
Generatio est quasi finis omnium aliorum motuum. Auerr. phys. 8. tex. 24. c. 164. col. 3.
Generans est id, quod dat corpori simplici generato formam suam, & omnia accidentia contingentia formæ, quorum vnus est motus in loco. Auerr. phys. 8. tex. 32. char. 168. col. 4.
Generationis istorum modus, quæ se mouent ad inuicem, est per accidens; quia sunt quasi instrumenta, per quæ mouent corpora cælestia, id est, quod homo non dat in generatione hominis, nisi illud quod est, quasi instrumentum: corpora autem cælestia sunt quasi artifex, & virtutes informatiue, quas vocat Aristoteles in libro de animalibus, virtutes animæ, fiunt etiã a corporibus cælestibus. Auerr. phys. 8. tex. 47. ch. 177. col. 1.
Generatio, aut est alteratio, aut sequitur alterationem. Auerr. phys. 8. tex. 55. ch. 180. col. 3.
Generatio in tota terra, in eo quod est corpus, possibilis est, & in eo quod quælibet pars eius generabilis est, & est impossibilis, ut tota terra, ut est vnus elementorū mundi. Auerr. 2. de celo. su. 1. tex. 104. c. 78. col. 1.
Generatio est motus, & motus indiget subiecto necessario, & res generata est alia a re, quæ fuit apta ut esset. Auerr. 3. de celo. tex. 52. c. 100. col. 1.
Generabile est, cuius priuationem subsequitur esse. Auerr. ex paraph. 1. de celo. tex. 121. c. 133. col. 2.
Generatio differt ab augmentatione, & nutritione, quia augmentatio, & nutritio est in tempore, generatio in forma, & specie. Auerr. meteor. 4. c. 211. col. 1.
Generatum omne generatur ab eo, quod est in actu speciei illius generati. Auerr. 3. de ani. tex. 27. c. 173. col. 1.
Generabile, & corruptibile est omne illud, cuius causa est generabilis, & corruptibilis. Auerr. in 2. metaph. tex. com. 29. char. 147.
Generans est illud, quod mouet materiam, donec recipiat formam, id est illud, quod extrahit illam de potentia ad actum. Auerr. in 7. metaph. tex. co. 30. c. 85.
Generatio, & corruptio sunt in substantia, & non sunt motus, sed mutationes. Alb. mag. in præd. c. 64. col. 2.
Generatio si accipitur, ut in mixta alteratione, qua alteratur materia eius, quod generatur, improprie est motus. Alb. mag. in præd. ch. 64. col. 2.
Generatio, & corruptio est in substantia, cum totum compositum ex materia, & forma transmutatur in totum. Alb. mag. in sex princ. c. 38. col. 3.
Generatio simplex est, cum totum compositum transmutatur in aliud compositum, ut aer in speciem, & materiam in aquam. Alb. mag. in 6. princ. c. 78. col. 3.
Generantur secundum quid, & non simpliciter, omnia ea, quæ non substantiam, sed accidentia significant. Alb. mag. in 6. princ. c. 78. col. 2.
Generatio non est motus, sed finis motus. Alb. mag. in 5. phy. tract. 1. cap. 3. ch. 68. col. 1.

Generatio triplex: alia simplex, alia complexionis, alia corporis organici. Alb. mag. in 6. phys. tract. 2. cap. 7. ch. 74. colum. 3.
Generationem duo faciunt, quorum vnus est ex parte materiæ, quæ est ipsa diuisio: aliud sunt qualitates agentes primæ, & alterantes: at cœli materia suscipit formam suam ante utrumque; & ideo, nec habilitatem materiæ habet ad generationem, nec actionem agentis ad generationem. Alb. mag. in 2. de celo. tract. 1. cap. 1. ch. 23. col. 1.
Generati essentia tota consistit ex materia, & forma. Alb. mag. in 1. de generat. & corrup. tract. 1. cap. 21. char. 62. col. 2.
Generans vnus secundum diuersam actiuam actionem, diuersas in aere facit generationes. Alb. mag. in 1. meteor. tract. 4. cap. 2. c. 83. col. 3.
Generatum omne propter paucitatem materiæ, ex qua generatur, prius est imperfectum secundum quantitatem, sed ab augmentatiua reducitur ad perfectionem, ut a virtute diminutiua ad contrarium deducitur. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 2. cap. 2. c. 16. col. 2.
Generans omne actu est, & ideo nihil seipsum generat. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 2. cap. 7. c. 18. col. 2.
Generatio motus nutrimenti esse non potest, tamen est motus substantialis: quia in generatione noua forma de potentia educitur, & esse nouum habet, quod generatur. Alb. mag. de nutrim. & nutri. cap. 3. c. 64. col. 4.
Generans primum est celum motum ab intellectu diuino, & separato, & puro. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tract. 1. cap. 3. c. 67. col. 4.
Generatum, & factum, in quauis natura sit, oportet, ut sit aliquod agens, & aliquod passibile, & illam actionem suscipiens. Alb. mag. contra Auerr. de vnit. intel. cap. 3. ch. 81. col. 1.
Generatio non est eorum, quæ in seipsis manent, quia eorum est generatio, quæ non totum sui habent in seipsis, quia eorum materia non tota in ipsis est. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 2. tract. 1. cap. 21. ch. 266. col. 1.
Generatio inquieta, & infinita est propter allationem generantis inquietam, & infinitam. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 2. tract. 3. cap. 1. c. 220. col. 1.
Generatum ex re alia diminutum est, eo quod per seipsum ad actum perducere non potest. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 2. tract. 5. cap. 3. c. 227. col. 3.
Generatio nihil aliud est, nisi via a diminutione ad complementum. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 2. tract. 5. cap. 3. c. 227. col. 3.
Generabile est omne illud, & solum id, quod potentia est alterum. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 2. tract. 5. cap. 1. c. 227. col. 1.
Generari nullo modo aliquod credibile est, per aliquam virtutem generatiuam in putrefactis, & non possibile alio modo magis naturaliter generari; licet enim generatio sit ad conseruandam speciem, tamen non generat, nisi indiuiduum, quod post suum complementum incipit generare. Nam si aliquo casu omnes homines perirent, & aliquo modo generaretur homo, & haberet foeminam; per coitum generaretur homines, non obstantem, quod per coitum non est generatus, quia femina illa iuuat generationem in hoc, quod facit generatæ, qui habet potentiam generatiuam. Contra Auerr. 8. phys. co. 46. Alb. mag. de anim. l. 15. tract. 1. cap. 8. c. 128. colum. 3.
Generans id est, quod sibi simile producit. Alb. mag. de ani. l. 16. tract. 1. cap. 8. c. 138. col. 2.
Generationis motor proximus est intus in spermate, & in actu secundum virtutem; & prima eius origo est a generante, a quo sperma descendit; & remanet in spermate virtus eius, nec accipit virtutem a matris anima, licet materia incrementum a menstruo accipiat; & nutrimentum

mentum spiritus a spiritu; qui pulsatur in arteriis matris. Albert. magn. de anima. lib. 16. tractat. 1. cap. 8. chart. 138. colum. 2.
Generatio, & corruptio non sunt in tempore, sed in indiuisibili. D. Tho. in 6. phy. l. 5. tex. 32. c. 92. col. 4.
Generatio & corruptio sunt termini alterationis. D. Tho. in 6. phy. l. 7. tex. 45. char. 95. col. 4.
Generatur aliquid frustra, nisi in esse generatum permaneret. D. Tho. in 8. phy. l. 15. tex. 67. c. 139. col. 1.
Generatio significatur cum aliquid incipit esse, & determinatum habet essendi modum. D. Thom. in prim. de celo. l. 24. tex. 11. c. 24. col. 1.
Generatio est acquisitio esse simpliciter per transmutationem. D. Tho. in 3. de celo. l. 11. re. 56. c. 66. col. 3.
Generatio, & corruptio simplex, est solius substantiæ. D. Thom. in pri. de gen. & cor. l. 6. tex. 12. c. 7. col. 1.
Generationes multæ mediæ sunt inter generationem compositorum, & primum principium generationis. D. Tho. in pri. de gen. & cor. l. 8. tex. 18. c. 8. col. 3.
Generari secundum quid dicitur, quod accipit formam accidentalem. D. Thom. in prim. de gen. & corrup. l. 9. tex. 20. char. 9. col. 3.
Generatio termini, cum ita se habent, ut vterque sit tota materia alterius, & e conuerso, necesse est, quod vno generato generetur aliud, & e conuerso. D. Tho. in 2. de gen. & cor. l. 11. tex. 67. c. 36. col. 2.
Generatio & corruptio non sunt proprie motus speciei, sed mutationes. D. Thom. in prim. de anim. l. 6. tex. 39. char. 8. colum. 4.
Generatio quæ perfectissima est animæ vegetabilis operatio est, per quam aliquid iam quasi in seipso perfectum existens, alteri esse, & perfectionem tradit. D. Tho. in 2. de ani. lec. 9. tex. 49. char. 30. col. 3.
Generatio finis est motus alterationis. D. Tho. de ani. mot. lec. 3. c. 50. col. 3.
Generatio partium imperfecta est; totius vero generatio perfecta est. D. Tho. ethic. 10. l. 5. c. 172. col. 1.
Generatio est variatio secundum formam substantialem, non secundum formam accidentalem tantum. Alex. de Ales in 1. metaph. char. 12. col. 4.
Generari nou est aliud, nisi ipsum possibile medium, perferri per formam substantialem. Alexand. de Ales in 2. metaph. c. 41. col. 3.
Generatio est medium inter esse, & non esse: quia quod possibile est, non est adhuc: quod est in termino, iam perfectum est. Alex. de Ales in 2. metaph. c. 41. col. 4.
Generans ut generando dat formam, sic dat actonem consequentem formam, & dat aspectum ad certum finem consequentem illam formam. Alex. de Ales 2. metaph. char. 43. col. 4.
Generatur ex aliquo priori possibile omne, quod generatur. Alex. de ales 3. metaph. tex. 12. c. 67. col. 2.
Generatio est terminus alterationis. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 12. char. 67. col. 2.
Generatio proprie dicitur, de rebus naturalibus, & nomine actionis vtitur in operatione intellectus, qui nihil constituit extra, ut speculatiua, & practica, quæ respicit actus morales, & actiuos: factio vero est in operatione intellectus, qui respicit habitum factiuum. Alex. de Ales 7. metaph. tex. 23. c. 208. col. 1.
Generans & genitum sunt similes in forma sua. Alex. de ales 7. metaph. tex. 26. c. 210. col. 4.
Generatio non est motus, sed est finis motus. Alex. de ales 11. metaph. char. 325. col. 4.
Generationem esse est idem, quod quoddam fieri esse. Alex. de ales 11. metaph. char. 328. col. 3.
Generatio est perfectio entis in potentia. Alex. de Ales 12. metaph. tex. 8. char. 331. col. 4.
Genitum de sui ratione est, quod aliquo modo præfuerit in generante, sed tamen genitum aliquando præfuit in generante secundum eandem rationem, & sic

genitum fit aliquid simile: aliquando secundum aliquam aliam rationem præfuit in generante, & sic non est simile. Alex. de ales 11. metaph. tex. 13. c. 333. col. 1.
Generatio est prima participatio nutritiue animæ in calido sibi proportionali. Pet. de Auerr. de iuuen. & sen. de mor. & vit. & respir. l. 17. char. 80. col. 3.

Generatio est quibus constat, & in quo loco perficitur.

Generatio ex oppositionibus sunt, ergo & fallacia. Arist. periherm. lib. 2. cap. 4. char. 145.
Generatio & corruptio esse nequit, nisi sit motus. Arist. phys. 8. sum. 1. cap. 1. tex. 1. char. 194.
Generare alia dicitur, & raritate, vel subtilitate, & glosfitie, nihil differt. Arist. 3. de celo. tex. 43. char. 347.
Generationis subiectum est in potentia, alterationis actu; & in hoc differunt. Arist. 1. de gener. & corrupt. cap. 2. tex. 10. char. 387.
Generatio est aliquo modo ex non ente simpliciter, modo alio ex ente semper; ipsum enim potentia ens, actu autem non ens necesse est præexistere. Arist. 1. de gener. & cor. cap. 3. tex. 11. char. 388.
Generatio vnus cum sit corruptio alterius, & huius corruptio alterius generatio, ideo incessabilem necesse est esse transmutationem. Arist. 1. de generat. & cor. cap. 3. tex. 17. char. 390.
Generatio non deficit, quia generatio fit ex non ente, & corruptio fit in non ens: generatio enim entis est corruptio non entis, & corruptio entis est generatio non entis; & sic materia nunquam denudatur ab altero duorum contrariorum. Aristot. prim. de gen. & cor. cap. 3. text. 22. chart. 393.
Generatio magis apparet, cum transmutatio fiat ex insensibili in sensibile, aut tactu, aut omnibus sensibus, ut cum aqua generatur, aut corrumpitur in aerem; si non manet substantia, est generatio; si manet, est alteratio. Arist. 1. de gen. & cor. su. 1. cap. 4. tex. 24. c. 394.
Generatur similiter alterum ex altero, & ab aliquo actu existente eiusdem generis, vel eiusdem speciei, ut homo ab homine. Aristot. prim. de gen. & cor. su. 2. cap. 12. tex. 30. char. 397.
Generatur nihil ex glacie, neque ex igne. Arist. de gener. & corrupt. cap. 3. tex. 21. char. 428.
Generatur ex igne aqua, & ex aere terra, & rursus ex aqua ignis, & ex terra aer; sed quia ambarum qualitatum est transmutatio, difficilior fit. Arist. 2. de gener. & corrupt. cap. 1. tex. 26. char. 430.
Generatio non fit ex quolibet, sed ratione aliqua, id est, ex determinato. Arist. 2. de gener. & corrupt. sum. 2. cap. 4. tex. 40. c. 436.
Generatio existit in eo loco, qui est circa medium. Arist. de gen. & cor. su. 3. cap. 1. tex. 51. char. 441.
Generatio, & corruptio necesse est esse circa possibile esse, & non esse. Aristot. 2. de generat. & corrupt. su. 3. cap. 1. tex. 51. char. 441.
Generatur nihil seipsum, sed conseruat. Arist. 2. de anim. sum. 3. tex. 47. char. 627.
Generata omnia generantur ab eo, quod est in actu. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 4. tex. 26. char. 661.
Generationis, & corruptionis non est possibile quippiam ipsum sibi causam esse, præexistere enim oportet mouens ei, quod mouetur, & generans ei, quod generatur, ipso autem seipso prius nullum est. Aristot. de ani. mot. capit. 3. chart. 84.
Generationis principia sunt mas, & foemina: mas est ut quod generationis originem habeat, foemina materiam. Arist. de gen. anim. 1. cap. 2. char. 97.
Generatur nihil seipsum, sed quod primum extrinsecus mouet, id causa est, sed postquam generatum est, seipsum iam auget. Arist. de gen. anim. 2. cap. 1. char. 144.
Generat

Generat quod est vniuocum, vt homo hominem, sed per se augetur. Arist. de gen. ani. 2. cap. 1. c. 148.
Generationem ex non ente fieri, impossibile est. Arist. 3. metaph. ex su. 2. cap. 3. tex. 12. c. 50.
Generatio omnis supponit aliquid sempiternum, scilicet materiam. Aristot. 3. metaphys. ex sum. 2. cap. 3. tex. 12. char. 50.
Generationis si esset generatio, abiretur in infinitum, & si posterior, & prior est, & si fieri, fiebat, sequitur quod illud, quod fit non fit, dum fit, ergo si non est dare in infinitum primum fieri, non est etiam dare fieri, quod consequenter se habet ad primum, ergo nullum fieri. Arist. 1. metaph. cap. 3. c. 240.
Generatorum omne ab aliquo fit, & ex aliquo, & fiunt aliquid. Arist. 7. metaph. ca p. 6. tex. 22. c. 137.
Generabilium vnumquodque habet materiam determinatam, ex qua fit, quod fit. Aristot. 12. metaph. ex su. 1. cap. 2. tex. 8. c. 245.
Generatio est ex non ente, quod est ens in potetia. Arist. 12. metaph. ex sum. 1. cap. 2. tex. 8. c. 245.
Generatio & corruptio proprie in ijs dicuntur, quæ principaliter generantur, & corrumpuntur, quæ cum fiant per annum Solis circuitum, accedente Sole, quibus accidit, generantur; recedente corrumpuntur. Alex. aphr. in 3. nat. q. cap. 4. c. 12.
Generari necessario in solis ijs verum est, quæ circulo semper fiunt. Alex. aphr. 3. nat. q. cap. 5. c. 12.
Generatio in infinitum procedit successione, & vicissitudine, sed nunquam in eodem. Alex. aphr. 3. nat. quæst. cap. 5. char. 12.
Generatio secundum substantiam non ex contrarijs fit, sed ex oppositione secundum contradictionem; quoniam nihil est substantiæ contrarium. Alex. aph. 4. nat. q. cap. 29. char. 23.
Generabilia ex propria priuatione dicuntur generari per mutationem eius, quod subijcitur huius priuationi, ideo & per accidens priuatio est principium, vt elementum omnium generabilium. Alex. aphro. natur. quæst. cap. 11. ch. 8.
Generatio constat ex oppositis, id est ex proprijs eorum, quæ sunt, priuationibus, & negationibus. Ammo. in l. de interp. ch. 146.
Generatio omnis per transmutationem conficitur. The. in 1. phy. tex. 43. c. 17. col. 3.
Generabile nullum potest esse, nec fieri, nec fore sine tempore. Simp. in præd. c. 89.
Generatio huius mundi constat ex necessitate, & mente. Simplicius in secundo physico. tex. 9. chart. 138. column. 2.
Generabilium formarum exemplar necesse est, si omne, quod fit, ab aliqua causa fit, quod prius sumat rationem eius, quod fit, & ne fiat temere. Simp. in 2. phy. tex. 20. ch. 105. colum. 1.
Generatio per se non est eius, quod non est, sed cui accidit id, quod non est. Simp. in 5. physico. tex. 8. char. 297. colum. 1.
Generatio non fit in materia prima, nec in corpore simplici. Simplic. in quinto physico. text. 9. chart. 298. colum. 2.
Generabile omne non solum ex aliquo generatur, sed & ab aliquo; non enim ex materia solum fit aliquid, sed etiam ab efficiente causa, ideo non sufficiunt elementa, sed necessarij sunt cæli ad generationem. Simp. in 2. de cælo. tex. 21. co. 12. c. 61. col. 3.
Generationis processus omnis fit ab imperfecto ad perfectum, prioraque sunt posterioribus imperfectiora. Simp. 2. de ani. tex. 6. c. 25. col. 4.
Generatio omnis ab imperfecto incipit, & mediante eo, quod secundum habitum perfectum est, in eam terminat perfectionem, quæ secundum actum consistit. Simp. 3. de ani. ex tract. 1. tex. 1. col. 3.

Generatio omnis denominatur a forma, ad quam tendit. Ioan. Gram. in 2. physic. tex. 7. c. 33. col. 1.
Generatum habet a forma quod fit actu, a materia quod fit potentia. Ioan. gram. in 1. de gen. & corrup. text. 17. com. 59. chart. 38.
Generatio omnis est ex non ente: quia ex materia, quæ omnium habet priuationem, & ex ente, quod potentia est omnia. Ioan. gram. in prim. de gen. & corrup. tex. 21. co. 67. char. 32.
Generationem qui ponit ex non ente, ait aliquid habere dispositionem, quam nunquam habebat, nec simpliciter, nec in subiecto, & alterum duorum concedere debet: aut quod est transmutatum ante transmutationem: aut quod transmutatio est in priuatione, quæ omnia sunt impossibilia; sed moderni hoc accipiunt, quia assueti sunt a pueris sic audire: & consuetudo est altera natura. Auer. in physico. prim. text. 71. char. 20. col. 2.
Generationis primæ partes componuntur ex alteratione, & generatione, quia cum aliquid generatur ex aliquo, vt caro ex sanguine, primo amittitur qualitas, & accidentia sanguinis, & fiunt accidentia propria carnis donec amittatur forma sanguinis, & fiat forma carnis. Auer. phys. 6. tex. 59. c. 130. col. 2.
Generabile omne naturale habet aliquam quantitatem naturaliter in initio generationis, & sine, & ista quantitas habet extrema, & medium. Auer. phys. 6. tex. 91. char. 139. colum. 1.
Generari ex nihilo aliquid Saraceni dicunt, quia sentiunt multa comprehensibilia visu generari ex rebus incomprehensibilibus visu, vt ignis ex aere. Auer. phys. 8. su. 1. tex. 4. c. 155. col. 2.
Generationis & corruptionis subiectum non est aliquid demonstratum. Auer. phy. 8. tex. 82. c. 183. col. 1.
Generationis nomen a cælo vult Aristoteles remouere, quod fit terminatum in tempore, & ab aliquo. Auer. 1. de cælo. tex. 1. c. 8. col. 1.
Generationis motus quiescit cum ens perficitur. Auer. 2. de cælo. tex. 2. c. 45. col. 3.
Generatio fit per actionem virtutum actiuarum, & passionem passiuarum. Auer. meteor. 4. c. 210. col. 4.
Generationis esse est a caliditate, quia commixtio non potest esse nisi per ipsam. Auer. meteor. 4. c. 210. col. 4.
Generatio non est nisi per complexionem, & mixtionem. Auer. meteor. 4. char. 210. col. 4.
Generatum habere aliquam quidditatem supponit Auer. pace. Auer. 3. de anim. tex. 36. char. 177. col. 4.
Generatum omne habet causam efficientem, & materialem. Auer. 1. de gen. ani. cap. 20. c. 217. col. 1.
Generatio est ab eo quod est in potetia, non ab eo, quod est in actu. Auer. in 1. metaph. tex. co. 18. char. 8.
Generabilia secundum famositatem magis dicuntur naturalia, quam æterna. Auer. in 2. metaphys. tex. com. 16. char. 17.
Generati magis videtur attribui, quod fiat ex priuatione, quam subiecto priuationis. Auer. 7. metaphys. tex. com. 25. char. 82.
Generatio fit ex priuatione, non ex esse. Auer. 7. metaphys. tex. com. 25. char. 82.
Generatum omne generatione actuali, id est, generatione non cessabili, generatur a suo simili. Auer. 7. metaphys. tex. com. 28. char. 84.
Generatio perficitur per hæc tria, quia cum aliquid generatur, necesse est, vt aliquid superfluum, quod non conuenit ad recipiendam formam, diuidatur a sua materia; & vt aliquid ei addatur, forma scilicet, & additio, & diminutio non sunt sine transmutatione. Auer. in 9. metaph. tex. com. 12. char. 112.
Generata ex putrefactione quamuis, non fiant ex conuenientibus simpliciter, tamen fiunt ex aliqua operatione. Auer. in 12. metaph. tex. co. 13. char. 140.

Genera-

Generationem ponentes conueniunt in hoc, quod ponunt generationem esse transmutationem in substantia, & quod nihil generatur ex nihilo; scilicet quod necessarium est in generatione esse subiectum, & quod generatum non fit nisi ab eo, quod est sui generis in forma; & isti diuiduntur. Aliqui enim ponunt, vt est Auicenna, quod agens creat formam, & ponit eam in materia, & illud agens non est in materia omnino, & vocat ipsum datorem formarum. Alij, vt Themistius, dicunt illud agens inueniri duobus modis, aut abstractum a materia, aut non. Quod est non abstractum, est, vt ignis, qui facit ignem, & homo generat hominem; abstractum vero generat animalia, & plantas, quæ fiant non a simili. Tertia est opinio Aristotelis, quod agens non facit nisi compositum ex materia, & forma mouendo materiã, & transmutando eam donec exeat id, quod est in potetia ad ea ad illam formam in actu, & agens non est congregans inter duo, sed extrahens illud, quod est in potetia ad actum, & quasi congregat inter materiam, & formam, secundum quod extrahit potentiam ad actum non destruendo subiectum recipiens potentiam, & tunc efficiuntur in composito duo, materia, & forma. Auer. in 12. meta. tex. co. 18. c. 143.
Generans indiuiduum est indiuiduum. Auer. in epito. metaph. trac. 2. c. 173. col. 3.
Generatio semper ex oppositis fit, ac ex eo, quod non fuit. Boet. in lib. de interpret. c. 284.
Generatio omnis ex permutatione eius, quod fuit, surgit. Boet. in lib. de interp. c. 459.
Generatum omne in aliam quodammodo substantiæ formam permutatur. Boet. in lib. de interp. char. 459.
Generatio omnis fit per diuinum aliquid, quod est in eo, quod generat. Alb. mag. 1. de intel. & intel. tract. 1. cap. 5. c. 51. col. 4.
Generatur nihil, nisi forte lapis, in terra inhabitabili. Alb. mag. de natur. locor. distinc. 2. cap. 2. c. 99. col. 4.
Generatio vegetabilium fit ex stellarum motibus, cum mouent elementorum mixtionem, & informant mixtum ad hanc, vel illam speciem, & eodem modo, in generatione similibus animalium, vt ait Auicenna. In homine autem non ita, quia anima rationalis datur a datore primo, & non educitur de potentia materiæ. Alb. mag. de propriet. element. lib. 1. tract. 2. cap. 13. char. 113. col. 2.
Generatio est ex inchoatione cuiuslibet formæ in materia; & quia non omnium inchoatio est cuiuslibet in quolibet, ideo non ex quolibet generatur. Albert. magn. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. lib. 2. tract. 1. cap. 3. char. 200. col. 2.
Generatum omne ex humido spermatico habet suæ generationis substantiam, & virtutum, siue illud humidum sit in vtero, siue in ouo; quod humidum si debet habere virtutem generationis, necesse est habere proprietatem virtutis, & masculi, & foeminae. Alb. magn. de ani. l. 1. trac. 1. cap. 5. c. 4. col. 3.
Generatio & esse principium est, & conseruationis eiusdem, & nutrimenti principium, quod per generationem, & esse ab illo exiuit. Alber. magn. de anim. l. 3. trac. 1. cap. 6. char. 35. col. 3.
Generatum omne vniuoce dum generatur, generatur ab aliquo efficiente secundum formam, quod habet naturam, & est in aliquo, vt in fine generationis; & sic ex primo mouente, quod habet naturam, & virtutem generandi ex forma ad primum, id est ex forma primi vniuoce generantis, vt ex arbore fit arbor. Alb. mag. de ani. l. 12. trac. 1. cap. 1. c. 100. col. 4.
Generatio diminutio proculdubio creatur a magnitudine corporis. Alber. Magn. de anim. l. 18. tract. 2. cap. 1. char. 155. col. 3.
Generatio, & corruptio est in his inferioribus, vt conseruetur perpetuum esse in eis. D. Thom. in 2. phy. l. 12.

tex. 77. char. 28. col. 1.
Generabile omne fit ex contrario, vt ex non permanente, & fit ex subiecto, vt ex permanente. D. Thom. in pri. de cælo. l. 6. tex. 20. char. 6. col. 1.
Generatio & corruptio in rebus naturalibus est, quorum forma non est positio, & ordo non quidē per congregationem, & segregationem, sed quia fit transmutatio ex hoc toto, id est non dissoluto in partes in hoc totum, quasi non congregatum ex aliquibus partibus. D. Tho. in pri. de gen. & corrup. l. 5. tex. 10. c. 6. col. 2.
Generatio per se est ex ente in potentia, id est ex materia, quæ est vt subiectum naturalium rerum. D. Tho. in 1. de gen. & corrup. lec. 7. tex. 15. c. 8. col. 1.
Generantur omnia, & maxime temporalia ex generatione elementorum. D. Tho. in 2. de gen. & corrup. lect. 12. tex. 69. c. 37. col. 1.
Generata ex putrefactione non sunt eadem specie, & generata ex spermate, iuxta Auicennis opinionem; & sunt eadem, iuxta opinionem Auicennis; & iuxta opinionem Aristotelis, aliqua possunt, & ex spermate, & ex putrefactione generari, aliqua non. perfecta enim non possunt generari nisi ex semine; alia vero imperfecta, quæ sunt vicina plantis, generari possunt ex semine, & ex putrefactione. D. Tho. 7. metaph. l. 3. tex. 23. char. 471.
Generatio aliquam esse per se, cum refertur ad vnam causam, nihil prohibet, cum refertur ad aliam, esse per accidens. D. Tho. metaph. 7. l. 6. tex. 23. c. 471.
Generatio animalis ex spermate, & si non sit a spermate, vt ab vniuoco, quia sperma non est animal, id tamen, a quo est sperma, est aliquatenus vniuocum, eo quod fit ex spermate: sperma enim fit ab animali. D. Tho. metaph. 7. l. 8. tex. 31. c. 487.
Generatio in viuientibus differt a generatione inanimatorum, quia inanimatum generatur, non vt coniunctum, siue vniuocum generanti, vt ignis ab igne; in viuientibus autem fit generatio per quandam vniouem ad generationis principium. D. Thom. metaphysico. 5. lect. 5. tex. 5. char. 277.
Generatio per se in se habere debet similitudinem aliquam generati tribus modis. Primo cum forma generati præcedit in generante secundum eiusdem modum essendi ex simili materia, vt ignis generat ignem. Secundo, cum forma præcedit secundum esse immateriale, quod habet in mente artificis. Tertio, cum non tota forma, sed aliqua pars eius, vel pars partis, & hoc nullo modo est vniuoca. D. Thom. in 7. metaphys. l. 8. tex. 29. char. 485.
Generans, & genitum sunt diuersa numero, & materia, & sunt vnum forma. Alex. de Ales in 7. metaphysico. tex. 28. c. 211. col. 4.
Generatio, quæ est motus formalis, arguit aliquem motum non formalem, sed localem tantum, qui motus localis arguit aliquem motorem, qui immobilis mouetur. Alexand. de Ales in 7. metaphysico. tex. 28. char. 213. col. 1.

Generationis causa, & potentia.

Generatio causa non excrementi emittendi duplex in animalibus est: sed quia seminis natura humida est, ideo meatus idem communis cum excremento humidi alimenti habetur. Arist. de gen. anim. cap. 13. char. 109.
Generationum causa in rerum natura est mas, & foemina. Arist. de gen. ani. 2. cap. pri. char. 140.
Generationis causa efficiens est potentia, & natura in semine coniecta. Alexand. aphrod. in 6. metaphysico. vel secundum Lat. 7. com. 17. c. 143. col. 1.
Generandi aptitudinem quod continet, nonnumquam gemellos parit. Ioan. gram. de gen. anima. l. 2. cap. 6. char. 52. colum. 4.

Generandi

Generandi aptitudinem obtinent ea animalia, quæ omnibus anni temporibus concipiunt. Ioan. gra. de gen. ani. lib. 2. cap. 6. char. 52. col. 4.

Generatio cuiuslibet speciei non perficitur, nisi per aggregationem motuum corporum cœlestium, quod si non essent plures motus eorum, essent otiosi, quod impossibile est. Auer. 2. de cœlo. text. 21. char. 51. col. 2.

Generatorum ex non simili est principium, Sol, & orbis declinans, & eorum, quæ generantur ex simili, non tantum est principium simile in specie, sed cum Sole, & orbe declinanti. Auerroes in 12. metaphysicor. text. comm. 40. chart. 152.

Generabilium multiplicatio causa ab vno agente est, & multiplicatio materialium, in quas agit. Auer. 7. metaph. tex. co. 28. char. 84.

Generatiuæ virtutis organum sunt membra feminaria, vt cerebrum virtutis animalis, & cor virtutis vitalis. Alb. magn. 2. de ani. tract. 2. cap. 7. c. 18. col. 2.

Generatiua virtus sita in membris genitalibus imprimat in alimento superfluo virtutem formatiuam, quæ in feminis viscositate retenta cum fuerit in debito loco, format semen in organicum corpus. Alb. magn. in 2. de ani. tract. 2. cap. 7. c. 18. col. 2.

Generatiua potentia omnibus viuentibus naturalibus, & non æternis substantijs inest. Alb. mag. 2. de anim. tract. 2. cap. 1. c. 16. col. 1.

Generatiua virtus duplex est. Vna, quæ a generante descendit semen attrahendo, & hæc tribus modis operatur: calore, qui spumofum facit semen, vt spumofum sit spiritu deferente formatiuam virtutem, & eodem calore consumit superfluum humidum feminis, vt efficiatur globosum, vt virtutes, & distinctiones membrorum magis retinere possit. Operatur etiam influendo virtutem formatiuam, quæ est in semine, vt ars in artificiatu materia. & etiam operatur ventositate, & instrumento extendente membra genitalia ad actum coitus, & eijciendo semen a masculo in feminam. Alia virtus est in semine, duo habens instrumenta, duas materias, & duo opera: vnum instrumentorum est calor feminis, qui triplici virtute est informatum, quarum vnam habet a substantia, vt est calor, & illa est virtus solutiua, aut dissolutiua, & subtiliatiua, & alteratiua feminis: secunda virtus cœlestis: tertia est virtus animæ. Duo autem humida sunt materiæ, in quibus hæc operatur: vnum est in substantia feminum, aliud est attractiuum, vt addatur illi, & hoc est humidum sanguinis menstrui. Duo autem opera, aliud est membrorum formatio, aliud, quod attribuitur membris, vt numerus, ordo, situs. Albert. Magn. in 2. de anima. tract. 2. cap. 7. char. 18. col. 2.

Generatorum nullum omnino simile inuenitur vnum alteri, quia quodlibet punctum habitationis habet virtutes speciales, quibus informatur id, quod locatur in ipso. Albert. Magn. de natur. locor. dist. 1. cap. 4. char. 94. col. 3.

Generationis principia ad aliquam speciem non generant, nisi informatu ipsa specie. Alb. mag. 7. metaph. tract. 4. cap. 3. c. 130. col. 3.

Generationis suæ principium in seipso nihil habet. D. Tho. de animal. mot. lec. 1. c. 46. col. 2.

Generatiuæ perpetuæ causa est corpus ingenerabile, & incorruptibile, scilicet corpus cœleste. Alexand. de Ales 12. metaph. tex. 56. c. 353. col. 1.

Generatio in quo est, & eius necessitas.

Generatio, & corruptio omnibus natura consistentibus substantijs, nõ est sine sensibilibus corporibus. Arist. 2. de gen. & cor. su. 1. cap. 1. tex. 1. c. 422.

Generatio animalium fit, quia animalia numero æterna esse non possunt, specie sunt æterna. Aristot. de gen. anim. 2. cap. 1. char. 139.

Generatum omne, & ex aliquo, & ab aliquo, & ad aliquod gigni necesse est. Arist. de gen. ani. 2. cap. 1. char. 144.

Generatio omnis, & interitus in tẽpore est. Alex. Aphr. in 2. metaph. vel secund. Lat. 3. tex. co. 57. c. 79. col. 2.

Generatio omnis fit per transmutationem materiæ, & materia est indiuiduum generans. Auer. in 7. metaph. tex. co. 28. char. 84.

Generabile omne non necessario generatur; corruptibile vero omne necessario corrumpitur. Alb. mag. in 1. de cœlo. tract. 4. cap. 6. char. 20. col. 4.

Generatio non est necessaria, nisi in esse corruptibili, vbi id, quod secundum se mouere nequiuit, mouet secundum generationis successionem in sibi simili, quia forma in toto luminis processu, non habet constitutionis suum principium, nisi in esse corruptibili. Albert. magn. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. l. 2. tract. 1. cap. 21. char. 206. col. 1.

Generans ex hoc generat, quia est mouens, & ex hoc est mouens, quia est actu. D. Thom. de anim. mot. lect. 3. char. 50. col. 3.

Generatio saluari non potest, si forma, & materia non differunt realiter. sic creatio saluari non potest, si essentia, & esse non differunt realiter. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 22. c. 207. col. 2.

Generatio ideo data est rebus, vt saluetur esse permanentes saltem diminuto modo, quia non saluatur, nisi in specie, & non in indiuiduo. Alex. de Ales in 7. metaph. tex. 28. char. 213. col. 2.

Generationis modus, & similitudo, & cognitio.

Generatum, & illud, ex quo generatio fit, simul esse oportet. Arist. 3. de cœlo. su. 8. cap. 1. tex. 55. c. 351.

Generata in luto, prius in ipsis generantur caput, & superius corporis, post hoc interiora, quæ sunt via nutrimenti, & tandem inferiora. Alb. mag. de animalib. lib. 17. tract. 2. cap. 5. char. 151. col. 2.

Generatio si fit modo essentiali, & non accidentali, tunc semper est similitudo ad parentes, vel ad auos: quoniam si vincit sperma, erit similis patri; si materia trahat ad se sperma, matri similis erit, & hoc tripliciter esse potest: aut in membro principali, aut secundarijs simul: aut in principali ad se trahit materiam, in secundarijs autem non inuenitur sperma, & tunc in complexione cordis, & sexu similis est matri, in reliquis patri. Si autem econuerso fiat, tunc erit partus in corde & sexu similis patri, & in membris alijs similis matri. Alb. mag. de animal. l. 18. tract. 1. cap. 4. c. 153. col. 4.

Generatæ rei qualitas maxime cognoscitur per ascendens natiuitatis. Alb. mag. de animalib. lib. 20. tract. 1. cap. 8. char. 165. col. 4.

Generatio totius speciei differt a generatione partium. D. Tho. Ethic. 10. lect. 5. char. 172. col. 1.

Generationis natura, & finis.

Generationis finem esse necesse est, si motus est, quia motus finitus est. Aristot. metaphys. 3. sum. 2. cap. 3. tex. 12. char. 50.

Generandi finis hominibus, vt plurimum, est septuagesimus annus, mulieribus quinquagesimus. Aristotel. polit. 7. cap. 16. char. 750.

Generatum per calidum, calidum est sua natura. Alex. aphrod. in 2. de ani. cap. 31. c. 47. col. 4.

Generatiuæ facultatis finis est rerum diuinarum imitatio. Io. gram. 2. de ani. tex. 33. c. 44. col. 4.

Generabilia, & corruptibilia mensurantur a tempore, tum quia mouentur, tum etiam quia tempus ea excedit. Auer.

Auer. phy. 4. tex. 120. char. 90. col. 1.

Generata res cum fuerit in generatione, nondum est illa res generata. Auer. phy. 5. tex. c. 100. col. 3.

Generabile omne diuisibile esse debet ratione non actu. Auer. 7. metaph. tex. co. 27. char. 83.

Generatio nihil aliud facere optat, nisi formam in materiam inducere. Albert. mag. in prim. de generat. & corrup. tract. 1. cap. 21. c. 62. col. 2.

Generabile omne cum eo, quod ex eo generatur, commune habet materiam, & genus intellectuale. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. l. 2. tract. 5. cap. 2. char. 227. col. 2.

Generans non generat sibi idem numero, sed idem specie. D. Tho. 2. de gen. & cor. lect. 10. tex. 59. c. 35. c. 2.

Generans, & agens semper intendit sibi assimilare passum, & trahere ad terminos suos, sed aliquando non potest omnino assimilare passum, sed assimilatur quantum potest. Alexand. de Ales in 10. metaphysic. tex. 25. char. 302. col. 4.

Generabilia, & corruptibilia, & vt opponuntur.

Generatio opponitur corruptioni, simplex simplici, & singulari singulari. Aristot. phys. 8. sum. 3. cap. 2. tex. 62. char. 226.

Generabilia omnia corruptibilia sunt. Arist. 1. de cœlo. tex. 33. char. 277.

Generatiuæ simplici contraria maxime est putrefactio. Aristot. meteor. 4. su. 1. cap. 2. tex. 3. char. 559.

Generatio, augmentatio, & alteratio, & forma, & materia differunt: materia, quia generatio est in substantia, augmentatio in quantitate, alteratio circa quale, circa formam, quia generatio circa substantiam producit generatum; alteratio circa passibiles qualitates; augmentatio addit aliquid. Ioan. gram. 1. de gen. & cor. tex. 15. co. 77. char. 37.

Generationem vnius corruptionem esse alterius non est verum in omnibus entibus, sed in quibus contrariis existentibus melius, & peius inuenitur. Ioan. gram. 1. de gen. & cor. tex. 20. c. 66. c. 32.

Generationis motus, præcedit alios motus, & motus alterationis præcedit generationem per accidens, vt forma elementorum, sunt qualitates, aut qualitates sequuntur eas. Auer. phy. 8. tex. 57. c. 181. col. 4.

Generantes mundum habent concedere vacuum. Auer. 3. de cœlo. tex. 29. c. 92. col. 4.

Generatum omne oportet esse in loco, vel per se, vel per accidens. Auer. prim. de gen. & corrupt. tex. 27. char. 159. col. 4.

Generatio si esset vniuersalis, esset ex non ente. Auer. pri. de gen. & cor. tex. 40. char. 161. col. 3.

Generata ex elementis differunt maxime ab elementis, ita vt dici non potest, vt propter raritatem, vel spissitudinem hoc accidat. Auer. 1. metaph. tex. co. 11. ch. 6.

Generatio non sequeretur, nisi esset multitudo motuum cœlestium. Alber. magn. in 2. de cœlo. tractat. 1. cap. 7. char. 29. col. 2.

Generans non mouet id, quod mouet, nisi quod ei dat suam formam. Alb. magn. 3. de cœlo. tracta. 1. cap. 7. char. 47. col. 3.

Generata tantum per resolutionem corrumpuntur. Albert. mag. in 3. de cœlo. tract. 2. cap. 4. char. 49. col. 4.

Generationis causa finalis, est esse perpetuum. Alb. mag. in 2. de ani. tract. 2. cap. 1. char. 17. col. 1.

Generatum consequitur formam per actionem generantis. D. Thom. in poster. c. 88. col. 1.

Generans quantum dat de forma, tantum dat de loco. Alex. de Ales in 2. metaph. c. 45. col. 1.

Generans quantum dat de forma, tantum dat de accidente, quod sequitur forma. Alex. de Ales 12. metaph. cap. 25. char. 337. col. 4.

Generatio dum fit, aliquid destruitur, vt priuatio, & perficitur aliquid per formam, vt materia. Alex. de Ales 12. metaph. tex. 8. c. 331. col. 4.

Generans mouet graue, & leue, non primo, sed in quantum dat formam, cui competit per se esse sursum, vel deorsum; immediatum autem principium actiuum est grauitas, & leuitas. Pet. de Auer. in 4. de cœlo. l. 2. tex. 23. c. 75. col. 2.

Generatio vt a casu, & vt in artificialibus fit.

Generatio secundum naturam fit, vt semper, & vt sæpe, & quæ extra hæc, est generatio casu, & fortuna. Arist. 2. de gen. & cor. cap. 4. tex. 39. c. 436.

Generationum, & motuum, hæc quidem intellectio, illa vero effectio vocatur. quæ quidem a principio, & a specie, est intellectio: quæ ab vltimo intellectu, est effectio. Arist. 7. metaph. cap. 6. tex. 23. char. 138.

Generatio eorum, quæ natura sunt, semper similis est: ad numeros enim quosdam definitos, ac terminatos semper sunt, non autem casu, & fortuna: nec tamen ad exemplar sunt, quia natura cum sit rationis experta, non fungitur munere suo intelligendo, licet sit causa, vt ordo seruetur. Alex. Aphrod. in 1. metaphys. com. 69. char. 35. col. 1.

Generatio naturalis differt a generatione artificiali, quia non oportet, vt forma domus semper sit a domo, & si aliquando contingat, vt ad eius similitudinem fiat domus, sed semper sperma est ab animali. D. Tho. 7. metaph. lect. 8. tex. 31. char. 487.

Generata a casu nõ sunt intenta a natura, sed magis vocari debent priuationes generabilium. Alex. de Ales 12. metaph. tex. 13. char. 333. col. 1.

Generationis, vt liber ab Aristotel. conditus.

Generationis librum præcedit liber hic de cœlo. Auer. 3. de cœlo. tex. 56. char. 101. col. 3.

Genera, vt diuiduntur, quid significant, & vt differunt.

Genera omnia per species oppositas diuiduntur. Arist. 10. metaph. cap. 7. tex. 24. c. 209.

Genera vniuersalia sunt, vniuersalia autem quibusdam existentibus vniuersalia sunt. Alex. Aphrod. in prim. natur. quæst. cap. 3. char. 11.

Genera differunt ab ijs, quæ prædicantur de vno, quia de pluribus prædicantur. Porph. 5. voc. cap. 2. char. 34.

Genus dicitur tribus modis. Primo ab vnius habitudine, vt Romani a Romulo. Secundo, quod est vniuscuiusque generationis principium, vel ab eo qui genuit, vt Orestes a Tantalo; vel a loco, in quo quis genitus est, vt Pindarus Thebanus. Tertio, cui subijcitur species: & de hoc tertio apud philosophos est sermo. Porph. 5. voc. cap. 2. c. 37.

Generis diuisio semper est in plures species. Porph. 5. voc. cap. 3. c. 40.

Genera differunt ab ijs, quæ prædicantur de pluribus: a specie quidem, quia prædicantur de differentibus specie, species vero de differentibus numero: a differentijs, quia in eo, quod quid est prædicatur genus, differentia in quale quid: a proprio, quia proprium de vna solum specie prædicatur, genus vero de pluribus: ab accidentibus autem, quia prædicatur in quid, accidentia in quale. Porph. 5. voc. cap. 2. char. 34.

Genera prima non habent constituentes differentias, diuidentes habent. Ammon. in Porph. c. 5. col. 2.

Genera diuisiua non constitutiuas habent differentias. Ammon. in Porph. c. 4. col. 4.

Genus

Genus duplex significatum habet, vel vt analogum, vel cui subicitur species. Simpli. 3. physicorum. text. 4. char. 143. col. 1.

Genus si diuidere vis, cape aliud genus illius generis superius, vel inferius: si recte diuideris in omnes differentias, ac immediatas species, omnes sub illis intelliguntur: si non insunt, non recte facta est diuisio. Io. gram. in 2. poster. cap. 14. c. 69. col. 2.

Genera diuersantur, quædam enim magis assimilantur formæ, & quædam magis materiæ. Auer. in 7. metaph. tex. co. 43. c. 92.

Genus, apud Aristotelem, est forma vniuersalis, & differentia est forma particularis. Auer. in 7. metaphys. tex. com. 43. char. 72.

Genus, quod dicitur de omni in rei veritate significat materiam, non autem genus, quod dicitur de omnibus attributis eidem parti. Auer. 10. metaphysic. tex. co. 24. char. 128.

Genus aliquando dicitur vniuoce, aliquando secundum prius, & posterius. Auer. 12. metaphysic. tex. com. 2. char. 138.

Genus nihil aliud est quam conceptus formarum vniuersalium ipsius definiti, quæ se habent, vt materia, & forma vniuersalis. Auer. in epitom. metaph. tract. 2. char. 174. col. 4.

Genera repræsentant materiam, ideo sunt in potentia in ipso diffinito. Auer. in epitom. metaph. tract. 2. char. 175. col. 4.

Genera omnia includuntur in potentia in genere propinquo. Auer. in epitom. metaph. c. 175. col. 4.

Genera nihil aliud sunt, quam repræsentatio, vel exemplar, materiarum compositarum, quæ sunt partim actus, partim potentia, & ideo genera habent diffinitiones, vt species. Auer. in epitom. metaph. tract. 2. char. 175. col. 4.

Genere in aliquo absolute id, quod reperitur, est in causa, vt in eo reperitur aliquid secundum dispositionem. Auer. in epitom. metaph. tract. 3. c. 177. col. 3.

Genus actu differentias in se non habet, potentia autem habet. Boet. in Porph. ex dial. c. 33.

Genus aliud est, quod in semet ipso, atque in se intelligitur: aliud, quod ad alterius prædicationem refertur: proprietas ipsum constituit, relatio facit genus. Boet. in Porphyr. chart. 61.

Genus, aut in multitudine, aut in procreatione, aut in participatione substantiæ consistit, species autem ex figura, aut ex generis suppositione constat. Boet. in Porphyr. char. 79.

Genus contrarias differentias in se potentia, non autem actu obtinet. Boet. in Porph. char. 87.

Genus qui diuidit, nullam formam prætermittere debet, at si totum diuidit, & multæ sunt partes, qui diuidit, si aliquam prætermittit, minus errat. Boet. in top. Cicer. lib. 2. char. 807.

Genus cum differat a proprii prædicatione in duobus, in prædicari de pluribus, & in quid, prius tamen differt a proprio in hoc, quod prædicatur de differentiibus specie, quam in hoc, quod prædicatur in quid. Alb. mag. de prædic. char. 12. col. 1.

Genus diuiditur secundum potentiam, non secundum essentiam; quia essentia generis simplex est, totaque simul potest esse in omnibus diuidentibus ipsum. Alb. mag. in præd. c. 24. col. 4.

Genus in subalternum, & non subalternum diuiditur per accidens. Alb. mag. in præd. c. 16. col. 1.

Genus in duobus præcipue materiæ assimilatur, quorum vnum est, quod materia est formarum primum subiectum, vt & genus est subiectum primum differentiarum: secundum est, quod vt genus potentia habet omnes differentias, actu nullas, & hæc potestas nõ ipsa natura est generis, & substantia, sed est habitualis

inchoatio confusa, & imperfecta differentiarum, ita & materia potestate habet formas, quæ potestas non est ipsamet materia, sed est habitualis confusio, & inchoatio formæ ad speciem indistincta, & indeterminata. Alb. mag. metaph. tract. 1. cap. 7. c. 101. col. 3.

Genus idem simpliciter accipitur, quando ex parte subiecti non sumitur aliqua differentia determinans, quæ sit extranea a natura illius generis. Non est autem vnum genus, cum sumitur circa subiectum aliqua differentia extranea a natura illius generis. D. Thomas in post. chart. 48. col. 3.

Genus duplex: naturæ, & logicum. Naturæ infra vnum genus sunt, quæ sunt infra vnam materiam, & infra vnum primum subiectum. Genus vero logicum est conceptus confusus specificabilis per qualitates differentiales. Alex. de Ales in 5. metaph. text. 32. c. 163. col. 4.

Genus quid est, & cur diffiniri non potest.

Genus est, quod de pluribus, & differentibus specie in eo, quod quid est, prædicatur. Aristotel. topico. 1. cap. 4. char. 393.

Genus quod participat omne, vel species, vel indiuiduum est. Aristot. topic. lib. 4. cap. 2. char. 453.

Genus dicitur illud, a quo sunt primo mouente ad esse, vt Græci genere, alij a Ione; illi a Græco, hi a Ione primo genitore: & magis qui a patre, quam qui a matre, quia & a foemina dicuntur, vt a Pyrrha. Aristoteles 5. metaph. cap. 28. tex. 33. char. 115.

Genus dicitur, si generatio eorum, quæ eandem speciem habent, continua sit: at si hoc non sit, non genus erit. Aristot. 5. metaph. cap. 28. tex. 33. char. 115.

Generis positio in diffinitione hanc vim habet, vt rem diffinitam ab ijs, quæ genere differunt, separet. Alex. aphrod. in 1. libr. prior. c. 5. col. 3.

Genera, & species, ac omnino vniuersalia non sunt substantiæ, sed particularium similitudines. Alexander aphrodisien. in 7. metaphysicorum, vel secundum lat. 8. commen. 1. char. 226. col. 1.

Genus totum est; species & totum, & pars; indiuiduum pars. Alex. & Eustr. in 2. poster. c. 80. col. 1.

Genus est, quod de pluribus differentibus specie in eo, quod quid est, prædicatur. Porphy. 5. voc. cap. 2. c. 34.

Genus est quoddam totum, indiuiduum pars, species vero & totum, & pars; sed pars alterius, totum vero non alterius, sed in alijs. Porphy. 5. voc. cap. 3. c. 41.

Genera sunt animi nostri notiones, non elementarum. Themistius in primo de anima. cap. 29. text. 78. char. 68. col. 3.

Genus, aut mera notio est sine euidenti soliditate aliqua, sed ex tenui, subobscuraque similitudine singularium collecta, aut nihil. Themistius primo de anima. cap. 4. tex. 8. char. 61. col. 2.

Genus formarum genus est. Ammo. in Porph. c. 1. col. 3.

Genus, species, ac differentia, naturalia dicuntur, eo quod perficiant vniuersum animal. Ammon. in Porph. c. 2. col. 2.

Genera a philosophis fortasse descripta sunt ad imitationes hominum, qui familias a primo earum institutore denominandas existimant. Ammon. in Porph. c. 4. col. 4.

Genus non diffinitur, quia supra genus non est genus, ex quo constat diffinitio. Ammo. in Porph. c. 4. col. 4.

Genus non diffinitur, cum ambigua sit generis appellatio, decem enim dicitur modis. Ammon. in Porph. c. 5. col. 1.

Genus est vox, quæ plura significat, & quæ de multis specie differentibus dicitur, & qua, quid sit vnum quodque, quæritur. Ammo. in Porph. c. 5. col. 4.

Genus, & species sunt in numero eorum, quæ ad aliquid sunt. Ammon. in Porph. char. 17. col. 1.

Genus

Genus, species, & reliquæ quinque voces non habent naturam distinctam, sed in omnibus generibus considerantur, ideo de illis non datur diffinitio. Ammonius in porphy. char. 7. col. 4.

Genus ideo de animali dicitur, non quia animal est, sed quia eo modo affectu est. Ammo. in porph. c. 13. col. 1.

Genus in diffinitione materiæ locum tenet; differentia formæ. Ammo. in libr. de interpr. c. 39.

Genus, & species nominis tantum impositionem iuxta communem respectum indicat. Dex. in prædic. c. 32.

Genera suprema diffiniri nequeunt, cum ipsorum non sit sumere genus. Simpl. in prædic. c. 7.

Genus est id, quod prædicatur de pluribus specie differentibus in quid. Simpl. in prædic. c. 13.

Genus est quædam communitas, quæ substantiæ primo inest, quia & illa prima subsistit, ac per illam reliquæ: sed reliquis generibus secundum ordines, ipsa communitas erit tanquam principium. Simplicius in prædicament. char. 54.

Genus quædam communitas est, quæ æqualiter distinctis specie conuenit. Simp. in 4. phy. t. 23. c. 198. col. 2.

Genus per particularem quandam eorum, quæ a specie continentur, rationem terminatur. Simpl. in primo de anima. tex. 8. c. 3. col. 1.

Genus non dicit commune genus eorum, quæ dicuntur secundum prius, & posterius. Mag. in li. de interp. c. 11.

Genus est vt totum, species est vt pars. Ioan. gramm. in prim. poster. cap. 5. tex. 13. col. 3.

Genus dicitur subiectum vniuersumque scientiæ, ex quo omnis terminus datus sumitur. Ioan. gramm. in prim. poster. cap. 8. chart. 21. col. 1.

Generis diffinitionem accipies si diuiso genere in suis speciebus, ac specierum diffinitionibus, quæ partes ipsarum diffinitionum cõmunes sunt, illa est generis diffinitio. Ioan. gramm. in 2. poster. cap. 14. ch. 68. col. 4.

Genus non est confusum. Ioan. gramm. in prim. phys. text. 2. char. 4. col. 1.

Genus est, quod additum est differentiæ, & speciei, & impossibile est imaginari speciem aut differentiam absque genere. quod est possibile addito accidentali, non autem addito substantiali. Auerroes ex destruct. destruct. 5. char. 33. col. 2.

Genus quodlibet quæ consequuntur, ea non faciunt differentiam specierum. Ioan. gramm. in 2. de anima. text. 106. c. 68. col. 4.

Genus est, quod ex duobus vniuersalibus ipsum sit illud, quod vniuersalius est, & per quod debet fieri responsio ad interrogationem factam de aliqua re, quid sit. Auer. in porphy. cap. 2. char. 2. col. 2.

Genus est id, sub quo ordinata est species. Auer. in porphy. cap. 2. char. 2. col. 2.

Generis diffinitio videtur quidem differre ab vltima specie, a medijs vero non item. Auer. in por. c. 2. c. 2. col. 2.

Genus non est prædicatum primum, quia non prædicatur primo de aliqua specie sua, vt hæc species, quoniã genus prædicatur de pluribus vna specie. Genus ergo primo prædicatur de natura sibi æquali. hæc aut natura est subiectum formæ, quæ est materia ipsius appropriata generi, quia nullum genus potest esse sine materia. Auer. in poster. lib. 1. tex. 41. char. 141. col. 4.

Genus nullum esse potest sine materia; caro enim, & quod consistit tali consistentia, est materia animalis. Auer. in poster. lib. 1. tex. 41. c. 141. col. 4.

Genus ponitur inter prædicata prima, cum appropriatur, & non absolute profertur, quia homo, secundum quod homo, est animal quoddam, non animal simpliciter. Auer. in poster. lib. 1. tex. com. 42. char. 141.

Generis prædicatio de specie, non est prædicatum primum per se, quia genus est necessarium speciei: species vero est ipsi possibilis. Auerroes in posterior. libro 1. text. comment. 44. char. 143.

Genus duobus dicitur modis, quorum vnum est primo, & vere, & est illud, quod semper non notificat re, quæ sit extra diffinitum: & est genus, quod dicitur vniuoce, vt animal de homine, & equo. Auerroes epitom. in logic. chart. 353. col. 2.

Genera accepta in diffinitionibus, aut sunt vniuoca, aut multipliciter dicta. Auer. in 2. de anima. sum. 2. text. 30. char. 132. col. 3.

Genus in re non exiit actu, vt materia. Auer. in 7. metaphysic. tex. 43. char. 92.

Genus rei propinquum non est nisi vnum. Auerro. in 2. post. cap. 3. text. 20. char. 204.

Genus est in oibus rebus quædam prima natura, ex qua oia, velut ex fonte manant. Boet. in porph. ex dial. c. 1.

Genus, & species non sunt ipsæ substantiæ, in quibus genus & species sunt, sed participatio priorum ad subteriores, & subteriorum ad priores. Boethius in Porph. ex dial. char. 14.

Genus nihil aliud est, quam cogitatio collecta ex specierum similitudine, quæ similitudo si est in singularibus, est sensibilis: si in vniuersalibus, intelligibilis. Boethius in porphy. char. 56.

Genus, vt genus, genus habere non potest, ideo nec diffinito. Boet. in porphy. chart. 60.

Genera vnius rei duo esse non possunt, nisi alterum alteri subijciatur. Boet. in porphy. char. 74.

Genus omnibus illis, quibus est genus, æqualiter est genus. Boet. in porphy. char. 83.

Genus est, quod de pluribus specie differentibus in eo, quod quid est, prædicatur. Boet. de diuis. char. 640.

Genus est quodammodo vna multarum specierum similitudo, quæ earum omnium conuenientiam substantialem monstrat, atque ideo est collectiuum multarum specierum. Boet. de diuisio. char. 644.

Genus omne speciei suæ substantialis est declaratio. Boet. de diffinitio. chart. 652.

Genus est, quod de pluribus specie differentibus in eo quod quid est, prædicatur, vt animal de homine, & equo. Boet. in top. Cicer. lib. 2. c. 775. Idem de diuisio. c. 649.

Genus omne maius est eo, de quo prædicatur, & de eo substantialiter prædicatur. Boet. de diff. top. l. 1. c. 860.

Genus logicum est, vt forma indistincta, quæ totum est esse speciei, secundum esse informe, & indistinctum, distinguibile tamen ad formam speciei. Albertus magnus in prædicament. char. 10. col. 4.

Genus non habet aliquod commune substantiale, per quod diffinitio fiat. Alb. mag. de prædic. ch. 10. col. 3.

Genus est aptum de multis prædicari, & si actu de vno tantum prædicaretur. Alb. mag. de præd. ch. 13. col. 3.

Genus est totum esse speciei, ita vt sit in potestate; & nihil est de eius esse, quod non sit in potentia ante vltimum actum, ad quem terminatur potentia. Albertus magnus de prædicab. char. 11. col. 3.

Generis essentia in omnibus per diuisionem acceptis integra manet, & indiuisa in quolibet: potestas autem partitur, & secundum aliquod eius est in vno diuidentium, & secundum aliud in alio, & in nullo secundum totum. Alber. mag. in præd. c. 20. col. 2.

Genus non est materia, sed forma generaliter, & confusa, indistincta, & diffusa in materia non determinata per formam, quam quidam appellant inchoationem. Albertus mag. in præd. char. 21. col. 4.

Genus est forma totius existentis in potentia. Albertus magnus in præd. char. 22. col. 1.

Genus prædicatur in quid, quia dicit quid distinguibile. Albertus magnus in præd. char. 22. col. 1.

Genus, species, & indiuiduum sunt principia formabilia. Alber. mag. in præd. char. 25. col. 1.

Genus est principium differentiarum, & speciei, & ideo tota coordinatio illa reducitur ad genus, vt ad principium. Albertus magnus in præd. chart. 25. col. 1.

Genus

Genus de pluribus prædicatur, vt pars: species autem, vt totum esse eorum, de quibus prædicatur. Alb. magn. in prædicab. ch. 29. col. 2.

Genus est primum, in quantum primo constituit essentias, quæ sunt suæ ordinationis, in quibus ipsum, secundum actum, & intellectum, continetur. Alb. mag. in sex princ. char. 65. colum. 3.

Genus non est vna natura, sed species est vna natura. D. Tho. in 7. phy. l. 8. tex. 36. ch. 115. col. 3.

Genus est vnum logice, non autem physice. D. Tho. in 7. phy. lect. 8. tex. 31. ch. 115. col. 3.

Genera magis sunt elementa, quia sunt magis vniuersalia. D. Tho. 3. metaph. lect. 4. tex. 4. c. 275.

Genus non est præter ea, quæ sunt species generis. Diu. Tho. 7. metaph. lect. 12. tex. 43. ch. 515.

Genus de natura sua dicit quod, & quid essentia. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. ch. 64. col. 1.

Generis ratio postulat, vt differentes sint eius qualitates. Alex. de ales 5. metaph. tex. 32. c. 164. col. 1.

Genus, differentia, & species cadunt super esse essentia, licet diuersis modis; quia genus cadit super esse essentia quasi informabile, & specificabile: differentia cadit super ipsam informationem, & specificationem, & species dicit quid compositum ex ambobus. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. c. 64. col. 1.

Genus est quædam forma: illud autem, in quod diuiditur, species est: species autem est quædam pars formalis, & qualitativa generis. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 30. ch. 159. col. 2.

Genus non est proprie diffinibile, quia nostra cognitio nunquam figitur in genere, sed semper quærit speciẽ, in qua specie specialissima status est. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 37. c. 218. col. 2.

Genus, & indiuiduum prohibentur a vera diffinitione, quia genus non dicit forma'itatem, sed aliquid in potentia ad formalitatem, & indiuiduum formæ tantum signationem supra formam addit. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 36. ch. 223. col. 1.

Genus qui dicit, non dicit totum intellectum rei, quia generis intellectus expectat intellectum differentiarum. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 26. c. 297. col. 3.

Genus logicum comprehendit ea, quæ sunt infra vnum conceptum potentialem. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 26. char. 303. colum. 3.

Genus naturæ comprehendit ea, quæ sunt infra potentialitatem vnius materiæ. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 24. char. 300. colum. 3.

Genus ut prius est, & vt notius.

Genere sublato auferuntur omnia, quæ sub ipso sunt; ideo prius natura. Alexan. Aphrod. in 2. nat. quæst. cap. 11. char. 3.

Genus differentiis sub se positus prius est, ita vt si genus tollitur, & differentia tolluntur, non econtra. Porp. 5. voc. cap. 7. char. 48.

Genus de nullo conuersim prædicatur. Porp. 5. voc. cap. 7. char. 49.

Genere quæ differunt, specie, & numero, non autem econuerso differunt. Ammon. in Porp. ch. 6. col. 1.

Genus prius est formis, quia in ipso causæ inest ratio, & si sint in his, quæ cum aliquo conferuntur. Ammon. in Porp. ch. 4. col. 1.

Genus non potest esse commune illis, in quibus inest prius, & posterius, magis, & minus. Sim. in præd. c. 32.

Genere cuiusvis considerationis nõ cognito, cætera ignota permanebunt. Io. gram. in 1. de ani. tex. 6. c. 7. col. 2.

Generis cognitio quod est in multis, nobis remotior est, & ob id ignotior. Io. gram. in 1. phy. tex. 2. c. 4. col. 1.

Genera priora sunt formis natura, vt anima nostra prior est homine, & equo. Mag. in prior. c. 1. col. 3.

Genere interempto, species interimitur, & eodem modo differentia interempta, species interimitur. Boeth. in Porp. ex dial. char. 37.

Genus, extinctis differentiis diuisiuis, modo maneat constituturæ, permanere potest. Boeth. in Por. ch. 97.

Genera & species, sublatis indiuiduis, interimi necesse est. Boeth. in præd. ch. 129.

Genus natura speciebus suis prius est. Boeth. de diuisione. char. 570.

Genere, & differentia interemptis, interimitur species, quia sunt speciebus natura simpliciora. Alb. mag. in 2. topic. char. 259. col. 2.

Genus secundum esse inquam est, nisi in speciebus, sic & materia nunquam est, nisi sub alia formetur. Alb. mag. in 1. phy. ex 3. tract. cap. 5. c. 9. col. 2.

Genus prius esse natura, & intellectu, cum separetur ab alijs, & non alia ab ipso, verum est, quod prius est ijs, quorum est principium, & hæ sunt species constitutivæ: sed non est principium naturæ illius, quæ est differentia, & actus, & forma; & ideo non separetur ab ipsa, vt prior natura, sed vt imperfectum a perficiente, & confusum a terminatæ, & sic quodlibet generum eo magis est principium, quo magis vltimas differentias participat. Alb. mag. in 3. metaph. trac. 3. cap. 10. c. 85. c. 3.

Genera, an separentur ab ijs, quorum sunt genera, & per se subsistant.

Genera nequeunt ab ijs, quorum genera sunt, separentur, vt ipsa per se subsistant. Alex. aphr. in 3. metaph. vel secundum lat. 4. co. 20. c. 92. col. 2.

Genus vt per se subsistens nihil est; vt ratio particularis in specie consistens, specie est posterius. Simp. in 1. de anim. tex. 8. ch. 3. col. 1.

Genera, & species vere subsistunt, ac incorporalia sunt: sensibus enim nullis capiuntur, animo tamen qualia sint consideratione clarescunt. Boeth. in Por. ex dial. c. 5.

Genera, & species, sensibilibus iuncta subsistunt in sensibilibus, intelliguntur autem propter corpora. Boeth. in Porp. char. 56.

Genera, & species non solent intelligi vniuersalia, sed etiam præter corpora subsistere, Plato putat. Boeth. in Porp. char. 36.

Genera, & species vniuersalia intelligi, sed in sensibilibus subsistere, Arist. putat. Boeth. in Porp. c. 56.

Generum, & specierum, Platonis opinionem laudat Boethius, vt ex eius verbis colligitur. Boeth. in Porp. c. 56.

Generis nomen a specie nullo modo separentur potest. Boeth. in top. Cic. l. 2. ch. 778.

Genera quæ diuersa, & quot sint.

Genere quæ diuersa sunt, plus distant, quam quæ specie diuersa: Aristot. 10. metaphysicor. cap. 9. text. 26. char. 212.

Generum diuersorum, & non subalternatim positorum diuersæ sunt species, & differentia. Arist. prædicament. tract. 1. cap. 4. char. 59.

Genere diuersa dicuntur, quorum diuersum est primum subiectum, & non resoluuntur alterum in alterum, nec ambo in idem, vt species & materia diuersa genere. Et quæcunque secundum diuersam prædicationem entis figuram dicantur. Arist. 5. metaph. ca. 28. tex. 33. c. 115.

Genera rerum tot sunt, quot prædicamenta. Alex. aphr. in 1. prior. cap. 37. ch. 65. col. 3.

Genera duo eiusdem esse non possunt, nisi sit alterum sub altero. Alex. aphr. in 4. top. cap. 2. c. 49. col. 4.

Genera diuersa sunt, quæ in diuersis sunt prædicamentis. Porp. in præd. ch. 9.

Generum diuersorum, causæ diuersæ sunt. Auerro. in 3. metaph. tex. comm. 2. ch. 19.

Genus,

Genus, vt dicitur de speciebus, & differentiis, & quid continet.

Genus singulare in duas secari differentias partim nõ facile, partim nullo modo fieri potest. non enim desunt, quorum vna tantum est differentia, cætera vero superuacanea sunt; vt. gra. pedatum, bipes, fissipes, multitudine. hæc enim vna potissima est: sin minus, sæpius idem dici necesse erit. Arist. de partib. ani. 1. c. 2. c. 409.

Genera speciebus suis nomina dant, & diffinitiones, species vero indiuiduis suis nomina; debetque genus ex vna, & communi causa, quæ sit in multis esse, non ex multis: at ratio causæ, per quam genus astruitur, non cuius est manifesta. Arist. 1. de plant. cap. 1. c. 361.

Genus non videtur participare differentias imas, nam contrarijs idem participaret. Aristoteles septimo metaphysicorum. cap. 14. tex. 42. char. 251.

Genus non est aliud a speciebus, quia si est aliud, est vt materia. Arist. 7. metaph. cap. 14. tex. 43. c. 151.

Genus dicitur, vt superficies figurarum, & solidum solidarum, & hoc est subiectum respectu formarum, & quod primum est in definitionibus, cuius differentia dicuntur qualitates. Aristoteles quinto metaphysico. cap. 78. text. 33. char. 115.

Genus in pluribus prædicatur, quàm differentia: Alex. aphrod. in 4. topic. cap. 6. c. 60. colum. 2.

Generum ad aliquid differentia sunt ad aliquid. Alexan. aphrod. in 6. topic. cap. 3. ch. 77. colum. 2.

Genus vniuscuiusque speciei, familiare, & proprium est. Alexan. & Eustr. in 2. poster. ch. 33. colum. 2.

Genera ex speciebus tanquam ex partibus componuntur. Alexan. & Eustr. in 2. poster. ch. 84. col. 1.

Genus semper de specie prædicatur, vt superiora de inferioribus; species vero, nec de proximo genere, nec de alijs superioribus prædicatur. Porp. 5. voc. cap. 3. c. 40.

Genus & species de indiuiduis proprie prædicantur, reliqua autem non quid sint, sed quid ipsis extrinsecus accidunt, declarant. Porp. in præd. char. 11.

Genere vel differentia corrupta, perimi, simul quæ sub ipsis sunt, necesse est. Porp. 5. voc. cap. 7. ch. 47.

Genus habet omnes potentia differentias, actu vero nullam. Porp. 5. voc. cap. 4. char. 44.

Genus continet differentiam potestate, differentia vero non continet genus. Porp. 5. voc. cap. 7. ch. 38.

Genus & differentia commune habent, quod continent species, & si differentia non continet tot, vt genus; & quæ prædicantur de genere, vt genus, de ijs, quæ sub ipso sunt, prædicantur: & quæ prædicantur de differentia, vt differentia, de ea, quæ ex ipsa est, prædicantur. Porp. 5. voc. cap. 7. c. 37.

Genus materiæ similis est, differentia formæ. Porp. 5. voc. cap. 7. char. 48.

Genus idem, & cognitionem, & rem, cuius est cognitio continet. Ammon. in Porp. char. 1. col. 4.

Genus si in species diuiditur, dicitur æquæ de vnaquaque specie. Ammon. in Porp. char. 7. col. 2.

Genere sub eodem vt aliquid sit, sufficit communis participatio, & immediata. Simpl. in præd. char. 32.

Generis eiusdem esse possunt, quæ per aliquod communius terminantur, non autem eiusdem speciei. Simpl. in 1. de anima. tex. 7. char. 2. colum. 3.

Genera præcedunt differentias generatione, quibus coexistit, ac simul adest post generationem. cum in hominis generatione primo in materia fiat corpus, deinde in hoc subiecto, vt in materia secunda inducatur forma animalis, & eidem postremo aduenit tanquam materiæ proximæ forma humana. Io. gram. 1. phy. c. 21. col. 2.

Genus diuersatur in speciebus per conceptum. Auerro. in poster. libr. 2. tex. 94. char. 233. colum. 1.

Genus non est subiectum propinquum formarum. Auerroes physicorum 7. tex. 29. char. 150. colum. 2.

Genus demonstrat materiam, & differentia formam: Auer. 2. de anima. sum. 1. char. 128. col. 2.

Genera non habent esse nisi in suis speciebus. Auerroes in 3. metaph. tex. commen. 11. char. 24.

Genus abundare speciebus dicimus; quia plus virtutis genera habent, quam species. Boeth. in Por. ex dial. c. 17.

Genus colligit sua natura species sub se. Boeth. in Porp. ex dial. c. 27.

Genere interempto, & species interimitur, & eodem modo differentia interempta, species interimitur. Boeth. in Porp. ex dial. 36.

Genera similitudinem substantialem specierum contrahunt, ac ad seipsa reducunt. Boeth. in Porp. c. 76.

Genus quædam differentia qualitate formatum est, vt procedat in speciem. Boeth. in Porp. ch. 206.

Generibus diuersis eandem rem, alia tamen, ac alia ratione, contineri non est absurdum. Boeth. in præd. c. 186.

Genus non potest esse genus vnius speciei, sed plurium. Boeth. in porp. c. 1.

Genus omne de speciebus, quæ sub ipso sunt, vniocæ prædicatur. Boeth. in porp. c. 51.

Genus esse non potest, nisi sit aliqua subiecta species. Boeth. in porp. c. 1.

Genus speciei propriæ totum est, vt vniuersalitas in natura: æquiocum autem totum quidem in voce est, non autem in natura. Boeth. de diuisi. ch. 639.

Genus communicat nomine, & differentia cum his, quæ sub ipso sunt; æquioca nomine tantum communicant. Boeth. de diuisi. char. 639.

Genus speciebus materia est, totius autem partes materia sunt. Boeth. de diuisi. char. 640.

Genus consequitur differentiam, vt differentia est in genere potentia. Alber. mag. de præd. c. 10. col. 4.

Genus non potest esse vnius solius speciei contentiuum, quia species non exit a genere, nisi per oppositas diuisivas differentias; non sic autem species se habet ad indiuiduum. Alber. mag. de præd. c. 11. col. 1.

Generis potentia determinatur ad actum speciei constitutiuus differentijs, quæ finitæ sunt. Alber. magnus in prædicament. c. 16. colum. 3.

Genus in plures species diuiditur, quia differentia non habet actum, nisi per oppositionem: & nihil sibi ipsi est oppositum, sed ei opponitur, cui contrariatur. Alber. mag. in præd. char. 17. colum. 2.

Genus se habet ad differentiam, vt ens perfectum perficiendū per differentiam. Alb. mag. in præd. c. 24. col. 4.

Genus & proprium vnam sequitur speciem, non secundum naturam, quia sic genus est prius specie, sed secundum consequentiæ rationem. Albertus magnus in prædicament. c. 29. col. 3.

Genus, & species, & si significant quale quid, tamen non prædicantur in quale. Alb. mag. in præd. c. 30. col. 4.

Genus non est genus differentia. Albertus magnus in prædicam. c. 32. colum. 2.

Genus, & differentia non vere prædicantur, nisi de specie, quia genus in specie est actus, differentia est actus speciei dans esse. Alber. mag. in præd. c. 31. col. 2.

Genus, & species ad vnam pertinent naturam. Albertus mag. in prædicam. char. 44. col. 1.

Generis conuenientia minor est conuenientia speciei, ideo secundum speciem qualitates genus appellauit, quia parum in se conueniunt, sed in solo genere. Alb. mag. in prædicament. c. 54. colum. 2.

Genus dicitur in quantum est primum formabile subiectum ad determinationem omnium contentorum in forma speciei, & indiuidui. Albertus magnus in sex. princ. char. 65. colum. 3.

Generis ab vnitatem dependent omnia, quæ in illo genere sunt. Albert. magn. de caus. & process. vniuers. a prim. caus. lib. 1. tract. 4. cap. 4. char. 196. colum. 1.

Genus cum in pluribus reperiatur, quàm differentia,

hoc est ratione diuisibilitatis, non ratione simplicitatis. Alb. mag. in 3. metaph. tract. 3. cap. 9. c. 85. col. 3.
Genus habitudo ad differentiam est idem, & conuerso ab habitu ad subiecti ad propriam passionem. Alb. mag. 7. metaph. tract. 1. cap. 10. c. 122. col. 4.
Genus non datur, quod sub se vnam tantum habeat speciem. D. Tho. in post. ch. 45. col. 2.
Genus per se sumptum non potest prædicari de differentiâ per se. D. Tho. 3. metaph. l. 8. tex. 10. c. 147.
Generis, vel speciei natura est id, quod significat diffinitio dicens, quid est res. D. Tho. 5. meta. l. 2. te. 2. c. 259.
Genus idem diuersas continere potest in se differentias, vt indeterminatum continet in se diuersa determinata. D. Tho. in 7. metaph. l. 12. tex. 43. c. 516.
Genus physice loquendo a materia sumitur, logice vero nihil prohibet, quod conueniant in genere in quantum conueniunt in vna communi ratione, vel substantiâ, vel qualitatis, vel cuiuslibet alterius huiusmodi. D. Tho. 10. metaph. l. 12. tex. 6. c. 746.
Generis non quælibet diuersitas obiecti requirit diuersas potentias, sed sola illa, quæ respicit formalem rationem obiecti. D. Tho. ethic. 6. l. 1. c. 100. col. 3.
Genus hanc habitudinem habet ad differentiam, quod conceptus generis est extra conceptum differentiæ, licet ambo concurrant ad conceptum speciei. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. ch. 63. col. 2.
Genus non prædicatur de differentijs per se primo modo, quia illud per se prædicatur de aliquo, quod est de conceptu illius. Alex. de ales in 3. meta. te. 10. c. 64. c. 1.
Genus, quod reuera est genus, alium conceptum dicere debet a differentijs. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. char. 64. colum. 2.
Genus cum prædicatur per accidens de differentijs, per consequens videtur, quod prædicetur mediante specie. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. c. 64. col. 2.
Genus de specie per se prædicatur. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 10. ch. 64. col. 2.
Genus, & species dicunt vnam, & eandem rem; genus per modum potentiæ, & per modum informabilis; species per modum perfectionis est actus. Alex. de ales in 3. metaph. tex. 17. ch. 65. col. 3.
Genus respectu differentiæ dicit conceptum confusum, differentia distinctum. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 32. ch. 174. col. 1.
Genus quod dicit sub quadam communitate, & minori certificatione, idem dicit differentia sub maiori certificatione. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 42. c. 228. c. 1.
Genus habet habitudinem ad differentiam, vt potentia ad actum. Alex. de ales in 10. meta. tex. 13. c. 189. col. 1.
Genus differt a specie, quia genus sumitur a potentia, species ab actu. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 26. ch. 303. colum. 2.
Generi intimiores sunt differentiæ, quam indiuidua speciei. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 24. c. 300. col. 1.
Genus est magis diuisibile, quam species, quia continet plura in potentia, duas scilicet differentias: species vero magis diuisibilis est quam genus, quia continet plura actu. Alex. de ales 11. metaph. tex. 1. ch. 306. col. 1.
Genus potest dicitur continere differentias, quia differentiarum ex eo nascuntur, non quod in eo prius latentia prædeant, sed quia vt inchoatæ in ipsâ forma generica indistincte ad proprium actum, distincte, & perfecte ex eo originem trahât. Tho. de Vio in præd. c. 22. c. 1.

Genus vt ad aliquid est.

Genera esse non possunt, nisi sit aliqua species. Amm. in præd. char. 111.
Genus, species, differentia, proprium, & accidens, vnum quodque horum potest ad alterum esse genus, species, differentia, proprium, & accidens. Alb. mag. in præd. c. 32. c. 1

Generum accidentium, præter qualitatem, & quantitatem, nullum absolutum est. Alb. mag. in præd. c. 42. col. 3.

Genus vt cognoscitur, & ad quid utilis est eius cognitio, & quibus in usu fuit.

Genus magis cognoscitur per negationem differentiarum; est enim sicut materia. Ari. 10. metaph. cap. 7. te. 24. ch. 209.
Genus, & reliquæ quinque voces ad grammatikâ, rhetoricâ, diffinitionemque; vtilia sunt. Boet. in Por. ex dial. c. 3.
Generum, & specierum nomina primo apud ciuiles politicos in usu fuere, ac ab illis ad usum philosophiæ sumptæ sunt; differentiarum autem primo in usu philosophis fuere. Alb. mag. in præd. c. 18. col. 3.

Genus vt generalissimum.

Generum supremorum ratiocinationes, ac probationes non demonstratiuæ sunt, sed ex posterioribus, quidquid de ipsis probamus, ratiocinationes efficiunt. Alex. aphr. in 1. prior. cap. 28. c. 51. col. 3.
Generalissimum est, supra quod non est aliud supraueniens genus. Porph. 5. voc. cap. 3. ch. 36.
Generalissimum est, quod cum sit genus, non potest esse species. Porph. 5. voc. cap. 3. ch. 38.
Generum supremorum exquisitæ diffinitiones reddi non possunt. Dex. in præd. ch. 3.
Generalissima per ea, quæ per se propria sunt, describuntur: indiuidua per ea, quæ priuatim accidunt. Jo. gra. in 1. de anima. tex. 4. ch. 6. col. 2.
Genera generalissima existimata sunt esse elementa magis, quam alia genera, quia sunt simpliciora; non enim habent differentias, nec genus, nisi dictum multipliciter. Auer. in 3. metaph. l. 1. tex. co. 4. ch. 50.
Genere primo nihil est propinquius materiæ primæ, ideo non habet diffinitionem, nisi per modum similitudinis. Auer. in epit. metaph. tract. 2. c. 175. col. 4.
Genus generalissimum est simplex, genera subalterna sunt composita ex genere superiori, & ex differentia, per quam diuiditur istud genus. Auerr. in 3. metaph. tex. commen. 11. char. 24.
Genera generalissima sunt, supra quæ non possunt alia genera inueniri. Boeth. in Porph. ch. 17.
Genera summa ad vnum commune genus reduci non possunt. Boet. in Porph. c. 26.
Genera generalissima sunt, quæ de cæteris, vt genera prædicantur, nec vllis alijs, vt species, supponuntur. Boet. in Porph. char. 69.
Genus generalissimum, nisi per negationem, notificari potest, quia nihil habet, quod de ipso affirmetur, & hoc est propter suam simplicitatis rationem. Alb. mag. in præd. char. 15. col. 1.
Genera prima, vel considerantur, vt partes entis, & principia diuersitatis rerum, & sic a metaphysico considerantur: vel vt sunt prædicabilia, & ordinabilia, & sic pertinent ad logicam. Alb. mag. in præd. c. 33. col. 2.
Generalissimorum genera aliqua proprie magis dicuntur genera, vt substantia, quantitas, & qualitas: alia proprie dicuntur principia, vt reliqua; relatio, & genus, & primum dici potest. Alb. mag. in 6. princ. c. 65. col. 3.
Genus generalissimum, & si non dicit quale in actu, dicit tamen quale in potentia. Thom. de Vio. in præd. c. 48. col. 2.

Genus vt subalternum.

Generum subalternorum nihil prohibet easdem esse differentias. Aristotel. præd. tractat. prim. capit. 4. chart. 59.
Generum subalternorum maximæ rationes, & considerationes sunt. Aristot. prim. prior. capit. 28. text. 2. chart. 206.

Generum

Generum subalternorum omnes fere considerationes sunt. Alex. aphr. in 1. prior. cap. 28. c. 51. col. 3.
Genus subalternum est, quod, & genus, & species esse potest, ad aliud, & aliud relatum. Porph. 5. voc. c. 38. col. 3.
Genera subalterna sunt illa, quæ ita sunt genera, ne alterum sub altero collocetur. Boet. in Porph. char. 71.
Genera subalterna sunt media, non participatione extremorum, sed ordine, & positione. Albertus magnus in prædicament. char. 51. colum. 1.

Genus vt vnum est, & ut inscientia est subiectum.

Genus non est vnum, quod est, sed ob hoc latent multa. Arist. phy. 7. sum. 4. cap. 1. text. 31. char. 189.
Genus in vnaquaque specie vnum est, differentiarum multarum. Porph. 5. voc. cap. 7. char. 48.
Genus vnum natura, vt aliqua infra illud genus sint, duo requiruntur: primo, vt habeant vnum subiectum proximum, ad quod resoluuntur: & sint infra vnam materiam transmutationem. Alexander de Ales in quinto metaphys. text. 32. char. 164. colum. 3.
Genus subiectum vt sit, affectio quid sit, proloquium, & quid sit, & vt sit, scire oportet. Themist. in 1. poster. cap. 21. char. 5. colum. 1.
Genus vnum est, cuius eadem prima principia sunt. Themist. in 1. poster. cap. 43. char. 7. colum. 4.
Genus, quia non dicit proprie vnitatem, quæ diuiditur in species, ideo proprie specierum non est numerus. Alexander de Ales in 10. metaphysic. char. 276. col. 4.

Genus ut causa.

Genera causarum quatuor, forma, efficiens, materia, & finis. Themistius in 2. poster. char. 1. colum. 4.

Genus ut ad questiones pertinet.

Generis locus 1. Est inspicere ad omnia, quæ ei sunt cognata, quod dicitur, si de alijs non prædicatur, vt est in accidente, vt si voluptatis bonum ponatur genus, si aliqua voluptas non bonum. Arist. top. l. 4. c. 1. c. 447.
Generis locus 2. Si non in eo, quod quid est, prædicatur, quod positum est genus, sed vt accidens, vt album de niue. Arist. topic. libr. 4. cap. 1. char. 447.
Generis locus 3. In accidentis diffinitione aspiciendum, si aptatur ad dictum genus. Arist. top. lib. 4. c. 1. c. 448.
Generis locus 4. Aspiciendum, si non in eadem diuisione est genus, & species, sed hæc substantia, illud quale: aut hoc quidem aliquid, illud quale, vt nix, & cignus. Arist. topic. libr. 4. cap. 1. char. 448.
Genus in eadē diuisione oportet esse speciei; nam si species substantia, & genus substantia: si quale quippiam est species, quale quoque genus est. Aristoteles topic. libr. 4. cap. 1. char. 448.
Generis locus 5. Si necesse fuerit, vel contigerit genus participare quod positum est in genere inspicendum, quia genera non participant species, species vero participant genera. Arist. top. lib. 4. cap. 1. char. 448.
Generis locus 6. Si de aliquo assignata species vera est, genus autem non. Arist. top. lib. 4. cap. 1. char. 449.
Generis locus 7. Si nullam specierum contingit participare, quod positum est in genere. Arist. top. l. 4. c. 1. c. 449.
Generis locus 8. Si de pluribus dicitur quæ genus, quod in genere positum est. Arist. top. lib. 4. cap. 1. char. 450.
Generis locus 9. Si de æqualibus genus, & species dicantur. Arist. top. lib. 4. cap. 1. char. 450.
Generis locus 10. Videtur, & si alicuius indifferentium species non sit genus, quod dictum est genus: vel non videatur. Arist. top. lib. 4. cap. 1. char. 450.
Generis locus 11. Considerandum, si quod aliud genus est assignatæ speciei, quod neque continet assignatum

genus, neque sub illo est. Arist. top. libr. 4. cap. 2. c. 450.
Generis locus 12. Videndum, si neutrum est in assignato genere; nam si neque subalterna sunt genera, nec sub eodem ambo, non erit quod assignatum est genus. Arist. top. libr. 4. cap. 2. chart. 451.
Generis locus 13. Considerandum, & genus generis assignati, & sic temper superius genus, si oia prædicantur de specie, & in eo quod quid est. Arist. top. l. 4. c. 2. c. 451.
Generis locus 14. Si genus participat speciem, vel ipsum, vel aliquod superiorum. Arist. top. libr. 4. cap. 2. c. 451.
Generis locus 15. De quibus species, quæ posita est, vt genus prædicatur, considerandum, si & assignatum genus, in eo quod quid est, de ipsis eisdem dicitur, de quibus & species: similiter, & si omnia, quæ supra genus: si alicubi dissonet non est genus. Arist. top. l. 4. c. 2. c. 452.
Generis locus 16. Generum rationes considerandæ sunt, si aptantur ad assignatam speciem, & ad participantia speciem: rationes enim generum necesse est prædicari de specie, & de ijs, quæ speciem participant, & si in aliquo dissonant, non est genus. Aristoteles topicorum libr. 4. cap. 2. char. 453.
Generis locus 17. Si differentiam, vt genus assignauit. Aristot. top. lib. 4. cap. 2. char. 453.
Generis locus 18. Si differentiam in genere posuit, vt speciem. Arist. top. lib. 4. cap. 2. char. 453.
Generis locus 19. Si genus in specie posuit. Aristot. top. lib. 4. cap. 2. chart. 453.
Generis locus 20. Si differentiam in specie posuit. Arist. top. lib. 4. cap. 2. char. 454.
Generis locus 21. Si differentiam genus posuit. Aristot. top. lib. 4. cap. 2. char. 454.
Generis locus 22. Si genus, vt differentiam dixit. Aristot. top. lib. 4. cap. 2. char. 454.
Generis locus 23. Si nulla differentia generis prædicatur de assignata specie, nec genus prædicabitur. Aristot. top. lib. 4. cap. 2. char. 455.
Generis locus 24. Si prius est natura species, & simul interimit genus. Arist. top. lib. 4. cap. 2. char. 455.
Generis locus 25. Si contingit relinquere dictum genus, vt differentiam, neutrum erit dictorum genus, vel differentia: videtur enim genus, & differentia sequi quando fuerit species. Aristot. top. libr. 4. cap. 2. char. 455.
Generis locus 26. Inspeciendum, si quod in genere positum est, participat aliquod contrarium generi, vel si contingit participare, nam idem contraria simul participabit. Arist. top. lib. 4. cap. 3. char. 455.
Generis locus 27. Si quippiam communicat species, quod impossibile est omnino ineffe ijs, quæ sunt sub genere. Arist. top. libr. 4. cap. 3. char. 455.
Generis locus 28. Si equiuoca sit species generis elementis vnti, ijs, quæ dicta sunt ad æquiuocum, quia genus, & species vniuoca sunt. Arist. top. lib. 4. c. 3. c. 455.
Generis locus 29. Inspeciendum, si contingit aliam speciem esse dicti generis, quia omne genus plures habet species. Arist. top. lib. 4. cap. 3. char. 455.
Generis locus 30. Si translatum aliquid, vt genus assignauit. Arist. top. lib. 4. cap. 3. char. 456.
Generis locus 31. Si contrarium speciei aliquid sit, & si in eodem genere contrarium speciei, cum non sit contrarium generi. Arist. top. lib. 4. cap. 3. char. 456.
Generis locus 32. Si contrarium est generi, considerandum si contrarium in contrario: necesse enim est contrarium in contrario esse, si sit contrarium generi. Arist. top. libr. 4. cap. 3. char. 455.
Generis locus 33. Si omnino in nullo genere, quod speciei est contrarium, sed ipsum genus. Aristot. topic. libr. 4. cap. 3. char. 456.
Generis locus 34. Si contrarium est alicui, & genus, & species, & horum est aliquod medium, illorum non. Arist. top. libr. 4. cap. 3. char. 456.
Generis locus 35. Si est aliquod vtriusque medium, &

- speciebus, & generibus:** non similiter autem, sed horum secundum negationem, illorum vero, vt subiectum. Arist. top. l. 4. cap. 3. c. 456.
- Generis locus 36.** Quando non est contrarium generi, considerandum non solum si contrarium in eodem genere, sed & medium; in quo enim extrema, & mediū. Arist. top. l. 4. cap. 3. c. 457.
- Generis locus 37.** Si genus contrarium alicui, species nulli. Arist. top. l. 4. cap. 3. c. 457.
- Generis locus 38.** Si contrariū speciei in dicto genere, cū non sit contrarium generi. Arist. top. l. 4. cap. 3. c. 457.
- Generis locus 39.** Si medium in dicto genere; nā in quo medium, & extrema. Arist. top. l. 4. cap. 3. c. 457.
- Generis locus 40.** Si contrarium sit generi considerandum, & si contrarium in contrario. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 457.
- Generis locus 41.** In casibus, & coniugatis, si similiter sequuntur, & interimenti, & constituenti. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 458.
- Generis locus 42.** In ijs, quæ similiter se habent inuicem. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 458.
- Generis locus 43.** In generationibus, & corruptionibus videndum est. Arist. top. l. 4. cap. 4. c. 458.
- Generis locus 44.** In generatiuis, & corruptiuis, in potētij, & vñibus, & omnino secundum quamlibet similitudinem. Arist. top. l. 4. cap. 4. c. 458.
- Generis locus 45.** Si priuatio sit, quod opponitur speciei, duobus modis est interimere. Primo si in assignato genere est oppositum, aut enim in nullo genere eodem simpliciter est priuatio, aut non in vltimo. Secundo autem si & generi, & speciei opponitur priuatio, non est autem oppositum in opposito: nec quod assignatum est, in assignato erit. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 458.
- Generis locus 46.** Construendi vno modo vtendum vt si oppositum in opposito, & propositum in proposito. Arist. top. l. 4. cap. 4. c. 459.
- Generis locus 47.** In negationibus considerandum est econuerso, vt in accidente dicebatur. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 459.
- Generis locus 48.** Si species est ad aliquid, & genus est ad aliquid. Arist. top. l. 4. cap. 4. c. 458.
- Generis locus 49.** Si genus est ad aliquid, non necesse, & species. Arist. top. l. 4. cap. 4. c. 459.
- Generis locus 50.** Si non ad idem dicitur species, & secundum se, & secundum genus. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 459.
- Generis locus 51.** Si non ad idem, & secundum genus dicitur, & secundum omnia genera. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 459.
- Generis locus 52.** Si similiter dicitur genus, & species secundum casus. Arist. top. l. 4. cap. 4. c. 460.
- Generis locus 53.** Si similiter ad aliquid secundum casus dicta, non similiter conuertuntur. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 460.
- Generis locus 54.** Si non ad æqualia species, & genus dicitur. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 460.
- Generis locus 55.** Videndum si oppositi est oppositum genus. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 461.
- Generis locus 56. & 57.** Ad aliquid quæ dicuntur, alia ex necessitate in eis, aut circa ea sunt, ad quæ dicuntur, vt habitus, & dispositio, & commensuratio (in alio enim nullo possibile est esse, quæ dicta sunt, quā in eis, ad quæ dicitur) alia autem non necesse est quidem in eis esse ad quæ dicuntur. Contingit tamē, vt scibile in anima; alia simpliciter non contingit esse in eis, ad quæ dicuntur, vt contrarium in contrario, considerare igitur oportet, si quis in genere ponat, quod tale est, in non tali. Arist. top. l. 4. cap. 4. char. 461.
- Generis locus 58.** Si habitū in actu posuit, aut actū in habitu, nō est genus, quod tale est. Arist. top. l. 4. c. 5. c. 462.
- Generis locus 59.** Si habitum in consequentem potentiam ordinant, peccant. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 462.
- Generis locus 60.** Si quod sequitur quouis modo, vt genus ponunt. Arist. top. l. 4. cap. 5. c. 462.
- Generis locus 61.** Si in aliquo nata sunt vtraque fieri, in quo enim species, & genus. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 463.
- Generis locus 62.** Si secundum quid species dictum genus participat: non enim videtur secundum quid participari genus. Arist. top. l. 4. cap. 5. c. 463.
- Generis locus 63.** Latet quandoque, & totum in parte ponentes. Arist. top. l. 4. cap. 5. c. 464.
- Generis locus 64.** Si quid vituperandorum, aut fugiendorum in potestate, aut potente posuit. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 464.
- Generis locus 65.** Si quod propter se honorabile, & eligibile, in potestate, vel potente, vel effectiuo posuit. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 464.
- Generis locus 66.** Si quid eorum, quæ sunt in duobus generibus, vel pluribus, in altero posuit. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 464.
- Generis locus 67.** Si genus, vt differentiam, & differentiam, vt genus assignauit. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 464.
- Generis locus 68.** Si passionem in genere eius, quod passum est, ponunt. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 465.
- Generis locus 69.** Si passionem cuius est passio, illius genus dicit esse. Arist. top. l. 4. cap. 5. char. 465.
- Generis locus 70.** Si omnino, quod assignatum est, nullius est genus. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 465.
- Generis locus 71.** Considerandum ex eo, quod nihil eorum differt specie, quæ participant genus assignatum. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 465.
- Generis locus 72.** Si quod omnia sequitur, genus, vel differentiam dixit. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 467.
- Generis locus 73.** Si in subiecta specie est, quod assignatum genus dicitur. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 467.
- Generis locus 74.** Si non vniucocum sit genus speciei. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 467.
- Generis locus 75.** Si existente contrario speciei, & generi, quod melius contrarium est, in peiori genere ponit. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 467.
- Generis locus 76.** Si eodem similiter ad vtraque se habente, in peiore, & in meliore genere ponit. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 467.
- Generis locus 77.** Ex magis, & minus destructi, si genus suscipit magis, species autem non suscipit, nec ipsa, neque quod ab ipsa dicitur. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 468.
- Generis locus 78.** Quod magis videtur, vel similiter, non est genus, manifestum, quod neque quod assignatum est. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 468.
- Generis locus 79.** Si de quibus assignatum est genus, in eo quod quid est prædicatur; cum non sit vna assignata species, sed plures, & differentes. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 469.
- Generis locus 80.** Si in assignato species est, considerandum & si de alijs speciebus genus in eo, quod quid est, prædicatur; nam accidit de pluribus, & differentibus idem prædicari. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 469.
- Generis locus 81.** Quoniam videtur in quibusdam, & differentia de speciebus in eo quod quid est prædicari, separandum est genus, & differentia, vtenti ijs, quæ dicuntur, elementis. Primo quia genus de pluribus dicitur quam differentia. Secundo quia secundū eius, quod quid est, assignationem magis conuenit genus quam differentiam dicere. Tertio, quoniam differentia qualitatem generis semper significat; genus autem differentie non. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 469.
- Generis locus 82.** Considerandum in quo genere vult quippiam constituere. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 469.

- Generis locus 83.** Quoniam quod sequitur aliquid semper, & non conuertitur, difficile est separare, quod nō sit genus, si hoc quidem illud sequitur omne, illud vero hoc non omne. Arist. top. l. 4. cap. 6. char. 470.
- Generi accommodatum est vtrum in eodem, vel in altero genere aliud alii inest.** Arist. top. l. 4. cap. 6. c. 394.
- Genera inspicenda sunt diuidenti secundum species vsque ad indiuidua.** Arist. top. l. 4. char. 445.
- Genera maximam similitudinem ad accidens videntur habere.** Alex. Aphrod. in 2. top. cap. 2. c. 20. col. 3.
- Genus post accidens est omnibus quæstionibus generalissimum.** Alex. Aphr. in 4. top. cap. 1. c. 47. col. 3.
- Genus magis conuenit interroganti de specie, quam differentia.** Alex. Aphrod. in 4. top. cap. 5. c. 60. col. 1.
- Generum quæstiones substantiales sunt, proprii vero quæstiones sunt substantiæ aduentitiæ, & honorabiliora sunt substantialia accidentalibus: & loci proprii sunt vtilis ad quæstiones diffinitiuas cognoscendas, quibus enim locis ostendimus hoc huic non esse proprium, per eosdem etiam non diffinitionem esse ostendimus.** Alex. Aphrod. in 5. top. l. 1. c. 60. col. 3.
- Genus, & proprium difficilius est construere, quam destruere.** Alex. Aphrod. in 2. top. cap. 3. c. 88. col. 3.
- Generis loca locis diffinitionum profunt, cum in ipsa diffinitione necessarium est reperiri genus, nec non loca proprii, & accidentis.** Auer. in topic. l. 1. tract. de locis. cap. 7. char. 267.
- Genus quæsitum est ex quæstis accidentalibus, quia propterea quod ipsum primo quæritur, est notius specie, quoniam est vniuersalius, & vniuersalius est notius: & vt non est via, vt monstremus existentiam ipsius de aliquo, cum ipsius existentiam ignorauerimus, quoniam non habemus viam, vt monstremus existentiam generis de generibus, cum acciderit, vt ignoremus existentiam ipsius in ipsis: igitur qui voluerit monstrare existentiam alicuius generis in aliqua specie, monstratio accidentaliter monstrabit, vt accidit huic generi, vt sit in hac specie. ideo non est causa species, vt sit genus, sed genus, vt sit species.** Auer. in poster. lib. 2. cap. 10. tex. 94. char. 233.
- Generis loca vniuersaliter vtilia sunt ad diffinitiones; ex genere enim & differentia constant.** Auer. in 4. topic. cap. 1. char. 282.
- Generis locorum elementa (vt inquit Themistius) sunt quatuor.** Primum, vt ipsum sit inseparabile a re, quia si separaretur, esset accidens. Secundum, vt prædicetur de omni subiecto, alioquin si prædicaretur particulariter, esset accidens. Tertium, vt in prædicatione superet subiectum, vt scilicet sit eo communius, quia si esset æquale, esset proprium, vel differentia. Quartum, vt prædicetur de subiecto in eo, quod quid est, alioquin non esset genus. Quod si omnes istæ conditiones non insunt, non est genus, ideo facilius est destruere per genus, quam construere. Auer. in 4. topic. cap. 1. char. 282. col. 4.
- Generis loca ad quatuor reduci possunt, quorum Primum est, quod genus inest necessario speciei. Secundum, quod genus prædicatur de omnibus speciebus, & quod illud, quod prædicatur de aliqua, non est genus. Tertium, quod oportet genus superare speciem secundum suum esse, & id, quod non superat, non est genus. Quartum est in quo dicebatur, quod oportet genus prædicari de specie, in eo quod quid est, & quicquid non prædicatur hoc modo, non est genus.** Auer. in 4. top. cap. 6. c. 291.
- Generositas sita est in generis virtute, ne a natura deficiat.** Arist. rhetor. 2. char. 102.
- Generosum est, quod a sua natura non degenerat.** Arist. de histor. animal. cap. 1. char. 10.
- Genitale vesicæ ceruici adnectitur foramine foras directo peruium: sed paulo inferius altero intra eandem**
- semitam conuio deductum, quorum foraminum, alterum ad testes, alterum ad vesicam, neruosum, cartilaginosumque tendit, ex quo testes maribus pendent. Arist. de histor. animal. 1. cap. 19. char. 35.
- Genitale marium aliis foris est, vt homini, & equo, & aliis multis; aliis intus, vt delphino: & quibus foris est, aliis ante, vt homini, & equo, & aliis; aliis retro: & his, qui ante gerunt, aut penis, & testes absoluti pendent, vt homini, aut alio adhærent, & aut plus, aut minus absoluuntur.** Aristotel. de histor. animal. 2. cap. prim. char. 43.
- Genitale aliis cartilaginosum est, ac carnosum, vt hominibus; aliis neruosum, vt camelo; & aliis osseum, vt lupo, & vulpi.** Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. char. 44.
- Genitale viuerræ non nature similis cum cæterorum animalium genitalibus esse aiunt, sed vt cunq; disponatur, tempore perpetuo solidum, vt os extat: & idem genitale præstantissimum est medicamentum vrinæ stillationibus esse, & per ramenta ex vino dari.** Arist. de admir. num. 11. char. 842.
- Genitalia, & si sint membra parua, tamen magnam in corpore faciunt diuersitatem, quod manifestum est in eumentulatis, qui statim mutantur in complexionem ad naturam foemine.** Alex. magn. de anim. lib. 7. tract. 1. cap. 2. char. 63. col. 4.
- Genitalium membrorum alteratio, totum animalis corpus alterat.** Alb. mag. de animal. lib. 18. tract. 1. cap. 2. char. 153. col. 1.
- Genitum omne, & augmentum, & statum, & decremen tum habere necesse est, quæ sine alimento esse impossibile est.** Arist. 3. de ani. fu. 3. cap. 1. tex. 59. char. 669.
- Genitum omne simul atque fit, imperfectum est, nec homo cum virtute nasci potest, sed tantum a natura aptitudinem obtinet eam adipiscendi.** Alex. aphrod. de fato. cap. 15. char. 27.
- Genitum id dicitur, quod prius non est, & postea est, & in aliqua temporis parte subsistere cepit: & hoc modo Aristoteles sumpsit genitum, quod diuidit in æternū. Alio modo sumitur communis genitum, quod diuiditur contra id, quod vere est, quod est dum fit, & ab alia causa, & non a seipso conseruatur, & subsistit; & propter hoc ambo, id est, ob oppositionē, ad id, quod verum, & simul totum est; & ad id, quod per se subsistit, dicitur aliquid genitum, & si æternum sit. Et sic Plato omnem sensibilem, & corpoream cōsistentiam generabilem appellat. Simp. in 8. phys. te. 10. c. 405. c. 1.**
- Genitum communiter dicitur, quod sui ipsius substantiam ab aliqua causa accipit.** Simp. in 1. de celo. tex. 19. com. 20. char. 14. col. 4.
- Genitum est illud, in quod agentis operatio infigitur.** Simp. in 1. de celo. tex. 22. co. 28. char. 20. col. 1.
- Genitura vocatur id, quod a generante proueniens causa est, quæ prima obtineat principium generationis, videlicet in ijs, quæ coire natura voluit.** Arist. de gener. anim. 2. cap. 18. char. 128.
- Genituræ corpus, in quo semen animalis principii contentum vna prouenit, partim separabile a corpore, in quibus diuina pars comprehenditur, qualis est, quæ mens appellatur: partim inseparabile. hoc in quam genituræ semen dissoluitur, & vrsam in spiritum euanescit, cum naturam humidam, aquosamque habeat.** Arist. de gen. ani. 2. cap. 3. char. 153.
- Genitura est successio humoris spirituosus ad rem naturalem.** Arist. proble. sec. 4. nu. 16. char. 388.
- Genitura eorum, qui abundant multo excremento, laua mentum piscium redolet.** Aristotel. problemat. sect. 4. num. 30. char. 393.
- Genituram frigidam esse, argumentum esse potest, quod humida nunquam redditur, nisi calefiat, nec vllam desiderat liquefactionem, quandoquidem per vniuersum corpus expansa est, vt sanguis.** Aristotel. problema. sect. 4.

Seminarium totius Philosophiæ

sect. 4. num. 33. char. 394.

Genitura in somnis his persuere solet; qui aut labore lassescunt, aut tabe consumuntur: quia, quia natura calida, & humida sunt, in nocte polluantur; feminis enim natura talis est: lassæ autem, & tabescentes ita affecti sunt; redundant enim & elassati colliquamentis calidis propter fatigationem, & motum, & tabefacti propter distillationem, & calorem, quem inflammatio mouet. Arist. probl. sect. 5. nu. 31. char. 405.

Gnocha est bestia paulo minor vulpecula, colore inter nigrum, & croceum, maculis nigris interpositis, mansuetata si non lacessitur iniuriis, super riuis aquarum cibum querens. Alber. magn. de anima. lib. 22. tractat. 1. chart. 180. colum. 3.

Gentes diuersantur duobus modis, quoad pertinet ad somniorum interpretationem, vel secundum entia eis propria in suis regionibus, vel secundum leges, in quibus sunt natæ. Auer. de diuin. perf. char. 202. col. 4.

Gentes quarta occidentalis habet 44. Gotos, Cratos, Herculos, Sarmatas, Mathomanos, Logobardos, Succaos, Allemanos, Francos, Allanos, Tefaluntas gentes nouem, populum Narbonensem, quem similiter gentes nouem, Miletum, Armariarum, Romanum populum, Motatos, Amisibarios, Lagionos, Brugundinos, Gipidai, Armoloas, Marianos, Ordimaftas, Serapadolos, Otornos, Gyptos, Hirmos, qui nunc Vngari vocantur, Satariolos, Reges Asiades, quorum terra æstiuua vocatur, Varcos, Turchos, Bastornes, Capithimos, Senatam Populumq; Romanum, gētem Grezeram. Quibus gentibus aliæ superuenere; Saxones superuenierunt Noringis, & Sclauis; Sclauos ab Oriente, Tiringes expulere ad Occidentem, & in medio se extendunt. Ex iisdem Saxonibus quidam Britannia maiori superuenientes illis expulsis ibi residerunt, & insulam Angliam vocauerunt, a villis, quæ Engolæ adhuc hodie vocantur, a quibus primi patres eorum fuerunt exorti. Alb. mag. de natur. locor. cap. 2. char. 102. col. 3.

Gentes quartæ Septentrionalis sunt 29. Sitæ, Nabobe, Staothene, Madei, Sargomathes, Eutice, Euthecos. Habet Colcos, Faxis, Barbaros albos, Ignoes, Rosmores, Rodores, Gansibos, Sinicos, Leuforicos, Manes, Sufulgantas, Ticeicum, Denicas, Fasticas, Seres; item Medes, Anarticos, Tenaugi, Messagetæ. & harum gentium plurimæ deletæ fuerunt, & multæ intrauerunt loca earum. Alber. magn. de natur. locor. tractat. 3. cap. 3. char. 103. col. 1.

Gentes quartæ meridianæ innumerabiles sunt. Alb. mag. de nat. loc. trac. 3. cap. 4. c. 103. col. 1.

Gentiana calida, & sicca est; aperit, & subtiliat, & abstergit, pleuriticos iuuat. Alb. magn. de veget. & plant. l. 6. trac. 2. cap. 8. char. 166. col. 3.

Geometra falsa non supponit, & si lineam pedalem supponit, quia non ob talem lineam concludit. Aristot. poster. lib. 1. cap. 9. tex. 28. char. 316.

Geometra de non geometricis non debet disputare, latet enim prae disputans, & sic in aliis scientiis. Arist. post. lib. 1. cap. 9. tex. 28. char. 316.

Geometria considerat de physica linea, non ut physica: respectiua considerat lineam mathematicam, non ut mathematica, sed ut physica. Arist. phys. 2. su. 2. cap. 1. tex. 20. char. 39.

Geometria non est speculari, quid contrarium, quid perfectum, vnum ens, idem, aut diuersum, nisi ex conditione. Arist. 4. metaph. ex su. 1. cap. 2. tex. 6. c. 64.

Geometria quamplura considerat, quæ ad physica sunt vtilia. Alex. Aphrod. in 1. prior. cap. 1. char. 3. col. 3.

Geometria non habent substantias, quas ut sibi substantias definiat. Ale. Aphr. in 2. metaph. vel apud Lat. 3. tex. 64. char. 28. col. 1.

Geometria principia Astronomiæ principis exactiora sunt, quamquam huius subiectum geometricæ mate-

ria longe præferatur. Alex. aphrod. in 5. metaphysic. vel in 6. cap. 3. char. 171. col. 2.

Geometria proloquium e sectione fieri potest in infinitum. Them. in 1. phys. tex. 11. char. 15. col. 4.

Geometria certitudo demonstrandis rebus, & iudicandis, maior est. Them. in 1. de ani. cap. 1. tex. 1. c. 60. c. 3.

Geometria, & Arithmetica ex omni disciplinarum cœtu a materia naturali longissime absunt, Astronomia, Musica, Perspectiua, quamquam conantur remouere materiam, tamen æque id facere non possunt. Them. in 3. de ani. cap. 5. tex. 55. char. 89. col. 1.

Geometria corporum figuras, atque magnitudines despicit. Ammon. in Porph. char. 2. col. 4.

Geometria laborat circa quantitatem coniunctam, quæ agitari non potest, quæ est terra. Ammon. in Porph. char. 1. col. 4.

Geometria est coniunctæ quantitatis, immobilis, situmque habentis cognitio. Ammon. in Porph. ch. 2. col. 2.

Geometricas figuras, & magnitudines in sensibilibus, nec Plato, nec Pythagoras locauit, sed si Seuerus, vel alius, qui posterior Platonis dicta exposuere, mathematicis abutuntur, nihil ad antiquos pertinet. Sirian. in 12. metaph. ex cap. 1. char. 44.

Geometricæ magnitudines cum sint priores ratione, substantia, nec priores, nec posteriores sunt sensibilibus ipsis, ex Aristotelis conclusione; sed si quis dimensiones, circa quas Geometria negociatur, recte considerare voluerit, in omnibus priores ipsas esse materialium corpore reperiet, si immaterialia materialibus, vniuersalia particularibus, & æterna corruptibilibus omnes faciunt esse priora. Sirian. in 2. metaphysic. ex cap. 1. char. 51.

Geometria perspectiuam sub se comprehendit scientiã. Ioan. Gram. in poster. cap. 7. char. 17. col. 3.

Geometria lineas simpliciter considerat, perspectiua lineas, ut ad prospectum pertinent. Ioan. Gram. in 1. poster. cap. 7. char. 17. col. 3.

Geometria non est disputandum in non geometricis. Ioan. gram. in 1. poster. cap. 9. char. 24. col. 4.

Geometria ab Astronomia differt, quia illa circa plana; Astronomia autem circa solida versatur, sub qua est Mathematica. Ioan. gram. in 1. post. cap. 10. c. 29. col. 2.

Geometria demonstrat terram sphericam esse, non tanquam per se, & primo terræ insit spherica figura, sed tanquam simpliciter. Ioan. gram. in pri. poster. cap. 18. char. 40. col. 1.

Geometria principium est circumferentiam adæquari non posse lineæ rectæ. Ioan. gram. in pri. phys. tex. 12. char. 6. col. 4.

Geometria disputat de formis diuisibilibus, quæ in imaginatione sunt. Io. gram. in 1. de ani. tex. 16. c. 11. c. 2.

Geometria ignaris non licebat Platonis studium ingredi. Io. gram. in 1. de ani. tex. 45. char. 20. col. 4.

Geometria, & Astrologia circa magnitudinem versantur, & si alio, & alio modo, ut & Arithmetica, & Musica circa numeros studium suum exercent. Eufrat. 6. Ethic. cap. 8. char. 116.

Geometria consideratio est magis abstracta, & remota a materia, quam Astrologiæ: considerat enim de figura simplici; Astrologus vero de figura terminata in corpore cœlesti. Auer. in phys. 2. tex. 18. c. 26. col. 2.

Geometria principia omnia non sunt eadem numero: principia vero numerorum sunt eadē numero. Auer. 3. de cœlo. tex. 35. c. 94. col. 2.

Geometria tempore Platonis magnificabatur. Auer. 3. de cœlo. tex. 61. c. 103. col. 3.

Geometria excedit Astrologiam per cōfirmationem demonstrationis. Auer. 1. de ani. tex. 1. c. 108. col. 3.

Geometria ad Arithmetica proportionem est, ut puncti ad unitatem. Alex. de Ales in 1. metaph. c. 8. col. 2.

Gerachidem lapis est nigri coloris, & probatur eius veritas,

quia homo gestans lapidem non infestatur a muricis, & vespiis; & si melle sit vnctus, ori inclusus, facit iudicare bene opiniones, & cogitationes, amabilemq; reddit. Alb. mag. 2. de miner. trac. 2. cap. 7. c. 140. col. 3.

Gergers duarum specierum est apud nos, milium vna, panicum alia. Est frigidum, & siccum, & exsiccat etiã sine mordicatione; minus nutrit, quam reliqua grana, & generat lepram. Alb. mag. de veget. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 8. char. 166. col. 3.

Germinare quædam non terra contenta possunt, sed abscissa, aut euulsa, vel recondita possunt, ut caules liliorum, & allia, & cæpæ, quia omnes alimentum intra se continent, nec certo, ac diffinito loco omnes oriuntur. Crescere autem vnumquodque potest, non eo quod in se continet alimentum, sed quod decoctum iam, & digestum illud pabulum est; continent quidem alimentum, sed tum augeri incipiunt, cum tempus ad id est, cuius ope id fieri potest. Aristot. problem. sect. 20. num. 20. char. 537.

Germina omnia vetusta multo nouellis nigriora sunt, & alia flauiora, quia nondum humor in ijs nigricat. Arist. de colorib. cap. 5. char. 885.

Gestus in arte poetica præstantior est insinuatione, ut enthemema, & exemplum in rhetorica. Auer. in top. l. 2. cap. 7. char. 261.

Gestus figuram posuit, quæ vel ad totum corpus pertinet, vel ad partem, & in hac re principes sunt oculi, quorum tum intentione, tum remissione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum significemus. Oris species mutanda non est. Dan. Barb. 13. rhet. cap. 1. c. 151.

Gignendi facultas tollitur ijs, qui a variisibus tenentur, siue homo, siue aliud est animal, quia varix flatu tralato fieri solet. Quocirca in vitis atræ bilis accommodata est: fit autem concubitus quoque cum flatu excursu, quamobrem si impetus ille agitur, cum varix exercet, semen non insuper excitatur, sed refrigeratur: inde fit, ut penis tentigo emarcescat. Aristot. problem. sect. 4. num. 21. char. 389.

Gingivæ carne constant, & intus dentes ossi coherent. parte vero penitiora particula pendet, alia viuigera, venæ applicata, Columella nomine: quæ si immodice humefacta intumescat, inflammaturque, vix nomine vocatur, & strangulat. Arist. de hist. anim. l. 1. c. 23.

Glacies si est congelatio humidæ, & frigidi: ignis est exhalatio calidi, & sicci. Arist. de generat. & cor. sum. l. 1. cap. 3. tex. 21. char. 428.

Glacies est aqua confecta a serenitate compactibili. Aristot. de mundo. cap. 3. char. 815.

Glacies est proportionalis aquæ calidæ; ambæ enim sunt aqua aliquid passa, & in confinio, hæc quidem aquæ, & aeris: illa aquæ, & terræ. Alex. Aphrod. in 1. natur. quæst. cap. 6. char. 2.

Glaciei diffinitio est congelatio corporis frigidi, & humidæ. Auer. 4. de cœlo. tex. 32. c. 120. col. 1.

Glacies habet aliquod simile poris alternatim se diuidentibus. Alb. mag. in 4. meteor. tr. 3. cap. 6. c. 129. c. 3.

Glaciati humoris color clarus est, quia est clari nutrimentum, & est parvæ rubedinis, eo quod ex substantia sanguinis eliquatus, & aliquid retinet coloris eius, quia non integre conuertitur ad similitudinem glaciei, nisi postquam incorporatur ei. Alb. mag. de anim. lib. 1. trac. 2. cap. 7. char. 9. col. 3.

Glacies est secundum naturam humida actu, sed per accidens sicca. Alber. magn. de anim. lib. 12. tract. 1. cap. 3. chart. 102. colum. 4.

Glaucoma accidit oculis celsis, & est siccitas oculorum, & senectibus; maxime accidit. Aristot. de gen. anim. 5. cap. prim. char. 267.

Glires latent in ipsis arboribus, & tunc vehementer pinguescunt, & mures Pontici generis. Aristot. de histor. anima. 8. cap. 17. char. 295.

Glis animal est notum, colore vario in dorso griseo, in ventre albo, de murium genere, succo pomorum vescitur, tota hyeme dormit, & pinguescit, æstate vigilat. Alb. mag. de ani. 22. trac. 3. char. 180. col. 3.

Gloriose se gerere inter eos, qui in dignitate præclara fortuna vtuntur, non est a generoso animo alienum: inter humiles vero inuidiosum. Aristot. 4. ethicor. cap. 3. char. 94.

Gloriosus est, qui plura quam adfint, sibi arrogat, aut scire fingit, quæ non nouerit. Aristot. magn. moral. 1. cap. 30. char. 304.

Gloriam magnam in se habere videntur pericula bellica. Eufrat. 3. moral. cap. 6. char. 141.

Gloria est illustris, & peruagata recte factorum, & permagnorum, vel in suos ciues, vel in rempublicam, vel in omne genus hominum fama meritorum. Boet. de definition. char. 652.

Gloria est clara cum laude notitia. Albert. mag. in topic. char. 241. col. 3.

Glutinum e tergoris bubuli lentore fit, & de piscibus nonnullis excoquitur. Arist. de hist. ani. 3. cap. 11. c. 90.

Glutis est auis tarda, & lingua longa. Alb. mag. de anim. lib. 23. cap. 24. char. 193. col. 1.

Gobio paruus pisciculus est, forma fere rotunda, squammis maculosis nigris depictus. Albert. mag. de animal. lib. 24. cap. 1. char. 197. col. 4.

Gostardi aues sunt gregatim volantes, in terra oua faciunt, raro fouent, sed falsum est foueri à buffonibus, sed modicus calor Solis sufficit eis: exeuntibus pullis a matre colliguntur, & ipsæ follicite propterantur in pastu. Alb. mag. de ani. l. 23. cap. 24. c. 192. col. 4.

Gothi, **Daci**, & **Sclaui** sunt albi propter frigus complexionale eorum, & quia corpora non sunt porosa, & locus frigidus est, & constringens corpora eorum, restat humidum multum in eis; & ob id augentur corpora eorum, & sunt carnosa, & phlegmatica; quia cum calor in loco digestionis generatus non possit euaporari propter corporis, & pororum restrictionem, reflectitur ad stomachum, & facit in eo humorem aqueum, ut in olla feruente, & fiunt corpora spissa, & vètres calidi sunt, & digestio bona, & corpora solida. Et ideo mulieres illorum difficulter parturiunt, & raro emundantur a sanguine menstruo, maxime quæ multum aquilonares sunt, & sanguinem sæpe de naribus emittunt, & raro concipiunt. Sed Germanæ mulieres multum concipiunt, difficulter pariunt, & raro emundantur a menstruis, quia frigus loci, & cōstrictio corporum eorum impedit euaporationem spirituum, & humoris, propter quod virtus earum fortis semper manet, & eas concipere facit multum, & quando non perfecte sunt emundatæ a menstruis. Audaces autem sunt, quia corpora earum semper sanguine, & spiritu abundant: ideo timent febres, & non ita vulnera, quia multam sanguinis abundantiam habent, & sunt hebetes, & stolidæ, quia virtutes animales non vigent, propter spissitudinem corporum earum. Est longa eorum ætas, moresque laudatissimi, sed aquilonarium mores lupini sunt propter cordium eorum calorem; leues autem sunt nimis Meridionales: Medij autem iustitiam colunt. Alb. mag. de nat. locor. dist. 2. cap. 3. char. 100. col. 2.

Gracocenderon est auis nigra, parum coitu vtens, semel tantum in anno. Albert. magn. de anim. lib. 23. cap. 24. char. 191. colum. 4.

Graculus est auis nigra coruini generis, magno rostro albo vbi coniungitur capiti: non comedit cadauera. Alb. mag. de anim. l. 23. cap. 24. c. 191. col. 4.

Gramen est piscis marinus, qui præter dispositionem piscium, oculum vnum habet in superiore parte capitis, quem semper tenet apertum. Alb. magn. de anim. lib. 24. cap. 1. char. 197. col. 4.

Grammatica est peritia eorum, quæ magna in parte a Poetis,

Poetis, ac rerum Scriptoribus dicuntur. Ammon. in Porphyr. char. 1. colum. 1.

Grammatices est scire confusiora de ipsis viginti quatuor literis; musices autem est docere cognitionem exactam, & perfectam de ipsis. Simplic. in prim. physicor. char. 79. colum. 3.

Grammatici, quia vocum figuras considerant, ideo octo orationis partes speculantur: philosophi autem, cum rem tantum contemplantur, sola nominis, & verbi speculatione indigent. Boet. introd. ad cat. fy. c. 61.

Grammatica sermone utitur, prout modus inflexionum, & constitutionum intellectus simplicis, & compositi, complexè designatiuus existit, simpliciter absque eo, quod sciat de significato, vtrum sit, vel non. Alb. mag. de prædicab. char. 2. col. 3.

Grana multa simul facilius putrescunt, quam rara, quia non sunt continua; & calor ab vnoquoque egrediens generare potest maiorem calorem, & sic putrescunt facilius. Alb. mag. in 4. meteor. tract. 1. cap. 9. c. 119. c. 2.

Grana, quæ cadunt de mense Martii, & Aprilis rotunda, & rara generantur ex causa mixta, idest ex vapore calido, magis quam niuis vapor; & minus frigida, quam grandis, & interius habens raritatem niuis, & non molliorem, quia frigus est super eam fortiter; exterius vero tendit in grandinis compactionem. Cum autem aliquantum conuertitur vapor ille ex grauitate subtile dilatatur, & frigus attrahit de magis calido subtili, & ideo efficitur acutum, mediisque temporibus generantur. Alb. mag. de pass. aeris. char. 118. col. 4.

Granatum duo genera pomorum habet: dulce, & acetosum, dulce naturaliter est calidum, & humidum, & acetosum est frigidum, & siccum: acetosum temperat coleram, & prohibet cursum superfluitatum ad viscera. Balaustra eorum faciunt coherere vulnera ob eorum caliditatem, & bonum nutrimentum conferunt, sed parum nutriunt. Alb. mag. de veget. lib. 6. tract. 1. cap. 22. char. 156. col. 2.

Granatus est de genere carbunculi, similis floribus maiorum granatorum; & est etiam alius habens colorem violarum, & lætificat cor, & pellit tristitiam. Alb. mag. 2. de miner. ex tract. 2. cap. 7. c. 140. col. 3.

Grando fit maxime in locis temperatis. Aristot. meteor. pri. sum. 3. cap. 2. char. 477.

Grando est glacies. Arist. meteor. 1. su. 2. cap. 2. char. 477.

Grandines fiunt vere, & autumno maxime, & maturationis fructuum tempore: hyeme rarius; & quando minus fuerit frigus, & maxime in locis temperatis. Aristot. meteor. pri. sum. 3. cap. 2. char. 477.

Grandinis causa, & generationis eius est, cum expulsa fuerit nubes in superiorem locum, magis existentem frigidum, propterea quod desinunt ibi refractiones radiorum a terra, & veniens illuc aqua congelatur, propter quod ex estate magis, & in tepidis regionibus maxime fiunt grandines, quia calidum amplius pellit nubes a terra. Arist. meteor. pri. su. 3. cap. 2. c. 477.

Grando non fit in valde altis. Arist. meteor. prim. sum. 3. cap. 2. char. 477.

Grandines magnæ sunt, quæ figuris non sunt rotundæ, quia congelatæ sunt circa terram. Quæ autem eminus feruntur, quia longe feruntur, circumfractæ fiunt, & figura rotundæ, & magnitudine minores. Aristot. meteor. pri. sum. 3. cap. 2. char. 478.

Grandines minus fiunt æstate, quam vere, & autumno, magis tamen quam hyeme; quia æstate aer est siccior, in vere autem adhuc humidus, at in autumno iam humectatur: & propter eandem causam aliquando in maturatione fructuum fiunt. Aristot. meteor. prim. sum. 3. cap. 2. char. 479.

Grandinis, & niuis generatio differunt: quia si a nube calidissima statim exit totus calor, fit grando: si paulatim, nix. Alb. mag. 2. meteor. tract. 1. cap. 16. c. 87. col. 2.

Grando generatur per se ex nube calidissima, & per consequens altissime ascendente, vt pinguis vapor eleuari potest, in media scilicet frigidissima aeris regione: per accidens autem, si frigus repressum ab alto occurrit vapore eleuato, tunc in inferiore aeris regione fit. Alb. mag. 2. meteor. tract. 1. cap. 24. c. 88. col. 1.

Grando in quocunque loco generatur, vbi nubes calidissima inuenit frigus ad se expulsum: nam in omnem sui partem cum vndique frigori sit aperta, excipit illud, & sic grando generatur, quod nullis alijs humidis impressionibus accidit. Alb. mag. in 2. mete. tra. 1. c. 24. c. 88. c. 2.

Grando sæpius in vere generatur, quia in æstate, & autumno, quia in æstate sol maiorem humorè consumit, quam eleuet; & in autumno tantum exsiccauit Sol in estate, vt autumnus non possit præbere aptam materiam. In vere autem calor inuenit in superficie terræ natans humidum, quod frigus hyemis induxit tunc ex pluuijs, tunc ex conuersione aeris in aquam, tum exprimendo ex terræ; & tunc agit in humidum, & facit multam materiam vaporum humidorum. Alb. mag. in 2. meteor. tract. 1. cap. 25. c. 88. c. 2.

Grandinis materia nubes est calidissima ex caliditate accidentali calidissima, fracta ex solis radijs, quando eleuabatur; quia si esset calida per se, non conuertetur subito, nec congelaret. Alb. mag. in 2. mete. tr. 1. c. 26. c. 88. c. 2.

Grandinis materia cum sit nubes, & aquosa multum, bene recipit calidi impressionem, & male retinet. Frigus autem bene retinet tribus causis: primo quia aqua frigiditas naturalis est: secundo ex natura humiditatis quilibet impressionem bene recipit: tertio, quia vbi que patet nubes calido dissipante eam. Alb. magn. in 2. meteor. tract. 1. cap. 26. ch. 88. col. 3.

Grando non solum mortificat ea, quæ percutit, sed etiam impedit fertilitatem anni sequentis ob frigus multum, quod in grandine est. Alb. magn. in 2. meteor. tract. 1. cap. 26. char. 88. col. 4.

Grando cadens est liquefscens, & non sicca, quia cadens pertransit per regionem hanc inferiorem calidam propter reuerberationem, & liquefit extrinsecus. Alber. mag. de passio. aeris. c. 118. col. 3.

Gratiarum proprium est, vt ei, qui nobis gratificatus est, vicissim inferuiamus. Arist. 4. ethic. cap. 5. c. 120.

Gratia est, per quam, qui possidet, dicitur gratiam tribuere indigenti, non pro re aliqua, nec vt aliquid ipsi tribuenti superpetatur, sed vt aliquid illi. Arist. rhet. 2. c. 87.

Gratia magna est, quam aut valde indigentibus, aut magnarum rerum, aut difficiliu, aut in tribus eiusmodi, aut solus, aut primus, aut in primis. Arist. rhet. 2. c. 87.

Gratia est, aut quia hoc, aut quia tantum, aut quia tale, aut quando, aut vbi. Arist. rhet. 2. c. 88.

Gratia est anime motio, qua referre beneficium cupimus ei, a quo acceperimus. Eustr. 2. ethic. cap. 1. c. 92.

Gratia est (vt eam Tullius definit) in qua amicitiarum, & officiorum alterius memoria, & alterius remunerandi voluntas continetur. Alber. magn. ethicor. 5. tract. 3. cap. 3. char. 64. col. 4.

Græue quot dicitur modis.

Græue omne, aut durum est, aut molle. Aristoteles 3. de celo. cap. 1. tex. 13. char. 336.

Græue, & leue dicitur simpliciter, & secundum comparationem. Arist. 4. de celo. cap. 2. tex. 3. ch. 360.

Græue, & leue duobus dicitur modis. Vno modo græue est, quod habet quantamcunque inclinationem ad locum deorsum. Alio modo, quod habet excessum ad inclinationem. Sic etiam est leue, vel velox, quod quantamcunque habet inclinationem sursum, & quod habet excessum motus. Arist. ex 10. metaph. ex su. 1. cap. 2. tex. 3. c. 194.

Græuitatis nomen diuersimode dicitur de elementis in locis suis, & de alienis. Auerroes 4. de celo, tex. 39. char. 121. colum. 2.

Græue

Græue quid est.

Græue est, quod ferri natum est ad medium. Aristot. pri. de celo. tex. 17. c. 249. Idem Aristot. physic. 4. cap. 8. tex. 42. char. 89.

Græuissimum est, quod omnibus substat, quæ feruntur deorsum est. Arist. pri. de celo. tex. 17. char. 249.

Græuitas infinita esse nequit. Arist. 1. de celo. te. 15. c. 260.

Græue simpliciter est, quod deorsum fertur, & ad medium. Arist. 4. de celo. cap. 2. tex. 6. char. 361.

Græue & leue ad aliud est, quod duobus habentibus græuitatem, atque molem æqualem, deorsum alterum altero velocius fertur. Arist. 4. de celo. cap. 3. te. 6. c. 361.

Græue quid sit, & quid leue, qui non dicunt esse vacuum, nihil determinant. Aristot. 4. de celo. cap. 3. tex. 15. char. 363.

Græuis & leuis motus primus est in substantia. Arist. 4. de celo. sum. 2. tex. 24. char. 368.

Græue simpliciter est, quod omnibus subsidet. Arist. 4. de celo. sum. 3. cap. 1. tex. 26. char. 369.

Græue & leue dicitur etiam illud, cui vtraque insunt, quia supereminet quibusdam, & substat alijs, vt aer, & aqua: non enim simpliciter aliquod eorum est leue, aut græue; terra enim ambo leuiora, nam supereminet: igne vero græuiora: substat enim ipsorum quantauis fuerit particula. Ad seipsa vero simpliciter, vnum quidem græue est, aliud leue: aer enim, quantumcumque sit, supereminet aquæ, & aqua quantumcumque sit, substat aeri. Aristotel. 4. de celo. sum. 3. cap. 1. tex. 27. char. 369.

Græue & leue, nec actiua, nec passiuæ sunt. Aristot. 2. de gener. & cor. sum. 1. cap. 2. tex. 8. char. 425.

Græuitas est qualitas non secundum quantitatem, sed secundum qualitatem. Simplic. in prædic. char. 32.

Græuitas non est de numero eorum, quæ habent rationem ad aliud, sed est qualitas ipsa per seipsam corporibus inexistens. Ioan. gram. in 4. physic. in digress. tex. 83. c. 101. col. 1.

Græuitas est causa efficiens motus deorsum. Ioan. gram. in 4. physic. tex. 83. c. 101. col. 1.

Græuitas & leuitas sunt numerata in tactu. Auer. prim. phys. 7. tex. 12. c. 144. col. 2.

Græue omne simpliciter est græuius alio, non, vt terra, aut aqua, sed vt græue simpliciter. Auer. 3. de celo. sum. 1. tex. 9. c. 83. col. 4.

Græuitas & leuitas numerantur in prædicamento quantitatis secunda intentione, sunt enim quantitates naturales: sed collocantur sub accidentalibus quantitibus: quia græuitas, & leuitas diuiduntur eadem diuisione, qua magnitudo diuiditur. Auer. in 5. metaph. phys. tex. com. 18. char. 59.

Græuius semper non est id, quod densius, & durius est: quia plumbum est græuius ferro, & tamen ferrum & durius & densius est plumbo. Alb. mag. in 4. physic. tract. 2. cap. 10. char. 51. col. 2.

Græuitas, quam habet corpus in suo loco, est æquiouoca ad grauitatem, quam habet extra locum suum. Alb. mag. in 4. de celo. tract. 2. cap. 8. char. 58. col. 2.

Græuis, & leuis forma non est principium motus, vt agens motum, sed vt quo mouens mouet. D. Thom. in 5. de celo. lect. 7. tex. 28. c. 61. col. 3.

Græuitas, & leuitas sunt secundum virtutem qualitates, sed quia fundantur in quantitate, aliquo modo quantitates possunt vocari. Alex. de Ales in 5. metaph. tex. 18. c. 134. col. 3.

Græuim proprietates, & in quo prædicamento est græuitas.

Græuitas si non est infinita, nec horum corporum vllum infinitum erit, quia corporis infiniti græuita-

tem infinitam esse oportet: & eadem ratio est de leuitate. Arist. 1. de celo. tex. 46. char. 258.

Græuia suapte natura ad centrum peruoluuntur. Ammon. in Porph. char. 2. col. 1.

Græuitas si addita non facit motum celeriore, nec ipsius motus deorsum causa erit ipsamet græuitas. Simplic. in 4. physic. tex. 74. char. 248. col. 2.

Græue & leue est in prædicamento substantiæ. Auer. in 2. de ani. tex. 108. c. 148. col. 4.

Græuitatis contemplatio ad quem pertinet, & ut sumitur, ut causa.

Græuis & leuis contemplatio est propria sermonibus de motu. Arist. 4. de celo. cap. 1. tex. 1. char. 359.

Græuis & leuis proprietates non dixerunt Antiqui, sed tantum de græui, & leui ad alterum. Arist. 4. de celo. cap. 2. tex. 3. char. 379.

Græuia omnia, propter terram, græuia sunt. Simplic. in prædic. char. 14.

Græue fit secundum qualitatem, non secundum magnitudinem. Simplic. in prædic. char. 39.

Græuitas cum fuerit extra medium, est causa motus ad medium: cum fuerit in medio, erit causa quietis in medio. Auer. 2. de celo. tex. 43. char. 74. col. 4.

Græue est causa, quare terra stat in medio. Auer. 2. de celo. tex. 102. c. 77. col. 1.

Græue ut mouetur, & ad quem locum.

Græuia, & leuia mouentur violentia ad loca opposita, ad propria vero græuia deorsum, leuia sursum. Arist. physic. 8. cap. 2. tex. 28. char. 207.

Græuia feruntur ad similes angulos. Aristot. 2. de celo. sum. 4. cap. 4. tex. 190. char. 326.

Græue & leue, quia moueri potest aliquo modo naturaliter, dicimus. Arist. 4. de celo. cap. 1. tex. 2. char. 359.

Græue mouet sensum in multo tempore parum: acutum in pauco multum. Aristotel. de anima. 2. sum. 4. cap. 4. text. 86. chart. 636.

Græuia, & leuia, ideo in fine velocius mouentur, eo que appropinquantia ad proprium locum accipiunt semper perfectiorem speciem: & propter hoc si græue est, fit græuius; si leue, leuius, quod autem in fine fiat motus velocius non approbat Simplicius, fictionique simile illi esse videtur, nisi insensibilem fieri differetiam aliquis dixerit. Simplic. in prim. de celo. tex. 88. com. 86. chart. 40. column. 4.

Græuitas & leuitas sunt alijs qualitibus conuenientiores naturalibus corporibus, quia secundum has naturales motus fiunt, secundum quas specificantur naturalia corpora. Simplic. in 4. de celo. capit. 1. text. 1. chart. 101. column. 3.

Græuim proprius locus est inferior, leuium superior. Io. gra. 2. post. cap. 11. char. 65. col. 1.

Græuitas magis abundat in aqua, quam leuitas, contra in aere. Auer. pri. de celo. tex. 17. char. 7. col. 2.

Græue cum mouetur de potentia essentiali ad suum locum immediate non mouetur a generante, sed a sua forma. Auer. 3. de celo. tex. 28. c. 92. col. 2.

Græue aliquod quando mouetur aliquo spatio in quodam tempore, magis græue mouebitur in minori tempore eodem spatio. Auer. ex paraph. 1. de celo, tex. 1. chart. 129. column. 2.

Græuitas, & leuitas interdum mouet, interdum non; quia quandoque græue lenèque in potentia est sursum, & deorsum; ideo mouet ipsam, secundum quod est in potentia: quando vero sunt in propriis locis actu tunc non mouet. Auerroes ex paraph. 4. de celo. text. 27. chart. 152. colum. 2.

Græuia, & leuia mouentur in propria loca, nisi aliquid prohibeat,

prohibeat, quia ex forma accepta a generante, ipsa apta nata sunt inesse, & non alibi, ubi sunt sua generantia. Alb. mag. in 8. phy. trac. 2. cap. 4. char. 47. col. 2.

Grauitas in terra non est principium, vt moueat, sed vt moueatur. D. Th. in 2. phy. lec. 1. tex. 1. char. 16. col. 3.

Graue ut terra forma.

Grauitas, quæ est forma terræ, est causa motus terræ ad medium. Auer. ex paraph. 2. de cælo, tex. 102. chart. 143. columna 1.

Graue ut ad sonum pertinet.

Grauis sonum cur valet acute? quia maius, quod graue est, quippe tum vt graue obtuso, sic acutum acuto angulo simile habeatur. Aristotel. problem. sect. 17. num. 8. char. 512.

Grauiori e fidibus cur semper actus modulandi comittitur? quia magnum, quod graue est, itaque validum esse necesse est, & in magno paruum inest, & quidem duæ netæ in hyppate efficiuntur, si intercipiatur. Arist. probl. sec. 19. nu. 12. char. 513.

Graue in consonantia diapason graue quidem acuti antiphonum accipi potest, grauis vero acutum non potest: quia in utroque modulus vtriusque contentus est, sed si minus, certe in graui acutum est, maius enim hoc est. Arist. problem. sect. 19. num. 13. char. 513.

Grauitas vt ad mores pertinet.

Grauitas est inter morositatem, & delectationem medium, quæ circa conuersiones est. Arist. mag. moral. 1. cap. 26. char. 303.

Grauis non erga omnes, sed erga meritos consuecit. Arist. magn. moral. 1. cap. 16. char. 303.

Gressus longi, & tardi qui est, est tarditate molestus, perfectius, quoniam longe progredi efficac, tarde vero cogitabundum. Arist. physiog. cap. 10. char. 354.

Gressus breuis & tardi qui est non perfectius est, quoniam tarde progredi minime efficac. Arist. in physiog. cap. 10. char. 354.

Gressus qui longi, & celeris, minime molestus, perfectius, quoniam celeritas perfectium, longitudo vero non inefficax. Arist. in physiog. cap. 10. char. 354.

Gressus breuis, & celeris, non molestus, nō perfectius. Arist. in physiog. cap. 10. char. 354.

Griphes aues prodiderunt esse historiæ aquilam signantes in capite, rostro, & alis, & anterioribus pedibus, licet maioribus. In posterioribus leonem imitantur. in Hyperboreis montibus habitant, infestæ equis, & hominibus. Albert. magn. de animal. lib. 23. cap. 24. char. 192. col. 4.

Grues pugnare cum pigmeis dicuntur: non enim hæc fabula est, sed res certa. Aristot. de histor. animal. 8. cap. 12. char. 287. col. 1.

Grues lapidem tenere, vtilem ad auri probationem, falsum est. Arist. de hist. anim. cap. 12. char. 288.

Grues prudentia multa faciunt, loca longinqua petunt sui commodi gratia, volant alte, vt procul prospicere possint, & si vident tempestatem, se prosternunt in terram, & humi quiescunt. Ducem habent, & eos, qui clamant dispositi in extremo agmine, vt vox percipi possit. Cum consistunt, cæteræ dormiunt, capite sub ala condito, & alternis pedibus insistentes: dux autem capite detecto prospicit, & quid senserit, voce significat. Arist. de hist. anim. 19. cap. 10. char. 330.

Grues pugnant inter se tam vehementer, vt dimicantes capiuntur: hominem enim expectare potius, quam a pugna desistere patiuntur. Aristot. de histor. anim. 9. cap. 12. char. 333.

Grues senescentes effici nigriores aiunt. cuius effectus causa est, quod pennarum natura earum albicet, pluraque humoris lus senescentibus constituitur in penis, quam vt facilius putredini pateat. Arist. de gener. animal. 5. cap. 5. char. 280.

Grues cum pigmeis pugnare verum est. Albert. mag. de animal. 1. 7. trac. 1. cap. 6. char. 66. col. 2.

Grues a pigmeis venientes rectores non habent, quia non timent: sed ad pigmeos accedentes habent rectores, quia timent pigmeorum pugnam. Albert. mag. de anim. 1. 7. trac. 1. cap. 6. char. 66. col. 4.

Grues sapientia magna vtuntur in volando, & quiescendo non se transferunt ad loca remota. Albert. mag. de anima. 1. 8. trac. 2. cap. 4. char. 75. col. 4.

Grues sois propter terrestritatem nigrescunt in senectute, volant secundum ventorum flatum, castramentantur, & decima in ordine custodit excubias; lapides in pedibus leuant dum vigilant, vt lapsu lapidis excitetur vigil si dormit: & in lapsu lapidis omnes clamant, vigiles de somnolentia increpantes: dormientes caput sub alis ponunt: dum pascuntur, dux capite leuato speculatur, & si aliquod videt, clamat, & vltra Nilum cum pigmeis pugnant. Alb. mag. de animal. lib. 23. cap. 24. char. 192. col. 4.

Gubernaculum cur paruum existens, & in extremo nauigio tantas habet vires, vt ab exiguo temone, & ab hominis vnus viribus alioquin modice vtentis, magna nauigiorum moueantur moles? quia gubernaculum vectis est, onus mare, gubernator mouens est. Non mouet autem secundum latitudinem, vt remus, sed commotum mare accipiens inclinatur oblique. In extremo autem iacet, quia mouenti facillimum est ab extremo motum mouere. Prima enim pars citissime fertur, quoniam, vt in iis, quæ feruntur in fine deficit latitudo, sic ipsius cōtinui in fine imbecillissima est latitudo; imbecillissima autem ad expellendum facilis est. Et ob id in puppi ponitur gubernaculum, quoniam parua ibi motione facta, multo maius interuallum fit in vltimo, quia æqualis angulus semper maiorem spectat, & tanto magis, quanto maiores fuerint ille, quæ continent. Aristot. de mechan. num. 5. char. 784.

Gubernationum ciuitatum species collabuntur ex regia gubernatione in tyrannidem; ex optimatibus vero in paucorum potentiam; ex republica autem in populari statum. Arist. polit. 3. cap. 5. char. 571.

Gubernatio optima non est per leges, & literas, sed oportet gubernantibus vniuersalem rationem adesse. Arist. polit. 3. cap. 31. char. 592.

Gubernatores si plures sunt, sunt minus in gubernando corruptibiles, quam si vnus. Aristot. politicor. 3. cap. 11. char. 593.

Gubernationis pauciorum vna species est, in qua magnum habentes censum ad reipublicæ gubernationem recipiuntur. Alia est cum a paruo censu est magistratus habitas, & eligunt ipsi eos qui desunt: si ex omnibus, videtur esse optimatum: si e paucis, paucorum. Alia species est, cum filius patri succedit. Quarta, cum lex non dominatur, sed illi, qui regunt, & hæc correspondet tyrannidi. Arist. polit. 4. cap. 5. char. 613.

Gubernationis popularis prima specierum est, cum agricolæ, & mediocria possidentes rempublicam gubernant secundum leges. Alia est ob adhibitam electionem omnibus licere, qui prohibiti non sint per genus, vt possint tamen in otio esse; & in his leges prævalent. Tertia est, omnibus licere rempublicam gubernare, qui liberi sint, & in hac quoque lex dominatur. Quarta est, quæ posteris temporibus esse in ciuitatibus cœpit, in qua multitudo pauperum non leges dominantur. Aristot. politicor. 4. cap. 6. char. 614.

Guberna-

Gubernationes populares tutiores sunt, & diuturniores, quam paucorum potentia. Aristot. politicorum lib. 4. cap. 11. char. 625.

Gubernatio popularis tutior est, & minus subiacet seditioni quam paucorum. Nam in paucorum gubernatione duæ seditiones oriuntur; vna inter seipos; alia ad populum. In populari gubernatione vna tantum seditio fit ad paucorum potentiam, at inter se non accidit seditio in populo. Arist. polit. 5. cap. 1. char. 645.

Gubernationis vnus, & Reipublicæ fere mutationum principia eadem existimanda sunt. Per contumeliam enim, & per metum, & per contemptum insurgunt plerique subiectorum aduersus dominantes, & quandoque per ablationem rerum, & fines sunt opes, & honores; vt, & in regnis quandoque in corpus dominantis insurgitur, & quandoque in ipsam dominationem. Aristot. politic. 5. cap. 10. char. 675.

Gubernator a nauis separatur, quia operatur, & vt homo, & vt gubernator. ipsius operationes, vt gubernatoris, sunt a nauigio inseparabiles; vt hominis, separabiles. Ioan. gram. in 1. de anima. tex. 14. c. 9. col. 4.

Guesseles vocantur mures, quorum sterco habet mulchi odorem, & eundem odorem habet pelvis muris; est in dorso flauus, in ventre albus, in pratis habitans. Alber. mag. de animal. lib. 22. tract. 2. cap. 1. c. 180. col. 3.

Gugulus enat ouum in nidis aliarum auium, & non cubat illa, sed aues illæ cubant, & citius nascitur gugulus, & tunc non amplius cubat oua propria, sed cibatur pullum guguli; & de ouis illius auis sunt opiniones, sed verior est, quod gugulus frangit ea, & sorbet. Alb. mag. de anima. lib. 8. tract. 2. cap. 1. char. 77.

Gula est pars posterior colli, quatum interius carnum spinæ præiacet. Arist. de histor. animal. 1. cap. 12. c. 23.

Gula intra collum est, ab angustia, & longitudine nuncupata, cui comes est arteria obtinens priorem locum in omnibus ijs, quæ eam habere naturæ placuerat: omnia autem habent, quibus pulmo est. Aristot. de histor. anima. 1. cap. 16. char. 26.

Gula ab ore dependet continua tum spinæ tum arteriæ nexu fibrarum; & per septum transversum in ventriculum finit, carnis speciem referens, & pariter distendi in longum, & latum habilis. Arist. de histor. anima. prim. cap. 16. chart. 31.

Gula paucis in piscibus inest, vt congruo, anguillæ hisq; exigua. Arist. de histor. anima. 4. cap. 17. c. 62.

Gula in iis, quæ ea prædita sunt, ad ventrem perfertur, transiens septum transversum. Arist. de hist. anima. 2. cap. 17. char. 62.

Gula est, qua cibus, & potus deuoratur, constatque ex neruo, & carne: ex neruo quidem, quia extendi possit, cum cibus ingeritur: ex carne, vt mollis sit, & cedat, & non lædatur asperitate cibi descendens. Arist. de histor. anima. 3. cap. 3. char. 472.

Gula est oris hiatus, cui ad radicem vsq; linguæ, illi duo vasa feruntur, hoc ad thoracem, quod aspera arteria dicitur, per quam fit sonus, quia vox dicitur, & per inspirationem, & respirationem fit spiritus: alterum secus tendinem vsq; ad ventriculum, per quem fit ciborum aditus. Ioan. gram. in 2. de ani. tex. 88. c. 62. col. 2.

Gumma omnis inuenitur triplicis coloris; alba, citrina, & subcitrina: raro autem rubea, vel nigra; & alba est melior; & omnes sunt calidæ: operationes habent stipticas, conglutinatiuas, & exsiccativas. Alber. mag. de veget. lib. 6. tract. 1. cap. 21. char. 156. col. 1.

Gummæ cum primum in ventribus plantarum sint calli, procedunt ab arboribus distillando, & coagulantur actione frigoris, cum aerem attingunt. Albert. mag. de veget. lib. 4. tract. 4. cap. 2. char. 145. col. 4.

Gummæ omnes habent virtutes ab arboribus, ex quibus stillant, & ex ardore solis cum feruore ebulliunt. Alb. mag. de veget. lib. 6. tract. 21. ch. 156. col. 1.

Gummi calidum stillando procedit. Aristot. de plant. 1. cap. 2. char. 396.

Gustum acutiorem habet homo, quia est quidam tactus, & hunc sensum certissimum habet homo. Arist. de ani. 2. su. 4. cap. 5. tex. 94. c. 638.

Gustus est quidam tactus. Aristot. de anim. 2. sum. 4. cap. 5. tex. 94. char. 638.

Gustabile, tangibile quoddam est, & ob id non est sensibile per medium extraneum corpus. Arist. de anim. 2. su. 4. cap. 6. tex. 101. ch. 640.

Gustabile corpus, in quo est sapor, est in humido, vt in materia. Arist. de ani. 2. su. 4. cap. 6. tex. 101. ch. 640.

Gustabile cum sit humidum, necesse est sensorium ipsius, neque humidum esse actum, neque non potens fieri humidum. Aristot. de anim. 2. sum. 4. cap. 5. text. 104. char. 641.

Gustus a gustabili patitur, vt gustabile est. Arist. de ani. 2. su. 4. cap. 6. tex. 104. ch. 641.

Gustare non potest lingua, nec sicca existens, nec multum humida. Aristot. de anim. 2. sum. 4. cap. 6. text. 104. chart. 642.

Gustus fit primi humidi, vt cum quis prægustauerit fortem saporem, gustet alterum, vt ægrotantibus amara omnia videntur, quia lingua plena est huiuscemodi humiditate. Aristot. de anim. 2. sum. 4. cap. 6. tex. 104. char. 642.

Gustus est, vt tactus quidam alimenti. Arist. 3. de anim. su. 3. cap. 1. tex. 63. char. 670.

Gustatu parum, intenperantes vt videntur. Aristot. 3. ethic. cap. 10. char. 74.

Gustus officium est internoscere dulcia ab acerbis. Alex. aphr. de sens. & sens. ex sec. 1. tex. 3. c. 5. col. 3.

Gustus, & tactus, non per medium fiunt extrinsecum, neque per tantum interualli sua obiecta sentiunt, sed tangendo ea percipiunt. Alex. aphr. de sens. & sens. ex sect. 5. tex. 82. ch. 28. col. 4.

Gustus, & tactus nullo intermedio fiunt, gustus enim est quidam tactus. Alexand. aphrod. in 1. de ani. cap. 17. char. 37. col. 1.

Gustabile nihil est, quod extra humidum est. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 17. ch. 37. col. 1.

Gustus organum, lingua est. Alex. aphr. 1. de ani. cap. 17. char. 37. col. 1.

Gustus est, quasi quidam motus, quia gustus est alimenti sensus. Them. in 3. de anim. cap. 75. text. 63. char. 91. colum. 2.

Gustabile licet sit siccum, non fit gustus sensibilis iuxta saporem, nisi humefactum. Simp. in 2. de anim. tex. 100. char. 42. col. 1.

Gustus licet humidum, vt humidum, non percipiat; tamen sine humido sentit. Simplic. 2. de anim. text. 14. char. 41. col. 4.

Gustus cum tactu compræhenditur. Simp. 3. de anim. ex sect. 1. tex. 124. c. 47. col. 4.

Gustus confert animalibus ad ipsum esse. Simp. 3. de ani. ex sect. 2. tex. 64. c. 84. col. 3.

Gustus non per se est tactus, sed sine tactu non est. Simp. 3. de ani. ex sect. 2. tex. 64. c. 94. col. 3.

Gustus nutritia iudicat, quibus semper indiget animal ad ipsum esse, ob continuum particularum defluxum. Simp. 3. de ani. ex sect. 2. tex. 64. c. 84. col. 4.

Gustus passiuas qualitates percipit, non per se, sed vt sapidus. Simp. in 3. de ani. ex sect. 2. tex. 68. ch. 86. col. 1.

Gustabiles qualitates non sunt in omnibus corporibus, aqua enim caret sapore. Io. gram. in 2. de gen. & cor. tex. com. 7. char. 106.

Gustabile est nutrimentum animalium, & nutrimentum est simile animali. Auerr. de sens. & sens. l. ex Paraph. char. 192. col. 3.

Gustus non fit gustabilis per medium corpus extrinsecum, sed intrinsecum, quod est humor saluæ in ore,

ors, & lingua. Alb. magn. in 2. de anim. tract. 3. cap. 27. char. 27. col. 4.
Gustus non accipit speciem saporis denudatam a corpore saporoso. Alb. magn. in 2. de anim. tract. 3. cap. 27. char. 28. col. 1.
Gustus medium non ad esse, sed ad bene esse est humor salialis. Alb. magn. in 2. de anim. tract. 3. cap. 27. ch. 28. colum. 1.
Gustus est quædam species tactus, ideo elemento terræ attribuitur. Alb. mag. de sens. & sens. tract. 1. cap. 15. char. 9. col. 1.
Gustabile, vt gustabile, est humidum, ideo organum gustus humidum esse necesse est. D. Tho. in 2. de anim. l. 2. 1. tex. 104. ch. 42. col. 4.
Guttur est pars prior colli. Aristot. de histor. anim. 1. cap. 1. char. 23.
Guttur spiritus gratia animalibus datum est. Aristot. de partib. anim. 3. cap. 3. char. 43. 1.
Guttur habet duo paria musculorum, quæ ipsum ad in-

feriora attrahunt. Vnum est illud, quod gutturi, & epiglotti commune est. Alterum ex thorace veniens extenditur ad os laudæ, & cum gutture continuatur, trahendo illud inferius, & duo sunt musculi, qui gutturosi dicuntur apud gulam positi in transglutitione adiuuantes. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 2. cap. 14. char. 14. col. 4.
Guttur gracile, gibbosum, longum, futuram phthisim, vel hecticam pronunciat. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 1. 2. cap. 22. ch. 26. col. 2.
Guttur asperum, animi leuitatem, & oris loquacitatem significat. Alb. mag. de anim. l. 1. tract. 2. cap. 22. char. 20. col. 2.
Gutturis nodus si eminet, leuitatem indicat; non tamen indicat audacem, nec maleficum, sed tristem, & tristificum cum seipso declarat, & suspiciosum ad alios. Alber. magn. de anim. l. 1. tract. 2. capit. 22. char. 20. col. 2.

HABERE secundum plures dicitur modos: aut vt habitus, & dispositionem, aut aliam aliquam qualitatem, aut vt quantum, aut quæ circa corpus, aut in parte, aut vt partem, aut vt in vase, aut vt possessionem, aut vt vir vxoræ, & vxor virum, qui tamen alienissimus est modus. Arist. præd. tra. 3. ca. 5. c. 97.
Habere multipliciter dicitur. Vno modo, quod secundum suam naturam, vel inclinationem agat. Alio modo, in quo quid tanquam susceptiuo existit. Alio modo, vt continens ea, quæ contenta sunt in eo. Et prohibens secundum suum impetum, aliquid moueri, dicitur habere hoc ipsum, vt columnæ pondera superposita. Arist. in metaph. cap. 23. tex. 28. char. 111.
Habere quæ oportet dicere non est satis, sed etiâ necesse est hoc dicere, vt oportet, & ad hoc multum valet, vt oratio cuiusdam modi videatur. Arist. rhet. 3. c. 134.
Habere substantiæ ad substantiam relationem significat. Porphy. in prædicament. char. 25.
Habere tribus dicitur modis; in animo, vt habitus, in corpore, vt cicatrix; vel vt circa corpus, vt arma. Ammon. in prædicament. char. 102.
Habere est substantiæ circa substantiam amictus, hoc autem, vel circundatur, vt totum, vt amictus corpus; vel partem, vt digitum annulus. Ammo. in prædic. c. 103.
Habere est vox æquiuoca, quæ non solum vnum ex decem prædicamentis, sed etiam plura alia significat. Ammo. in prædicament. char. 126.
Habere prædicamentum propriæ substantiæ, circa substantiam amictus declarat. Ammo. in prædic. ch. 126.
Haberi continet habere, ideo non sunt duo prædicamenta, habere, & haberi. Simpl. in præd. char. 78.
Habere conuenit etiam rebus incorporeis. Simplicius in prædicament. char. 87.
Habere totum extrinsecus est, & adueniens circa nos fit. Simpl. in prædicament. char. 95.
Habere prædicamenti proprium est acquisibile, & separatum a substantia, & est corporale. Simp. in præd. c. 95.
Habere est medium quodam modo inter possidere, & disponere. Simpl. in præd. c. 95.
Habendi proprius modus est habere domum, possessionem, & similia. Alb. mag. in præd. c. 65. col. 2.
Habere a seipso duobus dicitur modis; vno secundum causam efficietem; secundo secundum causam formalem. Alb. ma. de intel. & intel. l. 1. tra. 1. & 2. c. 2. c. 50. col. 2.
Habere, & haberi cum faciant tantum vnam denominationem, ideo faciunt tantum vnum prædicamentum: Alex. de Ales in 5. metaph. cap. 28. c. 157. col. 2.
Haberi triplex. Aliud est haberi a subiecto, vt subiectum est, & hoc non facit prædicamentum, sed post prædicamentum, quia sequitur omne prædicamentum. Secundum est haberi a subiecto, vt passum est, & hoc facit prædicamentum passionis. Tertium est haberi ab agente, & hoc facit prædicamentum actionis. Alex. de Ales in 5. metaph. cap. 28. c. 157. col. 3.
Habitatores extremitatum habitabilium viuunt solum sensu. Auer. 7. ethic. cap. 5. c. 50. col. 1.
Habitantes terram, alij dicuntur simul habitantes; alij circulariter habitantes; alij coalternatione; alij oppositè. Alber. mag. de natur. loc. dist. 1. cap. 10. c. 97. col. 1.
Habitantes simul sunt, quorum habitatio secundum sensum latitudinis, & longitudinis vna est, licet secundum rationem sit diuersa. Albertus magnus de natur. loca. dist. 1. cap. 10. char. 97. colum. 1.

Habitatio simul in omnibus his locis est secundum sensum, quorum secundum sensum est vna loci in calido, & frigido, humido, & sicco proprietates ex eadem latitudine loci sensibilis, & quibus sensibilibus est secundum tempus, vnus Solis ortus, & occasus. Alb. magn. de natur. loc. dist. 1. cap. 10. c. 97. col. 1.
Habitant circulariter, qui cum latitudinē habeant vnam, longitudo non est vna & eadem. Albertus magnus de natur. loc. dist. 1. cap. 10. c. 97. col. 1.
Habitant cōterne, quorum vna est longitudo, latitudo aut diuersa. Alb. mag. de nat. loc. dist. 1. c. 10. c. 97. col. j.
Habitant oppositè, quorum vnus est paralellus secundum eandem latitudinem, sed non est eis longitudo vna, sed potius distant per maximam longitudinem, quæ potest esse per circulum, quod est, cum per totum semicirculum elongantur; tunc enim distant per longitudinem totam diametri, & conuertunt contra se pedes inuicem, ita quod diametri inferiori circuli paralelli peruenit ad caput, & per pedes, & per centrum semicirculi pertransit, & Antipodæ vocantur. Albertus magnus ibidem.
Habitatores inferioris hemisphærij non peruenerunt ad nos, non quod ibi nullus habitet, sed Oceani interiorum quantitas propter nimiam locorum distantiam transnauigari non permittit: sed si alicubi transnauigatum est, hoc fuit sub torrida, quia littora ibi secundum naturam sunt magis stricta. Albertus magnus de natur. loc. dist. 1. cap. 12. char. 98. colum. 2.
Habitationum radix est æqualitas, & temperamentum. Alber. mag. de natur. loc. dist. 1. cap. 6. c. 94. col. 1.
Habitudini bonæ, quæ est sanitas interfa, cur ægritudo potius quam mala habitudo opponitur? nisi quia circa idem, sanitas, & bona habitudo sunt, nec non ægritudo, & mala habitudo. Alex. aphr. in 1. nat. q. c. 9. c. 3.
Habitudō bona, & mala est circa ea, circa quæ est robur, & imbecillitas. Alex. aphro. in pri. nat. quest. cap. 9. c. 3.
Habitudō accepta in relatione differt ab habitudine sumpta in alijs prædicamentis, quia in relatione duarum rerum quidditas dicitur de qualibet, & respectu ad aliam: in alijs prædicamentis dicitur quidditas vnus duorum tantum ad aliud. Auerroes in epitom. metaphysicor. tract. 1. char. 169. colum. 4.

Habitus diuisio.

Habitus, qui sunt circa discursū, alij semper veri sunt, alij suscipiunt falsum, vt opinio, & ratiocinatio; veri autem semper sunt scientia, & intellectus. Aristot. poster. libr. 2. cap. 18. tex. 27. char. 287.
Habitus duos esse constat in omni contemplandi genere, & omni tum nobiliori, tum ignobiliori docedi via, quorum alterum scientiam rei appellasse, & alterum quasi peritiam quandam bene est. Aristot. de partib. anima. 1. cap. 1. char. 399.
Habitus dicitur vno modo, vt actio quædam habentis, & habiti, vt actus quidam, vel motus. Alio modo habitus dispositio dicitur secundum quam bene, & male disponitur dispositum, aut secundum se, aut ad aliud. Tertio dicitur habitus si est pars dispositionis talis: ideo & partium virtus habitus est quidam. Aristoteles 5. metaphys. cap. 4. tex. 25. char. 110.
Habitus ferini, & immanes, alij ex morbo, & infania contingunt, alij ex cōsuetudine. Arist. 7. eth. nic. c. 5. c. 168.
Habitus, qui ad intelligētiam pertinent, alij semper veri, alij non semper, vt opinio, & ratiocinatio; veri semper scientia & intellectus. Them. in 2. post. c. 37. c. 13. col. 2.
Habitudinum, alix simul sunt cum subiectis, vt dextrum & sinistrum in partib. animalis; alix manentibus subiectis, eadem deserūt subiecta, vt dextrum secundum stationem: alix sunt, quæ magis accidunt: alix, quæ corruptis subiectis permanent. Simpl. in prædic. char. 45.
Habitus alius est, qui coniungitur cum ipso habere, O o 2 vt

ut acceptio cum accipere; alius, qui dispositio permanens appellatur. Simp. in prædicam. ch. 96.

Habitudo alia est illius, quod est in ipso, & secundum se; alia alicuius ad alterum; tertia alterius ad seipsum. Simp. in prædicam. char. 96.

Habituum alij semper sunt veri, alij aliquando falsi; veri semper, scientia, & intellectus. Alb. magn. in post. ch. 218. colum. 2.

Habituum alius est corporalis, alius animalis. Alb. magn. ethicor. 5. tract. 1. cap. 1. ch. 57. col. 1.

Habitus alij naturales, alij non naturales sunt. D. Thom. ethic. 7. l. 5. ch. 120. col. 4.

Habitus alius est propter purum speculari, & hic est speculatiuus, alius propter agere, & hic est actiuus, alius est propter operari, & facere, & hic est factiuus. Alex. de ales in 2. metaph. c. 36. col. 1.

Habitus quidam est, cuius finis est recte speculari, & hic est speculatiuus, alius, cuius effectus est recte agere actione manente in agente, vel temperate se habere, & hic est habitus actiuus, & est habitus directiuus actionis transeuntis in exteriorem materiam, quæ operatio vocatur factio, qualis habitus est ars. Alex. de ales 11. metaph. ch. 315. col. 3.

Habitus quid est, & quæ eo priuari dicuntur.

Habitudo est, quod consequitur ad aliud, ita quod illud tangit. Arist. metaph. su. 4. cap. 4. c. 241.

Habitudo illi sunt, quibus vel bene, vel male ad affectus nos habemus. Arist. 2. ethic. Nicom. cap. 5. ch. 37.

Habituum principij tantum facultas in nobis est: singulorum autem additio non nota est; at quia erat in nostra potestate, & vti, & non vti, ideo, & habitus in nostra sunt potestate. Aristoteles 3. ethicorum, capit. 5. char. 64.

Habituum habens omne operatur per ipsum, nisi aliqua impediat earum, quæ actiones impedire solent, ablatio cum quodam motu facta, Alex. aphrod. in 3. nat. quæst. cap. 12. char. 11.

Habituum, quod susceptivum est, idem valet in omni genere, quod negatio, & priuatio, Alex. aphrod. in 2. de anim. cap. 24. ch. 45. col. 3.

Habitus priuationibus sunt notiores. Ammon. in lib. de interp. char. 53.

Habitus medius datur inter virtutem, & vitium. Eust. 5. ethic. cap. 10. char. 257.

Habitus si ad absolutam, & vniuersalem facultatem respicias, perfectio nuncupatur, si ad operationem, ac productionem, actus, facultas, & potestas. Eustrat. 6. ethicor. cap. 1. char. 257.

Habituum operationum virtutum, quæ ex ipsis procedunt, ne prodeant causæ sunt, & ideo ut causæ natura sunt prioris operationis, at ut ad nos attinet, operationes priores, quam habitus habentur, quia sensu percipiuntur: operationes enim in rebus existunt, circa quas versantur, at res sensibus expositæ sunt: & ita fit, ut res, in quibus operationes suas exercent habitus, cognitione nobis habituū afferant. Eust. 6. ethic. c. 10. c. 129.

Habituum fines, & operationes idem sunt. Aspas. 7. ethi. cap. 12. char. 493.

Habitus sunt qualitates permanentes, ex quibus operationes proficiuntur. Aspas. 8. ethic. cap. 5. c. 415.

Habitus est altissime posse conspiciere vnâquamque conclusionem ex quibus propositionibus illata est. Ioan. gra. in 1. post. cap. 9. ch. 26. col. 4.

Habitus est habitudo corporis ad ambiens ipsum, vel partem sui, dum fuerit ambiens motum ad motum ambiti ab eo. Et ille est duarum specierum, naturalis, ut cortex arboris, artificialis, ut indumentum. Auerro. epitom. in logic. c. 343. col. 1.

Habitus est prior priuatione in re, quæ caret habitu,

Auerroes in physic. 4. tex. 67. char. 72. col. 3.

Habituum describere accidit in quibusdam locis per negationem priuationis. Auerro. physic. 8. cap. 27. chart. 166. colum. 1.

Habitus est dispositionis firma, & non facile permutabilis accetio. Boeth. in prædic. ch. 156.

Habitus ab habendo dicitur, quia ab aliquo immutabiliter, vel difficile mutabiliter habetur. Boeth. in prædicam. char. 175.

Habituum priuari dicuntur, quæ habere, & eo carent, aut habere potuerunt, & non habent. Boeth. in prædicam. chart. 196.

Habitus ideo dicitur, quia ex diurnitate habendi in naturæ similitudinem vertitur. Boeth. in topicor. Cic. lib. 5. chart. 838.

Habitus dicuntur, quia tunc habeantur adeptione perfecta, & quia tunc potentia, quæ ante nutabat in actu, & fluctuabat, stat in ipsis, ut in forma proficiente, & perfecta ad operationes illius potentia. Alb. mag. in prædic. ch. 53. col. 1.

Habitus est corporum, & eorum, quæ circa corpus sunt adiacentia, secundum quam alia dicuntur habere, alia haberi. Albertus Magnus in sex prædicamen. char. 76. colum. 2.

Habitus, & dispositio sunt ad aliquid generice accepta, at secundum species sunt qualitates. Alb. mag. in prædicamen. char. 57. col. 4.

Habitus proprium est, quod omni soli, & semper accidit, quod in pluribus semper fit. Alb. magn. in sex prædicamen. char. 76. col. 4.

Habitus est forma, quæ non inest habenti, nisi sit cum eo, quod actu habetur. Alb. mag. in 6. præd. c. 76. col. 4.

Habitus est, quo quis aliquid agit, cum voluerit. Albert. mag. in top. ch. 261. col. 2.

Habitus, & forma confusa in genere est eadem, & non eadem cum forma speciei: eadem est quodammodo, ut est essentia quædam, non eadem, secundum esse. Alb. mag. in 1. phy. tract. 3. cap. 3. c. 9. col. 1.

Habitus innaturalis est ille, qui transponit animal extra perceptionem sensus, & quod sentit contrarium illi habitui innaturali, mouet tristitiam, & quod conueniens est ei, mouet delectationem: ideo delectationes fornicatorum, & potatorum tristitiæ sunt, sicut delectationes ærotantium tristitiæ sunt. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tract. 2. cap. 4. c. 43. col. 4.

Habitus prauus est, qui impedit sequi bonum. Alb. mag. ethic. 7. cap. 2. c. 82. col. 3.

Habitus omnes distinguuntur per obiecta, ex quibus speciem habent. D. Thom. in 1. de gener. & corrup. ex proem. char. 1. col. 1.

Habitus medius in omnibus laudabilior est. D. Thom. ethic. 2. cap. 11. ch. 34. col. 4.

Habituum definiri oportet per actum, & actus per obiectum. D. Tho. ethic. 2. cap. 7. c. 29. col. 2.

Habitus non est nisi regula regulans potentiam respectu illius actus, qui educitur a potentia. Alex. de ales in 2. metaph. ch. 36. col. 1.

Habitui practico est essentiale, quod sit habitus extensus, & perfectio potentia sub quadam extensione: sed aliquando habitus practicus est propter perfectionem rei operata, aliquando propter perfectionem appetitus, & primus habitus est factiuus, secundus est actiuus. Alex. de ales in 2. metaph. ch. 36. col. 1.

Habitus dicit rem suam per potentiam, opus vero per actum: ideo ut potentia est per actum, sic habitus est propter opus. Alexan. de ales in 9. metaph. tex. 16. char. 271. colum. 1.

Habitus est principium effectiuum respectu actus, sed forma, & essentia respectu ipsius esse sunt principium formale non effectiuum. Alex. de ales 12. metaph. tex. 15. ch. 333. col. 4.

Habitus

Habitus primorum principiorum, nec est pure naturalis, nec pure acquisitus, sed partim ab intra, partim ab extra. Thom. de Vio in post. char. 229. colum. 2.

Habitus in quibus, & de quibus dicitur, & quæ necessaria sunt, ut sit habitus.

Habitibus presentibus nil generatur amplius, sed iam est. Arist. 1. de gener. & corrup. cap. 4. tex. 55. c. 409.

Habitus si esset habitus, in infinitum procederet. Arist. 5. metaph. cap. 20. tex. 25. char. 110.

Habitus virtutum esse potest, ut & si adsit, nullum tam bonum efficiat: id, quod in dormiente, vel in ociofo homine videri licet. Arist. 1. ethic. cap. 8. c. 17.

Habitus ex similibus operationibus fiunt, ex earumque differentia; habitus quoque consequuntur; non enim parum refert, ab adolescentia sic, vel non sic statim assuescat aliquis: sed quam plurimum, imo totum in eo consistit. Arist. 2. ethic. cap. 1. c. 32.

Habitus contrarius sæpe ex contrario, & sæpe ex subiectis rebus agnoscitur. Arist. 5. ethic. cap. 1. ch. 109.

Habitus sunt, unde bene, vel male erga affectus, atque potentias se habemus. Arist. mag. mor. 1. cap. 8. c. 282.

Habitus omnis gratia operationis fit, quæ ab ipso prouenit. Alex. aphrod. in 3. natur. quæst. cap. 2. c. 11.

Habituum ut in artibus, & actionibus acquirimus, sic etiã circa virtutes acquirimus habitus. Alexander aphrod. in 4. natur. quæst. cap. 29. char. 23.

Habitus nomen de solis animatis dicitur. Ammonius in prædica. char. 84.

Habituum quis habere dicitur, cum habet, quod est natum habere, quando, & in ea parte. Ammon. in præd. c. 108.

Habitudo de se non habet naturam subsistendi; sed necesse est esse in eo, quod suo proprio caractere differt. Simpl. in prædicamen. char. 43.

Habitudo non solum in sensibilibus, sed etiam in intellectualibus, ac etiã in incorporeis, quæ post intellectuales sunt, est maxime opportuna. Simpl. in præd. c. 44.

Habitudo durat per quoddam tempus, postea cessat, ut in puero, vel pupillo vsque in decem & octo annos. Simpl. in prædicamen. char. 44.

Habitus perfectior non consistit ex solis theorematibus, sed etiam ex natura, & consuetudine. Simpl. in prædicamen. char. 76.

Habitus vnusquisque opus proprium efficere oportet, quo habere perfectionem suam queat. Eustrat. libr. 6. ethicor. cap. 1. char. 271.

Habitus non sunt in causa mediocri, cum sine suo priuantur, sed rerum ipsarum natura constituta instabilis est. Eustr. 6. ethic. cap. 3. chart. 283.

Habitus virtutum, & vitiorum acquiruntur consuetudine passionum laudabilium, aut illaudabilium. Auerr. phys. 2. tex. 19. char. 146. colum. 4.

Habitus, ut sit, tria esse necesse est; is qui habet; res, quæ habetur, & habere; nam videre distat ab eo, qui videt, & a visu. Boet. in prædicam. char. 196.

Habitus prouenit a comparatione extrinsecorum ad totum subiectum. Alb. mag. in præd. c. 88. col. 1.

Habituum quæ insunt, antequam agant, sunt in potentia. Alb. mag. in 9. metaph. tract. 3. cap. 2. ch. 139. colum. 4.

Habitus omnis ex actu cognoscitur. Albertus magnus ethic. 6. tract. 2. cap. 9. c. 72. col. 3.

Habitus scientificus nunquam generatur, nisi cognoscatur prædicatum conclusionis per se inesse subiecto ex præmissis. Thom. de Vio in poster. char. 192. colum. 2.

Habitus ut se habet ac ceteras qualitatis species, & ad id, quod habitum induit.

Habitus differt à dispositione, quia habitus permanentior, & diuturnior est dispositione. Aristoteles

prædic. tract. 2. cap. 4. chart. 78.

Habitus, & dispositiones cum sint singularia, non sunt ad aliquid. Arist. præd. tract. 2. cap. 4. c. 85.

Habitus si debet fieri ex priuatione, debet redire in materiam primam. Aristoteles 8. metaphysicorum, cap. 7. chart. 120. colum. 4.

Habituum, & priuationem eodem instrumento cognoscimus. Them. in 4. phys. tex. 118. c. 44. col. 1.

Habitus refertur ad id, quod habitus indui potest; & dispositio, ad disponibile. Simpl. in prædic. char. 42.

Habitudo necessaria est, nihil enim dispositiuum, sine habitudine tractari potest. Simp. in prædicamen. char. 44.

Habitus, & dispositio non sunt duæ species, sed tantum vna. Simpl. in prædicamen. char. 60.

Habitus distinctus est a naturali potetia; nam ille est perfectus, hæc imperfecta: vnum illorum est impartibile, aliud partibile; & alterum præcedit in participatione specierum, alterum consideratum iam est in participationibus specierum. Simpl. in præd. c. 65.

Habitus ab affectione differt, quia habitus perfectio, & forma existit; affectio autem est quædam positio rei, extra quam facile mutabilis existit. Simpl. in quarto phys. chart. 202. colum. 2.

Habitus, & priuationes sunt generationes quodammodo, & corruptiones, ipsam enim subiecti substantiam agunt. Ioannes grammaticus in prim. de anima. text. 39. char. 18. colum. 1.

Habitus, & dispositiones sunt duarum specierum, quarum vna est in anima, ut scientia; altera est in animato, ut est ipsum animatum, ut sanitas. Auerroes in epitom. in logic. chart. 342. colum. 3.

Habitus, & priuatio habent medium. Auerroes in phys. cor. pri. tex. 43. char. 14. colum. 2.

Habitus prius ponendus est, deinde priuatio, cum aliquid diuiditur. Boet. de diuisione. char. 643.

Habitus præcedit priuationem, non tamen actio, quia aliter non nascerentur cæci, & surdi, sed in ordine principiorum naturæ. Alb. mag. in præd. c. 6. col. 2.

Habitus est potentia, ambo vnum actum aspiciunt, sed diuersimode; quia potentia aspicit per seipsum actum, habitus magis per se aspicit modum actus. Alexan. de Ales in 2. metaphysic. c. 36. colum. 1.

Habitus, & priuationis hæc est natura, quod ab habitu ad priuationem deueniri potest, a priuatione ad habitum non est regressus. Alexan. de Ales in 8. metaph. text. 14. char. 255. colum. 3.

Habitus, & dispositionis propria distinctio, & specifica, est facile, & difficile mobilis. Thomas de Vio in prædica. char. 67. colum. 2.

Habitus, ut se habet ad prædicamenta.

Habitudo omnis ad aliquid est. Porph. in prædica. c. 18. Habitudo connaturalis, quæ consideratur in prædicamento ad aliquid, præcedit omnes habitudines aduentitias, quæ in reliquis sex prædicamentis considerantur. Simpl. in prædicamen. char. 40.

Habitudo ad locum, facit vbi; ad tempus, quãdo, ad passionem, poni. Simpl. in prædicam. char. 87.

Habitus circa substantiam versatur, non autem substantia est. Simp. in 3. de ani. ex trac. 1. tex. 8. c. 60. colum. 2.

Hæsitans est syllabam alteram alteri propere iungere non posse. Aristot. proble. sect. 11. nu. 30. ch. 461.

Hæsitantes lingua cur aliqui sunt? quia membri, quo loquimur, refrigeratio causam habet, & tanquam stupens, & attonitum membrum, id est, itaque vino, & continente oratione concalescenti verba facilius possunt copulari. Aristoteles problematum sectio. 11. numer. 54. char. 468.

Hæsitans homo solus oritur, quia solus mutus est: linguæ autem hæsitatio mutitas quædam est, nec membrum,

quo loquimur, absolutum habet, solusque sermonis compos est. Arist. probl. sect. 11. nu. 57. c. 469.

Habanc animal est marinum, omnibus marinis gulosius, quod stomachum distinctum non habere dicitur. Prædam capit, & totus eius cibus in pinguedinem conuertitur, & timens periculum, pellem & pinguedinem super caput suum reduplicat, sicut facit Ericius caput abscondens: & si multo tempore causa timoris remaneat, parte carni suarum comesta, sustentatur, donec periculum abscedat. Alb. magn. de ani. l. 24. cap. 1. char. 196. col. 2.

Halitum ex ore, & calidum, & frigidum reddere possunt: viroque enim modo aer commotus calidus est, sed qui efflat non vniuersum aerem mouet, sed ore angustiori extringit, paucum expirat, ita vt calor ex ore profectus ob suam exiguitatem delitescit: qui autem exhalat, vniuersum mouet, ob eamque rem calidior expirat: est enim efflatio spiritus stricim protrusus; exhalatio vero spiritus vniuersim profusus. Aristot. probl. sect. 30. num. 7. ch. 650.

Halones non fiunt prope Solem, & Lunam, sed sub ipsis, & per se, cum aer sic condensatur, vt huiuscemodi passionem recipere possit, ac etiam ad motum, vel Solis, vel Lunæ vna cum ipsis circunferantur. Alex. aphr. in 1. meteor. cap. 8. c. 17. col. 1.

Halo videtur circa Solem, Lunam, Iouem, Martem, Venere, & Mercurium, & etiam circa stellas fixas maxime magnitudinis omnibus anni temporibus, sed præcipue in Autumno, die, ac nocte; sed magis sero post crepusculum, & in mane ante diluculum, circa Lunam; & huius causa est vapor humidus antequam ascendat ad locum frigidum aeris. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 4. cap. 3. c. 110. col. 1.

Halo nunquam videtur nisi aere quieto, alioquin non staret diu sub radio stellæ. Alb. magn. in meteor. tract. 4. cap. 3. ch. 110. col. 2.

Halo frequentissime fit post flatum Austri, cum cælum maxime graue, & pissum est. Alb. magn. in 3. meteor. tract. 4. cap. 3. ch. 110. col. 2.

Halsa pilcis oritur in vere, & moritur, cum audit tonitrua. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 1. cap. 3. c. 2. col. 2.

Harmonia est ratio commistionum, vel compositio, at animam impossibile est aliquid horum esse. Arist. 1. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 54. c. 602.

Harmoniæ non est mouere, at hoc omnes animæ tribuunt. Arist. 1. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 55. c. 603.

Harmoniam de sanitate, & de corporibus virtutibus dicere magis congruit, quam de anim. Arist. 1. de ani. fu. 3. cap. 2. tex. 56. ch. 603.

Harmonia est ratio, & compositio earum rerum, quæ inter se commiscuntur, non fortuito, & temere, sed ex quadam cantus modulationisque compositione. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 8. ch. 33. col. 2.

Harmonia est mistorum vno. Ioan. grammatic. in 2. de anim. tex. 78. c. 59. col. 1.

Harmonia est essentialiter numerus sensibilis sensu auditus. Alex. de ales in 1. metaph. ch. 18. col. 1.

Hebenus submergitur in aqua, quia pauca est vinctuositas, & terrestris pars multa. Alb. magn. de proprietatibus elem. l. 1. tract. 2. cap. 3. c. 106. col. 1.

Hebenus est arbor, quæ non nascitur circa tertium clima, in India enim nascitur; habet lineas albas inferas; & quæ nascitur in Aethiopia sub cancro est nigerima; mergitur in aqua propter victoriam terre ipsius; lapidem frangit in renibus, & inflationem ventris resoluat. Alber. Magn. de veget. lib. 1. cap. 18. char. 155. colum. 1.

Hæctica febre laborantibus cur medici ante cibum potum aquæ præcipiunt? vt membra solida, quæ persiccant humectent, reddantque aptiora ad solidiorem alimenti conglutinationem, agnationemque. Hinc

artifices prius quam admoucant calcem, aqua parietem aspergunt. Alex. aphr. probl. nu. 85. c. 763.

Hælcus est vitulus marinus, habens pellem priusam, albis, & nigris maculis distinctam: parit in terra, & lactando nutrit catulos: difficulter occiditur, nisi ictus vibretur in capite in cerebro; & ita alte stertit, vt mugire videatur; grauilimo enim somno inter omnia animalia corripitur. Albertus magnus de anima. libro 24. cap. 1. char. 197. colum. 3.

Hedera exsiccat arbores super quas serpit, quia fugit eorum nutrimentum. Alb. magn. de veg. l. 5. tract. 1. cap. 3. char. 147. colum. 2.

Hemispheriū interius inhabitabile esse aiunt, quia omnes, qui scripserunt, de superiori tantum verba fecerunt; & huic opinioni omnis multitudo mathematicorum consentit, quia maior est sphaera aquæ, quam terræ; ideo in aliqua parte operit terram, & hoc non facit in superiori, ergo operit in inferiori. Alb. magn. de natur. loc. dist. 1. cap. 12. ch. 97. col. 4.

Heraclites dum pecunijs indigerent, emerunt a mercatoribus frumentum, oleum, & vinum omne, & quæcunque venalia essent; & cum tempus instaret, quo precium soluere oportebat, & mercatoribus optimum factu visum est ab ipsis non singillatim dimensa, sed confertim omnia venundari onera; & illi alia ratione tribuentes, non mercedem, sed ipsum forum onerarijs nauibus impoñere, & quæstorem singulis nauibus præfere. Cum autem in hostilem regionem peruenissent, emebant ab illis milites, omneque prius coactum est, quam Imperatores pro mercede argentum iterum redderent. Quare contigit, vt idem argentum impenderetur, donec domum redirent. Arist. œcon. 2. ch. 807.

Heraclitus omnia in motu esse existimauit, & tandem opinatus est nihil oportere dicere, sed digitum solum mouebat. Arist. 4. metaph. cap. 2. tex. 22. c. 76.

Heraclitus, & Hyppasus, vnum principium finitū, & mobile dixerunt, scilicet ignem. Ioannes grammaticus in prim. physic. char. 5. colum. 3.

Heraclitus Ephesius, & ciuis meus fuit. Hinc colligere potes commentum hoc non Eustratij, sed Michaelis Ephesij esse. Eustratius, & Mich. Ephes. 10. ethicor. cap. 5. char. 512.

Heraclitus opinabatur inter affirmationem, & negationem esse medium; & ita affirmationem, & negationem verificat de eodem. Alex. de ales 11. metaph. c. 311. c. 3.

Heraclitus posuit omnia tandem fieri ignem, quia ignis, cum maxime actiuus sit, in se tandem omnia conuertere aiebat. Alex. de ales 11. metaph. c. 323. col. 1.

Herbæ sunt, quæ stipitem e sua radice non habent, sed folia mox produunt; aliæ omni anno produunt, sed arescunt, vt triticum. Aliæ herbæ in duo extrema declinant, vt olus regium; aliæ sunt eadem herbæ, & olera, aliæ initio spicarum formam videntur habere; excreunt postea in arborem, vt mirtus, & pinus siluestris, & huiuscemodi. Arist. 1. de plant. cap. 3. c. 371.

Herbæ omnes, & quicquid supra terram, & in terra crescit, ex aliquo horum quinque prouenit; ex semine, aquæ humore, loco idoneo, aere, & plantatione: sunt enim hæc veluti radices plantarum. Aristoteles 2. de plant. cap. 1. char. 391.

Herbæ pusillæ, quæ in aquis sulphureis apparent, tum fiunt, cum vehementer venti flauerunt, contrariosque flatus fecerint, & aer, qui in eis est excitatus fuerit, & locus calefactus, & ignis excitatus, postmodum in fundo nascitur auripigmentum, quod e fece aris descendit, attrahiturque ignis cum putredine, & id est auripigmentum, & tunc oritur planta, & non habet multa folia. Arist. de plant. 2. cap. 1. c. 388.

Herbas edere non valent loca, nec præhumida, nec præsecca. Alex. aphr. probl. 1. num. 6. ch. 667.

Herbæ

Herbæ vltimum locum obtinent in plantis, & sunt illæ, quæ ex vna radice non proferunt, nisi folia. Alb. mag. de veget. pri. tract. 2. cap. 5. char. 128. col. 3.

Herculis idolum erat in vltimo Hispaniæ, vbi dicebantur **Herculis** columnæ, & fuit corruptum in anno 530. a prædicatione Maumeti. Auer. 2. de celo. tex. 111. char. 80. col. 2.

Herculis imago lapidibus inscripta victorem reddit ferentem. Albert. magn. in 2. de mineral. ex tracta. 30. cap. 5. char. 143. col. 1.

Hæres secundus dicitur, qui hæredi instituto substituitur. Boet. in topic. Cic. lib. 2. char. 784.

Hæreditates filijs Israel non licebat secundum legem alienare simpliciter, sed tantum obligare ad tempus. D. Tho. 6. polit. lec. 4. char. 94. col. 3.

Herimius fluuius nascitur in cæpis Asiaticis, & diuisus currit quasi duo, & relictus in vnum, fluit in mare Ciadū. Alb. mag. de nat. loc. tract. 3. cap. 3. c. 102. col. 4.

Herinacij coeunt erectis partibus, spinis hærentibus sibi aduersis. Arist. de hist. anim. 5. cap. 2. char. 148.

Herispella est incensio a calore, quæ vix, aut nunquam extinguitur. Alb. mag. de veg. l. 3. tract. 1. cap. 1. c. 136. col. 3.

Hermaphroditum, qui gemina genitalia habent, semper aliud est irritum. Arist. de gen. anim. 4. cap. 4. char. 246.

Hermaphroditum fiunt si coniunguntur qualitates contrariæ, quarum vtraque fit complexionalis, & terminans, & virtus formatiua satisfacere potest vtrique sexui, tam in membris exterioribus, quam in membris inferioribus. Albert. magn. in 2. physic. tracta. 2. cap. 3. char. 28. col. 2.

Hermaphroditum inueniuntur, qui in coitu agunt, & patiuntur, incumbunt, & succumbunt, sed non imprægnant, nec imprægnantur. Alb. mag. de animal. lib. 1. 18. tract. 2. cap. 3. char. 156. col. 2.

Hermaphroditum sexus principalior est, qui a cordis iuuatur complexione, quæ tamen aliquando ita media est, vt vix discerni possit. Albert. magn. de animal. lib. 18. tract. 2. cap. 3. char. 156. col. 2.

Hermaphroditum generantur, cum ex abundantia materie in vno membro, quod est circa inguen ibidem superabundante diuiditur, & in vno vincat, & in alio vincatur. Alb. mag. de ani. l. 18. tract. 2. cap. 3. c. 156. c. 2.

Hermoadstilis est calidus, & siccus; in quo tamē est humiditas superflua. podagræ dolorem implastri more impositus statim sedat: albus melior, rubeus, & niger venenosus sunt. Albert. magn. de veget. & plant. lib. 6. tract. 2. cap. 9. char. 166. col. 4.

Herodotus vera non scribit, cum nigram dicat Aethiopum esse genituram. Arist. de gen. ani. 2. cap. 2. char. 150.

Heroica virtus feritati opponitur, vt vitio virtus, & incontinentiæ continentia. Aristotel. 7. ethicorum. cap. 1. char. 158.

Heroicum omnium numerorum stabilissimum, & turgidissimum est. Arist. in poet. cap. 22. char. 294.

Heroico tantum metro longum contextum merito panigmus, id nimiram congruere natura docet. Aristot. poet. cap. 22. char. 295.

Hesiodus errauit, cum facit aquilam augurij præsidem bibentem, non enim bibit aduncæ. Arist. de histor. animal. 8. cap. 18. char. 297.

Hesiodus, vel (vt alij) Eudoxus posuit sphaeras plures, tres scilicet, in quibus Sol, & tres alias in quibus Luna fertur. Prima motus causa tam Solis, quam Lunæ est motus diurnus. Secunda est propter motum longitudinis, quæ est per medium Zodiaci. Tertia est secundum motum obliquum secundum latitudinem eiusdem. Arist. in 12. metaph. cap. 4. tex. 47. char. 257.

Hiatus disrupto lumine ex obscuro, & nigro facit, vt videatur habere aliquam profunditatem; & sepe ex hiatus cadunt trabes, cum concretum fuerit magis. Arist. meteor. prim. sum. 2. cap. 1. char. 462.

Hiniophate, quæ sunt flumina tria, nascuntur ex campis Indiæ, & currunt milia 202. festinanter recipiuntur in Oceano Orientali. Albert. magn. de nat. loc. dist. 3. cap. 1. char. 101. col. 3.

Hippasus Metapontinus, & Heraclitus Ephesius ignem principium rerum posuerunt. Aristot. prim. metaph. sum. 2. cap. 1. char. 16.

Hippate sunt cordæ, quæ reddunt sonos graues. D. Tho. 10. metaph. l. 9. tex. 22. char. 731.

Hippias Atheniensis cenaculorum eas partes, quæ in vias publicas eminebant, ipsosque ascensus sepimentaque ante domos vestibulis similia, item ianuas, quæ foras aperirentur, venire iussit. Eruebant ergo hi, quorum possessiones ipse erant, & nummum, qui tunc Atheniensibus in vtu erat ab vtu amouit: certoque illo precio constituto iussit iterum ad se referri. Cum autem conuenissent, vt nouum monetæ genus excuderent, idem argentum exposuit, & si qui aut nauibus præficiendi, aut aliqua alia munia obituri, in quæ esset aliquid impendendum, primo tolerabilem ac modicam illis irrogauit multam; deinde iussit numero eorum adscribi, qui suo munere perfuncti essent, & iussit Mineræ sacerdoti pro quolibet mortuo, & pro quolibet nato afferi ordei mensuram vnam, & tritici alteram, & obolum vnum. Arist. de re fam. 2. c. 806.

Hippocrates quatuor elementa rerum principia posuit. Ioan. gram. prim. phys. ch. 139. col. 3.

Hippon, qui athenis dicitur, id est impius, & a diis auertus, præter sensibilem naturam, quicquam esse negabat. Alex. Aphro. in 11. metaph. vel 12. co. 2. c. 283. c. 2.

Hippon vnus ex illis fuit, qui tam insipiens fuit, vt Deum esse negarit. Simp. in pri. phy. char. 6. col. 2.

Hirci sanguis maxime si biberit vinum, & petrosillum, vel filer montanum, frangit lapidem in vesica. Albert. mag. in 2. de min. ex trac. 2. cap. 1. c. 139. col. 2.

Hiricius marinus est totus spinosus, & spinis vitio loco pedum. Alb. mag. de anim. l. 4. tract. 1. cap. 1. c. 45. col. 4.

Hiricij marini omnes carent carne, licet alias partes corporum animatorum sanguinem non habentium habere probentur, & horum multa sunt genera; ex quibus est genus quoddam edibile, & in illo sunt rotunditates duræ, quæ margaritæ vocantur; & in medijs corporibus ostreorum inueniuntur, & cum putrescunt inter arenas, nec in omnibus inueniuntur, nec in eis, in quibus sunt, nisi dum viuit animal. Sunt etiam hiricii pelagales, & sunt alij magni corporis, alij parui, alij multarum spinarum durarū: & in mari Ionico iuxta regionem Carui sunt albæ testæ, & albæ spinæ, & albarum margaritarum. Alb. mag. de animal. lib. 4. tract. 1. cap. 5. char. 48. col. 4.

Hiricius ois hêt oua margaritalia, sed in quibusdam sunt parua. Alb. mag. de ani. l. 4. tract. 1. cap. 5. ch. 48. col. 4.

Hiricius omnis caput, & os habet inferius, & anus est superior, & hoc commune est omnibus animalibus, quæ attribuuntur generi strainoz, & lupez, quia pascuntur inferius, vt plantæ, & ideo orificia habere debent in parte inferiori. Alber. magn. de anim. l. 4. tractat. 1. cap. 5. char. 48. colum. 4.

Hiricii marini proprium est, quod habet testam duram, & spinas. Alb. mag. de ani. l. 3. tract. 2. cap. 6. c. 120. c. 1.

Hirundo, & merula bis pariunt; sed primi partus inereunt ob frigus; posteriorem partum educant feliciter ad finem; at vrbane aues sæpius fecerunt, ac generant, vt gallinæ, & columbæ. Aristotel. de histor. anim. 5. cap. 3. char. 158.

Hirundinis pullorum adhuc recentium oculi, si quis stimulo eos vexarit, resanescunt, & cernendi vim postea plane recipiunt. Arist. de hist. anim. 6. cap. 5. char. 204.

Hirundo in genere non adunco, carne vescitur. Aristot. de historia animal. 8. cap. 3. char. 277.

Hirundines ingeniose nidum struunt, & in nutrienda

da prole mira æquitate laborant. Aristotel. de histor. anim. 9. cap. 7. char. 326.

Hirundinum oculi si perforantur, adhuc incolumes redduntur, quia non adhuc perfecti sunt. Ioan. gram. in 4. de gen. anim. cap. 6. char. 65. col. 4.

Hirundines ita nidus construunt, vt in architectura aliquid artis videantur ostendere. Alb. mag. de anim. l. 8. trac. 2. cap. 3. char. 75. col. 1.

Hirundo maris est piscis habens duas alas membranales, quæ volat ad spatium modicum, & postea vadit in mare. Alb. mag. de ani. l. 14. trac. 2. cap. 7. c. 125. col. 1.

Historias eas libentius audimus, quæ rem vnam exponunt, quàm quæ plures: quia rebus magis attendimus notioribus, easque libentius audimus; notius autem est, quod definitum est: plura autem infinito participant. Arist. problem. sect. 18. num. 9. char. 910.

Histriones cur improbis mentibus magna ex parte sunt? quia non se dedunt studio sapientiæ, & incontinentiæ operam dant. Arist. probl. sec. 30. nu. 9. c. 626.

Hoc ex hoc fieri tribus dici potest modis; primo quod vnum fit post aliud, vt ex Isthmis Olympia: secundo ex imperfecto fit perfectum, vt ex puero fit vir; tertio, cum corrupto vno fit aliud, vt ex aqua, aer. Aristot. 2. metaph. cap. 2. nu. 7. char. 36.

Hoc aliquid apud Aristotelem semper sequitur substantiam, & tale qualitate. Alex. aphrod. in 10. metaph. vel 12. cap. 1. co. 7. c. 267. col. 1.

Hoc aliquid ab Aristotele semper de indiuiduo intelligitur: a Platone autem hoc aliquid in vniuersali, id est, in ideis scilicet intelligitur. Animo. in prædic. char. 44.

Hoc aliquid significat, quod hoc fit completum in esse, & specie; quod soli substantiæ cõpositæ in rebus materialibus cõpetit. D. Th. in 2. de ani. l. 1. tex. 2. c. 20. c. 1.

Homerus solus non modo recte, sed actionum imitationibus referta poemata condidit, & primus Comædiæ normam tradidit, non probris, sed ridiculis in actuum formam collatis. Et sane similis in Margite ratio; hic enim ita se ad Comædiam habet, vt ad Tragedias Iliad, & Odyssæa. Arist. in poetic. cap. 1. c. 261.

Homogenea alia sunt ex quibus nihil componitur, vt mineralia; alia, ex quibus componitur corporis pars, vt manus, brachiū, & huiusmodi; & inter has duas species medium sunt plantæ. Auer. meteoror. 4. char. 213. colum. 1.

Homo quid est, & vt consideratur.

Homo est paruus mundus. Aristot. physic. 4. su. 1. cap. 2. tex. 17.

Homo mortuus, quamquam figura formam habeat eandem, tamen homo non est. Aristotel. de partib. animal. 1. cap. 1. char. 404.

Homo natura ciuilis est. Arist. pri. ethic. cap. 7. char. 13.

Homo solus non solum ciuile est, sed economicum animal. Arist. moral. eud. cap. 12. char. 453.

Homo est animal sociabile. Aristotel. politicor. prim. cap. 2. char. 490.

Homo est optimum cunctorum animalium: ita si alienus fiat a lege, & a iudicijs, pessimus est omnium animalium. Arist. polit. 1. cap. 2. char. 491.

Homo non est is, qui solus, & per se viuere possit. Alex. aphrod. in 2. de ani. cap. 42. char. 32. col. 3.

Homo perfectus est, non cui partes apte congruunt, sed in quo nulla pars virtutis humanæ, eiusque magnitudinis naturalis desideratur. Alex. aphrod. in metaph. 4. vel 5. secund. Latin. co. 29. char. 153. col. 1.

Hominum communis natura, secundum quam de aliquibus inter se assentiunt, non est varia, nec a vero aberrans. Alex. aphrod. de fato. cap. 1. char. 27.

Homo earum actionum, quæ ab ipso fiunt, causa, & principium est. Alex. aphrod. de fato. cap. 10. char. 26.

Hominem duplicem existimat Aristotel. es; alium ex anima, & corpore; alium intellectum, id est ipsam animæ rationalis partem, quæ eum vere & primo hominem statuit. Eust. vel Mich. ephes. 2. ethic. cap. 6. c. 514.

Hominis nomen quod dicitur de eo, qui est in scientijs speculatiuis consummator; & de eo, qui non est in eis perfectus, aut non est habilis, vt perficiatur, dicitur æquiuoce de ipsis, vt de viuente, & mortuo; & vt de rationali, & picto, & in lapide. Auer. in physic. 1. ex proem. ch. 2. col. 2.

Hominis ratio, qui fit ex spermate, est opposita rationi spermatis, & etiam, vt in eo sit aliquid recipiens formam hominis, & est illud, quod generari dicitur in rei veritate, scilicet illud, in quo inuenitur iste motus, motus enim debet esse in subiecto. Auer. in physic. prim. tex. 60. char. 17. colum. 4.

Homo non est actu intelligens, sed quia cum eo copulatur intellectus in actu. Auerroes tertio de anima tex. 5. char. 164. colum. 4.

Homo non est generabilis, & corruptibilis, nisi per cogitatuam, sine qua, & sine imaginatione nihil intelligit intellectus materialis, & ideo post mortem non rememoratur. Auer. 3. de ani. tex. 33. c. 174. col. 3.

Homo est similis Deo, quia ipse est quodammodo omnia entia, & scit ea etiam quoquomodo; entia enim nihil sunt præter eius scientiam. Auer. 3. de anim. tex. 36. char. 180. colum. 2.

Homo vniuersalis, & particularis, sunt vnum essentialiter. Auer. in 5. metaph. tex. com. 7. c. 52.

Hominis quidditas vno modo est homo, alio modo non & est forma hominis, & non homo, qui est congregatus ex materia, & forma. Aue. in 7. metaph. co. 21. c. 81.

Homo est veluti medium inter æternum, & generabile, & corruptibile. Auer. epit. metaph. 4. c. 185. col. 2.

Homo est id, quo coniungit esse sensibile cum intelligibili; propterea perficit Deus gloriosus in ipso istud esse sensibile, cui euenit imperfectio propter eius distantiam ab ipso. Auer. epitom. metaphy. tract. 4. char. 185. colum. 3.

Homo non est causa vmbra, nisi abusiue, quia non est se paratus ab ea. Auer. ex dest. dest. disput. 3. c. 20. col. 4.

Homo per principia essentialia cum sit animal rationale vel intellectuale, est admiratiuus de visis, & auditis, ac protenso colore, & spiritu ad faciem, fit faciei, & membrorum in faciei positorum dilatatio, & sic natus, est ad risum contra autem flebilis. Albert. magn. in præd. char. 25. col. 4.

Homo est animal, quod habet virtutem mouendi, & quo dammodo imaginandi. Alb. mag. de som. & vig. lib. 3. tract. 1. cap. 11. ch. 37. col. 2.

Homines vnipedes esse, & ambulantes Mappamundi, & Solinus mentiuntur esse, quia hoc impossibile est. Alb. mag. de motib. ani. l. 2. tract. 2. cap. 1. c. 46. col. 4.

Hominis substantia dupliciter consideratur; secundum se, & secundum ea, quæ accidunt eidem. Secundum se non est, nisi substantia ipsa. Secundum ea, quæ accidunt ei, tunc consideratur secundum esse, quod contingere ei potest ex comparatione ad aliud. De se quidem si consideretur secundum esse, quod habet ex hoc est radius immaterialis intelligentiæ, sic accidit ei esse in intellectu possibili, vt in loco suæ speciei. Si autem consideretur secundum esse, quod accidit ei in materia, sic est actus materiæ; & si consideretur secundum esse, quo est in particulari, hoc est duobus modis: potest enim considerari secundum potentiam, & aptitudinem, quia secundum esse multiplicabile est in particularia, & sic est vniuersale; aut consideratur secundum quod actu est in illis, & sic est singulare suppositum sub communi natura demonstratum, vt cum dicitur hic homo, vel ille, & quocunque horum quatuor modorum accipiatur vniuersale,

scilicet; sic vniuersale esse dicitur, & non ens per se existens. Alb. mag. in 7. metaph. tract. 5. cap. 1. c. 130. c. 3.

Homo (vt ait Socrates in Menone) est principalis intellectus, perfectus, studio humanitatis operam dans, amicis bene faciens, & inimicis male. Alb. mag. Ethic. 1. tract. 2. cap. 6. char. 5. col. 3.

Homo est principium eorum futurorum, quæ agit vt dominus suorum actuum, & potest, & non potest agere. D. Thom. in Periherm. char. 14. col. 2.

Homo quodammodo finis est omnium artificialium, quia ipsis vitur, vt propter ipsum factis. D. Thom. 2. physic. lec. 4. tex. 23. c. 19. col. 4.

Hominis natura, quæ sit, & inter virum, & mulierem differentia, & proprietates.

Hominis natura anceps est, & societatis, & solitudinis. Arist. de hist. anim. 1. cap. 1. char. 8.

Homo est ex numero omnium animantium, qui vim cogitandi obtinet, & cum memoriæ, ac disciplinæ complures animantes participes esse possint, nullum tamen præter hominem potest remitti. Arist. de hist. animal. 1. cap. 1. char. 10.

Homo, & mas, & foemina potest pilis post genitis, id est pubis, alarum, & menti carere iam inde ab ortu naturæ vitio contracto, & nisi vt pubescant, contingat, steriles in gignendo sunt. Aristotel. de historia animal. 3. cap. 1. char. 91.

Homines in Cedropoli Thraciæ parte, cum accipitribus per paludes aucupantur, & eius, quod ceperint, dant accipitribus partem. Arist. de hist. ani. 9. cap. 36. c. 347.

Hominis periti officium est iudicare perspicientes posse, quid nam recte, aut non recte ab eo, qui docet, exponitur: & huius facultatis officium periti esse dicimus; sed huic omnibus fere in rebus iudicio valere arbitramur numero vnum: illum vero certæ naturæ alicui delegamus: fieri enim potest, vt rem vnam quispiam ita, vt alius omnes iudicare possit. Arist. de part. ani. pri. cap. 1. c. 399.

Hominis corpus quinquennio fere dimidium capere videtur omnis magnitudinis, quæ reliquo tempore comparatur. Arist. de gen. anim. 1. cap. 18. char. 124.

Homini ferendi veteri tempore enorme est; cæteris enim statutum est, homini vero plura sunt. quippe cum & septimo, & decimo nascantur, & etiam inter septimum, & decimum; qui enim mense octauo nascuntur & si minus, tamen viuere possunt. Aristotel. de gener. animal. 4. cap. 4. char. 245.

Hominum proprium est non sentire odores sine respiratione. Arist. 2. de ani. su. 4. cap. 5. tex. 98. char. 639.

Homine excepto, nullum animal fieri potest calculosum, vel quia iumenta, & quæ vnguibus sunt numerosis, vesicæ meatus obtinent anpliores, & pisces nullam habent vesicam, sed humor in alium constringitur, vt in auibus. At homo vesicam habet, & ceruicem eius canali angusto pro magnitudine porrectam. Ergo quod membrum id adest, quantum terreni humoris seuocatur in vesicam contruditur, ex quo vasa urinaria tingunt, & loci calor efficit, vt concrefcere, & crassescere possit, & propter canalis angustiam retinetur, & augetur, & cum illa terrena subsidencia prodire ex facili non possit, reuerfa inter se se coherent, & calculum conficiunt. Aristotel. problem. sect. 10. num. 42. char. 439.

Homines cum excandescunt, calore introrsum collecto, cur feruidi, furibundique redduntur? cum metuunt contra efficiuntur? nam non eundem in locum calor se colligit, sed homini irascenti cor calore circumfusum effertur, ex quo sordidus, rubicundus, spirabundus efficitur, cum calor iursum versus se effert: metuenti sanguis, & calor in imam perfugiant, vnde fit

etiam, vt alius fundatur. nam, & cordis compulsiõ nõ similis agitur, sed metuenti, vt calor inopia frequens, ac feriens est: irascenti contra, vt pote cum calor collectus sit copiosior. Arist. probl. sec. 27. nu. 3. c. 600.

Homines fortes magna ex parte vinoli, sunt, quia calidi sunt, & qui sanguinolentum habent pulmonem, calidum hunc modo vinolentorum gerunt, ita vt rei aduersæ suspitione refrigerari nequeant, & qui ita se habent, bibendi auidi esse consueuerunt. Aristot. probl. sect. 27. num. 4. char. 601.

Hominis potius, quam cuiuspiam animali credendum est; quia solus numerare potest, vt Plato Neocli respondit, vel quia solus Deos veneratur, & colit, vel quia omnium maxime vim obtinet imitandi: hunc enim tam multa, & varia discere potest. Aristot. problem. sec. 30. num. 5. char. 624.

Homo cur maxime aliud intelligat, aliud faciat? quia contrariorum eadem est scientia, vel quia mentis officium plura cõtingit, appetitus in vnum tantummodo profluit: atqui homo mente magna ex parte viuunt, & ratione; bestia appetitu, ira, cupiditateque ducuntur. Arist. probl. sec. 30. nu. 11. char. 627.

Homines crispo capillo, & tortili, magna ex parte resimiores sunt, quia si crispidum sita in crassitudine est, & crassitudo non sine duritia cõstat, & durus sanguis calidior est, & calor excrefcere materiã inutilẽ minus patitur, & os ex vacante materia cõstitit, & cartilago nõ nisi os est, merito nasi diminutio consequitur; Indiciũ ætas adhibet puerilis; sunt enim pueri omnes naso resimato. Arist. problem. sec. 33. num. 18. char. 648.

Homines, cum senescunt, cur nigriores redduntur? quia res omnes excepto situ nigriores cum putrescunt, euadunt; senectus autem est quædam putredo, & cum sanguis siccescens nigrior reddi solet, merito senes nigriores sunt. Arist. probl. sec. 38. nu. 29. c. 660.

Homini cum per rerum naturam negatum sit, vt in locum celestium, corpore se se conferat, eo factum est, vt animus humanus huius viæ ducem nactus intellectum, peregrinabundus illuc importaretur. Aristot. de mundo. cap. 1. char. 806.

Homines omnes natura scire desiderant. Aristotel. prim. metaph. ex i. u. pri. cap. 1. c. 3.

Homo viuunt arte, & rationibus. Aristot. pri. metaphysic. ex su. 1. cap. 1. char. 4.

Hominis finis non a viuente vita, vt quæ communis stirpibus est, nec a sentiente, vt quæ boui, & equo communis est, sed a rationali vita eliciendus est: id autem partim rationi obtemperat, partim eam habet, & intelligit: sed cum hæc duobus modis quoque dicatur, ea quæ est in operatione statuenda est. Aristot. prim. ethicor. cap. 7. char. 14.

Homines fieri nequit, vt se cognoscant, priusquam salem qui dicitur, consumpserint, vt est in prouerbio. Arist. 8. Ethic. Nicom. cap. 3. char. 193.

Hominis natura solitaria non est. Arist. 8. Ethic. Nicom. cap. 5. char. 196.

Homo natura magis conugalis est quàm ciuilis, quanto prior, & necessaria est domus, quàm ciuitas. Aristot. 8. Ethic. Nicom. cap. 12. char. 209.

Homo ciuile animal est, & ad conuictum naturam aptum. Aristot. 9. ethic. cap. 9. char. 232.

Homo vita contemplatiua viuens non vt homo est, sed quatenus diuinum quid in ipso est: & quanto id præstat composito, tanto quoque eius operatio ab operatione distat, quæ ex virtute alia existit. Aristot. Ethic. Nicom. cap. 7. char. 257.

Homo, qui absque ciuitate est per naturam, aut per fortunam, aut nequam est, aut potior quam homo. Arist. politicor. 1. cap. 2. char. 490.

Homo omnium animalium sermonem habet, vt utile, & damnum iustum, & iniustum ostendamus. Arist. polit. 1. cap. 2. c. 490. Homo,

Homo, qui in communi societate nequit esse, quiq; nullus indiget propter sufficientiam, nulla pars est ciuitatis: quare aut Deus, aut Bestia. Arist. polit. 1. c. 2. c. 491.

Hominis liberi vitam meliorem esse, quam in dominando occupati, uerum est. Arist. polit. 7. cap. 3. char. 719.

Homo nullus superuieret diuisus a cæteris hominibus diutius. Alex. aphrod. in 2. de ani. cap. 42. ch. 52. col. 3.

Homo solus inter reliqua animalia post oblatam sibi imaginationem de re aliqua, tamquam agēda potest quærere de re ipsa, & consultare, siue assentiri rei, quæ apparuerit, oporteat, siue minime. Alex. aphrod. in 2. de anim. cap. 57. char. 55. col. 1.

Homo solus ex omnibus animalibus in arbitrio suo habet, ut agat, quoniam non agendi idem potestatem quoq; habet. Alex. aphr. in 2. de ani. cap. 56. ch. 55. c. 1.

Homo ut perfectissimus inter animalia, ex priori, & imperfectissima cognitione, in meliorem, & perfectiorem, quæ in his sit, procedit, & cognitionem principiorum hoc modo suscipit. Alex. & Eustr. in 2. post. c. 109. c. 2.

Homo dñ risibilis, non quia semper rideat, sed quia semper natus aptus sit ad risum. Porph. in 5. uoc. cap. 5. c. 46.

Homo non primo, sed per aliud in loco esse potest. Themist. in 4. physic. tex. 24. char. 34. col. 4.

Homo porrectus, ac effusus iacet cum dormit, quia solus animalium erectus incedit. Them. de som. & uig. cap. 21. char. 98. col. 2.

Homo est similis Deo, ut imago prorsus similis est suo exemplari. Simpl. in prædicam. char. 57.

Homo doctus non solum eadem aduersario obijcere debet, sed etiam obiecta diluere. Ioan. Gram. in prim. prior. cap. 1. tex. 7. c. 2.

Homo essentiam suam non in eo habet, quod sit magis, uel minus rationalis, sed in eo, quod humanitatem spectat. Dex. in prædicam. char. 40.

Homo omnium animalium est longe sapiens, quia puriorem, calidioremque sanguinem circa cor habet. Mich. Ephes. de respir. char. 40. col. 1.

Homo perfectus nunquam sistere debet, quin bene operetur, sed semper in bono persistere, ei que semper incumbere. Eustrat. 1. Ethic. char. 49.

Homo solus ex electione, natura operari potest. Eustr. 6. Ethic. cap. 2. char. 280.

Homo dum uiuit extra tempus, aut locum, aut actionem, aut effectuum esse non potest, in quibus omnibus prudentia opus est. Eustr. 6. Ethic. cap. 5. char. 295.

Homo rememorat multoties, quod sensit in pueritia, bona rememoratione: quia in pueritia multum amat formas, & miratur in eis, propter quod figitur in aspectu earum: quapropter difficile amittit eas. Auer. de memo. & remi. char. 196. col. 2.

Homo cum irascitur, obcuratur uisus propter uaporē excitatū a calore in oculo. Auer. de sen. & sen. c. 192. c. 1.

Homo comprehendit rerū intentiones, & differentias proprias, quæ sunt in re sensata, quasi medullā de fructu: alia uero bruta comprehendunt, quæ sunt extra, quasi fructū corticis. Auer. de sens. & sens. ch. 193. c. 3.

Homo intelligit oīa entia per intellectum sibi propriū, & agit in cuncta entia actionē sibi propriā, ut intelligat oīa entia per intellectum habitu existentem, cum est copulatus cum formis imaginarijs propria intelligentione. Auer. 3. de anima. tex. 36. char. 180. col. 2.

Hominum complementum non completur nisi per congregationem, & congregatio per bonitatem. Auer. in 2. metaph. tex. com. 14. char. 17.

Homines omnes scire aliquid, non est ex conditionibus requisitis in rebus per se notis. Auer. ex destr. destr. disput. 1. char. 9. col. 1.

Homo impossibile est quin audiat sermones contra dicentium, in omni re, de qua speculatur, si diligit esse ex hominibus veritatis. Auer. ex destr. destr. disput. 2. char. 18. col. 3.

Homo nullus alio homine ad substantiam plus rationalis est, nec minus. Boet. in Porph. char. 44.

Homo semper est bipes, non actu, sed per naturam. Boet. in Porph. char. 106.

Homines ad unum calorem, & ad unum motum frequenter accedunt, qui ex uno loco nati sunt. Alber. magn. de prædicam. char. 10. col. 1.

Homo canescit, quia cum habeat cerebrū maxime humidum, & quod non terminatur, nisi quandiu calor naturalis fuerit fortis, procedente ætate, & frigescente calore non digerit, & tunc putrescere incipit, & canescere. Alb. mag. in prædic. char. 26. col. 2.

Homo solus inter cætera animatia omnes qualitates species suscipere potest. Alb. mag. in prædic. c. 52. col. 4.

Homo non debet animam suam replere probabilibus, & opinabilibus, quia non faciunt habitum permanentem in anima, sed demonstratiuis, & certis, quæ stabilium intellectum, quia perpetuo manent. Alb. mag. in poster. char. 171. col. 2.

Homines grossiora habent membra superiora, feminae conuerso; quia homines calidiores sunt, & plus nutrimenti ascendit. Alber. magn. in 2. de celo. tract. 1. cap. 4. char. 24. col. 4.

Homo solus reminiscitur. Alb. mag. de memor. & rem. tract. 2. cap. 6. char. 24. col. 3.

Homo surgens a somno ante digestionem sentit grauitatem in membris exterioribus, quia calor, & spiritus recurrens ad interiora inuenit siccum cibi grossi, & terrestris, ex quo generantur fumi grossi ex spiritibus subtilibus, qui uenientes ad organa sensuum purgantes generant ea. Alb. mag. de som. & uig. lib. 1. tract. 1. cap. 8. char. 27. col. 3.

Homo cogitans, & meditans eleuat, ac deprimit caput, quasi ipso motu natura ostēdat laborare, & adiuuare, ut facilius eleuata carūcula vermiculari spiritus fluat, de cellula in cellulam cum formis intellectus, & imaginationis, & recordationis. Albe. mag. de spir. & respir. 1. tract. 2. cap. 4. char. 56. col. 1.

Hominis sola forma ad similitudinem cœlestis formæ pertingit. Albert. magn. de natur. & orig. ani. tract. 2. cap. 7. char. 74. col. 1.

Homo uel habet esse proprium, uel non: si non habet, non est indiuiduum, nec hoc, quod est, quod fieri nequit; quia contradictoria verificarentur de eodem: ergo unius ultima forma differt ab ultima forma alterius: ergo anima intellectualis numeratur ad numerū eorū, qui sunt, hoc quod sunt, ab anima intellectuali. Alb. mag. contra Auer. de unit. intel. ca. 5. c. 40. col. 4.

Homo nulla alia causa dependet a prima causa, nisi per eundem intellectum, quem habet a prima causa. Alb. mag. contra Auer. de unit. intel. cap. 7. char. 84. col. 4.

Homo solus arbiter sui est. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 4. cap. 10. char. 48. col. 3.

Homo solus inter omnia alia discretium habet intellectum. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 1. cap. 3. char. 3. col. 2.

Homo solus perfectus regimen uitæ participat, quod est secundum partes honesti, & ad finem felicitatis. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 1. cap. 4. c. 3. col. 2.

Hominis solius membra secundum positionem proportionantur perfectissime, ideo solus perfectissimus est. Alb. mag. de ani. l. 1. tract. 1. cap. 26. char. 23. col. 1.

Hominum duæ sunt operationes, quarum una est finis hominis, quamuis nullum habeat effectum, ut cantare: alia sunt artis operationes, in quibus non artis operatio intenditur, sed effectus alius, ut fabricare, & dolare. Alb. mag. de anim. l. 8. tract. 6. cap. 2. c. 84. col. 4.

Homo & mulier sæpe in ætate 14. annorum mutant qualitates corporis; quia si sanæ sunt, infirmantur; si infirmæ, sanantur: & hoc tempore aufertur epilepsia cum humor mollis, & superfluis destillatur, qui prius fumando oppilabat in cerebro vias sensus, & motus. Alb.

Alb. mag. de ani. l. 9. tract. 1. cap. 1. char. 85. col. 3.

Homo inter omnia alia participat manu, quæ est organum organorum. Alber. magn. de anim. l. 21. tract. 1. cap. 1. char. 169. col. 3.

Homo solus est imago & similitudo mundi, tam secundum animam, quam secundum corpus. Alb. magn. de ani. l. 21. tract. 1. cap. 1. char. 169. col. 4.

Homo solus cum per intellectum moueatur, per functionem habet principiorum motiuorum, & sic homo perfectissimus est omnium animalium. Alb. mag. de ani. l. 21. tract. 1. cap. 1. char. 169. col. 4.

Homo solus discernet inter honestum, & turpe, & solus amicitiam habet iuxta genus omnis amicitia. Alber. mag. de ani. l. 22. tract. 1. cap. 5. char. 173. col. 3.

Homo solus coniugale est animal, & ciuile, & disciplinarum perceptibile, risibile, & gloriabile. Alber. mag. de ani. l. 22. tract. 1. cap. 5. char. 173. col. 4.

Homo solus est longi, lati, & erecti corporis. Alber. magn. de ani. l. 22. tract. 1. cap. 5. char. 173. col. 4.

Homo secundum mores solum dicitur bonus, & malus. Alb. mag. Ethic. 1. tract. 2. cap. 1. char. 3. col. 4.

Hominis consideratio tripliciter est: prima est in se, ut homo est, & in comparatione ad alium; & hoc, aut secundum virtutem coactiuam, aut secundum virtutem liberalem; 2^a in virtutem coactiuam comparatur ad ea, quæ domus sunt; secundum virtutem liberalem, comparatur ad bene viuere. Alb. mag. ethic. 1. tract. 3. c. 1. c. 5. col. 4.

Homo nullus sine delectatione viuere potest. Alb. mag. Ethic. 1. tract. 3. cap. 1. char. 5. col. 4.

Hominis quæcunque sunt, prout ad operationes humanas refertur, sunt ars, doctrina, actus, & electio. Albe. mag. ethic. pri. tract. 3. cap. 2. char. 6. col. 2.

Homo solus secundum seipsum non potest satisfacere indigentis suis. Alb. mag. Ethic. 1. tract. 3. cap. 2. ch. 6. c. 3.

Hominis operatio, ut homo est, est operatio rationis. Alb. mag. ethic. pri. tract. 6. cap. 6. c. 16. col. 4.

Homo non est dominus suarum operationum, nisi per voluntatem. Alb. mag. Ethic. 2. tract. 1. cap. 1. c. 26. c. 4.

Hominis actio nulla est, nec per irascibilem, nec per concupiscibilem, nec per voluntatem, nisi ut per formam rationis redditæ sunt. Alber. magn. ethicor. 6. tract. 1. cap. 2. char. 69. col. 1.

Homini natura cibum nullum sufficiens, nisi lac. Alb. mag. Ethic. 6. tract. 2. cap. 24. char. 77. col. 2.

Hominis complexio maxime vicina est temperamento. D. Thom. in 2. de gen. & cor. l. 8. tex. 18. c. 32. col. 3.

Homo nihil intelligere potest sine continuo tempore, quia sine phantasmatis non intelligit homo, & phantasma non est sine continuo, & tempore, cum sit similitudo rei particularis. D. Thom. de mem. & rem. lec. 2. char. 25. col. 2.

Homo per lumen intellectus agentis statim cognoscit propria actu naturaliter cognita, & ex eis conditiones dicit; & per hoc, quod actu sit, uenit in cognitionem actualem eorum, quæ potentia sciebat. D. Thom. in 2. de ani. l. 11. tex. 58. char. 32. col. 2.

Hominibus proprium est, quod odor non sentiat sine respiratione. D. Thom. in 2. de anim. lec. 20. text. 98. char. 41. col. 2.

Homines multi prætermissa scientia intellectus sequuntur in suis motibus phantasia, ut illi, qui non secundum rationem agunt; sed impetu mouentur ad aliquid agendum. D. Thom. in 3. de ani. l. 15. tex. 48. c. 64. col. 2.

Hominis operatio propria, in quantum homo est, est intelligere: per hoc enim ab omnibus alijs differt. D. Thom. 1. metaph. char. 3. col. 1.

Homo desiderat non solum sibi, sed & alijs provide: politicum enim est animal. D. Thom. Ethicor. prim. lec. 9. char. 10. col. 1.

Homo appetit esse simpliciter, & non solum, ut nuuc. D. Thom. ethic. 1. lec. 10. char. 19. col. 2.

Homo recipit aliquid a substantiis separatis, quod euidens est ex ipsa conuenientia hominum ad substantias separatas, ut habet intellectum. D. Thom. ethic. pri. lec. 13. char. 14. col. 2.

Hominibus ex omnibus animalibus maxime est secundum naturam amare delectationem, & fugere tristitiam. D. Thom. Ethic. 8. lec. 5. char. 139. c. 3.

Hominis esse maxime consideratur secundum intellectum. D. Thom. Ethic. 9. lec. 4. char. 156. col. 3.

Homo conuiuuit cum alio communicatione sermonum, & consideratione mentis, non autem, quod simul pascat, ut contingit pecoribus. D. Thom. ethicor. 9. lec. 11. char. 265. col. 2.

Homines cõiter plus amant equale, ideo plus amant res publicas. D. Thom. 5. polit. l. 6. c. 77. col. 4.

Homines ut in pluribus a ratione recta deficiunt. D. Thom. 6. polit. l. 5. c. 95. col. 4.

Homo & mulier non differunt differentia substantiali, sed materiali tantum. Alexand. de Ales 7. metaphysic. tex. 30. c. 15. col. 4.

Homo ut differt a cæteris animalibus.

Homo vnus ex omnibus animalibus nobis cognitis, diuinitatis particeps est, ut omnium maxime. Arist. de part. anim. 2. cap. 10. char. 449.

Homo solus omnium animalium erectus incedit. Arist. de part. ani. 2. cap. 10. char. 449.

Hominem, qui non bene, sed deterrime omnium animalium constare aiunt, nudum, ac inermem creatum esse referunt, non recte sentiunt; cætera enim animalia vnus auxilium habent, idque nullo pacto possunt permutare, sed quasi calcata semper dormire, ac oīa agere, nec vestitum vnquam deponere pleniorē, nec arma mutare, quæ semel acceperunt: at homini multa habere auxilia licet, ea quæ subinde mutare: arma etiam quæ velit, & ubi velit capere potest. Aristot. de partib. anim. 4. cap. 10. char. 533.

Homines inter reliqua animalia maxime absolutam habent partem sinistram. Aristotel. de partib. animal. 1. capit. 5. char. 564.

Homines magnitudinis ratione, plurimum emittunt seminis, quia corporis constitutio est humida, & calida, & carent partibus illis, in quas concurrunt aliorum animalium excrementa, pilorum copia, ossium, cornuum, aut dentium excretiones. Arist. de gener. anim. pri. cap. 20. char. 132.

Homo omnium animalium prudentissimus est. Arist. de de gener. anim. 2. cap. 4. char. 172.

Homo plus temporis uiuit, quam quoduis animal, excepto elephante. Arist. de gene. ani. 4. cap. 10. c. 259.

Homo longioris uitæ est quibusdam maioribus animalibus: magis enim calidus, & humidus est. Aristotel. de long. & breuit. vit. cap. 3. char. 296.

Homini soli ex omni animalium numero sanguis e natibus exit, quoniam plurimum cerebrum, idemque humidissimum homo continet, unde uenæ excrementis per ora eodem tendentia nimium repletæ perfundere inde coguntur: sanguis enim utriusque integro tenuior redditur, & talis est qui se cerebri excrementis miscuerit, & quasi in sanem degenerat. Arist. probl. sect. 10. num. 2. char. 426.

Homini nulla iuba data a natura est, quia barba data est: ideo excrementum, quod alijs animalibus in ceruicem se confert, homini fertur ad maxillas. Arist. problem. sec. 10. tex. 27. c. 434.

Homo plus excrementi humidi egerit, quam ficci: equus, & asinus contra: quia homo humidiori pabulo utitur, equus, & asinus ficciori. Arist. problem. sec. 10. num. 58. char. 446.

Homo superat animalia alia in cognitione experimentalis.

ali, & cognitione artis, & rationis. Aristotel. pri. metaphysic. ex sum. prim. cap. prim. char. 4.
Homo vniuersalis ad hominem particularem eandem, habet rationem, quam equus vniuersalis ad equum particularem. Ammo. in præd. c. 38.
Homo solus animantium ex multis sensibus præcedentia recogitans, in vnum coaceruat. Simp. in 1. de celo. tex. 97. co. 93. c. 43. col. 1.
Homo somno magis vititur, quam cætera animalia, quia eo illa, aut doloris, aut voluptatis causa vituntur: homo autem præter hæc ob multa alia. Ioan. Gram. in 5. de gen. anim. cap. 6. c. 102. col. 3.
Homo cum ad illicitum concubitus, & fædos coitus dedabitur, inter bruta animalia connumerandus est. Eustrat. 6. Ethic. cap. 1. char. 273.
Homo ab aliis animalibus differt virtute rōnali. Auer. 3. de ani. tex. 2. c. 159. col. 3.
Homo differt ab animali essentialiter vno modo, & sunt idem essentialiter alio modo. Auer. in 5. metaphysic. tex. com. 13. char. 55.
Homo quamuis sit paruus corpore, & magnitudine, potentia tamen & honore superat omnia. Auer. 10. Ethic. cap. 7. c. 75. col. 4.
Homo & equus quantum ad genus vnum sunt; distantiam tamen habent a propriæ substantiæ definitione, qualitate quadam rationalitatis, & irrationabilitatis. Boet. in præd. c. 125.
Hominis corpus magis accedit ad æqualitatem cœli per recessum ab actu excellentiæ contrariorum; & ideo inter animalia, melius sentit secundum tactum, & prudens solum est inter animalia. Albert. mag. in 1. de gen. & cor. trac. 6. cap. 7. char. 71. col. 2.
Homo inter cætera animantia solus sic alteratur, & cadit. Albert. magn. de som. & vig. lib. 1. trac. 2. cap. 9. char. 31. col. 1.
Homo ab aliis animalibus plus quam specie videtur differre, quia differt et rōne: & si non plures habet species, nihil differt, quia formale, & si est coicabile pluribus specie, vel numero differentibus, non necessario communicat, sed forte secundum esse non erit nisi in vno, vt in Sole, & Luna, quæ sunt ex materia sua tota. Alb. mag. de ani. l. 20. trac. 2. cap. 6. c. 169. col. 1.
Homo non solum specifica differentia differt ab aliis animalibus, sed etiam secundum esse generis proximi, & secundum esse generis remoti: proximum genus est sensibile; remotum, viuum. Albert. mag. de anima. l. 21. trac. 1. cap. 1. c. 169. col. 3.
Homo inter omnia animalia habet latum corpus secundum mensuram suæ quantitatis, latitudine proportionata. Alb. mag. de ani. l. 21. trac. 1. cap. 1. c. 169. c. 4.
Homo hoc proprium habet, quod nulli alii animali conuenit, vt veretur de rebu turpibus perpetratis, ideo inuerecundi inemendabilesque dicuntur, qui in aliquo mutati sunt a rationis honore affumentes irrationabilitatem pecorinæ naturæ. Alb. mag. de ani. l. 22. trac. 1. cap. 5. c. 173. col. 3.
Homo secundum animam, & secundum complexionem corporis magis perceptiuus est omnibus alijs animalibus. Alb. mag. Ethic. 10. trac. 1. cap. 1. c. 106. col. 3.

Homo ut ad coitum, & generationem pertinet.

Homo, & Sol generant hominem. Aristotel. phy. 2. sum. 5. cap. 2. tex. 26. char. 36.
Hominibus coitus temporibus omnibus est opportunus, & multis pedestribus, quæ cum homine habitant, & viuunt, vt suis, canibus, & volucribus, quæ sæpe pariunt. Arist. de hist. ani. 5. cap. 8. char. 154.
Hominis mas stimulat ad coitum magis tempore hiberno, foemina æstiuo. Aristotel. de historia animal. 5. cap. 8. char. 154.

Homo mas vsque ad septuaginta annos potest termino vltimo generare, foemina vsque ad quinquaginta, sed raro; at vt in pluribus mas vsque ad 63. procreare potest: foemina ad 45. Aristoteles de historia animalium quinto. cap. 8. char. 163.
Homo mas primum semen genitale magna ex parte incipit ferre altero anno peracto bisseptimo, & pubescere eo tempore incipit, & vox per id tempus in sonum asperiores mutari incipit, quod caprire nominant, & maxime his, qui rem veneream incipiunt agere, accidit. Iis vero, qui se abstinent, si curam adhibuerint, vox vel longo ætatis suæ tempore seruari absque magna mutatione potest, & mammæ exuberant, & genitale non solum magnitudine, sed etiam specie perficitur, & cum semen emittunt, non solum voluptate, sed etiam dolore afficiuntur. Aristoteles de historia animalium septimo. cap. 1. char. 248.
Homines à natiuitate prodeunt nonnulli impubes, & infecundi, propterea quod parte sui genitalis sunt deprauati, & similiter mulieres impubes creari possunt. Arist. de hist. anima. 7. cap. 1. char. 249.
Hominis semen infecundum est vsque ad ter septimum annum. ante prolificum est, sed exigua imperfectaque generant, at iuniores etiam, & mares, & foeminae generant, vt in cæteris animalibus. Aristoteles de historia animalium. 7. cap. 1. char. 150.
Homo plurimum animalium omnium emittit semen, comparatione magnitudinis suæ, & inter mares plus emittunt, qui humidiores sunt, nec valde carnosus, & candidiores, quam fuscus. Aristoteles de historia animalium septimo. cap. 2. char. 253.
Homines mares plurimi ad 60. annum generant, quem si exceperint, ad septuagesimum vsque procedunt. Aristotel. de hist. animal. 7. cap. 6. char. 259.
Homines multi iuuenes non procreant, seniores incipiunt procreare, aut e contra. Aristoteles de historia animalium. 7. cap. 6. char. 260.
Homines sunt, qui non nisi foeminam procreant, & mulieres, quæ non nisi marem, & e contra. Aristoteles de hist. animal. 7. cap. 6. char. 260.
Homines læsi gignuntur ex læsis, vt claudi ex claudis; cæci ex cæcis; & sæpe numero similes in re, quæ præter naturam comitentur, & signa habentes sibi cognata hæreditaria, vt verrucas, aut naeuos, aut cicatrices; at nihil obstat vt integra ex mancis gignantur. Aristotel. de hist. animal. 7. cap. 6. char. 260.
Homines si castrentur pueri existentes, pili post geniti non innascuntur, nec vox immutatur, sed suum seruat acumen: at si iam puber. post geniri desuunt pili, præterquam pubis; hæc enim quamuis minuuntur, tamen manent, sed congeniti non desuunt. Aristoteles de historia animalium. 7. cap. 50. char. 378.
Homo si alter coitus proxime ab altero accessit, enutrire quod superfætatum est potest, sed si iam aucto conceptu coitus adhibetur, superfætari quidem potest, sed raro, quia vterus magna ex parte ad partum vsque se comprimit, sed si superfætetur, perfici nequit. Aristotel. de generatio. animal. 4. cap. 5. char. 248.
Homines pilosi libidinosiores, & seminis copiosiores sūt, quam lenes. Aristotel. de generatione animalium lib. 4. cap. 5. char. 251.
Homo plus emittit semen proportionem sui corporis, quæ cætera animalia, quia minus cibū conficit, & omnium animalium maxime humidus natura, & calidus est, quarum rerum altera feminis copiam reddit, altera naturæ vim efficit ad semen creandum, semen enim tale est quamdiu seruatur. Aristoteles problemat. sectio. 4. numer. 7. char. 383.
Homines non solum soboles procreandi causa, sed rerum etiam, quæ ad vitam spectant, comparandarum causa cohabitant. Aristotel. 8. ethicor. nicom. cap. 12. char. 209.
Homines,

Homines, qui quinquagesimum annū quatuor, vel quinque annis exceperint, derelinquere debent in aperto procreandi studium, ac de cætero, vel sanitatis, vel alterius causa cōcubitus facere videri. coitus alterius, quam coniugis penitus sit interdictus. quod si qui deprehendatur contrafacere per tempus procreationis, dignam pro delicto poenam reportet. Arist. politicorum septimo. capit. 16. charta 752.
Hominem sanæ mentis, non decet vbicunque contigerit, semen exponere, ne de vilibus, & iniquis similes liberis legitimis procreentur, ex quo, & vxor honore suo priuatur, & filijs iniuria fit, & sibi pro his omnibus dedecus incumbit. Arist. œcon. 2. ca. 2. c. 787.
Homo, ex omnibus, quæ procreantur, & a diuina potestate constituuntur, quæ in generabili corpore ab afinite, & propinquitate diuinitatis recedit, quam etiam naturam vocamus, præstantissimam, ac nobilissimam existit. Alexander aphro. in secundo de ani. cap. 56. ch. 55. col. 1.
Hominis materia proxima sunt menses mulieris. Alexander aphrod. in sexto metaphysic. vel secundum latin. 7. com. 17. ch. 193. col. 1.
Homo non statim cum habitu animæ rationalis procreatur, sed facultate, aptitudineque illam recipiendi præditus est. Ioannes grammatic. de gener. anim. l. 2. cap. 3. char. 535. col. 2.
Hominis in generatione, primum est Sol, & est intelligentia operans, & hominem generari in infinitum est verum per accidens, non per se. Auerr. physic. 5. tex. 13. char. 100. col. 3.
Homo si generaretur a non semine hominis, diceretur homo æquiuoce cum isto homine, quia cum materia est diuersa, diuersa erit, & forma. Auerr. physicor. 8. cap. 46. char. 176. col. 3.
Homo si generaretur a terra, vt vermibus, tunc aut esset necessarium, aut in maiori parte, aut in minori. Si necessarium, ergo homo non generaretur ab homine omnino. Si in maiori parte, tunc homo generaretur ab homine in minori parte, & si hoc esset casualiter. Si in minori parte, tunc eadem species inueniretur natura, & casu. Auerr. phys. 8. tex. 46. c. 176. col. 3.
Homines generari habentes pedes equinos non verificatum est apud Aristotelem: nam agens generans in specie non potest præstare ipsi materiæ aliam formam, quam illam, quæ inest in illa specie, quia nulla alia est in sua essentia, nec propria materia huic speciei potest recipere aliam formam. Auerr. de gener. animal. 4. cap. 4. ch. 245. col. 1.
Homo si solus intellectus est, homo non generat, nisi habens animam sensibilem, & nihil de intellectu; ergo non generat hominem, sed animal imperfectum, quia hominis generatio non includit vltimam formam, nec vltima forma secundum esse est aliquid de homine; quæ omnia sunt valde absurda. Albertus mag. contra Auerr. de vitar. intel. cap. 5. c. 82. col. 1.
Homines multum coeuntes citius senescunt. Alb. mag. de ani. l. 9. trac. 1. ca. 2. c. 85. col. 4.
Homo multum sperma respectu sui corporis eiicit, ideo magis appetit coitum. Albertus mag. de animal. lib. 9. trac. 1. cap. 2. ch. 86. col. 2.
Homines, qui magis spermatizant, sunt, qui non sunt multum carnosus, & pingues. Albertus magnus de animal. lib. 9. trac. 1. ca. 2. ch. 86. col. 2.
Homines, qui habent virgam enormiter longam, infecundi sunt, quia sperma euaporat in cursu, & infrigidatur, quia longe distat a suo principio; & qui habet nimis curtam non proiciunt sperma ad locum vnde ipsa matrix sugere possit; ideo carent effectu generationis: qui mediocrem habent virgam, vt plurimum generant. Albertus magnus de anima. lib. 15. tract. 1. cap. 4. char. 127. col. 1.

Homines, & mulieres pingues raro generant, minus quam hi, qui corpora moderata habent, quia superfluum corporum pinguium cito digeritur, & transit in pinguedinem; quia est valde conuertibile, vt aquosum subtile. Albert. magnus de anim. l. 15. tr. 2. ca. 5. char. 131. colum. 3.
Homo in coitu maiorem sentit delectationem, quam cætera omnia animalia. Albertus magnus de ani. lib. 22. trac. 1. cap. 1. c. 173. col. 1.
Hominis generatio non solum se habet ad generationem aliorum, vt perfectum, sed est maioris compositionis omnibus alijs generationibus, & in ipsis generatibus singulare habet nihil alijs conueniens, quia solus homo inter bipeda generat sibi simile. Albertus mag. de anim. l. 5. trac. 1. ca. 1. ch. 51. col. 4.
Homo coit omni tempore, & maxime in hyeme coire cupit, quia clausi sunt pori ex frigore, & interius exciatur calor: in æstate vero propter porosam carnem euaporat humidum, & calidum, quæ sunt principia coitus. Albertus magnus de animalibus. lib. 5. tract. 1. cap. 2. ch. 53. colum. 2.
Homo masculus circa triginta annos habens semen perfecte maturum potest generare vsque ad septuaginta annos, & raro in valentioribus extenditur vsque ad octuaginta, sed post hoc est labor, & dolor, nec est aliqua virtus generationis, quamuis coeat. Alb. mag. de anim. l. 5. trac. 2. ca. 1. ch. 54. col. 4.
Homines mulier parit, & concipit vsque ad ætatem annorum quinquaginta, sed raro: viri enim vsque ad 65. annos validi sunt, vt sæpe mulieres vsque ad 45. Albertus magnus de animalibus. lib. 5. trac. 1. cap. 1. charta 54. columna 4.
Homo surgens & exponens se frigori fortius mouetur ad libidinem accedens ad mulierem, quam ille, qui in calore iacuit iuxta mulierem, quia calor coitus a frigiditate restringitur. Albertus magnus de anim. lib. 6. trac. 1. cap. 3. ch. 57. col. 2.
Homo vt in pluribus incipit generare post quatuordecim annos, cuius signum est, quod tunc incipiunt pili oriri in pectine, & sperma ex ipso exire. Alb. mag. de ani. l. 9. trac. 1. ca. 1. c. 85. col. 1.
Homines & mulieres pubescentes si moderato coitu vituntur, velocius corpora eorum incrementum accipiunt, si in corpore multas habent & grossas humiditates: at si contra non habent multas humiditates, ex vltu coitus tempore illo corpora torpescunt, & marcescunt. Alb. mag. de ani. l. 9. trac. 1. ca. 1. c. 85. col. 3.
Homo vnus quantum ad potentiam generandi multas mulieres valeat implere, sed vt natura animal domesticum est, viri vna vnus est secundum naturam, & non facit ad vnitatem domus plures habere, sed potius ad diuisionem: nam indiuiduitas vitæ ad plures non se extendere potest. Albertus magnus ethicor. 8. tra. 3. cap. 8. c. 97. colum. 2.
Hominis causa remota Sol, propinqua homo. Alexander de ales in 5. metaph. tex. 3. c. 106. col. 3.
Homo creatus & generatus sunt idem specie, iuxta fidei positionem. Alexander de ales in 7. metaph. tex. 23. char. 208. col. 3.
Homo particularis generat mulierem, quasi per accidens, quia est præter naturæ particularis intentionem. Alexander de ales in septimo metaphysico. tex. 30. char. 215. columna 4.

Hominis contemplatio quoad mores virtutem, & perfectionem pertinet.

Hominis & mulieris mores, vt sunt ipsa perfectissima in natura, sic conspectiores in eo ipso continentur, ita vt mulier, & misericors magis, & ad lacrymas propensior quæ vir sit; inuida magis, querula, ma-

Iedicentior, & mordacior, anxia, & desperans magis, quam mas, atque imprudentior, & mendacior, & facilius decipi, meminisseque aptior: ad hac vigilatior, segnior, immobilior, & minus cibi desiderans, mas vero iuuantior, & fortior. Aristoteles de historia animalium 9. capit. 1. chart. 315.

Homines feri nonnunquam cernuntur. Aristotel. problematum, sec. 10. num. 44. chart. 440.

Homines trepidantes magis, quam vinolenti hærent lingua, quia affectus hic similis generi stuporis, quæ apoplexiam vocamus, parti interiori cuiusdam tribuendus est, quam partem mouere nequeant impediuntem propter suam refrigerationem. Vinum igitur, quod sua natura calidum est, refrigerationem tollit, trepidatio facit. Est enim trepidatio metus quidam: metus autem refrigeratio est. Aristoteles problematum sec. 11. nume. 36. chart. 463.

Homines cur in oratio potius exemplis, & fabulis gaudent, quam commentis? quia & discunt, & celeriter discunt: at qui facilius discunt per exempla, & fabulas, sunt enim quæ explorata habeantur, & particularia sint: at ratio commentandi ex vniuersalibus demonstratio est, quæ minus quam particularia nouimus. Ad hæc ipsi credere magis solemus, quæ plurimum testimonio confirmantur. exempla autem, & fabulæ testimoniorum speciem gerunt, & cum exemplum, & fabulæ rem veri similem doceant, ideo vnusquisque ea libentius discit. Ari. prob. sec. 18. nu. 3. ch. 508.

Homines, qui claruerunt ingenio, vel in studijs philosophiæ, vel in republica administranda, vel in carmine pangendo, vel in artibus exercendis melancholicos fuisse videmus, & alios, ita, vt etiam vitijs atræ bilis infestentur. Arist. probl. sec. 30. nu. 1. chart. 615.

Homines melancholici varii, inæqualesque sunt, quia vis atræ bilis, varia, & inæqualis est, quippe quæ vehementer tum calida, tum frigida reddi potest, & quia vim eandem obtinet morum instruendorum. Et ideo vt vinum varios reddit, flatuosum enim vtrunque est, & vinum, & atra bilis; cūque ratio sit, vt huius inæqualis ordinis portio aliqua temperata haberi debeat, flatuque modo quodam acquiratur integre, habitusque respondere frigidior, calidiorque possit ob exuperantiam qualitatis: hinc efficitur porro, vt melancholici non per morbum, sed per naturam sint ingenio singularem. Arist. probl. sec. 30. nu. 1. ch. 623.

Homo cur omnium animalium prudentissimus est? vel quia capite minimo est ad sui corporis proportionem, an quia varie minimo est, ob id enim ipsum capitis quoque minutio accidit, & inter homines ipsos, qui minori sunt capite, prudentiores nascuntur, quæ qui sunt grandiori. Aristoteles problematum, sec. 30. nu. tertio, chart. 623.

Hominibus in nullis operationibus, vt in operationibus secundum virtutem firmitas est, hæc quidem stabiliores et scientiis videntur, atque ex his ipsis stabiliores, quæ præstantiores, eo quod beati in his maxime, & assidue viuere cōsueuerunt, & hoc simile causæ est, quod in ipsis obliuio nulla contingat. Aristot. pri. ethic. cap. 10. chart. 22.

Homines in auaritia peccant magis, quam in prodigalitate. Arist. 4. ethicor. nicom. cap. 1. ch. 86.

Homo malus millies plura mala, quam bestia perpetratur. Arist. 7. ethic. nicom. cap. 6. char. 172.

Homo solus dicitur temperans. Aristotel. magn. mor. pri. cap. 20. chart. 299.

Homines primo pauca appetunt, quæ cum fuerint consecuti, maiora desiderant, & sic infinita est cupiditatis natura. Arist. polit. 2. cap. 6. chart. 533.

Hominibus nihil melius esse existimauit Homerus, quæ si concordii voluntate viro, & vxor domum gubernant, quæ scilicet animo, & prudentia iuste coniun-

cta est. Aristot. œconom. 2. cap. 3. char. 179.

Hominis perfectio fit maxime per doctrinam. Ale. aph. in 3. natur. quæstio. cap. 2. char. 11.

Hominis finis est studiosum hominem factum iri, ac virtutes habere. Alexander aphrod. in quarto natur. quæst. cap. decimo char. 18.

Homo melior est homine, qui virtutibus præditus est eo, qui sine his est. Alexander aphrod. in quarto natu. quæstio. capit. decimo ch. 18.

Hominis esse est in viuendo, & secundum rationalem animam operando. Alexander aphro. in quarto naturalium quæstio. cap. 25. char. 21.

Hominis virtus est prudentia, quæ est scientia agendorum, & non agendorum. Alexand. aphrod. de fato. capit. decimonono. ch. 29.

Homo malus esse videtur, qui profusus virtute priuatus est. Ale. aphr. in 4. metaphy. vel secundum latin. 5. c. 36. ch. 161. colum. 2.

Hominis perfectio est vitam ex prudentia ratione agere. Am. in Porph. ch. 1. colum. 2.

Homo, qui vult, quæ non potest habere, fatuus est. Am. in præd. char. 90.

Homo dicitur ἀνθρωπος, quia articulatum profert vocem, vel quia sublime os habet, & dicitur, βροτος, quia est mortalis, & μέροψ, quia habet vocem, Ammon. in li. de interpret. char. 21.

Hominis res digna est, ne a mente verba dissentiat. The. in 1. de anim. cap. 21. te. 45. c. 65. col. 2.

Hominis ratione præditi est causas eorum, quæ agit scire, & optime reddere posse. Eust. ethi. 1. c. 4. c. 94.

Hominis finis est, vt probus efficiatur, ac virtute præditus sit. Eust. 5. ethi. cap. 10. c. 261.

Homo virtutis possessionis causa est, non virtutes hominis causa sunt. Eustr. 5. ethi. cap. 10. ch. 261.

Homo virtutibus præditus longe melior est eo, qui virtutibus caret. Eust. 5. ethi. c. 10. char. 261.

Homines libidinosiores sunt, qui pilosi sunt. Auerro. de gene. anim. 4. cap. 6. char. 146. col. 3.

Homines in infantia, & iuuentute augetur: in virili ætate est status, in senectute virtutis fit diminutio, non tamen diminuit substantia. Albert. magn. in 8. physsi. tract. 2. cap. 1. char. 95. colum. 1.

Hominem posuit natura, vt regula veritatis, in quo summa intellectus humani perfectio demonstratur. Alb. mag. 3. de ani. tra. 2. cap. 3. c. 36. col. 3.

Homini nihil dat esse, nisi solus intellectus. Alb. mag. de mor. & vit. tract. 1. c. 2. c. 58. col. 4.

Homo in primo gradu accipit, & participat virtutes: in secundo pigmeus: in tertio simiarum genus. Albertus mag. de anim. lib. 21. cap. 2. c. 170. col. 2.

Homo non perficitur in philosophia, nisi ex scientia duarum philosophiarum Aristotelis, & Platonis. Albert. mag. in 1. metaphy. tra. 5. c. 16. c. 74. col. 1.

Homo ad bonum hominis tripliciter ordinatur, & disponitur, scilicet secundum rationem regentem, & secundum effectum consequentem, & virtus, quæ est dispositio affectus ad bonum hominis duplex est, alia est ordinans, alia est in ordine tenens, & illa, quæ est ordinans, est circa passiones delectationum, & tristitiarum, & hæc proprie vocatur moralis, de qua in secundo, tertio, quarto, & quinto agitur. Illa autem, quæ est tenens ne affectus abducantur a meta mentis, heroica vocatur, de qua in septimo, octauo, & nono. Felicitas vero, vel est contemplatiua, de qua in decimo libro, vel actiua, de qua in primo libro agitur. Albertus magnus ethicorum prim. tractat. 1. ca. quinto char. 3. colum. 2.

Hominibus solum inest vniuersalis prudentia, cæteris vero animalibus particularis solum. Diuus Thom. de sen. & sen. lect. 2. char. 3. col. 1.

Homo si adeo perspicaci intellectu esset, vt per se conclusiones

eliceret posset, non indigeret docente. D. Tho. in 2. de ani. l. 11. tex. 58. c. 52. col. 3.

Homines sunt prauis, quia fugiunt tristitias inordinate, & sequuntur delectationes. Diuus Thomas 2. ethic. l. 3. tex. 24. colum. 4.

Hominis honestati non parum est, an ludendo turpia, vel honesta dicat. D. Th. ethic. 4. l. 1. c. 76. col. 4.

Homines bestiales non dicuntur simpliciter continentes, vel incontinentes. D. Th. ethic. 7. l. 5. c. 121. col. 2.

Homines rationis virtute rationabili iure reguntur, & in literis exercentur. Diuus Thomas pri. polit. l. pri. char. 2. colum. 3.

Hominis considerationes, quæ pertinent ad membra, & motum.

Homo habet partes suas ita dispositas, ut in eo sit superius, inferius, prius, & posterius, dextrum & sinistrum. Arist. de hist. ani. 1. ca. 15. ch. 25.

Homines partes superiores, & inferiores maxime omnium animalium habent, & ad situm orbis vniuersi dispositas, & similibus de dextris, sinistris, anterioribus, & posterioribus; caput superiorem obtinet situm, corporis sui ratione. Aristoteles de hist. anim. prim. cap. 15. char. 27.

Hominis partes interiores, & incertæ, & incognitæ sunt in homine: ideo ad cæterorum animalium partes, quarum similes sunt humanæ, referentes eas contemplari debemus. Aristoteles de histor. animalium pri. capit. 16. charta 28.

Homo solus ambidexter nascitur. Arist. de hist. anim. 2. cap. primo. char. 37.

Homo inflexum membrorum suorum eodem e contrario agit, quippe qui brachia retrorsum flectat, quamquam ita vt paululum vergant in latera exteriora; crura ante contrahat recte. Aristoteles de historia animalium secundo. cap. 1. char. 38.

Homo paucissimis, & exiguis integitur pilis, nisi in capite, quæ quidem parte hirsutissimus omnium est. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. ch. 39.

Homo habet cilium in vtraque palpebra, & alæ oppletæ pilis, & pubes, quod cæteris abest; carent enim cilio palpebræ inferiores, sed paulo inferius pili rari nonnullis exeunt. Aristoteles de historia animalium secundo. cap. 1. char. 39.

Homo solus pedes carnosos habet. Aristoteles de histor. anim. 2. cap. 1. char. 41.

Homo nullam fere sui corporis partem tam carnosam habet, quam nates, femora, tibias, quam suras vocamus, non nisi carnis copia partem tibiarum posteriorem complentur. Aristoteles de historia animalium secundo, capit. 1. char. 41.

Homo cum ad ætatem iustam peruenit, partem superiorem minorem habet, quam inferiorem, contra atque cætera animalia: partem vero superiorem intelligi volo, quantum de capite ad eam pertendit partem, quæ exitus patet excrementis: inferiorem autem quantum ab ea ipsa subsequitur reliquum corporis. Arist. de hist. ani. 2. cap. 1. char. 44.

Homo priusquam adultior sit partem superiorem corporis habet maiorem, quam inferiorem: & quo per ætatem amplius augetur, e contra euenit, vt inferiora sint superioribus longiora. Aristoteles de histor. ani. secundo. cap. 1. char. 44.

Homini sanguis tenuissimus, ac mundissimus est; tauro, & asino inter ea, quæ animal generant crassissimus, & nigerrimus: & parte inferiore crassior, quam superiore. Aristoteles de historia animalium tertio, capit. 19. char. 98.

Hominis femini anno bisseptimo exurgunt vbera, & menstrua erumpunt, & sanguis qui exit est quasi san-

guis recenter occisi animalis: & quæ alba dicuntur, ad modum pellis eueniunt, & magis si cibo humidiori vtuntur, hæc corporis incrementum impediunt, & puellam extenuant. Aristot. de histor. animalium 7. cap. 1. char. 249.

Homo frequentius conuiuet, quia natura cutem tenuissimam habet, & palpebra cute constat. Arist. de part. anim. 2. cap. 13. char. 453.

Homo solus cilium in vtraque palpebra habet; quadrupedum enim generi pili non parte supina, sed potius parte prona habentur: homo e contra, parte potius supina, quam prona. Aristoteles de partibus animalium 2. cap. 14. char. 455.

Homo omnium animalium piloso maxime capite est, tum propter necessitatem, tum etiam propter cerebri humiditatem, & caluæ commassuras, & ob adiuuentum, vt frequentia capillorum defendatur a nimio frigore, & calore. Aristoteles de partibus anim. secundo. capit. 14. char. 456.

Homo omnium animalium maxime habet partem sinistram refrigeratam. Aristoteles de partibus animalium 3. cap. 4. char. 477.

Homo solus titillatur, & propter cutis tenuitatem, & quæ solus ridet. Arist. de part. ani. 3. ca. 10. c. 495.

Homo solus omnium animalium erectus est, quoniam eius natura, & substantia diuina est, & diuini officium est intelligere, & sapere, quod non facile esset si vasta corporis moles allieret: pondus enim tardior reddit, & mentem, & sensum communem, quamobrem concreione, & pondere grauiore opprimente corpora vergere in terram necesse est. Arist. de partibus anim. 4. cap. 10. char. 531.

Hominibus profectu ætatis pars inferior augetur: quadrupedibus e contra, inferior primo maxime est, tunc profectu temporis superior crescit, quæ scilicet ab ano ad caput porrecta est; & solipedes, & bisulca ita se habent. Arist. de part. ani. 4. ca. 10. ch. 532.

Homo manus habet, quia prudentissimus est. Aristot. de partibus anim. 4. cap. 10. ch. 533.

Homines valde proceri grauiantur incurui, & dextro humero in priorem partem vergente, sinistra coxa ad posteriorem magis recedit, & medium est concauum, & incuruum. Aristoteles de animalium incessu, cap. quinto. char. 568.

Homo solus inter animalia erectus existens, crura habet ad supernas corporis partes, ex pedestribus maxima, & firmissima. Arist. de ani. incess. cap. 9. ch. 575.

Homo brachia ad concauum flectit, crura vero ad curuum, & semper membra in hominibus commutatim se habent, contrariotque; habent inflexus, vt cubitus ad concauum, manus carpus ad curuum, & humerus ad curuum. Et in cruribus femur ad concauum, genu ad curuum, pes ad concauum, & superiora membra ad inferiora contrario modo; humerus ad curuum, femur ad concauum, cubitus ad concauum, genu ad curuum, pes ad concauum, & manus ad curuum. Arist. de ani. incess. cap. 11. char. 579.

Homo pro magnitudine suapte natura tenuissimam præ cæteris animalibus habet cutem. Arist. de gener. ani. 5. cap. 2. char. 221.

Homo caluicet parte priore, quia ibi est cerebrum, & solus, quia maximum, & humidissimum habet cerebrum. Arist. de gen. ani. 5. ca. 3. ch. 277.

Homo dentibus carens venit in lucem, nisi quid præter naturam intercesserit. Aristoteles de gener. animalium 2. cap. 4. char. 175.

Homines cur nana statura proueniunt, vel cur in animalium genere, alia paruo, alia magno consistant corpore? causa duplex est: aut enim locus, aut alimentum id facit: locus, si angustus est: alimentum, si exiguum; quod etiam paruo edito fit, vt qui catellos in-

caueolis oculos educant. Quibus itaque locus cau-
sæ est, hi ut pomiliones redduntur: sunt enim latitu-
dine, & profunditate pro magnitudine suorum par-
tum, breues tamen omnino, quia rectæ lineæ in adun-
cas se flectunt. At qui propter alimentum inopiam per-
fici non potuerint, hi puerilibus constant membris.
Arist. proble. sec. 10. nu. 14. ch. 429.

**Hominis prior pars pilosior est, quam posterior; quadru-
pedum e contra, quia partes infirmiores natura inte-
gere semper potius cõsuevit: quadrupedum infirmio-
res sunt partes posteriores, hominum priores.** Arist.
proble. sec. 10. nu. 52. c. 443.

**Hominum caput pilosius est, quam reliquum corpus,
nec ex proportione pilosum est, ceterorum animalium
contra, quæ cetera in dentes, vel in cornua, vel in se-
tam alimenti copia vertunt.** Aristot. problematum
sec. 10. num. 61. char. 467.

**Hominis, qui constant corpore immodico cur maiores
videntur, cum appositi modicis inspiciantur? quia res
modica vnum est, immodica vero multa pro sui ratio-
ne ostendit. & merito magis tum esse apparet. cum
spectantur ad id, quod simplex est, atque vnum.** Arist.
proble. sec. 17. nu. 1. c. 105.

**Hominis a canitie temporum cur Homerus *πολιερποτὸς*
cognominauit? quia ea maxime parte capitis can-
ities oritur, quia pars capitis prior humidior, quam
posterior, & pituitosior est.** Alex. aphrod. problem. 1.
num. 1. char. 665.

**Homo ad olfaciendum natus, & quæcunque reliqua re-
spiratiua sunt, quando non inspirant, vel respirant, vel
retinent spiritum, non olfaciunt.** Simpl. in 2. de anima
text. 120. c. 42. col. 1.

**Homo mouetur in ante ob notas dextri, & sinistri, sum-
mi, & imi, non quod notis in ante, & retro moueatur.**
Mich. ephes. de ani. inces. c. 57. col. 2.

Homo in eleuatione crurum in poplite inflectitur.
Mich. ephes. de animal. inces. char. 60. col. 1.

**Hominis caro inter omnia animalia melioris tactus est,
& maxime caro palmæ manus, & maxime caro indi-
cis.** Auerr. de sen. & sen. char. 192. col. 1.

**Hominis membra, alia sunt formalia habentia, & conti-
nentia materiam, quæ sunt dissimilia ad actum ani-
mæ, vel virtutis animæ ordinata, quæ etiam organa ap-
pellant, ut caput, oculus, auris, manus, & pes. Alia sunt
materialia debiliter recipientia formam, & sunt actus
vitæ, & animæ, vel sensus tantum participantes ad nul-
lum officium ordinatæ, ut caro, adeps, & pinguedo.
Alia sunt media inter materialia, & formalia, quæ sũt
triplicia: alia propinqua formæ, ut nerui, arteriæ, &
panniculi: alia propinque materiæ, ut os, & cartilago:
alia sunt pereque distantia inter formam, & materiã,
ut musculi.** Alber. mag. in 1. de gen. & cor. trac. 3. cap.
8. char. 65. colum. 2.

Homo solus inter animalia nota tibias carnosas habet.
Alb. mag. de ani. lib. 2. tr. 1. tap. 2. ch. 30. col. 1.

**Homo in quartodecimo anno incipit mutare vocem, cu-
ius causa est, quoniam in vocali arteria, & in musculis
epiglottis, & in ipsa epiglote est principium maturatio-
nis, & est ante maturacionis perfectionem; & ideo quæ-
dam partes sunt maturæ, quædam non; & quædam hu-
mido subtili destitutæ, quia in spermate descendit; &
aliæ humido illo adhuc sunt infusæ, ideo non sunt con-
sonæ partes illæ in voce.** Alb. mag. de ani. lib. 9. trac. 1.
cap. 1. ch. 85. colum. 2.

**Homo inter omnia animalia habet cerebrum maius iux-
ta quantitatem sui corporis.** D. Tho. de sen. & sens.
sec. 9. char. 10. col. 4.

Homo è quibus constat, & vnde dicitur.

Homines dicuntur veri, sensu, opinione, scientia, &
intellectu. Alex. aphr. in 1. de ani. ca. 20. c. 38. col. 2.

Homo est homo propter animam. Alexand. aphrod. de
ani. li. 1. ca. 1. ch. 30. col. 1.

Homo ex animo & corpore constat. Ammon. in Porph.
char. 1. colum. 3.

Hominis proprie animus, & intellectus sunt. Themist.
in 3. de anim. cap. 27. tex. 17. char. 85. col. 3.

**Homo quia ex animo, & corpore constat, ideo artes in-
ueniri necesse fuit, quæ bonam, & naturalem constitu-
tionem, vel præsentem conseruare, vel amissam reuo-
care homines possent.** Euft. 1. ethic. ch. 2.

**Hominis sunt trium specierum: quidam semper præeli-
gunt præstantius duorum oppositorum, & hi sunt sa-
pientes: quidam æqualiter bonum, & malum, & hi sunt
naturaliter dialectici: & quidam oppositorum deterius,
& hi sunt naturaliter sophistæ; & quidam ipsorum
sunt, qui amant eis esse secundum hanc artem syllo-
gismos idoneos interrogationibus vulgaribus, de qui-
bus difficile est eloqui in constructione, vel destructio-
ne, & hæc sunt trium specierum: quarum vna est, quod
fiat de ijs, de quibus vulgus gloriatur considerare, &
difficile fiat mutuo de illis interloqui, quia ad alterum
oppositorum inclinatur vulgus pro maiori parte. Secun-
da quid fit pro maiori parte vulgi inclinatio ad alter-
um duorum oppositorum. Tertia est species rerum,
quibus adipisceretur vir quispiam nefas apud vulgus,
de vtrovis duorum oppositorum respondeat.** Auerr.
in 8. top. cap. 4. c. 30.

**Homo demonstratus non diuiditur in plures partes, quar-
um vnaquæque sit homo.** Auerr. in 5. metaphysic.
tex. co. 11. ch. 53.

**Homo communis proportionaliter componitur ex ma-
teria, & forma, quauis vere sit forma tantum, quia aliter
non esset communis.** Alb. mag. in præd. c. 22. col. 4.

**Homo est id, quod est compositum ex tali corpore, quod est phy-
sicum, organicum, ad potentiam vitæ hois: & ex anima, quæ
est intellectiua, & principium, & causa huius vitæ.** Al-
ber. mag. in 3. metaph. trac. 2. ca. 4. c. 79. col. 4.

**Hominem ex contrarijs compositum non inconueniens
est esse secundum naturam humilem in vno, & magnum
in alio.** Alb. mag. ethic. 4. tra. 2. ca. 2. c. 52. col. 1.

**Homo dicitur aliquid compositum ex anima, & corpore,
non autem ex hac anima, & hoc corpore.** D. Tho. 7.
metaph. lec. 10. tex. 35. c. 499.

**Homo non est homo, quia habet carnem, & ossa: sed quia
habet animam rationalem, carnem, & ossa.** D. Thom.
7. metaph. l. 11. tex. 41. ch. 511.

**Homo potest dici extraneus ad aliquem, vel simpliciter,
vt qui deficit ratione, secundum quam homo dicitur;
vel quo ad aliquem, qui cum eo non communicat.** Di-
uus Tho. in 1. pol. l. 1. ch. 2. col. 3.

**Homo componitur ex corpore, vt ex materia, & ex ani-
ma, vt ex forma.** D. Th. 7. pol. l. 1. ch. 100. col. 4.

Hois considerationes ad sensum, & vitam pertinentes.

Hoies in passionibus positus, facile circa sensus deci-
piuntur, ideo ægrotantes animalia quandoque videntur
in parietibus a modica similitudine linearum compo-
sitarum, & hoc accidit, quia non per eandem poten-
tiam iudicat, quæ princeps est, & in qua phantasmata
sunt. Arist. de som. cap. 2. c. 65.

**Homo pro magnitudine minime fere omnium animalium
procul sentiri potest, cum tamen differentiarum sen-
sus maxime omnium sentire valeat, quia sensorium
sincerum habet.** Arist. de gen. ani. 5. ca. 2. c. 271.

**Hominum maxima pars a terra viuunt, & a fructibus non
syluestribus.** Arist. pol. 1. ca. 5. ch. 500.

**Hominis æstus non ita tolerant, vt cetera animalia,
quia tactum excellentem habent.** Alex. aphr. de sens.
& sens. ex sec. 3. co. 28. c. 14. col. 2.

**Homo per se sentit tempus, cetera ex accidenti, vt quæ
non**

**non proprie temporis sensum habeant, sed motionis,
& passionis eius, quam tempore aliquo acceperunt.**
Them. in 2. de ani. cap. 61. tex. 49. c. 90. col. 1.

**Homo duabus de causis inspirat, primo propter refrige-
rationem cordis: secundo propter vsu odorandi.** Al-
ber. mag. de sen. & sen. tr. 2. ca. 12. c. 15. col. 4.

**Homo perfectissimum tactum, ac certissimum habet, in-
ter cetera animalia.** Alber. mag. de animal. l. 2. tract. 1.
cap. 1. c. 269. col. 3.

**Homo odorat peius, quam alia perfecta animalia, quia
cum odor fiat ex calido, & sicco, & homo habeat cere-
brum, in cuius vicinis positum est instrumentum olfa-
ctus, maius omnibus alijs animalibus secundum pro-
portionem sui corporis, & cerebrum sit frigidum, &
humidum, impeditur olfactus vis, quæ in calido, &
sicco est.** Diuus Thom. in secundo de anim. l. 19. tex.
91. char. 40. colum. 2.

**Homines ingeniosi, vel inepti ex sensu tactus facile co-
gnoscuntur, si scilicet habent bonum tactum, inge-
niosi sunt, si malum, contra; & carne molles bonum
tactum habent.** Diuus Thomas in 2. de animal. l. 9.
tex. 94. char. 40. col. 3.

*Hominis habitatio, quæ magis temperata, &
in qua magis viuunt.*

Homines apud Septentrionem commorantes fortes
sunt, & pilos duos habent, qui apud Meridie, con-
tra. Arist. phys. cap. 4. ch. 337.

**Homines, qui frigidam incolunt regiones, & per Europam,
animo abundant, ingenij, & artificij parum habent,
ideo in libertate magis perseuerant, disciplinam vero
reipublicæ difficulter recipiunt, ac finitimis dominari
non possunt.** Arist. pol. 7. ca. 7. c. 727.

**Homines, qui Asiam incolunt, ingenio, & arte abundant,
sed animositatem non habent, propter quod, & pare-
re dominantibus, & seruire perseuerant.** Arist. polit. 7.
capit. 7. char. 728.

**Homines in Græcia demorantes, & ingenio, & arte, &
animo abundant, ex quo fit, vt in libertate degant, &
disciplinam reipublicæ optime recipiant, & vnius rei-
publicæ sortiti constitutionem imperare omnibus pos-
sunt.** Arist. pol. 7. ca. 7. c. 728.

**Homines, qui degunt in calidioribus locis (vt ait Aristo-
teles) longioris vitæ sunt, cui opinioni ab omnibus
Peripateticis contradicitur: quoniam aer calidæ regio-
nis est calidus, & educit calorem naturalem cõtinue,
& aperit, & leuat corpus. Calor autem eductus edu-
cit secum humidum, & sic putredinem inducit, exsic-
cationem, & mortem: ideo locus frigidus, & siccus
sanior est, & longioris vitæ sunt in eo homines, quam
in loco calido, siue siccus, siue humidus sit, sed qui
vult Aristotelis opinionem tueri, temperatum per ca-
lidum intelligere debet.** Albertus magnus de mor. &
vit. trac. 2. cap. 59. col. 3.

**Homines loca naturalia secundum contraria climata mu-
tantes infirmantur propter loci inconnaturalitatem,
& cum redeunt ad loca natia, recipiunt sanitatem.**
Albertus magnus de natur. locor. distinct. 1. capit. 2.
char. 93. col. 2.

**Homines nati in locis lapidosis, planis, frigidis, & siccis,
fortissimi sunt, & ossi in membris, iuncturas valde ope-
ratas habentes, proceri corpore, diligentes bellum, du-
rantes in bello, & morum indomabilium sunt.** Alber.
mag. de nat. locor. dist. 2. ca. 4. c. 100. col. 3.

**Homines nati in locis humidis, & frigidis, sunt pulchra-
rum facierum, iuncturas valde occultas habentes, pin-
gues, non multum longi; & laxatur frequenter veter-
corum; sunt audaces propter fumum multum cordis,
sed cito laxantur in calore; albi, vel flaui sunt in colo-
re, & in concupiscentijs foeminarum prouisi.** Albertus

magnus de nat. locor. dist. 2. ca. 4. c. 100. col. 3.

**Homines habitantes in locis calidis, & siccis sunt propor-
tionati in calore, & siccitate.** Albert. magn. de nat. lo-
cor. dist. 2. cap. 4. c. 100. col. 3.

**Homines habitantes in montibus frequenter habent no-
dosa, & strumosa colla, & guttura propter aquam in
eis talem phlegmaticam superfluitatem generantem.**
Alber. mag. de nat. locor. dist. 3. ca. 4. c. 100. col. 3.

**Homines habitantes in loco detecto ad orientem, & qui re-
ctius ad alias partes, optime habitant, nisi fuerint mul-
tum aquilonares, vel meridionales, quia super eos ori-
tur statim Sol, & mouet ventum purum super eos, &
radij Solis temperant frigus eorum, & subtiliant aerem;
ideo fenestras magnas habere debent domus eorum
versus orientem, & eas summo mane aperire, quod ecõ-
tra accidit habitantibus versus occidentem.** Alber. mag.
de nat. locor. distinct. 2. cap. 4. char. 100. col. 3.

**Homines habitantes ad meridiem, & non ad alias mun-
di plagas, male habitant propter ventum turbulen-
tum, calidum, humidum, pestilentem: & quia pori a-
perti sunt propter calorem meridianum, vt debent ve-
stru tali, ne ventus penetret ad medullas eorum, & ob-
struendæ sunt eorum domus forti obstructione.** Alb.
mag. de nat. locor. dist. 2. ca. 4. c. 100. col. 4.

**Homines habitantes ad Aquilonem, & non ad alias mun-
di plagas, sunt duræ carnis, & glandulosæ, & sperma-
ta eorum sunt efficacia valde ad filiorum generatio-
nem, & corpora eorum medicinæ fortes, & scamonea
non relaxant, eo quod in corpora eorum penetrare
non possunt.** Idem de animalibus alijs dicendum. Al-
ber. mag. de nat. locor. dist. 2. ca. 4. c. 100. col. 4.

**Hoies in loco magis temperato sunt, qui sunt sub equino-
ctiali directe, nisi forte mare impediatur, quod nunc non est
timendum: experientia. n. nos docuit id, in quo tot sapien-
tissimi viri, hallucinabatur. secundo qui sub quarto cli-
mate.** Alb. mag. de ani. l. 12. tr. 1. ca. 2. c. 101. col. 4.

Homo vt somniat, & quæ ad sanitatem pertinent.

Homo maxime animalium omnium somniat: & an-
no circiter quarto, & quinto plurimis visa incipiunt
pueris. Arist. de hist. ani. 4. ca. 10. char. 141.

**Hominis salua plurimis moribus venenosis aduersa-
tur.** Arist. de hist. anim. 8. cap. 29. ch. 311.

**Homo patitur grauedinem capitis a carbonum fumo, &
corrumpuntur sæpe, & a virtute sulphuris.** Aristot. de
sen. & sens. ca. 15. char. 23.

**Homo cum sano, qui moram traxerit, nihilo reddi
integriori corpore potest, nec ille, qui cum pulchriori
versatur: iusto autem, ac temperato, qui se iunxe-
rit, ac bono, melior euadit: quia bona corporis ani-
mo imitari non possumus, bona animi possumus; est
autem quisque bonus virtute animi, sanus virtute
corporis. Assuescit igitur exemplo melioris recte
modo lætari, modo contristari, quod is assuescere
nequit, qui cum sano est, haud enim quisque sanus
in eo est, vt lætetur quibus rebus lætandum, tristetur
quibus tristandum sit, nihil enim ex his sanitatem
creare potest.** Aristoteles prob. em. sec. 29. nu-
me. 10. char. 610.

**Homines balneo, & poculo immodice qui vtuntur im-
becilliores redduntur; at si per frugalitatem modice
se se resiccarunt, robusti efficaciores euadunt.** Alexan-
aphrod. proble. nu. 7. char. 667.

**Hominibus cur morsis ab diptere, & ob id siti intolerabi-
bili decetis theriaca, quæ calida & sicca est, sitim epo-
ta extinguit, & non auget? censendum non sui habi-
tus ratione id fieri, sed auxilio quod membrum offensum
affert.** Alex. aphr. probl. 1. nu. 152. c. 723.

**Hominum malæ cur rubeant quorum pulmo inflama-
tione laborat? quia sanguis cum in pulmone ebullit, va-**

porem sibi similem emittit: quod enim oritur, similitudine suæ originis præfert; & cū vapor ad malas se extulit, consistit, & per cutis tenuitatem, vt per vitrum, colorem suum ostendit. Alexā. aphrod. probl. num. 4. char. 725.

Hominnes natu maiores cur vinosi esse consueuerunt? quia per ætatem refrigerati calorem desiderant, vinum autem calorificum est. Alexand. aphrod. probl. 2. num. 130. c. 774.

Homo in somno comprehendit futura, non in vigilia. Auerr. de som. & vig. cap. 1. ch. 201.

Homo ex infomnijs non comprehendit, nisi id, quod est proprium suo tempore, loco, corpori: & alijs particularibus, quia necesse est, vt habeat alteram duorum modorum cognitionis, quæ antecedit fidem, scilicet cognitionem præparantem, & cognitionem imaginatio nis imaginem formantem, & non potest cognitionē istam acquirere, nisi in indiuiduis, quæ iam præciuit, & maxime ea circa quæ habuit magnam sollicitudinem, & hanc fidem necesse est, vt antecedit cognitio præparans. Auerr. de som. c. 202. col. 3.

Homo debet se conseruare inier somnum, & vigiliam, quia si plus declinauerit ad vigiliam, debilitabitur, & consumetur spiritus, & virtutes, si ad somnum, malis humoribus, & grossis replebuntur organa sensuum, & grossus fiet spiritus, & per consequens hebes efficietur. Albertus magnus de som. & vig. l. 1. tract. 2. cap. 4. char. 29.

Homo solus vere somniat, & videt alias visiones. Alber. mag. de som. & vig. li. 5. tr. 1. ca. 11. c. 38. col. 3.

Hominis salua ieiuni linita sanat apostemata, delet maculas, siue cicatrices, & (quod mirabile est) sagitta si intingatur, vel ensis, ore ieiuni, & ex illa madida sagitta aliquis vulneretur, intoxicatur, & si salua cadit in os scorpionis, vel alterius venenati animalis, ita qd ad interiora penetret, interficit ipsum animal. Albert. mag. de ani. l. 2. trac. 1. ca. 5. c. 173. col. 4.

Homines robustos facit multitudo spiritus naturalis, & sanguinis, & per consequens caliditatis, & multitudo caliditatis animosus, quia calidum est maxime actiuum. D. Th. 7. polit. l. 5. c. 108. col. 1.

Homo vt finis omnium, quæ facta sunt.

Homines quodammodo sunt finis omnium, quæ sunt, propter nos enim sunt. Aristot. phys. 2. su. 2. cap. 2. tex. 24. char. 35.

Hominum causa omnia fecit natura. Aristoteles polit. 1. cap. 5. char. 541.

Hominis gratia cætera omnia facta sunt. Alexan. aphro. de fato. cap. 17. ch. 27.

Homo est finis rerum creatarum propter ipsum. Auerr. phys. 2. tex. 34. c. 27. col. 4.

Homini quæ accidunt post mortem.

Homines non recordantur post mortem, quia intellectus agens impassibilis est, intellectus vero passibilis abolerur: ideo passionum memoriam habere nequimus. Them. in 2. de ani. ca. 38. tex. 19. c. 85. col. 4.

Homo vt liber, & seruus.

Homo ille liber est, qui suimet, & non alterius causa est. Arist. 1. metaph. ex su. 1. cap. 2. c. 8.

Homines propter indigentiam plerisque in rebus serui sunt, cum ipsius causa multa egere cogantur. Alexan. aphro. in 1. metaph. co. 15. c. 8. col. 1.

Homines aliorum rectores naturaliter sunt, qui intellectu vigent, intellectu vero deficientes, & corpore robusto naturaliter sunt serui. D. Th. 1. metaph. proq. c. 1.

Honestæ & iusta de quibus ciuili considerat, tantâ differentiam, tantumque errorem in se habent, vt lege, nõ natura esse videantur. Arist. ethic. 1. ca. 3. c. 5.

Honestæ omnes, aut plerique volunt, sed tamen vtilia eligunt. Arist. ethic. nicom. ca. 13. c. 211.

Honestæ, si omnes agere contenderent, & publice omnibus opportuna, & priuatim singulis maxima bona euenirent, virtus enim tale quid est. Aristot. 9. ethic. nicom. cap. 8. c. 230.

Honestæ agere priuati homines non minus, quam potentes, imo magis videntur. Aristoteles 10. ethic. nicom. cap. 8. char. 261.

Honestus, & bonus est, apud quem bona sunt bona, & simpliciter honesta sunt honesta. Arist. mag. mor. 2. cap. 10. char. 347.

Honestum est quod per se eligendum cum sit, laudabile est, bonum autem sit, iucundum sit, quia bonum. Arist. rhet. 1. char. 37.

Honestæ sunt, & efficiunt virtutis, & quæ a uirtute efficiuntur. Arist. rhet. 1. char. 38.

Honestæ sunt, quorum premium est honor, & quorum premium honor potius quam pecunia, & quæ simpliciter bona, & quæ natura bona sunt, & quæ accidunt, ut potius sint mortuo, quam uiuenti, & quæ aliorum gratia. Arist. rhet. 1. ch. 38.

Honestum est inimicos ulcisci potius quam reconciliari & uictoria, & honor, & quæ ad memoriam illustrata sunt, & non uiuentem sequuntur, & quæ consequuntur honor, & quæ excellent, & quæ soli adfunt illustriora. Arist. rhet. 1. char. 39.

Honestæ sunt prædia infrugifera, quia liberaliora, & quæ apud singulos propria, honesta, & quæ sunt signa earum rerum, quæ apud quosque laudantur. Aristoteles rhetor. 1. char. 39.

Honestum est nullam artem operosam exercere. Arist. rhetor. 1. char. 39.

Honestæ sunt, ex quibus splendor aliquis, atque illustris honos in eos, qui aliquid gesserunt emanatur sit. Arist. rhet. ad Alex. char. 182.

Honestum, quod in nobis est, hoc ex nobismetipsis possidemus. Alex. aphr. in pri. natur. quæst. cap. 14. c. 4.

Honestum, & honoratum eadem subiecto sunt, ratione autem differunt, nam honestum expetitur, honestum propter excellentiam sic appellatur. Simplicius in primo de anima. text. 1. charta 1. col. 2.

Honestum est id quod propria sua vi essentiali nos trahit, & allicit, & hoc per se appetimus, & si nihil utilitatis, vel delectationis nobis afferat. Alb. mag. de natur. & orig. ani. trac. 2. cap. 6. c. 73. col. 3.

Honestum quod ab honore dicitur, est premium virtutis, & non virtus. Albertus magn. ethic. 1. tract. 1. cap. 5. c. 3. columna 1.

Honestum mouet appetitum ex propria forma, quia essentialiter est similitudo esse diuini, & sub ratione diuini boni, bonum mouet appetitum. Alb. mag. ethic. prim. trac. 5. cap. 6. char. 7. col. 2.

Honestum est, quod proprie, & naturaliter nos trahit in sui consensum, & appetitum. Alb. mag. ethic. pri. trac. 2. cap. 11. c. 22. col. 2.

Honestatis dignitati, dignitas nulla comparari potest. Alb. mag. ethic. 4. cap. 3. char. 52. col. 1.

Honestorum memoria magis delectat homines, quam vtilium memoria. Diuus Thomas ethic. 9. l. 7. charta 160. columna 3.

Honorem felicitatē esse existimant elegantes, & ad agendum idonei ciuilibusque vitæ finem esse existimant: qui tamen remotior est a vero fine; honor enim magis consistit in ijs qui honorem exhibent, quam ijs qui efficiuntur: at summū bonum tale esse debet, vt proprium quoddā sit, quod auferri facile nequeat. Arist. ethic. pri. cap. 5. c. 8.

Honorem appetentes, vt finem existimant, tamen virtutem esse præstantiorem honore. Aristotel. ethicorum prim. cap. 5. char. 9.

Honor est externorum bonorum maximum. Aristot. 4. ethicor. ad Nicom. cap. 3. ch. 91.

Honorabilius est, quod bono aliquo excellit. Aristote. 4. ethic. ad Nicom. cap. 3. ch. 93.

Honoris appetitio, vt, & pecuniarum acceptio mediocritatem, excessum, & defectum habet; nam in honoris appetitione licet, & magis, quam oportet, & minus, & vnde oportet, & vt oportet se gerere. Aristot. 4. ethicor. ad Nicom. cap. 4. char. 97.

Honores homines appetunt magis, & minus: ergo etiā, vt oportet, quia in quibus est excessus, & defectus, in his est medium. Aristoteles quarto ethicorum ad Nicomachum cap. 4. char. 97.

Honoris mediocritas laudatur, quæ cum vacet nomine, media est inter ambitiosum, & inambitosum. Arist. 4. ethic. ad Nicomach. cap. 4. ch. 97.

Honore nonnulli quasi signo beneficij consequendi lætari consueuerunt. Aristot. 8. ethic. ad Nico. c. 8. c. 200.

Honore in republica non afficiuntur, qui nullum reipublicæ bonum afferunt. Aristoteles 8. ethicorum ad Nicomach. cap. 12. char. 213.

Honorari, & lucrari è republica simul fieri nequit. Arist. 8. ethicor. ad Nicom. cap. 3. c. 213.

Honor exiguus, & magnus bifariam capiuntur, aut enim a multis ijsque vulgaribus, aut ab illustribus ille contingit, qui rursus pro re, in qua euenit differt, magnus enim non solum honoratium multitudine, aut qualitate, aut precio æstimatur, sed & ueritate. Arist. mora. eud. cap. 3. ch. 423.

Honores erant in Apollonia illorum, qui nobilitate præstabant, & qui primi in eas colonias venerant. Aristot. politic. 4. cap. 4. char. 607.

Honor est in causa seditionis in republica cum inhonorati alios honoratos vident, ipsi autem contempti: hæc autem iniuste quidem sunt cum præter dignitatem honorantur quidam vel inhonorantur, iuste vero cū secundum dignitatem. Aristoteles politic. 5. capit. tertio char. 647.

Honorem alij concedere propter ætatem nemo indignatur, maxime cum putat eundem honorem recipere, cum ad id ætatis peruenit. Aristoteles politicorum 7. cap. 14. ch. 744.

Honor est signum bonæ existimationis. Ari. rhet. 1. c. 22.

Honorantur in primis, qui beneficium dedere, & qui possunt beneficium dare. Ari. rhet. 1. c. 22.

Honoris partes sunt sacrificia, monumenta cum versibus & sine versibus, præmia, luci, præfessiones, sepulchra, statua, victus publici, barbarica vero, vt adorationes, & excessiones, & munera apud quosque preciosa. Ari. rhetor. 1. char. 22.

Honores inter maxima bonorum externorum reponuntur. Eust. 4. ethic. c. 3. ch. 178.

Honor est virtutis premium. Alb. mag. in 2. de coelo tra. 2. c. 3. char. 29. colum. 4.

Honor facile auferitur, quia in alio existit, qui si vult tribuit, si minus non tribuit, ideo honor non est hominis, vt homo. Alb. mag. eth. 1. tra. 5. cap. 8. c. 12. col. 3.

Honor dicitur communiter, & proprie, communiter honor est exhibitio reuerentiæ in testimonium virtutis, & hoc est premium virtutis, strictè autem honor est exaltatio honorati. Alber. mangnus ethicorum 1. tract. 8. c. 2. char. 24.

Honor in virtuoso est secundum reuerentiæ, & honorationis attributionē. Alb. mag. ethi. 4. tr. 2. c. 2. c. 52. c. 1.

Honor non est sit meritum omnis virtutis: quod in se non sit quoddam bonum diffinitione, & substantia a virtutibus distinctum, & secundum hoc inter fines conuersationis humanæ honor potissimus finis, &

optimus, & quem propter se maxime desideramus. Alber. magn. ethicor. 4. tract. 2. cap. 2. chart. 52. col. 2.

Honor, & laus dupliciter differunt, primo ex parte eius, in quo consistit honor, & laus, & sic honor est in plus, quam laus: secundo differunt quantum ad id cui exhibetur laus, & honor, vt trunque enim exhibetur, alii cui excellentiæ, est autem duplex excellentia, vna assoluta, & sic ei exhibetur bonū, alia in ordine ad finē, & sic exhibetur laus. Diuus Thomas ethicorum pri. lec. 6. chart. 20. columna 3.

Honor est optimum inter omnia bona exteriora. Diuus Thomas ethic. 4. lec. 6. chart. 13. col. 3.

Honor, & confusio in exterioribus est. Diuus Thomas ethicorum 4. l. 17. chart. 78. col. 3.

Honorem omnes natura appetunt. Diuus Thomas 3. politicorum l. 8. chart. 40. columna 1.

Honor maior est laude ipsa, vnde optimorum est honor. Dan. Barb. rhet. lib. 3. cap. 24. chart. 190.

Hordeum tostum, & redactum in puluerem cicatricibus equorum inspersum cur pilos orri facit vnicolores cum cæteris, & non albos, quia vim discutienti, & purgandi obtinet, ac detergit, & absumit pituitæ excrementum, & materiam vitiosam, quam vicus per membri infirmitatem collegerat. Alexand. aphr. problem. prim. numer. 150. chart. 722.

Hordeum est granum, cuius herba est calamus, est frigidum, & siccum, & abstergit, aqua hordei magis nutrit, quam substantia hordei, nocet tamen stomacho propter frigiditatem. Albertus magnus. de veget. & plant. l. 6. tract. 2. cap. 14. chart. 168. col. 2.

Horizō circulus est, cuius centrum habitationis cuiuslibet, & cuius circumferentia tangit vndique concuum Hemispheria a polo in posu per puncta duo orientis, & occidentis distata. Albertus magnus de natura locorum dist. 1. cap. 10. chart. 97. col. 1.

Horrefcimus, & aqua frigida, & aqua calida infusa, res enim contrarias inter se idem efficere posse absurdū est, vel quia frigida infusa calor interior extinctus horrorem mouet, calida autem frigus externum circum obfistens in vnū seque profugum inter colligens efficere identidem potest. Quamobrem vt trunque ab eodem agitur, verum alias ab interiore, alias ab exteriori. Aristot. probl. sec. 8. num. 7. chart. 413.

Horrefcere solemus ad extremam vniuersæ missionē, quia dum humor ille calidus inest, vesica, & meatus, qui circa eam sunt, pleni experteque frigoris substantia post vero efluxerit, aere frigo replentur, cū nihil inane natura patitur, & quia aer frigidus se induxit, iō inhorrefcimus. Arist. probl. sec. 8. num. 9. ch. 417.

Horrefcimus vbi stertimus, vel minimus, quia ratione vtraque venis subtrahitur, quæ cum reditæ sint inaniore, ingreditur aer frigidus qui rigorem cieri potest. Aristot. probl. sec. 8. num. 14. char. 418.

Horribilia dicuntur metus effectiua, ea scilicet, quæ dolorem inferunt corruptiuum. Aristoteles moralium eud. 3. cap. 3. chart. 415.

Horti nulli fossatis cingendi sunt, quia humorem fossata hortis arripiunt. Albertus mag. de veget. & plant. l. 7. tract. 2. cap. 2. chart. 277. col. 3.

Horti serunt mense Septembris, vt melius & citius habeantur herba, quam si Martio seruntur. Alb. magn. de veg. & plant. l. 7. tract. 2. cap. 2. ch. 177. col. 2.

Hospes nec multorum hominum, nec nullius esto. Ari. 9. ethic. nicom. cap. 10. chart. 235.

Hostem nullum qui interfecisset, apud Macedones capistro cingebatur, & apud Scythas non licebat paternam viam latam accipere. Arist. pol. 7. cap. 2. ch. 718.

Hoftes quot necassent Iberi, tot obeliscos erigebant circa sepulchra. Arist. pe. l. 7. cap. 2. chart. 718.

Humana natura multis necessitatibus subdita est. Arist. 1. metaph. sic. ex sum. 1. cap. 2. chart. 8.

Humani animi vestigia in plurimis ceterorum animalium quamquam apertius in homine discernuntur. Arist. de histor. anima. 8. cap. primo. char. 267.

Humana omnia ad aliud operandum imbecilla sunt. Arist. 10. ethic. nicom. cap. 4. char. 248.

Humanitas non solum est qualitas, sed tantum qualitate perficitur. Boec. in prædic. c. 106.

Humanum genus solū extitit quod rebus nomina posset imponere. Boet. in prædic. c. 112.

Humanitas ex singulorum hominum collecta naturis in unam quodammodo redigitur intelligentiam, atque naturam. Boet. in Porphy. c. 340.

Humanam figuram aliquando generari in semine deformi contra vim formativam illi semini instam, concurrentibus luminaribus ac cæteris planetis in loco, in quo sit tanta virtus generationis humanæ, contingit; & hoc modo in lapidibus depingitur humana, vel quævis alia figura. Alb. mag. in 2. de miner. ex trac. 3. cap. 2. c. 142. column. 2.

Humanum finem esse ait peripateticus delectationem, in contemplationem admirabilium purorum, & firorum. Alb. mag. ethic. pri. trac. 5. cap. 7. col. 1.

Humidorū actuum principia quatuor; ratio ad quā pertinet opinio, & appetitus rationalis, quod est voluntas; appetitus sensitivus dividitur in irascibile, ad quē pertinet ira, & concupiscibile, ad quem pertinet concupiscentia. D. Th. ethic. 3. l. 5. c. 39. col. 2.

Humana natura frustra esset, nisi appetitus sensitivus adiuuaret ad exequendū iudicium rationis. D. Tho. ethicor. 4. lec. 13. char. 71. col. 7.

Humana communicatio est secundum aliquos actus, & hi, vel sunt quotidiani, vt comedere; vel non quotidiani, vt mercari, & hominibus naturale est in utroque horum sibi inuicem communicare. D. Tho. polit. pri. l. 1. c. 2. col. 4.

Humefactio eorum, quæ sunt in aere, non sentitur, sed ratio cogit eam esse, quæ in aqua manifesta est. Auer. 2. de ani. tex. 113. c. 143. col. 3.

Humeri quibus bene soluti, liberales sunt secundū animam. referuntur ad apprensus: quia conuenit apparenti formæ liberalitas. At quibus difficulter solubiles, conuulsi, illiberales. referuntur ad apparentem conuenientiam. Arist. physio. cap. 9. c. 349.

Humeros pilosos qui habent, nunquam in eisdem perseuerant. referuntur ad aues. Arist. physio. ca. 10. c. 354.

Humeris rectis, tensis, qui insulant, galeangones: referuntur ad equos. Arist. physio. ca. 10. c. 354.

Humerus dexter est magis idoneus ad mouendum, sinister ad ferendum pondus magis aptus. Simp. in 2. de celo. tex. 7. co. 4. c. 58. col. 4.

Humeri ad humerum latitudo in tripla est longitudine: a vertice capitis ad plantam pedum; & insuper habet palmum, vt palmus geometricæ est latitudo volæ manus. Albertus magnus de animal. l. 1. tract. 2. cap. 16. char. 22. column. 2.

Humeri crassi, & solidi virtutem indicant. Alb. mag. de ani. l. 1. trac. 2. ca. 26. c. 23. col. 2.

Humeri laxi infirmitatem animi, & timiditatem ostendunt. Alb. mag. de ani. l. 1. trac. 2. ca. 26. c. 23. col. 2.

Humeri tenues, qui in acumine erecti sunt, insidiosum hominem ostendunt. Alb. mag. ibid.

Humido euaporante, & intumescente rumpuntur vasa, quæ moles continent propter loci angustiam. Arist. 3. de celo. sum. 8. ca. 1. tex. 58. c. 351.

Humidum est, quod interminabile est proprio termino, facile vero terminabile, scilicet alieno. Arist. 2. de generat. & corr. su. 1. ca. 2. tex. 9. c. 425.

Humidum est, quod habet propriam humiditatem in profundo, congelatum vero, quod hac priuatur. Aristoteles secundo de generat. & corrup. sum. 1. cap. 2. tex. 15. char. 426.

Humidum quod est in terra, manente ipsa fertur sursum, a radijs, & ab alia, quæ desuper est, caliditate euaporans; at cum caliditas ipsum dereliquit, disperditur, & cogitur infrigidatus uapor propter derelictionem caloris, & propter locum descendere rursus in terram facta aqua. Arist. meteor. 1. su. 3. ca. 1. c. 474.

Humidum nullū maturatur sine succo. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 4. tex. 21. ch. 574.

Humidorum, quæ euaporant, aquæ sunt, quæ non autem terræ, aut omnia terræ, & aquæ, vt lac, aut terre, & aeris, vt mel, aut aquæ & aeris, vt oleum, & quæ a calido incrassantur, communia. Aristoteles meteor. 4. su. 4. cap. 1. tex. 48. c. 585.

Humida omnia suapte natura, quæ sunt in corpore, conceptaculis quibusdam tãquam vasculis continentur, vt sanguis in venis, medulla in ossibus, alia in membranis, aut cutibus, aut ventribus. Arist. de histo. ani. 3. cap. 20. char. 100.

Humidissima quæq; & referuescere, & refrigerare maxime solent: ideo cerebrum hominis cum humidissimum sit, maximam tutelam desiderat. Arist. de part. anim. 2. cap. 14. c. 456.

Humidum nec vllum est sine corpore, sed necesse est esse aquam, vel habere aquam. Arist. 2. de ani. su. 4. ca. 7. tex. 113. char. 643.

Humidum non solum quod ex aqua, & terra est, crassatur, sed etiam quod aqua & spiritu est, vt spuma. Arist. de gen. ani. 2. cap. 2. c. 149.

Humidum corrumpit, quæ a calido, & sicco constituta sunt. Aristoteles de iuuen. sen. vit. mor. & respir. cap. 13. char. 324.

Humida omnium difficillima sunt conuolui, & corpora peruiaciora, quam facultates eorum, persistere non uimus. Arist. proble. sec. 3. nu. 14. c. 371.

Humida constantia natura facili a labore, & æstu strangulantur, quia humor calefactus transit in aerem, & ita acrius vrit, & cū ob nimietatem facultas submouendi non datur, refrigeratio nulla subsequitur, & cito exardescit: ideo sudor, & spiritus successio eos iuuat, qui se exercent, & se laboribus dederunt; cum enim humor discernitur, & extenuatur, spiritū inde enasci necesse est. Arist. proble. sec. 5. nu. 21. c. 402.

Humidæ diætæ conueniunt febricitantibus Hippocratis est aphorismus. Alexander aphrod. in primo topic. tex. 12. char. 9. column. 4.

Humidorum sola calefacta non redditur crassior. Alex. aphro. in 4. meteor. cap. 2. co. 10. c. 96. col. 1.

Humidum difficile proprio termino terminatur, alieno facile. Simp. in 3. phy. tex. 47. ch. 171. col. 2.

Humidum proprio termino difficile terminatur, alieno autem facile clauditur. Io. grã. in 1. phy. c. 22. col. 3.

Humidū sine aliquo terrene portionis per se in animalis naturam commutari minime potest. Io. gramm. de gen. ani. 3. cap. 11. c. 68. col. 1.

Humidum omne, quod calore præditum est, in eo, spiritum esse necesse est. Io. gram. ibid.

Humidum omne, & rubrum existens, non est sanguis. Io. gram. de gen. ani. lib. 4. ca. 1. c. 74. col. 1.

Humido participat omne, quod liquefcit. Io. gram. de gen. ani. l. 2. cap. 4. c. 46. col. 1.

Humiditas est in causa, vt omne quod admiscetur patitur. Auer. meteor. 4. c. 211. col. 2.

Humiditas innata est oppilare vias calidi naturalis in venis, & neruis, & prohibet spiritum in veniendo ad sua instrumenta propria, vt nubes Solem. Auer. de som. & vig. c. 201. col. 3.

Humidi compressio facit fortiter tenere phantasmata. Alb. mag. de mem. & remin. trac. 2. cap. 7. c. 24. col. 4.

Humidum triplex est in lampade, vnum quidem quod continet flamma cum licinio, & hoc est, quod est quasi ignis materia, & subiectum ex licinio educitum in ignem

ignem per calorem ignis: secundum est, quod iam licinio est imbibitum, & quod iam igni sufficiter præparatum est: tertium est, quod licinio in tota lampadis capacitate transfusum est, quod calor nec calefacit nec attrahit in licinium. Alb. mag. de mort. & vit. tra. 2. cap. 6. char. 61. column. 2.

Humidum secundum naturam oportet proportionatū esse calido: vt formæ agenti, quā proportionem calidū corrumpit duobus modis: vno cum materia, alio sine materia, cum materia, cum aliqua est in corpore extensa, quæ sui calore incendit cor, & cor incensum æstum efflat super cætera membra, & fit calor immoderatus, qui consumit humidum, vt in febribus putridis: sine materia autem corrumpit proportionem, cum non est aliqua materia in corpore mala, sed excellit qualitate caloris vel in remissione. Albertus magn. de mor. & vit. tract. 2. ca. 6. c. 61. column. 2.

Humidum radicale nunquam accipit restaurum per omnia simile, & maxime in senibus. Alber. mag. de mor. & vit. tract. 2. c. 4. c. 61. column. 4.

Humidum excellens per accidens accelerat mortē. Alb. mag. de mor. & vit. tra. 2. cap. 8. c. 62. col. 1.

Humidæ superfluitatis virtus, & potentia est vitæ contraria, & corruptiua naturæ, aut in toto, aut in parte aliqua, & in illa abbreviat vitam. Alberr. mag. de mor. & vit. tra. 2. cap. 8. c. 62. col. 2.

Humidum est causa continuationis in mistis tantum. Albert. magn. de proprietatibus elemen. libr. 1. tra. 2. cap. 11. ch. 111. col. 4.

Humiditas, & si sit vna passiuarum qualitatum, tamen vt est in misto, multarum est operationum. Alb. mag. de veg. l. 5. tr. 2. c. 4. ch. 150. col. 3.

Humidi operationes a tribus adiuuantur, a subtilitate eius ab interminabilitate, & a vaporabilitate, quia subtilitas penetrare facit, interminabilitas mouet in alterum, & ad alterum, & vaporabilitas eleuat partes eius, vt effluere possit. Albert. magn. de veg. l. 5. tra. 2. cap. 4. char. 150. column. 3.

Humidum vitale, ita est in corde, vt humidum genituræ est in testiculo, & vt cor est principium sensuum, ita testiculi finis neruorum sensibilibus, & venarum, & passio vniuersaliter a formis redundat ad ipsum. Alb. mag. de prin. mot. proclau. tr. 2. c. 11. c. 184. col. 3.

Humiditates posterius generatæ in corporibus animalium sunt, quæ pertinent non ad salutem indiuidui, sed ad permanentiam speciei, & sunt sperma, & lac. Alb. mag. de animal. l. 3. tr. 2. c. 7. c. 43. c. 4.

Humidus quod est in corpore est phlegma, post sanguis, deinde pinguedo, post sebum, postea medulla, postea nucha, deinde caro mamillæ, & testiculi, & pulmonis epatis, splenis, & renum, deinde muscoli, vltimo cutis. Albert. magn. de animalibus, lib. 12. tract. 1. cap. 2. char. 101. col. 4.

Humiditates corporis alix sunt primæ, alix secundæ, primæ sunt quatuor humores: secundæ sunt triū modorum. Alia est dispersa per membra, vt ros quidam membris imbibitus propter duas utilitates. Prima, vt infundat membra cum patiuntur dissolutionem aliquam. Secunda, vt humectet membra quando ex aliquo modo forti dissecatio inducitur in membro. Alia est humiditas propinqua coagulationi, & est cibus alteratus ad membra secundum speciem complexionis membri, sed adhuc non peruenit ad complementum. Tertia humiditas est intrans membra a principio excrementi, cuius principium est a materia feminis in embrione, vt principium embrionis fuit ex humoribus. Albertus magnus de animalibus l. 12. tractat. 1. cap. 6. char. 104. column. 3.

Humidum quod est seminale in corporibus viuorum oportet magis esse immistum spirituale humido aereo, in quo sit calor faciens in eo spiritū spumosū, quæ ali-

ter illud humidum non efficeretur vitæ principium: Alb. magn. de anim. l. 2. tract. 1. c. 2. ch. 162. col. 2.

Humidum est vitæ qualitas, & potentia. Alber. mag. de anim. l. 20. tract. 2. cap. 2. chart. 162. col. 3.

Humiditatem vinctuosam omnia, quæ habent cum terrestri mistam, tres habent humiditates, prima est valde acris, & ignea exterioribus partibus adherēs, alia sub illa aquea, tertia radicitus infixæ, & partibus immerfa, quæ terminata est ad complexionem rei. Alb. mag. in 3. de mineral. ex. tr. 2. ca. 5. ch. 141. col. 1.

Humidum nunquam fit siccum, nisi calor extrahat humidum, vel frigidum exprimat humidum. Alb. magn. in 4. meteorol. tr. 1. cap. 1. ch. 117. col. 1.

Humiditas omnis, vel est spiritualis, quæ est aerea, vel corporalis, quæ est aquea, vel ex ambab. mista: quod intelligendum est de aere, vel aqua a prædominio. Alb. magn. in 4. meteorol. tr. 1. ca. 18. ch. 121. col. 1.

Humida fluentia ea magis densantur citius, quæ in sui essentia habent multa terrestria virtute. Alb. mag. in 4. meteorologi. tra. 2. cap. 13. ch. 127. col. 2.

Humidum aereum, & si sit simplex in substantia, tamen triplex est in virtute, cum cōmiscetur cum humido aqueo, vel cū sicco terreo, vel cum vitroque, quia aliquando sequitur motum, & formam aeris trahēs secum humidum aqueum, & siccum terreum, & tunc est vaporosum multum, & subtile, & corporis partes rare faciendo porositas reddit, vt in ligno leui aliquando spissatur aereum in aqueam fluens, cum quo est siccum terreum permistum, aliquando facit pinguedinem in illo humido, & spumat, aliquando fit grossior non in aqueo, sed terrestri grosso, & miscendo bene terrestres partes, facit lignum solidum, vt hebanum. Albertus magnus in 4. meteorologi. tra. 2. capit. 17. chart. 128. columna 1.

Humidum vaporarium differt ab humido spirante, & ab humido manante, humidum enim manans incorporatum, commiscibile, & continuatum est. Et commiscibile est propter subtilitatem, & humiditatem, humidum vaporans compositum est ex partibus subtilibus, corpore leui ad formam aeris alterabilibus: & quæ totum euaporatur, & vna pars vult exire post aliam, ideo indeterminata sit figure. Humidum spumosum ex triplici substantia compositum est, quædam enim est in ipso fluens non secundum suam formam, sed alterius, quædam est viscosa circumstantis, & continens, & quædam, est spirans, & pulsans. Prima harum substantiarum fluit ad formam membri, ad quod formandum fluit. Secunda continet spiritum ne euaporet. Tertia habet spiritum in se, qui est instrumentū formatiue virtutis, & ventriculum ipsius in omnia quæ formantur, & hic solus humor est materia in generatione corporum animalium. Albertus magnus de anim. l. 20. tract. 1. cap. 1. ch. 162. col. 2.

Humidū spirans differentias habet, quia quædam ipsius pars est quali homogœna declinans ad terrestreitatē, & ex hac generatur corpora plantarum. Et quædam pars ipsius est magis etherogœna, & magis humida, spumosa aerea spumofitate, & ex hac parte humoris generantur animalia, & in hoc est, & terrestre, ex quo generantur ossa, & viscosum, ex quo generantur nerui, & pellis, & molle ex quo generatur caro. Albertus mag. de ani. l. 20. tra. 1. cap. 1. ch. 162. col. 3.

Humidum continuat corpora mixtorum, quod triplex est: nam aliud imbibitum mixtis elemētis, quod præstat continuationem. Aliud est fluēs per ipsa, & præstat mollificationem. Et tertium est, quod eis continue assimilatur, & hoc præstat nutrimentum. Primū est in corporum substantia. Secundum diffunditur in partium spongiositate, & poris. Tertium discurrit per vias, quæ transeunt per corpora, & influit partibus, & vnitur eis. Et vltimo subtracto, restat secundū, & pri-

& primum; secundo subducto restat per aliquantum tempus tertium; tertio remoto non restat nisi cinis. Alb. mag. de ani. li. 20. tr. 1. ca. 9. c. 166. col. 1.

Humidum continuatum est corporis, vt recipit quantitatem, & figuram. Humidum mollificatum est corporis, vt est receptiuum formarum sensibilium, quæ sine hoc non recipiuntur. Humidum nutritiuum est animati, vt est animatum; quia est ad nutrimentum, augmentum, & restaurationem deperditi, quæ sunt primæ operationes animati corporis, & omnia hæc tria humida continuantur ad vnum, quod est cor. Alb. mag. de ani. li. 20. tr. 1. ca. 9. c. 166. col. 1.

Humilitati, qui sese dedit, non conuenit vt conuittis, ac iniurijs illatis commoueat, & perturbetur. Psel. in 7. physic. char. 60.

Humilitatem quam præferre videtur, qui patitur, vt ab aliquo quapiam in re adiuuetur. Eufr. 4. ethic. cap. 3. char. 183.

Humor nullus sine calore est. Arist. de gener. animal. 5. cap. 3. char. 275.

Humoris vnumquodque genus suum colorem plenius ostendit cum exiguum est, quam cum multum: nam in multo figuræ, in exiguo colores conspectiores sensui se obuiant. Arist. probl. sec. 1. nu. 53. c. 349.

Humor contentus in dolio cur diffusus in vtres, non solum recipitur cum viribus in dolio eodem, sed etiã locum relinquit, quo plus humoris capiatur? quia aer in humore inest, qui dum in dolio est, excerni propter dolij magnitudinẽ nequit: sit enim vt exprimi de maiori, vel humor, vel spiritus difficilias possit, vt de spõgijs amplioribus minus exprimitur: at cum in parua digeritur, extrudi tunc expeditius potest, & magis in vino hoc accidet, quam in aqua, quia in vino plus aeris inest, quã in aqua. Arist. probl. sec. 25. nu. 8. char. 574.

Humor cum per falsa terrę abdita transit, eundem laporem trahit. Alexand. aphrod. de sen. & sens. dist. 3. co. 30. char. 15. colum. 2.

Humores quatuor, qui sunt hominis materia, generantur quidem; at in formis materia, & extrema non sunt. Alexand. aphrod. in 11. metaphysic. vel 12. co. 6. c. 285. colum. 2.

Humor in corpore colatur bis, in stomacho, vbi separatur superfluitas sicca a grossa; & in hepate, vbi separatur humida, quæ est in vrina. Alb. mag. de som. & vig. l. 1. trac. 1. cap. 7. c. 27. col. 4.

Humores licet sint actu humidi omnes, propter quod & humores vocantur, sunt tamen virtutem obinentes cuiuslibet elementi. Alb. mag. de propr. elem. l. 1. trac. 1. ca. 2. c. 105. col. 2.

Humor corporis animalis est corpus fluidum, liquidum, in quod in primis per digestionem secundam cibus nutritiuus conuertitur, quæ secunda digestio fit in hepate, vel in membro, quod est loco hepatis. Alb. mag. de ani. li. 3. tr. 2. ca. 3. c. 41. col. 1.

Humor bonus est, qui per seipsum solum, aut cū aliquo coniunctus in substantiam nutritiuam conuertitur corporis, ad quantitatem corporis augendam, aut deperditi restitutionem faciendam, aut vt operetur vtrunque istorum. Albertus magnus de animal. lib. 3. tracta. 2. cap. 3. char. 41. col. 1.

Humor malus est, ex quo nec augeri corpus, nec restitui deperditum potest; quia operatione caloris naturalis ipsum terminatis potius corrumpitur, quam ad similitudinem corporis nutritiuo reducat. Alber. mag. de ani. li. 3. trac. 2. ca. 3. ch. 41. col. 1.

Humor bonus diuiditur in humorem primum, & in humorem secundum, & primus est qui loco, & tempore primo accipit speciem humoris per calorem digestiuum; & hoc est, quod generatur in gibbo hepatis a calore, qui a corde ad hepar est delegatus. secundus est tempore & loco, qui in particularia membra exsu-

dat a virtute ad membrorum substantiam nutriendã. Alb. mag. de ani. l. 3. trac. 2. ca. 3. c. 41. col. 1.

Humor bonus qui vocatur primus, diuiditur per quatuor humores notos, q sunt sanguis calidus, & humidus, flegma frigidum, & humidum: cholera calida, & sicca: melancholia frigida & sicca. Alb. mag. de anim. l. 3. trac. 2. cap. 3. c. 41. col. 1.

Humor secundus bonus quatuor habet modus, primus est, qui iam ab extremitatibus venarum refudare incipit, & valde propinquus est, vt imbibatur mēbris, sed membri virtus in ipsum nondum agit: secundus est, qui iam in extremitatibus venarum refudauit, & mēbris est infusus humectans ea, sed nõdum assimilatus est perfecte a appropriatione virtutis mēbris: tertius est qui iam cepit inspissari & coagulari, sed nondum perfecte est ad speciem mēbris deductus: quartus modus est potius humidi radicalis, quam nutrimentalis, quod ex femine generationis membri infusum est ad ipsorum proficiens continuationem, in quo etiam humidum nutrimentale digeritur, & assimilatur. Alber. magnus de ani. li. 3. trac. 2. ca. 3. c. 41. colum. 1.

Humor secundus bonus in genere est illud humidum, quod a principali cibi dispositione, vel spermatis conuersum est, sed nondum operatione alicuius membri actu pars membri effectum est. Alb. mag. de ani. l. 3. trac. 2. cap. 3. c. 41. col. 2.

Humores quatuor, flegma, sanguis, cholera, & melancholia per cibi distinctionem generantur. Albert. mag. de ani. l. 3. trac. 2. ca. 4. c. 42. col. 2.

Humorum generationis generaliter causæ sunt caliditas, & frigiditas; at caliditas temperata generat sanguinem, excedens cholera rubeam; multum autẽ excedens generat melancholiam acidẽtalem propter incinerationem, quam facit. Alb. mag. de ani. li. 3. tra. 2. cap. 4. char. 42. col. 3.

Humores sibi similes nõ semper generat complexio corporis animalis: contrariam enim frequenter generatur a contrario per accidens, & non per conuenientiam essentię, & sic complexio frigida, & sicca sepe generat humidum superfluum per digestionis debilitatem. Albertus magnus de animal. lib. 3. trac. secundo. cap. 4. ch. 42. col. 3.

Humores in quibus animalibus sunt subtiles, subtilem pellem habent, & porosa corpora. Alb. mag. de anim. lib. 3. trac. secundo. capit. 4. c. 42. col. 4.

Humorum subtilium homines, qui sunt, & qui vtuntur cibis delicatis, modico motu, vel labore multum debilitantur. Albertus magnus de animal. li. 3. tract. 2. capit. 4. c. 42. col. 4.

Humores mouent motus, labor, & calor: ipsos sedant quies, frigus, somnus: & hæc vltima flegma multiplicat. Alb. mag. de animalibus lib. 3. trac. secundo. cap. quarto. ch. 42. col. 4.

Humor non est actu pars animalis, vt est membrum, quod ex humore est. Albertus magnus de animal. lib. 12. trac. 1. cap. 1. ch. 100. col. 4.

Humulus est herba, cuius flos vix vnquam putrescit; calidus, & ficcus dissoluitur, viscositates incidit, & conseruat a putredine. Albertus magnus de veget. li. 6. trac. 2. cap. 9. c. 166. col. 4.

Hufo est piscis non squamosus, in figura sturionis, pelles alba, & lenis, inuenitur in longitudine 24. pedum; nullum os nisi in capite habet, non sunt spine in eius corpore, sed pennæ cartilagini coniunguntur, caro est in sapore carnis vituli in dorso, in ventre porcina. Alb. mag. de ani. li. 24. ca. 1. c. 197. col. 4.

Hyacinthus fit ex multo perspicuo, cum visus penetrat in ipsum, & cum eo combusto vaporoso terrefieri fit perspicuum aqueum aliquantulum spissum. Albertus magnus in primo de mineral. ex trac. secundo, cap. 2. char. 137. colum. 1.

Hyacin-

Hyacinthorum duo sunt genera, aquaticus, & saphyrinus; aquaticus flauus est, & albescens: saphyrinus flauus, & perlucidus: collo gestatus, vel digito reddit tum peregrinum ab hospitibus; & est contra pestiferas regiones, somnum prouocat propter frigidam complexionem suam; confert contra toxicum, & diuersis letitiam, & naturale ingenium bonum reddit. Albertus magnus in secundo de miner. ex tra. 2. ca. 8. char. 140. col. 3.

Hyberus fluius nascitur sub radicibus Pyrenæi mōtis, currens millharia 204. & mergitur in Oceanum Occidentalem. Albertus magnus de natur. locorum. dist. 3. cap. 2. char. 102. col. 2.

Hydra lapidi inscriptus, diuitias, sapientiamq; dat. Alb. mag. in 2. de miner. ex trac. 3. ca. 5. c. 143. col. 2.

Hyems, & gelu, frigoris, atq; siccitatis est excessio. Arist. problem. sec. 1. nu. 17. ch. 336.

Hyems grauis cõsequi solet si Aestas, & Autumnus imbrës Austrosq; habuerint, quia hyems corpora prehūmida excipit, & mutatio ingens oritur. Itaq; qui denso corpore sunt, hos morbi extorqueant necesse est acuti: at quibus corpus laxius est, ijs febribus oris euenit, vt quæ summa de cruditate febres constiterint, transeant in ardores, quoniam in his magis totum corpus ab humoribus occupatur. Arist. problem. sec. 1. nu. 20. char. 338.

Hyeme minus quam æstate, sed perniciosius egrotatur, quia æstate morbi, vel parua ex causa existunt, quod in hyeme ita minime accidit; mala enim maiora perniciosioraque sunt, quæ maiori de causa proueniunt. Arist. proble. sec. 1. nu. 28. ch. 340.

Hyems glacialis cur est si Boream duxerit Auster? quia Auster nubes, & aquam colligit, cui conditioni temporis si superuenit Boreas, gelu indurat, & hyemẽ efficit. Arist. proble. sec. 26. nu. 38. c. 593.

Hyena colore lupi prope est, sed hirsutior, & iuba per totum dorsum prædita est. Quod aiunt genitale maris, & femina simul habere, commentitium est; habet quidem virile, vt lupi, & canes, at quod femineum sub cauda videtur, figura simile genitalem feminae est, sed sine villo meatu: sub hoc est meatus excrementorum: & femina præter suum genitale, simile habet sine villo meatu, vt mas sub cauda, sed raro hyena femina capit. Arist. de hist. ani. 6. cap. 32. c. 244.

Hyena, vel glanus, corpore nõ minore est, quam lupus, iuba qua equus, sed seta duriore, & longiore, & per totum dorsum porrecta. homini insidias molitur, & canes etiam hominis vomitione imitando capit, & sepulchra effodit humanæ carnis auida, & eruit. Arist. de hist. anim. 6. cap. 5. c. 281.

Hyenam qui existimant & marem, & feminam esse, decipiuntur: nam habet quidem lineam sub cauda, quali similem genitalem femineo, sed hæc nota communis est. Arist. de gener. anim. 3. cap. 6. ch. 204.

Hyenarum genus quoddam in Arabia reperiri aiunt, quod cum hominem, vel beluam præuiderit, eos obtumescere facit. ac sic in vestigio hæreere, vt corpora mouere nequeant, cæterum cum hæc fecerit, id hyenarum genus flagrare videtur. Aristoteles de admir. aud. nu. 141. char. 873.

Hyena animal est, quantitatis vt lupi, & iubat, vt equus, fingit voces humanas, & latrat vt canis, vt & homines, & canes eludat, & deuoret, & cauat mortuorum sepulchra, vt recentia corpora mortua comedat. Alb. mag. de ani. li. 7. trac. 1. ca. 5. c. 65. col. 3.

Hypothesi qui vitur, facit problema vniuersale, p articulatiter positum. Arist. top. lib. 3. cap. 4. ch. 444.

Hypotheticę assumptiones demonstratę, categoricę quoque produci possunt. Simp. in primo de celo, text. 8. comment. 9. c. 5. colum. 1.

Hypothesis duobus dicitur modis; aut enim tale acquiritur aliquid per quandam inter se consentiendã conditionem, quod fieri nullo modo possit, vt ad suum terminum ratio perducatur, aut in conditione posita consequentia vi coniunctionis, vel disunctionis ostenditur. Boeth. de syl. hyp. l. 1. c. 607.

Hypthetica propositio omnis, aut connexa est, aut disiuncta; in connexis quatuor sunt modi. Aut enim ambæ propositiones sunt simplices, & vocatur simplex hypothetica, vt si homo est, animal est, at homo est, ergo animal. Aut ex vna simplici, alia hypothetica, vt si homo est, cum sit animal, est substantia. Aut ex priore hypothetica, secunda simplici, vt si cum sit homo, animal est, corpus est. Aut ex duabus hypotheticis, vt si cum homo est, animal est, cum sit corpus, erit substantia. Boet. de syl. hyp. lib. pri. c. 610.

Hypotheticę propositionis consequentia est, vt si est primum sequitur secundum; si non sit secundum, sequitur primum, non esse; vt si homo est, animal est; est homo, ergo animal; item si non est animal, non est homo. Boet. de syl. hyp. l. pri. char. 609.

Hypothesis est questio personis, temporibus, factis, cæterisque circumstantijs implicita. Boet. de dif. topic. Cic. l. 1. 859.

Hypothesis ab oratoribus consideratur, quæ est questio circumstantiarum multitudine inclusa. Boet. de different. topic. Cicer. lib. 4. char. 880.

Hystrix latet, & fert vterum, & vt vrsa parit; fert autem vterum triginta diebus. Arist. de hist. ani. sexto, capit. 30. char. 243.

IACENS

I A CENS est, cuius dextrum. vel sinistrum reliquo incumbit lateri. Albertus magnus in lex princ. ch. 75. columna 2.

Iactabundus est qui ubi non expedit, sumptum facit. Aristot. magn. moral. 1. cap. 24. c. 301.

Iaculatio est vehemens pulsio, quæ naturalis sit rei a-

ctæ motus. Them. 7. phys. tex. 10. c. 52. col. 3.
Iaculum dicit Plinius, & Iorach esse serpentem alatum, a iaculando dictum; in arboribus enim latens insidit fructus arborum, & omne quod comederit ex eis moritur; & quicquid serpenti obuiat interficit; & alius sine dolore interficit, & alius quodcumque tetigerit continuo dolore fatigatur, & moritur; & sunt ordinis primi. Alb. mag. de anim. lib. 25. c. 202. col. 1.

Iam est pars temporis futuri, propinqua presenti nunc indiuisibili. Arist. phy. 4. cap. 7. text. 126. c. 118.

Iambicum metrum appellant, iambicæ, id est, cōiutari: nã hoc conuerti soliti erant. Arist. poet. cap. 1. c. 261.

Iamblicus prædicamentum ipsa diligenter interpretatus est; & Architæ dicta cum Aristotelis dictis concordauit. Simp. in præd. c. 1.

Iapygiæ circa extremitatem; locum reperiri autumant, in quo bellum Herculem cum Gigantibus gessisse fabulatur, quo saniosum humorem tantum, & talentum effluere, ut gratia grauis olentiæ ipsius regionis mare in nauigabile extet, & Hercule qui iam plurima, & infinita monumenta in itinere, quo Italiam peragrauit, reliquisse affirmant. Cæterum circa Pandosiam Iapygiæ oppidi Dei certa vestigia apparent, ad quæ nemini incedere fas est; & circa extimam Iapygiam lapidem plaustrali pondere grauem inesse, quem ab illo eleuatum, & retro transmissum aiunt, euenisseque eum vno digito dumtaxat a Deo commoueri. Arist. de admir. aud. nu. 93. c. 857.

Iaspis, est lapis multorum colorum; melior inter decem ipsius species. est viridis, translucens, rubeas habens venas; stringit fluxum sanguinis, & menstrua; negat conceptum, & iuuat partum, & se gestantem a luxuria prohibet. Alber. magnus in 2. de miner. ex trac. 2. cap. 8. c. 140. colum. 3.

Ibas ab Aegyptijs, quia serpentes interficiebant, ne occiderentur lege cautum erat; & ut hoc facilius impetrarent, dicebant, quia Dij si quibus apparerent, in ibi formam se ostenderent. Alex. phro. in 11. metaph. vel secundum lat. 12. ch. 303. co. 36. col. 2.

Ibex est animal de genere capri, colore fuluū, in alpiibus Alemanicæ abundans; quantitate maius magno hirco; vastis cornibus: capite onustus, ita ut cadens de rupibus totum corpus cornibus excipiat. Albertus mag. de anim. 1. 22. trac. 2. cap. 1. c. 180. col. 4.

Ibis est auis, quæ in Aegypto iuxta Nilum est varia; in Aethiopia est nigra, magna, Cyconie similis; pugnat cum serpente, qui etiã ibis appellatur: & licet aquatica sit, aquam tamen non ingreditur, sed iuxta aquam pisciculos colligit. Hæc auis aliquando sibi rostro clysterem facit ex aqua salsa maris. Alb. mag. de ani. li. 23. cap. 34. c. 193. col. 3.

Ibor est auis Orientalium partium, fortis, & equis odiosa; habet hinnitus, ut equus, & eicit equos a pascuis, quia easdem comedit herbas. Albertus magn. de ani. 1. 23. cap. 24. c. 193. col. 3.

Ibrida animal est quadruplex, natum ex apro siluestri, & porca domestica. Alber. magnus de animal. li. 22.

trac. 2. cap. 1. c. 181. col. 4.
Ichneumo distinet cum phalange; venatur enim phalanges ichneumo. Arist. de hist. ani. 9. cap. 1. c. 316.

Ichneumo Aegypti ubi aspidem anguem suum hostem aspexerit, non prius aggreditur, quam socios vocet, & limo obducto sese lorice contra ictus, ac morsus, primo enim madefacit corpus, deinde in terra se volutat. Arist. de histor. ani. 9. cap. 6. c. 324.

Ictū, cur statim cernimus cum aliquid procul percutitur, strepitum lentius audimus, quamquam vna cum ictu strepitus oriatur; quia visum tenuiorem, atque acutior habemus, quam auditum, & ideo fulgorem primo videmus, deinde tonitruum audimus. Ale. aphr. probl. prim. nu. 38. c. 676.

Ideæ, quod non sunt inducendæ.

I DEE ualeant, terretissima enim sunt: & si sunt, nihil ad rationem sunt. Arist. post. 1. 1. cap. 81. t. 35. c. 333.

Ideas ponentes auferunt scientias, quia auferunt demonstrationem, quæ fieri nequit ex particularibus ambabus propositionibus, & species dicitur secundum re singulare quoddam separatum a multis iuxta eorum opinionem. Aristot. prim. metaphysic. ex su. 3. cap. 4. tex. 27. char. 27.

Ideas ponentes, ponunt hominem separatum ultra hominem sensibilem, quia de numero rationum eorum, qui ponunt ideas quædam sunt certæ, & veræ, quæ ponunt ipsam speciem separatam secundum rationem, non autem ponunt esse genus secundum se separatum, scilicet secundum rem; alie quæ non sunt veræ, nec certe, hæc tertium hominem ponunt, quia ponunt speciem hominis separatam secundum rem. Aristoteles prim. metaphysic. ex sum. 3. cap. 4. tex. 28. char. 27.

Ideas ponentes definitiones auferunt, quarum causa eas introduxerunt. Aristot. prim. metaphysic. ex sum. 3. cap. 4. tex. 28. char. 27.

Ideas ponentes, non solum ponunt quidditates substantiarum separatas esse, sed etiam accidentium quidditates separatas esse. Aristot. prim. metaph. ex su. 3. cap. 4. tex. 29. ch. 27.

Ideæ si ponantur nil conferunt sempiternis corporibus, cum non possint esse causæ motus, nec conferunt scientiæ, cum non sint, nec essentia, nec substantia rei, nec conferunt ad esse, quia non insunt particularibus. Aristoteles prim. metaphysic. sum. 3. cap. 4. tex. 31. char. 28.

Ideæ si ponantur, exemplar, & imago idem erunt, & cum sint rerum substantiæ, quomodo separate sunt. Arist. 1. metaph. ex su. 3. cap. 4. tex. 33. c. 29. Idem Arist. 13. metaph. sum. 2. text. 276. c. 193.

Ideæ si darentur, quartum genus daretur entium, scilicet aliud a mathematicis, naturalibus, & diuinis. Arist. pri. metaph. ex su. 3. cap. 4. tex. 43. c. 32.

Ideæ si sunt causæ scientiæ, connaturalis nobis esset scientia, quod impossibile est, & formarum tantum esset scientia, & non materiæ. Arist. pri. metaph. ex su. 3. cap. 4. tex. 39. c. 32.

Ideas ponentes, duo ponunt inconuenientia primum est quod quidditas rei sensibilis est separata a re sensibili; secundum quod sempiterna, & corruptibilia sunt eiusdem speciei. Aristoteles 3. metaphysicor. ex sum. 2. cap. 1. tex. 7. char. 45.

Ideæ si sunt, tunc subiectum non erit substantia, quia non dicuntur de subiecto, id est, de substantia sensibili; & si dicuntur, essent substantiæ per participationem. Arist. 7. metaph. cap. 5. tex. 21. c. 139.

Ideæ si sint speciei, est dare ideam generis, id est, animal de homine, & equo. Aristoteles 7. metaphysic. cap. 16. tex. 51. c. 155.

Ideæ

I DEE si sint, duo contraria erunt in eodem numero, & infinita erunt, quorum est substantia ipsum animal; & animalis substantia vna numero simul, & semel erit multa, & vnum: etiam idem erit idea, & substantia respectu alicuius, & nulla species ex suo genere componetur. Ari. 7. metaph. ca. 17. te. 53. c. 156.

Ideæ non possunt defini; singulares enim (ut dicunt) & separabiles sunt. Ari. 7. metaph. cap. 17. te. 53. c. 157.

Ideas ponere propter generationem non est necesse, quia sufficit ponere hominem sensibilem, qui generet hominem. Arist. 12. metaph. su. 1. cap. 3. te. 18. c. 246.

Ideæ nec rebus, nec scientiis profuissent, non enim causæ sunt nec motus, nec transmutationis. Aristot. 13. metaph. su. 2. cap. 3. c. 274.

Ideas exemplaria esse, & cætera eis participare vanum, & figmentum poeticum est. Arist. 13. metaph. su. 2. c. 2. c. 274.

Ideæ si numeri sunt, nec inuicem combinabiles erunt, nec incombinabiles. Ari. 13. metaph. su. 2. c. 2. c. 284.

Ideæ si est numerus, absurdum est, denarij ideam esse, vni denarij autem non. Ari. 13. metaph. su. 3. c. 3. c. 287.

Ideas qui ponebant, non asserere aut eas esse, in quibus prius, & posterius aliquid diceret. Ari. ethi. 1. c. 6. c. 10.

Ideæ cuiusvis rei inutiliter, & contentiose affirmantur. Ari. moral. eud. 1. c. 5. c. 376.

Ideæ non sunt in sermonibus de demonstratione inducendæ. Io. gra. in 1. post. c. 8. c. 22. col. 3.

Idea quid significat.

I DEE de ratione sui est participabilis. Arist. 7. metaph. cap. 17. te. 55. ch. 153.

Idea est id, quod per seie separabile est. Arist. mag. moral. prim. cap. 2. ch. 272.

Ideæ a Socrate, & Platone, & aliis, nec iuxta locutionem consuetudinis nominum proiacebantur, ut Crisippus, & plures Stoicorum posterius putarunt, nec eodem modo, quo tenues illæ vulgarissime vna cum intellectu subsistunt, ut dicebat Longinus, nec notiores sunt ideæ ipsæ, ut Cleathes posterius dixit, nec, ut Antoninus permissens Longini, & Cleanthis opinionem, cum intellectu assistit, sed intellectuales ideæ, nec definitiua rō, nec materialis forma, & distinctibilis est idea, ut in his, & in aliis dicit Aristoteles putasse Socratem; sed sunt perfectæ, simplices, impartibiles, & singulares in specie, & ingenerabiles, immateriales. Et quid mirandum, si quæ tantum a se mutuo distant, a se inuicem separamus cum neque Plurarchum, & Atticum, & Democritum Platonicos in hoc imitamur, quia vniuersales rationes in substantia animæ putant esse ideæ. Nam, & si separant ipsas a communitatibus sensibilibus, attamē non oportet in eodem contingere animæ rationes, & intellectum, qui vocatur materialis cum exemplariibus, & immaterialibus formis, & officis intellectio-nibus, sed ut in quid dicens Plato nostrum quidem est in vnum ratiocinatione, colligere, & remissionem esse eorum, quæ quādoque conspeximus coambulantibus Deo, diuinum vero secundum eadem semper eodem modo se habere. Sirian. in 12. metaph. vel 13. ex cap. 2. num. 6. char. 59.

Ideæ cum sint causæ subiectæ sensibilibus, bonitatis, & permanentiæ necessario, & scientiæ ipsorum omnem auferunt perfectionem. Sir. in 12. metaph. vel 13. ex cap. 3. num. 6. char. 67.

Ideas ideo infinitas statuit Plato, quia infinitæ erāt res, quæ ab ipsis emanabant. Psel. tertio phy. ch. 22.

Ideæ conferunt rationi essendi, si ponantur esse rationes exemplares in intellectu primi. Ale. de ales in 1. metaph. char. 29. colum. 3.

Ideas ponebat Plato, ut ad similitudinem illarum formarentur omnia sensibilia. Ale. de ales 12. metaphysic. tex. 18. char. 334. colum. 3.

Ideas ponentium opinio, & erroris causa.

I DEAS separare est causa difficultatum, quæ circa ipsas sunt. Ari. 13. metaph. sum. 3. cap. 4. ch. 293.

Ideas ponentes, non omnium esse aiunt, quia non malorum, nec turpium, sed potius priuatione, & absentia idearum hæc in natura esse: nec sunt ideæ eorum, quæ alias aliter se habent, nec partium, ut manus, & capitatis: nec compositorum, ut hominis sapientis: nec eorum quæ a diuersis arboribus connascuntur, nec artium, quæ naturam imitantur, & ad solius nature utilitatem pertinent: nec operum, quæ ex anime proposito pendunt, sed solum animalium, & perfectarum substantiarum sunt ideæ, & eorum, quæ conferunt ad naturalē harum substantiarum dispositionem, ut hominis, & si quid est omnino perfectissimum, sapientiæ scilicet, & virtutis. Sir. in 12. metaph. vel 13. ex c. 2. num. 6. c. 60.

Idealem numerum Plato supponebat esse ordinem habentium in ipso idearum esse, etiam mathematicum præstantiorem naturali, deteriore vero ideali. Sir. in 12. metaph. vel 13. ex cap. 4. nu. 6. c. 71.

Ideas qui ponunt, non solum ipsas esse causas ferunt, eorum quæ sunt illic, sed etiam exemplaria. Simplic. in 2. phy. char. 104. colum. 2.

Ideæ Platonis secundum ipsum, nec sunt in mundo, nec extra, quia non sunt in loco. Auer. phy. 3. t. 26. c. 45. c. 3.

Idearū opinio est, quod vna utilis omnibus idea est causa virtute omnia habens, & præhabens, & cōtinens ad vnum, & hoc multiplicatur ex respectu ad ideam non in se, sed quia multorum est; & patet qualiter ex mente diuina procedit in corpora. Et istæ sunt viles ideæ, siue species, quæ sunt ante res, & sunt multe, & vna: origine. vna est, & formante vice: multe autē ex determinationibus sic, vel aliter, & luce prima occubere plus, vel minus. Alb. mag. in 1. metaph. tr. 4. c. 12. c. 69. col. 2.

Idea hominis secundum Platonem dicitur per se homo, & hic homo sensibilis dicitur per participationem. D. Thom. in 1. metaph. l. 14. te. 30. c. 81. col. 1.

Ideam Platonis, & si ratio Arist. destruit, non tñ destruit diuinam scientiam esse rerum omnium exemplarem. D. Tho. in 1. metaph. l. 15. te. 32. c. 84.

Ideam ponebat Plato esse rationem, & scientiam omnium eorum, quæ ideam participant. D. Tho. ethicor. 1. lect. 6. char. 7. colum. 2.

Ideæ secundum veritatem (ut loquuntur Theologi) sunt forme, siue rationes, non quæcumque, sed principales, & intellectuales: principales quidem, quia forme secundariæ deriuatæ licet habeant naturam ideati non tamen habent naturam ideæ; quia idea semper est ratio principalis: intellectuales autē, quia non vocantur forme ideæ, quæ sunt principium alicuius per modum nature, sed per modum artis, & intellectus. Alexan. de ales in 1. metaph. char. 21. col. 3.

Ideæ sunt exemplaria quædam in mente diuina, quas ideas vnaquæque res naturalis in suo gradu imitatur: quas si ita posuit Plato, bene dixit; si autem posuit esse per se subsistentes, quæ essent quidditates rerum sensibilibus, sicut illi imponit Arist. non bene posuit. Ale. de ales in 7. metaph. te. 28. c. 213. col. 2.

Ideas secundum rationes exteriores in intellectu primi posuit Plato, non ut quædam subsistentia in intellectu primi, ut ei imponit philosophus. Ale. de ales in 7. metaph. te. 53. ch. 235. colum. 1.

Idem aliquid esse, vel diffusum, pertinet ad locum diffinitionis. Arist. top. l. 1. c. 4. c. 393.

Idem tripliciter dicitur: numero, specie, & genere: numero, quorum nomina plura, res est vna: specie, quæ cum sint plura, indifferentia sunt secundum speciem: genere autem, quæ sub eodem sunt genere. Ari. top. lib. 1. cap. 6. char. 396.

Idē quod numero est, maxime idē ab omnibus dicitur;

Q q & id

& id multipliciter assignari solet, proprie autem, & primo id quod nomine, vel diffinitione: secundo id quod proprio: tertio quod accidente. Aristot. topicor. lib. prim. cap. 6. char. 396.

Idem dici potest fieri actu, vel potentia. Aristot. phys. prim. capit. 4. te. 78. ch. 26.

Idem dicitur, cuius non differt differentia. Ari. physico. 4. capit. 9. tex. 134. ch. 122.

Idem, & similiter se habens, semper idem natum est facere. Aristot. 10. de gen. & cor. su. 3. c. 4. te. 56. c. 444.

Idem quandoque contrariorum est causa diuersis de causis presentia, scilicet, & absentia. Aristot. 5. metaphys. cap. 2. tex. 2. char. 86.

Idem dicitur secundum numerum, vel supposito, & ratione, & materia, & si ratio primæ substantiæ vna est. Ari. 10. meta. ex su. 2. c. 1. te. 10. ch. 199.

Idem tribus dicitur modis: genere, specie, & numero, & præter hæc etiam est idem proportione. Alex. aphr. in 1. top. cap. 6. ch. 9. colum. 4.

Idem numero sunt, quæ idem significant: specie, vt Andreas, & Plato: genere, vt homo, & equus: proportione autem, quæ genere diuersa sunt, sed in proportione eadem sunt, vt cor, fons, vnitas. Ale. aphr. in 1. top. cap. 6. c. 10. colum. 1.

Idem numero multis dicitur modis: cum nomen pro nomine sumitur, vel si pro nomine diffinitio, vel ab accidente, & tot modis diuersim dicitur. Ale. aphr. in 1. topicor. c. 6. c. 10. colum. 2.

Idem propriissime dicitur de eo, quod numero est idem. Ale. aphr. in 7. top. c. 1. c. 85. col. 2.

Idem, aut est idem genere, aut specie, aut numero, genere, vt homo, leo, & equus: specie, vt Ioannes, Andreas, & Iacobus; numero, vt ens, & gladius. Ammon. in Porph. char. 6. col. 1.

Idem alia, & alia ratione in diuersa prædicamenta inest. Simp. in prædicament. ch. 45.

Idem per plures demonstrationes ostendi potest. Ioan. grammat. in 1. post. cap. 23. ch. 51. col. 1.

Idem impossibile est recipere passionem, & transmutari de contrario in contrarium. Auer. in 1. meta. te. co. 15. c. 7.

Idem dicitur tot modis, quot vnum. Auer. in epit. meta. tract. 1. c. 120. colum. 4.

Idem non potest esse causa conditionis esse sui ipsius. Auer. de destruct. destruct. disput. 7. char. 41. colum. 3.

Idem esse, ac differre tribus dicitur modis, genere, specie & numero. Boeth. in Porph. ch. 64.

Idem numero est idem specie, & genere, non autem contra. Boeth. in Porph. ch. 64.

Idem est vnum dupliciter, determinatum, & indeterminatum. Alber. magn. de prædic. c. 8. col. 2.

Idem numero non potest simul habere contraria, non autem idem specie, vel genere. Alb. mag. in pd. c. 34. c. 3.

Idem diuersimode in voce significatum nil prohibet esse minus notum sub vna voce, & magis sub alia. Alb. magn. in prior. char. 140. col. 1.

Idem alio, & alio modo acceptum potest esse notius, & ignotius seipso, quântum ad nos, & prius, & posterius. Alb. mag. in prior. char. 15. colum. 1.

Idem non potest esse proprium duorum subiectorum specie differentium. Alb. mag. in top. c. 256. col. 1.

Idem supra vnum non addit nisi relationem, & ratio in extremis in eadem diuisione cadit, in qua id quod est causa relationis, cadit. Alb. mag. in 5. metaphys. tra. 2. cap. 6. c. 195. colum. 3.

Idem manens idem semper natum est facere idem. D. Tho. in 2. de gen. & cor. l. 9. te. 52. c. 33. c. 3.

Idem, & diuersum non opponuntur, vt contradictoria, sed vt contraria, quæ non verificantur nisi de ente, & ideo diuersum non dicitur de non entibus. D. Tho. 10. metaphys. l. 4. te. 10. ch. 702.

Idem, & diuersum proprie sunt in substantia, transum-

ptiue autem in cæteris generibus. D. Thom. 10. metaphys. l. 4. te. 10. ch. 701.

Idem realiter duo esse, & tamen differre in modo significandi, non est inconueniens, ita vt vnum illorum per modum significandi significet per modum subiecti, & recipientis, & aliud significet per modum passiouis, & recepti. Ale. de ales in 5. meta. te. 18. c. 134. c. 3.

Identitas est quædam vnitas plurium essendi, aut quando vitur vno, vt pluribus, vt cum quis dicit idem eadem, vt duobus enim vitur eodem. Aristot. 5. metaphys. cap. 9. te. 16. char. 97.

Identitas est vnitas in substantia. Alex. de ales in 4. meta. te. 3. ch. 78. colum. 1.

Identitas duplex fundamentum habet, vnum remotum aliud propinquum, remotum est substantia, quia proprie non reperitur identitas nisi in substantia, vel in illa, quæ habet modum substantiæ: ad hoc autem quod sit identitas non sufficit naturæ substantia, sed oportet, vt sit ibi vnitas in substantia: ideo vnitas est fundamentum propinquum. Ale. de ales in 5. meta. t. 16. c. 125. c. 3.

Idiomatum quatuor sunt modi circa nomina propria: quia quædam habent nomina propria ad habitum, alia ad actionem prouenientem ab illo habitu, & hoc est melius. Quoddam habet nomen æquiuiocum quandoque significans habitum, quandoque actionem. Quoddam habet nomē ad habitum, sed nō ad actionem. Et quoddam est, vt actio habeat nomen, & habitus, ex quo peruenit illa actio, non habeat nomen. Auer. 4. de cel. te. 2. char. 108. col. 4.

Idolatria seminarium, & origo fuit quod Thales opinatus est omnia plena esse dijs. D. Thom. in 1. de anim. l. 13. te. 86. char. 18. colum. 2.

Idra est serpens omnium serpētum pulcherrimus, & est de genere viperarū secundi ordinis: in Nilo apparet, & inuoluit se arenæ, & intrat in os Cocodrilli dormientis, & viscera eius lacerat, & exit. Morius eius a loco vulneris egreditur, & dilatat: & calor eius qui morsus est, obfuscat, & ex eius morfu humiditas plurima egreditur fetida valde, & prolongatur curatio eius, & est difficilis, & finis bouū (vt ait Plinius) valet ad eius curam: ideo antiqui dolorem contingentem ex morfu eius boum vocarunt. Alb. mag. de ani. l. 25. c. 202.

Iecur sub septo positum, a dextro latere est. Aristote. de hist. anim. 1. cap. 18. c. 33.

Iecur magna ex parte, maximo animalium numero felle caret, sed in nonnullis id habere sibi annexum videtur. Arist. de hist. anima. 1. ca. 18. ch. 33.

Iecur hominis rotundum est, & simile bubulo. Arist. de hist. anim. 1. cap. 18. char. 34.

Iecur venæ maiori adnexum est, nulla ex parte aortam attingens: vena enim, quæ a maiore proficiscitur, iecur transigit qua portæ appellatæ iecoris habentur. Arist. de hist. anim. ca. 18. ch. 34.

Iecur, qui habent, si non fixum est, dextro latere totum continetur: si fixum, a principio vsque dextro maior pars applicata est. Quibusdam enim partes sepositæ sunt, nec eadem, certa origine continentur, vt inter pisces mustelino generi, & inter quadrupes leporū generi cuidam. Ari. de hist. anim. 2. cap. 17. char. 62.

Iecoris dolores quidam sanguine a vena maiori, quæ est in brachij dextri flexura interiore emissio, leuar possunt. Arist. de hist. anim. 3. ca. 4. ch. 80.

Iecur e visceribus adipeum nonnullis consistit, vt inter aquatilia cartilagineis, quorum iecinoribus colliquantis oleum facimus, ipsa tamē cartilaginea nullo discreto adipe carni, ventriue adhærente pinguescunt. Ari. de histo. anim. 3. cap. 17. char. 96.

Iecur nemo censuit esse principium corporis totius, vel sanguinis, situm enim nequaquam principale, nec conceptaculum sanguinis intra se habet, vt cor. Arist. de partib. anima. 3. ca. 4. c. 477.

Iecur

Iecur bipartitū aperte est. Ari. de part. ani. 3. c. 7. c. 486.

Iecur & lien iuuat ad cibi concoctionem, sanguinea enim sunt, & calidam habent naturam. Arist. de part. anim. 3. cap. 7. char. 487.

Iecur alia habet multitudine, alia simplicius eorum, quæ sanguinem habent, & viuipara sunt, sed longe magis piscium iecinora, & quadrupedum, & ouiparorum tū inter seipsa, tum ab ijs, quæ modo diximus differunt. Aristot. de partib. ani. 3. c. 12. ch. 497.

Iecur aurum simile maxime est iecori viuiparorum. Ari. de partib. anim. 3. cap. 12. ch. 497.

Iecur ad temperiam, & sanitatem totius corporis multum confert; est enim omnium viscerū, excepto corde, sanguine refertissimum. Ari. de part. ani. 3. c. 12. c. 497.

Iecinora quæ felle vacant, dulcia sunt, probeque colorata prope dixerim omnium: particulaque fellis, quæ iecinori subdita est, dulcissima est: at quæ sanguinem minus purum habent, hæc fel habent. Ari. de part. anim. 4. cap. 2. char. 207.

Iecoris parte gibba inter septa iugale collo subiectum grauescit, & dilabitur, quia vena a trunco cognominata, quæ ex parte iecoris gibba ad collum vsque ascendit, amplificata per interseptionem infarctionemque grauius ponderat, tenditque deorsum. Ale. aphr. problemat. 2. num. 97. char. 768.

Ieiunium situm inducit, quia in ieiunio calidum conuertitur super humidum radicale. Pet. de aluer. de iuuen. & senect. vit. mort. & resp. l. 5. c. 68. col. 3.

Iena est lapis, qui educitur ab oculis Ienæ, bestiarum, cum in lapide vertuntur. Sub lingua positus futura prædicere diuinando confert. Albert. magn. in 2. de miner. ex tract. 2. cap. 8. c. 140. colum. 3.

Ignauus est, qui timendo excedit: nam & quæ non oportet, & sicut non oportet timet, sed in doloribus excedens magis est manifestus: quippe cū desperabundus sit ignauus, omnia enim timet. Ari. 3. eth. nico. c. 12. c. 78.

Ignauia est vitium animosæ per quod periculis, & maxime mortis consternimur. Arist. de virt. char. 478.

Ignis, vt opponitur, & vt corrumpitur, & vt quodplex.

Ignis, & terra non in infinitum feruntur, sed ad opposita: opponuntur autem secundum locum sursum, & deorsum: isti enim sunt termini lationum. Aristot. pri. de celo te. 86. char. 269.

Ignis duobus modis corrumpitur, aut a contrario, aut a seipso marcescens. Arist. 3. de celo te. 52. ch. 350.

Ignis contraria est aqua; ex contrarijs enim passionibus constituta sunt. Ari. 2. de gen. & cor. c. 3. te. 22. c. 428.

Ignis duæ sunt corruptiones, marcor, & extinctio: marcor est ea extinctio, quæ ab ipso igne fit; quæ vero a contrarijs, extinctio. Ari. de iuuen. senect. vit. & mort. & resp. cap. 3. char. 304.

Ignis occultatus seruatur: neque enim respirare prohibetur propter cineris raritatem, & obstat ei, qui in circuitu aeri, ne extinguatur, copia existentis in seipso caliditatis, sed suffocatus extinguitur. Arist. de iuuen. sen. vit. & mor. & respir. cap. 3. ch. 305.

Ignis qualitates, & si contrariæ sunt qualitibus aquæ, non ideo aqua igni est contraria. D. Thom. in 5. phys. text. 9. char. 46. colum. 4.

Ignis aquæ oppositus est, non vt corpus, sed vt contrarijs qualitibus peditus. Io. gra. in 2. de ani. t. 69. c. 56. c. 3.

Ignis corruptio ex se propter consumptionem materiæ est et ex contrario, sed modo accidentali, cū contrarium non potest corrumpere ipsum, dum habuerit materiā conuenientem sibi. Auer. 3. de celo te. 52. c. 100. c. 1.

Ignis non est aquæ contrarius, sed ignis, & aquæ qualitates contrariæ sunt, & idem de terra, & aere. Boeth. in prædicamen. ch. 139.

Ignis duplex, alius in materia propria, alius in materia

aliena, non per se igni assimilata: primo modo non habet grauitatem: secundo habet quidem grauitatem, non tamen hæc grauitas descendit, quia talis materia vincitur a forma ignis. Alb. mag. de proprietatib. element. tract. 1. cap. 1. ch. 105. colum. 1.

Ignis est contrarius aquæ secundum qualitates actiuas, & passiuas, non secundum formas substantiales, ergo qualitates non sunt elementorum formæ. D. Tho. in 5. phys. l. 3. te. 9. char. 75. colum. 1.

Ignis quid est, & vt probatur esse.

Ignis, & terra si est, & quæ inter ipsa sunt, necesse est esse corpora. Ari. 2. de celo sum. 2. c. 2. te. 19. c. 297.

Ignis est superabundantia caliditatis, vt glacies frigiditatis. Arist. 2. de gene. & cor. c. 3. te. 21. c. 428.

Ignis est calidus, & siccus. Ari. 2. de generat. & corrupt. cap. 3. te. 16. ch. 427.

Ignis magis calidus, quam siccus. Arist. 2. de gen. & corr. cap. 3. te. 23. char. 428.

Ignis est excessus calidi, & veluti feruor. Arist. meteor. 1. cap. 4. te. 1. char. 457.

Igni elemento cum non sit proprium nomen, igne utimur, quia maxime adurit. Aristot. meteor. prim. su. 2. cap. 1. te. 1. char. 450.

Ignis imputribilis est. Aristot. de long. & breuitat. vitæ. cap. 3. char. 295.

Ignis est substantia calida, & sicca. Magent. in prior. ch. 10. colum. 3.

Ignis a Platone celestis ponitur, lumen solum esse distinguens ipsum ab elementari igne. Simp. in 1. de cel. te. 19. com. 20. ch. 11. 12. colum. 2.

Ignis calor est propinquus substantiæ, iō accipitur in eius diffinitione loco differentia, & alijs compositis est remotius a substantia. Auer. phys. 5. te. 10. ch. 99. col. 2.

Ignis minima quantitas est determinata. Auerr. phys. 8. te. 44. char. 175. colum. 2.

Ignis partem probatur in hac scientia esse demonstratione quæ, quæ tñ raro accidit. Auer. 4. de cel. t. 32. c. 120. c. 1.

Ignis diffinitio, qui hic reperitur, est ebullitio corporis calidi, & sicci. Auer. 4. de cel. te. 32. ch. 120. col. 1.

Ignis est magis forma, quam reliqua elementa: iō est velocius generationis. Alb. mag. in post. l. c. 5. c. 187. c. 1.

Ignis est candens in materia terrea. Albert. magn. 1. top. char. 263. colum. 1.

Ignis siccior est, quam terra. D. Thom. in 2. de gener. & cor. l. 3. te. 23. ch. 27. colum. 2.

Ignis motus, & forma.

Ignis & aer feruntur a medio. Aristote. 2. de gener. & corru. cap. 3. te. 22. ch. 728.

Ignis solus est maxime ipsius formæ, quia natus est ferri ad terminum. Aristot. 2. de gene. & corrup. summ. 3. cap. 2. tex. 50. char. 441.

Ignis formam non propriam habere videtur, sed in alio corpore, aut aer, aut fumus, aut terra esse videtur, quod ignitum est, sed genus hoc apud Lunam querendum est. Ari. de gen. anim. 3. c. 11. c. 217.

Ignis minima pars composita est ex materia, & forma. Auer. in 3. meta. te. com. 17. c. 29.

Ignis formæ actio, quæ sequitur formam ignis est, calor maximus, & motus ad superius: calor igitur in igne est sicut abscissio in cultello, & actio manus in manu, non quasi albatio in albatio. Auer. in 8. meta. te. co. 5. c. 100.

Ignis forma, substantialis est, substantia ergo non potest esse calor, cum sit aliorum accidens. D. Tho. de sen. & sen. lect. 10. char. 12. colum. 1.

Ignis est calor non vt forma substantialis, quæ sensu non percipitur, sed vt proprium accidens eius. D. Tho. de sen. & sen. le. 10. char. 12. colum. 1.

Q q 2 Ignis

Ignis vires.

Ignis segregat ea, quæ non sunt eiusdem generis, & congregat ea quæ sunt eiusdem generis, & congregatio est per se disgregatio per accidens. Ari. 3. de celo te. 74. ch. 351.

Igne ablato, sursum non feretur aer, nisi vi, nec aqua in aeris locum ibit, nisi vi. Aristot. 4. de celo su. 3. c. 5. tex. 39. char. 374.

Igne si distantia plenæ essent, omnia iam absumpta essent. Aristot. meteo. 1. cap. 4. te. 1. ch. 455.

Igne excepto, omnia putrescunt. Arist. meteo. 4. sum. 1. cap. 2. te. 5. char. 560.

Ignis non est causa nutritionis, in infinitum enim abit ignis augmentum quousque fuerit combustibile: rerum autem natura constantium omnium est terminus, & ratio augmenti, & magnitudinis. Aristote. de anima. 2. sum. 3. cap. 1. te. 41. ch. 625.

Ignis cur hominem nigrum non reddit, fictile reddit? Sol contra? quia Sol adurendo nigrificat: ignis fictile replet, & obducit fuligine. Sol vero reddit hominem nigrum, ignis non, quia solis calor lenis, & mollis est, & præ sui tenuitate cutem ipsam leniter per summa adurit. ignis vel nihil tangit, vel intro irrumpit. Aristot. probl. sect. 38. num. 8. char. 660.

Ignis est post Lunæ globum, quem excitant Aethera natura magnitudine sua, & motus celeritate, in qua tunc fulgores emicant, & lacula traiciuntur flagrantia: tum trapeculæ foueæ, & crinitæ fixæ visuntur, & sæpe restinguuntur. Arist. de mundo. cap. 2. c. 810.

Ignis non habet frigidam potentiam, cum sit calidus, quia existens ignis, nunquam potest esse potentia calidus, sed per actum est calidus. Ale. aphr. quæst. 1. c. 16. c. 8.

Ignis, qui ex segregatione generatur, tunc deorsum fertur, cum ab illa parte, quæ sursum est, a qua incipit coagulatio, & aeris frigiditas, calidum illud, quod in exhalatione est, deorsum extruditur: ideo & fulmen ipsum, quod ignis est, deorsum fertur ex vehementi expulsiōe. Alex. aphrod. in primum. meteor. cap. 5. commen. 20. ch. 11. col. 1.

Ignis humiditatem naturalem, quæ in lignis est, comburit, fumus enim est huiusmodi. Ale. aphro. in 2. de anima cap. 39. c. 5. r. colum. 2.

Ignis in tenebris visitur, non quia calor, neque ignis, sed ut participat quodammodo naturam quinti elementi. Them. in 2. de anima ca. 24. te. 72. ch. 75. col. 4.

Ignem exiuisse ab ischio. i. vertebro cruris, & combustisse oculos hominis, qui patiebatur dolorem in illa parte, & cessauit dolor. Magetius Alexandrinus Medicus Simplicij narrat. Simp. in 3. de celo text. 33. comm. 30. char. 91. colum. 1.

Ignis in actu, diaphanum, vel ipsum quoque, quæ potentia diaphanum est, deducit. Sim. in 2. de anima te. 74. c. 38. c. 1.

Igni peculiare est esse facile mobile, & posse diuidere. Ioan. Gram. in primum physic. te. 1. char. 5. col. 4.

Ignis solus inter elementa in alia mutari non potest. Io. Grammat. in primum physic. c. 22. col. 4.

Ignis simpliciter est, si est calidum simpliciter: & sic aliquod calidum est aliquis ignis. Auer. phy. 4. t. 104. c. 84. c. 1.

Ignis omnis calefit, non autem e contra omne quod calefit, est ignis. Auer. ex paraphr. 2. de celo te. 42. c. 138. c. 4.

Ignis dominatur in corporibus nutritilibus. Auer. 2. de anima te. 41. ch. 135. colum. 2.

Ignis si aufertur per ablationem caloris, non aufertur primo nec per se, sed mediante ablatione formæ ignis, ut si aufertur risibilitas, aufertur homo, sed non primo, sed mediante ablatione rationabilitatis. Auer. in 8. metaphy. te. co. 5. c. 100.

Ignis non potest fieri frigidus, ut aqua calida, quia inter elementa solus ignis formalis, & cætera materialia sunt. Alb. mag. in præd. ch. 61. col. 3.

Ignis calor distinguit argentum a plumbo, & facit cur-

rere ad vnum locum argentum, ad alium plumbum. Alb. mag. in 2. meteor. tract. 3. cap. 20. ch. 96. c. 1.

Ignis attrahit subtile humidum ex cremabilibus, & in illo genere, ut in prima causa. Albertus magn. in 2. de anima tra. 2. te. 17. cap. 4. colum. 3.

Ignis ad viciniam facit elemetorum generationem in contactu aeris ad ipsam: ad aliorum autem generationem, virtus eius adducitur per radios solis, & aliarum quarundam stellarum. Alb. mag. de nat. loc. dist. 1. c. 3. c. 93. c. 3.

Ignis nullam ex loco recipit sensibilem varietatem, tam cum incorporatur secundum ea, quibus incorporatur diuersimode operatur. Alb. mag. de nat. locorum, tr. 2. cap. 1. ch. 99. colum. 1.

Ignis actione fit perforatio ad vias spirituum perficiendas. Alb. Mag. de proprietatibus elemen. 1. r. trac. 1. cap. 2. c. 105. col. 3.

Ignis effectus multi in corporibus animalium sunt, ut decoquere, digerere, separare homogenea ab ethereogenicis, congregare homogenea, perforare, ampliare vias, consumere humidum, expellere cum impetu quædam superflua. Alber. magn. de animalibus lib. 20. tract. 1. cap. 4. char. 163. colum. 2.

Ignis magnus corrumpit paruum non propter similitudinem, sed propter contrarietatem in quantitate ipsorum, quia magnum contrarium est paruum. D. Tho. in primum de gen. & cor. 1. 19. te. 46. c. 16. col. 4.

Ignis calidus proprie est quia est nobilissimum inter elementa, & corpori celesti propinquissimum: ideo calidus, quia maxime actiuus: ficcus autem est propter caliditatis excessum. D. Th. de sens. & sens. le. 10. c. 11. c. 4.

Ignis habet lucem in sua natura, sed eius lux non apparet nobiscum, nisi in materia aliena propter eius subtilitatem. D. Th. de nat. lum. ch. 84. col. 1.

Ignis inter elementa formalior est, & magis actiuus, ideo cætera ad illum, ut materialia comparantur. D. Tho. in 2. de anima le. 23. te. 113. c. 44. col. 3.

Ignis vt elementum.

Ignis si vreret propter angulos, elementa omnia calefacerent. Ari. 3. de celo char. 357. te. 72.

Ignis quanto maior est, tanto velocius ad superius mouetur. Arist. 4. de celo sum. 3. c. 1. c. 369. te. 26.

Ignis nullam grauitatem habet, nec terra leuitatem, cum substet omnibus: at quod substet, fertur ad medium. Aristot. 4. de celo sum. 3. c. 3. ch. 371. te. 32.

Ignis deorsum ferri nequit, si subtrahatur aer, nisi vi. nec aqua in aeris locum ibit, nisi vi. Aristoteles 4. de celo sum. 3. cap. 5. ch. 374. te. 39.

Ignis generatio est confessa sensui. Aristot. 2. de generat. & corrup. sum. 2. ch. 43. te. 27.

Ignis semper fluit ut fluiuius, sed latet propter velocitatem. Aristot. de iuue. sen. vit. mor. & resp. c. 305. c. 3.

Ignis vt elementum non est minus calidus igne, qui apud nos est, sed hic est in materia, ille tenuis, & rarus, & sine contrarietate, ut hic apud nos; nutritur enim, & omne nutrimentum contrarium est. Ale. aphro. in 2. naturalium quæst. c. 8. c. 17.

Ignis elementalis per se ipsum substet, & ministerialis apud nos materia indiget. Ale. aphrod. in 2. de anima cap. 27. ch. 46. colum. 4.

Ignis lucet, & immaterialis est, & habet rationem formæ comparatione ad alia elementa. Simp. in 4. physic. te. 49. char. 216. colum. 2.

Ignis est purissimus omnium corporum, & magis expert materiam, quam cætera elementa, & potius lumen quam ignis. Simp. in 4. phy. char. 223. colum. 2.

Ignis per accidens, & non per se fit a frigido, quia frigus condensat, & connectit perfecte ignita sparsa, & mutuo distantia, & magis, ut accendantur, efficit. Simp. in octauo physicor. te. 40. c. 438. col. 1.

Ignis

Ignis in proprio loco non mouetur, sed quiescit, & manet. Io. gr. in 2. physic. c. 31. col. 2.

Ignis generatio appellatur simplex, terre vero generatio quædam. Io. gr. de gene. & cor. te. 1. c. 101. col. 1.

Ignis extens est in commensurationem, & facit ignem hunc visualem. Io. gra. in secundo de generatione, & corruptione te. 21. co. 14. c. 113.

Ignis illuminandi vim sortitus est, non ut ignis, sed ut rationem quandam, & naturam communem cum reliquis collustrantibus, & reliquis corporibus obtinet. Them. in 2. de ani. cap. 23. te. 69. c. 75. c. 3.

Ignis locus est vltimū concui Lunæ, & vltimū ignis, locus aeris, & sic de alijs. Auer. 4. de cel. t. 23. c. 215. c. 4.

Ignis non comprehenditur sensu, nisi partes: unde notū est quod illæ partes mouentur ad vniuersum existens in suo loco naturali. Auer. 4. de cel. t. 32. c. 120. c. 1.

Ignis, qui est in vltimo continentis, non est in fine caliditatis, nec ebullitionis. Auerroes secundo de gener. & corrup. te. 21. ch. 169. col. 2.

Ignis ad alia elementa proportio, est proportio formæ ad materiam. Auer. 2. de gen. & cor. te. 50. ch. 173. c. 2.

Ignis videtur in loco proprio simplicior omnibus elementis. Auer. meteo. 1. c. 2. c. 182. c. 2.

Ignis non lucet, nisi cum adunatur cum alio corpore. Auer. de sen. & sen. ex paraph. c. 192. col. 2.

Ignis existens in loco suo, qui est concuium Lunæ, est simplex, cum quo nihil elementorum admiscetur. Auer. de gen. anim. 3. c. 51. c. 238. col. 1.

Ignis in sua propria sphaera non est lux, nec lucet, alioquin nunquam videretur eclipsis. Alb. mag. in topic. char. 263. col. 1.

Ignis in sua maxima perfectione non lucet. Alb. mag. in 2. de celo tract. 3. ca. 1. ch. 32. col. 1.

Ignis in proprio loco non est visibilis, quia non accedit ei, nisi cum accedit ei egredi de loco suo proprio. Alb. mag. in 4. de celo tra. 2. c. 6. c. 57. col. 2.

Ignis cum aere continuatio maior est, quam cum aqua, & aquæ cum terra, quam cum aere. Alb. mag. in prim. meteor. tract. 1. c. 2. c. 78. colum. 2.

Ignis in propria sphaera non lucet, alioquin teget corpora celestia. Alb. mag. in 1. meteor. tr. 2. c. 6. c. 81. c. 2.

Ignis non lucet nisi in materia aliena. Alb. mag. in prim. meteor. tract. 2. c. 6. c. 81. col. 2.

Ignis eliciens reflexio non fit, nisi a solido plano polito. Alb. mag. in 3. meteor. tr. 3. c. 3. c. 105. col. 3.

Ignis solus non putrescit, quia in simplici non est putrefactio. Alb. mag. in 4. meteor. tr. 1. c. 7. c. 118. col. 3.

Igni accedit in loco alieno, ut fiat deperditio secundum materiam, quia materiam partes igni plus similes euolant volentes ire ad locum proprium, sed extinguuntur ad aere circumstante. Alb. magn. in secundo de anima. tract. 2. cap. 4. ch. 17. colum. 3.

Ignis verissimus concuium Lunæ orbis vbiq; tangit. Alb. mag. de natur. loc. dist. 1. ca. 3. c. 93. col. 3.

Ignis in suo loco est subtilissimus, & leuissimus, & ei conuenit supremus locus, quia motus, & lumen sunt dissoluentia corpora, & subtiliantia, in ipsoque est calor in vltimo, ideo nullam habet humiditatem, nec in sphaera propria lucet. Alb. magn. de propriet. element. 1. r. tract. 2. cap. 11. c. 111. colum. 4.

Ignem mouet Sol, quia & si Mars sit calidior Sole, tamē Sol magnitudine sua, & propinquitate magis mouet ignem, tum etiam quia Sol habet a se lumen. Albertus magnus de proprietat. element. libr. prim. tract. 2. cap. 12. c. 112. col. 2.

Ignis ad generationis animalium locum descendit, quia radij solares ex repercussione super locum generatio nis ignis calorem efficiunt, ut ostenditur in scientia de speculis comburentibus. Alber. magn. de animal. libr. 20. tract. 1. cap. 4. c. 163. colum. 4.

Ignis, & aer mouentur in girum, nec motu naturali, nec

contra naturam, sed supra naturam. Diuus Thom. in pri. de celo l. 4. te. 11. c. 4. col. 1.

Ignis fit ex siccitate terræ, & caliditate aeris, & licet illa caliditas non sufficiat, adiuuatur tamen a virtute corporis celestis, & plantarum. D. Th. in 2. de gen. & cor. lib. 4. te. 30. char. 28. colum. 3.

Ignis, vt apud nos est.

Ignis, & aer, & vnumquodque prædictorum non est simplex, sed mixtum, simplicia autem talia quidem sunt, non tamen eadem. Aristotel. 2. de gene. & corr. cap. 3. te. 20. char. 228.

Ignis, & terra sunt magis sincera, quam aqua, & aer. Ari. 2. de gene. & cor. ca. 3. te. 22. c. 428.

Ignita quæcunque fuerunt habent, in seipsis potentia caliditatem. Arist. meteo. 2. c. 3. c. 505.

Ignis ex ossibus leonis excutitur quasi ex silice. Arist. de partibus anim. 2. ca. 9. c. 446.

Ignis videtur, & in tenebris, & in lumine, & hoc ex necessitate, quia perspicuum ab hoc perspicuum fit. Arist. 2. de anim. su. 4. c. 3. te. 72. c. 633.

Ignis nullum generat animal. Aristot. de generat. anim. 2. cap. 3. char. 153.

Ignis non solum marcescit minor secus maiorem, sed & ipsa per se lucernæ flamma imposita in maiori flamma comburitur, ut quæcunque visibilia. Ari. de iuuen. sene. vit. mor. & resp. c. 3. ch. 305.

Ignem circa Lydiam, quam plurimum sursum ferri, ac septem dierum discrimine flagrare inquirunt. Aristot. de adm. aud. num. 37. ch. 846.

Ignis in Medijs, & Psittacina gentis, ac Persidis confinio flagrant, quorum hic quidem in Medijs minus, qui autem in Psittacina magis, & sincera flamma ardet: qua de causa Persarum rex ad hunc culinas molitū est, uterque vero locis planis, nec inæqualibus inest. Cæterum hos quidem interdiu nocturne percipere licet: qui vero in Pamphylia cremant, noctu duntaxat percipi possunt. Ari. de adm. aud. nume. 33. c. 845.

Ignis flare extra columnas Herculeas fama est, hos quidem semper, alios vero noctu, ut Annonius Peripplus memorie prodidit. Et in Lypara ignem manifestum, ac flammæ inueniri, verum non interdiu, sed noctu ardere tantum autumant. In Pithecusi ardentem, ac supra modum calidum ignem reperiri aiunt, verum non adurentem. Ignem tñ qui in Lipata extat aliquando anno sextodecimo deficere, decimo vero septimo redire refert Xenophantes. Aristot. de adm. aud. num. 35. char. 84.

Ignis exhalatio miranda est, quæ in Sicilia contingit, cuius ebullitio per quadraginta stadia diffunditur, sed nec tria attollitur. Aristot. de admirat. audit. numer. 38. char. 846.

Ignis in spatio quinque accubantium in Apollonia e terra omnibus anni temporibus flagrat, & non vrit arbores magnas, quæ ab igne non amplius, quam quatuor cubitis distant, & eiusmodi ignem etiam circa Lyciam, & Megalem Peloponnesi ciuitatem ferunt. Arist. de adm. au. l. nu. 123. char. 867.

Ignem cur vident, qui in faciem percutiuntur? quia visui spiritus accommodatus extenuatus per ictum ardet, profectusque in aerem talis videtur, qualis per ictum redditus est. Alexander aphrod. problematum prim. numer. 60. char. 684.

Ignis, qui reperitur apud nos, mixtus est contrario, indiget enim nutrimento, & omne nutrimentum contrarium est. Alexander aphrod. in secundo natural. quæstio. cap. 17. char. 8.

Ignis materialis, & si aliam, & aliam materiam combustibilem sibi administratam absumit, non tamen nutritur. Simp. in 2. de anima, tex. 4. char. 23. col. 4.

Q 9 3 Ignis

Ignis semper idem manet, sed ligna in quibus materia- liter ignis ardet, consumuntur. Io. gramm. in 1. phys. char. 14. colum. 2.

Ignis, qui nobis obsequio est calidus, elementarem qua- litatem ignis excedit. Io. gr. in 3. phy. c. 63. c. 4.

Ignis, & aer, qui est in nobis, vi, & præter naturam exi- stunt in loco. Io. gr. in 3. phy. c. 66. c. 3.

Ignis flammæ quælibet pars, quæ existimatur esse in si- ne raritatis, habet caliditatem æqualiter. Auerroes in phys. 4. te. 84. ch. 79. col. 4.

Ignis exitus a lapide, est alterationis, & transmutationis. Auer. 3. de celo te. 56. c. 101. col. 3.

Igni forte illuminatio accidit extra suum locum, vt con- gelatio aquæ extra suum locum. Auer. 4. de celo tex. 32. char. 120. colum. 1.

Ignis hic existēs nil generat, imo corrumpit omnia ani- malia, quia est congelatio. Auerroes 4. de celo. te. 32. char. 120. colum. 1.

Ignis non est species specialissima, sed diuiditur in car- bonē, in flāmā, & lucē. Alb. magn. in top. c. 254. col. 3.

Ignis caliginum non est excellens, vt in elemento sim- plici, sed est proportionatum humido complexionali, & est animæ instrumentum, & habet in se virtutem cælestem, ideo non statim humidum consumit, sed paulatim. Alb. mag. de mor. & vit. tr. 2. c. 4. c. 60. c. 4.

Ignis commistus acutior est igne simplici, & spiritalior vt patet in herispila, quæ est de colera incensa, quæ vix, aut nunquam extingui potest. Alb. mag. de veget. li. 3. tr. 1. c. 1. c. 136. col. 3.

Ignis semper idem manet, ligna vero comburuntur, & consumuntur, in quibus ignis materialis ardet. D. Tho. in 1. de gen. & cor. l. 15. ch. 36. col. 2.

Ignita quæcunque fuerunt, post extinctum ignem vidē tur habere virtutem caloris in seipsis. D. Tho. in 2. meteor. le. 6. ch. 102.

Ignorantia, ut considerari potest, & quotuplex.

Ignorantiam particularem considerantes hæc pōde- rare debent, quis, qd, & circa quod; aut in quo agitur: interdū ēt quo, vt instrumento; & cuius causa, vt sa- lutis: & quō, vt sensim, an vehementer: q̄ omnia nisi quis insanus sit, non ignorat. At q̄ aliquid ex his igno- rauit, inuitus factio videtur, & maxime in præcipuis, in quibus ipsa actio est, & id, cuius causa aliquid fit. Ari. 3. ethi. ad Nic. c. 1. c. 52.

Ignorantia duplex, alia negationis, alia prauæ dispositio- nis. Io. gr. in 1. post. c. 9. c. 25. col. 1. Idem Diuus Th. 2. de ani. l. 11. te. 56. c. 31. col. 4.

Ignorare tribus modis, vt scire contingit, id est in vniuer- sali, in particulari, & in actione. Albertus magnus in prior. c. 165. colum. 1.

Ignorantia quid est.

Ignorantia nostra de possibilibus nō est, nisi quia igno- ramus illam naturam, quæ determinat e esse, vel pri- uationem: nam si esset æqualiter in entibus opposita, aut propter seipsam, aut propter causas agentes ea, se- queretur necessario, aut quod non reperiantur, & nō corrumpantur, aut quod reperiantur, & corrumpantur simul. Auer. contra Algaz. in physicorum disput. prim. ch. 57. colum. 3.

Ignorantia est defectus, & id, quod est perfectissimum, impossibile est habere defectum. Auerr. epitom. meta. tract. 4. char. 183. colum. 3.

Ignorantia, quæ est in electione, non est causa inuolun- tarij, sed est causa malitiæ. Albertus magnus ethico. 3. tract. 1. cap. 9. char. 36. colum. 3.

Ignorantia negationis.

Ignorantia negationis est illa, quæ nullam habet de re intelligentiam. Ioannes gr. in 1. post. c. 9. c. 25. c. 1.

Ignorantia negationis puræ est, & secundum formam, & secundum materiam: alia secundum prauam dispo- sitionem, id est per contradictionem, quæ est circa eam materiam, & non habet formam. Albertus magnus in post. char. 186. colum. 4.

Ignorantia negationis non fit per syllogismum, sed pra- uæ dispositionis fit per syllogismum. D. Tho. in post. char. 58. colum. 2.

Ignorantia prauæ dispositionis.

Ignorantia, quæ est in prauæ vtendo principijs, est con- tra veritatem principiorum. Aristot. posterior. libr. 1. cap. 9. te. 28. char. 316.

Ignorantia, quæ non est secundum negationem, sed se- cundum dispositionem, est deceptio, quæ fit per syllo- gismum, & fit aut per immediata, aut per mediata, & hoc dupliciter, cum accipitur cum syllogismo, aut si- ne syllogismo, simplicis ergo opinionis, deceptio est, sed quæ fit per syllogismum, aut ambæ sunt falsæ, aut altera. Aristoteles posteriorum libr. 1. cap. duodecimo tex. 35. char. 322.

Ignorantia prauæ dispositionis est illa, quæ habet de re aliquam intelligentiam, verum nō sine errore, neque exactum. Ioannes grammaticus in primo posterior. capit. 9. char. 25. colum. 1.

Ignorantia secundum dispositionem est illa sola, quæ fit per syllogismum, deceptio. Ioannes grammaticus in 1. poster. cap. 12. char. 31. colum. 4.

Ignorantia prauæ dispositionis est contraria scientiæ: ignorantia negationis est contradictoria scientiæ. Al- bert. mag. in post. char. 186. col. 4.

Ignorantia prauæ dispositionis facta per syllogismum, est deceptio facta per syllogismum. Albert. magn. in post. char. 189. colum. 4.

Ignorantia prauæ dispositionis aliquando accidit in his, quæ sunt immediata, & fit duobus modis: primo cum aliquis sine syllogismo accipit esse, quod non est, vel non esse, quod est in ipsis principijs: secundo, cum ali- quis per syllogismum deceptorium accipit esse, quod non est, vel non esse, quod est: in quo syllogismo, vel ambæ, vel vna propositio sunt falsæ. Albert. Mag. in post. c. 189. col. 4.

Ignorantia prauæ dispositionis acquisita absque syllo- gismo est deceptio, quæ pro vero sumit falsum, & pro falso verum absque syllogismo in contrariis principio- rum. Alber. magn. in post. c. 189. col. 4.

Ignorantia prauæ dispositionis non fit in tertia figura, quia cum sit syllogismus, contrarius scientiæ, & sciē- tia fit vniuersalium, & syllogismi debent vniuersales esse, & in tertia non concluditur vniuersale. Albertus mag. in poster. char. 190. colum. 2.

Ignorantia, quæ est male dispositionis, est qualitas, quæ corruptio quædam est. Albertus magnus de mort. & vit. tr. 2. c. 2. ch. 19. colum. 4.

Ignorantia, quæ est in prauæ vtendo principijs alicuius scientiæ, est contra veritatem illius scientiæ. D. Tho. in posterior. char. 53. colum. 4.

Ignorantia prauæ dispositionis circa duo potest contin- gere: primo circa prima principia: alio circa conclusio- nes: prima opponitur cognitioni intellectus: secunda scientiæ. D. Tho. in post. ch. 58. col. 2.

Ignorantia prauæ dispositionis prouenit dupliciter: primo absolute affirmando, vel negando: secundo cum inducitur homo ad falsum existimandum per aliquam rationem syllogisticam. Diuus Thomas in posterior. char. 58. colum. 2.

igno-

Ignorantiam, quæ consequuntur.

Ignorantis vinculum non est soluere. Aristoteles ter. metaphysicor. ex sum. 1. cap. 1. tex. 1. chart. 39.

Ignorantia, quod fit, non spontaneum idem omne, sed inuitum id est, quod dolore, vel penitentiā affert: nam qui ex ignorantia quippiam egerit, factum mi- nime ægrefert: ipæ sane neque sponte egit id, quod ignorauit, nec inuitus, cum non doleat. Aristoteles tert. ethicorum nicomac. cap. 1. chart. 51.

Ignorantia ex his qui agunt, quem facti penitet inuitus videtur fecisse: quem non penitet, non sponte egisse dicitur. Aristoteles tertio ethicorum nicomac. capit. primo, chart. 51.

Ignorantia agere, vel esse ignoratē diuersum est: nā qui ebrius est, vel iratus, non videtur ex ignoratione agere, sed ob aliud quippiam ex his, quæ dicta sunt: quippe cum non sciens, sed ignorās agat. Aristoteles tert. ethicorum nicomac. chart. 52.

Ignorantia qui aliquem lædit, non afficit iniuria. Arist. magn. moral. prim. cap. 31. char. 310.

Ignorantes mala, quæ agunt, cum ipsi suæ ignorantia auctores sint, non minus, ac scientes puniri debent. Alexander aphrodiseus in quarto, natur. quæstion. cap. 29. chart. 23. col. 1.

Ignorantes si est, non possumus scire quid est. Ioannes grammat. in 2. post. cap. 9. chart. 62. col. 3.

Ignorantia pusillanimes facit. Diuus Thom. in politic. l. 1. chart. 87. col. 2.

Ignorans simpliciter, & dubitans differunt; quia igno- rans ligatus est ne attingat scibile, & tamen nescit se ligatum esse, dubitans, & scit se ligatum, & querit so- lutionem. Alex. de ales in 3. metaph. t. 1. ch. 48. col. 3.

Ignorantia iniuris.

Ignorantia iuris est, qua aliquis ignorat ea, quæ in le- gibus sancita sunt, & quæ oportet, & necessarium est scire, vel simpliciter, vel quantum ad officium in quo est, & quæ non sunt difficilia sciri ab homine. Albert. mag. ethicor. 3. tract. 1. cap. 21. ch. 40. col. 4.

Ignotum, & indeterminatum continere, & determina- re impossibile est. Arist. 3. phy. cap. 6. tex. 66. ch. 73.

Ignotum, aut incomplexum, aut complexum: incomple- xum sciri non potest, nisi per definitionem: comple- xum, nisi per argumentationem. Alber. mag. in præd. capit. quint. chart. 2. col. 4.

Ignotum remanet, quod non scitur, nisi per posterius se- cundum maiorem sui partem. Albertus magnus in metaph. tract. 1. cap. 9. chart. 122. col. 2.

Ignota per nota tantum nobis innotescunt. D. Tho. in pri. de ani. l. 3. tex. 19. chart. 4. col. 2.

Ilia si solida fuerint, dura, & discreta ossibus, ferum, & bellatorem indicant. Alb. magn. de animal. lib. prim. tract. 2. cap. 26. chart. 23. col. 3.

Ilia molli carne completa muliebre ingenium indicat. Albertus magnus ibidem.

Ilia nimium ex offe, & rugosa, & tenui cute circunda- ta, malignitatem prætentant. Alb. mag. ibid.

Ilia, & femur subiecto non differunt, sed ratione tantū: ideo physiognomiā eadem est amborum. Albertus magnus ibidem.

Illatio ex non oppositis coniunctis diuisa non semper tenet. Tho. de Vio. Caiet. in perih. ch. 24. col. 4.

Illegalitas omnem continet iniustitiam, & est commu- ne genus omnis iniustitiæ. Albertus magnus ethico. 5. tract. pri. cap. 2. chart. 54. col. 3.

Illiberalitatem semper his attribuimus, qui magis quā decet, pecunijs student. Aristoteles quart. ethicorum nicom. cap. prim. chart. 79.

Illiberalitas incurabilis est, nam, & senectus, & omnis

imbecillitas reddere illiberales videtur. Aristoteles quarto ethicor. nicom. cap. 1. chart. 79.

Illiberalis est, qui omni acquisitione gaudet, & omni amissione dolet magis quam oportet. Aristote. mor. eud. tert. cap. 6. chart. 421.

Illiberalis species sunt, parcus, fordidus, turpis lucri cu- pidus. Arist. moral. eud. 3. cap. 6. chart. 421.

Illiberalitas est, per quam expendunt quidem, minuta- tim autem male, & plus iacturæ facientes nullo ha- bito temporis delectu. Arist. de virt. ch. 482.

Illicinus (vt ait Simeon) est serpens, qui habitat in illi- cibus, & quem momorderit, accidit cutis excoriatio, & similiter excoriat eum, qui ei medetur, & tangit il- lum, & habet odorem malignum, mortificantem eū, qui præsens est mortuo, & accidunt accidentia mor- fus viperarum: & est ordinis primi. Alber. magnus de anim. l. 26. chart. 202. col. 1.

Illuminatio fit in instanti. Auerroes 4. physicorum tex. 129. chart. 92. columna 4.

Illuminatio non est nisi generatio luminis in diaphano ad rectam oppositionem illuminatis, & ideo cum ex parte diaphani nulla forma expellenda sit, quæ sit cō- traria lumini, & ex parte illuminantis nihil exigatur ad generationem eius, nisi oppositio recta, contingit generari lumen in toto horizonte ad ortum Solis, & est illuminatio finis, vel consequens finem motus So- lis ad ortum, & ideo fit in instanti. Alber. mag. in 10. physicor. tra. 3. cap. 15. chart. 57. col. 3.

Illuminationem cum dicimus esse subitam alterationē totius perspicui ad rectam oppositionem illuminatis primi, non intelligimus similiter de alteratione, quæ est motus localis, quæ cum sit corporum, fit per prius, & posterius in tempore, ita vt prius vna pars, quam altera alteretur. Albertus magnus de sen, & sen. trac. tert. capit. secund. chart. 18. col. 2.

Illuminatio est terminus motus localis corporis illumi- nantis, vt generatio, & corruptio est terminus altera- tionis. D. Tho. in 6. phys. l. 8. text. 59. chart. 99. col. 2.

Illustratio aeris, & coagulatio temporis principium ha- bent. Simp. in 1. phys. chart. 34. col. 2.

Imaginationis diuisio.

Imaginatio omnis, aut rationalis, aut sensitiua, & hac alia animalia participant. Aristoteles tert. de anima, sum. secund. cap. 3. tex. 56. char. 668.

Imaginationes aliæ veræ, aliæ falsæ sunt, & aliæ imbe- cilles, aliæ vehementes, quæ modo veræ, modo falsæ sunt: & iuxta exquisitas rei imaginatæ differentias, vel hebes, vel vehemens est imaginatio. Alex. aphro. in 1. de anim. cap. 2. char. 39. col. 1.

Imaginatio duplex: alia recordatiua alia per quam do- cemur, quam solum homines habent. Ioannes gram. in 3. de anim. tex. 155. char. 80. col. 2.

Imaginatio duplex: vna quæ formas tantum suscipit, & est veluti receptaculum, alia, quæ depingit, & effingit, quod vult. Ioannes grammaticus in tertio de anim. text. 160. chart. 82. columna 2.

Imaginatio alia consultatoria est, quæ solis hominibus inest, alia sensui coordinata. Ioannes grammaticus in 3. de ani. tex. 54. chart. 95. col. 2.

Imaginatio quid est.

Imaginatio, & opinio videntur esse quidā motus. Arist. phys. 8. sum. 2. cap. 1. tex. 26. char. 205.

Imaginatio est motus a sensu secundum actum factō. Arist. 2. de ani. sum. 7. cap. 1. tex. 161. ch. 656.

Imaginatio nō est sensus, quia sensus, aut potētia, aut actu est, imaginari aut, quæ est in somno neutro horū mo- dorū est, & sensus semper adest, imaginatio nō, sensus veri

veri semper, imaginationes plures falsæ. Aristotel. 2. de anim. sum. 3. cap. 2. tex. 156. char. 654.

Imaginatio non est scientia, nec intellectus, qui semper verum dicunt, imaginatio autem, & falsa est. Arist. 2. de anim. sum. 7. cap. 2. tex. 157. chart. 653.

Imaginatio est motus, qui neque sine sensu, neque non sentientibus inesse potest, & multa est secundum ipsam, & facere, & pati, quod habet, & esse veram, & falsam, & hoc accidit propter hæc. Sensus propriorum est verus, aut quam paucissimum habens falsum. Deinde eius cui hæc accidunt contingit, ut sit falsus. Tertium autem communium, & consequentiam ea, quæ accidit ijs, quibus insunt propria, ut motus, & magnitudo, quæ accidit sensibilibus, circa quæ iam est decipi secundum sensum. Motus autem ab actu factus, qui ab his tribus sensibus differt a sensu, & primus quidem præsentis sensu verus est, alij autem, & præsentis, & absente erunt falsi, & maxime cum sensibile procul est. Aristoteles secundo, de anim. sum. 7. capit. 2. tex. 161. chart. 655.

Imaginatio est aliud ab affirmatione, & negatione, complexio enim intellectuum est verum, aut falsum. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 39. char. 663.

Imaginatio proprie est motus factus a sensu in actu. Alexander in 3. natur. quæst. cap. 13. char. 13. col. 3.

Imaginatio simplex, & absque ratione ab extrinsecis occurrentibus fit, sensuum functionibus assimilata. Alexander in de fato. cap. 10. chart. 26.

Imaginatio, vel phantasia, ipsa quoque perpendendi, ac iudicandi facultate prædita est, & vna ex ijs virtutibus est, quibus & verum dicere, & mentiri solemus. Alexander in 1. de ani. cap. 20. char. 38. col. 2.

Imaginatio est quædam motio, per quam nobis simulacra quæpiam in anima gignuntur. Alexander in 1. de anim. cap. 20. chart. 38. col. 3.

Imaginatio est motio a sensu in actu profecta. Alexander in 1. de anim. cap. 20. chart. 39. col. 1.

Imaginatio est quasi quædam impressio, & vestigiū sensus. Themistius in 1. de anima. capit. 13. text. 158. chart. 82. columna 4.

Imaginatio est motus animæ, quem sensus in actu positus creat. Themistius in 3. de ani. ca. 8. tex. 160. col. 2.

Imaginatio in nobis est cum volumus, non quia imaginatio in nobis sit, etenim quædam sunt nobis inuitis, sed quia quædam in nobis, ita sunt, ut ad libitū exprimi possunt, non similiter etiam reprimi. Simplicius in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 153. chart. 54. col. 3.

Imaginatio motus quidam esse videtur, & non sine sensu fieri, sed iis quæ sentiunt, quorum est sensus. Simplicius in 3. de anim. ex sec. 1. tex. 162. char. 56. col. 4.

Imaginatio ab Aristotele intellectus passivus nuncupatur. Ioannes gra. in 1. de ani. ex procem. ch. 2. col. 4.

Imaginatio nihil aliud est quam parvus sensus, ut sensus est vehemens imaginatio. Ioannes gram. in 3. de anim. text. 136. chart. 75. col. 3.

Imaginatio est indivisibilis. Ioannes grammaticus in 3. anima. text. 35. chart. 90. col. 4.

Imaginatio proprie dicimus, ubi primarius sensus circa ea operatur, intelligibilia autem, quæ mens vna est cum imaginatione. Michael ephes. de mem. & rem. in c. 3. c. 2.

Imaginatum in abstractis est idem omnibus modis, in hominibus autem non est omnibus modis idem. Auerroes in 1. de cel. tex. 90. chart. 20. col. 3.

Imaginatio est, quæ impressiones rerum sensatarum, conseruat, postquam a sensibus abierunt, & componit vnam cum aliis, & separat vnam ab aliis, & in somno, & in vigilijs componens, & separans in parte veras, & in parte non veras, & cum hoc apprehendit iuuatium, & nociuum, & alia quæ sunt in virtute rationali. Auerroes de anima. beatitud. capite, quinto chart. 66. columna 2.

Imaginatio est in qua imagines sensibilibus, rebus sensibilibus absentibus referuntur, & hæc plus abstracta, quam sensus, quia sensus non accipit formam, nisi re præsentem; hæc autem referunt etiam re absente. Albertus magnus in 3. de ani. tra. 1. cap. 1. chart. 35. col. 2.

Imaginatio est reseruatio specierum sensibilibus, prout sunt imagines rerum, & sic aliquid memorie est imaginatio. Albertus magnus in prim. metaphysic. tra. pri. cap. 6. chart. 57. columna 4.

Imaginationis, & sensus, ceterarumque anime potentiarum communitas, & differentia.

Imaginatio aliud est a sensu, & a ratiocinatione; hæc enim non fit sine sensu, & sine hac non fit existimatio. Arist. 2. de anim. sum. 7. cap. 1. tex. 153. char. 653.

Imaginatio nec opinio cum sensu, nec per sensum, nec complexio opinionis, & sensus est. Aristoteles 2. de ani. sum. 7. cap. 2. tex. 158. char. 654.

Imaginatio motus quidam esse videtur, & non sine sensu fieri, sed sentientibus, & quorum sensus est; sit enim motus ab actione sensus. Aristoteles secundo de ani. sum. 7. cap. 2. tex. 160. chart. 655.

Imaginatio cum mouet, non mouet sine appetitu. Arist. 3. de anim. sum. 2. cap. 2. tex. 49. chart. 666.

Imaginatio, & scientia, & intellectus differunt, quia scientia, & intellectus semper sunt veri; imaginatio autem sæpissime falsa, & illa in rationalibus animalibus tantum sunt, hæc etiam in animalibus ratione carentibus reperitur. Alexander aphrod. in pri. de ani. capit. 20. chart. 38. col. 3.

Imaginatio ab opinione differt, quia opinio cum fide fit, imaginatio sine fide; opinio in compositione consistit, imaginatio non omnis in compositione, consistit. Alexander aphrod. in prim. de anima. capit. 20. chart. 38. columna 3.

Imaginatrix vis subiecto vna, & eadem est cum sensibili, ratione autem, & definitione differt. Alexander aphrod. in 1. de ani. cap. 20. chart. 38. col. 4.

Imaginatrix anima, ut & sensibilis a natura animatibus concessa est. Alexander aphrod. in prim. de ani. capit. 20. chart. 39. columna 2.

Imaginatio est sensu præstantior, longe tamen animo, ac intellectu inferior. Themistius in tertio de anim. cap. 10. text. 152. chart. 82. col. 2.

Imaginationem a sensu decernere remotis sensibilibus facile est. Themistius in tertio de anima. capit. 14. tex. 159. chart. 83. columna 1.

Imaginatio omnis, siue recta, siue contraria sit, tota pedit a sensu, cum quo semper incedit, & pedem pariter ponit, & si verus, si falsus sit, cõtinuo si eidem sectæ imaginatio addicit. Themistius in 3. de anima. capit. 18. text. 160. chart. 83. col. 2.

Imaginatio, ut sine opera sensuum contingere nequit, ita sine imaginatione non potest accipi, vel reponi vniuersale. Themistius de memor. & remin. libr. prim. capit. 6. chart. 92. columna 1.

Imaginatio actiones cum dimensione, & forma consistunt, quæ vero puræ rationes, & adeo magis intellectus sunt, hæc excedunt partitione, quæ cum dimensione, & forma sunt. Simplicius in 3. de anima ex. sec. prim. tex. 161. chart. 56. col. 3.

Imaginatio, & manet in sensibilibus figuris, & multum per seipsam facit, & habens patitur, etenim appetit, quod vult facere, & erubescit, & pallefcit. Simplicius in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 162. chart. 57. col. 1.

Imaginatio dependet a sensu. Ioannes grammaticus in pri. de anima. tex. 12. char. 9. col. 2.

Imaginatio ab opinione differt, quia imaginari, quæ volumus possumus; opinari autem quæ volumus, non possumus. Ioannes gra. in 3. de ani. tex. 150. ch. 79. col. 1. Imaginatio licet effingit, quæ sensus non mouet, & sine sensu operatur, tamen semper a sensu sumit principium, nam ideo Hircoceruum imaginatur, quia & Hircum, & Ceruum seorsum a sensu accipit. Ioannes grammaticus in 3. de ani. text. 160. chart. 82. col. 1.

Imaginatio non operatur cum suscipit formas a sensibus, sed postquam cessat sensus, contra Themistium. Ioannes gra. in 3. de anim. text. 160. ch. 82. col. 1.

Imaginatio nihil habet proprium ex se, sed quicquid habet ex sensu habet. Ioannes grammaticus in text. de anima. text. 44. char. 93. col. 2.

Imaginatio distinguitur a sensu, quia sensus est præsentium, imaginatio absentium. Michael Ephesius de memor. & reminif. char. 1. col. 2.

Imaginatio sequitur ens, & non ens sequitur imaginationem. Auerroes phyfi. 3. tex. 75. chart. 56. col. 3.

Imaginatio semper est in actu in intelligentijs, & non contingit, ut motus ex eis sit mutatus. Auerroes 2. de celo text. 37. chart. 57. col. 2.

Imaginatio in quibusdam animalibus semper est coniuncta cum sensu, nam quando sensatum est absens, & animal est diminutum: in eis autem, quæ sunt perfecta, inuenitur in absentia sensatarum. Auerroes 2. de anima. text. 20. chart. 130. col. 3.

Imaginatio virtute fingere possumus formas imaginabiles, quarum individua nunquam sensimus. Auerroes 2. de anim. tex. 153. chart. 157. col. 2.

Imaginatio virtutis primus actus ita se habet ad primum actum sensus communis, ut se habet forma ad materiam. Auerroes 3. de anima, tex. 36. char. 179. col. 4.

Imaginatio, nec intellectus non redire facit in rem ex his, quæ sunt apud animam, nisi per figuram, & speciem temporalem prius acceptam. Albertus mag. de memor. & remin. tr. 1. cap. 3. char. 21. col. 4.

Imaginatio in qua facultate, & in quibus animalibus sita est, & quo tempore melior.

Imaginatio sensitiva in alijs inest animalibus, deliberratiua autem est in rationalibus. Arist. 3. de ani. sum. 2. capit. 3. text. 57. chart. 668.

Imaginatio in memorie facultate collocatur. Simplicius in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 253. chart. 54. col. 3.

Imaginatio non solum in hominibus, sed etiam in alijs animalibus existit, quæ incipit, & præcedit, idque iõ quia nihil habent præstantius. Simplicius in 3. de anim. ex sec. 1. text. 162. chart. 53. col. 1.

Imaginatio facultas in sanguine est. Ioannes gra. in 2. de anim. tex. 94. chart. 63. col. 4.

Imaginatio in irrationalibus sola mouetur; in nobis a sensu mota mouet opinionem. Ioannes gra. in 3. de ani. text. 160. chart. 82. col. 2.

Imaginatio est in parte anteriori cerebri, cogitatio in medio, memorans in posteriori. Auerroes de mem. & rem. 2. chart. 195. col. 4.

Imaginatio virtutis motus intenditur in somno, quia est soluta a ligamento virtutis cogitatio. Auerroes som. chart. 201. col. 4.

Imaginatio virtus in somno non inducit veram intentionem individualē, quæ est sub illo vniuersali, quæ dat intellectus, sed similē illi, quia res sensibilis hæt duas formas, scilicet spirituales, & est forma sensibilis, & est forma sensibilis non forma similis. Et iõ imaginatio recipit intellectam intentionem, quæ plus potest recipere eam in spiritualitate: & aliquando recipit eam corporalem, & tunc videt homo non suum simile, sed ipsam formam. Auerroes de som. chart. 202. col. 3.

Imaginatio virtutis actio in somno est perfecta, & magis spiritualis, aia enim in somno facit ociari sensus extrinsecos, & instrumenta eorum, & reuertitur ad sensum interiorem. Auerroes de som. ch. 202. col. 3.

Imaginatio inuenitur in animali propter conseruationem. Auerroes de dest. disput. 16. ch. 53. col. 3.

Imagines multæ in coelo apparent aliquando noctu serenitate existente, ut Hiatus, & Fouæ, & sanguinei colores, de quibus eadem est causa, idest exhalatio. Arist. meteo. 1. su. 2. cap. 11. tex. 1. char. 462.

Imago non est necessaria, ut aliquid fiat, quodcumque enim fieri possibile est, etiam non ex imagine fieri potest. Arist. 13. metaphysic. sum. 2. cap. 3. ch. 275.

Imago visa est affectio, quæ in oculo propterea reponitur, quia lenis est. Alexander aphrod. de sens. & sens. ex sec. 1. com. 5. chart. 7. col. 4.

Imago apparet est affectio secundum reflexionem factam in his rebus, quæ, & lenes sunt, & consistunt sic ut retinere quæant formam rei visæ cum varie ob interstitium, quod pertranfit vsque ad locum afficiatur, quo in genere est oculus. Alexander aphrod. de sens. & sens. ex sec. 1. co. 5. chart. 6. col. 4.

Imago quæ est in imaginatione, non est tanquam forma, sed tanquam formatum. Simplicius in 3. de ani. ex sec. 1. t. 11. ch. 91. c. 3.

Imago est, quæ non secus, ac innatū quippiam simulacrum, & effigies. Michael ephes. de mem. & rem. c. 4. col. 3.

Imagines rerum ipsarum sunt cuiusque sermones, ac verba hominum singulorum. Psel. in 6. phyfi. char. 51.

Imagines sunt aliqua sensibilia intellectui, & sunt ex loco sensibilibus apud absentiam sensibiliū sed sunt sensibilia non materialia. Auerroes 3. de ani. t. 39. ch. 18. c. 4.

Imago, quæ in speculo cernitur, est in corpore inspectoie materialiter, in lumine autem perspicui, quod est medium inter inspectorē, & speculū, ut in deferente, & hinc esse spirituale, quod in lumine perspicui habet: in speculo autem est, ut in terminante radium incidentem, & referente radium reflexum ad inspectorē. Albertus mag. in sex. princ. char. 69. col. 3.

Imago, quæ in speculo apparet, est intentio imaginis, non imago distēsa per mēsurā. Albertus mag. in sex. princ. c. 69. c. 3.

Imaginatio, ut sit bona, & qui bene imaginantur.

Imago est rei ad rem eorundem similitudo indifferens. Albertus mag. in 6. top. capit. 4. chart. 258.

Imagines in lapidibus, tribus inueniuntur modis: primo imago non est exarata, nec super eleuata, sed depicta quasi coloribus, & picturis variata: secundo eleuata, ut opere excussorio super lapidem: tertio figura est exarata in aliquibus partibus lapidis abrasis, in aliquibus autem remanentibus: sed pictæ imagines aliquando eiusdem coloris cum lapide sunt, aliquando coloribus. Albertus mag. in 2. de miner. ex tr. 3. c. 1. c. 142. c. 1.

Imagines lapidibus imprimi possunt ab arte, & a natura: primo cum ars effingit imagines, & in aqua ponit totam materiam, quæ virtutē obtineat petrificandi: alio modo cum fiunt in materia, & opere alchimie, litargirio fortissime lauato in aqua, & per ipsam sapius colato, quousque fiat ut lacrima, & duæ aquæ permisceantur, & hæc aqua certe coagulat, & videtur lapis, qui per eam coagulatus fuerit. Albertus mag. in 2. de miner. ex tr. 3. cap. 2. chart. 142. col. 2.

Imagines celi ex multis adiuuantur, quinque tamen offeruanda sunt: primo imago circuli non stellati habens motum figuræ, & vitæ: secundo ex figuris, & imaginibus stellatis: tertio ex situ planetarum: quarto ex quantitate eleuationis, & elongationis secundum longitudinem, & latitudinem a linea æquinoctiali, & ascendente, & quinto ex respectu omnium horum ad latitudinem climatis. Albertus mag. in 2. de miner. ex tr. 3. cap. 3. char. 142. col. 4.

Imaginandi bonitas prouenit ex frigida, & sicca complexione. Albertus mag. in 2. de ani. tr. 3. cap. 23. ch. 23. col. 1.

Imaginantes bene ad duo disponuntur, quorum vnum est in mathematicis: aliud per quod abstrahuntur a motibus

motibus sensuum, & sunt semp solitarii, & abstrahuntur a cura carnis, & delictis corporis, & sic efficiuntur propheta. Alb. mag. 3. de ani. tr. 1. ca. 1. ch. 33. col. 3.

Imaginationis bonitatem quatuor perficiunt precipue: primum est bona organi complexio proportionata ad convenienter recipere imagines, & ad melius tenere: secundum puritas, claritas, & munditia spiritus, & desiderientis: tertium est via a sensibus, & a sensu communi bene libera, & non infirma, neque male proportionata: quartum est bona membrorum dispositio organo imaginationis desiderientium, & precipue cordis, & stomachi. Albertus magnus de animal. cap. prim. chart. 84. colum. 3.

Imbecillum est maxime constat, quod contra naturam est. Arist. probl. sec. 10. num. 30. chart. 435.

Imber cum plurimis piscibus conducatur, nocet tamen mugili, capitoni, & murino. Arist. de hist. ani. 8. c. 19. ch. 299.

Imber fit ex pessione nubis magnopere addensate, tot habens differentias quotuplex est nubis compressio, quippe quæ remissa si fuerit, molles strias dispergat, si vehemens, pleniores. Arist. de mundo. c. 3. ch. 815.

Imbris vehementioris cur signum sunt bullæ, quas imber excitat, quoniam aquæ copia, & vaporis spiritum multum gignit, & crassum, qui cum undique aquam subeat, erigatur, in deustum inflat, & facit vesicæ afformat, ut vitrum inflari potest, & genus omne humoris, cum ebulliat, conuertitur in spiritum, & intumescere solitum est. Alex. aphr. probl. 2. na. 4. ch. 738.

Imitatio ut sint, in hoc conueniunt Epopæia, Tragedia, & Comædia, ac Dithyrambica, & in tribus differunt, aut quod genere diuersa imitantur, aut quod res diuersas, aut quod modo diuerso, & non secundum eandem rationem. Arist. poet. cap. 1. ch. 257.

Imitationem qui non facit, & si metro scribat, non tamen ob id poeta appellandus est. Arist. poet. cap. 1. ch. 258.

Imitantes agentes imitantur, qui vel probi, vel improbi sunt: nam per vitium, & virtutem mores omnes differunt. Arist. poet. cap. 1. chart. 258.

Imitatio tribus constat, quibus, quæ, & quomodo. Arist. poet. cap. prim. chart. 259.

Imitari institum est hominibus a pueris, nam, & ad imitationem aptissimi sunt, & primas disciplinas imitando acquirunt. Arist. poet. cap. 2. ch. ut. 260.

Imitatio tota in actione consistit, & agitur ab agentibus, quos tum moribus, tum sententia tales esse oportet, patet harum actionem causas duas esse, sententiam, & mores, per quas omnes, vel compotes voti, vel non, fiunt. Arist. poet. cap. 4. chart. 264.

Imitatio actionis fabula est. Fabulam vero rerum ipsam compositionem appello: Mores secundum quos agentes, tales esse dicimus: Sententiam ex quocumque dicentes, vel aliquid declarant, vel mentem propriam aperiant. Arist. poet. cap. 4. chart. 264.

Imitationis genera tria sunt: duo simplicia, primum in similitudine, secundum in acceptione alicuius similis loco alterius similis, & sub hac est metaphora, & cognominatio, & tertium ex his constat. Auer. in poet. cap. prim. chart. 98. col. 2.

Imitatio fit de dispositionibus, quæ virtutes induunt, non de habitibus. Auer. in poet. cap. 4. ch. 90. col. 2.

Imitatio est subiectiue in intellectu, non in rebus. Alex. de ales in 6 metaph. tex. 8. ch. 180. col. 3.

Immateriale omne impossibile est, ut inueniat ex eo plus quam unum ens numero. Auer. 1. de celo. t. 90. ch. 28. col. 2.

Immateriale est id, quod a nulla forma, vel motu, vel magnitudine, vel contrarietate distinguitur. Albert. mag. in 2. metaph. cap. 15. ch. 155. col. 2.

Immaterialia dicuntur forme, materialia vero imagines. Alex. de ales in 1. metaph. ch. 10. col. 3.

Immediatæ propositiones non omnes sunt affirmatiuæ, sed et negatiuæ sunt. Them. in 1. post. c. 31. ch. 6. c. 3,

Immediata propositio est illa, qua non est altera prior, & ad cuius fidem non indigemus medio termino. Io. gram. in 1. post. cap. 2. chart. 6. col. 2.

Immediatæ illæ sunt negationes, cum termini negatiuae fuerint, ut neuter ipsorum habeat talem affirmantem de ipso, & quod ipse sit generalissimus, & possit de aliquibus generibus predicari. Ioan. gram. eod. lib. cap. 11. chart. 30. col. 3.

Immediata propositio affirmatiua est. Ioan. gram. eod. lib. cap. 21. chart. 48. col. 3.

Immediatum dicitur, eo quod inter ipsum, & aliud non est medium. Alb. mag. in poster. ch. 175. col. 4.

Immediatum duplex, in genere subiecti, & in genere causæ. Alex. de ales in 5. metaph. ch. 153. col. 2.

Immediatum, & secundum, quod ipsum idem sunt re, sed differunt ratione. Alex. de ales ibid.

Immiscibilia sunt illa, in quibus non puenit humiditas ad extra, vel quia non habent poros, vel si hent, sunt parui, & subtiles, vel tortuosi. Auer. meteor. 4. c. 3. c. 212.

Immobile non omne quiescit, sed quod motu priuatum est, aptum autem natura moueri. Arist. phy. 4. c. 6. t. 118. c. 115.

Immobile est, & quod omnino non potest moueri, & quod in multo tempore vix mouetur, & quod tarde incipit, & quod, & si natura est aptum moueri, ac moueri potest, non tamen mouetur tunc cum aptum natura est, & vbi, & quomodo, quod immobilium solium quiescere voco. Arist. phy. 5. su. 1. ca. 3. tex. 20. ch. 13.

Immobilia mouentur per accidens, continue mouere nequeunt, ergo primum mouens erit immobile, & non mouebitur per accidens. Arist. physic. 8. sum. 2. cap. 5. text. 52. chart. 220.

Immobile mouens semper vno mouet motu, quia nihil ipsum mutatur ad id quod mouetur. Arist. phy. 8. sum. 2. cap. 5. tex. 53. chart. 221.

Immobile dicitur, quod omnino impossibile est moueri, ut Deus: secundo modo, quod vix, aut tarde moueri incipit, ut aliquid magnum fixum: tertio, quod natum est moueri, tamen non mouetur quando natum est moueri, nec vbi natum est moueri, & hoc vocatur quies. Arist. 11. metaph. su. 4. cap. 3. ch. 241.

Immobilis ac sempiterni consideratio nec ad Physicam nec ad Mathematicam pertinet. Non ad Physicam, quia non conuenit considerantem mobilia, & inseparabilia, immota, & separata contemplari. Non ad Mathematicam, quia licet hæc de immobilibus differat, non tamen de inseparabilibus, sed quæ in subiecto sunt, atque materia. Alexand. aphrod. in 5. metaph. vel secundum lat. 6. co. 4. char. 174. col. 1.

Immobile duobus modis dicitur: vno modo ipsum necessarium, quod est aliquid semper, alio modo impossibile. Alex. de ales in 9. metaph. tex. 22. ch. 276. col. 1.

Immortalia cogitare debet ois, & quatenus licet, immortalem se reddere. Arist. 10. ethi. nic. c. 7. ch. 257.

Immortales cum sumus, tamen meminisse non possumus eorum, quæ simul cum intellectu mortali didicimus. Them. in 3. de anim. cap. 38. t. 19. ch. 85. col. 4.

Immortalia vitam sine vegetatione, & sensu cum solo intellectu, & motiuo secundum locum viuunt nobiliori vita quam inferiora, vita enim illorum est perfecta, & perpetua, nullo indigens eorum, quæ sunt extra se. Albertus magnus de spir. & respir. l. prim. trac. 1. cap. pri. chart. 5. 1. col. 2.

Immutabile tanto est aliquid magis, quanto est magis necessarium. Alex. de ales in 1. metaph. ch. 8. col. 1.

Impartibile esse necesse est id, in quo primo mutatum est id, quod mutatum est. Arist. phy. 6. su. 4. c. 1. t. 44. ch. 159.

Impartibile non potest moueri, nisi per accidens. Arist. phy. 6. su. 5. cap. 2. tex. 86. chart. 173.

Impartibile est id, quod est secundum quantum indiuisibile. Arist. phy. 6. sum. 5. cap. 2. tex. 86. ch. 173.

Impartibilia non possunt esse partes partibilis, & diuisibilis.

stibilis. Ioannes grammaticus in 4. phy. ch. 105. col. 3.

Impartibile non moueri potest, nisi per accidens, quia est in aliquo corpore, vel magnitudine, quæ mouet. Sim. in 6. phy. tex. 88. chart. 364. col. 2.

Impassibile est cum vnumquodque vnum est, & similiter cum non se tangunt agentia, & patientia, nec se ipsa, nec per alia, quæ facere nata sunt, & pati, ut ignis non calefacit, nisi tangat corpus, vel aerem intermedium. Arist. 1. de generatione & cor. c. 6. t. 78. ch. 416.

Impedire possunt in esse, quibusdam sola ea, quæ & habendi ipsa, & non habendi potestatem naturalem obtinent, quæ etiam absque impedimento possunt in illo non facta iri. Sed quæ ex necessitate ad quædam sequuntur, non possunt hæc impediri, quin futura sint. Alex. aphr. in 1. natural. quæst. cap. 18. chart. 5.

Imperare, & parere non solum necessariorum sunt, sed etiam vtilium, & statim a generatione quædam distincta sunt, alia ad imperandum, alia ad parendum. Arist. politic. 1. cap. 3. chart. 493.

Imperare nemo potest nisi prius sub imperio fuerit. Arist. politicorum 3. cap. 3. chart. 565.

Imperium natura obtinet pater filiorum, maiores nepotum, & Rex a se rectorum. Arist. 8. ethic. cap. 11. ch. 206.

Imperfectum, & quod potest esse maxime cõspicitur in corpore. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. t. 6. ch. 59. col. 4.

Imperfectus est is motus, qui sui finem sortitur: perfectissimus autem, qui opus suum perpetuat, ac continuat in sempiternum. Psel. in 8. phy. char. 78.

Imperfecta nunquam secundum naturam est causa vniuersa perfecta. Albertus magnus de intellectu & intellig. l. 1. tract. 1. cap. 3. chart. 50. col. 3.

Imperfectum est cuius perfectio, & cõferentia sunt extra ipsum: perfectum autem, cuius perfectio, & conferentia oriuntur in ipso secundum substantiam. Alb. magn. de motibus animalium l. 1. tra. 1. cap. 4. ch. 46. col. 2.

Imperitorum duæ sunt species, vna quæ nihil scit, alia, quæ aliter quam oportet, & deprauate scit. Them. in prim. post. cap. 25. chart. 5. col. 3.

Impietas est aduersus Deos, demones, & defunctos, & circa parentes, & patriam. Arist. de virtutibus ch. 482.

Impotenti sunt, qui in voluptate finem ponunt, quia felicitatem in corporis fructibus ponunt, in quibus, & mundicia, & pecudes sunt impotentiissimi. Alex. aphr. in 4. moralium quæst. cap. 18. ch. 19.

Impossibile dicitur dupliciter, aut simpliciter, quia non verum est dicere, quod factum utique erit, aut quia non facile, neque cito, aut bene. Aristot. pri. de celo, text. 111. chart. 280.

Impossibile, & falsum non idem significant. Aristote. 1. de celo tex. 119. chart. 283.

Impossibile, & possibile, & falsum, & verum sunt ex suppositione, & simpliciter, non. n. id est falsum esse simpliciter, & impossibile simpliciter. Arist. 1. de celo. t. 19. c. 283.

Impossibilia alia sunt impotentia dicuntur, alia alio modo, impossibile quidem est, cuius contrarium est verum de necessitate. Arist. 5. metaph. cap. 12. tex. 77. chart. 102.

Impossibile ex possibili sequi non potest. Alex. aphr. in 1. priorum cap. 14. chart. 30. col. 1.

Impossibile est id, quod in omni necessaria consecutione ex impossibili sequitur. Alexander aphr. in prim. priorum cap. 14. chart. 30. col. 1.

Impossibile antecedente, impossibile quoque consequens esse necesse est. Alex. aphr. in 1. prior. ca. 14. ch. 30. col. 1.

Impossibile est, quod est tale, quia est impeditum, & cadens a possibili propter impeditum ipsum factum uti casum. Alex. aphr. in 1. naturalium quæst. cap. 18. ch. 4.

Impossibilia duplicia sunt, alia natura, alia quia impedita sunt. Natura impossibilia sunt quibus inesse ipsi opposita ex necessitate inesse. Impedita autem sunt, quæ habent, ut fiant, naturalem habitudinem, ab aliquo casu tamen impediuntur. Alex. aphrod. in prim.

naturalium quæst. cap. 18. chart. 5.

Impossibilia natura sua, quæ sunt, etiam apud Deos eandem impossibilis naturam seruant. Alexander aphr. de fato. capit. 16. chart. 28.

Impossibilia naturæ cunctis sunt impossibilia. Alexand. aphrod. in 1. metaph. co. 64. char. 32. col. 1.

Impossibilem materiam id efficere dicitur, quod ita se habet, ut semper non inest. Amm. in l. de interp. ch. 46.

Impossibile auget, & intendit ipsum absurdum. Ioannes gramm. in pri. phy. tex. 14. char. 7. col. 2.

Impossibilia supponere solemus causa tractandi, & percipiendi rerum naturam. Ioan. gra. in 4. phy. ch. 86. c. 1.

Impossibile non accidit, nisi cum aliquid de contraria habere simul secundum totum, secundum particulas vero non est impossibile. Auerr. phy. 6. t. 82. ch. 136. col. 4.

Impossibile non sequitur ex possibili, sed necessario positio, ex qua sequitur impossibile, est impossibile. Auer. prim. de celo. text. 59. chart. 20. col. 3.

Impossibile est imaginari aliquid esse possibile in respectu patientis, & impossibile in respectu agentis, quoniam contingeret, ut sit patiens impossibile, id est possibile impossibile. Auer. 1. de celo. t. 24. ch. 40. col. 1.

Impossibilis definitio est, quod nunquam exit in actum. Auer. 1. de celo. tex. 137. chart. 44. col. 1.

Impossibile in doctrina ponit multoties. Arist. & Plato, ut possibile. Auer. 2. de celo. tex. 104. ch. 78. col. 1.

Impossibilia contingentia alicui falsæ positioni in aliqua scientia, non contingit ei in alia scientia. Auerr. 4. de celo. sum. 1. tex. 6. chart. 82. col. 3.

Impossibile est, quo posito, aliquid falsum, & impossibile sequitur eo nomine, quo impossibile prius positum fuit. Boeth. de syll. hip. 1. chart. 609.

Impossibile multis dicitur modis, vno modo per se, & simpliciter, alio modo per accidens, & secundum quid. D. Thom. de anim. mot. l. 2. chart. 49. col. 2.

Impossibile qui, vel sibi, vel simpliciter putat, nemo agreditur. D. Tho. 7. polit. sec. 9. char. 113. col. 3.

Impossibile ad formam est impossibile ad locum. Alex. de ales in 2. metaph. char. 46. col. 2.

Impossibilitas ad rem omnino fugit aspectum rei: possibilitas vero ad rem multum accidit ad esse rei. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 29. chart. 214. col. 4.

Impotentia omnis præter naturam est, ut senectus, & decrementum. Arist. 2. de celo. su. 2. ca. 5. te. 37. ch. 304.

Impotentia est priuatio potentia, & quædam talis principij oblatio quale diximus, aut omnino cum natura aptus natus sit habere, iam natum aptum est habere: non enim eodem modo dicuntur impossibile, generare puerum, & virum eunuchum. Aristoteles quint. metaphysicor. cap. 12. tex. 17. char. 102.

Impotentia, & impotens, est quædam priuatio. Arist. 9. metaphysic. sum. 1. cap. 2. tex. 2. char. 175.

Impotentia quædam est non posse seorsum ab inspiratione viuere, ut viuere posse potentia est. Mich. ephes. de respir. chart. 38. colum. 3.

Impotentia tot modis dicitur, quot potentia. Auerr. in epitom. metaphysic. trac. 1. char. 171. col. 1.

Impotentia in naturalibus non est priuatio prima, sed fundatur super contrarium, & causatur ab illo, cuius effectum scire oportet. Albertus magn. in 4. meteor. tract. 2. capit. 18. chart. 128. col. 3.

Impotentia non est negatio, sed priuatio. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 17. chart. 122. col. 1.

Impregnationis tempus naturalissimum est, quando facilius impregnatur mulier, postquam emundata est a menstruo. Alb. mag. de ani. l. 9. tra. 1. ca. 2. ch. 86. c. 2.

Impregnatio non accidit menstruum, quia necessarium est ad nutritionem embrionis. Alber. magn. de anim. l. 9. tra. 1. cap. 2. char. 86. col. 2.

Impregnationis signum est, ut sit orificium vuluæ exterius versus anum, & si labia vuluæ post coitum sunt tenuia.

tenuia. Quod si labia vulvæ sunt lubrica, vel vincta, est signum, quod sperma cito exibat, & si sint lenia post aliquot dies, signum est semen, & creaturam excedere velle. Alb. mag. de ani. l. 9. trac. 1. cap. 3. ch. 86. col. 2.

Impregnatio si est seminae, purgatio feminis per digestionem facta erit in 30. diebus, si maris, in 40. quia in foemina citius separatur ab ipso impurum. Alb. mag. de anim. l. 9. tract. 1. cap. 2. ch. 86. col. 3.

Impregnatio masculi si est, lactis impulsus frequentius fit in dextra mamilla, & infra 40. dies sentitur moveri aliquantulum lac; si foemina, in sinistra mamilla, & sentitur moveri lac infra nonaginta dies. Alb. magn. de anim. l. 9. tract. 1. cap. 3. ch. 86. col. 3.

Impregnationis signum est vehementis pondus inguinis. Alb. mag. de ani. l. 9. tract. 1. cap. 3. ch. 86. col. 4.

Impregnationis signa sunt, quod post impregnationem sunt mulieres graues, & efficitur super oculos eorum quædam quasi obscuritas, & glaucedo ex redundantia retenti menstrui, & hoc apparet in quibusdā valde cito, ita ut infra decem dies hoc sentitur, in quibusdā vero tardius, & hoc accidit propter quantitatem humiditatis superflue in corporibus earum. Albert. mag. de anim. l. 9. tract. 1. cap. 3. char. 86. col. 4.

Impregnationis tempore multis mulieribus accidit vomitus, sed differenter, quia in aliquibus accidit tempore, quo recedit menstruum, sed nondum redūdat ad mamillas, alijs cum pili oriūtur in conceptu, quia tunc nihil attrahitur de menstruo, & sanguis corruptus redūdat ad villos stomachi, & nausæa prouocat. Alb. mag. de anim. l. 9. tr. 1. ca. 4. char. 87. col. 1.

Impregnatio masculi maiorem motum parit, quam foeminae, & meliorem colorem mulieri, & citius parit. Alb. mag. de ani. l. 9. tra. 1. ca. 4. ch. 87. col. 1.

Impregnata mulier si coit cum viro, festinat partus cū inflat tempus pariendi propter motum matricis in confricatione coitus. Albertus magnus de anima. l. 9. tract. 1. cap. 4. chart. 87. col. 2.

Impregnatae foeminae non sustinent coitum præter mulierem, & equam. Albertus magnus de anima. l. 9. tra. pri. cap. 5. chart. 87. col. 4.

Impregnatio impeditur spasmus, & pustulis, & verrucis in orificio matricis existētibus, & nimia clausura oris matricis, quæ accidit ex partu, quando nimium matrix exsiccat. Albertus magnus de animalibus l. 10. tractat. 1. cap. 1. chart. 93. col. 1.

Impregnationis signa sunt, siccitas inguinum post coitū, & præcipue si caput virgæ maris fuerit, quasi suxerit aliquid ipsum, & si matrix vehementer sentitur claudii, ita ut hæc restrictio sit absque duritia ipsius, & si matrix sentitur colligi ad superiora, & anteriora, & retinentur menstrua cum tempus est menstruorum, & si aliquid parui doloris sentitur in ea parte, quæ est inter umbilicum, & vuluam: aliquādo etiam si sit vrinæ difficultas, & etiam si in coitu nō emittit sperma. Albertus magnus de animalibus lib. 10. trac. 2. cap. 3. chart. 95. columna 1.

Impregnatae mulieri pigritia, & angustia consuevit venire, & appetitus mali, & stulti, & albedo oculorū ad citrinitatem peruenit, & profundantur oculi, & mollescantur palpebræ, & acutur aspectus, minorantur pupillæ, & ingrossatur albugo, alteratur color, & citrinantur venæ, & aliqua ex eis virides sūt, & si ante habuerit dolores dorsi, & lancharum in impregnatione sedantur ex calefactione cōceptus, & post partum redeunt. Albertus magnus de anima. l. 10. trac. 2. cap. 3. chart. 95. col. 1.

Impregnata de masculo est melioris coloris, maioris leuitatis, mundioris faciei, & sanioris appetitus, & sentit grauedinem ponderis in latere dextro. Alb. magn. anima. l. 10. tract. 2. cap. 3. chart. 95. col. 3.

Impregnatio facile fit, cum delectatio maris, & foeminae,

simul fiunt in coitu, quando autem non conueniunt ambæ delectationes, difficilior. Albert. mag. de ani. l. 16. tract. 2. cap. 1. chart. 142. col. 1.

Impressibilia sunt, vt æs, & cera, non impressibilia vt fictile, & aqua. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. t. 45. ch. 579.

Impressio est superficiei secundum partem in profundū transitus, pulsione, aut percussione, in totū autē tactu. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. t. 45. ch. 579.

Impressibilia quæcunque manent impressibilia, & bene impressibilia, manu hæc quidem formabilia sunt, quæ non bene impressibilia, vt lapis, & lignum, aut bene impressibilia, sed non manet impressio, vt lana, aut spongiæ, non formabilia, sed pressibilia hæc sunt. Arist. meteor. 4. sum. 3. cap. 2. t. 46. ch. 579.

Impressio generationis loca quatuor sunt, superior regio, quæ æstus appellatur, media regio, quæ frigida est, interior pars aeris nō longe a terra habens aliquid caloris, & aliquid frigoris, & venter terræ. Alb. magn. de part. aeris. chart. 117. col. 3.

Impressio materia est humiditas non fluens, sed permixta cum sicco terrestri. D. Tho. in 4. meteor. ex digressionem de coloribus lec. 12. chart. 250.

Improbis spontanea est. Arist. 3. ethi. cap. 5. ch. 60.

Improbi quærent alios, quibuscum dies traducunt, & seipso fugiunt, quia cum secum sunt, & recordantur grauium scelorum, & alia huiuscemodi sperant, quorum quando cum alijs versantur, non recordantur. Arist. 9. ethi. nico. cap. 4. chart. 229.

Improbis immamior est, per quam voluptates sibi comparat, ludibrio alios habentes. Ari. de virtutibus. c. 482.

Imprudentia est vitium rationalis, male viuendi causa. Arist. de virtutibus char. 477.

Imprudens est iudicare peruersè de rebus, deliberare perperam, vti nequire presentibus bonis, in falsam adduci opinionem de ijs, quæ ad vitam sunt bona, & honesta, quam sectantur imprudentiam, in scitia, incontinentia, rusticitas, & obliuio. Aristoteles de virtutibus chart. 481.

Imprudentia est parui factio, & cōtēptio. Arist. rhet. c. 74.

Imprudentia malum est, cum quis turpia agere nō vercundatur. Arist. 4. ethic. nico. cap. 9. ch. 107.

Imprudens est, qui vbiq; & in omnes loquitur, & omnia vt cunq; euenerint. Aristotel. magn. moralium prim. cap. 27. chart. 303.

Impulsio est cum mouens id, quod mouetur, non relinquit. Arist. phys. 7. su. 3. cap. 1. t. 10. ch. 181.

Impulsus est, ex alieuius desiderio. Alex. aphr. in primū naturalium quæst. cap. 1. chart. 1.

Impulsoria vis in animalibus causa est non solum actionis, sed etiam motus localis, modo animalia locali motu moueri apta nata sint. Alexand. aphro. in prim. de anima cap. 21. chart. 39. col. 3.

Inæqualia ea sunt, quæ inæqualiter mēsurantur. Simp. in prædicam. chart. 39.

Inæqualia sunt, quæ non habent quantitatem vnā. D. Tho. 10. metaph. l. 4. t. 10. ch. 699.

Inanimata nulla habent principii motus, aliqua. nō mouentur, aliqua mouentur quidem, sed non ab omni parte similiter, vt ignis sursum solum, terra deorsum. Arist. 2. de cel. su. 2. c. 1. t. 9. c. 293.

Inanimatis dicimus dextram, & sinistrum, ante, retro, sursum, & deorsum, respectu animatorum corporū. Aut enim secundum nostrā dextrā, vt diuinatores: aut secundum similitudinem ad nostrā, vt ea, quæ sunt statua: aut quæ contrario modo se habent positione, in illis. nō sūt hæc differētiæ, quæ si cōtrario vertant, contraria dicimus dextrā, & sinistra, sursum, & deorsum, ante, & retro. Arist. 2. de cel. su. 2. c. 1. t. 10. c. 293.

Inanimata oia ab alio mouent. Ar. de ani. mot. c. 3. c. 83.

Inanimatum si ab eo auferatur operatio, operatio illa est actio. Auerr. ex delect. delect. disput. 3. chart. 21. col. 1.

Inanimatum nullum melius est aliquo animato. Auerr. in 4. top. cap. 6. c. 291.

Inanimata tota sunt continua, & eiusdem naturæ in toto, & parte, nec est aliqua pars contigua alij, & in continuis impossibile est vnā partem moueri alia non mota, nisi soluat continuity. D. Thom. de animal. mot. lec. 3. ch. 56. col. 1.

Inanimata agunt propter finem non cognoscentia finē, sed ab alio diriguntur, quod eis dedit inclinationem. D. Tho. 5. metaph. l. 16. t. 19. c. 363.

Inanimata generantur nō vt coniuncta, nec vt vnita generantur: videntur autem generantur iuncta cum generantibus, & cum principio generationis. Alex. de ales in 5. metaph. t. 4. c. 109. col. 4.

Incedens passibus longis, magna animū, & efficacē ostendit. Alb. mag. de ani. tr. 2. ca. 28. c. 23. col. 3.

Incedentes passibus angustiis, inefficaces sunt, parue mētis, & dolore affecti, & si sunt artifices, sunt obscuræ mentis. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 1. ca. 26. c. 23. col. 3.

Incedens gressu celeri non erecto, ac elato corpore, & honesta habitudine, calidum hominē esse indicat, qui res agendas magis, quam perficiendis aggreditur. Albert. mag. de ani. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 3.

Incedens celeriter, & oculos submitteus, & se comprimens, vultumq; deducens atque corpus totum complicans, nimis timidum significat, parcum, versutum, & minus liberalem. Albertus magnus de anima. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 3.

Incedens molliter, & spatulas gerens, & composito gradu, mechum, & incontinentem pronunciat. Alb. magnus de ani. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 3.

Incedentis cum pedum, & manuum ac totius corporis motus consentiant, & bene, & moderate, & tràquille inferuntur cum inclinatione aliqua capitis decentis, & ceruicis, hoc indicat magnanimitatem, & fortem. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 4.

Incedens commouēdo humeros erecto collo, superbus, & insolens indicatur. Alb. mag. de anim. lib. 1. tract. 2. ca. 26. ch. 23. colum. 4.

Incedentes instabiles, & frequentius ad dextram partem declinantes, stulti iudicandi sunt. Albert. mag. de ani. l. 1. tra. 2. ca. 26. c. 23. col. 4.

Incessus celer cum perturbatione oculorum, capitis inconstantia, anhelitus spissus: hominem produunt hæc indicia magnarum cladum, immanem, & audacem. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 3.

Incessus breuium passuum, ac eos accelerans, malignitatem indicat, plus tamen timiditatem. Alb. mag. de ani. mal. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 3.

Incessus tardus, si naturalis est, animum pigriorem indicat. Albertus magnus de animal. l. 1. tra. secundo, cap. 26. ch. 23. colum. 3.

Incessus tardus voluntarius, & interdū resistens, & certicem reflectens, & circumpiciens, superbiæ hoc est signum. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 2. ca. 26. c. 23. col. 3.

Inceptis addere, quod deest, cuiuslibet est. Arist. primo ethic. cap. 7. ch. 15.

Incipiens cum alio, si non incipit, vt eius pars, nō corrumpitur necessario corrupto illo. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. ca. 10. c. 38. col. 2.

Incedendi illi abscessus sunt, qui in acutum se colligunt, quique non parte solida existant. Aristoteles proble. sect. 1. nu. 34. c. 342.

Inclinationes naturales ad aliquam moralem virtutem cum addit discretio intellectus, videntur nociuæ. D. Tho. ethic. 6. le. 11. c. 112. col. 4.

Inclutus dicitur non quiuis celebris vir, sed qui valde est celebris. Simp. in 2. phy. t. 56. c. 120. col. 2.

Incommassabilia sunt quæcunque, aut omnino non sunt pressibilia, aut non manentem habent compressionē. Et hæc alia sunt combustibilia, vt lignum, & lana;

alia non, vt lapis, & glacies. Arist. meteor. 4. sum. 2. ea. 2. t. 47. charta 581.

Incommensurati, astuti, referuntur ad passionem, & ad foemina. Arist. physio. cap. 10. c. 357.

Incommodatio est impedimentum voluptatibus oblatum. Arist. rhet. 2. ch. 70.

Incomplexa quæ dicuntur, vnumquodque, vel substantiam, vel quantum, aut quale, aut ad aliquid, aut vbi, aut quando, aut situm esse, aut habere, aut agere, aut pati significat. Arist. in præd. tr. 1. ca. 5. c. 59.

Incomplexa nec verum, nec falsum dicunt, vt homo, asinus, album. Arist. in præd. tra. 1. ca. 5. ch. 60.

Inconcoctio est frigiditatis opus. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 3. t. 14. c. 561.

Inconcoctionis operatio est cruditas, inquinatio, tostio. Aristot. meteor. 4. su. pri. cap. 3. t. 24. c. 561.

Inconcoctio est imperfectio propter indigentiam caloris naturalis proprii, & eius indigentia est frigiditas. Arist. meteor. 4. su. pri. cap. 3. t. 18. c. 562.

Inconcoctio contraria est elixationi. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 4. t. 27. c. 565.

Incoctio est contraria elixationi, & est incoctio eius, quod in corpore, interminati, propter defectum caliditatis, quæ in humido est, quod circum est. Et est defectus, aut propter multitudinem frigiditatis in humido, aut propter multitudinem, quæ est in eo, quod elixatur; tunc enim accidit eam, quæ in humido est caliditatem ampliore esse, quam vt non moueat; & minorem quam vt æquet, & simul concoquat. Arist. meteor. 4. su. 1. cap. 4. t. 27. c. 565.

Inconcocti duriora sunt elixatis, humida enim sunt determinata magis. Aristoteles meteor. quarto su. 1. cap. 4. t. 27. char. 566.

Inconsonum duplex; quod non habet consonantiam, quia non est aptum habere; aliud, quod habere natum aptum est, male tamen habet. Ioannes gram. in pri. posterior. cap. 9. c. 25. col. 1.

Inconsulto qui aliquid agit, amentia, at qui ratione ditte, sapientia signum est. Arist. rhetor. ad Alex. c. 169.

Incontinentes homines, cur ratione duorum sensuum tantum vocamus, tactu scilicet, & gustu; quia propter voluptates, quæ pariter nobis, ac ceteris animantibus omnibus per hosce sensus administrantur: Quod igitur eas communes cum bestijs habemus, spernimus, & eas solas omnium, aut maxime vitio damus. Itaque hominem eis additam incontinentem appellamus, quoniam a teterrimo voluptatum genere ducatur. Arist. problemat. sec. 28. numer. 1. c. 605.

Incontinentes cur homines ratione tantum cupiditatis dicimus, cum etiam in irascendo incontinentia sit? quia incontinens est, qui contra rationē aliquid agit, & incontinentia est astricta rationi contraria, cupiditates autem fere omnes sunt contra rationem, iræ vero cum ratione. Arist. proble. sect. 28. nu. 3. c. 605.

Incontinens est, qui contra rationem aliquid agit. Arist. proble. sec. 28. nu. 3. ch. 605.

Incontinentia est assuetudo rationi contraria. Arist. problemat. sec. 28. nu. 3. c. 605.

Incontinentium appetitiones in contrariam partē feruntur, vt resoluta corporis membra, si ad dextrā mouere volueris, e contrario in sinistram deferuntur: sed in corporibus quidem, quod præter propositum fertur, videmus; in anima non videmus. Arist. pri. ethic. capit. 13. charta 28.

Incontinētes, & si dicant malam esse ebrietatem, tamen ira dicant, vt huiusmodi carmina Homeri, non enim intelligunt quid dicunt. Arist. septimo ethicorum nicom. cap. 3. char. 164.

Incontinenter agentes agūt ex ratione quodammodo, & opinione, quæ opinio non per se, sed per accidens contraria sit. Arist. 7. ethic. nicom. ca. 3. c. 165.

Incontinens particularem propositionem, quæ actionū domina est, vel non habet, vel si habet, non licet scire, sed dicere solum, non fecus, ac vino oppressus, Empedoclis carmina. Aristoteles septimo ethicorum ad Nicomachum cap. 3. char. 165.

Incontinentia quod sit ut vitium quoddam patet, quia aut absolute, aut in parte incontinēs sit, vituperatur. Aristot. septimo ethicorum ad Nic. cap. 4. c. 166.

Incontinens absolute dicitur, qui circa corporales fruitiones versatur, circa quas temperans, & intemperans existit, qui non ex electione, sed præter electionem, & consilium excessus, & iucundorum sectatur, & molestorum fugit, ut famis, sitis, caloris, & frigoris. Aristoteles septimo ethicorum ad Nicom. cap. 4. c. 166.

Incontinentia non solum fugienda, sed etiam vituperanda est. Aristoteles septimo ethicorum ad Nicom. capit. quarto char. 168.

Incontinentes nemo appellat, qui natura, vel consuetudine morbo si se se habent. Aristot. 7. ethicorum ad Nicomachum cap. 5. char. 169.

Incontinentia iræ minus turpis est, quam voluptatum. Arist. 7. ethicor. ad Nicom. char. 170.

Incontinentes non est, qui magnis doloribus, aut excedētibz voluptatibus, aut doloribus vincitur, sed venia dignus est. Aristot. 7. ethicor. ad Nic. c. 7. c. 174.

Incontinentia, alia temeritas, alia imbecillitas est. Nam alii, ubi consularunt in iis, quæ decreuerunt, ob affectū postea nō perstant: alii, quæ nō consularūt, ab affectu ducūt: nonnulli enim, qui se prius titillarūt, nō titillarint; ita quoque ipsi cū p̄senserint, ac præviderint, seque ipsos, & rationem præexcitarint, siue iucundum, siue molestum quippiam fuerit, ab effectu non superantur. Arist. 7. ethic. ad Nicom. c. 7. c. 174.

Incontinentes præcipuè temeraria incontinentia sunt celeres, & atrabile affecti; illi enim ob celeritatem, hi ob vehementiam rationem non expectant, quia procliuē ad sequendam imaginationem sunt. Aristot. 7. ethicor. ad Nicom. cap. 7. ch. 175.

Incontinens quodammodo penitet, ideo hic potest sanari. Aristot. 7. ethicor. ad Nicom. c. 8. c. 175.

Incontinentia perquam similis est comitalibus; illa enim continua, hæc non continua improbitas est. Arist. septimo ethicor. ad Nicom. c. 8. ch. 175.

Incontinens non est vitiosus, sed vitiose agit. Aristotel. septimo ethico. ad Nic. c. 8. ch. 176.

Incontinens est, qui ex affectu e recta ratione exturbatur, quem superat affectus, ne recta ratione agat, non tamen ita superat, ut talis euadat, qui tales voluptates effuse sibi sectandas esse persuasum habeat: etiam intemperatē melior est, nec est absolute prauus, ut qui principium in se conseruat. Ari. septimo ethicorum ad Nicom. cap. 8. ch. 176.

Incontinentem calidum esse nil prohibet. Arist. septimo ethico. ad Nicom. cap. decimo ch. 179.

Incontinentes similis est ciuitati, quæ bonas leges habeat, omniaque, quæ fieri debent, decernat, sed eis non vtatur. Ari. 7. ethic. ad Nicom. cap. 10. c. 179.

Incontinentia sanabilior est ea, qua vtuntur, qui atra bile præditi sunt, quam ea, qua vtuntur illi, qui consultant, & postea in his, quæ consultantur, non persistūt. Ari. septimo ethic. ad Nicom. cap. 10. ch. 179.

Incontinentes ex assuetudine quam ex natura facilius est sanari. Ari. 7. ethic. ad Nicom. cap. 10. ch. 179.

Incontinentes iniusti sunt, & iniuria afficiunt. Aristotel. mag. moral. 1. cap. vndecimo ch. 288.

Incontinentiam prorsus negabat Socrates; nam putabat neminem scientem aliquod malum, illud acturum. Arist. mag. moral. 2. cap. 7. ch. 327.

Incontinens est, qui honestorum habet scientiam, sed non exercet. Aristoteles magn. moralium secundo cap. 7. char. 330.

Incontinens scientiam habet vniuersalem, quod talia sunt improba, non autem cognoscit particularia improba. Arist. magn. moral. 2. cap. 7. ch. 330.

Incontinentiæ aliæ valetudinariæ, aliæ naturales sunt. Arist. mag. moral. 2. cap. 7. char. 331.

Incontinens simpliciter est, qui circa gustum, & tactum incontinens. Arist. mag. moral. 2. cap. 7. ch. 332.

Incontinentia, & mollities differūt, nam mollis est incumbens laboribus, non omnibus, sed ijs, quos alius sustineret: incontinens, qui voluptates sustinere nequit. Arist. mag. mor. 2. cap. 7. ch. 333.

Incontinentiæ duæ sunt species: alia prorumpens, & improuisa: alia velut quædam imbecillitas, quæ cum ratione insurgit auertente. prima non est digna multa reprehensione, & calidis, & ingeniosis euenit: secūda, frigidis, & melancholicis, & hi reprehendendi sunt. Arist. mau. mor. 2. cap. 7. char. 335.

Incontinens cum cupiditate agit, non cum electione. Arist. 5. ethi. nicom. cap. 2. char. 54.

Incontinentias omnes qui habeat, nemo est. Aristot. 7. ethic. nicom. cap. 2. char. 162.

Incontinens si cognoscat vniuersale esse malum, & non cognoscat particulare, maxima est differentia. Arist. 7. ethicor. nicom. cap. 3. chart. 164.

Incontinens est, cuius ratio perturbationes oppugnat. Arist. mag. moral. 2. cap. 7. chart. 336.

Incontinens non potest esse prudens, & astutus quidem esse potest. Arist. ibid. char. 337.

Incontinentia est vitium cupidæ, per quod stoliditate huc illucque cupiditatem circumagunt, impellentem ad malarum voluptatum delectationes. Aristotel. de virtutib. char. 478.

Incontinentiæ est prohibente ratione delectationes voluptatum sectari, & ducere præstabilius esse, non frui autem nihilominus, & opinari quidem oportere facere, & pulchra, & conferentia, abhorrere tamen ab ipsis proptervoluptates. Arist. de virt. ch. 482.

Incontinens est ille, qui cum mala quadam consuetudine trahitur, ad rationem quidem recurrit, eiusque imperijs conatur suum præter rationem incitatum appetitum reprimere, sed continere tamen nō potest. Eustrat. prim. moral. char. 18.

Incontinentia est diuersum vitium ab alijs, quæ moralibus virtutibus aduersantur. Aspal. 7. ethi. ch. 353.

Incontinens est, qui sine electione, & inuitus a cupiditate ad fruendas voluptates trahit, licet integrā, & sanā habeat rationem. Aspal. 7. ethi. cap. 4. ch. 369.

Incontinentia vituperatur, vt illa, per quam tenditur in aliquod malum. D. Tho. ethi. 7. l. 4. ch. 19. col. 3.

Incontinens iræ non vituperatur, vt tactus, sed vt peccans. D. Tho. ethi. 7. l. 4. ch. 19. col. 3.

Inconinens omnis de facili penitet cessante passione, a qua vincebatur. D. Tho. ethi. 7. l. 8. ch. 125. col. 2.

Inconuenienti vno dato, multa sequuntur. D. Th. in 8. phisicor. l. 1. tex. 1. char. 112. col. 2.

Inconuenientia quæ sunt contra Mathematica, sunt et contra Naturalia, sed non econtra. D. Thom. in 3. de cæl. l. 3. tex. 36. char. 57. col. 3.

Incorporea res suapte natura, & sola loca mutare nequit. Alexander aphrod. de sen. & sen. digres. 1. com. septim. chart. 8. col. 2.

Incorporeis in rebus idem est res, & ipsius esse. Alex. aphro. in 1. metaph. vel secūdū. lat. 2. co. 20. c. 52. c. 2.

Incorporea sensus capacia non sunt. Ammon. in præd. charta 576.

Incorporeum nullum cum maxime separatum est, loco clauditur, nec proprie circumscribitur. Simplic. in 4. phisicorum char. 186. col. 2.

Incorporeum cū per corpus recipitur, nullam diuisionem, nec sectionem efficit. Ioannes grammaticus in 4. phisicorum. char. 73. col. 4.

Incor-

Incorporearum formarū, aliæ præter corpora esse possunt, & a corporibus separatæ in sua corporalitate perdurant, vt Deus, mens, anima. Alia præter corpora esse non possunt, & si incorporea sint, vt linea, superficies, numerus, & singulæ qualitates. Boetius in Porph. char. 54.

Incorporeum potest tangere corpus sua virtute mouendo ipsam. Diuus Thomas in 8. phisicor. l. 1. 1. tex. 43. char. 133. colum. 2.

Incorruptibile est, aut quod sine corruptione quandoq; est, quandoque non est. Aut existens impossibile autem non esse. Aut non futurum aliquando, nunc autem existens. Sed maxime proprie, quod quidem est, sed impossibile est corruptum esse sic, vt nunc existens posterius non sit, aut non esse contingat. Aut, & id, quod nondum corruptum est; contingit autem posterius non esse. Et dicitur etiam incorruptibile, quod non facile corrumpitur. Aristoteles primo de cælo. tex. 114. char. 281.

Incorruptibile simpliciter est, quod semper est. Similiter autem, & ingenerabile: nam si generabile est, erit possibile aliquo tempore non esse. Arist. primo de cælo. tex. 120. char. 283.

Incorruptibile proprie dicitur, quod nunc existens, posterius non erit verum dicere non esse. Aristot. primo de cælo. tex. 125. ch. 285.

Incorruptibilia in suo esse sunt perpetua per naturam, ideo habent in seipsis esse diuinum nobilissimum omni esse corruptibili. Albertus magnus in secundo de cæl. trac. 1. ca. 7. char. 27. col. 2.

Incorruptibile secundum sui naturam subiectum, quod est, nec secundum se, nec per dependentiam ad aliud corruptibile est. Albert. mag. de natur. & orig. anim. trac. 2. ca. 6. c. 73. col. 1.

Incorruptibile dupliciter dicitur: vno modo, quod corruptum non potest vilo modo: alio modo, quod de facili non est corruptibile. Petrus de Aluer. de longitu. & breuit. vit. lec. 2. c. 59. col. 4.

Incrassatio fit humido abeunte, sicco autem consistente. Arist. meteor. 4. l. 2. ca. 3. te. 36. c. 571.

Incrassata a frigido, omnia sunt terra: quæ autem a frigido, & calido, communia plurimum elementorum, vt oleum, mel, & vinum dulce. Aristoteles meteor. quart. l. 4. cap. 1. tex. 49. ch. 585.

Incrementum cuiusvis rei secundum naturam est ex eadem, ex qua constat, materia. Aristoteles de hist. ani. 8. capit. 1. char. 269.

Increpatio in creditur sub accusatione. Auerr. in 1. rhetor. cap. 6. char. 32. col. 3.

Incumbenti implere conuenit, & succumbenti impleri. Alb. mag. de ani. li. 15. tr. 2. ca. 8. c. 133.

Indeinitum, & indeterminatum illud est, quod nihil magis est hoc, quam illud. Alex. aphrod. in 3. metaph. vel secundum lat. 4. co. 28. c. 97. col. 2.

Indefinitum ratiocinatione comprehendendi nequit. Simp. in 2. phis. tex. 53. c. 120. col. 1.

Indeterminata nomine carent. Alex. aphr. in 6. metaph. vel secundum lat. 7. co. 2. l. c. 196. col. 1.

India suam, nec ferum, nec mansuetum habet, teste Ceresia, quamquam non fide digno. Aristot. de hist. ani. 8. cap. 28. char. 308.

Indigentis sunt appetitiones, & ex his maxime, quæ cum dolore coniunctæ sunt rei non suppetentis. Aristoteles rhetor. 2. char. 87.

Indigentia principium est abundantia. Io. gra. in pri. de ani. tex. 19. c. 12. col. 2.

Indigestio non fit ad aliquem finem, sed præter naturæ voluptatem. D. Th. in 4. meteor. l. 3. c. 222. col. 3.

Indignatio est inuidentiæ, & maleuolentiæ medietas. Arist. magn. moral. 1. ca. 25. c. 302.

Indignatio est quædam agrimonia de bonis, quæ indi-

gno alicui aliquo pacto eueniunt, & si quem viderint malis indigne afflictatum. Aristoteles mag. mor. pri. cap. 25. char. 302.

Indignatio est mediocritas inuidiæ, & maleuolentiæ, qui habitus circa illam ægritudinem, & voluptatem versantur, quæ suscipitur ex his, quæ alijs contingunt: indignabundus enim dolore allicitur, cū aliquos prospera fortuna indigne vti videt: inuidus vero hunc excedens, ex omnibus dolorem percipit, at maleuolus tantum a dolendo deficit, vt etiam gaudeat. Arist. 2. ethicor. nicom. cap. 7. c. 45.

Inditia aliquando sunt res posteriores, vt passiones, aliquando priores, vt cause, & aliquando sunt in materia necessaria, & possibili in maiori parte, aliquando in possibili æqualiter. Auerr. epit. in logic. c. 359. col. 2.

Inditijs non vtitur Rhetorica, vt sunt in materia possibili æqualiter, quia sic non sequeretur res vna magis quam reliqua, sed ex parte qua cognoscitur vnum illorum modica iudicij inclinatione in initio opinionis, vel secundum aliquod tempus, vel secundum aliquam dispositionem. Auerroes epitom. in logic. char. 359. colum. 3.

Indiuidua vt prædicantur, quid sunt, cur sic dicuntur, & quot modis.

Indiuidua si de quodam indiuiduo prædicantur, præter naturam est prædicatio. Alexan. aphrod. in primo prior. cap. 28. c. 51. col. 1.

Indiuidua, genera, & species subalterne nihil magis substantia est alterum altero, vt Socrates Bucephalo; homo equo, &c. Porph. in præd. c. 12.

Indiuiduum ideo ita dicitur, quod ex proprietatibus consistit vnumquodque eorum, quarum collectio nunquam in alia eadem erit. Por. 5. voc. ca. 3. c. 41.

Indiuidua ideo appellantur, quia nec in similes res, nec in dissimiles diuiduntur partes, sed simul vt secātur, extinguuntur. Ammon. in Por. c. 5. col. 4.

Indiuidua tantum in prædicamentis considerantur, quæ sub generibus, ac speciebus comprehenduntur, nō autem de omni substantia, vt de Sole, Luna, &c. Ammon. in præd. ch. 51.

Indiuidua cum non diuidantur differentijs, non sunt vnum genere, nec specie, sed vnum numero. Simplic. in prædicam. ch. 13.

Indiuiduorum non est demonstratio. Ioan. gramm. in 1. poster. cap. 4. c. 11. col. 4.

Indiuidua substantiæ de nulla re prædicantur iuxta vsū naturæ. Auerr. in Porph. ca. 3. c. 4. col. 2.

Indiuiduum est id, quod non prædicatur de pluribus, non id, quod prædicatur de vno. Auerroes in Porph. cap. 3. char. 4. colum. 2.

Indiuiduum compositum licet non sit principium in doctrina demonstratiua, tamen est principium acquisitionis vniuersalis, quod est principium demonstratiuæ. Auerr. in phis. 1. te. 5. c. 5. col. 1.

Indiuidua ceterorum prædicamentorum sunt in indiuiduis substantiæ. Auerr. phy. 1. tex. 15. c. 7. col. 2.

Indiuiduum fit hoc per formam. Auerr. 2. de ani. tex. 2. char. 126. colum. 4.

Indiuiduum non est indiuiduum nisi per formā. Auerr. 2. de ani. tex. 9. c. 128. col. 3.

Indiuidua substantiæ omnia sunt terminatarum causarū agentium. cum nullum indiuiduum substantiæ sit casu. Auerr. de som. & vig. c. 202. col. 2.

Indiuiduum, quod est, est compositum ex materia, & forma, quod generabile, & corruptibile in rei veritate est. Auerr. in 7. metaph. tex. com. 23. c. 82.

Indiuiduum sensibile, est compositum ex materia, & forma. Auerr. in epit. metaph. tr. 2. c. 175. col. 1.

Indiuiduorum natura hæc est, quod proprietates indiuiduorum

R r 2 duorum

duorum in solis singulis indiuiduis constant, & in nullis alijs transferuntur, atque ideo de nullis alijs prædicantur. Boet. in Porph. ex dial. c. 29.

Indiuiduum pluribus dicitur modis, vel quod secari non potest, vt vnitas, quod ob soliditatem diuidi nequit, vt adamas: vel cuius prædicatio in reliqua familia non conuenit, vt Socrates. Boetius in Por. c. 65.

Indiuidua propria sunt substantiæ, quia species, ac genera non nisi ex indiuiduorum cognitione colligimus. Boet. in prædic. char. 129.

Indiuiduum triplex; primum, vt singulare, in nomine, vt Plato: secundo, in motu demonstrationis ad hoc, vt hic, hæc, hoc: tertio, vt vagum, vt aliquis homo. Alber. mag. in præd. c. 12. col. 1.

Indiuidua duobus modis accipi possunt, vel vt particularia in materia determinata, vel vt res naturæ communis, in qua stat; vel in qua stat naturæ fluxus, qui fluxus est naturæ diffusio. Albertus magnus in prædicabilib. char. 14. col. 2.

Indiuiduum non est totum, sed pars subiectiua totius vniuersalis. Alb. mag. in prædicab. c. 18. col. 2.

Indiuiduatio naturæ communis in rebus corporalibus, & materialibus est ex materia corporali sub determinatis dimensionibus contenta. Diuus Tho. in secundo de ani. l. 12. tex. 60. c. 32. col. 4.

Indiuiduatio est quid extrinsecum a natura. Alexander de ales in 5. metaph. tex. 23. c. 152. col. 2.

Indiuiduum respectu speciei est quoddam simul sumptum. Alexander de ales in septimo metaphysicor. tex. 34. char. 119. col. 3.

Indiuidua eiusdem speciei, vnum non est prius, nec posterius alio. Alexander de ales in tertio metaphysicor. tex. 11. ch. 65. col. 2.

Indiuiduum substantiæ caret duplici subiecto, subiecto inhærentis per oppositum ad accidens, quod alicui oportet inherere, si debet inueniri in rerum natura; & subiecto prædicationis per oppositum ad vniuersalia. Tho. de Vio in præd. c. 42. col. 2.

Indiuidua quæ sunt, & an definiiri possint.

Indiuidua sunt, quæ maxime propriæ, & primæ substantiæ appellantur, quæ neque de subiecto dicuntur, nec sunt in subiecto. Por. in præd. char. 10.

Indiuiduum est id, non quod indiuisibile est, sed quod neque generis in species, neque species in ea, quæ sigillatim numero distincta sunt, partitionem admittit. Dex. in prædic. char. 33.

Indiuiduorum non est scientia, vt demonstrationes, & definitiones declarant. Sirianus in 12. metaph. vel 13. secundum lat. ex cap. 7. ch. 100.

Indiuidua non possunt diffiniri, quia non est accipere ipsorum differentias speciales. Simp. in præd. ch. 7.

Indiuiduum non habet diffinitionem, quia non cognoscitur, nisi sensu. Auerroes in septimo metaphysicor. tex. co. 35. char. 88.

Indiuiduum non habet in se substantiam, nisi materiã, & formam, ex quibus componitur. Auerr. in 7. metaphysicor. tex. com. 44. ch. 92.

Indiuiduum ab indiuiduo aliquo attributo non distinguitur, nisi per accidens. Auerroes ex destr. destr. disp. 1. char. 10. col. 2.

Indiuiduum non cadit sub consideratione artis, sed sensus. Diuus Thom. prim. meteor. c. 1. col. 1.

Indiuiduationis principium esse nequit collectio accidentium, sed materia designata. D. Thom. 7. metaph. l. 15. tex. 55. c. 558.

Indiuidua possunt diffiniri, vt communicant in aliquo communi, non vt in se. Alex. de ales in septimo metaphysicor. tex. 54. c. 236. col. 3.

Indiuidua sunt magis hoc per additum formæ, quæ per

formam. Alexander de ales in quinto metaph. tex. 3. c. 160. columna 3.

Indiuiduorum proprietates, & vt sunt.

Indiuidua de nullo dicuntur subiecto. Arist. præd. tract. primo. capi. secundo. c. 58.

Indiuidua non habent nec prius, nec posterius. Arist. tertio metaph. ex sum. 2. ca. 2. tex. 11. c. 49.

Indiuidua de vno prædicari, verum est de indiuiduis accidentium, non autem de indiuiduis substantiæ, quæ de nullo prædicantur. Auerroes in Porph. capit. 3. charta 4. colum. 2.

Indiuiduum siue sit substantia, siue accidens, de nullo subiecto dicitur. Auer. in prædicamen. trac. prim. capit. secundo. ch. 13. col. 1.

Indiuidua non prædicantur per modum vniuersalis de aliquo, & secundum consuetudinem naturalem. Auer. in post. l. 1. char. 129.

Indiuidua, supra quorum compositionem vincit ignis, perfectiora sunt in esse, quam ea, in quorum compositione vincit terra. Auer. in pri. de gener. & corrup. tex. 18. c. 158. colum. 1.

Indiuiduum non generatur, nisi ab alio indiuiduo, nec in generatione eius species iuuant, vt iuuant corpora celestia. Auerroes. in primo metaph. tex. co. 31. & idem tex. 31. charta 10.

Indiuiduum potest habere quædam abscondita quo ad se, sed quo ad genus, non. Auer. de anim. beatitu. capit. 4. c. 65. columna 3.

Indiuiduales proprietates septem sunt, vt ait Boetius; propria forma, figura, parietela, nominatio, patria, tempus, & locus. Alb. mag. in præd. c. 18. col. 1.

Indiuiduorum multitudo fit omnis per diuisionem materiæ. Alb. mag. in pri. de celo. tra. 3. ca. 8. c. 16. col. 4.

Indiuiduorum multitudo non fit in vna specie, nisi per actum generationis. Alb. mag. in pri. de celo. trac. 3. cap. 8. char. 16. col. 4.

Indiuidua plura sub vna specie non sunt in separatis a materia, quia hoc est ex diuisione formæ specificæ; forma autem specifica separata a materia, nec per se, nec per accidens diuidi potest, quia non est quanta per se, nec quanta per accidens. Alex. de ales in 10. metaph. tex. 1. ch. 277. col. 1.

Indiuidua, vt infinita, & indiuisibilia.

Indiuidua, quæ sunt post specialissima, infinita sunt. Porph. in 5. voc. ca. 3. c. 39.

Indiuidua relinquenda iubebat Plato, quia infinita sunt, & infinitorum non potest fieri scientia. Por. in 5. voc. capit. 3. char. 39.

Indiuidua statu infinita sunt, eo quod iterum, atque iterum oriuntur. Ammo. in Porph. ch. 8. col. 3.

Indiuiduorum pluralitas in eadem specie arguit diminutionem, quia si esset perfectum, sufficeret vnum, vt est in mundo. Auer. 1. de celo, tex. 4. c. 3. col. 3.

Indiuiduorum pluralitas in vna specie est propter diminutionem. Auer. 1. de celo. tex. 73. c. 31. col. 4.

Indiuidua procedunt in infinitum per accidens. Auer. 2. de gener. & cor. tex. 78. c. 176. col. 2.

Indiuidua infinita sunt, ac scientia capi non possunt. Boet. in Por. ex dial. c. 26.

Indiuiduorum sub diuersis speciebus existentium coniunctio, aliud indiuiduum facere potest, vt alini, & equi coniunctione mulus oritur. Boe. in Por. ex dial. c. 42.

Indiuidua sunt infinita, vel quia cum sint in diuersis locis posita, numero comprehendi non possunt, vel quæ in generatione, & corruptione cum sint posita, & incipiunt, & desinunt esse. Boet. in Por. c. 75.

Indiuidua indiuisibilia sunt non secundum materiã, & quantitatem, sed secundum formam suã communitatis, & secundum

& secundum potestatem. Alber. magnus in prædicabilib. char. 15. colum. 1.

Indiuidua sunt præter artem. Alexand. de ales in 3. metaph. tex. 2. char. 51. col. 1.

Indiuiduum, & artificiale, vagum, & signatum.

Indiuiduum artificiale est vnum per violentiam. Auerroes in 10. metaph. tex. com. 8. c. 118.

Indiuiduum vagum non prædicatur propria prædicatione. sed naturæ, quæ ad partem inclinatur. Alb. mag. in prædicabilib. ch. 12. col. 1.

Indiuiduum vagum de pluribus prædicatur, prædicatione speciei, & non indiuidui. Albertus magnus in prædicabilib. ch. 18. colum. 1.

Indiuiduum vagum non dicitur vagum, quia non est determinatum per signum, aliquis; sed quia per accidentia sensibilia non est demonstratum. Alb. mag. in pri. physic. trac. 1. cap. 6. ch. 3. col. 2.

Indiuiduum vagum est, cuius natura contracta, & particulariter certificatur per suppositum indeterminatum, & esse potest speciei, & generis, & generis altioris, & generis generalissimi, vt aliquis homo, aliquod animal, aliquod animatum, & aliqua substantia. Albertus magnus in primo physicor. tract. primo, capit. 6. char. 3. colum. 2.

Indiuiduum signatum est, cuius contrahitur natura, & particulariter certificatur in supposito determinate demonstrabili, vt hic homo, demonstrato Socrate. Alb. mag. in 1. physic. trac. 1. ca. 6. c. 3. col. 2.

Indiuisibile quot dicitur modis.

Indiuisibile duobus dicitur modis; specie, & quantitate. Arist. 3. metaph. ex sec. 2. cap. 2. tex. 11. c. 84.

Indiuisibile quinque dicitur modis; primo, vt terminus, vt subiectum, vel prædicatum: secundo, vt continua magnitudo, quæ potentia diuisibilis, actu indiuisibilis est; tertio, in quantitate punctus nunc vnitas: quarto, materialis forma, quæ non diuiditur, & si eius subiectum diuiditur: quinto, forma materialis. Ioannes gramm. in 3. de ani. tex. 21. ch. 87. col. 3.

Indiuisibile duplex: aliud, cuius genus non recipit diuisionem, vt vox; & aliud; cuius genus recipit diuisionem, vt corpus celeste. Auerroes physic. 6. text. 86. char. 137. colum. 3.

Indiuisibile dupliciter intelligi potest: primo, vt corpus naturale minimum, quod non potest ulterius diuidi, quin corrumpatur: alio modo, quod non est actu diuisum, vt pars continui; & huiusmodi diuisibile non videt sensus in actu. Diuus Thomas de sen. & sensa. l. 18. char. 22. colum. 4.

Indiuisibile secundum formam dupliciter intelligi potest; vel quia nullo modo diuiditur, vel quia habens formam habet eam secundum eandem rationem in toto, & in parte; vt quælibet pars aquæ, est aqua; sed primo modo est magis indiuisibile. Alex. de ales in 5. metaph. text. 4. c. 109. col. 2.

Indiuisibile quid est.

Indiuisibile est potentia, & actu. Aristoteles 3. de ani. sum. 1. cap. 4. tex. 22. char. 660.

Indiuisibile, quod est sine positione, est vnitas: quod positionem habet, est punctum: quod diuiditur vna diuisione, est linea: quod duabus, superficies: quod tribus, corpus. Aristoteles quinto metaphysicor. cap. 5. tex. 12. charta 94.

Indiuisibile est, quod non habet materiã, vt intellectus humanus. Arist. 12. metaph. su. 2. ca. 4. tex. 51. c. 260.

Indiuisibile est, quod est ad aliquid. Auerroes physic. 6.

tex. 85. charta 137. columna secunda.

Indiuisibile omne est immobile, & diuisibile omne est corpus, & habet multitudinem. Auerr. in 4. metaph. tex. com. 6. ch. 34.

Indiuisibilitas est priuatio diuersitatis. Auerr. in 10. metaph. tex. com. 8. char. 121.

Indiuisibile stans est aliquid de essentia stantis. Alb. magnus in 4. physic. trac. 4. ca. 5. c. 59. col. 3.

Indiuisibile fluens est aliquid de essentia fluentis. Alber. mag. in 4. physic. tr. 4. ca. 5. c. 59. col. 3.

Indiuisibilitas, est principium separationis; per idem enim diuiditur ab alijs, per quod in se est indiuisibilis. Alb. mag. in 5. metaph. tr. 1. ca. 8. c. 102. col. 2.

Indiuisio est quædam vnitas. Alex. de ales in 10. metaph. physic. tex. 1. ch. 276. col. 3.

Indiuisibilis proprietates.

Indiuisibile non est vltimum, quia aliud est vltimum, & id, cuius est vltimum. Aristoteles physic. 6. sum. 1. cap. 1. tex. 1. char. 145.

Indiuisibile non habet partes, ergo si tangit, totum tangere debet; totum autem totum tangens non erit continuum. Arist. physic. 6. su. 1. ca. 1. tex. 2. c. 146.

Indiuisibili aliquo posito moueri, sequitur motum esse in instanti, & posito, quod motus sit in instanti, sequitur indiuisibile moueri. Auerroes physic. 6. text. 90. char. 138. columna 4.

Indiuisibile idem esse subiecto, & recipere contraria simul, impossibile est. Auerroes secundo de anima. tex. 148. ch. 156. col. 2.

Indiuisibilia non mensurantur, nec habent naturam relationis ad aliquid prius: de natura enim indiuisibilis est, quod sit quoddam minimum, ad quod stat tota resolutio, & ipsum amplius non resoluatur. Alex. de ales in 1. metaph. c. 11. col. 1.

Indiuisibile non mensuratur, quia est primum, & minimum. Alex. de ales in 1. metaph. c. 11. col. 1.

Indiuisibile vt intelligitur.

Indiuisibile nil prohibet intelligere, cum longitudinem intelligit (indiuisibilis enim actu est) & in tempore indiuisibili. Non enim est dicere quid in utroque dimidio intelligebat, non enim est, si non diuisa sit, nisi potentia. Scorsum autem vtrumque intelligens dimidiorum diuidit, & tempus simul: tunc autem, vt longitudines. Si vero, vt ex vtrisque, & in tempore, quod in vtrisque est. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 23. char. 660.

Indiuisibile non secundum quantitatem, sed secundum formam intellectus intelligit in indiuisibili tempore, & indiuisibili animæ intellectu. secundum accidens, autem, & non in quantum illa diuisibilia sunt, id quod intelligit, & tempus, in quo, sed in quantum indiuisibilia. Inest autem, & in his aliquid indiuisibile, sed forte non separabile, quod vnum facit tempus, & longitudinem, & hoc similiter est in omni continuo, tempore, & longitudine. Aristot. tertio de anima sum. 1. cap. 4. tex. 24. char. 660.

Indubitata magis videntur ea, quæ a sapientioribus & pluribus conceduntur. Simp. in 8. physic. c. 409. col. 1.

Inductio quid est, & cui magis competit.

Inductio per tertium extremum de medio, syllogismus autem per medium, extremum de tertio ostendit. Arist. prio. lib. 2. cap. 24. c. 286.

Inductio est a singularibus ad vniuersalia accessio, & est clarior verifimiliter, & secundum sensum notior, & pluribus communis quam syllogismus, qui est va-

lentior, & ad contradicentes efficacior. Aristot. lib. 1. top. cap. 10. char. 402.

Inductio est principium vniuersalis. ratiocinatio ex vniuersalibus. Arist. 6. ethic. nicom. ca. 3. c. 142.

Inductio est oratio fidem faciens totius ex partibus. Alex. aphrod. in 1. prior. ca. 4. c. 9. col. 3.

Inductio est oratio, ex qua quibusdam positis, aliquid aliud, quam quæ posita sunt, accidit, sed non ex necessitate. Alex. aphr. in 1. top. ca. 1. c. 2. col. 4.

Inductio est progressus per singularia ad vniuersalia. Alex. aphrod. in 1. top. ca. 10. c. 14. col. 4.

Inductio est via a singularibus ad vniuersale. Alexand. aphrod. in 8. top. ca. 2. c. 91. col. 4.

Inductio est magis particularis Dialectico, exemplum. Rhetori. Alexander aphrod. in octauo topic. cap. 2. char. 91. colum. 4.

Inductio est modus, quo vniuersale cognoscitur. Themist. in 2. post. cap. 36. ch. 13. col. 1.

Inductio est vt pars ad totum. Ioan. gramm. in 2. prior. cap. 24. ch. 82. col. 3.

Inductio, in qua non inducuntur omnia particularia, est inductio imperfecta. Auerroes in physicor. prim. tex. 48. c. 15. colum. 1.

Inductio, in qua inducuntur omnia singularia, est primus ordinum certificationis. Auer. in primo de celo. tex. 128. ch. 42. col. 4.

Inductio est singulorum exemplorum collectio, & ad vniuersalem per ea cognitionem, ac collectionem reductio. Boet. in præd. c. 205.

Inductio est oratio, per quam fit a particularibus ad vniuersalia progressio. Boetius de differentiis topicis. lib. 2. char. 864.

Inductio est argumentatio maxime probabilis, aliquando tamen veritate deficit. Boetius de diff. topic. lib. 2. char. 864.

Inductio est ex particularibus, & impossibile est vniuersalia speculari, ex quibus est ens, & scientia, nisi per inductionem. Albertus magnus in posterior. char. 192. colum. 2.

Inductionis utilitas, & vt fit.

Inductione prima principia cognoscere nos oportet. Aristoteles posterior. libro secundo, capit. 18. tex. 27. char. 387.

Inductio oratorijs, nisi in paucis locis est accommodata. Arist. rhetor. 2. c. 111.

Inductio ex rebus singulis vniuersi generis fidem facit. Ammon. in Por. c. 2. col. 1.

Inducere non habentibus sensum impossibile est. Ioannes grammaticus in primo poster. capit. 15. char. 36. columna secunda.

Inductio vt concludat necessarium, omnia particularia includere debet. Auerroes in secundo priorum, capit. 29. ch. 123. col. 3.

Inductio, qua cognoscitur ex singularibus vniuersale, medio memoriz, & experimenti, alia est ab inductione dialectica; quia ipsa facit acquirere vniuersale imaginatum, hæc autem vniuersale verum. Auerroes poster. lib. 2. capit. 11. text. 106. char. 239. col. 1.

Inductio demonstratiua nos acquirere facit certitudinem, & vniuersalitatem, antequam compleantur omnia particularia, & sic habebit locum inductio in demonstratione. Auerr. phys. 10. tex. 80. c. 37. col. 3.

Inducens debet sumere particularia sub distinctione. Alb. mag. in priora. c. 167. col. 4.

Inductio fit ex multis exemplariter acceptis. Alb. mag. in prior. c. 167. col. 4.

Inductio non procedit ex prioribus, ideo non probat, sed potius colligit vniuersale. Albert. mag. in poster. ch. 205. colum. 4.

Inductio quid concludit, & vt ad syllogismum reducitur.

Inductio habet verisimile, non autem necessariū. Alex. aphro. in 1. topic. cap. 11. c. 15. col. 1.

Inductio persuadet probabile, & minori probabili inferre maius. Io gram. in 1. priorum cap. 1. c. 7. col. 4.

Inductio reducitur in syllogismum materialiter, non formaliter; quia materia inductionis potest suscipere formam syllogismi. Albertus magnus in priora. char. 167. colum. 4.

Inductio omnis, cum concludit vniuersale affirmatiuum, reducitur ad primum modum primæ figuræ. Alb. mag. in priora. c. 167. col. 4.

Inductio de pluribus sufficit ad probationem probabilem. Alb. mag. in priora. c. 167. col. 4.

Inductio & si reducitur ad syllogismum, tamen inductio dialectica, non reducitur ad syllogismum dialecticum, quia probabile non semper est, quod videtur sapientibus. Alb. mag. in top. c. 227. col. 2.

Inductio non certificat, quantumcumque vniuersaliter inducitur, nisi prædicatum ab omnibus particularibus inductis participetur essentialiter, quia tunc particularia participant prædicatum per se, & vniuersalis recipit prædicationem per se prædicati eiusdem. Alb. mag. in 8. phys. tract. 2. cap. 4. c. 97. col. 3.

Inductio non concludit nec demonstratiue, nec syllogistice ex necessitate. D. Tho. in poster. c. 83. col. 3.

Inductio vt differt à cæteris argumentandi modis.

Inductio syllogismo quodammodo opponitur, quia illa per tertium extremum de medio, syllogismi vero per medium, extremum de tertio demonstrat. Arist. prior. 1. 2. cap. 23. c. 287.

Inductio, & exemplum probabilia sunt argumenta, non necessaria. Alexander aphrod. in primo priorum ca. 4. char. 9. colum. 2.

Inductio, & exemplum non sunt consequentiæ necessariæ. Auer. in 1. prior. lect. 1. ca. 1. c. 54. col. 1.

Inductio, & exemplum conueniunt in hoc, quod ambo constituunt rem ita esse, vel non esse ita. Auer. 1. prior. tract. 2. cap. 2. c. 71. col. 2.

Inductionis in demonstratione veritas forinsecus accidit, & ex eo, quod aliquid nobis applicatur, quia per se inductio non confert nobis, si etiam completerentur omnia particularia: sed est, quia prædicatum per se inest subiecto, per hoc igitur distinguitur inductio dialectica a demonstratiua, nec non, quia in dialectica complentur omnia particularia secundum opinionem, in demonstratiua, secundum veritatem. Auer. in primo prior. cap. 29. c. 123. col. 3.

Inductio differt a syllogismo, quia inductio est syllogismus propositionis immediate, syllogismus mediatæ, & inductio per tertium primum extremū inesse medio ostendit, syllogismus per medium extrema ostendit. Alb. mag. in priora. c. 167. col. 3.

Inductio non habet specialem artem, in qua determinetur de ipsa, vt habet syllogismus. Alb. mag. in prior. c. 167. colum. 3.

Inductio perfectiore inter alias rhetoricas argumentationes, habet argumentationis formam. Alb. magnus in priora. c. 167. col. 3.

Inductio est alterum extremum de medio per tertiam extremitatem syllogizare. Albertus magnus in prior. ch. 167. colum. 3.

Indurat calor, quia euaporat humorem per se, frigus per accidens, & etiam densat frigus, calor laxat, & rariora facit. Aristoteles de generatio. animalium 5. cap. 3. char. 275.

Industria est prudentiæ pars. Aristoteles mag. moral. 1. cap. 33. chart. 317.

Inebriati fortes videntur, quia eleuatur multitudo spiritus, qui facit multum præsumere, & de se sperare. Alb. magn. ethic. 3. cap. 9. char. 44. col. 2.

Ineptus est, qui alijs obicit, quæ ipse facit, aut facturus esset: aut ad ea suscipienda hortatur, quæ ipse nec facit, nec facturus esset. Arist. rhet. 2. ch. 120.

Inertia est habitus cum ratione falsa effectiuus circa id, quod aliter esse potest. Aristoteles ethicorum nicom. cap. 4. chart. 143.

Inesse illud dicitur, quod in aliquo considerandum est, non tamen semper, & abesse potest. Magent. in prior. chart. 13. columna 4.

Inexistens materia syllogismi (vt visum fuit. Alex. & Alunazar Alpharabio) est, quæ inuenta est in actu tempore præsentis. Auerroes epito. in logicam. chart. 245. column. 2.

Inexistens materia syllogismi (vt visum fuit & Theophrasto, & Themistio) est quæ dicitur simpliciter abiege eo, quod ei coniungatur modus. Auer. in epit. logic. chart. 345. col. 2.

Infantes primis 40. diebus neque rident cum vigilant, nec lacrimantur, sed noctu, & per quietem vtrunque interdum faciunt, nec sentiunt magna ex parte cum scalpuntur, & plurimum huius temporis partem dormiunt: in die autem ad vigilandū immutantur somniantque, sed sero possunt meminisse imaginū. Arist. de hist. animal. 7. cap. 10. chart. 265.

Infantibus sinciput molle est, seroque duratur, quod non accidit cæteris animalibus, & cum cætera animalia nascantur cum dentibus, infantes septimo mense dentire incipiunt. Aristoteles de hist. animalium 7. capit. decimo, chart. 265.

Infantes celerius dentiūt, quorum nutrices lac calidius habent. Aristoteles de historia animalium septimo, capit. 10. chart. 265.

Infantes quasi nescij vigilandi, sentire & viuere in dormiendo videntur: at tempore procedente incrementoque transeunte in partem inferiorem expergiscuntur. Arist. de gen. anim. 5. cap. 1. chart. 265.

Infantes cur æstate destillationem maxime patiuntur? quia magnam pituitæ copiam in capite habent, quæ æstate calefcit, & pituita facile putrescit. Alex. aphro. proble. 1. chart. 702. nu. 98.

Infantes cur cum modulos audiunt, primo vagitu cessant, deinde dormire incipiunt? quoniam modulandi ratio, quæ Musica nominatur, essentiæ nostri animi indita a natura est. Igitur infans reminiscens moduli illius quiescit, tum permulctus in somnum vertitur. Alex. aphrod. probl. 1. nu. 121. ch. 712.

Infantes in vtero non sunt animalia, cum non agant sensu. Io. gra. in 2. de anim. tex. 3. ch. 36. col. 2.

Infantes, & pueri non generant, quia multum in substantia ponunt, vt perficiantur quantitate, & nihil in femine ponere possunt. Albert. magn. in 2. de anim. tract. 2. cap. 1. chart. 16. col. 2.

Infantes leuiter in cunis debent moueri cum suauitatu, quia musica cum gaudio, & lenitate spiritus facit sumere nutrimentum. Albert. magn. de anim. num. 7. tract. 1. cap. 1. chart. 45. col. 1.

Insensus ac inimicus est, qui derogat etiā, quæ adfunt. Arist. mag. moral. 1. cap. 29. ch. 304.

Inferiora, quia & plura sunt, & cognosci plenius possunt, ideo præstantiam sibi scientiæ vendicant. Arist. de par. anim. 1. cap. 5. char. 41.

Infecti sunt, qui & ob quæ non debent, & magis item quam debent, & diutius succent, & placari sine ultione, vel etiam punitione non possunt. Aristot. 4. ethic. nicom. cap. 5. chart. 99.

Infinium vt sit, quot requiruntur, & quotuplex.

Infinium dicitur multis modis. Primo, quod impossibile est pertransire ex eo, quod non est natum aptum natura transiri, vt vox inuisibilis. Alio modo transitum habens inconsumabilem. Aut quod vix. Aut quod natura natum est habere, non tamen habet transitum, aut finē. Amplius infinitum omne, aut est secundum appositionem, aut secundum diuisionem, aut vtroque modo. Ari. phy. 3. cap. te. 34. ch. 63.

Infinium verum duo requirit, primo vt hoc sit, & secundo vtrunque idem accipiat. Aristotel. physicorum 3. cap. 5. te. 62. ch. 72.

Infinium modo quodam habetur, vt potentia; alio autem modo non habetur, vt actu. Them. in 3. physicor. te. 56. char. 31. colum. 3.

Infinium duplex: secundum quantitatem, & secundum qualitatem, & secundum quantitatem duplex, vel ma magnitudine, vel multitudine. Simp. in pri. physicor. te. 35. char. 52. colum. 2.

Infinium additione, & diuisione idem fere sunt. Ioan. gra. in 3. physicor. te. 59. char. 70. col. 3.

Infinium duobus dicitur modis. Vnus est virtus infinitæ actionis, & passionis in tempore, & est finita, in se, id est, in vigore, & velocitate. Secundus est virtus infinitæ velocitatis, & passionis in se. Auerr. de subst. orb. cap. 3. char. 5. colum. 3.

Infinium verum duo requirit; scilicet, vt hoc, quod semper inuenitur ex eo aliquid extra illud sit ei naturaliter non positione: & quod illud, quod inuenitur extra illud, sit aliquid, quod nunquam fuit prius. Auer. in phy. 3. te. 62. ch. 54. col. 1.

Infinium multis dicitur modis; quantitate, natura, virtute, & in agere. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 3. cap. 3. c. 220. col. 4.

Infinium in quantitate duplex est; diuisione & aggregatione. Diuisione in continuis, cuius partes accipiēti semper est extra accipere per diuisionem. In discretis per aggregationem, cuius partes accipienti semper extra aliquid relinquitur, quo accepto per aggregationem est addibile: propter quod infinitum in discretis causatur ab infinito in continuis. Albertus magn. de caus. & proces. vniuers. a cau. 1. l. 2. tractat. 3. cap. 220. colum. 4.

Infinitas duplex: alia, quæ oritur ex rei perfectione, quæ est in primo principio, & sequitur formam, & non materiam: alia est indeterminatio, quæ oritur ex imperfectione, & priuatione, & hæc est in materia, cuius natura est, vt non sit determinata, uel determinari possit. Ale. de ales in 2. metaph. char. 45. col. 1.

Infinium in prædicationibus possumus duobus modis imaginari, in deorsum, & sursum. In deorsum non potest esse infinitum, nec in prima prædicatione per accidens, nec in secunda; quia in prima accidens accidit substantiæ, & in substantia est status, quia substantia non est ens inclinatum: in secunda, quia duo accidentia accidunt substantiæ, & ibi est status, ut prius, & sic in descendendo. Alexan. de ales in 4. metaphysicorum te. 14. char. 87. colum. 3.

Infinium esse duobus modis intelligi potest: primo a priuatione quantitatis, & sic indiuisibile dici potest infinitum: alio modo a negatione terminorum quantitatis, & sic substantia separata non est infinita. Ale. de ales 1. l. metaph. c. 321. col. 2.

Infinium quid est.

Infini non est principium, esset enim finis. Aristotel. phy. 3. su. n. 3. c. 1. te. 30. c. 32.

Infinium non est possibile, ut sit separabile a sensibilibus exi-

existens infinitum per se. Aristoteles physicorum 3. cap. 4. tex. 35. charta 64.
Infinitum, si est infinitum per accidens, non est elementum eorum, quæ sunt. Aristoteles physicor. 3. cap. 4. tex. 36. charta 64.
Infinitum nullum est corpus, aut intelligibile, aut sensibile. Arist. phy. 3. capit. 4. tex. 39. c. 65.
Infinitum secundum appetitionem est, cuius semper aliquid est extra accipere, non tamen excedit omnem determinatam magnitudinem, sed ut sit in diuisione. Arist. phy. 3. cap. 5. tex. 59. c. 71.
Infinitum est, cuius semper est aliquid extra; non est (ut aiunt antiqui) cuius nihil est extra. Aristoteles physic. 3. cap. 5. tex. 62. c. 72.
Infinitum non est idem in motu, magnitudine, & tempore; sed dicitur in posteriori, quia est in priori. Arist. phy. tertio. capit. 7. text. 70. c. 74.
Infinitum est causa, ut materia, esse enim ipsius est priuatio. Arist. phy. 3. capit. 7. tex. 71. c. 75.
Infinitum est id, quod, cum finis sit capax, finem non habet. Arist. de Xenoph. Zen. Gorg. c. 925.
Infinitum qui faciunt, tollunt rationem finis, & boni naturam. Arist. 2. metaphys. cap. 1. tex. 8. c. 37.
Infinitum esse ens separatim impossibile est; cum enim non sit, nec magnitudo, nec multitudo, indiuisibile erit, quia omne diuisibile, vel magnitudo, vel multitudo est. Arist. 1. metaph. su. 4. cap. 2. c. 234.
Infinitum non est, nec corpus simplex, nec compositum. Non compositum, quia elementa finita sunt multitudine; quantitate autem omnia elementa infinita esse impossibile est; alterum vero non posset esse finitum, & alterum infinitum, quia finitum ab infinito corrumpetur. Non simplex, quia hoc corpus infinitum, vel est aliud ab elementis, & sic non, quia composita in hoc resoluerentur, quod est falsum, vel vnū ex elementis est infinitum, quod fieri nequit, quia in ipso cetera elementa conuerterentur. Arist. 1. metaph. su. 4. cap. 2. ch. 234.
Infinitum dicitur, quod pertransiri nullo modo potest, aut inconsumabilem habet transitum, aut quod vix, aut quod natum aptum est habere, & non habet transitum, vel terminum, aut in addendo, ut numerus, vel in ablatione, ut continuum, vel in ablatione, & additione, ut tempus. Arist. 1. metaph. su. 4. capit. secundo, char. 234.
Infinito nulla moles maior est. Amm. in Por. c. 8. col. 4.
Infinitum est id, extra quod nihil assumi potest. Mag. in lib. de interp. c. 12.
Infinitum quinque modis diffinitur. Primo, quod cum sit de genere quantitatis percurri natura sua non potest. Secundo, quod caret extremo, quod assequi, & quo peruenire quis possit. Tertio, quod ægre, & cum labore peragitur. Quarto, quod & si natura sua potest percurri, terminumque magnitudinis, nec obtinet, nobis tamen inaccessum, & inuium est. Quinto tam id, quod perpetuam additionem capit, ut numerus, quam id, quod infinitam abractionem patitur, ut continuum. The. in 3. phy. tex. 34. c. 30. col. 1.
Infinitum omne necessario est ignotum. The. in 3. phy. tex. 65. c. 32. columna 3.
Infinitum est non actu, sed potentia; quia in diuisibili in est non in diuiso. Simplic. in 3. physicor. tex. 57. char. 176. columna 1.
Infinitum generaliter est, cuius, si quicquam accipiatur, semper aliquid extra superat atque excedit. Simplic. in octauo phys. tex. 80. c. 479. col. 2.
Infinitum nihil est, quod habeat materiam finitā. Ioan. grammatic. in 3. phy. c. 60. col. 3.
Infinitum nunquam terminari, limitibusque claudi potest. Ioan. grammat. in 3. phy. 69. col. 4.

Infinitum est potestate, non tamen ita, ut ad actum reduci possit. Io. gram. in 3. phy. tex. 57. c. 70. col. 2.
Infinitum non dicitur æquale, nec minus, nec minus. Auerr. in phys. 3. tex. 51. ch. 51. col. 2.
Infinitum dignius est, ut sit causa violentæ quietis, non naturalis. Auer. in phy. 3. tex. 51. c. 51. col. 1.
Infiniti definitio est, esse maximum omnium quantitatum. Auer. 1. de celo. tex. 35. c. 13. col. 2.
Infinitum, quod est in magnitudine, est infinitum in potentia. Auer. in 1. de celo. tex. 65. c. 22. col. 2.
Infinitum dicitur a priuatione finis intus, & extra finientis, cuius vltimum non est accipere. Albertus magnus in prior. ch. 96. col. 2.
Infinitum dicitur a priuatione certificantis ipsum ad hoc, vel illud. Alb. mag. in prior. c. 96. col. 2.
Infinitum esse non est actus, vel perfectio, sed imperfectio: sed diuidi in infinitum, vel fieri in infinitum appositione, aliquid habet de actu; actus enim in se claudit potentiam. Albertus magnus in 3. phys. tract. 2. cap. 10. char. 38. col. 2.
Infinitum, quod est in additione numerorum, proficitur ex infinito, quod est in diuisione continui, quia nihil est causa numeri, nisi diuisio, & si discretio sit ante continuitatem. Albertus magnus in 3. phys. tract. 2. cap. 12. c. 38. colum. 3.
Infinitum in natura est, quod proprium in natura terminum non attingit, & sic non potest esse causa rei alius. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 3. cap. 3. c. 220. col. 4.
Infinitum virtute est id, cuius virtus influendo, & agendo nunquam finitur; & hoc est, quod de sui natura semper eodem modo se habet, & indeficiens est in emittendo bonitates suas; & hoc non potest esse nisi id, quod per sui naturam est intellectus agens; & id est infinitum in agere. Alb. mag. de cau. & proces. vniuers. a cau. l. 1. l. 2. trac. 3. ca. 3. c. 220. col. 4.
Infinita virtus omnis secundum analogiam virtutis infinitæ pendet per id, quod est infinitum primum, quod est virtus omnium virtutum infinitarum, & principium. Alber. mag. de cau. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 3. ca. 3. c. 220. col. 4.
Infinitatis destructio non fit ex alio, nisi quia diuiditur, quod in omni virtute diuisa patet. Alber. magnus de caus. & proces. vniuers. a caus. pri. lib. secundo, trac. 3. cap. 9. char. 222. col. 3.
Infinitum non est primum. Alexā. de ales, in 2. metaph. char. 40. colum. 1.
Infinitum in quanto vocatur illud, quod capit omnem gradum quanti. In forma vero infinitum, quod capit omnem entis perfectionem. Alexander de ales in 2. metaph. ch. 45. colum. 2.
Infinitum est passio motus. Alexan. de ales 1. metaph. char. 320. colum. 1.
Infinito pugnat ratio extremi, quia caret extremo, & sic ei repugnat ratio medij. Alexand. de ales 1. metaphys. tex. 323. colum. 4.

Infinitum an est, in quo est, & quid sequitur si ponatur.

In infinitum in quanto est. Aristoteles physicor. primo ex sum. 1. cap. 3. te. 15. ch. 6.
Infiniti ratio quanto vitur, non substantia, nec quali. Arist. phys. 1. ex su. 1. ca. 3. tex. 15. ch. 7.
Infinitum primum apparet in continuo, diffinentibus enim continuum, uti sæpe accidit infinito. Arist. phys. 3. sum. 1. cap. 3. tex. 1. ch. 53.
Infinitum esse ex quinque fidem habere possumus; ex tempore, hoc enim infinitum. Et ex ea, quæ est in magnitudinibus, diuisione; utitur enim, & Mathematici infi-

infinitum. Amplius ex eo quia sic non deficit generatio, & corruptio, si infinitum sit, unde auferatur id, quod sit. Amplius ex eo quia finitum semper ad aliquid finitur. quare necesse est nullum esse terminum, si semper terminari sit necesse alterum ad alterum. Aristot. phys. 3. cap. 2. te. 31. ch. 62.
Infinitum non contingit esse, ut actu existens, & ut substantia, ac principium. Aristotel. physicorum 3. cap. 4. te. 37. char. 64.
Infinita multa esse idem impossibile est. Aristot. physico. 3. cap. 4. te. 37. c. 64.
Infinitum corpus, nec simplex, nec compositum esse potest. Ari. phy. 3. c. 4. te. 42. ch. 65.
Infinitum corpus, nec vnū ex elementis esse potest, nec id, quod præter elementa est: quia si vnū esset infinitum, cætera corrupta essent. Aristot. physicor. 3. cap. 4. tex. 44. char. 66.
Infinitum non potest esse simplex corpus præter elementa, quia non datur corpus simplex sensibile præter elementa, omne enim ex quo est, etiam in hoc resoluitur. Ari. phys. 3. c. 4. te. 45. ch. 66.
Infinitum actu non est: sed si infinitum non sit simpliciter, multa impossibilia accident: temporis erit quoddam principium, & finis; magnitudines non diuidentur in magnitudines, & numerus non erit infinitus. Et si ponitur potentia esse infinitum, nullum absurdum erit. Aristotel. phys. 3. cap. 5. te. 8. c. 69.
Infinitum est appositione, & est ablatione. Arist. phys. 3. cap. 5. te. 56. char. 70.
Infinitum non oportet accipere, ut hoc aliquid, ut hominem, sed ut dies dicitur, & certamen, quibus esse, non ut substantia quædam factum est sed in generatione semper, aut corruptione finitum; sed semper alterum atque alterum. Aristotel. physicorum 3. cap. 5. text. 58. char. 70.
Infinitum, quod est secundum appositionem, idem quoddammodo est, & quod est infinitum secundum diuisionem: nam in eo, quod finitum est secundum appositionem sit e diuerso. quatenus enim diuisum videtur infinitum, eatenus appositum videtur ad determinatum. Ari. phy. 3. cap. 5. te. 59. c. 71.
Infinitum potius in partis ratione est quam totius. Arist. phys. 3. c. 6. te. 66. ch. 74.
Infinitum primo dicitur de magnitudine, secundo de motu, & per hunc de tempore. Aristot. physicor. 3. c. 7. te. 70. char. 74.
Infinitorum non est primum. Aristot. physicor. 5. cap. 3. te. 13. char. 138.
Infiniti nulla pars est, quæ mensuret. Ari. physicor. 6. su. 4. c. 3. te. 61. ch. 165.
Infinitum ex finitis, & æqualibus, & infinitis esse impossibile est. Arist. phys. 6. su. 4. cap. 3. te. 51. c. 165.
Infinitum pertransire finitum impossibile est. Arist. phys. 6. sum. 4. c. 3. te. 64. c. 166.
Infinitorum nihil est primum. Arist. phys. 8. sum. 2. ca. 3. te. 34. char. 210.
Infinita tempore infinito aliquem pertransire non est absurdum. Ari. phys. 8. su. 3. c. 3. te. 68. c. 230.
Infinita potentia in magnitudine infinita esse non potest. Ari. phys. 8. su. 4. c. 1. te. 78. ch. 238.
Infinitum corpus esse, vel non fere est principium contrarietatum omnibus, qui aliquid de tota natura enūciauerunt, & fuit, & erit utique. Aristot. 1. de celo te. 34. char. 254.
Infinitum moueri impossibile est. Aristot. 1. de celo tex. 37. char. 256.
Infinitum, si moueretur, aut totum, aut pars moueretur in tempore infinito, quod impossibile est. Arist. 1. de celo te. 38. char. 251.
Infiniti ad finitum nulla est ratio. Arist. 1. de celo te. 52. char. 160. idem 1. de celo te. 63. c. 263.

Infinitum non contingit moueri, quia si mouetur, aut secundum naturam mouetur, aut violentia. Et si violentia, ipsi quoque inest, & quod secundum naturam. quare, & locus alius proprius in quem feratur, quod impossibile est. Arist. 1. de celo. tex. 62. char. 262.
Infinitum a finito aliquid pati impossibile est. Arist. 1. de celo tex. 63. char. 263.
Infinitum nullo in tempore mouere potest finitum. Arist. 1. de celo text. 65. char. 263.
Infinitum ab infinito non contingit aliquid pati. Arist. 1. de celo tex. 66. char. 264.
Infinitum corpus mouere corpus infinitum in tempore finito, impossibile est. Aristoteles primo de celo text. 64. char. 264.
Infinitum, & si sit simile circulo, moueri nequit: quia infinitum non habet medium, circuli vero est medium. Arist. 1. de celo. tex. 70. char. 264.
Infinitum nec super recta ferri possibile est, quia oportebit esse alterum totum locum infinitum, in quem ferretur secundum naturam, & alium tantum, in quem præter naturam. Arist. 1. de celo. tex. 70. ch. 264.
Infinitum aut se ipsum mouet, & sic esset animatum, quod impossibile est: aut ab alio mouetur, & sic duo erunt infinita, & mouens, & quod mouetur. Arist. 1. de celo. tex. 72. chart. 265.
Infinitum nullum actu est, potentia esse potest ad diuisionem. Aristoteles pri. de gen. & cor. sum. 2. ca. 3. tex. 16. chart. 390.
Infinitas quod habet diuisiones, non oportet esse paruum, aut paucum: nam omne continuum paruum dicimus, & in quo conuenit paucum etiam, nec ob id carere affirmamus infinitis diuisionibus. Arist. de lin. infec. chart. 935.
Infiniti processus in genere nullo causarum datur. Arist. 2. metaphys. cap. 2. tex. 5. char. 35.
Infinitas non est, ubi est reflexio generatorum, quia generatio vnus est corruptio alterius. Arist. 2. metaphys. cap. 2. tex. 7. chart. 36.
Infinitum qui ponit in causa finita, tollit actionem, quia nemo conabitur aliquid facere cum ad terminum peruenire non possit. Aristoteles 2. metaphysicorum ca. 2. text. 8. chart. 37.
Infinitum non est in causa finali, quia vel daf causa finalis, & sic non est infinitum, vel si daf, infinitum non est causa finalis. Arist. 2. metaphys. cap. 2. text. 8. ch. 37.
Infinitum ponentes in causa finali intellectum operationum tollunt, quia quod intellectum habet, semper alicuius causa agit, hoc enim est terminus. Aristot. 2. metaphys. cap. 2. tex. 9. chart. 37.
Infinitum si poneretur in formali causa, nulla esset scientia, quia non potest perueniri ad indiuidua, & quia infinitum cognosci nequit. Aristoteles 2. metaphys. cap. 2. text. 11. chart. 37.
Infinitum actu dari impossibile est, quia si daretur, multa actu infinita essent, quod impossibile est. Arist. 1. metaphys. sum. 4. cap. 2. char. 235.
Infinitum quantum esse necesse est, & si sic, non debet poni principium, nec elementum, sed potius subiectum. Arist. 1. metaphys. su. 4. cap. 2. ch. 235.
Infinitum actu in sensibilibus non est dare, quia corpora superficiebus terminata sunt, ideo nec infinitum corpus sensibile, nec Mathematicum dare possumus. Arist. 1. metaphys. su. 4. cap. 2. char. 235.
Infinitum corpus non est dare, si constat ex partibus dissimilibus, quia & loca dissimilia erunt, & corpus non vnū erit nisi tactu. Et hæc, vel finita erunt, vel infinita specie. Si finita, non erit corpus infinitum, quia ex finitis numero non potest fieri infinitum. Si infinita, non, quia plura infinita simul erunt, vel alia erunt finita, alia infinita, nec sic, quia infinitum illud corrumpet finitum. Arist. 1. metaphys. ex su. 4. cap. 2. c. 236.
Infinitum

Infinitem corpus dare naturaliter impossibile est, si est dare graue, & leue, sursum, & deorsum. Arist. 11. metaph. ex sum. 4. cap. 2. c. 236.

Infinitem actu esse nequit, quia omne sensibile corpus est in loco; loci autem differentia ter sex, & quod in loco est, alicubi est. Hoc autem terminatum est ubique. Arist. 11. metaph. ex su. 4. cap. 2. c. 237.

Infinitem potentia secundam prius, & posterius inuenitur primo, in magnitudine, & per ipsam in motu est, & per motum in tempore. Arist. 11. metaph. ex su. 4. cap. 2. charta 237.

Infinita acta non sunt; sed eo, quod corrumpuntur hæc, & fiunt alia. Alex. & sunt in 2. post. c. 90. col. 1.

Infinitem non potest, nec quietere, nec moueri ad vnum locum; moueri nequit, quia singuli eque proprie accōmodateque sunt: nec quietere, quia nullus est maxime peculiaris, & proprius. The. in 3. phys. text. 48. charta 31. colum. 1.

Infinita actu discreta non sunt. Simplicius tertio phys. char. 140. colum. 1.

Infinitem inest discreto ex continuo, & non continuo ex discreto. Simp. in 3. phys. c. 140. col. 1.

Infinitem si principium habet, quomodo cūque accipitur principium, finem quoque habebit. Simp. in tertio phys. tex. 30. c. 164. col. 2.

Infinitas velut in motu, tempore, & numero ea mensurante, non manet, sed semper fit. Simp. in 3. phys. tex. 68. c. 181. colum. 2.

Infinita secundum quantitatem in tempore finito percurrere nequeunt, sed his, quæ secundum diuisionem infinita sunt, uti possumus. Simp. in 4. phys. c. 290. col. 2.

Infinitem actu esse non potest in rerum natura, sed solum potentate, & partium successione. Ioā. gramm. in 1. phys. ch. 2. col. 2.

Infinitem quantitati inest per se, quia in infiniti diffinitione sumitur quantitas. Ioan. gramm. in 1. phys. tex. 13. ch. 7. colum. 2.

Infinitem primo continuæ quantitati inest, & per illam quantitati discretæ. Io. grā. in 3. phys. c. 52. colum. 3.

Infinitem primo est in magnitudine, & per magnitudinem motui, & per motum tempori. Ioannes gramm. in tertio phys. c. 72. col. 4.

Infinita multiplicari per infinita est contra rationem. Auer. in phys. prim. tex. 38. c. 38. col. 1.

Infinita duo esse non possunt, quia aletas exigit finitatem, quia exigit discretionem, & discreta, ut discreta, finita sunt. Auer. in phy. 3. tex. 30. c. 46. columna 3.

Infinitem in duo æqualia non est possibile diuidere, quia pars esset æqualis toto. Auerroes in phy. tertio tex. 51. char. 51. col. 3.

Infinitem accidit materiæ, ut materia est. Auerroes in phy. 3. tex. 65. c. 45. col. 3.

Infinitem impossibile est cōponi ex finitis æqualibus, aut inæqualibus. Auer. phys. 6. tex. 61. c. 131. col. 3.

Infinitem impossibile est mensurari a sua parte. Auer. phy. 6. tex. 61. c. 131. col. 3.

Infinitem omnino immobile est. Auerroes phy. 6. tex. 62. c. 132. columna 1.

Infinitem nunquam definit, nec pertransitur. Auerroes 8. phy. tex. 68. c. 186. col. 4.

Infinitas medietates pertransire in potentia in tempore finito in actu est necessarium. Auerroes 8. phys. tex. 68. c. 187. col. 1.

Infinitas intentionis in substantijs separatis, ita ut non sit proportio inter potetiam motoris, & moti, impossibile est in ipsis, ut sunt formæ. Auerroes 2. de celo. tex. 39. c. 58. columna 1.

Infinitem quod est in numero, proficiscitur ab infinito, quod est in continuo. Alb. mag. in tertio phy. trac. 1. cap. 1. c. 20. col. 1.

Infinitem non potest pertransire infinitum; quia si pertran-

sit, transit finem primi infiniti. si habet finem non est infinitum, sed finitum. Alber. mag. in 3. phys. tract. 2. cap. 5. c. 36. colum. 3.

Infinita, & si solum in potentia sunt, primum actu scit infinita, non actu, qui infinita faciat in effectu, sed actu intelligentis, qui sui nihil habet in potentia, sed omnino quod in ipso est, est actus purus, & simplex. Alber. mag. de caus. & proces. vniuersa cau. pri. l. trac. 1. ca. 3. char. 191. colum. 3.

Infinitem nullum mensuratur a finito. D. Th. in 6. phys. tex. 60. l. 9. c. 90. col. 3.

Infinita duo esse secundum vtranque extremitatem impossibile est. Diuus Thomas in tertio de celo. l. 10. tex. 52. ch. 65. colum. 3.

Infiniti omnes partes sunt mediæ. Diuus Thom. 2. metaph. l. 2. tex. 7. c. 107.

Infinitem diuidi nequit secundum aliquam proportionem. D. Tho. 11. metaph. l. 10. c. 808.

Infinita eidem accidunt ad minus secundum relationes ad infinita antecedentia, & consequentia. D. Tho. 4. metaph. l. 7. tex. 12. c. 214.

Infinitem si datur, dantur omnia media, quia auferitur primum. Alex. de ales in 2. metaph. c. 40. col. 3.

Infinitem, & finitum, secundum Naturales, sunt passionnes corporis quanti. Alexander de ales 11. metaph. char. 321. colum. 1.

Infinitem an cadat sub scientia, & in quo libro perfellius de eo tractetur.

Infinitem, ut infinitum non cadit sub scientia. Arist. poster. lib. 1. cap. 20. tex. 39. ch. 342.

Infinitem, ut infinitum secundum multitudinem, aut magnitudinem, aut formam ignotum est; ergo si esset principium, impossibile esset, ea, quæ ex ipso essent, cognoscere. Aristot. phys. prim. ex sum. 5. ex parte 2. cap. 1. tex. 34. char. 12.

Infinitem, ut infinitum, ignotum est; formam enim non habet materia. Arist. phys. 3. ca. 6. tex. 65. ch. 73.

Infiniti disputatio perfectior est in libro de celo. Auerr. in phys. 3. tex. 49. ch. 50. col. 4.

Infinitem quod est, non est determinatum. Auerr. in 6. metaph. sum. 2. tex. com. 4. ch. 70.

Infinitem non largitur scientiam. Auerr. in 7. metaph. tex. co. 43. char. 92.

Infinitorum nulla est cognitio: animo enim comprehendere nequeunt. Boet. in præd. c. 113.

Infiniti tractatio in tertio physicorum differt a tractatione infiniti in libro de celo; quia in physicis agitur de infinito, quod non inest corpori naturali in communi; hic autem, quod non inest corpori mobili secundum locum. Albertus magnus in 1. de celo. tra. 2. cap. 3. ch. 10. colum. 1.

Infinitem formale penitus est ignotum; infinitum autem quantitatum, non. Diuus Thom. in 2. metaph. l. 4. tex. 12. char. 123.

Infinitem, ut pertinet ad propositiones.

Infinito prædicato nihil est contrarium, ut species non sit, sed priuatio. Ammo. in lib. de interp. c. 150.

Infinita sunt res: & voces, quæ illas significant, infinita sunt. Boet. in præd. c. 113.

Infinitem nomen esse, non homo, Aristoteles primus inuenit. Boet. in lib. de interp. c. 222.

Infinita propositiones ex se verum a falso non diuidunt. Boet. in lib. de interp. ch. 345.

Infinita propositiones in nulla alia re a finitis differunt, nisi quia indefinita sine determinatione, definita cū determinatione profertur. Boetius in libro de interpret. char. 466.

Infinitem in discursu syllogistico comprehenditur sub particulari, sed in problematibus diuersam habet determinationem, nam differt a particulari: quia particulare est determinatum secundum esse, & rationem, & signum; infinitum autem determinatum est in parte secundum rem, non tamen secundum rationem, quæ signo demonstratur. Albertus magnus in top. char. 242. columna 4.

Infinitem, ut in numero conuenit, & ut sumitur pro uiribus.

Infinitem non potest esse numerus, nec separatus, quia omnis numerus numerabilis est, vel habens numerum. Arist. 11. metaph. su. 4. cap. 2. char. 235.

Infinitem secundum additionem non est pertransire in tempore finito. Aristoteles secundo metaph. cap. 2. tex. 13. charta 38.

Infinita vis fortior est finita. Themist. in tertio phys. tex. 42. ch. 30. col. 3.

Infinitem in vigore, cuius causa est corpus, ut corpus, impossibile est esse in corporibus, siue celestibus, siue alijs. Auer. de sub. orb. cap. 3. c. 5. col. 4.

Infinitem in motu alia causa non est, nisi motorem eodem modo se habere ipsi mobili in mouendo, & mobile semper eodem modo se habere in moueri. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersa cau. prim. l. 2. tra. 3. cap. 2. c. 220. colum. 3.

Infinitem, quod est in additione numeri, proficiscitur ex diuisione continui. Diuus Thom. in 3. phys. l. 1. tex. 2. char. 41. colum. 3.

Infinitem in tempore.

Infinitem, quod est in magnitudinibus, differt ab infinito, quod est in tempore. Aristoteles phys. 3. cap. quinto, tex. 58. char. 71.

Infinita quantitate tangere non contingit in tempore finito: secundum diuisionem vero infinita tangere contingit. Arist. phys. 6. su. 1. ca. 3. tex. 19. c. 251.

Infinitem in tempore finito non transit infinitum. Arist. phys. 6. sum. 4. ca. 3. tex. 65. c. 167.

Infinitem in tempore necessario est in corporibus celestibus ex diuersitate motoris, & moti in eis a corporibus generabilibus, & corruptibilibus: quia eorum virtutes motiuæ sunt materiales, & corporales, quæ mouentur ab eis, ut composita ex materia, & forma. Auer. de sub. orb. cap. 3. ch. 5. col. 4.

Infiniti Platoniorum opinio.

Infinitem principium esse per se, & substantiam posuerunt Pythagorici, & Plato; at Pythagorici in sensibilibus (neque enim abstractum faciunt numerum, esseque quod extra celum est, infinitum) Plato autem extra celum nullum esse corpus, neque ideas eo quod nusquam sunt ipsæ, tamen infinitum, & in sensibilibus, & in illis esse posuit. Aristot. phys. 3. sum. 3. cap. 1. tex. 25. char. 60.

Infinitem secundum Platonios erat principium, ita ut in nullo natura infiniti recepta erat. Alexand. de ales 11. metaph. c. 321. col. 1.

Infirmum corpus alimentum expeditius capere potest forbitionibus; sunt enim mitiores, leniores, & colligibiliores. Arist. probl. sec. l. num. 32. c. 348.

Infirmus cum sanatur per se, cor in eo alterat membrum ægrotans ad sanitatem. Auerroes quarto de celo, tex. 23. char. 116. col. 3.

Infirmitates longæ humores incinerant, & corpus ad terrestreitatem inducunt. Albertus magnus de ani. l. 3. trac. 2. cap. 4. c. 42. col. 3.

Inflammabilia sunt, quæ flammam præbere possunt, quæ non possunt, non sunt inflammabilia. Arist. meteor. 4. su. 3. ca. 2. tex. 47. c. 583.

Inflammabilia sunt quæcunque non humida existantia exhalabilia sunt; pix autem, oleum, & cera magis cum alijs, quam per se, maxime autem quæ fumum emittunt. Aristoteles meteor. quarto. sum. 3. cap. 2. tex. 47. char. 583.

Inflammabilia sunt exhalabilia, quæcunque non liquabilia sunt, quia sunt magis terre. Arist. meteor. 4. su. 3. cap. 2. tex. 47. char. 583.

Inflammationes easdem, alij frigefaciendo sanant; alij calefaciēdo concoquunt, quia illis per refrigerationē, his per externum calorem, calor sui copiam colligere placet. Arist. probl. sec. l. nu. 45. c. 346.

Inflammationes cur farina hordeacea extinguere potest, cum frigidum omne cogendi, ac densandi, non digerendi vim obtinet? Dicendum non vi refrigerandi, sed tergendī, ac discutiendi id posse, ut & non nulla alia secundaria virtute efficiunt, ut apium, & si calidum est, febrem minuit, non ut calidum, sed ut discutere, & detergere materias potest. Alex. aphro. problem. 1. nu. 53. char. 682.

Inflatus est ille, qui cum sit indignus, dignum se magnis putat, non tamen omnis est inflatus, qui maioribus, quam sit, dignum se censet. Aristoteles quarto ethic. nicom. cap. 3. ch. 90.

Inflati stolidi sunt, seque ipsos ignorant, & prosperas fortunas prædicant, vestituque ornantur, quasi ab ipso honorem sint consecuturi. Aristot. 4. ethic. nicom. cap. 3. char. 96.

Influere est fluxum talem alicui innectere receptibili, quod quatuor coniungit modis. Primo, secundum rationem formæ fluentis, quam habet in primo fluxus principio, ut primum principium, quod est intellectus vniuersaliter agens, influit in intelligentiam, siue ad intelligentiæ constitutionem, siue ad ipsius iam constitutæ maiorem illuminationem. Secundo modo, secundum vmbra luminis fluentis ex hoc, quod scilicet distat ex limpitate, & sinceritate primi fontis; ut fluit ad animæ constitutionem, quæ propter dependentiam ad corpus necesse est, quod primæ limpeditatis, & sinceritatis patitur adumbrationem. Tertio modo, propter primi luminis causam, quod cadit a ratione luminis intelligentiæ, & corporale efficitur, & sic fluit in materiam susceptibilem corporeitatis. Quarto modo, cum fluit in permistum tenebris, ut cum fluit in materiam contrarietati, & varietati subiectam, quæ contraria sunt limpitati, & sinceritati, & sinceritati primi luminis. Alb. mag. de caus. proces. vniuersa cau. pri. cau. li. 1. trac. 4. cap. 1. ch. 295. columna prima.

Influxus cuiusque influat, secundum ipsum influxum simplicius, & nobilior est, & verius in fluente, quam in seipso. Simplicius, quia in ipso fluente simpliciter hêt fluxum. Nobilior, quia alij venere in permistum. Verius, quia quanto impermixtius est, tanto accedit ad veram nominis rationem. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersa cau. pri. lib. 1. trac. 4. cap. 2. c. 195. col. 1.

Influxus ideo sic vocatur, quia omne, quod influit, se totum influit, & se totum secundum formam, & virtutem. Alb. mag. de caus. & proces. vniuersa a pri. cau. l. 2. trac. 1. cap. 3. c. 200. col. 2.

In fortibus quis deliquit? Aristoteles 2. metapy. sum. pri. cap. 1. tex. 1. c. 34.

Informatiuam virtutem appellauit Galenus creatorem, & fuit ei dubium an sit Deus. Auer. ex destruc. destruc. disp. c. 26. colum. 2.

Infortunatum esse est, cum parum abest, quod quis in magnū malum incurrerit. Aristoteles phys. ex su. 3. cap. 2. tex. 56. c. 43.

Infortunatus egit, cum in se causæ principium non habuerit, sed extrinsecus est causæ principium. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 8. char. 128.

Infortunatus est, qui iniusti quidem aliquid commiserit, sed non consulto, & in quem, & cui, & cuius causa non valebat. Arist. mag. mor. 1. cap. 31. ch. 310.

Infortunia sunt, quæ præter rationem, & sine malitia fiunt. Arist. rhetor. 1. c. 58.

Infrigidatio fit, vel propter calidi percussione interius propter frigus, vel propter extinctionem calidi naturalis: quæ fit, vel propter longitudinem temporis, ut in senibus, vel propter superabundantiã extranei calidi, ut in æstivatis a Sole, vel igne, vel attenuatis ex labore intemperato. Petrus de Aluer. de iuuen. & sen. vit. & mor. & respir. l. 5. c. 65. col. 2.

Ingenerabile multis dicitur modis: vno quidem modo, si sit aliquid, quod non erat prius sine generatione, & mutatione: vno vero si quid, quod potest fieri, aut factum esse, non est: vno autem si quid impossibile est factum esse, vel quantumque sit, quandoque non. Arist. 1. de cæl. tex. 111. c. 280.

Ingenerabile, & incorruptibile, quod est, atque ens, semper eternum esse necesse est. Aristoteles primo de cælo, tex. 123. char. 285.

Ingenerabile proprie dicitur, quod est nunc, & prius non erat verum dicere non esse. Aristot. 1. de cælo, tex. 123. char. 285.

Ingenerabile omne si est incorruptibile, & incorruptibile est ingenerabile, necesse est, & sempiternam vtrunque sequi, & si quid ingenerabile sempiternum, & si quid incorruptibile sempiternum. Aristot. 1. de cælo, text. 123. char. 285.

Ingenerabile cadere aliquo tempore sub corruptione impossibile est. Arist. 1. de cæl. tex. 138. ch. 289.

Ingenerabile aliquid semper esse, & semper corruptibile, si est, tunc contraria erunt actu necessario. Arist. 1. de cælo, tex. 138. ch. 289.

Ingenerabilibus rebus cum inuenitur posterius, inuenitur prius; & si inuenitur prius, non est necesse, ut inueniatur posterius. Aristoteles secundo de cælo, tex. 21. char. 51. colum. 3.

Ingeniosi signa. Caro humidior, & mollior, non boni habitus, nec valde pinguis: quæ circa humeros, & collum macriora, & quæ circa faciem; & colligata quæ sunt circa humeros, & inferiora laxata. bene soluta, quæ sunt circa costas; & secundum dorsum non carnosus: corpus album mixto robore, & purum, cuius cutis tenuis; pili non valde duri, nec valde nigri; oculus charopus, humidus. Arist. phys. 2. ca. 6. c. 340.

Ingenij boni qui sunt, promptiores ad verum iudicandum sunt. Alexander aphrod. in octavo topicor. capit. 4. char. 101. colum. 1.

Ingenij mobilis est opponentibus personis simpliciter credere. Ioannes grammaticus in primo polter. capit. pri. char. 2. colum. 2.

Ingenij boni est posse ex ingenio eligere verum in quolibet, & fugere falsum. Albertus magnus in topic. char. 275. colum. 1.

Ingenitum est, quod contrariorum non est capax. Simplicium in primo physic. tex. 47. c. 463. col. 2.

Ingenius dicitur, qui habet inclinationem secundum virtutem profectam a parentibus, & illi ab alijs secundum quandam antiquitatem. D. Thom. 3. politicor. lec. 11. char. 43. col. 4.

Inguen per offensionem digiti pedis intumescit, quia natura subuenire cuilibet parti dolenti solet; & cum materia, quæ esculenta cognata, & benignior est, sanguine pro vehiculo vtatur, cum in digitos pedis descendit, venas inguinis amplissimas implet; & perinde adenes, quæ corpuscula rotunda sunt posita inter sanguinis conceptacula, & sic per immodicam sangui-

nis rarefactionem, inflammatio, & tumor excitatur. Alex. aphrod. proble. 1. nu. 107. c. 705.

Inguen cur intumescit, si pes offensus? quia vis animalis per neruos vsque ad infimas partes se porrigit, & ita cum pes oblesus sit, crus totum perreptat, sed nil agit, quoniam locum non inuenitur aptum. Post vero vbi in inguen decubuit nacta iam sedem aptiorem subsistit, aggressaque ad eum, vitiat eius habitum, & excitat naturæ contrarium in tumorem. Alexander aphrod. problemat. secundo, nu. 22. ch. 729.

Inguina sunt membrum illud, quod ab umbilico ad vtrumque latus distenditur. Albertus magnus de animalib. lib. primo, tract. secundo, capit. 24. charta 20. colum. quarta.

Inhorrescere magis solemus, cum alius modo quodam nos tangit, quam cum nos ipsi tangimus, quia tangendi sedes rem plenius externam, quam suam sentit. Quod enim natium, & insitum est, id sensum effugit, & quod clanculum fit, terribilius occurrit: motus autem refrigeratio quædam est, & vnum quodque ab alio affici magis aptum natura est. Arist. problem. sec. 35. nu. 1. c. 652.

Inhorrescere cur eisdem in rebus omnes non solent? quoniam vt eisdem non omnes delectamur, & eisdem non angimur omnes, ita nec eisdem horrescimus, quia quædam refrigeratio æqua omnibus ratione inuehitur, sed alij tamen, cum vestis rumpitur, inhorrescunt: alij, cum terra, vel acuitur, vel trahitur: alij, cum pumex secatur: alij, cum lapillus mola frangitur. Aristoteles problematum, sectio. 35. nu. tertio, charta 653.

Inhorrescimus cur sepe cibo ingesto? quia cibus frigidiusculus admittit vincit principio magis naturalem colorem, quam vincitur. Aristoteles problem. sect. 35. num. 9. char. 654.

Inhorrescere cur consueuimus vbi emiximus, aut oscitati sumus? quoniam aliquid spiritus calidi excurrit, cuius detractione corpus refrigerari congruum est. Alex. aphro. probl. 2. nu. 113. c. 772.

Inimicis ne via quidem communis esse debet. Arist. polit. 4. cap. 11. c. 624.

Inimicitiam concitat ira, incommodatio, calumnia. Arist. rhetor. 2. charta 79.

Iniquum, & plus non idem, sed alterum, vt pars ad totum; plus enim omne iniquum, at iniquum omne non est plus, & iniuria, & iniustitia non eadem, sed diuersa ab his; atque hæc vt partes, illa, vt tota. Totius iniustitiæ est pars hæc iniustitia, & iniustitia iniustitiæ similiter. Aristoteles quinto ethicor. nicomac. cap. secundo, char. 113.

Initium latius patet, quam elementum, quia omne initium est elementum, non autem omne elementum est initium. Alex. aphro. in 11. metaph. vel secundum lat. 12. co. 12. c. 288. col. 2.

Initium in omnibus rebus a simplicioribus sumendum est. Ammon. in Por. c. 4. col. 5.

Iniuria maior cur pecuniæ exultimatur, quam honoris cum maior offensa sit, quæ in maius bonum accepta sit, & honor sit maius bonum? quia multitudinẽ pecuniæ honori anteponunt, omnibusque communes maxime habentur, honor vero paucis, raroque vsu contingit. Arist. probl. sec. 29. nu. 1. c. 607.

Iniuriam accipere melius est, quã inferre, & hoc iustior eligeret. Arist. rhetor. 1. c. 32.

Iniuria afficere totum spontaneum est. Arist. 5. ethicor. nicom. cap. 8. ch. 130.

Iniuria afficere est sponte lædere, & esse scientem, quẽ, & quod, & quomodo præter voluntatem eius, qui læditur. Arist. 5. ethic. nicom. ca. 8. c. 130.

Iniuria sponte nemo afficitur. Aristot. quinto ethicor. nicom. cap. 8. ch. 130.

Iniuriam

Iniuriam sibi ipsi nemo facere potest. Arist. 5. ethicor. ad Nicom. c. 11. c. 136.

Iniuria affici, & afficere malum est; nam alterum est minus, alterum amplius habere, quam medicare sit, prius tamen est iniuria afficere. Aristot. 5. ethicor. ad Nicom. cap. vndecimo char. 137.

Iniuria affici per se minus est malum. Aristoteles quinto ethicorum ad Nicomachum capite vndecimo charta 137.

Iniuria nemo vult affici. Aristot. magn. moral. prim. cap. 31. char. 312.

Iniuriam facere est nocere sua sponte contra legem. Arist. rhetorico. prim. ch. 43.

Iniuriam faciunt, qui rem agi posse existimant, & a se posse, & si egerint, fore, vt lateant, aut si non latuerint, vt pœnas non dent: aut si dent, multam minorem compendio ipsi subeant, aut ipsi, quos charos habent. Arist. rhetorico. 1. char. 51.

Iniuriam impune facere posse existimant, qui in dicendo, & qui in agendo valent, & qui sunt in multis iudicijs exercitati, & si multos amicos habent, & si diuites sint, si ad sint amici, vel ministri, aut socii: quia per hos possunt agere, & latere, & pœnas non dare, & si amici sint his, qui iniuriam acceperunt, aut iudicibus Arist. rhetor. 1. ch. 52.

Iniuriam cum fecerit aliquis, latere potest, si imbecillus de verberibus, pauper, & turpis de adulterio, & quæ nimis in aperto sunt, ac in oculis, & quæ tota, & talia sunt, quæ nemo prorsus opinetur. Et quibus nemo est inimicus, aut multi, & quibus occultatio, aut modus aut locus, aut alienatio prompta est. Et quibus si non latuerint, aut iudici depulsiio adest, aut in longinquum tempus dilatio, aut iudici corruptio. Et quibus si multentur, solutionis depulsiio adest, aut in longinquum tempus dilatio, aut propter inopiã nihil habeat, quod amittat. Et quibus compendia suppetunt aperta, aut magna, aut propinqua, damna vero, aut parua, aut obscura, aut remota. Arist. rhetor. prim. ch. 52.

Iniuriam faciunt, quibus non est proposita pœna equalis vtilitati, & quibus iniuriæ lucra sunt, damna vero probra solummodo, & quibus iniuriæ in laudem aliquam, multatẽ vero in pecunias, vel exilium. Aristotel. rhetor. 1. char. 53.

Iniuriam faciunt, qui sæpe aut latuerunt, aut pœnas non dederunt. Et quibus protinus ad sit voluptas, molestia vero posterius. Et quibus contingit, vt videantur fortuna, aut necessitate, aut natura, aut consuetudine, egressi. Et omnino per errorem. Et quibus æquitatis obtinendæ facultas ad sit. Et qui indigentes. Et qui bonæ admodum existimationis sunt; & qui admodum male. Arist. rhet. 1. ch. 53.

Iniuriam faciunt homines eis, & eas res possidentibus, quarum ipsi sunt indigentes, aut ad necessarios vsus, aut ad exuperantiam, aut ad voluptatis fructum. Et eis, qui sunt procul, & iis, qui sunt prope: horum enim natura est comprehensio; illorum autem sera vltio. Et eis, qui non cauent, & creduli sunt. Aristoteles rhet. 1. char. 53.

Iniuriam faciunt homines ignauitæ deditis, & verecundis, & iis, qui a multis iniuriam acceperunt, nec ius prosecuti sunt. Arist. rhet. 1. ch. 54.

Iniuriam faciunt homines iniuriis iis, quibus nunquã, & iis, quibus sæpe. Et eis, quibus calumnia oblata est. Et iis, quibus afferri facile potest. Et eis, aduersus quos prætextum habent, vt prauos, & amicos. Et de amicis, & inimicis; his enim facile est, iis iucundum. Et iis, qui ab amicis inopes sunt. Et qui in dicendo, vel agendo nimium valent, & quibus non expedit, aut iudicio, aut solutione expectanda tempus consumere. Et iis, qui multas iniurias fecerunt, aut tales, quales patiuntur. Et illis, qui aut male meriti sunt, aut

nolunt, aut noluerunt, aut meritori sunt. Aristoteles rhet. 1. char. 54.

Iniuriam faciunt homines iis, quibus gratificabuntur, aut amicis, aut eis, quos admirantur, aut quos perditè amant, aut dominis, aut omnino quibus ipsi viuunt, & a quibus obtinere, quod æquum est, possunt. Et quibus crimen obtulerunt, & a quibus seueritè sunt; & his quos læsuri alij sunt; & quos, si iniuria affecerint, multas res iustas facere possunt; & eas, quas omnes, vel plerique facere solent. Et quæ ad occultandũ facilia sunt, vt sunt ea, quæ, aut facile consumuntur, aut commutantur, aut figuris, aut coloribus, aut temperamentis, aut quæ multis in locis abdere promptum est, vt quæ facile portantur, & in angustiis locis adduntur, & quæ narrare pudet eos, qui iniuriam passi sunt & in quibus videtur litigiosus ille, qui in iudicio profectur, & quibus proposita venia est. Aristoteles prim. rhet. char. 55.

Iniurias duobus modis, ac iustas actiones fieri contingit, aut ad vnum certum, aut ad rempublicam. Arist. rhet. 1. char. 56.

Iniuria affici, est ab iis, qui sua sponte agunt, iniusta pati. Arist. rhet. 1. char. 56.

Iniuriæ sunt, quæ non præter rationem, & malitiã fiunt. Arist. rhetor. 1. ch. 58.

Iniuriæ maiores sunt, quæ a maiore iniustitia prodeunt; itaque minime, etiam sunt maxime. Et cuius non est par pœna, sed omnis inferior. Et cuius non est medicina, & de qua non potest pœnas repetere is, qui est passus. Et si quis iniuria affectus seipsum grauiter multauit, & quam solus fecit, aut primus, aut cum paucis. Arist. rhet. 1. ch. 59.

Iniuriæ maiores sunt, si sæpe in idem deliquit, & propter quas quæsitæ sunt, quæ prohibeant, & quæ puniant, & magis ferina maior, & quæ de industria magis, & quam qui audiunt, metuunt potius, quam misereantur, & si ea, quo beneficium accepit, & quod est contra non scripta iusta. Arist. rhet. 1. c. 60.

Iniuriæ quo magis erga amicos fiunt, eo magis incrementum accipiunt. Arist. ethic. ad Nic. c. 9. ch. 203.

Iniuria nihil aliud est, quam transgressio iuris. Alex. aphrod. in 2. de ani. c. 42. ch. 52. col. 3.

Iniusti, & mali homines ob id efficiuntur, quia vnusquisque prauus quid agendum, & a quibus abstinendum sit, ignorat. Aristoteles 3. ethicorum ad Nicomachum cap. prim. char. 51.

Iniustum nolle esse, qui iniusta agit, stupidi hominis est. Arist. 3. ethic. ad Nicom. c. 5. c. 62.

Iniustus, vel malus nullus est, quia inuoluntarium facit. D. Thom. 3. ethic. le. 3. c. 37. col. 1.

Innouatio est motus, & motus necessario, & est in moto, vel ponatur in tempore, vel in instanti. Auerro. ex dest. destr. disp. 1. ch. 13. col. 2.

Innouationes fiunt natura, voluntate, & casu; voluntate res artificiales, natura naturales. Auerro. ex destr. destr. disp. 12. char. 48. col. 4.

Innouationes non reperiuntur, nisi in corpore, ideo negantur a prima causa. Auerro. ex destr. destr. disp. 13. char. 50. colum. 4.

Inopinabilia definita sunt, quæ repugnant alicuius viri existimati opinioni. Alexand. aphrod. in 8. top. cap. 3. char. 95. colum. 1.

Inordinatio nil aliud est, quam quod præter naturam. Arist. 3. de cælo te. 23. ch. 339.

In proposito dicitur dignius de respectu contenti ad continens, & recepti ad recipiens, & habere dignius dicitur de respectu continens ad contentum, & possidentis ad possessum. Auerr. in quinto metaphysicor. c. commen. 28. ch. 64.

In numero esse, est esse quendam numerum rei, & mensurari esse ipsius numero, in quo est; sic etiam in tempore

tempore esse. Aristoteles physicorum 4. capit. 6. text. 118. chart. 115.

In potentia esse duobus modis potest esse, vel in potentia obiectiua, vel in potentia subiectiua. Alexander de ales in 7. meta. c. 188. q. 7. col. 3.

In potentia duobus modis sumi potest, priuatione, & sic nihil posituum ponit, & contrarie, & sic significat aliquod positiuum, scilicet principiu facile patiendi. Thomas de Vio. in prædicament. charta 69. columna prima.

Infantiam cur tam vinum, quam aqua faciat, si inopportune febrientibus datur, cum aqua frigida, vinum calidum sit? quia vinum efferens se ad partem superiorem, vna cum febre deurit; aqua vero, quoniam obtrudit foramina, & iter claudit, quo putris materia exhalare possit, putredinem, & febres auget, & sic mens de suo statu mouetur, & sepe febri pro alimento est, vt fabriferrarij carbones aqua conspergunt, vt magis ardeant. Alexander aphrod. problematum prim. nume. 96. charta 701.

Infani ex ardua febre, cur dum infantiunt, robustissimi sunt, soluti infania admodum debilitantur? quoniam siccitas per cerebrum, & nervos agitur, immodica enim robur neruis ex siccitate acquiritur; sedata autem infania, cum nerui molliores, & laxiores redduntur, lassitudinem sentiunt. Alexander aphrod. problemat. 2. nume. 82. char. 763.

Infania complures præpediti suas deuorant carnes, nec quicquam sentiunt. Michael. ephes. de somn. & vigil. chart. 12. colum. 1.

Infantia nihil aliud est, quam inopia iudicii. Aristot. mor. eudem. 1. cap. 3. ch. 374.

Insecta appellantur omnia ea, quorum corpus incisuris præcingitur, aut parte tantum supina, aut etiam pronata. Aristoteles de historia animalium 1. c. 1. c. 6.

Insecta sunt, quæ incisuras partes sui, vel supina, vel pronata, vel etiam utraque habent, nec offeum quicquam discretum, aut carneum, sed quiddam inter hæc ipsa medium continent: quippe quæ corpore pariter intus, & foris duro constant. Sunt alia impennata, vt iuli, centipedæ; alia pennata, vt apes, & vespæ, scarabei; alia utroque modo, vt formicæ: aliæ enim pēnatæ sunt, alia in pennas. Ari. de hist. anim. 4. c. 107.

Insecta pluribus speciebus continentur, quarum nonnullis quamuis cognatis nomen nullum inditum est, vt api, crabroni, vespæ, cæterisque generis eiusdem; alijs pennæ vagina inclusa continentur, vt galleruæ, fulloni, pilulario, & cæteris huius generis: omnes tres partes habere constat, caput, alueum, & quod inter hæc situm est: quale in cæteris pectus, dorsumque habetur. Ari. de hist. ani. 4. c. 7. c. 127.

Insecta diuulsa etiã viuere possunt omnia, exceptis his, quæ vel admodum frigeant, vel præ sua exiguitate, quamprimum refrigerantur, Vespis enim pectus cū capite, vel aluus viuunt, at sine eo caput auulsum non amplius viuere potest. Ea diutius diuulsa viuunt, quibus corpus longum, pedesque multi sunt, & pars, quæ abscessa est, in vtrumque se mouet extremum. Aristot. de hist. anim. 4. c. 7. char. 127.

Insecta oculos manifeste habent, cætera sensoria non patient, præterquam lingua in nonnullis, quæ omnibus testa intectis data est, qua & gustant, & cibum attrahunt. hæc alijs mollis, & infirma est, & alijs dura, & valida, vt purpuris, tabanis, asilis, atque alijs plurimis. Ari. de hist. anim. 4. c. 7. ch. 127.

Insecta omnia, quibus non in aluo aculeus est, linguam duram, vt arma gerunt, nec dentes habent, quibus iustum id est, exceptis quibusdam paucis: muscæ enim eo ipso pertingentes cruorem mouent, & culices acris pungunt. Aristoteles de histor. animalium quarto, cap. 7. char. 127.

Insectorum pleraque habent oculos, vel intus conditos, vt apes, & vespæ; vel extra prominentes, vt scorpio, qui etiam vnus inter insecta longo spiculo armatur. Is brachia quinque bifidulis dentata forcipibus habet, atque etiam bestiola, quæ in libris similibus scorpionum creatur. Aristoteles de historia animalium quarto, cap. 7. char. 128.

Insectis, quæ volucrum fortiuntur naturam, præter cætera membra pennæ annexæ sunt, alijs binæ, vt muscis alijs quaternæ, vt apibus; nullis binæ, quibus in aluo aculeus est. Et ex his, alii pennas crusta superueniente, quasi vagina inclusas gerunt, vt scarabæi; alia detectas habent, vt apes. nullis volatus regitur gubernaculo caudæ, & penna ipsa nullo caule constat, nulla scissura discernitur. Aristoteles de historia animalium 4. c. 7. char. 128.

Insectis quibusdam antennæ ante oculos prætenduntur, vt papilionum, & fulloni. Aristotel. de historia animal. 4. cap. 7. char. 128.

Insecta, quæ saliant, hæc, vel crura posteriora habent longiora, vel gubernaculum quibusdam saltui accommodatis fulciuntur, retro curuatis, vt crura quadrupedum. Ari. de hist. ani. 4. c. 7. c. 128.

Insectis non est vox, nec locutio, sonusque is spiritu interiore mouetur, non exteriori. nullum enim ex his spirat, sed alia murmur edunt, vt apes; alia canere dicuntur, ut cicadæ; omnia uero in eo genere membrana septo transuerso subdita, qua præcinctum corpus distinguitur, sonant, ut genus cicadarum attritu spiritus. Aristot. de hist. ani. 4. c. 9. c. 136.

Insectorum, & piscium in genere sunt quedam, quæ non habent sexus differentiam. Aristoteles de histor. ani. 4. cap. 11. char. 142.

Insecta aduersa coeunt; deinde mas foeminam superuenit, nec mas in foeminam genitale ullum inserit membrum more animalium cæterorum, sed foemina sursum in maris receptum caudæ suæ ultimum meatum quendam producens reflectit, qui in nonnullis maior quam proportione totius corporis esse uidetur, cum ipsa admodum parua sint. Aristoteles de histor. ani. 5. cap. 8. char. 153.

Insecta hyberno quoque tempore coeunt, & austrinis, & serenis diebus nascuntur ea, quæ se abdere non solent, vt muscæ, & formicæ. Aristoteles de historia ani. 5. cap. 9. ch. 155.

Insecta omnia vermes pariunt, excepto genere quodam papilionum, quod simile quiddam Cartamo, id est, anici femini producit, sed intus fluidum. Vermibus vero ipsis non parte aliqua, vt in ouis animal creatur; sed totus vermis creuit, & particulatim discretus formatur in speciem destinati animalis. Aristotel. de histor. anim. 5. cap. 19. c. 174.

Insecta procreantur, aut ex animalibus generis eiusdem vt phalangia, & aranei, vt bruci, locustæ, cicadæ: aut non ex animalibus, sed sponte: alia ex rore, qui frondibus infudat verno tempore, vt natura fert; alia ex ceno, & fimo putrescente oriuntur; alia in lignis, & stirpibus: alia in animalium pilis: alia in excrementis, aut iam excretis, aut adhuc intra animantem contentis, vt lumbrici, quorum triplex est genus, latum, teres, & ascarida, ex quo nihil procreari amplius potest. Latus intestino adherens parit simile cucumeris femini, quo indicio Medici genus id lumbrici inesse intelligunt. Aristot. de hist. ani. 5. cap. 19. ch. 175.

Insecta pereunt striatis, contortisque moribus, vt senectute genus maiorum animalium moritur, quæ penna ta ex his sunt, pennis etiam conuulsis autumno fere moriuntur. Arist. de hist. ani. 5. cap. 20. ch. 180.

Insecta, quæ non carne viuunt, sed ex humore carnis unæ aluntur, ut pediculi, pulices, cimices, hæc per coitum lendes procreant, ex quibus nihil nasci potest. Aristot.

Ari. de historia animalium 5. cap. 3. chart. 189.

Insecta quibus sunt dentes, omnia iura sunt: quibus autem lingua tantum humore vndique eliquando sua lingua vescuntur, alia omnes gustus appetunt, vt muscæ; alia sanguiuora, vt tabani, alia succis plantarum, & fructuum viuunt. Aristot. de historia animalium 8. ca. 11. chart. 286.

Insecta omnia conduntur præter ea, quæ vitam in domicilio cum hominibus agunt; quæque prius intereunt, quam annum excedant, & hæc, alia diutius, alia quam diu algor vehemens est. Aristot. de historia animalium octauo, capit. 14. char. 292.

Insecta omnia intereunt si oleo tangantur, sed celerrime si capite illito, exponantur Soli. Aristotel. de historia animalium octauo, cap. 27. ch. 308.

Insectorum complura non victus gratia, sed armorum causa dentes habent. Aristotel. de partibus animalium 4. cap. 5. char. 511.

Insecta omnia minimo cibo contenta sunt: sed omnium maxime cicadarum genus ieiunum est. Aristot. de partibus animalium 4. cap. 5. ch. 520.

Insecta cum multos pedes habeant omnia, quia contra eorum tarditatem, & frigiditatem quantitas pedum efficit ea facilius moueri, tamen non eundem pedum numerum omnia habent, quæ enim pro sui corporis longitudine plurimum frigent, in pedum numero superant: quibus autem pedes pauciores, volucres sunt, ut pedum inopia alarum adiumento compensetur. Aristoteles de partibus animalium quarto cap. sexto charta 520.

Insecta ideo sunt, quod in eorum essentia inest, vt multa principia habeant, eaque ratione plantas assimilantur vt enim plantæ, & ipsa præcisa viuere possunt. Aristot. de partibus animalium 4. cap. 6. c. 522.

Insecta diuulsa viuere possunt, quia ita compacta sunt, ac si ex multis conuulsa essent animalibus. Arist. de animalium inessu. cap. 5. c. 567.

Insectorum aliqua coeunt, & ex animalibus eiusdem generis oriuntur modo eorum, quibus est sanguis, vt locuste, cicadæ, phalangia, vespæ, formicæ. Aliqua coeunt quidem, & generant, sed non sui generis animal, sed vermiculos tantum, nec ex animalibus procreantur, sed exputrescente humido, aut sicco, vt pulices, muscæ, scarabei. Quædam nec ex animalibus nascuntur, nec coeunt, vt culices, & vermiculi. Aristot. de gener. animalium cap. 16. cha. 111.

Insecta decisa parum viuunt, quia non habent instrumenta, nec facere potest ipsa principium, quod in vnoquoque, vt planta potest: vbiq; enim habet radicem potentia, & germen. Aristoteles de long. & breuit. vitæ cap. 4. char. 297.

Insecta non respirant. Aristot. de iuuen. sen. vit. & mort. & respir. cap. 11. char. 318.

Insecta cur oleo pereant? quia spirandi meatus continent angustissimos, & oleum, cum lætum sit, eos claudit. Ale. aphr. probl. 1. nu. 64. ch. 685.

Insecta signa. Quæ sunt circa collum, & crura, carnosæ complexa, & colligata: cotyle rotunda; humeri sursum contracti; frons magna circularis, carnosæ: oculus pallidus, obtusus: crura circa talum crassa, carnosæ, rotunda; mandibulæ magnæ carnosæ: lumbi carnosæ: crura longa: collum grossum: facies carnosæ, sublonga satis: motus autem, & figuram, & morem, qui apparet in facie, secundum similitudinem accipit. Aristot. phytio gnom. cap. 6. char. 340.

Insecta insensibiles fiunt, quibus venæ in collo apprehenduntur. Arist. de som. & veg. c. 2. c. 51.

Inseparabile illud omnino est, quod est aliquid ipsius subiecti. Simplicius in tertio de anima text. 24. chart. 67. colum. 2.

Insidiosi iniustiores sunt. Aristoteles septimo ethicorum

ad Nicomachum capit. 6. chart. 171.

Inspiciens est, qui a priuatione habitus se ipsum non cognoscit, & ignorat suæ facultatis quantitatem Alber. magn. ethicor. 3. tr. 1. c. 17. ch. 39. col. 2.

Institio est melior similitum in similia, & est alia proportio, per quam inferuntur dissimilia, vt mali cum piris. Arioto. 1. de plantis cap. 3. a. 374.

Institio fieri debet similitum in familia secundum genus, non secundum speciem. Albe. magn. de veg. & plan. l. 7. tract. 1. cap. 10. c. 175. col. 3.

Institutionum quatuor sunt genera. Primo vt flagra incenduntur vsque ad medullam, & ligata inuoluuntur cera, ne aer ingrediatur, & solidata meliorem pariant fructum. Secundo, vt ex eadem arbore accipiantur flagra, & in eadem arbore inferantur. Tertio, vt flagrum vnus arboris inferatur in aliam arborem. Quarto vt gemma vitis vnus excidatur vsque ad medullam, & inferatur in gemmam illam gemma alterius vitis. Albertus magnus de veg. & plant. lib. 7. tract. 1. cap. 10. cha. 175. colum. 4.

Institutionis tempus est hyems calefacto prius ad ignem in institutionis loco; aut vere, cum succus de medulla ad exteriora moueri incipit. Alber. magn. de veg. & plant. l. 7. tr. 1. cap. 10. cha. 175. col. 4.

Insolentes dicuntur despecti, & improbi magnis rebus se dignis opinantes, & subinde honorandos. Aristot. moral. 1. cap. 23. ch. 301.

Insonnia, quæ videre dormientes videntur, nullo sensu noscuntur. Them. de insonni. c. 1. c. 98. col. 3.

Insonnium non proprie est, cum existimat, qui somniat vera esse, quæ somniat. Them. de insonn. cap. 3. chart. 99. colum. 1.

Insonnium neque ad opinionem, neque ad intelligentiam, neque ad rationem aliquam intelligendi, ac operandi pertinet, sed nec simpliciter, ad sensum, quodammodo autem ad sensum pertinet. Them. de insonn. cap. 7. ch. 99. col. 2.

Insonnia omnia ex vestigijs sunt earum rerum, quas quis vigilans senserit, gesserit, cogitauerit. Themist. de insonn. cap. 18. ch. 100. col. 3.

Insonnium nullum est, ex quo diuinitio, coniectio interpretatione aliqua duci non possit. Them. de diuini. per som. c. 1. col. 1. ch. 101.

Insonnia plurima mentiuntur, quia quæ fortuita sunt, neque semper, neque propensius accidunt. Them. de diuini. per som. c. 4. ch. 101. col. 2.

Insonnia quodammodo sensus sunt. Michael. ephes. de som. & vig. ch. 11. col. 2.

Insonniū est passio sensitiuæ facultatis. Michael. ephes. de som. ch. 17. col. 4.

Inspiratio principium quoddam est vitæ, morientes enim expirant. Aristot. de iuue. sen. vit. mor. & resp. cap. 7. char. 312.

Inspiratio non est ad hoc, quod æquet vel temperet spiritum, sed vt impediatur nimis calidus spiritus. Alb. mag. de anim. l. 2. tr. 1. cap. 7. ch. 105. col. 2.

Inspiratio, & respiratio sunt causæ principales moriendi, & viuendi. Petr. de aluer. de iuue. & senect. vit. mor. te. & resp. l. 9. ch. 71. col. 4.

Instans est præteritū, & principium futuri. Auer. ex dest. destru. disput. 1. col. 1. ch. 14.

Instans præsens imaginari, ante quod non fit præteritū, est falsum. Auer. ex destru. destr. disput. 1. c. 14. c. 1.

Instans qui percipit, non percipit tempus, vt accidit diuini. Auer. in physic. 4. te. 100. c. 83. col. 3.

Instantis natura est eadem subiecto, & ratione distincta. Auer. in phys. 4. te. 104. c. 84. col. 4.

Instans est in aliquo existente in dispositionibus diuersis & quod tale est, est vnum in subiecto, & duo secundum rationem. Auer. in phys. 4. te. 104. c. 84. col. 4.

Instans non est in actu in tempore. Auerro. physicorum

sexto. text. 76. chart. 135. columna prima.

Instans est indiuisibile, & est in tempore, quod est diuisibile, & forma est indiuisibilis, & est in magnitudine, quæ est diuisibilis. Auerroes 3. de anima te. 26. chart. 172. columna 4.

Instantia est propositio propositioni contraria, & differt a propositione, quia est in parte, propositio vero, aut omnino non contingit, aut non in syllogismis vniuersalibus. Aristot. priora l. 2. cap. 26. ch. 289.

Instantia fertur bifariam, & per duas figuras: bifariam, quia vel vniuersalis, vel particularis omnis instantia: per duas figuras, quia oppositæ feruntur propositioni, quæ in prima, & tertia tantum figura concludunt, in secunda enim non est affirmare. Aristot. priora l. 2. cap. 26. char. 289.

Instantia in syllogismis alteram manifestam debet habere propositionem: Ari. prior. l. 2. cap. 26. c. 290.

Instantia, & propositiones eadem sunt, quam eum ferimus instantiam, eadem propositio fieri potest, aut de monstratia, aut dialectica. Aristot. poster. l. 1. cap. 9. tex. 29. char. 317.

Instantiæ redargutionum, sunt eius solutiones. Aristot. elen. l. 1. cap. 8. ch. 592.

Instantia est, cum nihil quæstioni credimus, sed ipsam subuertimus. Ammon. in præd. ch. 52.

Instantia est propositio contraria propositioni propositæ, sed differt a propositione, quia instantia, vel contrariū vniuersale introducit, vel particulare; & propositio cum sit vniuersalis, non potest esse particularis, est tamen particularis non quando vniuersale introducit, sed cum particulare. Ioannes gramm. in 2. prior. cap. 26. char. 82. col. 4.

Instantia differt a confutatione, quia instantia est propositio, confutatio conclusionis. Ioan. gramm. in 2. priorum cap. 26. c. 82. col. 4.

Instantia alia vniuersalis, & per primam probatur, alia particularis, & per tertiam. Ioan. gramm. in 2. priorum cap. 26. ch. 83. col. 1.

Instantiæ aliæ sunt contrariæ, aliæ ex simili, vel proportionem, vel secundum opinionem. Io. gra. in 2. priorum cap. 26. ch. 83. column. 2.

Instantia semper oportet vt sit conclusio syllogismi. Io. gra. in primum post. c. 9. c. 26. col. 1.

Instantia quodammodo exemplo opponitur. Albertus mag. in priora char. 168. col. 4.

Instantia duobus dicitur modis: primo propositio instans absolute considerata: secundo ipsa ratio, per quam huiusmodi propositio probatur. Albertus magn. in priora char. 168. column. 4.

Instantia est propositio propositioni contraria, quæ intelligitur opposita per contradictionem. Albert. mag. in priora ch. 168. column. 4.

Instantia differt a propositione. Alber. magnus in priora char. 168. column. 4.

Instantiæ syllogismis vniuersalis pertinet ad demonstratorem, ad dialecticum tamen tam vniuersalis quam particularis. Alber. magn. in priora. c. 169. col. 3.

Instrumenta ex operibus aut eadem, aut diuersa dicuntur. Arist. 2. de anima sum. l. 1. c. 1. te. 38. c. 625.

Instrumento opus est ad omnem officij functionem. Aristot. de gener. animalium l. 1. cap. 2. c. 98.

Instrumentum pulsant, si neruū mediū inconcinnum pulset, non solum cum ad mediū sonum deuenit, sed etiam ceteris modulandi partibus auget aures, & modum dissipatum eliciet, sed si lichano, aut quem alium sonum mouerit, tum discrimen solum apparebit, cum eum pulsarit quem mouerit: quia omnia modulandi egregia genera neruo medio sepe vtuntur, & omnes probi fidicines sepe veniunt ad medium, & si discesserint, mox redeunt eodem, nec vllum alium toties repetunt. Ergo quemadmodum detra-

ctis ex oratione τὸ, & τὴ oratio minus græca relinquatur, aliis vero quibusdam detractis, nihilo infuuior relinquatur, quia aliis sepe in dicendo vti necesse est, & aliis minus; sic, & medius veluti coniunctio est sonorum, maximeque elegantiorum, quoniam eius sonus assumi sepius soleat. Aristot. problemat. se. 19. nume. 20. char. 516.

Instrumenta quorum priora sunt, facultates quoque eorumdem prius contingere congruum est. Arif. proble. se. 30. num. 4. ch. 623.

Instrumenta alia inanimata sunt, alia animata. Arif. pol. prim. cap. 3. c. 492.

Instrumentum est ad vitam res possessa. Aristotel. polit. prim. cap. 3. char. 492.

Instrumenta musica improbata fuere, & si antea vsitabantur, vt tibia, pectides, barbiti, leptagona, trigona, & sambuce, & cuncta, quæ indigent perita manuum gestulatione. Ari. pol. 8. cap. 6. ch. 770.

Instrumenta separanda sunt ea, quorum vsus quotidianus est, ab iis, quæ raro sunt vsui, & hæc tradenda sunt iis, quibus commiseris negotia, ac certo tempore inspicienda, ne lateat quid saluum sit, & quid perierit. Arif. œconom. l. 1. cap. 6. c. 781.

Instrumenta quæque singula suo loco iacere debent. Arif. œconom. prim. cap. 6. char. 782.

Instrumentum non est, quod nulli vsui est. Alex. aphrod. in prim. prior. cap. 12. c. 28. col. 1.

Instrumenta, per quæ possumus abundare propositionibus, sunt quatuor: primo propositiones accipere: secundo, posse ea, quæ dicuntur multipliciter cognoscere, & diuidere, siue nominibus, siue oratione eadem sint: tertio, posse differentias, quibus differunt, cognoscere: quarto, similitudines in iis, quæ differunt inuenire posse. Alexander aphrod. text. 19. char. 111. columna prima.

Instrumentum non est proprie efficiens causa. Simpl. in 2. physicorum column. 2.

Instrumentum ad aliud, non ad se fabricatum est. Am. in Porph. ch. 15. col. 4.

Instrumentum omne naturalis facultatis, naturale est. Ammon. in lib. de interp. ch. 34.

Instrumentum naturalium virtutum naturale est. Mag. in lib. de interp. ch. 10.

Instrumentum nullum mouet artificem, sed ab alio mouetur. Io. gra. in 1. de ani. te. 14. c. 10. col. 3.

Instrumenta, per quæ operationes in vita fiunt, sunt partes dissimilares corporis. Ioannes gramm. in 2. de anim. te. 6. char. 36. col. 3.

Instrumento qui vtitur in mouendo aliquid, aut vtitur eo propter melius, id est, propter facilius, aut ex necessitate, cum non possit mouere sine instrumento. Auer. 3. de celo te. 28. ch. 91. col. 4.

Instrumentum non potest separari a re fienda toto tempore totius generationis. Auerroes de gene. anim. 2. cap. 3. char. 222. column. 2.

Instrumento vno in eadem hora vti non potest mouens in diuersis actionibus. Auerroes 2. de anim. text. 90. chart. 145. column. 1.

Instrumentum vnum non est nisi vnius virtutis. Auerr. lib. eod. tex. 102. ch. 148. col. 2.

Instrumentum etiam naturalium rerum, naturale est. Boeth. in lib. de interp. ch. 323.

Instrumentum omne ad aliquid aliud refertur, ideo vltimis finis priorum analyticorum est demonstratio, imo totius logices facultatis. Albertus magnus in poster. char. 171. col. 1.

Instrumentum in omnibus continuari oportet vsque ad motorem ipsius. Albertus magnus de spir. & respir. l. 1. tract. 1. cap. 9. char. 54. column. 1.

Instrumenta cuiusvis motoris, & artis tam multa oportet, quam multas formas, & virtutes in arte sua habere

se is artifex, qui mouet instrumentum ad opus. Alb. mag. de anim. l. 2. tract. 1. c. 7. c. 175. col. 2.

Instrumenta naturalia virtutis interpretatiuæ sunt, guttur, pulmo, lingua, dentes, os, labia; non autem oratio; & duobus prioribus formatur vox. reliquis literati, & articulati soni distinguuntur. D. Thom. in periherm. char. 6. column. 2.

Instrumentum omne debet definiri ex suo fine, qui est vsus instrumenti. D. Thom. ibidem.

Instrumentum agit, vt est motum; principale autē agens agit secundum formam, & virtutem propriam. D. Thom. in 2. de celo l. 19. te. 69. c. 48.

Instrumentum non agit virtute propriæ formæ, sed vt mouetur ab agente. D. Tho. in 1. de gener. & cor. l. 13. te. 30. char. 12. col. 4.

Instrumenti virtus tota referatur in primo agente. Ale. de ales l. 1. metaphy. te. 24. c. 337. c. 3.

Instrumenti, & organii ratio cognoscitur ex opere, instrumentorum enim specificam diuersitatem ex diuersitate operum iudicamus. Ale. de ales in 7. metaphy. te. 34. char. 221. column. 4.

Instrumenti utilitas nulla est nisi in vsu agentis. Thom. de Vio. in post. c. 104. col. 1.

Insudantes mediocriter statim ab exercitio cur calore hilarantur ameno; athlete autem pallidi longe euadunt, quia labor mediocris calorem leuiter prouocat, & ad summam corporis inuitat: nimius vero cum sudore, & spiritu extrudit, dum corpus inter laborandum rarefcit, atque laxatur. At cum calor per summam corporis residet, calor ille exultat, vbi inde euauit, pallor continuo succedit. Cæteri itaque mediocriter se exercēt, athlete prorsus vehementer laborant. Aristoteles probl. sect. 38. num. 5. c. 659.

Insularum aliæ sunt grandes, vt cuncta hæc nostra habitabilis, aliæque quas ingentia maria vndis ambiunt circumfluis; aliæ minores nobis notæ, & inuestinæ: quarū aliæ memorabiles, vt Sicilia, Sardinia, Cyrenus, Creta, Cubæ, Cyprus, & Lesbos; quædam longe exiliores, tum Cyclades, tum Sporades, tum alijs nominibus nuncupatæ. Ari. de mundo cap. 2. c. 812.

Insulam in mari trans Herculeas columnas: desolatam a Carthaginensibus inuentam fuisse proditur, quæ omniformi lignorum materia, omnibusque nauigabilibus, nec non cæterorum fructuum genere mirabilis est, distatque a terra plurium dierum spacio; ad quam Carthaginenses sæpe ob eius felicitatem accedebant, & eorum nonnulli eam incolebant. Præsides vero Carthaginensium cum id interciperi decreuissent, mortali pœna ad ipsam accedentes puniebant; indigenas vero omnes interimi iusserunt, ne ibi degerent, ac etiam ne turba aliqua in ipsos conuersa insulæ imperiū consequeretur, & Carthaginensium libertatem tranquilla perturbaret, surripereque: Aristotel. de admir. aud. numer. 82. char. 854.

Insulæ limosæ, & conglutinose raro tremunt. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 2. capit. 19. char. 104. column. 3.

Insulæ quartæ partis Occidentalis sunt iste, Hyrceo, Menia, Britannia minor, Ebisso, Corsica, Orchades, Iliricum, Loxicum, Aristone, Eorie, Marthiane, Iulie, Sinum gaulo. Et forte istarum nomina mutata sunt. Alb. mag. de natur. locor. dist. 3. c. 2. c. 101. col. 4.

Insulæ quartæ Septentrionalis sunt 22. Cyclades cum duabus adiacentibus, Hebeoga, Deles, Hyppapades, Rhodos, Cypros, Cypropartios, & aliæ quæ non nominantur. Alb. mag. de nat. loc. dist. 3. c. 4. c. 102. col. 4.

Insulæ quartæ meridiane sunt nouæ; Sicilia, Pontia, Carpatos, Pantatoria, Sardinia, Corsica, Ganot, Cichoberon, Girbe. Albertus magn. de natur. locor. tract. 2. capit. 3. char. 103. column. 1.

Intellectus in vniuersali.

Intellectio magis statui, & quieti assimilatur, quā motui. Aristot. de anim. l. 1. sum. 2. te. 48. ch. 61. Intellectus omnis rectus est. Ari. 3. de anim. sum. 2. cap. 2. tex. 51. char. 666.

Intellectus omnis, qui intelligit componendo, & diuidendo, mutatur. at intellectus diuinus intransmutabilis est. Ari. 12. metaphy. su. 2. c. 5. te. 51. ch. 260.

Intellectus, & sensus res omnes in se recipere nati sunt; hic sensiles, ille intelligibiles. Alexand. aphro. in 1. de anim. c. 30. ch. 42. column. 1.

Intellectus præcedit tempore ipsum fieri. Simplicius in prædicament. char. 109.

Intellectus ipsius nomen vsque ad imaginationem dilatatur Aristoteles. Simplic. in 3. de anim. ex sect. 1. tex. 163. char. 58. column. 1.

Intelligentiæ munus est ratiocinari, & non opinionis. Io. gra. in 1. prior. cap. 2. c. 2. col. 1.

Intellecta vniuersalia colligata sunt cum imaginibus, & corrupta per corruptionem earum. Auer. 3. de anim. te. 30. ch. 173. column. 3.

Intelligere diuersatur secundum diuersitatem naturæ intellecti. Auer. 3. de anima te. 35. c. 174. col. 4.

Intellectum vniuersale est prius secundum causam, & tempus eo, quod est sub eo. Auerroes in 1. metaphy. comment. 28. char. 9.

Intellectus omnis vt intellectus, est immobilis penitus vbique, & semper. Alber. mag. in 11. metaphy. tract. 2. cap. 3. char. 152. column. 2.

Intellectus quicquid in se habet, est vniuersale; nō enim est nec ad nunc nec ad hic determinatum. Alb. magn. ethicor. 6. tract. 2. c. 17. char. 74. col. 4.

Intellectus omnis fit per assimilationem quandam intellectus ad intelligibile. Alber. mag. ex 1. de intellectu, & intellige. tract. 3. c. 1. ch. 53. column. 4.

Intellectus omnis debet assequi scientiam secundū modum sui, non secundum modum recepti, quia receptū est in recipiente per modum recipientis, quod est notius quo ad intellectum. Ale. de ales in 7. metaphy. tex. 10. char. 191. col. 2.

Intellectus diuisio.

Intelligere diuersum est à sentire, & huius aliud imaginatio esse videtur, aliud existimatio. Aristot. de anima 2. su. 7. cap. 2. te. 155. char. 653.

Intelligibilis duplex est coordinatio, alia secundum se, quod est ens subiectum, quod est primum ens, & huius, alia est simplex, & secundum actum. Simplex, autem, & vnum non est idem, sed vnum dicit mensurā, simplex dispositionem rei. Aristot. in 12. metaphy. su. 2. cap. 2. te. 37. char. 253.

Intellectus duplex, alius speculatiuus, alius actiuus. Ale. & Eust. in 2. post. c. 112. col. 2.

Intellectus ex Aristotelis sententia tripartitus est, materialis, qui est in habitu, & agens. Alexander aphrod. in 2. de anima cap. 13. char. 44. column. 2.

Intellectus tria continet, intelligibile, vim intelligendi, & actum, qui de ambobus paritur. Them. de men. & rem. l. 1. c. 11. char. 99. column. 2.

Intellectus communis, alius est ab intellectu potentia. Them. in 3. de anima cap. 35. text. 19. chart. 86. c. 4.

Intelligibile aut potestate, aut actu est: quod potestate, actu esse potest. quod vero actu, omnino non potest esse potestate. Simplic. in 3. de anima summ. 2. text. 23. chart. 66. column. 2.

Intellectus triplex; contemplatiuus, qui instrumento nō vtitur; contemplatiuus, qui instrumento vtitur; & actiuus. Ioannes grammaticus in 3. de anima text. 44. chart. 93. column. 2.

Intellectus, & in necessaria, & in cōtingentia suam operationem partitur: agit enim circa contingentia, & cōternplatur circa ea, quæ necessaria sunt, & circa contingentia. Euftr. 6. ethi. cap. 1. c. 275.

Intellectum hic in 6. moralium intelligimus non eum, qui absolute, & essentia est, sed eum, qui habitu tantummodo, & participatione est intellectus. Euftrat. 6. ethicor. cap. 5. char. 291.

Intellectus in tribus consistit: primo est intellectus recipiens, id est materialis: secundo intellectus receptus, ut intelligibile, quod est speculativum acquisitum, & intellectus motor, & agens, ut abstractus. Auer. de anima beati. cap. 3. ch. 65. col. 1.

Intelligibile ens diuiditur in id, quod assimilatur materiæ, & in id quod assimilatur formæ. Auer. 3. de anima te. 5. ch. 166. colum. 2.

Intellectus quatuor dicitur modis: de intellectu materiali: de intellectu, qui est in habitu: de intellectu agente, & virtute imaginatiua. Auer. 3. de anima text. 20. char. 171. colum. 2.

Intellectus in nobis existens duas habet actiones, ut est relatus ad nos: vna est generis passionis, & illa quid est ipsa intellectio: altera est generis actionis, quæ est abstrahere formas, & eas denudare ab ipsis materijs, quod quidem nil aliud est, quam illas intelligibiles potentia, facere intelligibiles actu. Auer. 3. de anima text. 36. char. 178. colum. 4.

Intelligibilia in nobis fiunt bifariam: vel natura, & sunt illæ primæ propositiones, quæ sunt nobis ignotæ, quæ do, & vnde, vel qua ratione nobis euenerint: aut sunt intelligibilia voluntate acquisita, quæ ex illis primis propositionibus, seu principijs acquiruntur. Auer. 3. de anima text. 36. c. 179. col. 2.

Intellectus actio diuiditur per duas actiones, quarum vna dicitur formatio, alia fides. Auer. 3. de anima text. 21. ch. 171. colum. 4.

Intelligentia alia est diuina per hoc quod ipsa recipit ex bonitatibus primis diuinis receptionem multam, & eminentem, & alia est intelligentia tantum, quia non recipit ex bonitatibus diuinis nisi mediante intelligentia, hoc est sub forma luminis diuini. Alber. magn. de cau. & proces. vniuersalia caus. 1. l. 2. tractat. 3. capit. 17. char. 223. colum. 4.

Intelligentis, & intellecti non est differentia nisi ut luminis in se, & luminis, quo imbuti sunt colores ad actum. Alber. magn. in 3. de anima & tra. 2. te. 41. c. 18. col. 1.

Intellectus ea, quæ in se habet actu, tribus modis habet: primo secundum actum scire, & agere scientiam, ut quod omnis homo est animal, quando actu ordinatur prædicatum ad subiectum: secundo est scire in habitu & non considerare: tertio est habere inchoationem scientiæ. Primus modus assimilatur thesauro, qui per visum apprehenditur. Secundus thesauro in terra deposito. Tertius thesauro recondito, qui quidem habetur, sed ita est reclusus, & clauis non habentur in promptu, ut illo frui nequeamus. Albert. magn. in 3. de anima tract. 3. cap. 5. ch. 43. colum. 1.

Intellectus duas habet operationes, quarum vna est facere intellecta denudando ea a materia, & altera intellecta intelligere, & discernere. Magis autem differt per primam istarum operationum quam per secundam; quia primam per se ipsum solum habet, secundam habet communem cum potentijs passiujs. Albertus magnus in tertio de anima tractat. tertio cap. 11. char. 44. colum. 3.

Intellecta speculata dupliciter in nobis fiunt; quedam per voluntatem, cum studentes inuenimus, & audiendo a doctore. Alber. mag. in 3. de anima tractat. 3. cap. 11. chart. 44. colum. 3.

Intellectus nostri quatuor sunt differentie: primus est possibilis: secundus est agens: tertius speculatiuus: quar-

tus adeptus. Accessus autem ex naturæ habitudine ad adeptum, vocatur subtilitas, & expeditus vsus adepti in actu, vocatur solertia. Albert. magn. in 3. de anima tract. 3. cap. 12. ch. 45. colum. 2.

Intellectuale cum parum recedat a primo, per priuationem nobilitatum manet separatum, & perfectum: illud autem, quod recedit longe permiscetur, & mortale, & corporale efficitur. Alb. magn. ex 1. de intellectu, & intellig. tract. 1. cap. 5. ch. 86. col. 2.

Intellectus, alius est possibilis, alius agens, & tertius formalis, & hic alius est practicus, alius speculatiuus. Albert. magn. ex 1. de intellectu & intellig. tract. 3. cap. 3. char. 88. colum. 4.

Intellectus in homine tribus in genere perficitur, agente, & forma agentis in possibili intellectu, qui est locus intelligibilium, & formali intellectu. Alb. magn. in 2. de intellectu & intellig. c. 5. c. 90. col. 3.

Intellectus per substantiam vltra animam est, & intellectus, qui est in anima, licet per potentiam, & rationem pars animæ sit, tamen nisi operationes intellectuales exercens per studium adeptus est, & aliunde habitus acquisitus, & intellectualis pars, quæ in anima est, non est in ea nisi per conuersionem, & assimilationem ad intelligentiam, & non per conuersionem ad sensum. Albertus magnus ethicorum 6. tractat. 2. capit. 13. char. 73. colum. 4.

Intellectus magnitudinem dupliciter intelligere potest: primo ut est diuisibilis in potentia; alio modo, ut est indiuisibilis in actu. D. Thom. in 3. de anima libr. 11. text. 23. char. 59. colum. 2.

Intelligibilia maxime tripliciter accipere possumus. Primo ex ordine intelligendi, & sic, quæ causas primas considerat, est magis regulatrix scientia. Secundo ex comparatione intellectus ad sensum & sic illa scientia est maxime intellectualis, quæ circa principia maxime vniuersalia versatur. Tertio ex cognitione intellectus, & sic quæ considerat ea, quæ a materia sunt maxime separata, est maxime scientia. D. Thom. 1. Metaphysicor. in pocem. ch. 1.

Intellectus operatio duplex; vna, qua cognoscit, alia, qua componit & diuidit. D. Thom. 4. metaphysicor. l. 6. tex. 9. char. 206.

Intellectus duas habet operationes, quarum vna vocatur indiuisibilium intelligentia, per quam intellectus format simplices conceptiones rerum; alia est, per quam componit, & diuidit. D. Thom. 6. metaphysicorum lec. 3. tex. 7. char. 423.

Intellectus ad suum intelligibile tripliciter se habere potest. Vno modo, quod non conueniat intelligere actu, sed potentia tantum, vel in habitu. Alio modo, quod sit ipsum suum intelligere, siue sua intelligentia, quod idem est. D. Thom. 12. metaphysicorum l. 11. tex. 51. char. 902.

Intellectus vbi deficit, excedit virtus corporis. D. Thom. 1. pol. 8. c. 125. colum. 1.

Intellectus alius speculatiuus, cuius finis est speculatio, & cognitio veritatis; alius actiuus, cuius finis est operatio, & secundum hoc duplex est felicitas hominis; vna est sapientia, alia est prudentia. D. Thom. 7. pol. l. 2. char. 104. colum. 3.

Intelligendi duplex modus. Vnus est ex hoc, quod intellectus mouetur ab alio obiecto, quod non est idem, quod ipse intellectus, & sic nos intelligimus. Alius modus ex hoc quod intelligibile, & intellectus se habent indifferentia secundum rationem, & sic intelligitur Deus. Ale. de ales 12. metaphy. te. 39. col. 1.

Intelligibile aliquid si sit, duo requiruntur. Primo, ut illud, quod intelligitur, habeat rationem intelligibilis, quia quod non hæt rōnem intelligibilis intelligi non pot. Secundo ut sit præsens intellectui sub ratione intelligibilis. Ale. de ales 12. meta. tex. 50. ch. 350. col. 3. Intel-

Intelligendi modus in Deo causatur ex summa indiuisione, quæ est inter intelligibile, & intellectum. Alex. de ales 12. metaphy. tex. 50. ch. 351. col. 1.

Intellectus noster prius fertur super naturam intelligibilem, secundario super ipsum intelligere. Alex. de ales in 12. metaph. tex. 51. ch. 351. col. 3.

Intelligibilium duæ sunt coordinationes, habitus, & priuationes: sed habitus sunt magis intelligibiles. Alexander de 12. metaphysicorum text. 39. charta 343. columna 1.

Intelligens, & sciens duobus modis comparatur. Primo per mundum totius, & partis, ut sciens cognoscit principia, & conclusiones, & intelligens principia, & sic est dignior sciens. Alio modo, ut neutrum est alterius pars, & sic intelligens cum principia cognoscat, dignior est sciens. Tho. de Vio in post. char. 100. col. 2.

Intellectus quid est, & quod obiectum habet.

Intellectum Anaxagoras solus impassibilem dixit esse, nihilque commune vlli aliorum habere. Arist. 1. de anim. su. 2. cap. 1. tex. 34. char. 569.

Intellectus fortassis diuinum quid est, & impassibile. Arist. 1. de ani. su. 4. cap. 3. tex. 66. ch. 605.

Intellectus est in anima, quia omnia fit, quidam vero, quia omnia facit, ut habitus, quale est lumen, quodammodo enim, & lumen facit colores potentia, actu colores. Arist. 3. de anim. cap. 3. tex. 18. ch. 659.

Intellectus non omnis, sed qui est ipsius quid est, secundum ipsum, quod erat esse, verus est, & non aliquid de aliquo. Aristoteles tert. de anima, sum. pri. cap. 4. tex. 26. chart. 661.

Intellectus omnino est, qui secundum actum intelligit res. Arist. 3. de ani. su. 1. cap. 5. tex. 36. ch. 662.

Intelligere non est sine phantasmate. Aristot. de mem. & remin. cap. 2. chart. 37.

Intelligentia est substantia, quæ non diuiditur. Arist. de causis proposit. 7. char. 980.

Intelligentia est substantia intelligibilis. Arist. de causis proposit. 8. chart. 981.

Intelligibile summe, & bonum in eadem coordinatione sunt, quia idem est summe intelligibile, & bonum, quod habet rationem optimi, est enim proportionatum optimo. Aristoteles 12. metaphysicorum sum. 2. cap. 2. tex. 37. chart. 253.

Intellectus est quid diuinissimum, de numero eorum, quæ circa essentiam diuinam apparent. Arist. 12. metaphy. su. 2. cap. 4. tex. 51. ch. 228.

Intellectus, qui intelligit componendo, & diuidendo, non est simplex, nec habet totam suam perfectionem semper. Aristoteles 12. metaphysicorum sum. 2. cap. 5. tex. 51. chart. 260.

Intelligibile actu est, quod semper actu intelligitur, ac intelligit ab intellectu æterno, & tale est prima substantia, & primus intellectus, & primum intelligibile, & intellectus semper intelligens, & in hoc essentiam habens. Alex. aphr. in præ. natur. quæst. cap. 25. ch. 6.

Intelligibiles proprie sunt species illæ, quæ per se absque materia subsistunt. Alexander aphrod. in pri. de ani. cap. 28. chart. 21. col. 3.

Intelligibilia potestate, materialia sunt. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 28. chart. 41. col. 3.

Intellectus vis est, quæ abdicatas a materia formas suscipiendi potestatem habet, & qua per indemonstrabilia principia veri sumus. Alexander aphr. in 1. de anim. cap. 20. chart. 38. col. 4.

Intelligibile nihil est actu eorum, quæ a nobis intelliguntur, sensibilia enim intelligit intellectus noster, quæ potestate intelligibilia sunt, & ea ab intellectu intelligibilia fiunt. Alexander aphrod. in 2. de anim. cap. 18. chart. 44. col. 4.

Intellectus est forma materiæ expers, quæ sola su natura intelligibilis est. Alexander aphr. in 2. de anim. cap. 15. chart. 44. col. 3.

Intellectus non passiuus est, & si formas suscipiat, actiuus enim est formarum, quas suscipit, & dum intelligit, agit, & non patitur. Alexander aphrod. in 2. de anim. cap. 19. chart. 45. col. 1.

Intelligibilium ac primarum, & causarum, & rerum cognitio longe est difficillima. Alexander aphrod. in 2. metaphysicorum vel apud latinos tert. comment. 52. chart. 76. col. 1.

Intellectus est virtus animæ, qua cognoscimus demonstrabilia indemonstrabilia principia. Alex. aphr. in 1. metaphy. com. 6. chart. 5. col. 1.

Intellectus actu nil aliud est, quam forma, quæ intelligitur. Alexander aphrod. in 11. metaph. vel secund. latin. 12. com. 24. ch. 295. col. 2.

Intelligere est comprehensio attingens intelligibile, intelligi vero est, quod intelligitur id ab intelligenti cōprehendi. Alexander aphrod. in 11. metaphy. vel 12. c. 78. chart. 305. col. 1.

Intellectus, & scientia semper sunt veri. Ale. & Euftrat. in 2. post. chart. 108. col. 2.

Intellectus est scientiæ principium. Alexand. & Euftrat. in 2. post. chart. 108. col. 1. Idem Themist. in 2. post. tex. 13. char. 28. col. 2.

Intellectus, & scientia cum circa necessaria, & ea quæ semper similiter se habent, versentur, semper sunt veri. Alex. & Euftr. in 2. post. ch. 112. col. 1.

Intellectus solus reperitur, qui sit cognoscitiuus principiorum. Alex. & Euftr. in 2. post. ch. 112. col. 2.

Intellectus solus exquisitior est omni scientia, principiaque exactius cognoscit. Themist. in secund. post. cap. 37. chart. 13. colum. 2.

Intellectus est ceu animæ oculus. Themist. in 2. post. cap. 37. chart. 13. col. 2.

Intellectio tota ex sensibus pendet, quia sine visis imaginibus non perficitur. Themist. in pri. de ani. capit. 18. tex. 42. chart. 64. col. 4.

Intellectus actus est generatio potentiæ, & perfectio quædam. Themistius in tertio, de anima. capit. 42. tex. 28. chart. 88. col. 3.

Intellectus noster ab Aristotel. impassibilis, impermissusque est, & ab omni corpore separabilis. Amm. in lib. de interpr. chart. 4.

Intellectus est masculini generis, & anima feminini, quasi ab intellectu illustrata. Ammonius in libro de interpr. chart. 20.

Intellectus præcedit tempore ipsum fieri. Simplicius in præd. chart. 109.

Intelligere idem est, & cuius gratia est intellectus. Sim. in pri. physicor. chart. 28. col. 1.

Intellectus est primum mouens. Simplicius in prim. de anim. tex. 2. chart. 1. col. 3.

Intellectus simpliciter non est imaginatio, sed intellectus passiuus, atque formalis. Simplicius in primo de anim. tex. 12. chart. 4. col. 1.

Intellectiua contemplatio est actionis ad exteriora in substantialem actionem translatio. Simplicius in pri. de anim. tex. 14. chart. 4. col. 3.

Intellectus vnus est, ac continuus. Simplicius in pri. de anim. tex. 47. chart. 11. col. 1.

Intellectus proprius est, cuius anima rationalis particeps facta est, quo vnaqueque anima determinatur. Simplicius in secund. de anim. ex sec. prim. tex. 163. chart. 57. columna 2.

Intellectus est, quo cogitat, & existimat anima. Sim. in 3. de anim. ex sect. 1. tex. 2. char. 58. col. 4.

Intellectus est collectio, indiuisibilisque terminorum contemplatio. Simplicius in tert. de anim. ex sec. pri. text. 155. chart. 55. col. 1.

Intellectus participatus non est anima, sed præstantior quædam substantia. Simplicius in tertio de anim. ex sec. 1. tex. 6. chart. 60. col. 1.

Intellectus est præstantior pars animatæ substantiæ, & non anima, quod de intellectu secundum ipsum consistente intelligentum est, qui sempiternus est. Simp. in 3. de ani. ex sec. 2. tex. 25. ch. 67. col. 4.

Intelligibilia sunt, quorumcunque sensus cognitionem non habet. Simplicius in tertio, de anima sec. 1. text. 5. chart. 59. column. 4.

Intelligibile imperfecte hoc est, quod altero indiget, vt intelligatur. Simplicius in tertio, de anim. ex sec. pri. tex. 15. chart. 62. colum. 4.

Intellectus est altissima animæ potestas. Ioan. gra. in 1. poster. cap. 26. char. 54. col. 2.

Intellectus est apprehensio intelligibilium, & immediatarum propositionum. Ioannes grammaticus in pri. post. cap. 26. char. 54. col. 4.

Intellectus est, qui nobis tradidit viam, qua decem prædicamenta inuenimus. Ioannes grammaticus in pri. post. cap. 26. char. 56. col. 4.

Intellectus est principium scientiæ cognitionis principiorum, & principium cognitionis principij, id est, immediatarum propositionum. Ioan. grammaticus in 2. post. cap. 18. chart. 75. col. 4.

Intellectus est animæ potentia, quæ veritatem cognoscit. Io. gram. in 1. de ani. tex. 23. char. 13. col. 2.

Intellectus indiuisibilis est, ideo vnum illi competit. Io. gram. in 1. de ani. tex. 27. char. 14. col. 4.

Intellectus est habitus animæ perfectissimus. Io. gra. in 1. de anim. ex perih. char. 2. col. 2.

Intellectus proprie est intelligibile, & si aliquando non intelligitur, non fit per se, sed per eius operationem. Io. gram. in 3. de ani. tex. 9. chart. 85. col. 1.

Intellectum esse immistum, ac impassibilem, & nõ esse indiuiduum, nec corpus, nec virtutem in corpore exponit Alexander non de subiecto intellectus, sed de aptitudine, quod omnino falsum est: de omni enim aptitudine hoc est verum, & nihil erat in causa, quod de hac aptitudine aliquid assereret Aristot. Nam illa propositio, quæ dicit, quicquid recipit aliquid, non debet habere in se actum aliquid naturæ rei receptæ, est per se manifesta. Auerroes 3. de ani. text. quinto, chart. 162. columna 4.

Intelligere nil aliud est, quam recipere intentiones imaginatas. Auer. 3. de ani. tex. 18. char. 170. col. 1.

Intellectus primus actus dicitur æquiuoce in virtutibus animæ contra id, quod opinatus est Alex. Auer. 3. de anim. tex. 5. chart. 164. col. 4.

Intellectus est natura promptus abstrahere quidditatē, ac denudare quicquid habet illam quidditatem, ait Auempace. Auer. 3. de ani. tex. 36. ch. 177. col. 4.

Intelligibilia generare, & ea efficere prius existit in nobis, quam actio intellectiois. Auer. tertio de anima, text. 36. chart. 178. col. 4.

Intellectus, qui est postrema perfectio hominis, est abstractus a materia. Auerroes in secund. metaphysic. text. comment. 16. chart. 17.

Intelligibilia ex opinione Aristo. sunt noua. Auer. in 7. metaphysicor. text. comment. 58. ch. 97.

Intellectus, intellectum, & intelligens sunt vnum, & differunt tantum secundum respectum dispositionum: quia intellectus, vt intelligit intellectum, dicitur, intelligens: & in quantum intelligit per se, dicitur, quod est ipse intellectus: & in quantum intellectus est illud, quod intelligitur, dicitur, quod intellectus est res intellecta. Auerroes in 12. metaphysicor. text. comment. 39. chart. 151.

Intellectus est perfectio intelligentis. Auerroes in 12. metaphysicor. text. com. 51. char. 157.

Intellectus noster in actu nil aliud est, quam comprehē-

sio ordinis, & rectitudinis existentis in hoc mundo, & in qualibet eius parte, & cognitio cuiuslibet rei in ea existentis per suas causas propinquas, & remotas, ita vt cognoscat totum vniuersum. Auer. in epitom. metaphysicorum tract. 4. ch. 183. col. 3.

Intellectus nil aliud est, nisi comprehendere formas entium in eo, quod sunt absque materia. Auer. ex destr. destr. disput. 3. chart. 26. col. 3.

Intellectus nil aliud est, nisi formæ abstractæ a materia. Auer. ex destruc. destruc. disp. 6. char. 38. col. 1.

Intellecta rerum sunt verificatio rerum. Auer. ex destr. destruc. disp. 6. char. 38. col. 1.

Intellectus nil est aliud, nisi comprehensio ordinis rerum, quæ reperiuntur, & gradus earum. Auerroes ex destruc. destruc. disp. 6. char. 38. col. 2.

Intelligibilia sunt illa, quorum causæ non apparent sensui. Auerroes contra Algazel. in physicorum disput. prim. chart. 56. colum. 3.

Intellectus apprehensiuus est virtus recipiens, & non agens, vt sensus, qui est virtus recipiens a sensato. Auer. de anim. beatit. cap. 2. chart. 64. col. 2.

Intellectus non est virtus disgregata, nec disensa per corpus, nec diuisibilis ad diuisionem corporis, vt virtutes sensibiles. Auer. de anim. beat. ca. 2. ch. 64. col. 2.

Intellectus est receptio ab intelligibili solum apprehensionis, quæ quidem apprehensio est idem, quod ipse, nec ei ex hac permutatione accidit permutatio. Auer. de anim. beatit. cap. 3. char. 65. col. 1.

Intellectus in actu non est extra animam, quia intelligibile non est extra animam. Auerroes de anim. beat. cap. 4. chart. 65. col. 3.

Intellectu abstractoræ est proprietas, vt seipsum apprehendat. Auer. de anim. beat. ca. 4. ch. 65. col. 4.

Intellectus actio omnis, aut definitio, aut demonstratio est. Auer. de ani. beatit. tex. 48. ch. 118. col. 3.

Intellectibile est, quod vnum atque idem per se in propria semper diuinitate consistens, nullis vnquã sensibus, sed sola tantum mente, ac intellectu capitur. Boethius in Porph. ex dial. char. 2.

Intelligibile est, quod primum intelligibile cogitatione, & intelligentia suscipiens, ea comprehendit, quæ sunt omnium celsissimam supernam diuinitati operum causæ, & quicquid sub lunari globo beatiore animo, ac puriore substantia valet, ac demum humanarum animarum statum considerat. Boethius in Porphy. ex dialog. chart. 2.

Intellectus est rei similitudo, & animæ passio. Boethius in lib. de interp. char. 217.

Intellectus, & res sunt natura, voces, & literæ secundum hominum positionem. Boethius in libro de interp. charta 217.

Intellectus primi sunt, qui simplicem rem concipiunt, vt Socrates. Boeth. in lib. de interp. ch. 299.

Intellectus simplex dicitur, qui est simplex, vnus rei intuitiuus. Alb. mag. de præd. ch. 3. col. 1.

Intellectus cõpositus est, qui accipit rem vnã in alia, vel vt diuisam ab alia. Alb. mag. de præd. ch. 3. col. 1.

Intellectus nudi sunt illi, qui ab apprehensiuis materiæ separati, illorum tantum sunt, quæ nunquam in materia fuerunt. Alb. mag. de præd. ch. 5. col. 2.

Intellectibus mixtis phantasiæ, & sensibus insunt ea, quæ in materia fuerunt. Albertus magnus in præd. chart. 5. columna 2.

Intellectus puri intelliguntur illi, qui sunt ex parte intelligibilis, ad quod nihil mouet, nisi solius intelligentiæ lumen, non phantasma receptum. Alb. magn. in præd. chart. 5. colum. 2.

Intellectus cõpositus, & si sit circa complexa; tamen est verorum, & certorum, circa quæ non est deceptio. Alber. magn. in prior. chart. 165. col. 2.

Intellectus est habitus cognoscens principia. Albertus magnus

magnus in poster. charta 218. columna 2.

Intelligentia est lux quædam intellectualis causæ primæ, & licet sit separata ita, vt non sit actus corporis, ita quod determinet sibi partem in ipso secundum cuius naturam agat, & cognoscat, vt potentia visua determinat sibi oculum in corpore organico; tamen ipsa intelligentia coniungitur orbi sicut motor mobili. Albertus magnus in primo physicorum ex tert. tract. cap. 11. chart. 12. col. 2.

Intellectus in scientijs non est, nisi habitus, & acceptio principiorum, ex quibus alia sciuntur. Albert. magn. in 1. physicor. tract. 1. cap. 5. char. 2. col. 3.

Intellectus operatiuus in actibus est principium operis. Albertus magnus in secund. physicor. tract. 2. cap. 5. chart. 29. column. 2.

Intellectualis natura composita est ex eo, quod est de natura sua intellectuale, & ex eo, quod est perfectio intellectus. Albert. magnus de natura. & orig. animæ. tract. 1. cap. 7. char. 70. col. 2.

Intellectualis naturæ sic est intelligere, vt lucis operatio est lucere. Albertus magnus de natura. & orig. anim. tract. 2. cap. 6. chart. 73. col. 4.

Intellectus non est species specierum, quod det ei, sed est species, quia sub actu suo species efficiuntur species intelligibiles. Albertus magnus contra Auer. de vnit. intel. cap. 7. char. 83. col. 3.

Intellectus est tantum substantia intellectualis, & habet duo, quorum vnum est, quia necessitatem sui esse habet, vt est ex causa prima, aliud est quod potentia habet ad esse, vt est in seipsa, & hæc potentia est fundamentum fundans esse, & recipiens, quod est a causa prima, & hoc modo intellectualis anima natura est ex hoc, & est esse eius determinatum in genere substantiæ, & relicto corpore manet substantia determinata. Albertus magnus contra Auerroem de vnit. intel. cap. 7. chart. 83. col. 4.

Intellectualis natura per aliud est ens determinatum in genere substantiæ, & per aliud est locus, vt & Sol per aliud est pater, & regio sensibilem. Alb. magnus contra Auer. de vnit. intel. cap. 7. ch. 84. col. 1.

Intellectus est generans species intelligibiles per hoc quod intelligibiles sunt, & quia dat eis formam: ideo dat eis motum ad intellectum, & locum, qui est intellectus passibilis, qui habet se ad agentem, vt se habet perspicuum ad lucem. Albertus magn. contra. Auer. de vnit. intel. cap. 7. chart. 84. col. 3.

Intellectus humani speculari est in lumine a rebus sensibilibus abstracto, quod quoddam lumen est in eis diffusio luminis vniuersaliter agentis. Albert. magn. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. l. 2. tract. 2. cap. 42. chart. 219. col. 2.

Intellectuale, quod per substantiam intellectualem est, & non per intellectum adeptum, in nulla parte in potentia est. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a caus. l. 1. 2. trac. 5. cap. 2. char. 227. col. 2.

Intellectuale per substantiam est separatam a materia, & motu. Alb. mag. de cau. & proces. vniuers. a cau. l. 1. 2. trac. 5. cap. 2. char. 227. col. 2.

Intelligentia omnis, quæ per seipsam, & per substantiam intelligentia est, actiua est, & plena formis: intelligentia enim possibilis speculatiua, & adepta, non per seipsam intelligentia est, sed per lumen agentis. Albert. magnus de caus. & proces. vniuers. a caus. l. 1. 2. trac. 2. cap. 21. chart. 213. col. 3.

Intelligentiæ lumen est illud, quod est continuas inter intelligentiam, & animam. Albertus magn. de cau. & proces. vniuers. a caus. prim. lib. secundo tract. secund. cap. 37. chart. 217. col. 4.

Intelligentia agens vniuersaliter est substantia indiuisibilis secundum omnem modum diuisionis. Albertus magnus de caus. & proces. vniuers. a caus. prima lib. 2.

tract. it. tert. cap. secundo chart. 220.

Intelligentia est primum sciens in se, & secundum se influens scientiam super reliqua omnia, quocunque modo sciens. Albertus magnus de cau. & proces. vniuers. a caus. l. 1. 2. tra. 3. cap. 14. ch. 223. col. 1.

Intelligere actus est beatitudinis, pars, & optimum animæ intellectiue admirabiles habens delectationes, quibus nihil est contrarium. Albert. mag. in prim. de anim. tract. secund. cap. 7. ch. 7. col. 3.

Intellectus actio, & motus est intelligere. Alber. magn. in 1. de ani. tract. secund. cap. 7. ch. 7. col. 3.

Intellectus, nec virtus est corporea, nec virtus in corpore, sed separata. Albertus magnus in primo de anim. tract. secund. cap. 8. chart. 8. col. 1.

Intellectum esse ingredientem ab extrinseco, Peripatheticorum est vulgata propositio. Alber. mag. in 3. de anim. tract. 2. cap. 4. char. 36. col. 3.

Intellectus est virtus substantiæ verissimæ existentis, quæ est anima rationalis, nõ vt committeretur corpori, sed vt est imago intellectus primi agentis, & dantis animam rationalem. Albertus magnus in tertio de ani. tract. 2. cap. 12. chart. 38. col. 4.

Intellectus, quo cognoscit anima, & sapit, pars est animæ, quæ quidem anima est perfectio corporis organici, & in diuersis eadem numero esse non potest, sed vniuersalis, est intellectus secundum se. Et ideo, quod est in ipso secundum se, est etiam secundum actum vniuersale: & hoc secundum Peripatheticos comune est apud omnes, & idem intellectum vniuersale in anima mea, & tua. Et licet intellectus meus sit indiuiduus ab intellectu tuo, tamen secundum quod est indiuiduus, non habet vniuersale in ipso, & ideo non indiuiduatur id, quod est in intellectu, & sic vniuersale, vt vniuersale est vbique, & semper idem omnino, & idem in animabus omnium non recipiens indiuiduationem ab anima; non tamen scientia vnus, est scientia alterius, vel speculatum ab vno, est speculatum ab altero; quia speculatio perficitur ex motu phantasmatum. Albertus magnus in 3. de anim. tract. secund. cap. 33. chart. 39. col. 2.

Intellectus per se, nec destruitur, nec debilis fit alio corrupto, organo scilicet, sed eius operatio tantum destruitur. Alb. mag. in 3. de ani. tract. 2. cap. 14. ch. 39. col. 3.

Intellectus denudat intelligibile mensura, situ, & figura & alijs corporeis conditionibus, ergo non est virtus corporea. Albertus magnus in tertio de anim. tract. 2. cap. 14. chart. 39. col. 4.

Intellectus cum incorporea, ac infinita vtatur forma, incorporeus est. Albertus magnus in tert. de anima. tract. 2. cap. 14. chart. 39. col. 4.

Intellectus non vere est subiectum sensibilem, sed est subiectum formale, vt commune, & interminatum subiectum determinantis ipsum. Alber. mag. in 3. de anim. tract. 3. cap. 15. char. 40. col. 1.

Intellectus actus prior est super indiuisibilia, quæ super composita. Albertus magnus in tertio de anim. tract. tert. cap. prim. char. 41. col. 3.

Intellectus quidam est plus cotinuo, & tempori, hoc est imaginationi, & sensui immistum, qui est obscurus, nihil accipiens, nisi cum labore, & si docetur aliquid, oportet, vt fiat per exempla sensibilia, & vocantur illi mali ingenij existentes a vulgo. Quidam est plus separatus, & hic per se quasi omnia intelligere natus est, & de leui accipit illuminationem ad prophetiam, & est diuinus intellectus. Quidam est medio modo, qui doctrina iuuatur ad faciliter omnia intelligenda. Quidam vero, & vires imaginandi, & aliquid accipiendi per sensus nõ habet, & hoc fit ex vitio complexiois, & ex consuetudine non atollendi ultra acceptionem sensibilem. Albertus magnus ex 1. de intel. & intel. comment. 3. char. 88. col. 2.

Intellectus assimilatiuus est, in quo homo quantum possibile, siue fas est, proportionabiliter confurgit ad intellectum diuinum, qui est lumen, & causa omnium. Alb. mag. in 2. de intel. & intel. cap. 9. ch. 55. col. 1.

Intellectus assimilatiuus fit, cum per omnia in effectu factus intellectus perfecte adeptus est seipsum, & lumen agentis, & notitia sui extendit se in luminibus intelligentiarum ascendens gradatim ad intellectum simplicem diuinum. Deuenit ergo ex lumine sui, & agentis in lumen intelligentiæ, & ex illo extendit se ad intellectum Dei. Alb. magnus in secund. de intel. & intel. cap. 9. char. 55. col. 1.

Intellectus nullius corporis est actus. Alb. mag. de animal. 11. tract. 1. cap. 3. chart. 97. col. 4.

Intellectuale, quod propria natura est intellectuale, non conuenit homini secundum influentiam. Alb. magn. ethicor. prim. tract. 6. cap. 5. char. 16. col. 3.

Intellectuale, ut intellectuale, unum & simplex est. Alb. mag. ethic. pri. tra. 6. cap. 6. char. 16. col. 3.

Intellectus in nobis est, ut Rex, inquisitio operabilium est, ut consilium, decretum faciendorum, ut lex, & appetitus partibus suis est, ut plebs. Et ideo patet nihil in nobis esse, nisi quod quasi per modum consilii determinatum est. Albertus magnus ethicorum 3. trac. prim. cap. 19. char. 40. col. 3.

Intellectus solus est dominatiuus sui actus. Alb. magn. ethicor. 6. tra. 1. cap. 4. char. 70. col. 1.

Intelligentia est incorruptibile principium, & vniuersale, & simplex, siue immixtum. Incorruptibile, quia nihil habet contrarium: vniuersale, quia nihil habet, quod ipsum, vel ad differentiam loci, vel ad differentiam temporis determinet: simplex, quia purum est: & immixtum nihil nulli habens commune. Albertus magn. ethic. 6. tra. 2. cap. 16. ch. 74. col. 3.

Intellectus in hoc, quod est imago intelligentiæ, species est intelligibilem, quamvis non sit causa constituens ea. Est igitur applicabilis per seipsum intelligibilibus primis, sed tamen non æquali nobilitate, ut intelligentiæ, quæ secundum substantiam intellectus est, & nihil aliud, quam intellectus. Cadens ergo ab ista nobilitate efficitur discurrens per intellecta, componens scilicet, & diuidens ea: tamen in hoc, quod est imago intelligentiæ, per seipsum est applicabilis primis, quæ medium non habent, & illa statim apprehendit, quando terminorum, qui in principiis sunt, a sensu notitiæ accipit. Sensus enim per hoc, quod species est sensibilium, sensibilia immediate accipit, in quibus confusum est, & immixtum vniuersale, quod intellectus deputando accipit, per hoc, quod ut species applicatur ei, & si medium non habet, tunc principium est, & propria acceptio intellectus. Si autem habet medium, tunc intellectus non accipit, nisi per medium: & hæc est perceptio demonstrationis, cui tamen intellectus lumen influit, quia ordo terminorum, & coniugatio per applicationem determinatur ad conclusionem, quæ tunc in lumine principiorum accipitur. Talis autem intellectus in nobis est medius inter intelligentiam, & animam, quæ coniuncta est continuo, & temporis, & est ut instrumentum intelligentiæ informatum per influentiam receptam ab intelligentia, & est vere, ut oculus animæ, & lumē, & per conuersionem ad animam obumbratur, & inordinatus, & impotens efficitur. Per extensionem autem, & eleuationem a viribus animæ ad intelligentiam, & intelligentiæ lumen perficitur, & depuratur. Alber. magn. ethicor. 6. tract. 2. cap. 18. char. 75. col. 3.

Intellectus per substantiam non est possessus, & acquisitus. Albertus magnus ethicorum sext. trac. secund. cap. 18. chart. 75. col. 4.

Intelligere diuinum, & velle eius est ipsum esse ipsius. D. Thom. in perih. char. 15. col. 1.

Intellecta res est quodammodo principium actionis in agentibus per voluntatem, ut forma naturalis in agentibus per naturam. D. Thomas in octauo physico. lib. 2. tex. 13. char. 121. col. 1.

Intellectus non est virtus alicuius corporis. D. Th. in 8. physico. l. 2. r. tex. 79. char. 147. col. 3.

Intelligibile unumquodque in quantum est, in quantum a materia est separabile. Diuus Thom. de sen. & sen. lec. pri. chart. 1. column. 1.

Intelligere est quodammodo proprium animæ, & quodammodo coniuncti. Diuus Thomas in pri. de anim. l. 2. tex. 12. char. 2. col. 4.

Intelligere est propria animæ operatio, & aliarum operationes animæ, & passionem non sunt animæ tantum, sed coniuncti. Diuus Thomas in primo de anim. l. 2. tex. 12. chart. 3. column. 1.

Intellectum magnitudinē esse, ait Plato metaphorice. D. Tho. in 1. de ani. l. 8. tex. 47. ch. 10. col. 1.

Intellectus de natura sui est impartibilis, quod ex verbis Arist. in hoc textu elicitur. Diuus Thom. in 1. de ani. lec. 8. tex. 48. char. 11. col. 2.

Intellectus est virtus immaterialis, quæ non est actus alicuius organi corporalis. Diuus Thom. in 2. de ani. l. 12. tex. 60. char. 32. col. 4.

Intellectus est quædam potentia receptiua omnium formarum intelligibilium. Diuus Thomas in 3. de ani. l. 13. tex. 38. char. 62. col. 1.

Intelligibile unumquodque est aliqua determinata natura alicuius speciei. Diuus Thomas in 3. de ani. l. 10. text. 19. chart. 58. column. 2.

Intellectus, a quo homo est id, quod est, in se consideratus in potentia est omnia, nec in actu eorum reducitur, nisi per scientiam, quia nihil est eorum, quæ sunt ante intelligere. D. Tho. 1. metaph. in procl. l. 1. ch. 3.

Intellectus cum sit potentia passiva, est magis in moueri. Alex. de ales in 2. metaph. ch. 55. col. 2.

Intellectus obiectum vniuersale est. Alex. de ales in 5. metaph. tex. 16. ch. 129. col. 3.

Intellectus si aliquo modo instituit scientiam, hoc non est nisi in quantum est motus a seibili, quia de se intellectus est in potentia passiva, antequam moueatur ab obiecto. Alexander de ales in quinto metaphysicor. tex. 20. char. 145. column. 3.

Intellectus est aptus natus separare multa coniuncta in re. Alexander de ales in septim. metaphysicorum text. 5. chart. 185. column. 1.

Intellectus noster est quid mensuratum a rebus. Alex. de ales in 7. metaph. tex. 23. ch. 209. col. 1.

Intellectus actus est terminorum apprehensio, & huius actus instrumentum est distinctio. Alex. de ales in 8. metaph. tex. 9. char. 251. col. 2.

Intellectio est magis perfectio intellectus, ut est passio, quam ut est actio. Alexand. de ales in 9. metaph. text. 16. chart. 271.

Intellectio licet sit actio manens in agente, tamē quod maneat, hoc magis habet in quantum passio, quam in quantum actio. Alexander de ales in 9. metaphysicorum, tex. 19. char. 271. col. 4.

Intellectus noster creatur, ut tabula nuda, ideo de se est in pura potentia, ideo nihil intelligit, nisi reducatur ad actum. Alexander de ales in 9. metaphysicorum, text. 20. char. 174. column. 2.

Intelligendi ratio est quædam formalitas, quæ potest reperiri in multis intellectis. Alexander de ales in 1. metaphysicorum, char. 3. col. 3.

Intellectus est aliqua natura secundum se. Petr. de aluer. de longit. & breuit. vit. lec. 1. ch. 59. col. 1.

Intellectus, ut prima causa.

Intellectus primi principii videtur habere quoddam diuinum, & speculatio eius est circa obiectum delectabilissimum, & optimum. Aristoteles 12. metaph. sum. 2. cap. 3. tex. 39. char. 254.

Intellectus diuinus non est potentia ad suum intelligere, sed idem est potentia diuina intellectiua, & actio intelligendi, alioqui intelligere esset cum labore. Arist. 12. metaph. sum. 2. cap. 5. tex. 51. ch. 259.

Intellectus diuinus non intelligit aliquid aliud a seipso, alioquin illud esset eo dignius, & vilesceret, quia intelligeret vilia. Aristoteles 12. metaphysicorum, sum. 2. cap. 5. tex. 51. char. 260.

Intelligibilia omnia habent scientiam propter intelligentiam primam. Arist. de caus. char. 990.

Intellectus diuinus seipsum intelligit, si quid est, quod est potissimum; sua enim intelligentia est intelligentiæ intelligentia. Aristoteles 12. metaphysicorum, sum. 2. cap. 5. tex. 51. char. 260.

Intellectus primus principium est omnium eorum, quæ sunt, quæ quidem ab eo cognoscuntur, & eius intelligere non est, ut transitus, sed simul omnia apprehendit. Them. in 12. metaph. char. 21.

Intelligentia prima intelligit de se aliquid existens ex se, non aliquid relatum ad causam. aliarum intelligentiarum intelligunt de se aliquid relatum ad causam earum, & hoc modo ingreditur in eas multitudo. Auerr. ex destruc. destruc. disp. 3. char. 25. col. 3.

Intelligentia prima non intelligit nisi seipsum, & intelligens seipsum intelligit omnia entia excelsiori esse, & nobiliori ordine, & proportionem. Auerr. ex destruc. destruc. disp. 3. char. 26. col. 4.

Intellectus primus habet quidditatem simpliciter, reliqua entia habent ea mediante. Auerr. ex destruc. destruc. disp. 6. chart. 40. col. 3.

Intellectus primus influit entibus ordinem, & proportionem repertam in operationibus eorum, & intelligere seipsum est intelligere entia omnia. Auerr. ex destruc. destruc. disp. 11. char. 47. col. 2.

Intellectus diuinus non dicitur infinitus, nisi ut est infinitus. Alb. mag. in 3. phys. tra. 1. cap. 5. ch. 36.

Intelligentia prima est mouens, ante quod non est aliud. Albertus magnus in secundo, physico. tract. pri. cap. tert. char. 16. column. 3.

Intelligentia per naturam suam non est in loco. Albertus magnus in quarto, physico. tract. prim. capit. prim. chart. 40. column. 2.

Intellectus primæ causæ distinctiuis est, & ordinatiuis entium vniuersi, & causat complementum, & ordinem in vniuerso, quia sapientis est ordinare, & hæc est causa ordinis in possibilibus. Albert. mag. contra Auerr. de vnit. in el. cap. 7. char. 84. col. 2.

Intellectus esse est intellectus creati primi. intellectus vitæ est intellectus formati pri. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. l. 1. 2. trac. 2. ca. 28. ch. 215. col. 2.

Intellectus primus est primum principium cognoscendi omne, quod cognoscitur. Albert. magn. de cau. & proces. vniuer. a cau. prim. l. 2. tr. secund. cap. 45. ch. 219. column. 3.

Intelligentiæ primæ potestas est producere formas intellectuales seipsa: proxima autem potestas est formas intellectuales intellectualiter recipere, quæ sit duobus modis, vel per applicationem, quæ influentia appellatur: vel per quandam quasi generationem, quæ vocatur exitus de potentia ad actum, & motus quidam, vel mutatio. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a cau. l. 1. 2. tra. 2. cap. 35. ch. 217. col. 1.

Intellectus deiformis est, qui ex primis luminibus sine umbra, & inquisitione principia accipit boni, & veri, & sine inquisitione, & studio. Alb. magn. ethic. pri. trac. 2. char. 5. col. 1.

Intellectus diuinus intelligendo seipsum, & essentiam suam omnia intelligit. Alexander de ales in 12. metaphysicor. tex. 50. char. 351. col. 1.

Intellectus diuinus intelligit omnia simplicia, & composita, alias esset ignorans: intelligit autem composita non componendo, nec diuidendo, sed simplicissimo intuitu. Alexander de ales duodecimo metaphysicorum, tex. 51. char. 352. col. 1.

Intellectuales substantiæ.

Intelligentiæ primæ influunt supra intelligentias secundas virtutes, & bonitates, quas recipiunt a causa prima, & intendunt bonitatem in eis usquequo consequuntur vltimum earum. Aristoteles de caus. propof. quart. char. 978.

Intelligentiæ superiores primæ, quæ consequuntur causam primam, imprimunt formas secundas stantes, quæ non destruuntur, ita ut sit necessarium iterare eas vice alia. Arist. de caus. prop. 5. ch. 978.

Intelligentiæ secundæ imprimunt formas decliues, & separabiles, ut est anima, & non multiplicantur animæ, nisi per modum, quo multiplicantur intelligentiæ, quod est, quia esse animæ habet finem, sed, quod ex eo est inferius, est infinitum. Aristoteles de caus. propof. 5. chart. 978.

Intelligentiæ substantia, & operatio est vna. Aristot. de causis propof. 7. char. 980.

Intelligentia non recipit diuisionem, quoniam est primum creatum, quod creatum est a prima causa, & vnitas est dignior, quam diuisio. Aristot. de caus. propof. sept. char. 981.

Intelligentia omnis scit, quod est supra se, quia acquirit bonitates ab eo, & scit, quod est sub se, quoniam est causa ei. Arist. de caus. propof. 8. ch. 981.

Intelligentiæ omnis fixio, & essentia, est per bonitatem puram, quæ est causa prima. Et virtus intelligentiæ primæ est vehementioris vnitatis, quam res secundæ, quæ sunt post eam, quoniam ipsæ accipiunt cognitionem eius, & non est facta ita, nisi quia causa est ei, quod est sub ea. Arist. de caus. propof. 9. ch. 982.

Intelligentia est regens omnes res, quæ sunt sub ea per virtutem diuinam, quæ est in ea, & per eam retinet res. Aristot. de caus. propof. 9. char. 982.

Intelligentia omnis plena est formis. Aristot. de caus. propof. 10. chart. 984.

Intelligentiæ aliarum continent formas magis vniuersales, aliarum minus: quoniam formæ, quæ sunt in intelligentiis inferioribus per modum particularem, sunt in intelligentiis primis per modum vniuersalem. Arist. de caus. propof. 10. chart. 984.

Intelligentiis primis est virtus magna, quoniam sunt vehementioris vnitatis, quam intelligentiæ secundæ vniuersales inferiores, & in intelligentiis secundis inferioribus sunt virtutes debiles, quoniam sunt minoris vnitatis, & plurius multiplicatis. Quod est, quia intelligentiæ, quæ sunt propinque vni puro vero, sunt minoris quantitatis, & maioris virtutis: & intelligentiæ, quæ sunt longiores ab ipso, sunt minoris quantitatis, & debilioris virtutis. Et ideo accidit, ut formæ, quæ procedunt ex intelligentiis primis, procedant processione vniuersali vnita. Aristoteles de caus. propof. 10. char. 984.

Intelligentia omnis intelligit res sempiternas, quæ non cadunt sub tempore, nec destruntur, quia intelligit res per esse suum, & esse suum est sempiternum, & non corrumpitur. Arist. de caus. propof. 11. char. 985.

Intelligentia omnis intelligit essentiam suam, quoniam intellectus, & intellectum sunt simul, & cum intelligit essentiam suam, scit & ea, quæ sunt sub ea, quoniam sunt ex ea. Arist. de caus. propof. 13. ch. 986.

Intelligentiæ aliarum sunt diuinæ, quæ recipiunt ex bonitatibus primis, quæ procedunt ex causa prima per receptionem multam: aliarum sunt intelligentiæ tantum, quoniam

quoniam non recipiunt ex bonitatibus primis, nisi mediante intelligentia. Aristoteles de caus. propof. 19. chart. 990.

Intelligentia omnis diuina scit res per hoc, quod est intelligentia, & regit eas, quia est diuina. Arist. de caus. propof. 23. char. 994.

Intelligentia, & si regit res, quæ sunt sub ea, tamē Deus benedictus, & excelsus præcedit intelligentiam per regimen, & regit res regimine sublimioris ordinis, & altioris, quam sit regimen intelligentiæ, quod est illud, quod dat intelligentiæ regimen. Aristoteles de caus. propof. 23. char. 994.

Intelligentia prima mouet cælum, vt amatum, & mouendo cælum, mouet reliqua. Arist. 12. metaphysico. sum. 2. cap. 2. text. 35. char. 251.

Intelligentia prima si aliquid mouet, contingit, vt quod mouetur, aliter, & aliter se habeat. Ex quo sequitur, quod primus motus, & actus est corporis, quod aliter, & aliter ex se habeat secundum locum. non secundum substantiam, quia non mouetur ad formā, mouens autem est ens immobile, & actu sine potentia, & mouet motu ad vbi, quo motu mouet inferiora. Arist. 12. metaphysico. su. 2. cap. 2. text. 38. ch. 253.

Intelligentia prima est immobilis, & est ens ex necessitate, & ex eo necessario, quod aliter haberi nequit. Arist. 12. metaphysico. su. 2. cap. 2. text. 38. ch. 253.

Intelligentia prima, quæ mouet cælum, habet nobilem dispositionem, & delectabilem, quæ in nobis esse nō potest, nisi paruo tempore, in nobis enim semper esse impossibile est. Aristoteles 15. metaphysicorum sum. 2. capit. 3. text. 39. chart. 253.

Intelligentia actualis si delectatur secundum se oportet quod secundum se optimum, & maxime delectabile, & delectabilissimum sit. Aristot. 12. metaphysico. sum. 2. cap. 3. text. 59. char. 254.

Intelligentiam nullam esse, quæ non moueat aliquem orbem Lunæ, patet. Aristotel. 12. metaphysicorum, sum. 2. cap. 4. text. 47. char. 257.

Intelligibile, & appetibile in prima intelligentia, quæ mouet cælum, idem est, in nobis autē differunt. Arist. 12. metaphysico. su. 2. cap. 2. text. 36. ch. 252.

Intelligibile, & intellectum idem sunt in substantijs separatis. Arist. 12. metaphysico. su. 2. cap. 5. text. 51. ch. 260.

Intelligentia sola est ea, quæ ratiocinatur. Magent. in prior. chart. 47. col. 3.

Intelligentiæ primæ essentia eadem est ac quidditas, alie vero quoquomodo in quidditate differunt. Auerr. 3. de anim. text. 5. char. 169. col. 2.

Intelligens, & intellectum sunt idem in abstractis omnibus modis. Auerr. 3. de ani. text. 13. ch. 168. col. 3.

Intellectuum abstractorum nō scimus multitudinē, nisi per diuersitatem actionum eorum. Auerr. 3. de ani. text. 19. char. 170. col. 2.

Intelligentiæ abstractæ si comprehenderēt indiuiduum necessario, tunc essent materiales, & tunc non agerent nisi secundum contactum. Auerroes de somn. chart. 202. column. 1.

Intellectus, & intellectum idem sunt in corporibus cælestibus. Auerr. de sub. orbis cap. 1. ch. 4. col. 1.

Intelligentiæ sunt excelsiores intellectu humano, licet cum eo communicent. Auerroes ex destruc. destruc. disp. 7. chart. 26. column. 3.

Intelligentiarum intellecta sunt formæ entium, & forma vnus cuiusque earum est id, quod comprehendunt ex formis entium, & ordine eorum, vt intellectus humanus est id, quod comprehendit ex formis entium, & ordine eorum, sed differunt, quia formæ entium sunt causæ intellectus humani, perficitur. n. ab eis: sed intellecta intelligentiarum sunt causæ formarum entium. Auerroes ex destruc. destruc. disp. tert. char. 26. col. 4.

Intellectus abstracti comparatio similis est comparationi lucis ad visum. Auerroes de animæ beat. cap. quar. chart. 65. column. 3.

Intelligere de abstractis non est aliud, quam intelligere rem, quæ per se stat, videlicet intellectum agentem. Auerr. de ani. beat. cap. 3. ch. 64. col. 4.

Intelligentiæ separatæ nō possunt dare aliquam formā formarum mixtarum in materia. Auerr. in 7. metaphysico. text. com. 31. char. 85. col. 4.

Intellectum, & desideratum in corporibus cælestibus idem sunt. Auerroes in duodecimo, metaphysico. text. commnt. 36. char. 149.

Intelligentiæ abstractæ, vt abstractæ debent esse principia eorum, quorum sunt principia, duobus modis, vt mouentes, & vt finis. Auerroes in 12. metaphysico. text. comment. 38. char. 151.

Intelligentia agens, vt abstracta, & vt est principium nobis, necesse est, vt moueat nos, vt amatum amans, & si omnibus motis necesse est, vt cōtinuet cū eo, a quo fit secundum finem, necesse est, vt in postremo continuatur cū hoc intellectu abstracto, ita quod erimus dependentes a tali principio, a quo cælum dependet, quamuis hoc sit in nobis modico tempore. Auerr. in 12. metaphysico. text. comm. 38. ch. 151.

Intelligentiarum ordinatio a primo est præcisa, sed ordinatio earum ad inuicem non est præcisa. Auerr. in 12. metaphysico. text. com. 44. ch. 154.

Intellectus in nobis est aliud ab intelligente, & in abstractis a materia idem est intellectum, & intellectus, & actio intellectus. Auerr. in 12. text. com. 51. ch. 157.

Intelligentiæ omnes delectantur esse suo, & esse primi primum tātum oblectatur esse sui, & quia eius apprehensio est præ ceteris nobilior, ideo delectatio eius est maior omnibus delectationibus. Auerr. epitome metaphysico. 4. char. 184. col. 1.

Intellectualium substantiarum numerus causatur a numero eius quo contrahitur, & determinatur natura intellectualis, vt quælibet earum depēdet a causa prima, hæc enim quo vnā substantia intellectualis passibilis est in se, non est illud idem, quo alia passibilis est in se ipsa, & ideo, & si ex parte lucis causæ primæ non causatur numerus, tamen ex parte eius, quo quælibet est in se ipsa, causatur numerus, quia hoc non est idē, & multitudinis causa, in illis est, vt sunt propinqua, vel remota. Albertus magnus contra Auerr. de vnit. intel. c. 84. cap. 2. col. 2.

Intelligentiam termini delineantes, vt intelligentia est, non sumuntur nisi a formis ad scientiam intelligibilis proficientibus, quia intelligentia, vt intelligentia est non nisi sciens est. Albertus magn. de caus. & process. vniuers. a caus. 1. l. 2. tra. 4. ca. 9. ch. 225. col. 4.

Intelligentia, quæ causatur a primo est, si regit ea, quæ sub ipsa sunt, non regit vt intelligentia, sed vt diuina virtutem diuinam in agendo participant. Alber. mag. de caus. process. vniuers. a caus. pri. l. 2. tract. quar. ca. 9. chart. 225. column. 4.

Intellectibilia in anima nobili sunt per modum acquisitionis; non acquisitione studij, & doctrinæ, vel experimenti, sed illuminationis requisitione ab intelligentia, ad quam semper & vt desideratum mouetur anima, & mouet suum corpus. Alber. magn. de caus. & process. vniuers. a caus. 1. l. 2. tra. 2. ca. 39. c. 218. col. 2.

Intellectus diuinarum substantiarum sonat substantiā separatam immaterialem, quæ nulli habet aliquid cōmune. quicquid enim est illud, quod formis, quæ in ipso sunt, vel ab ipso ad nullum esse alicuius formæ distinguitur, separatam a materia omnino est, & talis est omnis intellectus, & agens & possibilis. Alber. mag. in 11. metaphysico. tr. 2. cap. 31. char. 160. col. 1.

Intelligentiæ sunt formæ simplices, non tamen in fine simplicitatis: & iō possunt super se reflecti in scientia essentia

essentiæ suæ, & in hoc dicunt eas habere modum compositionis, & non compositionem essentialē. Alb. mag. in 1. physico. ex 3. trac. cap. 11. c. 12. col. 2.

Intelligentiæ superiores formas influunt magis vniuersales, & inferiores minus vniuersales. Albertus magnus de caus. & process. vniuers. a caus. 1. l. 2. tra. 2. cap. 22. charta 214. column. 1.

Intelligentiæ propinquiores vni, & puro primo sunt minoris quantitatis in compositione, & maioris virtutis in influendo. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 24. c. 214. col. 2.

Intelligentia intelligit per se, & immediate sempiterna, quæ nec destruitur, nec cadunt sub tempore. Alber. magnus de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 27. c. 215. column. 2.

Intelligentia est in esse secundum modum essentialē, non secundum modum intellectualem, & esse, quod est creatum primum, est in intelligentia per modum intellectualem. Alb. mag. de caus. process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 29. c. 215. col. 4.

Intelligentia intelligit, quod ante se est, vt causatum ab ea, & quod post se est, vt ipsa est causa ei. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. prim. l. 2. trac. 2. capit. 21. char. 216. column. 1.

Intelligentia mouet animam, vt desideratum mouet desiderium. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. ca. 33. ch. 126. col. 4.

Intelligentia, quæ inter factis substantias prima est, secundum quod intelligit se a primo intellectu esse in lumine primi intellectus, est & ipsum lumen, & sic intelligentia est. Secundum autem, quod intelligit secundum id, quod lumen suum extendit ad aliud quoddam esse, & sic extenditur in animam, vel in id, quod loco animæ est. Secundum autem, quod intelligit se ex nihilo esse, & in potentia esse, ad materiale descendit, & sic fit id, quod primū mobile est sub forma corporeitatis. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 1. trac. 4. cap. 8. char. 198. column. 3.

Intelligentia est vnus secundum substantiam, & esse, sed ad hoc, quod perfecta est, tria habet consequentia, scilicet intelligere se, secundum quod a primo est; intelligere se secundum id, quod est, & intelligere se, vt in potentia est: & hæc non variant substantiam, sed virtutes eius, & concomitantur ipsam in quantum ipsa secundum est. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 1. trac. 4. ca. 3. c. 199. col. 1.

Intelligentia est substantia intellectualis ex se, non ex acquisitione, cuius primum lumen intellectualem ab omnibus mouentibus, & motus est desideratum; & ideo mouet immobilis omne id, quod est, vt desideratum immobile mouet desiderium. propter quod non est necesse, quod essentialiter sit per omnia extensum, sed præsentia luminis, & influentia cæli, & potentia virtutis necesse est, quod sit per omnia, quæ desiderant ipsam: propter quod totum opus necessarium est opus intelligentiæ, a qua totū opus materiæ accipit rectam intentionem, & finem, & appetitum perfectionis. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 1. cap. secundo. char. 200. column. 1.

Intelligentia, vt intelligentia secundum seipsum accepta non potest esse motor coniunctus, propter quod anima essentialiter extensa per totum suum mobile non est necessaria, sed a quodam principio, quod vocatur dextera a Peripatheticis virtutem motus influit toti mobili, & virtutem vitæ, vt anima animalium, a corde vitam, & motū influit mēbris omnibus. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. tr. 1. ca. 2. c. 200. c. 1.

Intelligentia causat per primam causam, & per seipsum, deficiens a prima, vt secundum deficit a primo. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 1. capit. 2. char. 200. column. 1.

Intelligentia aliud est esse, & quod est, & aliud comparata ad primam causam, & aliud accepta secundum seipsum, & aliud comparata ad nihil, ex quo secundum seipsum est: tamen per hoc non diuiditur substantia eius. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 1. cap. 3. c. 200. column. 2.

Intelligentia, quæ habet esse stans, & acquisitum secundum commensurationem, comparatur æternitati, quia extensione intellectuali extenditur cum ea, & non alteratur, nec destruitur aliquid in esse ipsius. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. prim. lib. 2. tract. 1. cap. 10. char. 202. column. 4.

Intelligentiæ nomen equiuocum est ad formam in lumine acceptam, & ad substantiam, quæ essentialiter intellectus est exerens a se intelligentias, vt a causa prima. Primo modo est alia inferior, alia superior, vt intelligentia, quæ est esse creatum primum: inferior, vt vita, & ratio. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 1. cap. 21. c. 205. col. 4.

Intelligentiarum positiones duæ potissimum rationes cogunt. Prima est ex motu cælestium, quia cum cœlestia a se moueantur, & nō a generante, sequitur, quod natura non sit motor eorum. Secunda est, quia generatio est inquieta, & infinita, & generatio causam habet in cœlesti circulo, & cœlestis circulus cum sit multiformis, generationis infinitæ causa non erit, nisi per aliquid, quod continuum est, & vniforme, & hoc, nec natura est, nec anima. Relinquitur ergo, quod sit intelligentia, quæ vno modo se habet continue. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 1. c. 207. col. 3.

Intelligentia de ratione sui nullius corporis est actus. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. tract. 1. 2. cap. 5. c. 207. column. 1.

Intelligentiæ primæ influxus proportionalis est primæ causæ. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. primo. c. 208. col. 1.

Intelligentia est substantia, quæ nō diuiditur. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 2. charta 208. column. 2.

Intelligentia est substantia intellectualis non possibilis, sed actiua, quæ est omnia facere, & nihil fieri per receptionem. Quia si fieri possibile esset, oporteret eam habere aliam iuxta naturæ potentiam diuiniorem, per quā in actum educeretur. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. c. 208. col. 2.

Intelligentia est substantia, quæ secundum esse intellectus est, quæ non diuiditur, nec magnitudo, nec cum magnitudine est, nec corpus, nec virtus in corpore, nec mouetur, nec cum motu est, nec motus. Indivisibilis ergo est, & impartibilis non habens magnitudinē penitus, & in ordine suo quælibet intelligentia primus motor est. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. 1. l. 2. trac. 2. ca. 3. ch. 208. col. 4.

Intelligentiæ multiplicatur per processum ex vno, quod est genus. Alber. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. 1. l. 2. trac. 2. ca. 4. ch. 209. column. 1.

Intelligentia nulla cum alia conuenit, nec genere, nec specie, sed prima intelligentia, intelligentia est, & intelligentiæ inferiores nomen habent intelligentiæ: quia habent modum eius. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 4. c. 209. col. 1.

Intelligentia vnica est in ordine quolibet, nullo modo numero multiplicabilis, vel multiplicata. Albertus magnus de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 2. cap. 4. c. 209. column. 1.

Intelligentia est primum sciens in se, & secundum se influens scientiam super reliqua oia quocumque modo. Alb. mag. de caus. & process. vniuers. a caus. pri. l. 2. trac. 3. cap. 14. c. 223. column. 1.

Intelligentia nec magnitudo est, nec cum magnitudine, T t nec

nec virtus magna, nec virtus in magno. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. lib. 2. trac. 2. capit. 4. char. 209. colum. 1.

Intelligentia nec multitudine, nec magnitudine, nec motu diuisibilis est. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. cap. 4. c. 209. col. 1.

Intelligentia, & si sit vna, & indiuisibilis, tamen in ea est multitudo, & potentiarum, & habitudinum. Albert. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. tracta. 2. capit. 5. char. 209. colum. 2.

Intelligentia secundi ordinis ad intelligentias primi ordinis, & ad causam primam est in potentia ad causam primam; quia creatura eius est ad intelligentiam ordinis primi, quia influentia luminis illius formatur, & perficitur, & sic de alijs secundum ordinem descendendo. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. cap. 5. c. 209. col. 2.

Intelligentia ex actione nullam recipit diuersitatem, vt lux Solis a radijs emissis. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. cap. 6. c. 209. col. 3.

Intelligentia est substantia indiuisibilis, quia est secundum ens post primam causam, & per essentiam intellectus purus est, & non adeptus, vel acquisitus, nec de potentia factus secundum actum, sed agens vniuersaliter secundum ordinem, qui nullo modo cadit in diuisionem, & nullam habet magnitudinem. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. lib. 2. trac. 2. capit. 7. char. 209. colum. 4.

Intelligentia cognoscit determinate inferiora cognitione quid est. hoc enim cognoscit ex hoc, quod est causa eius. Albert. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. cap. 10. char. 210. colum. 2.

Intelligentia verissimam habet de rebus cognitionem, & res cognoscit eo modo, quo constituuntur ab ipsa, vel eo modo, quo constituta ipsa est ab illis, qui est modus scientis, & non sciti. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. ca. 11. c. 210. col. 4.

Intelligentiæ fluxus in triplici esse accipitur, vel prout intelligentia est, & vocatur causa, vel forma agentis per intellectum, vel prout est in fluxu luminis ab intelligentia, & vocatur fluxus, vel processus, vel prout est impressus rei constitutæ, cui dat esse, & rationem, & proprie vocatur impressio. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. ca. 12. c. 211. col. 1.

Intelligentia omnis scit, quod est supra secundum ordinem causati, quod ipsa recipit in fluxione, sed aliter, & aliter: scit enim, quod sub se est, per hoc, quod ipsa est causa ei constituens ipsum influens ei bonitates ad esse pertinentes; scit autem, quod supra se, quia accipit ab ipso, & acquirit bonitates se in esse constituentes, & formantes. Albertus magnus de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. l. 2. secundo, trac. secundo, cap. 13. char. 211. colum. 3.

Intelligentiæ virtus in causando maioris est simplicitatis, & vnitatis, quam sit aliqua rerum secundarum: quanto enim aliquid est primo simplici vicinius, tanto est vehementioris vnitatis. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. tr. 2. ca. 15. c. 211. col. 4.

Intelligentiæ virtus simplicior est, quam virtus animæ, vel naturæ. Alb. mag. de cau. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. tr. 2. cap. 25. ch. 211. col. 4.

Intelligentia inferiora regit, & natura res naturales. Alb. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. prim. l. 2. trac. secundo, cap. 19. char. 113. colum. 1.

Intelligentia quæcunque intelligit, formis intelligibilibus intelligit, siue practice, siue speculative. Alber. magnus de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. tract. 2. cap. 20. char. 213. col. 1.

Intelligentia, quæ indiuisibilis est, & simplex substantia, & essentia, cū ipsa sit causa prima, est indiuisibilis forma, & simplex, & non vna forma post aliam, nec de-

terminata ad esse hoc, vel illud in indiuiduo, non etiã prout est in intellectu primæ causæ committitur oppositio, & diuersitas, & temporalitas, & compositio, & materia. Albertus magnus ex secundo de intell. & intel. cap. 1. char. 83. colum. 2.

Intelligentia quælibet agens ambit lumine suo omne illud, & totum, cui sicut materiæ, & sicut ei, quod ab ipsa mouetur, supponitur. Alb. mag. ex 2. de intel. & intel. cap. 2. ch. 53. colum. 3.

Intelligentiam aliquid inducere in materiã generabili, nisi per motum orbis, non opinamur. Alb. mag. de motu. ani. l. 1. trac. 1. cap. 3. c. 41. col. 4.

Intelligentia dicitur magis, & minus vniuersalis, vt virtus plus ambiens vt virtus spheræ superioris ad inferiora. Albertus mag. in 11. physicor. trac. 2. cap. 19. char. 156. colum. 4.

Intelligentia secunda, & reliquæ se habent ad primam vt causatum ad causam, & in his quæ non habent materiam causalitatis causæ primæ est fundare, & sustentare secunda. Albertus mag. in 11. physicor. trac. 2. ca. 20. char. 156. colum. 4.

Intelligentia spheris simplicibus totis præsidet, in stellatis stellæ præsidet, ita tamen, vt sine hic, & nunc sit in spherâ, & stella, licet maior virtus eius sit in vna parte quam in alia. Alb. mag. in 11. phys. trac. 2. cap. 26. char. 158. colum. 4.

Intelligentiæ sic se habent ad inuicem vt celi, quos mouent. Alb. mag. in 11. phys. tr. 2. ca. 32. c. 160. col. 2.

Intelligentiæ nulli superiores inferiorum applicantur, sed inferioris superioribus. Albert. mag. in 11. physicor. trac. 2. cap. 32. char. 160. colum. 2.

Intelligentiæ lumen est primū principium intelligibilitatis in omni re, vt lumen est primū principium visibilitatis. Alb. mag. ethic. 1. trac. 6. ca. 6. ch. 16. col. 3.

Intelligentia mouendo cælum mouet omnia, quia motu celi causantur motus formales. Alex. de ales in 12. metaphys. tex. 38. c. 343. col. 4.

Intelligibile, & intellectus idem est in separatis a materia. Alex. de ales 12. metaph. tex. 39. c. 344. col. 4.

Intellectus vt agens.

Intellectus agens separabilis est, & immixtus, & impassibilis, substantiæ actio existens. Arist. 3. de ani. sum. 1. cap. 3. tex. 19. char. 659.

Intellectus agens intellectus actu dicitur. Alex. aphrod. in 1. de ani. cap. 27. ch. 41. col. 2.

Intellectus agens, cum sit immaterialis, impassibilis quoque est, ac incorruptibilis. Alexan. aphrod. in 1. de ani. ma. cap. 29. char. 41. colum. 4.

Intellectus agens proculdubio prima causa intelligitur ab Arist. Alex. aphr. in 1. de ani. ca. 29. c. 41. col. 4.

Intellectus agens de foris in nobis genitus est, & incorruptibilis, & est intellectus ab extra in nobis genitus, non autem animæ potestas, quæ in nobis sit, neque habitus, per quem intellectus potentia cum res alias, tunc hunc ipsum apprehendat. Alexan. aphrod. in 1. de anim. cap. 29. c. 41. col. 4.

Intellectus agens impermissus, purus, & immaterialis est, nihilque potestate habet. Semet itaque; solū intelligit, vt intellectus quod est, seipsum vt intelligibile intelligit: vt aut actu intellectus, & intelligibile, semet semper intelligit; vt solus demū, & simplex est, seipsum solum intelligit. Alex. aphr. in 2. de ani. ca. 17. c. 44. col. 4.

Intellectum agentem introduxit Aristoteles ab analogia, quæ in omnibus rebus existit. Est enim in omnibus rebus agens, patiens, & quod ex vtriusque proficitur, sic oportet esse quendam intellectum actiuum, qui intellectum in potestate, & materialē in actu possit educere: nihil enim potest alicuius esse actiuum, nisi actu sit. Alex. aphro. in 2. de anima cap. 18. c. 44. col. 4.

Intelligere,

Intelligere, & speculari, cum volumus, possumus: quia intellectus agens non vt ars seorsum a sua materia est, sed totus intellectui potentia inextens est. Them. in 3. de anima cap. 24. tex. 17. c. 85. col. 1.

Intellectus agens impermissus, impassibilisque est: intellectus autem potestatis quamuis eadem fere, qua intellectus agens, dignitate, ac authoritate polleat, quia tamen aliquando coniunctior addictiorque humanæ animæ est, videtur societate hac nobilitati suæ non nihil dispendij detrimentique facere. Them. in 3. de ani. ca. 23. tex. 17. c. 85. col. 1.

Intellectus agens substantia est & actus non de potentia aliqua profectus eductusve, sed suapte natura. Them. in 3. de ani. cap. 26. tex. 17. c. 85. col. 2.

Intellectus agens, vel vt melius dicamus, qui simplex actus est, non ex vno genere in aliud transit, nec componit quicquam, aut diuidit, nec discursu vitur ad res noscendas, sed comprehensione quadam: omnes enim formas simul continet, & intelligit. Them. in 3. de ani. ca. 26. tex. 17. c. 85. col. 2.

Intellectus solus agens proprie, & maxime censendus est forma, immo forma formarum. Them. in 3. de ani. ma. cap. 27. tex. 17. c. 85. col. 3.

Intellectum agentem Aristoteles opinatus fuit, aut aliquid nostri esse, aut nosmetipsos. Them. in 3. de ani. cap. 31. tex. 19. c. 86. col. 2.

Intellectus agens vnus omnibus est, alioqui intelligere mutuo intelligique non possemus. Them. in 3. de ani. ma. cap. 32. tex. 19. c. 86. col. 3.

Intellectus agens, & intellectus potentia ambo separati sunt, sed agens magis quam potentia: agens dignitate, & natura prior est intellectu potentia, qui prior videtur tempore esse, quamuis re vera non sit. Them. in 3. de ani. ca. 36. tex. 19. c. 86. col. 4.

Intellectum agentem, & potentiam immortalem esse, & Aristoteles, & Theophrastus sentiunt, Them. in 3. de ani. cap. 39. tex. 19. c. 87. col. 3.

Intellectus agens cum sit liber ab omni potentia, neque malum, neque priuationem intelligit. Them. in 3. de ani. cap. 45. tex. 25. c. 88. col. 2.

Intellectus noster, vt qui similitudinem pertenuem refert agentis, veritatem simplicem non attingit, sed tantum falsitati oppositam. Them. in 3. de anima ca. 45. tex. 25. c. 88. col. 2.

Intellectus, qui prouentu ad extra perficitur, intelligit tum separabilia ab omni materia, vt animæ, tum substantiam, & præstantiorem intellectum, cum ea, quæ quadam ratione sunt separabilia, vt mathematicas, & naturales formas, non quia ad hoc vt sint, subiecto indigeant & ea ratione separabiles sint, sed quia alia determinant, inseparabiles ab ipsis existunt. Simplic. in 3. de ani. ex sec. 1. tex. 11. c. 61. col. 3.

Intellectus si negatiue operatur, vt ait Aristoteles, ergo de nostro intellectu verba facit, non de diuino. Ioan. gramm. in 3. de ani. tex. 21. c. 88. col. 2.

Intellectum exterius existentem non tractat hic Aristoteles, cum non tractatum theologicum instituerit, sed de intellectu, qui est pars animæ. Ioan. gramm. in 3. de anima tex. 1. c. 83. col. 4.

Intellectum humanum non diuinum hic considerare Aristoteles facile colligere possumus, cum dicat cū actiuo idem esse subiecto, nec non actiuum intellectum etiam immortalem esse, cum sit idem subiecto. Ioan. gramm. in 3. de ani. tex. 49. c. 94. col. 3.

Intellectus agens ponit intellectum materialem esse in actu ea ratione, qua ars ipsa ponit formas artificiales in materiam ipsius artis. Auerr. in 3. de anim. tex. 5. ch. 161. colum. 2.

Intellectus agens, qui intelligibilia creat, ita se habet, vt intellectus, qui discernit, seu distinguit, & diuidit, & qui intelligibilia recipit. Nam vt intellectus agens

nunquam desistit, quin intelligibilia creet, eaque absolute generet, & si aliquid subiectum reperitur ex-pers huiusce generationis, ita & ipse intellectus diuidens, & discernens se habet. Auerroes 3. de anim. tex. 5. char. 165. colum. 4.

Intellectus agentis ratio ad intellectum naturalem est, vt luminis ad diaphanum. Nam vt lumen est perfectio, & actus ipsius diaphani, ita intellectus agens est actus materialis intellectus: & vt diaphanum non mouetur a colore, nec recipit ipsum, nisi ibi fuerit lumen, ita intellectus is non recipit hæc intelligibilia, nisi perficiatur ab eo intellectu, & ab eo illuminetur. Et vt lumen reddit colorem in potentia existentem, colorem in actu sic vt possit mouere diaphanum, ita intellectus agens reddit ipsos conceptus, qui sunt in potentia intelligibiles, actu intelligibiles, ita, vt intellectus materialis eos recipiat. Auerroes tertio de anim. tex. 5. char. 166. colum. 2.

Intellectus agens non habet in se potentiam ad recipiendum formas. Auerroes de anima tex. 19. char. 170. columna prima.

Intellectus agens nihil intelligit eorum, quæ sunt hic. Auerr. 3. de ani. tex. 19. char. 170. col. 1.

Intellectus agentis ad intellectum patientem proportio est, vt principij mouentis proportio ad materiam motam. Auerr. 3. de ani. tex. 19. c. 170. col. 2.

Intellectus agentis a materiali diuersitatem non scimus, nisi per diuersitatem suarum actionum. Auerr. 3. de ani. tex. 19. c. 170. col. 2.

Intellectui agenti accidit quandoque agere in res existentes hic, & quandoque non: intellectui autem materiali accidit aliquando, vt iudicet res existentes hic; aliquando non. Auerr. 3. de ani. tex. 19. c. 160. col. 2.

Intellectus agentis actio est generare, intellectus materialis est informari. Auerroes tertio de ani. tex. 20. char. 171. colum. 2.

Intelligibilia, quæ natura adipiscimur, necessarium est, vt reperiantur, & proueniant a re, quæ est de seipsa intellectus denudatus, & abstractus a materia, quæ est intellectus agens. Auerr. 2. de ani. tex. 39. c. 179.

Intellectus agens proportionem assimilatur formæ, & intellectus adeptus assimilatur materiæ. Auerroes tertio de ani. tex. 37. c. 179. col. 2.

Intellectui agenti non copulamur in principio, sed in fine; quia dum est forma existens in nobis in potentia, est coniunctus nobis potentia: & dum est coniunctus nobis potentia, non possumus intelligere quicquam per ipsum, nisi efficiatur forma in actu; quod fit, cum actu coniungitur, & tunc intelligimus per ipsum omnia illa, quæ intelligimus, & agimus per eum actionem sibi propriam. Auerroes tertio de anima text. 36. char. 180. colum. 2.

Intellectus agens non tantum est causa in intellectu materiali per viam efficientis, & motoris, sed per viam vltimæ perfectionis, id est, per viam formæ, & finis. Auerr. de ani. beatit. cap. 3. c. 65. col. 1.

Intellectus agens primum intelligit, & omnia secunda, & seipsum, & quæ non sunt actu intelligibilia, reducit ad intelligibilia actu. Auerroes de ani. beatit. cap. 4. charta. 65. columna 4.

Intellectus agens ea, quæ facit actu intellecta, eleuat a gradu essentia, in quo erant ad gradum nobiliorem essentia, plusquam eis sit concessum a parte naturæ ipsarum. Auerr. de ani. beatit. cap. 4. c. 65. col. 4.

Intellectus agens habet de sua virtute, & opere prouidentiam, quæ est in animali rationali, & apprehendere illam est vltima perfectio animæ; nam; illud est finis, & vita beata. Auerr. de ani. beatit. ca. 5. c. 65. col. 2.

Intellectus agentis substantia est vna, quamuis gradus suus contineat id, quod dependet ab omnibus anima libus rationalibus receptiuis beatitudinis, & hoc est

quod vocatur spiritus sanctus. Auerr. de ani. beatit. cap. 5. ch. 66. col. 2.

Intelligentia agens est quasi forma in intellectu materiali, & ipsa agit intellecta, & recipit ea secundum intellectum materiale, & intellectus materialis non est generabilis, nec corruptibilis, & intellectus in habitu habet partem generabilem, & corruptibilem. Quod autem corrumpitur est actio eius in se, aut non corrumpitur, & quod ex extrinseco intrat nos. Si enim generabilis esset, transmutaretur, & si fieret sine transmutatione, esset ex nihilo: ideo intellectus, qui est in potentia, est quasi locus istius intellectus, non materia. Et si actio istius intellectus, ut copulatur cum intellectu materiali, esset non generabilis, tunc actio eius esset substantia eius, & non copularetur necessario cum intellectu materiali. Sed cum fuerit copulatus cum intellectu materiali, erit actio eius, ut copulatur cum eo, actio alia a substantia eius: & fuit aliud, quod agit substantia, & est alij non sibi; & ideo possibile est, ut aliquod æternum intelligat aliquod generabile, & corruptibile. Si igitur hic intellectus denudatur apud perfectionem humanam a potentia, necesse est, ut destruat ab eo hæc actio, quæ est alia ab eo, & tunc aut non intelligemus per hunc intellectum omnino, aut intelligemus, ut actio eius est substantia eius, & impossibile est, ut in aliqua hora non intelligamus per ipsum. Relinquitur ergo, cum iste intellectus denudatus fuerit a potentia, ut intelligamus per ipsum, secundum quod actio est substantia eius, & est ultima prosperitas. Auerroes in 12. metaphysic. tex. com. 17. char. 142.

Intellectus agens intelligit res, quæ sunt hic, sed nobiliiori modo quam nos, aliter nulla esset differentia inter ipsum, & nos. Auerroes in epitom. metaph. trac. quarto. c. 183. colum. 3.

Intelligibile ipsius intellectus qui agit ipsum intellectum agentem, nil aliud est, quam intelligibile intellectus agentis, quia hoc, & illud idem est specie, sed aliquo modo nobilius. Auerroes epitom. metaph. tracta. 4. char. 283. colum. 4.

Intellectus agens est dator formarum corporum simplicium, & aliorum. Auerroes epitom. metaph. trac. 4. char. 185. colum. 1.

Intellectus agens vniuersaliter est agens in actu, & nunquam de potentia exit ad actum, cum tamen aliquando agat, & aliquando non agat: quia aliquando ei appropinquat id, in quod agit, aliquando non. Alb. mag. in 8. phys. trac. 1. cap. 14. c. 94. col. 2.

Intellectus agens virtute prima operatio est secundum principia materiæ matris: & secunda est operatio intellectus eiusdem secundum ea, quæ sunt in semine patris, & terminus generationis est secundum lucem propriam tantum. Et sicut cum vegetatiuum est in sensitiuo, terminat vegetatiuum suas operationes, ita cum sensitiuum est in rationali, terminat in rationali sensitiuum operationes suas. Alber. mag. de nat. & orig. animæ trac. 1. cap. 45. c. 69. col. 3.

Intellectus vniuersaliter agens comparatur ad intellectum possibilem, & ad intelligibilia, ut lux solis ad perspicuum, & colores. Alber. mag. de nat. & orig. animæ trac. 1. cap. 7. c. 70. col. 2.

Intellectus agens tale lumen habet cum formis rerum, quale habet lux corporea cum coloribus. Alb. mag. de nat. & orig. animæ trac. 2. cap. 15. c. 77. col. 3.

Intellectus agens ordinis determinati per illustrationem super se factam agens est, & particulare agens est, & non de se secundum id, quod est agens est; quia non secundum id quod est, agere potest, sed potius agit secundum illud, quod se habet ad antecedentem intellectum, & secundum illud esse, quod super ipsum, & in ipsum emanat ab intellectu ordinis se antecedē-

tis. Albertus magnus de caus. & proces. vniuers. a causa 1. trac. 2. cap. 1. ch. 191. col. 1.

Intellectus agens actus constituit omnem formam sensibilem & materiale. Alb. mag. de caus. proces. vniuers. caus. 1. l. 2. tr. 2. ca. 11. ch. 210. col. 4.

Intelligentia agentem tantum habet intellectum, qui lumine suo omnia agit intellecta. Albertus magnus de caus. & proces. vniuers. a cau. 2. l. 2. tra. secundo. ca. 33. char. 216. colum. 4.

Intellectus agens confert formam intellectionis intellectui intelligibili, & passibili. Alb. mag. in 3. de anima trac. 2. cap. 17. c. 40. col. 4.

Intellectus agens est pars animæ nostræ. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 2. ca. 18. c. 41. col. 1.

Intellectus agens vniuersalis est ad agendum, & patiens ad recipiendum. Albertus magnus in 3. de ani. trac. 2. cap. 18. c. 41. colum. 2.

Intellectus agentis duæ sunt operationes: prima est abstrahere formas intelligibiles, quæ nihil aliud est, quam eas simplices, & vniuersales facere: secundum est illuminare intellectum possibilem. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 2. ca. 19. c. 41. col. 2.

Intellectus agens est forma possibilis, & isti duo vnum sunt ut compositum, sed operationibus sunt diuersi. Alber. mag. in 3. de ani. tr. 2. ca. 19. c. 41. col. 3.

Intellectus agens est pars, & potentia animæ, sed lumen eius, quo operatur intellecta, licet hoc non semper actu coniunctum sit intellectui possibili, quia etiã est separatus. Albertus magnus in 3. de anima. tra. 3. tex. 11. char. 44. colum. 3.

Intellectus agens magis est separatus quam possibilis. Alber. mag. in 3. de ani. tr. 3. ca. 11. ch. 44. col. 3.

Intellectus agens licet natura sua sit separatus, tribus tamen modis coniungitur nobis: a natura enim coniungitur ut potentia, & virtus animæ, & ut efficiens coniungitur faciendo intellecta speculata, & ex his duabus coniunctionibus non est homo perfectus, ut oportet opus diuinum: tandem coniungitur ut forma, & causa eius coniunctionis est intellectus speculatiuus, & ideo speculatiuus est ante adeptum, & tunc homo, ut homo perfectus est. Albert. mag. in 3. de anima. trac. 3. cap. 11. ch. 44. col. 3.

Intellectus agentis operatio est abstrahere non tantum a materia, sed vniuersaliter ab hoc particulari, cuius intentio est in anima sensibili: hoc autem abstrahere nil aliud est, quam accipere vniuersale ex particulari. Albertus magnus ex 1. de intel. & intell. trac. 1. ca. 1. char. 52. colum. 1.

Intellectus agens, est perfectus & supra perfectum perfectiones omnes habens, & largiens omni ei, quod secundum esse intellectualem perficitur. Alb. mag. in 2. de intel. & intel. ca. 3. c. 54. col. 1.

Intellectus agens est pars animæ, & forma humanæ animæ. Alb. mag. in 11. metaph. trac. 1. cap. 9. c. 149. col. 3.

Intellectus omnis agens eius, quod agit præhabet formas, alioquin ageret casu. Alb. mag. in 11. metaph. trac. 2. cap. 19. c. 156. col. 3.

Intellectus agens facit ipsa intelligibilia esse actu, quæ prius erant in potentia, quia abstrahit ea a materia. D. Th. in 3. de ani. l. 10. tex. 18. c. 57. col. 4.

Intellectus agentis lux est imago regularum æternarum. Alex. de ales in 7. metaph. te. 28. c. 214. col. 2.

Intellectus agens per principia deducit possibile ad naturam scibilis, ut principale agens per instrumentum deuenit ad artificiatum, & operatum. Alex. de ales in 2. metaphysic. c. 34. col. 4.

Intellectus, ut possibilis.

Intellectus potentia quodammodo est intelligibilis, non in actu antequam intelligat, sed ut tabula, in qua nihil

nihil actu descriptum est. Arist. tertio de anima. ca. 2. tex. 14. char. 658.

Intellectus, qui est in potentia, prior est in tempore in vno, omnino autem neque tempore, sed non aliquando quidem intelligit, aliquando autem non. Separatus autem est hoc solum, quod quidem est, & hoc solum immortale est & perpetuum. Non reminiscimur autem, quia hoc quidem impassibile est. passius autem intellectus corruptibilis est, & sine hoc nihil intelligit. Arist. 3. de ani. l. 1. cap. 3. tex. 20. c. 659.

Intellectus potentia is est, quem tunc habemus, cum generamur, ac in lucem edimur. Alex. aphro. in 1. de ani. cap. 23. c. 40. col. 3.

Intellectus potentia ad hominis animam solum pertinet re videtur, ut qui vnus affectiones suas habeat, & rationi subiectas, & ad rationem, cui consentiant, ordinatas, quod non in reliquis animalibus cernitur. The. mist. in 3. de ani. ca. 21. tex. 14. c. 84. col. 4.

Intellectus potentia formas materiales, & omnes notiones de singularibus sensibus collectas non potest per se distinguere, neque ex vna earum in cogitationem alterius transitum facere, neque componere, sed illas a sensibus, & imaginatione acceptas, & materia exutas in memoria, ut in promptuario custodit, deinde ingruente luce intellectus agentis, massamque illam intrante efficitur, ut vnus cum illo euadat, atque libero discursu omnia rimari, ac considerare, & cognoscere possit. Them. in 3. de ani. ca. 24. tex. 17. c. 85. col. 1.

Intellectus potentia prior est in homine, quam intellectus agens, quia habilitas omnis prior est actu. Them. in 3. de ani. ca. 26. tex. 17. c. 85. col. 2.

Intellectus potentia habet diuisas notiones in eo, quod variæ artes notitiæ, & scientiæ collocantur. Them. in 3. de ani. ca. 26. tex. 17. c. 85. col. 2.

Intellectus potentia impassibilis, & separatus est, qui formas rerum concipere potest, quia nihil est actu, sed potentia, qui cum corpore commisceri nequit & cui nullus usus corpore instrumenti est. Them. in 3. de anim. cap. 35. tex. 19. c. 86. col. 4.

Intellectus potentia æternus, impassibilis, separatus, & ab omni corporis mixtionem confusioneque est alienus. Them. in 3. de ani. ca. 35. tex. 19. c. 86. col. 4.

Intellectus potentia præuenit intellectum agentem eodem modo, quo splendor lucem, & quo flores fructum. The. mist. in 3. de ani. ca. 36. tex. 19. n. 86. col. 4.

Intellectus potentia talis est, ut contraria contrariis quodammodo intelligat. Them. in 3. de ani. cap. 42. tex. 24. ch. 88. colum. 1.

Intellectus potentia res penitus abiunctas materia comprehendere potest: nam qui naturas materiales intelligit amolendo materiam, longe facilius intelligat necesse est, quæ per se abstracta dispendium huius operæ nobis remittunt, quia non est inferior intellectus potentia ab intellectu agente, quod hic non attingat, ille attingat immaterialia, sed eo quod hic semper attingat, & non semper intelligit, ille attingit, & intelligit semper. Them. in tertio de anim. cap. 51. tex. 36. char. 89. colum. 1.

Intellectus potentia secundaria est intellectus respectu illius, qui secundum primam substantiam intellectus est, neque adeo illi intellectui par, sed remissus, & subalternatus. Simplicius in 3. de anim. ex sec. 1. tex. 3. char. 59. colum. 1.

Intellectus animæ nostræ substantialis, neque vere permanet semper in conuersione in seipsum facta, neque omnino recedit, ut passibilis intellectus, qui ab extra est proueniens; idque ideo ne ipse quoque altero perficiente indigeat. Tantum enim substantialis ipse intellectus remittit ut sincere non intelligat, sibi tamē sufficiens sit ad sui ipsius perfectionem, tantum, ut ab extra proueniens perficiatur. Postremo in illius re-

cessu, at tamen absoluto in ipsum stet regressu, quandoquidem separatus vere est, quod est. Medietas ergo in causa est, ut substantialis intellectus haud pure maneat. Simp. in 3. de ani. ex sec. 1. te. 15. c. 62. col. 4.

Intellectus proueniens, cum adhuc esset imperfectus, nec actu erat intellectus, nec intelligibilis, sed potestate vtrunque. Qui vero iam perfectus fuerat, & intellectus erat, & intelligibilis iuxta secundum significatum eius, quod potestate, ut & agere, & intelligere aliquando ipsum per seipsum possit. Verum hac ratione passibilis est, quia ab altero perficitur. Concurrunt igitur cum intellectu intelligibili, qui eiusdem est ordinis cum ipso, & simul perficitur. Simp. in 3. de anim. ex sec. 2. tex. 19. c. 64. col. 2.

Intellectus adueniens ab extra, quique potestate, ac possibilis dicitur, aliquando est verus, aliquando falsus, sed intellectus substantialis semper verus est. Simpl. in 3. de ani. ex sec. 2. tex. 26. c. 68. col. 3.

Intellectus proueniens adhuc imperfectus existens contemplatur verum, vel falsum, at nondum bonum, vel malum percipit, sed bonum ipsum assequitur, non tanquam aliud præter veritatem, sed ipsam veritatem, ut præstantissimum finem. Simpl. in 3. de anim. ex sec. 2. tex. 27. c. 69. colum. 2.

Intellectus si datur in potentia, datur etiam intellectus in actu, qui est agens intellectus, qui extrahit illud intellectum de potentia ad actum. Auerr. 3. de ani. tex. 5. chat. 167. colum. 2.

Intellectus possibilis efficitur omnia modo similitudinis, & receptionis. Auerr. 3. de anima. tex. 18. ch. 169. columna quarta.

Intellectus, qui est in potentia, prius continuatur cum nobis, quam intellectus agens. Auerr. 3. de ani. tex. 20. char. 170. colum. 4.

Intellectus, qui est in potentia, receptio diuersa est a natura receptionis sensus, quia intellectus materialis habet intelligere omnes formas. Auerr. de ani. beatit. capit. 2. ch. 64. colum. 2.

Intellectus possibilis non educitur, ut actu fiat sciens, nisi per instrumenta, & principia, quæ habet apud seipsum. Alb. mag. in poster. c. 172. col. 3.

Intellectus possibilis non potest intelligere ea, quorum principium in se non habet. Albertus mag. in poster. char. 172. colum. 4.

Intellectus possibilis se habet ad intelligibilia, est enim connaturalis formis intelligibilibus; ideo se habet ad intelligibilia, ut tabula rasa ad picturam, quia in tali habitudine superficies tabulæ est substantia imaginis ad lineas figuræ imaginis terminata. Alb. mag. de nat. & orig. ani. trac. 1. cap. 7. ch. 70. col. 2.

Intellectus possibilem, ait Alex. Aphr. solum esse in anima, & esse formam corporis complexioni plus inter corpora ab excellentia contrariorum recedentis, & ad conuenientiam celi accedentis: propter quod nobilior in ipso resultat conuenientia perpetui corporis, quæ in perspicuo, quod est forma corporis simplicis, ex conuenientia, quam habet cum perpetuo superius corpore: & cum in perspicui aeris resultat forma secundum esse spirituale, quæ esse materiale habet in corpore terminato, qua resultabit forma corpus hominis cum celo conuenit forma intellectualis ex luce intelligentiæ irradiantis super animam. Hæc autem phantasia falsa est, quia perspicuum tantum est clarius in corporibus, quantum ipsa corpora fuerunt magis rara, & tenuia: corpus autem hominis habet densitatem multam, & est terminatum: ideo minorē conuenientiam habet cum celo in perspicuitate, quam elementum simplex: nec in spiritu animalis receptio illa formarum intellectualium esse potest, quia nulla forma secundum esse naturalis est in spiritu, sed potius est in eo particularis sub materiæ intentionibus, & ideo non completur in illa intellectu

lectus aliquis. Amplius iuxta ipsius opinionem non inducitur forma ab intellectu agente, quæ prima est in tota natura, quæ aliquid similitudinis habeat cum ipso in separatione, quod absurdum est: quia omnia agentia in generatione aliquid suæ similitudinis in generato consequuntur. Albertus mag. de natu. & orig. ani. trac. 2. ca. 5. c. 72. col. 3.

Intellectus possibilis est virtus, quæ nec corpus est, nec in corpore operans, sed tamen est substantia fundans intellectum agentem. Albertus mag. contra Auer. de vnit. intel. ca. 7. c. 83. col. 3.

Intellectus possibilis designans substantiam animæ in seipsa, est in duplici potentia: quarum vna est ad intellectum agentem, secundum quem dependet ad causam primam: & secunda est ad intelligibile, quod mouet sub actu intellectus agentis. Et quamuis numeretur intellectus possibilis sic acceptus, tamen est separatus, & materiæ non mistus, & nulli nihil habet commune. Sed hæc separatio non aufert, quin sit aliquid designatum in genere substantiæ. Alb. magnus contra Auer. de vnit. intel. ca. 7. c. 84. col. 3.

Intellectus possibilis speculatiuus, & adeptus subiecto idem sunt, licet forma, & ratione differant. Alb. mag. de cau. & proces. vniuer. a cau. pri. li. 2. trac. 2. cap. 35. char. 216. colum. 2.

Intelligere, & intellectus possibilis post mortem sunt æquiuoca ad intelligere in vita, cum utitur sensu. Alber. mag. in 3. de ani. tra. 2. ca. 19. c. 41. col. 3.

Intellectus possibilis si non esset separatus a materia, tunc esset, vel forma corporis, vel forma operans organice in corpore: & quocunque modo forma quæcunque esset indiuidua, & particularis per ipsum, & particulare non est intelligibile, nisi potentia, & sic sequeretur intellectum actu ab ipso non esse. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 2. ca. 3. c. 36. col. 3.

Intellectus possibilis si vnus communis omnibus esset, philosophia a me acquisita eodem modo ab omnibus acquireretur. Alber. mag. in 3. de anim. trac. 2. cap. 3. char. 36. colum. 2.

Intellectus possibilis est immixtus, separatus, & impassibilis, & non hoc aliquid. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. cap. 12. c. 38. colum. 3.

Intellectus possibilis potentia per formam intellectualis nature terminatur ad ens vnum in mundo, & in natura est determinata, & non est materiæ potentia, sed æquiuoca ad potentiam materiæ. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. ca. 12. c. 38. colum. 4.

Intellectus possibilis duas habet comparationes: primo, quia comparatur ad agentem, vt completur suo lumine: secundo comparatur ad formas ex phantasijs elicatas, vt ab eis motas. Albertus magnus in 3. de anima. tra. 2. ca. 19. c. 41. col. 2.

Intellectus possibilis cum procedit de potentia ad actum, vtitur reminiscencia, sensu, imaginatione, & phantasia; quia ex sensu accipit experientiam, & ex experientijs memoriam, & ex memorijs vniuersale, & cum habet scientiam, vocatur intellectus adeptus, & non indiget amplius virtutibus sensibilibus. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. ca. 19. c. 41. col. 3.

Intellectus possibilis est non materia, sed vt materia quædam: ad ipsum autem vnitur agens, vt lumen ad diaphanum, & speculatiuus vnitur, & comparatur ad possibilem, vt instrumentum; comparatur autem ad agentem, vt minus formale recipiens actum, & virtutem a magis formali. Alb. mag. in 3. de anim. tract. 3. cap. 11. ch. 44. colum. 4.

Intellectui possibili quatuor attribuuntur. Primum, quod indiuisibilis substantiæ existens, potentia est omnia intelligibilia. Secundum, quod se habet ad omnia intelligibilia, vt tabula rasa in qua non exigitur aliqua præparatio, quod imago sit in ipsa. Tertium, quod ip-

se est potius locus intelligibilium, quam materiæ. Quartum, quod intelligibile, vt sensus sensibilium, est species. Albertus magnus in 2. de intel. & intel. cap. 4. c. 90. colum. 1.

Intellectus possibilis ad corpus cum accedit, efficitur distans a lumine intelligentiæ sicut perspicuum distat in aere a natura luminosi in seipso. Alb. mag. de intel. & intel. cap. 4. c. 90. col. 2.

Intellectus possibilis in actu efficitur per lumen intellectus agentis: & quod in omni eo, quod intelligit, hoc intelligit; & cum seipsum intelligit in actu, se intelligit in lumine intellectus agentis. Alb. mag. in 2. intel. & intel. cap. 5. c. 90. col. 3.

Intellectus possibilis inuenit, & intelligit se in omni intellectu secundum actum factum, & seipsum intelligit, quando id, quod intelligit, in qualibet re intelligibili intelligit, & quod suum intelligere est ipsum in actu esse. Albertus magnus in 2. de intel. & intel. cap. 5. charta 90. columna 3.

Intellectus possibilis, & agens in omni intellectu secundum actum factum intelligitur. Alb. mag. in secundo de intel. & intel. cap. 6. c. 90. col. 4.

Intellectus possibilis est fundamentum omnium intellectuum, & lumen agentis, & dispositio, & quasi instrumentum ad intellectum principiorum, & ad intellectum, qui dicitur in effectu, & ad intellectum adeptum, & ad intellectum assimilatiuum, qui per gradus applicationis luminis inferioris ad lumen superius ascendit vsque ad lumen intellectus diuini, & in illo stat, vt in fine. Albertus magnus in 2. de intel. & intel. cap. 9. char. 95. col. 1.

Intellectus possibilis non est præparatio in corpore, vt mentitus est Alexander, eo quod nec forma est armoniæ corporis, nec aliquid consequens armoniam, sed est locus specierum intelligibilium. Alber. mag. in 11. metaph. tr. 1. c. 149. ca. 9. col. 3.

Intellectus possibilis quamuis in omnibus vnus est, vt intellectus est, non tamen vnus est, vt radicetur in substantia processionis talis, quæ in totum ab intelligentia procedit, & distat, vt continuetur cum continuo, & tempore. Per hoc enim vnus est vnus, & alius aliter, & imperfectus in vno, & perfectus in alio. Alber. mag. ethicor. 6. trac. secundo. cap. 17. ch. 75. col. 1.

Intellectus possibilis reducitur per species rerum sensibilium in actum. Diuus Thomas in 2. de ani. l. 6. tex. 43. char. 9. colum. 3.

Intellectus noster possibilis est in potentia tantum ordine intelligibilem, fit autem actu per formam aphantasmatis abstractam. Diuus Thomas in secundo de anim. l. 6. tex. 33. ch. 21. col. 1.

Intellectus possibilis noster cognoscit seipsum per speciem intelligibilem, non autem intuendo essentiam suam directe, quia nihil cognoscitur, nisi secundum quod est in actu. Diuus Thomas in 2. de ani. l. 6. tex. 33. char. 27. colum. 1.

Intellectus dicitur pati, vt est quodam modo in potentia ad intelligibilia, & nihil est actu eorum antequam intelligat. D. Th. in 3. de ani. l. 9. te. 14. ch. 57. col. 2.

Intellectus possibilis est in potentia ad intelligibilia, vt indeterminatum ad determinatum. D. Tho. in 3. de ani. l. 10. tex. 19. c. 58. col. 2.

Intelligibilis species, vt est vnum cum intellectu possibili, est abstracta a phantasmatis. D. Th. in 3. de anima. lec. 7. tex. 7. c. 55. col. 4.

Intellectus possibilis actio est scire. Alex. de ales in prim. metaph. c. 2. colum. 3.

Intellectus possibilis est potentia passiva, & intellectus agens est potentia actiua, qui illuminat intellectum possibilem, & hic illuminatur ab intellectu agente, quæ illuminatio est scientiam habere. Alexan. de ales in 1. metaph. ch. 2. colum. 3.

Intellectus possibilis continet locum materiæ in spiritualibus. Alex. de ales in 9. metaph. te. 4. c. 63. c. 1.

Intellectus, vt separatus.

Intellectu excepto animæ reliquæ partes separabiles non sunt. Aristoteles in 2. de anim. summ. 1. cap. 2. te. 22. chart. 619.

Intellectus separabilis dicitur extrinsecus, & separatur a nobis, non tanquam alio migrans, locumque commutans, sed vt per se existens, & non cum materia: separatur autem a nobis, quoniam non intelligitur, non quod alio demigret; ita enim, & in nobis gignitur. Alex. aphr. in 2. de ani. c. 23. c. 45. col. 3.

Intellectus animæ separatus ex substantia sui actus est, sed non eodem modo, quo is, qui semper separabilis est. Noster nanque nondum separatur ab ipsa cognitione inseparabili a secunda, nec ipsam quoque actionem perfecte cum substantia coniungit, aut et quantum aptus natus est, sed adhuc imperfectus, quod Arist. potestatem dixit, quia natus est aptus, vt perficiatur. Simp. in 3. de ani. ex se. 2. te. 20. ch. 64. col. 3.

Intellectum natura aptum esse abstrahere formas ipsorum intelligibilem, & eorum quidditates concludit ex suppositionibus suis. Auer. pace, quæ quidditates si dicuntur vniuoce de quidditatibus intelligentiarum separatarum, & rerum materialium, propositio est vera: sed si æquiuoce, est falsa. Auer. 3. de ani. t. 36. c. 177. c. 4.

Intellectus separatus non intelligit, nisi seipsum, & seipsum intelligit cum intelligit omnia entia: eius enim intellectio non est nisi ordo, & propositio, quæ est in omnibus entibus; & iste ordo, & propositio est illa, quam recipiunt potentie actiue habentes ordinem, & propositionem repertam in omnibus entibus. Auerroes ex destruc. destruc. disputatio. 6. charta 38. columna secunda.

Intellectus non habet alligationem alicui virtuti animæ alligatione formæ in subiecto; nam si esset alligatus alicui virtuti animæ, non operaretur nisi ex virtute illa, & si hoc esset, non apprehenderet virtutem illam: ideo intellectus est separatus. Auer. contra Algaz. in phys. disp. 2. c. 60. col. 2.

Intellectus in animæ rationalis natura ingreditur ab extrinseco in conceptum, non quod intellectus primus causet ipsum extra naturæ opus, sed quia educit eum de luce sua, & non de aliquo naturali principio. Alb. magn. de natur. & orig. ani. tract. 1. c. 5. c. 69. col. 2.

Intelligentiarum separatarum quicquid secundum vnâ rationem formæ est sigillum, secundum esse, & potestatem non dependet a corpore. Albert. mag. de nat. & orig. ani. tra. 2. c. 6. c. 73. col. 2.

Intellectus liber, & separatus ab omnibus esse dignoscitur, quia seipsum, & omnia apprehendit organa. Virtus autem nulla operans in corpore suum apprehendit instrumentum, quia nec visus, nec auditus, nec imaginatio, nec aliqua alia virtus in corpore operans se, vel suum apprehendit organum. Alb. mag. de nat. & orig. ani. tra. 1. c. 2. c. 71. col. 2.

Intellectus secundum aliquem modum separatus est, & secundum aliquem modum est determinatus ad esse in genere entis, & substantiæ, quia nihil est distinctum per hoc, quod est vniuersaliter separatum a genere entis, & substantiæ, Albertus magnus contra Auerro. de vnit. intel. c. 7. c. 83. col. 4.

Intellectus separatus est secundum se ab omni materia, & materiæ appenditijs, & ideo resultatio sua aliquam habebit separationem, quam omnis anima assequitur in hoc, quod est supra materiam, non oppressa ab ea, vt opponitur forma materiæ. Alb. mag. de princ. mot. proces. tra. 2. c. 13. c. 185. col. 2.

Intellectus per hoc scientificus est, quia omnino immunis

est a materia. Alb. magn. de caus. & proces. vniuer. a caus. l. 1. tract. 2. cap. 3. ch. 191. col. 4.

Intellectus, & intellectiua pars secundum quod intellectiua est, nullius corporis est actus. Alb. mag. de caus. & proces. vniuer. a caus. prim. l. secund. tract. 2. capit. 36. chart. 317. colum. 2.

Intellectus separatus est intellectus intelligentiæ, cuius intellectus homo est imago quædam ambiens suum mobile, quod est corpus hominis, vt intelligentia separata ambit suum mobile, quod est sphaera: & intellectus hominis est in illo sicut lumina inferiora sunt in lumine superiori, a quo recipiunt, & formas, & motus per influentiam, & continuatur motus, & influentia ista vsque ad causam primam. Alb. mag. in 11. metaph. trac. 1. cap. 1. char. 149. col. 3.

Intellectus solus, vt incorruptibile a corruptibili, separatur a sensibili, & vegetatiuo, quia ipse solus est vniuersalis secundum se, nec determinatur ad aliquem, nisi per esse, quod habet in sensitiuo. Albertus magnus ethicor. 6. trac. 2. cap. 6. char. 74. col. 4.

Intellectus, qui processio, & constitutio est intelligentiæ, ex hoc, quod intelligentia est, tantum separatus est ab omni eo, quod est, & nulli nihil habet commune: quamuis secundum esse, quod habet ex coniunctione continui, & temporis, sit determinatus ad vnũ. Albertus magnus ethicorum sexto, tract. secundo, cap. 17. chart. 74. col. 4.

Intellectus secundum se intellectus a sensitiuo, & vegetatiuo separatur, vt incorruptibile a corruptibili, sicut sensibile, & vegetabile, corruptibile, & mortale est secundum sui esse principia. Albertus magn. ethi. 6. trac. 2. cap. 17. char. 74. col. 4.

Intellectus dicitur separatus, quia non habet organum, vt sensus. Diuus Thomas in tert. de anim. l. septimo, tex. 7. char. 56. col. 1.

Intellectus separatus solus est hoc, quod vere est. D. Th. in 3. de ani. l. 10. tex. 20. ch. 58. col. 3.

Intellectus separatus res simplici intellectu intelligit, nos eas syllogistico discursu attingimus. Tho. de Vio in post. char. 103. col. 2.

Intellectus, vt in habitu, & adeptus.

Intellectus, qui doctrinæ morumque suffragiis in homine generatur, forma est eius intellectus, qui materialis dicitur. Alexander aphrod. in prim. de anima, cap. 23. char. 40. col. 3.

Intellectus aduentitiuus, qui posterius innascitur, forma, & habitus, atque perfectione materialis intellectus est. Alex. aphr. in 1. de ani. cap. 24. ch. 40. col. 3.

Intellectus aduentitiuus non est in omnibus, sed in his, qui elaborata exercitatione profecerint, vt periti, & scientes appellatur. omnes enim a natura potentiam eius habemus, ac facultatem, non autem omnes acquirimus. adipisci enim non est a natura. Alex. aphro. in 1. de anim. cap. 24. char. 40. col. 3.

Intellectus in habitu fere nil aliud esse videtur, quam depositæ illæ coarctatæque, & quiescentes considerationes. Alex. aphro. in 1. de ani. cap. 27. ch. 41. col. 2.

Intellectus in habitu, & agens intelligere seipsum potest, non vt intellectum, sed vt actu idem est, quod ea, quæ actu intelligunt: dum enim illa intelligit, seipsum intelligit. Ea enim, quæ intelligit, dum intelliguntur, intellectus fiunt. Nec non seipsum intelligere potest non vt intellectus, sed quia, & ipse intelligibilis est. Alex. aphr. in 2. de ani. cap. 17. ch. 44. col. 4.

Intellectus perfectio senectutis tempore, vt plurimum accidit, ac post longum studium in speculatione, & moribus, & post elongationem superfluarum rerum, quæ videntur necessaria, & non sunt. Auer. de anim. beat. cap. 3. char. 65. col. 2.

Intellectus, ut speculatiuus, & formalis.

Intellectum adeptum cum habemus, ex nostra voluntate pendet intelligere, quodcunque intelligibile voluerimus. Auer. 3. de ani. tex. 36. c. 178. col. 4.

Intellectus adeptus non dicitur nisi per hoc, quod per studium, & abstractionem ab inferiori natura, cui coniungitur, in plena facultate est, & potestate intelligentis. Alber. mag. de caus. & proces. vniuers. a cau. pri. l. 2. tr. 2. cap. 20. c. 213. col. 2.

Intellectus adeptus, qui in simplici consistit intellectu, immortalis est. Alb. mag. in tertio de anim. trac. 2. cap. 19. ch. 41. colum. 3.

Intellectus indiuisibilem appellatur ab Arab. informatio, quia intelligere hoc est informari intellectum possibilem naturis formalibus eorum, intellectus autem complexorum, qui est enunciationis, fides per assensum intellectus ad talia ab illis vocatur. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 3. ca. 1. c. 41. col. 3.

Intellectus adeptus hominem Deo similem reddit. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 3. ca. 11. c. 44. col. 4.

Intellectus subtilitas fit ex splendore intelligentiæ super possibilem ex natura. Alb. magnus in 3. de ani. trac. 3. ca. 12. ch. 45. colum. 2.

Intellectus adeptus est, quo adipiscitur homo intellectum verum, & propriam lucem eius secundum ambitum omnium intellectuum: quæ lux intellectus est substantia intellectus ipsius, & habet duplicem actum. Vnum quo reflectitur super continuum, & tempus, qui est actus eius, sicut est actus lucis Solis super alienam materiam. Alium autem habet, quo lucet in intellectu parisi, & nudis, & in se non reflexus ad continuum, & tempus, sed potius illustrans intellecta in ipsis primis substantiæ principijs, & entis: & ideo intellectus iste manet post totius compositi resolutionem, & secundum alium non manet, & tunc si quis proprie loquatur, non corrumpitur intellectus adeptus, sed quedam actio ipsius corrumpitur, quia hanc non habet, nisi in conjunctione: de agente autem constat, quod non corrumpitur. Similiter autem, nec possibilis corrumpitur, ex quo locus est specierum, & subiectum agentis, nec differt ab eo, nisi ut perspicuum a luce, & compositio horum intellectuum est, ut compositio Solis, & intellectus adeptus est, ut comprehensio Solis in omnibus effectibus suis substantialibus, & reductio ipsius intellectus est in intellectu intelligentiæ, ut reductio illustratorum a Sole ad Solem, & perfectio eius in intellectu primo est, ut recordatio resolutionis, & umbræ speculi ad faciem eius, cuius obiectu facta est imago resultans. Et sic patet, quod non tota anima restat post compositi resolutionem, sed intellectus, & non totus intellectus manet, sed in parte corrumpitur secundum quandam actionem ipsius. Alb. mag. in 11. metaphys. trac. 1. capit. 9. char. 149. colum. 4.

Intellectus adeptus est, quando per studium aliquis verum, & purum suum adipiscitur intellectum quasi totius laboris utilitatem, & fructum. Alber. mag. in 2. de intell. & intel. cap. 8. c. 55. col. 1.

Intellectus adeptus est iudex immortalitatis. Alb. mag. ethic. 1. tr. 7. ca. 17. ch. 24. col. 2.

Intellectus adeptus, qui habitus, & virtus est talis potentia, quam diximus esse intellectum, est in axiomatibus, & definitionibus primo, & per se, in suppositionibus autem, & petitionibus non est nisi secundum quid. Albertus magnus ethicor. 6. tra. secundo, ca. 18. ch. 75. colum. 4.

Intellectus habens quia, licet non propter quid, tamen dispositus est, ut querat ipsum propter quid. Alex. de ales in 1. metaph. ch. 5. col. 1.

Intellectus in habitu est, cum intellectus possibilis est ductus ad actum per aliquem conceptum. Alexander de ales in tertio metaphysicor. tex. quarto. char. 263. colum. 1.

Intellectus speculatiuus, qui & æternorum, & eodem modo se habentium rerum cognitor est, scientialis, non autem deliberatiuus dicitur. Alex. aphrod. in pri. de ani. cap. 25. ch. 40. col. 4.

Intellectus speculatiuus circa æterna versatur, & ipsius potentia est intellectiua, & scientifica. Alex. & Eufrat. in secundo poster. ch. 136. col. 1.

Intellectus contemplatiuus, qui aut secundum habitum perfectus est, aut tanquam idem cum substantia vniuersi formi rationi habet bonum malitiæ oppositum, ut verum falsum. Simplicius in tertio de anim. ex sec. 2. tex. 30. c. 70. colum. 2.

Intellectus contemplatiuus solo fine ab actiuo differt. Ioan. gra. in pri. de ani. tex. 89. c. 33. col. 1. Idem Ioan. gram. in 2. de ani. te. 21. c. 40. col. 4.

Intellectus speculatiuus non est anima, nec pars animæ, sed ex natura superiori naturæ animæ. Auerroes 2. de anima, tex. 32. char. 133. col. prima.

Intellectum speculatiuum nihil aliud esse, quam intellectum in actu, affirmant Theophtastus, & alij ideo quia inueniunt Aristotelem affirmare intellectum agentem reperiri in anima nostra, cum videatur primo ex poliare formas ab ipsa materia, mox eas intelligere actu, postquam erant intelligibiles in potentia, ut & cognoscere eas nihil aliud est, quam recipere eas. Et cum viderint huiuscemodi actionem creandi, & generandi intelligibilia, reuertitur, & reduci ad nostram voluntatem, oriturque, & augetur in nobis ad ortum, & incrementum ipsius intellectus, qui in nobis existit, id est speculatiui, & cum iam sit notum, quod intellectus, qui creat, & generat intelligibilia, quæ iunt in potentia, ita ut ea actu intelligibilia reddat, sit intellectus agens: ideo dixerunt intellectum adeptum esse eundem intellectum, sed aliquando effici imbecilliorē, aliquando validiorem propter ipsam mixtionem. Auerroes 3. de anim. tex. 5. c. 161. col. 4.

Intelligibilia speculatiua generata esse, & de nouo facta supponit Auēpace. Auer. 3. de ani. tex. 36. c. 177. c. 4.

Intellectus speculatiuus genitus est ex intellectu agente, & primis propositionibus, & hoc genus intellectus voluntarium esse oportet. Auer. 3. de ani. text. 36. c. 179. colum. 2.

Intelligibilia speculatiua omnia si extant in nobis in potentia, & intellectus agens est coniunctus nobis in potentia; & cū oīa intelligibilia insunt nobis actu, tunc, & intellectus copulatur nobis actu. At si aliqua intelligibilia erunt nobis actu, aliqua vero potentia, tunc, & ipse secundum vnam partem copulabitur nobis, secundum aliam non. Auerroes tertio de anim. tex. 36. c. 179. colum. 4.

Intellectus speculatiuus habet finem scire, actiuus operari. Auer. 3. de anim. tex. 49. c. 180. col. 3.

Intellectus speculatiuus, qui est forma speculatiua in intellectu possibili in duplici est potentia, quarum vna est per comparisonem eius, quod intelligitur ad particulare, in quo ipsum non est, nisi in potentia, quia particulare in se vniuersale non habet, nisi in potentia, & secundum exitum illius potentia ad actum habet vires, & tempus intellectus, & transmutationem; & quo ad hoc possibilis est. Alio modo secundum comparisonem ad intellectum possibilem, in quo est vniuersale in actu intellectum, & in hoc non est, nisi si sub actu, & forma intelligibilitatis, & hanc habet a luce perpetui intellectus, qui est agens. Alb. mag. in 3. de ani. trac. 2. cap. 12. c. 39. col. 1.

Intellectus speculatiuus ex subiecto, quod est intellectus possibilis, nullam habet transmutationem, nec passionem veram. Albertus magnus in 3. de anim. trac. 2. cap. 12. ch. 39. col. 1.

Intel-

Intellectus speculatiui sunt vnus, ut sunt speculatiui intellectus, sed sunt multi secundum quod illorum, vel illorum sunt. Albertus magnus in tertio de anim. tra. 2. cap. 13. char. 39. col. 2.

Intellectus speculatiuus, & practicus quatuor habet differentias. Prima, quia sine differunt, quia practici finis est opus, speculatiui finis in se est, qui est verum. Secunda est in forma, quia practicus accipit formam, ut est principium operis: speculatiuus vocatur a re, & non ad rem, quæ a rebus prouenit extra intellectum. Tertia, quod intellectus practicus in acquirendo formam, non vitur corpore, sed potius habet eam apud seipsum, sed vitur corporeo instrumento, quando educit eam formam in materiam extra se existentem; intellectus autem contemplatiuus contra vitur instrumentis, ac viribus corporalibus in acquirendo formam, & in vsu considerationis non vitur corpore aliquo. Quarta, quia intellectus practicus est causa rei, quæ sibi subijcitur, intellectus contemplatiuus causatur a re, quæ subijcitur eidem, quia formam contemplationis accipit a re subiecta, & eam considerat, ut est natura rei. Alb. magn. in 3. de anim. tra. 4. cap. 4. char. 46. col. 4.

Intellectus naturalis verius est forma omnibus aliis formis consequentibus, eo quod est maxime separata. Alb. mag. de intel. & intel. tra. 1. c. 5. c. 51. col. 1.

Intellectus formalis diuiditur in intellectum simplicem & compositum, & simplex quidem intelligentia in complexorum. Componitur autem intelligentia complexorum, aut per modum enunciationis, aut per modum syllogismi, vel alterius speciei argumentationis. Compositus qui vocatur, diuiditur in intellectum principiorum, qui secundum aliquid innatus est nobis, & intellectum ex aliis acquisitum, qui adeptus appellatur; quia, vel per inuentionem, vel per doctrinam, & studium adeptus est. Alber. magn. ex 1. de intel. & intel. tra. 3. c. 3. ch. 88. col. 2.

Intellectus formalis est, qui inhæret possibili, & intelligibilibus de actione agentis proueniens. Alb. mag. in 11. metaph. tra. 1. c. 9. c. 149. col. 3.

Intellectus speculatiuus a corporibus accipit, & nihil ponit, a sensibili enim vniuersale colligit. Alb. magn. ethic. 6. tract. 1. c. 5. ch. 70. col. 2.

Intellectus speculatiuus, quia plus habet de lumine intellectus agentis, & quia circa simpliciora, & necessaria est, nobilior est, quam practicus. Alb. mag. ethic. 6. tra. 4. c. 5. ch. 81. col. 1.

Intellectus speculatiuus differt a practico, quia speculatiuus speculatur veritatem per seipsum, practicus autem veritatem speculatur propter operationem. D. Thom. in 3. de ani. le. 15. te. 50. c. 64. col. 3.

Intellectus speculatiuus se habet suo modo ad intellectum possibilem, ut forma ad materiam, & intellectus possibilis ad speculatiuum, ut materia ad formam. Ale. de ales in 1. metaph. ch. 2. col. 3.

Intellectus speculatiuus est intellectus non extensus, nec protensus ad perfectionem alterius, sed sui ipsius, quia propter scire tantum speculatur. Alex. de ales in 2. metaph. ch. 35. col. 4.

Intellectus in scientia acquiescere debet rei per accidentia rei in se, non quia videtur alicui sic, & alicui non. Ale. de ales in 2. metaph. ch. 47. col. 1.

Intellectus actiuus, & practicus.

Intellectionum actiuarum termini sunt: omnes enim alterius causa sunt. speculatiuarum autem termini sunt rationes, quæ vel definitio est, vel demonstratio. Demonstrationes vero, & finem habent syllogismi, aut conclusionem, & definitiones omnes finitæ sunt. Ari. 1. de ani. su. 3. c. 1. te. 48. chart. 601.

Intellectus, qui propter aliquid ratiocinatur, & est actiuus, differt sine a speculatiuo. Arist. 3. de anim. su. 2. cap. 2. tex. 49. char. 666.

Intellectus actiuus mouet, quia appetibile est ipsius principium. Arist. 3. de ani. su. 2. cap. 2. tex. 49. ch. 666.

Intellectus, id est actiuus vltimorum est in vtraque partem: primorum enim, & vltimorum terminorum est intellectus, non autem ratio. Aristotel. 6. ethicorum nicom. cap. 11. char. 153.

Intellectus practicus ac consultator indiget deliberatione, & consilio, ut ad id, quod melius est, instituto, & electione tendat. Alexander aphrod. in 1. de anim. cap. 25. char. 48. colum. 4.

Intellectus actiuus similis est lumini: nam ut lumē colores potentia visibiles, actu visibiles reddit, sic intellectus agens intellectum, qui potestate est, & materialis, actu esse facit, vbi intellectuum habitum induxit, & is est, qui suapte natura intelligibilis est, & actu talis est enim causa intelligendi, & in actum educit materialem intellectum. Alexand. aphrod. in 2. de anim. cap. 15. char. 44. col. 3.

Intellectus actiuus nihil aliud est, quam intellecta forma. Alex. aphr. in 2. de ani. cap. 15. ch. 44. col. 3.

Intellectus actiuus est, qui intrinsecus euenire dicitur, qui non est particula, nec potestas animæ nostræ, sed a rebus externis in nobis gignitur, & facit, ut materialis intellectus per relationem ad huiusmodi formam separet, imitetur, & intelligat, singulasque materiales formas, seque ipsum intelligibilem reddat. Alex. aphr. in 2. de anim. cap. 15. ch. 44. col. 3.

Intellectus actiuus materia vacans incurruptibilis est mensque immortalis, & sempiterna vocatur. Alexad. aphr. in 2. de anim. cap. 16. ch. 44. col. 3.

Intellectus actiuus circa contingentia versatur, & ipsius potentia est opinatiua, & rationalis. Alex. & Eufr. in 2. post. char. 136. colum. 1.

Intellectus actiuus a speculatione differt, quia speculatiui finis est inspectio sola, actiuus opus. Them. in 3. de ani. cap. 61. tex. 49. char. 90. col. 1.

Intelligere, & si sine imaginatione fit, est magis actio quam passio. Simp. in 1. de ani. tex. 14. ch. 4. col. 4.

Intellectus practicus exorditur actiones tunc, cum secundum rationem agimus, non tamen fine imaginatione, etenim ipse imaginationibus vitur, quia actiones circa sensibilia versantur. Simpl. in 3. de anim. ex sec. 1. tex. 162. char. 57. col. 1.

Intellectus, qui principaliter est actiuus, nec suauē, aut molestum finem sibi statuit, ut sensus, & irrationalis vita, sed bonum sibi proponit sequendum, malum fugiendum. Simplicius in tert. de anim. ex sec. 2. tex. 34. char. 72. colum. 1.

Intellectus practicus differt a contemplatiuo in ipso fine, quia alterius finis est ipsum verum, alterius bonum. Simp. in 3. de ani. ex sec. 2. tex. 49. ch. 77. col. 4.

Intellectus actiuus a contemplatiuo nisi fine differt, bonum enim actiuus finis est, veritas contemplatiui. Ioan. gram. in 2. de ani. tex. 21. char. 4. col. 4.

Intellectus actiuus, & contemplatiuus idem est subiecto, sed ratione differunt. Ioannes gramm. in tert. de anim. tex. 28. chart. 89. col. 3.

Intellectus actiuus cum contemplatiuo cum idem sit substantia, operatione tamen est diuersus. Eufr. 6. ethicorum cap. 12. char. 344.

Intellectus actio diuiditur per duas actiones, quarum vna dicitur formatio, alia fides. Auerroes 3. de anim. text. 21. char. 171. colum. 4.

Intellectus actio, quæ est formatio, semper est vera. Auerr. 3. de anim. tex. 27. 172. col. 4.

Intellectui operatiuo tribuitur forma, quæ fuerit imaginata ex cogitatione. quæ vero non fuerit imaginata, ex cogitatione, tunc attribuitur ipsi virtuti imaginatiuæ.

Intellectus ut materialis, & passivus.

natiuz. Auer. 3. de ani. tex. 49. c. 182. col. 3.
Intellectui operatio quæ attribuit Aristot. sunt intelligenda de imaginatione. Auerroes tertio de anim. tex. 49. c. 182. columna 3.
Intelligibilia intellectus speculatiui sunt scientiæ in potentia. Auer. de anim. beatit. cap. 3. c. 65. col. 2.
Intellectus practicus in eo, quod practicus est, ad hoc quod actu sit, corpore non indiget. Albertus magnus de caus. & process. vniuers. a cau. pri. l. 2. trac. 2. cap. 20. charta 214. colum. 2.
Intellectus practicus, non differt subiecto a speculatio sed secundum esse, & finem. Alb. mag. in 3. de anima cap. 5. ch. 46. colum. 4.
Intellectus actiuus duplex est, vnus, qui per accidens est actiuus, vt intellectus noster, qui non agit nisi per formam artis acceptam, vel inuentam; alius est per se actiuus, qui per seipsum, & per suam essentiam est actiuus rerum, & sic est intellectus substantiarum mouentium celum. Alber. mag. in 11. metaph. trac. 3. capit. 4. char. 163. colum. 2.
Intellectus practicus tribus modis potest esse principium humanarum operationum: aut secundum sui puritatem, aut secundum sui ad sensus reflexionem, aut secundum comparationem vnus ad alterum; & primo perficit opera contemplationis, secundo voluptatis; tertio ciuilitatis. Alber. mag. ethicor. 1. tract. 5. cap. 7. char. 12. colum. 1.
Intellectus practicus est principium omnium operationum nostrarum, & eius instrumentum est manus. Albertus mag. ethic. 1. trac. 6. cap. 1. e. 15. col. 2.
Intellectus operatiuus dicitur, in quo totum operis principium est. Albertus mag. ethicor. 6. tract. prim. cap. quarto. char. 20. colum. 1.
Intellectus practicus formam suæ veritatis ponit in alio, vt in membris corporalibus, quæ mouet nihil accipiens ab eis. Albertus magnus ethic. 6. tract. 9. cap. 5. char. 70. colum. 2.
Intellectus operatio duplex est. Prima indiuisibilium intelligentia, per quam apprehendit essentiam vnus cuiusque rei in se ipsa. Secunda operatio intellectus componentis, & diuidentis, cui additur tertia ratiocinandi, vt ratio a notis ad inquisitionem ignotorum procedit. Diuus Thom. in perih. c. 1. col. 1.
Intellectus operationes duæ sunt; in quorum vna inuenitur veritas, & falsitas: in alia verum, & falsum. Diuus Thom. in perih. c. 6. col. 3.
Intellectus operatio differt a motu, quia eius operatio est actus imperfectus. Diuus Tho. in 1. de anim. l. 10. tex. 65. char. 14. col. 3.
Intellectus proprium est secundum prudentiam bene operari. Diuus Thomas in prim. de anim. lib. 3. text. 25. chart. 5. columna tertia.
Intellectus humanus est operationum, quæ secundum artem sunt, qui secundum similitudinem quandam deriuatur ab intellectu diuino, qui est principium rerum naturalium. D. Tho. 2. polit. l. 1. c. 1. col. 4.
Intellectus practicus est propter perfectionem alterius, & propter perfectionem operati, ideo appellatur extensus. Alexander de ales in secundo metaphisicor. char. 35. colum. 4.
Intellectus dum operatur, aliquid habet in intentione, quod est primum, & illud idem est vltimum in essendo, & vbi est primum & vltimum, non est infinitum. ergo in intellectione practica non est infinitum. Alex. de ales in 2. metaph. c. 43. col. 4.
Intellectus operatio duobus modis tractari potest; primo per se, vt est in sua puritate; secundo per accidens, vt ei admiscetur aliquid alterum, vt compositio, vel applicatio. Thom. de Vio in prædic. ch. 32. columna secunda.

Intellectus materialis nullam habet naturam, nisi quod est possibilis. Ari. de anima 3. cap. 1. tex. 3. char. 165.
Intellectus materialis non est mistus cum corpore, fieret enim calidus vel frigidus, & ei esset aliquod instrumentum, vt sensitiuo. Aristoteles de anima 3. capit. 1. text. 6. chart. 658.
Intellectus materialis est intellectus, vt ipsa intelligibilia. Aristot. 3. de anima cap. 2. tex. 15. char. 657.
Intellectus materialis solus est facultas ad formas excipiendas tabellæ nondum inscriptæ persimilis, immo potius inscriptionis carentia est. Alexander aphrod. in 1. de anima cap. 20. c. 41. col. 1.
Intellectus, qui vel vt habitus dicitur, materialis intellectus perfectio, & virtus est. qui habitus per vniuersalis apprehensionem, & per formarum separandarum facultatem in intellectu gignitur. Alex. aphro. in 1. de anima cap. 26. c. 41. colum. 1.
Intellectus materialis cum anima, cuius est potestas corruptibilis, simul interit, & eo intereunte, eiusdem habitus potestas, & perfectio corrumpitur. Alex. aphro. in 1. de anima cap. 29. c. 41. col. 4.
Intellectus materialis non ob id materialis dicitur, quod subiectum quoddam sit, vt materia, sed vt materia hoc proprium habet, vt omnia suscipere possit, identidem, & intellectus, qui nondum intelligit, intelligere tamen potest, materialis vocatur, qui actu nihil ex entibus existit, sed omnia fieri potest. Alex. aphro. in 2. de anima cap. 13. c. 44. col. 2.
Intellectus, qui iam intelligit, quiq; habitum intelligendi habet, & formas intelligibilium sua vi percipere potest, est intellectus materialis, vbi habitus, & intellectio vna cum actione accesserit. Alex. aphrod. in 2. de anima cap. 15. c. 44. col. 3.
Intellectus passibilis, & affectus idem sunt, idest affectio, & perturbatio animæ humanæ. Them. in 3. de anima cap. 38. tex. 19. c. 87. colum. 2.
Intellectus passiuus, qui ab imaginatione non differt, corruptibilis est. Ammo. in l. de inter. c. 4.
Intellectus primus est materialis, eo quia omnia patitur & aliunde perfectionem suscipit. Simp. in 3. de anima ex sec. 1. tex. 2. c. 58. col. 4.
Intellectus materialis non se ipsum intelligit, nec à se ipso, nec per seipsum, sed vt sensus a sensibili, sic hic ab intelligibili, & ab intellectu, qui eiusdem ordinis cum illo est, excitatur vt alij ab alio. Simpl. in 3. de anima ex sec. 1. tex. 2. c. 58. colum. 4.
Intellectus materialis vbi simul est perfectus, ipse se ipsum, & quæ sunt in se, formas intelligit, & sine passione vlla, & perfecta cum actione; passio enim consistebat in recipiendo aliunde, & explendo: at non in aliqua mutatione collocata erat. Simpl. in 3. de anima ex sec. 1. tex. 8. c. 60. col. 4.
Intellectus materialis commune habet cū agente, quod est natus perfici; intellectus autem secundum habitum perfectus magis communicat cum eo, qui ex se perfectus est, eo quod etiam ipse intelligibilis, & immaterialis sit. Simpl. in tertio de anima ex sec. 1. tex. 12. c. 61. colum. 4.
Intellectus passibilis vt passibilis, corruptibilis est. Simpl. in 3. de anima ex sec. 1. tex. 20. c. 65. col. 2.
Intellectus materialis de mente Aristotelis est abstractus a corpore, & impossibile est, vt intelligat aliquid sine imaginatione. Auerroes primo de anima tex. 12. char. 110. columna 3.
Intellectus materialis comprehendit intentiones omnium entium. Auer. 1. de ani. tex. 66. c. 121. col. 1.
Intellectus materialis est virtus passiuæ, & non est transmutabilis, quia non est corpus, nec virtus in corpore. Auer. 3. de ani. tex. 4. c. 160. col. 1.

Intellectus

Intellectus materialis nullam formam materialem in se habet, alioqui nullam reciperet. Auerroes 3. de anim. text. 4. char. 160. colum. 2.
Intellectus materialis est non mistus cum materia omnino. Auer. 3. de anima tex. 4. c. 1. 60. colum. 2.
Intellectus materialis est vnus entium, & potentia est abstracta, & non habet formam materialem, ergo non est passiuæ, & est simplex, & separabilis iuxta Aristotem. Auer. 3. de anima tex. 4. c. 160. col. 2.
Intellectus materialis distinguitur iuxta Aristotem à materia prima Primo, quia intellectus est in potentia ad omnes conceptus formarum vniuersalium materialium, at materia prima est in potentia ad omnes has formas sensibiles. Secundo, quia intellectus materialis dignoscit formas, quas recipit, sed ipsa materia prima nihil dignoscit, vel apprehendit. cuius rei causa est, quod materia formas diuersas singulares, & indiuiduas recipit, intellectus vniuersales. Auerroes 3. de anima tex. 4. char. 160. colum. 4.
Intellectus materialis nihil singulare, nec indiuiduum est, tum corpus, tum etiam aliqua potentia in corpore, alioqui reciperet formas, vt sunt singulares, diuersæ, atque indiuiduæ. Ergo quæ in eo existit, fuissent potentia intelligibiles: & sic non distingueret naturas formarum, vt sunt formæ, vt in particularibus formis fieri solet, siue sint spirituales, siue materiales. Auer. 3. de anima tex. 5. c. 160. colum. 1.
Intellectus materialis necesse est recipere formas modo diuerso ab illo, quo iste materie recipiunt illas formas, quas recipiunt, quæ ideo retinentur in ipsa materia, quia materia prima terminatur per illas. Auer. 2. de anima tex. 5. c. 160. colum. 4.
Intellectum materialem ingenitum, & incorruptibilem substantiam esse existimant Theophrastus, & Theophrastus, & alij multi expositores, quia omne genitum, & corruptibile est indiuiduum, & singulare, sed neminem latet ipsum non esse quid indiuiduum, & singulare, nec corpus, nec potentiam in corpore. Auer. 3. de anima tex. 5. char. 161. colum. 2.
Intellectum materialem his tribus nominat Aristoteles. passibilem, immixtum, & simplicem. Auerroes 3. de anima tex. 5. char. 161. colum. 2.
Intellectus materialis cum sit æternus, & intellectus agens æternus, necessario id, quod ex eis effectum est, æternum est, & hoc est ex mente Themistij, & Theophrasti. Auer. 3. de anim. tex. 5. ch. 161. col. 2.
Intelligibilis actu existens eadem est ratio ad intellectum materialem, quæ sensibilis ad sensitiuum seu sentiens. Auer. 3. de anim. tex. 5. ch. 161. col. 4.
Intellectus materialis est virtus facta, quoniam impossibile videtur imaginari intelligibilia esse nouiter facta, & genita, & intellectum materialem non esse nouiter factum, cum sit necesse, si agens est æternum, & recipiens æternum, vt id, quod nouiter factum sit, sit quoque æternum. Auer. 3. de anim. tex. 5. ch. 161. col. 4.
Intellectus materialis si est actus primus ipsius hominis, & speculatiuus vltimus actus, & homo generabilis est, & corruptibilis, & vnus numero propter vltimum eius actum, quem an ipso intellectu obtinet, ergo oportet ipsum ita reperiri propter eius actum primum. Auer. 3. de anim. tex. 5. ch. 161. col. 4.
Intellectum materialem esse quandam vim genitam, ita vt idem de hac virtute existimemus, ac de omnibus alijs animæ facultatibus, ait Alexander, vt reperitur quædam præparatio, & dispositio in materia per se a temperatura, & missione effecta. Auerroes tertio, de anima text. 5. char. 162. colum. 2.
Intellectum materialem virtutem imaginatiuam esse existimauit Auempace, vt est apta, vt conceptus, qui in ea existunt, sint actu intelligibiles, & quod non datur alia virtus, quæ sit subiectum intelligibilium præter

hanc virtutem. Auer. 3. de ani. te. 5. ch. 163. col. 2.
In intellectus materialis non potest habere formam in actu, cum eius substantiæ, & naturæ sit recipere formas vt sunt formæ. Auer. 3. de ani. te. 5. c. 163. col. 2.
Intelligibilibus actu existentibus duo oportet dare subiecta, quorum vnus est illud subiectum, propter quod ipsa intelligibilia sunt vera, nempe ipsæ formæ, quæ sunt exemplaria siue imagines ipsarum rerum verarum, & quidditatum; alterum est illud subiectum, propter quod ipsa intelligibilia sunt vnus ex entibus mundi, & illud est intellectus materialis. Auer. 3. de anim. tex. 5. char. 173. col. 4.
**Intellectum materialem non mouent intentiones imaginatæ, nisi reddantur actu intelligibilia postquam fuerint potentia intelligibilia, & ideo posuit Aristot. intellectum agentem, qui extrahit has intentiones de potentia ad actum, Auerroes tertio de anima text. 5. chart. 164. colum. 2.
Intelligibilia, quæ sunt actu, idest, speculabilia non sunt generabilia, & corruptibilia nisi ratione ipsius subiecti, in quo sunt vnus ex entibus, & est ipse intellectus materialis. Auer. 3. de ani. te. 5. c. 164. col. 2.
Intellectus materialis si numeratur ad numerationem indiuiduorum hominis, tunc sequitur esse aliquod indiuiduum singulare, siue illud sit corpus, siue potentia in corpore. Et si est aliquod indiuiduum, tunc erit conceptus intelligibilis in potentia; conceptus autem intelligibilis in potentia est ipsum subiectum, quod mouet intellectum recipientem, & non illud subiectum, quod mouetur. At si concesserimus intellectum recipientem esse aliquod singulare indiuiduum, tunc sequeretur, quod aliquid reciperet seipsum quod est impossibile. Et si concedimus recipere seipsum, tunc oportet, vt recipiat seipsum, vt est diuisibilis, & sic virtus ipsius intellectus est vna, & eadem cum virtute sensus, aut nulla dabitur differentia inter esse ipsius formæ extra animam, & esse in anima. Et si non numeratur ad numerationem indiuiduorum, eius ratio ad cuncta indiuidua existentia in vltimo actu in ipsa generatione erit vna, & eadem ratio, & sic si vnus illorum indiuiduorum adipiscatur aliquod intelligibile, illudmet intelligibile obtineatur necesse est a cunctis indiuiduis. Auer. 3. de ani. te. 5. ch. 164. col. 2.
Intellectus materialis vnus est in omnibus indiuiduis, & hinc existimare possumus speciem humanam æternam esse, ideo oportebit intellectum materialem non posse denudari a principijs vniuersalibus natura notis vniuersæ speciei humanæ, & hæc intelligibilia sunt vnus ratione recipientis, plura vero ratione conceptus recepti, & qua ratione sunt vnus, sunt æterna, cum ipsum esse non separetur ab ipso subiecto recepto, nullumque recipit prohibens ratione recipientis. Idcirco nullam habebit generationem, & corruptionem, nisi ratione pluralitatis, quæ eis accidit, & non ea ratione, qua sunt vnus in ipso. Et ideo si corrumpitur aliquid intelligibilium primorum propter subiecti corruptionem, quo coniungitur nobis, & copulatur, & est verum, & vnus ratione indiuidui, oportebit illud indiuiduum esse absolute incorruptibile, sed corruptibile ratione vnus indiuiduorum, & sic possumus dicere intellectum vnus esse in omnibus indiuiduis, & intelligibilia considerata in esse absolute, æterna sunt. Auer. 3. de ani. te. 5. ch. 165. col. 2.
Intellectus materialis est intellectus in actu, quia est intellectum in actu. Auer. 3. de ani. te. 19. c. 169. col. 3.
Intellectus materialis, in propositione vniuersali infinita iudicamus. Auer. 3. de ani. te. 19. c. 120. col. 2.
Intellectui materiali solum attribuitur iudicium, & distinctio. Auer. 3. de ani. te. 19. ch. 170. col. 2.
Intellectus materialis si non significaret nisi præparatio nem tantum, vt asserit Alexander, quomodo Aristoteles**

les hic faceret comparationem inter ipsum, & intellectum agentem in dando ea, in quibus conueniunt, & in quibus differunt? Aueroes tertio de anim. tex. 19. chart. 170. colum. 2.

In intellectu materiali non accidit, vt quandoq; intelligat quandoque non, nisi in respectu formarum imaginationis existentium in vnoquoque indiuiduo, non in respectu speciei. Auer. 3. de ani. te. 20. c. 170. col. 4.

In intellectu materiali recipit intentiones imaginatas post dictionem factam a cogitativa virtute. Auerr. 3. de anim. tex. 20. char. 171. col. 2.

In intellectu materiali pericitur per agentem, & intelligit ipsum. Auer. 3. de ani. te. 20. char. 171. col. 2.

In intellectu materiali diuiditur ab intellectu agente, quia in materiali inuenitur potentia, & actus, in agente vero actus tantum, & ob id Aristot. appellauit illum materialem, non quod habeat materiam, vt opinatur Alexander. Auer. 3. de ani. te. 24. c. 172. col. 3.

In intellectu materiali, qui asserit esse generabilem, & corruptibilem, non potest inuenire aliquem modum naturalem, quo possimus coniungi cum intelligentiis abstractis, quoniam intellectus debet esse vnde cumque intelligibilis omnibus modis. & præsertim in rebus materiæ expertibus. Quare si substantia generabilis, & corruptibilis posset intelligere formas abstractas, & effici quid vnum cum ipsis, tunc oporteret, vt natura possibilis efficeretur necessaria. Aueroes 3. de anim. te. 36. char. 175. col. 2.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

In intellectu materiali, vt ait Them. 3. de ani. cap. 51. si habet vim abstrahendi formas a materiis, & intelligendi eas, longe magis debet habere naturam, vt intelligat res de se primo abstractas a materia, quod verum est si concedimus intellectum non esse mixtum cum materia. Auer. 3. de ani. te. 36. c. 276. col. 4.

Intellectus passiuus a philosopho imaginatiua appellatur. D. Thom. in perih. ch. 1. col. 1.

Intellectus noster è quibus est.

In intellectu noster compositus est tū ex potestate, quæ est organum diuini intellectus, quem intellectum in potestate Aristoteles nominat, tum ex illius actu, quo rursus altero absente fieri nequit, vt intelligamus. Alexand. aphrod. in 2. de ani. ca. 22. c. 45. col. 2.

In intellectu, qui in nobis existit, constabit ex intellectu adepto, & ex intellectu agente, & hoc fiet vel cū propositiones se habuerint, vt instrumentum, & instrumentum agens se habuerit vt efficiens; aut cum propositiones se habuerint vt materia, & intellectus agens vt forma, non quod sint vere materia, vel instrumentum, sed proportionem quadam ita se habeant. Auerr. 3. de ani. tex. 36. c. 179. col. 2.

In intellectu noster cum natus sit intelligere omnes res sensibiles & corporeas, omni natura carere debet. Diuus Tho. in 3. de ani. l. 7. tex. 1. c. 14. col. 4.

Intellectus vt corruptibilis, & incorruptibilis.

In intellectu videtur aduenire substantia quædam existens, & non corrupti, maxime enim corrupteretur ab ea, quæ est in sentio, debilitate. Et intelligit de intellectu materiali, vt ait Auerr. in hoc loco. Arist. 1. de ani. sum. 3. cap. 3. tex. 64. c. 605.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu communis mortalis est, per quem homo est, qui ex anima, & corpore consistit, in quo iracundiæ, & libidines sedent. Themist. in tertio de ani. cap. 37. tex. 19. char. 87. colum. 1.

In intellectu noster in actu generabilis, & corruptibilis est, quia est immerus materia, eius tamen intelligibile est æternum, & immateriale, & propter imbecillitatem intellectus nostri fuerunt necessarij sensus ad eius intellectum. Et ideo cum priuamur illo sensu, amittimus illud intelligibile, nec possumus illud acquirere nisi per modum famosum; & hanc imbecillitatem ratione materiæ patimur. Auerr. in epit. metaph. trac. 4. char. 183. colum. 3.

In intellectu solus secundum Aristotelis opinionem est incorruptibilis, quamuis etiam aliæ animæ partes sint mouentes, Plato autem omnes animas animalium perpetuas esse dixit. Diuus Thom. in 8. physic. l. 12. tex. 45. char. 134. colum. 1.

Intellectus vt mouetur, intelligit, decipitur, & perficitur.

In intellectu quæ sunt, nunquam sunt casu nec necessitate, sed alicuius gratia: quædam sunt a fortuna, vt fanitas, & salus. Aristoteles physic. secundo, ca. 11. tex. 12. char. 371.

In intellectu nostra non est in causa, vt res sit, vel non, sed res ipsa. Arist. physic. 3. cap. 8. tex. 75. c. 75.

In intellectu est vnus, & continuus, vt intellectio; intellectio autem ipse notionem, hæc autem eo quod consequentes vnum, vt numerus, nõ vt magnitudo. Et ideo nec intellectus sic continuus est, sed aut sine parte, aut nõ sicut magnitudo continuus. Aristot. 1. de ani. sum. 3. cap. 1. tex. 47. char. 600.

In intellectu nullo modo intelligere posset, si esset magnitudo: nam si vt magnitudo sæpe intelligit, idem si vt punctum, non pertransire poterit, cum infinita sint in magnitudine pūcta. Et si sufficit qualibet partium tangere,

tangere, quid oportet circulo moueri, aut omnino magnitudinem habere? Aristot. 1. de ani. sum. 3. cap. 1. te. 47. char. 600.

In intellectu magis statui, & quieti assimilatur, quam motui. Ari. 1. de ani. su. 3. c. 1. te. 48. ch. 601.

In intellectu, & speculatiua marcescit alio quodam interius corrupto, ipsum autem impatiibile est. Cogitare autem, & amare, aut odisse non sunt illius passiones, sed huius habentis illud, secundum quod illud habet. Quare, & hoc corrupto neque meminit, neque amat, non enim illius erant, sed communis, quod est destructū. Arist. 1. de ani. sum. 3. c. 3. te. 66. c. 605.

In intellectu, & quod intelligitur idem est in his, quæ sunt sine materia. Ari. 3. de ani. c. 2. te. 15. c. 659.

In intellectu indiuisibilem in iis est, circa quæ non est falsum: in quibus autem iam verum, & falsum est, compositio, quædam iam est conceptuum tanquam vnum existentium. Ari. 3. de ani. su. 1. c. 4. te. 21. c. 659.

In intellectu intelligit vt abstracta, quæ non sunt abstracta, vt mathematica ipsa. Aristot. 3. de ani. sum. 1. cap. 4. te. 35. ch. 662.

In intellectu, & reminisci aliquid accidit aliquando, quod audiuimus prius, & vidimus: quod contingit, cū speculans tanquam ipsum permutatur, & considerat tãquam alterius. Arist. de mem. & rem. cap. 2. c. 39.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

In intellectu, & virtus speculatiua aliud animæ genus esse videtur, & hoc solum separari posse, vt perpetuum a corruptibili. Aristoteles secundo de ani. sum. 1. cap. 2. tex. 21. char. 619.

neque actus, sed potestate. Ale. aphr. in 11. metaph. vel 12. te. 37. ch. 304. col. 2.

In intellectu frequentius a propriis, quam a communibus fallitur, quia quanto res communiores, tãto sunt priores, & facilius conspiciuntur ab intellectu. Them. in 3. de ani. c. 10. te. 152. c. 82. col. 2.

In intellectu intelligendo quasi vertit in se, quæ intelligit. Them. in 3. de ani. c. 27. te. c. 85. col. 2.

In intellectu cognoscitur præstantior parte ea, qua facit, quam ea, qua patitur. Themist. in 3. de ani. cap. 25. te. 17. char. 85. col. 2.

In intellectu noster ob imbecillitatem nequit multa simul intelligere, nec potest ad multa simul attendere, vt de bile corpus nequit multa comportare. Them. in 12. metaph. char. 21.

In intellectu, qui vnus est, non transit a re intellecta ad aliud, quod sit a natura sua alienum, sed ad se conuertitur. Them. in 12. metaph. ch. 22.

In intellectu, & actiua, & contemplatiua terminata est, quarum altera a fine rerum agendarum principium sumit, terminatque in actiones finem: alia a propositionibus incipiens, in conclusionem tendit. Sim. in 1. de ani. te. 48. ch. 13. col. 2.

In intellectu, nostri nobilior pars semper idem intelligit, sed non idem sapius, sed in temporis instanti omnem temporis infinitatem indiuisibiliter comprehendit. Sim. in 1. de ani. te. 48. ch. 12. col. 3.

In intellectu, & rationis hoc est proprium, vt & ipsa cognoscant vitam a corporibus separabilem. Simp. in 3. de ani. ex se. 1. te. 127. c. 46.

In intellectu obumbrationis causa est puerilis ætas. Simp. in 3. de ani. ex se. 1. te. 162. c. 57. col. 1.

In intellectu ita similis est intellectu, qui primus est sua ex substantia actus, vt materialis, & imperfecta ratio similis est sensitiuæ vitæ. Simp. in 3. de ani. ex se. 1. text. 163. char. 57. col. 4.

In intellectu apprehendit in illa imperfecta declinatione ad extra formas intelligibiles, non tanquam substantias, nec vt cognoscibilia indiuisibilia, sed vt definientes in diuisionem, & passiones, & omnino in naturã, quæ constantiam consequitur. Simpl. in 3. de ani. ex se. 1. te. 3. char. 59. col. 1.

In intellectu roboratur ex contemplatione præstantium rerum ad cognoscenda hæc inferiora. Sim. in 3. de ani. ex se. 1. te. 7. char. 60. col. 1.

In intellectu nostra, vel principia rationis trahit a mente, quæ communes notiones appellantur, ac sic rationem demonstratiuam efficit, quæ semper verum, & nunquam falsum concludit, vel ad opinionem se conuertit, huicque se cingit ab eadem sumens principia argumenti, & dialecticam argumentationem format, & non semper verum, sed interdum falsum concludit, vel cum quadam phantasia iungitur, & semper falsa completitur, & sophistica fit argumentatio. Ioann. grammat. in prim. priorum cap. secundo char. 2. colum. 2.

In intellectu datum est munus ratiocinandi. Ioann. gra. in 1. prior. c. 1. ch. 7. col. 1.

In intellectu, ac cogitandi vis, cum in mobile est, mouet, sed non primo, quoniam est in anima rationali. Io. gr. in 2. physic. char. 31. col. 1.

In intellectu magis respondet proportionem quieti, quam motui. Ioannes grammaticus in prim. de ani. text. 49. char. 24. colum. 1.

In intellectu cum appetitu mouetur, & appetitus etiam sine intellectu mouetur, cum irrationales voluptates sequimur. Io. gra. in 3. de ani. te. 49. c. 94. col. 3.

In intellectu si materialia non intelligeret, quomodo sensus corrigeretur? Io. gra. in 3. de ani. text. 9. c. 84. c. 4.

In intellectu subiecto vnus est, ratione diuersus; nam vel solus operatur, & tunc vniuersalia cognoscit, vel cum sensu,

sensu & tunc particularia. Ioan. grammat. in 3. de anim. tex. 9. ch. 84. col. 4.
Intellectus nō solum indiuisibilia noscit, sed etiam, quæ diuiduntur, sed indiuisibiliter ea, quæ diuiduntur, cognoscit: proprium enim intellectus est indiuisibiliter cognoscere. Io. gra. in 3. de ani. te. 11. c. 87. col. 3.
Intellectus intelligit Mathematica vtens instrumento indiuisibili imaginatione. Ioan. grammat. in 3. de ani. tex. 35. char. 90. col. 4.
Intelligentia si a mente terminos accipit demonstratiuam ratiocinationem facit. Magent. in priorum char. 47. colum. 3.
Intelligentia si ab opinione terminos sumit, dialecticā eticit rationem. Magen. in prio. ch. 47. col. 3.
Intelligentia si a phantasia terminos accipit, sophisticam ratiocinationem conficiet. Magen. in prio. c. 47. col. 3.
Intellectus humanus non potest comprehendere verificationem comparationis, quæ sit nobilior pars celi, superior nobis, an inferior. Auerroes in secundo de celo, te. 16. chart. 50. col. 1.
Intelligentiæ hñt sollicitudinem erga nos. Auerro. 2. de celo, te. 37. chart. 57. col. 2.
Intellectus intelligit seipsum modo accidentali. Auer. 3. de ani. te. 7. ch. 167. col. 3.
Intellectum non mouent solæ intentiones imaginatæ, alioqui nulla differentia esset inter vniuersale, & indiuiduum, & intellectus esset de genere virtutis imaginatiuæ. Auer. 3. de ani. te. 18. c. 169. col. 4.
Intellectus est mouens, non vt comprehendens, sed vt desiderans. Auer. 3. de ani. te. 49. c. 182. col. 3.
Intellectus humanus deficit apprehendere qualitatem esse celi, & rerum generabilium, licet sciret esse eorū. Auer. ex destruc. destr. disp. 3. c. 24. col. 4.
Intellectus habet terminū, & in eo situatur, & eū non transit. Auer. ex destr. destr. disp. 3. c. 38. col. 4.
Intellectus hominis perficit seipsum cum eo, quod apprehendit, & intelligit, & patitur ab eo, & passionis causa in eo est consideratio in intellectu. Auerro. ex destruc. destr. disp. 11. ch. 48. col. 1.
Intelligendi pluralitas non est vltima nobilitas: primū enim se solum intelligit, quamuis se intelligendo omnia intellexit per illum modum, quia quodlibet ens recipit esse suum ab illo. Auerroes de anime beatit. cap. 5. chart. 66. colum. 3.
Intelligibilia solus homo apprehendit, & hominum solum apprehendunt, qui sunt perfecti in scientijs speculatiuis cum alijs nobilitatibus. Auer. de ani. beatit. cap. 4. char. 65. col. 3.
Intellectus dispositio de re intelligibili est, sicut dispositio sensus de re sensibili. Auer. in 2. metaphysicorum tex. commen. 6. char. 14.
Intellectus nullus intelligit, quod entia contraria existunt in simul, aut sint idem. Auer. in quarto metaphysico. tex. comm. 18. char. 40.
Intellectū, & desideratū apud nos differūt, quia potentia, qua cōprehenditur desideratū differt a potentia qua cōprehendit intellectū; quia desideratū sensu cōprehendit, & est voluptatū, at intellectū intellectu, & est cuius actio v̄ bona. Auer. in 12. meta. t. co. 36. c. 149.
Intellectus appetit maius bonum ipso. Auer. duodecimo metaphysico. tex. comm. 36. c. 150.
Intelligitur magis, quod nullā potentiam habet. Auer. in duodecimo metaphysico. te. com. 37. c. 150.
Intellectus in nobis non intelligit se, donec admisceatur cum intellectu, & imaginetur, & intelligat ipsum in actu, non quando est in potentia antequam intelligat ipsum intellectum, quia cum intelligit intellectū, sit idem cum intellectu. Auerro. in duodecimo meta. tex. comm. 39. char. 151.
Intelligere per intellectum, quod est in nobis, est valde voluptuosum, & nobilius omnibus rebus existentibus

in nobis. Auerroes in 12. metaph. t. co. 39. c. 151.
Intellectus natus est diuidere adunata in esse in ea, ex quibus componuntur, quāuis non diuidantur in esse vt diuidit materiam a forma, & formā a cōposito ex materia, & forma. Auer. in 12. meta. t. co. 39. ch. 151.
Intellectus in nobis perficitur per illud, quod intelligit. Auer. in 12. metaph. te. com. 51. ch. 157.
Intellectus in nobis non intelligit se, nisi accidentaliter, quia accidit intellecto, vt sit forma intellectus. Auer. in 12. meta. te. comm. 51. ch. 157.
Intellectus, & intellectum cum fuerint adunata perfecta adunatione, contingit, vt intellecta multa plura, quæ sunt intellectus illius, adunentur, & fiant vnum, & simplex omnibus modis. Auer. in 12. metaphysic. tex. comm. 51. char. 158.
Intellectus non intelligit aliquid indiuisibile per aliquā rem eius, nisi perceperit ipsum habere aliquid indiuisibile absolute, vt non intelligit differentiam vnus rei ab alia, nisi postquam intellexerit differentiam absolutam. Auerroes in epitom. metaphysicor. tract. 1. char. 170. colum. 1.
Intellectus officium est abstrahere formam a materia in diuiduata, & apprehendere ipsam, separatam secundum eius certitudinem, & per hoc intelligit quidditates rerum, aliter non essent scientiæ. Auer. in epitom. metaphys. tra. 2. c. 174. col. 3.
Intellectus, cum abstrahit formas a materia, & intelligit essentias earum secundum suam veritatem, siue sint, formæ substantiales, siue accidentales, tunc accidit eis in intellectu ipsa vniuersalitas, non quod vniuersale sit essentia formarum illarum substantiarum, ita vt sint de secundis intentionibus, sed quibus accidunt vniuersalia, sunt de primis. Auer. in epitom. metaphys. tra. 2. c. 174. col. 4.
Intelligibile, vt intelligibile, non habet esse extra intellectum. Auer. in epitom. metaph. tra. 3. c. 179. col. 3.
Intellectus non apprehendit res particulares operabiles. Auer. 6. ethicor. cap. 8. char. 43. col. 3.
Intellectus, qui est intelligibilis potentia, non est idem apud omnes, sed relatus ad intelligibile, est idē apud omnes. Alb. mag. in periherm. c. 81. col. 3.
Intelligibile nullum ab hominis accipitur intelligentia, nisi vt est lumen intelligentiæ agentis ipsum, quod si sola agit per se intelligit: si per medium, oportet vt illustretur a lumine ipsius, antequam ab intellectu accipiat. Alb. mag. in top. c. 220. col. 2.
Intellectus humanus propter reflexionem, quam habet ad sensum, a sensu colligit scientiam. Albert. magn. in 1. physico. tr. 1. c. 1. c. 1. col. 3.
Intelligibilia tantum sunt ea, quæ abstrahunt a motu, & materia secundum esse, & definitionem. Alb. mag. in 1. physico. tra. 1. c. 1. c. 1. col. 2.
Intelligibilia, & imaginabilia ea sunt, quæ abstrahunt a motu, & materia p̄m definitionem, non secundū esse. Alb. mag. in 1. physico. tra. 1. cap. 1. ch. 1. col. 3.
Intelligibilia, imaginabilia, & sensibilia sunt, quæ concepta sunt cum materia per esse, & definitionem. Alb. mag. in 1. phy. tra. 1. c. 1. c. 1. col. 2.
Intellectus nō intelligit, nisi attingat terminos rei, & cū infinitū non hēat terminos, iō non potest intelligi ab intellectu. Alb. mag. in 3. phy. tra. 3. c. 5. c. 36. col. 3.
Intellectus potest esse in conceptu, & appetitu vno rem faciendi non modo, sed postea. Albertus magnus in 8. physico. tra. 1. capit. 4. char. 89. colum. 4.
Intellectus nihil intelligit sine continuo, & tempore. Alb. mag. de somn. & vig. l. 3. trac. 1. cap. 4. c. 35. col. 4.
Intellectus, & imaginatio mouent corpora sibi cōiuncta & vnita per formam intellecti, & imaginationis. Alb. mag. de motib. ani. l. 1. trac. 1. cap. 3. c. 41. col. 4.
Intellectus non intelligit, nisi per accidens fiat intelligibile, vt & materia cognoscitur per aliquid, cuius ipsa est

est fundamentum. Et si aliqui dicūt intellectum intelligit per hoc, quia per essentiam est ens præsens sibi ipsi, hoc tamen secundum philosophiam non potest dici, & si hanc opinionem non impugnat Alb. Alb. mag. contra Auer. de unit. intel. c. 7. c. 83. col. 3.
Intellectus omnis per lumen suum est forma constituens id, quod intelligitur. Alb. mag. de cau. & procel. vniuer. a cau. l. 1. tra. 4. cap. 5. ch. 196. col. 3.
Intellectus, & intelligibile vnum faciunt, vt materia, & forma. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. c. 9. c. 38. col. 1.
Intellectus apprehendit seipsum, & omne instrumentum corporeum. Albertus magnus in 3. de anim. tra. 2. cap. 14. chart. 39. colum. 3.
Intellectus, si esset virtus operans, vel mixta corpore, nō intelligeret formam, nisi a corpore receptam. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. c. 14. char. 39. col. 4.
Intellectus aliquis si esset, qui nil aliud extra se intelligeret, is omnino esset intransmutabilis, vt intellectus substantiarum separatarum. Albertus magnus in 3. de anim. cap. 5. ch. 39. col. 4.
Intellectus, qui intelligit, vt vnum intelligit: scire autem plura possumus simul, & semel, non autem intelligere. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 3. c. 1. c. 41. col. 3.
Intellectus, qui nihil habet præter simplicem mentis cōceptum, semper verus est. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 3. cap. 1. char. 41. colum. 2.
Intellectus, & intellectum non differunt nisi lumine. Alb. mag. in 3. de ani. tra. 2. c. 1. c. 41. col. 1.
Intellectus natura ex ipsius perfectione cognoscitur. Albert. mag. ex 1. de intel. & intel. c. 1. c. 53. col. 3.
Intellectus sanctitatis, & munditiæ non addit nouum genus perfectionis, & intellectus, sed dicit modum quendam puritatis circa intellectum. Alb. magn. in 2. de intel. & intel. cap. 10. c. 55. col. 3.
Intellectum speculatiuum perfici necesse est secundum omnem rationem formæ speculatiuæ, secundum quā circa verum speculatur. Alb. mag. in 1. metaphysicor. tra. 1. cap. 1. char. 56. col. 1.
Intellectus, & si sit cum continuo, & tempore in prima intelligibilis acceptione, tamen apud se inuenitur sine continuo, & tpe intelligibile, qd est ipsa rei veritas & quidditas, & tunc est omnino sine tempore, & continuo. Alb. mag. in 1. metaph. tra. 4. c. 8. c. 68. col. 1.
Intellectum primum, & purum, cum nos attingimus, est semper mirabilis, & mirabilium delectationum plenus, quia cum sibi nō desit, hoc semper habebit, quod nos aliquando habuimus, cum habemus mirabiliores & firmiores, & puriores delectationes. Si autem habet sine mensura magis quam nos, tunc est mirabilior in delectatione pura sine mensura, quam nos, vel aliquod causatum suum. Albert. magn. in 11. metaphys. tra. 2. cap. 11. char. 154. col. 4.
Intellectuale aliud est ab intelligibili: intelligibile enim est, quod intellectuali lumine intelligibile est: intellectuale, quod intellectualitate constituentis intelligibile est. Albertus magnus ethicorum prim. tra. 6. cap. 6. chart. 16. colum. 3.
Intellectuale lumen, & si omnium formarum constitutum sit, tamen secundum esse diuersum sit in constitutis. Alb. mag. ethi. l. 1. t. 6. c. 6. ch. 16. col. 3.
Intellectus, qui intelligentiæ imago est immediatam applicationem habet ad primas formas intellectuales. Alb. mag. ethi. 6. tra. 2. cap. 17. char. 74. col. 4.
Intellectus in sapientia, scientia, & intellectu idem est secundum substantiam. Alb. magnus ethicorum 6. tra. 2. cap. 21. char. 76. colum. 1.
Intellectus solus veritatem cognoscere potest. D. Thom. in periherm. char. 2. col. 1.
Intellectus apprehendit rem secundum propriam essentiam, vel definitionem. D. Thom. in periherm. c. 9. col. 1.
Intellectus significat certitudinē cognitionis absq; de-

monstracione, non propter defectum demonstracionis, sed quia id, de quo certitudo habetur, est indemonstrabile, & per se notum. D. Thom. in post. c. 78. col. 1.
Intelligibile in actu tunc aliquid fit, cum aliquo modo attrahitur a materia, & p̄m quod aliquid diuerso modo se habet ad materiam, ita ad diuersas scientias pertinet. D. Thom. in 1. phy. l. 1. tr. 1. c. 1. col. 1.
Intelligere, & sentire non dicuntur motus, nisi equiuocē. D. Thom. 6. phy. l. 8. te. 59. ch. 99. col. 1.
Intellectus proprium est secundum prudentiam bene operari. D. Thom. in 1. de ani. l. 3. te. 24. ch. 5. col. 3.
Intellectus recipit similitudinem eius, qui intelligit incorporaliter, & immaterialiter. D. Thom. in 2. de ani. l. 12. te. 60. char. 32. col. 4.
Intellectus reducitur in actum specierum per modum, quo sciens actu adhuc est in potentia intelligens. D. Thom. in 3. de anim. l. 8. te. 8. char. 56. col. 1.
Intellectus obiectum non est species intelligibilis, sed qualitas rei intellectæ. D. Thom. in 3. de anim. l. 8. te. 11. char. 57. colum. 1.
Intellectus agens, & possibilis si non esset in homine, nō esset homo a natura sufficienter institutus; non enim haberet in seipso principia, quibus posset operationē complere, quæ est intelligere. D. Thom. in 3. de anim. l. 10. te. 19. char. 58. col. 1.
Intellectus opus est compositio propositionis, non autem naturæ. Diuus Thomas in tertio de anim. l. 11. tex. 22. char. 59. col. 1.
Intelligibile, & si complexum non sit, nec verum, nec falsum, tamen intellectus intelligendo ipsum, verus est, in quantum adæquatur rei intellectæ. D. Thom. in 3. de ani. l. 11. te. 26. ch. 60. col. 4.
Intellectus, & si intelligit res per hoc, quod est similis eis quantum ad speciem intelligibilem, per quā sit in actu, non tamen oportet, vt modo illo sit species illa intellecta, quo in intellectu, quia omne, quod est in aliquo, est per modum eius, in quo est. D. Thom. in pri. metaph. l. 10. te. 6. ch. 56.
Intellectus, & si intelligit Mathematica, non intelligendo sensibilia, & vniuersalia præter particularia; non tamen oportet, vt Mathematica sint præter sensibilia, & vniuersalia præter particularia. D. Thom. 1. meta. l. 10. tex. 6. char. 56.
Intellectus solum est discurre a causis in causata, vel in contraria, non sensus. Diuus Thomas 6. metaphys. lec. 1. te. 1. char. 401.
Intellectus habet apud se similitudinem rei intellectæ secundum quod rationes incomplexorum concepit. D. Thom. 6. meta. l. 3. te. 7. ch. 423.
Intellectus non decipitur circa quod quid est, non solū in simplicibus substantijs, sed etiam in compositis. D. Thom. 9. metaphys. l. 11. te. 22. ch. 669.
Intellectus non decipitur circa quod quid est, nisi vel in componendo, vel diuidendo, quod in substantijs cōpositis dupliciter contingit. Vno modo per compositionem definitionis ad rem definitam, vel diuisionē. Alio modo, vt definitio constituitur ex partibus, quæ non sunt inuicem componibiles. Primo modo est falsa, quia non est huius. Secundo modo est falsa per se, vt in quinto docuit Aristoteles, com. 34. In simplicibus vero substantijs nō potest esse deceptio circa quod quid est per accidens, nisi primo modo: non enim eorum aliquod est compositum ex pluribus, circa quorum compositionem, vel diuisionem possit accidere falsum. Diuus Thomas nono metaphysicorum, le. 11. text. 22. chart. 669.
Intellectus humanus, de mente Aristotelis, potest pertinere ad intelligendum substantias simplices. D. Thom. 9. metaphys. le. 11. te. 22. char. 669.
Intelligere actu aliquid indignissimum non est fugiendum, nisi in quantum in eo intellectus sistit, & dum

actu illud intelligit, retrahatur ab intelligendis dignioribus. Diuus Thomas duodecimo metaphysico, l. 11. te. 51. char. 905.

In intellectum vilitas non tollit nobilitatem intelligentiæ. D. Thom. 12. meta. l. 12. tex. 53. char. 910.

In intellectus inferiores ita recipiunt perfectiones a superioribus, vt corpora inferiora ab inferioribus suas recipiunt perfectiones. Diuus Thom. ethicorum prim. lec. 13. char. 14. col. 2.

Intelligere bene nati sunt, qui habent spiritus subtiles, claros, & bene representatiuos formarum sensibilium: at qui grossos, prauè. D. Tho. 7. poli. l. 5. ch. 108. col. 1.

In intellectus boni sunt habitantes in regionibus calidis, quia & si spiritus paucos habent, claros tamen, & mundos habent, vt in frigidis habitantes. contra grossi sunt, & fortes, & animosi. Diuus Thom. 7. poli. l. 5. char. 108. colum. 2.

In intellectus appetitu naturali appetit scire, quia naturaliter intellectus est imperfectus. Alex. de ales in prim. metaphys. char. 2. col. 4.

In intellectus appetit scire aliquo modo appetitu cognoscitiuo. Ale. de ales in 1. metaphys. c. 2. col. 4.

In intellectus appetit scire omnia non solum naturalia, & quæ sunt infra lumen naturæ, sed etiam supra naturalia, & quæ sunt infra lumen supernaturale. Alex. de ales in 1. meta. char. 3. col. 1.

In intellectus noster semper cadit super aliquo finito, iò singularium non est scientia, quia infinita sunt. Alex. de ales in 1. meta. char. 7. col. 2.

In intellectus fertur facilius in principium per se notum propter proportionem, quæ est inter principium, & intellectum. Cum quadam autem difficultate fertur in conclusiones, quæ latent in principiis, quia lumen intellectus nostri non proportionatur conclusionibus latentibus, nisi per multa media, & multos discursus. Alexander de ales in secundo metaphysicorum char. 34. columna prima.

In intellectus noster non immediate aspicit omnia scibilia sed sub quodam ordine, primo conceptus simplices, secundo compositos, & inter simplices, primo generales, secundo particulares. Ale. de ales in secundo metaphysic. char. 34. col. 2.

In intellectus noster, & si sit tanquam tabula nuda, tamen continet omne scibile virtualiter. Ale. de ales in 2. metaphys. char. 34. col. 3.

In intellectum omne, ad cuius cognitionem modica exigitur resolutio, facilius cognoscitur. Ale. de ales in 2. metaphys. char. 35. col. 1.

In intellectus difficultas ex hoc prouenit, quod natura rei non bene potest attingi ab intellectu, quod autem intellectus attingat, hoc est quia mouetur ab obiecto. Ale. de ales in 2. meta. char. 35. col. 2.

In intellectus si non mouetur ab obiecto, duobus modis fieri potest, vel quia obiectum deficit a natura motionis actiue, & sic difficultas prouenit ab obiecto; vel quia intellectus deficit a natura motionis passiuæ, & sic est difficultas ex parte intellectus. Alexander de ales in secundo metaphysicorum char. 35. col. 2.

In intellectus mensuratur a rebus, & non econuerso. Ale. de ales in 2. metaphysicorum char. 47. col. 1.

In intellectus noster aliquando deficit a certitudine rei propter excellentiam intelligibilis, & propter excellentiam realitatis, & sic non habet certam demonstrationem de substantiis separatis. Aliquando deficit propter defectum rei in se, quia scilicet res, cum sit immersa in materia, non habet necessitatem euidenter super quam intellectus certitudo se ponere possit. Alexander de ales in secundo metaphysicorum chart. 47. columna quarta.

In intellectus noster non venit in verum scibile, nisi per quendam discursum: & in hoc differt ab intellectu

Angelico, & Diuino: quia intellectus diuinus intelligit omnia simul: intellectus autem Angelicus, licet non intelligat vnum post aliud, tamen intelligit vnum ex alio. Alexander de ales in 3. metaphysicorum tex. 1. chart. 48. colum. 4.

In intellectus noster cum discursiuus sit, & per discursum intelligat, oportet, quod ille discursus ab aliquo prius scito incipiat; si enim de natura scibilis nil sciret, nullo modo posset discere. Ergo in eo, quod discitur, aliquid prius scit, & aliud querit: præcit enim a quo incipit discursus, & querit illud, ad quod discursus terminatur. Alexander de ales in secundo metaphysicorum tex. 1. chart. 48. colum. 4.

In intellectus si debet esse verus, oportet, quod aliquid respondeat sibi in re; aliter intellectus esset vanus: nam intellectus noster mensuratur a rebus. Alexander de ales in 3. metaphys. tex. 2. char. 50. col. 1.

In intellectus diuidit ea, quæ sunt coniuncta in natura, & immaterialiter materialia cognoscit. Alexander de ales in 3. metaphysicorum tex. 12. char. 66. col. 3.

In intellectus operatio duplex. Alia, qua intelligit ipsum, quod quid est, & hæc vocatur simplicium intelligentia. Alia est intellectus operatio, qua componit, & diuidit, & in vtraque est aliquod primum, quod cadit sub prima apprehensione intellectus; & in prima operatione intellectus primum est principium, De vnoquoque est vera affirmatio, vel negatio. Alexand. de ales in 4. metaphys. te. 9. char. 84. col. 2.

In intellectus noster de sua natura per confusum venit in distinctum. Alexander de ales in 5. metaphysicorum tex. 16. char. 129. colum. 3.

In intellectus fertur super accidentia, & ibi non quiescit, sed continue nititur assequi intrinseca rei, vt ibi terminetur intellectus; quia intrinseca rei sunt essentialia, ergo secundum hanc essentialiam rei ad ipsam essentialiter terminatur intellectus, & sic essentialis est cognitionis terminus. Ale. de ales in 5. meta. l. 2. c. 15. c. 2.

In intellectus differt a natura, quia natura ex vna materia vnum effectum efficit; intellectus autem, & ars ex vna materia inducit vnum effectum aliquando, aliquando alium. Alexander de ales in septimo metaphysicorum tex. 31. char. 217. colum. 2.

In intellectus alicui dicuntur liberi arbitrii, quia in potestate sua habent actionem. Alexander de ales in 12. metaphysicorum tex. 59. char. 345. colum. 3.

In intellectus noster primo intelligit simplicia, & ex eorum intellectu intelligit compositum, quia intelligit componendo, & diuidendo. Alexander de ales 12. metaphysicorum tex. 51. char. 351. colum. 4.

In intellectus secunda operatio per accidens miscetur primæ, dum definitio componendo partes eius cognoscitur, & tertia dum definitio applicatur syllogismo: Thom. de Vio in posterior. char. 92. col. 2.

Intellectus, ut se habet ad sensum.

In intelligere est in homine cum vult, sentire autem non est in ipso, necessarium enim est esse sensibile, & sic se habet in scientiis sensibilem propter eandem causam quia sensibilia singularium sunt, & exteriorum. Arist. 2. de anim. sum. 4. cap. 1. te. 60. char. 630.

In intelligere, & sapere videntur esse velut sentire quoddam. Arist. de ani. 2. sum. 6. cap. 1. te. 150. char. 653.

In intelligere, & sentire non esse idem patet; sentire enim omnibus conuenit animalibus, intelligere paucis. Arist. de ani. 2. sum. 7. cap. 1. tex. 152. char. 653.

In intellectiua, & sensitiua tantum animæ parte cognoscimus aliquid. Arist. de som. cap. 1. char. 60.

In intellectio tota ex sensibus pendet, quia sine visis, & imaginibus non perficitur. Them. in prim. de ani. cap. 18. tex. 42. char. 64. colum. 4.

Intel-

In intellectu eodem modo se habet bonitas, & malitia, vt sensui voluptas, & dolor. Them. in 3. de anim. cap. 42. te. 28. ch. 88. colum. 3.

In intellectus ipse, & sensus aliquas proprias naturas habent. Simp. in 3. de anim. ex se. 1. te. 5. c. 59. col. 3.

In intellectus a sensu differt, quod sensus est in omnibus animalibus, intellectus in homine solo. Ioa. gra. in 3. de anim. te. 150. char. 79. col. 4.

In intellectus ad intellectum est proportio, vt sensus ad sensatum. Auerro. physicorum septimo, text. 20. char. 147. colum. 2.

In intellectus comprehendit formam per se, & iudicium mediante sensu. Auer. 3. de anim. te. 9. c. 167. col. 4.

In intellectus secundum esse simplicior est sensu, licet communior sit sensus, quam intellectus. Alb. mag. in 2. de anim. tra. 1. c. 11. ch. 16. col. 3.

In intellectus diuersimode disponitur ad intelligendum secundum diuersam dispositionem sensus in actu: qui sensus in actu diuersimode disponitur secundum diuersitatem organi, & spiritus, specialiter in grossitie, & subtilitate, in quo primo videntur sigillatè formæ sensibilibus. Diuus Thomas septimo politicorum. le. 5. chart. 118. colum. 1.

Intellectui, ut se habent ceteræ facultates.

In intellectus, & scientia, & opinio sunt veri, sed intellectus, & scientia semper sunt veri; opinio autem aliquando est vera, aliquando falsa. Aristotel. poster. l. 1. cap. 26. te. 44. char. 351.

In intellectio, & existimatio non est eadem; existimatio enim passio est in nobis cum volumus; præ oculis enim est fingere, vt qui in memoriam uis uersantur, & simulacra faciunt; opinari autem non est in nobis, necesse enim est, aut verum, aut falsum dicere. Arist. de ani. 2. sum. 7. ca. 1. te. 153. char. 653.

In intellectu propinquior est opinio, remotior phantasia. Simianus in 12. metaphysicorum vel secundum latin. 13. num. 6. char. 4.

Intellectus, ut est, vel non est in omnibus vnus.

In intellectus copulari non potest cum homine, nisi per copulationem vnius illarum duarum partium, id est illius partis, quæ se habet ad eum, vt materia; & eius, quæ se habet ad ipsam intellectum, vt forma; at non potest copulari, vt forma cum omnibus indiuiduis, restat vt copuletur cum omnibus hominibus per copulationem conceptuum intelligibilium nobiscum; qui sunt conceptus imaginati, id est per illam partem, quæ in nobis existit, quæ se habet quodam pacto, vt forma. Auerroes tertio de anima text. quinto chart. 164. columna 4.

In intelligibilia entia non habent pluralitatem de mente Auempacis, nisi propter pluralitatem formarum spiritualium, quibus extant, & constituent in quolibet indiuiduorum; & sic omne intelligibile, quod non habet formam spirituales super quam sustentatur illud intelligibile, erit idem in me, & in te; & quidditas ipsius intelligibilis eiusque forma non habet formam spirituales, nec indiuiduam, cui innitatur, & fulciatur, cum quidditas ipsius intelligibilis non sit quidditas ipsius indiuidui singularis, tum spiritualis, tum etiam corporalis. nam satis constat ipsum intelligibile non esse indiuiduum. Hic sequitur intellectum aptum esse, vt intelligat quidditatem ipsius intelligibilis, cuius ipse intellectus est vnicus in hominibus omnibus, & quod ita se habet in substantia separata. Auerro. 3. de anima tex. 36. char. 177. colum. 4.

In intellectum vniuersalem esse in ambitu potentiæ localis, vt speciei nil prohibet esse determinatam secundum

esse subiecti. Alb. magnus contra Auer. de vnit. intel. cap. septimo chart. 84.

In intellectum proprium, nisi ex intelligibili proprio adipisci non possumus. Intelligibile autem non est in nobis secundum Auerroem, nec aliquis adeptus est hoc, quod semper manet separatam ab ipso. Intellectus autem omnis separatus manet separatus: igitur nunquam intellectus est adeptus, quod est falsum. Igitur oportet intellectum esse coniunctum, & sic non vnus in omnibus. Alb. magnus contra Auer. de vnit. intel. cap. 5. char. 82.

In intellectus informis fundatur in sensitiuo viuo, nec vnquam separatur ab ipso. Si igitur sensitiuo, & viuo non conuenit secundum esse vni numero existenti in pluribus: impossibile est, quod hoc conueniat intellectui, qui fundatur in ipso. At constat, quod sensitiuo est esse commune; igitur nec hoc ipsum conuenit intellectui, qui fundatur in ipso. Igitur intellectuum multiplicatur ad multiplicationem sensitiuo, & sic non est vnus, quod de intellectu relinquatur ex omnibus. Alb. mag. contra Auer. de vnit. intel. c. 5. c. 81.

In intelligibilium subiectum non est vnus numero in omnibus contra Auerroem. Alb. magn. in 3. de ani. tra. 2. cap. 13. char. 39. col. 2.

In intellectum vnum esse, & vnicum numero in specie ante Auerroem dixerunt Abubacher, & Auempace. Alb. mag. in 5. de ani. tra. 2. c. 6. ch. 37. col. 1.

Intellectus, ut se habet ad corpus.

In intellectum admixtum esse cum corpore, ita vt non possit dissolui, laboriosum est, & propterea fugiendum; siquidem melius est intellectui non cum corpore esse, vt est consuetudo, & multis placet. Ari. 1. de ani. su. 3. cap. 1. te. 49. char. 601.

In intellectus in actu cum prima seminis emissionem per omnia penetravit, & actu existit. Ale. aphrod. in 2. de anim. c. 23. ch. 45. col. 2.

In intellectus noster manet in corpore, quod ex secretionem dissolutum est, corrupto, atq; abolito organo; vt artifex amittis ferramentis agit quidem etiam tunc, non tamen materiale, ac organicum actum. Ale. aphro. in 2. de ani. c. 23. char. 45. col. 2.

In intellectus nullum continet corpus, nec corpore, vt instrumento vtitur. Sim. in 1. de ani. c. 12. col. 4.

In intelligibilia contemplantes non videntur corpore. Sim. in 1. de ani. te. 12. char. 3. col. 4.

In intellectus contemplatiuus non vtitur ipso corpore, vt instrumento. Sim. in 2. de ani. te. 11. ch. 26. col. 3.

In intellectus non solum incorporeus, sed corpore, vt instrumento, non vtitur ad intelligendum. Sim. in 3. de ani. te. 48. char. 12. col. 4.

In intelligere solis animalibus rationalibus inest. Sim. in 3. de ani. ex se. 1. te. 152. ch. 54. c. 1.

In intellectus non est eodem modo in omnibus hominibus, nec in omnibus animalibus. Auerro. 1. de anima, te. 24. char. 112. col. 4.

In intellectus natura videtur esse valde opposita naturæ corporis. Auer. 1. de ani. te. 49. c. 118. col. 4.

In intelligere proprium est animæ humanæ propter corpus. Alb. magnus de intel. & intel. l. 1. tra. prim. cap. 1. char. 50. colum. 2.

In intellectus, & existimatio in homine, & alijs animalibus puriora, & meliora, impuriora, & peiora sunt secundum dispositionem sanguinis, vel humoris, qui est loco sanguinis propter subtilitatem, & claritatem sanguinis maiorem, vel minorem. Alb. mag. de ani. li. 12. tra. 2. cap. 2. ch. 105. col. 4.

In intellectus cognitio nostra cum ex seipsa procedat, posterior est cognitione sensitiuæ. Diuus Tho. in post. char. 40. colum. 1.

Intellectus virtus ubi deficit, excedit virtus corporis. Diuus Thomas 8. metaphysicorum l. 1. ch. 125. col. 1.

Intellectus a quo artifice consideratur.

In intellectus, ut est actus corporis, quodammodo speculatur Physicus: ut separabilis, Metaphysicus. Alex. de ales in 6. metaph. te. 2. c. 171. col. 2.

Intemperantes, & incontinentes circa eadem versantur at incontinentes non eligunt, intemperantes vero eligunt. Ari. 7. ethi. ad Nicom. c. 4. c. 167.

Intemperans magis est, qui vel nihil, vel leuiter cupiens, & excessus sectatur, & dolores mediocres fugit, quam qui vehementi cupiditate afficitur. Arist. 7. ethico. ad Nicom. cap. 4. ch. 167.

Intemperans est, qui iucundarum rerum excessus, vel cum excessu, vel ex electione, & propter ipsas, nullam que aliam ob rem euenientem persequitur. Arist. 6. ethico. ad Nicom. c. 7. ch. 173.

Intemperans incontinente deterior est, cum non cupiens vel leuiter cupiens errat. Arist. 7. ethico. ad Nico. cap. 7. char. 173.

Intemperans non est eiusmodi, ut eum peniteat; perstat enim in proposito, ideo est incurabilis. Ari. 7. ethico. ad Nicom. cap. 8. char. 175.

Intemperans dicitur, qui in tactus voluptatibus excedit. Ari. mag. moral. 1. c. 20. ch. 299.

Intemperans curatu facilior est incontinente, nam si ratio ei aduenit, quæ mala esse doceat, non operabitur. At incontinens rationem habet, quod sunt mala, sed non ob id cessat ab operatione. Ari. mag. moral. 2. cap. 5. char. 334.

Intemperans est, qui mala agit. Aristot. mag. moral. 2. cap. 7. char. 336.

Intemperans non est incontinens, nec incontinens intemperans, sed intemperans est deterior incontinente. Ari. mag. moral. 2. c. 7. char. 336.

Intemperanter agere est ex cupiditate id, quod optimum quis arbitratur, agere. Ari. moral. eud. 2. c. 8. c. 395.

Intemperans multifariam dicitur; interdum cum non est castigatum, nec emendatum, ut incastratum dicimus, quod castratum non sit, quod & potest castrari, & non est castratum, & quod castrari non potest. sic de intemperante, vel qui temperiem non admittat, vel quod admittat quidem, sed nunquam sit castigatus. Arist. moral. eud. 3. cap. 4. ch. 417.

Intemperantia proprie circa tangibilia versatur. Arist. moral. eud. 3. c. 5. char. 419.

Intemperantia est, cum honestum, & iucundum in affectionibus discordant. Ari. moral. eud. 3. c. 4. c. 437.

Intemperantia vitium est appetentis, per quod amplectuntur malas voluptates. Ari. de virtutib. ch. 478.

Intemperantia vituperabilis est, ut quæ nobis inest, non ut homines, sed ut sumus animalia, ipsi enim acquiescere ferinum est. Ari. 3. ethi. c. 10. ch. 74.

Intemperantium voluptas non est ex tactu totius corporis, sed alicuius partis. Aristoteles 3. ethico. cap. decimo char. 75.

Intemperantes in omnibus excedunt, tum quia oblectantur, vel quibus non oportet, quia magis quam plerique faciant, vel non ut oportet, vel quo oportet. Arist. ethico. c. 11. ch. 75.

Intemperans circa dolores est, qui dum iucunda non consequitur, magis dolet quam oportet; temperans vero dum absentia, & abstinentia voluptatis nullo dolore afficitur. Aristoteles tertio ethico. ad Nicomachum cap. 11. ch. 76.

Intemperantia spontanea magis similis quam ignavia videtur, cum hæc ex voluptate, illa ex dolore existat, ex quibus altera eligenda, alter fugiendus est. Arist. 3. ethico. ad Nicom. ca. 12. ch. 77.

Intemperans nemo esse cupit. Arist. 3. ethico. ad Nicomach. mor. cap. 12. ch. 78.

Intemperantia est, cum honestum, & iucundum discordant in actionibus. Ari. in 3. mor. 7. c. 4. c. 477.

Intemperans est, qui cum electione voluptates sectatur, corruptamque habet rationem. Aristoteles 7. ethico. cap. 4. ch. 369.

Intemperans est, qui concupiscit omnia delectabilia secundum sensum, vel concupiscit quæ sunt maxime delectabilia secundum tactum. Alber. magn. ethic. 3. cap. 6. ch. 46. colum. 1.

Intemperans octo modis est, aut ad omnia delectabilia sensus, aut ad quædam specialia secundum tactum, & sic aut circa venerea, vel circa cibum, & si circa cibum aut est in desiderio fumentis, aut in præparatione, & in desiderio, vel est ratione temporis, aut cibi inordinati. Alber. mag. ethi. 3. cap. 7. ch. 46. col. 4.

Intemperans est, qui prosequitur superabundantiã delectationum, & delectabilium secundum superabundantiam propter electionem, & propter ipsas delectationes, & propter nihil aliud, quod adueniat delectabilibus, sed illis illectus eligit sine dissensu rationis superabundare, & superfluere in illis: & insanabilis est, qui eum non penitet, & qui taliter fugit corporales tristitias, & non fugit eas propter violentiam passionum, sed propter electionem, qua elegit tales tristitias fugere. Albertus magnus ethico. 7. tractat. 1. cap. 11. char. 86. colum. 3.

Intemperatus præconscriptus est, peccat enim ex electione. D. Thom. ethic. 7. li. 8. c. 125. col. 3.

Intemperatus habet corrupta principia practica, quia sibi videtur bonum, quod non est bonum. Alex. de ales 12. metaphysic. te. 36. ch. 343. col. 1.

Intensio, est via ad vigorem, & summum statum, & ante vigorem fit. Simplicius in 2. de cœlo tex. 35. comm. 20. char. 64. colum. 4.

Intensio in ijs, quæ natura mouentur, fit, quia appropinquatur semper ei, ad quod fertur. Simplicius in 2. de cœlo te. 38. commen. 24. ch. 66. col. 1.

Intensio duplex per contrarij separationem, & in his, quæ mixtabilia non sunt, & causatur a subiectis, in quibus sunt. Alb. magn. in prædicam. 6. c. 19. col. 4.

Intensio, & remissio duplici de causa prouenire potest; prima quod intensius, & contrario est impermissius, & sic suscipiunt intensiorem mediam, quæ sunt inter duo contraria, quorum vtrūque est qualitas positua, ut albū, & nigrū; altera est, quod suscipit magis, & minus sibi accessum, & recessum ad vnū, quod dicit rem illam in termino, ut in his quæ opponuntur, ut habitus, & priuatio, & affirmatio, & negatio, & in hoc non potest esse falsus, quod est falso permittius, quia falsum nihil est. Alber. magn. in 4. metaphysicorum tract. 2. cap. 7. char. 93. col. 2.

Intentio quid est, & eius usus.

Intentionis cognitio est principium omnium eorum, quæ inuentioni adminiculantur, & actionum, quæ illius gratia fiunt. Ale. aphrod. in 4. Naturalium quæst. cap. 25. char. 21.

Intentione cognita dirigitur intellectus noster, ut non vagemur, sed ad ipsam omnia referamus: Simplicius in prædic. char. 290.

Intentio vniuersalis alia est ab intentione imaginatiua. Auer. 1. de anima te. 60. c. 138. col. 3.

Intentiones, quas recipit sensus, sunt particulares: quas vero recipit intellectus, sunt vniuersales. Auerro. 2. de anima te. 21. char. 151. colum. 2.

Intentiones cum sunt diuersæ, & virtutes sunt diuersæ. Auer. 3. de anima te. 12. char. 168. col. 3.

Intentio recepta ab intellectu dupliciter consideratur; vt

vt recepta, & sic est particularis, & vt comparata ad ea, quorum est esse, & forma, & sic est vniuersalis, & sic iudicatur ab intellectu. Alb. mag. contra Auer. de vnit. & intelle. cap. 5. char. 83. col. 4.

Intentio hoc in loco vocatur, non vt logici, prima & secunda, sed aliquid pertinens ad realitatem primo modo, quod natum est præconcipi absque aliquo alio, quod est in eadem realitate. Alexad. de ales in 5. metaph. tex. 20. char. 147. col. 3.

Intentio prima est illa intellectus attentio, quia inspicit in rebus oblati sibi ea, quæ illis conueniunt in reū natura. Tho. de Vio in præd. 6. char. 4. col. 2.

Intentio secunda est illa intellectus attentio, in qua rebus sibi oblati, intuetur ea, quæ conueniunt illis ex intellectu adinuentione. Thomas de Vio in prædic. chart. 4. columna 2.

Intentio Aristotelis, & auctororum in libris.

Intentio Arist. est & de altercatorijs, & contentiosis dicere. Arist. elenc. l. 1. cap. 2. ch. 577.

Intentio Aristotel. in libro topicorum est inuenire viã, ac rationem, qua possimus de omni re differere. Ale. aphr. in 1. top. cap. 1. char. 1. col. 1.

Intentio Aristotelis est velle de his, quæ post disputationem de anima exprimenda sunt, hoc in loco differere. Alexander aphrodiseus de sensu, & sensato sec. pri. com. 2. char. 4. col. 3.

Intentio Aristotelis in metaphysica, est de ente vt ens est disputare. Alexand. aphrod. in 3. metaphysic. vel. secund. lat. 4. com. 1. char. 81. col. 2.

Intentio Aristotelis est in quarto metaphysices tractare de ijs, quæ multifariam dicuntur, quibus doctrinæ omnes, vt communibus vtentes, propria sua demonstrant. Alexand. aphrod. in 4. metaphysic. vel. secund. latin. 5. cap. 1. char. 126.

Intentio Aristotelis est in 6. & 7. de definitionibus differere. Alexander aphrod. in 9. metaphysic. vel. secund. latin. 7. com. 1. char. 180. col. 1.

Intentio Aristotelis est in libro nono de vniuersali natura disputare. Alexander aphr. in 9. metaphysicorum. vel. 10. comment. 1. char. 247. col. 2.

Intentio Aristotelis in libro prædicamentorum est agere de vocibus simplicibus res significantibus. Porph. in prædic. chart. 1.

Intentio Aristotelis in libro de interpretatione est agere de dictionibus formam vocū significantibus, quatenus formæ eiusmodi sunt. Por. in præd. ch. 2.

Intentio Aristotelis in libris prædicamentorum est agere de simplicibus vocibus, quæ simplices res per medios simplices conceptus significant, Ammonius in prædic. chart. 6.

Intentio Aristotelis in libro de interpretatione est docere simplices orationes, quæ ex vocum simplicium absoluuntur contextu. Ammonius in lib. de interpret. chart. prima.

Intentio Aristotelis est in prædicam. tractare de simplicibus, & generalissimis partibus orationis, quæ significant res simplices, & simplices conceptus de simplicibus rebus, vt Alexander aphrodiseus sentit, ac idem. Alex. Egeus. Simp. in præd. ch. 3.

Intentio logices facultatis est agere de simplicibus ac primis, & generalibus vocibus quatenus rerum sunt significatiuæ, nec non res, ac conceptiones docere, quatenus res a vocibus significantur, & idem sentit Alexander Boethius Porphir. Iamblicus, ac Sirianus. Simplicius in præd. char. 4.

Intentio Aristotelis in physicis est de principijs Naturalibus agere. Simplicius in prim. physicorum, tex. prim. char. prim. columna 1.

Intentio huius secundi libri est agere de formali principio elementari. Simplicius in secundo, physicorum in præfac. char. 90. columna 2.

Intentio libri tertij est de vacuo, & infinito, & de continuo agere. Simp. in 3. phys. ch. 139. col. 2.

Intentio Aristotelis est in libris de cœlo loqui de simplicibus corporibus, quæ ex principijs naturalibus constât immediate, & partes vniuersales sunt, quorum dignius est cœlum, ideo ab eo nomen accepit liber, & post illud, quæ sub Luna sunt quatuor elementa compositorum corporum. Simplicius in prim. de cœlo, ex proœm. char. 2. colum. 3.

Intentio Aristotelis est hoc in loco ostendere cœlestia alterius naturæ esse, quam quatuor elementa ex motuum differentia. Simplicius in prim. de cœlo, text. 11. comment. 11. colum. 1.

Intentio Aristotelis est de sola mortalium animalium anima tractare in libro de anim. cum nihil de anima cœlestium dicat. Simp. in proœm. de ani. col. 4.

Intentio de aia est agere nõ de intellectu ab anima participato, nec multo magis de illo quod nulli participatur, sed de rationali tantum substantia. Simp. in 3. de anim. ex sec. 1. tex. 163. char. 57. col. 3.

Intentio libri physicorum est docere ea, quæ communiter insunt in rebus naturalibus, quæ naturales sunt. Them. in 1. phys. char. 14. col. 2.

Intentio Aristotelis in hoc libro est de primis ac simplicibus vocibus tractare. Dex. in præd. ch. 27.

Intentio Aristotelis in hoc libro est docere nos orationem enunciantem. Mag. in l. de interp. ch. 3.

Intentio Aristotelis est in libris priorum de simplicis ratiocinationis compositione docere. Magent. in prior. chart. prim. colum. 1.

Intentio Aristotelis in logica est rationem demonstratiuam nos docere, quoniam illa est, quæ nobis scientiam tradit. Magent. in prior. ch. 1. col. 1.

Intentio Aristotelis est in libro primo de copia propositionum, & materia ratiocinationis inuenire. Mag. in prior. char. 29. col. 3.

Intentio Aristotelis in libro 2. priorum est docere ea, quæ ratiocinationi demonstratiuæ sunt impedimento, & quæ illam perfici non sinunt. Magen. in prior. char. 47. columna 2.

Intentio Aristotelis est arte de demonstratione tradere, quam non potest afferre, nisi prius de ratiocinatione simplici differat, quia demonstratio est ratiocinatio quædam. Ioannes grammaticus in prim. prior. cap. secund. char. 2. colum. 1.

Intentio libri priorum est de simplici ratiocinatione differere. Ioannes grammaticus in primo priorum chart. secund. colum. 3.

Intentio Aristotelis in secundo, prior. est docere materiam syllogismi. Ioannes grammaticus in 2. prior. capit. prim. char. 67. colum. 3.

Intentio totius analyticæ scientiæ est demonstratio. Ioannes grammaticus in 1. post. cap. 18. ch. 43. col. 1.

Intentio physicorum est agere de ijs, quæ communiter consequuntur omnia generabilia, & corruptibilia. Io. gram. in 1. phys. tex. 57. ch. 24. col. 2.

Intentio Aristotelis in prim. & secund. phys. est agere de materia, & forma, sed de materia potius in primo. de forma potius in secundo. Ioannes grammaticus in secund. physicorum, char. 30. col. 4.

Intentio Aristotel. in 3. & 4. libr. physicorum. est agere de motu infinito, tempore, loco, & vacuo, in 3. de motu, & infinito in 4. de reliquis. Ioannes grammatic. in 3. physicorum, tex. 1. char. 51. col. 4.

Intentio Aristotelis in libris de cœlo fuit tractare de vniuerso mundo. Ioannes grammaticus in pri. de gener. & cor. ex proœm. char. 1.

Intentio Aristot. in libr. de generatione est tractare de animalium generatione ac efficiente causa, & omnium anima-

animalium qualibet parte, totaliterque. Ioan. gra. de gene. anim. l. 1. cap. 1. char. 1. col. 2.

Intentio Aristotelis in hoc 3. de generatione animalium libro est de ouis, ac de eorum generatione agere. Ioan. grammaticus de generatione animalium l. tert. cap. prim. char. 54. colum. 4.

Intentio Aristotelis in hoc quarto de generatione libro est de generatione maris, & feminae agere, dehinc cur alia patri, alia matri, alia parentum maioribus similia sint, deinde de partibus monstruosis, de veteri gestantibus, & de lacte. Ioannes gram. de generatione anim. l. 4. cap. 1. char. 70. colum. 4.

Intentio Aristotelis in his moralium libris est de moralibus virtutibus omnibus docere, atque artem quandam tradere, vt possimus regulis ab eo traditis tā facta, quam verba metientes bene ac sine vilo errore, quatenus fieri potest, vitam traducere. Eustr. prim. moralium chart. tert.

Intentio Aristotelis est in 10. moralium docere quisnā sit verus homo, & que vita ipsi conueniat, ea nimirū, quæ ex intellectu, & mente traducitur, quæ maxime felicitas est, & maxime propria. Eustr. vel Mich. eph. 10. ethicor. cap. 1. char. 492.

Intentio Aristot. in posterioribus analyticis est speculari de demonstrationibus, & definitionibus: de demonstrationibus tractat quo ad ea, quæ vicem exhibent materiae ipsarum, quæ sunt propositiones veræ. Auer. in post. l. 1. ex proce. char. 127. col. 1.

Intentio Aristotelis est in posterioribus tradere signa, & ordines perducentes ad notitiam propositionum verarum. Auerroes in poster. libr. in proce. char. 127. columna quarta.

Intentio in octauo topicorum est prima certioratio de respondente in admissionem præmissarum necessarium, quarum priuatio admittendi a respondente non creditur cum non fuerint maximæ diuulgationis. Secunda est occultatio conclusionis inferibilis ex præmissis necessarijs ipsi respondententi, vt interroganti sit facilius admittere, quod ad mitti ab illo procurat.

Tertia est ornamentum rei, & amplificatio. Quarta est illius declaratio, & manifestatio. Duæ primæ sunt huic arti proprie, reliquæ conueniunt cum demonstratore, & præcipue declaratio, & manifestatio. Auer. in top. l. 8. cap. 1. char. 311.

Intentio Aristotelis in libro elenchorum est loqui de sophisticis elenchis, qui putantur esse elenchi veri, sed sunt paralogismi. Auer. in elench. l. 1. cap. 1. ch. 321.

Intentio prima Aristotelis est in libro priorum tradere syllogismos conferentes demonstrationi. Auer. in q. logic. char. 369. colum. 2.

Intentio primi libri physicorum est inuestigare quid sit prima causa materialis communis cunctis entibus naturalibus, & continet tres summæ: in prima agit de rebus, quibus præfatus est hanc librum: in secunda de opinionibus antiquorum: in tertia opinionem suam propriam de principijs ponit. Auer. in physico. l. 1. & proce. char. 3. colum. 4.

Intentio principalis huius libri est inuestigare causam materialem primam communem omnibus rebus naturalibus. Auer. 1. phys. ch. 197. col. 1.

Intentio huius libri, nil aliud est quam de causis vniuersalibus, ac de vniuersalibus consequentibus agere. Auer. 3. phys. expof. media ch. 204. col. 2.

Intentio Aristotelis in 5. physico. est loqui de speciebus motus, & de accidentibus essentialibus eis. Auerroes phys. 5. tex. 1. char. 9. col. 2.

Intentio Aristotelis prima est perferuari de primo motore. Auerroes physicorum octauo, text. decimo, chart. 154. columna 1.

Intentio Aristotelis in libro tertio de celo est loqui de partibus mundi simplicibus in demonstratione scilicet

et suorum accidentium, & in dando causam suorum essentialium. Auer. 3. de celo summ. prim. text. prim. chart. 88. columna 4.

Intentio Aristotelis est in hoc quarto de celo loqui de cognitione substantiarum corporis grauis, & leuis, scilicet in cognitione harum formarum, grauitatis, & leuitatis, quæ sunt eorum formæ, & in omnibus accidentibus corporum, quæ contingunt eis propter has formas, aut quæ contingunt in corporibus. Auer. quart. de celo char. 108. col. 2.

Intentio Aristotelis in libro de celo est inquirere de mundo, & partibus eius simplicibus, & de omni, quod in idem, & eius partes consequitur. Auer. ex paraphrasi prim. de cel. tex. 1. char. 125. col. 3.

Intentio huius libri est determinare causas vniuersales generatorum omnium, & corruptorum naturaliter, & determinare causas alterationis, & augmentationis. Auerroes primo de generatione, & corruptione tex. 1. char. 155. colum. 1.

Intentio Auerrois in tracta. de substantia orbis est tractare, si forma, & materia celestium corporum sit eadem cum forma, & materia corruptibilium, & generabilium. Auerroes de substantia orbis capit. prim. char. 3. columna prima.

Intentio huius libri physicorum ex hoc declaratur, quod est loqui de rebus vniuersalibus communibus omnibus, quæ constituuntur per naturam. Auer. phys. prim. tex. 4. char. 4. col. 4.

Intentio Aristotelis in 4. metaphysicis est partim definire subiectum huius artis, & accidentia, & cās eius, & vniuersaliter in rebus logicis, quæ appropriantur huic scientiæ parum disputat cum sophisticis negantibus primas propositiones, & destruant scientiam. Auer. in 4. metaphys. tex. co. 1. char. 30.

Intentio Aristotelis in 5. metaphysicis est distinguere nominum significationes secundum significationes considerandas in hac scientia. Auerroes in 5. metaphys. cap. 37. tex. com. 1. char. 41.

Intentio Aristotelis principalis in 12. metaphysicis est loqui de principijs substantiæ æternæ. Auer. in 12. metaphys. tex. com. 1. char. 137.

Intentio est contemplari de ente, vt ens, & de omnibus eius generibus, donec deueniat ad subiecta artium particularium, & de consequentibus essentialibus ipsius vsque ad suas causas primas, quæ sunt res separate. Auer. epit. in metaphys. char. 168. col. 4.

Intentio libri de partibus animalium est dare vias, & regulas rationales proprias arti, quæ de naturis animalium pertractat. Auer. de partibus animalium prim. cap. 1. char. 64.

Intentio Aristot. est in 2. 3. & 4. de partibus animalium reddere causam formalem, & finalem cuiuslibet membri animalium. Auer. de parti. ani. cap. 1. ch. 68.

Intentio Porphyrij est de genere, specie, differentia, proprio, ac accidente agere. Boeth. in Porph. ex dial. c. 2.

Intentio Aristot. in libro prædicamentorum est de primis rerum nominibus, & de vocibus res significantibus disputare, in eo, vt sunt significantes, non vt aliquam proprietatem, vel figuram formant. Boethius in præd. char. 112.

Intentio libri de interpretatione est de simplici enunciatua oratione differere. Boet. in libro de interpretatione chart. 216.

Intentio Aristot. in libro de interpretatione est de significationis rerum vocibus in tantum quantum conceptiones animi, & intellectus significant, tractare. Boeth. in lib. de interp. char. 291.

Intentio in libris topicorum est docere viam, qua sine errore inuenire possimus argumenta. Boeth. in topic. Cic. l. 1. char. 759.

Intentio Aristotel. in libro posteriorum est facultatem vnicui-

que tradere, qua possit ex scientia tradita demonstrationem facere. Albertus magnus in poster. chart. 171. columna prima.

Intentio Alber. mag. est omnes partes naturalis philosophiæ latinis intelligibiles facere. Alb. mag. in prim. phys. tract. 1. cap. 1. char. 1. col. 1.

Intentio Aristot. est in hoc 3. libro de motu, & infinito agere. Albert. magn. in tert. physicorum, tract. prim. capit. prim. chart. 30. colum. 1.

Intentio Alb. mag. est tractare, in 4. de animalium libro, disputationem animalis non habentis sanguinē, vel marinum sit, vel non. Albert. magn. de anim. l. 4. trac. prim. cap. 1. char. 45. colum. 4.

Intentio libri quinti de animalibus est agere de coitu animalium. Albert. magn. de anim. lib. 5. tract. prim. cap. prim. chart. 51. colum. 4.

Intentio Alber. in libro sexto de animalibus est determinare modum ouantium. Alber. magn. de anim. l. 6. tract. pri. cap. 1. char. 56. col. 1.

Intentio Albert. est in octauo primæ philosophiæ libro ostendere eandem substantiam, ad quam refertur definitio, esse formam, & actum, & naturam definiti. Alb. mag. in 8. metaphys. tr. 1. cap. 1. ch. 133. col. 1.

Intentio Aristot. in libro meteorologicorum est determinare de transmutationibus, quæ accidunt circa elementa secundum singulas species. Diuus Thom. in prim. meteorolo. lib. 1. char. 1.

Intentio libri de sensu, & sensato, est agere de his, quæ pertinent ad omnia animalia, vel ad plura generatorum, vel ad omnia viuientia. Diuus Thomas de sens. & sens. tract. 2. l. 1. chart. 1. col. 1.

Intentio Arist. est agere de motu progressiuo animalium in vniuersali, vel de ipso animali, vt mobile est motu progressiuo. D. Tho. de ani. motu. l. 1. ch. 46. col. 2.

Intentio Arist. in 4. metaphysicis, fuit determinare de illis, quæ pertinent ad hanc scientiam, in 5. vero determinat de his, quæ scientia ista considerat. D. Thom. 5. metaphysicor. l. 1. tex. 1. char. 255.

Intentio Arist. in 4. metaphysicis est terminare quæstiones, de quibus in tertio disputationem fecit. Alex. de ales in 4. metaphysic. tex. 1. char. 75. col. 2.

Intentio Aristot. est in lib. metaphysicis determinare de subiecto metaphysicis. Alexander de ales in metaphysic. tex. 1. char. 168. colum. 2.

Intentio principalis in 7. metaphysicis est agere de substantia. Alex. de ales in 7. metaphys. tex. 5. c. 186. col. 3.

Intentio Aristot. in 8. metaphysicis est tractare de principijs substantiæ sensibilis. Alexander de ales in 8. metaphysicor. tex. 1. char. 244. col. 1.

Intentio Arist. est in 9. metaphysicis determinare de ente, vt diuiditur per potentiam, & actum. Ale. de ales in 9. metaphysicor. tex. 1. char. 259. col. 4.

Intentio Aristot. est tractare in 10. metaphysicis de ente, vt saluatur in vno, & nullo. Alexander de ales in 10. metaphysic. tex. 1. char. 276. colum. 2.

Intentio logices est reddere operationes rationis rectas, & faciliter, & prompte. Thomas de Vio in prædicam. chart. 32. colum. 2.

Interitus est quedam sanguinis inopia. Aristot. de partib. anim. 2. cap. 5. chart. 436.

Interitus est cum ex eo, quo actu est, ipsaque forma in id, quod potentia est, & in materiam transitur. Alex. aphrodit. in quart. metaphysicorum vel secund. latin. 5. comment. 17. char. 142. col. 1.

Interitus est cum id, quod est, in initia recidit. Ammon. in Porphyrium cap. 12. colum. 4.

Interitui quod subditum est, imperfectum est. Simpl. in 8. physicorum tex. 75. char. 469. col. 1.

Inter est, in quod prius aptum natura est peruenire id, quod mutatur, quam in quod vltimum mutatur, secundum naturam continue mutationem patiens. In

paucissimis autem est, inter, tribus. Aristot. phys. 5. summ. 2. cap. 1. chart. 131.

Inter solum est in contrarijs, quia in his est mediū. Arist. phys. 5. summ. 2. cap. 1. tex. 29. ch. 132.

Inter medium est id quod natum est prius peruenire, quod permutatur, quam in quod vltimum permutatur secundum naturam continue permutans. Arist. 11. metaphysic. summ. 4. cap. 4. char. 240.

Interminata vocantur quæcunque propter humiditatem propriam figuram non obtinent, terminata, quæ cum definitum ac sibi proprium habeant terminum, ab ipso continenti non figurantur. Alexander aphrodit. in 4. meteorolo. cap. 1. comm. 1. ch. 91. col. 1.

Interminabile dicitur id, in cuius duratione non est finis, nec ante, nec post. Albert. magnus in 4. physicor. tract. 4. cap. 2. chart. 58. col. 4.

Interpres Aristotelis nec amore ductus, quæ perperam dicuntur consentanea facere, nec odio prauum capere sensum, sed incorruptus iudex esse debet: Placita auctoris proferre, postea sententiam suam in mediū afferre Ammonius in Por. præd. ch. 4.

Interpres debet esse peritus omnium, quæ ab Aristotele vndique dicuntur, & probe dicta probe interpretari, nec in lectam philosophi scribere, & in illis, quæ contra Platonem dicuntur, si potest, eos reconciliare. Simp. in præd. char. 2.

Interpretatio est vox significatiua per se ipsam aliquid significans. Boet. in l. de interp. ch. 215.

Interpretatio est vox articulata per se ipsam significans. Boeth. in libr. de interp. char. 290.

Interpretationes non solum sunt partes nomen, & verbum, sed et oratio. Boe. in l. de interp. c. 290.

Interpretatio est oratio, quæ de re, vt est in rebus, requiritur ad exemplationem. Alb. mag. in perih. c. 79. c. 1.

Interpretatio, & enunciatio a propositione differunt, quia propositio est enunciatio scilicet sub forma sigilli, & illi multa accidunt, quæ non accidunt interpretationi, vel enunciatio. Alb. mag. in perih. ch. 79. col. 2.

Interpretatio est commune subiectum libri periherm. Alber. magn. in perih. ch. 79. col. 2.

Interpretatio valet ad habendam cognitionem ignoti complexi per notum complexum, quod quidem notum est in sermone interpretatio. Albertus magnus in perihermenias char. 79. col. 2.

Interpretatio est expositio veri, & falsi, & idem sola oratio enunciatua est interpretatio. D. Thomas Aqu. in perihermenias char. 1. col. 2.

Interrogatio quotuplex.

Interrogationes in geometria sunt geometricæ, & non geometricæ, & sic in vna quaque scientia, Arist. post. l. prim. cap. 9. tex. 28. char. 316.

Interrogatio non geometrica duplex est, alia, quæ nullo modo est geometrica, alia, quæ male habet. Arist. post. lib. 1. cap. 9. tex. 28. char. 316.

Interrogandi multi sunt modi. Primo, cum verum asseruerit adeo, vt altero interrogato consequatur absurdum. Secundo, cum vnum pateat, alterum interrogare dubium non sit, quia consecutus sit, & cum vnam propositionem perconatus fuerit, quod patet interrogare non conuenit, sed conclusionem inferre, & præterea cum futurum est, vt aut contraria, aut incrementabilia eum dicere tendat. Quarto cum non licet nisi sophistica responsione dissolvere, nec multa interrogare propter auditoris infirmitatem licet: Aristot. rhetoricorum 3. char. 174.

Interrogatorum, alia sunt probabilia, alia improbabilia, alia neutra. Alexander aphrodit. in 8. topicorum, cap. 3. char. 95. colum. 4.

Interrogationes alia ad orationem, id est, quæ conferunt ad

ad syllogismum, alia non ad orationem, quæ nõ cõferunt ad propositum. Alexander aphrod. in octauo, topicorum cap. 3. char. 95. colum. 4.

Interrogatio duplex; disputatoria, vel dialectica vna, alia perconstratrix. Amm. in l. de inter. ch. 111.

Interrogatio, vel dialectica est, vel in perconstrationem constituta. Mag. in l. de inter. char. 28.

Interroganti increpatio accidit quinque modis. Primo, quod oratio non concludit penitus, & eius præmissæ sunt falsæ, & remotæ simul. Secundo, quod oratio non concludat quæsitum, sed aliud. Tertio, quod syllogismi constructio compleatur per præmissas, quas addiderit, aut imminuerit, cum sint nefandæ, & falsæ. Quarto, quod præmissæ sint minus diuulgatæ, quam conclusio. Quinto, quod præmissæ sint vere, sed parû probabiles, & indigeant longiori tempore pro ipsarû conditione. Auer. in top. l. 8. cap. 3. ch. 317.

Interrogantes quid sit aliquid, potius discipuli ad magistrû interrogatio est, quæ dialectica. Boet. in l. de int. c. 418.

Interrogatio dialectica ita fieri debet, vt respondens alteram contradictionis partem eligere possit. Boeth. in lib. de inter. chart. 418.

Interrogatio secundum Peripateticos du lex: alia dialectica, alia non dialectica, cuius duæ sunt species. Prima, cum sumentes accidens interrogamus, cui accidit, aut cû videtes alicuius domû interrogamus, quæ illic maneat; vel cum subiectum rem sumimus, quid autem illi accidat interrogamus, vt videntes Ciceronem interrogamus quo vertat. Altera species est, cum proponentes nomen, quid sit querimus, aut genus, aut differentiam, aut definitionem requirentes. Boethius in lib. de inter. char. 419.

Interrogationes aliquæ sunt non geometricæ neque secundum formam neque secundum materiam, vt Musica. Alber. magn. in post. char. 186. col. 4.

Interrogare plura duobus modis contingit, aut plura per modum vnius in dictione, vel oratione vna, quæ potius est fallacia æquiuocationis, & amphibologie; aut plura interrogantur, vt plura significant per modum plurium, sub vna nota interrogationis proposita, quæ facit interrogationis fallaciam. Albertus magnus in elench. chart. 291. colum. 1.

Interrogatio duplex; alia est dialectica, quæ vtranque partem eligendam proponit, alia determinata, & est demonstratiua dialecticæ respondens, consentiendo affirmationi, vel negationi de modo interimendo. Thom. de Vio in perih. char. 22. col. 4.

Interrogatio quid est, & in quibus.

Interrogatio dialectica est responsionis petitio, vel propositionis, vel alterius partis contradictionis. Arist. perih. l. 2. ch. 135. cap. 2. idem Boet. l. 1. inter. c. 418.

Interrogare nõ debet vnusquisque scientificus omnem interrogationem, nec ad omne interrogatum respondere de vno quoque, sed quæ secundum scientiã determinata sunt. Arist. post. l. 1. ca. 9. tex. 27. ch. 316.

Interrogatio syllogistica, & propositio contradictionis idem sunt. Arist. post. l. 1. ca. 9. tex. 27. ch. 315.

Interrogationi, quæ pertinent, non parum differunt, si ordinentur ita, vt lateat. Arist. elenc. l. 1. cap. 14. ch. 603.

Interrogationes faciendæ sunt per negationem, quia facilius conceduntur cum respondens nesciat, quam partem, vt. it. qui interrogat. Alex. aphr. in elen. c. 65.

Interrogatio est contradictionis, quæ in petitione ab alio consistit, quæ nondum oratio enunciatiua, aut affirmatio, aut negatio est. Alexander aphrod. in l. 1. priorum cap. pri. char. 5. colum. 4.

Interrogatio perconstratrix est, in qua non est satis responsione, etiam, si d. alijs oportet verbis vt, vt vbi nã habitas? vel cur magnes trahit ad se ferrum? Ammonius

nius in libr. de interpr. charta 111.

Interrogatio dialectica est, cum respondetur etiam non motu capitis, cû quis annuit, vel tenuit. Magentinus in libr. de inter. char. 28.

Interrogans interrogat vnam contradictionis partem auctu, aliam potentia. Mag. in prior. ch. 2. col. 4.

Interrogationum diuersarum in genere causæ erunt diuersæ in genere, & interrogationum diuersarum in specie nonnullæ sunt causæ sibi inuicem, nonnullæ autem non habent hanc dispositionem. Auerroes in post. l. 2. tex. 86. cap. 9. char. 231.

Interrogatio est inter duo opposita consensum in alterum rogare. Alb. mag. in post. ch. 186. col. 2.

Interrogatio in quid tribus modis fit: primo si queritur, quid significatur per hanc vocem, homo: secundo de tota rei substantia: tertio de eo, in quo incipit rei essentia de substantia, vt quid est homo? dicitur animal, in quo, vt in subiecto inchoat hominis natura. Alber. magn. in topicorum char. 225. col. 2.

Interrogatio est nota dubietatis inter duas contradictionis partes. Alb. magn. in top. ch. 225. col. 3.

Interrogantis finis, & ad quem interrogatio pertinet.

Interrogans concludit oppositum semper positionis. Arist. topic. l. 8. cap. 3. char. 559.

Interrogare non debemus, nec conclusionem, nec post conclusionem, nisi multum veritatis superit. Arist. rhetoricorum 3. char. 125.

Interrogantes maxime operã dire debent, vt ad absurdas responsiones adducant respondentes, ac eos in repugnantiam compellant. Alexander aphrod. in prior. topicorum cap. 1. chart. 1. colum. 2.

Interrogans tria habere debet: primo inuenire locum, vnde debet arguere: secundo formare interrogationem: tertio asserere interrogationem. Alexand. aphrod. in 8. topicorum cap. 1. char. 89. colum. 3.

Interrogans sic debet interrogare, vt per interrogationes ipsas respondens cogatur inopinabilia maxime dicere ob positionem necessariorum. Alexand. aphrod. in 8. topicorum cap. 1. char. 94. col. 3.

Interrogantis officium est adhibere propositiones proprias, & minime ambiguas. Alexander aphrod. in libro elench. char. 8.

Interrogatio, quæ cogit respondentem, vel maxime, vel non respondere, non est eius, qui demonstrat, sed eius, qui periculum facit, an is, qui respondet, intelligat id, de quo rogatur. Alex. aphr. in l. elenc. ch. 50.

Interrogans concessa sibi inductione aliquorum particularum, vel non, debet interrogare, sed sumere, nec non similitudine vti debet. Alex. aphr. in l. elenc. c. 65.

Interrogans debet proposita re, quæ contra omnium opinionem est, petere, vt respondeat. Alexander aphrod. in libr. elench. chart. 67.

Interrogans aberrare a proposito debet, cum cognoscit inde magnam argumenti copiam respondenti superpetere. Alexand. aphrod. in l. elenc. ch. 68.

Interrogatio non pertinet ad demonstrationem. Them. in post. cap. 15. char. 4. col. 1.

Interrogationes sunt demonstratiuæ, non vt respondet, sed vt tentet, ex demque possunt esse interrogationes communes diuersis scientijs, quæ subalternæ sunt. Them. in 1. post. cap. 25. char. 6. col. 3.

Interrogans non debet conclusionem dicere, nisi concessis interrogatis per eum, sed si respondens cognoscere potest conclusionem, multa media, & non propinqua interrogare debet. Albert. magnus in prior. chart. 163. colum. 4.

Interrogationis natura hæc est, vt ad specialem interrogationem detur specialis responsio. Alex. de ales in 4. metaphysic. tex. 12. char. 86. col. 3.

Inter-

Interroganti quomodo respondendum.

Interroganti æquiuocorum respondendum est distinctione. Aristoteles 7. metaphysicorum capit. 12. text. 36. charta 147.

Interrogantis loci.

Interrogantis locus 1. Primo inuenire oportet locum, vnde sit argumentandum: secundo interrogare, & ordinare singula ad seipsum: tertio dicere eadem ad alterum. Arist. top. l. 8. cap. 1. char. 547.

Interrogantis locus 2. Inuenire locum est philosophi, & dialectici, similiter ordinare, & interrogare dialectico proprium est. Arist. top. l. 8. cap. 1. ch. 547.

Interrogantis locus 3. Diuidendæ sunt propositiones quæcunque sumendæ sunt ad necessarias, quæ autem ad has sumuntur, quatuor sunt: aut gratia inductionis, vt dicitur vniuersale, aut ad magnitudinem orationis: aut ad occultationem conclusionis: aut vt dilucidior sit oratio. Arist. topic. l. 8. cap. 1. ch. 548.

Interrogantis locus 4. Necessarias propositiones per quas fit syllogismus non statim præordinandum, sed obeundum ad suprema. Arist. top. l. 8. cap. 1. ch. 548.

Interrogantis locus 5. Si non ponit, quod intendit per inductionem, sumendum est proponenti in particularibus contrarijs. Arist. top. l. 8. cap. 1. ch. 548.

Interrogantis locus 6. Quæ valde manifestæ sunt, illas oportet præponere, nam immanifestum est semper in abscessu, & inductione, quod secuturum est. Aristot. top. l. 8. cap. 1. char. 548.

Interrogantis locus 7. Occultantem ratiocinationem præcolligere oportet ea, per quæ syllogismus eius, quod ex principio est, debet fieri, & hæc, vt plurimum. Quod fiet, si non solum necessarias, sed & earum, quæ ad illas vtilis sunt, aliquam syllogizauit. Aristot. top. l. 8. cap. 1. char. 549.

Interrogantis locus 8. Conclusiones non dicere oportet sed postea ratiocinatione colligere solitarias. Aristot. top. lib. 8. cap. 1. char. 549.

Interrogantis locus 9. Vniuersale est non continua postulata sumere, & quibus syllogismi, sed vicissim ad aliam, & ad aliam conclusionem. Aristoteles topicorum lib. 8. cap. 1. char. 549.

Interrogantis locus 10. Oportet, & diffinitiones sumere, in quibus possibile est vniuersalem propositionem non in ipsis, sed in coniugatis. Aristoteles topicorum lib. 8. cap. 1. char. 549.

Interrogantis locus 11. Proponere par est non propter ipsam, sed alterius gratia eum, qui proponit, nam deuitant ea, quæ vtilia sunt ad positionem. Aristotel. topicorum lib. 8. cap. 1. char. 550.

Interrogantis locus 12. Quam maxime facere dubium, vtrum quod proponitur, an oppositum sumere vult: facilius enim dubio existente, quod ad positionem est vtile, magis quod sibi videtur, ponunt. Aristoteles topicorum lib. 8. cap. 1. char. 550.

Interrogantis locus 13. Per similitudinem interrogare, nam & verisimiliter, & latet magis vniuersale. Arist. topicorum lib. 8. cap. 1. char. 550.

Interrogantis locus 14. Sibi ipsi quandoque instantiam ferre videtur iuste argumentari. Aristoteles topicorum lib. 8. cap. pri. char. 550.

Interrogantis locus 15. Dicere vtile est, quod consuetum, & quod dicitur tale. Aristoteles topicorum lib. octauo, capit. prim. chart. 551.

Interrogantis locus 16. Non sedulo agere, & si omnino vtile sit, quia magis renitentur aduersarijs. Aristotel. topicorum lib. 8. capit. prim. char. 551.

Interrogantis locus 17. In similitudine proponere, quod propter aliud aliquid proponitur, non propter seipsum vtile, magis enim proponitur. Aristoteles topicorum libro octauo, cap. prim. chart. 551.

Interrogantis locus 18. Non proponere, quod oportet sumere, sed cui consequens idem ex necessitate. Arist. topicorum lib. 8. cap. 1. char. 551.

Interrogantis locus 19. Id interrogare vltimo quod maxime vult sumere; nam maxime prima renunt, quia multi interrogantium, prima interrogant, circa quæ maxime student. Arist. top. l. 8. cap. 1. ch. 151.

Interrogantis locus 20. Ad quædam prima, quæ vtilia sunt proponere, nam proterui maxime prima admittunt, nisi manifestum omnino sit, quod secutum sit, in fine vero perficiunt. Arist. top. l. 8. cap. 1. ch. 551.

Interrogantis locus 21. Prolongare, & interponere nihil sunt vsui ad orationem, quemadmodum pseudo-graphia vtentes. Arist. top. l. 8. cap. 1. ch. 551.

Interrogantis locus 22. Ad ornatum inductione, & conclusionem eorum, quæ affinia sunt. Aristoteles topicorum lib. 8. capit. 2. chart. 552.

Interrogantis locus 23. Ad diluciditatem exempla, & similitudines offerendum. Arist. top. l. 8. cap. 2. ch. 552.

Interrogantis locus 24. Utendum syllogismis ad dialecticos magis quam ad multitudinem, inductione autem magis ad multitudinem. Aristoteles topicorum lib. 8. capit. 2. chart. 552.

Interrogantis locus 25. Est in aliquibus inducenti interrogari vtile, in aliquibus non facile, quia similitudinibus non est positum nomen commune. Aristot. topicorum lib. 8. cap. 2. char. 552.

Interrogantis locus 26. Cum inducenti in pluribus nõ dederit vniuersale, tunc iustum est efflagitare instantiam, non dicente autem ipso in aliquibus, sic nõ iustum est efflagitare, aliquibus non sic: oportet enim prius sic instantiam efflagitare. Arist. top. l. 8. c. 2. c. 553.

Interrogantis locus 27. Efflagitandum instantias non in eo, quod proponitur ferre, nisi vnum tantum sit huiusmodi. Arist. top. l. 8. cap. 2. ch. 553.

Interrogantis locus 28. Ad eos, qui instant vniuersali, non autem in eodem instantiam ferunt, sed in æquiuoco diuidendo in talibus interrogandum est. Arist. topicorum 8. cap. 2. chart. 557.

Interrogantis locus 29. Non latente æquiuocatione bene viderentur instare propositioni, si autem non in æquiuoco, sed in eodem instans præpediat interrogationem, oportet auferentem id, in quo instantia est, proponere reliquum vniuersale faciendo, donec sumat, quod vtile est. Aristoteles topicorum libro 8. capit. secund. char. 553.

Interrogantis locus 30. Si sine instantia negat, quia præuidet aliquid tale, idem faciendum, nam ablato eo, in quo instantia est, compelletur ponere, eo quod non præuideat in reliquo, in aliquo non sic esse. Si autem non ponat, efflagitatus instantiam non habebit assignare. Arist. topic. l. 8. cap. 2. char. 554.

Interrogantis locus 31. Si in multis proponenti non ferat instantiam, postulandum est ponere. Aristoteles topicorum lib. 8. cap. 2. char. 554.

Interrogantis locus 32. Quando contingit idem, & sine impossibile, & per impossibile syllogizare demonstranti, & nõ differente, nil refert sic, vel illo modo syllogismo colligere. differente autem non est utendum per impossibile syllogismo. nam si sine impossibile syllogismo colligat, minime fiet, vt dubitent: at quando per impossibile syllogizant, non impossibile dicunt esse, nisi valde manifestum sit, falsum esse. quare non fit interrogantibus, quod volunt. Aristoteles topicorum lib. 8. cap. 2. char. 554.

Interrogantis locus 33. Non oportet conclusionem interrogationem facere, alioquin eo renuente non videtur fieri syllogismus. Arist. top. l. 8. cap. 2. ch. 554.

Interrogantis locus 34. non videtur omne vniuersale dialc.

dialectica propositio esse. Arist. topic. l. 8. c. 2. ch. 554.
Interrogantis locus 35. Iustum est ab illo interrogare, quot modis dicitur bonum, quando hoc diuidente, proponente nullo modo concefferit. Aristoteles topicorum libr. 8. cap. 2. char. 555.
Interrogantis locus 36. Male interrogat, qui vnam interrogationem multo tempore interrogat. Aristoteles topicorum libro 8. cap. 2. char. 555.
Interrogantis locus 37. Est argumentari difficile, & facile sustinere ipsas suppositiones, & hæc sunt, quæ natura sunt prima, & quæ postrema. Aristotel. topicor. libr. 8. cap. 2. chart. 555.
Interrogantis locus 38. Difficile argumentabilia sunt, quæ propinqua sunt principio; non enim contingit adhuc plures rationes inuenire, cum sit per pauca media. Arist. topic. libr. 8. cap. 2. ch. 556.
Interrogantis locus 39. Terminorum difficile argumentabiles ij omnium sunt maxime, quicunque vtuntur talibus nominibus, quæ primum quidem immanifesta sunt, simpliciterne dicantur an multipliciter, & quæ nec nota an proprie, an secundum metaphoram de diffinito dicantur, quia obscura non habent argumenta, quia autem ignoratur, an secundum metaphoram dicantur, non habent, quod increpent. Aristot. topicor. libr. 8. cap. 2. char. 556.
Interrogantis locus 40. Omne problema, cum difficile argumentabile est, vel termino indigere arbitrâdum est, vel est eorum, quæ multipliciter, vel eorum, quæ secundum metaphoram de definito esse dicuntur, vel non longe a principijs, vel quia non manifestum est primum nobis hoc idem, secundum quem dictorum modorum est, quod dubitationem præstat. Arist. top. libr. 8. cap. 2. chart. 556.
Interrogantis locus 41. In multis positionibus, non bene assignata definitione, non est facile disputare, nec argumentari. Arist. top. libr. 8. cap. 2. c. 557.
Interrogantis locus 42. Simpliciter prima elementorum positio diffinitionibus facillimum ostendere; verum non multis ad vnumquodque est argumentari, quia non sunt multa media. Arist. top. libr. 8. cap. 2. c. 557.
Interrogantis locus 43. Maior labor est disputare ad dignitatem, & propositionem, quam ad positionem. Aristot. topicor. libr. 8. cap. 2. char. 557.
Interroganti, & respondentis locus communis primus. Est orationem prohibere concludere quatuor modis: aut interimire falsum: aut instantiam dicendo ad interrogantem: tertio, instantiam ad interrogata dicere: quarto ad aliud tempus differre quæstionem, quæ pessima est instantiarum. Arist. top. l. 8. cap. 4. c. 563.
Interrogantis, & respondentis locus communis secundus. Plerumque, quod non bene disputatur oratio, is, qui interrogat, est causa, quia non concedit, ex quibus probe est disputare ad positionem. Arist. top. l. 8. c. 4. c. 564.
Interrogantis, & respondentis locus communis tertius. Necessarium quandoque ad dicentem, & non ad positionem argumentari. Arist. top. l. 8. cap. 4. c. 564.
Interrogantis, & respondentis locus communis quartus. Qui bene transfert dialectice, & non contentiose transferre oportet. Arist. top. libr. 8. cap. 4. char. 564.
Interrogantis, & respondentis locus communis quintus. Quoniam malus particeps, qui impedit commune opus, patet, quod & in orationibus, & qui contentiose interrogat, prauè disputat, & qui in respondendo non dat, quod videtur, nec suscipit quicquam, quod vult interrogans interrogare. Aristoteles topicorum libr. 8. cap. 4. chart. 565.
Interrogantis, & respondentis locus communis sextus. Oratio praua esse potest, & interrogans contra respondentem optime disputare. ideo non similiter inculpanda est oratio, & interrogans. Arist. top. l. 8. c. 4. c. 565.
Interrogantis, & respondentis locus communis septimus.

Orationes non eadem inculpatione, & ad problema, & secundum se inculpandæ sunt. Oratio enim secundum se potest esse culpabilis, ad problema vero laudabilis. Arist. top. 8. cap. 4. char. 566.
Interrogantis, & respondentis locus communis octauus. Oratio concludens erit quandoque deterior non concludente, quoniam illa ex absurdis concludit, cum non sit tale problema. Aristoteles topicorum libro 8. capit. quart. chart. 566.
Interrogantis, & respondentis locus communis nonus. Eos, qui per falsa verum concludunt, non est iustum inculpate. Arist. top. libr. 8. cap. char. 566.
Interrogantis, & respondentis locus communis decimus. Si ex vtrisque, quæ videntur, aliquid ostendatur, non autem videantur similiter, nil prohibet, quod ostendatur magis altero videri. Sed si hoc videatur, illud autem neutra parte, aut si hoc videatur, illud non, similiter quidem similiter erit, si autem magis alterum sequitur, & quod est magis. Aristoteles topicorum libr. 8. cap. 4. char. 567.
Interrogantis, & respondentis locus communis 11. Est autem quoddam, & idem ad syllogismos peccatum, cum ostenditur per longiora, quod contingit per breuiora, & quæ orationi ad sunt. Aristoteles topicorum libr. 8. cap. 4. char. 567.
Interrogantis, & respondentis locus communis 12. Si quis petat contrarium ei, quod ex necessitate accidit, per ea, quæ posita sunt. Aristoteles topicorum libro 8. cap. 4. chart. 569.
Interrogantis, & respondentis locus communis 13. Si quis ea non sumat, quæ opposita, & alia duo petat, ex quibus erit opposita contradictio. Aristoteles topicorum libr. 8. cap. 4. char. 570.
Interrogantis, & respondentis locus communis 14. Et ad ea, quæ sepius incidunt problemata, scire oportet orationes, & id maxime de primis positionibus. Nam in his fastidiunt sæpe, qui respondent. Aristot. topicor. libr. 8. cap. 4. char. 570.
Interrogantis, & respondentis locus communis 15. Terminorum copiosos nos esse oportet, & probabilem, & primorum habere promptos: per hæc enim fiunt syllogismi. Arist. top. l. 8. cap. 4. char. 571.
Interrogantis, & respondentis locus communis 16. Tentandum ea, in quæ sæpe disputantes incidunt, tenere. Aristot. topicorum l. 8. cap. 4. char. 571.
Interrogantis, & respondentis locus communis 17. Propositionem communem magis, quam positionem in memoria ponendum: nam principiorum, & suppositionum copiosum esse mediocriter, difficile. Aristot. topicor. libr. 8. cap. 4. char. 571.
Interrogantis, & respondentis locus communis 18. Orationem vnam plures facere assuescendum. Aristotel. topic. libro. 8. cap. 4. char. 571.
Interrogantis, & respondentis locus communis 19. Vniuersales facere oportet orationes, & si fecerit disputans particulariter, & eundem quam maxime fugere, contra vniuersale ferre syllogismos. Aristoteles topicorum libr. 8. cap. 4. char. 571.
Interrogantis, & respondentis locus communis 20. Considerare orationes, si in pluribus communibus disputantur. Arist. top. l. 8. cap. 4. c. 571.
Interrogantis, & respondentis locus communis 21. Exercitatio facienda, inductiarum ad rudem, & syllogisticarum ad expertum. Arist. top. l. 8. cap. 2. c. 572.
Interrogantis, & respondentis locus communis 22. Tentandum accipere propositiones ab ijs quidem, qui in syllogismis sunt triti: ab ijs vero, qui inductionibus, similitudinibus, in hoc enim vtrique; exercitati sunt. Arist. topicor. libr. 8. cap. 4. char. 572.
Interrogantis, & respondentis locus communis 23. Exercitationis causa disceptantibus tentandum afferre, aut

aut syllogismum de aliquo, aut propositionem, aut solutionem, aut instantiam, siue recte quis dicat, siue perperam, vel ipse, vel alter, & id quippiam vterque: & vnum facere, quæ sunt plura, & quod vnum, facere plura. Arist. topic. l. 8. cap. 4. c. 572.
Interrogantis, & respondentis locus communis 24. Non est cum omni disputandū, nec contra quemlibet exercitandum. Nam necesse ad aliquos, prauas fieri orationes: ab eo enim, qui oino tentat apparere, diffugiendum: iustum autem est tentare syllogismis concludere, sed non pulchrum: non enim oportet aduersus quoslibet facile consistere, quoniam necesse est paruiloquiū inde emergere: nam qui exercitati sunt, non possunt se abstinere a disputatione sine altercatione. Arist. topic. l. 8. cap. 4. char. 573.
Interrogantis, & respondentis locus communis 25. Oportet factas habere orationes ad huiusmodi problemata, in quibus cū paucissimorum copia eas ad quæ plurimam vtilitatem habemus, & hæc sunt vniuersales, ad quas in promptu quippiam adinuenire difficile est. Arist. top. l. 4. ca. 4. c. 573.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus primus est, de aliquo falsū quippiam ostendere, & oratione ad inopinabile ducere: primo ex eo, quod interrogat, & per interrogationem maxime accidit: nā id, ad nullū determinatum interrogare propositū venatiū est illorum. Arist. elenc. libr. 8. cap. 12. c. 599.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus secundus. Interrogare multa (quamuis id determinatum sit, ad quod disputant,) & ad ea, quæ videntur dicere, se postulare, facile ducit respondentem in falsum. Aristotel. elenc. libr. 5. cap. 12. ch. 599.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus tertius. Si interrogatus affirmet, aut neget illorum aliquid ducere ad ea, ad quæ promptus est argumentari, potest tamen nunc minus nocere per hæc, quam prius. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. char. 599.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus quartus. Elementum veniendi ad falsum aliquod aut inopinabile, nullam statim se interrogare positionem, sed affirmare ob id se interrogare, quod discere velit. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. char. 599.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus quintus. Ducere ad talia, ad quæ abundat orationibus. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. char. 599.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus sextus. Ex quo genere est, qui disputat, considerare, deinde interrogare, quod pluribus illi dicunt inopinabile: est enim singulis quibusque aliquid tale. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. char. 599.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus 7. Elementum horum sumere; singulorumque, quorumque positiones in propositionibus. Solutio vero, & horum cōpetens fertur, ostendere, quod non propter orationem accidit inopinabile: semper autem id, quoque vult, qui contendit. Arist. elenc. libr. 1. ca. 12. c. 600.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus 8. Ex voluntatibus; & manifestis opinionibus. non eadē dnt. & volunt: sed dicunt quidē decoratissimas orationes, volunt autē ea, quæ videntur professe. Arist. elenc. libr. 1. ca. 12. c. 600.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus 9. Facere inopinabile dicere, & ad eū, qui dicit in legem, obuiandū est secundū naturam; ad eū, qui secundum naturā, obuiandū est secundū legem. Arist. elenc. libr. 1. ca. 12. c. 600.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus 10. Quædam interrogationum habent vtrinque; inopinabilem responseionem, vt vtrum sapientibus, vel patri oportet obedire. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. c. 600.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus 11. Oportet ducere ad ea, quæ multitudini, & sapientibus sunt contraria. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. char. 601.
Interrogantiū ad falsum locus sophisticus 12. Ducere ad

eam, quæ est secundum naturam, & secundum legem contrarietatem: nam lex est opinio multitudinis; sapientes vero secundum naturam, & veritatē dicunt. Arist. elenc. libr. 1. cap. 12. char. 601.
Interrogantis contra respondentem moleste locus primus. Ex negatione interrogandum, & contra contrarium velit. Arist. elenc. libr. 1. cap. 14. c. 604.
Interrogantis contra respondentem moleste locus secundus. Interrogare ex equo, nā cum dubium est, quod vult sumere, minus insoleant. Arist. elenc. l. 1. ca. 14. c. 604.
Interrogantis contra respondentem moleste locus tertius. Si dederit in parte inductione colligere vniuersale, quod sæpe non est interrogandum, sed vt dato vtendum. Arist. elenc. libr. 1. cap. 14. c. 604.
Interrogantis contra respondentem moleste locus quartus. In quibus non nomine significatur vniuersale, similitudine tamen vtendum est ad id, quod expedit: nam plerumque similitudo latet. Aristoteles elenc. libr. 1. cap. 14. char. 604.
Interrogantis contra respondentem moleste locus quintus. Ad sumendum propositionem, contrarium oportet comparando interrogare; appositis enim iuxta se contrariis, minora, maiora, & peiora, meliora apparent. Arist. elenc. libr. 1. cap. 14. char. 604.
Interrogantis contra respondentem moleste locus sextus. Cum nihil colligens non interrogationem facit id, quod est vltimum, sed concludens dicit veluti colligens non igitur hoc, & hoc. Aristot. elench; libr. 1. cap. 14. charta 605.
Interrogantis contra respondentem moleste locus septimus. Cum componitur inopinabile, quod apparet profulare respondere, propositio est, quod videtur exprincipio, & ita interrogare, vtrum tibi videtur? nā tū dat, fit redargutio si non dat, videtur fateri inopinabile. Arist. elenc. libr. 1. cap. 14. c. 605.
Interrogantis contra respondentem moleste locus octauus. Vt in rhetoricis similiter contrarietates considerandum, aut ad eas, quæ ab eodem dictæ sunt, aut ad eos, quos consistitur bene dicere, vel agere: & ad eos, qui videntur tales, aut ad similes, aut ad plures, aut ad omnes. Arist. elenc. libr. 1. cap. 14. c. 605.
Intestinum hominis simplex flexuosis orbibus est a quo proximum intestinum admodum amplum. Arist. de historia anim. pri. capit. 16. c. 31.
Intestina differunt dentatis vtrinque; & altera tantū parte dentatis magnitudine, crassitudine, replicamentis. Nam non vtrinque dentatis maiora sunt, & admodum paruum inter cornigera nullum est, & quibusdam appendices sunt intestinorum. Arist. de historia anim. 2. capit. 17. char. 64.
Intestinum rectum nullū est, cui non parte vtraque sint dentes. Arist. de histor. ani. 2. cap. 17. c. 64.
Intestinum ita est sinuosū Elephanto, vt alios quatuor habere videatur: in hoc etiam recipitur cibus: nullum enim aliud receptaculum habet. Arist. de historia anim. 2. capit. 17. char. 64.
Intestina in omnibus animalibus posita sunt a ventre, & alijs est simplex intestinum, alijs dissimile, & quibusdam parte; quæ desinit, arcuus est, & parte, qua iungitur ventri, laxius. Arist. de partibus animalium tertio, capit. 14. char. 501.
Intestini superioris feminis pars nulla certa ieiuna est; alia enim alijs, vt fors tulerit. Maribus autem proximè ante cecum, aliumque omnibus est. Arist. de partibus anim. 3. capit. 14. c. 502.
Intestina omnia concoquant omne nutrimentū quodcunque susceperint. Michael ephes. de iuuent. & se nec. de vit. & mort. c. 31. col. 2.
Intestinum duodenū ideo vocatur, quia duodecim digitorū latitudinē habet, & eius foramen stomachi portanarius vocatur, & clauditur; quousque facta sit digestio,

gestio, aut vsque quo corruptus sit cibus per aliquam indigestionem. Albertus magnus de animalib. libr. 1. tract. 3. cap. 3. ch. 25. col. 4.

Inestina sex sunt sub stomacho ordinata, valde longa, & multis reuolutionibus inuoluta, quod est vt per venas mesaraicas attrahatur quicquid boni ad intestina peruenit, & hinc duæ homini utilitates adfunt: prima, quod non ita esurit, vt, qui rectis sunt intestinis: secunda, quod non non ita se de sterco eicit, sed congregat, & hora competenti eicit. Alb. mag. de anima. lib. 1. tract. 3. cap. 3. ch. 25. col. 4.

Inestina sex sunt: primum duodenum: secundum ieiunum, tertium longum, & inuolutum: quartum orbū, vel monoculum: quintum colon: sextum rectum. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 3. c. 3. c. 25. col. 4.

Inestinum ieiunum appellatur, quia in mortuis semper inuenitur vacuū, quod ob duas causas est. Prima, quia in illo tātū est de mesaraicarū venarū orificiis, vt in ipso, & post ipsum in duodeno. Alia, quia porus quidā fellis deriuatur ad hoc intestinum, & ideo impurum, quod in eo restat, acuitur ad expulsionem, & expellitur ad inferius intestinum. Albert. magn. de animalib. lib. 1. tract. 3. c. 3. ch. 26. col. 1.

Inestinum monoculum ita dicitur, quia non habet nisi vnum orificium, & vnā hora intrat cibus, alia exit, & ideo ordinatum est, vt ea, quæ in stomacho non sunt bene digesta, in ipso digerantur, & ita se habet ad subsequentia, vt stomachus ad tria præcedentia. Alb. magn. de ani. l. 1. tr. 3. c. 3. c. 26. col. 2.

Inestinum monoculum est illud, quod in ruptura frequenter descendit, tum propter pondus fecis, tum præ terea, quod non est alligatum ad superiora membra per mesaraicas. Alb. mag. de ani. l. 1. tr. 3. c. 3. c. 26. c. 2.

Inestinum colon, ideo vocatur, quia in ipso generatur colica passio. Alb. magn. de ani. l. 1. tr. 3. c. 3. c. 26. col. 2.

Inestinum animalium omnium carentium dentibus in superiori mandibula maius est intestino animalium, quæ dentes in vtraque mandibula habent. Alb. mag. de ani. l. 2. tr. 2. c. 1. ch. 34. col. 2.

Inestinum rectum nullum animal habet, nisi dentes habeat in vtraque mandibula. Alb. magn. de animalib. lib. 1. tr. 2. c. 1. c. 34. col. 2.

In toto esse est, cum aliqua res alterius generis, & omnē intra se speciem continebit, & in toto species illa erit. Boet. ex introd. ad cat. syl. ch. 591.

In toto non esse est, cum alia res ab alia re in toto est diuisa. Boet. ex introd. ad cat. syl. c. 591.

Inuentio est ex habitu. Ari. prob. se. 39. nu. 2. c. 623.

Inuentio rerum difficilis est, & tempus est inuentor, vel adiutor bonus, sed addere ceptis facile est. Aristote. 1. ethicorum. cap. 7. char. 15.

Inuentio prima alicuius rei, licet inuentio imperfecta sit, tamen multo vtilior est ex amplificatione, ac perfectione, quam postea consequitur. Alexand. aphrod. in libr. elenchorum char. 118.

Inuentio non cuiusvis est. Ale. aphr. in l. elen. ch. 118.

Inuento aliquo cuiusvis est aliqua addere. Alexan. aphr. in libr. elen. char. 118.

Inuentio in logica facultate omnibus alijs ipsius partibus, vt materia subiicitur, necessitas autem, probabilitas, ac cauillatio formæ vicem gerunt, iudicationi autem ipsæ sunt materia. Boethius in topic. Cicer. libr. prim. chart. 761.

Inventionis instrumenta suppeditat Topica, iudicii prioris analytici. Boeth. in top. Cic. lib. 1. c. 762.

Inuerendi signa: oculus apertus, & splendidus, palpebræ sanguinæ, & crassæ: parum curuus: humeri sursum eleuati: figura non reclusus, sed parum pronus: in motibus præceps: rubeus corpore: color sanguineus: facies rotunda pectus sursum contractum. Arist. physio. cap. 6. char. 340.

Inuidum diuinum esse non conuenit. Aristoteles in 1. metaphysicor. ex sum. 1. cap. 2. c. 8.

Inuidens tristatur cum quempiam, siue dignum, siue indignum bene agere viderit, cui maleuolus par est, qui letatur, quod quis male agat, siue dignus, siue indignus est. Arist. mag. moral. 1. cap. 26. c. 303.

Inuidus angitur dignorum successu. Aristotel. moral. eud. 3. cap. 9. char. 426.

Inuidia est molesta turbulentia, & propter secundas res, non eius, qui sit indignus, sed qui par, aut similis. Aristoteles rhetoricorum 2. char. 90.

Inuidia est molestia quædam propter apparentem bonorum prosperitatem aduersus similes, non vt sibi adsit aliquid, sed propter illos. Aristot. rhetor. 2. c. 94.

Inuidens similes, qui sunt, aut esse videntur, genere, cognitione, ætate, habitu, exultatione, & copijs, & quibus parum abest, quin omnia suppetant. Aristot. rhetoricorum 2. char. 94.

Inuidi sunt qui magnas res agunt, & secunda fortuna vtuntur, & quibus eximius ob rem aliquam honor habetur, & præcipue ob sapientiam, aut beatitudinē. Et qui honoris studio ducuntur, & qui sapientiæ opinionem sectantur, & qui gloriam in aliqua re appetunt, & pusillanimi. Arist. rhetor. 2. c. 92.

Inuidens homines his, qui & tempore, & loco, & ætate, & exultatione proximi sunt, & his quibus cum ambitione concertat, & ijs, qui adepti celeriter sunt, ij qui ægre, aut nequaquam adepti sunt, & ijs quibus, aut possidentibus, aut bene rem regentibus ipsi dedecus iuscipient, & ijs, qui ea habent, aut possederant, quæ ipsis conueniebant, aut olim possederant. Arist. rhetor. 2. char. 65.

Inuidia est tristitia, & dolor apparentis prosperitatis alicuius prohi honoris. Alexander aphrod. in 2. top. cap. 2. char. 22. colum. 1.

Inuidia est tristitia ex alieno bono, in quantum alienum bonum potest diminueri proprium. Alexand. de ales in 1. metaphysicor. char. 10. col. 1.

Inuisibiles sunt tenebræ, & valde lucidum, quamuis alio modo. Arist. 2. de ani. cap. 6. tex. 103. char. 641.

Inuisibile multis modis dicitur, vel quod nullo modo videtur, vt tenebræ: vel quod vix videtur, vt athomi, vel quod non videtur, nisi cum visus corruptione, vt lux Solis in sphaera Solis. Albertus magnus in 2. de anim. tract. 3. cap. 12. char. 23. col. 3.

Inuita ea esse videntur, quæ aut vi, aut ignorance efficiuntur. Arist. 3. ethicorum. nicom. cap. 1. c. 50.

Inuita sunt, cum tale quippiam nemo eligit. Aristotel. 3. ethicorum. nicom. cap. 1. char. 50.

Inuitus dici debet non qui ignorat, quod conducit: non enim ignoratio, quæ in electione consistit, inuiti est causa, sed prauitatis: neque ea, quæ est vniuersalis, cū ob eam homines vituperentur, sed ea, quæ circa particularia est, in quibus, & circa quæ actio consistit, in his enim, & misericordia, & venia locum habet: nam qui horum aliquid ignorat, is sane inuitus agit. Arist. 3. ethicorum. cap. 1. char. 51.

Inuita non sunt, quæ vel ex ira, vel cupiditate fiunt, primo enim nullum ex alijs animalibus sponte agit, sed neque pueri: Deinde si nihil ex his, quæ vel sponte, vel ira facimus, effect sponte, & cum eadem sit causa, absurdum fortasse etiam est inuita ea esse dicere, quæ oportet appetere, oportet enim, & ob aliqua irasci, & non nulla appetere: nam quæ inuita sunt, molesta videntur, quæ ex cupiditate, iucunda. Aristoteles tert. ethicorum. cap. 1. char. 53.

Inuitus qui aliquid facit, nec iuste, nec iniuste agit. Arist. 3. ethicorum. nicom. cap. 8. char. 127.

Inuitum id est, quod vi, vel ignorantia fit, & in ipso non est. Aristoteles quinto ethicorum. nicomac. cap. octauo, chart. 117.

Inuitis

Inuitis nobis quæ agimus, alia ignoscenda sunt, alia minime. Nam quæ non modo ignorantes, sed ex ignorantia committimus, sunt ignoscenda: quæ non ex ignorantia, sed ignorantes facimus ex affectu, tamen nec naturali, nec humano venia digna non sunt. Arist. 5. ethicorum. nicom. cap. 8. ch. 129.

Inuiti quæ agimus, coacti faciamus necesse est. Aristot. mag. moral. 1. cap. 12. ch. 288.

Inuitum est, quod ex necessitate viq; efficitur, & non ex animi sententia. Arist. mag. mor. 1. ca. 13. c. 290.

Inuiti species duæ, vna cū sit aliquid vi, alia cum sit ignorantia: nec ideo multipliciter inuitum dicitur. Alexā. aphrod. in 4. nat. q. cap. 11. ch. 18.

Inuitum duplex, aliud, quod vi, aliud, quod ignorantia fit. Eustr. 5. ethicorum. cap. 7. ch. 242.

Involuntarium aliquid dupliciter est. Vno modo, quia excluditur motus appetitiuæ virtutis, & hoc est involuntarium per violentiam. Alio modo, quia excluditur cognitio virtutis apprehensiuæ, & hoc est involuntarium per ignorantiam. Diuus Thom. 3. ethicorum. lec. 1. char. 35. colum. 4.

Iocofus mollis est, nam iocus est requies, & relaxatio, & iocofus in hac excedit. Arist. 7. ethicorum. cap. 7. c. 174.

Iocus ideo inuentus est, vt qui laborat, habeat recreationem. Arist. 8. politicorum. cap. 3. c. 760.

Iocum fecerunt homines finem, cum & habeat fortasse finis voluptatē quandam, sed nō quacunque, & quærentes itā accipiunt hanc pro illa, quia cum sine agendi similitudinem habet. Arist. politicorum. 8. ca. 4. c. 766.

Iona animal est fere ad quantitatem lupi frequenter in sepulchris mortuorum habitans: equorum stabula libenter sequitur: auditu frequenti discit, & nominat homines, & canes, & vocatos atque deceptos occidit, & deorat: vomitus etiam singlutiendo, vt homines, aliquando mentiatur. Dicitur, quod canes venatici umbra eius contactu latratum perdunt; & dicitur, quod variat colorem ad libitum. Dicunt etiam Germanorum artifices, hoc animal oculis vel verus in fronte lapidem preciosum gestare, in collo habet pilos vt equus. Alber. mag. de animal. lib. 22. trac. 2. cap. 1. num. 4. char. 181.

Iordanis fluuius nascitur sub monte Libano, & diffunditur in mare Mortuum. Alber. mag. de nat. locorum dist. 3. cap. 1. ch. 101. col. 3.

Ipodromus, belua est aquatica in Nilo habitans, & in India in terra nascitur, & valet in terra, & in mari, & aliquando efficit maior Elephante. Habet rostrum resupinatum, vngues vt bos, bifidos: caudam tortuosam, dentes pruriginos ad uncas aprorum dentibus similes: dorso vero, & hinc est equo similis: nocte depalcitur segetes, ad quas vadit retrograde, ne sibi reuertenti parentur insidiæ. Plagam in pedibus libenter recipit, & diligenter curat: dorso nisi forte aqua madeat, impenetrabilis est. Ex cute tandem huius bestie hæstæ tornantur, vt ait Plinius, quia valde spissa est. Albertus magnus de animal. lib. 24. capit. primo, char. 198. colum. 1.

Ipuicis est serpens Aspidis, & furdorum serpentum, & quicumque momorderit, somno moritur. Hunc autem Cleopatram suo digito alligasse, & sic obijisse dormiendo. Alb. mag. de ani. l. 25. c. 202. col. 1.

Ira species.

Iracundi species tres sunt, & ex cædescencia sequitur, & vecordia est. Iracundi autem est non posse ferre sedas cõteptiones, nec imminutiones: esse plagosum, & vindictæ cupidū, & de facili ad irā facto, verbove quouis moueri; quam affectatur morositas, inconstantia, fordida illiberalitas, & de paruis angit, & ab iisdem deridente affici, & breui tempore. Arist. de virt. c. 481.

Ira quid est, & eius effectus.

Iracundi animam simile est, si quis dicat eam texere, & edificare. Auer. 1. de ani. sum. 2. cap. 3. tex. 64. c. 604.

Iracundi non rigent, quia ira, & exandescencia timiditati cõtrarij sunt affectus. Arist. probl. sec. 8. nu. 17. c. 417.

Iram extenuatio ratione habitus mouet. Arist. proble. sec. 19. nu. 37. ch. 437.

Ira est maxime ad subeunda pericula perretrix, & præcipitrix, sed non agunt vt feræ, sed ob honestatem fortes. Arist. 3. ethicorum. cap. 8. col. 70.

Ira vacuitas est vitium, cum quis non irascitur ob quæ, quādo, & in quos, & sicut oportet: solidi enim videntur, qui non irascuntur. Arist. 4. ethicorum. nicom. c. 5. c. 98.

Ira qui aliquid facit, non ex prouidentia facit: non enim in se est principium, sed in eo, qui ad iram prouocauit. Arist. 1. ethicorum. nicom. ca. 8. c. 129.

Ira est apparens iniustitia. Arist. 5. ethicorum. nicom. ca. 8. c. 129.

Ira audire quidem videtur rationem, sed non recte percipere. Arist. 7. ethicorum. nicom. cap. 6. c. 170.

Iracundi non semper oportet, nec nunquam, incommobilis enim est, qui nunquam irascitur. Arist. mag. moral. cap. 11. char. 299.

Iracundia est vitium animosæ, per quod fiunt homines ad iram præcipientes. Arist. de virt. c. 478.

Ira est quædam particula odij, & interdum efficacior est, quam odium, non enim vitur ratione. Arist. politicorum. 5. cap. 11. char. 679.

Iracundus, quæ ipse efficere potest, expetit. Arist. rhet. 2. c. 69.

Ira dulcior est melle liquente, quæ in pectore crescit. Aristot. rhet. 2. ch. 69.

Iram voluptas sequitur tum ob spem vlciscendi, tū etiā, quia phantasia excitatur ex cogitatione, quæ voluptatem affert, vt etiam in somnijs. Arist. rhet. 2. c. 69.

Iram cessare aduersus eos, qui se submitunt, canes quoque indicant, qui prostratos non mordent. Aristotel. rhetor. 2. char. 74.

Iracundi, audire, cupere, vel sensus sunt, vel sine sensu non sunt. Simp. in 1. de ani. tex. 12. c. 3. col. 4.

Ira forma non est simpliciter feruor sanguinis, sed feruor ob talem causam factus. Ioan. gramm. in 1. de ani. tex. 16. char. 11. colum. 2.

Ira circa cor mouet sanguinem, vt cupiditas circa iecur: Io. gram. in 1. de ani. ex proq. c. 5. col. 2.

Iracibilis animæ facultas, & si non sit calida, tamē postquam fuerit commota, qui circa cor est, sanguinem calefacit. Io. gram. in 2. de ani. tex. 69. c. 55. col. 1.

Ira est species ægritudinis, ac doloris, cum iniuria affectos nos esse opinamur. Eustr. 2. mor. ca. 1. c. 92.

Ira sanguinis feruor circa cor est ex offensionis appetitione excitatus. Eustr. 6. ethicorum. cap. 1. c. 264.

Ira est accensio sanguinis circa cor. Mich. ephes. de memo. & rem. c. 9. col. 2.

Iracundia est dolor cum vehementi appetitu vindictæ. Auer. in poetica. cap. 6. c. 91. col. 4.

Iracibile & concupiscibile non est susceptibile virtutis, nisi vt participat aliquid rationis, & intellectus. Alb. mag. de orig. ani. 1. cap. 1. c. 76. col. 3.

Ira est accensio sanguinis, cum euaporatione fellis. Alb. mag. in 1. de ani. trac. 1. cap. 6. ch. 2. col. 4.

Iracibiles passiones omnes incipiunt a concupiscibili, & ibi terminantur. Diuus Thomas in 3. de anima. le. 14. tex. 42. char. 63. colum. 1.

Ira motus ex iudicio rationis excitatus facit promptiorem ad recte iudicandum. Diuus Thomas ethicorum. 4. l. 13. char. 71. colum. 4.

Ira non manifesta grauius affligit interius, & huic maxime dispositi sunt melancholici. Diuus Tho. ethic. 4. le. 13. char. 72. colum. 3.

Iracundus pater facile generat iracundum filium. Diuus Thom. ethic. 7. lec. 5. ch. 121. colum. 3.

Ira valet ad fortitudinem virtutis. D. Thom. tertio polit. l. 13. ch. 47. colum. 1.

Ira, si rectam sententiam sequitur, ad magnificentiam stimulat nos, & ad animi celsitudinem, & ad morum facilitatem deducit. Dan. Barb. in 1. rhet. ch. 1.

Ira differt ab iracundia, quia ira de causa est, iracundia de vitio multum irascentis: & quia extra se quasi ire videtur, qui furore vincitur, ideo dicta est ira, & redire in se, est iram ponere. Dan. Bar. 2. rhet. ca. 3. c. 110.

Ira in quo est, & cui magis irascitur homo.

Irascitur nemo illi, qui vindicari non posse videatur. Arist. rhetor. 1. char. 482.

Ira sit appetitio cum dolore eius in speciem vlciscendi, qui parui facere videatur seipsum, aut suorum aliquem non conuenienter. Arist. rhet. 2. c. 69.

Ira ascens semper irascitur alicui singularium, vt Cleoni, non homini, & quia sibi, aut suis aliquid facit, vel facturus fuit. Arist. rhet. 2. ch. 69.

Irascuntur homines, si illis directe aliquis obfiterit, & si refragetur, & si non suffragetur, & si aliquid aliud hoc modo se habentem inturbat. Arist. rhet. 2. ch. 71.

Ira semper ad singularia est, odium etiam ad genera. Aristot. rhetor. 2. ch. 79.

Irascuntur animalia tantum perfecta. Alex. aphro. in 1. de ani. cap. 21. c. 39. col. 3.

Ira est in ratione, in spiritu, & in viuo corpore: in ratione, vt comitante spiritu cupiditatem: in spiritu mouente sanguinem circa cor; in corpore viuo facto feruore sanguinis circa cor. Ioannes gramm. in pri. de anim. tex. 18. ch. 12. col. 1.

Ira in spiritu, & ratione separari potest a mortali corpore, in viuo corpore inseparabilis est. Ioan. gramm. in 1. de ani. tex. 18. ch. 12. col. 1.

Ira fortis est vt plurimum in corporibus multæ siccitatis. Alb. mag. de ani. l. 18. tra. 1. ca. 1. c. 146. col. 2.

Ira vnde, & qui magis irascitur.

Irasci, & timere quam maxime, & si sunt motus ab anima, tamen est moueri, vt irasci, & timere, eo quod hoc modo mouetur, inflatur enim cum irascitur, & constringitur cum timet. Arist. 1. de ani. sum. 2. cap. 3. c. 604.

Ira fit cum dolore, odium sine dolore. Aristotel. polit. quinto, cap. 10. ch. 679.

Ira quadam innata superbia, & elatione incitari solet, vel gloriam consequendi, vel vlciscendi gratia. Eustrat. 6. ethic. cap. 1. char. 264.

Iracundi maxime homines sunt, qui fame, vel siti, aut aliis quibus humoribus, vt melancholici, infestantur. The mist. in 1. de ani. ca. 8. tex. 14. c. 62. col. 3.

Ira feruet ex calido. Alber. mag. de moti. ani. l. 1. tract. 2. cap. 5. char. 44. col. 2.

Ira omnis, quia quedam tristitia est, primo habet motum: secundo sistolem cordis; postea in vindictam mouet cor secundum diastolem. Alber. mag. de motib. anim. l. 1. tra. 2. cap. 6. char. 44. col. 3.

Ira fit pp. velocitatem accensionis sanguinis circa cor. Alber. mag. de mot. ani. l. 1. tra. 2. cap. 7. c. 44. col. 4.

Ira ptinacia fit, quia sanguis pissus est, & spissu non cito frigit. Alb. mag. de mot. ani. l. 1. tr. 2. ca. 7. c. 44. col. 4.

Ira a tristitia commouetur, & irati puniendo delectantur. D. Th. in 3. de ani. l. 14. te. 42. c. 63. col. 1.

Irati fere omnes mouentur magis propter punitionem personarum, quam propter depositionem a principatu. D. Tho. 5. polit. l. 9. ch. 84. col. 3.

Ira vt passio.

Ira, passionesq; non animæ sunt, sed compositi. Simpl. in 1. de ani. tex. 89. c. 21. col. 1.

Irascibiles passiones omnes incipiunt a concupiscibili, & terminant in eis. D. Thom. in 3. de anima. l. 14. tex. 42. char. 63. colum. 1.

Iram qua indicant.

Iracundi signa. Rectus corpore, figura bene costatus, animosus, subrufus, humeri distantes, & magni, & latissimi: extrema magna, & fortia, lenis, & circa pectus, & circa bubones: barbatus probe, capillorum ambitus floridus, deorsum tendens. Arist. physiogn. ca. 6. c. 341.

Irascentium hominum cur oculi admodum rufi videntur? quoniam ira sanguinis cordi suffusi, & spiritus calidi feruor est, qui vt tenuis ad caput effertur, & ad oculos se ostendit. Alex. aphro. problem. 1. nu. 102. c. 704.

Iracundi cito irascuntur, quibus non debent, & ob quæ non debent, & magis quam oportet, sed quod optimum in se habent, cito etiam desistunt. Quod ideo ipsi euenit, quia iram minime continent, sed reddunt, & ij ad omnia celeres sunt maxime exardescentes, & biliosi. Arist. 4. ethic. nicom. cap. 5. ch. 58.

Iracundi quousque extendi possunt, ac laudari non est facile diffinire. Qui enim paululum transgreditur, non vituperatur, siue ad nimium, siue ad parum deflexerit; imo deficientes mansuetos, & excedentes viriles, & ad impetrandum idoneos appellamus. Arist. 4. ethic. nicom. cap. 5. char. 99.

Irascuntur homines facile, dum ægrotant, dum paupertate premuntur, dum amant, dum sitiunt, & dum cupiunt, & facile concitantur, & maxime aduersus eos, qui præsentem statum paruifaciunt. Arist. rhe. 2. c. 71.

Irascuntur maxime, quibus eueniunt contraria ijs, quæ expectabatur, vt delectat, quod præter opinionem accidit. Arist. rhetor. 2. char. 71.

Irascuntur homines irridentibus illudentibus, quia contumeliam inferunt, & ijs, qui detrimentis illis afficiunt, quæ contumeliæ signa sunt; & male dicentibus, & contemnentibus in ijs, in quibus ipsi præcipue studium ponunt. Arist. rhe. 2. c. 72.

Irascuntur magis homines amicis, quam non amicis, cum aliquid, quod non placet, recipiunt. Et ijs a quibus soliti erant honorari, si non amplius consueverunt. Et ijs, qui mutuam gratiam non referunt, neque parem referunt. Et ijs, qui contraria ac ipsi faciunt. Et ijs, qui nullius existimationis sunt, si quid paruifaciunt vehementer. Et amicis, si non benedicant, vel faciant, & ad huc magis si contraria. Et ijs, qui gaudent infortunijs. Et ijs, qui bono animo sunt in infortunijs suis. Et ijs, qui non curant, vt molestiam afferant, quo fit vt mala nunciantibus irascantur. Arist. rhet. 2. c. 72.

Irascuntur homines his, qui sua mala spectant, vel auscultant. Et ijs, qui paruifaciunt apud quinque, apud eos, quibus cum de honore contendunt, apud eos, quos suspiciunt, a quibus se suspici volunt; apud eos, quos reuerentur aut inter eos qui se reuerentur. Et ijs, qui in eiusmodi rebus parui faciunt, quibus sibi non auxilium ferre deforme est, vt parentibus, liberis, vxoribus subiectis. Et ijs, qui gratiam non reddunt, & ijs, qui iocantur cum serio agentibus. Arist. rhet. 2. char. 73.

Irascuntur homines ijs, qui alijs benigne fecerunt, & non sibi. Et ijs, qui obliuiscuntur, quia videtur non curare, qui obliuiscitur. Arist. rhe. 2. c. 73.

Ira vt se habeat ad cupiditatem.

Ira, & venerearum cupiditates, & nonnulla huiusmodi corpus manifeste immutat, & quosdam, in furores inducunt. Arist. 7. ethic. nicom. ca. 3. c. 164.

Ira incontinens a ratione quodammodo vincitur. Arist. 7. ethic. nicom. ca. 6. c. 171.

Ira, & cupiditas etiam feris inest, electio vero non. Arist. moral. eud. 2. cap. 10. c. 402.

Ira

Ira, & cupiditati semper dolor iungitur, multa autem eligimus absque dolore. Ari. mor. eud. 2. c. 10. ch. 402.

Ira voluptatem habet quandam cum spe vltionis fumentæ. Ari. mor. eud. 3. c. 3. c. 415.

Ira omnem voluptas quædam consequitur, quæ a se oritur vlciscendi. Ari. rhet. 2. c. 69.

Ira, & cupiditas differunt, vt dispositio, & habitus. Ioan. gram. in 1. de ani. proem. c. 2. col. 4.

Iracundia, & cupiditas omnibus brutis animalibus sunt, ideo irrationales sunt. Eust. 6. ethic. 1. c. 264.

Iris, Area Parelii, & Virgæ propter eandem causam fiunt. Ari. meteor. 3. su. 2. c. 1. c. 540.

Iris nunquam fit circulus, nec maior semicirculo semio. Et oriente, & occidente, minimi quidem circuli, maxima autem portio: eleuata autem magis circuli quidem maioris, minor autem portio. Et post autumnale æquinoctium in brevioribus diebus omni hora fit diei, in æstiuis autem non fit circa meridiem. Nec plures duabus simul, & ambo tricolores sunt, æquales secundum numerum, sed quæ extra, hebetiores sunt, & e contrario quæ intra. Intra enim, quæ est, primam habet circulationem, quæ maxima est puniceam, quæ autem est exterius, minima, & alia proportionaliter. Ipsius colores sunt, Puniceus, Viridis, & Purpureus, & qui est inter puniceum, & viridem sepe Flauus apparet, & hos colores solos pictores facere non possunt. Ari. meteor. 3. sum. 2. c. 1. c. 541.

Iris fit a Luna nocte, sed raro. Antiqui vero non putabatur vere fieri, quia in tenebris colores latent, at si debet fieri oportet fieri in Plenilunio oriente, vel occumbente, qua propter in annis supra quinquaginta bis comperimus solum. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 1. c. 542.

Iris est refractio visus ad Solem, ex opposito enim fit, Area autem circa ipsum. Sed Iris colorum diuersitate differt, ab aqua enim, & nigra fit refractio, & de longe; Area autem prope, & aere albiore secundum naturam. Ari. meteor. 3. su. 2. c. 3. c. 546.

Iris prima superficies punicea videtur ob nigrum, quod in speculo est. Ari. meteor. 3. sum. 2. c. 3. c. 546.

Iris hieme australibus temporibus fit circa lacunas, & manifestum est humidis habentibus oculos. Ari. meteor. 3. su. 2. c. 3. c. 547.

Iris, quæ fit a remis in mare, similis est ei, quæ fit circa lucernas. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 3. c. 547.

Iris fit, si aliquis contra Solem irroret paruas aque guttas. Ari. meteor. 3. su. 2. c. 3. c. 541.

Iris primæ circumferentiæ refractio validior est reliquis, & secunda tertia. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 3. c. 549.

Iris colores si plures tribus apparent, id non fit reuera, sed propter vicinitatem puniceæ viridis apparet flauus, & vltima Iris propter nigredinem nubis apparet alba. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 3. c. 549.

Iris contraria Iris aliquando apparet, quæ debilior est, & colores contrario modo se habent, ac erant in prima. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 3. c. 549.

Iris magnitudo non potest excedere semicirculum. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 4. ch. 550.

Iris si fit Sole in oriente, vel occidente est semicirculus, si in alijs locis, est minor. Aristoteles meteorolog. 3. sum. 2. cap. 4. char. 551.

Iris fit in diebus post æquinoctiam autumnale in longioribus diebus; ab altero æquinoctio non fit, quia sectiones, quæ ad Vrsam sunt, sunt maiores semicirculo. Ari. meteo. 3. su. 2. c. 4. ch. 553.

Iris, Halo, & huiuscemodi in aere generantur. Ale. aphr. in 1. meteor. c. 1. ch. 1. col. 2.

Iris arcus est rotundus, vel fere rotundus, non excedens semicirculum, & sepe existens semicirculo partito minor, non in quantitate, sed in claritate colorum eius in ortu, vel occasu Solis, & quanto Sol est altior, tanto minor videtur, & quanto Sol est inferius, tanto maior

in quantitate videtur, & est Soli oppositus. Alb. mag. in 3. meteor. tract. 4. cap. 7. c. 110. col. 4.

Iris colores non possunt pingere pictores, quia pictores ex duobus extremis sine limitatione tertium facere resultare nequeunt, quod facit natura in substantia peruia. Alb. mag. in 3. meteo. tr. 4. cap. 7. c. 111. col. 1.

Iris videri potest in nocte in Aquilone Luna existente in meridie, & ea existente amphitrios contra Aristot. opinionem, qui ait bis in 50. annis, & Luna plena, & in oriente videri. Albert. magn. in 3. meteor. tract. 4. cap. 11. char. 112. col. 1.

Iris nubes cum rorare incipit ante pluuiam magnam, necessario habet sub se quatuor corpora peruia: quorum primum est nubes spissa nigra: secundum est roratio subtilis minutarum guttarum in superiori parte sub concauo nubis: tertium est roratio grassior magis coniuncta pyramidis inferiori parti: quartum est aer iam humescens immixtus omnibus his, spissus ex frigore, & humidus ex alteratione rorationis descendentis per ipsum, & sic fit reflexio Solis radijs ab his quatuor corporibus nubis in interiori parte grossa. Et profundati in profundo eius faciunt colorem viridem clarum: si multa lux, & parum perspicuum, vel obscurum: si parua lux, & impurum perspicuum. In superiori autem roratione, in qua est vapor fumosus terreus adustus, colorem rubrum facit in medio, vbi aer est immixtus, in superiori inter album, & rubrum, in inferiori inter album, & viridem. Si enim parum humidi habet, & aer est tenuis, est pallens, si multum humidi, & parum de fumoso, est lucidus, si plus de fumoso, est citrinus, vel habens colorem paleæ. Alber. magn. in 3. meteor. tract. 4. cap. 14. c. 112. col. 1.

Iris rotunditas causa est ex duobus congregata, scilicet ex subiecto, in quo depingitur, & ex causa efficiente. Subiectum est roratio descendens, quæ est pyramidaliter globosa. Causa efficiens est Sol, a quo lumen radiale pyramidaliter egreditur, cuius pyramidis superior arcus in semiglobo rorationis figuratur, & alia pars maior iacet in terra. Albertus magn. in 3. meteorol. tract. 4. cap. 4. char. 113. col. 1.

Iris colores immixti apparet, quia superior pars nubis descendendo a grossiori distinguitur ab inferiori, & media, & sic magis abundat in superiori parte humidum fumosum, & plus in inferiori grossum aqueum, & aer humidus in medio, & radius solis diuersis modis apparet, & reflectitur pro diuersitate horum humorum. Alb. magn. in 3. meteo. trac. 4. cap. 15. c. 113. col. 1.

Iris duo sunt subiecta, vnum primum, quod est subiectum suæ generationis, alterum, in quo non generatur Iris, sed radijs Solis defertur super ipsum. Albert. magn. in 3. meteor. tract. 4. cap. 16. c. 113. col. 2.

Iris Lunæ fit, quia a frigore noctis inspissatur nubes ita, quod fit nigra, & radij Lunæ debiles non possunt penetrare, & diffunditur in exteriori superficie, & efficitur candidum. Albert. magn. in 3. meteorol. trac. 4. cap. 22. char. 114. colum. 2.

Iris Lunæ significat tempestatem longam, & instabilem, quia non apparet nisi cum materia humoris magna, & ex vento inter austrum, & occidentem; & Luna existente meridionali. Albertus magnus in 3. meteorol. tract. 4. cap. 22. chart. 114. col. 3.

Iris nunquam fit ascendente nube, sed descendente, quia nubes ascendens non rorat. Albertus magnus in 3. meteor. tract. 4. cap. 25. char. 115. col. 1.

Iris fit, cum aer in parte sit serenus, idest, ex parte Solis, vel Lunæ, & est nubium ex parte Iris. Alb. magn. in 3. meteor. tract. 4. cap. 25. c. 115. col. 1.

Iris, & si subiectum est roratio, tamen ros non est eius subiectum, quia ob partes rotis tenues non potest depingi Iris. Albertus magnus in 3. meteor. tract. 4. cap. 25. char. 115. colum. 1.

Iris fit ex radio Solis redeunte ad vaporem contractum nubibus, vt radius in aqua refulget ad parietem; & quanto Sol est ortui, vel occasui vicinior, tanto apparet arcus maior, & varii colores fiunt ob nubium varium situm. Alb. mag. de pas. aeris. c. 12. col. 3.

Iris in diuersis temporibus diuersa significat. In meridie magnam vim aquarum esse in aere, quæ in meridie dominari possunt: in occasu tonabit, & leuiter pluet: in Oriente serenitatem promittit. Alber. magnus de pass. aeris. char. 121. colum. 3.

Iris fit propter radios solares repulso ad vapores humidos. D. Thom. in poster. ch. 97. col. 2.

Iris lapis est crystallo similis, & est vt frequentius exagonus. Soli oppositus emittit in parietem oppositum. Iridis cœlestis. Alber. mag. 2. de miner. ex trac. 2. capit. 8. char. 140. colum. 3.

Irrationalia tempus non apprehendunt, sed ea, quæ sunt in tempore, vt frigus, & calorem. Ioan. gram. in 3. de anim. tex. 44. char. 93. colum. 4.

Irrationale dupliciter est; aliud omnibus viuis inest: aliud est, quod participare potest rationem. Albertus mag. ethic. 1. tra. 9. cap. 4. ch. 25. col. 3.

Irrationabile id est, vel quod est contrarium rationi, vel quod est natum habere rationem, & non habet. Diuus Thom. in 3. de ani. l. 14. tex. 41. c. 62. col. 4.

Irundo est avis nota, & hanc, & murem dicunt esse indomabilia, quod falsum est, quia domantur. Sanguis eius de sub dextra ala medetur oculis, sed eius sterco calidum excæcat oculos, & pulli eius lapidem scilidonium in hepate, & stomacho gestant. Alb. mag. de animalib. lib. 23. cap. 24. c. 193. col. 3.

Irundo maris piscis est simillimus volucris hirundini in aqua natat, & tamen alis in altum aliquando eleuatur ad aeris amena, sed non diu volat. Alb. mag. de anim. l. 24. ca. 1. char. 198. col. 1.

Iscustos est lapis in Hispania inuentus filabilis propter viscositatem, & si de ipso vestis fiat, non comburitur, sed igne purgatur, & nitet: sanat scabiem, & valet contra dolores oculorum ex humida causa. Alb. mag. in 2. de miner. ex trac. 2. cap. 8. c. 140. col. 4.

Isophagus est os stomachi continuatum ori, & linguæ. Alb. mag. de anim. l. 1. tr. 2. ca. 10. c. 11. col. 3.

Isophagus, vel os stomachi ex duabus substantijs componitur. quarum vtraque est villosa, sed interior habet villos descendentes secundum longitudinem, exterior secundum transuersum, & est magis carnosa, quia quilibet motus habet vnum instrumentum. Glutino autem est motus, qui perficitur labore naturæ, attrahendo, & impingendo. ipsius locus est super spondiles retro in collo propter eius maiorem custodiam, & sic descendit vsque ad diaphragma, ad quod cum peruenit, ligatur cum eo forti ligamine, postea declinat ad finistram, vt ante declinauerat ad dextram, & continuatur stomacho. Ipsius pars interior est durior, quia transiens est cibi duri, & grossi. Alber. mag. de animal. tracta. 2. cap. 22. c. 19. col. 4.

Ispida est avis pulchra: in dorso colorem medium habet inter viridem, & ceruleum, in pectore colorem carborum ardētium, circa aquas volat, & pellis eius detracta, & parietibus infixæ, singulis annis mutat pennas, quod falsum est. Alber. mag. de anim. lib. 23. capit. 24. char. 193. colum. 3.

Istrix est animal, quod vocatur porcus spinosus de genere eritij iuxta marina habitans, & aliquando æstate in montibus later, hieme prodit de cauernis, est grauis iræ, in dorso longas habet spinas, quas ad libitum in canes & homines iacit. Alber. mag. de animalibus l. 2. trac. 2. cap. 1. char. 181. colum. 4.

Istrum amnem, qui ex Hercynijs quercetis effluit, bifidum esse proditur, & partim in Pontum, partim in Adriaticum mare diffundi, argumento, quod non fo-

lum hac tempestate, sed & antiquorum seculo multo magis visum fuisse, quia loca in nauigabilia ibi extant: nam cum Iason ad Cyaneas nauigaret ex Ponto, nauigasse per Italiam fama est. Signum inter cetera est altaria a Iasone confecta, & inter Adriæ insulas vna est, in qua sacellum multo sumptu Midias Dianæ ædificauit. Arist. de adm. aud. nu. 100. c. 860.

Italici appellantur Pythagorici, quia Pythagoras in Italia Tarenti docuit Philosophiam. Alex. aphrod. in 1. metaphysico. 37. c. 17. col. 2.

Itinere lōgo peracto, aut cursu, si quis se super summos constiterit digitos, calces pedum conquatuntur, pronique deorsum labuntur, quia propter continuatum, & vehementem motum concitati nerui nondū quiescunt; & ratio est, quia multum spiritus circa neruos deurit, qui non simul ac subtiliter refrigescere potest. Is autem spiritus concutitur, veluti subtrahendo suo motu deducit, & facit, vt pars remotissima minime contineatur. itaque calces tremiscunt, vt imum labrum hominis irati. Arist. probl. sec. 5. tex. 16. ch. 400.

Iter longius esse videtur, cum ignari quantum sit ambulamus, quam cum gnari, si modo ceteræ res pares adsint: quia nosse quantum sit, non nisi nosse eius numerum est, remque non determinatam plurisquam determinatam esse necesse est. Ergo quemadmodum si nosse quantum sit, finitū id esse necesse est, sic etiam si ignoras, quasi reciprocetur, animus caullatus oberrat, infinitumque id esse videtur, quod finitum est. Arist. probl. sec. 5. nu. 25. char. 403.

Iteratio est breuis admonitio, qua vtendum est tum circa partium, tum circa totius orationis exitum, & iteramus vel ratiocinando, vel interrogando, vel enumerando, aut etiam eligendo. Arist. rhet. ad Ale. ca. 20. c. 215.

Ituspes fluuius nascitur in campis Indorum ex tribus sagibus paruis, & cum simul collectus est, inundat per totam Indorum regionem, currens milliaria 613. & ibi mergitur in Oceano orientali. Alb. mag. de nat. locorum dist. 3. cap. 1. char. 101. col. 2.

Iucundum voluptuosis hominibus bonum quid est. Arist. ethic. nicom. cap. 4. c. 195.

Iucunda, ac preciosa sunt, quæ pro viro iucunda sunt, & ea maxime expetenda est operatio. Aristotel. 10. ethic. nicom. cap. 6. c. 294.

Iucunda, quæ sunt, & innocua, non solum congruunt ad finem, sed etiam ad quietem. Aristoteles politic. 8. cap. 4. charta 765.

Iucunda plerunque sunt, quæ & si natura non sunt iucunda, tamen vsu, & assuetudine fiunt iucunda. Aristoteles rhetor. 1. char. 45.

Iucunda omnia aut in sentiendis rebus presentibus aut in recordandis præteritis, aut in sperandis futuris posita sunt, & versantur. Arist. rhet. 1. c. 47.

Iucundum est vacare malo, & irasci. Arist. rhet. 1. c. 47.

Iucundum est vincere omnibus: & iudi, & pugna, & contentiones, quia in ijs sæpe victoria paritur, & venatio, & vniuersa ferarum insectatio iucunda sunt. Arist. rhet. 1. char. 49.

Iucundum est honor, extimatio bona, & amicis, & amare, & amari, & admirationi esse, & adulari. Arist. rhetor. pri. char. 49.

Iucundum est eadem sæpe agere, & permutatio, & discere, & admirari, & beneficium dare, & accipere, & inchoata perficere, & proximos corrigere & quod imitando expressum est, vt Poetica, pictura & statuaria. Arist. rhetor. 1. char. 50.

Iucundum est sapientem existimari, & ridicula omnia iucunda sunt. Arist. rhet. 1. char. 51.

Iucundum est opinari se consequuturum, quæ expetit. Arist. rhetor. 2. char. 69.

Iucunda sunt, quæ efficiunt gaudium. Arist. rhetor. ad Alexand. cap. 1. char. 182.

Iudicium de rebus fit diuersimode: de alijs intellectu, de alijs scientia, de alijs opinione, & de alijs sensu. Arist. 1. de anim. su. 2. c. 1. te. 26. c. 594.

Iudicium melius ille, qui vtrinque rationes oppositas audit. Arist. 3. metaph. ex su. 1. c. 1. te. 1. char. 40.

Iudex vnusquisque bonus est eorum, quæ cognoscit, & absolute omnia, qui in omnibus peritus est. Arist. ethic. prim. cap. 3. char. 6.

Iudex nil aliud est, quam ius quoddam animatum. Arist. 5. ethic. ad Nicom. cap. 4. char. 117.

Iudicium est iuris, & iniuriæ iudicatio. Arist. 5. ethic. ad Nicom. cap. 6. char. 124.

Iudicandi idoneus de ijs, quæ egit, perspicax, prudens bene sentiens, seu consentiens est. Arist. 6. ethic. ad Nicom. cap. 11. char. 152.

Iudicatio est iusti iudicium, Aristoteles politicor. prim. cap. 2. char. 491.

Iudicare non secundum legem scriptam, sed vt sibi videtur, periculosum est. Aristoteles politicorum 2. cap. 8. char. 548.

Iudicat melius qui vititur, quam qui fecit, Arist. polit. 3. cap. 7. char. 580.

Iudices ne inter se colloquantur lex prohibet, sed in compromissis recipitur. Ari. pol. 2. c. 6. ch. 537.

Iudicibus in paucorum republica diuitibus poenam constitunt, nisi iudicando adsint, pauperibus vero mercedē nullam: in popularibus pauperibus mercedem, diuitibus nullam poenam. Ari. pol. 4. c. 8. c. 618.

Iudicio recto de maximis, & minimis rebus pariter polere laudabile est. Ari. mor. eud. 3. c. 7. ch. 422.

Iudicium tribuimus non solum expertis in artibus, sed etiam scientibus. Ari. pol. 2. c. 7. ch. 579.

Iudiciorum differentia est in tribus terminis; ex quibus, de quibus, & quomodo. Aristoteles politicorum 4. cap. 16. char. 638.

Iudiciorum octo sunt species. Primum, rationes repose re. Secundum, si publice quis cui iniuriatus sit. Tertium, quod ad statum ciuitatis pertinet. Quartum, ex magistratibus, & priuatis hominibus quæcunque circa poenas versantur. Quintum, de priuatis contractibus habentibus magnitudinem, & de homicidijs, & peregrinis. Homicidij rursus species, si ex prouidentia fecerit, vel inuitus, & si confitetur, sed de iure controuersiam facit, & quod pro homicidio exulantibus circa reditum statuuntur. De peregrinis, vel ipsi inuicem, vel ipsi contra ciuem. Est etiam, quod de paruis rebus tractat, quæ drachmas quinque non excedunt. Aristoteles. pol. 4. cap. 16. ch. 640.

Iudicia si non recte de ciuilibus fiant, seditiones, & rerum publicarum motus gignuntur. Aristotel. pol. 4. cap. 16. ch. 640.

Iudiciale genus magis tractatum fuit ab antiquis, quam cetera genera. Ari. rhet. 1. ch. 5.

Iudicialis est accusatio, & defensio. Arist. rhet. 1. c. 16.

Iudiciale genus declaranti tria declaranda sunt: primo quot rerum causa homines iniuriam faciunt: secundo quomodo sint affecti: tertio quibus, & quemadmodum se habentibus iniuriam faciunt. Ari. rhet. 1. c. 42.

Iudex ponitur esse rudis. Aristoteles rhet. pri. c. 12.

Iudex si vnus, vel pauci ex multis non audiunt, libenter corripiendi sunt, nam ad illos spectat audire, si autem multi, non ipsos, sed te corripas oportet. Nam si illis molestus fueris, iram in te contrahes, si te accusaris, ac dixeris deliquisse, vt veniam consequare, facile præstabis, & iudices precari, vt benigne audiant, oportet. Ari. rhet. ad Ale. ca. 18. c. 213.

Iudiciale genus tractandum est primo exordio, deinde narratione, postea confirmatione vtendum, in qua primo collocanda sunt testimonia, & si quæ ex questionibus confessiones fuerint. Demum si nullo modo verisimilia ea fuerint, sententijs, & commentationibus: si

autem non omnino verisimilia, probabilibus demum exemplis, & signis, & argumentis, & commentationibus, & sententijs confirmare debemus. Quod si verisimilia fuerint, probationes omitemus, deinde præoccupabimus, quæ dicturi sunt aduersarij, & probationes a nobis dictas amplificabimus, & quæ ab aduersarijs, reprehendemus. Aristot. rhetor. ad Alexand. capit. 35. chart. 243.

Iudicium non est diuisibile, sed actio perfecta est: tota tamen in ipso consistit. Simplicius in 3. de anima ex sec. 1. tex. 146. char. 52. colum. 3.

Iudiciū intrinsecus est, nec extrinsecus aliquid assumit, sed indiget sensibile, vt præsentem, & mouente sensorium. Simp. in 3. de ani. ex sec. 2. tex. 27. c. 69. col. 3.

Iudicium vniuersale non acquiritur in pluribus rebus, nisi post maximam considerationem de pluribus indiuiduis; & hoc diuersatur secundum magis, & minus, secundum naturam principij, & naturam considerantis, Auer. in phys. 2. tex. 80. c. 37. col. 3.

Iudicium vniuersalis, & particularis in sua natura idem est. Auer. in 1. de ani. tex. 84. c. 124. col. 4.

Iudiciū est aliquid in capitulo perfectionis iudicis, actio autem non est in capitulo perfectionis agentis. Auer. 3. de anim. tex. 10. char. 170. col. 2.

Iudicium est diligentia rationis in differendo. Boeth. in topicor. Cic. l. 1. char. 761.

Iudicia sunt, quæ inter eos, qui de aliqua re ambigunt, sententia iudicium fuerint constituta, quorū exemplo cetera quoque iudicantur. Boet. in top. Cic. l. 3. c. 796.

Iudiciale genus est omnium causarum, quæ maiestatis, vel repetendarū sunt. Boet. de dif. top. l. 40. c. 880.

Iudicium in colligendi ratione habet proprias partes. Boeth. in top. Cic. l. 1. char. 761.

Iudicium bonum vt quis afferat, tria requiruntur: complexio, vt sit humidum recipiens formas, & tenens, & spiritus mediocriter temperatus, vt bene formas deferat, secundo acceptio iudicati, & cura iudicij. Alb. mag. ethic. 6. tract. 3. char. 79. col. 2.

Iudicia omnia æqualiter esse vera stultum est. D. Thom. metaphys. 4. l. 14. tex. 25. char. 239.

Iudicium de singulis relinquatur prudentiæ vniuscuiusque. D. Thom. 2. ethic. l. 2. char. 23. col. 3.

Iudicat nemo recte nisi ea, quæ nouit, & non nouit nisi qui accipit, vel inueniendo ex se, vel addiscendo ab alio. D. Thom. 8. pol. 2. char. 128. col. 2.

Iudicium de se ipsis plures dant prauum, quia ad iudicium requiritur prudentia, & hac iudicium peruertitur ab appetitu malo, & peruerso, quia vnusquisque nimis afficitur ad seipsum. D. Th. 3. pol. l. 7. c. 38. c. 2.

Iudex est minister legis. D. Thom. ethico. 5. l. 6. c. 84. col. 1.

Iudicium bonū non fit ab aliquo, qui causas non considerat. Alex. de ales in 1. metaph. char. 6. col. 3.

Iudicatiua proprie est potentia, quæ habet considerare causas, & huiusmodi est intellectus. Alex. in primum metaphysicor. char. 6. col. 3.

Iudicatiua potentia est plene, quæ considerat, & quia & propter quid: semiplene autem, quæ tantum, quia considerat. Alex. de ales in 1. metaph. c. 6. col. 3.

Iugatio est duarum propositionum in vno termino communicatio. Alex. aphr. in 1. prior. cap. 4. c. 9. col. 3.

Iugatio ex duabus negatiuis nihil concludit, quia medium terminus ad neutrum extremorum respectum vllum habet. Alex. aphr. in 1. prior. cap. 4. c. 11. col. 2.

Iugatio ex minori negatiua in prima figura non concludit, quia cum minor terminus, vel eius pars separatur a medio, & maior extremitas per medium, non continet minorem, quam continere deberet. Alex. aphrod. in 1. priorum cap. 4. char. 12. col. 4.

Iugatio ex particularibus, & infinitis non concludit, quia cum de parte possit affirmari, de parte potest etiam negari, ita vt idem sit, ac si sumptum non fuisset. Alexand.

Alex.aphrod.in prior cap.4. char.2.colum.4.
Iugationes tres secundæ figuræ requirunt reciprocationem, vt necessarium quid ex ipsis sit. quarta autem ex deductione ad impossibile necessarium demonstrat. Alexander aphrod. in prior. ca. quinto, char. 14. columna 1.
Iugatio ex ambabus affirmatiuis nihil in secunda figura concludit, quia medius terminus cum de duobus extremis prædicatur, potest de parte ambarum prædicari, ideo de nullo ipsorum prædicari potest. Alexand. aphr. in 1. prior. ca. 5. c. 14. col. 4.
Iugationes similes formæ, quæ nihil concludunt, sunt in prima particulares utæque, negatiuæ utæque: in secunda utæque affirmatiuæ, utæque negatiuæ: in tertia omnes negatiuæ, omnes particulares. Alex.aphrod. in 1. prior. cap. 6. ch. 19. col. 1.
Iugationes diuersæ formæ, quæ nihil concludunt: in prima, quæ maiorem particularem habet, & quæ minorē negatiuam: in secunda, quæ maiorem particularem: in tertia, quæ minorē negatiuam. Alexand. aphrod. in 1. prior. cap. 7. char. 19. colum. 2.
Iugatio, in qua est particularis negatiua, non per deductionem monstratur ad impossibile. Alexan. aphrod. in 1. prior. cap. 7. char. 19. colum. 2.
Iugationes, quæ in secunda, & tertia figura sunt, omnes per primam vel demonstrantur reciprocatis propositionibus, vel per id, quod fieri non potest, perficiuntur. Alex. aphrod. in 1. prior. cap. 22. c. 44. colum. 2.
Iugulum est pars colli communis & pectoris. Aristot. de nat. anim. 1. cap. 14. c. 25.
Iuguli compressi, & ad humeros conclusi, & ad pectus, tarditatem sensuum indicant, & animi stoliditatem, & manus huius hominis nulli arti, quæ manibus exercetur, erunt idoneæ. Alber. mag. de anim. l. 1. trac. 2. cap. 23. char. 20. colum. 3.
Iuguli longe ab humeris separati, & largum, ac latum sinum facientes imbecillitatem animi declarant. Alber. mag. de ani. l. 1. trac. 2. cap. 23. c. 20. col. 3.
Iuguli nec ipsi, nec longe ab humeris separati optimi sunt, virtutem significant, & prudentiam. Alber. mag. de ani. l. 1. trac. 2. cap. 23. c. 20. colum. 3.
Iumenta pro aquæ, quam bibant, vsu, suo fruuntur pabulo, & quod minus potum aspernatur, id appetentius pabuli, & plenius obefatur. Farrago pilum expolit, cū frugibus grauida est, sed duris iam horrens arstis inuitilis est. Arist. de his. ani. 8. cap. 8. c. 284.
Iuncturas plurimas in capite homo habet, eique caluaria sero indurefcit, cum diu calor euaporetur. Arist. de partibus anim. 2. cap. 2. char. 442.
Iunguntur quæque aut per confusionem, vt elementa, quæ cum coeunt, suas primas qualitates omnino amittunt: aut per adiectionem, vt aqua oleo: aut per missionem, vt hordeum tritico: aut per conglutinationem, vt lapis cum lapide: aut per agnationem intimationem, & assimilationem, vt sanguis cum carne: aut per affixionem, vt lignum cum ligno clauo appposito: aut per mutuam retentionem, & complexionem, vt annuli cathenarum: & nullo prædictorum modorum anima corpori iungitur; sed per habilitatem iungi potius cõfendum est cum corpore animum medio quodam interueniente, quod aliqua ex parte naturam continens vtriusque, atque familiare vtrique se exhibens, & vtrumque ingenue simulans, miscet naturam incorpoream cum natura corporea, immortalem cū mortali, puram cum impura, diuinam tandem cū terrena. Alex. aphrod. probl. 2. nu. 68. c. 752.
Iuniores nec lamborum nec Comediarum spectatores, magistratus esse sinat, nisi cum ad eam peruenerunt ætatem, vt in comestationibus vna cum alijs sedere, & potus etiam participes esse possint, & ab ebrietate, & huiusmodi labe infantes disciplina omnes præsta-

bit. Aristoteles politic. 7. cap. 17. char. 755.
Iuppiter inscriptus lapidi, reddidit hominem generosum, gratiam hominum adipiscitur, & maxime in ijs, quæ circa fidem, & religionem pertinent. Alb. mag. in 2. de animal. ex trac. 3. cap. 5. c. 143. col. 1.
Iuppiter cum Marte mixtus multa tonitrua portendit, quia Iuppiter eleuat ventos fortes, & siccos materia; & Mars corrumpit. Alber. mag. in 3. meteor. tract. 3. cap. 25. c. 109. colum. 3.
Iuramentum fit per illud, quod est honorabilius, & antiquius. Arist. 1. metaph. ex su. 2. cap. 1. ch. 11.

Iuris diuisio.

Iustum aliud natura, aliud lege, aliud iudicis sententia. Arist. ethic. nicom. ch. 102.
Ius in quatuor minimis versatur: nam, & ij, quibus ius aliquod est, duo sunt, & res duæ sunt, in quibus ius ipsum consistit: eademque, & in quibus æqualitas est. Arist. ethic. nicom. cap. 3. c. 115.
Ius, quod est in distributione pro dignitate quadam esse oportere omnes fatentur, & dignitatem alij aliam, & alij aliam asserunt, vt popularis status libertatē, principatum paucorum sectantes diuitias, & nonnulli nobilitatem, optimates autem virtutem. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 3. char. 115.
Ius vt duplex est, alterum non scriptum, alterum legitimum, sic, & amicitia, quæ ex utilitate fit, altera est moralis, altera legitima, & legitima altera vulgaris, altera in condicis versatur. Aristoteles octauo ethicor. nicom. cap. 13. char. 211.
Iustum duplex: ynum ex lege, aliud ad alterum, quod æquale est. Arist. mag. mor. 1. cap. 31. ch. 305.
Iusta, alia natura, alia lege sunt. Aristoteles mag. mor. 1. cap. 3. char. 309.
Iusta, alia sunt scripta, alia non, & non scriptorum alia sunt secundum virtutis, & vitij exuperantiam, partim priuata legis, & scriptæ supplementum. Aristoteles rhetor. pri. char. 58.
Iustum aliud ignorari potest, vt legale, aliud non potest ignorari, vt naturale, quia naturaliter est menti humanæ impressum. D. Th. ethic. 5. l. 15. c. 96. col. 3.
Iustum, quo ciues vtuntur, diuiditur in naturale, & legale. D. Tho. ethic. 5. l. 16. c. 97. col. 2.

Ius quid est.

Ius, & legitimum, & æquum; iniuria contra, illegitima, & iniqua. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 1. c. 109.
Iniustus cum sit plurius vsurpator, versatur circa ea tantum, in quibus fortunæ prosperitas, & aduersitas consistit, & nõ semper plus, sed in ijs, quæ simpliciter mala sunt, minus etiã eligit, sed quia minus de malis esse quodammodo bonum videtur, & in bonis est plurius vsurpator. Propterea plurius esse vsurpator videtur, & est iniquus, & legum transgressor. Aristot. 5. ethic. nicom. cap. 1. ch. 109.
Iniustus videtur esse is, qui & illegitimus, & plurius vsurpator, & iniquus est: ideo iustum legitimum, & æquum esse patebit. Arist. 5. ethic. nicom. ca. 1. c. 109.
Iustius cur est hominibus functis opem ferre quam viujs; quia viujs præsidio esse possunt, illi defuncti nihil præterea possunt. Arist. proble. sec. 29. nu. 9. 609.
Iusta & temperata ea sunt, quæ vir iustus, vel temperans ageret, & qui ita agunt, iusti, & temperantes esse dicuntur. Arist. 2. ethic. nicom. capit. 4. ch. 37.
Ius medium est, & æquum, & ad quoddam, & quibusdam, & in eo, quod est medium, est aliquorum. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 3. c. 114.
Ius est medium emendationum lucri, & damni. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 4. char. 117.

Ius

Ius esse Pythagorici existimarunt poena talionis vindicare offensam, sed hoc, nec ad distributum ius, nec ad emendatum accommodatur. Nam si magistratum quis gerens percussit, non debet reperi, at si quis percussit gerentem magistratum, puniendus est maiori poena, & ad ius emendatum non accommodatur, quia opus leuius artificis operi alterius præstabitur. Ari. 5. ethic. ad Nico. cap. 5. char. 119.
Iustus est iusti operator ex electione, vt, & sibi, & alijs eodem modo distribuat. Ari. 5. ethic. ad Nic. c. 5. c. 123.
Iniustus est, qui ex electione iniusta agit. Aristot. 5. ethic. ad Nicomach. cap. 6. char. 124.
Ius proprie est, apud quos lex est. Aristot. 5. ethicor. ad Nicomach. cap. 6. char. 124.
Ius magis est erga vxorem, quam erga liberos, & possessiones: nam inter virum, & vxorem magis æqualitas est. Ari. 4. ethic. ad Nicom. cap. 6. ch. 125.
Iustus non dicitur, qui inuitus, vel timore iustum quid fecerit, nisi per accidens. Ari. 5. ethic. nic. c. 8. c. 127.
Iniusta egit quis, cum cognoscens quidem, sed sine præconsultatione egit, vt quæ ex ira, & alijs affectibus fiunt. Ari. 5. ethic. ad Nicom. c. 8. c. 128.
Iuste agere totum spontaneum est. Aristot. 5. ethic. ad Nicom. c. 8. char. 130.
Iniustus erit, qui inæqualiter sponte distribuit. Arist. 5. ethicor. ad Nicom. c. 8. c. 131.
Iniuste non agit in distributione inæquali, qui ignorans iudicauit quantum ad legitimum ius attinet, nec iniustum iudicium est, sed quodammodo iniustum. Arist. 5. ethic. ad Nicom. c. 8. c. 131.
Iuste agere in nostra potestate est, sed non tam facile. Arist. 5. ethic. ad Nicom. cap. 8. c. 131.
Ius æquum, & bonum idem est. Aristot. 5. ethicor. ad Nicom. cap. 8. char. 131.
Iura nonnulla sunt, quæ ad vniuersam virtutem spectantia à legibus sunt instituta. Ari. 5. ethic. nic. c. 1. c. 125.
Ius quoddam in omni societate, & amicitia esse videtur. Ari. 8. ethic. ad Nicom. c. 9. c. 202.
Iusta esse perhibentur, quæ lex iubet. Ari. magn. moral. prim. cap. 31. char. 305.
Iustum est, quod in ciuili communicatione positum est, ergo, & iustitia erit circa ciuile iustum. Arist. mag. mor. prim. cap. 31. char. 308.
Iustum est, cum dedita opera quis, & sponte peregerit, & quando consulto, & in quem, & cui, & qua de causa is iusta peragit. Arist. mag. mor. 1. c. 31. c. 309.
Ius est ordinatio ciuilis societatis. Aristoteles politicor. prim. cap. 2. char. 491.
Iustum est hominum plurimorum non scripta consuetudo, honesta, turpiaque determinans. Aristot. rhetor. ad Alexand. cap. 1. c. 182.

Ius, vt naturale.

Iustum quod est natura, præstat ei, quod lege est. Arist. mag. moral. 1. ca. 31. c. 309.
Ius esse naturale inde colligitur, quod homo natura sociabilis est, & communicabilis, nec societas durare potest citra iustitiam. Alexander aphrod. in secundo de anim. cap. 42. char. 51. col. 3.
Ius, & si alio modo apud alias gentes, & apud alias statum sit, quod ius gentium appellatur, tamen ius proprie natura est. Ale. aphr. in 2. de ani. cap. 42. c. 52. c. 3.
Ius natura esse constat, quia sunt quædam iniusta natura, & hæc contraria sunt iuri. Alexander aphrod. in 2. de anim. cap. 42. c. 52. col. 3.
Ius naturale est id, quod vnicuique dicitur ratio ex folis rationis principijs informata, & non ex his, quæ inquisitione, vel discussione inuenta sunt. Albert. magn. ethic. 5. tra. 3. cap. 5. ch. 64. col. 4.
Ius naturale dicitur id, quod consequitur inclinationem

nem naturæ communis homini, & alijs animalibus, vt coniunctio maris, & foeminae. D. Thom. ethicor. 5. lec. 12. char. 92. colum. 3.
Ius legale, vel positium erit semper a naturali. D. Th. ethicor. 5. lec. 12. char. 92. colum. 3.
Iusta omnia positia, vel legalia ex iusto naturali oriuntur. D. Tho. ethic. 5. l. 12. char. 91. col. 3.
Iustum attenditur secundum aliquam proportionem, quæ est secundum dignitatem respectu boni simpliciter. D. Thom. 3. polit. l. 7. char. 38. col. 2.

Ius vt ciuile.

Ius ciuile est, quod communionem vitæ affert, vt liberis hominibus, & equalibus necessaria sufficiant, atque id, vel proportione, vel numero. Arist. 5. ethicor. nicom. capit. 6. char. 124.
Ius herile, & paternum nõ est idem cum iure ciuili, sed ei simile. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 6. c. 325.
Ius ciuile aliud naturale est, aliud legitimum. Naturale est, quod vbiunque eandem vim obtinet, non quia vel ita videatur, vel minime. Legitimum, quod a principio vtrū hoc, vel illo modo fiat, nil refert: vbi vero fuerit institutum, refert. Arist. 5. ethic. nic. c. 7. c. 125.
Iura legitima, & iura particularia se habent, vt vniuersalia ad particularia. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 7. c. 126.
Iustum ciuile non natura, sed lege est. Aristot. magn. moral. pri. cap. 31. char. 309.
Iniustus, & iniuria non est prorsus idem: nam iniustum lege definitur, iniuria vero vbi iniuste aliquid perpetratur. Arist. mag. moral. 1. cap. 31. c. 309.
Iustum, & iustificatio non est idem, nam iustum lege definitum est, iustificatio est iusta causa faciendi. Arist. moral. 1. cap. 31. char. 309.
Iustum populare est æquum habere secundum numerum, non secundum dignitatem. Arist. pol. 6. cap. 2. c. 694.
Iustum id esse populares aiunt, quod pluribus videtur: potentes, quod videtur his, qui plus possident. Arist. polit. 6. cap. 3. char. 696.
Iustum, legitimum, vtile, honestum, & iocundum generibus dicendis omnibus sunt vtilia, sed his in suadendo maxime vtimur. Secundo amplificationes, & extenuationes, quæ magis in laudem, & vituperationem cadunt vtilis sunt. Demum probationes sunt, quibus in genere indiciali maxime vtimur, & præterea, præoccupationes, & postulata, iterationes, & orationis prolixitas, & prolixitatis modus, & breuitas, & interpretatio omnibus sunt communia. Arist. rhet. ad Alexand. cap. 6. char. 198.
Ius ciuile est, quod in legibus, senatusconsultis, rebus iudicatis, iuris peritorum autoritate, edictis magistratum, more, æquitate consistit. Boet. in top. Cic. l. 3. c. 796.
Iure ciuili inter alios, quam inter Ciues Romanos fieri aliquid non potest. Boet. in top. Cic. l. 3. c. 797.
Ius gentium appellant Iuristæ illud, quod consequitur propriam inclinationem naturæ humanæ in quantum nõ est animal rationale. D. Tho. ethic. 5. l. 12. c. 91. c. 3.
Iustum legale dupliciter oritur a naturali: vno modo cum permissione, alio sine permissione. D. Tho. ethic. 5. l. 11. char. 91. colum. 3.
Iustum populare est, vt omnes habeant de honoribus, vel bonis communibus, non secundum æqualitatem proportionis, vel secundum dignitatem personæ; sed quod tantum diues, quantum pauper; tantum idiota, quantum studiosus. D. Thom. 6. polit. l. 2. c. 92. col. 2.

Ius vt in commertijs, & quod in consuetudine existit.

Ius, quod in commertijs versatur, constat proportione arithmetica: nõ enim nihil referat, probus, vel malus aliquid mali commiserit, sed ad solam nocuentiam differentiam

rentiam lex spectat; & deinde personis utitur, ac si æquales sint, si ille afficiat iniuria, hic afficiatur; hic lædat, illæ lædatur. Arist. 5. ethicor. nicom. cap. 4. c. 116.
Ius cuiusdam lucrj, & impij eorum medium est, quæ præter spontaneum sunt. Arist. 5. ethic. nic. ca. 4. c. 119.
Ius consuetudinale tribus innitur, pacto, pari, & iudicato. Alb. mag. ethic. 5. tra. 3. cap. 3. col. 4. char. 64.

Iusta ut operatio.

Iusta operatio medium est eius, quod est iniustum facere, & eius, quod est iniustum pati. Alb. mag. ethic. 5. trac. 2. ca. 11. c. 63. colum. 3.

Ius ut iurisperitorum.

Iurisperitorum autoritas est eorum, qui ex duodecim tabulis vel ex edictis magistratum ius civile interpretati sunt, probatæ civium iudicij creditæque sententiæ. Boeth. in topic. Cic. 1. 3. c. 796.
Iurisperitus de facti qualitate tantum respondet, non autem de ipsius facti veritate. Boet. in topicor. Cic. lib. quarto charta 818.
Iurisperiti inutiles redduntur ad Philosophiæ studia, quia longo tempore studuerunt circa particularia, & circa humanos actus, nec assueti sunt animam extollere ad contemplationem. Alb. mag. ex 1. de intel. & intellig. trac. 3. cap. 3. c. 53. col. 2.

Insurandum.

Insurandum aut offert, & accipit, aut neutrum, aut illud quidē, hoc vero nequaquā. Et ex hic, aut offert quidem & non accipit, aut accipit quidem, sed non offert. Arist. rhet. 1. char. 65.
Insurandum aut iuratum est ab ipso, aut ab alio. Arist. rhet. 1. charta 65.
Insurandum quis offert, & iurare non placet, dicendū si quod nō est æqualis prouocatio impij ad pium, sed vt si robustus imbecillum verberet. Arist. rhet. 1. c. 65.
Insurandum est cum diuina veneratione dictio probationis expers. Arist. rhet. ad Alex. cap. 17. c. 211.
Insurandum probamus, si dixerimus neminem diuini supplicij, & humani metu peierare nolle, & homines latere posse, Deum non posse. Arist. rhet. ad Alexand. cap. 17. char. 211.
Insurandū si quis extenuare voluerit, debet dicere eodem homines, qui facinorosi Deos latere putant, putare quoque non supplicium laturos si peierant. Arist. rhet. ad Alex. cap. 17. c. 211.
Insquamus, & linum inscit aquas, licet linum minus. Alber. mag. de propriet. element. lib. 2. tract. 2. cap. 2. char. 115. colum. 2.
Insquamus est & albus, florem album habens, & niger coloris sanguinei, & est rubeus coloris crocei. Niger venenosus est, ceteri veneno non carent, sed prior rubeus albo. est frigidus, & siccus, & folia eius dormire faciunt. Alber. mag. de vegetat. & plant. lib. 6. trac. 2. cap. 10. char. 166. colum. 4.
Iustitia non dicitur magis, & minus, sed ea, quæ secundum eam dicuntur, suscipiunt magis, & minus: iustior enim dicitur, & sic de alijs dispositionibus. Arist. prædic. tract. 2. cap. 4. char. 83.
Iustitiam omnes appellare solent habitum illum, ex quo ad agendas res iustas homines idonei efficiuntur, ex quo iuste agunt, & volunt iusta. Arist. quinto ethic. nicom. cap. 1. char. 108.
Iniustitiam appellant omnes habitum illum, ex quo agunt homines iniuste, & volunt iniusta. Arist. quinto ethic. nicom. cap. 1. char. 108.
Iustitia, & iniustitia diei pluribus modis videtur, sed

quia proxima ipsarum cognominatio est, latet. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 1. ch. 109.
Iustitia est virtus perfecta ad alterum, & ideo virtutum præclarissima esse videtur, vt neque Hesperus, nec Lucifer sit adeo admirabilis. Aristoteles 5. ethicor. nicom. cap. 1. char. 110.
Iustitia in se virtutes complectitur omnes. Arist. quinto ethic. nicom. cap. 1. char. 111.
Iustitia est perfecta virtus, quia qui eam habet, non solum secum, sed cum altero etiam virtute uti potest. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 1. ch. 111.
Iustitia sola ex omnibus virtutibus alienum bonum videtur, quia ad alterum spectat: agit enim ea, quæ alteri conducunt, aut Principi, aut Reipublicæ. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 1. char. 111.
Iustitia & ad alterum spectat, & vt est quidam habitus, est virtus simpliciter. Aristoteles quinto ethic. nicom. cap. 1. char. 111.
Iustitiam vniuersalem virtutem esse patet, & præterea particularis quædam virtus, quæ circa voluptatem, quæ lucrum consequitur, versatur. Aristot. quinto ethic. nicom. cap. 2. char. 112.
Iustitiæ particularis pars vna est, quæ in distributione bonorum, vel pecuniarum, aut ceterarum rerum consistit, quæ diuidi in eos possunt, qui eiusdem civitatis participes sunt. In his enim euenit, vt alter alteri, vel iniquam, vel æquam habere portionem queat. Altera, quæ in commertijs hominum emendandis versatur, cuius duæ sunt partes: nam alia est spontanea, alia inuoluntaria. Arist. 4. ethic. nicom. cap. 2.
Iustitia, quæ in commertijs versatur spontanea huiusmodi est, vel venditio, emptio, mutuatio, sponso, vsura, depositio, conductio, & hæc spontanea dicuntur, quia principium commertiorum spontaneum est. Arist. 6. ethic. nicom. cap. 2. char. 114.
Iustitia inuoluntaria, & clandestina in commertijs est, vt furtum, adulterium, veneficium, latrocinium, seruorum seductio, dolose perpetratum homicidium, falsa testificatio. Arist. 5. ethic. nicom. cap. 2. c. 114.
Iustitia violenta in commertijs est flagellatio, vincula, mors, rapina, mutilatio, conuitiatio, contumeliæ illatio. Arist. ethic. nicom. cap. 3. ch. 114.
Iustitia non eodem modo, quo superiores virtutes, mediocritas est, sed ob id, quod medijs est, iniustitia vero extremorum. Arist. 5. ethic. nicom. ca. 5. c. 123.
Iniustitia ibi est, vbi est iniuste agere, non autem contra in omnibus verum est. Aristot. quinto ethic. nicom. cap. 6. char. 124.
Iustitia, & iustum in se derum æqualitate collocatur. Arist. mag. mor. pri. cap. 31. c. 305.
Iustitia est medieta quædam inter excessum, & defectum, & multum, & paucum. Aristoteles magn. mor. pri. cap. 31. char. 306.
Iustitia est virtus animæ, eius distributiua, quod quisque meruit. Arist. de virt. c. 477.
Iniustitia est vitium animæ, per quod circumsriptores sunt præter dignitatem. Arist. de virt. c. 478.
Iustitiæ est distributiuum esse eius, quod est secundum cuiusque dignitatem, & tueri patrias consuetudines, & instituta, & seruare scriptas leges, & veridicum esse in controuersijs, & stare conuentionibus. Est autem prima iustitiarum, aduersus Deos: secunda, aduersus demones: deinde in patriam, & parentes: deinde erga defunctos: in quibus est pietas, vel pars iustitiæ, vel eius comes. Sectantur autem iustitiam, & sanctitas, & veritas, & fides, & vitiorum odium. Arist. de virt. c. 489.
Iniustitiæ species sunt tres: impietas, auaritia, & immenor improbitas. Arist. de virt. c. 482.
Iniustitiæ est, patriæ violare instituta, & iura, nec parere legibus, nec magistratibus, mentiri, peierare, transgredi conuentiones, & fidem fallere. Eius comes est calumnia,

calumnia, iactantia, humanitatis assimulatio, malignitas, calliditas. Arist. de virt. char. 484.
Iniustitia tenens arma sæuissima est. Aristoteles polit. 1. cap. 2. char. 491.
Iustitia est civile quid. Arist. polit. 1. cap. 2. ch. 491.
Iustitia est virtus, per quam suum vnusquisque retinet, vt lex. Arist. rhet. 1. c. 37.
Iustitia est per quam aliena quis retinet, non vt lex. Aristotel. rhetor. 1. char. 37.
Iustitia societatem humanam, hominique maxime propriam, maxime omnium virtutum conseruat. Alexand. aphrod. in 4. nat. quæst. cap. 24. char. 21.
Iustitiæ leges (vt inquit Plato) homines instituerunt, non vt alios non afficerent iniuria, sed ne iniuria ipsi afficerentur. Eustr. 4. mor. cap. 1. char. 164.
Iustitia duplex est: alia, quæ est vniuersa virtus, alia quæ est particularis. Eustr. 5. ethic. cap. 1. ch. 202.
Iustitiæ pars distributiua in Geometrica proportione consistit. Eustr. 5. ethic. cap. 2. c. 213.
Iustitia emendatiua in Arithmetica consistit proportione. Eustr. 5. ethic. cap. 2. c. 213.
Iniustitia mentis est vitium. Boet. in prædic. c. 195.
Iustitia, & si sit magis necessaria ad communicationes civium, tamen in ratione virtutum non est maxime virtus hominis, vt homo, sed maxime virtus hominis est prudentia. Albertus mag. ethic. prim. trac. 9. cap. 15. char. 23. colum. 3.
Iustificatio est in id, quod natura est, ab eo, quod præter naturam est, reditio. Albertus magnus ethic. 1. trac. 9. cap. 2. c. 25. colum. 2.
Iustitia est magis similis arti, quam cæteræ morales virtutes; in alijs enim bene magis est in operante, quam in operato opere. Huius autem causa est duplex; quia virtus hæc non consistit tota in appetitu, sed potius in ratione proportionante, iudicante, & determinante, quid cui debitum sit, quod appetitus facere non potest. Secunda est, quia coniectatio medijs eius semper in altero est, & non in operante. Alb. mag. ethic. 5. trac. 1. cap. 1. ch. 57. col. 3.
Iustitia plus de ratione habet, & minus de more, quam aliarum moralium. Albertus magnus ethic. 5. trac. 1. capit. 1. ch. 57. colum. 3.
Iustitia legalis consistit in vsu virtutis. D. Thomas ethic. 5. le. 2. char. 80. colum. 3.
Iusta aliqui aliqua operantur, non tamen iuste, quia non ex habitu, ita, & aliqui loquuntur scientifica, non tamen scientifice, quia non loquuntur ex habitu scientiæ. Alex. de ales in 1. metaph. c. 16. col. 1.
Iuuentæ amplius crescunt, cum plus temporis Veneris expertes degunt. Ideo Rex Epiri Iuuentas quadringentas alere faciebat annis nouem intactas Venere, vt incrementum maius caperent, & illæ viuere non poterant in alijs locis. Arist. de hist. ani. 8. ca. 7. c. 284.
Iuuentus est primæ refrigeratiuæ particulæ augmentatio. Arist. de iuue. sen. vit. mor. & respir. ca. 14. c. 328.
Iuuenis civilis auditor idoneus esse nequit, quippe cum imperitus actionum vitæ sit, ex quibus, & de quibus rationes conficiuntur. Adde, quod cum perturbationes sequatur, frustra, & inutiliter audiet: finis enim non cognitio, sed actio est. Nil autem interest, an iuuenis ætate, vel moribus iuuenilibus aliquis sit: non enim defectus penes tempus est, sed quia, & viuunt, & singula persequuntur ex perturbatione. Iis enim cognitio vt incontinentibus inutilis euadit. Aristoteles ethic. 1. cap. 3. char. 6.
Iuuenes licet Geometrici, & Mathematici, atq; in eiusmodi rebus sapientes euadant, prudentes tamen euadere non videntur, quia particularium est prudentia, quæ ex experientia nobis innotescunt: iuuenis autem expertus non est: experientiam enim temporis affert longitudo. Arist. 6. ethic. nicom. ca. 8. c. 148.

Iuuenes voluptate, & dolore quasi gubernaculo dirigentes erudiunt. Aristoteles 10. ethicor. nicom. ca. 11. charta 240.
Iuuenes vires habent, senes prudentiam. Aristoteles polit. 7. cap. 9. char. 732.
Iuuentutis disciplina neglecta facit magnum Reipublicæ detrimentum. Aristoteles politic. octauo, cap. pri. charta 757.
Iuuenes fere quatuor discere consuevere, literas, gymnasticam, musicam, & figurandi peritiā. Literas quidem, & figurationem tanquam vtilis, & ad vitam expedites. Gymnasticam, vt pertinentem ad fortitudinem. De Musica ambigitur: nam nunc multi voluptatis causa illam addiscunt: veteres vero inter discipulas eam collocarunt, quia natura quærit nō solum in negotio recte, sed etiam in otio laudabiliter posse versari. Arist. polit. 8. cap. 3. ch. 759.
Iuuenes assuescieri oportet ad iudicandum recte, & ad gaudendum mansuetis moribus, & laudabilibus operibus. Arist. 8. polit. cap. 4. ch. 767.
Iuuenis virtus est temperantia, & fortitudo. Aristoteles rhetor. 1. char. 22.
Iuuenes, & diuites contumeliosi sunt, quia contumelia inferenda se arbitrantur excellere. Aristoteles rhetoric. 2. char. 70.
Iuuenes quicquid faciunt, nimis faciunt: si amant, nimis amant: si oderunt, nimis oderunt. Aristoteles rhetor. char. 99.
Iuuenes iniurias faciunt ad contumeliam, non ad malitiam; & misericordes sunt, & risu delectantur, ideo & faceti sunt. Arist. rhetor. 2. ch. 99.
Iuuenes sunt moribus cupidi, & ad ea, quæ concupiscunt conficienda parati sunt, & ex corporeis voluptatibus Veneris potissimum dediti, earumque importetes sunt, & inconstantes, & rerum concupitarum fastidiosi. Et valde concupiscunt, sed protinus conuiescunt, quia acutas habent voluptates, & non magnas, vt ægrotantium fames, & sitis. Et ad excandescentiam procliuēs, & ad eum impetum sequendum parati, & ire obnoxij, quia ob honoris desiderium se paruifieri pati non possunt, sed ægre ferunt si sibi fieri iniuriam arbitrantur. Et honoris, immo victoriæ cupidi sunt: bonis moribus præditi sunt, creduli, spe bona pleni, & facile decipiuntur. Fortiores sunt, non metuunt, sed multum confidunt, verecundi, magnanimi, & honesta facere cupiunt. Arist. rhet. 2. c. 98.
Iuuentutis tempus æquale est tempori senectutis. Auerroes secundo de generat. & corrup. tex. 57. char. 174. columna 3.
Iuuenilis ætas contraria est infantili, cum in iuene superet siccitas, in infantia humiditas. Auer. de gener. ani. 5. cap. 1. c. 249. col. 3.
Iuuentutis vita protenditur vsq; ad annos trigintaquinque: ita vt vita naturalis sit vsque ad 70. cum dicimus, quod tempus incrementi est æquale tempori senectutis. Auerroes secundo de generat. & corrup. tex. 58. c. 174. col. 4.
Iuuenis non est proprius auditor scientiæ moralis, quia est inexpertus, passionum autem, & motuum irrationalium infecutor. Albertus magnus ethic. 1. tract. 4. cap. 6. char. 10. col. 2.
Iuuenis moribus est passionum sectator. D. Tho. ethic. 1. le. 5. ch. 5. col. 4.
Iuuenilis delectationis est velox transmutatio. D. Tho. ethic. 8. l. 3. c. 237. col. 2.
Iuuentus est augmentatio, & partis refrigeratio. Petr. de Auer. de iuuen. senec. mor. & vit. & respir. l. pri. char. 62. colum. 3.

Seminarium totius Philosophiæ

K

KALAOZ piscis est maris, cui aqua pluuiialis exitialis est contra morem omnium aliorum piscium, qui omnes aquis & pluuijs impinguntur: multa enim pluuiâ descendentem cecatur, & moritur, cibum non valens inuenire. Alb. mag. de ani. li. 24. ca. 1. c. 198. col. 1.

Karabo est idem, quod locusta maris, magnum, valde latum, & herbas comedit. Alb. mag. de animalibus lib. 24. cap. prim. c. 198. col. 1.

Karkolix avis est pigra, quæ nec oua sua fouet, nec pullos nutrit, sed oua sua latenter in nido palumbæ reponit, & oua a palumbis fouentur, & pulli nutriuntur factis prius ouis palumbi. Alb. mag. de anim. lib.

23. cap. 24. char. 193. col. 4.

Komor est avis, quæ in anno quinquies, vel sexies pullificat, & nutrit. Albertus magnus de animalibus lib. 23. cap. 24. c. 193. colum. 4.

Kyloz est de genere ostreorum, vnum paruum, quod salubre est, maxime si exsiccatur eius humiditas; alterum magnum, & pestilens. Alb. mag. de animalibus lib. 24. capit. 1. c. 198. col. 1.

Kyris avis est præda viuens, non solum suos pullos nutrit, sed etiam aquilæ abiectos tædio nutriendi. Alb. mag. de anim. lib. 23. cap. 24. c. 193. col. 4.

Kykon est animal, cui præter aliorum omnium dispositionem, epar in sinistro, splen in dextro est. Alb. mag. de ani. lib. 24. cap. 1. ch. 198. col. 1.

Kytes aues sunt, quæ vociferant vocibus diuersis, ita ut fere quolibet die commutent voces, faciunt nidos in arboribus de lana, & pilis, & thesauros de glandibus congregant: & cum pulli perfecti sunt, reponunt suos parentes in nidis, de quibus exierunt, ne amplius laborent, & cibant eos in nidis illis, pietate naturali. Alber. mag. de anim. lib. 23. cap. 24. char. 193. col. 4.